Giới thiệu

Lâm Tẫn, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại, choàng tỉnh giấc trên long sàng của một vị hoàng đế trẻ trong một triều đại cổ xưa.

Nỗi kinh hoàng đầu tiên ập đến không phải vì sự xa lạ của thân phận, mà là bởi cảm giác đau buốt óc như có thanh sắt nung đỏ đang nung chảy thái dương mình.

Trong cơn mơ hồ, vô vàn mảnh ký ức vỡ nát ồ ạt tràn vào tâm trí, hé lộ một sự thật tàn khốc: hắn không chỉ là Hoàng đế Đại Uyên, mà còn là một vị quân vương bù nhìn, bị tước đoạt toàn bộ quyền lực.

Trong thế giới lấy võ làm tôn này, nơi Cửu Phẩm là phàm nhân, Tông Sư có thể địch vạn quân, và Lục Địa Thần Tiên chỉ là truyền thuyết, Lâm Tẫn phát hiện mình đang đứng giữa một ván cờ sinh tử.

Nội bộ triều đình bị Đại Uyên Thủ phụ Tần Tung thao túng hoàn toàn.

Hắn là một con sói già mưu mô, bày bè kết đảng, biến nội các lục bộ thành sân sau của Tần gia.

Ngoại bang, Lang Đình Đan Vu Thác Bạt Hoành, một cường giả vừa đột phá cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, đang dòm ngó, ép Đại Uyên phải cắt nhường ba châu phía Bắc, nếu không sẽ mang thiết kỵ san bằng kinh đô.

Lâm Tẫn, vị hoàng đế bất lực, thấy mình không khác gì con cừu non chờ bị tế trên đàn.

Ngay trong đêm tân hôn định mệnh đó, giữa vòng tay của Tô Vãn Tình – con gái của Trung Nghĩa Hầu, người vừa bị Tần Tung vu oan giáng họa – Lâm Tẫn nhận ra nàng cũng là một quân cờ trong tay Tần

Tung, mang theo rượu độc hòng kết liễu hắn.

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng tột cùng, một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong tâm trí hắn: "Hệ thống Sơn Hà Xã Tắc đã kích hoạt!" Phần thưởng đầu tiên: tu vi Lục Địa Thần Tiên!

Năng lượng cuồn cuộn trỗi dậy trong cơ thể Lâm Tẫn, biến hắn từ một kẻ phàm trần thành một cường giả vô song.

Không chút do dự, Lâm Tẫn bắt đầu cuộc phản công.

Hắn lập tức thanh trừng tên thái giám thân tín của Tần Tung, Vương Chấn, ngay tại tẩm cung.

Với sự hỗ trợ của hệ thống, Lâm Tẫn liên tục triệu hồi những binh chủng tinh nhuệ và hiền tài xuất chúng: 3000 Cẩm Y Vệ cùng Đại Tông Sư chỉ huy sứ Lăng Hồng, 30000 Huyền Giáp Cấm Quân cùng Tông Sư thống lĩnh Ngô Tranh, và sau đó là 10000 Đại Tuyết Long Kỵ cùng Đại Tông Sư thống lĩnh Thương Sóc, 2000 Phượng Linh Vệ cùng Tông Sư chỉ huy sứ Yến Kinh Tuyết, 300 Ảnh Sát Vệ cùng Tông Sư chỉ huy sứ Lâm Uyên.

Hắn cũng nhận được những bảo vật kỳ diệu như "Vô Tướng Long Ẩn" – một chiếc mặt nạ che giấu mọi khí tức, "Pháp Ấn Thiết Lệnh" – một ấn tín phòng ngự cường đại, cùng với những hiền tài kiệt xuất như Giả Tư Hiệp – Nông Thánh chuyên về nông nghiệp, Vương Cao – Quan viên "Thiết Diện Vô Tư" và Triệu Phổ – Thiên Cổ Mưu Thần.

Dưới sự chỉ đạo của Lâm Tẫn, triều đình Đại Uyên bắt đầu chuyển mình.

Chu Quân, vị Thượng thư Hình Bộ trung thành nhưng bất lực, được trao quyền thanh trừng tham quan ô lại.

Giả Tư Hiệp được giao nhiệm vụ cải cách nông nghiệp, đưa

giống khoai tây năng suất cao và công cụ cày cải tiến vào sản xuất, mở ra hy vọng giải quyết nạn đói.

Công Bộ và Lại Bộ cũng được sắp xếp lại, chặt đứt vây cánh của Tần Tung.

Tuy nhiên, mối đe dọa từ Tần Tung không chỉ dừng lại ở triều chính.

Lâm Tẫn phát hiện hắn ta cấu kết với Huyết Liên Tông, một tà giáo bí ẩn chuyên bắt cóc các cô gái đồng trinh sinh vào giờ, ngày, tháng âm để luyện "Chí Âm Đan" và bồi dưỡng "Thánh Nữ" đột phá cảnh giới Bán Thần, mục đích nhằm điều khiển toàn bộ giang hồ.

Lâm Nguyệt Các, một thanh lâu nổi tiếng, chính là hang ổ tình báo và nơi Tần Tung dùng để tuyển mộ những cô gái này.

Đứng trước sự hỗn loạn nội bộ và mối họa ngoại bang, Lâm Tẫn lộ diện dưới thân phận "Thái Thượng Hoàng" (ẩn mình sau "Vô Tướng Long Ẩn") để đối đầu trực diện với Thác Bạt Hoành khi Lang Đình Đan Vu bất ngờ tấn công Hoàng thành.

Dù Thác Bạt Hoành phải tháo chạy, hắn đã tuyên chiến toàn diện và để lại tổn thương nặng nề cho Thương Sóc.

Tuy nhiên, Thương Sóc, nhờ Huyền Mạch Thông Khiếu Đan, đã may mắn đột phá cảnh giới Bán Thần, mang lại sức mạnh đáng gờm cho Đại Uyên.

Sau khi Tần Tung bị cô lập, hắn tìm cách đào tẩu khỏi Hoàng thành với sự giúp đỡ của Thiếu Chủ Huyết Liên Tông – một thế lực bí ẩn và mạnh mẽ hơn nhiều.

Cuộc truy đuổi nghẹt thở dẫn Lâm Tẫn đến một Hạp Cốc Khấp Huyết bị bao phủ bởi huyết vụ quanh năm – hang ổ chính của Huyết Liên Tông.

Tại đây, Lâm Tẫn một lần nữa chứng minh thực lực Lục Địa Thần Tiên của mình, dễ dàng phá hủy trận pháp tà ác, tiêu diệt Thiếu Chủ Huyết Liên Tông và cứu thoát được một cô gái đồng trinh, Thanh Ninh, người đã tiết lộ thêm thông tin về các trận nhãn khác và thân phận bí ẩn của Thánh Nữ Huyết Liên Tông.

Trong khi Lâm Tẫn không ngừng củng cố quyền lực, bình định giang sơn và chuẩn bị cho cuộc chiến với Lang Đình, hắn còn đón nhận một tin vui cá nhân: Tô Vãn Tình đã mang long thai.

Hoàng đế trẻ tuổi, từ một quân cờ bất lực, giờ đây đã trở thành một vị minh quân tài trí, kiên quyết, và đầy sức mạnh, sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách để bảo vệ Đại Uyên và bách tính của mình.

Lâm Tẫn, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại, choàng tỉnh giấc trên long sàng của một vị hoàng đế trẻ trong một triều đại cổ xưa.

Nỗi kinh hoàng đầu tiên ập đến không phải vì sự xa lạ của thân phận, mà là bởi cảm giác đau buốt óc như có thanh sắt nung đỏ đang nung chảy thái dương mình.

Trong cơn mơ hồ, vô vàn mảnh ký ức vỡ nát ồ ạt tràn vào tâm trí, hé lộ một sự thật tàn khốc: hắn không chỉ là Hoàng đế Đại Uyên, mà còn là một vị quân vương bù nhìn, bị tước đoạt toàn bộ quyền lực.

Trong thế giới lấy võ làm tôn này, nơi Cửu Phẩm là phàm nhân, Tông Sư có thể địch vạn quân, và Lục Địa Thần Tiên chỉ là truyền thuyết, Lâm Tẫn phát hiện mình đang đứng giữa một ván cờ sinh tử.

Nội bộ triều đình bị Đại Uyên Thủ phụ Tần Tung thao túng hoàn toàn.

Hắn là một con sói già mưu mô, bày bè kết đảng, biến nội các lục bộ thành sân sau của Tần gia.

Ngoại bang, Lang Đình Đan Vu Thác Bạt Hoành, một cường giả

vừa đột phá cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, đang dòm ngó, ép Đại Uyên phải cắt nhường ba châu phía Bắc, nếu không sẽ mang thiết kỵ san bằng kinh đô.

Lâm Tẫn, vị hoàng đế bất lực, thấy mình không khác gì con cừu non chờ bị tế trên đàn.

Ngay trong đêm tân hôn định mệnh đó, giữa vòng tay của Tô Vãn Tình – con gái của Trung Nghĩa Hầu, người vừa bị Tần Tung vu oan giáng họa – Lâm Tẫn nhận ra nàng cũng là một quân cờ trong tay Tần Tung, mang theo rượu độc hòng kết liễu hắn.

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng tột cùng, một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong tâm trí hắn: "Hệ thống Sơn Hà Xã Tắc đã kích hoạt!" Phần thưởng đầu tiên ập đến: tu vi Lục Địa Thần Tiên!

Năng lượng cuồn cuộn trỗi dậy trong cơ thể Lâm Tẫn, biến hắn từ một kẻ phàm trần thành một cường giả vô song.

Không chút do dự, Lâm Tẫn bắt đầu cuộc phản công.

Hắn lập tức thanh trừng tên thái giám thân tín của Tần Tung, Vương Chấn, ngay tại tẩm cung.

Với sự hỗ trợ của hệ thống, Lâm Tẫn liên tục triệu hồi những binh chủng tinh nhuệ và hiền tài xuất chúng: 3000 Cẩm Y Vệ cùng Đại Tông Sư chỉ huy sứ Lăng Hồng, 30000 Huyền Giáp Cấm Quân cùng Tông Sư thống lĩnh Ngô Tranh, và sau đó là 10000 Đại Tuyết Long Kỵ cùng Đại Tông Sư thống lĩnh Thương Sóc, 2000 Phượng Linh Vệ cùng Tông Sư chỉ huy sứ Yến Kinh Tuyết, 300 Ảnh Sát Vệ cùng Tông Sư chỉ huy sứ Lâm Uyên.

Hắn cũng nhận được những bảo vật kỳ diệu như "Vô Tướng Long Ẩn" – một chiếc mặt nạ che giấu mọi khí tức, "Pháp Ấn Thiết Lệnh" – một ấn tín phòng ngự cường đại, cùng với những hiền tài

kiệt xuất như Giả Tư Hiệp – Nông Thánh chuyên về nông nghiệp, Vương Cao – Quan viên "Thiết Diện Vô Tư" và Triệu Phổ – Thiên Cổ Mưu Thần.

Dưới sự chỉ đạo của Lâm Tẫn, triều đình Đại Uyên bắt đầu chuyển mình.

Chu Quân, vị Thượng thư Hình Bộ trung thành nhưng bất lực, được trao quyền thanh trừng tham quan ô lại.

Giả Tư Hiệp được giao nhiệm vụ cải cách nông nghiệp, đưa giống khoai tây năng suất cao và công cụ cày cải tiến vào sản xuất, mở ra hy vọng giải quyết nạn đói.

Công Bộ và Lại Bộ cũng được sắp xếp lại, chặt đứt vây cánh của Tần Tung.

Tuy nhiên, mối đe dọa từ Tần Tung không chỉ dừng lại ở triều chính.

Lâm Tẫn phát hiện hắn ta cấu kết với Huyết Liên Tông, một tà giáo bí ẩn chuyên bắt cóc các cô gái đồng trinh sinh vào giờ, ngày, tháng âm để luyện "Chí Âm Đan" và bồi dưỡng "Thánh Nữ" đột phá cảnh giới Bán Thần, mục đích nhằm điều khiển toàn bộ giang hồ.

Lãm Nguyệt Các, một thanh lâu nổi tiếng, chính là hang ổ tình báo và nơi Tần Tung dùng để tuyển mộ những cô gái này.

Đứng trước sự hỗn loạn nội bộ và mối họa ngoại bang, Lâm Tẫn lộ diện dưới thân phận "Thái Thượng Hoàng" (ẩn mình sau "Vô Tướng Long Ẩn") để đối đầu trực diện với Thác Bạt Hoành khi Lang Đình Đan Vu bất ngờ tấn công Hoàng thành.

Dù Thác Bạt Hoành phải tháo chạy, hắn đã tuyên chiến toàn diện và để lại tổn thương nặng nề cho Thương Sóc.

Tuy nhiên, Thương Sóc, nhờ Huyền Mạch Thông Khiếu Đan, đã

may mắn đột phá cảnh giới Bán Thần, mang lại sức mạnh đáng gờm cho Đại Uyên.

Sau khi Tần Tung bị cô lập, hắn tìm cách đào tẩu khỏi Hoàng thành với sự giúp đỡ của Thiếu Chủ Huyết Liên Tông – một thế lực bí ẩn và mạnh mẽ hơn nhiều.

Cuộc truy đuổi nghẹt thở dẫn Lâm Tẫn đến một Hạp Cốc Khấp Huyết bị bao phủ bởi huyết vụ quanh năm – hang ổ chính của Huyết Liên Tông.

Tại đây, Lâm Tẫn một lần nữa chứng minh thực lực Lục Địa Thần Tiên của mình, dễ dàng phá hủy trận pháp tà ác, tiêu diệt Thiếu Chủ Huyết Liên Tông và cứu thoát được một cô gái đồng trinh, Thanh Ninh, người đã tiết lộ thêm thông tin về các trận nhãn khác và thân phận bí ẩn của Thánh Nữ Huyết Liên Tông.

Trong khi Lâm Tẫn không ngừng củng cố quyền lực, bình định giang sơn và chuẩn bị cho cuộc chiến với Lang Đình, hắn còn đón nhận một tin vui cá nhân: Tô Vãn Tình đã mang long thai.

Hoàng đế trẻ tuổi, từ một quân cờ bất lực, giờ đây đã trở thành một vị minh quân tài trí, kiên quyết, và đầy sức mạnh, sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách để bảo vệ Đại Uyên và bách tính của mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 1

Một tiếng rên rỉ mềm mại vờn quanh bên tai: "Bệ hạ... trời...

đã sáng rồi..." Lâm Tẫn đầu đau như búa bổ.

Dường như có người dùng cái đe sắt nung đỏ, hung hăng bổ vào thái dương y.

Ý thức vùng vẫy trong vũng lầy hỗn độn.

Vô số mảnh ký ức vỡ nát, xa lạ cùng dòng chảy thông tin dữ dội xé toạc tư duy y.

Hoa văn rồng cuộn trên long tháp mơ hồ chao đảo trong tầm mắt.

"Thiếp thân... không được nữa rồi..." Kèm theo một tiếng thút thít trầm thấp.

Toàn thân Lâm Tẫn chấn động, đột ngột mở mắt!

Một khuôn mặt tuyệt mỹ ở ngay trước mắt, mang theo vẻ kiều diễm vừa mới hứng sương đêm, đôi mắt hạnh ngậm một tầng sương mỏng ướt át, khóe mắt vẫn còn vương vấn vệt hồng động tình.

Khóe môi hé mở, hơi thở như lan.

Nàng da trắng như ngọc, chăn gấm trượt xuống khuỷu tay, để lộ bờ vai tròn trịa và một đoạn xương quai xanh gợi cảm.

Mái tóc xanh như thác nước rối tung trên gối rồng màu vàng minh, càng thêm vài phần quyến rũ.

Các mảnh ký ức lập tức trở về vị trí!

Y, đã xuyên việt!

Đây là một thế giới lấy võ vi tôn.

Cửu phẩm là phàm nhân, Tông sư có thể địch vạn quân, còn Lục địa thần tiên... càng là tồn tại trong truyền thuyết!

Đại Uyên Hoàng triều hùng cứ Thăng Long, cảnh nội tông môn san sát, triều đình và giang hồ cùng tồn tại.

Còn y.

Là Hoàng đế Đại Uyên Hoàng triều!

Một con rối từ đầu đến cuối!

Đăng cơ nửa năm, tấu chương không qua tay y, ý chỉ không xuất từ miệng y.

Giống như một con rối dây được trang điểm tỉ mỉ, đặt trên ngự tọa, mỗi cử động, thậm chí mỗi hơi thở, đều nằm trong sự khống chế của người kia.

Thủ phụ Đại Uyên, Tần Tung!

Cái tên này như mũi băng độc, đâm thẳng vào đầu Lâm Tẫn.

Lão ta mưu sâu kế hiểm, bè phái khắp triều chính, nội các Lục bộ gần như thành tài sản riêng của Tần gia!

Nguyên chủ nhu nhược vô năng, lại càng dâng hoàng quyền triệt để vào miệng sói hung ác này.

Nguy cơ mất nước, treo lơ lửng trên đầu!

Lang Đình phương Bắc!

Cái tên như sâu bọ ăn xương này lập tức nhảy ra.

Đan Vu Thác Bạt Hoành của Lang Đình, không lâu trước đó đã bất ngờ đột phá đến cảnh giới Lục địa thần tiên trong truyền thuyết!

Tin tức này như cơn gió lạnh lẽo nhất, đóng băng toàn bộ Đại Uyên trong chớp mắt.

Một tối hậu thư theo đó mà đến: Trong ba ngày, ký kết hiệp ước cắt đất, nhượng lại ba châu Cao Du ở Bắc Cảnh!

Nếu không... thiết kỵ sẽ nam hạ, huyết tẩy kinh đô, san bằng Đại Uyên!

Nội có quyền thần chuyên quyền, ngoại có cường địch đòi mạng, còn y, vị Hoàng đế này, chính là con dê chờ làm thịt trên tế đàn!

"Thao!" "Khó khăn lắm mới xuyên việt làm Hoàng đế, kết quả ngươi nói với lão tử là quốc gia sắp mất?" Lâm Tẫn thầm mắng trong lòng.

Nắm đấm vô thức siết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, rịn ra từng vệt máu.

"Bệ hạ..." Lúc này, một mùi hương u nhã lại gần.

Thiếu nữ trên long tháp không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, làn da trắng như tuyết lung linh trong ánh sáng mờ ảo của buổi sớm.

"Bệ hạ, ngài không sao chứ?" Nàng cố gắng duy trì nụ cười mềm mại, ánh mắt lướt qua, nhưng sâu trong đó lại ẩn chứa một tia kinh ngạc khó tả.

Đêm qua.

Nàng tận mắt nhìn thấy Lâm Tẫn uống chén rượu có tàng Đoạn Hồn Tán, khi tình cảm dâng trào chắc chắn sẽ chết.

Tại sao?

Sau một đêm kịch liệt, Lâm Tẫn lại không hề hấn gì?

Chỉ khi y chết, phụ thân nàng mới có thể được minh oan!

Lâm Tẫn nghiêng đầu, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Tô Vãn Tình.

Con gái của Trung Nghĩa Hầu, tối qua bị Tần Tung phái người đưa vào cung thị tẩm.

Nửa tháng trước.

Trung Nghĩa Hầu vì không muốn cấu kết với Tần Tung mà bị gán tội thông địch hạ ngục, ngày hôm sau bị chém đầu.

Làm việc cho kẻ thù giết cha?

Lâm Tẫn song mâu lạnh lẽo, ngữ khí như sương hàn: "Trẫm không sao, nàng rất thất vọng sao?" Sắc mặt Tô Vãn Tình trong nháy mắt tái nhợt.

Trong mắt lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh bị nàng đè nén.

Nàng cố gượng cười mềm mại, giọng nói lại run rẩy: "Bệ hạ... thiếp thân chỉ là lo lắng long thể của ngài..." Lời còn chưa dứt, bên ngoài điện truyền đến từng trận tiếng bước chân dồn dập.

"Phanh!" Cửa tẩm cung bị thô bạo đá văng.

Một người đàn ông trung niên mặc thái giám phục màu tím sẫm, mặt trắng không râu bước vào.

Vương Chấn!

Bỉnh Bút thái giám Ti Lễ Giám, tâm phúc của Tần Tung!

Vương Chấn nhếch mép cười một nụ cười nửa vời, ngay cả lưng cũng lười cúi xuống: "Bệ hạ, Thủ phụ đại nhân đã nói, nếu ngài còn chần chừ, cơn giận của sứ giả Lang Đình, e là ngài phải 'tự mình' gánh chịu!" Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ "tự mình", đáy mắt lóe lên vẻ chế giễu.

Lâm Tẫn làm sao có thể không nhận ra thái độ của Vương Chấn.

Nhưng.

Nội ưu ngoại hoạn, trong tay không quyền, con rối mặc người bày bố thì có thể làm gì?

Trong lòng Lâm Tẫn lửa giận sôi trào, ngay lúc tuyệt cảnh này — 【Đinh!】【Phát hiện Túc chủ đang ở trung tâm hoàng quyền, quốc vận suy yếu, hệ thống đang ràng buộc!】【Hệ thống Sơn Hà Xã Tắc ràng buộc thành công!】【Gói quà lớn tân thủ đã phát!】【Chúc mừng Túc chủ nhận được: tu vi Lục địa thần tiên!

Có lập tức dung hợp không?】 Niềm vui sướng tột độ lập tức xua tan tuyệt vọng!

"Dung hợp!

Lập tức dung hợp!" Lâm Tẫn gầm lên trong lòng!

Trong chớp mắt!

Một luồng năng lượng mênh mông như biển phun trào từ đan điền!

Toàn thân Lâm Tẫn chấn động, chỉ cảm thấy trong tứ chi bách hài tràn đầy sức mạnh khủng bố đủ để lay chuyển trời đất.

Từng tấc kinh mạch của y đều phát ra tiếng ong ong như rồng ngâm, trong máu chảy không còn là máu phàm, mà là chân khí màu vàng kim ẩn chứa pháp tắc thiên địa!

Dường như ngay cả không khí cũng đang run rẩy.

Thấy Lâm Tẫn cúi đầu trầm mặc, thậm chí cả cơ thể cũng run nhẹ, Vương Chấn cho rằng vị Hoàng đế phế vật này lại một lần nữa bị dọa mất mật.

Lòng cười lạnh càng sâu.

Vẻ kính trọng bề ngoài còn sót lại cũng lười duy trì.

"Bệ hạ!

Đừng chậm trễ nữa!" Vương Chấn tiến lên một bước, chân khí của ngũ phẩm võ giả lập tức bùng phát, vươn tay định nắm lấy cánh tay Lâm Tẫn.

Động tác mang theo ý vị cưỡng ép rõ ràng, ngữ điệu toát ra vẻ sốt ruột: "Thủ phụ đại nhân còn đang chờ..." Bàn tay hắn được chăm sóc cẩn thận, đeo ngọc bích ban chỉ, sắp chạm vào long bào của Lâm Tẫn.

Ngay khoảnh khắc đó!

Lâm Tẫn vẫn luôn im lặng bỗng nhiên ngẩng đầu lên!

Oanh!!!

Một luồng khí cơ khủng bố không thể diễn tả, như thái cổ hung thú ngủ say đột nhiên thức tỉnh, lại như vạn trượng núi lớn ầm ầm sụp đổ!

Lấy Lâm Tẫn làm trung tâm, cuồng bạo quét ra!

Vẻ khinh miệt, sốt ruột trên mặt Vương Chấn, cùng bàn tay hắn vươn ra, trong nháy mắt ngưng đọng!

Hắn cảm thấy như bị một bàn tay khổng lồ lạnh lẽo thấu xương siết chặt cổ họng, toàn thân máu đều bị đóng băng!

Tu vi mà hắn tự hào, lúc này nhỏ bé như bụi trần.

Nỗi sợ hãi vô biên như con rắn độc lạnh lẽo, lập tức quấn chặt trái tim hắn, lấp đầy con ngươi đột ngột co rút của hắn!

Chương 2

Hắn nhìn thấy đôi mắt của Lâm Tẫn.

Trong đôi mắt đó, không có phẫn nộ, không có sợ hãi.

Chỉ có một mảnh tĩnh mịch như băng vạn năm, cùng sâu trong tĩnh mịch đó, vẻ uy nghiêm tuyệt đối đủ để nghiền nát linh hồn!

Đó không phải là đôi mắt của người, đó là...

ánh mắt của thần linh nhìn xuống lũ kiến!

"Cẩu nô tài!" Lâm Tẫn mở miệng, ngữ âm không cao, nhưng lại như gió hàn từ Cửu U thổi qua, mỗi chữ đều mang theo sức mạnh đóng băng linh hồn: "Ai cho ngươi gan...?" Vương Chấn đột nhiên toàn thân kịch chấn!

Hắn từng tận mắt thấy Đại tông sư ra tay, một chưởng đoạn sông, trong mười trượng không ai dám lại gần.

Nhưng giờ phút này!

Lâm Tẫn chỉ khẽ nhấc ngón tay, luồng uy áp kia lại như trời sập đất nứt!

Dường như hắn đối mặt không phải phàm nhân, mà là Diêm La Cửu Thiên nắm giữ sinh tử!

"Dám càn rỡ trước mặt Trẫm?!" "Phốc xuy!" Một tiếng vang nhẹ gần như không nghe thấy.

Tại mi tâm Vương Chấn, một lỗ máu to bằng ngón tay lập tức xuất hiện.

Không có vụ nổ kinh thiên động địa, không có cảnh máu thịt văng tung tóe thê thảm.

Chỉ có một luồng chân khí vô hình ngưng luyện đến cực hạn, trong nháy mắt hủy diệt tất cả sinh cơ của hắn.

Vẻ mặt Vương Chấn vĩnh viễn đọng lại trên nỗi kinh hoàng vặn vẹo biến dạng và sự khó tin, cánh tay duỗi ra vô lực buông thõng.

Hắn trợn mắt muốn nứt ra, đến chết vẫn trừng trừng nhìn khuôn mặt vừa lạ lẫm vừa uy nghiêm kia, thân thể như con rối đứt dây ầm ầm đổ xuống.

"Phanh!" Tiếng động trầm đục đập xuống sàn tẩm cung tĩnh mịch, cũng hung hăng đập vào tim Tô Vãn Tình.

Thời gian dường như ngưng đọng.

Trong tẩm cung chỉ còn lại mùi máu tanh nồng nặc, và sự tĩnh lặng như chết.

Tô Vãn Tình cả người cứng đờ trên giường, con ngươi co rút dữ dội, ngón tay siết chặt chăn gấm.

"Hắn... giết Vương Chấn?" Tim nàng gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vô số ý niệm điên cuồng lóe lên trong đầu – Vị Hoàng đế nhu nhược này, từ khi nào có thực lực như vậy?

Chẳng lẽ y vẫn luôn giả vờ?

Hay nói cách khác... y căn bản không phải là Lâm Tẫn ban đầu?

Nỗi sợ hãi như nước băng thấm vào tận xương tủy, nhưng điều càng khiến nàng kinh hãi hơn là, chính mình lại hoàn toàn không thể nhìn thấu người đàn ông trước mắt này!

Lâm Tẫn khẽ thở ra một hơi, ánh mắt thậm chí không dừng lại trên xác chết kia dù chỉ một khắc.

Y cảm nhận sức mạnh đang sôi trào gào thét trong cơ thể, một cảm giác kiểm soát chưa từng có tràn ngập tâm can.

Con rối?

Vua mất nước?

Từ giờ khắc này, những xưng vị đó đều sẽ trở thành quá khứ!

"Thống tử, ngươi cụ thể có công năng gì?" Lâm Tẫn hỏi. 【Đinh!】【Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã kích hoạt!】【Túc chủ thân là mạt đại đế vương, đương trọng chỉnh sơn hà, khai cương thác thổ!】【Phàm địa phận thực tế kiểm soát, đều có thể thắp sáng đồ giám, nhận được phần thưởng phong phú!】 Trong chốc lát.

Một bức đồ cương vực hoành tráng tráng lệ từ từ mở ra trong thức hải của Lâm Tẫn.

Trên bản đồ đen kịt.

Chỉ có nơi hậu cung tỏa ra ánh sáng vàng yếu ớt, còn lại toàn bộ cương vực đều bị bao phủ trong bóng tối dày đặc.

"Thì ra là thế..." Lâm Tẫn khẽ vuốt cằm, trong mắt tinh quang lóe lên.

Hệ thống này rõ ràng là muốn y nắm lại giang sơn, mỗi khi thu phục một tấc quốc thổ, liền có thể nhận được ban thưởng tương ứng. 【Phát hiện Túc chủ đang ở Đại Uyên Hậu Cung, có thắp sáng đồ giám này không?】 "Thắp sáng!" Lâm Tẫn dứt khoát nói. 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng: Đại Uyên Hậu Cung!】【Nhận được phần thưởng: Ba nghìn Cẩm Y Vệ! (Kèm theo Đại tông sư chỉ huy sứ: Lăng Hồng)】【Đã mở không gian đặc biệt "Tàng Binh Giới", dùng để an trí binh chủng phần thưởng!】 "Cẩm Y Vệ?

Đại tông sư?" Mắt Lâm Tẫn sáng lên.

Ý niệm quét qua Tàng Binh Giới.

Ba nghìn Cẩm Y Vệ đứng thẳng tắp như vực sâu, đều là cảnh giới

thất phẩm võ giả!

Phi ngư phục cuộn sóng trong hư không, Tú xuân đao lãnh quang sâm nhiên, mỗi một thanh đều toát ra vẻ sắc bén khát máu.

Bọn họ thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén như chim ưng, quanh thân vờn quanh khí thế thiết huyết sát phạt, hiển nhiên đều là tinh nhuệ bách chiến.

Còn thân ảnh đứng đầu tiên kia – Lăng Hồng!

Nàng thân hình thon dài, dung mạo lạnh lùng tuấn mỹ, hàng lông mày sắc bén như lưỡi đao, đôi mắt đen sâu thẳm, dường như có thể xuyên thấu lòng người.

Một tay đặt trên đao, Tú xuân đao chưa ra khỏi vỏ, nhưng đã có ý lạnh thấu xương lan tỏa khắp thân.

Điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là – Chân khí quanh thân nàng như cuồng triều cuồn cuộn, ẩn ước ngưng thành một đạo hư ảnh hình rồng, lượn quanh, uy áp của Đại tông sư khiến toàn bộ Tàng Binh Giới đều phải chấn động!

"Thống tử, lão tử yêu chết ngươi rồi!" Lâm Tẫn hưng phấn nói. 【Túc chủ xin tự trọng!】 Lâm Tẫn không để ý đến lời châm chọc của hệ thống.

Quay người lại, ánh mắt bình tĩnh quét qua Tô Văn Tình đang run rẩy như sàng trên long tháp, sắc mặt tái nhợt như quỷ.

"Thu dọn sạch sẽ!" Y lạnh lùng ném xuống một câu, quay người rời đi.

Tô Văn Tình nhìn bóng lưng y, rồi cúi đầu nhìn thi thể Vương Chấn chết không nhắm mắt, một luồng hàn ý từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Vị Hoàng đế này... thật sự đã khác rồi!

Bên ngoài điện.

Ánh sáng mờ ảo của buổi sớm rọi xuống, Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, giọng nói lạnh như sắt: "Lăng Hồng!" "Bá!" Một thân ảnh như quỷ mị ngưng hiện, quỳ một gối xuống, Tú xuân đao keng một tiếng chạm đất.

"Thần tại!" Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lẽo: "Dẫn Cẩm Y Vệ triệt tra Hoàng cung, tất cả tai mắt của Tần Tung một kẻ không tha!" "Tuân chỉ!" Lăng Hồng ôm quyền lĩnh mệnh, thân hình lóe lên, đã như u linh biến mất trong bóng tối tường cung.

Trong mắt Lâm Tẫn lóe hàn quang.

Nơi ngọa tháp, há dung kẻ khác ngủ say!

Y ngẩng đầu nhìn đỉnh Thiên Uyên điện cao vút hiện rõ mờ ảo ở đằng xa, khóe miệng cong lên một nụ cười thú vị: "Tần Thủ phụ, chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón cơn giận của Trẫm chưa?"...

Thiên Uyên điện.

Nơi tối cao của hoàng quyền.

Chín bậc ngọc trắng hán bạch tượng trưng cho cửu ngũ chí tôn, hai bên linh thú đồng xanh trợn mắt mà nhìn, quanh cột điện rồng vàng uốn lượn, trên ngói lưu ly phủ một tầng bạc xám, sâm nhiên như sắt.

Trong điện gạch vàng lát sàn, ngự đạo thẳng tắp kéo dài đến bệ đá ngọc đen, phía trên long ỷ uy nghiêm cao ngất, uy áp như vực sâu.

Dưới vòm trần vàng son lộng lẫy.

Văn võ bá quan chia hai bên, cung kính đứng thẳng.

Bọn họ cúi đầu, trên mặt đan xen sự cung kính, nịnh nọt và nỗi sợ hãi không thể che giấu.

Phía trước nhất đại điện.

Hai chiếc ghế thái sư bằng gỗ tử đàn đặt đối diện nhau.

Vị lão giả mặc quan bào tím vàng bên trái, chính là Thủ phụ Đại Uyên quyền khuynh triều chính, Tần Tung!

Khuôn mặt ngoài năm mươi đã đầy nếp nhăn sương giá, tóc mai lốm đốm bạc.

Trong đôi mắt tam giác như chim ưng ngưng đọng sự âm trầm không thể tan chảy, ngón tay gầy guộc đang vuốt ve chén trà sứ xanh, thong thả nhấp trà, dường như không hề để ý đến mọi thứ trước mắt.

Trên ghế thái sư bên phải.

Một đại hán khoác áo lông sói đang bồn chồn rung chân.

Chương 3

Chuỗi xương thú đeo trên cổ hắn theo động tác mà kêu loảng xoảng, chuôi đao cong nạm đá quý bên hông lấp lánh huyết quang dưới ánh nến trong điện.

Phía sau hắn có hai tùy tùng ôm tay đứng thẳng.

Má da vẫn còn dính cát bụi thảo nguyên, ánh mắt kiêu ngạo quét qua văn võ trong điện, như đang nhìn một đàn dê chờ làm thịt.

"Tần đại nhân." Sứ giả Lang Đình dùng tiếng quan thoại cứng nhắc mở lời, giọng nói như giấy nhám cọ xát đồ đồng: "Mặt trời sắp bò lên đỉnh đầu rồi, Hoàng đế của các ngươi tính toán để Đan Vu bệ hạ dùng kim đao đến thỉnh sao?" Chén trà và đĩa trà va vào nhau, phát ra tiếng "đinh" trong trẻo.

Khóe môi Tần Tung nhếch lên một nụ cười nửa vời: "Sứ giả nói đùa rồi, Bệ hạ gần đây long thể không an..." "Phóng thí!" Sứ giả đột nhiên đập bàn đứng dậy, chấn động khiến chén trà trên bàn nảy lên: "Bọn ta thảo nguyên nhị lang ghét nhất vòng vo!

Một là bây giờ gặp Hoàng đế, hai là..." Hắn cười nanh ác vỗ vỗ chuôi đao: "Để các ngươi cửa thành kiến thức kiến thức thiết kỵ Lang Đình!" Không khí trong điện đột nhiên ngưng đọng.

Quần thần toàn thân chấn động như bị điện giật, có vài quan viên nhát gan thậm chí chân mềm nhũn, suýt quỳ xuống đất.

Đó là cơn giận của Lục địa thần tiên a!

Nếu thật sự chọc giận Đan Vu Lang Đình đích thân đến, e rằng toàn bộ kinh đô đều sẽ hóa thành tiêu thổ dưới thiết kỵ!

Khuôn mặt già nua âm trầm của Tần Tung chợt cứng đờ, trong đáy

mắt vẩn đục lóe lên một tia tức giận.

Chỉ là.

Cơn giận này không phải nhắm vào sứ giả Lang Đình, mà là tên Hoàng đế con rối đáng chết kia!

"Vương Chấn cái tên phế vật này đang chần chừ cái gì?" Hắn thầm mắng trong lòng, ngón tay gân xanh nổi lên khẽ gõ vào mép chén trà.

Đột nhiên!

Một ý niệm nhanh chóng lóe qua: "Chẳng lẽ... tiện nhân Tô Vãn Tình kia đã thành công?" Nghĩ đến đây.

Tia phẫn nộ vừa rồi trong nháy mắt chuyển hóa thành hân hoan.

Ngay lúc không khí căng thẳng đến cực điểm thì – "Chó hoang từ đâu tới!" Một tiếng quát chói tai đột ngột vang lên.

Thân ảnh cao lớn của Lâm Tẫn từ cửa trong bước vào Thiên Uyên điện, đứng thẳng trên đài ngự tọa, long bào phần phật, ánh mắt sắc bén như đao.

"Cũng xứng ở trên triều đường của Trẫm mà cuồng phệ!?" "Ngươi nói gì?" Sứ giả Lang Đình trong nháy mắt bùng nổ giận dữ.

Toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, khí kình Tông sư nổ tung, không khí toàn bộ đại điện dường như đều ngưng đọng.

"Xoẹt!" Thanh đại đao bên hông trong nháy mắt rút ra, lưỡi đao hàn quang bức người, sát khí tràn ngập.

Cảm giác áp bách kinh người ập đến.

Vài văn quan lớn tuổi ngay lập tức bị áp đến quỳ rạp trên đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tần Tung cũng hừ một tiếng trầm đục, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Hắn tuy là cửu phẩm võ giả, nhưng tu vi toàn bộ đều dựa vào dược liệu quý hiếm mà chồng chất, không thể nào so được với vị Tông sư thực sự từ biển máu núi xác mà chém giết ra này.

Tầm mắt hắn như móc câu quắp chặt Lâm Tẫn trên long ỷ, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn – Lâm Tẫn trước đây, yếu ớt rụt rè, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Nhưng bây giờ.

Y lại vững vàng ngồi trên long ỷ, đối mặt với khí thế Tông sư mà ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, thậm chí còn mang theo nụ cười khinh miệt.

"Sao vậy?

Người Lang Đình, tai của ngươi không tốt sao?" Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên tay vịn long ỷ, mỗi nhịp đều như gõ vào trái tim mọi người, ngữ khí chế giễu như băng.

Sát ý trong mắt sứ giả Lang Đình bùng lên: "Hoàng đế Đại Uyên, ngươi là muốn khai chiến?!" Dựa vào việc Đan Vu Lang Đình đã nhập cảnh giới Lục địa thần tiên, hắn không hề cố kỵ, mũi đao trực chỉ Lâm Tẫn trên long ỷ.

"Bệ hạ!" Tần Tung đột nhiên mở lời, ngữ khí bề ngoài có vẻ cung kính, nhưng thực chất lại mang theo cảm giác áp bức không thể nghi ngờ: "Lão thần đã nghĩ xong hiệp ước, chỉ cần ngự ấn đóng dấu, Lang Đình sẽ không làm khó Đại Uyên." Hắn vẻ mặt lo nước lo dân, dường như chính mình mới là trung thần vì Đại Uyên mà vỡ nát tâm can.

Lâm Tẫn lạnh lùng liếc hắn một cái, đột nhiên cười: "Tần ái khanh, ý của ngươi là...

để Trẫm cắt đất cầu hòa?" Tần Tung nhếch mép, cố tỏ ra đau buồn nói: "Lão thần chỉ là không đành lòng để bách tính Đại Uyên chịu khổ chiến hỏa a!" Hắn bày ra tư thái quan tâm thiên hạ, nhìn Lâm Tẫn ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo.

"Lão hồ ly này, diễn cũng khá thật!" Nếu không cố kỵ thế lực chằng chịt sau lưng lão tặc này, y đã sớm một chưởng vỗ chết tên quyền thần họa quốc này rồi!

Nhưng hiện tại nếu tùy tiện động thủ, toàn bộ triều đình Đại Uyên e là sẽ phân băng ly tích.

Đến lúc đó, Lang Đình còn chưa đánh vào, các châu phủ e là đã loạn thành một nồi cháo rồi.

Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ.

Nhìn về phía tên sứ giả Lang Đình hếch mũi lên trời: "Các ngươi Lang Đình, muốn Đại Uyên Bắc Cảnh tam châu?" "Đó là giá trước đó!" Sứ giả vung chiến đao, lưỡi bén vạch ra tiếng xé gió chói tai trong điện: "Ngươi vừa nãy sỉ nhục dũng sĩ thảo nguyên của ta, bây giờ ba châu e là không đủ để xoa dịu cơn giận của Lang Đình nữa rồi!" Lâm Tẫn nhướng mày: "Ồ?

Vậy các ngươi còn muốn gì?" Sứ giả kiêu ngạo vươn ba ngón tay thô ngắn, vòng ngà sói trên cổ tay kêu loảng xoảng: "Ngoài Bắc Cảnh tam châu, mỗi năm còn phải cống nạp trăm vạn lượng hoàng kim!" Hắn cười nanh ác bổ sung: "Ngoài ra, còn phải gửi vài hoàng tử đến làm con tin!" Trong điện lập tức xôn xao.

Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên chuyển lạnh – Chưa nói đến việc y đến nay vẫn chưa có con, dù có hoàng tử thật, gửi đi Lang Đình làm con tin sao?

Đó không khác gì tự tay dâng giang sơn xã tắc Đại Uyên!

Đây nào phải điều khoản nghị hòa – rõ ràng là muốn Đại Uyên tự chặt gốc rễ, vĩnh viễn làm nô lệ!

Sứ giả Lang Đình nặng nề cắm bội đao xuống đất, cười âm trầm nói: "Hoàng đế Đại Uyên, nếu không muốn trăm vạn thiết kỵ của ta san bằng hoàng thành của ngươi, tốt nhất hãy cân nhắc kỹ lưỡng!" Khí diễm kiêu căng đó, ngay cả Tần Tung đứng một bên cũng nhíu mày.

Ngay lúc Tần Tung vừa định mở lời.

Ánh mắt Lâm Tẫn như lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm vào binh khí trong tay sứ giả, đột nhiên quát lớn: "Hình Bộ Thượng Thư!" Hình Bộ Thượng Thư run rẩy bước ra khỏi hàng, bước chân hư phù, trán mồ hôi lạnh rịn rịn: "Thần... thần tại!" Lâm Tẫn lười biếng dựa vào long ỷ, tay áo khẽ rung: "Theo luật pháp Đại Uyên, cầm đao đối diện thánh, đáng tội gì?" "Cái này..." Yết hầu Hình Bộ Thượng Thư lăn lên lăn xuống.

Tầm mắt không ngừng liếc sang sứ giả Lang Đình và Tần Tung, trán rịn ra những hạt mồ hôi nhỏ li ti.

Tần Tung vuốt râu ngắt lời: "Bệ hạ, phong tục Lang Đình..." "Trẫm hỏi ngươi sao?" Giọng Lâm Tẫn chợt lạnh, long uy ầm ầm bùng phát, chấn động khiến Tần Tung lảo đảo lùi lại.

Vị Thủ phụ đại nhân này trong lòng kịch chấn – Hoàng đế hôm nay, sao lại như biến thành người khác?

"Ba!" Tay vịn long ỷ bị vỗ mạnh kêu vang, Lâm Tẫn quát lớn: "Nói!" Hình Bộ Thượng Thư trực tiếp quỳ sụp xuống đất, giọng nói mang theo tiếng khóc: "Bẩm Bệ hạ... cầm đao đối diện thánh... là mưu phản, theo luật đáng chém!" Nói xong câu này, cả người hắn như vừa từ dưới nước vớt lên.

“Ha ha ha!” Sứ giả Lang Đình đột nhiên cười phá lên, mũi đao trực chỉ long ỷ: “Cẩu hoàng đế, ngươi muốn giết ta?” Lâm Tẫn thản nhiên gật đầu: “Không được sao?” “Muốn chết!” Chân khí quanh thân sứ giả bùng nổ, sức mạnh Tông sư khiến ánh nến trong điện chợt tối: “Một con rối cũng dám càn rỡ!

Hôm nay để Đại Uyên, đổi một vị Hoàng đế!” “Bá!” Đao quang như điện, thân hình sứ giả bùng nổ lao tới, lưỡi bén trực chỉ yết hầu Lâm Tẫn!

Trong điện trong nháy mắt loạn thành một đoàn.

Các văn quan mặt mày tái mét, vài vị đại thần lớn tuổi càng trực tiếp mềm nhũn trên đất.

Vài võ tướng bản năng muốn xông lên hộ giá, nhưng lại bị ánh mắt âm trầm của Tần Tung cưỡng chế cố định tại chỗ – Nếu có thể để sứ giả Lang Đình tiện tay loại bỏ vị Hoàng đế chướng mắt này, chẳng phải là cơ hội trời ban sao?

Tử vong cận kề!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này – “Ong!” Bên ngoài điện truyền đến một tiếng đao minh!

Khoảnh khắc tiếp theo – “Phanh!” Sứ giả Lang Đình như bị núi lớn trấn áp, cả người hung hăng đập xuống bậc ngự giai, tứ chi như bị đóng chặt xuống đất, ngay cả ngẩng đầu cũng không làm được!

“Cái này... cái này không thể nào!” Mạch máu trên cổ sứ giả nổi phồng lên như giun, cả khuôn mặt sưng thành màu tím hồng, ngay cả mí mắt cũng không thể chớp động.

Hàm dưới Tần Tung đột nhiên siết chặt, ngón tay gầy guộc gân xanh nổi lên như mạng nhện, nhưng tay áo lại không hề lay động.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn – Vị Hoàng đế con

rối hèn nhát rụt rè kia, từ khi nào có thủ đoạn như vậy?

Trong khoảnh khắc!

Một bóng đen như quỷ mị vụt hiện.

Lăng Hồng quỳ một gối xuống, Tú xuân đao nuốt vào hàn mang: "Thần cứu giá đến muộn, xin Bệ hạ trách phạt!" "Đại...

Đại tông sư?!" Sắc mặt Tần Tung kịch biến, trong đôi mắt già nua vẩn đục lóe lên một tia kinh sợ.

Hắn cuối cùng đã hiểu, tại sao hôm nay tiểu Hoàng đế lại cứng rắn như vậy – Thì ra sau lưng có cường giả đẳng cấp này chống đỡ!

Lâm Tẫn lười biếng phất tay, hàn mâu như lưỡi dao nhìn xuống tên sứ giả trên đất: "Chút man di hèn mọn, cũng xứng càn rỡ trước mặt Trẫm sao?

Giết!" "Tuân chỉ!" Hàn mang bùng phát!

"Phốc!" Một cái đầu bay lên, máu tươi bắn tung tóe lên bậc vàng!

Trong điện mùi máu tanh tràn ngập, quần thần cấm nhược hàn thiền, ngay cả hơi thở cũng ngưng trệ.

Cái đầu kia lăn đến chân Tần Tung, đôi mắt trợn ngược trừng trừng chạm vào ánh mắt kinh sợ của hắn.

"Các ngươi...

Chương 4

các ngươi dám...” Hai tên tùy tùng mặt mày xám ngoét như chết, giọng nói run rẩy.

Lâm Tẫn đột nhiên đập bàn đứng dậy: “Cút về nói với Thác Bạt Hoành!” Đáy mắt y sát cơ lộ rõ: “Muốn cương thổ Đại Uyên?

Bảo hắn vác đầu đến mà lấy!” Tiếng quát này như sấm sét nổ vang!

Hai tên tùy tùng sợ đến hồn bay phách lạc, lăn lê bò toài chạy ra khỏi đại điện, đao quang Lăng Hồng chiếu sáng bóng lưng hoảng loạn của bọn chúng.

“Bệ hạ.” Tần Tung cố nén giận, trầm giọng nói: “Đan Vu Lang Đình đã nhập cảnh giới Lục địa thần tiên, hành động này e sẽ chiêu diệt đỉnh tai họa!” Lâm Tẫn long bào khẽ phất: “Tần ái khanh đây là đang nghi ngờ Trẫm?” “Lão thần không dám.” Tần Tung miệng nói cung kính, nhưng lại thẳng lưng nhìn thẳng Thiên tử, trong mắt không hề có vẻ sợ hãi.

Lâm Tẫn lạnh lùng cười một tiếng, quay sang Hình Bộ Thượng Thư đang quỳ rạp run rẩy: “Thân là Hình Bộ Thượng Thư, ngay cả luật pháp cũng phải nhìn sắc mặt người khác sao?” Y nâng cao giọng: “Chức quan này, ngươi không cần làm nữa!” “Bệ hạ khai ân a!” Hình Bộ Thượng Thư điên cuồng dập đầu, trán chảy máu lênh láng, rồi lại quay sang Tần Tung khóc lóc: “Thủ phụ đại nhân cứu mạng a!” Tần Tung vừa định mở lời, uy áp Đại tông sư của Lăng Hồng chợt áp xuống.

Trong mắt Lâm Tẫn hàn quang lóe lên: “Tần ái khanh, ý chỉ của Trẫm...” Y nói từng chữ một, dứt khoát: “Ngươi có ý kiến không?”

“Lão thần... không dám.” Tần Tung nghiến răng nặn ra câu này, những nếp nhăn trên mặt đều đang co giật.

Hắn siết chặt bàn tay run rẩy giấu trong ống tay áo, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Toàn bộ đại điện tĩnh lặng đến đáng sợ.

Văn võ bá quan ngay cả thở mạnh cũng không dám, bọn họ chưa bao giờ thấy Thủ phụ đại nhân bị dồn đến bước đường này.

Cũng chưa từng thấy vị Hoàng đế vẫn luôn bị coi là con rối kia, lại có thể bộc phát ra long uy đáng sợ như vậy!

“Nếu Tần ái khanh không có ý kiến...” Ánh mắt Lâm Tẫn như lưỡi dao độc, từ từ lăng trì toàn triều văn võ: “Hình Bộ Thượng Thư tức khắc cách chức, áp vào Thiên Lao!” “Bệ hạ!” Hình Bộ Thượng Thư trực tiếp ngã vật ra đất, nước mũi nước mắt hòa thành một, ướt đẫm cả mặt: “Thần biết lỗi rồi!

Tha mạng a!” Lâm Tẫn không thèm nhìn hắn, trực tiếp phất tay về phía Lăng Hồng: “Đưa hắn xuống!” “Tuân chỉ!” Tú xuân đao của Lăng Hồng khẽ chấn, hai tên Cẩm Y Vệ như quỷ mị vụt hiện, kéo Hình Bộ Thượng Thư đang mềm nhũn ra ngoài.

Tiếng cầu xin thê lương vang vọng trong đại điện, khiến tất cả mọi người sau lưng phát lạnh.

“Tần ái khanh.” Lâm Tẫn đột nhiên quay đầu nhìn thẳng Tần Tung, ánh mắt như lửa thiêu đốt lòng người: “Theo Đại Ngự luật pháp, đối với Trẫm bất kính, đáng tội gì?” Tần Tung toàn thân cứng đờ, nhưng lập tức thẳng lưng, ngữ khí âm trầm: “Mạo phạm Thiên tử, tội đáng vạn tử!” Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, đột nhiên cười: “Ái khanh nói đúng.” Nói xong trực tiếp quay người: “Bãi triều!” Các đại thần đều ngẩn người, hoàn toàn không hiểu Hoàng đế đang diễn vở

kịch gì.

Tần Tung đứng yên không động.

Ánh mắt âm trầm đinh chặt vào bóng lưng Lăng Hồng, bên trong tràn ngập sát ý.

Vị Hoàng đế con rối vẫn luôn bị hắn thao túng này, bây giờ dựa vào việc có một Đại tông sư chống lưng mà muốn lật bàn sao?

Tần Tung nhìn chằm chằm hướng Lâm Tẫn rời đi, trong lòng cười lạnh – Nằm mơ!

"Thủ phụ đại nhân..." Vài quan viên cẩn thận tiến đến gần, nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ vừa nãy nói... là ý gì?" "Đúng vậy, luôn cảm thấy lời nói có hàm ý..." "Bệ hạ hôm nay, sao lại như biến thành người khác?" Tần Tung nhíu chặt mày, ngón tay chậm rãi vuốt râu, trầm mặc không nói.

Một lát sau.

Ngón tay hắn đột nhiên trắng bệch, giọng nói khàn đặc như mài đao: "A...

Vương Chấn, e là đã chết rồi." Hắn phái Vương Chấn đi hậu cung truyền lời, nhưng đã lâu như vậy, người vẫn chưa về.

Cộng thêm câu hỏi đầy ẩn ý của Lâm Tẫn – "Đối với Trẫm bất kính, đáng tội gì?" Rõ ràng là dùng đầu người Vương Chấn để đả kích hắn!

Toàn triều văn võ ai mà không biết Vương Chấn là người của hắn?

Lâm Tẫn chiêu này, vừa chặn miệng hắn, lại vừa hung hăng tát hắn một cái, nhưng hắn lại không thể phát tác!

"Thủ phụ đại nhân, bên cạnh Bệ hạ có Đại tông sư tọa trấn, chúng

ta... phải làm sao?" Một quan viên run rẩy hỏi.

Hình Bộ Thượng Thư đã bị cách chức, kết cục có thể tưởng tượng được.

Bọn họ không muốn trở thành người tiếp theo!

Tần Tung đột nhiên bóp nát ngọc ban chỉ trong tay, mảnh vỡ nhanh chóng rơi xuống: "Hoảng cái gì?

Trời còn chưa sập mà!" Nói xong, hắn phất tay áo quay người, sải bước rời khỏi Thiên Uyên điện, bóng lưng sâm nhiên.

Thiên Uyên nội điện.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, ánh mắt trầm tĩnh như huyền băng Cửu U, nhìn bóng lưng Tần Tung rời đi, khóe môi khẽ cong: "Lão hồ ly này, đúng là biết nhẫn!" Vương Chấn là người của hắn, Hình Bộ Thượng Thư cũng là người của hắn.

Liên tiếp bị chặt đứt hai cánh tay, lão tặc này lại vẫn có thể giữ nguyên sắc mặt?

Xem ra, mình vẫn đánh giá thấp hắn.

"Bệ hạ." Lăng Hồng tay đặt trên Tú xuân đao, sát ý lạnh lẽo: "Thần bây giờ sẽ đi giết hắn!" Lâm Tẫn giơ tay ngăn lại, vân rồng ẩn trên tay áo vô phong tự động: "Chưa vội, lão tặc này sau lưng tất có chỗ dựa, ván cờ này... mới vừa bắt đầu." Dừng lại nửa nhịp.

Y thu liễm tâm thần, trầm giọng hỏi: "Tình hình Hoàng cung hiện tại thế nào?" Lăng Hồng quỳ một gối xuống, ôm quyền bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, tất cả tai mắt hiện tại đã hoàn toàn thanh trừ, Cẩm Y Vệ đã toàn diện tiếp quản cung cấm!" "Rất tốt." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Thủ đoạn sét đánh của Cẩm Y Vệ, y luôn yên tâm. 【Đinh!】 Lúc này, một âm thanh nhắc nhở trong trẻo của hệ thống không có dấu

hiệu báo trước vang lên trong đầu y. 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Hoàng cung, thành công kiểm soát, có thắp sáng đồ giám không?】 "Thắp sáng!" Lâm Tẫn không chút do dự. 【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng: Đại Uyên Hoàng Cung!】 【Nhận được phần thưởng: Ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân! (Kèm theo Tông sư thống lĩnh: Ngô Tranh)】 Năm ngón tay Lâm Tẫn đột nhiên siết chặt, ba trượng quanh thân y ánh nến đồng loạt tối sầm.

Trong Tàng Binh Giới, sát khí ngút trời!

Ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân, đều là tứ phẩm võ giả, đứng thẳng tắp như dòng lũ đen.

Trọng giáp ô kim sâm nhiên như mực, hoa văn ẩn trên giáp trụ như rồng cuộn, các khớp nối có đầu thú đồng đỏ nanh nheo trợn mắt, trong ánh sáng u tối lấp lánh hàn mang thấu xương.

Tay trái cầm khiên tháp sắt lạnh nặng như núi, phù điêu quỷ quái trên mặt khiên như sống động.

Tay phải đặt trên mạch đao bên hông, lưỡi bén ba thước thẳng tắp như băng, rãnh máu ẩn hiện, chưa ra khỏi vỏ đã khiến người ta sau lưng phát lạnh.

Phía trước nhất.

Một thân ảnh cao lớn như thương ngạo nghễ đứng thẳng.

Ngô Tranh mặc giáp kỳ lân mặc cương, giáp vai dữ tợn như đầu thú, eo đeo một thanh trảm mã đao dài bốn thước.

Khuôn mặt hắn góc cạnh rõ ràng như bị rìu đẽo, giữa lông mày có một vết sẹo chéo chạy dọc trán, càng thêm vài phần hung hãn.

Điều đáng sợ nhất là đôi mắt đó – Lạnh như sắt huyền, sắc như chim ưng, chỉ nhìn thẳng thôi cũng khiến người ta xương tủy sinh hàn!

“Tốt một đội quân thiết huyết!” Trong mắt Lâm Tẫn hình ảnh kim qua thiết mã cuồn cuộn, trong lòng đại định.

Tần Tung lão cẩu kia, lúc này e là đang âm thầm mưu tính.

Trên triều đường liên tiếp mất đi hai viên đại tướng, hắn há lại cam tâm bỏ cuộc?

Nếu chó cùng đường nhảy tường, kích động kinh đô hỗn loạn, đó quả là một phiền phức.

Nhưng hiện tại – Nhìn dòng lũ thép sát khí trong Tàng Binh Giới, trong mắt Lâm Tẫn hàn quang lóe lên, dường như có tiếng đao binh tranh minh.

Ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân trấn giữ hoàng thành, cộng thêm một Tông sư thống lĩnh tọa trấn.

Mặc cho Tần Tung có thủ đoạn thông thiên, cũng đừng hòng gây ra sóng gió gì!

“Ngô Tranh!” Lâm Tẫn quát lớn một tiếng, giọng nói như sấm sét nổ vang!

“Oanh!” Bên ngoài điện chợt cuộn lên một trận cuồng phong, một thân ảnh vĩ ngạn bước chân nặng nề tiến vào đại điện.

“Thần, Huyền Giáp Cấm Quân thống lĩnh Ngô Tranh, khấu kiến Bệ hạ!” Ngô Tranh quỳ một gối xuống, nắm đấm phải nặng nề đập vào áo giáp trước ngực, phát ra tiếng “đang” chấn động.

Lâm Tẫn phất tay áo lớn, một luồng chân khí hùng hậu nâng vị cường giả Tông sư này lên: “Dẫn Huyền Giáp Cấm Quân tuần thị hoàng thành, phàm kẻ nào ý đồ tác loạn, kẻ nào ức hiếp bách tính, bất kể quan hay dân...” Trong mắt y hàn mang lóe lên: “Giết không tha!” “Thần, lĩnh chỉ!” Ngô Tranh ôm quyền lĩnh mệnh, khi quay người áo choàng phần phật, uyển như một vị sát thần bước ra khỏi điện môn.

Bên ngoài Thiên Uyên điện, mây đen giăng kín.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, nhìn sắc trời tối sầm, từng lời như băng: "Lăng Hồng." "Thần tại." "Đi tra tra gốc gác của văn võ bá quan." Giọng Lâm Tẫn đột nhiên hạ thấp: "Tiện thể đi một chuyến Thiên Lao..." Vài chữ cuối khẽ như tiếng thì thầm, nhưng lại khiến con ngươi Lăng Hồng co rút.

"Tuân chỉ!"...

Hai canh giờ sau.

Ngự Thư Phòng.

"Phanh!" Lâm Tẫn một chưởng đập nát long án, uy áp Lục địa thần tiên ầm ầm bùng phát!

Toàn bộ Ngự Thư Phòng đều đang chấn động, tấu chiết trên án đều nổ tung.

Lăng Hồng quỳ một gối xuống, gân xanh trên trán nổi lên, mồ hôi lạnh chảy dài trên khuôn mặt tuấn tú.

Ngay cả thân là Đại tông sư, dưới uy áp này, nàng vẫn nghiến chặt răng, ngón tay vì dùng lực mà trắng bệch, nhưng sống lưng lại thẳng tắp như thương, không hề cong gập nửa phần.

"Tốt, rất tốt!" Lâm Tẫn giận cực hóa cười: "Văn võ bá quan đầy triều, sạch sẽ vậy mà không đủ một bàn tay!" Trên tấu chương là những tội chứng chướng mắt kinh tâm: tham nhũng, kết bè kết phái, bán quan tước...

Chương 5

chín thành quan viên đều là bè đảng của Tần Tung!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y đơn giản là không dám tin triều đường của mình đã thối nát đến mức này!

Có thể tưởng tượng được.

Nếu như mình không xuyên việt đến đây, không có hệ thống gia trì, cho dù Lang Đình không đến, Đại Uyên Hoàng triều e rằng cũng sẽ phải thay triều đổi đại!

"Bệ hạ." Lăng Hồng cố nén kinh sợ trong lòng, trầm giọng nói: "Người ngài muốn, đã đưa đến rồi." "Đưa lên." Lâm Tẫn thu liễm uy áp quanh thân, trong giọng nói mang theo vài phần cấp bách.

"Vâng." Lăng Hồng chắp tay lĩnh mệnh, quay người sải bước rời đi.

Không lâu sau đó.

Vài thân ảnh y phục rách rưới được đưa vào.

Trên người và trên mặt bọn họ đầy vết máu, khi đi bước chân hư phù, hiển nhiên đã chịu đủ tra tấn.

Nhìn thấy Lâm Tẫn trên long ỷ.

Vài người vội vàng quỳ xuống đất, giọng nói yếu ớt như tơ: "Tội thần... khấu kiến Bệ hạ... vạn tuế vạn tuế... vạn vạn tuế..." Trong mắt Lâm Tẫn ám mang lưu chuyển, đột nhiên đứng dậy, tay áo lớn phất lên.

Trong chốc lát.

Chân khí hùng hậu như nước chảy tuôn ra, không chỉ vững vàng

nâng vài người dậy, mà còn như gió xuân hóa mưa, chữa lành vết thương trên người bọn họ.

"Vài vị ái khanh không cần như thế." Giọng y chuyển dịu: "Ban tọa." Mấy người này đều là cột trụ của triều đình, vì không chịu cấu kết với Tần Tung mà bị vu cáo hạ ngục.

Đặc biệt là Chu Quân ở giữa.

Rõ ràng mới ngoài bốn mươi, nhưng tóc mai đã bạc trắng, khuôn mặt khô héo như một lão già hoa giáp, có thể thấy đã chịu đựng sự tra tấn khủng khiếp đến mức nào trong Thiên Lao.

Lâm Tẫn hiện tại còn chưa muốn bộc lộ thực lực Lục địa thần tiên của mình.

Chỉ có ẩn giấu tu vi, lấy đó làm yếu thế, mới có thể khiến Tần Tung buông lỏng cảnh giác, nhổ tận gốc thế lực bè phái chằng chịt sau lưng hắn!

Nhưng vấn đề là.

Văn võ bá quan đầy triều đều là người của Tần Tung.

Bên cạnh mình ngay cả một người đáng tin cũng không có, rất nhiều chuyện căn bản không thể triển khai.

Vì vậy.

Y mới để Lăng Hồng đi một chuyến Thiên Lao, mục đích chính là đưa Chu Quân và vài người ra ngoài.

Cẩm Y Vệ mang ghế ngồi đến.

Vài vị đại thần đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ vừa kinh ngạc vì vết thương trên người kỳ diệu biến mất, lại càng không dám tin vào đãi ngộ trước mắt.

Lâm Tẫn đi thẳng đến trước mặt Chu Quân.

Đưa tay ấn vào bờ vai gầy guộc của ông ta, đích thân đỡ ông ta ngồi xuống: "Các vị ái khanh, là Trẫm đến muộn rồi, đã để các ngươi chịu khổ rồi." Lời này vừa thốt ra.

Thân thể Chu Quân kịch chấn, còn chưa ngồi vững đã đột nhiên đứng dậy: "Bệ hạ, thần đẳng kinh hoàng!" Trong lòng ông ta kinh nghi bất định.

Vị Hoàng đế trước mắt, sao lại như biến thành người khác?

Nếu là trước đây.

Không có sự đồng ý của Thủ phụ Tần Tung, ai dám tự tiện xông vào Thiên Lao cứu người?

Huống chi.

Đường đường cửu ngũ chí tôn, lại sẽ hướng bọn họ những kẻ tội nhân cấp thấp này mà xin lỗi?

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Tẫn phất tay: "Trẫm biết các ngươi bị oan uổng, từ hôm nay trở đi, các ngươi vô tội!" Chu Quân và những người còn lại nhìn nhau một cái, trong mắt lóe lên niềm vui sướng tột độ của kẻ sống sót sau tai nạn, vội vàng quỳ xuống dập đầu: "Tạ Bệ hạ khai ân!" Lâm Tẫn giơ tay hư phù lệnh mọi người đứng dậy, khi ngồi xuống long bào cuộn lại như mây: "Trẫm triệu các ngươi đến, là muốn các ngươi điều tra lại vụ án Trung Nghĩa Hầu!" Con ngươi Chu Quân co rút, lồng ngực kịch liệt phập phồng!

Trung Nghĩa Hầu là bằng hữu sinh tử của ông ta.

Nửa tháng trước.

Ông ta tận mắt nhìn thấy bạn thân bị gian thần vu oan, chết oan,

nhưng lại vô năng vô lực.

Nếu không phải sự việc này quá mức phi lý, gây ra sự bất mãn của vài vị võ tướng, cộng thêm Tần Tung không muốn xé rách mặt hoàn toàn, vài người bọn họ đã sớm thành vong hồn dưới đao rồi.

Đương nhiên – trong mắt Tần Tung, bọn họ chẳng qua chỉ là vài con kiến hôi, chết hay sống đều không đáng kể!

Chu Quân hít sâu một hơi, nghiến răng nói: "Bệ hạ, thần nguyện lấy tính mạng đảm bảo, Trung Nghĩa Hầu tuyệt không thông địch!" Lâm Tẫn gật đầu: "Trẫm tin ông ấy, nên mới để các ngươi điều tra." Y bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm: "Trẫm muốn các ngươi điều tra rõ vụ án này, tìm ra chứng cứ ngụy tạo, tìm ra nhân chứng vu khống, trả lại sự trong sạch cho Trung Nghĩa Hầu!" Khi đặt chén trà xuống, trong đầu y chợt lóe lên cảnh tượng đêm qua trên long tháp quấn quýt – Làn da trắng như tuyết, đôi mắt hàm xuân.

Dường như vẫn đang trêu chọc thần kinh y...

Thực ra.

Sở dĩ minh oan cho Trung Nghĩa Hầu, Tô Vãn Tình chẳng qua chỉ là cái cớ.

Điều y thực sự muốn, là nhân cơ hội này thu bớt khí diễm kiêu căng của Tần Tung.

Nếu có thể ép lão hồ ly này lộ ra lá bài tẩy, thì càng là niềm vui bất ngờ.

"Nhưng mà..." Chu Quân đột nhiên lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi: "Bên phía Thủ phụ..." Toàn triều đều biết Trung Nghĩa Hầu bị oan, nhưng không ai dám lên tiếng.

Ngay cả khi điều tra lại, đảng phái của Tần Tung há lại ngồi yên không quản?

Mấy người bọn họ không quyền không thế, muốn điều tra rõ vụ án này, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày!

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong, trong mắt lạnh lẽo bắn ra: "Chu Quân!" "Thần tại!" "Kể từ hôm nay, ngươi chính là Hình Bộ Thượng Thư!

Toàn quyền phụ trách vụ án Trung Nghĩa Hầu, quét sạch sâu bọ trong Hình Bộ, kẻ nào dám cản trở..." Ngón tay y khẽ gõ lên tay vịn long ỷ: "Giết!" Toàn thân Chu Quân chấn động, sau đó nặng nề dập đầu: "Thần, lĩnh chỉ!" "Còn lại các khanh nhập Hình Bộ, phụ tá Chu ái khanh." "Thần đẳng tuân chỉ!" Lâm Tẫn nhìn về phía Lăng Hồng: "Điều một đội Cẩm Y Vệ, thân thiết hộ vệ Chu ái khanh." "Tuân mệnh!" Lăng Hồng quỳ một gối chạm đất, ôm quyền ứng tiếng.

Khi Chu Quân đứng dậy, hàng mày chợt lại nhíu chặt: "Bệ hạ, vậy Hình Bộ Thượng Thư cũ..." Lâm Tẫn cười như không cười: "Sao vậy?

Chu ái khanh muốn về Thiên Lao cùng hắn ôn chuyện cũ sao?" Chu Quân trước tiên sững sờ, sau đó phản ứng lại, vội vàng xua tay: "Không không không!

Thần tuyệt không có ý này!" Cái nơi quỷ quái đó, ông ta chết cũng không muốn đặt chân vào thêm một bước!

"Đi đi." Lâm Tẫn phất tay áo: "Nhớ kỹ, không tiếc bất cứ giá nào!" Mọi người cung kính lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn dựa vào long ỷ, cong ngón tay gõ vào chén trà, ánh mắt sâu thẳm.

Lục bộ triều đình đều nằm trong tay Tần Tung.

Bây giờ chỉnh đốn Hình Bộ, bước tiếp theo nên ra tay với bộ phận nào đây?

Y nhìn sắc trời dần tối ngoài điện, chậm rãi đứng dậy.

Ngay cả bây giờ có dọn sạch năm bộ còn lại, trong triều không có người nào có thể dùng, ngược lại sẽ càng khó xử.

"Ai, vẫn là thiếu nhân thủ a!" Lâm Tẫn nặng nề thở dài một tiếng.

Lúc này.

Một tên Cẩm Y Vệ nhanh chóng tiến vào điện, ghé tai bẩm báo với Lăng Hồng.

Lăng Hồng nhíu mày, phất tay cho người đến lui xuống, tiến lên cung kính nói: "Bệ hạ, thần lệnh người tuần tra kho phòng, phát hiện..." "Nói!" Giọng Lâm Tẫn chợt lạnh.

"Quốc khố đã không còn ngân lượng, Võ khố binh khí mục nát không dùng được, còn Lương thương..." Yết hầu Lăng Hồng lăn lên lăn xuống: "Tồn lương không đủ trăm thạch." Sắc mặt Lâm Tẫn chợt biến.

Không đủ trăm thạch?

Tức là, lương thực dự trữ trong kho lương của Hoàng triều chỉ còn chưa đến một vạn cân.

Nghe có vẻ nhiều.

Nhưng đừng quên, riêng Huyền Giáp Cấm Quân đã có ba vạn người, mỗi ngày tiêu hao đã cần gần ba trăm thạch.

Nếu không nhanh chóng giải quyết vấn đề lương thảo.

E rằng còn chưa cần Tần Tung ra tay, đã chết đói rồi!

"Lăng Hồng!" Trong mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng băng: "Lập tức dẫn người đến phủ Hình Bộ Thượng Thư sao gia!

Tất cả vàng bạc đều bán lấy lương thực." Y lạnh lùng hừ một

tiếng, khóe môi như dao: "Lại phái Cẩm Y Vệ triệt tra kinh đô phú thương, để Ngô Tranh dẫn đội phối hợp, phàm kẻ nào cấu kết với Tần Tung gia sản sung công!" "Thần lĩnh chỉ!" Lăng Hồng cung kính khom người, tay đặt trên đao lui xuống.

Chương 6

Nhìn bóng lưng Lăng Hồng rời đi, Lâm Tẫn lắc đầu cười khổ: "Hoàng đế cũng thiếu tiền a!"...

Màn đêm dần buông.

Hậu cung, trước Dao Quang Các gió thu xào xạc.

Bàn tay Lâm Tẫn vừa chạm vào cửa gỗ chạm khắc, cảnh tượng quấn quýt đêm qua liền hiện lên trong đầu, khuôn mặt tuấn tú chợt dịu đi ba phần.

"Két" Cửa mở ra, mùi hương u nhã ập đến, một bóng dáng uyển chuyển đột nhiên quỳ rạp trước mặt: "Tội thần chi nữ Tô Vãn Tình, nguyện lấy tính mạng đổi lấy thanh bạch của phụ thân, cầu Bệ hạ tứ tử!" Lâm Tẫn khẽ sững sờ.

Ánh nến trong điện chập chờn, chiếu sáng thân ảnh uyển chuyển đang quỳ rạp dưới đất.

Trán thiếu nữ áp sát viên gạch lạnh lẽo, thân hình mảnh mai uốn lượn thành một đường cong kinh tâm động phách.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong, vạt long bào huyền sắc quét qua gạch vàng, chậm rãi bước đến bên long tháp.

"Lại đây." Thân hình mềm mại của Tô Vãn Tình chấn động, ngón tay ngọc vô thức quấn quanh váy.

Hôm nay nàng chỉ mặc một bộ váy lụa trắng trơn, eo buộc bằng dây lụa màu xanh nhạt, trên tóc điểm xuyết vài cây trâm bạc.

Tuy không có y phục hoa lệ khoác lên người, nhưng lại càng tôn lên làn da trắng như tuyết, một vệt trắng như ngọc ở cổ đặc biệt nổi bật trong điện tối mờ.

Nàng hoảng hốt đứng dậy.

Rũ tay cúi mắt, khi bước chân nhẹ nhàng di chuyển vạt váy lụa phất phơ như sóng nước.

Khi đến gần Lâm Tẫn, đôi mắt ngậm sương khẽ ngước lên, vừa vặn chạm vào đôi mắt sâu không thấy đáy của đế vương, rồi lại kinh hoàng cúi xuống.

Khoảnh khắc ánh mắt lướt qua đó, hệt như mặt trăng in bóng đàm xuân, câu hồn nhiếp phách.

"Muốn chứng minh Trung Nghĩa Hầu thanh bạch, không nên đi tìm Tần Tung sao?" Lâm Tẫn lười biếng dựa vào cột trụ long tháp mạ vàng, ngón tay khẽ gõ mép tháp, từng lời thốt ra trầm thấp lạnh lẽo.

"Tìm Trẫm làm gì?" Tô Vãn Tình ngón tay thon dài cắn dây lưng, răng khẽ cắn môi dưới.

Sáng nay cái nhìn kinh thiên động địa kia vẫn còn hiện rõ trước mắt – Chân khí kích động, long uy cuồn cuộn, khác hẳn với trước đây.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt bùng lên một ngọn lửa quyết tuyệt: "Bởi vì Bệ hạ đã không còn là quân vương của ngày hôm qua!" Lông mày Lâm Tẫn khẽ động.

Ánh lửa đổ bóng sâu cạn khác nhau trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của y, nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người.

Không hổ là con gái Trung Nghĩa Hầu.

Cũng có chút gan dạ, không phải là một bình hoa tuyệt mỹ đơn thuần.

"Ngươi nói nguyện lấy cái chết đổi lấy thanh bạch của phụ thân?" Lời nói của đế vương mang theo hơi lạnh của băng.

"Vâng." Mùi long tiên hương im lặng lan tỏa.

Lâm Tẫn đột nhiên nghiêng người, tay áo rộng thêu rồng vàng lướt qua cổ tay nàng, kích khởi một trận run rẩy.

"Nhưng Trẫm nhớ..." Ngón tay thon dài của y nâng cằm nàng, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Tối qua nàng còn muốn lấy mạng Trẫm?" Tô Vãn Tình mềm nhũn đầu gối, nặng nề quỳ xuống.

Cái lạnh của gạch vàng thấm vào tận xương, nhưng không bằng ánh mắt của đế vương dữ dội nửa phần.

Nàng nhìn thấy bóng dáng tái nhợt của mình chao đảo trong đôi con ngươi đen như mực kia, như ngọn nến tàn trước gió.

"Tội thí quân, đáng tru cửu tộc!" Ngón tay Lâm Tẫn lướt qua khóe môi run rẩy của nàng, ngữ khí nguy hiểm mà trầm thấp: "Ngươi có tư cách gì giao hoán với Trẫm?" "Thiếp..." Tô Vãn Tình khẽ hé môi son, nhưng lại như nghẹn ở cổ họng.

Mi mắt khẽ run rẩy, đổ một bóng tối bất an dưới ánh nến.

Nàng nhìn vẻ mặt cười như không cười của đế vương, chỉ cảm thấy lồng ngực thắt lại, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Lâm Tẫn đột nhiên đổi giọng: "Chu Quân, có nhận ra không?" "A?" Tô Vãn Tình đột nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi lóe lên một tia kinh hoàng.

Đôi mắt đẹp hoảng loạn lướt qua khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của đế vương, rồi lại vội vàng cúi xuống như con nai nhỏ kinh hãi.

Ngón tay siết chặt vạt váy, khớp ngón tay trắng bệch.

"Nhận... nhận ra..." Giọng nàng yếu ớt như tơ, gần như tiêu tán trong mùi long tiên hương trầm uất trong điện.

Chu Quân và phụ thân là bằng hữu sinh tử.

Nửa tháng trước, cùng ngày nhập ngục, Bệ hạ đột nhiên nhắc

đến... chẳng lẽ...

"Trẫm đã thăng ông ta làm Hình Bộ Thượng Thư." Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng thẳng, hoa văn ẩn trên long bào ẩn hiện trong ánh sáng chập chờn, ngữ điệu nhạt nhẽo nhưng không thể nghi ngờ: "Chuyên trách điều tra vụ án Trung Nghĩa Hầu." "Oanh!" Trong đầu Tô Vãn Tình dường như có sấm sét nổ vang.

Nàng không thể tin được ngẩng mặt lên, ngay cả cung quy lễ số cũng ném ra sau đầu.

Nước mắt trong veo tuôn trào, lăn dài trên gò má trắng sứ, tạo thành từng vệt sâu trên vạt áo trắng.

"Thần nữ... khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Nàng nặng nề dập đầu, tóc xanh như thác nước đổ dài trên đất.

Tay áo rộng của Lâm Tẫn khẽ phất, một luồng chân khí hùng hậu nâng thân thể run rẩy của nàng dậy.

Ánh mắt như lưỡi dao dò xét thiếu nữ trước mắt, người mà tối qua y đã hoàn toàn chiếm hữu.

Tô Vãn Tình bị y nhìn chằm chằm mà toàn thân cứng lại.

Mí mắt không ngừng run rẩy, muốn cúi đầu tránh đi ánh mắt nóng bỏng này, nhưng lại không dám trái ý thánh thượng, chỉ đành cắn môi dưới cố chịu đựng.

Trong điện lúc đó tĩnh lặng đến đáng sợ.

"Tần Tung vì sao lại đặc biệt ra tay với phụ thân nàng?" Lâm Tẫn đột nhiên mở lời, giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

Nhìn khắp triều chính.

Những người có chính kiến bất đồng với Tần Tung, tuyệt không chỉ có Trung Nghĩa Hầu.

Chu Quân cũng vậy, vài vị võ tướng trên triều đình cũng thế, đều chưa hoàn toàn quy phục dưới trướng Tần Tung.

Tuy bước đi khó khăn, nhưng cũng không thảm chết.

Duy độc Trung Nghĩa Hầu lại có kết cục như vậy...

Chắc chắn có ẩn tình!

Thân thể Tô Văn Tình chấn động, vẻ e lệ trên mặt trong nháy mắt tan biến.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, đáy mắt đột nhiên hiện lên vẻ quyết tuyệt: "Bệ hạ có từng nghe nói...

Huyền Độc Giáo?" "Huyền Độc Giáo?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhíu, tìm kiếm trong ký ức một lát, nhưng không tìm thấy chút manh mối nào.

Nguyên chủ từ nhỏ sống sâu trong cung, đối với chuyện giang hồ quả thực biết rất ít.

Ánh mắt Tô Văn Tình chợt trở nên sắc bén, ngón tay ngọc vô thức cắm sâu vào lòng bàn tay: "Giáo phái này tuy mới thành lập hơn một năm, nhưng đã nổi tiếng với ác danh." Giọng nàng dần trầm xuống, từng lời như đâm vào tim: "Dùng người sống thí độc, trẻ con luyện cổ, từng khiến trăm miệng người một thôn chỉ trong một đêm hóa thành huyết thủy, chỉ để thí luyện cổ mới, đủ loại ác hành khiến người ta rùng mình!" Nói đến đây.

Khóe môi nàng nhếch lên một nụ cười chế giễu: "Thật đáng cười những cái gọi là danh môn chính phái kia, vì e ngại tu vi Đại tông sư của giáo chủ mà đều giả vờ điếc lác." Lâm Tẫn lạnh lùng cười một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ khinh miệt.

Những cái gọi là danh môn chính phái này, từ trước đến nay vốn chỉ biết lo giữ thân mình, sao lại vì cái gọi là đạo nghĩa giang hồ mà đi

chọc giận một Đại tông sư?

"Điều này có liên quan gì đến Trung Nghĩa Hầu?" Y trầm giọng hỏi.

"Phụ thân là Kinh Vệ Chỉ huy sứ, nửa tháng trước chặn được một phong mật tín." Tô Văn Tình hai tay siết chặt thành nắm đấm, giọng nói khẽ run: "Là thư tín qua lại giữa Tần Tung và Huyền Độc Giáo!" Lâm Tẫn song mâu sắc lạnh, giọng nói u lạnh: "Trên thư viết gì?" Tô Văn Tình tiến lên nửa bước, ngưng thần hồi ức nói: "Cổ dũng cơ hĩ, tốc bị thiên số, đan thành tại tức!" Mười hai chữ từ môi nàng thốt ra, rõ ràng lạnh lẽo thấu xương.

Lâm Tẫn nghe vậy, lông mày nhíu sâu, ngón tay gõ nhịp trên bàn án.

Cổ trùng... thiên số...

đan dược... ba thứ này liên kết lại, khiến người ta không rét mà run.

Cái gọi là "thiên số" kia là gì?

Người sống?

Đồng nam đồng nữ?

Nghĩ đến đây, trong mắt y hàn quang chợt lóe.

"Còn có manh mối nào khác không?" Y ngẩng mắt hỏi, nhưng lại thấy Tô Văn Tình ảm đạm lắc đầu, trong mắt lệ quang long lanh.

Lâm Tẫn hai mắt khẽ híp, nội tâm thầm nói: "Cái Huyền Độc Giáo này độc ác như vậy, không có tất yếu tồn tại!" Tuy nhiên.

So với Huyền Độc Giáo và âm mưu của Tần Tung, vấn đề cấp bách trước mắt hơn là lương thảo.

Chương 7

Ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân mỗi ngày tiêu hao rất lớn, nếu không thể kịp thời chuẩn bị, hậu quả khôn lường.

Hộ Bộ hiện nay bị Tần Tung nắm giữ chặt chẽ, muốn từ tay hắn đòi lương thảo, không khác gì hổ mưu bì.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trước cửa sổ chạm khắc, ngưng vọng vầng trăng tàn bị mây đen gặm nhấm, khớp xương bàn tay rõ ràng trong tay áo siết đến trắng bệch.

Cũng không biết phủ Hình Bộ Thượng Thư và những phú thương ở kinh đô kia, có thể "chi viện" được bao nhiêu tiền tài?

Nhưng, đó cũng chỉ có thể giải quyết cái khó trước mắt, không thể trị tận gốc!

"Trẫm đương dùng sách lược nào phá giải cục diện khó khăn này?" Y trong lòng quyền hành, nếp nhăn giữa lông mày càng thêm sâu sắc.

Ngay lúc này – 【Đinh!】 Một âm thanh trong trẻo đột nhiên vang lên trong đầu y: 【Phát hiện tình huống Hoàng thành đặc thù, khởi động công năng thắp sáng phân đoạn!】 【Độ kiểm soát Hoàng thành hiện tại: 30%!】 【Có lập tức thắp sáng đồ giám cục bộ không?】 "Ngọa tào, còn có thể vận hành thế này ư?" Lâm Tẫn ánh mắt bỗng chốc bùng lên vẻ mừng rỡ.

Thế lực Tần Tung rễ sâu bám chắc, trải rộng khắp hoàng thành, muốn triệt để nắm giữ e rằng cần tốn vài tháng công sức.

Không ngờ Hệ thống lại thông minh đến thế, hỗ trợ từng bước thắp sáng theo khu vực!

Giờ khắc này, Hình Bộ đã nằm trong tầm kiểm soát, lại thêm ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra hoàng thành, vậy mà tiến trình chỉ mới thắp sáng được 30%.

Con số này khiến Lâm Tẫn trong lòng chấn động – thế lực Tần Tung lại đã xâm nhập đến mức độ đáng sợ như vậy!

"Thắp sáng!" Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, quả quyết hạ lệnh.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng Đại Uyên hoàng thành (cục bộ)!

Nhận được phần thưởng: một vạn thạch lương thực (kèm theo: hạt giống khoai tây)." Tiếng Hệ thống vang lên.

Lâm Tẫn ngây người tại chỗ.

Cho dù với tâm tính của hắn, giờ khắc này cũng không khỏi chấn động vì món quà hậu hĩnh này.

Đợi đến khi hoàn hồn, hắn lập tức đưa ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy trong không gian đặc biệt rộng lớn vô ngần, một "ngọn núi nhỏ" sừng sững đột nhiên xuất hiện ở góc tây bắc.

Hàng vạn bao tải chất chồng ngay ngắn, mỗi bao đều căng phồng, ẩn hiện những hạt gạo căng mẩy từ khe hở toát ra vẻ hấp dẫn.

Thậm chí, hắn dường như còn ngửi thấy mùi hương đặc trưng của gạo, mùi thơm của ngũ cốc mang theo vị nắng, khiến tâm thần say đắm.

Một vạn thạch lương thực này đủ để ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân duy trì hơn một tháng!

Lâm Tẫn trong lòng yên ổn.

Điều này có nghĩa là hắn có đủ thời gian để chỉnh đốn triều cương, giải quyết tận gốc khủng hoảng lương thảo.

Điều càng khiến hắn vui mừng là!

Bên cạnh còn chất đống vài bao hạt giống khoai tây, hơn nữa đều là giống đã được ươm mầm.

Phải biết rằng!

Năng suất khoai tây mỗi mẫu có thể đạt 2000-3000 cân!

Nếu có thể sản xuất số lượng lớn, vậy thì có thể triệt để giải quyết vấn đề lương thảo quân đội, cho dù gặp năm mất mùa cũng hoàn toàn không sợ!

Chỉ đáng tiếc, hiện tại không có nơi thích hợp để gieo trồng, chỉ có thể chờ đợi thời cơ.

"Thống tử à thống tử," Lâm Tẫn tâm trạng cực tốt, thầm trêu chọc trong lòng: "Nếu ngươi có thể hóa hình thành người, Trẫm nhất định ban ngươi vạn lượng hoàng kim, lại ban thêm mười mỹ nhân tuyệt sắc!" Đáng tiếc Hệ thống vẫn cao lãnh, không hề hồi đáp.

Lâm Tẫn không khỏi thầm cười: Hệ thống này, sẽ không phải là giống cái chứ?

Sau đó, ý thức của hắn thoát khỏi Tàng Binh Giới, giữa hàng mày khóe mắt tràn đầy vẻ sảng khoái.

Hắn quay đầu nhìn Tô Vãn Tình đang đứng một bên.

Thấy đôi mắt nàng vẫn còn kinh hoàng, hắn bèn trầm giọng nói: "Yên tâm, Trẫm sẽ điều tra rõ ràng vụ án này, trả lại sự trong sạch cho phụ thân nàng!" "Tạ Bệ hạ Long ân!" Tô Vãn Tình vừa nghe, ánh mắt sáng rực, ngay lập tức định quỳ xuống hành lễ.

Lâm Tẫn tay áo bào khẽ phất, một đạo nhu kình nâng nàng dậy,

khóe môi nhếch lên ý cười trêu chọc: "Chỉ cảm ơn suông như vậy thôi ư?" Tô Vãn Tình ngây người.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lâm Tẫn bước đến trước giường, hai tay hơi giang ra: "Trẫm mệt rồi, thị hậu thay y phục." Trải qua đêm mưa mây hôm qua, Tô Vãn Tình sớm không còn là thiếu nữ ngây thơ, lập tức hai má ửng hồng.

Nàng khẽ cắn môi son, ngón tay thon run rẩy cởi đai ngọc long bào màu đen cho hắn.

Long bào còn chưa rời tay, bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người đã bị bế ngang.

"A!" Hơi thở còn chưa ổn định sau cơn hoảng sợ, nàng đã bị ném vào giữa chăn gấm.

Dục vọng trong mắt đế vương thiêu đốt, Tô Vãn Tình má hồng ửng đỏ, quay đầu đi, nhưng điều đó lại càng khiến dục vọng chinh phục của Lâm Tẫn thêm mãnh liệt.

Đêm qua lần đầu nhập vào thân xác này.

Tuy tận hưởng hoan lạc, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy chưa đã ghiền.

Giờ khắc này, ý chí chiến đấu trong mắt Lâm Tẫn dâng trào, như lửa cháy đồng cỏ, thề phải triệt để chinh phục chiến trường này!

Chân khí toàn thân hắn đột nhiên bạo phát.

Y phục đều vỡ nát, ngay cả áo lụa mỏng của Tô Vãn Tình cũng dưới sự kích động của chân khí hóa thành từng mảnh bay lượn như bướm.

Tô Vãn Tình kinh hô một tiếng, bản năng muốn che đi vẻ xuân trước ngực, nhưng bị Lâm Tẫn nắm chặt cổ tay.

“Trẫm cho phép nàng che chắn ư?” Giọng nói trầm như sấm ầm ĩ, kèm theo uy áp không cho phép chống lại.

Lông mi Tô Vãn Tình khẽ run, môi anh đào khẽ mở: “Bệ hạ... khẽ thôi...” Lời còn chưa dứt, hơi thở nóng bỏng đã phủ lên đôi gò ngọc.

Trong Dao Quang Các, rèm lụa khẽ lay động, che đậy cả phòng tràn ngập sắc xuân, chỉ có tiếng rên rỉ đứt quãng xuyên qua cửa sổ, cùng gió đêm quấn quýt...

Nửa đêm giờ Tý.

Trong Tần phủ ở kinh đô, một mảnh nghiêm nghị.

Ánh nến lay động trong gió lùa qua hành lang lúc sáng lúc tối, kéo dài bóng của mọi người trong sảnh.

Tần Tung ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị.

Chén sứ men xanh trong tay hắn phát ra tiếng kêu cọt kẹt không chịu nổi sức nặng, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên như giun đất.

“Rắc!” Chén sứ vỡ tan theo tiếng, mảnh vỡ bắn tung tóe.

Các quan viên trong sảnh câm như ve sầu gặp lạnh, không hẹn mà cùng lùi lại nửa bước.

Tần Tung từ từ đứng dậy, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt chợt hiện rồi ẩn: “Chư vị đại nhân, ai có thể giải thích cho Bản phụ biết...” Giọng hắn bỗng nhiên chuyển sang gay gắt: “Đám Huyền Giáp Quân tự dưng xuất hiện này, rốt cuộc là chuyện gì?” Trong sảnh im ắng như tờ.

Mọi người nhìn nhau, trán rịn ra những hạt mồ hôi nhỏ li ti.

Đội Huyền Giáp Quân được trang bị tinh nhuệ này như thần binh từ trời giáng xuống, đao thuẫn nghiêm chỉnh, khí thế bức người, khiến mọi người không kịp đề phòng.

Lúc này, một quan viên trung niên thân hình mập mạp run rẩy bước lên, họng nghẹn lại nhưng cố tỏ ra bình tĩnh: "Thủ phụ đại nhân, hạ quan cho rằng, nguồn gốc của đội quân này tạm thời không bàn tới, đối với chúng ta mà nói... chưa chắc đã là chuyện xấu." Tần Tung hàng lông mày hơi nhếch lên, ánh mắt sắc như dao, nhìn xéo lại: "Hà đại nhân lời này là ý gì?" Hộ Bộ Thượng Thư Hà Vĩnh Khang xoa bụng, thịt mỡ trên mặt ép mắt thành khe nhỏ: "Thủ phụ đại nhân chẳng lẽ quên, người, là phải ăn cơm.

Nói rồi, lại cố ý lắc đầu thở dài vẻ đau khổ: "Đáng tiếc a, hạ quan nắm giữ Hộ Bộ, thực sự là giật vạt áo này lộ khuỷu tay kia a!" Tần Tung ánh mắt tinh quang chợt lóe, khóe môi hiện lên nụ cười hiểm độc.

Hắn làm sao không nghe ra ý tại ngoài lời của Hà Vĩnh Khang?

Cho dù Lâm Tẫn sở hữu mấy vạn Huyền Giáp tinh nhuệ, nhưng nếu cắt đứt lương thảo...

Hắn khẽ gõ ngón tay lên bàn, dường như đã thấy cảnh binh sĩ mặc giáp sắt vì đói mà tan rã thảm hại.

Còn về việc tiền bạc của Hộ Bộ chảy đi đâu?

Ha ha, chẳng qua là chuyện một câu nói của Tần Tung.

"Ha ha ha!" Tần Tung đột nhiên cất tiếng cười lớn, tay áo rộng theo động tác hắn ngồi xuống lại bay phấp phới: "Hà đại nhân quả nhiên mưu kế sâu xa, tầm nhìn rộng." Hắn nheo mắt lại, hàm ý sâu xa tiếp tục nói: "Vì Hộ Bộ đã khó khăn đến vậy, Bản phụ cũng chỉ có thể...

để Bệ hạ tự mình lo liệu lương thảo quân đội." "Thủ phụ đại nhân anh minh." Hà Vĩnh Khang cười nịnh cúi người, cẩn thận từng li từng tí dâng trà mới, trên mặt đầy vẻ lo âu: "Chỉ là...

Bệ hạ hôm nay đã tra xét phủ Hình Bộ Thượng Thư, ngay cả vài phú thương trong hoàng thành cũng bị liên lụy, gia sản bị tịch thu toàn bộ sung công, chỉ sợ...” “Hừ!” Tần Tung cười khẩy một tiếng, thong thả nhấp ngụm trà thơm: “Như nước đổ lá khoai mà thôi.” Hắn đã sớm sắp xếp người từ trước, chuyển đi bảy tám phần ngân lượng của phủ Hình Bộ Thượng Thư, số còn lại, cứ coi như bố thí cho Hoàng đế Bệ hạ!

Còn về đám phú thương kia?

Mấy vạn đại quân lương thảo, há lẽ chỉ tịch thu tài sản của vài thương nhân là có thể giải quyết được ư?

Yên lặng chốc lát.

Một quan viên cúi người bước ra khỏi hàng, trầm giọng nói: “Thủ phụ đại nhân, Bệ hạ đã đưa Chu Quân từ Thiên Lao ra, bổ nhiệm làm Hình Bộ Thượng Thư.” Hắn hơi dừng lại, hạ giọng thấp hơn: “Sau khi Chu Quân nhậm chức, lập tức thay thế toàn bộ nhân sự của chúng ta đã cài vào Hình Bộ, lại còn điều tra, xem xét hồ sơ vụ án Trung Nghĩa Hầu...” Tần Tung nghe xong.

Thần sắc không thay đổi, đầu ngón tay thả lỏng, chén trà sứ xanh ổn định rơi xuống bàn, phát ra một tiếng khẽ.

Chương 8

"Vậy thì sao?" Khóe môi hắn hiện lên nụ cười châm biếm ẩn hiện, trên mặt đầy vẻ châm chọc: "Vụ án này nhân chứng vật chứng, sớm đã..." Ngón tay hắn khẽ lướt qua cổ: "Tro bay khói tàn." Trong lúc trầm ngâm.

Tần Tung bỗng nhiên đứng dậy, tay áo bào rộng không gió mà tự động: "Truyền lệnh Bản phụ, các bộ nhất định phải dốc toàn lực phối hợp Hình Bộ điều tra vụ án!" Lời này vừa thốt ra, cả triều xôn xao.

Các quan viên nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Tần Tung tay áo bào chấn động, đứng thẳng hiên ngang, giọng vang nói: "Ta là quan thanh liêm chính trực, sợ gì điều tra chứng cứ?" Các quan đầu tiên ngây người, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Sau khi trao đổi ánh mắt, lần lượt nở nụ cười nịnh nọt: "Thủ phụ đại nhân phong thái cao cả, tiết tháo trong sạch, hạ quan đương nhiên sẽ lấy Thủ phụ làm gương sáng!" Tần Tung hài lòng gật đầu, ánh mắt thoáng qua vẻ châm biếm: Dấu vết đã được xóa sạch, cho dù ngươi có đào đất ba tấc, cũng đừng hòng tra ra chút nào!

Theo tiếng canh lậu dần chìm, các quan viên lần lượt cáo lui.

Tần Tung một mình đứng trong đình viện có lan can chạm khắc và bậc đá ngọc, ngẩng đầu nhìn trời.

Mây đen che trăng, chỉ còn lại một vệt ánh trăng mờ nhạt.

Chân khí của võ giả Cửu phẩm trong cơ thể hắn tuôn chảy trong kinh mạch, y phục lay động, lá rụng trong vòng ba trượng quanh hắn im hơi lặng tiếng hóa thành tro bụi.

"Ảnh Tử!" Lời vừa dứt.

Một bóng đen như quỷ mị từ sau hòn non bộ vụt hiện ra.

Người tới toàn thân bao trùm trong áo choàng đen kịt, trên mặt phủ mặt nạ sắt đen nanh ác, chỉ lộ ra đôi mắt vô hồn.

Hắn quỳ một gối, lặng lẽ chờ lệnh, ngay cả tiếng thở cũng khó nghe thấy.

Tần Tung hai tay chắp sau lưng, giọng nói lạnh lẽo như băng: "Truyền lời Huyền Độc Giáo, Bản phụ cung cấp gấp đôi 'vật liệu', bảo bọn chúng không tiếc bất cứ giá nào, luyện thành đan dược!" Ảnh Tử không tiếng động khấu đầu.

Một trận gió lạnh quét qua, thân thể hắn như bị bóng tối nuốt chửng mà biến mất không dấu vết.

Tần Tung chắp tay đứng trong đình viện, nhìn chằm chằm hướng Ảnh Tử biến mất, cả khuôn mặt bao trùm trong sát khí âm lãnh.

"Vở kịch hay, bây giờ mới bắt đầu!" Giọng nói lạnh lẽo như dao, vang vọng mãi trong màn đêm.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng vàng óng như chảy xuyên qua cửa sổ chạm khắc hoa văn, rải rác những vệt nắng lốm đốm trên giường rồng bừa bộn.

Lâm Tẫn từ từ mở mắt.

Trên làn da trắng như tuyết ban đầu của thiếu nữ trong vòng tay hắn, giờ đây điểm xuyết những chấm hồng mai, hệt như hoa đào rơi trên tuyết, thêm vài phần quyến rũ.

Nhớ lại sự táo bạo và nhiệt tình của nàng đêm qua, khóe môi hắn không tự chủ nhếch lên một nụ cười trêu chọc.

Có lẽ là do biết phụ thân sắp được rửa sạch nỗi oan.

Tô Vãn Tình đêm qua lại thể hiện nhiệt tình kinh người, hoàn toàn

không còn vẻ non nớt của lần đầu đón mưa móc.

Thân hình mềm mại vô xương, nhưng lại hàm chứa sự dẻo dai và sức sống đáng kinh ngạc.

Chỉ cần hắn khẽ ra hiệu, nàng liền tâm lĩnh thần hội, phối hợp ăn ý không chút kẽ hở!

Nếu không phải mình đã đạt đến cảnh giới Lục địa thần tiên, e rằng thực sự sẽ thua trận trong chốn ôn nhu này.

"Ừm..." Một tiếng rên rỉ mềm mại chợt vang lên.

Người trong vòng tay lông mi khẽ run, đôi mắt trong như nước từ từ mở ra, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, mọi chuyện đêm qua bỗng dâng lên trong lòng.

Tô Vãn Tình hai má bỗng chốc đỏ bừng, như nai con bị hoảng sợ vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

"Bệ hạ..." Nàng khẽ gọi.

Lâm Tẫn bật cười khẽ.

Bàn tay lớn lướt trên tấm lưng trần mịn màng của nàng, chợt luồn qua nách.

"A ~" Cảm giác tê dại đột ngột khiến Tô Vãn Tình thốt ra tiếng rên kinh ngạc, lập tức châm lên ngọn lửa chưa tắt trong cơ thể nàng.

Giữa lúc chăn gấm bay lượn, hắn đã đè nàng dưới thân.

Nhìn đôi mắt lóng lánh, vẻ kiều mị nửa muốn từ chối nửa muốn đón mời của thiếu nữ, Lâm Tẫn hô hấp hơi dồn dập, định lại một lần nữa "đại chiến", nhưng đột nhiên sắc mặt nghiêm lại, quay đầu nhìn về phía cửa điện.

Cảm nhận một lát sau.

Hắn bất đắc dĩ cười khổ, khẽ gõ nhẹ đầu mũi cao của Tô Vãn Tình: "Tạm tha cho nàng." Cưỡng ép sự xao động trong cơ thể, Lâm Tẫn đứng dậy thay y phục.

Tô Vãn Tình vừa định đứng dậy cúi chào tiễn, nhưng phát hiện chăn gấm tuột xuống, lúc này mới nhớ ra y phục đêm qua sớm đã bị chân khí chấn nát.

Nàng xấu hổ rụt vào trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp chứa tình ý.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Lâm Tẫn thắt chặt đai ngọc long bào, quay đầu liếc thấy vẻ xuân trên giường, ánh mắt càng sâu: "Tối nay đợi Trẫm." Nhìn bóng lưng cao lớn của đế vương biến mất ngoài cửa điện.

Tô Vãn Tình khẽ cắn môi son, ngón tay vô thức lướt qua những dấu vết còn sót lại trên cơ thể.

Trong lòng nàng lại ẩn ẩn dấy lên vài phần mong đợi.

"Bệ hạ." Ngoài Dao Quang Các.

Lăng Hồng nhìn thấy bóng dáng Lâm Tẫn, nhanh chóng bước lên, quỳ một gối hành lễ, đồng thời hai tay dâng lên một bản sổ sách chi tiết.

"Đây là sổ sách chi tiết tịch thu đêm qua, xin Bệ hạ xem qua." Lâm Tẫn tiếp lấy sổ sách, thuận tay lật xem.

Lăng Hồng trầm giọng bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, thần đêm qua dẫn người tra xét phủ đệ sáu nhà phú thương ở kinh đô, tổng cộng tịch thu kim ngân châu báu, cổ đồng thư họa các loại, quy đổi thành khoảng bốn mươi vạn lượng bạc trắng." Hắn hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Còn về phủ đệ Hình Bộ Thượng Thư, chỉ tịch thu hơn một ngàn lượng bạc trắng." Lâm Tẫn lông mày kiếm đột nhiên nhếch lên, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe.

Đường đường Hình Bộ Thượng Thư, quan lớn nhị phẩm triều đình, nắm giữ đại quyền hình ngục nhiều năm, lại cùng Thủ phụ đương triều cấu kết.

Nếu nói chỉ tham ô số ngân lượng này, e rằng đứa trẻ ba tuổi cũng không tin.

"Lão hồ ly kia, động tác còn thật nhanh!" Lâm Tẫn nắm chặt sổ sách trong tay, lạnh lùng nói.

Dùng gót chân nghĩ cũng biết.

Nhất định là Tần Tung đã sắp xếp người chuyển đi ngân lượng từ trước.

Lăng Hồng tiếp tục bẩm tấu: "Tám phần mười phú thương ở kinh đô đều có giao dịch làm ăn với Tần Tung, để tránh gây ra xao động thị trường, thần chỉ tra xét vài nhà tội chứng xác thực." Lâm Tẫn gật đầu.

Nếu liều lĩnh bắt giữ toàn bộ phú thương, không chỉ làm lung lay mạch kinh doanh của kinh đô, mà còn gây ra lòng dân hoang mang.

"Chuyện này làm rất thỏa đáng." Lâm Tẫn không tiếc lời khen ngợi.

Lăng Hồng cúi người hành lễ, tay áo khẽ rung: "Thần sợ hãi." Hắn lập tức bổ sung: "Dưới tiền đề không ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính, thần đã lệnh người đổi một phần ngân lượng thành lương thực, làm đầy kho lương của quan phủ, đồng thời phái người đến các châu phủ lân cận mua lương thực." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Hắn khép sổ sách trong tay lại, ánh mắt liếc qua mặt trời ban mai đang lên, chợt nhớ ra điều gì: "Bá quan đã đều đến đông đủ chưa?" "Hồi bẩm Bệ hạ, đã đợi thiết triều ở Thiên Uyên Điện." Lăng Hồng đáp.

Khóe môi Lâm Tẫn nhếch lên một nụ cười hàm ý sâu xa: "Vậy thì

cứ để bọn chúng...

đợi thêm một chút." Nói rồi, hắn quay đầu nhìn về phía Dao Quang Các phía sau: "Cử vài cung nữ gia cảnh trong sạch đến." Lăng Hồng thuận theo ánh mắt đế vương hiểu ý, lập tức: "Thần sẽ đi làm ngay." Lâm Tẫn xoay người, long bào màu đen trong ánh bình minh vẽ ra một đường cong sắc bén, nhanh chóng rời đi về phía kho lương.

Kho lương nằm ở hướng Tây Nam của hoàng cung.

Khôn là đất, đức dày chở vạn vật, thích hợp nhất để cất giữ.

"Oanh" theo tiếng cánh cửa sắt đen nặng nề từ từ chuyển động, cánh cửa kho lương bị phủ bụi từ từ mở ra.

Lâm Tẫn chắp tay bước vào, đế giày giẫm qua lớp bụi tích tụ.

Trong kho lương lớn như vậy, chỉ có một góc phía Đông Nam đáng thương chất đống vài bao tải lương thực, trông vô cùng đìu hiu trong căn phòng khoáng đãng.

Lâm Tẫn tay áo rộng chấn động.

Vạn thạch lương thực trong Tàng Binh Giới đổ ra, trong chớp mắt đã chất đầy gần nửa kho lương.

Đồng tử Lăng Hồng co rút.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ngọn núi lương thực từ hư không xuất hiện, yết hầu không tự chủ nuốt nước bọt.

Đợi đến khi hoảng hốt nhận ra thất thố, hắn vội vàng cúi đầu, trong đầu lại như sấm sét nổ vang: Bệ hạ thực sự là thiên thần hạ phàm!

Lâm Tẫn chắp tay đứng.

Ánh mắt hắn như đuốc lướt qua kho lương chất đống như núi, khóe môi nhếch lên một nụ cười mãn nguyện.

“Thông báo Ngô Tranh.” Giọng nói lạnh lẽo của đế vương vang lên: “Điều ba ngàn Huyền Giáp Cấm Quân trấn giữ nơi đây, không có khẩu dụ của Trẫm mà tự tiện tới gần, giết không tha!” Lăng Hồng lập tức quỳ một gối, ôm quyền tuân lệnh: “Thần, tuân chỉ!” Rời khỏi kho lương.

Lâm Tẫn thong thả bước về phía Thiên Uyên Điện.

Trong Thiên Uyên Điện.

Lư hương mạ vàng khói xanh lượn lờ, nhưng không xua tan được vẻ lo âu trên hàng mày của văn võ bá quan.

Bá quan tuy câm như ve sầu gặp lạnh, nhưng ánh mắt trao đổi giữa họ tràn đầy sự bồn chồn không yên.

Lâm Tẫn nấp sau nội điện, ánh mắt như lưỡi dao lạnh lướt qua từng tấc quần thần, cuối cùng dừng lại trên người Tần Tung đang đứng đầu trăm quan.

Chương 9

Chỉ thấy vị Thủ phụ đương triều hai mắt hơi khép, tiếng thì thầm xung quanh dường như là âm thanh của thế giới khác, không thể làm hắn xao động chút nào.

Ánh mắt Lâm Tẫn tinh quang lạnh lẽo lóe lên: Thật là một lão hồ ly kiên nhẫn!

Hắn nghiêng đầu nhìn Lăng Hồng, trao đi một ánh mắt gần như không thể nhận ra.

Trong chớp mắt, Lăng Hồng đã hiểu ý.

Hắn mũi chân khẽ nhón, thân hình như quỷ mị lướt lên đài ngự tọa.

Khoảnh khắc đạp lên.

"Oanh!" Một luồng uy áp bao la như vực sâu không có dấu hiệu giáng xuống, không khí cả Thiên Uyên Điện lập tức đông cứng.

Phi Ngư Phục không gió mà tự động.

Hắn ánh mắt lạnh lùng quét qua quần thần trong điện, phàm là kẻ bị nhìn tới, đều như có kim châm sau lưng, không dám nhìn thẳng.

Khi ánh mắt hắn cuối cùng rơi xuống Tần Tung, mới cất lời, giọng nói không lớn nhưng như kim loại và sắt va chạm: "Khẩu dụ của Bệ hạ!" Bốn chữ vừa thốt ra, bá quan quỳ phục.

"Có việc tấu bẩm!" Hắn cố ý kéo dài âm cuối, từng chữ nặng ngàn cân: "Vô sự bãi triều!" Lời vừa dứt.

Tần Tung vốn thần sắc thờ ơ bỗng ngẩng đầu, khó tin nhìn Lăng Hồng trên đài ngự tọa.

Trong lòng hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ: Đêm qua tuy tịch thu một lượng lớn bạc trắng, nhưng trong thời gian ngắn căn bản không thể đổi thành lương thực, Hoàng thượng giờ khắc này lẽ ra phải rất sốt ruột mới phải, sao lại không lộ mặt mà đã muốn bãi triều?

Hà Vĩnh Khang quỳ một bên cũng vô cùng khó hiểu.

Hắn đã chuẩn bị xong lời biện bạch để ứng phó trách vấn của Hoàng thượng, thậm chí đã nghĩ kỹ cách than vãn nỗi khó khăn của Hộ Bộ.

Không ngờ.

Một câu "vô sự bãi triều", khiến hắn hoàn toàn mất cơ hội mở lời.

Cảm giác nghẹn khuất này.

Cứ như là uống cả một bình thuốc cường dương rồi đi lầu xanh, lại phát hiện hôm nay nghỉ nghiệp!

"Vị này..." Tần Tung bước lên nửa bước, lời nói ở cổ họng xoay chuyển vài lần, cuối cùng mở lời: "Vị...

đại nhân này, không biết Bệ hạ hiện giờ ở đâu?" Ánh mắt Lăng Hồng đột nhiên sắc bén, sát ý toàn thân như thủy triều cuồng nộ quét ra.

Thân thể Tần Tung bỗng nhiên khom xuống, dường như đang gánh trọng trách ngàn cân.

Giọng nói lạnh thấu xương vang vọng trong đại điện: "Hành tung của Bệ hạ, há lẽ ngươi có thể hỏi đến!" Dưới uy áp của Đại Tông Sư này, lưng Tần Tung lập tức bị mồ hôi lạnh thấm ướt, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Lăng Hồng hiển nhiên chưa dốc toàn lực.

Nếu không, chỉ bằng khí thế đã đủ để nghiền nát hắn.

Các quan viên khác trong điện càng câm như ve sầu gặp lạnh, ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí.

"Hừ!" Chốc lát sau.

Lăng Hồng hừ lạnh một tiếng thu hồi uy áp, lạnh lùng tuyên bố: "Bãi triều!" Nói xong, hắn coi như không thấy Tần Tung toàn thân ướt đẫm, thảm hại vô cùng, quay người rời đi.

Tần Tung thở hổn hển.

Hai tay trong tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi theo kẽ ngón tay rỉ ra.

Hắn cúi đầu, trong mắt đục ngầu cuộn trào sát ý tận xương.

Nửa đời tung hoành triều đình, từng có ai dám để hắn chịu sỉ nhục lớn đến vậy!

"Thủ...

Thủ phụ đại nhân, ngài... không sao chứ..." Hà Vĩnh Khang run rẩy bước lên, cố gắng đỡ hắn dậy.

"Phanh!" Lời còn chưa dứt, Tần Tung bỗng nhiên bạo phát chân khí võ giả Cửu phẩm, khí kình cuồng bạo trực tiếp hất bay Hà Vĩnh Khang.

Kẻ sau ngã mạnh xuống đất, phun ra máu tươi, nhưng không dám biểu lộ chút bất mãn nào.

Tần Tung đứng dậy, lưng thẳng tắp, trừng mắt hung ác nhìn ngai rồng trống rỗng, trong lòng thầm phát lời thề độc: "Lâm Tẫn, nhục nhã ngày hôm nay, lão phu đã ghi nhớ!" Trong nội điện, Lâm Tẫn toàn bộ chứng kiến cảnh tượng này.

Khóe môi hiện lên một tia cười lạnh: "A, hai chó cắn nhau, lại khá thú vị." Sau đó hắn thu lại nụ cười, quay sang Lăng Hồng nói:

“Chuyển đến Ngự Thư Phòng, truyền Chu Quân vào gặp riêng.” Trong Ngự Thư Phòng, hương đàn lượn lờ.

Lâm Tẫn ngồi ngay ngắn sau bàn rồng, trước mặt trà xanh biếc, hơi nước thơm ngát lượn lờ trước khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

“Bệ hạ.” Lăng Hồng cúi người bước vào: “Chu đại nhân đã đến.” Lâm Tẫn khẽ nhấp trà, ánh mắt hơi nâng lên: “Tuyên.” Chẳng mấy chốc.

Chu Quân mặc áo bào dài cổ tròn màu xanh, thắt lưng bạc trơn không hoa văn, bước nhanh tới.

Khi hắn hai gối chạm đất, tà áo bào trải ra như mây, trán mạnh mẽ dập xuống nền gạch vàng: “Thần Chu Quân, cung kính thỉnh an thánh thượng!

Hoàng thượng vạn tuế!” Lâm Tẫn khẽ gõ đồ chặn giấy bằng đồng xanh, một tiếng kêu lanh lảnh vang vọng trong điện: “Ái khanh miễn lễ.” “Tạ Bệ hạ Long ân.” Chu Quân bái lần nữa rồi đứng dậy.

Chu Quân hôm nay, tuy vẫn tóc mai điểm sương, đôi mắt vì thức trắng đêm điều tra vụ án mà tơ máu giăng kín.

Nhưng lưng còng hôm qua lại thẳng tắp như cây tùng, ngay cả hoa văn thêu ẩn trên quan phục cũng trông vô cùng sống động – đâu còn nửa phần bộ dạng suy sụp?

Lâm Tẫn đầu ngón tay xoa xoa mép chén trà, thờ ơ nói: “Điều tra thế nào rồi?” Chu Quân lưng thẳng tắp, các đốt ngón tay siết chặt đến trắng bệch: “Hồi Bệ hạ...” Yết hầu hắn nuốt xuống, giọng khàn khàn như đá mài vào nhau: “Thủ đoạn của phe Tần độc ác tuyệt tình, những kẻ liên quan vụ án hoặc chết hoặc trốn, ngay cả một mảnh giấy, một chữ cũng...” Lời nói bỗng dừng lại.

Trong mắt dâng trào hận ý ngập trời.

Hắn hận!

Hận chính mình vô năng, đến nỗi hữu thân chết oan, lại không đòi lại được công bằng!

Lâm Tẫn bật cười khẽ một tiếng, xoay chén khẽ rung, chén trà kêu lanh lảnh: "Tần Tung làm việc vốn dĩ kín kẽ không lọt giọt nước...

Ái khanh không tìm được dấu vết, vốn dĩ là hợp lý." Hắn đột nhiên ngẩng đầu, như kiếm sắc ra khỏi vỏ nhìn thẳng: "Nhưng...

đã không tìm được chứng cứ chứng minh Trung Nghĩa Hầu trong sạch..." Chu Quân nghe vậy lập tức quỳ sụp xuống đất: "Thần vô năng!" "Đứng dậy." Lâm Tẫn tay áo bào khẽ phất, một đạo nhu kình nâng Chu Quân dậy: "Ý của Trẫm là..." Hắn hàm ý sâu xa nhấp một ngụm trà: "Ai chủ trương thì người đó đưa ra chứng cứ, đạo lý này, Ái khanh hẳn phải hiểu." Chu Quân bả vai căng chặt, ánh mắt bắn ra tinh quang, lập tức cúi đầu sâu xuống: "Bệ hạ thánh minh!" Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ ba tiếng trên bàn rồng: "Ngày mai triều hội, Trẫm muốn nhìn thấy 'chứng cứ' cần có." Chu Quân tâm lĩnh thần hội, nghiêm trang hành lễ: "Thần, nhất định không phụ thánh ý!" Lâm Tẫn lông mày kiếm nhíu chặt, thay đổi giọng điệu, trầm giọng nói: "Theo kiến giải của khanh, năm bộ còn lại, Trẫm nên bắt đầu từ đâu?" Chu Quân lông mày khẽ động, hơi trầm ngâm sau đó chắp tay nói: "Thần cho rằng, nên lấy Hộ Bộ làm trọng yếu." "Ồ?" Lâm Tẫn trong mắt lóe lên một tia hứng thú.

"Hộ Bộ nắm giữ tiền lương trong thiên hạ, là huyết mạch của triều đình." Giọng Chu Quân đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo: "Hà Vĩnh Khang chi phối Hộ Bộ nhiều năm, tham ô thành thói, thậm chí hơn nữa..." Đôi mắt hắn ánh sáng lạnh chợt lóe: "Nửa số ngân lượng bẩn của Tần Tung, đều thông qua bộ này luân chuyển, nếu chặt đứt cánh tay này, nhất định sẽ tổn thương nguyên khí của hắn." Lâm Tẫn

khẽ gật đầu.

Chu Quân tuy mang oán tư, nhưng câu nào cũng trúng điểm yếu, ý nghĩ của hắn không hẹn mà gặp với mình.

Trong điện nhất thời tĩnh lặng.

Thấy Lâm Tẫn lặng lẽ không nói gì, Chu Quân cho rằng chưa nói hết ý, hơi suy nghĩ rồi lại tấu: "Bệ hạ, đêm qua mấy vạn Huyền Giáp Quân xuất hiện ở hoàng thành, chi phí quân nhu lương thảo hao tổn cực lớn, mà Hộ Bộ..." Lời chưa dứt nhưng ý đã đến.

Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch.

Hận ý của Chu Quân đối với Tần Tung, đã đến mức cực kỳ muốn chặt đứt cánh tay vây cánh của hắn.

Hắn sửa sang lại vẻ mặt, từ ngai rồng từ từ đứng dậy: "Lời Ái khanh nói rất đúng, từ hôm nay, hạ lệnh nghiêm tra Hộ Bộ." "Thần lĩnh chỉ!" Chu Quân khó che giấu vẻ mừng rỡ, quỳ xuống dập đầu.

"Ngoài ra." Lâm Tẫn dường như chợt nhớ ra điều gì: "Trong Thiên Lao có vài thương nhân...

Ái khanh nếu có nhàn rỗi, không ngại đi thăm dò một phen." "Thần minh bạch." Bước chân Chu Quân hơi khựng lại, ngay lập tức hiểu ý, cúi đầu lui xuống.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trước cửa sổ chạm khắc.

Nắng thu xuyên qua cửa sổ hoa văn chiếu những vệt sáng lốm đốm trên long bào màu đen của hắn.

Gió thu lướt qua chuông đồng ở góc điện, mang theo một chuỗi âm thanh trong trẻo, nhưng không xua tan được nỗi trầm tư giữa hàng mày hắn.

Hộ Bộ phải nhanh chóng nắm giữ – không chỉ để chặt đứt nguồn

tài chính của Tần Tung, mà còn vì những hạt giống khoai tây là phần thưởng của Hệ thống trong Tàng Binh Giới.

Hiện tại vụ thu hoạch sắp tới.

Nếu có thể tìm được đất tốt kịp thời gieo trồng, có lẽ có thể giải quyết nguy cơ đói kém mùa đông này.

Chỉ là, Hộ Bộ quản lý sổ sách ruộng đất nhiều năm, Hà Vĩnh Khang lẽ nào sẽ thành thật giao ra?

"Lăng Hồng!" Lâm Tẫn bỗng nhiên xoay người, tà áo bào bay phấp phới.

"Thần tại!" Lăng Hồng như quỷ mị vụt hiện ra, Phi Ngư Phục bay phần phật.

"Mệnh Cẩm Y Vệ hiệp trợ Hình Bộ, nghiêm tra Hộ Bộ." Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ gõ cửa sổ: "Từ Thị Lang trở xuống, không sót một ai!" Đám sâu mọt này, sớm nên thanh lý rồi.

"Thần lĩnh chỉ." Lăng Hồng ôm quyền tuân lệnh, hóa thành tàn ảnh lướt ra ngoài điện.

Đợi Lăng Hồng rời đi.

Lâm Tẫn hoạt động cổ hơi cứng, lúc này mới cảm giác được bụng truyền đến cảm giác đói yếu ớt.

Đêm qua chiến đấu đến giờ chưa ăn hạt gạo nào.

Tuy nói với tu vi Lục địa thần tiên của hắn, mấy ngày không ăn cũng không có vấn đề lớn, nhưng rốt cuộc cũng thiếu đi chút khí chất phàm tục.

Chương 10

Vừa định sai người gọi ngự thiện, chợt nghe ngoài điện truyền đến tiếng giáp trụ va chạm nặng nề.

Thân hình cao lớn như núi của Ngô Tranh bước dài vào, quỳ một gối phát ra tiếng "đùng" trầm đục: "Khải bẩm Bệ hạ, Kinh Vệ Thiên Hộ, đang đợi chỉ lệnh ở ngoài!" "Kinh Vệ?" Lâm Tẫn lông mày hơi nhếch, khẽ thì thầm: "Sau khi Trung Nghĩa Hầu bị sát hại, Kinh Vệ dưới trướng chẳng phải đã bị tên Tần Tung này giải tán rồi sao?

Thiên Hộ từ đâu ra?" Thu lại suy nghĩ.

Lâm Tẫn trở lại ngồi trên ngai rồng, nói: "Tuyên!" Chẳng mấy chốc.

Ngoài cửa điện truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề.

Chỉ thấy một bóng người y phục rách rưới, đầu bù tóc rối, mặt bẩn thỉu lảo đảo đi vào.

Đôi mắt đục ngầu của người đó lộ vẻ hoảng sợ và bất an, ánh mắt run rẩy khi chạm vào vị đế vương trên ngai rồng thì lập tức hai chân mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống đất.

"Mạt tướng Kinh Vệ Thiên Hộ Trình Liệt, kính kiến Bệ hạ!" Giọng khàn khàn vang vọng trong điện.

Lâm Tẫn lông mày hơi nhíu, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao dò xét bóng người trước mặt.

Hắn không hề nghi ngờ thân phận của người tới – trước mặt Lục địa thần tiên, võ giả Lục phẩm nhỏ bé, như con kiến hôi không đáng nhắc tới.

Huống hồ, với mưu mẹo già đời của Tần Tung, tuyệt đối sẽ không

phái người có tu vi như vậy đến hành thích.

"Cầu kiến Trẫm, vì chuyện gì?" Lâm Tẫn mỗi chữ đều như dùi băng đâm vào xương tủy, không cho phép chút chống đối nào.

Trình Liệt trán dập sát đất, từng chữ đứt quãng, khó khăn lắm mới nói ra: "Bệ...

Bệ hạ, mạt tướng cả gan..." Hắn nghiến răng, dường như dùng hết sức lực toàn thân mà nói: "Muốn vì đại nhân Chỉ Huy Sứ rửa oan!" Khóe môi Lâm Tẫn nhếch lên một nụ cười châm biếm ẩn hiện, lười biếng dựa vào lưng ngai rồng: "Vụ án Trung Nghĩa Hầu đã qua hơn nửa tháng, ngươi giờ này mới đến, không thấy quá muộn rồi sao?" Lời còn chưa dứt.

Một luồng uy áp vô hình như núi đổ xuống, ép Trình Liệt toàn thân run rẩy.

Lâu sau.

Trình Liệt mới khó khăn mở lời: "Hồi bẩm Bệ hạ...

Mạt tướng chần chừ cho đến nay, thực sự có nỗi khổ bất đắc dĩ..." Nửa tháng trước biến cố đến quá nhanh.

Trung Nghĩa Hầu ngẫu nhiên chặn được mật tín qua lại giữa Tần Tung và Huyền Độc Giáo, còn chưa kịp bẩm báo, đã bị Tần Tung ra tay trước để mạnh hơn.

Lão tặc này không chỉ giết người diệt khẩu, mà còn trực tiếp xóa sổ toàn bộ Kinh Vệ – các tướng lĩnh từ Bách hộ trở lên đều bị xử tử, số còn lại hoặc bị giáng chức làm sai nha, hoặc trực tiếp bị đuổi khỏi kinh thành.

Trình Liệt sống sót thuần túy là may mắn.

Hôm đó hắn vừa hay mắc phong hàn đang dưỡng bệnh ở tiệm

thuốc, đợi đến khi biết chuyện, cả thành đều là người của Tần Tung lùng sục bắt giữ.

Nửa tháng nay, hắn không thể không đầu bù tóc rối, lẫn lộn trong đám ăn mày.

Ban ngày ăn xin dọc đường phố để che mắt người khác, đêm khuya thì cuộn mình trong miếu đổ hoang tàn, chỉ để chờ đợi một thời cơ có thể vì Trung Nghĩa Hầu rửa sạch nỗi oan.

Cho đến gần đây, hắn cuối cùng cũng đợi được cơ hội xoay chuyển.

Hình Bộ Thượng Thư bị hạ ngục, Chu Quân tiếp quản Hình Bộ.

Lại thêm Huyền Giáp Cấm Quân xuất hiện.

Những bá hộ ác bá bình thường ức hiếp nam nữ bị thu thập từng người một.

Những thay đổi này khiến hắn nhận ra, trong cung có lẽ thực sự đã đổi chủ.

Hôm nay hắn đã đánh cược một phen.

Hắn tìm đến Cấm Quân Thống Lĩnh Ngô Tranh, lấy ra tấm Thiên Hộ lệnh bài giấu bên mình nửa tháng, nói dù thế nào cũng phải diện kiến Hoàng thượng.

Nghe Trình Liệt trình bày xong.

Lâm Tẫn đầu ngón tay nhịp nhàng gõ nhẹ xuống bàn, ánh mắt hắn tựa hồ có lưỡi dao lướt qua.

Hắn biết trong lòng Trình Liệt lần này chẳng khác gì lấy mạng ra đánh cược – nếu không phải mình xuyên việt đến đây, e rằng người này vừa đặt chân vào cổng cung, đã bị lực lượng của Tần Tung phát hiện.

Đến lúc đó điều chờ đợi hắn, e rằng còn đau khổ gấp trăm lần cái chết.

Nhưng, người này có thể từ những biến động triều cục mà phân tích tinh tế, đưa ra phán đoán chính xác, quả là một nhân tài mẫn cảm hiếm có.

"Đứng dậy đi." Chưa đợi Trình Liệt phản ứng, một luồng chân khí nhu hòa đã nâng hắn dậy.

"Tạ Bệ hạ Long ân!" Trái tim treo ngược, cuối cùng cũng hạ xuống.

Hắn biết, mình đã thắng cược!

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm Trình Liệt, trầm giọng hỏi: "Ngươi nói muốn vì Trung Nghĩa Hầu rửa oan, có chứng cứ thực sự không?" "Có!" Trình Liệt dứt khoát trả lời.

Đôi bàn tay đầy vết bẩn của hắn run rẩy từ trong ngực áo lấy ra hai bức thư loang lổ vết máu: "Đây là nửa bản tấu chương Chỉ Huy Sứ đại nhân chưa kịp gửi đi trước khi gặp nạn, và cả lệnh bài giả mạo điều động Kinh Vệ ngày hôm đó!" Ngô Tranh nhanh chóng bước lên tiếp lấy thư, cung kính dâng lên.

Lâm Tẫn mở ra xem kỹ, lông mày dần nhíu lại, nhiệt độ cả Ngự Thư Phòng đột nhiên hạ thấp.

Trình Liệt chỉ cảm thấy một luồng uy áp vô hình ập tới, đầu gối mềm nhũn suýt ngã quỵ.

Trên nửa bản tấu chương kia.

Tên Tần Tung lờ mờ có thể phân biệt, bên cạnh một chữ "Giáo" dính máu nhìn mà kinh hồn, đáng tiếc hai chữ "Huyền Độc" đã bị xé nát.

Còn trên lệnh bài kia, đại ấn của Binh Bộ rõ ràng có thể thấy – chính là lệnh điều động này, khiến Kinh Vệ bị điều đi khi Trung Nghĩa Hầu cần chi viện nhất.

"Những thứ này, ngươi có được bằng cách nào?" Giọng nói sắc như dao, từng tấc xương bị lóc ra.

Nếu Trình Liệt hôm đó thực sự dưỡng bệnh ở tiệm thuốc, sao lại có được bản tấu chương này?

Trên mặt Trình Liệt hiện lên vẻ đau khổ: "Hồi Bệ hạ, là đại nhân Chỉ Huy Đồng Tri giao cho mạt tướng." Giọng hắn nghẹn ngào: "Ngày hôm đó khi Binh Bộ vây quét, đại nhân Đồng Tri vừa hay trốn vào tiệm thuốc...

Người đó giao phó đồ vật cho mạt tướng, còn mình thì..." Nói đến đây.

Người đàn ông sắt đá này không nói tiếp được nữa, nước mắt đục ngầu cuốn trôi vết bẩn trên mặt, rơi xuống nền gạch xanh tạo thành từng vệt tròn sẫm màu.

Lâm Tẫn thở dài một hơi, từ từ đứng dậy: "Chỉ bằng hai bức thư tàn này, vẫn chưa đủ để định tội Tần Tung." "Bệ hạ!" Trình Liệt bỗng ngẩng đầu, trong mắt bùng phát ánh sáng không cam lòng: "Tần Tung thân là Thủ phụ, thông đồng với môn phái giang hồ đã là điều đại kỵ!

Huống hồ, nếu không có hắn ý chỉ, Binh Bộ sao dám tự tiện điều binh vây quét Kinh Vệ?" Nói rồi, hắn dập đầu mạnh.

Tiếng trán va vào đất trầm đục trong Ngự Thư Phòng tĩnh lặng nghe vô cùng chói tai: "Cầu Bệ hạ chủ trì công đạo cho các huynh đệ chết oan và đại nhân Chỉ Huy Sứ!" Một cái, hai cái, ba cái...

Vết máu đỏ tươi dần lan ra trên nền gạch xanh lạnh lẽo, như

những bông hoa bi thương mà diễm lệ.

Lâm Tẫn tay áo bào khẽ phất.

Một luồng kình lực nhu hòa ngăn lại động tác dập đầu không ngừng của Trình Liệt.

Ánh mắt hắn lướt qua hai bức thư loang lổ vết máu trên bàn rồng, giọng nói lạnh lẽo, như dòng chảy ngầm dưới lớp băng: "Ngày mai triều đường, ngươi có dám cùng Tần Tung đối chất trực tiếp không?" "Mạt tướng vạn lần chết cũng không từ chối!" Trình Liệt hai mắt đỏ hoe, máu tươi trên trán chảy dọc khuôn mặt kiên nghị, nhưng không che giấu được vẻ quyết tuyệt trên hàng mày.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, quay sang Ngô Tranh bên cạnh nói: "Đưa hắn đi tìm Chu Quân!" "Thần tuân mệnh!" Ngô Tranh ôm quyền lĩnh mệnh, giáp trụ leng keng vang động.

Đợi hai người lui xuống, Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh lặng.

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm vết máu đã khô cằn trên bức thư, dường như có thể nghe thấy tiếng than khóc thảm thiết của binh sĩ Kinh Vệ ngày hôm đó.

"Tần Ái khanh à..." Hắn ngón tay khẽ gõ bàn, khóe môi hiện lên một tia cười lạnh lẽo: "Ngươi thật sự đã ra cho Trẫm một bài toán khó mà." Cùng lúc đó.

Tần phủ.

Một tiếng kêu lanh lảnh đột ngột xé rách sự tĩnh lặng.

"Phanh!" Bình hoa cổ giá trị ngàn vàng rơi vỡ xuống đất, mảnh vỡ bắn tung tóe như tuyết hoa.

Chân khí toàn thân Tần Tung kích động, y phục không gió mà tự động, ánh sáng lạnh lóe lên trong đôi mắt trải qua bao dâu bể.

Vừa nãy.

Nỗi sỉ nhục ở Thiên Uyên Điện còn rõ mồn một trước mắt, sát ý cuộn trào trong cơ thể như rắn độc gặm nhấm tâm thần.

"Ảnh Tử!" Một tiếng hét chói tai vang vọng trong sảnh.

Gần như cùng lúc, một bóng người quỷ mị không một tiếng động xuất hiện trong sảnh, quỳ một gối.

Bóng người đó bao phủ trong áo bào đen, dường như hòa làm một với bóng tối.

"Huyền Độc Giáo tiến triển thế nào rồi?" Tần Tung quay lưng về phía người tới, từng chữ như sấm trầm, kèm theo sát ý.

"Hồi đại nhân..." Giọng nói của Ảnh Tử như cưa cùn xé màng nhĩ: "Đang gấp rút luyện chế." Đồng tử Tần Tung lóe lên ánh sáng lạnh, các đốt ngón tay siết chặt đến trắng bệch.

Hắn nhanh chóng bước đến trước thư án, vung bút vẩy mực, nét bút rồng bay phượng múa toát lên sự gấp gáp và ngoan độc.

"Lại đi một chuyến nữa." Hắn đập mạnh bức thư vào tay Ảnh Tử, lực đạo mạnh đến mức gần như xuyên thủng tờ giấy.

May mắn thay Huyền Độc Giáo cách kinh đô không xa.

Nếu không, chuyến đi đi về về này, cho dù Ảnh Tử thực lực cường đại, cũng phải tốn không ít thời gian.

Chương 11

Tần Tung từ từ ngồi xuống.

Hắn cầm chén trà nhấp một ngụm, chân khí sôi trào dần bình phục, chỉ có sát ý trong mắt càng thêm mãnh liệt.

"Bệ hạ..." Hắn xoa xoa mép chén, thì thầm như rắn độc thè lưỡi: "Tất cả những điều này, đều là ngươi ép lão thần." Chữ cuối cùng còn chưa kịp rơi xuống đất.

Chén trà trong tay, đã không tiếng động hóa thành tro bụi...

Màn đêm buông xuống.

Trong Ngự Thư Phòng nến lửa sáng rõ.

Đầy bàn thức ăn ngon tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Lâm Tẫn ngón trỏ đã động, vừa cầm đũa lên, ánh mắt lại liếc thấy Tô Văn Tình đang an tĩnh đứng một bên.

Nàng hôm nay mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn nhạt, tôn lên làn da trắng như tuyết, chỉ là bộ dạng cúi mày rủ mắt, dường như sợ làm phiền hắn dùng bữa.

"Ngồi xuống, cùng Trẫm ăn." Lời hắn nói dứt khoát.

Trong mắt Tô Văn Tình hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng vẫn nghiêm chỉnh vạn phúc: "Bệ hạ, Ngự Thư Phòng là nơi trọng yếu để xử lý chính sự, thần thiếp làm sao dám vượt phận..." "Trẫm bảo nàng ngồi, nàng cứ ngồi." Lâm Tẫn trực tiếp ngắt lời nàng, giọng nói tuy điềm đạm, nhưng toát lên uy nghiêm không thể chống lại.

Tô Văn Tình không từ chối nữa, lặng lẽ ngồi xuống đối diện hắn.

Hai cung nữ đúng lúc bước lên, rót cho Lâm Tẫn một chén rượu.

Bọn họ là Lăng Hồng đặc biệt chọn lựa đến hầu hạ Tô Vãn Tình, làm việc cẩn thận, cử chỉ đúng mực, Lâm Tẫn cũng yên tâm.

Hắn ăn rất nhanh, nhưng động tác không hề thô lỗ, hiển nhiên là đói cực kỳ.

Tô Vãn Tình ăn từng miếng nhỏ.

Thỉnh thoảng ngẩng mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn ăn rất ngon miệng, do dự chốc lát, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí gắp một đũa rau xào theo mùa, nhẹ nhàng đặt vào bát hắn.

"Bệ hạ, nếm thử món này." Giọng nàng nhẹ nhàng, như sợ làm kinh động hắn.

Lâm Tẫn nhìn nàng một cái, không nói gì, trực tiếp gắp lên ăn.

Mùi vị quả thực không tệ, hắn gật đầu: "Ừm, cũng được." Khóe môi Tô Vãn Tình hơi nhếch lên, ánh mắt thoáng qua một tia mãn nguyện, dường như có thể khiến hắn hài lòng, đó chính là niềm vui lớn nhất của nàng.

Chẳng mấy chốc.

Lâm Tẫn đặt đũa xuống, uống cạn ngụm rượu cuối cùng trong chén, thở dài một hơi thật dài.

Một ngày một đêm bận rộn, giờ ăn no uống đủ, cả người đã thoải mái hơn rất nhiều.

Hắn ngẩng mắt nhìn Tô Vãn Tình, lại phát hiện cơm canh trong bát nàng hầu như chưa động tới, không khỏi nhíu mày: "Nàng chỉ ăn có vậy thôi ư?" Tô Vãn Tình vội vàng đặt đũa xuống, hiền lành nói: "Hồi Bệ hạ, thần thiếp đã no rồi." Lâm Tẫn cũng không nói gì thêm.

Dù sao thì gọi nàng đến là để ăn cơm, ăn no hay không là chuyện của chính nàng.

Lát nữa vận động kịch liệt, nếu đói mà không có thể lực, đừng trách Trẫm không nể mặt!

Nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt mỹ của Tô Vãn Tình, hắn đột nhiên mở lời: "Ngày mai nàng hãy dọn đến Khôn Ninh Cung đi, nơi đó rộng rãi hơn một chút." Tô Vãn Tình nghe vậy bỗng đứng dậy, đôi mắt đẹp trừng lớn tròn xoe, khó tin nhìn Lâm Tẫn.

"Bệ hạ, Khôn Ninh Cung là tẩm cung của Hoàng hậu, thần thiếp làm sao dám vượt phận..." Giọng nàng khẽ run rẩy, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia mừng rỡ khó che giấu.

Chẳng lẽ...

Bệ hạ muốn lập ta làm hậu?

"Lập tức sắc phong nàng làm Quý phi, ngày mai nhập trụ Khôn Ninh Cung." Giọng Lâm Tẫn điềm đạm, nhưng mang theo uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Tô Vãn Tình lập tức quỳ sụp xuống đất, giọng nói vì kích động mà hơi nghẹn ngào: "Thần thiếp, tạ Bệ hạ Long ân!" Tuy chưa được phong hậu.

Nhưng chức Quý phi đã là dưới một người.

Huống hồ hiện nay hậu cung trống rỗng, nàng là Quý phi thì có khác gì Hoàng hậu chứ?

Lâm Tẫn tay áo bào khẽ phất, một luồng nhu kình nâng Tô Vãn Tình dậy.

Dưới ánh nến, chiếc váy hồng của nàng lay động, thắt lưng bó sát làm lộ đường cong mềm mại, má hồng càng thêm vài phần quyến rũ.

Ánh mắt Lâm Tẫn hơi động, chuyển sang hai cung nữ đang đứng thị lập: "Lui xuống đi." "Nô tỳ cáo lui." Hai cung nữ hiểu ý, cung kính

lui ra ngoài điện.

"Lăng Hồng!" Lâm Tẫn khẽ gọi một tiếng.

Cửa điện lặng lẽ mở ra, Lăng Hồng như quỷ mị vụt hiện ra.

Vừa nãy hắn đã nghe thấy sắc phong, lập tức quỳ một gối: "Thần tham kiến Bệ hạ, tham kiến Tô Quý phi." Tô Văn Tình luống cuống tay chân véo tay áo, giữa hàng mày khóe mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ khó che giấu.

Lâm Tẫn trầm giọng phân phó: "Cử thêm cung nữ hầu hạ, lại điều một đội Cẩm Y Vệ đóng giữ Khôn Ninh Cung." Tô Văn Tình nhập cung vốn dĩ là do bị Tần Tung lừa gạt.

Lão tặc đó tạm thời không kịp để mắt tới bên này.

Nhưng nếu đợi hắn rảnh tay, khó đảm bảo sẽ không phái người lẻn vào cung hãm hại nàng...

"Thần tuân chỉ." Lăng Hồng vừa định lui xuống.

Bỗng nhiên toàn thân cứng đờ, một luồng sát ý lạnh thấu xương như thủy triều dâng trào!

Cơ bắp Lăng Hồng lập tức căng chặt, Tú Xuân Đao trong vỏ phát ra tiếng ngân nga.

Thân hình hắn hơi trầm xuống, tay phải đã đặt trên chuôi đao, uy áp của Đại Tông Sư như thủy triều khuếch tán ra bốn phía.

Ánh mắt Lâm Tẫn hơi ngưng đọng.

Bước chân không để lại dấu vết đạp tới, vừa vặn che chắn Tô Văn Tình phía sau.

Ánh sáng lạnh trong mắt hắn lóe lên rồi ẩn đi, trong lòng cười lạnh: "Lão hồ ly cuối cùng cũng không nhịn được nữa rồi?" "Xoẹt!" Một luồng sáng lạnh phá cửa sổ xông vào, dao găm kèm theo luồng

gió mạnh mẽ sắc bén bay thẳng đến cổ họng Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn chắp tay đứng, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Tô Vãn Tình đôi mắt đẹp co rút, trong đồng tử phản chiếu luồng sáng lạnh đoạt mạng kia.

Nàng chỉ cảm thấy tim bỗng siết chặt, không chút nghĩ ngợi đã giang hai tay định chắn trước người Lâm Tẫn, lại hoàn toàn quên mất – với thực lực của Lâm Tẫn, há lẽ lại sợ con dao găm nhỏ bé này?

Ngay khi bước chân nàng hơi động.

"Keng!" Tú Xuân Đao của Lăng Hồng dứt khoát xuất vỏ, ánh đao như dải lụa, chém chính xác ám khí!

Thân thể hắn loáng một cái, hóa thành tàn ảnh truy đuổi ra ngoài điện.

"Bệ hạ..." Tô Vãn Tình lo lắng không thôi, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, ngay cả các đốt ngón tay cũng trắng bệch.

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng hàng lông mi khẽ run rẩy lại phản bội sự kinh hoàng của nàng.

Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch.

Bàn tay lớn ôm lấy vòng eo thon nhỏ của giai nhân vào lòng, ngón tay khẽ móc vào đường cong eo mềm mại đó, cười khẽ nói: "Ái phi cứ ngồi, vở kịch hay chỉ mới bắt đầu." Chóp tai Tô Vãn Tình lập tức ửng hồng.

Không biết là vì sự chạm vào thân mật này, hay là tiếng "Ái phi" đột ngột kia.

Nàng bước chân nhẹ nhàng trở lại chỗ ngồi, lại thấy Lâm Tẫn đột nhiên lạnh giọng nói: "Còn muốn Trẫm mời ngươi ra ngoài không?" Lời vừa dứt.

Gió đêm ngoài điện chợt nổi lên, thổi ngọn đèn chao đảo dữ dội, giữa lúc sáng lúc tối, dường như cả không khí cũng đông cứng lại.

"Kiệt kiệt kiệt..." Một trận tiếng cười âm lãnh vang vọng trong Ngự Thư Phòng, như rắn độc thè lưỡi khiến người ta rợn tóc gáy.

Từ trong bóng tối từ từ bước ra một bóng người quỷ dị – áo bào đen bao phủ thân, sắc mặt trắng bệch như giấy, đôi tay lộ ra ngoài khô gầy như củi, dường như chỉ còn một lớp da bọc xương.

Đôi mắt đỏ như máu đó nhìn chằm chằm Lâm Tẫn không chớp mắt, như đang nhìn một thi thể.

"Thằng nhóc Hoàng đế, gan lớn thật đấy." Giọng khàn khàn như giấy nhám cọ xát, khiến người nghe lạnh toát sống lưng.

Lâm Tẫn ngay cả mí mắt cũng lười biếng không nhấc lên, trò giả thần giả quỷ này chỉ khiến hắn cảm thấy buồn cười.

"Đã phát hiện lão phu, vậy thì..." "Phanh!" Kẻ áo đen lời còn chưa dứt, cả người đột nhiên ngã quỵ mạnh xuống đất.

Khoảnh khắc đầu gối va vào gạch vàng, gạch nền ầm ầm nứt ra, vết nứt lan ra như mạng nhện.

Ngọn lửa trong điện đột nhiên tắt ngúm, chỉ còn lại ánh trăng lạnh lẽo rọi vào từ ngoài cửa sổ.

"Không... không thể nào!" Kẻ áo đen kinh khủng phát hiện, mình ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy.

Tình báo không phải nói.

Uy hiếp duy nhất chính là tên võ giả Đại Tông Sư kia sao?

Hoàng đế là phế vật?

Cái quỷ gì nếu đây là phế vật, vậy thì mình ngay cả phế vật cũng không tính!

Chương 12

Lâm Tẫn từ trên cao nhìn xuống hắn, trong mắt đầy vẻ cười khẩy: "Chỉ bằng chút mánh khóe điều hổ ly sơn này, cũng dám khoe khoang trước mặt Trẫm?" Theo lời nói, uy áp khủng bố như núi đổ ập xuống.

Mảnh vỡ bay tứ tán.

Cả khuôn mặt kẻ áo đen bị lực vô hình ép chặt vào vết nứt!

"Huống hồ..." Giọng Lâm Tẫn đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, như băng lạnh Cửu U: "Võ giả Cửu phẩm bé nhỏ, ai cho ngươi cái gan" "Giả vờ ngầu trước mặt Trẫm?" "Rắc!" Tiếng xương cốt vỡ nát giòn giã và lạnh lẽo, trong Ngự Thư Phòng tĩnh lặng nghe vô cùng chói tai.

Lâm Tẫn chỉ là tùy ý vẫy tay.

Uy áp của Lục địa thần tiên liền như trời sập xuống nghiền ép, cơ thể kẻ áo đen lập tức sụp đổ, xương cốt từng tấc vỡ nát, ngũ tạng lục phủ bị lực vô hình nghiền thành bùn thịt.

Máu tươi phun ra còn chưa kịp rơi xuống đất.

Liền bị chân khí nóng bỏng thiêu đốt hoàn toàn, hóa thành một luồng khí đỏ như máu, tiêu tan trong điện vũ tràn ngập hương đàn.

"Xoẹt!" Lúc này, Lăng Hồng như gió lướt vào điện.

Ánh mắt hắn lướt qua thi thể tan nát gần như bị ấn sâu vào gạch nền trên đất, đồng tử hơi co rút, lập tức quỳ xuống ôm quyền, giọng khàn khàn và căng thẳng: "Thần hộ giá không chu toàn, xin Bệ hạ bắt tội!" Vừa nãy khi truy đuổi, trong lòng Lăng Hồng đã có cảnh giác – vụ ám sát này, e rằng là kế điều hổ ly sơn.

Tuy nhiên.

Tu vi của Bệ hạ thông thiên, cho dù có kẻ nhỏ mọn tới gần, cũng chỉ là kiến hôi lay cây.

Lâm Tẫn sắc mặt điềm nhiên, mu bàn tay khẽ gõ lên bàn, mặt nước trong chén sứ không chút lay động.

"Để hắn trốn thoát rồi?" Bàn tay cầm đao của Lăng Hồng mạnh mẽ siết chặt, khớp xương nổi rõ lên, vỏ đao dưới lực lớn phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Hắn nghiến chặt răng, cổ họng nghẹn ngào đáp lại trầm khàn: "Thần... vô năng!" Hắn vốn định một hơi làm xong, chém kẻ địch dưới đao, vĩnh viễn trừ hậu họa.

Nhưng.

Thân pháp của tên thích khách kia, lại quỷ dị gần như tà ác!

Rõ ràng chỉ là tu vi Tông Sư, giữa lúc di chuyển lại như quỷ mị, tốc độ nhanh đến mức gần bằng trình độ Đại Tông Sư.

Mỗi khi lưỡi đao áp sát cổ họng hắn, đều vào phút cuối cùng bị hắn suýt nữa tránh được.

Ngay khi hắn thay đổi chiêu thức chém lần nữa – sương độc tanh tưởi đột nhiên bạo phát từ trong tay áo thích khách!

Hắn không thể không rút đao lùi lại, tay áo bào chấn động tán độc chướng, nhưng tên thích khách kia đã như làn khói mà biến mất không dấu vết!

Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch, nhưng trong mắt lại không có nửa phần ý cười.

Đất đai Đại Uyên rộng lớn, giang hồ hiểm ác, cho dù là Đại Tông Sư, cũng chưa chắc có thể hoành hành không kiêng dè.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết – thiên hạ này, chưa bao giờ thiếu sói ẩn

nấp trong bóng tối.

"Tra rõ ràng." Ba chữ ngắn ngủi, nhưng lại khiến nhiệt độ trong điện đột nhiên hạ thấp.

Lăng Hồng trầm giọng tuân lệnh, một tay nhấc thi thể mềm oặt kia lên.

Khi nhìn rõ khuôn mặt trắng bệch vặn vẹo vì đau khổ đó, ánh sáng lạnh trong mắt hắn lóe lên, lập tức cúi người lui xuống.

Hương đàn lượn lờ.

Trong Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh lặng.

Chỉ có những vết nứt trên nền gạch không tiếng động tố cáo sát cơ vừa rồi.

Tô Vãn Tình bước chân nhẹ nhàng, tay ngọc cầm ấm, rót cho Lâm Tẫn một chén trà nóng.

Nàng lông mày hơi nhíu, trầm giọng hỏi: "Bệ hạ, có phải...

Tần Tung làm không?" Ngón tay Lâm Tẫn đột ngột dừng lại, nước trà trong chén lập tức đông thành băng.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng phản chiếu trên mặt băng, từ từ mở lời, từng chữ như lưỡi đao lướt qua sắt lạnh: "Trừ lão tặc đó ra, còn ai dám?" Lão tặc đó hiển nhiên là vì nỗi sỉ nhục ở triều đường hôm nay mà thẹn quá hóa giận.

Chỉ có điều.

Với mưu mẹo già đời của tên này, không quá có khả năng phái người của mình mạo hiểm như vậy, đây cũng là lý do Lâm Tẫn để Lăng Hồng đi điều tra.

Hắn muốn xem xem.

Sau lưng lão già này, còn có thế lực ẩn giấu nào!

Lâm Tẫn thu lại tâm thần, ánh mắt chú ý đến bộ dạng Tô Vãn Tình vẫn còn kinh hồn chưa định.

Hắn một tay ôm nàng vào lòng lên đùi, hương thơm ấm áp, ngọc mềm mại lập tức tràn đầy vòng tay: "Đừng để lão tặc làm hỏng hứng thú." Tô Vãn Tình hai má ửng hồng.

Đôi mắt liếc nhìn quanh, sợ có người đột ngột xông vào.

Nàng bất an khẽ vặn eo trên đùi hắn, đường cong đầy đặn tùy theo động tác mà khẽ lay động, lời nói mềm mại mang theo vài phần cầu xin: "Bệ hạ... không bằng chuyển đến Dao Quang Các..." Cảm giác đầy đàn hồi đó khiến ánh mắt Lâm Tẫn chợt tối sầm, trực tiếp bế ngang giai nhân đi về phía giường rồng trong nội điện.

"Đêm nay, cứ ở Ngự Thư Phòng!" Hắn ném nàng vào chăn gấm, vừa định động tác, lại thấy Tô Vãn Tình quỳ ngồi dậy, ngón tay thon cởi dây thắt long bào của hắn.

Khi y phục màu đen trượt xuống.

Lông mi nàng rủ xuống, chóp tai đỏ đến nhỏ máu.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Lâm Tẫn, môi son nàng khẽ mở, từ từ cúi xuống – "Tê!" Lâm Tẫn hít ngược một hơi khí lạnh, cơ bắp toàn thân đột nhiên căng chặt!

Sáng sớm hôm sau.

Trong Ngự Thư Phòng vẫn còn vương vấn khí tức ái muội.

Lâm Tẫn ôm Tô Vãn Tình vẫn còn ngái ngủ, xấu bụng mà véo véo vòng mông căng tròn của nàng, khiến mỹ nhân trong vòng tay kiều mị hừ một tiếng.

Thân thể mềm mại đó bản năng cọ cọ trên người hắn, khiến Lâm

Tẫn phải hít sâu một hơi mới kìm nén được ham muốn vừa trỗi dậy.

"Thay y phục cho Trẫm." Tô Văn Tình mơ mơ màng màng mở mắt, trên làn da trắng nõn vẫn còn vương vết đỏ đêm qua.

Nàng không để ý mình vẫn còn trần truồng, chân trần dẫm trên đất để chỉnh lý long bào cho hắn.

Khi ngón tay Lâm Tẫn "không cẩn thận" lướt qua nơi nhạy cảm trước ngực nàng, nàng chân mềm nhũn suýt ngã về giường.

"Thu xếp một chút, cùng Trẫm đi thượng triều." "A?" Tô Văn Tình lập tức thanh tỉnh, trừng lớn mắt nhìn hắn.

Từ xưa đến nay, nữ tử không được thượng triều, đây là quy luật thép.

Ngay cả Hoàng hậu cũng hiếm khi xuất hiện trên triều đường, huống hồ nàng chỉ là một Quý phi...

"Muốn Trẫm nói lại một lần nữa?" "Thần thiếp sẽ chuẩn bị ngay." Nàng vội vàng vớ lấy y phục mặc vào.

Lâm Tẫn không nói gì thêm.

Hắn xoay người ra khỏi Ngự Thư Phòng, để hai cung nữ đứng ngoài cửa đi vào hầu hạ.

Bên ngoài ánh nắng thật đẹp, ngàn dặm không mây.

Lâm Tẫn nheo mắt nhìn về phía mái ngói Thiên Uyên Điện xa xa, khóe môi nhếch lên một nụ cười khẩy.

Hôm nay, định trước không thể bình yên!

Chẳng mấy chốc.

Tô Văn Tình bước ra.

Nàng mặc cung trang màu đỏ chính thêu phượng vàng, khoác ngoài

áo lụa mỏng tay rộng.

Trên búi tóc cao cài trâm kim phượng bộ dao, tai đeo đôi khuyên tai ngọc trai sáng lấp lánh.

Đai ngọc thắt ngang eo tô điểm thân hình vừa phải, vừa thể hiện uy nghi của Quý phi, lại không mất đi khí chất mềm mại, xinh đẹp.

Mặc dù trang phục chính thức, nhưng khi đi lại vẫn có thể nhìn thấy đường cong thân hình mềm mại của nàng.

"Bệ hạ." Nàng nghiêm chỉnh hành lễ.

Ánh mắt Lâm Tẫn lập tức ngưng đọng.

Hắn chưa từng thấy Tô Vãn Tình trang điểm lộng lẫy như vậy.

Trong ánh bình minh.

Nàng uyển như một bức tranh mỹ nữ cung đình sống động, đẹp đến nghẹt thở.

Đôi mắt sâu thẳm đó hơi mở lớn, yết hầu không tự chủ nuốt nước bọt.

Giai nhân trước mắt dường như được phủ lên một lớp ánh sáng mềm mại, ngay cả tóc tơ mềm mại nhất cũng lấp lánh vẻ đẹp khiến người ta rung động.

Chương 13

Tô Văn Tình bị ánh mắt nhìn chằm chằm một cách trắng trợn của hắn khiến gốc tai nóng lên, ngay cả cổ trắng nõn cũng ửng hồng nhạt.

Ngón tay ngọc vô thức véo góc áo lụa, miếng lụa tinh xảo đó sắp bị nàng làm nhàu nát rồi.

Nàng lặng lẽ ngẩng mắt.

Vừa hay đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Lâm Tẫn, lập tức tim đập như trống, ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí.

"Bệ hạ." Lăng Hồng từ không xa bước đến, giọng nói trầm thấp phá vỡ bầu không khí ái muội.

Hắn chắp tay ôm quyền, Tú Xuân Đao trong ánh bình minh ánh lên tia sáng lạnh: "Bá quan đã đợi thiết triều ở Thiên Uyên Điện." Lâm Tẫn nhắm mắt lại, cưỡng ép sự bồn chồn trong lòng xuống.

Khi mở mắt ra lần nữa, trong mắt đã là một mảnh sáng rõ: "Chu Quân đã đến chưa?" "Đã đợi chỉ lệnh trong điện." "Đi thôi." Trong Thiên Uyên Đại Điện.

Văn võ bá quan đứng chắp tay, ánh mắt liếc nhìn ngai rồng trống rỗng, trong lòng đều bồn chồn bất an.

Tần Tung đứng đầu bá quan, sắc mặt như giếng cổ không gợn sóng.

Tin tức ám sát thất bại đêm qua sớm đã truyền đến, nhưng trên mặt hắn không thấy nửa phần hoảng loạn – không có chứng cứ, ai dám động đến hắn nửa phần?

Bên phải đại điện.

Chu Quân đứng một mình.

Các quan viên xung quanh như tránh rắn rết, cứng rắn chừa ra khoảng không ba trượng vuông.

Hắn lại hoàn toàn không để ý, đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Tung, các đốt ngón tay vì nắm quyền quá chặt mà trắng bệch.

"Bệ hạ giá lâm!" Tiếng hô vang lên, bá quan toàn thân chấn động, đồng loạt quỳ sụp xuống đất: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn long bào màu đen lướt qua bậc ngọc, ngồi xuống trên ngai rồng.

Một ánh mắt, Lăng Hồng lập tức mang một chiếc ghế gấp bằng gỗ đàn hương đặt bên cạnh ngự tọa.

Đối mặt với bá quan quỳ phục, Tô Văn Tình cố gắng giữ bình tĩnh ngồi xuống, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tần Tung thì ngón tay không tự chủ cắm sâu vào lòng bàn tay.

"Các Ái khanh bình thân." "Tạ Bệ hạ." Khi bá quan ngẩng đầu, bóng dáng xinh đẹp bên cạnh ngự tọa khiến cả triều xôn xao.

"Cái này... chuyện gì thế này..." "Nữ tử vào triều, còn ra thể thống gì!" Tiếng xì xào bàn tán lan ra như thủy triều.

Ánh sáng lạnh trong mắt Tần Tung chợt lóe, gân xanh trên mu bàn tay dưới áo bào vằn vện nổi lên.

Hắn mạnh mẽ bước ra nửa bước, hét lớn như kim loại và sắt va chạm: "Bệ hạ!

Tổ chế minh lệnh Đại Uyên..." "Có việc tấu bẩm." Lâm Tẫn khẽ gõ tay vịn ngai rồng, âm thanh trong trẻo lập tức át đi mọi ồn ào.

Tiếng kêu lanh lảnh đó như một thanh lợi kiếm vô hình, cắt đứt

giữa chừng nửa câu sau của Tần Tung.

Nắm đấm trong tay áo Tần Tung kêu lạo xạo, lão mặt đỏ bừng.

Vừa định nói thêm – "Thần có bản tấu!" Giọng nói vang dội của Chu Quân xé tan sự tĩnh lặng của triều đường.

Hắn bước dài ra khỏi hàng, giày quan dẫm trên gạch vàng kêu vang như sấm.

Khi quỳ lạy, đai ngọc thắt ngang lưng mạnh mẽ chạm đất, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt Tần Tung đang bùng cháy ngọn lửa hừng hực: "Thần, Chu Quân, hặc tội Thủ phụ Tần Tung ba tội lớn!" Trên đại điện, tĩnh mịch như vực sâu.

Ánh mắt trăm quan như mũi tên tẩm độc sắc bén, đồng loạt ghim vào Chu Quân đang quỳ giữa điện.

Phẫn nộ, sát ý, kinh ngạc, châm chọc… Các loại cảm xúc đan xen, nhưng đều hóa thành một nghi vấn: Vị Hình bộ thượng thư mới nhậm chức này, lại dám hặc tội đương triều Thủ phụ Tần Tung ư?

Tìm chết!

Tần Tung đứng đầu trăm quan.

Thần sắc đạm nhiên, thậm chí chưa từng nhìn thẳng về phía Chu Quân, chỉ hơi nhướng mi, khóe môi lướt qua một tia cười lạnh như có như không.

Y thong dong chỉnh lại tay áo triều phục, phảng phất trước mắt bất quá chỉ là một màn náo kịch.

Trên long ỷ, Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ gõ lên tay vịn, thanh âm tuy nhẹ, nhưng như búa tạ giáng xuống lòng người.

"Chu ái khanh." Hắn từ tốn mở lời, đồng tử sâu thẳm như hàn đàm không đáy: "Tần ái khanh chính là trụ cột của quốc gia, khanh có

biết hậu quả khi hặc tội y không?" Chu Quân ngẩng đầu, tơ máu trong mắt giăng đầy, giọng nói lại như kim loại giao kích: "Thần vạn tử bất từ!" Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, cố ý xoa xoa thái dương như nhức đầu, khẽ thở dài một tiếng, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Được, vậy trẫm muốn nghe thử, Tần ái khanh… có tội gì?" Lời nói tuy mang theo vẻ tin tưởng Tần Tung, nhưng người tại đây ai mà không phải tinh anh?

Điều này rõ ràng là muốn chặn miệng Tần Tung, để Chu Quân nói hết lời!

Khí tức trong điện đột ngột ngưng lại.

Chu Quân mạnh mẽ giơ tay, chỉ thẳng Tần Tung, từng chữ từng câu, như đao khắc búa bổ: "Cấu kết Trung Nghĩa Hầu thông địch phản quốc, tàn hại trung lương, đây là tội thứ nhất!" "Tự ý điều binh, đồ sát tướng lĩnh Kinh vệ, đây là tội thứ hai!" "Câu kết giang hồ tông môn, mật mưu bất quỹ, đây là tội thứ ba!" "Ba tội tề lập, đáng tru di cửu tộc!" "Kính mong Bệ hạ minh sát!" Chữ cuối cùng vừa dứt, trong đại điện tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, ngay cả tiếng thở cũng dường như bị đóng băng.

"Bệ hạ!" Tần Tung tiến lên nửa bước, triều bào màu tử kim dưới ánh nến trong điện lấp loáng hàn quang.

Y cúi người, đai ngọc bên hông khẽ kêu, giọng điệu lại đột nhiên cao vút: "Lão thần vì triều đình tận trung cúc cung nhiều năm, sao có thể dung kẻ khác ô miệt!" Trong giọng điệu đột ngột nâng cao kia, tràn đầy nỗi phẫn uất bị oan ức!

Nếu không phải đã sớm biết thủ đoạn của y, chỉ nhìn bộ dạng đau lòng giận dữ này, thật sự cứ như một trung thần bị ô miệt.

Trên đài ngự tọa, Tô Vãn Tình như ngồi trên đống lửa, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy khẩn trương và bất an.

Những ngón tay thon dài của nàng nắm chặt tay áo, đốt ngón tay đều trắng bệch.

Đến tận lúc này, nàng mới chợt hiểu ra, vì sao Bệ hạ lại cố ý muốn nàng cùng lên triều.

Đây là muốn minh oan cho phụ thân nàng!

Nhưng nhìn cả điện đều là tay chân của Tần Tung, lòng nàng lại càng chùng xuống.

Lâm Tẫn thần sắc đạm mạc.

Ánh mắt sắc bén dừng lại trên người Tần Tung một lát, đột nhiên nở nụ cười: "Tần ái khanh không cần tức giận, trẫm nhất định sẽ làm chủ cho khanh!" Nói rồi, nhìn về phía Chu Quân đang quỳ phục dưới đất, lộ vẻ khó xử: "Chỉ là Chu ái khanh nói năng hùng hồn, cứ như là nắm giữ bằng chứng xác thực, điều này thật sự khiến trẫm khó xử a." Không khí trong điện dường như ngưng đọng.

Lâm Tẫn mắt lóe lên, chậm rãi nói: "Hay là thế này, hai vị ái khanh đương trường đối chất thế nào?" Tần Tung sững sờ, hiển nhiên không ngờ hoàng đế lại có thái độ như vậy.

Y chậm rãi xoay người, từ trên cao nhìn xuống Chu Quân, lạnh như băng sương: "Chu đại nhân đã nhận định bản phụ ô miệt Trung Nghĩa Hầu, không biết có bằng chứng gì chứng minh Trung Nghĩa Hầu trong sạch không?

Nếu có thể chứng thực, bản phụ lập tức từ quan về quê!" Chu Quân lưng thẳng tắp như ngọn thương, hiên ngang đối diện Tần Tung.

Y nắm chặt quyền, lời lẽ mạnh mẽ rõ ràng: "Khi Trung Nghĩa Hầu phủ bị khám xét, trong phủ không có đủ trăm lượng bạc, thanh bần như vậy, sao có thể thông địch phản quốc?" "Ha." Tần Tung cười

khẩy, vạt áo khẽ phất: "Điều đó chỉ chứng minh tang vật chưa tìm thấy, sao có thể chứng minh trong sạch?" Trong đôi mắt già nua của y tràn đầy vẻ khinh thường, dường như đang chế giễu Chu Quân ngây thơ.

"Thủ phụ đại nhân nói chí phải." Chu Quân đột nhiên đứng dậy, đầy tự tin nói: "Hạ quan tuy không có chứng cứ sắt thép chứng minh Trung Nghĩa Hầu trong sạch, nhưng trong kho tài liệu của Hình bộ, cũng không hề thấy bất kỳ văn thư nào có thể chứng thực Trung Nghĩa Hầu thông địch." Đồng tử y như lửa, nhìn thẳng Tần Tung: "Không biết Thủ phụ đại nhân có thể vì hạ quan giải thích nghi hoặc không?" Tần Tung nhất thời nghẹn lời.

Y đương nhiên không thể đưa ra chứng cứ.

Toàn bộ văn võ triều đình đều là người của y, y nói ai có tội thì người đó có tội.

Huống hồ, tội chứng ngụy tạo sao có thể lưu lại quá lâu, sớm đã bị tiêu hủy hết rồi.

Y vạn vạn lần không ngờ, lại vẫn có người dám lật lại án cho Trung Nghĩa Hầu!

Chu Quân thấy Tần Tung nghẹn lời, lập tức nắm lấy cơ hội, lại lần nữa tiến lên ép sát một bước, tiếng nói chấn động vòm điện: "Thủ phụ đại nhân chẳng lẽ không thể đưa ra chứng cứ?

Nếu không có chứng cứ xác thực liền định một Hầu tước tội chết, điều này chẳng phải quá mức tùy tiện hay sao?" Dưới tay áo rộng rãi của Tần Tung, nắm đấm đã siết chặt đến trắng bệch, chân khí hùng hậu trong cơ thể y đang cuồn cuộn sôi trào trong kinh mạch.

Nếu không phải cảm nhận được khí cơ như có như không của Đại tông sư Lăng Hồng đang vững vàng khóa chặt mình, y hận không

thể lập tức ra tay, trực tiếp nghiền nát vị Hình bộ thượng thư không biết trời cao đất dày này dưới lòng bàn tay!

Thấy Tần Tung vẫn trầm mặc không nói.

Chu Quân xoay người đối mặt long ỷ, trịnh trọng hành lễ: "Bệ hạ!

Mấy ngày nay thần đã đi thăm dò điều tra kỹ lưỡng, phát hiện Trung Nghĩa Hầu làm quan thanh liêm, thương xót thuộc hạ, được bách tính yêu mến sâu sắc, tuyệt không thể thông địch phản quốc!" "Khẩn thỉnh Bệ hạ minh sát, hoàn lại cho Trung Nghĩa Hầu một sự công bằng!" Tô Vãn Tình nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức tràn đầy mong đợi, mang theo vài phần cầu khẩn nhìn về phía Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn dành cho nàng một ánh mắt an ủi.

Hắn nâng tay nhẹ nhàng xoa cằm, cố ý tỏ vẻ chần chừ nhìn Tần Tung: "Tần ái khanh, điều này lại khiến trẫm có chút khó xử rồi…" Tần Tung nghiến răng nghiến lợi.

Đang định mở miệng biện giải, Lâm Tẫn lại đột nhiên chuyển giọng: "Kể từ khi không ai có thể đưa ra chứng cứ Trung Nghĩa Hầu thông địch, vậy liền chứng minh Trung Nghĩa Hầu vô tội!" "Trẫm quyết định, truy phong Trung Nghĩa Hầu làm Trung Liệt Quốc công, nhập Thái Miếu Công Thần từ hưởng tế!" Lời này vừa ra, cả triều xôn xao!

Trung Nghĩa Hầu tuy là Hầu tước, nhưng không có chiến công hiển hách, cũng không có chính tích trọng đại.

Có thể minh oan cho y đã là hoàng ân mênh mông, nay lại còn truy phong Quốc công, nhập tự Thái Miếu ư?

Đãi ngộ này, quả thực chưa từng có!

Tô Vãn Tình thân thể mềm mại khẽ run, lệ châu dưới hàng mi dài lấp lánh.

Nàng lòng dạ hiểu rõ.

Phụ thân có thể nhận vinh dự đặc biệt này, hoàn toàn là do Bệ hạ sủng ái nàng.

Vừa nghĩ đến đây, nàng âm thầm hạ quyết tâm tối nay nhất định phải vứt bỏ mọi sự dè dặt, tận tâm thị phụng Bệ hạ, tư thế nào cũng được… Lâm Tẫn ánh mắt như điện, lần lượt quét qua các thần, cuối cùng dừng lại trên người Tần Tung, giọng nói đột nhiên chuyển lạnh: "Tần ái khanh, có dị nghị gì không?" Lời vừa dứt.

Lăng Hồng bất động thanh sắc tiến lên nửa bước, uy áp của Đại tông sư như thủy triều dâng trào về phía Tần Tung.

Dưới áp lực khủng bố này, thân thể Tần Tung khẽ run, cuối cùng chỉ có thể nặn ra ba chữ từ kẽ răng: "Không… ý kiến." "Đã không có ý kiến, vậy chuyện này cứ thế mà qua." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng.

Khi ánh mắt hắn chuyển sang Chu Quân, ngữ khí dần trở nên lạnh nhạt: "Chu ái khanh, khanh vừa rồi hặc tội Tần ái khanh ba đại tội trạng, nay điều thứ nhất đã tra rõ, hai điều còn lại nếu không đưa ra được bằng chứng xác thực…" Uy nghiêm đế vương hiển lộ hết: "Trẫm sẽ trị tội khanh vu cáo, đòi lại công bằng cho Tần ái khanh!" Lời nói này chính nghĩa đường hoàng, người không biết còn tưởng hắn và Tần Tung tình quân thần thâm sâu.

Chương 14

Chu Quân thong dong không vội cúi người hành lễ, giọng nói trầm ổn mạnh mẽ: “Khải bẩm Bệ hạ, thần xin mạn phép, thỉnh truyền nhân chứng vào điện làm chứng!” “Ồ?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày kiếm, trong mắt lóe lên một tia hứng thú, nhưng lại cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Còn có nhân chứng ư?

Tuyên!” “Tuyên chứng nhân, nhập điện!” Tiếng hô vang vọng.

Tiếng giáp trụ va chạm từ xa đến gần.

Trình Liệt mặc chiến giáp, hùng dũng oai vệ bước vào đại điện.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc hoặc dò xét của văn võ bá quan hai bên, y không hề liếc ngang liếc dọc, sải bước đi đến trung tâm điện.

“Mạt tướng Trình Liệt, khấu kiến Bệ hạ!” Tiếng vang chấn động xà nhà, trong điện vang vọng.

Y quỳ một gối xuống, giáp trụ va vào mặt đất, phát ra tiếng vang trầm đục.

Lâm Tẫn khẽ nâng tay: “Bình thân.” “Tạ Bệ hạ long ân!” Khi Trình Liệt đứng dậy, tơ máu trong mắt y rạn nứt, như lưỡi đao tôi luyện trong lửa trực tiếp đâm về phía Tần Tung đang đứng đầu hàng văn quan.

Trong ánh mắt đó hận ý như có thực thể, khiến các quan viên xung quanh đều không tự chủ lùi lại nửa bước.

Tần Tung khẽ nhíu mày, trong lòng cảnh báo vang lớn.

Y tin chắc mình chưa từng gặp người này, nhưng sát ý trong mắt đối phương lại không thể giả được.

“Tần ái khanh, có biết người này không?” Giọng Lâm Tẫn từ long ỷ bay xuống, mang theo vẻ trêu đùa như mèo vờn chuột.

Tần Tung thu liễm tâm thần, cung kính chắp tay: “Hồi Bệ hạ, lão thần chưa từng gặp người này, chắc hẳn là Chu đại nhân không biết tìm từ đâu ra, ý đồ ô miệt lão thần.” Lâm Tẫn nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, nhưng không nói lời nào.

Lão hồ ly này, ngược lại còn cắn trả một miếng!

Chu Quân khịt mũi hừ một tiếng, như rắn độc phun nọc, sau đó mí mắt giật giật, nhìn thẳng Tần Tung: “Thủ phụ đại nhân vị cư cực phẩm nhân thần, tự nhiên không nhớ nổi một Kinh vệ Thiên hộ bé nhỏ.” “Kinh vệ?!” Hai chữ vừa thốt ra, cả triều xôn xao.

Kinh vệ chẳng phải đã sớm bị giải tán rồi sao?

Các đốt ngón tay trong tay áo rộng của Tần Tung đột nhiên siết chặt, tròng mắt xoay nhanh, liếc xéo về phía Binh bộ Thượng thư Lưu Phong.

Lúc này Lưu Phong sắc mặt trắng bệch.

Y dường như cũng không ngờ lại vẫn còn cá lọt lưới, trán lạnh toát mồ hôi, ngay cả vạt áo quan bào cũng bị thấm ướt một mảng.

Lâm Tẫn thu tất cả vào đáy mắt.

Ngón tay xương rõ ràng, có tiết tấu khẽ gõ lên tay vịn long ỷ: “Trình Liệt, ngươi có biết vu cáo trọng thần triều đình, đáng tội gì không?” Trình Liệt ôm quyền trước ngực, giọng nói chấn động nóc nhà: “Mạt tướng nguyện lấy đầu trên cổ làm đảm bảo, nếu có nửa lời dối trá, cam chịu hình lăng trì, cửu tộc liên lụy!” Y đột nhiên xoay người, chỉ thẳng Tần Tung, từng chữ như khóc ra máu: “Nửa tháng trước, Tần Tung câu kết Binh bộ, giả truyền quân lệnh, điều binh vây tiễu đại doanh Kinh vệ, Chỉ huy sứ đại nhân bị cấu hãm vào ngục,

càng khiến người ta giận dữ hơn là…" Nói đến đây, người Hán tử kiên cường này nghẹn ứ nơi cổ họng: "Bọn chúng liên tục đồ sát tướng lĩnh Kinh vệ, quân quan Bách hộ trở lên… Trừ mạt tướng may mắn thoát chết, những đồng bào khác… toàn bộ… toàn bộ…" Lời chưa dứt, đôi mắt hổ đã ngấn lệ.

Y nặng nề quỳ sụp xuống đất, trán đập vào gạch vàng phát ra tiếng trầm đục khiến văn võ bá quan cả triều chấn động trong lòng: "Cầu Bệ hạ vì ngàn vạn oan hồn Kinh vệ làm chủ a!" "Ô miệt!" Một tiếng hét chói tai đột nhiên nổ vang.

Binh bộ Thượng thư Lưu Phong không đợi Lâm Tẫn mở lời liền vội vã bước ra hàng, vạt áo rộng rãi vì động tác quá mạnh mà kéo theo một trận gió.

Y cúi sâu người, yết hầu kịch liệt chuyển động, những lời nặn ra rời rạc vỡ vụn: "Bệ… Bệ hạ minh giám!

Người này nói hoàn toàn là cấu hãm… vạn lần không thể tin!" Không có ý chỉ của hoàng đế.

Tự ý điều binh, đó là tội chết, y tuyệt nhiên sẽ không thừa nhận!

Lâm Tẫn chậm rãi ngước mắt, lướt qua hàn quang, trên mặt lại bất động thanh sắc: "Lưu ái khanh, trẫm khi nào từng nói muốn tin hắn?

Khanh khẩn trương như vậy, ngược lại khiến trẫm… khá bất ngờ." Thân hình Lưu Phong chợt run lên, kinh hoàng không thôi.

Y vô thức lén liếc nhìn Tần Tung, nhưng lại đối mặt với một đôi mắt như tẩm độc, lập tức như rơi vào hang băng, vội vàng cúi đầu: "Thần, thần chỉ là…" "Đủ rồi!" Lâm Tẫn mất kiên nhẫn phất tay, khi chuyển hướng Trình Liệt thì khóe mắt hơi cụp xuống: "Có chứng cứ không?" "Có!" Trình Liệt giọng như kim loại va chạm: "Mạt tướng đã

phụ chứng cứ sắt thép vào tấu chương, ngày hôm qua đã dâng lên ngự tiền!" Đây là lời đã được y và Chu Quân bàn bạc từ trước.

Lâm Tẫn cố ý tỏ vẻ chợt nhận ra: "Ồ?

Trẫm lại nhớ đúng là có một phong tấu chương hặc tội Tần ái khanh…" Hắn nhẹ nhàng xoa thái dương, đột nhiên cười nói: "Khi đó trẫm cho là những lời vô căn cứ, tiện tay vứt đi rồi." Khóe miệng Tần Tung không tự chủ giật giật.

Màn kịch này… nếu không phải người trong cuộc, thật đúng là sẽ cho rằng hoàng đế tín nhiệm y đến mức nào!

Không lâu sau.

Lăng Hồng bưng một cái hộp gấm nhanh chóng đi tới.

Lâm Tẫn lấy ra hai phong mật tín loang lổ vết máu từ trong đó, sắc mặt "bỗng" trầm xuống, như sắt nguội ngưng đọng.

Khi hắn mở ra đạo binh bộ thủ lệnh có đóng đại ấn đỏ chói kia, toàn bộ không khí trong điện Thiên Uyên dường như ngưng trệ.

"Lưu ái khanh." Giọng Lâm Tẫn lạnh như băng tuyết: "Khanh vừa rồi nói, đây là ô miệt?" Đại ấn đỏ chói trên thủ lệnh dưới ánh nến trong điện chói mắt đến đỏ rực.

Lưu Phong hai đầu gối mềm nhũn quỳ sụp xuống đất, mũ quan xiêu vẹo cũng chẳng kịp chỉnh lại: "Cái này, cái này tất là ngụy tạo!

Bệ hạ minh sát a!" "Rầm!" Tay vịn long ỷ dưới lòng bàn tay Lâm Tẫn phát ra tiếng vang trầm đục khiến người ta giật mình.

"Ngụy tạo?" Thân thể hoàng đế hơi nghiêng, trực tiếp ném thủ lệnh đến trước mặt Lưu Phong: "Vậy ngươi nói cho trẫm, cái Binh bộ đại ấn này…" Hắn đột nhiên quát lớn: "Cũng là ngụy tạo ư?!" Lăng Hồng lặng lẽ tiến lên một bước, tú xuân đao "loảng xoảng" rút ra ba

tấc, hàn quang như tuyết.

Uy áp của Đại tông sư như núi đổ biển gầm, trực tiếp nghiền nát xương sống của Lưu Phong.

Vạt áo quan bào của vị Binh bộ Thượng thư này buông xuống, lại có thể nhìn thấy rõ một vệt nước tiểu sẫm màu thấm ra, răng va lập cập, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nặn ra được: "Thần, thần…" Thủ lệnh có thể làm giả, nhưng cái ấn đỏ chói tượng trưng cho quyền uy triều đình kia… Dưới gầm trời này, ai dám làm giả?

Ngay cả Tần Tung, cũng không dám gánh vác tội lớn tru di cửu tộc này!

"Bệ hạ!" Tần Tung đột nhiên tiến lên một bước, tay áo triều phục rộng rãi khẽ run lên không thể nhận ra, y cố nén xung động muốn lập tức đập chết tên ngu ngốc Lưu Phong này ngay tại chỗ.

Khi y cúi người hành lễ, đồng tử co rút thành một điểm đen lớn bằng đầu kim: "Lão thần cho rằng, vụ án này rõ ràng là có người đánh cắp Binh bộ đại ấn, mới gây ra thảm kịch Kinh vệ." "Ồ?" Lâm Tẫn ánh mắt quét qua Lưu Phong, như lưỡi đao vảy cá: "Lưu ái khanh, lời Tần ái khanh nói có phải sự thật không?" Lưu Phong toàn thân run rẩy, liếc thấy ánh mắt Tần Tung đưa tới, lập tức hiểu ý: "Hồi, hồi Bệ hạ!

Đúng là như vậy!" Y nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói đột nhiên cao vút, sắc nhọn đến gần như chói tai: "Kinh thần tra xét kỹ lưỡng, chính là Binh bộ Chủ sự gian thủ tự đạo (ăn trộm làm bậy), thần đã cách chức y vào ngục, truy hồi đại ấn!" "Ha." Chu Quân cười khẩy: "Lưu đại nhân nói lời hoang đường này thật đúng là mặt không đổi sắc!

Binh bộ đại ấn do trọng binh canh giữ, một Chủ sự lục phẩm nho nhỏ, làm sao có thể đánh cắp được?

Lại vì sao phải đánh cắp?" Đồng tử y co rút lại, chết dí nhìn Tần Tung: "Trừ phi… có người chỉ thị!" Đôi mắt già nua dưới hàng lông mày bạc của Tần Tung hơi nheo lại, chiếc nhẫn ngọc trên tay y xoay nhanh.

"Hoang đường!" Lâm Tẫn mạnh mẽ vỗ án, khiến ngọn nến trong điện cũng run rẩy: "Trọng khí triều đình lại bị đánh cắp như trò đùa trẻ con ư?" Hắn chậm rãi đứng dậy, kim tuyến trên long bào màu đen tuyền dưới ánh nến lấp lánh: "Đã Binh bộ không có khả năng bảo hộ đại ấn, vậy thì giao ra đây đi!" "Bệ hạ!" Tần Tung lên tiếng ngắt lời, mỗi âm tiết đều mang theo uy áp nặng nề: "Binh bộ thống quản binh mã văn thư thiên hạ, nếu không có ấn tín, quân lệnh làm sao thông hành?" Y tiến lên ba bước, giọng nói vang vọng điện vũ: "Huống hồ, Thiên tử thân chưởng bộ ấn, là trái với tổ chế!" Binh bộ đại ấn há chỉ là một con dấu?

Ấn này có thể đại hành quyền của hổ phù, là chìa khóa khống chế quân lực!

Nếu thật sự để hoàng đế thu vào túi, bố cục nhiều năm tất sẽ hủy trong chốc lát, Thiên Uy Doanh ngoài kinh đô cũng sẽ triệt để thoát khỏi sự khống chế!

"Tần ái khanh đa lo rồi." Lâm Tẫn đột nhiên cười khẽ: "Trẫm sẽ mệnh chuyên nhân trông coi, đợi khi Binh bộ chỉnh đốn xong xuôi, sẽ trả lại!" Nói xong, ánh mắt như diều hâu khóa chặt Lưu Phong: "Lưu ái khanh, có dị nghị không?" Lưu Phong chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết đều ngưng đọng.

"Vi thần… vi thần cho rằng…" Y nói năng lộn xộn, mắt đảo qua đảo lại giữa đế vương trên long ỷ và Thủ phụ.

Lâm Tẫn lại đột nhiên cười nhạt một tiếng, đầu ngón tay khẽ gõ long án: "Lăng Hồng!" "Thần tại!" "Ngay từ hôm nay, ngươi đích

thân dẫn người tra xét kỹ lưỡng vụ án Binh bộ ấn tín thất lạc!" Lâm Tẫn ngữ khí bình tĩnh, nhưng từng chữ như ngàn cân: "Phàm kẻ liên quan đến án, bất luận quan chức lớn nhỏ, nhất luật xử theo tội mưu nghịch!" Lưu Phong nghe vậy, sắc mặt tức thì trắng bệch thảm hại.

Nào có cái gì gọi là gian thủ tự đạo?

Nào có Binh bộ chủ sự nào?

Đây rõ ràng là lời hoang đường y bị Tần Tung nhắc nhở trong lúc cấp bách mà bịa ra!

Cẩm Y Vệ nếu thật sự tra xét, người đầu tiên rơi đầu chính là y.

Đương triều Thủ phụ thế lực cắm rễ sâu, hoàng đế tạm thời không động được.

Nhưng y Lưu Phong chỉ là một Binh bộ thượng thư bé nhỏ… Tiền Hình bộ thượng thư giờ còn đang trong đại lao, sống chết chưa biết, y không muốn làm người thứ hai!

"Bệ hạ!" Lưu Phong đột nhiên khấu đầu, trán đập vào gạch vàng phát ra tiếng trầm đục vang vọng trong điện: "Thần ngu độn!

Binh bộ đại ấn… vẫn là giao do Bệ hạ bảo quản là thỏa đáng nhất!" Lâm Tẫn khẽ nhếch môi, nụ cười thoáng qua.

Tần Tung lại sát ý ngập trời!

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên vẻ dữ tợn, ánh mắt nhìn Lưu Phong như đang nhìn một xác chết bị chó hoang xé xác… "Bệ hạ!" Tần Tung cố nén ngọn lửa giận đang cuộn trào trong ngực, ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan.

"Binh bộ đại ấn thất lạc dẫn đến thảm kịch, lão thần cũng đồng dạng đau lòng, nhưng Chu đại nhân câu kết ngoại nhân ô miệt lão thần, Bệ hạ chẳng lẽ không nên cho một lời giải thích?" Lời nói này

bề ngoài cung kính, thực chất lại vô cùng gay gắt bức người.

Quần thần trong điện nín thở.

Nếu là người khác, thái độ vô lễ như vậy sớm đã bị kéo ra chém đầu.

Trên long ỷ, Lâm Tẫn lại không vội vàng nóng nảy, mà thong thả ngồi lại long tọa dát vàng: "Ái khanh đừng vội." Hắn đầu ngón tay khẽ gõ lên một phong mật tín nhuốm máu khác trên án: "Chỉ là trong thư này có đề cập, ái khanh cùng giang hồ môn phái có ám thông khoản khúc…" Trong mắt hoàng đế hàn quang lóe lên: "Điều này lại giải thích thế nào?" Tần Tung thần sắc bất biến, thân thể dưới tử bào vững như thái sơn: "Bệ hạ minh giám, điều này tất là có người cố ý cấu hãm." Y quét mắt quanh điện, giọng điệu đột nhiên cao vút: "Văn võ bá quan cả triều đều biết, lão thần đối triều đình trung tâm cảnh cảnh, sao có thể câu kết với những kẻ tiểu nhân giang hồ?" Lời vừa dứt.

Trên triều đường lập tức vang lên một tràng phụ họa.

Các bộ quan viên nhao nhao bước ra, tranh giành nhau bảo đảm cho Thủ phụ, lời lẽ như triều dâng, lại đem Tần Tung thổi phồng như thánh nhân tái thế.

Sắc mặt Lâm Tẫn càng thêm âm trầm.

Những thần tử ăn bổng lộc triều đình này, giờ phút này lại như chó bám váy quyền thần ve vẩy đuôi xin xỏ, thật đáng hận!

Tô Văn Tình một bên cảm nhận được tâm trạng của hoàng đế, giữa hàng mày lướt qua một tia lo lắng, nhưng ngại thân phận không dám nói nhiều.

"Tần ái khanh." Lâm Tẫn đột nhiên cười khẽ: "Thường nói: không có lửa thì sao có khói a." Trong mắt Tần Tung lệ khí chợt hiện, rồi lại

biến mất trong chớp mắt.

Lập tức cúi người hành lễ: "Lão thần nguyện phối hợp Bệ hạ tra xét kỹ lưỡng, để chứng minh trong sạch!" Lâm Tẫn cụp mắt quét qua bức thư tín nhuốm máu trong tay.

Đột nhiên năm ngón tay siết lại, tờ giấy vỡ vụn từng tấc, như cánh tuyết bay lả tả.

Hắn ngước mắt, cười như không cười: "Không cần tra nữa, trẫm tin khanh!" Phong tấu chương của Trung Nghĩa Hầu này, vốn dĩ không có chứng cứ xác thực, hắn hôm nay thượng triều, chỉ vì hai chuyện: minh oan cho Trung Nghĩa Hầu, và trọng chỉnh Binh bộ.

Chương 15

Mục đích đã đạt, còn lại đều là chiêu hư.

"Các khanh còn có tấu chương gì không?" Hắn phất tay áo đứng dậy, ánh mắt như lưỡi dao, quét qua bá quan trong điện: "Nếu không có việc quan trọng, vậy thì…" "Bệ hạ!" Tần Tung mạnh mẽ quỳ xuống đất, giọng nói như sắt lạnh: "Hình bộ Thượng thư ô miệt lão thần, thỉnh Bệ hạ minh sát!" Giọng nói dừng lại.

Giọng già nua của y đột nhiên sắc bén: "Nếu Bệ hạ cố ý thiên vị…" Tử bào chấn động, y cúi đầu hành đại lễ: "Lão thần nguyện giải ấn về quê!" "Oanh!" Văn võ bá quan cả triều lập tức quỳ phục, tiếng vang lớn chấn động điện: "Thần đẳng thỉnh mệnh!

Hoàn lại Thủ phụ sự trong sạch!" Không khí trong điện tức thì ngưng đọng, dường như ngay cả hơi thở cũng bị nghẹn lại.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống Tần Tung, đáy mắt sát ý cuồn cuộn, nhưng lại trong chớp mắt thu liễm vào vô hình.

Nếu không phải đang trong lúc cần dùng người chính trị, hắn sớm đã giết sạch đám đồ vật này rồi!

Hắn đột nhiên cười khẽ: "Tần ái khanh chính là rường cột của quốc gia, trẫm sao nỡ để khanh quy ẩn?" Lão già không chết nhà ngươi, còn muốn cáo lão về quê ư?

Nghĩ cũng hay ho đấy!

Ánh mắt khẽ chuyển, hắn đạm mạc nói: "Chu ái khanh chứng cứ không đủ mà mạo muội tấu lên, quả thực có phần sơ suất, niệm tình y trung tâm, phạt bổng nửa năm." "Khanh có phục khí không?" Chu Quân trán chạm đất: "Thần cam nguyện chịu phạt, tạ chủ long ân!"

“Bệ hạ!” Tần Tung đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt già nua đục ngầu lệ khí bạo trướng: “Hình phạt này chẳng phải quá mức trò đùa sao…” “Tần ái khanh bớt nóng nảy.” Lâm Tẫn nâng tay ngắt lời, ánh mắt quét về phía Hộ bộ Thượng thư: “Hà Vĩnh Khang!” “Thần tại!” Hà Vĩnh Khang toàn thân run rẩy, vội vàng bước ra hàng.

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ngữ khí đầy vẻ trêu chọc: “Tần ái khanh bị oan ức, lòng trẫm vô cùng thương xót, ban thưởng ngàn lượng hoàng kim, để phủ úy.” Đồng tử Hà Vĩnh Khang co rút lại.

Đang định mở miệng, chợt cảm thấy một ánh mắt sắc bén trực tiếp đâm tới.

Lăng Hồng án đao đứng thẳng, sát cơ trong mắt lộ rõ, khiến y lưng tức thì toát mồ hôi lạnh: “Thần… tuân chỉ.” Nắm đấm của Tần Tung nổi gân xanh, ngực kịch liệt phập phồng.

Hộ bộ vốn chính là túi tiền của y, giờ lại muốn dùng tiền của y để ban thưởng cho chính y ư?

Sự sỉ nhục này, quả thực quá đáng!

Ngay khi y chuẩn bị lần nữa mở miệng, giọng Lâm Tẫn lại truyền đến: “Lưu ái khanh.” “Thần… thần tại…” Lưu Phong run rẩy như sàng, vạt áo quan bào đã là một mớ hỗn độn.

Lâm Tẫn coi như không thấy: “Binh bộ thất ấn, án luật đáng tru di cửu tộc, niệm tình Tần ái khanh, trẫm đặc cách khai ân.” Giọng nói đột ngột chuyển: “Tức thì bổ nhiệm Trình Liệt làm Binh bộ Thị lang, hiệp lý quân vụ, coi như là Binh bộ bồi thường cho Kinh vệ.” Lời nói không thể kháng cự này khiến Lưu Phong không dám phản bác, liên tục khấu đầu: “Thần… lĩnh chỉ…” Lâm Tẫn kéo hai tay vào tay áo, ánh mắt sâu không thấy đáy: “Tần ái khanh, còn hài lòng không?” Khóe mắt Tần Tung khẽ giật giật, nghiến răng ken két, cứng rắn nuốt xuống ngọn lửa giận đang cuộn trào.

Y âm thầm tính toán: Chu Quân tuy chỉ bị phạt bổng nửa năm, nhưng tội chết của Lưu Phong đã được miễn.

Binh bộ đại ấn tuy mất, nhưng Binh bộ vẫn nằm trong tầm khống chế.

Cách xử trí này, cũng xem như giữ thể diện, mình cũng không tiện đòi hỏi thêm.

"Lão thần… tạ Bệ hạ ân điển." Y cúi người hành lễ, trên mặt cung kính, nhưng đáy mắt lại lướt qua một tia âm trầm.

Lâm Tẫn cười khẽ một tiếng, đáy mắt lướt qua vẻ châm chọc, vươn tay nắm lấy Tô Vãn Tình.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của thiếu nữ khẽ run lên trong lòng bàn tay hắn, nhưng lại bị hắn nắm chặt.

"Bãi triều!" Theo tiếng bước chân của Thiên tử rời đi, Chu Quân và Trình Liệt cũng đồng loạt rời khỏi điện Thiên Uyên.

Trong đại điện một mảnh tĩnh mịch, kim rơi có thể nghe thấy.

Tần Tung đứng đầu trăm quan.

Các đốt ngón tay dưới tử kim quan bào nắm chặt kêu ken két, chân khí toàn thân trong phạm vi ba thước hình thành một bức tường khí vô hình, bức lui tất cả quan viên gần đó.

Đợi khí tức hơi bình ổn, Tần Tung lạnh lùng liếc nhìn Lưu Phong đang mềm oặt dưới đất, hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo rời đi!

Trong Ngự Thư Phòng, hương long tiên vấn vít.

Lâm Tẫn tựa lưng vào long ỷ, ngón tay lơ đãng xoa tay vịn, khóe môi vương vấn nụ cười nhạt.

Hôm nay tuy chưa thể triệt để hạ bệ Tần Tung, nhưng cũng khiến y chịu thiệt thòi ngầm, quả thực đã hả được một cơn tức.

“Bệ hạ xin dùng trà.” Tô Văn Tình bưng chén trà sứ xanh nhẹ nhàng đi tới, đột nhiên quỳ gối xuống: “Thần thiếp, thay phụ thân tạ Bệ hạ ân điển!” Lâm Tẫn đỡ nàng dậy, tiện thể vỗ nhẹ vào eo nàng: “Ái phi nếu muốn tạ ân, vậy đợi tối nay vậy.” Tô Văn Tình sững sờ.

Sau đó phản ứng lại, gò má như ngọc trắng lập tức phiếm lên hai đóa mây hồng.

Lâm Tẫn khóe môi hơi cong, vỗ nhẹ một cái lên mông cong vút của nàng: “Khôn Ninh cung đã sửa sang thỏa đáng, ái phi đi sắp xếp đơn giản một chút đi.” Tô Văn Tình hiểu ý khẽ khom người hành lễ, bước chân nhẹ nhàng lui ra khỏi điện.

Thoáng chốc.

Chu Quân và Trình Liệt nhanh chóng bước vào.

Hai người đồng thời vén áo quỳ xuống đất, trán nặng nề khấu vào gạch vàng phát ra tiếng trầm đục: “Thần đẳng khấu kiến Bệ hạ!” Lâm Tẫn phất tay nói: “Đứng dậy đi.” Nghiêng đầu nhìn Trình Liệt: “Ngươi đến Binh bộ, tạm thời đừng khinh cử vọng động, mọi việc cẩn thận, trẫm sẽ cho Cẩm Y Vệ bảo hộ an toàn cho ngươi.” Trình Liệt sâu sắc khấu đầu: “Đa tạ Bệ hạ, thần vô cùng vinh hạnh!” Lâm Tẫn ra hiệu y đứng dậy, rồi chuyển sang nhìn Chu Quân: “Tần Tung hôm nay đã chịu thiệt rồi, tạm thời đừng chĩa mũi dùi vào y nữa, để tránh chó cùng dứt giậu!” Chu Quân lộ vẻ khó xử: “Bệ hạ, thần e rằng lần này khó vâng lệnh.” “Ừm?” Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Chu Quân hạ giọng cực thấp: “Thần đêm qua đã thẩm vấn tên phú thương ở thiên lao, trong đó có một người cung khai Tần Tung có qua lại với giang hồ tông môn, sự việc liên quan đến…” Ánh mắt y chợt lóe lên: “Đồng nam đồng nữ!” Hửm?” Lâm Tẫn mày kiếm đột nhiên nhíu chặt.

Hàn ý sâm nhiên như lưỡi đao xuất vỏ, tức khắc bao trùm điện vũ.

Nến lửa đồng loạt tắt ngấm, không khí dường như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nắm chặt, xương cốt của Chu Quân và Trình Liệt toàn thân kêu lạo xạo, dường như giây tiếp theo sẽ bị nghiền nát.

May mắn là áp lực nghẹt thở này chợt đến chợt đi.

Lâm Tẫn nheo mắt, lạnh lùng nói: "Nói rõ ràng!" Chu Quân thở phào một hơi dài, đốt ngón tay trắng bệch lau đi mồ hôi đang chảy xuống thái dương, vỗ tay ba tiếng về phía ngoài điện.

Không lâu sau.

Hai tên sai dịch Hình bộ áp giải một tên tù phạm béo tròn như quả bóng loạng choạng đi vào.

Tù phục trên người gã bị thân thể mập mạp căng đến mức như sắp nứt ra.

Càng khiến người ta ngạc nhiên hơn là.

Thể trạng như vậy lại còn ẩn chứa ba động chân khí của võ giả nhị phẩm.

"Đừng… đừng giết ta…" Tên phú thương co quắp như tôm, toàn thân thịt mỡ run rẩy điên cuồng như mỡ lợn bị dọa, hiển nhiên trong thiên lao đã bị tra tấn đến thần trí không rõ.

Lâm Tẫn phất tay áo.

Chân khí truyền vào trong cơ thể y, tròng mắt đục ngầu của phú thương tức thì thanh minh vài phần.

Đợi khi nhìn rõ vị đế vương mặc long bào trước mặt, tức thì mềm nhũn như bùn: "Thảo… Thảo dân khấu kiến Bệ hạ…" Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, giọng điệu nhẹ nhàng như quỷ thủ mài đao: "Nói!" Phú thương nuốt một ngụm nước bọt, không dám chần chừ, khai ra như đổ đậu.

Thì ra.

Y kinh doanh một đội thương buôn khá quy mô.

Một tháng trước, có người thần bí tìm đến y, dùng trọng kim thuê y vận chuyển hàng hóa.

Tuy không biết rõ hàng hóa là gì.

Nhưng khi thăm dò biết được kẻ đứng sau là đương triều Thủ phụ, tên thương nhân hám tiền này liền bắt đầu mơ mộng bám víu quyền quý.

Tuy nhiên!

Trong một lần áp tải hàng, một thùng gỗ lớn đột nhiên truyền ra tiếng "đông đông" trầm đục không hề có dấu hiệu báo trước, xen lẫn tiếng khóc yếu ớt của trẻ con.

Y như bị ma xui quỷ khiến, cạy mở một khe hở.

Mượn ánh trăng nhìn rõ cảnh tượng bên trong thùng, suýt chút nữa kinh hãi kêu lên — bên trong thùng hóa ra là những đồng nam đồng nữ đang hôn mê!

Mỗi lần vận chuyển hàng hóa đủ mấy trăm thùng, điều này có nghĩa là… Tuy nhiên không biết công dụng của những đứa trẻ này, nhưng dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành!

Nhưng y bất quá chỉ là một thương nhân có chút tiền bạc, nào dám đối đầu với đương triều Thủ phụ?

Chỉ có thể giả vờ không biết gì, tiếp tục làm cái chuyện trái lương tâm này.

"Rầm!" Lâm Tẫn một quyền đập xuống long án, cả điện các đều chấn động.

Uy áp cuồng bạo như thực thể trút xuống, Chu Quân và những người khác tức thì quỳ rạp trên đất, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

"Tốt cho một tên Tần Tung!" Đáy mắt Lâm Tẫn kim mang như đao, sát khí gần như ngưng thành thực chất.

Kết hợp với mật tín Trung Nghĩa Hầu chặn được trước đó: Cổ trùng đã thành, nhanh chóng chuẩn bị ngàn số, đan thành đã gần!

Cái "ngàn số" này rõ ràng chính là… Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Lâm Tẫn đã hận không thể lập tức đem Tần Tung lăng trì xẻ thịt.

Loại hành vi súc vật này, chết vạn lần cũng không đủ để chuộc tội!

"Hàng hóa vận đi đâu?" Giọng nói lạnh như băng hàn Cửu U.

Phú thương bị khí thế khủng bố đè xuống đất, mặt dán vào gạch lạnh buốt, khó khăn thở dốc: "Thảo… Thảo dân thật không biết…" "Ừm?" Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ gõ long án, mỗi tiếng đều như tiếng thúc mệnh.

"Bệ hạ tha mạng!" Phú thương không biết lấy đâu ra khí lực, mạnh mẽ vùng dậy, thét chói tai: "Mỗi lần đưa đến Lão Lư Pha cách Hoàng thành ba mươi dặm về phía tây bắc, sẽ có người áo đen tiếp ứng, còn về hướng cuối cùng…" Y kinh hãi nuốt một ngụm nước bọt: "Những người đó ít nhất cũng là cao thủ ngũ lục phẩm, thảo dân nào dám theo dõi a!" Đối với một võ giả nhị phẩm mà nói, ngũ lục phẩm xác thực có thể coi là cao thủ rồi.

Nhưng đối với Lâm Tẫn, những kẻ này bất quá chỉ là kiến hôi chờ đợi bị giết.

"Bệ hạ…" Phú thương như giã tỏi điên cuồng dập đầu, trán đập vào gạch vang lên tiếng phanh phanh: "Thảo dân biết gì đều đã nói hết

rồi, cầu xin ngài tha mạng a…” Lâm Tẫn chán ghét liếc y một cái, liếc mắt ra hiệu cho Trình Liệt.

Trình Liệt hiểu ý.

Sải bước tiến lên, bàn tay to như kìm sắt một phát bóp chặt gáy phú thương.

Khi bị y kéo ra khỏi điện.

Đũng quần y đã ướt đẫm, trên mặt đất kéo lê một vệt nước ngoằn ngoèo, như một con chuột béo bị dọa tè ra quần.

Chương 16

Phú thương vẫn còn âm thầm may mắn vì đã giữ được một cái mạng.

Ai ngờ vừa chuyển qua hành lang, gáy y chợt lạnh toát — "Rắc!" Tiếng xương vỡ giòn tan trong hành lang đặc biệt chói tai.

Y kinh khủng trừng lớn mắt, muốn hô hoán nhưng chỉ phát ra tiếng "khò khè".

Xương cổ hoàn toàn vỡ nát.

Thân thể béo ị như một đống bùn nhão đổ sụp xuống đất, sinh cơ trong mắt nhanh chóng tiêu tán.

Y đến chết cũng không hiểu, mình bất quá chỉ là tham tiền, vì sao lại phải chịu kết cục như thế này?

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn tựa vào ghế rồng chạm khắc vàng, hai mắt khẽ nhắm, giữa hàng mày dường như có khí huyết sát cuồn cuộn.

Lão cẩu này thật sự coi mình là phản diện trong tiểu thuyết huyền huyễn ư?

Dùng trẻ con luyện đan?

"Chu Quân!" Lâm Tẫn hai mắt đột nhiên mở ra, ánh mắt như lưỡi dao tẩm độc: "Mấy trăm hài đồng mất tích, chẳng lẽ không có ai báo án?

Cũng không trình báo danh sách nhân khẩu mất tích ư?" Chu Quân trán toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ phục: "Bệ hạ bớt giận, hoặc có người báo án, nhưng tiền nhiệm Hình bộ Thượng thư…" Y yết hầu

chuyển động, cẩn trọng lựa lời: "…đều không xử lý." Lâm Tẫn ánh mắt trầm xuống.

Lúc này mới nhớ ra Chu Quân nhậm chức chưa được mấy ngày, đối với những tệ nạn tích tụ của Hình bộ vẫn chưa làm rõ.

Chu Quân sắc mặt càng thêm ngưng trọng, cứng rắn tiếp tục nói: "Huống hồ, án quyển nhân khẩu trong kinh đô thành, đều do Hộ bộ thống quản, thần đêm qua đã phái người đi đòi, nhưng…" Y nghiến răng: "Hộ bộ cự tuyệt phối hợp, thần thực sự khó mà xác thực số lượng chính xác." Lâm Tẫn đáy mắt hàn ý chợt hiện, chậm rãi nâng tay, ra hiệu y đứng dậy.

"Xem ra." Đế vương từ kẽ răng nghiền ra mỗi âm tiết đều tẩm vị gỉ sắt: "Hộ bộ là nên được thanh tẩy một phen rồi." Lúc này.

Lăng Hồng sải bước vào Ngự Thư Phòng, trong tay còn bưng một cái đại ấn bằng đồng xanh, quỳ một gối xuống: "Bệ hạ, Binh bộ đại ấn đã thu hồi." Khóe mắt đế vương lướt qua, chỉ khẽ gật đầu.

Phương ấn tín tượng trưng binh quyền kia, đối với hắn mà nói, xa không quan trọng bằng việc tiễu diệt Huyền Độc Giáo.

Lăng Hồng mắt chuyển động, lại lần nữa bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, lai lịch thích khách đêm qua đã điều tra rõ." Đế vương cong ngón tay gõ lên bàn án, thần sắc đạm nhiên: "Là Huyền Độc Giáo phải không?" Ngữ khí bình tĩnh dường như đang nói về thời tiết hôm nay.

Dám mạo hiểm thâm nhập cung cấm, trừ Huyền Độc Giáo có âm mưu qua lại với Tần Tung ra, tìm không ra kẻ thứ hai không biết sống chết như vậy!

Lăng Hồng nghe vậy chấn động.

Lập tức ôm quyền nói: "Bệ hạ minh sát thu hào!

Thần đã điều tra được lão sào của chúng, nguyện lập tức khởi

hành, nhất định khiến chúng gà chó không còn!" Thân là Đại tông sư.

Lời nói cuồng vọng như vậy, lại không hề có chút nào không hợp.

Lâm Tẫn ngón tay thon dài vuốt cằm.

Hai ngày nay triều vụ bận rộn, ngược lại khiến những kẻ tiểu nhân này sống thêm vài ngày.

Một tà giáo đồ độc sinh linh như vậy, quả thực nên triệt để xóa sổ khỏi thế gian này.

Hắn đang định mở miệng, khóe mắt chợt liếc thấy phương Binh bộ đại ấn vừa thu hồi trên án, trong mắt tinh quang lóe lên.

"Truyền Ngô Tranh." Lâm Tẫn giọng nói đột nhiên trầm lạnh: "Lập tức đến gặp!" Một lát sau.

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ vang dội.

Ngô Tranh thân khoác giáp Kỳ Lân đen tuyền, hùng dũng oai vệ bước vào.

Vết sẹo dữ tợn giữa hàng mày y càng tăng thêm vài phần sát khí, khi quỳ một gối xuống, áo giáp phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan.

"Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Giọng nói như dao cạo sắt đá, chấn động khiến nến lửa lay động.

Lâm Tẫn phất tay áo, cong ngón tay nặng nề gõ lên Binh bộ đại ấn trên long án: "Ngô Tranh nghe lệnh!" "Trẫm phong ngươi làm Diệt Độc Đại tướng quân, lập tức suất lĩnh một vạn Huyền Giáp Cấm quân, mang Binh bộ đại ấn tiếp quản Thiên Uy Doanh." Ánh mắt hắn đột nhiên chuyển lạnh: "Phàm là bè phái của Tần Tung, cách giết không cần hỏi!" Hơi dừng lại, Lâm Tẫn đáy mắt sát cơ bùng phát: "Sau đó lấy Thiên Uy Doanh làm tiên phong, tiễu diệt Huyền Độc

Giáo!" Thiên Uy Doanh đã bị Tần Tung lũng đoạn từ lâu.

Không những tướng lĩnh đều là tâm phúc của y, ngay cả binh lính cấp thấp cũng đa phần bị y mê hoặc, coi y như thần minh.

Đã như vậy.

Chẳng bằng để bọn chúng phát huy giá trị cuối cùng khi tiễu diệt Huyền Độc Giáo — lấy độc trị độc, lưỡng bại câu thương, chẳng phải rất tốt sao?

Huống hồ!

Chính là đội quân này đã giúp đỡ kẻ gian làm ác, mới khiến Kinh vệ toàn quân bị diệt, món nợ máu này, tổng phải có người trả.

"Thần, lĩnh chỉ!" Ngô Tranh hai tay tiếp lấy Binh bộ đại ấn, đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch.

Lâm Tẫn chuyển sang Lăng Hồng, ngữ khí hơi dịu lại: "Huyền Độc Giáo giáo chủ là tu vi Đại tông sư, nhất định phải cẩn thận." Lời nói tuy vậy, nhưng trong lòng hắn lại không hề lo lắng.

Đúng như câu: Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm!

Lăng Hồng chính là Đại tông sư đỉnh phong chân chính, đối phó một giáo chủ Huyền Độc Giáo bé nhỏ, thừa sức.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn chậm rãi ngồi xuống, âm thầm tính toán: Sau khi tiễu diệt Huyền Độc Giáo, nhất định phải đẩy nhanh tiến độ khống chế các thành trì khác, nếu không chức năng hệ thống khó mà phát huy toàn bộ.

Lăng Hồng khóe miệng nhếch lên một nụ cười ngạo nghễ, ôm quyền nói: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ lấy thủ cấp của chúng về hiến!" "Tru sát là được, thủ cấp thì không cần." Lâm Tẫn dở khóc

dở cười phất tay.

Thời buổi này ai còn thu thập đầu người chứ?

Chẳng lẽ coi trẫm là kẻ có sở thích sưu tầm đầu người biến thái sao?

Cuối cùng, Lâm Tẫn thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng dặn dò: "Hành động tối nay, nhất định phải bí mật, kẻ nào để lộ phong thanh, quân pháp xử trí!" "Thần đẳng tuân chỉ!" Tiếng hô như sấm, chấn động khiến bụi trên xà nhà rơi lả tả.

Sau khi hai người rời đi.

Lâm Tẫn ánh mắt rơi trên người Chu Quân và Trình Liệt.

Hình bộ dưới sự chỉnh đốn của Chu Quân, đã bắt đầu có trật tự, cho thêm thời gian, nhất định có thể khiến luật pháp được thi hành đâu ra đấy.

Còn Trình Liệt có Cẩm Y Vệ âm thầm bảo hộ.

Ngay cả khi đến Binh bộ, Lưu Phong cũng chưa chắc dám khinh cử vọng động.

Trước mắt khó khăn nhất, chính là Hộ bộ.

Lương thực hệ thống ban thưởng tuy có thể giải quyết cấp bách nhất thời, nhưng không phải kế lâu dài.

Nếu không thể nhanh chóng khống chế tiền khố, rốt cuộc vẫn sẽ chỗ nào cũng bị cản trở.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn không khỏi than thở: Không có người dùng a!

Hộ bộ, Lễ bộ, Công bộ, cho đến Lại bộ đứng đầu Lục bộ, đều cần năng thần kiệt lại trấn giữ, mới có thể chân chính nắm trong lòng

bàn tay.

"Bệ hạ." Chu Quân mẫn cảm phát giác sắc mặt Lâm Tẫn có dị thường, tiến lên một bước, chắp tay nói: "Có chuyện phiền lòng sao?

Thần nguyện vì Bệ hạ chia sẻ ưu phiền!" Lâm Tẫn đầu ngón tay dừng lại.

Đột nhiên ngước mắt, hỏi: "Chu ái khanh, khanh có đồng môn cố hữu, tài học xuất chúng nào không?" "A?" Chu Quân nhất thời sững sờ, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, thần quả thực có một vài tri kỷ hảo hữu, đều là người đọc sách thi thư, thông hiểu chính vụ…" "Tốt!" Chưa đợi y nói xong, Lâm Tẫn đã khoát nhiên đứng dậy.

Sải bước tiến lên, nặng nề vỗ vỗ vai y, lớn tiếng nói: "Mau triệu bọn họ đến đây!

Nếu thật sự có tài cán, trẫm nhất định không tiếc phong thưởng!" Chu Quân đại hỉ, lập tức quỳ xuống khấu đầu: "Thần thay các vị hảo hữu, tạ Bệ hạ long ân!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, vươn tay đỡ y dậy, nói: "Đi đi, chuyện này nên sớm không nên muộn." "Thần tuân chỉ!" Chu Quân cúi sâu mình, sau đó cáo lui.

Trình Liệt cũng không trì hoãn nữa, cung kính hành lễ xong, xoay người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Hoàng hôn buông xuống.

Trong Tần phủ đèn lửa mờ nhạt.

Trên ghế thái sư gỗ đàn, Tần Tung thong thả nhấp trà, hương trà vấn vít giữa không gian thể hiện hết khí độ của quyền thần.

Giữa sảnh đường.

Binh bộ Thượng thư Lưu Phong lại như chó mất nhà quỳ phục

trên đất, quan bào bị mồ hôi thấm ướt, thân thể run rẩy không ngừng.

Hà Vĩnh Khang đứng một bên, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng không dám lên tiếng cầu tình.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Chỉ có tiếng "sột soạt" khi Tần Tung uống trà, như dao cạo vào thần kinh của Lưu Phong.

Mồ hôi lạnh chảy dọc trán y xuống, nhưng y ngay cả lau cũng không dám lau.

Cuối cùng.

Tần Tung đặt chén trà xuống, lạnh lùng trừng mắt nhìn y: "Lưu đại nhân, ngươi có biết tội không?" Lưu Phong lập tức dập đầu như giã tỏi: "Hạ quan biết tội!

Cầu Thủ phụ đại nhân tha mạng!" "Rầm!" Tần Tung mạnh mẽ chụp lấy chén trà ném qua, mảnh vỡ bay tứ tung, trong đó một mảnh sượt qua mặt Lưu Phong, tức thì máu tươi chảy ra.

Chương 17

Nhưng y ngay cả né cũng không dám né, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

"Tha mạng?" Tần Tung đứng dậy, ánh mắt như dao cắt về phía Lưu Phong: "Ngươi phá hỏng đại sự của bản phụ, còn dám cầu xin tha thứ?" Không có Binh bộ đại ấn, sau này muốn âm thầm điều binh sẽ khó khăn.

Lưu Phong giọng điệu run rẩy: "Thủ phụ đại nhân, hạ quan cũng là bị ép bất đắc dĩ a!

Nếu không giao ấn, Bệ hạ một khi tra xét, hạ quan… hạ quan thực sự không chống đỡ nổi a!" "Đồ ngu!" Tần Tung quát lớn một tiếng.

Uy áp của võ giả Cửu phẩm đột nhiên bạo phát, Lưu Phong chỉ cảm thấy lồng ngực như bị cự thạch đè nặng, xương cốt đều kêu lạo xạo.

"Tra?" "Hắn lấy gì mà tra?

Có bản phụ ở đây, ngươi sợ cái gì?!" Lưu Phong á khẩu vô ngôn.

Sau khi rời hoàng cung, y liền hiểu rõ.

Hoàng đế nào có bằng chứng xác thực?

Rõ ràng chính là dọa dẫm y, bức y tự rối loạn trận cước.

Lúc đó nếu cứng rắn chống cự không giao ấn, tùy tiện đẩy một tên thế tội ra ngoài, chuyện này cũng sẽ qua loa cho xong.

Nhưng bây giờ, hối hận cũng đã muộn rồi.

"Thủ phụ đại nhân." Hà Vĩnh Khang cẩn thận từng li từng tí dâng lên một chén trà mới, thấp giọng khuyên nhủ: "Hình bộ đã mất rồi,

Binh bộ không thể lại xảy ra chuyện, không bằng… tha cho y lần này?" Tần Tung lạnh lùng nhìn chén trà Hà Vĩnh Khang dâng tới, không đưa tay ra nhận.

Hà Vĩnh Khang nói quả thực có lý.

Tuy nhiên với quyền thế của y, dù không có Binh bộ đại ấn, vẫn có thể điều động phần lớn binh lực của Thiên Uy Doanh.

Nhưng đường đường là Thủ phụ, lại bị tiểu hoàng đế chơi xỏ một vố, cục tức này thật sự nuốt không trôi.

Y trừng mắt nhìn Lưu Phong đang quỳ trên đất.

Đột nhiên nâng tay phất một cái, chân khí cuồng bạo trực tiếp hất Lưu Phong bay đi.

"Rầm!" Lưu Phong nặng nề va vào cột trụ, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tức thì trắng bệch như tờ giấy.

"Lần này cứ coi là cho ngươi một bài học!" Tần Tung chậm rãi tiến lên, từ trên cao nhìn xuống Lưu Phong: "Lần sau còn phạm hồ đồ, đừng trách bản phụ không nể tình!" Lưu Phong cố nén đau đớn kịch liệt, run rẩy quỳ xuống dập đầu: "Tạ… Tạ Thủ phụ đại nhân…" Y khó khăn bò dậy, loạng choạng đi ra ngoài.

Vẫn chưa đi ra khỏi đại sảnh, phía sau đã truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Tần Tung: "Cắt bổng lộc của y, để y nhớ đời!" "Vâng, Thủ phụ đại nhân." Hà Vĩnh Khang lập tức đáp lời.

Nắm đấm trong tay áo Lưu Phong siết chặt đến trắng bệch.

Binh bộ không như Hộ bộ, Hình bộ nhiều dầu mỡ, y những năm này vốn chẳng có chút tích lũy nào.

Cắt bổng lộc, quả thực là muốn mạng y!

Nhưng cơn đau kịch liệt từ thân thể nhắc nhở y: có thể sống mà

rời đi đã là vạn hạnh, nào còn dám quay đầu tranh cãi?

Chỉ là khi y loạng choạng bước ra khỏi cổng lớn Tần phủ, trong mắt lóe lên một tia ngoan độc.

Y nhìn về hướng hoàng cung, dường như đã hạ quyết tâm gì đó… [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Vân Bình Sơn, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng bản đồ không?] Ánh sáng ban mai yếu ớt.

Âm thanh nhắc nhở trong trẻo của hệ thống phá vỡ sự tĩnh lặng của Khôn Ninh Cung, đột ngột vang lên trong não hải Lâm Tẫn.

Hắn đột nhiên mở mắt, trong mắt bùng phát tinh mang nhiếp nhân.

"Vân Bình Sơn?" Lâm Tẫn mày kiếm hơi nhướn, đốt ngón tay khẽ run rẩy mở ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ thấy về phía tây bắc bốn mươi dặm, một ngọn núi xanh đang phát ra ánh sáng lấp lánh, phản chiếu với hoàng thành từ xa.

"Lăng Hồng quả nhiên không làm trẫm thất vọng!" Nơi này, nhất định là tổng đàn của Huyền Độc Giáo!

Khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười sắc bén.

Với Thiên Uy Doanh làm đội cảm tử, thêm vào Huyền Giáp Cấm quân trang bị tinh lương, tiễu diệt một Huyền Độc Giáo bé nhỏ tự nhiên không thành vấn đề.

Đêm qua giờ Tý xuất binh, giờ khắc này tiệp báo đã đến, thủ đoạn sấm sét này, thật đúng ý hắn!

"Thắp sáng!" [Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng: Vân Bình Sơn!] [Nhận được phần thưởng: Thiên công cấp khúc viên lê đồ phổ! (Kèm theo Nông thánh: Giả Tư Hiệp)] Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút lại.

Khác với mấy lần trước là thiên quân vạn mã, lần này lại là… "Khúc viên lê?" Ngón tay hắn khẽ run, lòng dậy sóng.

Nhìn chằm chằm vào cuộn đồ án dát vàng lơ lửng trong thức hải, chỉ thấy trên đó cấu tạo của cái cày tinh diệu tuyệt luân: lưỡi cày cong như đuôi rồng bơi, mũi cày và tấm cày cơ quan ẩn chứa huyền cơ.

Cày trong thời đại này, vẫn là cày thẳng thô nặng, cần hai ba người và hai trâu hợp lực, một ngày bất quá cày được mười mấy mẫu đất.

Mà cái khúc viên lê thiên công cấp trước mắt này, một trâu có thể kéo, một ngày cày được trăm mẫu!

"Nếu được quảng bá khắp thiên hạ, sản lượng lương thực của Đại Càn, ít nhất có thể tăng gấp ba!" Hắn hô hấp hơi gấp.

Phải biết rằng.

Trong vương triều lấy nông nghiệp làm căn cơ này, lương thực chính là quốc lực!

Nếu có thể khiến bách tính ít tốn nhân lực, khai khẩn thêm nhiều đất hoang, không quá năm năm, kho lương quốc khố sẽ chất đống như núi!

Đây đâu phải nông cụ?

Rõ ràng là quốc khí!

Lại phối hợp với nông học đại gia như Giả Tư Hiệp… Trong Tàng Binh Giới.

Một bóng người áo xanh chậm rãi hiện ra.

Người đến khoảng chừng năm mươi tuổi, dung mạo thanh khô, giữa hàng mày toát ra vài phần thư quyển khí.

Một bộ trường sam vải bố giản dị, thắt lưng buộc một sợi vải

màu mộc, dưới chân đi đôi giày vải cũ.

Tuy không có nửa điểm ba động chân khí, nhưng khí độ trầm ổn thong dong đó, lại khiến người ta không dám xem thường.

Giả Tư Hiệp!

Lâm Tẫn ánh mắt ngưng lại.

Vị này chính là Nông thánh chân chính trên lịch sử An Lạc!

Tác phẩm 《Tề Dân Yếu Thuật》 của y, hệ thống tổng kết kỹ thuật nông canh trước Bắc Ngụy, có thể xưng là bách khoa toàn thư nông nghiệp cổ đại!

Có y tương trợ, lo gì Đại Uyên không hưng thịnh!

Nếu không phải lúc này không tiện lắm, hắn thế tất sẽ cùng y đàm luận thật lâu!

Sau đó.

Lâm Tẫn thu hồi tâm tư đang phấn chấn, chuyển sang nhìn chằm chằm Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Giữa một niệm động, hình ảnh Vân Bình Sơn trước mắt không ngừng phóng đại.

Chỉ thấy chủ phong tuy cao, nhưng thế núi lại khá bằng phẳng.

"Đây là…" Theo tầm nhìn mở rộng, phía sau núi lại lộ ra một mảnh bình địa rộng lớn.

Tuy do hạn chế của bản đồ mà nhìn không thật rõ, nhưng địa thế bằng phẳng và thảm thực vật thưa thớt kia, đã đủ khiến người ta sáng mắt lên.

"Trời giúp trẫm!" Lâm Tẫn trong mắt tinh quang chợt lóe!

Lương điền như vậy, chính là nơi tuyệt vời để trồng khoai tây!

Chẳng trách hệ thống lại ban thưởng nông cụ và nông học đại gia, thì ra đã sớm có an bài.

Vùng đất ẩn giấu sau Vân Bình Sơn này, quả thực chính là thửa ruộng thí nghiệm được chế tạo riêng cho hắn!

"Ừm…" Lúc này, một giọng nói mềm mại vang lên bên tai.

Thân thể mềm mại như ngọc ấm hương ngát bản năng dán chặt vào hắn, khẽ cựa quậy, kéo tư duy của Lâm Tẫn trở lại thực tại.

Hắn thu Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại.

Lúc này mới chú ý, chính mình đang nằm ngửa hình chữ "Đại" trên long tháp, cẩm bị màu vàng tươi hỗn loạn đè dưới thân.

Tô Vãn Tình trong lòng hắn cuộn tròn như một chú mèo lười.

Cuộc hoan ái điên cuồng đêm qua để lại những vết hằn đỏ loang lổ trên làn da trắng tuyết của nàng.

Điều đáng chú ý nhất là trên cặp mông cong vút kia, còn in rõ mấy dấu bàn tay đỏ tươi.

Lâm Tẫn khóe môi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn.

Đêm qua tiểu cô nương này đặc biệt nhiệt tình, từ long tháp đến bàn án, rồi đến chiếc ghế mềm bên cửa sổ, cuối cùng lại quay về long tháp, hầu như hành hạ cho đến khi trời hửng sáng mới chịu dừng.

Chương 18

"Ưm…" Tô Vãn Tình khẽ rên một tiếng, trong cơn mơ màng chui vào lòng hắn, tóc tai tán loạn, cọ vào cổ hắn hơi ngứa.

Đôi chân ngọc thon dài vừa nhấc lên, lại trực tiếp gác lên người đế vương.

"Nha đầu này…" Lâm Tẫn bất đắc dĩ cười khẽ.

Nếu không phải hắn đến từ hiện đại, tư tưởng khai sáng, thì chỉ riêng hành động đại bất kính này, cũng đủ để nàng bị đánh vào lãnh cung.

Hắn rón rén đứng dậy.

Nhẹ nhàng đắp cẩm bị lên thân hình mềm mại đầy dấu vết hoan ái kia.

Gió sớm đầu thu đã mang theo ý lạnh, nhưng Tô Vãn Tình mệt mỏi cực độ lại không hề hay biết, vẫn ngủ ngon lành.

Bước ra khỏi Khôn Ninh Cung.

Nắng sớm vừa lên, Lâm Tẫn vươn vai giãn gân cốt, hít một hơi không khí trong lành.

"Bệ hạ." Lão thái giám khom lưng bước nhanh tới, cung kính nói: "Đã đến giờ thượng triều." Lâm Tẫn khóe mắt liếc qua Hải công công đang đứng chắp tay bên cạnh.

Người này do Lăng Hồng tinh tế chọn lựa, thân thế trong sạch, tu vi Tứ phẩm tuy không tính là đỉnh tiêm, nhưng thắng ở chỗ làm việc ổn thỏa, là một người chạy việc đắc lực.

"Hải công công, bá quan đã đến đông đủ chưa?" Lâm Tẫn nhìn về

phía điện Thiên Uyên, lơ đãng hỏi.

"Hồi Bệ hạ, chư vị đại nhân đã chờ triều trong điện khá lâu rồi." Hải công công cúi đầu.

Lâm Tẫn khẽ vuốt tay áo long bào, đạm mạc nói: "Đã đến đông đủ, vậy thì… bãi triều đi." "Tuân…" Hải công công vừa định đáp lời, nhưng đột nhiên cứng đờ, yết hầu chuyển động, cứng rắn nuốt lời nói trở lại.

Khi y ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Thiên tử đã xoay người đi về phía Ngự Thư Phòng, long bào màu đen tuyền trong ánh sáng ban mai lướt qua một đường cong sắc bén.

Ngày hôm qua mới khiến Tần Tung bẽ mặt trước công chúng, hội triều hôm nay bất quá chỉ thêm khẩu thiệt chi tranh.

Nếu bức ép quá gấp, chỉ sợ lão hồ ly này chó cùng dứt giậu — không bằng trước hết cứ bỏ mặc y.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa ngồi định trên long ỷ, liền nghe thấy một trận bước chân gấp gáp.

Lăng Hồng thân mặc Phi Ngư phục sải bước vào, vạt áo không gió tự động, quỳ một gối xuống: "Thần khấu kiến Bệ hạ!" "Nhanh vậy đã trở về rồi?" Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ gõ bàn án.

Lăng Hồng đứng dậy ôm quyền: "Thần đi trước một bước về bẩm báo, Huyền Độc Giáo đã toàn bộ bị tiễu diệt, chỉ là…" Giọng y trầm xuống: "Tên thích khách đêm đó ở Ngự Thư Phòng… lại trốn thoát rồi." Nói rồi, lại lần nữa quỳ xuống: "Thần làm việc bất lực, thỉnh Bệ hạ giáng tội!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Có thể liên tiếp hai lần thoát thân dưới tay Đại tông sư, tên thích khách này cũng có chút bản lĩnh.

"Không sao." Lâm Tẫn tùy ý phất tay, đốt ngón tay khẽ gõ long án: "Những hài đồng kia có cứu ra được không?" Lăng Hồng mắt hổ hàm sát, nắm đấm sắt siết chặt kêu ken két: "Hồi Bệ hạ, đã cứu ra hơn ba trăm hài đồng, Ngô Thống lĩnh đang hộ tống về kinh." Giọng nói như giấy nhám thô ráp cọ xát vào nhau.

Lâm Tẫn mày kiếm hơi giãn ra.

Những đứa trẻ này đều là căn cơ tương lai của Đại Uyên, có lẽ trong số đó ẩn chứa những tài năng rường cột trị quốc an bang.

Nghĩ đến đây, đôi mắt hàn mang càng thịnh — Tần Tung lão cẩu này, lăng trì xẻ thịt cũng không quá đáng!

"Bệ hạ…" Lăng Hồng đột nhiên quỳ xuống đất, đầu gối va vào mặt đất phát ra tiếng trầm đục.

Yết hầu y chuyển động mấy cái, mới từ kẽ răng nặn ra lời: "Tuy cứu về hài đồng, nhưng sổ nhân khẩu nằm trong tay Hộ bộ, thần… thần không cách nào giúp bọn chúng tìm về người thân." Nói đến đây.

Lăng Hồng mạnh mẽ một quyền đập xuống đất, mặt gạch xanh tức thì vỡ ra những vết nứt hình phóng xạ: "Tổng đàn của Huyền Độc Giáo kia… quả thực là nhân gian luyện ngục!

Trong địa lao chất đầy hài cốt trẻ con…" "Rắc." Chén trà sứ xanh trong tay Lâm Tẫn không hề có dấu hiệu báo trước mà rạn nứt ra những đường vân như mạng nhện, nhưng lại bị hắn dùng chân khí cưỡng ép cố định mà không vỡ nát.

Nhiệt độ trong điện đột ngột giảm xuống, tấu chương trên long án không gió tự động.

"Chuyện Hộ bộ, trẫm tự có kế sách." Lâm Tẫn ngữ khí bình tĩnh

đến đáng sợ.

Lăng Hồng cổ tay khẽ run, lòng bàn tay đã nâng một viên đan dược màu xanh u ám bao phủ bởi sương đen: "Bệ hạ xin xem vật này…" Lâm Tẫn trong mắt hàn tinh lóe lên: "Đây chẳng lẽ là…" "Hồi bẩm Bệ hạ!" Lăng Hồng quỳ một gối xuống đất, lòng bàn tay siết chặt, khớp ngón tay trắng bệch vì dùng sức.

Hắn mắt hổ ẩn chứa sát khí, âm thanh rít qua kẽ răng chói tai như dao cứa sắt, toát ra sát ý lạnh lẽo: "Đây là tà đan do Huyền Độc Giáo luyện chế bằng tinh huyết đồng nam đồng nữ!" Lâm Tẫn đứng dậy, long bào đen tuyền như đêm buông xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm viên đan dược.

Đan dược toàn thân đen kịt, bề mặt cuộn quanh sương đen âm u, phảng phất có vô số oan hồn đang giãy giụa gào thét trong đó.

Bên trong lại dũng động chân khí bàng bạc, như dòng chảy ngầm vực sâu, tuy âm lãnh thấu xương, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh khủng bố đủ để lay động cảnh giới.

"A..." Lâm Tẫn khẽ cười, đôi mắt hàn quang như lưỡi dao, trong chớp mắt biến mất.

Chẳng trách Tần Tung lão tặc kia không tiếc mất hết nhân tính, cũng muốn Huyền Độc Giáo luyện chế đan này.

Hắn hiện giờ đã là Cửu phẩm đỉnh phong.

Nếu nuốt phục đan này, cho dù căn cơ bị tổn hại, oán khí quấn thân, cũng đủ để cưỡng ép đột phá đến cảnh giới Tông Sư!

Lăng Hồng trầm giọng nói: "Bệ hạ, đan dược này âm độc, nên lập tức tiêu hủy!" Lâm Tẫn năm ngón tay siết lại, chân khí như khóa, lập tức trấn áp sương đen đang thoát ra ngoài.

"Tất nhiên phải hủy, nhưng không phải bây giờ." Lời vừa dứt.

Hắn cổ tay khẽ rung, đan dược đã chìm vào Tàng Binh Giới.

Quay người ngồi xuống long ỷ, Lâm Tẫn lòng bàn tay úp lên long án, ngón tay ma sát vết nứt trên chén trà, đột nhiên chuyển đề tài, hỏi: "Lăng Hồng, sau Vân Bình Sơn, có khoảng đất trống nào không?" Lăng Hồng lưng thẳng tắp, đáy mắt xẹt qua một tia kinh hãi.

Hắn nhớ rõ ràng, mình chưa từng bẩm báo với Bệ hạ chuyện Huyền Độc Giáo chiếm giữ ở Vân Bình Sơn.

Càng khiến người ta chấn kinh hơn.

Khoảng đất trống bí mật sau núi kia, cũng là hắn sau khi tiêu diệt Huyền Độc Giáo mới phát hiện.

Bệ hạ lại có thể chưa bói đã biết trước?

Vừa nghĩ đến đây.

Lăng Hồng chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, đối với vị đế vương trẻ tuổi trước mắt càng thêm kính sợ một tầng.

Hắn cố nén sự chấn động trong lòng, cung kính đáp: "Hồi bẩm Bệ hạ, đúng là có một khoảng đất trống bằng phẳng, diện tích khá lớn." Lâm Tẫn đáy mắt ám quang dao động.

Mặc dù Hộ Bộ vẫn nằm trong tay Tần Tung, không thể có được sổ sách ruộng đất chính xác.

Nhưng có mảnh ruộng tốt tự nhiên này.

Lại thêm Khúc Viên Lê cải tiến và nhà nông học Giả Tư Hiệp do Hệ thống ban thưởng, đại kế trồng khoai tây đã thành kế hoạch trong lòng!

Lâm Tẫn hơi trầm ngâm, lập tức hạ lệnh: "Truyền khẩu dụ của Trẫm, lệnh Ngô Tranh phân phái một nghìn Huyền Giáp Cấm Quân trấn thủ Vân Bình Sơn, không có thủ dụ của Trẫm, bất luận ai cũng

không được đến gần!

Đối ngoại tuyên bố là" "truy quét tàn dư Huyền Độc Giáo!" "Thần tuân chỉ." Lăng Hồng tuy đầy bụng nghi ngờ, nhưng vẫn buông tay ôm quyền, lùi ba bước rồi mới quay người rời đi.

Đúng lúc này.

Hải công công còng lưng rón rén bước vào, nhỏ giọng bẩm báo: "Bệ hạ, Chu đại nhân cùng vài người đang đợi ngoài điện." "Tuyên!" Lâm Tẫn tùy tiện nói.

Ngoài điện tiếng bước chân dần đến gần.

Chu Quân mặc quan bào đỏ cổ tròn, áo bổ tử hình chim trĩ trước ngực khẽ lay động theo bước chân, đang định nhanh chóng tiến lên hành lễ, nhưng chợt cảm thấy dưới chân vấp một cái.

"Ai da!" Cả người hắn bổ nhào về phía trước, loạng choạng vài bước mới đứng vững, trán suýt chút nữa đập vào góc bàn.

Lâm Tẫn lông mày khẽ nhếch, đáy mắt xẹt qua một tia trêu tức: "Chu ái khanh, bất quá một ngày không gặp, đã nhớ Trẫm đến mức này sao?" Chu Quân luống cuống bò dậy, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Quay đầu nhìn lại.

Mới phát hiện gạch xanh trên đất vỡ nát, chính là kẻ đầu têu gây họa vừa rồi làm hắn vấp ngã.

Hắn lập tức tức giận, chỉ vào viên gạch đó quát: "Ngự Thư Phòng là trọng địa lý chính của Bệ hạ, lại có gạch vỡ nát sao?

Người của Công Bộ đều ăn không ngồi rồi làm gì!" Lâm Tẫn khóe miệng xẹt qua một tia hứng thú: "Đó là do Lăng Hồng vừa rồi làm nứt, hay là...

Trẫm gọi hắn quay lại, để ái khanh trực tiếp quở trách?" Chu Quân

toàn thân cứng đờ.

Như bị bóp nghẹt cổ họng, cả bụng lửa giận lập tức tắt ngúm, cười gượng hai tiếng: "Khái...

Thần, thần đột nhiên cảm thấy, viên gạch này vỡ nát, cũng khá có phong vị..." Lăng Hồng tuy không có chức vụ rõ ràng, nhưng là thủ lĩnh Cẩm Y Vệ, lại là kẻ ngoan cố cảnh giới Đại Tông Sư.

Chu Quân hắn cho dù có mượn thêm mười lá gan, cũng không dám thật sự đi chọc vào sát thần kia.

Lâm Tẫn thấy hắn sợ hãi đến mức dứt khoát như vậy, không khỏi khẽ cười.

Ánh mắt liếc qua những người đang đứng yên phía sau, thản nhiên hỏi: "Chu ái khanh, mấy vị này là ai?" Chu Quân nghe vậy vội vàng lùi lại nửa bước.

Nghiêng người giang tay dẫn tiến: "Khải bẩm Bệ hạ, mấy vị này đều là bạn học cũ của thần, tài học song toàn, lòng hướng về xã tắc, nay đặc biệt đến để chia sẻ nỗi lo với Bệ hạ!" Lời vừa dứt.

Mấy người phía sau đã đồng loạt quỳ phục xuống đất, trán kề sát gạch vàng: "Thảo dân khấu kiến Hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn trong mắt tinh quang lóe lên.

Hắn đang lo trong triều không có người dùng, không ngờ Chu Quân lại nhanh chóng, dứt khoát như vậy.

Lập tức vạt long bào vung lên, chân khí hùng hậu nâng mọi người dậy: "Chư vị bình thân." Nhìn kỹ.

Chương 19

Mấy người này quả nhiên khí vũ hiên ngang, giữa mày mắt đều là vẻ quang minh lỗi lạc.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Đã là Chu ái khanh tiến cử, Trẫm tự nhiên sẽ trọng dụng, tạm thời vào Hình Bộ rèn luyện, sau khi thể hiện tài năng sẽ thăng chức." "Thần đẳng khấu tạ hoàng ân!" Chờ mọi người tạ ơn xong, Lâm Tẫn nghiêng đầu nhìn Chu Quân, lông mày kiếm hơi nhíu: "Chu ái khanh, Trẫm muốn chế tạo một lô nông cụ đặc biệt, cần nhờ Công Bộ, có diệu kế nào không?" Hiện giờ Công Bộ vẫn nằm trong tay Tần Tung, muốn thu hồi tuyệt đối không dễ dàng.

Nhưng việc nghiên cứu Khúc Viên Lê không thể chậm trễ, tuyệt đối không thể để lão cáo già kia phát hiện chút manh mối nào.

"Đặc biệt... nông cụ?" Chu Quân nhất thời không hiểu đầu đuôi ra sao, cho đến khi Lâm Tẫn giơ tay trải cuộn tranh kim tuyến, bản vẽ cấu tạo phức tạp tinh xảo từ từ trải ra trên long án, hắn mới chợt vỡ lẽ.

"Bệ hạ, đây..." Chu Quân lại gần nhìn kỹ, nhưng càng nhìn càng kinh hãi.

Đây nào phải nông cụ bình thường?

Chỉ riêng cái mộng tinh xảo đó đã không phải thợ mộc bình thường có thể làm được.

Hắn cười khổ lùi lại nửa bước: "Thần tài năng sơ sài học vấn nông cạn, thật sự..." Đột nhiên hắn ánh mắt lướt qua thấy một người ở góc, lập tức mắt sáng lên: "Nhưng mà, Quách huynh có lẽ có thể giải quyết vấn đề này!" "Ồ?" Lâm Tẫn ánh mắt như điện, theo chỉ dẫn của Chu Quân nhìn vào người ở góc kia.

Chỉ thấy người này ước chừng ba mươi mấy tuổi.

Da ngăm đen như sắt, thân hình gầy gò, một bộ áo dài xanh đã cũ giữa mấy vị nho sinh áo gấm trông lạc lõng.

Nhận thấy Thiên tử chú ý, hắn vội vàng bước ra, đầu gối nặng nề quỳ trên gạch vàng: "Thần Quách Chấn Hào, khấu kiến Bệ hạ!" Chu Quân kịp thời tiến lời: "Bệ hạ, Quách huynh không chỉ đầy bụng kinh luân, lại xuất thân từ gia đình thợ mộc." Lâm Tẫn ngón tay gõ nhẹ lên bàn, giọng nói trầm thấp: "Tiến gần nói chuyện." Quách Chấn Hào run rẩy đứng dậy, bàn tay thô ráp xoa đi xoa lại trên vạt áo.

Chờ hắn lại gần long án, cúi đầu nhìn kỹ bản vẽ, đồng tử ảm đạm vốn có bỗng nhiên co rút như kim.

"Cái này... lưỡi cày này lại có thể cong như cung?" "Nhãn lực không tồi." Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch: "Vật này tên là Khúc Viên Lê, có thể tiết kiệm ba thành sức kéo, ái khanh có nắm chắc để chế tạo không?" Quách Chấn Hào tỉ mỉ nghiên cứu bản vẽ, lông mày lúc cau chặt, lúc giãn ra.

Một lát sau.

Hắn ngẩng đầu, quả quyết nói: "Bệ hạ, bản vẽ này chú thích rất chi tiết, thần có thể thử xem!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: "Tốt, Trẫm hiện giờ phong ngươi làm Thượng thư Công Bộ, dược liệu cần dùng tùy ngươi điều động, nhưng nhớ kỹ hai điểm" hắn giọng nói đột nhiên lạnh lẽo: "Thứ nhất, chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ, thứ hai, trong mười ngày phải hoàn thành!" "Thần tuân chỉ!" Quách Chấn Hào nặng nề khấu đầu.

Mấy người cùng đến với hắn nhìn nhau.

Trong đó một người không nhịn được lẩm bẩm: "Sớm biết như vậy, năm đó nên đi học làm thợ mộc..." Lâm Tẫn vành tai khẽ động,

cười như không cười liếc hắn một cái: "Ái khanh nếu có hứng thú, Ngự Mã Giám của Trẫm vẫn thiếu một người đóng móng ngựa." Người kia lập tức rụt cổ lại, cười gượng hai tiếng: "Thần, thần vẫn nên đọc sách thì hơn..." Lúc này, Chu Quân tiến lên nửa bước, giọng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy: "Bệ hạ, lão tặc Tần Tung kia vẫn còn chiếm giữ nha môn Công Bộ, Quách đại nhân này là Thượng thư..." Lâm Tẫn khinh thường cười lạnh.

Năm ngón tay đột nhiên siết chặt, chén trà trên bàn vỡ tan: "Chu ái khanh cho rằng, thánh chỉ của Trẫm cần phải được Tần Tung đồng ý sao?" "Bốp!" Chu Quân lập tức như đứng trên băng mỏng, kinh hoàng quỳ sụp xuống đất: "Thần đáng chết, Bệ hạ bớt giận!" Lâm Tẫn không để ý.

Ánh mắt nhìn ra ngoài điện, lạnh lùng nói: "Từ hôm nay, tại Tây Uyển hoàng thành lập thêm Công Tạo Ty, trực thuộc Ngự tiền!" Giọng nói vang vọng dưới đỉnh vòm kim tuyến.

Hắn đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén như dao thẳng tắp chiếu vào Quách Chấn Hào: "Quách ái khanh, Trẫm muốn ngươi trong thời gian ngắn nhất tổ chức đội ngũ, Cẩm Y Vệ sẽ mở đường cho ngươi!" Quách Chấn Hào lập tức quỳ xuống, trầm giọng đáp: "Thần tuân lệnh!" Lâm Tẫn dựa vào long ỷ, phất tay: "Đều lui xuống đi." "Thần đẳng cáo lui." Chu Quân và những người khác như được đại xá mà lui ra khỏi đại điện.

"Bệ hạ." Hải công công bưng trà mới pha, cẩn thận đặt trên ngự án: "Ngài bớt giận, Chu đại nhân cũng là nhất thời lỡ lời." Lâm Tẫn nhấp một ngụm trà.

Nước trà phản chiếu ánh mắt cười như không cười của hắn: "Trẫm há là quân vương bụng dạ hẹp hòi?" Hắn đặt chén trà xuống đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

Ánh nắng giữa trưa chói chang chiếu vào, hoàn toàn không giống thời tiết mùa thu.

Công Bộ mới thành lập chỉ có mỗi Quách Chấn Hào là quan lại.

Cho dù có Cẩm Y Vệ giúp tìm dược liệu và thợ thủ công, muốn hoàn toàn sao chép Khúc Viên Lê vẫn không dễ dàng.

Huống hồ.

Khúc Viên Lê chỉ là công cụ phụ trợ, muốn giải quyết vấn đề lương thực từ gốc.

Mấu chốt vẫn phải dựa vào...

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn quay người phân phó: "Hải công công, bảo Ngự Thiện Phòng chuẩn bị yến tiệc, Trẫm muốn mời khách quý!" Hải công công vâng lệnh lui xuống.

Lâm Tẫn đi đến trước bàn đàn hương ở Thiên Điện ngồi xuống, trong lúc tâm niệm khẽ động, Tàng Binh Giới quang hoa lưu chuyển.

Một lão giả áo vải thô hiện ra giữa không trung, tay áo còn dính vài hạt đất chưa khô.

"Vi thần Giả Tư Hiệp, khấu kiến Bệ hạ!" Lão giả cung kính quỳ lạy, giày vải ma sát trên gạch tạo ra tiếng động rất nhỏ.

Lâm Tẫn lập tức đứng dậy đỡ lấy: "Giả tiên sinh không cần đa lễ." Hắn cố ý không dùng chân khí, trực tiếp đỡ lấy khuỷu tay đối phương.

Cảnh tượng này vừa vặn bị Hải công công quay lại nhìn thấy, lão thái giám kinh hãi đến nỗi phất trần trong tay suýt rơi xuống đất, vội vàng dụi dụi đôi mắt mờ nhạt.

Đường đường Thiên tử lại đối xử lễ độ như vậy với một kẻ

thường dân?

Giả Tư Hiệp rụt rè rụt bàn tay đầy chai sần lại: "Bệ hạ hậu ái, khiến vi thần hổ thẹn." "Có được sự giúp đỡ của tiên sinh, thật là may mắn lớn của Đại Uyên." Lâm Tẫn nắm tay ông ta dẫn đến chỗ ngồi, ánh mắt lướt qua Hải công công.

Lão thái giám lập tức hiểu ý, bưng ấm trà kim tuyến nhưng tay vẫn run rẩy, nước trà nóng hổi tạo thành gợn sóng nhỏ trong chén.

"Vi thần chẳng qua chỉ biết làm chút việc đồng áng..." "Trẫm muốn chính là cái này!" Lâm Tẫn đột nhiên vỗ bàn, chén trà khẽ kêu: "Dân lấy thực làm trời, trong tay tiên sinh nắm giữ, chính là căn cơ của xã tắc!" Giả Tư Hiệp toàn thân chấn động.

Trong mắt đột nhiên bùng lên ánh sáng khác thường.

Hắn đột nhiên rời chỗ quỳ xuống, trán nặng nề đập trên gạch vàng: "Nếu Bệ hạ không chê, thần nguyện dùng thân tàn này, vì Bệ hạ mà trồng ra một thái bình thịnh thế!" "Tốt!" Lâm Tẫn cười lớn đỡ ông ta dậy.

Lúc này, các thái giám Ngự Thiện Phòng đang bưng hộp thức ăn mạ vàng và bình ngọc đi vào.

Thấy Hoàng đế muốn mình cùng bàn, Giả Tư Hiệp vội vàng lùi lại: "Bệ hạ, việc này không hợp lễ nghi..." Lời chưa nói xong.

Lâm Tẫn đã nắm lấy cổ tay thô ráp của ông ta ấn xuống ghế gỗ đàn hương.

Lễ nghi gì chứ?

Vị trước mắt này chính là Nông Thánh sống sờ sờ!

Những hư lễ kia trước mặt ông ấy, còn không bằng cỏ dại bên ruộng.

“Người đâu!” Lâm Tẫn đột nhiên quay đầu hướng ra ngoài điện trầm giọng gọi.

Gần như trong cùng một khoảnh khắc.

Một bóng Cẩm Y Vệ như quỷ mị vụt vào trong điện, khi một gối chấm đất, vạt áo tung bay như sóng máu: “Xin Bệ hạ phân phó.” “Đến kho lương lấy ít củ khoai tây giống về.” Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ gõ mặt bàn nói.

“Tuân mệnh!” Cẩm Y Vệ vâng lệnh.

Nhìn đầy bàn trân tu.

Lâm Tẫn cầm đũa ngọc ra hiệu: “Tiên sinh không cần câu nệ, xin tự nhiên.” Giả Tư Hiệp run rẩy ăn từng miếng nhỏ.

Mỗi miếng đều cân nhắc kỹ càng, sợ thất lễ.

Chén vàng bát ngọc trong bàn tay thô ráp của ông ấy trông cực kỳ lạc lõng, trán dần toát ra những hạt mồ hôi nhỏ li ti.

“Tiên sinh đã no chưa?” Lâm Tẫn đặt đũa ngà xuống.

Giả Tư Hiệp vội vàng đứng dậy: “Nhờ ân điển của Bệ hạ, thần đã no rồi.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu, tay phải khẽ giơ lên.

Cẩm Y Vệ đã trở về đứng một bên lập tức tiến lên, cung kính dâng lên một túi gấm.

Lâm Tẫn nhận lấy, đổ mấy củ dính đất trong đó ra trước mặt Giả Tư Hiệp: “Tiên sinh có nhận ra vật này không?” Giả Tư Hiệp xoa xoa tay vào vạt áo, cẩn thận từng li từng tí nâng củ màu vàng nâu đó lên.

Ngón tay đầy chai sần nhẹ nhàng xoa qua mắt củ, lông mày dần cau lại.

“Bệ hạ, vật này vỏ ngoài vàng nâu, mắt củ rõ ràng, thứ thần kiến thức nông cạn, chẳng lẽ là giống mới từ dị vực?” Lâm Tẫn khóe môi

khẽ nhếch.

Khoai tây này vốn là cây trồng từ dị vực, cuối đời Minh mới vượt biển truyền sang.

Giả Tư Hiệp sống ở thời Bắc Ngụy sớm hơn nghìn năm, tự nhiên không biết.

Hắn kiên nhẫn giải thích: "Vật này tên là khoai tây, sản lượng mỗi mẫu có thể đạt năm ngàn cân." "Cái gì?!" Kẹt kẹt!

Giả Tư Hiệp đột nhiên đứng dậy, ghế cọ vào gạch xanh tạo ra tiếng chói tai.

"Năm... năm ngàn cân?!" Hắn ôm củ khoai tây run rẩy: "Bệ hạ đừng đùa giỡn vi thần!

Cho dù là lúa trời ban, mỗi mẫu cũng chỉ hơn nghìn cân, vật này chẳng lẽ là tiên chủng?!" Lâm Tẫn chắp tay đứng.

Sợi vàng trên long bào lưu chuyển dưới ánh nến: "Trẫm, chưa bao giờ nói lời hư dối!" Giả Tư Hiệp cả người đều run rẩy.

Khóe mắt đầy nếp nhăn khẽ giật giật, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm củ khoai tây giống trong tay, như bảo vật quý hiếm.

"Một mẫu năm ngàn cân...

Mười mẫu liền là năm vạn cân...

Trăm mẫu năm mươi vạn cân...

Nạn đói trong thiên hạ có thể giải quyết rồi!" Đột nhiên!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt bùng lên ánh sáng kinh người: "Bệ hạ, vật này cần bao nhiêu nước phân bón?

Chương 20

Có chịu hạn, chịu sâu bệnh không?

Nguồn giống từ đâu mà có?

Dễ mắc bệnh gì?

Có thể luân canh với cây trồng nào?" Một loạt vấn đề cực kỳ chuyên nghiệp tuôn ra như pháo liên thanh.

Lâm Tẫn không khỏi đỡ trán cười khổ.

Rốt cuộc vẫn là Nông Thánh.

Mỗi vấn đề đều chỉ thẳng vào yếu hại của việc trồng trọt, khiến hắn không nhịn được mà than vãn: Cái này còn khó hơn cả bảo vệ luận văn tốt nghiệp!

Giả Tư Hiệp lúc này đã hoàn toàn quên mất lễ nghi quân thần.

Lưng còng vô thức thẳng lên, ánh mắt sáng rực, cháy lên sự cố chấp và nhiệt huyết đặc trưng của người nông dân.

Như thể hận không thể lập tức nghiên cứu thấu đáo cây trồng thần kỳ này.

Lâm Tẫn không nhanh không chậm.

Kể rành mạch những điểm mấu chốt về việc trồng khoai tây mà mình biết.

Mặc dù ký ức có hạn, nhưng hắn vẫn nói rõ từng yếu quyết về quản lý nước phân bón, thời điểm gieo hạt và các yếu quyết khác.

Cuối cùng.

Hắn trịnh trọng dặn dò: "Vật này là giống cây trồng mới được đưa

vào, phương pháp trồng trọt cụ thể, vẫn cần tiên sinh khiêm tốn nghiên cứu chuyên sâu." Giả Tư Hiệp cúi đầu thật sâu, đôi tay thô ráp run rẩy vì kích động: "Vi thần nguyện ngày đêm nghiên cứu, không phụ sự phó thác của Bệ hạ." "Rất tốt." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, quay sang Hải công công đang đứng một bên: "Chuẩn bị cho Giả tiên sinh một sân viện tĩnh mịch, trong viện cần có ruộng thí nghiệm." "Lão nô đi làm ngay." Hải công công cung kính đáp lời.

Khi nghiêng người dẫn đường, ánh mắt lướt qua thấy Giả Tư Hiệp vẫn như đạt được bảo bối mà nắm chặt mấy củ khoai tây kia, ngay cả kẽ ngón tay cũng dính đầy đất.

Chờ hai người rời đi.

Lâm Tẫn ánh mắt trầm xuống: "Điều một đội Cẩm Y Vệ ngầm bảo vệ, không được có sai sót." "Tuân mệnh!" Khi Cẩm Y Vệ ôm quyền lĩnh mệnh, tú xuân đao bên hông lóe lên hàn quang.

Lâm Tẫn khớp ngón tay khẽ gõ bàn, đáy mắt hàn quang lóe lên.

Lão cáo già Tần Tung nếu biết sự tồn tại của Giả Tư Hiệp, nhất định sẽ không từ thủ đoạn hãm hại.

Nhưng mà.

Hắn bây giờ, hẳn là không có tâm tư lo những chuyện khác rồi chứ? ...

Phủ Thủ phụ, trong thư phòng.

Trầm thủy hương lượn lờ bốc lên trong lư đồng xanh.

Tần Tung đang vung bút múa mực, chợt thấy ánh nến khẽ lay động.

"Đại nhân." Bóng đen như quỷ mị hiện ra, khi một gối chấm đất lại không kinh động một hạt bụi nào: "Huyền Độc Giáo... bị diệt."

“Đương lang!” Lời vừa dứt.

Tiếng ngọc bút rơi xuống đất vang dội phá tan tĩnh mịch, mực chưa khô trên giấy tuyên lan ra một vệt mực đáng sợ.

Tần Tung thân hình kịch chấn.

Chân khí của võ giả Cửu phẩm bùng nổ, nghiên mực trên bàn vỡ tan, mực bắn tung tóe khắp màn sa.

Hắn năm ngón tay sâu sắc cắm vào góc bàn, xương khớp trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên như rồng cuộn.

Lương cửu.

Mới từ kẽ răng nặn ra một câu nói lạnh lẽo thấu xương: “Ai làm?” Bóng đen lạnh lùng đáp: “Hoàng đế.” “Cát sát!” Gỗ đàn hương cứng rắn trong lòng bàn tay ầm ầm vỡ tan, mảnh gỗ vụn nhanh chóng rơi xuống.

Tần Tung giận cực hóa cười, đôi mắt đục ngầu như lưỡi dao tẩm độc: “Hay!

Hay cho một Lâm Tẫn!” Lúc này lễ nghi triều đình tan nát, danh húy đế vương bị nghiền nát giữa kẽ răng.

Sự tồn tại của Huyền Độc Giáo hắn vốn không để ý, nhưng viên đan dược trong lò kia...

Nghĩ đến đây.

Đồng tử hắn tinh quang bùng nổ, đó là mấu chốt để hắn có thể đột phá đến cảnh giới Tông Sư!

“Có ai sống sót không?” “Huyền Giáp Cấm Quân đã phong tỏa Vân Bình Sơn, đang truy quét tàn đảng.” Tần Tung mày bạc nhếch lên, từ từ ngồi xuống ghế thái sư.

Chén trà khẽ xoay trong lòng bàn tay, mặt nước phản chiếu khuôn

mặt âm tình bất định của hắn.

Giáo chủ Huyền Độc Giáo là cường giả cảnh giới Đại Tông Sư, có thể tiêu diệt hắn nhất định là Lăng Hồng ra tay.

Đã như vậy, hà tất đại phí công sức phong núi điều tra?

Trừ phi... trong Vân Bình Sơn còn cất giấu bí mật ngay cả hắn cũng không biết.

"Báo!" Cửa điện bị xô mở, thân vệ quỳ rạp vào.

Bóng đen như mực hòa vào nước tan biến trong bóng tối, như thể chưa từng tồn tại.

"Đại nhân, đêm qua có người cầm binh bộ đại ấn đột kích Thiên Uy Doanh!" Trán hắn chống đất, trong sự uy áp ngút trời toàn thân run rẩy.

"Nửa doanh tướng lĩnh bị giết ngay tại chỗ, hơn nữa... hơn nữa còn suất lĩnh Thiên Uy Doanh tiến quân về phía tây bắc hoàng thành suốt đêm, đến nay chưa về!" Lời vừa dứt.

Trong thư phòng đột nhiên yên lặng như chết, ngay cả tiếng thở cũng như bị đóng băng.

"Lui xuống đi." Không biết qua bao lâu, giọng nói hờ hững vang lên.

Thủ hạ như được đại xá, vừa lăn vừa bò ra khỏi thư phòng.

Tần Tung ngón tay khẽ miết mặt chén trà, vẻ mặt bình tĩnh như giếng cổ, chỉ có mí mắt hơi run rẩy để lộ một tia sát cơ.

"Tây bắc phương?

A a..." Hắn yết hầu thoát ra một tiếng cười lạnh: "Lâm Tẫn, bản phụ đúng là đã coi thường ngươi." Tây bắc hoàng thành - Huyền Độc Giáo!

Hay cho một chiêu mượn lực đánh lực!

Ban ngày vừa thu hồi binh bộ đại ấn, đêm đến liền thu nạp Thiên Uy Doanh, quét sạch ám tuyến, rồi điều hổ nuốt sói, thẳng tiến sào huyệt Huyền Độc Giáo.

Thủ đoạn lôi đình như vậy, quả thực rất đẹp mắt.

"Ngươi nghĩ diệt Huyền Độc Giáo, là có thể chấn nhiếp bản phụ sao?" Tần Tung năm ngón tay siết lại.

Cát sát!

Chén trà vỡ tan: "Si tâm vọng tưởng!" "Soạt!" Tiếng xé gió đột nhiên vang lên!

Một mũi tên xuyên qua cửa sổ chạm khắc, cắm sâu vào tường.

Tần Tung không hoảng hốt không vội vàng, quay đầu liếc mắt một cái, đứng dậy lấy mũi tên xuống, mở dây buộc thư tín.

Trên giấy chỉ có một hàng chữ nhỏ: 【Thiếu chủ đã biết chuyện Huyền Độc, tự có sắp xếp!】 Trong khoảnh khắc!

Giữa mày Tần Tung lệ khí hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là vẻ bình tĩnh nắm chắc phần thắng.

Hắn cổ tay khẽ rung, thư tín hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ tà dương, khóe môi hắn khẽ nhếch: "Âm Phong lão quỷ này, quả thực sống dai không chịu chết." Hắn dừng lại.

Rồi quay người nhìn chằm chằm hướng hoàng cung, ánh mắt như đoản kiếm tẩm độc: "Lâm Tẫn..." "Ván cờ này, mới chỉ bắt đầu!" ...

Màn đêm buông xuống.

Hoàng cung nguy nga bao trùm dưới ánh đèn cung điện vàng vọt.

Trong Ngự Thư Phòng, ánh nến lung lay.

Lăng Hồng và Ngô Tranh quỳ một gối xuống đất, ôm quyền hành lễ: "Thần đẳng tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn lòng bàn tay khẽ đặt trên án, ra hiệu hai người đứng dậy, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào Ngô Tranh: "Tổn thất chiến đấu thế nào?" Ngô Tranh ôm quyền hành lễ, trầm giọng bẩm báo: "Hồi bẩm Bệ hạ, trận chiến này Huyền Giáp Quân tổn thất sáu mươi bảy người, giáp chiến bị hủy hơn ba mươi bộ." "Trên dưới Huyền Độc Giáo, trừ một người bị thương chạy trốn ra, những kẻ còn lại đều bị tiêu diệt!" Lâm Tẫn thần sắc thản nhiên.

Nhấp một ngụm trà xanh, hương trà thoang thoảng lan tỏa trong Ngự Thư Phòng.

Giáo chủ Huyền Độc Giáo là cường giả cảnh giới Đại Tông Sư, đệ tử môn hạ đều giỏi dùng kịch độc, âm hiểm khó đối phó.

Mà Huyền Giáp Quân có thể với cái giá như vậy mà nhổ cỏ tận gốc, đã là đại thắng.

Lâm Tẫn ngón tay gõ nhẹ lên ngự án: "Những hài đồng kia, đã được an trí thỏa đáng chưa?" Ngô Tranh nghiêm túc đáp: "Đã an trí toàn bộ, chỉ chờ Hộ Bộ điều tra sổ sách hộ tịch, liền có thể từng bước kiểm tra, đưa về với thân tộc." "Thiên Uy Doanh thì sao?" Lâm Tẫn giọng điệu đột nhiên lạnh lẽo, đáy mắt hàn quang như lưỡi dao.

Chương 21

Ngô Tranh trầm mặc lùi lại nửa bước.

Lăng Hồng lập tức tiến lên: "Khải bẩm Bệ hạ, Thiên Uy Doanh vốn có hơn mười ba ngàn người, qua điều tra của Cẩm Y Vệ, trong đó phần lớn tướng lĩnh đúng là vây cánh của Tần Tung, đã toàn bộ xử quyết." Hắn hơi dừng lại: "Sau khi tiêu diệt Huyền Độc Giáo, Thiên Uy Doanh hiện còn hơn hai ngàn người, hiện đang bị giam lỏng tại đại doanh ngoài thành, chờ Bệ hạ xử lý!" Lâm Tẫn thần sắc như thường.

Thương vong như vậy vốn đã nằm trong dự liệu.

Binh sĩ bình thường của Thiên Uy Doanh chẳng qua chỉ là pháo hôi dùng để kiềm chế Huyền Độc Giáo, có thể còn lại hai nghìn người đã là may mắn lớn.

Lâm Tẫn khớp ngón tay khẽ gõ mặt bàn gỗ đàn hương, hơi trầm ngâm: "Thu lấy binh khí áo giáp, bí mật đưa đến Công Tạo Ty ở Tây Uyển!" "Thần tuân chỉ." Lăng Hồng cung kính đáp lời.

Hắn hơi do dự, lại cẩn thận hỏi: "Những sĩ tốt này phải xử lý thế nào?" Vị đế vương trẻ tuổi khóe môi cong lên, trong mắt ám quang như vực sâu: "Tạm thời nuôi dưỡng, Trẫm riêng có công dụng khác!" Lăng Hồng lập tức quỳ một gối xuống đất: "Thần minh bạch." Không nói thêm một lời nào nữa.

Hắn biết có những chuyện không nên hỏi, cũng không thể hỏi.

"Bệ hạ." Lúc này, Hải công công còng lưng rón rén bước vào, giọng nói khàn khàn: "Thượng thư Binh Bộ Lưu đại nhân cầu kiến ngoài điện." "Hả?" Lâm Tẫn lông mày kiếm khẽ nhếch, khóe mắt xẹt qua một tia cười nhạt.

Đêm khuya như vậy, Lưu Phong đột nhiên vào cung vì chuyện gì?

Ngay cả hắn với tâm tư cẩn mật cũng nhất thời không đoán ra duyên do.

"Tuyên!" Không lâu sau, Lưu Phong loạng choạng bước vào Ngự Thư Phòng.

Thấy Lăng Hồng và Ngô Tranh đứng hai bên.

Lập tức mặt mày tái mét, hai chân mềm nhũn gần như quỳ rạp xuống trước long án, trán nặng nề đập xuống đất: "Tội thần Lưu Phong, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn ngón tay đỡ cạnh chén, cười như không cười: "Lưu ái khanh, có tội gì a?" Lưu Phong run rẩy ngẩng đầu, mũ quan lệch cũng không kịp sửa lại: "Thần... thần ngày trước chịu Tần Tung che mắt, nhiều lần mạo phạm thiên nhan, tội đáng vạn chết!" Hắn yết hầu kinh luyên, từng lời như khóc ra máu: "Nay đột nhiên hối hận, nguyện... nguyện lập công chuộc tội, cầu Bệ hạ khai ân!" Trong Ngự Thư Phòng một mảnh tĩnh mịch.

Lâm Tẫn cau mày, ngón tay vô thức khẽ gõ long án.

Hắn thật sự không ngờ.

Lưu Phong đêm khuya vào cung lại là để đầu hàng.

Hắn rõ ràng là tử trung của Tần Tung, sao lại không có dấu hiệu gì mà phản bội?

Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Hay là... có âm mưu khác?

Sự trầm mặc kéo dài, khiến Lưu Phong càng thêm căng thẳng.

"Bệ hạ, tội thần trong tay nắm giữ bí mật của lão tặc Tần Tung." Hắn nghiến chặt răng, nói thẳng: "Ngài có từng nghe nói Lãm Nguyệt Các không?" Lâm Tẫn lạnh lùng cau mày, đối với cái tên này không có

ấn tượng.

Hải công công đứng một bên thần sắc khác thường, cung kính tiến lên nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, Lãm Nguyệt Các này là thanh lâu lớn nhất hoàng thành." "Ồ?" Lâm Tẫn khóe mắt hơi nhếch lên, xẹt qua một tia khác lạ!

Từ khi xuyên không đến nay.

Triều đình nghiêng đổ, quyền thần bức cung, hắn chưa từng bước ra khỏi cung môn nửa bước.

Nay cục diện đã ổn định đôi chút, có lẽ...

đã đến lúc nên ra ngoài đi dạo.

Đương nhiên!

Đường đường Thiên tử tuyệt đối sẽ không tham luyến chốn yên hoa!

Chẳng qua chỉ là để thể sát dân tình thôi.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần: "Lãm Nguyệt Các có quan hệ gì với Tần Tung?" "Lão tặc Tần Tung kia, chính là ông chủ đứng sau Lãm Nguyệt Các, hơn nữa" Lưu Phong giọng nói đột nhiên hạ thấp, lời nói kinh người: "Lãm Nguyệt Các này, căn bản không phải thanh lâu!" "Ý gì?" Lâm Tẫn có chút không hiểu, hỏi.

Lưu Phong nghiến răng ken két: "Bề ngoài là thanh lâu, thực chất... lại làm những chuyện không thể để người khác biết!" Lâm Tẫn ánh mắt sắc bén, thân hình hơi nghiêng về phía trước: "Đứng thẳng, nói rõ ràng từng chi tiết." Lưu Phong quỳ gối tiến lên nửa bước còng lưng chống đỡ nửa thân trên, nhưng vẫn không dám thẳng lưng: "Lão tặc kia lợi dụng Lãm Nguyệt Các, khắp nơi thu thập những nữ tử trẻ đẹp." Hắn dừng lại: "Hơi huấn luyện một chút, nuôi thành vật chơi rồi cài cắm vào các đại môn phái, vừa có thể moi móc tình báo, lại đổi

lấy dược liệu quý giá, giúp hắn đột phá cảnh giới võ đạo!" Cát sát!

Chén trà trong tay Lâm Tẫn vỡ tan.

Hay cho một Tần Tung!

Dã tâm lại lớn đến thế, lại muốn nắm giữ toàn bộ các môn phái giang hồ sao?

Chẳng trách có thể đột phá cảnh giới Cửu phẩm.

Không biết đã dùng bao nhiêu máu và nước mắt của nữ tử, mới đổi lấy những thiên tài địa bảo tăng tiến công lực kia!

Lâm Tẫn khớp ngón tay khẽ gõ long án, trong mắt như có sương đao xuất ra: "Nhiều năm như vậy, các phái giang hồ không ai phát giác?" Lưu Phong cung kính đáp: "Hồi bẩm Bệ hạ, quả thật có môn phái phát hiện manh mối, chỉ là..." Hắn cổ cứng đờ, gân cơ căng chặt, sau lưng quan bào đã thấm ướt: "Tần Tung ở giang hồ còn có chỗ dựa khác, chỗ dựa đó... lai lịch rất lớn." "Chỗ dựa?" Lâm Tẫn đầu ngón tay đột nhiên dừng lại.

Chẳng lẽ là Huyền Độc Giáo?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, liền bị Lâm Tẫn vô tình gạt bỏ.

Giáo chủ Huyền Độc Giáo tuy nói có cảnh giới Đại Tông Sư, nhưng vẫn không đủ để khiến toàn bộ giang hồ im thin thít như ve lạnh.

"Biết cụ thể là ai không?" "Không rõ." Lưu Phong lắc đầu: "Chuyện này là do lão tặc Tần Tung sau khi uống rượu say, vô tình nhắc đến, vừa vặn bị thần nghe được." Lâm Tẫn đồng tử co rút như kim, trong lòng lạnh lẽo: Xem ra, vẫn còn coi thường nội tình của lão cáo già này!

Tiếp đó.

Lưu Phong yết hầu phát ra tiếng gầm khàn khàn: "Hơn nữa, các châu phủ hơi có gió thổi cỏ lay, những mật tín của quan viên liền như tuyết bay đến Lãm Nguyệt Các." Hắn siết chặt nắm đấm, khớp xương kêu lên vì dùng sức: "Mua quan bán tước, cắt xén tiền cứu trợ...

Những giao dịch không thấy ánh sáng này, đều phải qua mắt Tần Tung hắn quyết định!" "Những mật tín kia..." Lưu Phong hừ một tiếng cười nhạt từ mũi: "Đều phải xếp hàng theo giá, ai hiếu kính bạc nhiều, chuyện của người đó liền được làm trước." Hắn đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói khàn đặc như sắt gỉ cọ xát: "Lão tặc này lại còn lớn tiếng không biết xấu hổ mà nói cái gì 'lấy từ dân, dùng cho dân', thật sự là... vô sỉ đến cùng cực!" Lâm Tẫn hai mắt như cháy lửa âm u.

Chân khí quanh thân không thể khống chế mà cuồn cuộn, ánh nến trong Ngự Thư Phòng lúc sáng lúc tối.

Hắn năm ngón tay như móc, trên long án lại bị hắn cứng rắn ấn ra năm dấu ngón tay.

Hay cho một Tần Tung!

Lại biến giang sơn của hắn, thành hậu viện của nhà mình!

Những năm nay.

Lãm Nguyệt Các giống như một tấm lưới nhện vô hình, thu thập toàn bộ tình báo của Đại Uyên Hoàng triều.

Mà hắn, vị Cửu Ngũ Chí Tôn này, chẳng qua chỉ là con mồi bị nhốt ở trung tâm mà thôi.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng trước cửa sổ.

Nhìn vầng trăng dần bị mây đen nuốt chửng, khóe môi hắn cong lên một độ cong sắc như lưỡi đao.

"Bản thân không cận nữ sắc, lại còn biết dùng thanh lâu làm vỏ

bọc, thật sự là... lão mưu thâm toán!" Lưu Phong nghe vậy, thần sắc cổ quái.

Do dự một lát sau nhỏ giọng: "Khải bẩm Bệ hạ, thần nghe nói, Tần Tung kia cũng không phải không cận nữ sắc, thực sự là..." Hắn gần như dùng hơi thở mà nặn ra: "Thuở nhỏ luyện công tẩu hỏa nhập ma, lại tham phục thuốc hổ lang cưỡng ép nâng cảnh giới, đã... bất lực nhiều năm." "Ha!" Lâm Tẫn đột nhiên rung tay áo cười lớn, kinh động chim cú đêm ngoài điện: "Hay cho một thủ phụ của bá quan 'không ngóc đầu dậy nổi'!" Lăng Hồng và Ngô Tranh nhìn nhau, khóe miệng co rút cố nén ý cười.

Sau đó.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, chuyển đề tài: "Nếu đã như vậy...

Tần Tung không có con cái sao?" Lưu Phong thân thể cứng đờ, do dự nói: "Hồi Bệ hạ, dân gian đồn đại... lão tặc thuở nhỏ có một đứa con riêng, chỉ là..." Trán hắn toát ra những hạt mồ hôi li ti: "Rất ít khi lộ diện, thần... cũng không rõ lắm." Lâm Tẫn giơ tay vuốt cằm, cũng không nghĩ nhiều.

Hoàn toàn đối diện với Lưu Phong, ánh mắt như dao, uy áp vô hình khiến hắn hai chân mềm nhũn, "bốp" quỳ sụp xuống đất.

"Lưu ái khanh." Lâm Tẫn chậm rãi bước đến gần, vạt long bào đen tuyền quét qua mặt đất: "Lời ngươi nói hôm nay, Trẫm... tạm tin ngươi ba phần." Lưu Phong dập đầu xuống đất.

Tấm đá xanh trên đất rất nhanh ướt đẫm mồ hôi.

"Bệ hạ minh giám!

Thần... thần tuyệt đối không nửa câu hư ngôn a!" "Trẫm cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội." Vạt áo Lâm Tẫn đột nhiên bay lên, trong lúc vạt áo tung bay, một quyển tấu chiết trắng "bốp" ném

trước mặt Lưu Phong.

“Binh Bộ những năm nay...” Giọng đế vương từng lời như dùi băng đâm thấu xương: “Đã ăn bao nhiêu khoản trống?

Buôn bán bao nhiêu quân giới?

Chương 22

Tự ý điều động bao nhiêu binh mã?

Có ai tham gia?

Viết xuống đây!" Lưu Phong đầu ngón tay run rẩy, nhìn chằm chằm tấu chiết như đang nhìn bùa đòi mạng.

Cầm bút tay run đến mức gần như không nắm chặt được.

Đây nào phải bút mực?

Rõ ràng là con dao nhuộm máu đồng liêu!

"Bệ hạ!

Thần..." "Lưu ái khanh." Giữa kẽ răng đế vương nghiến ra tiếng rít như rắn độc: "Trẫm đang cho ngươi cơ hội, nếu đợi Cẩm Y Vệ điều tra ra, e rằng đã muộn rồi." Lời vừa dứt.

Tú xuân đao bên hông Lăng Hồng "tranh" khẽ kêu nửa tấc.

Trong lúc hàn quang lóe lên, Lưu Phong cả người như bị sét đánh, những hạt mồ hôi to như đậu lăn xuống thái dương.

"Thần... thần..." Ngọc bút trượt khỏi ngón tay run rẩy của hắn, mực bắn tung tóe trên gạch xanh ngọc, lan ra từng đóa hoa đen đáng sợ.

Lưu Phong nhìn chằm chằm giấy tuyên trước mắt, dường như thấy tính mạng mình đang trôi đi từng chút một cùng với nét chữ xiêu vẹo.

Lâm Tẫn chắp tay đứng bên long án.

Ánh mắt như đà cân đè nặng lên vệt mực trên giấy, đáy mắt hàn quang càng lúc càng mạnh.

Trên danh sách dày đặc kia, mỗi cái tên đều như một lưỡi dao, cứa mạnh vào tim hắn.

Trên dưới Binh Bộ, lại không một ai thanh bạch!

Đế vương phất tay áo quay người, long bào đen tuyền xé ra một tiếng rít sắc nhọn như xé toạc tấm lụa trắng trong không trung.

Hắn sải bước quay về long ỷ, khớp xương kêu lên vì nén giận.

Nhìn thêm một lần nữa, hắn sợ mình không khống chế được mà chém chết tên này ngay tại chỗ!

Nửa canh giờ sau.

Khi Lưu Phong cuối cùng cũng mềm nhũn nằm vật ra đất, trước mặt hắn trên gạch vàng đã tích một vũng mồ hôi.

Mấy tờ giấy mỏng kia, lại nặng đến mức có thể đè sập cả Binh Bộ.

"Bệ, Bệ hạ..." Lưu Phong cổ họng nặn ra tiếng rên rỉ như chim bị mắc bẫy sắp chết.

Hải công công nhanh chóng thu lại danh sách, Lâm Tẫn lại lười nhìn thêm.

Hắn tùy ý phất tay: "Lui xuống đi." Lưu Phong như được đại xá, dập đầu như giã tỏi.

Khi lui ra khỏi Ngự Thư Phòng, vạt áo quan bào dưới chân lại tự vấp phải khiến nó rách một đường.

Lăng Hồng nhìn chằm chằm danh sách, trong mắt sát ý lạnh lẽo: "Thần đi Binh Bộ ngay!" Lâm Tẫn phất tay, không nói gì.

Nếu thật sự xử lý theo luật, ngày mai nha môn Binh Bộ e rằng sẽ không còn một ai.

Đây tuyệt đối không phải kết quả hắn mong muốn.

Trầm tư nửa khắc.

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm hướng Lưu Phong hoảng loạn rời đi, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh đầy ẩn ý.

"Lăng Hồng!" Hắn khẽ gọi, giọng nói mang theo vài phần hứng thú.

"Thần tại!" Lăng Hồng lập tức tiến lên, buông tay lắng nghe lệnh.

"Điều tra xem Lưu Phong vì chuyện gì mà bán đứng Tần Tung, tiện thể tuyên truyền thật tốt tin tức hắn đêm khuya vào cung!" Khi Lâm Tẫn đứng dậy, tay áo đen tuyền tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh nến hơi lộ vẻ âm trầm: "Đặc biệt là... phải cho Tần Tung biết!" Lăng Hồng đầu tiên ngây người, sau đó hiểu ý, quỳ một gối ôm quyền nói: "Thần, tuân chỉ!" Sáng sớm hôm sau.

Gió thu cuốn theo khí lạnh lướt qua tường cung.

Trời âm u, tầng mây dày nặng trĩu rất thấp, khiến cả hoàng cung đều toát ra một cỗ áp lực.

Trong Khôn Ninh Cung.

Tô Vãn Tình đang cẩn thận sửa sang long bào cho Lâm Tẫn.

Đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng vuốt qua vân rồng kim tuyến trên vạt áo, động tác nhẹ nhàng mà chuyên chú.

Lâm Tẫn một thân long bào đen tuyền, dáng người như tùng, không giận mà tự có uy.

"Ái phi." Hắn điều chỉnh lại ngọc đai ngang eo, quay đầu nhìn Tô Vãn Tình.

Nàng đêm qua thị tẩm.

Lúc này giữa mày mắt vẫn mang theo vài phần lười biếng, má trắng nõn toát ra vẻ hồng hào nhạt, càng thêm vài phần kiều mị.

Lâm Tẫn khóe miệng cong lên một nụ cười, vươn tay véo véo cằm nàng: "Lát nữa Trẫm sẽ sai người mang vài bộ y phục đến, nàng chọn một bộ, chờ sau khi bãi triều, Trẫm sẽ đưa nàng ra cung." "Thật sao?" Tô Vãn Tình mắt sáng lên, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

Tuy nói hiện giờ hậu cung chỉ có mình nàng.

Nhưng có thể được Hoàng đế đưa ra cung vi hành, là một ân sủng cực lớn.

Điều này có nghĩa là nàng không chỉ có thể rời khỏi thâm cung hít thở không khí, mà còn có thể với một thân phận khác ở bên cạnh hắn.

Chứ không phải chỉ bị nhốt trong tường cung.

Lâm Tẫn khẽ cười: "Trẫm lừa nàng khi nào?" Tô Vãn Tình nhẹ nhàng cúi lạy, giọng nói không giấu được sự hớn hở: "Thần thiếp tạ ơn Bệ hạ." Lâm Tẫn xoa xoa đỉnh đầu nàng, không nói thêm, quay người sải bước rời đi.

Ngoài điện.

Lăng Hồng đã đợi sẵn.

Thấy Lâm Tẫn đi ra, lập tức tiến lên quỳ một gối xuống đất, giọng nói khàn khàn: "Bệ hạ, Lưu Phong đêm qua đâm đầu chết trước cửa nhà!" Lâm Tẫn thần sắc không đổi, chỉ khẽ "ừ" một tiếng.

Kết quả này, hắn không hề bất ngờ.

Hoặc giả nói.

Là hắn muốn thấy.

Tần Tung vốn đa nghi, biết được Lưu Phong đêm qua bí mật gặp thánh, nhất định sẽ sinh nghi.

Mà Lưu Phong vì tự vệ, tuyệt đối không dám nói thật, điều này chỉ khiến Tần Tung càng thêm nghi kỵ.

Với thủ đoạn của Tần Tung, giết người diệt khẩu là tất nhiên.

Những năm nay, Lưu Phong đi theo Tần Tung, tay dính không ít máu, tham ô trái pháp luật, tự ý điều động binh mã, tùy tiện một tội cũng đủ cho hắn chết mấy lần rồi.

Nay có cái kết cục này, chẳng qua là tự chuốc lấy.

"Chuyện Trẫm bảo ngươi điều tra thì sao?" Lâm Tẫn giọng điệu hờ hững, đáy mắt lại ngưng tụ một tầng hàn sương.

Lăng Hồng nhỏ giọng bẩm báo: "Bệ hạ, hạ nhân của phủ Thượng thư Binh Bộ tiết lộ, Lưu Phong ngày trước từ Tần phủ trở về, trong miệng có máu, hẳn là bị nội thương." Hắn hơi dừng lại, giọng nói gần như không nghe thấy: "Qua điều tra xác thực, Lưu Phong giao trả binh bộ đại ấn chọc giận Tần Tung, bị hắn đánh trọng thương ngay tại chỗ." "Thậm chí, Tần Tung còn ra lệnh cho Thượng thư Hộ Bộ Hà Vĩnh Khang cắt bổng lộc của hắn." Lâm Tẫn lông mày kiếm đột nhiên cau chặt, trong mắt hàn quang lóe lên.

"A." Hắn cười nhạt một tiếng, lời lẽ sắc bén như dao: "Hay cho một Tần Thủ phụ, lại có thể một lời cắt bổng lộc quan nhị phẩm?" Chẳng trách Lưu Phong liều mình làm chuyện nguy hiểm.

Thân mang trọng thương trước, lại bị cắt bổng lộc.

Điều này rõ ràng là muốn dồn người ta vào đường chết.

Binh Bộ tuy có khoản trống để ăn, nhưng so với Hình Bộ, Hộ Bộ thì lợi lộc rốt cuộc vẫn kém một bậc.

"Hà Vĩnh Khang..." Lâm Tẫn nheo mắt lại, trực tiếp trong tay áo long bào vang lên tiếng "ca ca": "Xem ra vị Thượng thư Hộ Bộ này, đã làm tới cùng rồi." Vạt long bào đen tuyền đột nhiên rung lên, Lâm

Tẫn sải bước đi về phía Thiên Uy Điện.

Không khí áp lực trong điện còn khiến người ta ngạt thở hơn cả thời tiết âm u.

Tin tức Thượng thư Binh Bộ Lưu Phong thảm chết trước cửa nhà, đã khiến toàn triều văn võ như ngồi trên đống lửa.

Không ai biết rốt cuộc đây là lời cảnh cáo của Tần Tung, hay là thanh trừng của Hoàng đế.

Nhưng, bất luận là ai ra tay.

Đều đủ để khiến các đại thần có ý đồ bất chính kia kinh hồn bạt vía.

"Bệ hạ giá đáo!" Trong tiếng xướng lanh lảnh, trăm quan đồng loạt quỳ phục xuống đất: "Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn phất vạt áo ngồi xuống, ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi đao lướt qua các thần tử dưới điện.

Dưới những bóng người tưởng chừng cung kính này, không biết ẩn chứa bao nhiêu tâm tư xấu xa.

"Hừ!" Hắn hừ lạnh một tiếng nặng nề, uy áp đế vương như núi cao đổ ập xuống, áp đến nỗi quần thần trán kề sát đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chương 23

Chỉ có Tần Tung vẫn quỳ thẳng lưng.

Đôi mắt đục ngầu như giếng cổ không gợn sóng, đối diện với ánh mắt bức người thịnh nộ của đế vương, lại không có chút sợ hãi nào.

"Ai có thể nói cho Trẫm biết." Lâm Tẫn giận dữ quát như sấm, khiến các cột trụ đại điện khẽ rung: "Đường đường Thượng thư Binh Bộ, vì sao đột nhiên bạo tẽ?!" Toàn triều văn võ im bặt như ve mùa đông.

Ngay cả ánh nến hai bên cũng như bị sự phẫn nộ của đế vương làm cho chấn động, lung lay sắp tắt.

Ánh mắt lạnh lẽo quét qua quần thần, thấy không ai đáp lời, Lâm Tẫn cuối cùng khóa chặt Tần Tung: "Tần ái khanh thân là Thủ phụ, đối với cái chết của Lưu ái khanh, có ý kiến gì không?" Tần Tung từ từ đứng dậy, coi lễ nghi quân thần như không có gì, tư thái cung kính nhưng ánh mắt thản nhiên: "Lão thần không rõ." "Ồ?" Lâm Tẫn lông mày nhếch lên.

Cách qua loa trắng trợn như vậy, ngược lại nằm ngoài dự liệu.

Hắn vốn nghĩ lão cáo già này ít nhất cũng bịa một lý do đàng hoàng, không ngờ lại ngay cả làm bộ làm tịch cũng lười làm.

Tiếng gõ trên tay vịn kim tuyến đột nhiên dừng lại.

"Chu Quân!" "Thần tại!" "Cho Trẫm điều tra triệt để!" Lâm Tẫn lạnh giọng nói: "Bất luận điều tra ra ai, kẻ nào dám cản trở lập tức chém không tha!" "Thần tuân chỉ!" Chu Quân nặng nề khấu đầu.

Chờ lửa giận hơi lắng xuống.

Lâm Tẫn phất tay nói: "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Bá quan tạ ơn

đứng dậy.

Lâm Tẫn trầm giọng nói: "Lưu ái khanh tuy đã mất, nhưng Binh Bộ không thể một ngày không có chủ." "Trình Liệt!" "Thần tại!" Trình Liệt sải bước bước ra.

"Từ hôm nay, thăng ngươi làm Thượng thư Binh Bộ!" Lâm Tẫn đầy ẩn ý nói: "Đừng phụ kỳ vọng của Trẫm." "Thần định đương tận trung báo quốc!" Trình Liệt nghiêm túc quỳ lạy.

Ánh mắt quét qua, Tần Tung vẫn già dặn ở tại chỗ.

Đôi mắt đục ngầu khép hờ, như thể biến động triều đình không liên quan gì đến hắn.

Lâm Tẫn âm thầm cau mày: Lão cáo già này hôm nay sao lại bất thường như vậy?

Nếu là ngày trước.

Hắn khẳng định sẽ nhảy ra phản đối!

Rốt cuộc!

Trình Liệt nắm giữ Binh Bộ, có nghĩa là Tần Tung hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát Binh Bộ, hắn sao lại bình tĩnh như vậy?

Càng bất thường như vậy, sự bất an trong lòng Lâm Tẫn càng mạnh mẽ.

"Tần ái khanh cho rằng như thế nào?" Lâm Tẫn cố ý hỏi.

Tần Tung vẫn không động thanh sắc, hơi cúi người: "Bệ hạ thánh minh." Câu qua loa này, khiến Lâm Tẫn hoàn toàn xác tín.

Lão già này nhất định đang âm thầm mưu tính điều gì.

Đã như vậy.

Vậy Trẫm sẽ cho ngươi một liều thuốc mạnh!

Hắn giọng điệu đột nhiên lạnh lẽo: "Ngày hôm qua Hình Bộ phá được một vụ án lớn buôn bán trẻ em, qua điều tra, lại liên quan đến tà giáo giang hồ!" Lời vừa dứt.

Nắm đấm trong tay áo rộng của Tần Tung đột nhiên siết chặt.

Mặc dù cúi đầu, nhưng chân khí xao động quanh thân lại bộc lộ sự dao động trong lòng hắn.

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, ý cười không đạt tới đáy mắt: "Tà giáo này mất hết nhân tính, lại dùng trẻ em để luyện chế tà đan như thế này!" Toàn triều xôn xao!

Tất cả ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào viên đan dược quỷ dị kia.

Tần Tung càng là vô thức tiến lên nửa bước.

Nếu không phải Lăng Hồng đang hung hăng thủ trên ngự giai, thêm vào đó hắn kịp thời lấy lại tinh thần, e rằng đã xông lên cướp đoạt rồi.

Các quan viên khác thì đầy mặt phẫn nộ.

Bọn họ tự nhiên không biết chuyện Huyền Độc Giáo và Tần Tung câu kết.

Hành vi độc ác thiên lý nan dung này, Tần Tung há dám để người ngoài biết?

Nhìn sự tham lam không thể che giấu trong mắt Tần Tung.

Lâm Tẫn nghịch đan dược, lạnh cười nói: "Đan dược này ngưng tụ vô số oan hồn hài đồng, Tần ái khanh, ngươi thấy... nên xử lý thế nào?" Tần Tung đôi mắt già bắn ra tinh quang.

Khóa chặt viên đan dược quấn quanh khí đen trên lòng bàn tay Lâm Tẫn.

Uy áp chân khí khủng bố ẩn chứa trong đó, khiến hắn yết hầu vô

thức nuốt một cái.

"Tần ái khanh?" Thấy Tần Tung chần chừ không nói, Lâm Tẫn khóe miệng nhếch lên, ý trào phúng hiện rõ trên mặt: "Trẫm thấy ái khanh sắc mặt... hình như không được tốt lắm." Tần Tung cố nén sự tham lam trong lòng, khuôn mặt già nua cứng đờ nặn ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên: "Bệ hạ minh giám!" "Tà đan như vậy hội tụ rất nhiều oan hồn hài đồng, lão thần cho rằng... nên chọn đất chôn, để an ủi vong hồn!" Lâm Tẫn cố ý trầm tư vuốt cằm, một lát sau gật đầu nói: "Ái khanh nói rất đúng, đã như vậy..." "Lão thần nguyện vì Bệ hạ chia sẻ nỗi lo!" Tần Tung sốt ruột tiến lên nửa bước.

"Chuyện nhỏ thế này, sao dám làm phiền Tần ái khanh." Lâm Tẫn giọng điệu đột ngột chuyển, tiện tay ném viên đan dược cho Lăng Hồng bên cạnh: "Ra ngoài hoàng thành tìm một nơi phong thủy tốt, an táng cẩn thận." Lăng Hồng cung kính nhận lấy đan dược: "Thần tuân chỉ." Hắn tay nâng đan dược, chậm rãi bước xuống bục ngự tọa.

Viên tà đan kia trên lòng bàn tay hắn lơ lửng u ám, sương đen như rắn độc cuộn quanh du động, ẩn hiện có thể nghe thấy tiếng than khóc thê lương.

Khi hắn đi ngang qua Tần Tung.

Chân khí trong cơ thể đối phương đột nhiên cuồn cuộn, áo triều rộng lớn không gió mà tự động, phát ra tiếng phần phật.

Lăng Hồng trong lòng không ngừng cầu nguyện: "Đánh ta!

Mau đánh ta!" Chỉ cần Tần Tung dám ra tay, hắn mượn cớ tự vệ chính đáng, là có thể giết chết lão tặc này!

Không khí trong điện như ngưng đọng, quần thần nín thở.

Tần Tung nuốt khan một ngụm nước bọt, trán toát ra những hạt mồ hôi li ti, nhưng vào phút cuối lại cố nén xung động ra tay.

Khoảnh khắc Lăng Hồng bước ra khỏi cửa điện.

Hắn rõ ràng nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy.

Hắn không cần quay đầu cũng biết, đó là đế vương trên long ỷ đang thất vọng.

Lão cáo già này, rốt cuộc vẫn không mắc câu.

"Bệ hạ." Tần Tung cúi đầu sâu một cách không dấu hiệu, giọng nói yếu ớt mang theo vài phần run rẩy: "Gần đây gió thu se lạnh, lão thần... lão thần đột nhiên cảm thấy không khỏe, khẩn cầu Bệ hạ ân chuẩn lão thần xin nghỉ dưỡng thương." Lâm Tẫn cau mày, vẻ mặt quan tâm: "Tần ái khanh lại bệnh đột ngột như vậy sao?

Vừa rồi Trẫm đã thấy sắc mặt ngươi không tốt." Hắn hơi nghiêng người về phía trước: "Có cần truyền ngự y không..." "Lão thần hoảng sợ!" Tần Tung vội vàng lắc đầu, ho khan hai tiếng: "Chẳng qua là tuổi già sức yếu, tĩnh dưỡng vài ngày là ổn." "Đã như vậy..." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, bảo tọa vân rồng kim tuyến phản chiếu ánh mắt sâu thẳm khó lường của hắn: "Ái khanh cứ về phủ tĩnh dưỡng đi." Chờ bóng lưng còng của Tần Tung biến mất ngoài cửa điện.

Lâm Tẫn khóe môi nở một nụ cười đầy ẩn ý: Lão cáo già này, vẫn chưa từ bỏ ý định a!

Vẻ ôn hòa trên mặt biến mất.

Khớp ngón tay thon dài gõ nhẹ không nhanh không chậm lên chỗ chạm khắc của long ỷ, cả đại điện lập tức im phăng phắc.

"Hà Vĩnh Khang!" Một tiếng quát chói tai đột nhiên nổ vang!

Khiến Thượng thư Hộ Bộ toàn thân run rẩy, vừa lăn vừa bò ra quỳ xuống: "Thần... thần tại..." Hắn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ sống lưng xông lên đỉnh đầu, ngũ tạng lục phủ đều co rúm lại.

Đây rõ ràng là tư thế vấn tội!

Lâm Tẫn từ trên cao nhìn xuống hắn, đáy mắt sát ý như lưỡi dao tẩm độc sắc bén: "Trong ngoài hoàng thành, trẻ em liên tiếp mất tích, ngươi Thượng thư Hộ Bộ này, là mù hay điếc?" Hà Vĩnh Khang toàn thân run rẩy như sàng sẩy, trán kề sát gạch vàng lạnh lẽo, run rẩy nói: "Bệ, Bệ hạ minh giám...

Chuyện trẻ em mất tích...

đương nhiên...

đương nhiên do Hình Bộ..." "Hỗn xược!" Vân rồng kim tuyến dưới tay Lâm Tẫn phát ra tiếng động lớn chói tai, cả đại điện đều chấn động.

Sự phẫn nộ của đế vương hóa thành uy áp thực chất, thậm chí áp đến nỗi ánh nến trong điện cũng tối đi.

"Theo ý ngươi nói..." Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, long bào đen tuyền tự động phồng lên: "Hộ Bộ quản lý hộ tịch thiên hạ, lại ngay cả việc trẻ em mất tích cũng có thể không nghe không hỏi sao?" Hà Vĩnh Khang đã run rẩy đến mức không nói nên lời.

Lâm Tẫn lạnh hừ một tiếng, ra hiệu về phía Hải công công bên cạnh.

Hải công công lập tức khom lưng tiến lên, từ trong ngực lấy ra một đạo thánh chỉ màu vàng tươi.

Giọng nói khàn khàn chói tai của lão thái giám phá vỡ sự tĩnh mịch: "Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng đế, chế viết:" "Thượng thư Hộ Bộ Hà Vĩnh Khang, chấp chưởng hộ tịch thiên hạ, nhưng lại thất trách trong chính sự, khiến trẻ em hoàng thành mất tích, dân oán sôi sục." "Lập tức cách chức, đánh năm mươi đại bản, để răn đe kẻ xấu!" "Khâm thử!" Hà Vĩnh Khang đột nhiên ngẩng đầu, đồng tử run rẩy,

đầy mặt không thể tin được.

Trẻ em mất tích, Hộ Bộ tuy có trách nhiệm thất trách, nhưng sao đến mức phải chịu hình phạt tàn khốc như vậy?

Năm mươi đại bản?

Chương 24

Đây rõ ràng là muốn lấy mạng người a!

“Bệ hạ tha mạng!

Thần biết sai rồi!” Hắn không màn thể diện nữa, trán đập mạnh xuống gạch vàng kêu “phanh phanh”, trong chớp mắt đã máu me be bét.

“Tha mạng?” Lâm Tẫn lạnh cười một tiếng, đáy mắt hàn quang lóe lên: “Trẫm hôm nay tha cho ngươi, ai sẽ tha cho những hài đồng chết oan kia?

Người đâu!” Cửa điện ầm ầm mở ra.

Ngô Tranh mặc giáp kỳ lân bằng thép đen sải bước bước vào.

Thống lĩnh Huyền Giáp Cấm Quân toàn thân tản mát sát khí lạnh lẽo, mỗi bước đi đều khiến Hà Vĩnh Khang lòng chùng xuống một phần.

“Không... không được...” Hà Vĩnh Khang muốn giãy giụa, nhưng bị uy áp cảnh giới Tông Sư áp chế chặt chẽ, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Vị Thượng thư Hộ Bộ này lại sợ đến nỗi tè ra quần, dưới quan bào rỉ ra chất lỏng hôi thối, bị Ngô Tranh kéo ra khỏi đại điện như kéo một con chó chết.

“Bốp!” “A!” Tiếng va chạm nặng nề của bản gỗ và da thịt xen lẫn tiếng kêu thảm thiết thê lương, từng tiếng từng tiếng truyền vào trong điện.

Bá quan mặt mày tái mét, nhưng không ai dám lên tiếng cầu xin.

Ai cũng biết, đây là Bệ hạ đang giết gà dọa khỉ.

Mà Tần Tung rời triều sớm, càng chặt đứt tuyến sinh cơ cuối cùng của Hà Vĩnh Khang.

Lâm Tẫn đoan tọa long ỷ.

Đầu ngón tay gõ nhẹ có tiết tấu lên tay vịn, như thể đang thưởng thức một khúc nhạc độc đáo.

Chỉ trong chốc lát.

Tiếng kêu thảm thiết ngoài điện đột nhiên dừng lại.

Ngô Tranh nhanh chóng tiến điện phục mệnh: "Khải bẩm Bệ hạ, Hà đại nhân... không qua khỏi." Bá quan nghe lời đều giật mình, có vài kẻ nhát gan thậm chí mềm nhũn quỳ xuống đất.

Lâm Tẫn cố ý nhíu mày tỏ vẻ không vui: "Ngô ái khanh, Trẫm bảo ngươi thi hành hình phạt, không bảo ngươi lấy mạng người a!" "Thần biết tội." Ngô Tranh quỳ một gối xuống đất, trong lời nói lại không có nửa phần hối hận.

Hải công công đứng một bên sâu sắc cúi đầu, vai không ngừng run rẩy, trong lòng thầm nghĩ: Bệ hạ, vở kịch này, giả quá rồi...

Hà Vĩnh Khang với tư cách là tử trung của Tần Tung.

Lợi dụng chức vụ tiện lợi, thuế dịch bất công, tham ô tiền cứu trợ, che giấu ruộng đất, vô cùng độc ác.

Nay bị đánh chết, cũng coi như tội đáng phải chịu!

"Thôi vậy." Lâm Tẫn phất tay, ánh mắt nhìn vào Chu Quân: "Chu ái khanh, chức Thượng thư Hộ Bộ tạm thời bỏ trống, ngươi kiêm nhiệm Thị lang Hộ Bộ, với chức Thị lang tạm thời xử lý công việc của Thượng thư." "Lập tức điều tra sổ sách hộ tịch, phối hợp với

Ngô thống lĩnh đưa những hài đồng được giải cứu về lại nguyên quán." Chu Quân và Ngô Tranh đồng thời cung kính: "Thần, tuân lệnh!" Lâm Tẫn quét mắt nhìn quần thần trong điện, thản nhiên nói: "Đều lui xuống đi." "Bãi triều!" Tiếng tuyên cáo chói tai của Hải công công vang vọng trong đại điện.

"Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Trong tiếng bá quan quỳ bái, Lâm Tẫn đã quay người rời đi. ...

Cùng lúc đó, Phủ Thủ phụ.

Tần Tung quan bào dính đầy bùn đất, kẽ mười ngón tay đều là bùn bẩn, cả người thất hồn lạc phách bước vào sảnh đường.

Quản gia thấy vậy đại kinh, vội vàng tiến lên đỡ lấy: "Lão gia!

Ngài đây là...?" Tần Tung như không nghe thấy.

Ngồi trên ghế thái sư, nhìn chằm chằm đôi tay run rẩy của mình, lẩm bẩm: "Kỳ lạ... sao lại không có..." Quản gia nhất thời mờ mịt, vội vàng mang khăn nóng lau sạch bùn đất trên tay Tần Tung, cẩn thận hỏi: "Lão gia, cái gì không có?" Tần Tung hai mắt vô thần ngồi trên ghế thái sư, lẩm bẩm: "Rõ ràng tận mắt nhìn hắn chôn xuống, chân khí dao động cũng còn đó, sao lại..." Quản gia đứng một bên không hiểu lý do, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hắn bưng một chén trà nóng, nhẹ nhàng đặt lên bàn, cúi người bẩm báo: "Lão gia, vừa rồi trong cung truyền tin tức, Hà đại nhân... mất rồi." "Hà đại nhân nào?" Tần Tung theo bản năng hỏi.

"Hộ bộ Thượng thư, Hà Vĩnh Khang Hà đại nhân." "Cái gì?!" Tần Tung đột ngột đứng dậy, chân khí toàn thân bùng phát, chấn vỡ chén trà trên bàn.

Hắn nghiến răng ken két: "Chuyện khi nào?" Quản gia run rẩy quỳ sụp xuống đất: "Ngay vừa rồi...

Bệ hạ hạ chỉ cách chức Hà đại nhân, trượng trách năm mươi.

Huyền Giáp Cấm Quân thống lĩnh Ngô Tranh đích thân chấp hành, Hà đại nhân ông ấy... không chịu nổi mấy trượng liền...” Nắm đấm trong tay áo rộng của Tần Tung siết chặt kêu răng rắc.

Không trách Hoàng thượng hôm nay thuận theo như vậy, nói chôn đan dược liền chôn đan dược, còn đặc biệt bảo Lăng Hồng rời khỏi đại điện trước mặt hắn.

Hóa ra tất cả đây đều là kế “điệu hổ ly sơn”!

Đợi hắn rời triều, liền mượn cơ hội trừ bỏ Hà Vĩnh Khang, thu hồi đại quyền Hộ bộ.

Thật là một thiếu niên Thiên tử thâm mưu viễn lự!

Hắn cúi đầu nhìn những vết bùn đất còn sót lại trong kẽ móng tay, những vết bẩn đó tựa hồ hóa thành vô số cái tát vang dội, hung hăng giáng xuống mặt hắn.

Suốt ngày bắt nhạn, hôm nay lại bị nhạn mổ mắt!

Lăng Hồng căn bản không hề có ý định chôn đan dược nào, tất cả đều là để điều hắn đi, tiện bề ra tay với Hộ bộ.

“Rầm!” Tần Tung vỗ một chưởng xuống, chiếc bàn gỗ tử đàn bên cạnh lập tức vỡ vụn.

“Lâm Tẫn...

Quả là lão phu đã đánh giá thấp ngươi!” Tần Tung đứng chắp tay.

Ánh mắt xuyên qua những đám mây u ám ngoài cửa sổ, chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay ánh lên hàn quang lạnh lẽo trong ánh sáng mờ ảo.

Hắn chậm rãi vuốt ve hoa văn trên nhẫn, suy nghĩ càng lúc càng sâu.

Hình bộ, Binh bộ, Hộ bộ liên tiếp đổi chủ thì sao?

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười lạnh, từng câu chữ trong mật tín của Âm Phong lão quỷ vẫn còn nhảy múa trước mắt.

Chẳng bao lâu nữa, Lâm Tẫn đã đoạt đi, ắt phải khiến hắn gấp trăm lần trả lại!

Đến lúc đó, Cửu Trọng Cung Khuyết của Đại Uyên này, cũng nên đổi người ngồi rồi!

"Muốn thoát khỏi sợi dây khôi lỗi ư?" Tần Tung nheo mắt, những đám mây âm u ngoài cửa sổ đổ bóng vào mắt hắn: "Cứ để ngươi giãy giụa thêm mấy ngày." ...

Trong Ngự Thư Phòng.

Ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào Lăng Hồng đã đợi từ lâu, lông mày khẽ nhướng: "Làm xong rồi?" Cơ hàm Lăng Hồng khẽ run, cố nén ý cười, nhưng giọng nói vẫn lộ ra một tia thích thú: "Bẩm Bệ hạ, nếu ngài tận mắt nhìn thấy dáng vẻ lão tặc kia đào đất, e rằng sẽ cười phá lên mất." Hắn xòe năm ngón tay, trong tay chợt hiện ra viên tà đan ánh lên quỷ dị u quang: "Vẻ mặt lúc đó, hệt như con ruột của hắn bị chôn ở bên trong vậy." "Ha ha..." Lâm Tẫn cười khẽ một tiếng, ngón tay khẽ chạm vào tà đan, đáy mắt lướt qua một tia châm chọc.

Lão tặc đó lúc này chắc hẳn đã phản ứng kịp rồi, e rằng sẽ tức đến nổ phổi!

Ngay sau đó, chân khí trong lòng bàn tay hắn đột nhiên ngưng tụ, tà đan lập tức vỡ vụn, hóa thành một làn khói đen, tiêu tán vô hình.

"Bệ hạ." Hải công công phất trần khẽ phẩy, cúi người bước nhẹ vào: "Trình đại nhân cầu kiến." Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên long án, ánh mắt hơi rũ xuống: "Tuyên." Giữa lúc cánh cửa điện đóng mở, Trình Liệt sải bước như gió vào, quỳ một gối xuống đất: "Thần, khấu

kiến Bệ hạ!" "Trình Ái khanh đến đúng lúc lắm." Lâm Tẫn giơ tay ra hiệu hắn đứng dậy, ánh mắt sắc như lưỡi dao: "Binh bộ đã tích tệ từ lâu, sâu mọt bám rễ, lần chỉnh đốn này, nhiệm vụ nặng nề và đường còn xa." Trình Liệt ưỡn thẳng lưng, giọng nói trầm nghị, mạnh mẽ: "Thần sẽ dốc hết sức mình, không phụ Thánh ân." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Từ trong tay áo trượt ra một danh sách: "Danh sách này, có thể giúp khanh sự bán công bội." Khi Trình Liệt nhận lấy danh sách do Hải công công chuyển tới, chỉ liếc sơ qua, đồng tử liền hơi co lại: "Bệ hạ, đây..." Lâm Tẫn bưng chén trà nhấp một ngụm, ngữ khí bình tĩnh nhưng không thể nghi ngờ: "Bất kể thủ đoạn, hoặc giết hoặc phạt, trong vòng nửa tháng, Trẫm muốn nhìn thấy một Binh bộ lột xác hoàn toàn." "Rầm!" Trình Liệt siết chặt danh sách, nặng nề quỳ xuống đất.

Hai mắt hắn sáng rực, giọng nói kiên quyết như sắt: "Thần quyết không phụ trọng trách của Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất nhẹ vạt bào, một đạo chân khí hùng hậu nâng Trình Liệt đứng dậy một cách vững vàng: "Cẩm Y Vệ sẽ âm thầm trợ giúp khanh, đi đi." "Thần, cáo lui." Trình Liệt cúi người lui khỏi đại điện, bước chân trầm ổn, mạnh mẽ.

Lăng Hồng ngưng thị bóng lưng Trình Liệt rời đi, giữa lông mày lướt qua một tia lo lắng, thấp giọng nói: "Bệ hạ, liệu có quá mạo hiểm không?" Lâm Tẫn thản nhiên khoát tay.

Hắn đương nhiên hiểu ý Lăng Hồng.

Việc Kinh Vệ bị diệt, có mối quan hệ không thể tách rời với Binh bộ.

Nếu Trình Liệt bị cừu hận che mờ hai mắt, mượn cơ hội này công báo tư thù, Binh bộ ắt sẽ máu chảy thành sông.

Tuy nhiên, thì sao chứ?

Binh bộ trên dưới đều là sâu mọt, cho dù giết sạch cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Huống chi, việc chỉnh đốn Binh bộ toàn quyền giao cho Trình Liệt, thực ra là kế "nhất thạch nhị điểu".

Vừa để thanh trừ tích tệ, vừa để khảo nghiệm năng lực của vị Thượng thư mới nhậm chức này.

Lục phẩm Thiên hộ đột ngột thăng lên Nhị phẩm đại quan, thăng quan như diều gặp gió như vậy, rất dễ khiến người ta lạc mất bản tâm.

Nhiệm vụ lần này, chính là cơ hội tuyệt vời để nhìn rõ bản chất của người này.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, chuyển sang đề tài khác: "Thay một bộ quần áo, theo Trẫm ra cung." Lăng Hồng chắp tay: "Tuân chỉ." Ngoài Khôn Ninh Cung.

Chương 25

Lâm Tẫn đang định đẩy cửa, cánh cửa chạm khắc tinh xảo lại đột nhiên mở ra từ bên trong.

"Nha!" Một tiếng kêu khẽ vang lên, ngay sau đó một thân ảnh thanh tú va vào lòng.

Lâm Tẫn mắt nhanh tay lẹ, một vòng tay ôm gọn liền đỡ người vững vàng.

Cụp mắt nhìn xuống, người trong lòng mặc cẩm bào trắng như nguyệt, đai ngọc thắt eo, càng làm tôn lên dáng người thon dài.

Mái tóc đen như mực được búi cao bằng ngọc quan bạc, dung nhan không son phấn càng thêm thanh lệ tuyệt trần, chính là Tô Vãn Tình nữ phẫn nam trang.

"Ái phi vội vã như vậy, là muốn đi đâu?" Lâm Tẫn cười khẽ, ngón tay vô tình lướt qua đai ngọc bên eo nàng.

Vành tai Tô Vãn Tình khẽ đỏ, lùi lại nửa bước chắp tay hành lễ thư sinh: "Bệ hạ." Giữa lúc tay áo rộng buông xuống, một đoạn cổ tay trắng nõn như ngọc ẩn hiện, thật sự giống như một chàng thiếu niên tuấn tú.

"Rất tốt." Lâm Tẫn gật đầu khen ngợi.

Tô Vãn Tình khẽ kéo tay áo, do dự nói: "Bệ hạ, nhất thiết phải trang phục như vậy mới có thể xuất cung sao?" "Cũng không phải." Lâm Tẫn cong ngón tay khẽ gõ mũi nàng, cười nói: "Chỉ là nơi Trẫm muốn đưa nàng đến, như vậy sẽ tiện hơn." Thấy nàng vẫn nghiêng đầu lộ vẻ khó hiểu, Lâm Tẫn cũng không nói nhiều: "Đợi Trẫm thay y phục xong sẽ xuất phát." Ngoài Huyền Vũ Môn, hoàng hôn dần buông.

Cửa cung nguy nga sừng sững xuyên mây, Huyền Giáp Cấm Quân tay cầm trường kích đứng hai bên, thiết giáp dưới ánh hoàng hôn tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Lâm Tẫn đã cởi bỏ long bào màu đen, thay bằng một bộ cẩm bào vân văn màu xanh lam sẫm, bên hông đeo một khối bạch ngọc ôn nhuận.

Hắn chắp tay sau lưng đứng đó.

Đường nét tuấn lãng dưới ánh chiều tà càng thêm rõ nét, quả nhiên là một vị thế gia công tử khí độ bất phàm.

Lăng Hồng đứng cách nửa bước phía sau.

Tuy ăn mặc như tùy tùng, bộ đồ bó sát màu đen giản dị, gọn gàng, nhưng đôi mắt sắc bén như chim ưng, cùng khí tức lạnh lẽo ẩn hiện quanh thân, tất cả đều cho thấy vị "tùy tùng" này phi phàm!

"Bệ hạ, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Tô Vãn Tình khẽ hỏi.

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ đảo.

Lăng Hồng lập tức hiểu ý tiến lên, tay phải khẽ dẫn: "Bệ hạ, mời đi theo thần." May mà đã sớm dò la rõ ràng lộ tuyến, nếu không đường đường Thiên tử lại chặn người hỏi đường, thật sự có chút khó xử.

Dưới sự dẫn dắt của Lăng Hồng, một đoàn người rất nhanh đi tới một lầu gác ba tầng với rường cột chạm trổ, mái ngói vẽ rồng.

Cửa lớn sơn đỏ hai bên cao treo những chiếc đèn lồng lưu ly ngũ sắc, chiếu sáng ba chữ vàng lớn "Lãm Nguyệt Các" càng thêm nổi bật.

Trong không khí thoang thoảng mùi hương phấn nồng nặc, ẩn ước có thể nghe thấy tiếng tơ trúc quản huyền từ trong lầu vọng ra.

Bước chân Tô Vãn Tình hơi khựng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn ba chữ vàng lớn trên biển hiệu, vô thức lùi

lại nửa bước: “Bệ...

Công tử, chúng ta thật sự muốn vào trong sao?” Nàng làm sao cũng không ngờ, Hoàng đế lần đầu tiên đưa nàng xuất cung, lại là để dạo thanh lâu?

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch, ẩn chứa ý cười như có như không.

Đang định mở miệng, lại thấy một lão bà bà trang điểm đậm đà, son phấn lòe loẹt, uốn éo bước tới đón.

Ả ta quạt tròn khẽ lay, trâm cài vàng trên tóc rung rinh theo từng bước chân leng keng.

“Yêu!” “Vị công tử này trông lạ mắt, nhưng vừa nhìn đã thấy phong tình.” Lão bà cười tủm tỉm đánh giá Lâm Tẫn, giọng nói ngọt ngào như rót mật: “Nhã gian trên lầu ấm áp, có cô nương biết ‘thưởng tiêu’, ngài có muốn... lên ‘chỉ điểm chỉ điểm’ không?” Lâm Tẫn cau mày.

Quạt tròn trong tay lão bà khẽ lay, mùi hương phấn nồng nặc theo làn gió quạt xộc thẳng vào mặt, nồng nặc đến mức khiến hắn muốn nôn ọe.

Hắn không chút biến sắc lùi lại nửa bước.

Trên dung mạo tuấn dật lại hiện ra nụ cười như một vị khách quen: “Nhã gian đương nhiên là tốt nhất, nhưng...” Lời nói đến nửa chừng, chợt hạ thấp giọng: “Bản công tử luôn yêu sạch sẽ, không phải mèo chó nào cũng có thể hầu hạ!” Lão bà nghe vậy sững sờ.

Ả ta đánh giá Lâm Tẫn từ trên xuống dưới, nếu không phải bộ y phục hoa quý và khí độ bất phàm kia, đã sớm muốn cho người đuổi vị công tử ca không biết trời cao đất dày này ra ngoài rồi.

Đây chính là Lãm Nguyệt Các!

Là chốn phong nguyệt đứng đầu kinh thành.

Đến đây tìm vui mua tiếng, lại còn kén cá chọn canh muốn sạch sẽ?

Đơn giản là chưa từng nghe qua.

Ngay khi ả ta định châm chọc, Lăng Hồng đã từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc ném tới, lạnh giọng nói: "Lời công tử nhà ta, ngươi không nghe rõ sao?" Lão bà theo bản năng đỡ lấy thỏi bạc.

Trọng lượng nặng trịch trong lòng bàn tay khiến ả ta lập tức tươi cười rạng rỡ, vẻ nịnh nọt càng thêm nồng đậm: "Quý khách nói phải, Lãm Nguyệt Các chúng ta có đủ loại cô nương!" Ả ta nhanh nhẹn nhét bạc vào trong lòng, rồi lại liếc nhìn Tô Văn Tình và Lăng Hồng: "Hai vị công tử này..." Lông mày Tô Văn Tình nhíu chặt.

Vẻ chán ghét trong mắt hầu như muốn tràn ra, dường như nhìn thêm chốn phong nguyệt này một cái cũng thấy bẩn thỉu.

"Họ đi cùng ta." Lâm Tẫn khoát tay cắt ngang, đi thẳng vào trong.

Lão bà nhìn bóng lưng mấy người, trên khuôn mặt trang điểm đậm đà, son phấn lòe loẹt lộ ra nụ cười thấu hiểu, thầm thì: Công tử nhà giàu có thật nhiều trò, ba người cùng đi?

Quả là biết chơi.

Bước vào Lãm Nguyệt Các, tiếng ồn ào ập tới.

Trong đại sảnh rộng rãi ca múa tưng bừng, những người đàn ông tìm vui mua tiếng tay trái ôm, tay phải ấp, vừa ăn uống no say, vừa vờn vũng bên eo các cô gái.

Ánh mắt Lâm Tẫn thản nhiên lướt qua đại sảnh.

Những cô gái đó tuy cố hết sức vũ mị, y phục nửa hở nửa kín cũng không bận tâm, nhưng trong mắt hắn chẳng qua chỉ là son phấn

tầm thường.

So với Tô Văn Tình bên cạnh, những cô gái này ngay cả một sợi tóc xanh của nàng cũng không sánh bằng.

"Công tử hãy tạm đợi ở đây." Lão bà đẩy cửa nhã gian lầu hai, mặt đầy ý cười nghiêng người nhường đường: "Các cô nương sẽ đến ngay." Nhưng Lâm Tẫn dừng lại không vào, ánh mắt khẽ nheo, lạnh lùng nhìn về phía lầu ba, giọng nói hơi trầm: "Sao vậy, là cảm thấy bản công tử không xứng lên lầu ba?" Nụ cười của lão bà không giảm.

Hiển nhiên ả ta đã quá quen với cảnh tượng này: "Công tử là lần đầu tiên đến Lãm Nguyệt Các phải không?" "Phải thì sao?" Lâm Tẫn thản nhiên nói.

Lão bà cười nịnh nọt áp sát, dùng giọng mũi thì thầm: "Công tử có điều không biết, lầu ba của Lãm Nguyệt Các chúng ta... là dành cho những khách nhân đặc biệt." "Đặc biệt?" Lãm Tẫn lông mày khẽ nhướng, khóe miệng hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Lão bà toét miệng cười, lớp phấn dày trên mặt cũng theo biểu cảm mà nhanh chóng rơi ra.

Ả ta cố ý thần bí nâng bàn tay được chăm sóc cẩn thận lên, hai ngón tay đeo nhẫn vàng khẽ xoa nhẹ, ám hiệu kỳ lạ rõ ràng không gì hơn.

Lâm Tẫn hiểu ý, liếc mắt ra hiệu cho Lăng Hồng.

Lăng Hồng mặt không biểu cảm lại lấy ra một thỏi bạc, chính xác ném vào tay lão bà.

Lão bà vừa nhìn thấy thỏi bạc, tròng mắt đục ngầu chợt sáng lên.

Nhanh chóng nhét bạc vào ống tay áo, nhìn quanh trái phải, xác nhận không ai chú ý, mới ghé sát tai Lâm Tẫn: "Lầu ba... là nhã thất dành riêng cho các đại nhân triều đình." "Triều đình?" Đồng tử Lâm

Tẫn hơi co lại, hàn ý chợt lóe rồi vụt tắt.

Không trách Tần Tung có thể dễ dàng khống chế triều đình, thì ra Lãm Nguyệt Các này chính là một trong những quân bài của hắn.

Quan viên đến đây tìm vui mua tiếng, bím tóc tự nhiên rơi vào tay kẻ khác, chỉ cần một chút uy hiếp, liền không thể không cúi đầu nghe lệnh.

"Ngươi nói thẳng như vậy, không sợ triều đình biết?" Lâm Tẫn ngữ khí lạnh lẽo.

Lão bà khoát tay vẻ không quan tâm: "Biết thì sao?" Trên mặt ả ta hiện lên vẻ ngạo mạn: "Trên đến Nhất phẩm đại quan, dưới đến Thất phẩm tiểu quan, ai mà không phải là khách quen của Lãm Nguyệt Các chúng ta?" Nói đến đây, ả ta cố nén vẻ đắc ý thì thầm: "Hơn nữa... chúng ta phía sau có người, đừng nói triều đình, cho dù là đương kim Thánh thượng biết, thì có thể làm gì?" Lâm Tẫn mặt lạnh như sương.

Lão bà nói thẳng không hề kiêng dè như vậy, một mặt quả thực là có tự tin và chỗ dựa, mặt khác, cũng là ngấm ngầm cảnh cáo hắn, đừng có nghĩ đến chuyện gây sự!

"Công tử đợi một lát, các cô nương sẽ đến ngay." Lão bà uốn éo vòng eo, cười rời đi.

Lâm Tẫn bước vào nhã gian, đột nhiên vỗ một chưởng lên án!

"Rầm!" Bàn gỗ chấn động, nếu không phải hắn cố ý thu liễm lực đạo, lúc này đã sớm hóa thành mảnh vụn.

"Thật là một 'khách quen triều đình'!" Đáy mắt hắn lửa giận cuộn trào: "Cả triều văn võ, đều sa đọa chốn phong nguyệt, triều đình này, còn có tác dụng gì?!" Lăng Hồng tiến lên nửa bước, dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe thấy nói: "Bệ hạ, có cần thần đi lầu ba điều tra không?" Ánh mắt Lâm Tẫn dần lạnh.

Ngón tay thon dài khẽ gõ lên bàn gỗ đàn hương: "Đương nhiên phải đi, nhưng phải đường đường chính chính đi lên!" Lăng Hồng hơi sững sờ.

Đang suy nghĩ có nên tiết lộ thân phận hay không, lại nghe Lâm Tẫn tiếp tục nói: "Sao vậy?

Đường đường Đại Tông Sư, lại còn sợ mấy tên hộ vệ của cái kỹ viện này sao?" Lăng Hồng nghe vậy lập tức hiểu ra.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười kiệt ngao: "Bệ hạ cứ xem thủ đoạn của thần!" Một bên, Tô Vãn Tình khẽ nhíu mày lá liễu, ngón tay thon dài siết chặt vạt áo.

Nơi này... thật sự quá dơ bẩn!

Những cô gái kia y phục nửa hở nửa kín, mắt mị như tơ, Bệ hạ lại muốn...

Nàng liếc nhìn thấy giữa lông mày hắn ngưng đọng hàn ý, không hề bị sắc đẹp mê hoặc, trong lòng hơi yên tâm.

Chương 26

Nhưng vừa nghĩ lại, nếu Bệ hạ thật sự nhìn trúng hồ mị tử nào đó...

Nàng cắn môi, cuối cùng không nhịn được mà áp sát: "Bệ hạ... có phải ghét bỏ thần thiếp ngu dốt?

Chỉ cần là điều Bệ hạ thích... thần thiếp đều có thể học..." Lâm Tẫn nghe vậy sững sờ.

Cụp mắt thấy dáng vẻ nàng như sắp khóc, lập tức hiểu ra.

Tự nhiên mà ôm lấy vòng eo thon nhỏ không thể nắm trọn kia, trên vầng trán trơn láng của nàng rơi xuống một nụ hôn nhẹ: "Nha đầu ngốc, Trẫm đến đây là vì trọng sự triều đình!" Dư âm còn vương, cánh cửa gỗ chạm khắc hoa văn nhã gian "kẽo kẹt" một tiếng bị đẩy ra.

Lão bà dẫn theo mấy cô gái dung mạo xuất chúng nối đuôi nhau đi vào, trên mặt nặn ra nụ cười khoa trương: "Công tử ngài xem những vị này..." Lời nói đến nửa chừng chợt ngừng lại.

Chỉ thấy vị công tử tuấn mỹ kia trong lòng lại ôm một thiếu niên thanh tú.

Khóe mắt lão bà giật giật, trong lòng thầm kinh ngạc: Vị công tử nhà giàu này chơi thật mới lạ!

May mà ả ta đã quen với chốn phong nguyệt, rất nhanh ổn định tâm thần, nghiêng người dẫn vào nói: "Công tử xem có vừa lòng không?" Lâm Tẫn chậm rãi buông tay đang ôm Tô Vãn Tình, đứng dậy xem xét mấy cô gái trước mặt.

Họ tuy dung mạo diễm lệ, mắt mị như tơ, nhưng lại khiến trong

lòng hắn dâng lên một trận chán ghét.

Thần sắc hắn chợt trầm xuống: "Xem ra ngươi cố tình lừa dối bản công tử?

Những son phấn tầm thường này, cũng xứng đến gần ta?" Chữ cuối cùng vừa thốt ra, uy áp sắc bén đã ầm ầm giáng xuống.

Mấy cô gái vừa định phản ứng, nhưng thấy ánh mắt Lâm Tẫn như lưỡi dao, hàn ý thấu xương, lập tức cứng đờ tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ.

Lão bà trong lòng run lên.

Thầm kinh ngạc mấy vị này lại là võ đạo cao thủ, nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười: "Công tử minh giám, tiền tiếp khách thanh lâu này..." Lâm Tẫn phất tay áo quay người, không muốn nói nhiều.

Lăng Hồng lạnh lùng liếc một cái, hàn quang chợt lóe trong tay áo.

"Soạt!" Một thanh liễu diệp đao lướt qua tai lão bà ghim vào cột, chuôi đao vẫn còn rung động.

"Còn nói nhảm, nhát đao tiếp theo chính là lưỡi của ngươi!" Đáy mắt lão bà hiện lên một tia uất nộ, nhưng chợt lóe rồi vụt tắt, cố nặn ra ý cười nói: "Công tử bớt giận, người ta sẽ đi đổi người khác ngay..." Nói rồi, vừa đẩy vừa kéo các cô nương ra khỏi nhã gian.

Đợi mọi người lui đi, Lăng Hồng quay đầu nhìn về phía Lâm Tẫn, thấy Thiên tử khẽ gật đầu, liền lĩnh ngộ.

Hắn cúi người hành lễ, khi lui ra thì thuận tay đóng cửa phòng lại, động tác nhẹ nhàng nhưng mang theo lực độ không thể nghi ngờ.

"Bệ hạ..." Tô Văn Tình khẽ nhíu mày lá liễu, vô thức vặn vẹo vạt áo: "Lăng đại nhân ông ấy..." Lâm Tẫn ung dung thưởng thức trà thơm, khóe miệng khẽ nhếch: "Ái phi cứ yên tâm, vở kịch hay sắp bắt

đầu rồi.” Tô Vãn Tình tuy không hiểu ý, vẫn ngoan ngoãn đi đến sau lưng hắn, ngón tay ngọc thon dài khẽ xoa bóp vai cổ cho hắn.

Khi chén trà gần cạn, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Trong tiếng chén đĩa vỡ vụn, một tiếng gầm giận dữ như sấm khiến cửa sổ chấn động ong ong: “Đồ chó mắt nhìn người thấp!

Còn dám cản đường, hôm nay lão tử sẽ phá nát cái lầu rách này của các ngươi!” Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch, vẽ ra một đường cong nguy hiểm.

Hắn ưu nhã đứng dậy, năm ngón tay siết lại, nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại của Tô Vãn Tình: “Vở kịch hay, nên bắt đầu rồi.” Khi đẩy cửa bước ra, tiếng bậc thang gỗ gãy vụn rõ ràng có thể nghe thấy.

Chỉ thấy Lăng Hồng kiêu ngạo đứng trước bậc thang, chân khí quanh thân cuồn cuộn, lan can cầu thang đã sớm hóa thành một đống mảnh gỗ.

Trên dưới hai bên đều có bảy tám tên hộ vệ cầm côn, toàn bộ đều có tu vi Thất Bát phẩm, chính là tai mắt được Lãm Nguyệt Các dốc lòng nuôi dưỡng.

Càng khiến người ta bất ngờ hơn là kẻ cầm đầu, lại là một Cửu phẩm cao thủ!

“Kẻ cuồng đồ nào dám làm càn ở Lãm Nguyệt Các?” Cửu phẩm hộ vệ cầm trường côn giận dữ chỉ vào, tiếng nói như sấm.

Lăng Hồng mắt lạnh khẽ đảo, khóe miệng nhếch lên nụ cười khinh miệt.

Chỉ thấy cổ tay hắn khẽ run, một đạo hàn quang chợt lóe.

Phi đao Liễu Diệp xé gió bay ra, xuyên thẳng qua ngực tên hộ vệ.

Giữa lúc máu tươi văng tung tóe, Cửu phẩm cao thủ trợn trừng hai mắt, khó tin mà ngã xuống chân cầu thang.

"Rầm!" Tiếng vật nặng rơi xuống đất trầm đục vang vọng trong lầu gác, nhưng kỳ lạ là không hề gây ra chút xôn xao nào.

Đầy khách khứa vẫn cụng chén nâng ly, các cô gái y phục nửa hở nửa kín ngay cả lông mày cũng không động.

Sự yên tĩnh quỷ dị như vậy, ngược lại khiến đáy mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia ẩn ý.

"Ha ha..." Hắn khẽ xoa cằm, đáy mắt ám quang lưu chuyển: "Lãm Nguyệt Các này... quả thật thú vị vô cùng." Trong mắt đám người bàng quan này, dường như con rồng sông dữ tợn đến mấy, cuối cùng cũng chỉ là cá nằm trên thớt của Lãm Nguyệt Các mà thôi.

Lúc này, lão bà uốn éo vòng eo như rắn nước khoan thai đi tới.

Quạt tròn trong tay khẽ lay, cúi người nhìn tên hộ vệ trong vũng máu, lông mày lá liễu khẽ nhíu: "Vị công tử này, Lãm Nguyệt Các không phải nơi để làm càn." Giọng nói ả ta mềm mại nhưng ẩn chứa châm chọc, ánh mắt liếc qua Lăng Hồng thì mang theo vài phần cảnh cáo.

"Làm càn!" Lăng Hồng khoanh tay cười lạnh: "Các cô nương lầu ba đều gọi ra cho gia, hôm nay gia muốn từng, người, nếm, thử!" Bốn chữ cuối cùng hắn nhấn mạnh rất nặng, vang vọng trong lầu gác thành từng trận hồi âm.

Gân xanh trên trán Lâm Tẫn giật giật.

Bảo hắn giả vờ gây sự, không bảo hắn diễn thành kẻ háo sắc đói khát.

Khóe mắt liếc thấy Tô Vãn Tình đang lén lút kéo vạt áo hắn, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ lúc này tràn ngập sự kinh ngạc và khó xử.

“Bệ hạ, Lăng đại nhân ông ấy...” “Suỵt.” Lâm Tẫn phản thủ nắm lấy cổ tay lạnh lẽo của nàng, không chút biến sắc lùi lại hai bước: “Chúng ta và kẻ háo sắc này không quen biết.” “Kẻ nào không biết điều làm mất hứng của gia!” Cánh cửa nhã gian lầu ba đột nhiên mở ra, một người đàn ông trung niên đang thắt lưng hùng hổ xông ra.

Trên mặt hắn vết son phấn chưa khô, vừa đi vừa mắng: “Quần của lão tử còn chưa cởi được một nửa...” Lão bà mắt sáng lên, quạt tròn nửa che miệng: “Chân đại nhân ngài đến thật đúng lúc!” Ả ta ngón tay thon dài chỉ vào Lăng Hồng: “Tên mãng hán này...” “Mù mắt chó của ngươi rồi!” Chân đại nhân thắt chặt đai ngọc đang định phản ứng, ngẩng đầu lên thì như bị sét đánh.

Chỉ thấy hắn hai chân mềm nhũn, lại quỳ sụp xuống đất ngay trước mặt mọi người: “Lăng...

Lăng đại nhân?!” Một thoáng tĩnh mịch.

Trong Lãm Nguyệt Các tiếng kim rơi có thể nghe thấy.

Chiếc quạt tròn trong tay lão bà “ba táp” một tiếng rơi xuống đất, lớp trang điểm tỉ mỉ cũng không che được sắc mặt tái mét của ả.

Ai có thể ngờ rằng, đường đường Công bộ Thị lang Chân Hạo Sắt, lại hành đại lễ như vậy với một nam tử áo đen?

“Ha.” Lăng Hồng cười khẽ một tiếng, đế giày dẫm lên cầu thang phát ra tiếng động trầm đục.

Các hộ vệ hai bên như thủy triều lui tán, có mấy người thậm chí còn mềm chân quỳ sụp xuống đất.

Hắn từ trên cao liếc nhìn Chân Hạo Sắt: “Chân Thị lang thú vui tao nhã này, quả là khiến bản quan mở rộng tầm mắt.” “Đại nhân minh giám!” “Hạ quan, hạ quan đây là lần đầu tiên đến...” Trán Chân Hạo Sắt chạm đất, sau lưng áo quan đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Sáng nay, hắn tận mắt nhìn thấy Hộ bộ Thị lang Hà Vĩnh Khang bị trượng hình ở ngoài Thiên Uyên Điện, hắn không muốn đi theo vết xe đổ.

"Lần đầu tiên?" Lăng Hồng đột ngột áp sát, một tay nắm lấy cổ áo Chân Hạo Sắt, nhấc hắn lên khiến mũi chân không chạm đất.

"Chân đại nhân tháo đai ngọc thành thạo như vậy, khiến bản quan nghi ngờ vị Công bộ Thị lang này của ngươi, chẳng lẽ là chuyên quản xây dựng thanh lâu?" Chân Hạo Sắt hai chân lơ lửng đạp loạn, sắc mặt từ đỏ chuyển xanh, nhìn thấy sắp ngất đi.

Lăng Hồng lúc này mới hơi nới lỏng lực đạo, khiến hắn mũi chân miễn cưỡng chạm đất, nhưng vẫn khống chế chặt chẽ hắn.

"Đại...

đại nhân tha mạng..." Chân Hạo Sắt từ kẽ răng nặn ra lời cầu xin, yết hầu khó khăn nuốt xuống: "Hạ quan... hạ quan nguyện lập công chuộc tội..." Lăng Hồng nheo mắt, khớp ngón tay lại siết chặt thêm ba phần: "Ồ?

Ngươi một tên Thị lang đi kỹ viện, có thể lập được công gì?" Ngay khi Chân Hạo Sắt sắp lật mắt trắng.

Khóe mắt Lăng Hồng liếc thấy cái bóng sau cột hành lang lầu hai.

Hoàng thượng đang chắp tay sau lưng đứng đó, không để lại dấu vết nào lùi lại nửa bước, vạt áo ẩn vào sau lan can chạm khắc.

Hắn hiểu ý, đột nhiên buông lỏng khống chế.

Chân Hạo Sắt như một bãi bùn nhão trượt xuống đất, ôm cổ ho khan dữ dội.

"Lăng, Lăng đại nhân lần này..." Chân Hạo Sắt y phục nhăn nhúm thành một cục, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười nịnh nọt: "Là một mình

đến?" Lăng Hồng chậm rãi phủi phủi tay áo, thờ ơ nói: "Phải thì sao?" Chân Hạo Sắt trên mặt tươi cười nịnh nọt: "Lăng đại nhân hà tất khách sáo?

Trong Lãm Nguyệt Các này có đủ loại..." Hắn hạ thấp giọng, liếc mắt ra hiệu cho lão bà: "Đảm bảo sẽ khiến ngài thỏa mãn!" Lão bà nhanh nhẹn làm sao!

Lập tức uốn éo vòng eo liễu rướn tới, trâm cài hoa trên tóc nhanh chóng rung động: "Quý khách cứ theo nô gia lên nhã gian, cô nương Dương Châu vừa đến, khúc tì bà đàn lên khiến lòng người run rẩy đấy!" Lăng Hồng cười lạnh một tiếng, bàn tay như kìm sắt đột nhiên nắm chặt gáy Chân Hạo Sắt.

Hắn như lôi kéo một con gà đã bị cắt tiết, kéo người đi về phía bao sương, tiếng giày đạp sàn "đông đông" vang lên.

Ngoài nhã gian lầu hai.

Lâm Tẫn khóe miệng khẽ giật, ý cười không chạm đáy mắt: "Đi thôi, Lăng Hồng tự có chừng mực." Đang định dắt Tô Vãn Tình rời đi.

Ở chỗ rẽ hành lang dài, một nam một nữ nghênh diện đi tới.

Khóe mắt Lâm Tẫn liếc qua, chỉ cho là khách làng chơi bình thường dắt cô nương, lại không chú ý thấy lông mi cụp xuống của cô gái khẽ run như cánh bướm kinh hãi, ngón tay thon dài cắn chặt vạt áo, véo lụa tạo thành vài nếp gấp lộn xộn.

Khoảnh khắc lướt qua vai, Tô Vãn Tình đột nhiên khẽ "ồ" một tiếng, bàn tay trắng nõn khẽ kéo vạt áo Lâm Tẫn.

Chương 27

"Bệ hạ..." Nàng lông mày khẽ nhíu, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, quay đầu nhìn về phía bóng lưng đôi nam nữ kia.

Nhân lúc bốn bề không ai chú ý, ngón tay ngọc nàng khẽ lật, lặng lẽ đưa một mảnh giấy: "Vị cô nương vừa rồi..." Lâm Tẫn nhận lấy mảnh giấy.

Khoảnh khắc mở ra, hai chữ "Cứu ta" xiêu xiêu vẹo vẹo đập vào mắt.

Nét cuối cùng kéo rất dài, như thể khi đang viết thì bị người khác đột ngột ngắt ngang.

Hắn lông mày kiếm nhướng lên, hai mắt như điện bắn về phía cánh cửa vừa đóng ở cuối hành lang.

"Cái này lại thú vị." Hắn ngón tay khẽ vê mảnh giấy, giọng nói trầm thấp: "Nhận ra không?" Tô Vãn Tình lắc đầu: "Không nhận ra." Lâm Tẫn hai ngón tay vê nhẹ, mảnh giấy nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng: "Trẫm muốn xem xem, trong Lãm Nguyệt Các này còn giấu diếm mèo mờ gì." Hai người lặng lẽ đi đến cuối lầu hai.

Cánh cửa gỗ mục khép hờ, từ khe cửa lọt ra khí lạnh ẩm ướt đặc trưng của địa lao.

Cửa vừa mở, mùi ẩm mốc xen lẫn mùi tanh ngọt xộc thẳng vào mặt.

Những bậc đá kéo dài xuống ẩn mình trong bóng tối đen đặc như mực, chỉ có vài đốm lửa nến xanh lục lập lòe xa xa như mắt quỷ.

“Đi sát Trẫm.” Bàn tay ấm áp của hắn bao lấy bàn tay lạnh lẽo của Tô Vãn Tình.

Từng giọt nước lạnh lẽo thấm ra từ vách đá, mỗi bước chân đều vang vọng tiếng vọng rỗng tuếch.

Khi rẽ qua khúc cua cuối cùng, “Trời ạ!” Tiếng kinh hô của Tô Vãn Tình biến thành một tiếng nghẹn ngào mắc kẹt trong cổ họng.

Nàng giơ tay che chặt miệng, móng tay hầu như cắm sâu vào lớp da trắng bệch.

Khí tức Lâm Tẫn toàn thân đột nhiên trầm xuống, tay trong tay áo đã nắm thành quyền, khớp ngón tay trắng bệch: “Gan to lớn thật!

Lại dám dưới mí mắt của Trẫm...” Chỉ thấy!

Giữa một căn phòng đá vuông vắn rộng chừng ba trượng, lại là một huyết trì khổng lồ!

Máu trong hồ đặc quánh như tương.

Bề mặt ánh lên vầng sáng bạc quỷ dị, mấy chục sợi xích sắt nặng nề kéo dài từ đáy hồ lên, mỗi sợi đều khóa cổ tay một thiếu nữ.

Những thiếu nữ đó dung mạo khô héo như gỗ mục, hai mắt trống rỗng ngước nhìn lên đỉnh vòm, tựa như linh hồn đã sớm bị rút cạn.

Chỉ còn lại những cái xác biết hô hấp.

“Đây...

đây là gì?” Toàn thân Tô Vãn Tình khẽ run, sắc mặt chợt tái nhợt.

Lâm Tẫn nắm chặt bàn tay ngọc lạnh như băng của Tô Vãn Tình, ánh mắt như lưỡi đao lướt qua bốn phía.

Đột nhiên, hắn chú ý thấy trên vách đá góc phòng khắc đầy phù văn dày đặc.

Hắn sải bước tiến lên, lông mày sắc như lưỡi dao: "Những phù văn quỷ dị này là gì?" Tô Văn Tình ngưng thần nhìn kỹ, chợt kinh ngạc nói: "Bệ hạ, đây tựa hồ là... văn tự Tây Vực." "Tây Vực?" Đáy mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe.

Trong cảnh nội Đại Uyên sao lại xuất hiện văn tự Tây Vực?

Chẳng lẽ...

Tần Tung còn có câu kết với Tây Vực?

"Bệ hạ, đây hình như là đơn phương!" Giọng Tô Văn Tình đột nhiên cao vút.

Lâm Tẫn chợt quay đầu, không thể tin nổi nhìn nàng: "Nàng lại biết văn tự Tây Vực?" Nàng khẽ gật đầu, giọng nói mềm mại như sợi tơ: "Phụ thân từng bắt được một tên gian tế Tây Vực, vì vậy thần thiếp cũng nhân đó học được một ít văn tự Tây Vực." Đáy mắt Lâm Tẫn lóe lên vẻ vui mừng: "Trên đó còn viết gì?" Lông mày lá liễu Tô Văn Tình càng nhíu càng chặt, lửa giận trong mắt không ngừng dâng lên, nghiến chặt răng nói: "Chí Âm Đan!" "Lấy ba huyết trì làm trận nhãn, bố trí Tam Âm Tỏa Hồn Trận, phân nạp khí Tam Tài 'Thiên, Địa, Nhân'!

Thu lấy tinh huyết của tám mươi mốt trinh nữ, mượn Nguyệt Phách Thảo, Huyền Âm Hoa, vào đêm trăng tròn luyện hóa, có thể trợ Thánh nữ đột phá Chí Âm Chi Thể đệ cửu trọng..." Lời nói chưa dứt, Lâm Tẫn đã rơi vào trầm tư, khẽ xoa cằm, sắc mặt biến hóa bất định.

Tam Âm Tỏa Hồn Trận?

Chí Âm Chi Thể?

Chẳng lẽ lại là một tổ chức tà giáo tương tự Huyền Độc Giáo?

Đêm trăng tròn... chẳng phải là ba ngày sau sao?

Lâm Tẫn nhìn quanh bốn phía, xích sắt kéo dài trong huyết trì chỉ có gần hai mươi bảy sợi.

Dựa theo đơn phương, còn có hai huyết trì như vậy, đang ẩn giấu ở những nơi không ai biết!

"Hỗn trướng!" Lâm Tẫn đột nhiên nắm chặt quyền, chấn tắt ngọn lửa nến.

Tình trạng ở đây, Tần Tung tuyệt đối không thể không biết.

Vì cái gọi là Thánh nữ đột phá, lại không tiếc tàn hại nhiều thiếu nữ vô tội như vậy.

Xem ra, Tần Tung, không cần thiết phải tiếp tục tồn tại nữa!

"Bệ hạ!" Tô Vãn Tình kinh kêu thành tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi xa nhất của huyết trì.

Nơi đó, một thiếu nữ mặc váy lụa màu mơ đang giãy giụa yếu ớt, chính là cô gái vừa rồi đưa mảnh giấy.

"Vẫn còn sống!

Bệ hạ, nàng ấy vẫn còn sống!" Lâm Tẫn đang định tiến lên cứu, vành tai chợt động.

Hắn như tia chớp lướt đến trước Tô Vãn Tình, vững vàng che chở nàng, ánh mắt sắc bén xuyên thẳng qua một bên khác của phòng đá.

"Kẽo kẹt..." Theo tiếng bước chân nặng nề áp sát, một cánh cửa ngầm ẩn giấu chậm rãi mở ra.

Mấy tên áo xám nối đuôi nhau đi ra, tên cầm đầu vừa đi vừa nói: "Đợi lấy xong tinh huyết của trinh nữ cuối cùng này, lập tức đưa những dược dẫn này về tông môn.

Chân khí trong cơ thể Thánh nữ đã sắp không áp chế được nữa, e rằng không chống đỡ nổi đến lần trăng tròn tiếp theo..." Tiếng nói

chợt ngừng!

Mấy đạo ánh mắt âm lãnh như rắn độc quấn lấy Lâm Tẫn.

Tên áo xám cầm đầu không hề báo trước đột nhiên bật ra một trận cười quái dị chói tai: "Xem xem, lại có quý khách ghé thăm!" Bọn chúng thản nhiên liếc nhìn Lâm Tẫn, trong mắt tràn đầy vẻ thờ ơ như nhìn một vật đã chết.

Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên nụ cười khinh miệt.

Hắn hiểu được chỗ dựa của đối phương đến từ đâu.

Tên áo xám cầm đầu kia, lại là một Tông sư đỉnh phong cường giả!

Trong thời đại Lục Địa Thần Tiên như lông phượng sừng lân, dưới Đại Tông Sư, quả thực gần như vô địch.

"Nói ra vị trí hai cứ điểm khác, Trẫm có thể ban cho các ngươi một cái chết sảng khoái!" Lâm Tẫn nói thẳng vào vấn đề, từng chữ như đao.

Đồng tử tên áo xám co lại.

Hắn không ngờ đối phương lại biết còn có hai cứ điểm, càng không ngờ người trước mắt lại chính là đương kim Thánh thượng!

"Ha ha." Hắn âm trầm cười, chân khí hùng hậu trong cơ thể cuồn cuộn như thủy triều, chậm rãi bước tới: "Ta còn tưởng ai, hóa ra là Hoàng đế Bệ hạ, xem ra hôm nay, là ngày may mắn của chúng ta!" "Ồ?" Lâm Tẫn lông mày khẽ nhướng, cười như không cười: "Lời này là ý gì?" Người áo xám không hề che giấu, lạnh lẽo nói: "Đầu người của ngươi, Thiếu chủ nhà ta đã sớm dự định, vốn muốn sau đêm trăng tròn mới lấy, không ngờ ngươi lại chủ động dâng đến tận cửa!" "Giết!" Thủ lĩnh áo xám lật bàn tay, mấy bóng người phía sau lập tức như sói đói lao ra.

Đối phó loại phế vật này, căn bản không đáng để bản thân tự mình ra tay.

Trong khoảnh khắc!

Mấy đạo đao khí lạnh lẽo xé rách không khí, thẳng đến yết hầu Lâm Tẫn!

Lâm Tẫn lại không hề nhúc nhích.

Tay phải đặt sau lưng, tay trái khẽ che chở Tô Vãn Tình bên cạnh, thần sắc thản nhiên như thường.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Thiếu chủ trong miệng tên áo xám, là ai?

Mũi đao cách đỉnh đầu còn chưa đầy ba tấc.

"Oanh!" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh, một luồng uy áp mênh mông như vực sâu ầm ầm bùng phát!

Tên áo xám lao tới đột nhiên cứng đờ, vẻ dữ tợn trên mặt còn chưa biến mất, chân khí trong cơ thể đã sôi trào như nước lã!

Giây tiếp theo, thân thể chúng như tượng cát gặp bão, từ đầu ngón tay bắt đầu tan rã từng tấc, chớp mắt đã tan thành tro bụi!

"Cái này... cái này không thể nào!" Đồng tử tông sư áo xám co rụt lại, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Thủ đoạn như vậy, dù là Đại Tông Sư cũng khó mà sánh kịp!

Chẳng lẽ vị Hoàng đế trẻ tuổi này đã...

Chạy!

Chương 28

Ý niệm này vừa khởi, hai chân hắn lại nặng như đổ chì.

Trên đỉnh đầu như có vạn quân núi lớn đè xuống, cả người lún sâu vào đá xanh, ngay cả không gian để giãy giụa cũng không có!

"Tông sư nhỏ nhoi, ha." Lâm Tẫn chậm rãi bước tới, vạt áo quét qua mặt đất dính máu, mỗi bước chân đều dường như đạp lên thần kinh đang cận kề sụp đổ của tông sư áo xám.

Hắn tiện tay vung một cái, một đạo khí kình màu tím kim như độc long chui vào đan điền đối phương.

"A!" Dung mạo tông sư áo xám vặn vẹo, công lực khổ tu mấy chục năm như hồng thủy vỡ đê tuôn ra.

Càng khiến hắn tuyệt vọng hơn là, mỗi một tấc kinh mạch trong cơ thể đều bị đạo chân khí hùng hậu kia phong tỏa, ngay cả tự sát cũng trở thành xa vời.

"Muốn chết?" Lâm Tẫn cười lạnh, cổ tay khẽ xoay, chân khí như bàn tay vô hình nhấc thân thể mềm nhũn lên, "Trẫm đã cho phép sao?" Năm ngón tay như kìm sắt bóp chặt yết hầu.

Cổ họng tên áo xám phát ra tiếng "cà cà" rợn người, như thể giây tiếp theo sẽ bị bóp nát xương cổ.

"Nói." Giọng Lâm Tẫn lạnh hơn cả máu trong hồ, "Thiếu chủ nhà ngươi là ai?" Tên tông sư áo xám nhãn cầu bạo đột, giữa sự hỗn loạn cận tử, hắn thần chí hoảng hốt rít lên: "Thiếu...

Thiếu chủ... hắn..." Lời chưa nói hết, toàn thân tông sư áo xám kịch liệt run rẩy, đồng tử đục ngầu lóe lên một tia thanh minh.

Hắn khóe miệng kéo ra một nụ cười thảm, răng hàm đột nhiên

nghiến chặt.

"Rắc" một tiếng giòn tan, túi độc giấu trong kẽ răng vỡ vụn.

"Phụt!" Một dòng máu đen tanh tưởi từ thất khiếu phun ra.

Thân hình Lâm Tẫn nhanh chóng lùi lại, vạt áo đen vẽ ra đường cong sắc bén trong không trung.

Chỉ thấy máu thịt tên tông sư áo xám tan rã với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chớp mắt chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu.

Nơi máu đen văng xuống, mặt đất đá xanh lại bị ăn mòn thành vô số lỗ tổ ong, khói trắng "xì xì" lan tỏa trong phòng đá.

"Kịch độc bá đạo thật!" Giữa lúc tay áo rộng cuộn bay, chân khí hùng hậu hóa thành kình phong, quét sạch dòng máu độc ập đến.

Đáy mắt hắn tựa như có lôi quang xẹt qua, lạnh giọng nói: "Có thể nuôi dưỡng võ đạo tông sư thành tử sĩ như vậy... thủ đoạn của vị Thiếu chủ kia, quả là khiến Trẫm phải nhìn bằng con mắt khác!" Tuy nhiên!

So với vị Thiếu chủ thần bí khó lường kia, điều càng khiến Lâm Tẫn bận tâm hơn, là Thánh nữ của cái gọi là Chí Âm Chi Thể trong truyền thuyết.

Ánh mắt hắn trầm trầm nhìn về phía huyết trì.

Nơi đó cuộn trào, mới là mấu chốt thực sự của âm mưu này!

Trong phòng đá nhất thời tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng chất lỏng đặc quánh trong huyết trì khẽ cuộn trào.

Ngón tay Tô Văn Tình khẽ run, nhìn về phía những thiếu nữ bị xích sắt giam cầm, giọng nói trở nên khản đặc: "Bệ hạ, những cô nương này..." Ánh mắt Lâm Tẫn trầm xuống.

Chân khí bàng bạc trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ phòng đá, lát sau thở dài nặng nề: "Kinh mạch khô cạn, hồn phách đã tan... không cứu được nữa." Hắn cúi đầu nhìn về phía cô gái mặc y phục màu mơ duy nhất còn có hơi thở.

Ngón tay khép lại như kiếm.

Một đạo khí kình chém đứt xích sắt giữa không trung, sau đó hóa thành khí tức ôn hòa chìm vào cơ thể cô gái, bảo vệ tâm mạch đang gần như tan vỡ của nàng.

"Ân..." Theo tiếng rên rỉ yếu ớt, cô gái chậm rãi mở hai mắt.

Khi nàng nhìn rõ hoàn cảnh trước mắt, bản năng muốn giãy giụa, nhưng bị Tô Văn Tình dịu dàng giữ lại: "Cô nương đừng sợ, chúng ta là đến cứu nàng." Cô gái kinh hoảng ngẩng mắt.

Khi nàng nhìn rõ dung mạo ôn nhuận như ngọc của Tô Văn Tình, chợt ngây người.

Giây tiếp theo, nước mắt như vỡ đê tuôn ra, cả người nhào vào lòng Tô Văn Tình, khóc rống lên.

Lâm Tẫn thấy vậy, gân xanh trên trán khẽ giật, trong lòng thầm nghĩ: "Nha đầu này, chẳng lẽ là nhìn trúng Ái phi của Trẫm?" Nghĩ đến Tô Văn Tình lúc này nữ phẫn nam trang, dung nhan thanh tuấn như trích tiên, quả thực so với chân long Thiên tử như hắn còn tuấn lãng hơn ba phần, có người động lòng cũng không có gì là lạ.

Chỉ là trong lòng, sao lại khó chịu như vậy?

"Trẫm hỏi nàng!" Lâm Tẫn tiến lên nửa bước, mắt lạnh như băng: "Vừa rồi vì sao lại đưa mảnh giấy cho nàng ấy?

Không sợ gặp phải khách phong lưu háo sắc sao?" Trong Lãm Nguyệt Các này những người đàn ông tìm vui, làm gì có quân tử chính nhân nào?

Cô gái nghe vậy, mắt đẫm lệ nhìn Lâm Tẫn, rồi lại nghiêng đầu đánh giá Tô Văn Tình, cung kính quỳ trên đất: "Bẩm Bệ hạ, chắc không có nữ tử nào lại đi thanh lâu tìm vui chơi bời chứ?" Lời này vừa thốt ra, thân hình Lâm Tẫn hơi khựng lại, lông mày kiếm khẽ nhướng: "Nàng sớm đã biết nàng ấy là nữ tử?" Cô gái yếu ớt gật đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không: "Nữ phẫn nam trang rõ ràng như vậy, rất khó không nhìn ra..." Nàng liếc mắt, lướt qua cổ và ngực Tô Văn Tình.

Lâm Tẫn theo hướng nàng ra hiệu liếc qua.

Nơi đó không có yết hầu nhô lên như nam tử, lại thêm đường cong bị bó ngực miễn cưỡng ép xuống, đích xác rất khó ẩn tàng.

Hắn khẽ ho một tiếng che giấu sự khó xử.

Quay người nhìn về phía vách đá khắc đầy văn tự Tây Vực.

"Oanh!" Chỉ thấy tay áo rộng hắn vung lên, chân khí ầm ầm hóa thành năm con kim long dữ tợn.

Giữa lúc vảy rồng lấp lánh.

Móng rồng sắc bén như lợi nhận khai thiên, nơi nó lướt qua vách đá nứt vụn từng tấc, những văn tự quỷ dị kia chớp mắt hóa thành phấn vụn.

"Đi thôi." Lâm Tẫn thu thế đứng thẳng, giọng nói lạnh như băng.

Tô Văn Tình đỡ cô gái chậm rãi bước đi.

Khi đi qua huyết trì, nàng vành mắt đỏ hoe nhìn về phía hai mươi sáu thân ảnh trắng bệch kia.

Ngón tay thon dài vô thức siết chặt, nhưng cuối cùng cũng không hỏi nhiều.

Nàng tin Bệ hạ tự có quyết đoán.

Xuyên qua cửa ngầm, cảnh tượng trước mắt khiến đồng tử Lâm Tẫn co lại.

Ai có thể ngờ rằng sau sự xa hoa truỵ lạc của Lãm Nguyệt Các, lại là một nơi âm u lạnh lẽo như vậy?

Không có tiếng tơ trúc quản huyền, không thấy tay áo đỏ phất phơ, chỉ có gió lạnh thổi qua ngõ hẻm, mang theo hàn ý thấu xương.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng đó.

Trầm giọng nói với Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra gần đó: "Mau truyền Ngô Tranh đến gặp." Không lâu sau, một trận tiếng giáp trụ va chạm "khanh thương" từ xa vọng lại gần.

Ngô Tranh thân khoác trọng giáp huyền thiết, khi quỳ một gối xuống đất áo giáp phát ra tiếng kim loại trầm đục.

"Thần tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn giơ tay hư phù, giữa lông mày ngưng kết hàn ý không thể hóa giải.

Hắn đơn giản kể lại chuyện huyết trì, nói đến những thiếu nữ chết thảm kia, mỗi chữ đều như nghiến ra từ kẽ răng: "Thu liễm thi thể của họ tử tế, chọn đất tốt an táng.

Truyền khẩu dụ của Trẫm, lệnh Chu Quân lập tức đốc thúc, Hộ bộ điều tra tường tận quê quán thân thuộc của những nữ tử này, mỗi nhà phát một trăm lượng bạc trắng, miễn trừ ba năm phú thuế lao dịch!" Ngô Tranh chắp tay ứng mệnh: "Thần tuân chỉ!" Hắn để lại bốn tên hộ vệ tinh nhuệ, quay người dẫn theo số Huyền Giáp Quân còn lại bước vào mật thất, tiếng bước chân nặng nề vang vọng trong hành lang đá.

Lâm Tẫn ngẩng đầu nhìn trời.

Mây đen như mực, nuốt chửng cả tinh nguyệt.

Màn đêm u ám này, hệt như tâm cảnh của hắn lúc này, âm trầm đến mức không lọt được một tia sáng nào.

Vài hơi thở sau, Lâm Tẫn cố gắng đè nén tạp niệm, trầm giọng nói với Huyền Giáp Cấm Quân một bên: "Hộ tống Nương nương về cung, không được có sai sót!" "Tuân mệnh!" Bốn tên Huyền Giáp Cấm Quân chắp tay ứng tiếng, tiếng thiết giáp va chạm "khanh thương" mạnh mẽ.

Tô Vãn Tình lông mày lá liễu khẽ nhíu, ngón tay ngọc khẽ kéo vạt áo Lâm Tẫn: "Bệ hạ..." Lâm Tẫn nắm lấy bàn tay ngọc lạnh lẽo của nàng, ôn thanh nói: "Ái phi về cung trước, Trẫm muốn đi Tần phủ." Nói đến đây, đáy mắt hắn hàn quang chợt lóe: "Hai trận nhãn Tam Âm Tỏa Hồn Trận còn lại, cùng với thân phận Thánh nữ kia, lão tặc Tần Tung chắc chắn biết!" Hắn vốn định từ từ tính toán.

Dù sao!

Tần Tung đã kinh doanh trong triều mấy chục năm, phe cánh trải khắp Lục bộ, rễ sâu đã bám sâu vào nền móng Đại Uyên Hoàng triều.

Chỉ có nước ấm luộc ếch, mới có thể từng chút một ép ra nội tình và thế lực phía sau Tần Tung.

Nhưng bây giờ, hắn không muốn đợi nữa!

"Phù" một tiếng trầm đục, cắt ngang suy nghĩ.

Chỉ thấy thiếu nữ được cứu đột nhiên quỳ xuống đất, giọng nói lạnh lẽo phá vỡ sự tĩnh mịch: "Bẩm Bệ hạ, dân nữ có lẽ biết được vị trí hai trận nhãn còn lại, cũng như... thân phận Thánh nữ." Mi cốt Lâm Tẫn như đao khắc.

Một đạo chân khí ôn hòa nâng thiếu nữ dậy: "Nàng tên là gì?" "Bẩm Bệ hạ, dân nữ Thanh Ninh." Thiếu nữ khẽ cúi người.

Hắn đột nhiên ép hỏi, giọng nói lạnh như băng: "Thanh Ninh, hai

trận nhãn còn lại, ở đâu?" Toàn thân Thanh Ninh chợt run lên.

Dường như nhớ lại chuyện cực kỳ đáng sợ, giọng nói nàng mang theo một tia run rẩy khó nhận ra, nhưng lại rõ ràng khác thường: "An Bình thành... và Tập Ninh thành." Lâm Tẫn giữa trán nhíu lại một vết hằn.

Tô Vãn Tình đúng lúc khẽ nói: "Bệ hạ, hai thành này đều ở phía bắc hoàng thành, cách nhau không quá trăm dặm." "Tam Tài định vị, trăm dặm làm giới hạn..." Lâm Tẫn thấp giọng lẩm bẩm, hai mắt ánh vàng rực rỡ, nhìn chằm chằm Thanh Ninh: "Việc này không hề nhỏ, nàng có chắc chắn?" Sắc mặt Thanh Ninh lập tức tái nhợt: "Dân nữ...

Chương 29

dân nữ không dám khẳng định chắc chắn là trận nhãn...” Nàng cắn chặt môi dưới, móng tay hầu như cắm sâu vào da thịt: “Hôm đó bọn chúng tưởng dân nữ hôn mê, trong lúc nói chuyện...

đích xác có nhắc đến hai thành An Bình, Tập Ninh...” Đáy mắt Lâm Tẫn kim mang chợt sáng, chân khí quanh thân cuồn cuộn như sóng dữ.

Đã biết phương vị.

Bất kể hai nơi đó có phải là trận nhãn hay không, có người sống sót hay không, đều phải điều tra rõ ràng!

“Vậy còn Thánh nữ?” Lâm Tẫn truy vấn.

Thanh Ninh nói: “Dân nữ chỉ nghe bọn chúng nhắc đến ba chữ ‘Huyết Liên Tông’.” “Huyết Liên Tông?” Thần sắc hắn ngưng trọng, cái tông môn này hắn chưa từng nghe qua.

Trong chốc lát, gió đêm chợt nổi lên.

Lăng Hồng như quỷ mị xuất hiện, quỳ một gối xuống đất: “Bệ hạ, tình hình lầu ba Lãm Nguyệt Các đã điều tra rõ.” Ánh mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe: “Đến đúng lúc lắm!

Trẫm muốn ngươi lập tức đi...” Lời nói chưa dứt, một tiếng nhắc nhở hệ thống trong trẻo không hề báo trước vang lên: 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ Hoàng thành chưởng khống độ đạt đến: 60%!】【Có muốn lập tức thắp sáng bản đồ cục bộ không?】 Đáy mắt Lâm Tẫn tinh mang chợt sáng!

Theo việc Hộ bộ và Binh bộ được chỉnh đốn, thêm vào sự thành lập của Tân Công bộ, quyền kiểm soát Hoàng thành cuối cùng cũng

quá nửa.

Hệ thống im lặng đã lâu cuối cùng cũng có phản ứng lần nữa.

"Thắp sáng!" Lâm Tẫn không chút do dự quát nhẹ. 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng Đại Uyên Hoàng thành (cục bộ)!】【Nhận được phần thưởng: Một vạn Đại Tuyết Long Kỵ (kèm Đại Tông Sư thống lĩnh: Thương Sóc)!】 "Đại Tuyết Long Kỵ?!" Tiếng nhắc nhở hệ thống vừa dứt, đồng tử Lâm Tẫn chợt co lại, hô hấp cũng theo đó nghẹt lại!

Hắn lập tức nhắm mắt ngưng thần, đưa ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Vừa tiến vào, hàn ý thấu xương liền như thủy triều quét đến.

Trước mắt hắn là một tuyết nguyên mênh mông vô bờ, kéo dài đến màn trời xám xịt thấp thoáng.

Một vạn thiết kỵ thân khoác trọng giáp màu xám bạc, trên phiến giáp kết lại băng sương dày đặc, dưới ánh trời u ám ánh lên vẻ cứng rắn lạnh lẽo của kim loại.

Bọn họ tay cầm thương long kỵ dài mười hai thước, mũi thương sắc lạnh u ám, chỉ là tư thế đứng yên đã toát ra khí thế sắc bén xé nát tất cả.

Toàn bộ đều là Ngũ phẩm võ giả!

Chân khí vạn người phóng ra, trên tuyết nguyên hình thành một trường lực vô hình nặng nề như núi, khiến người ta ngạt thở.

Phối hợp với bộ trọng giáp kia, Lục phẩm võ giả cũng khó mà phá phòng!

Càng khiến người ta chấn động hơn là tọa kỵ của bọn họ, Long Câu Bắc Địa cao gần một trượng khoác giáp nhẹ, cơ bắp cuồn cuộn ở

tứ chi ẩn chứa sức bùng nổ kinh người.

Hơi thở chiến mã phả ra sương trắng lập tức kết thành băng.

Dưới móng ngựa, tuyết đọng bị kình khí vô hình đẩy ra, hình thành từng hố lõm hình tròn hoàn hảo.

Cả đội quân uy nghiêm như vực sâu.

Vạn cổ Ngũ phẩm khí thế chồng chất, cộng hưởng, ngưng tụ thành một cơn lốc chân khí cuồng bạo khổng lồ, khuấy động gió tuyết!

Gió tuyết cuồng loạn xoắn vặn quanh họ, dường như cả mảnh thiên địa này cũng đang e sợ sức mạnh của đội thiết kỵ này.

Phía trước nhất của trận quân thiết kỵ, Thương Sóc đoan tọa trên lưng Long Câu như núi, trọng giáp huyền thiết kết sương phủ tuyết.

Hắn chỉ là ngồi yên, hàn ý lan tỏa quanh thân đã khiến gió tuyết trong phạm vi mười trượng ngưng đọng giữa không trung.

Lâm Tẫn hai mắt chậm rãi lướt qua dòng lũ thép màu xám bạc này, đáy mắt sâu thẳm lướt qua một tia hài lòng khó nhận ra.

Uy thế bậc này!

Đủ sức nghiền nát bất kỳ kẻ địch nào dám cản đường trên thế gian này!

"Bệ hạ?" Lăng Hồng thấy Lâm Tẫn đột nhiên trầm mặc, nghi hoặc tiến lên hỏi: "Bệ hạ, ngài phân phó thần lập tức đi đâu?" Ý thức Lâm Tẫn rút khỏi Tàng Binh Giới.

Hắn tùy ý khoát tay: "Không sao." Có Đại Tuyết Long Kỵ và Đại Tông Sư Thương Sóc, trận nhãn Tam Âm Tỏa Hồn Trận kia, cũng không cần Lăng Hồng ra tay nữa!

Ánh mắt hắn chợt sắc bén, lời nói đột ngột thay đổi: "Ngươi vừa

rồi nói, tình hình lầu ba Lãm Nguyệt Các thế nào?" Ánh mắt Lăng Hồng hàn mang lóe lên, chắp tay trầm giọng nói: "Bẩm Bệ hạ, lời Lưu Phong nói từng câu đều là thật, Lãm Nguyệt Các quả thật là trung tâm tình báo, lầu ba càng là nơi cốt lõi, hơn nữa..." Hắn hơi ngừng lại, ngữ khí càng lúc càng lạnh: "Tổ chức của bọn chúng nghiêm mật, mỗi tháng định kỳ trình nộp mật tín thẩm tra, hiển nhiên đã thành quốc trung chi quốc!" Cảm nhận được uy áp đáng sợ như có như không trên người Lâm Tẫn, Lăng Hồng vô thức ưỡn thẳng lưng, tiếp tục bẩm báo: "Còn về việc bồi dưỡng nữ tử thâm nhập tông môn, địa vị của Chân Hạo Sắt có hạn, nên không biết tường tận." Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng đó, khẽ gật đầu.

Chuyến đi đến Lãm Nguyệt Các lần này, vốn dĩ là để nghiệm chứng lời tình báo của Lưu Phong có thật hay không.

Vì đã xác thực là thật, những chi tiết nhỏ nhặt khác đã không còn quan trọng.

Hiện nay Hộ bộ, Hình bộ, Binh bộ đều nằm trong quyền kiểm soát, cho dù Tần Tung còn muốn bán quan mua tước như trước, chỉ sợ cũng là lực bất tòng tâm.

Còn về thế lực giang hồ phía sau... cần từ từ tính toán.

"Trẫm biết." Lâm Tẫn thản nhiên mở miệng, đáy mắt lạnh quang lưu chuyển: "Phái người canh chừng Lãm Nguyệt Các, ta muốn xem nội dung mật tín được trình lên, ngoài ra, tiếp tục điều tra chuyện thâm nhập tông môn!" Lăng Hồng cung kính lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn quay người nhìn về phía Thanh Ninh, ánh mắt mang theo vài phần ôn hòa: "Nàng còn có người nhà không?

Trẫm có thể phái người hộ tống nàng về." Thanh Ninh nghe vậy, thân hình mềm mại run lên, lập tức quỳ sụp xuống đất.

Những giọt lệ trong suốt lăn dài trên gò má trắng nõn, giọng nàng

nghẹn ngào, mang theo âm run rẩy vỡ vụn: "Bẩm... bẩm Bệ hạ, dân nữ... không biết cha mẹ là ai, từ nhỏ... theo cô cô lớn lên, nhưng cô cô nàng... mấy ngày trước cũng đã mất... nay... dân nữ đã không còn nhà để về..." Dáng vẻ lê hoa đái vũ đó, thật sự khiến người ta trong lòng sinh lòng thương xót.

Lâm Tẫn khẽ thở dài: "Đã như vậy, có nguyện ý vào cung hầu hạ Nương nương không?" "Cái này..." Thanh Ninh nhìn Tô Vãn Tình, có vẻ do dự.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi suýt chết, không khỏi toàn thân chiến lật, khấu đầu mạnh mẽ: "Dân nữ... dân nữ nguyện ý!

Tạ Bệ hạ long ân!" "Tốt!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, quay sang Lăng Hồng: "Đưa nàng đến Thượng Cung Cục." Ánh mắt chứa đựng thâm ý.

Lăng Hồng hiểu ý, chắp tay ứng đạo: "Thần tuân chỉ!" Tuy Thanh Ninh nhìn tựa hồ vô tội, vừa rồi cũng đích xác suýt mất mạng, nhưng tâm thuật đế vương, không thể không đề phòng.

Trước khi vào Khôn Ninh Cung thị phụng Tô Vãn Tình, vẫn cần Cẩm Y Vệ điều tra kỹ lưỡng thân thế lai lịch của nàng.

Đợi an bài ổn thỏa, Lâm Tẫn dắt Tô Vãn Tình về cung, dặn dò nàng về Khôn Ninh Cung nghỉ ngơi trước, chính mình thì ngự giá Ngự Thư Phòng.

Trong Ngự Thư Phòng.

Hải công công cung kính dâng trà thơm.

Lâm Tẫn nhấp một ngụm, chợt trầm giọng gọi: "Thương Sóc!" Lời nói vừa dứt!

Ngoài điện đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề, mỗi bước chân đều tựa hồ có sức nặng ngàn quân, chấn động cửa

sổ khẽ rung.

Ngay sau đó, một thân ảnh nguy nga bước vào điện, trọng giáp huyền thiết dưới ánh nến ánh lên ánh sáng u ám của sắt lạnh.

"Mạt tướng Thương Sóc, khấu kiến Bệ hạ!" Tiếng nói như hồng chung, khi quỳ một gối xuống đất giáp trụ va chạm kêu "khanh thương".

Khí trường đáng sợ tản ra quanh thân khiến ngọn lửa nến trong điện kịch liệt lung lay, suýt chút nữa thì tắt.

Hải công công kinh hãi biến sắc.

Thân là Tứ phẩm võ giả, trước uy thế này hắn ngay cả ngẩng đầu cũng cảm thấy khó khăn.

So với Lăng Hồng, vị tướng quân mạnh mẽ như tháp sắt trước mắt này, toàn thân tản ra sát khí khiến người ta rợn người, hệt như Tu La bước ra từ núi thây biển máu.

Lâm Tẫn hài lòng đánh giá Thương Sóc, tinh mang bạo thiểm: "Tốt!

Rất tốt!" Uy áp của vị Đại Tông Sư này không hề kém Lăng Hồng chút nào.

Mà sát khí trải qua trăm trận chiến kia, càng có hơn chứ không kém.

"Thương Sóc nghe lệnh!" Lâm Tẫn thần sắc nghiêm nghị, uy nghiêm nói: "Trẫm lệnh ngươi lập tức dẫn Đại Tuyết Long Kỵ đến hai thành An Bình, Tập Ninh, điều tra rõ vị trí huyết trì trận nhãn của Tam Âm Tỏa Hồn Trận, phàm kẻ tham dự..." Đáy mắt hắn sát cơ bạo khởi: "Lập tức chém không tha, tru di tam tộc!" "Mạt tướng, lĩnh mệnh!" Thương Sóc tay phải nắm quyền nặng nề đấm vào ngực, giáp trụ va chạm làm rung chuyển điện vũ.

Lâm Tẫn tay áo rộng vung lên, kình khí vô hình nâng Thương Sóc dậy.

Sau đó mệnh lệnh hắn đến Lương Khố chuẩn bị quân nhu, lợi dụng màn đêm nhanh chóng đến An Bình thành.

Với sự nhanh nhẹn của Đại Tuyết Long Kỵ, khoảng cách trăm dặm, chỉ cần một canh giờ là có thể đến!

Lâm Tẫn đứng trước cửa sổ gỗ chạm khắc.

Hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm dần trong xanh.

Nửa vầng trăng treo phá mây mà ra, ánh trăng lạnh lẽo phủ lên mặt đất một lớp bạc lấp lánh.

“Tần Tung...

Chương 30

Cho dù ngươi có câu kết sâu với Huyết Liên Tông đến đâu, trận nhãn huyết trì này... cũng ắt sẽ trở thành vật tế cờ trong trận chiến đầu tiên của Đại Tuyết Long Kỵ của Trẫm!" ...

Trong Tần phủ.

Tần Tung thân khoác trường bào lụa vân văn quý giá, lười biếng tựa mình trên chiếc giường gỗ đàn hương.

Một tay đùa nghịch chén trà sứ xanh, một tay há miệng chờ thị nữ ngón tay ngọc thon dài đưa tới những quả nho đã rửa sạch, một vẻ nhàn nhã.

"Lão gia." Quản gia cung kính vào trong, phá vỡ sự an nhàn này, thần sắc ngưng trọng nói: "Xảy ra chuyện rồi." Tần Tung cau mày, phất tay xua lui thị nữ hai bên, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Nói!" "Lăng Hồng vừa rồi đã đến Lãm Nguyệt Các." Quản gia thấp giọng nói.

"Ồ?" Tần Tung lông mày nhướng lên, đôi mắt già đục ngầu đột nhiên sắc bén như kim: "Con chó Lưu Phong này, đúng là chết chưa hết tội!" Vì Lăng Hồng có thể đến Lãm Nguyệt Các, ắt là Lưu Phong đêm khuya diện thánh đã thổ lộ cơ mật.

"Hoàng thượng có cùng đi không?" "Theo lời lão bảo, một đoàn ba người, Lăng Hồng gọi một người trong số đó là 'công tử'." Ngón tay Tần Tung khẽ vuốt ve vành chén trà, như có điều suy nghĩ: "Ba người?" Ánh mắt hắn dần sâu hơn, tựa hồ đang suy tư về thân phận của người thứ ba thần bí.

Quản gia cúi đầu đứng yên, không dám nói lời bừa bãi.

Vài khắc tĩnh mặc sau, Tần Tung chậm rãi đứng dậy, trường bào gấm lụa trượt khỏi vai.

Hắn vận động cổ, chợt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Cứ điều tra đi... dù sao tiểu Hoàng đế kia... cũng sống không được bao lâu." Tiện tay khoác lên chiếc áo choàng lông thêu, bước đến trước cửa sổ.

Gió thu đêm lành lạnh thổi vào mặt.

Hắn đột nhiên nghiêng đầu hỏi: "Bên Lang Đình... tình hình thế nào rồi?" "Bẩm lão gia." Quản gia tất cung tất kính khom lưng nói: "Biên cảnh phía Bắc báo tin, hai tên người Lang Đình kia đã rời khỏi Đại Uyên." Tần Tung khẽ gật đầu.

Tính ra thời gian, cũng sắp đến lúc rồi!

Giờ khắc này.

Lang Đình Đan Vu chắc hẳn đã biết tin sứ giả bị trảm, lôi đình nổi giận là điều khó tránh khỏi.

Đến lúc đó.

Nộ hỏa của Lục địa thần tiên giáng lâm, đủ để nghiền nát tên tiểu hoàng đế kia triệt để!

Nghĩ đến đây.

Khóe miệng Tần Tung hiện lên một nụ cười lạnh lùng, lẩm bẩm: "Xem ra, số mệnh của hắn...

đã bắt đầu đếm ngược rồi." Y chầm chậm đi đến án kỷ bên cạnh, ung dung nâng chén trà nhấp một ngụm, giữa hàng mày tỏ rõ vẻ đắc chí thỏa mãn.

"Không hay rồi!" Một tiếng kêu hoảng sợ đột nhiên xé toạc sự yên tĩnh, khiến chén trà trong tay Tần Tung suýt văng ra.

Y ngước mắt nhìn.

Chỉ thấy một thân vệ lăn lê bò toài xông vào trong phòng, ánh mắt y chợt ngưng tụ hàn quang sâm lãnh.

Cưỡng chế nộ hỏa.

Khí thế toàn thân y tản ra, giọng nói lạnh như băng: "Nói!" Thân vệ ngã nhào xuống đất, toàn thân run rẩy như người bị sốc: "Đại...

đại nhân!

Lãm Nguyệt Các... dưới đất..." "Dưới đất ư?" Tần Tung giật mình, sau đó chợt bừng tỉnh, một cỗ chân khí khủng bố ầm ầm bùng phát!

Nến lửa xung quanh chợt tắt ngúm, án kỷ bên cạnh "rắc" một tiếng vỡ tan tành.

Thân ảnh y như điện xẹt, y vươn tay bóp chặt cổ họng thân vệ, giọng điệu thấm đẫm sát ý: "Dưới đất, thế nào rồi?!" Trận nhãn Tam Âm Tỏa Hồn Trận nằm dưới Lãm Nguyệt Các, vô cùng quan trọng!

Mặt thân vệ tím bầm, khó khăn nặn ra từng từ đứt quãng: "Huyền...

Huyền Giáp Cấm Quân...

đã hủy trận nhãn...

Lô đỉnh...

đều bị bọn họ mang đi... an táng rồi..." "Thao!" Sợi dây lý trí trong đầu Tần Tung triệt để đứt lìa!

Một tiếng gào thét phẫn nộ tột cùng vang lên, chân khí cuồng bạo cuồn cuộn trào ra, ném mạnh thân vệ trong tay đi như ném một cái túi vải rách!

Thân vệ đập mạnh vào tường, miệng phun máu tươi, ngã rũ xuống đất.

“Lâm Tẫn tiểu nhi!

Ngươi muốn chết!” Tần Tung mắt nứt tai reo, gào thét the thé!

Tam Âm Tỏa Hồn Trận duy trì việc Thánh nữ đột phá Chí Âm Chi Thể trọng thứ chín vô cùng mấu chốt!

Trận nhãn bị hủy, lô đỉnh mất sạch.

Không còn sự chống đỡ của Chí Âm Chi Khí này, Thánh nữ e rằng... không thể đợi được đến đêm trăng tròn kế tiếp!

Nơi góc tường.

Quản gia co rúm người lại, như rơi vào hầm băng, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại, sợ hãi một tiếng động nhỏ cũng sẽ dẫn đến tai ương diệt đỉnh.

Không biết qua bao lâu.

Uy áp khiến người ta nghẹt thở kia cuối cùng cũng dần tiêu tán.

Tuy nhiên nộ hỏa và sát ý trong mắt Tần Tung, lại như huyền băng rèn luyện vạn năm, không hề suy giảm.

“Ảnh Tử!” Tiếng quát trầm thấp mang theo vô tận lệ khí chợt vang lên!

Bóng đen không tiếng động ngưng tụ, quỳ một gối trước mặt Tần Tung, hệt như một bóng tiễn không có sinh mệnh.

“Gia quyến Lưu Phong, một kẻ nào được sống sót!” Giọng Tần Tung lạnh như sắt, mỗi chữ đều thấm đẫm máu tanh.

Nếu không phải Lưu Phong đêm khuya vào cung mật báo, nếu không phải hắn giao Lãm Nguyệt Các cho Lâm Tẫn...

Huyền Giáp Cấm Quân sao có thể tìm được trận nhãn tuyệt mật kia?

Tất cả những điều này.

Đều là Lưu Phong tự đào mồ chôn mình!

"Ngoài ra!" Mắt già Tần Tung nguy hiểm nheo lại, hàn quang bắn ra: "Đến hoàng cung, tiện tỳ Tô Vãn Tình kia, dám phản bội lão phu...

ả, cũng không cần giữ lại nữa!" Bên cạnh Lâm Tẫn có Đại Tông Sư Lăng Hồng hộ vệ, tạm thời không thể động đến hắn.

Nhưng Tô Vãn Tình... nhất định phải chết!

Mấy ngày trước phân thân thiếu thuật, bây giờ, liền để tên tiểu nhi Lâm Tẫn kia nếm trải, tận mắt chứng kiến người gối chăn hóa thành xương khô là tư vị gì!

Ảnh Tử khẽ gật đầu, thân ảnh chợt lóe lên, như tàn ảnh bị gió đêm cuốn đi, chợt tiêu tán không dấu vết.

Tần Tung lúc này mới không vội không vàng quay người.

Ánh mắt rơi vào tín thân đang chảy máu khóe miệng, khí tức suy yếu: "Lập tức tìm kiếm nơi ẩn bí khác, sưu tầm lô đỉnh, bố trí lại Huyết Trì!" Tín thân cố nén kịch thống, vùng vẫy đứng thẳng người, khàn giọng nói: "Tuân mệnh, đại nhân!" Tần Tung chắp tay sau lưng đứng thẳng.

Ngưng vọng màn đêm u tối ngoài cửa sổ, đốt ngón tay y vì dùng lực quá độ mà vặn vẹo biến dạng, phát ra tiếng "lạc lạc" ghê người, thảm như xương trắng.

"Lâm Tẫn..." "Hại ta hỏng việc lớn như vậy, chư thần Phật cũng không cứu nổi ngươi!" Sáng hôm sau.

Lâm Tẫn uể oải duỗi người, cúi đầu nhìn ngọc nhân trong lòng.

Tô Vãn Tình tóc mây rối bời, da thịt trắng hơn tuyết, vẫn còn ửng hồng, dáng vẻ say ngủ xuân sắc đào động lòng người.

Nàng trên mặt hiện lên một nụ cười mỉm.

Đêm qua quả thực mặn nồng sâu sắc.

Tô Văn Tình không biết vì sao lại đặc biệt chủ động, trăm phương ngàn kế quấn quýt.

Có vài tư thế suýt nữa khiến y thất thủ ngay tại chỗ, ngay cả những tài liệu "tần tư" nổi tiếng đời trước y cũng chưa từng thấy qua.

"Chẳng lẽ...

Chương 31

đi thanh lâu xong, liền khai khiếu rồi?" Lâm Tẫn thu liễm tâm thần.

Y không đánh thức mỹ nhân đang ngủ say, lặng lẽ đứng dậy, khoác long bào.

Nâng tay xoa xoa tấm lưng mỏi nhừ, thở dài một hơi, lúc này mới bước chân ra khỏi tẩm điện.

Y không đến Thiên Uyên Điện lâm triều.

Lão tặc Tần Tung cáo bệnh ở nhà, đến đó cũng chỉ là ứng phó.

Trong Ngự Thư Phòng.

Hải công công dâng lên một chén thuốc an thần tỉnh não ấm nóng.

Lâm Tẫn nhấp một ngụm, chỉ thấy một cỗ thanh khí thẳng thấu linh đài, tinh thần y chợt chấn động.

"Bệ hạ." Lăng Hồng bước đi trầm ổn, nhanh chóng bước vào, quỳ một gối hành lễ.

Lâm Tẫn phất tay, đặt chén canh xuống, hàng mày kiếm hơi nhíu: "Phủ lão tặc, có động tĩnh gì không?" Lăng Hồng đứng dậy, trầm giọng nói: "Bẩm Bệ hạ, trong ngoài phủ đệ bình tĩnh như thường, không thấy chút dị trạng nào." Lâm Tẫn dùng đầu ngón tay khẽ gõ long án, trầm ngâm: "Kỳ lạ...

Trận nhãn Huyết Trì bị phá, lão tặc sao có thể không biết?

Lại có thể nhịn được khẩu khí này?" Với tính cách có thù tất báo của Tần Tung.

Càng bình yên sóng lặng thế này, Lâm Tẫn trong lòng càng nảy

sinh cảnh báo ngầm.

"Tuy nhiên..." Lăng Hồng tiến lên nửa bước, chắp tay bẩm báo: "Đêm qua, Thượng Thư Bộ Binh tiền nhiệm Lưu Phong cả nhà trên dưới, đều bị đồ sát, trạng thái tử vong... cực kỳ khủng khiếp!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Việc này không nói cũng tự rõ, chắc chắn là thủ bút của Tần Tung.

Chính mình đêm đến Lãm Nguyệt Các, không thể qua mắt được tai mắt của lão hồ ly kia.

Hắn không dám công khai phạm thiên uy, liền lấy gia quyến Lưu Phong ra trút giận, thủ đoạn quả thật ti tiện.

"Thôi bỏ đi." Lâm Tẫn phất tay, giọng điệu nhạt nhẽo: "Cứ sai người thu liễm an táng thỏa đáng là được." Lưu Phong dựa dẫm Tần Tung nhiều năm, gia quyến y cũng không phải thiện loại.

Giờ đây người chết đèn tắt, ân oán tự tiêu.

Lăng Hồng ôm quyền lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, hỏi: "Chân Hạo Trạch hiện giờ không sao chứ?" Lăng Hồng đáp: "Từ đêm qua rời khỏi Lãm Nguyệt Các, y liền luôn đóng cửa không ra, đến nay chưa đặt chân nửa bước ra khỏi phủ đệ." "Ha ha..." Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một nụ cười khinh miệt không che giấu.

Sợ chết đến vậy, e rằng đã như chim sợ cành cong, chỉ sợ lặp lại vết xe đổ của Lưu Phong, gặp phải độc thủ của Tần Tung.

Nghĩ đến đây.

Ánh mắt Lâm Tẫn thoáng qua một tia trêu tức, ung dung nói: "Truyền chỉ Ngô Tranh, điều một đội Huyền Giáp Quân, đóng giữ ngoài cửa phủ Thị Lang, "hộ vệ" Chân Thị Lang chu toàn!" Lăng

Hồng thấy nụ cười đầy ẩn ý nơi khóe miệng đế vương, trong lòng đã hiểu, liền cung thân ứng lời, nhanh chóng lui xuống.

Lâm Tẫn lại nhấp một ngụm canh, nghiêng người phân phó: "Tuyên Chu Quân, Quách Chấn Hào vào yết kiến!" Hải công công cúi đầu đáp: "Tuân chỉ!" Lâm Tẫn khẽ nhắm hai mắt, đầu ngón tay khẽ gõ án kỷ.

Nhân lúc Tần Tung cáo bệnh nằm im, phải lệnh Chu Quân dùng lực lượng của Bộ Hộ, nhanh chóng xây dựng Bộ Công mới.

Trọng trung chi trọng, chính là chiếc Khúc Viên Lê kia, nhất định phải đốc tạo càng nhanh càng tốt!

Mảnh đất trống phía sau Vân Bình Sơn, đã sớm hư vị chờ đợi.

"Không biết thành An Bình bên kia...

Thương Sóc xử lý thế nào rồi?" Lâm Tẫn khẽ nói.

Có Đại Tuyết Long Kỵ và Đại Tông Sư trấn giữ, cũng không quá lo lắng, chỉ là... có chút tò mò mà thôi.

"Đinh!" Đúng lúc này.

Một âm báo điện tử lạnh lùng quen thuộc, như thấu hiểu suy nghĩ của đế vương, đột nhiên vang lên trong thức hải của Lâm Tẫn!

"Chúc mừng Túc chủ tuần thị An Bình Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?" Ngón tay Lâm Tẫn đang gõ long án chợt cứng đờ.

An Bình Thành, thành công rồi!

Ý niệm chợt lóe lên.

Tuy nhiên.

Đại Tuyết Long Kỵ tuy đã chưởng khống An Bình Thành, nhưng

không có nghĩa là trận nhãn Huyết Trì vô cùng quan trọng của Tam Âm Tỏa Hồn Trận đã bị phá hủy.

Nhưng.

Với thủ đoạn thông thiên của Đại Tông Sư Thương Sóc, tìm ra nơi trận nhãn, tuyệt đối không phải việc khó!

"Điểm sáng!" Ánh mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe, tâm niệm kiên quyết như sắt.

"Đinh!" "Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: An Bình Thành!" "Nhận được phần thưởng: Hai nghìn Phượng Linh Vệ (phụ: Tông sư chỉ huy sứ Yến Kinh Tuyết)." Âm báo của Hệ thống vẫn lạnh lùng không chứa một chút tình cảm nào, nhưng lại khiến trái tim Lâm Tẫn đập mạnh một cái!

Phượng Linh Vệ?

Lấy phượng làm tên... nghe đã biết tuyệt đối không phải phàm phẩm!

Trong Tàng Binh Giới, cảnh tượng chợt biến đổi.

Hai nghìn thân ảnh lặng lẽ đứng thẳng.

Bọn họ mình khoác khinh giáp ngân huy lưu chuyển, vai giáp và hộ tâm kính khắc họa văn lộ lông vũ lửa trừu tượng, vừa hiển lộ sự tôn quý của Phượng Hoàng, lại toát lên uy nghi lạnh lùng bất khả xâm phạm.

Eo đeo đồng loạt thanh kiếm ba thước, vỏ kiếm cổ phác, hàn quang ẩn chứa bên trong.

Mỗi người thân hình cao thẳng như tùng, ánh mắt như điện.

Chân khí hùng hậu của Võ giả Lục phẩm ẩn ẩn lưu chuyển quanh thân bọn họ.

Khí tức hai nghìn người hồn nhiên nhất thể, hội tụ thành một luồng khí tràng bàng bạc khiến người ta run sợ, dường như cả không khí cũng vì thế mà ngưng trệ.

Người nữ tử đứng đầu trận, trong khoảnh khắc thu hút mọi ánh nhìn.

Nàng dáng người cực cao, đôi chân thon dài thẳng tắp, một thân khinh giáp ngân linh tôn lên thân hình càng thêm nhanh nhẹn anh tuấn.

Dung nhan tuyệt mỹ, băng cơ ngọc cốt, nhưng giữa hàng mày lại ngưng tụ sự lạnh lẽo và trầm tĩnh như sương tuyết.

Chính là Tông sư chỉ huy sứ, Yến Kinh Tuyết!

Nàng không cầm kiếm trong tay.

Nhưng thanh trường kiếm treo bên eo thon, bản thân nó đã như một tia sấm sét sắp phát ra, tuyên cáo thực lực khủng bố của chủ nhân nó.

"Toàn bộ là nữ tử?" Lâm Tẫn quét qua chi đội tinh nhuệ toàn là nữ tử này, giữa hàng mày không những không có nửa phần khinh thị, mà ngược lại còn thoáng qua một tia kinh hãi khó nén!

Đặc biệt là chỉ huy sứ Phượng Linh Vệ – Yến Kinh Tuyết!

Tông sư chi thế ẩn ẩn tản mát ra từ nàng, lại so với Ngô Tranh cũng không hề kém cạnh!

Nếu hai người này thật sự đối đầu tử chiến, cá chết tay ai, vẫn chưa thể biết!

Lâm Tẫn ý thức từ từ rút khỏi Tàng Binh Giới, khẽ thở hắt ra, hàng mày kiếm lại hơi nhíu lại.

Thực lực của Phượng Linh Vệ không cần nghi ngờ, có thể xưng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng số lượng dù sao cũng có hạn.

Nếu lệnh họ xung kích hãm trận, khai cương thác thổ, e rằng không phải lựa chọn tốt nhất.

Mà xét về khả năng tình báo thám thính, năng lực của Cẩm Y Vệ vẫn hơn họ...

Nhất thời.

Chi lực lượng mạnh mẽ và đặc biệt này nên đặt ở đâu, lại khiến Lâm Tẫn vị đế vương này cũng cảm thấy vài phần khó xử.

"Bệ hạ." Đúng lúc này.

Hải công công cung thân bước nhanh vào Ngự Thư Phòng.

Trên khay gỗ tử đàn y đang nâng, vững vàng đặt một chiếc ấm ngọc ôn nhuận: "Đây là Ngự Thiện Phòng vừa dâng lên, Quý Phi nương nương đặc biệt phân phó, chuẩn bị trà thuốc tư bổ cho ngài." Vừa nói, y vừa cẩn thận rót trà cho Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn nâng chén trà ấm nóng.

Nhấp một ngụm, vị thuốc hơi đắng, nhưng lại có một mùi thơm ấm áp thuần khiết lan tỏa nơi cổ họng.

Y chép miệng một cái, trong lòng thầm cười: "Nha đầu này...

đêm qua là trẫm chưa đủ sức, hay nàng lo lắng long thể của trẫm bị hao tổn rồi?

Chương 32

Sách, xem ra đêm nay trẫm phải chứng minh cho nàng thấy, eo này của trẫm... khụ, hùng tráng lắm!" Nói xong, y lại nhấp thêm một ngụm đầy thỏa mãn.

"Đúng rồi!" Chợt!

Một tia linh quang như điện chớp xẹt qua ý nghĩ, Lâm Tẫn đột ngột đứng dậy khỏi long ỷ!

Động tác đột ngột này, dọa Hải công công cùng các thái giám thị lập cung nữ trong Ngự Thư Phòng "phịch" một tiếng đồng loạt quỳ rạp xuống đất, hồn bay phách lạc!

Khoảnh khắc đó.

Bọn họ gần như đã nghĩ xong mình sẽ chôn xương ở đâu rồi!

Ánh mắt Lâm Tẫn liếc thấy chúng nhân chợt quỳ rạp xuống đất, run rẩy, trong lòng thoáng qua một tia bất đắc dĩ dở khóc dở cười.

"Các ngươi quỳ làm gì?" Y phất tay, giọng điệu mang theo vài phần buồn cười: "Bình thân!

Trẫm chẳng qua là nghĩ thông một chuyện thôi." "Tạ Bệ hạ long ân!" Mọi người như được đại xá, vội vàng khấu tạ, sau đó mới run rẩy đứng dậy.

Hải công công càng lén lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi.

Lâm Tẫn cúi đầu.

Nhìn chén trà thuốc vẫn còn hơi ấm trong tay, lắc đầu cười khẽ, trong lời lẩm bẩm mang theo một tia trêu ghẹo: "Trà của ái phi, đưa

đến đúng lúc thật!" Nơi kín đáo của Khôn Ninh Cung.

Luôn có một đội Cẩm Y Vệ ẩn mình, bảo vệ Tô Vãn Tình.

Nhưng...

Cẩm Y Vệ dù sao cũng là nam tử, lâu ngày ẩn mình trong thâm cung cấm uyển, cả về lễ chế lẫn hành sự, đều có nhiều bất tiện.

Mà chi Phượng Linh Vệ này, toàn bộ là nữ tử, võ nghệ siêu quần.

Để họ canh giữ hậu cung, chẳng phải là trời đất tác hợp sao?

"Yến Kinh Tuyết!" Lâm Tẫn từ từ ngồi xuống, giọng điệu trầm ổn mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Vừa dứt lời.

Y liền cảm ứng được một cỗ khí tức sắc bén lạnh lẽo thoáng qua, một thân ảnh cao ráo nhanh nhẹn đã từ ngoài điện bước vào.

Nàng bước đi không để lại dấu chân nhưng mang theo một cỗ nhuệ khí bức người.

Khinh giáp ngân linh tôn lên những đường cong cơ thể hoàn mỹ, đôi chân thon dài cử động giữa những bước chân toát lên sức mạnh và tốc độ.

Gương mặt tuyệt mỹ kia như phủ một lớp hàn băng vạn năm, ánh mắt trầm tĩnh mà sắc bén, toàn thân tuy cố ý thu liễm, nhưng vẫn toát lên một cỗ cảm giác áp bách khiến người ta run sợ.

"Thần, Phượng Linh Vệ chỉ huy sứ Yến Kinh Tuyết, khấu kiến Bệ hạ!" Yến Kinh Tuyết đi đến dưới bậc ngự giai, quỳ một gối xuống đất, động tác dứt khoát nhanh nhẹn, giáp y khẽ vang, tư thái cung kính nhưng không mất đi vẻ anh vũ.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, nâng tay hư đỡ: "Yến ái khanh bình thân." Ánh mắt y như đuốc, thẳng vào trọng tâm: "Từ ngày hôm nay,

trẫm lệnh khanh suất lĩnh toàn bộ Phượng Linh Vệ trấn thủ hậu cung, khanh cần đích thân hộ vệ Quý Phi chu toàn, không được có nửa phần sai sót!" Yến Kinh Tuyết ôm quyền lĩnh mệnh, giọng nói trong trẻo như vàng ngọc va vào nhau: "Thần, tuân chỉ!" "Hải công công." Lâm Tẫn phân phó: "Dẫn Yến ái khanh đến Khôn Ninh Cung làm quen đường đi, đồng thời, truyền khẩu dụ của trẫm cho Lăng Hồng, lệnh hắn lập tức rút toàn bộ ám tiêu Cẩm Y Vệ trong hậu cung ra!" "Tuân chỉ!" Hải công công cung kính lĩnh mệnh, nghiêng người đối với Yến Kinh Tuyết làm một động tác "mời", hai người trước sau lui ra khỏi điện.

Lâm Tẫn thả lỏng dựa vào lưng ghế long ỷ rộng rãi.

Có Phượng Linh Vệ trấn thủ thâm cung, lại có Yến Kinh Tuyết bậc Tông Sư đích thân hộ vệ Tô Vãn Tình.

Tuy không dám nói từ nay cao gối vô lo.

Nhưng, ít nhất không cần lo lắng lão tặc Tần Tung.

Việc tiếp theo phải làm.

Chính là nhanh chóng thanh trừ ba Bộ Trùng còn lại, giải quyết lão tặc Tần Tung cùng thế lực giang hồ phía sau, triệt để nắm triều đình trong tay!

"Oanh!!!" Một tiếng nổ lớn kinh hoàng như long trời lở đất bất ngờ vang lên!

Cả Ngự Thư Phòng chấn động kịch liệt, cột kèo rên rỉ, bụi trần nhanh chóng rơi xuống, bút mực giấy nghiên trên án kỷ đồng loạt nhảy lên!

Lâm Tẫn thu liễm tư tự, ánh mắt hàn quang bạo xạ!

Thân hình như quỷ mị chợt lóe lên, đã xuất hiện dưới hiên ngoài Ngự Thư Phòng!

Khói bụi lúc này chính xác đang thổi vào mặt.

“Tiếng nổ lớn từ đâu?!” Y quát lớn xuyên qua màn khói bụi.

Lời còn chưa dứt.

Một Cẩm Y Vệ như cơn gió đen cuốn theo khói bụi vọt đến trước thềm, một gối nặng nề quỳ xuống đất, giọng nói mang theo sự cấp bách và kinh nộ chưa từng có: “Khải bẩm Bệ hạ!

Khôn Ninh Cung xuất hiện thích khách!

Mục tiêu của chúng... nhắm thẳng Quý Phi nương nương!” “Cái gì?!” Sắc mặt Lâm Tẫn chợt biến đổi dữ dội, chân khí toàn thân ầm ầm bùng phát!

Người đã hóa thành một luồng sáng xé rách không khí, mang theo sát ý ngút trời, điên cuồng lao về hướng Khôn Ninh Cung!

Tiền đình Khôn Ninh Cung, khói bụi chưa tan.

Cổng cung chạm khắc rồng phượng bị cự lực đánh sập nửa bên, đá vỡ gỗ gãy ngổn ngang khắp nơi.

Trong mùi bụi phấn nồng nặc, lẫn lộn một tia âm lãnh như có như không, khiến người ta run sợ.

Ánh mắt Lâm Tẫn như điện, trong nháy mắt khóa chặt trước cửa chính điện.

Vài cung nữ mặt không còn chút máu, đang vây quanh đỡ lấy thân ảnh mảnh mai kia – Tô Vãn Tình.

Nàng tựa lưng vào cột rồng bằng vàng, sắc mặt tái nhợt, dung nhan tuyệt mỹ vẫn còn vương vẻ sợ hãi, vầng trán trắng mịn thấm đẫm mồ hôi lạnh, vài lọn tóc lòa xòa dán bên má.

Thân thể khẽ run, hoàn toàn dựa vào ý chí cường ngạnh chống đỡ mới không mềm nhũn ngã xuống.

Trong ngoài điện, hơn trăm Phượng Linh Vệ đã bày ra trận thế.

Khinh giáp ngân linh trong màn bụi mờ phản chiếu hàn quang, lợi kiếm bên eo đều đã tuốt vỏ, mũi kiếm lạnh lẽo sắc bén nghiêng xuống đất, cảnh giác phong tỏa từng tấc không gian.

"Ái phi!" Lâm Tẫn bước ra một bước, thân hình như quỷ mị vụt đến trước mặt Tô Vãn Tình.

Mang theo sức mạnh không thể nghi ngờ, y ôm chầm lấy người đang kinh hồn chưa định vào lòng.

Đâm vào lồng ngực quen thuộc mà rắn chắc ấy, sự kiên cường Tô Vãn Tình cố gắng duy trì khoảnh khắc tan vỡ.

Như người chết đuối vớ được cọc gỗ.

Nàng lao cả người vào lòng Lâm Tẫn, đôi tay mảnh mai siết chặt lấy eo y, vùi sâu mặt vào vạt long bào thêu kim tuyến.

Tiếng nghẹn ngào kìm nén không thể nào kiềm chế được nữa, hóa thành những tiếng nức nở đứt quãng.

"Bệ hạ...

Bệ hạ..." Nàng nói không thành lời, thấm đẫm nỗi sợ hãi tột cùng sau khi thoát chết: "Thần thiếp... thần thiếp cứ nghĩ... sẽ không còn gặp được ngài nữa..." "Không sao rồi, trẫm ở đây." Lâm Tẫn làm dịu giọng điệu, cố nén nộ hỏa ngút trời đang cuồn cuộn trong lồng ngực.

Y một tay siết chặt lấy thân thể run rẩy của nàng, một tay khác nhẹ nhàng mà kiên định, vuốt ve lưng nàng hết lần này đến lần khác, cố gắng xoa dịu nỗi sợ hãi đã thấm sâu vào xương tủy.

"Yến Kinh Tuyết đang ở đâu?!" Ánh mắt Lâm Tẫn như chim ưng sắc bén quét qua toàn trường.

Giọng nói đột nhiên lạnh như băng, ẩn chứa uy áp của thiên tử nổi

giận.

Hải công công một bên đã hồn bay phách lạc, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, lăn lê bò toài lên trước, giọng run rẩy: "Bẩm... bẩm Bệ hạ!

Vừa rồi... bóng đen!

Bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng vào nương nương!

Nếu không phải Yến đại nhân cản lại... nương nương người...

Yến đại nhân lệnh chúng thần hộ giá, còn bản thân thì đuổi theo thích khách rồi!" Lời nói đứt quãng vừa dứt.

Trước Khôn Ninh Cung một mảnh tịch lặng, chỉ còn tiếng nức nở kìm nén của Tô Vãn Tình và tiếng giáp y khẽ vang khi Phượng Linh Vệ cảnh giới.

Sát cơ trong lồng ngực Lâm Tẫn cuồn cuộn gần như ngưng thành thực chất!

Tô Vãn Tình sống lâu trong thâm cung, ôn uyển nhàn tĩnh, sao từng kết oán với ai?

Chương 33

Trong cung cấm giới bị sâm nghiêm thế này.

Kẻ nào có thể to gan lớn mật đến vậy, thủ đoạn quỷ dị, mục tiêu rõ ràng ám sát đương triều Quý Phi – trừ lão tặc Tần Tung ra, còn có thể là ai?!

"Hay... hay lắm!" Lâm Tẫn thốt ra từng lời như gió lạnh Cửu U thổi qua, mỗi âm tiết như băng trùy đâm ra, mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

Sâu trong mắt y, ngọn núi lửa mang tên phẫn nộ, ầm ầm phun trào!

"Xuy!" Tiếng phá không chợt vang, Lăng Hồng đã đột ngột xuất hiện!

Nhìn cảnh tượng ngổn ngang, trong lòng chấn động kịch liệt, vội vàng tiến lên quỳ xuống: "Thần đến cứu giá chậm trễ, tội đáng vạn chết!

Xin Bệ hạ xá tội!" Lâm Tẫn không thèm nhìn hắn, lời nói như sắt lạnh ma sát, từng chữ bắn ra từ kẽ răng: "Dẫn Cẩm Y Vệ, lập tức phong tỏa phủ Thủ Phụ!" "Trừ lão tặc Tần Tung, phàm kẻ nào tự tiện ra vào đều chém!" Thân thể Lăng Hồng run mạnh.

Hắn chưa từng thấy Bệ hạ nổi giận đáng sợ đến vậy, liền ôm quyền lĩnh mệnh, giọng nói trong trẻo như kim thiết: "Thần tuân chỉ!" Dư âm còn đó.

Người đã hóa thành một tàn ảnh vút đi.

Lâm Tẫn coi việc Lăng Hồng rời đi như không, cánh tay siết chặt, vững vàng đỡ lấy eo thon của Tô Vãn Tình, sải bước vào tẩm cung,

đồng thời lạnh giọng nói với Hải công công: "Truyền thái y, nhanh chóng chuẩn bị thuốc an thần!" "Tuân chỉ!" Hải công công cung thân ứng mệnh, không dám có chút chậm trễ nào.

Đỡ Tô Văn Tình ngồi vững trên long tháp, Lâm Tẫn đặt lòng bàn tay lên lưng nàng, một cỗ chân khí ôn nhuận hùng hậu từ từ truyền vào, sơ thông kinh mạch đang rối loạn của nàng.

Y cố ý hạ giọng nói: "Ái phi, nàng đỡ hơn chút nào chưa?" Tô Văn Tình ngước mắt, đáy mắt long lanh nước, tràn đầy cảm động: "Làm Bệ hạ bận tâm, thần thiếp không sao rồi." Lâm Tẫn ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc hơi rối của nàng: "Lát nữa uống thuốc an thần, nghỉ ngơi cho tốt." Tô Văn Tình ngoan ngoãn gật đầu, dịu giọng nói: "Bệ hạ cứ an tâm, quốc sự là trọng, thần thiếp bên này không sao, ngài cứ đi làm việc đi." Lâm Tẫn nhìn nàng thật sâu, cúi người in một nụ hôn lên vầng trán mịn màng của nàng, sau đó quay người.

Bước ra khỏi cửa cung.

Một bóng người như tuyết rơi không tiếng động, quỳ một gối xuống đất: "Thần hộ vệ thất chức, xin Bệ hạ trách phạt!" Chính là Yến Kinh Tuyết.

Lâm Tẫn không quay đầu, chắp tay đứng trên bậc cao, từng lời lạnh thấu xương: "Kẻ đó đâu?" Yến Kinh Tuyết trầm giọng bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, thích khách thân pháp quỷ dị, đặc biệt thiện trường đào tẩu, thần... chưa thể đuổi kịp." Nàng hơi dừng lại, chỉ vào vật ở bên bậc thềm: "Nhưng, thần đã chém đứt cánh tay trái của hắn." Lâm Tẫn lạnh lùng quét mắt nhìn.

Một cánh tay cụt vắt ngang bậc đá, vết cắt phẳng lì như gương, xương trắng lờ mờ hiện ra trong vết máu.

Máu tươi cuồn cuộn chảy ra, cánh tay cụt lại vẫn còn khẽ co giật,

mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt lấn át bụi phấn trong không khí.

Vệt máu đỏ tươi uốn lượn chảy trên bậc ngọc trắng, trông thật kinh tâm động phách.

"Đập nát!" Ánh mắt Lâm Tẫn hàn mang như băng nhận, từng chữ thấm độc: "Cho chó ăn!" "Tuân chỉ!" Yến Kinh Tuyết đáp lời dứt khoát.

Kẻ có thể thoát thân dưới kiếm của Yến Kinh Tuyết, chắc chắn là Tông Sư.

Giờ đây bị trọng thương đứt tay, thực lực đại tổn, đã là chó nhà có tang, không đáng để lo lắng.

Tần Tung đã biết Khôn Ninh Cung có cường viện, phàm là có não, liền sẽ không phái người đến chịu chết nữa.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần.

Đầu ngón tay khẽ nhấc, một cỗ khí kình hùng hậu hư đỡ, nâng Yến Kinh Tuyết dậy, giọng điệu chuyển ôn hòa: "Đứng dậy, việc này không phải lỗi của khanh, hộ vệ tốt Quý Phi là được." Thân hình Yến Kinh Tuyết đứng thẳng như cây thương, giọng nói trong trẻo như kim ngọc: "Bệ hạ cứ yên tâm!

Phượng Linh Vệ còn đó, Quý Phi nương nương vạn an!" Một lát sau.

Lâm Tẫn trở lại Ngự Thư Phòng.

"Thần khấu kiến Bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Hai giọng nói gần như đồng thời vang lên.

Chu Quân và Quách Chấn Hào đã quỳ đợi trước cửa.

Lâm Tẫn quét mắt qua hai người, khóe miệng khẽ nhếch: "Bình

thân, hai vị ái khanh có chuyện tấu bẩm?" Chu Quân sắc mặt hơi ngạc nhiên, thăm dò nói: "Bệ hạ... chẳng phải ngài truyền chỉ triệu chúng thần vào yết kiến?" Lâm Tẫn lúc này mới bừng tỉnh, khẽ ho một tiếng: "Vào nói chuyện." Ngồi xuống long ỷ, Lâm Tẫn liếc nhìn Chu Quân: "Chu ái khanh thân kiêm hai chức Hình Bộ, Hộ Bộ, bôn ba hai đầu, có ứng phó được không?" Trên mặt Chu Quân thoáng qua một tia khổ sở khó nhận ra, cung thân bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Hình Bộ trên dưới đã làm rõ tệ nạn, tàn đảng Tần Tung đều bị thanh trừ, vận hành như thường.

Chỉ là Bộ Hộ này..." Sắc mặt Chu Quân chợt ngưng trọng.

"Thiên đầu vạn sự, liên quan rất rộng, hộ tịch, dao dịch và các sự vụ dân chính khác vẫn tương đối ổn định, duy chỉ... khoản tài chính này, có chút khó xử." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày kiếm, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt như đuốc: "Tài chính khó xử thế nào?" Mệnh mạch của quốc gia nằm ở tài phú, việc này tuyệt đối không được có sai sót!

Chu Quân hít sâu một hơi, giọng điệu trầm lại, từng chữ nặng như ngàn cân: "Hồi Bệ hạ, sổ sách Bộ Hộ đã thanh tra xong...

Quốc khố, đã trống rỗng, số bạc tồn kho, vẻn vẹn... không đủ mười vạn lượng." "Ít đến vậy sao?!" Mi mắt Lâm Tẫn đột nhiên giật mạnh.

Hiển nhiên con số này vượt xa dự liệu của y.

Đường đường Đại Uyên Hoàng Triều, thu nhập hàng năm đâu chỉ vạn vạn, phủ khố lại quẫn bách đến mức này!

"Thuế ngân Bộ Hộ thu được qua các năm..." Giọng Chu Quân khàn khàn vô cùng: "Đều bị dùng đủ loại thủ pháp bí mật chuyển đi hết, sổ sách khó tìm dấu vết, căn bản không thể truy tra." Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một nụ cười lạnh lùng.

Số bạc này, trừ việc lấp đầy cái động không đáy của lão tặc Tần Tung, còn có thể chảy đi đâu được?

Nếu không.

Quốc khố của một đại quốc đường đường sao có thể hàn mọn đến vậy!

"Số bạc thu được từ việc điều tra phủ Thượng Thư Bộ Binh tiền nhiệm và vài nhà phú thương ở kinh đô thì sao?" Lâm Tẫn truy vấn.

Chu Quân lập tức bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, số bạc thu được lúc đó, đều đã dùng để khẩn cấp mua lương thảo, sung túc quan thương, mỗi khoản chi đều có sổ sách rõ ràng có thể tra, hiện đã nhập kho phong tồn toàn bộ." Đường quai hàm Lâm Tẫn chợt căng chặt!

Lương thực!

Đây vẫn luôn là thanh kiếm treo trên đầu!

Chỉ riêng một vạn Đại Tuyết Long Kỵ cùng chiến mã truy trọng, e rằng đã hao tốn hơn nửa số lương thực tồn kho của quan thương.

Nghĩ đến đây.

Ánh mắt Lâm Tẫn như điện lạnh lẽo nhìn chằm chằm Quách Chấn Hào, giọng nói đột nhiên nhanh hơn: "Khúc Viên Lê tiến triển đến bước nào rồi?" Quách Chấn Hào vội vàng cung thân: "Khải bẩm Bệ hạ, thần đã triệu tập thợ khéo giỏi giang, đang dốc toàn lực đốc chế Khúc Viên Lê, nhưng..." Lời y hơi ngừng lại, mặt lộ vẻ khó xử bổ sung: "Lưỡi cày, bản cày và các bộ phận quan trọng khác đòi hỏi độ cứng rất cao, sắt thô hoặc sắt thường đang dùng hiện nay rất dễ đứt gãy, khó có thể đảm nhiệm." "Mà một số loại thép đặc biệt, không những chi phí cao ngất, lại ưu tiên cung cấp cho quân giới Bộ Binh, thần... không dám tự tiện." Đầu ngón tay Lâm Tẫn vô thức gõ nhẹ lên mặt long án, giữa hàng mày ngưng thành một chữ "xuyên" sâu đậm.

Với công nghệ hiện có của Đại Uyên.

Việc rèn sắt thô thành kim loại đủ cứng không phải không thể, nhưng cần lặp đi lặp lại rèn đúc, hao phí thời gian và công sức, chu kỳ kéo dài.

Hiệu suất như vậy, muốn trong thời gian ngắn sản xuất hàng loạt Khúc Viên Lê, khai khẩn hoang địa – chẳng khác nào nói mơ giữa ban ngày!

"Những khó khăn này..." Lâm Tẫn trầm ngâm mở lời, tư tự bay bổng: "Để trẫm..." "Đinh!" Chưa kịp nói xong.

Một âm báo lạnh lùng bất ngờ vang lên trong não hải y: "Chúc mừng Túc chủ tuần thị Tập Ninh Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?" Ánh mắt Lâm Tẫn tinh quang bùng lên!

Tập Ninh Thành đã được chưởng khống, vậy có nghĩa là trận nhãn Huyết Trì ở An Bình Thành đã bị triệt để phá hủy, nếu không Đại Tuyết Long Kỵ tuyệt đối sẽ không chia quân đến Tập Ninh.

"Điểm sáng!" Lâm Tẫn tâm niệm điện chuyển.

"Đinh!" "Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Tập Ninh Thành!" "Nhận được phần thưởng: Một trăm Địa Mạch Huyền Thiết Đĩnh!" "Hửm?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, đáy mắt thoáng qua một tia nghi hoặc.

Trước đây khi điểm sáng bản đồ giám, phần thưởng đa phần là tinh binh cường tướng, kém nhất cũng là lương thực hoặc dị sĩ tài năng.

Lần này Tập Ninh Thành, lại không có quân đội, cũng không có trợ lực nào khác?

Kết quả này, khó tránh khỏi khiến y thoáng qua một tia thất vọng

trong lòng.

Ngay sau đó.

Ý thức trầm nhập Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy trong góc tĩnh nằm mười cái hòm gỗ, dài ba thước sáu tấc, rộng một thước tám tấc, cao một thước hai tấc.

Mộng và mộng ghép chặt khít khao không kẽ hở, bên ngoài gia cố hai dải sắt thường chống nứt.

Lâm Tẫn cổ tay khẽ lật, dải sắt thường ứng tiếng mà rơi xuống.

Mở nắp hòm trong nháy mắt – hàn khí như thực chất ập vào mặt!

Mười Địa Mạch Huyền Thiết Đĩnh như ngọc mực xếp hàng, lặng lẽ nằm trong hòm.

Mặt đĩnh vân văn lưu chuyển không ngừng, từng tia Địa Mạch chi khí lượn lờ bên trên, dường như vừa mới được khai quật từ sâu trong lòng đất.

"Đây là..." Đồng tử Lâm Tẫn chợt co rút, ngay cả tâm tính đế vương, giờ phút này cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Ý thức vươn tay.

Một cỗ hàn ý lạnh thấu xương theo "đầu ngón tay" lan ra, cảm giác nặng trịch vô cùng rõ ràng.

Niềm vui mừng to lớn trong nháy mắt xua tan sự thất vọng!

Lâm Tẫn lòng hoa nở rộ, gần như muốn ngửa mặt lên trời cười lớn: "Thống tử à Thống tử!

Nếu ngươi có thể hóa thành hình người, trẫm nhất định phải hảo hảo 'sủng hạnh' ngươi!" Cái này quả thực là khát ngủ đưa gối, tuyết trung tống than!

Chương 34

Địa Mạch Huyền Thiết Đĩnh!

Chỉ nghe danh hào đã biết không tầm thường!

Chất liệu cứng rắn vô song này, nếu có thể rèn đúc thành lưỡi cày, bản cày của Khúc Viên Lê... khai khẩn hoang địa, cày bừa đất đai, hiệu suất há chỉ tăng bội, quả thực dễ như trở bàn tay!

"Bệ hạ?" Bên tai truyền đến tiếng Chu Quân thăm dò gọi khẽ.

Y nghi hoặc nhìn vị hoàng đế lúc ngưng thần, lúc khóe miệng không kìm được nhếch lên trên long ỷ, trong lòng lo lắng dần tăng lên: "Ngài... long thể có khỏe không?" Lâm Tẫn chợt tỉnh thần, ý thức rút khỏi Tàng Binh Giới.

Y không che giấu chút nào nụ cười sảng khoái nơi khóe miệng, tùy ý phất tay, ánh mắt nóng rực đã khóa chặt Quách Chấn Hào: "Quách ái khanh, lời khanh vừa nói, khó khăn lớn nhất có phải là độ cứng của kim loại ở lưỡi cày và các chỗ khác không đủ?" Quách Chấn Hào tuy không hiểu nguyên do, nhưng vẫn cung kính đáp: "Bẩm Bệ hạ, chính là như vậy." "Ông... oanh long!" Lời còn chưa dứt, Lâm Tẫn phất tay áo bào!

Một hòm gỗ nặng trịch bất ngờ xuất hiện giữa không trung, mang theo thế phong lôi ầm ầm rơi xuống trước mặt Chu Quân và Quách Chấn Hào!

Khí lãng kịch liệt trong nháy mắt tịch quyển Ngự Thư Phòng, nến lửa điên cuồng lay động, ánh sáng loạn xạ, tấu chương trên án kỷ cũng bị hất bay vài tờ.

"Xem thử vật này." Giọng điệu Lâm Tẫn bình tĩnh không chút gợn

sóng, nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Trái tim Quách Chấn Hào đập điên cuồng.

Cưỡng chế kinh hãi, cẩn thận tiến lên hai bước.

Y run rẩy tay mở nắp hòm, những khối kim loại xếp ngay ngắn trong hòm, phát ra hàn quang u lãnh, đập vào mắt.

Trong lòng đã ẩn ẩn có sự đoán.

Tuy nhiên!

Khi y dùng hai tay cố sức nâng một khối Huyền Thiết Đĩnh lên trong nháy mắt.

Trọng lượng khủng bố vượt xa dự liệu khiến y không kịp phòng bị, thốt lên một tiếng kinh hô: "Trời!

Nặng quá!" Khối thiết đĩnh này, e rằng không dưới ba mươi cân!

Lâm Tẫn từ từ tiến lên.

Cong ngón tay khẽ gõ lên khối thiết đĩnh phát ra hàn quang u lãnh kia: "Đây là Địa Mạch Huyền Thiết Đĩnh, chất liệu phi phàm, cứng hơn cả tinh cương, dùng nó để chế tạo lưỡi cày và bản cày của Khúc Viên Lê, khanh có chắc chắn không?" "Có!

Quá có!" Quách Chấn Hào không chút do dự, giọng nói vì kích động mà cao vút.

Y lặp đi lặp lại ma sát thiết đĩnh, như vớ được chí bảo: "Theo đồ chỉ tính toán, một bộ phận kim loại của Khúc Viên Lê cần hơn hai mươi cân sắt thường, khối thiết đĩnh này tính cả hao tổn, vừa đủ để làm một chiếc!" Y liếc nhìn hòm gỗ trước mặt: "Một hòm mười đĩnh, vậy là mười chiếc!" Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một nụ cười đầy ẩn ý: "Mười chiếc?

Chẳng khác nào muối bỏ bể thôi." Ánh mắt y đột nhiên sắc bén.

“Quách ái khanh nghe chỉ!” “Không tiếc bất cứ giá nào, ngày đêm đốc công!

Trong bảy ngày, trẫm muốn thấy một trăm chiếc Khúc Viên Lê!

Nhân lực, vật liệu cần thiết, lệnh Bộ Hộ và Cẩm Y Vệ dốc sức phối hợp, nếu có trì hoãn, nghiêm trị không tha!” Quách Chấn Hào nghe vậy, vẻ mặt vui mừng chợt cứng lại, vừa định đề cập đến số lượng huyền thiết...

Lâm Tẫn đã thấu hiểu nỗi lo của y, cất giọng cười lớn: “Huyền Thiết Đĩnh, đủ dùng!

Lát nữa sẽ có chuyên nhân đưa đến ty kho phòng Bộ Công.” Hòn đá lớn trong lòng Quách Chấn Hào rơi xuống, niềm vui sướng tràn ngập ngoài lời nói, “phịch” một tiếng quỳ xuống: “Thần khấu tạ thiên ân!

Nhất định sẽ dốc hết sức mình, không phụ sự phó thác của Bệ hạ!” Lâm Tẫn khẽ gật đầu, ánh mắt quét qua hai người Chu, Quách: “Đừng phụ sự kỳ vọng của trẫm.” Chu Quân và Quách Chấn Hào nhìn nhau, lời thề trong trẻo như kim thiết: “Chúng thần, vạn tử bất từ!” Cùng lúc đó, Tần phủ.

Trong noãn các, hương trầm lượn lờ, Tần Tung nghiêng người tựa trên nhuyễn tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

Hai thị nữ dung mạo xinh đẹp quỳ ngồi hai bên.

Một người bàn tay nhỏ bé trắng nõn xoa bóp vai y với lực độ thích hợp, đôi tay mềm mại trắng tuyết ẩn hiện giữa cẩm bào: người kia thì cẩn thận bóc vỏ, đưa từng miếng trái cây quý hiếm đến ngay cả hoàng cung cũng hiếm thấy vào miệng y.

Trong ấm trà tử sa bên cạnh, trà cống phẩm thơm ngát tỏa ra hơi nóng.

Nơi đây an nhàn xa hoa, còn hơn cả đế vương thâm cung.

“Phanh!!!” Một tiếng động lớn.

Cánh cửa gỗ chạm khắc nặng nề bị quản gia dùng sức gần như đâm sầm vào mà đẩy mạnh mở ra!

Quản gia gần như là lăn lê bò toài xông vào.

Mặt không còn chút máu, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, khi mở miệng, mỗi chữ đều mang theo âm thanh run rẩy dữ dội: “Lão, lão gia!

Đại, đại sự không hay rồi!

Cẩm...

Cẩm Y Vệ!

Đã...

đã vây phủ đệ chúng ta... vây kín như bưng!” “Hoảng sợ gì!” Đôi mắt già nua của Tần Tung khẽ mở.

Đối mặt với lời bẩm báo của quản gia, y thần sắc tự nhiên, dường như chuyện không liên quan gì đến mình.

Y từ từ ngồi thẳng người, phất tay cho hai thị nữ hai bên lui xuống, khóe miệng ngưng đọng một nụ cười đầy ẩn ý.

“Tiểu hoàng đế cho Cẩm Y Vệ phong tỏa phủ đệ của lão phu ư?

Vậy thì chứng tỏ Ảnh Tử đã đắc thủ rồi.” Y hơi dừng lại, nhấp một ngụm trà, ung dung nói: “Thật muốn xem vẻ mặt của tên tiểu hoàng đế giờ khắc này...

Đây chính là kết cục của kẻ đắc tội lão phu!” Có lẽ.

Lâm Tẫn lúc này đang ôm thi thể Tô Văn Tình, đau khổ khóc lóc!

Tần Tung rời ghế.

Chắp tay sau lưng đi đến trước cửa sổ, đầu ngón tay khẽ vuốt ve

khung cửa sổ chạm khắc, giọng điệu bình tĩnh không chút gợn sóng: "Cẩm Y Vệ bao vây phủ đệ, có truyền lời gì không?" Quản gia giọng nói run rẩy: "Bẩm... lão gia, Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ Lăng Hồng nói, phụng ý chỉ Bệ hạ, phong tỏa phủ Thủ Phụ, trừ... trừ lão gia ngài, những người khác nhất luật không được ra vào phủ đệ, kẻ nào làm trái lệnh... chém!" "À." Mắt già Tần Tung nheo lại, lạnh lùng cười nói: "Đây là muốn bức lão phu vào cung à, ngươi càng vội, lão phu càng không đi!

Cho ngươi tức chết, ha ha ha!" Y phóng túng cười lớn, sự uất ức tích tụ bấy lâu quét sạch!

Khoảng thời gian này luôn bị Lâm Tẫn dẫn mũi dắt đi, khó khăn lắm mới được ngẩng mặt lên, sao có thể không tận hưởng niềm khoái trá này!

Niềm đắc ý chưa kịp tiêu tán.

"Xuy!" Một tiếng xé gió sắc bén chợt vang lên.

Không khí sau đó tràn ngập một cỗ mùi máu tanh âm u và nồng nặc.

Tần Tung hàng mày nhíu chặt, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Ảnh Tử quỳ một gối giữa sảnh, cánh tay trái bị đứt ngang vai, chỉ dùng tay phải bưng chặt vết thương ở cánh tay cụt, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra từ kẽ ngón tay!

Sắc mặt Tần Tung chợt biến đổi: "Chuyện này là sao?!" Một cỗ dự cảm bất lành mãnh liệt như rắn độc lạnh lẽo, chợt trườn lên lòng y!

Ảnh Tử chính là cao thủ Tông Sư cảnh giới!

Theo lý mà nói.

Lợi dụng lúc tiểu hoàng đế xử lý chính vụ, không ở hậu cung, lẻn vào cung ám sát một nữ tử tay trói gà không chặt, vốn dĩ phải là việc dễ như trở bàn tay.

Sao lại bị trọng thương đến mức này, ngay cả cánh tay cũng...

Chẳng lẽ...

Giọng Ảnh Tử khàn khàn yếu ớt, dường như dùng hết sức lực cuối cùng nặn ra vài chữ: "Hậu cung... có cao thủ... rất mạnh..." Dư âm còn chưa dứt.

Hắn hai mắt tối sầm, thân thể đổ sập xuống đất, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Tần Tung nhìn chằm chằm Ảnh Tử đang hôn mê bất tỉnh dưới đất.

Sự ngưng trọng giữa hàng mày gần như hóa thành thực chất, sâu hơn bên trong là sự hoảng sợ khó kìm nén cuồn cuộn.

Vừa rồi y còn chìm đắm trong ảo tưởng Ảnh Tử đã đắc thủ, tiểu hoàng đế nổi giận phong phủ mà đắc ý dương dương.

Chương 35

Giờ khắc này nhìn lại.

Sự đắc ý đó quả thực đã trở thành sự tự rước nhục trần trụi!

Ngoài tường phủ.

Tiếng bước chân nặng nề như sấm của Cẩm Y Vệ ầm ầm vang lên.

Đều đặn, chỉnh tề, như tiếng trống thúc giục mạng sống, mạnh mẽ đập vào lòng y, khiến y chợt tỉnh khỏi những suy nghĩ hỗn loạn!

Ánh mắt y chợt lóe lên tia lệ sắc.

Chân khí hùng hồn trong cơ thể trong nháy mắt bùng dũng tuôn ra, chính xác phong tỏa vết thương đáng sợ ở cánh tay cụt của Ảnh Tử, tạm thời cầm máu tươi đang tuôn trào.

Ngay sau đó.

Y quay sang quản gia đang thất thần một bên, giọng nói lạnh như băng sương tịch nguyệt: "Đưa hắn đến mật thất hậu viện!

Không có lệnh của lão phu, bất kỳ ai cũng không được ra vào, kẻ nào làm trái, chết!" Mỗi chữ đều như kim thép rèn từ băng, đâm vào khiến quản gia toàn thân run rẩy.

Ánh mắt quản gia trống rỗng.

Nghe lời như sét đánh, sắc máu trên mặt hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự hoảng sợ vô biên.

Y vội vàng gật đầu lia lịa như giã tỏi.

Gần như là vừa đỡ vừa kéo Ảnh Tử đang hôn mê bất tỉnh đứng dậy, thê thê thảm thảm lui ra khỏi noãn các ngột ngạt này.

Trong noãn các trở lại tịch lặng.

Nắm đấm của Tần Tung siết chặt kêu "lạc lạc", đốt ngón tay trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên như rồng cuộn!

Sát ý cuồn cuộn trong đáy mắt đậm đặc gần như muốn tràn ra, dường như muốn đóng băng cả không khí này: "Lâm Tẫn... hay cho một Lâm Tẫn!

Ngươi rốt cuộc còn giấu bao nhiêu át chủ bài nữa?!" Y nghiến răng nặn ra cái tên này, mang theo hàn ý khắc cốt.

Kẻ có thể được Ảnh Tử xưng là cao thủ, lại khiến hắn phải trả giá thảm trọng là đứt một cánh tay mà trốn về, chắc chắn là tồn tại cấp độ Tông Sư!

Ngô Tranh thân là thống lĩnh Huyền Giáp Cấm Quân, trách nhiệm trên người, không thể trấn thủ hậu cung.

Mà Lăng Hồng... nếu thật sự là vị Đại Tông Sư này ra tay, Ảnh Tử tuyệt đối không có khả năng sống sót, huống hồ chỉ là đứt tay!

Suy luận như vậy... ngoài hai người này, bên cạnh Lâm Tẫn, lại còn ẩn giấu một cường giả Tông Sư chưa ai biết đến!

Trong vài hơi thở.

Tần Tung cường hành nén xuống sự kinh nghi, thất bại và nộ hỏa ngút trời đang cuồn cuộn trong lồng ngực.

Y hít sâu một hơi.

Trên khuôn mặt già nua ấy, lại từng tấc từng tấc nở ra một nụ cười âm sâm quỷ dị đến đáng sợ, như rắn độc phun nọc: "À..." "Nếu ngươi đã sốt ruột muốn gặp lão phu như vậy...

Được!

Lão phu sẽ thỏa mãn ngươi!" Giọng nói trầm thấp chưa dứt.

Tần Tung mạnh mẽ phất tay áo, hai tay chắp sau lưng, mang theo một cỗ khí thế quyết tuyệt phá phủ trầm chu, sải bước ra khỏi noãn các, thân ảnh trong nháy mắt chìm vào bóng tối u ám ngoài cửa.

Khôn Ninh Cung.

Lâm Tẫn bước đi ung dung, bước vào cửa cung.

Ánh mắt y quét qua xung quanh, những Phượng Linh Vệ bố phòng nghiêm mật như đối diện đại địch, cùng với Yến Kinh Tuyết luôn đứng thẳng như một bức tượng băng điêu trước cửa tẩm điện.

Giữa hàng mày thoáng qua một tia hài lòng khó nhận ra.

Phòng ngự như tường đồng vách sắt, kín kẽ không kẽ hở như vậy.

Trừ phi thích khách sống chán muốn tự tìm đường chết, nếu không tuyệt đối không thể tiến gần thêm nửa phần!

"Tham kiến Bệ hạ!" Thấy Lâm Tẫn đến, Yến Kinh Tuyết ôm kiếm nhanh chóng tiến lên, cung thân hành lễ, động tác dứt khoát nhanh nhẹn, mang theo sự túc sát đặc trưng của quân nhân.

Lâm Tẫn tùy ý phất tay: "Tô Quý Phi, nàng đỡ hơn chút nào chưa?" Yến Kinh Tuyết cung kính bẩm báo: "Thái y đã bắt mạch cho nương nương, nương nương bị kinh sợ quá độ, may mắn phượng thể không có gì đáng ngại, vừa rồi đã uống thuốc an thần, hiện đã nghỉ ngơi." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, không nói thêm, chỉ phất tay, hai Phượng Linh Vệ thị lập hai bên liền như thủy triều lặng lẽ lui xuống.

Y đẩy cửa, một mình bước vào tẩm điện.

Trong điện tràn ngập hương an thần thoang thoảng.

Trên long tháp.

Tô Vãn Tình hơi thở đều đặn và sâu, khuôn mặt ngủ say điềm tĩnh trong ánh sáng mờ ảo xuyên qua sa trướng càng thêm tuyệt mỹ, hệt

như một bức họa sĩ nữ được vẽ tỉ mỉ.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ cong, lặng lẽ nhếch lên một độ cong ấm áp.

Y nhẹ nhàng bước chân.

Đi đến bên giường ngồi xuống, động tác khẽ khàng như thể sợ đánh thức giấc mộng dễ vỡ.

Đầu ngón tay cẩn thận vuốt ve những lọn tóc mai hơi rối của nàng, nhẹ nhàng sắp xếp lại những sợi tóc đen mềm mại, lại cẩn thận kéo tấm chăn gấm đã tuột lên trên, đắp kín mít đến vai nàng.

Có lẽ là vì thân phận xuyên việt giả.

Trong mắt Lâm Tẫn, Tô Vãn Tình chính là bạn gái của y.

Mà đối tốt với bạn gái.

Là tố chất cơ bản, là điều đương nhiên nhất của một người đàn ông!

Huống hồ!

Nếu không có Tô Vãn Tình, Thanh Ninh e rằng cũng sẽ không mạo hiểm cầu cứu.

Chính mình cũng sẽ không phát hiện Huyết Trì dưới Lãm Nguyệt Các, càng không hiểu được văn tự Tây Vực, biết được tình hình Tam Âm Tỏa Hồn Trận.

Vô luận về tình riêng ràng buộc, hay về công nghĩa cống hiến.

Đều là đại công một kiện!

"Ưm..." Một tiếng rên khẽ vang lên.

Có lẽ là cảm nhận được khí tức quen thuộc mà an tâm.

Đôi lông mi dài của Tô Vãn Tình khẽ run như cánh bướm, từ từ

mở ra đôi mắt như nước mùa thu.

“Bệ hạ.” Giọng nàng mang theo sự uể oải vừa tỉnh, cánh tay hơi chống, muốn ngồi dậy.

Lâm Tẫn bàn tay khẽ ấn lên vai nàng, dịu dàng nhưng không thể nghi ngờ đẩy nàng trở lại chăn gấm, quan tâm thì thầm: “Cảm giác tốt hơn chưa?” Khóe miệng Tô Vãn Tình nở một nụ cười ngọt ngào, khẽ gật đầu: “Làm Bệ hạ bận tâm, thần thiếp thật sự không sao.” Nàng hơi dừng lại một lát, ánh mắt lưu chuyển lại hỏi: “Chính vụ của Bệ hạ...

đều bận xong rồi ư?” Lâm Tẫn gật đầu.

Y cúi người, tỉ mỉ kéo tấm chăn gấm đã tuột lên trên, in một nụ hôn nhẹ nhàng lên vầng trán mịn màng của nàng, ôn hòa nói: “Cứ an tâm ngủ đi, trẫm sẽ ở đây bồi...” Lời còn chưa dứt.

Ánh mắt Tô Vãn Tình chợt lóe lên tia ranh mãnh và rực rỡ!

Đôi tay như linh xà trong nháy mắt vòng lên cổ Lâm Tẫn, chiếc lưỡi mềm mại thơm ngát liền sau đó, táo bạo cạy mở răng môi y.

Thậm chí hơn thế.

Một bàn tay mềm mại khẽ lướt xuống, chính xác vuốt ve qua chỗ mẫn cảm nơi bụng Lâm Tẫn, khiến y toàn thân chợt căng cứng, một trận run rẩy khó kìm nén xộc thẳng lên đỉnh đầu!

Oanh!

Hệt như một đốm lửa chợt rơi vào thung lũng đầy củi khô, liệt diễm trong nháy mắt bùng lên, thiêu rụi tất cả lý trí!

Y phục hai người gần như trong hơi thở đã bị lột bỏ, rơi vãi khắp nơi.

Trên long tháp rộng lớn, chăn gấm kịch liệt nhấp nhô.

Tiếng oanh đề kiều mị uyển chuyển và tiếng rên khẽ của Tô Vãn Tình bắt đầu giao thoa vang vọng trong tẩm điện trống trải.

Tiếng động tiêu hồn khắc cốt đó, từng tia từng sợi xuyên thấu qua cánh cửa điện dày nặng.

Bên ngoài điện.

Thân hình Yến Kinh Tuyết vốn đứng thẳng như cây thương, chợt cứng đờ.

Gương mặt tuyệt mỹ quanh năm lạnh như băng sương của nàng, khẽ giật không thể nhận ra, một vệt hồng khó kìm nén lặng lẽ trườn lên hai má.

Chương 36

Cùng với tiếng động truyền ra từ trong điện ngày càng cao vút và kích động, uyển chuyển triền miên.

Vệt hồng ấy nhanh chóng lan đến sau tai và cổ, nóng ran khiến làn da mịn màng hơi tê dại.

Vốn vững như bàn thạch, nàng lại cảm thấy một tia hư phù, đầu ngón chân vô thức miết miết mặt đất.

Lưng thẳng tắp căng cứng hơn cả huyền thiết, mỗi đường cong đều toát lên một cỗ cứng nhắc cố gắng tự kìm nén.

Ánh mắt liếc qua cánh cửa điện đã đóng chặt phía sau không thể kiểm soát, một ý niệm khó kìm nén len lỏi vào não hải.

Bệ hạ... lại thần dũng đến vậy...

Tiếng giao hưởng khiến người ta đỏ mặt tía tai ấy, kéo dài mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, đèn hoa vừa mới lên.

Yến Kinh Tuyết hít sâu một hơi.

Cố gắng nén lại tiếng tim đập như trống dồn trong lồng ngực, nhưng hơi thở vẫn hơi gấp gáp.

Ngón tay cầm kiếm vô thức siết chặt thêm vài phần, lại còn hao tâm tổn trí hơn cả khi trải qua một trận chiến sinh tử.

Trên long tháp.

Mây ngừng mưa tạnh.

Lâm Tẫn nhìn ngọc nhân trong lòng, nàng lười biếng như mèo sau khi thỏa mãn, dung nhan kiều diễm như hoa đào, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của nàng: "Ái phi nghỉ ngơi cho tốt, trẫm sẽ cho Ngự Thiện Phòng đưa chút thức ăn tư bổ qua." Y đứng dậy.

Nhanh nhẹn khoác lên long bào màu đen, thắt chặt đai lưng, khóe miệng vương vấn một nụ cười đầy ẩn ý, quay đầu thấp giọng nói: "Bổ sung thể lực cho tốt, tối nay... tiếp tục!" Dưới chăn gấm.

Tô Vãn Tình nghe vậy, khẽ rên một tiếng, vùi sâu khuôn mặt nóng ran vào trong chăn.

"Kẽo kẹt..." Nghe thấy tiếng cửa cung mở.

Yến Kinh Tuyết nhanh chóng thu liễm tâm thần, nhanh bước tiến lên, cúi đầu ôm quyền hành lễ: "Bệ hạ." Tuy nhiên.

Dưới hàng mi rũ xuống, ánh mắt vô thức tránh né long nhan, vệt hồng nhạt còn sót lại chưa hoàn toàn biến mất.

Âm thanh hoan ái kéo dài suốt một canh giờ kia, nhiệt độ nóng bỏng như vẫn còn vương vấn nơi vành tai nàng, không thể xua đi, khiến lòng nàng hơi gợn sóng.

"Ngô thống lĩnh và Hải công công đã chờ đợi ngoài cung khá lâu rồi." Nàng cố gắng duy trì giọng điệu lạnh lùng như thường lệ.

Lâm Tẫn gật đầu: "Truyền chỉ Ngự Thiện Phòng, chuẩn bị chút thức ăn bổ dưỡng tinh tế, nhanh chóng đưa đến cho Tô Quý Phi." "Tuân chỉ!" Yến Kinh Tuyết lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Tẫn bước ra khỏi cửa Khôn Ninh Cung.

Ngô Tranh đã đợi ở dưới bậc thềm, mình khoác giáp Kỳ Lân bằng thép đen nặng nề, bước đi vững chãi như trống dồn.

Giáp y bằng tinh thiết ma sát va chạm, phát ra tiếng vang lanh lảnh sắc bén!

Y quỳ một gối xuống đất, giọng nói như hồng chung: “Khải bẩm Bệ hạ!

Địa Mạch Huyền Thiết Đĩnh đã vận chuyển toàn bộ đến ty kho phòng Bộ Công mới!

Những nữ tử gặp nạn trong Tam Âm Tỏa Hồn Trận, thần đã sắp xếp ổn thỏa, toàn bộ đã nhập thổ vi an, thân quyến của họ cũng đã theo lệ phát phóng hậu phúng tuất.” Lâm Tẫn lộ vẻ tán thưởng, khẽ gật đầu: “Làm rất tốt.” Ngay sau đó.

Ánh mắt y chuyển sang Hải công công đang thị lập một bên, thần sắc hơi khác thường: “Ngươi cũng có chuyện ư?” Hải công công vội vàng cúi sâu người, giọng nói ẩn chứa một tia căng thẳng khó nghe: “Hồi Bệ hạ, Thủ Phụ Tần ở ngoài Ngự Thư Phòng chờ đợi, nói muốn... yết kiến Bệ hạ!” “Ồ?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, khóe miệng nhếch lên vài phần trêu tức: “Hắn một mình đến ư?” Hải công công khom lưng đáp: “Hồi Bệ hạ, đúng vậy.” Lâm Tẫn khẽ cười một tiếng: “À, lá gan cũng không nhỏ.” Y ngước mắt nhìn vầng trăng gần như viên mãn trên đỉnh đầu: “Đi, xem thử lão thất phu này muốn giở trò gì!” Ngoài Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn từ xa đã thấy một bóng người cô độc đứng trước điện.

Trừ lão tặc Tần Tung ra, còn có thể là ai?

Tần Tung cũng thấy Lâm Tẫn, đáy mắt lóe lên tia âm độc chợt tắt, sau đó làm bộ làm tịch chắp tay: “Tham kiến Bệ hạ.” Lâm Tẫn mí mắt cũng không thèm nhấc, đi thẳng qua hắn, bước vào Ngự Thư Phòng.

Tần Tung đứng thẳng người, trên khuôn mặt già nua không che giấu sự không vui, theo sát bước vào.

Nhìn vị hoàng đế đang ung dung thưởng trà trên long ỷ.

Hắn đi thẳng vào vấn đề: “Xin hỏi Bệ hạ, lão thần có tội không?”

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ giật không thể nhận ra, trong lòng thầm mắng: "Đồ lão già bất tử, có tội hay không ngươi tự mình không rõ sao?" Nhưng trên mặt lại không động sắc.

Từ từ đặt chén trà xuống, giả bộ nghi hoặc: "Tần ái khanh lời này là ý gì?" Tần Tung từ cổ họng nặn ra lời chất vấn lạnh lùng: "Bệ hạ vì sao lại phái Cẩm Y Vệ phong tỏa phủ đệ lão thần?

Tổng phải cho lão thần một lời giải thích!" Đối mặt với quyền thần bức vấn.

Lâm Tẫn không hề căng thẳng, lười biếng dựa vào lưng ghế: "Tần ái khanh hiểu lầm trẫm rồi." Y trực tiếp gõ nhẹ lên mặt long án trơn bóng không vội không vàng, giọng điệu đầy hàm ý: "Vừa rồi trong cung có thích khách lẻn vào, thân thủ rất giỏi, tuy trẫm đã chém đứt một tay của hắn, nhưng chưa thể lấy mạng, lão già này chắc chắn đang ẩn náu ở nơi nào đó trong hoàng thành." "Tần ái khanh là trụ cột của quốc gia, trẫm lo lắng thích khách nguy hiểm đến sự an nguy của ái khanh, nên phái người... bảo hộ." Lời nói vừa dứt, trong Ngự Thư Phòng một mảnh trầm tịch.

Tần Tung nhìn chằm chằm khuôn mặt vô cùng "chân thành" của Lâm Tẫn, suýt nữa thì tin lời quỷ quái này!

Hắn cường chế nộ ý trong lòng: "Bệ hạ đa lự rồi, lão thần vẫn có thể tự vệ..." "Vậy thì không được!" Lời còn chưa nói xong đã bị Lâm Tẫn quả quyết cắt ngang: "Tần ái khanh vạn lần không thể có nửa điểm sai sót!

Thích khách kia thân pháp quỷ dị, nói không chừng... giờ khắc này đã lẻn vào phủ của ái khanh rồi." Trong lời y ẩn chứa cơ phong.

Bàn tay dưới ống tay áo rộng rãi của Tần Tung chợt siết chặt, khớp ngón tay vì dùng lực quá độ mà trong nháy mắt mất đi sắc máu, trắng bệch như xương.

Biết rõ Lâm Tẫn ý có điều chỉ, nhưng không thể biện bác – chỉ sợ càng vẽ càng đen!

Vài hơi thở trầm mặc.

Tần Tung cuối cùng cũng khẽ chắp tay, thốt ra lời nói bình thản không chút gợn sóng: "Bệ hạ hậu đãi như vậy, lão thần lấy làm hoảng sợ, tuy nhiên, đồng là thần tử Đại Uyên, nếu mục tiêu của thích khách kia là các đồng liêu khác..." "Những người khác..." Lâm Tẫn khẽ nhấc mí mắt, giọng điệu nhẹ nhàng hời hợt nhưng nặng như ngàn cân: "Sao bì được với Tần ái khanh vạn nhất?" "Có thể..." "Ái khanh cứ yên tâm." Lâm Tẫn không cho nghi ngờ cắt ngang, đầu ngón tay chậm rãi vô tâm ma sát mép long án: "Cẩm Y Vệ chỉ để hộ vệ khanh chu toàn, tuyệt đối không bước chân vào cửa phủ nửa bước, nếu trong phủ có việc, cứ việc sai khiển bọn họ đi làm, nếu có nửa điểm sai sót" Y từng chữ đột nhiên lạnh như băng: "ái khanh cứ đến tìm trẫm, trẫm nhất định nghiêm trị không tha!" Trên long ỷ.

Lâm Tẫn xoa trán, giữa hàng mày dường như có vẻ mệt mỏi.

Tần Tung nghiến răng nghiến lợi, nộ hỏa bốc cao ba trượng!

Đây rõ ràng là sự mềm cấm và giám thị trắng trợn!

Nếu lúc này xé rách mặt, mạo phạm thiên uy, Ngô Tranh đang thị lập một bên e rằng lập tức sẽ ra tay!

Vừa nghĩ đến đây.

Sự ngoan lệ cuồn cuộn trong mắt hắn bị cưỡng hành nén xuống, hóa thành một cái cúi người cung kính: "Bệ hạ suy xét chu toàn, lão thần... tạ ơn." Trong mắt lóe lên tia u quang chợt tắt, nhanh đến mức khó mà bắt kịp: "Ái khanh có thể thấu hiểu lòng trẫm, trẫm rất lấy làm an ủi." Y tùy ý phất tay, vẻ mệt mỏi càng nồng hơn: "Nếu không có việc gì, liền lui xuống đi, trẫm mệt rồi." Tần Tung cúi người vội

vàng, động tác cứng ngắc.

Ngay sau đó mạnh mẽ quay người, ống tay áo rộng rãi mang theo một trận gió lạnh, sải bước rời đi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng phất áo rời đi đó.

Khóe miệng Lâm Tẫn từ từ cong lên một độ cong lạnh lẽo mỉa mai, cong ngón tay khẽ gõ từng nhịp lên tay vịn long ỷ lạnh lẽo: "À, nhịn được đến vậy..." Bị bức ép từng bước như thế, Tần Tung lại có thể nuốt trôi khẩu khí này.

Nhớ lại vẻ nhàn tản dửng dưng của hắn trước đó ở triều đường, Lâm Tẫn trong lòng càng cảnh giác hơn – lão tặc này, hoặc là mưu đồ quá sâu, hoặc là... viện binh sắp đến?

"Bệ hạ." Hải công công vội bước vào, thấp giọng nói: "Thương thống lĩnh cầu kiến, người... dường như bị thương!" "Bị thương?!" Lâm Tẫn đồng tử co rút, bỗng nhiên đứng bật dậy!

Thương Sóc chính là một Đại tông sư võ giả thực sự, lại còn đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Chẳng lẽ... là Lục địa thần tiên xuất thủ?

Y thân hình tựa điện, trong chớp mắt đã lướt ra ngoài điện, đôi mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt bóng người đứng trước thềm.

Thương Sóc sắc mặt hơi tái.

Trên trọng giáp huyền thiết còn đọng vệt máu đỏ sẫm, khí tức hơi phù phiếm.

Thấy Lâm Tẫn, y theo bản năng liền quỳ xuống: "Mạt tướng, tham kiến Bệ hạ!" "Miễn lễ!" Lâm Tẫn đi trước một bước, đưa tay đỡ lấy cánh tay y, ngữ khí quan tâm không thể nghi ngờ: "Thương ở đâu?" Vẻ mặt lạnh lùng như băng sơn vạn năm của Thương Sóc hiếm thấy

thoáng chút động dung, khóe miệng cố sức kéo lên, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Hồi Bệ hạ, chỉ là kinh mạch hơi chấn động, không có gì đáng ngại, những vệt máu này... không phải của mạt tướng!" Nghe vậy, sợi dây lòng căng thẳng của Lâm Tẫn mới chợt thả lỏng.

Tuy nhiên, có thể khiến một đỉnh phong Đại tông sư như Thương Sóc bị tổn thương kinh mạch, đối thủ tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Y kéo Thương Sóc trở lại Ngự Thư phòng, truyền Hải công công mang ghế thái sư đến cho y ngồi, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thương Sóc ngồi xuống, nội tức hơi bình ổn: "Khải bẩm Bệ hạ, hai trận nhãn huyết trì ở thành An Bình và Tập Ninh đều đã bị hủy diệt, chỉ là..." Y khẽ trầm giọng: "Những nữ tử kia, đều đã vô phương cứu chữa." Lâm Tẫn đối với kết quả này đã sớm dự liệu.

Theo lời Đại tông sư dưới Lãm Nguyệt Các, chỉ cần tập hợp đủ tinh huyết Thanh Ninh, dược dẫn xem như hoàn thành, Chí Âm Đan liền có thể luyện chế.

Hai trận nhãn còn lại đã hoàn thành "sứ mệnh" của chúng.

Nay trận nhãn đã bị hủy, dù đối phương có tìm được xử nữ đi nữa, cũng khó mà tìm được nơi thích hợp.

Chương 37

Đêm trăng tròn ngày mốt, cái gọi là "Thánh nữ" kia muốn đột phá Chí Âm Chi Thể đệ cửu trọng?

E rằng chỉ là si tâm vọng tưởng!

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, lần nữa lướt mắt qua vệt máu trên áo giáp Thương Sóc: "Vậy những vệt máu này...?" Giọng Thương Sóc đột nhiên trở nên trầm trọng và thấp xuống: "Mạt tướng khi hủy diệt trận nhãn ở thành Tập Ninh, đã bị hai Đại tông sư võ giả tập kích lén, tuy chưa đạt đến đỉnh phong, nhưng phối hợp quỷ quyệt." Y dừng lại một chút, ngữ khí ẩn chứa phẫn nộ: "Nếu là ngày thường, hai người liên thủ cũng không phải đối thủ của mạt tướng." "Nhưng trong đó có một người gian trá, thi triển một môn công pháp cực kỳ tà dị, huyết vụ đột nhiên bạo phát, vậy mà có thể trong nháy mắt cắt đứt chân khí lưu chuyển trong kinh mạch của võ giả." Lâm Tẫn kiếm mi khóa chặt: "Độc?" "Phi độc!" Thương Sóc dứt khoát nói: "Càng giống một loại tà công, âm hiểm tổn hại cực độ!" Y trầm ngâm một lát, bổ sung: "Đúng rồi, hai người này đều mặc trường bào tương tự, sau lưng thêu một đóa huyết sắc liên hoa to lớn, giữa đóa liên hoa có một chữ 'Huyết' dữ tợn, tà khí âm u." "Huyết Liên Tông!" Lâm Tẫn thốt lên!

Thanh Ninh từng nói "Thánh nữ" kia có thể liên quan đến Huyết Liên Tông, nay xem ra, đã được chứng thực!

Chắc hẳn là Huyết Liên Tông biết được trận nhãn Hoàng thành bị phá, muốn đoạt trận nhãn ở Tập Ninh để đánh cược lần cuối, không ngờ lại đụng phải Thương Sóc. "Hai người đó, đã chết?" Lâm Tẫn truy vấn.

Giữa hàng mày Thương Sóc hiện lên một tia hối tiếc, lắc đầu nói:

"Mạt tướng vô năng, chưa thể tận diệt, một người trọng thương, người còn lại nhân lúc mạt tướng khu trừ huyết vụ trong cơ thể mà trốn thoát." Lâm Tẫn vuốt cằm, trầm mặc không nói.

Y không ngờ Huyết Liên Tông nội tình lại sâu đậm như vậy, vậy mà có thể cùng lúc phái ra hai Đại tông sư!

So với Huyền Độc Giáo, quả thực không đáng nhắc đến.

Điều khó giải quyết nhất là.

Huyết Liên Tông ẩn thân nơi nào, vẫn còn là một màn sương mù dày đặc!

Sau một khắc trầm tư.

Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy: "Khanh hãy về nghỉ ngơi cho tốt, Thiên Uy doanh ngoài Hoàng thành đổi tên thành Long Kỵ doanh, do Đại Tuyết Long Kỵ tiếp quản!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Thương Sóc đứng dậy cung kính hành lễ.

Lui hai bước định rời đi, chợt nhớ ra một chuyện, dừng lại nói: "Bệ hạ, hai trận nhãn huyết trì ở An Bình và Tập Ninh, phân biệt ẩn nấp dưới tiền trang và tiệm cầm đồ, sau khi điều tra, đều là những nơi chứa chấp dơ bẩn." Trên gương mặt lạnh lùng của y hiện lên một nụ cười nhạt: "Mạt tướng tiện tay tịch thu, thu hoạch được đồ cổ như gốm sứ, thư họa, ước chừng tám mươi vạn lượng bạc!" "Tám mươi vạn lượng?!" Lâm Tẫn trong mắt tinh quang bạo xạ, sầu vân tan hết!

Chính đang sầu quốc khố trống rỗng, Thương Sóc vậy mà lại tặng tới đại lễ như vậy! "Ha ha ha!" Y sảng khoái cười lớn: "Thương thống lĩnh, đây chính là đại công một kiện!" "Tạ Bệ hạ!" Thương Sóc chắp tay, xoay người nhanh chóng rời đi.

Lâm Tẫn nhìn Ngô Tranh đang đứng một bên: "Ngô thống lĩnh, mau dẫn người đến ngoại thành tiếp nhận, bạc lượng toàn bộ nhập

khố!" Y hơi dừng lại, bổ sung: "Ngoài ra, phái mỗi thành một ngàn Huyền Giáp quân tiến trú An Bình và Tập Ninh, phàm kẻ vi phạm phép tắc, giết không tha!" "Thần lĩnh chỉ!" Ngô Tranh quỳ một gối xuống đất, lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Tẫn bước ra ngoài Ngự Thư phòng, chắp tay sau lưng, gió thu mát lạnh phất qua mặt, y thở ra một hơi trọc khí thật dài. "Huyết Liên Tông... rốt cuộc ẩn thân nơi nào?" Y khẽ tự lẩm bẩm.

Lúc này, Hải công công lặng lẽ tiến lên, khoác cho Lâm Tẫn một kiện áo choàng chắn gió, khẽ nói: "Bệ hạ, trời đã se lạnh." Lâm Tẫn khẽ nhún vai, không nói lời nào.

Trên mặt Hải công công thoáng qua vài phần do dự, đôi môi mấp máy mấy lần, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói: "Bệ hạ có phải đang lo lắng về hang ổ Huyết Liên Tông?

Lão nô... hoặc có một kiến giải ngu xuẩn." "Ồ?" Lâm Tẫn đột nhiên xoay người, ánh mắt như điện phóng tới Hải công công: "Nói ra nghe xem!" Hải công công cung kính nói: "Bệ hạ, Huyết Liên Tông dù có thần bí đến mấy, cuối cùng vẫn thuộc giang hồ, đã là giang hồ, thì không phải một khối thiết dũng.

Theo kiến giải nông cạn của lão nô, cách trực tiếp nhất, không gì bằng treo thưởng!" "Treo thưởng?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia sắc bén. "Chính vậy." Hải công công tiếp lời: "Dưới trọng thưởng, tất có kẻ dũng!

Bệ hạ chỉ cần chiêu cáo thiên hạ, đặt ra trọng thưởng, hang ổ Huyết Liên Tông, tất sẽ như lấy đồ trong túi!" Lâm Tẫn hơi gật đầu: "Lời hay có lý!" Thay vì ngồi buồn lo lắng, chi bằng để cả giang hồ thay mình tìm người.

Chỉ là... phần thưởng này, nên là vật gì?

Vàng bạc thông thường, đối với cao giai võ giả, e rằng sức hấp dẫn không đủ. "Bệ hạ có phải đang suy nghĩ về vật phẩm thù lao?" Hải công công nhìn sắc mặt đoán ý, lần nữa mở lời.

Ánh mắt Lâm Tẫn trầm lắng rơi xuống người hắn: "Khanh còn có chủ ý?" "Bệ hạ, phần thù lao này chưa chắc phải là vật chất." Hải công công cúi đầu nói: "Lăng đại nhân và Thương thống lĩnh đều là đỉnh phong Đại tông sư, võ đạo tuyệt đỉnh, một phần nhân tình của họ... có lẽ còn khiến người ta động lòng hơn bất kỳ trân bảo nào!" Trong khoảnh khắc!

Lâm Tẫn chợt hiểu ra!

Phải rồi!

Nếu có thể cung cấp vị trí của Huyết Liên Tông, liền có thể nhận được một lần đỉnh lực tương trợ của một đỉnh phong Đại tông sư!

Lời hứa hẹn như thế, có thể nói là vô giá! "Ha ha ha!" Lâm Tẫn phá lên cười lớn, vỗ mạnh vào vai Hải công công: "Hải công công, kế sách này rất diệu!

Ký cho khanh một công!" "Có thể vì Bệ hạ phân ưu, là phúc phận trời ban của lão nô." Hải công công hoảng sợ lùi lại.

Ánh mắt Lâm Tẫn như đuốc, tiếng uy nghiêm vang vọng trước điện: "Truyền ý chỉ của Trẫm!" "Huyết Liên Yêu Tông, hành cấm kỵ tà thuật, tàn hại thiếu nữ vô tội, thiên lý khó dung, thực là sỉ nhục của giang hồ!" "Phàm kẻ có thể cung cấp chính xác hang ổ Huyết Liên Tông, có thể nhận được một lần đỉnh lực tương trợ của Đại tông sư Thương Sóc tuyệt đỉnh đương thế!

Dù lên tận trời xanh, xuống tận hoàng tuyền, núi đao biển lửa cũng không từ!

Quân vô hí ngôn!" ...

Nửa đêm canh ba.

Một hạp cốc u sâu quanh năm huyết vụ mờ mịt.

Một thanh niên tuấn lãng mặc cẩm y hoa lệ, lặng lẽ hiện thân giữa không trung.

Xung quanh không cảm nhận được chút chân khí dao động nào, tựa như phàm nhân.

Chiếc quạt gấp trong tay hắn khẽ lay động, mí mắt hơi rủ xuống, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống hai bóng người đang run rẩy trước mặt.

Giọng nói mềm mại nhưng mang theo hàn ý thấu xương, không hề báo trước mà vang lên: "Hậu quả của việc nhiệm vụ thất bại... các ngươi, có rõ không?" Ngữ điệu không cao.

Nhưng lại như chùy nặng ầm ầm giáng xuống lồng ngực hai người.

Thân là Đại tông sư võ giả, tượng trưng cho đỉnh phong võ đạo, giờ khắc này lại run rẩy như si ngốc.

Dường như một câu nói của thanh niên kia, liền có thể khiến bọn họ hồn bay phách tán!

Một người cố nén run rẩy, đầu cúi sâu, run rẩy nặn ra mấy chữ, sợ hãi gần như muốn xé rách cổ họng: "Thiếu...

Thiếu chủ... tha mạng!

Cầu Thiếu chủ ban thêm một cơ hội!" Người còn lại trọng thương, khóe miệng máu tươi không ngừng rỉ ra, đứt quãng gào thét: "Chúng... chúng ta cam đoan!

Sẽ... sẽ nhanh chóng tập hợp đủ dược dẫn, tuyệt... tuyệt đối không làm trễ nải Thánh nữ đột phá!

Cầu Thiếu chủ khai ân!" Trên mặt thanh niên vẫn treo vẻ nửa cười nửa không, như thể đang thưởng thức một vở kịch vụng về.

Không biết từ khi nào.

Hắn đã tựa nghiêng trên một chiếc ghế kỳ dị ngưng tụ từ huyết vụ cuồn cuộn, tư thái lười biếng.

Chiếc quạt gấp lại, nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay, trong miệng phun ra hai chữ, bình thản đến không chút gợn sóng: "Có thể." Trong mắt hai người vừa nhen nhóm một tia hy vọng yếu ớt.

Câu tiếp theo.

Lại như gió lạnh từ u minh địa ngục, trong nháy mắt đóng băng niềm hy vọng còn sót lại của bọn họ: "Không làm được, chết, thì sao?" "Cái này..." Cổ họng hai người như bị một bàn tay vô hình siết chặt, đồng tử co rút kịch liệt, tia máu cuối cùng cũng rút hết khỏi mặt, tái nhợt như tờ giấy.

Hai ngày!

Chỉ còn hai ngày nữa là đến đêm trăng tròn!

Hoàng thành, An Bình, Tập Ninh ba trận nhãn hao phí vô số tâm huyết kiến lập đã bị hủy, muốn tìm lại nơi thích hợp, bố trí lại huyết trì... căn bản là chuyện si nhân nằm mộng!

Tuyệt vọng như băng triều hoàn toàn nhấn chìm bọn họ.

Thanh niên không hề bận tâm đến sự trầm mặc và tuyệt vọng của bọn họ, dường như đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Hắn lại mở chiếc quạt ra, thong thả nhẹ nhàng lay động.

Ánh mắt tùy ý rơi trên vị tông sư trọng thương, ngữ khí nhẹ nhàng như hỏi thời tiết: "Kẻ nào đã thương ngươi?" Vị tông sư trọng thương như được đại xá, cố gắng vận một hơi chân khí, nhẫn nhịn

kịch thống kinh mạch xé rách mà vội vàng đáp: "Hồi... hồi Thiếu chủ!

Kẻ đó... thân mặc huyền thiết trọng giáp, thực lực cực mạnh, là đỉnh phong Đại tông sư, hơn nữa...

Chương 38

dưới trướng có tinh nhuệ thiết kỵ nghe lệnh, hành sự thiết huyết tàn sát... hẳn là... chó săn triều đình!" "Triều đình?

Đỉnh phong Đại tông sư..." Thanh niên khẽ gật đầu.

Trong mắt thoáng qua một tia hứng thú cực nhạt, khó nắm bắt, như thể phát hiện ra một món đồ chơi mới lạ.

Hắn trầm ngâm một lát.

Thanh nhã mà uy nghiêm từ chiếc ghế huyết vụ đứng dậy, uy nghi không thể nghi ngờ lan tỏa. "Thông báo xuống." Mệnh lệnh không lớn, nhưng như hàn lưu trong nháy mắt quét khắp cả u cốc, mang theo sự quyết tuyệt không thể nghi ngờ: "Tất cả mọi người, lập tức triệt ly nơi này!" "Triệt ly?!" Hai người đang quỳ chợt ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy kinh hãi đến cực điểm.

Một người thất thanh kêu lên: "Thiếu chủ!

Thánh nữ vẫn còn đang bế quan trong mật thất trong cốc, củng cố Chí Âm chân khí!

Đan lô và tất cả phụ liệu đều ở đây!

Lúc này triệt ly chẳng phải..." Lời còn chưa dứt.

Một cỗ uy áp khủng bố dường như từ tầng sâu nhất hoàng tuyền ầm ầm giáng xuống!

Hai người gan mật đều vỡ nát!

Cương khí hộ thể như giấy hồ dán vỡ vụn từng tấc, xương cốt phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi sức nặng, ngũ tạng lục phủ như muốn bị nghiền nát! "Phụt!" Vị tông sư trọng thương chịu đòn đầu

tiên.

Kinh mạch vốn đã gần sụp đổ không thể chống đỡ được nữa, một ngụm máu đen lẫn nội tạng vỡ nát điên cuồng phun ra.

Cả người như bị rút hết xương cốt mà mềm nhũn trên đất, khí tức trong nháy mắt yếu ớt đến cực điểm.

Người còn lại cũng sắc mặt tái nhợt như giấy, thất khiếu ẩn ẩn rỉ máu, thân thể đồ sộ bị đè chặt xuống đất.

Chỉ thấy một ngọc bội cổ xưa đeo ở eo thanh niên đang phát ra ánh sáng xanh u u.

Giữa ánh sáng lưu chuyển.

Dường như có vô số oan hồn đang ai oán không tiếng động.

Thanh niên thậm chí còn không liếc nhìn bọn họ một cái, giọng nói bình thản như cũ, nhưng lại thấu xương hơn vạn năm hàn băng: "Cần Bản thiếu... nhắc lại sao?" "Không... không dám!

Chúng ta hiểu rồi!

Cẩn tuân dụ lệnh của Thiếu chủ!" Hai người dùng hết sức lực cuối cùng gào thét ra, tiếng đáp lại đã vì cực hạn sợ hãi mà méo mó không thành tiếng người.

Không còn chút chần chừ nào.

Bọn họ giãy giụa bò dậy, lăn lộn bò đi, như phát điên mà lao vào sâu trong cốc truyền lệnh.

Chỉ sợ chậm một khoảnh khắc, ánh sáng xanh khủng bố kia sẽ triệt để nghiền nát bọn họ.

Nhìn bóng lưng hoảng loạn biến mất.

Khóe miệng thanh niên tuấn lãng chậm rãi cong lên một độ cong tà

mị đến cực điểm.

Chiếc quạt khẽ lay động, cổ tay thanh nhã lật một cái, một ngọc bàn kỳ dị to bằng bàn tay, toàn thân huyết hồng, không trung hiện ra trong lòng bàn tay.

Ngọc bàn khắc phù văn phức tạp và vặn vẹo, tản ra khí tức bất tường khiến người ta sợ hãi.

Hắn ngẩng mắt.

Xuyên qua huyết vụ nồng đặc, như thể vượt qua không gian, xa xa khóa chặt hướng Hoàng thành, ánh mắt âm lãnh như rắn độc lè lưỡi: "Triều đình?

A a..." "Tốt nhất là mau chóng tìm đến, đừng... phụ lòng 'món quà nhỏ' Bản thiếu đặc biệt chuẩn bị!" Dư âm còn vương vấn bên tai, cánh tay đã đột nhiên giơ lên!

Ngọc bàn huyết sắc hóa thành một đạo hồng quang thê mỹ, bắn thẳng lên không trung trung tâm u cốc, lơ lửng bất động.

Oanh!

Một cỗ chấn động khủng bố dường như từ nơi sâu nhất cửu u đột nhiên bạo phát, quét sạch cả u cốc!

Khí thế cuồng bạo đến nỗi không gian cũng vặn vẹo trong một khoảnh khắc!

Nhưng, chấn động này đến nhanh, đi càng nhanh, cứ như ảo giác.

Thay vào đó.

Một vầng sáng huyết sắc bán trong suốt, như chiếc bát khổng lồ úp ngược, hoàn toàn bao phủ cả hạp cốc huyết vụ.

Trên vách sáng, huyết quang đặc quánh như vật sống lưu chuyển, vô số phù văn nhỏ mịn vặn vẹo trong đó sáng tắt lấp lánh, tản ra ý diệt

tuyệt khiến linh hồn run rẩy!

Thanh niên chắp tay sau lưng.

Nhìn màn trời huyết sắc chậm rãi thành hình, khóe miệng độ cong tà mị kia càng sâu, nhẹ nhàng thốt ra một câu: "Phệ hồn hóa cốt, vạn linh câu diệt..." "A a, món quà gặp mặt này, hy vọng các ngươi thích!" ...

Cùng lúc đó!

Hoàng thành, Tần phủ.

Trong thư phòng.

Sự tĩnh mịch như chết bị một tiếng gầm gừ bị áp chế đến cực hạn xé rách.

Tần Tung sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi bạo.

Hắn không điên cuồng đập phá, mà là chợt vồ lấy chiếc nghiên mực cổ quý giá trên án đầu.

Năm ngón tay siết chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch.

Cuối cùng lại chỉ nặng nề, từng tiếng một đập vào mặt bàn gỗ tử đàn, phát ra tiếng động trầm đục như sấm!

Mặt bàn cứng rắn để lại những vết hằn sâu, mép nghiên cũng sứt mẻ.

Lồng ngực hắn phập phồng dữ dội, đôi mắt vốn quen che giấu tâm tư giờ đỏ rực như máu, như mãnh thú muốn ăn thịt người.

Trong góc.

Quản gia mặt không còn chút máu, thân thể run rẩy như si ngốc, răng va vào nhau lạch cạch, gần như muốn mềm nhũn trên đất.

Hắn chưa bao giờ thấy lão gia thất thố như vậy, tiếng gõ nặng nề

kia dường như đập vào tim hắn.

Trong tĩnh mịch.

Tần Tung nặng nề ngồi sụp xuống chiếc ghế thái sư duy nhất còn nguyên vẹn, từng chữ như mũi dùi băng rơi xuống: "Nghĩ!

Làm sao để đưa tin tức ra ngoài!" Quản gia bị lời nói lạnh lẽo như dùi băng đâm vào mà giật mình.

Trong đầu hắn chợt lóe lên vô số ý niệm, sinh tử quan đầu bức ra trí tuệ cấp tốc.

Hắn cố nén cảm giác đầu gối mềm nhũn, gần như là dùng cả tay chân bò ra khỏi góc, tránh cái án bàn mặt đã biến dạng. "Phốc thông" một tiếng quỳ xuống không xa chân Tần Tung, giọng nói vì cực độ sợ hãi mà the thé run rẩy: "Lão...

Lão gia bớt giận!

Nô tài... nô tài có một cách, có lẽ có thể thử!" Hắn nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu chuyển động: "Lăng...

Lăng Hồng võ công cái thế, nhưng cuối cùng cũng là người, tổng phải luân phiên nghỉ ngơi." "Chỉ cần... chỉ cần hắn rời đi một lát, con hải đông thanh đã được nuôi dưỡng ba năm ở hậu viện, liền có thể nhân cơ hội vút lên trời cao." "Nô tài tự mình đi thả!

Những Cẩm Y Vệ thất phẩm kia, tuyệt... tuyệt đối không đuổi kịp thần tốc của hải đông thanh!" Trong mắt Tần Tung tinh quang bạo xạ!

Đột nhiên đứng dậy, đi đến bàn vồ lấy nửa tờ giấy đen, nhanh chóng viết mật tín.

Gấp lại nhét vào tay quản gia: "Nhất định phải đưa đến!

Bất chấp tất cả!" Quản gia nắm chặt mật tín, nặng nề gật đầu: "Nô tài...

Chương 39

liều chết đưa đến!" Xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Tần Tung.

Hắn bước đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u như chì, ánh mắt xuyên qua tường cung, thẳng vào sâu trong Hoàng cung.

Hận ý thấu xương cuồn cuộn trong lồng ngực, từng chữ từng chữ bật ra từ kẽ răng: "Lâm Tẫn..." "Ván cờ này kết thúc, không phải ngươi chết, thì là ta vong!" Hai ngày tiếp theo.

Sự yên tĩnh gần như quỷ dị, tựa như sự ngột ngạt trước khi bão táp ập đến.

Lâm Tẫn mỗi ngày hai điểm một đường: ban ngày ở Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương, ban đêm thì ở Khôn Ninh Cung "cần cù không ngừng", sống một cách vô cùng sung túc.

Người duy nhất khổ không nói nên lời, là Yến Kinh Tuyết!

Phòng thủ hậu cung đã hoàn toàn giao cho Phượng Linh Vệ, Ngô Tranh, Lăng Hồng và những người khác không có lệnh thì không được thiện tiện xâm nhập.

Trọng trách bảo vệ Khôn Ninh Cung liền rơi xuống vai nàng và đội nữ vệ dưới trướng.

Để bảo toàn Khôn Ninh Cung.

Yến Kinh Tuyết chỉ đành tuần tra cảnh giới ngoài điện.

Tuy nhiên!

Từ trong tẩm cung thỉnh thoảng bay ra những tiếng rên rỉ "đau đớn" bị áp chế lại quyến rũ, lại như độc dược vô hình.

Từng chút một xâm thực định lực của nàng, khiến chân khí trong cơ thể nàng cũng ẩn ẩn xao động. "Ai..." Nhìn Tô Vãn Tình đang cẩn thận chỉnh lý giường đệm trong tẩm cung, Yến Kinh Tuyết khẽ thở dài không tiếng động.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng như băng sương kia, hiếm thấy thoáng qua một tia bất đắc dĩ, cùng với... một tia gợn sóng khó tả. "Bệ hạ... hẳn đã đến rồi chứ?" Tâm tư nàng hơi hỗn loạn.

Nào ngờ.

Lâm Tẫn lúc này, không hề bước vào ôn nhu hương.

Y ngồi trên long ỷ trong Ngự Thư phòng, ngón tay dùng lực ấn vào thái dương đang giật liên hồi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng bao trùm một tầng u buồn và lo lắng không thể xóa nhòa. "Ròng rã hai ngày, vậy mà không có chút tin tức nào..." Y ngẩng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên cửu thiên, vầng trăng tròn đã lặng lẽ vươn lên, thanh huy chiếu rọi, nhưng lại không mang đến chút hơi ấm nào.

Hôm nay chính là đêm trăng tròn!

Dù suy đoán Thánh nữ Huyết Liên Tông đã khó thành công, nhưng, mọi việc đều sợ vạn nhất.

Một ngày chưa tìm được hang ổ Huyết Liên Tông, y liền một ngày như có gai trong lưng! "Sưu!" Tiếng phá không đột nhiên vang lên, bóng Lăng Hồng như quỷ mị lướt vào điện. "Có tin tức rồi?!" Gân xanh trên trán Lâm Tẫn hơi nổi lên, ngọn lửa hy vọng trong nháy mắt được thắp sáng.

Lăng Hồng quỳ một gối xuống đất, sau khi hành lễ lại bất đắc dĩ lắc đầu: "Hồi Bệ hạ, lệnh treo thưởng như đá chìm đáy biển... vẫn chưa có tin tức xác thực." Lâm Tẫn đốt ngón tay nặng nề gõ vào long

án lạnh lẽo, thở ra một hơi trọc khí thật dài.

Huyết Liên Tông này, quả thật như loài rắn độc chuột bọ tiềm phục dưới lòng đất u tối, cực kỳ xảo quyệt, treo thưởng thiên hạ vậy mà cũng không thể bức nó ra!

Lăng Hồng đứng dậy, chuyển đề tài: "Bệ hạ, tuy không có tung tích Huyết Liên Tông, nhưng thần đã thăm dò rõ ràng về 'Chí Âm Chi Thể'." "Ồ?" Mày Lâm Tẫn hơi nhướng lên, ý bảo y tiếp tục.

Thần sắc Lăng Hồng nghiêm túc: "Chí Âm Chi Thể là thể chất đặc biệt hiếm thấy, tu tập công pháp loại âm hàn tiến cảnh thần tốc, chân khí của nó tự mang theo hàn ý thấu xương, có thể đóng băng kinh mạch của võ giả, phong bế khí huyết sinh cơ!" Y dừng lại một chút, ngữ khí càng thêm trầm trọng: "Nhưng thể chất này cũng có khuyết điểm chí mạng, dưới cái nóng liệt nhật, chiến lực suy giảm nghiêm trọng, mà điều nguy hiểm nhất, không gì bằng 'Nguyệt Viên Tử Kiếp'!" "Nguyệt Viên Tử Kiếp?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia hàn quang.

Thánh nữ Huyết Liên Tông rõ ràng muốn đột phá Chí Âm Chi Thể đệ cửu trọng vào đêm trăng tròn, sao lại biến thành tử kiếp?

Lăng Hồng giải thích: "Mỗi khi trăng tròn, lượng âm khí khổng lồ tích tụ trong cơ thể người có thể chất này sẽ không chịu khống chế mà vươn lên đến đỉnh phong, dẫn đến phản phệ kịch liệt!" "Chân khí cuồng bạo vặn loạn, chỉ cần sơ suất một chút, liền là... kinh mạch đứt đoạn, sinh cơ diệt tuyệt!" Lâm Tẫn đưa tay vuốt trán, kiếm mi sắc bén nhíu chặt lại vì khó hiểu.

Thông tin mâu thuẫn này khiến người ta khó hiểu.

Lăng Hồng dường như thấu hiểu tâm tư của Đế vương, hạ thấp giọng nói: "Bệ hạ, đêm trăng tròn tuy là tử kiếp, nhưng đối với Chí Âm Chi Thể mà nói, lại cũng là... cơ duyên duy nhất để niết bàn trùng

sinh!" "Lời này nghĩa là sao?" Lâm Tẫn truy vấn.

Lăng Hồng trầm giọng nói: "Nếu có thể vào đêm trăng tròn âm khí cực thịnh, lấy Chí Âm Đan làm dẫn, cưỡng chế đột phá huyền quan đệ cửu trọng của Chí Âm Chi Thể, liền có thể nghịch chuyển khuyết điểm thể chất, hoàn thành thuế biến!

Cảnh giới của nó cũng có thể..." Yết hầu y chuyển động, phun ra bốn chữ kinh thiên động địa: "Lỵ lâm Bán thần!" "Bán thần?!" Lâm Tẫn đột nhiên đứng bật dậy, đồng tử co rút kịch liệt.

Cảnh giới này... có chút xa lạ.

Lăng Hồng gật đầu: "Cái gọi là Bán thần, là cảnh giới vượt trên Đại tông sư, nhưng lại hơi kém hơn...

Lục địa thần tiên!" Lâm Tẫn chậm rãi gật đầu, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Y chắp tay sau lưng, bước đến trước cửa sổ.

Ánh mắt sâu thẳm khóa chặt vầng trăng tròn ngày càng sáng trên bầu trời, khẽ nói như băng: "Như vậy mà nói, đêm nay... liền là một đêm sinh tử then chốt của Thánh nữ Huyết Liên, cũng là một đêm mưu đồ đăng lâm tuyệt đỉnh!" Nếu không có Chí Âm Đan, Thánh nữ e rằng khó thoát khỏi Nguyệt Viên Tử Kiếp.

Nhưng... một cỗ bất an mãnh liệt dâng trào trong lòng Lâm Tẫn.

Vị Thiếu chủ thần bí khó lường kia, há lại ngồi chờ chết?

Hắn tất có hậu thủ!

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn cưỡng chế đè nén tư tưởng cuộn trào, đột nhiên tỉnh thần, trong mắt phóng ra hàn quang quyết tuyệt, quát lớn: "Truyền chỉ!

Phàm kẻ có thể cung cấp chính xác hang ổ Huyết Liên Tông, bất

luận sở cầu là gì, Trẫm toàn bộ đều ưng thuận!" Nhất định phải trước khi Thánh nữ đột phá, nghiền nát nàng ta cùng Huyết Liên Tông, triệt để! "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng nghiêm túc lĩnh mệnh, đang định xoay người. "Bệ hạ!

Bệ hạ!" Ngoài điện.

Tiếng Hải công công gấp gáp truyền đến.

Hắn gần như là chạy nhanh xông vào, phất trần trong tay cũng hơi tán loạn, không kịp thở, vội vàng nói: "Khải bẩm Bệ hạ!

Ngoài cung có người cầu kiến!

Tự xưng... biết tông chỉ Huyết Liên Tông!" "Thật sao!?" Lâm Tẫn năm ngón tay đột nhiên siết chặt vào long án phát ra tiếng trầm đục, vẻ vui mừng khó che giấu!

Bước chân của Lăng Hồng vốn định rời đi cũng đột nhiên dừng lại. "Người ở đâu?" "Hồi Bệ hạ, đang chờ bên ngoài Huyền Vũ Môn." "Mau!

Lập tức tuyên hắn vào kiến!" Lâm Tẫn ngữ điệu mang theo sự kích động khó kiềm chế, liên tục thúc giục.

Một lát sau.

Hải công công dẫn một bóng người bước vào điện.

Người đến là một thanh niên, thân mặc áo xanh, tuy dính phong trần, nhiều chỗ rách rưới, nhưng khó che giấu khí độ bất phàm của hắn.

Lâm Tẫn ngồi vững trên long ỷ, ánh mắt như đuốc quét nhìn thanh niên dưới thềm, kiếm mi khẽ nhướng.

Nguyên nhân không gì khác.

Thanh niên trông có vẻ chật vật này, chân khí trong người nội uẩn,

rõ ràng là một võ giả thực sự!

Hơn nữa... lại là cảnh giới Bát phẩm! "Người giang hồ sao?" Lâm Tẫn nói thẳng vào vấn đề, mang theo sự thẩm định.

Thanh niên quỳ một gối xuống đất, chắp tay hành lễ, giọng nói hơi khàn nhưng rõ ràng và mạnh mẽ: "Đệ tử Lưu Vân Kiếm Tông Ngụy Cảnh Nhiên, khấu kiến Bệ hạ!

Chương 40

Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Lưu Vân Kiếm Tông?" Ngón tay Lâm Tẫn nhẹ nhàng gõ vào tay vịn, y không hiểu nhiều về tông môn này, nhưng lúc này không phải lúc tìm hiểu.

Y tùy ý vẫy tay, ánh mắt rực rỡ: "Ngươi thật sự biết hang ổ Huyết Liên Tông ở đâu?" Ngụy Cảnh Nhiên đột nhiên ngẩng đầu!

Trên khuôn mặt tuấn lãng bị hận ý thấu xương và sát cơ cuồn cuộn làm cho vặn vẹo, đôi mắt đỏ rực như máu, nắm tay siết chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch.

Hắn từ kẽ răng bật ra từng chữ như băng vỡ: "Hồi Bệ hạ!

Huyết Liên Tông... tám chín phần mười, ẩn náu ở đó...

Khấp Huyết Cốc!" "Khấp Huyết Cốc?" Lâm Tẫn theo bản năng lặp lại.

Ngụy Cảnh Nhiên kiên định gật đầu: "Đệ tử điều tra Huyết Liên Tông hơn một tháng, từng nhiều lần phát hiện có người cưỡng đoạt thiếu nữ chui vào huyết vụ nơi cửa cốc!" Hải công công bên cạnh đúng lúc tiến lên, cung kính khẽ nói: "Bệ hạ, Khấp Huyết Cốc nằm cách Hoàng thành một trăm hai mươi dặm về phía đông bắc, địa thế hiểm ác, quanh năm huyết vụ mờ mịt không tan, là một nơi... tử địa!" Lâm Tẫn nghe vậy, trong mắt tinh mang đại thịnh!

Tia nghi ngờ đối với lời Ngụy Cảnh Nhiên lúc nãy, giờ khắc này đã tan biến như khói mây!

U cốc tuyệt hiểm quanh năm huyết vụ bao phủ?

Đây quả thực là nơi chứa chấp dơ bẩn tuyệt vời của Huyết Liên Tông tà ma ngoại đạo! "Lăng Hồng!" Lâm Tẫn đột nhiên đứng dậy,

đế vương uy nghi bùng phát: "Chuẩn bị ngựa!

Trẫm muốn thân lâm Khấp Huyết Cốc!" Huyết Liên Tông có thể phái ra hai Đại tông sư tập kích Thương Sóc, khó đảm bảo không có tồn tại khủng bố hơn tọa trấn.

Trận chiến này.

Y nhất định phải đích thân đi, dùng thế sét đánh nghiền nát lão già này! "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng nghiêm túc lĩnh mệnh, không chút chần chừ.

Ngay lúc này.

Ngụy Cảnh Nhiên bạo khởi đứng dậy!

Toàn thân cơ bắp căng cứng như dây cung, sát ý không những không giảm, ngược lại vì sắp đến cuộc báo thù mà càng thêm rực cháy, vậy mà nhất thời quên mất tôn ti quân thần, gào thét: "Bệ hạ!

Ta cũng đi!" Lâm Tẫn hơi sững sờ.

Nghiêng mắt nhìn Ngụy Cảnh Nhiên bên cạnh.

Trong mắt thanh niên đang bùng cháy lửa giận và sát ý thấu xương, nắm tay siết chặt đến trắng bệch, đều toát ra một cỗ bi phẫn bất thường.

Tiểu tử này, cùng Huyết Liên Tông rốt cuộc có thù hận sâu đậm cỡ nào?

Nhưng y không đào sâu tìm hiểu.

Liền trầm giọng nói với Lăng Hồng: "Đến Long Kỵ doanh, chuẩn bị ba con Đại Tuyết Long Câu!" "Thần tuân mệnh!" Bóng Lăng Hồng lóe lên, biến mất.

Ngụy Cảnh Nhiên trong nháy mắt hiểu ý, nặng nề quỳ xuống đất, trán chạm đất: "Đa tạ Bệ hạ ân chuẩn!" Lâm Tẫn tùy ý vẫy tay.

Đổi một thân trường bào màu trắng, sải bước ra khỏi Ngự Thư phòng, giọng nói lạnh nhạt theo gió truyền đến: "Chết rồi, đừng oán Trẫm!" Ngụy Cảnh Nhiên đứng dậy đi theo sát.

Giữa hàng mày không thấy chút sợ hãi nào, chỉ có lửa hận ngút trời đối với Huyết Liên Tông mà nước Tam Giang Ngũ Hồ cũng khó rửa sạch, cùng với một tia bi ai thấu tim gan sâu trong mắt...

Hoàng thành ngoại.

Lăng Hồng đứng nghiêm, trong tay dắt ba con Đại Tuyết Long Câu phi phàm thần tuấn, giữa lông bờm tung bay tự mang một cỗ uy áp dã tính ngạo nghễ.

Một bên, Thương Sóc nhanh chóng tiến lên, quỳ một gối xuống đất: "Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn lật mình lên ngựa, động tác nhanh nhẹn: "Thương thống lĩnh, tọa trấn Hoàng thành!

Phàm kẻ nào có dị động, giết không tha!" "Mạt tướng thề sống chết giữ thành!" Giọng Thương Sóc như hồng chung.

Tiếng giáp trụ va chạm như sấm trầm đục, thân thể khôi ngô đứng thẳng như bức tường thành cuối cùng của Hoàng thành.

Lâm Tẫn không nói thêm, hai chân mãnh liệt kẹp vào bụng ngựa!

Đại Tuyết Long Câu hí dài một tiếng, hóa thành một đạo thiểm điện, bụi cuốn mù mịt lao về phía đông bắc.

Dưới trăng tròn.

Chỉ để lại cuồn cuộn khói bụi! ...

Đại Tuyết Long Câu, phi như gió, nhanh như điện!

Một trăm hai mươi dặm đường, chỉ mất hai canh giờ đã đến tận cùng. "Hú!" Lâm Tẫn siết chặt cương ngựa, chiến mã đứng thẳng người.

Y nheo đôi mắt, ánh mắt sắc bén xuyên qua màn đêm, khóa chặt phía trước.

Ánh trăng thê lương.

Chiếu rọi một hạp cốc u sâu bị huyết vụ nồng đặc không thể tan bao phủ.

Dù cách mấy trăm mét.

Một cỗ mùi máu tanh nồng nặc đến buồn nôn đã ập vào mặt, hàn ý thấu xương dường như có thể đóng băng linh hồn! "Đây chính là Khấp Huyết Cốc?" Lâm Tẫn ngữ điệu vô cảm.

Ngụy Cảnh Nhiên thúc ngựa tiến lên, chỉ vào một khe nứt dữ tợn ẩn hiện sâu trong huyết vụ: "Bệ hạ, lối vào chính là ở đó!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, lật mình xuống ngựa.

Y đưa cho Lăng Hồng một ánh mắt, sau đó thân ảnh như quỷ mị lóe lên, không chút do dự lao vào trong huyết vụ cuồn cuộn.

Lăng Hồng tâm lĩnh thần hội.

Thân hình như điện lướt đến bên cạnh Ngụy Cảnh Nhiên, bàn tay lớn như kìm sắt khóa chặt cánh tay hắn, trầm giọng quát: "Ngưng thần!" Chân khí hùng hậu bạo phát!

Tạo thành một đạo hộ tráo vô hình bao bọc Ngụy Cảnh Nhiên, theo sát phía sau Lâm Tẫn, bước vào địa ngục tinh hồng đó!

Máu!

Máu đỏ tươi vô biên!

Không có cỏ cây, không có núi đá.

Chỉ có vô tận, huyết vụ đặc quánh như huyết tương cuồn cuộn, nhuyễn động!

Trong lòng Ngụy Cảnh Nhiên sóng to gió lớn!

Nếu không phải chân khí tinh thuần hùng hậu của Lăng Hồng hộ trì.

Với tu vi Bát phẩm của hắn, e rằng chưa đến nửa nén hương, sẽ bị huyết vụ tà dị này xâm thực kinh mạch, biến thành quái vật chỉ biết sát lục!

Không biết đã đi bao lâu trong huyết vụ.

Màu máu trước mắt cuối cùng cũng bắt đầu trở nên loãng hơn, cảnh tượng bên trong hạp cốc dần dần rõ ràng. "Sao lại... thế này?!" Ngụy Cảnh Nhiên nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, khó tin mà run rẩy tiến lên mấy bước, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và mờ mịt!

Chỉ thấy hạp cốc một mảnh tan hoang!

Không hề có chút cảnh tượng thịnh vượng của tà tông như trong tưởng tượng!

Các kiến trúc đổ nát xiêu vẹo sắp đổ, như thể bị lực cực lớn vặn vẹo, khắp nơi đều là gạch ngói vỡ vụn, xà cột gãy đổ.

Cửa điện đáng lẽ phải âm u uy nghiêm lại mở toang, bên trong không có một vật gì, chỉ còn lại những dấu vết bị vội vàng bỏ lại.

Cả sơn cốc một mảnh tĩnh mịch.

Lan tỏa một cỗ hoang tàn và tiêu điều khi người đi nhà trống! "Chẳng lẽ... nơi này không phải hang ổ Huyết Liên Tông?" Ngụy Cảnh Nhiên giọng run rẩy, đầy nghi hoặc.

Lâm Tẫn bước lên trước, ánh mắt như chim ưng quét qua bốn phía, khóe miệng cong lên một độ cong lạnh lẽo: "Nơi này quả thật là Huyết Liên Tông!

Chỉ là... bọn chúng như lũ chuột, đã bỏ chạy từ trước rồi!" Những

khắc họa huyết liên hoa dữ tợn còn sót lại trên kiến trúc đổ nát, cùng với âm hàn chân khí còn chưa tan hết trong không khí, đều là chứng cứ như núi! "Bỏ chạy?!" Ngụy Cảnh Nhiên càng thêm khó hiểu.

Căn cơ tông môn, há lại nói bỏ là bỏ?

Chương 41

Lâm Tẫn không để ý đến sự khó hiểu của hắn, một tay chắp sau lưng, cảnh giác bước vào cái hang ma bị bỏ hoang này.

Ý thức như thủy triều quét khắp cả hạp cốc, nhưng không bắt được chút khí tức vật sống nào. "A, bỏ chạy thì cũng thật sạch sẽ gọn gàng!" Lâm Tẫn cười khẩy một tiếng.

Lệnh treo thưởng phát ra chưa đầy hai ngày, đối phương vậy mà có thể quả quyết bỏ đi hang ổ cũ, sự quyết đoán và hiệu suất như vậy, tuyệt đối không phải tà phái tầm thường!

Oanh!

Ngay lúc này!

Một tiếng ong ong quỷ dị, dường như từ nơi sâu nhất cửu u, không hề báo trước mà vang lên!

Lăng Hồng như lâm đại địch.

Thân hình hơi cúi xuống, tú xuân đao ở eo chợt rút ra khỏi vỏ, hàn quang dưới ánh trăng vạch ra một đường cong kinh tâm động phách!

Ngụy Cảnh Nhiên cũng lập tức vận chuyển chân khí, nghiêm trận đợi chờ.

Duy chỉ có Lâm Tẫn.

Ngay khoảnh khắc tiếng ong ong vang lên đã phát giác dị thường, khí định thần nhàn chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Chỉ thấy trên không trung.

Một bức bình phong khổng lồ, đặc quánh như máu, lơ lửng hiện ra!

Nó như một chiếc bát khổng lồ úp ngược, hoàn toàn bao phủ, phong tỏa bầu trời Khấp Huyết Cốc!

Huyết quang lưu chuyển.

Tản ra khí tức hủy diệt khiến người ta sợ hãi! "Kiệt kiệt kiệt..." Một trận cười quỷ dị khiến người ta dựng tóc gáy vang vọng trong sơn cốc tĩnh mịch.

Trong hư không một bên.

Một bóng người mơ hồ chậm rãi hiện ra.

Hắn mặc cẩm bào hoa lệ, quạt gấp trong tay khẽ lay động, ngọc bội đeo ở eo phát ra ánh sáng xanh u u, duy chỉ có khuôn mặt dường như bị che khuất trong huyết vụ mịt mờ, khó phân biệt.

Sưu!

Lăng Hồng phản ứng cực nhanh, vung đao chém ra!

Đao khí sắc bén vô song xé rách không khí, hung hăng chém về phía hư ảnh kia!

Tuy nhiên!

Đao khí lại như xuyên qua không khí, không hề gặp trở ngại mà lướt qua, không làm thương tổn chút nào. "Có thể nhìn thấy hư ảnh của Bản thiếu, vậy thì các ngươi những con trùng sắp chết này sẽ được hưởng vinh dự vô thượng!

Trận Huyết Sát Luyện Ngục này, hãy hảo hảo hưởng thụ đi!

Kiệt kiệt kiệt..." Hư ảnh phát ra một trận cười quỷ dị càng thêm chói tai.

Thân hình như tranh cát bị gió thổi tan, vặn vẹo, nhạt nhòa dần, cuối cùng hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại giọng nói âm lãnh kia vang vọng trong sơn cốc. "Hắn chính là...

Thiếu chủ?" Lâm Tẫn khẽ lẩm bẩm, ngữ khí không nghe ra hỉ nộ. "Bệ hạ!" Lăng Hồng lúc này cũng cuối cùng hoàn toàn xác nhận, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, cảm ứng màn trời huyết sắc kiên cố không thể phá hủy: "Là kết giới!

Chúng ta bị vây khốn!" Oanh!

Oanh!

Oanh!

Lời còn chưa dứt, tiếng nổ ầm ĩ chấn động trời đất đột nhiên vang lên!

Mặt đất kịch chấn.

Huyết tương đặc quánh phun trào như suối, hóa thành sóng huyết lãng ngút trời!

Màn trời huyết sắc quang mang bạo trướng, vô số huyết nhận khổng lồ, khô lâu dữ tợn, oan hồn ai oán như mưa bão trút xuống!

Âm phong quỷ khiếu chói tai, huyết tinh tà khí hỗn tạp.

Khí tức hủy diệt quét sạch sơn cốc, muốn nghiền nát, nuốt chửng vạn vật!

Thân thể Lâm Tẫn hơi chấn động, chân khí cảnh giới Lục địa thần tiên ầm ầm bạo phát!

Kim mang cương khí ngưng thực ứng thanh triển khai, vững vàng bảo vệ Lăng Hồng và Ngụy Cảnh Nhiên.

Bên ngoài cương khí, là cảnh tượng hủy thiên diệt địa!

Huyết nhận chém xuống, khô lâu cắn xé, phát ra tiếng ma sát chói tai!

Ánh mắt Lâm Tẫn hơi ngưng lại, trong lòng thầm nhủ: "Trận pháp

hung lệ thật!

Huyết Liên Tông này, quả thật dám bỏ vốn...

Xem ra là quyết tâm muốn giữ Trẫm lại rồi?" Vô số oan hồn cuộn theo oán độc thấu xương và âm hàn.

Điên cuồng xé nát, va chạm vào bình phong, tiếng thét chói tai xuyên thấu thức hải!

Ngụy Cảnh Nhiên có tu vi yếu nhất liền rên nhẹ một tiếng, sắc mặt trắng bệch, thần hồn như bị dùi băng xuyên thấu, kịch thống gần như muốn sụp đổ!

Nếu không có cương khí của Lâm Tẫn bảo vệ.

Hắn lập tức sẽ hồn phi phách tán hoặc bị xâm thực thành ma!

Sắc mặt Lăng Hồng ngưng trọng như sắt, ngữ tốc gấp gáp: "Bệ hạ!

Trận pháp tà lực này nguyên nguyên bất tuyệt, tuần hoàn lặp lại!

Nếu không nhanh chóng tìm được trận nhãn để phá hủy, e rằng..." Oanh long!!!

Lời Lăng Hồng chưa nói hết, dị biến đột nhiên xảy ra!

Một cỗ năng lượng ba động khủng bố vượt xa trước đó, dường như muốn xé rách thiên địa, đột nhiên bạo phát ở sâu trong trung tâm cốc!

Sâu trong trung tâm cốc.

Nguồn huyết tương phun trào sụp đổ, hóa thành một xoáy nước huyết sắc sâu không thấy đáy!

Vầng trăng tròn tái nhợt trên trời đã vươn lên đến đỉnh điểm giữa trời.

Ánh trăng lạnh lẽo ngưng thành trụ quang thực chất, xuyên qua màn trời huyết sắc, không sai một ly mà quán nhập vào hạt nhân xoáy nước!

Oong!

Một tiếng ong ong trầm thấp đủ để xé rách thần hồn nổ tung!

Lấy xoáy nước làm trung tâm.

Sóng hủy diệt thực chất cuồng bạo khuếch tán, không gian Khấp Huyết Cốc theo đó vặn vẹo chấn động!

Huyết Sát Luyện Ngục Đại Trận!

Vào đêm trăng tròn, khoảnh khắc âm sát cực thịnh, cuối cùng đã lộ ra nanh vuốt tối thượng, khiến thần phật cũng phải run rẩy!

Xoáy nước huyết sắc ở trung tâm cốc điên cuồng bành trướng.

Vậy mà hóa thành một con mắt ma quỷ khủng bố bao phủ đáy cốc, ngưng tụ từ huyết sát ô uế thuần túy!

Con mắt ma quỷ đột nhiên mở ra!

Một đạo quang trụ tịch diệt đặc quánh như máu tanh, đường kính mười trượng, cuộn theo khí tức diệt sạch vạn vật, lặng lẽ vô thanh nhưng lại nhanh hơn thiểm điện, bắn thẳng về phía ba người Lâm Tẫn!

Nơi nó đi qua, không gian rên rỉ.

Tất cả huyết nhận, khô lâu, oan hồn tấn công trước đó, ứng thanh bốc hơi, đồng hóa!

Mục tiêu thẳng chỉ yếu hại cương tâm hộ thể!

Cùng lúc đó.

Màn trời huyết sắc cuồn cuộn không còn phân tán, ầm ầm hội tụ,

ngưng thành một móng vuốt huyết ma khổng lồ che trời lấp đất!

Chương 42

Năm ngón tay như thiên trụ huyết ngục.

Vây quanh vô số khuôn mặt oán linh ai oán vặn vẹo.

Mang theo uy diệt thế có thể lật đổ càn khôn, cùng quang trụ phía dưới tạo thành thế công tuyệt sát giáp công, hung hăng cào xé, nghiền nát!

Trong khoảnh khắc!

Khấp Huyết Cốc hóa thành trung tâm cửu u luyện ngục.

Muốn nghiền nát tất cả sinh linh dám bước chân vào đó, thành tro bụi oán sát nguyên thủy nhất!

Đối mặt với cục diện tuyệt sát đủ để khiến Đại tông sư trong khoảnh khắc hồn bay phách tán này.

Lâm Tẫn ở trung tâm phong bạo.

Đôi mắt lại như hàn tinh vĩnh cổ chợt sáng!

Ánh mắt y, xuyên thấu màn trời huyết sát và không gian vặn vẹo, khóa chặt nơi sâu nhất con mắt ma quỷ — một điểm sáng nhỏ bé đang điên cuồng nhảy nhót, tham lam nuốt chửng ánh trăng và huyết sát địa mạch! "Xem ra, đó chính là trận nhãn!" Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một độ cong lạnh lẽo mà ngạo nghễ.

Quang trụ huyết sát và móng vuốt ma quỷ đã đến đỉnh đầu!

Khí tức hủy diệt khiến cương khí cũng kịch liệt dao động!

Thần sắc Lâm Tẫn đột nhiên nghiêm nghị, một cỗ đế vương uy áp dường như từ cửu thiên giáng xuống ầm ầm!

Y hữu tay hơi mở ra.

Hướng về phía Lăng Hồng, trong miệng phun ra hai chữ lạnh lẽo như kim thiết giao minh: "Đao!

Đến!" Oong!

Thanh tú xuân đao trong tay Lăng Hồng đang chấn động không ngừng, tích thế đợi phát, như chịu sự triệu hoán của chí tôn chí quý, phát ra một tiếng rồng ngâm thanh việt chưa từng có!

Thân đao kịch chấn!

Trong chớp mắt thoát khỏi sự khống chế của Lăng Hồng, hóa thành một đạo lưu quang rực rỡ xé rách huyết vụ, tranh minh rơi vào lòng bàn tay Lâm Tẫn!

Đao trong tay.

Khí thế của Lâm Tẫn cả người đột nhiên vút lên đến tuyệt đỉnh!

Y mũi chân điểm nhẹ xuống đất, thân ảnh đã lơ lửng giữa không trung, kim quang toàn thân đại thịnh, đẩy tất cả huyết sát và oán khí tấn công tới ra ngoài!

Phía sau y.

Hư không vặn vẹo kịch liệt, một hư ảnh ngũ trảo kim long uy nghiêm thần thánh, sống động như thật, ầm ầm hiện ra!

Vảy rồng lấp lánh kim quang thuần khiết.

Giữa mắt rồng đóng mở mang theo sự thờ ơ và uy nghiêm bao quát chúng sinh!

Khí tức nồng đậm như thủy triều thực chất, lấy Lâm Tẫn làm trung tâm bành trướng cuồn cuộn, cưỡng chế tịnh hóa, xua tan huyết sát ô uế xung quanh!

Lâm Tẫn lúc này.

Không còn là Đế vương phàm trần.

Mà là hóa thân của Thiên tử chấp chưởng càn khôn, thống ngự vạn long!

Y hai tay siết chặt Tú Xuân Đao, mũi đao xiên chỉ trời cao.

Ngũ trảo kim long phía sau phát ra một tiếng rồng ngâm chấn động cửu tiêu, khí tức hùng hậu hạo hãn và chân khí tinh thuần cảnh giới Lục địa thần tiên của Lâm Tẫn dung hợp hoàn mỹ, toàn bộ quán chú vào thanh tú xuân đao trông có vẻ bình thường kia!

Thân đao đó.

Ngưng tụ từ quang minh và hoàng quyền thuần khiết nhất, nuốt phun ra sự hỗn độn xé rách, chém đứt nhân quả của phong mang tuyệt thế! "Phá!" Lâm Tẫn quát nhẹ một tiếng, nghênh đón quang trụ huyết sát và móng vuốt ma quỷ giáp công từ trên xuống, ẩn chứa uy thế khuynh thế, nghị nhiên vung đao!

Không có chiêu thức hoa mỹ.

Chỉ có sự tiết lộ sức mạnh thuần túy nhất, bá đạo nhất!

Một đạo đao cương vàng óng quán xuyên thiên địa, rực rỡ đến mức không thể hình dung, tựa như tia nắng ban mai đầu tiên khai thiên tích địa, rực rỡ hiện thế!

Nơi đao cương đi qua.

Thời gian đột nhiên ngưng đọng, không gian vỡ vụn từng tấc!

Quang trụ huyết sát ẩn chứa uy thế khuynh thế kia, yếu ớt như lưu ly, bị một đao chém thành hai, lặng lẽ tan biến!

Móng vuốt huyết ma khổng lồ che trời lấp đất.

Vừa chạm vào thiên uy hoàng hoàng này, liền như tuyết gặp liệt dương, tan rã từng tấc, hóa thành vô số điểm sáng huyết sắc bay lượn!

Thần quang phá giới này dư thế không giảm.

Mang theo sự quyết tuyệt một đi không trở lại, không lệch một ly chém vào trung tâm con mắt ma quỷ khổng lồ ở trung tâm cốc, hung hăng bổ vào điểm sáng huyết sắc đang bừng bừng nhảy nhót kia!

Xuy!

Như sắt nung đỏ đâm vào băng lạnh!

Điểm sáng đang điên cuồng lấp lánh kia đột nhiên ngừng lại, sau đó phát ra tiếng thét không tiếng động, vô số phù văn huyết sắc vặn vẹo từ đó vỡ nát tràn ra.

Hoảng hốt như rắn độc hấp hối vặn vẹo, cố gắng phản phệ uy lực chí cương chí dương này!

Tuy nhiên.

Sự giãy giụa hấp hối này, như nước sôi đổ tuyết!

Phù văn vừa tiếp xúc kim quang, tiếng ai minh thê lương chưa dứt.

Liền lập tức bị tịnh hóa, diệt vong, tiêu tán vào vô hình.

Ngay sau đó.

Ca sát!

Ca sát!

Ca sát!

Tiếng vỡ vụn giòn tan như ôn dịch lan rộng nhanh chóng!

Màn trời huyết sắc khổng lồ bao phủ cả bầu trời Khấp Huyết Cốc, hệt như bị chùy lớn đập vào mái vòm kính, phủ đầy những vết nứt hình mạng nhện!

Oanh!!!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Toàn bộ Huyết Sát Luyện Ngục Đại Trận, ầm ầm nổ tung, quy về hư vô!

Cuồng phong, tiếng gào thét, khí tức hủy diệt... tất cả.

Trong nháy mắt quy về tĩnh mịch, như thể chưa từng xảy ra!

Lâm Tẫn tùy tay ném đi.

Thanh tú xuân đao mang theo long uy vô thượng, chém phá tà trận, hóa thành một đạo lưu quang, chính xác bay trở về vỏ đao đeo ở eo Lăng Hồng.

Lâm Tẫn nhẹ nhàng hạ xuống đất, thần sắc đạm nhiên.

Đòn đánh kinh thế vừa rồi, đối với y bất quá chỉ là phủi đi bụi trần.

Lúc này.

Ngụy Cảnh Nhiên cả người đứng cứng đờ như tượng đất tượng gỗ tại chỗ.

Tất cả mọi thứ xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, tựa như cơn bão táp cuồng bạo nhất, hoàn toàn xé nát, nghiền thành tro bụi thế giới quan mà hắn đã xây dựng mười mấy năm qua!

Giang hồ đồn đại?

Hoàng đế Đại Uyên là con rối phế vật?

Là hôn quân mặc người bày bố?

Hoang đường!

Chương 43

Buồn cười!

Trò hề lớn nhất thiên hạ!

Đó là cái gì?

Đó là trận pháp tuyệt sát đến cả Đại tông sư Lăng Hồng cũng sắc mặt ngưng trọng, nghiêm trận chờ đợi!

Đó là sức mạnh khủng bố đủ để dễ dàng xóa sổ một tông môn đỉnh cấp!

Kết quả thì sao?

Bị vị Hoàng đế "phế vật" trước mắt này, chỉ một đao!

Một đao!

Sạch sẽ gọn gàng!

Sức mạnh tồi khô lạp hủ!

Đạo đao cương vàng óng quán xuyên thiên địa, con ngũ trảo kim long uy nghiêm thần thánh kia...

Đây đâu phải phàm nhân?

Đây rõ ràng là... thần linh lâm phàm!

Ánh mắt hắn nhìn bóng lưng Lâm Tẫn, đã hoàn toàn thay đổi. "Giang hồ đồn đại, không thể tin!" Trong lòng Ngụy Cảnh Nhiên chỉ còn lại duy nhất một ý niệm này, chấn động trời đất!

Lâm Tẫn đi đến trung tâm cốc.

Nơi đó chỉ còn lại một hố sâu hoang tàn.

Y cúi người, từ trong đất đen cháy, nhặt lên một ngọc bàn to

chừng bàn tay, toàn thân đỏ sẫm, phủ đầy phù văn vặn vẹo kỳ dị.

Trung tâm ngọc bàn.

Một vết nứt rõ ràng xuyên qua, mép ngọc bàn vẫn đang lấp lánh rất yếu ớt ánh huyết quang còn sót lại, tản ra từng tia tà khí âm lãnh khiến người ta lạnh thấu xương tủy.

Lăng Hồng nhanh chóng tiến lên.

Nhìn thoáng qua ngọc bàn huyết sắc đầy vết nứt kia, khẽ nói: "Bệ hạ, đây chính là trận nhãn của Huyết Sát Luyện Ngục Trận?" "A a." Lâm Tẫn cười lạnh.

Ngón tay chơi đùa khối tà khí tàn phá này, khóe miệng cong lên một nụ cười khinh miệt không hề che giấu: "Trẫm vốn tưởng, cái gọi là 'Thiếu chủ' kia có thể bố trí được trận pháp này, quả thật có vài phần bản lĩnh." "Nay xem ra, bất quá chỉ là một lũ chuột chỉ biết mượn nhờ ngoại vật, trốn trong bóng tối dương oai diễu võ mà thôi!" Với cảm tri cảnh giới Lục địa thần tiên của y, chỉ một cái nhìn đã xuyên thủng bản chất.

Trận Huyết Sát Luyện Ngục uy lực kinh người này.

Sức mạnh căn nguyên của nó hoàn toàn đến từ viên ngọc bàn huyết sắc trong tay.

Là trận khí đã được thiết lập trước đó bị kích hoạt, chứ không phải do người bố trận đích thân thao túng.

Đòn đánh kinh thiên động địa vừa rồi, không chỉ phá vỡ trận pháp, mà còn triệt để chém nát hạt nhân của viên ngọc bàn này. "Đáng tiếc, đã là phế phẩm." Lâm Tẫn ngữ khí vô cảm, lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm lại.

Phụt!

Một tiếng động nhẹ.

Viên ngọc bàn huyết sắc còn sót lại sức mạnh kỳ dị kia, cùng với phù văn huyền ảo trên đó, trong lòng bàn tay Lâm Tẫn ứng tay hóa thành một nhúm bột mịn màu đỏ.

Một trận âm phong thổi qua.

Bột mịn liền như khói bụi tiêu tán không còn dấu vết, không còn chút vết tích nào.

Lâm Tẫn nhìn quanh bốn phía.

Ngoại trừ đổ nát vẫn là đổ nát, ngay cả một tia manh mối có giá trị cũng không còn.

Y đạm đạm nói: "Lũ chuột kia đã bỏ chạy, nơi này liền như hố phân, ô uế vô vật, đi thôi." Nói xong.

Y xoay người liền bước ra khỏi Khấp Huyết Cốc, bước đi thong dong.

Dường như cuộc đại chiến sinh tử vừa trải qua không phải vậy, mà chỉ là một lần dạo chơi bình thường.

Tuy nhiên.

Ngay khi y vừa bước được vài bước. 【Đinh!】 Một tiếng hệ thống nhắc nhở thanh việt du dương, không hề báo trước mà vang lên trong đầu y! 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Khấp Huyết Cốc, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?】 Bước chân Lâm Tẫn hơi dừng lại.

Trên mặt không có quá nhiều vẻ ngoài ý muốn!

Vì Vân Bình Sơn có thể điểm sáng, Khấp Huyết Cốc, hang ổ cũ của Huyết Liên Tông này, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tâm thần y trầm tĩnh: "Điểm sáng!" 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc

chủ thành công điểm sáng đồ giám: Khấp Huyết Cốc!】【Thu hoạch tưởng lệ: Vô Tướng Long Ẩn!】 "Ừm?" Bước chân Lâm Tẫn hoàn toàn dừng lại, trên mặt thoáng qua một tia ngạc nhiên rõ ràng: "Vô Tướng Long Ẩn?

Vật gì?" Ý niệm khẽ động, trong nháy mắt bước vào Tàng Binh Giới!

Trong không gian trống vắng, chỉ có một vật lẳng lặng lơ lửng.

Ánh mắt Lâm Tẫn khóa chặt khí cụ đang trôi nổi kia, nghi hoặc tự lẩm bẩm: "Đây là... mặt nạ?" Mặt nạ toàn thân đen sâu như đêm, nhưng lại ẩn ẩn lưu chuyển ánh kim quang tối màu nội liễm.

Không phải kim loại cũng không phải sắt, chạm vào lạnh buốt nặng nề.

Đường nét của nó cương nghị lạnh lùng, góc cạnh rõ ràng, toát lên một cỗ uy nghiêm và cô tịch như bàn thạch vĩnh cổ.

Giữa trán.

Khảm một tinh thể hỗn độn lớn bằng móng tay cái, bên trong dường như có tinh vân lưu chuyển, khiến người ta tâm thần hơi huyễn hoặc.

Lỗ mắt hẹp dài như phượng nhãn, bao phủ một màng tinh thể đồng sắc gần như trong suốt.

Sống mũi cao thẳng như được đẽo bằng đao, đường hàm dưới sạch sẽ gọn gàng, ẩn hiện vân ám kim như vết nứt cổ xưa kéo dài xuống.

Cả mặt nạ tản ra khí vận thần bí cổ xưa như vảy rồng đang ngủ say. "Cũng thật... bất phàm." Lâm Tẫn khẽ nhướng môi, khẽ lẩm bẩm một tiếng rồi trong lòng hỏi: "Thống tử, vật này dùng làm gì?" Tiếng hệ thống lập tức vang lên:【Vô Tướng Long Ẩn, có thể ngăn cách

mọi khí tức của Túc chủ!】 Đồng tử Lâm Tẫn tinh quang bạo trướng!

Ngăn cách mọi khí tức?!

Đây quả thực là lợi khí vô thượng để ẩn nấp thân phận, giả heo ăn thịt hổ!

Y vốn không muốn dễ dàng bạo lộ cảnh giới Lục địa thần tiên.

Nay có vật này, há chẳng phải có thể thay đổi thân phận, đường hoàng ra tay, trấn nhiếp tiểu nhân?

Quả thực là được thiết kế riêng cho y! "Bệ hạ, có điều gì không ổn sao?" Lăng Hồng bên cạnh thấy Lâm Tẫn đột nhiên dừng bước, siết chặt chuôi tú xuân đao, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Ý thức Lâm Tẫn rút khỏi Tàng Binh Giới, vẫy vẫy tay: "Không sao, đi." Rất nhanh, ba người bước ra khỏi huyết vụ đặc quánh.

Gió đêm cuộn theo khí tức tanh tưởi nhàn nhạt còn sót lại ở rìa Khấp Huyết Cốc, phất qua.

Lâm Tẫn ngoảnh đầu nhìn vầng sáng huyết sắc cuồn cuộn, giọng lạnh lùng nói: "Lăng Hồng, truyền lệnh Ngô Tranh, phái người đóng quân ở cửa vào cốc này!" "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng nghiêm túc lĩnh mệnh.

Huyết Liên Tông tuy không ở đây.

Nhưng huyết vụ nồng đặc này vẫn có thể xâm nhiễu tâm thần võ giả, chỉ cần sơ suất một chút, liền sẽ bỏ mạng trong đó.

Lâm Tẫn lật mình lên ngựa.

Nhìn vầng trăng sáng vằng vặc giữa trời, cương ngựa khẽ rung, thúc ngựa tiến lên.

Lăng Hồng và Ngụy Cảnh Nhiên theo sát phía sau, cách nửa thân ngựa.

Lúc này.

Ánh mắt Lâm Tẫn sắc bén, kịp thời bắt được khí tức hận ý và sát khí lạnh lẽo không thể xua tan trên người Ngụy Cảnh Nhiên bên cạnh.

Như những mũi dùi băng thực chất, xuyên thủng màn đêm.

Y tâm niệm khẽ chuyển, đột nhiên nghiêng đầu, giọng đế vương trầm ngưng vang lên: "Ngươi cùng Huyết Liên Tông, có thù oán gì?" Thân là đệ tử Lưu Vân Kiếm Tông.

Chương 44

Hắn vì sao lại kết thù sâu đậm như vậy với Huyết Liên Tông khét tiếng?

Ngụy Cảnh Nhiên nghe vậy.

Bàn tay nắm cương ngựa đột nhiên siết chặt, khớp xương trong nháy mắt trắng bệch, trong đôi mắt sắc bén cuộn trào bi ai nồng đậm không thể hóa giải: "Nếu không phải Huyết Liên Tông... sư muội... nàng ấy làm sao có thể thảm tử!" Giọng hắn khàn đặc.

Mỗi chữ đều như được nghiền ra từ kẽ răng: "Ta hận không thể...

đem môn nhân Huyết Liên Tông, từng kẻ một nghiền xương thành tro!" Nói xong.

Yết hầu hắn chuyển động, dường như cố cưỡng chế đè nén nỗi đau cuộn trào, sát ý trong mắt lại đột nhiên bạo trướng, âm trầm bổ sung: "Còn có Đoạn Nhạc Môn...

đều đáng chết!" Lâm Tẫn mày khẽ nhướng, trong lòng thầm chấn động: "Đoạn Nhạc Môn?" Sư muội hắn không phải chết dưới tay Huyết Liên Tông sao?

Sao lại liên lụy đến Đoạn Nhạc Môn?

Sau đó.

Trong lời kể thấm đẫm bi phẫn và thù oán của Ngụy Cảnh Nhiên, Lâm Tẫn cuối cùng đã ghép nối được chân tướng thảm kịch đó.

Sư muội của Ngụy Cảnh Nhiên, tên Triệu Thư Dao, là con gái của Tông chủ Lưu Vân Kiếm Tông.

Cũng là vị hôn thê của hắn.

Tuy tư chất võ đạo bình thường, nhưng tâm địa chí thuần chí thiện.

Một tháng trước.

Thành trì gần Lưu Vân Kiếm Tông đột nhiên bùng phát ôn dịch.

Nàng bất chấp can ngăn, đích thân dẫn một số đệ tử xuống núi cứu trợ nạn dân.

Ngay trên đường trở về tông sau khi sự việc đã xong, vậy mà bị người bắt cóc!

Lưu Vân Kiếm Tông dốc sức truy tra, thậm chí tổn thất vài danh thám tử tinh nhuệ, mới tra được chân tướng: Kẻ bắt cóc Triệu Thư Dao, là do đệ tử Đoạn Nhạc Môn làm!

Tông môn này lâu nay ngầm dựa vào Huyết Liên Tông, làm tay sai cho chúng, nhiệm vụ chính là khắp nơi tìm kiếm và bắt cóc những nữ tử có sinh thần đặc biệt — sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm!

Triệu Thư Dao, bất hạnh trở thành con mồi. "Chờ đã!" Lâm Tẫn đột nhiên lên tiếng cắt ngang, ánh mắt như điện: "Ngươi nói...

Đoạn Nhạc Môn vì Huyết Liên Tông bắt cóc, đều là nữ tử sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm?" Ngụy Cảnh Nhiên hai mắt đẫm lệ nặng nề gật đầu: "Hồi Bệ hạ, thiên chân vạn xác!" Lâm Tẫn ngồi trên ngựa, ngón tay khẽ gõ yên ngựa.

Thì ra là vậy!

Y vẫn luôn nghi ngờ, trận Tam Âm Tỏa Hồn Trận cần tám mươi mốt tinh huyết xử nữ tuy tàn nhẫn, nhưng không phải khó khăn, tại sao lại phải hao phí thời gian và công sức như vậy?

Nay chân tướng đã rõ — không chỉ cần xử nữ, mà còn cần bát tự sinh thần chí âm đặc biệt! "Xem ra...

Thanh Ninh cũng như vậy!" Lâm Tẫn trong lòng hiểu rõ, khẽ tự lẩm bẩm.

Sau đó thu liễm tư tưởng, nhìn Ngụy Cảnh Nhiên đôi mắt đỏ rực, lệ quang lóe lên: "Đã biết kẻ thù là Đoạn Nhạc Môn, Lưu Vân Kiếm Tông vì sao không báo thù rửa hận này?" Con gái của Tông chủ thảm tử, há có thể nhẫn nhịn nuốt hận? "Không phải không báo!

Là không thể!" Nắm tay Ngụy Cảnh Nhiên siết chặt kêu răng rắc, xương ngón tay trắng bệch.

“Thực lực chênh lệch quá lớn!” “Đoạn Nhạc Môn tọa ủng hai Đại tông sư!

Mà Lưu Vân Kiếm Tông ta… chỉ có một vị Đại tông sư tông chủ, lại mới bước vào cảnh giới, căn cơ chưa vững, tuyệt đối không phải đối thủ!” Y nghẹn ngào, cố kìm nén sự phẫn muộn: “Sư muội vẫn lạc, tông chủ thống thiết tâm phế!

Nhưng vì tính mạng mấy trăm đệ tử trên dưới Kiếm Tông… chỉ có thể… chỉ có thể nuốt xuống mối huyết hải thâm cừu này!” Tuy lời chưa dứt, Lâm Tẫn đã hiểu rõ – nếu mạo hiểm báo thù, Lưu Vân Kiếm Tông e rằng sẽ có họa diệt môn!

Huống hồ phía sau Đoạn Nhạc Môn, còn có Huyết Liên Tông càng khủng bố hơn đứng đó!

Là Ngụy Cảnh Nhiên, người có tình ý sâu đậm nhất với Triệu Thư Dao, nỗi đau khổ và hận thù này càng khắc cốt ghi tâm, y không thể ngồi yên nhìn kẻ thù ung dung tự tại!

Vốn định một mình tìm hang ổ Huyết Liên Tông, rồi hành thích, dù có là thiêu thân lao đầu vào lửa!

Thế nhưng!

Chiếu cáo huyền thưởng tông chỉ Huyết Liên Tông của triều đình,

đã thắp lên tia hy vọng duy nhất cho y – mượn sức triều đình, gián tiếp báo thù!

Lâm Tẫn khoanh hai tay trước ngực.

Ánh mắt thâm thúy rơi trên người Ngụy Cảnh Nhiên, giọng đế vương trầm ổn hữu lực: "Huyết Liên Tông tuy ẩn mình, nhưng vị trí sào huyệt của chúng đã được xác thực, công lao của khanh không thể chôn vùi!

Trẫm đã hứa một lần Đại tông sư dốc sức tương trợ, giờ khắc này, khanh cứ việc nêu yêu cầu!" Nghe vậy!

Ngụy Cảnh Nhiên đột nhiên siết chặt dây cương.

Lật mình xuống ngựa, hai gối nặng nề quỳ xuống đất, trán chạm đất: "Đệ tử Ngụy Cảnh Nhiên, khẩn cầu Bệ hạ!

Đoạn Nhạc Môn tang tận thiên lương, câu kết ma tông, tàn hại vô cô, càng hại tính mạng sư muội của đệ tử!

Mối thù hận này, bất cộng đái thiên!" Giọng điệu mang theo bi tráng khóc ra máu, từng chữ từng câu, như dao khắc vào bia đá: "Khẩn thỉnh Bệ hạ phái Đại tông sư trợ giúp Lưu Vân Kiếm Tông ta, đạp bằng Đoạn Nhạc Môn, túc thanh độc lưu giang hồ!" Từng chữ như sắt, tiếng tiếng đẫm máu!

Nỗi bi phẫn và kỳ vọng cuồn cuộn trong lồng ngực lúc này dâng trào đến đỉnh điểm, khiến cả cơ thể y cũng run rẩy kịch liệt.

Lâm Tẫn đoan tọa trên lưng ngựa.

Ánh trăng phác họa thân ảnh y thẳng tắp như tùng.

Y khẽ rũ mi.

Từ trên cao nhìn xuống thân ảnh dưới chân, đôi mắt thâm thúy bình tĩnh không gợn sóng, tựa hồ một hồ nước lạnh sâu không thấy

đáy.

Yêu cầu này, nằm trong dự liệu của Trẫm.

Đây vốn là mục đích cơ bản khi Ngụy Cảnh Nhiên tiến cung!

Tung tích Huyết Liên Tông khó tìm, dù có lại phát huyền thưởng, trong thời gian ngắn cũng khó có thành hiệu.

Còn Đoạn Nhạc Môn… chính là hung thủ trực tiếp khiến Triệu Thư Dao thảm tử, vô số thiếu nữ mất mạng, tông môn chịu nhục.

Báo thù và rửa nhục, khắc không thể hoãn!

Lâm Tẫn trong lòng đã có quyết đoán.

Tông chỉ Huyết Liên Tông do Ngụy Cảnh Nhiên cung cấp là thật, đường đường Đế vương Đại Uyên hoàng triều, tự nhiên phải thực hiện lời hứa.

Hơn nữa!

Nếu Đoạn Nhạc Môn thật sự câu kết ma tông, tàn hại sinh linh, triều đình ra tay san bằng, danh chính ngôn thuận, càng có thể chấn nhiếp kẻ tiểu nhân.

"Đứng dậy đi." Lâm Tẫn giọng điệu lạnh lẽo, tựa ngọc thạch va vào nhau, không mang theo chút tình cảm dao động nào.

Ngón tay thon dài của y tùy ý khẽ nâng trong không trung.

Một luồng chân khí hùng hậu, ôn hòa nhưng lại mạnh mẽ không thể kháng cự, vô hình đột nhiên trào ra.

Nó chính xác nâng đỡ hai đầu gối và vầng trán gần như muốn cắm vào đất của Ngụy Cảnh Nhiên, không cho phép chống cự mà vững vàng đỡ y đứng dậy.

Ngụy Cảnh Nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bị buộc đứng

thẳng.

Vệt nước mắt trên mặt chưa khô, trong mắt vẫn bùng cháy ngọn lửa báo thù, nhưng đối mặt với ánh nhìn sâu không lường được của Đế vương, y không khỏi căng thẳng.

"Đoạn Nhạc Môn có câu kết ma tông, tàn hại vô cô, đồ sát thiếu nữ hay không..." Ánh mắt Lâm Tẫn như mang thiên quân vạn mã.

Rơi trên mặt Ngụy Cảnh Nhiên, ngữ khí bình đạm nhưng mang theo uy áp không thể nghi ngờ: "Hiện tại, tất cả đều là lời nói một phía của khanh.

Trẫm, cần kiểm chứng!" "Phốc thông" Lời Lâm Tẫn chưa dứt.

Ngụy Cảnh Nhiên hai gối lại lần nữa nặng nề quỳ xuống đất!

Ba ngón tay thẳng đứng chỉ lên trời, lời nói dứt khoát: "Đệ tử Ngụy Cảnh Nhiên lập thề: nếu có nửa câu hư ngôn, đời này kiếm tâm mờ mịt, kiếm đạo băng vẫn, vĩnh đọa Vô Gian!" Lời thề như kinh lôi, vang vọng trong hoang dã tĩnh mịch.

Lâm Tẫn khóe mắt khẽ nhướng lên một cách khó nhận ra.

Kiếm tu trọng lời hứa, càng trọng kiếm tâm.

Ngụy Cảnh Nhiên có thể dùng lời thề độc như vậy để tự chứng minh, lời nói của y độ tin cậy cực cao.

Y khẽ gật đầu, ánh mắt như mũi đao sắc bén bức người: "Hai Đại tông sư của Đoạn Nhạc Môn, là cảnh giới gì?" "Hồi Bệ hạ." Ngụy Cảnh Nhiên lập tức đáp: "Một người Trung kỳ, một người Sơ kỳ!" Lâm Tẫn khẽ trầm ngâm, nghiêng đầu nhìn sang Lăng Hồng bên cạnh, ánh mắt ý vị thâm trường: "Lăng Hồng, Trẫm giao cho khanh theo Ngụy Cảnh Nhiên đến Lưu Vân Kiếm Tông, điều tra kỹ lưỡng sự việc Đoạn Nhạc Môn câu kết ma tông, tàn hại vô cô!

Nếu điều tra chứng thực, y luật nghiêm trừng không tha, để răn đe kẻ khác!" Ý nghĩa sâu xa trong đôi mắt đó, Lăng Hồng lập tức hiểu rõ.

Chương 45

Hắn tức khắc ôm quyền cung thân, giọng nói trầm ngưng hữu lực: "Thần, lĩnh chỉ!" Nếu lời Ngụy Cảnh Nhiên không sai, Đoạn Nhạc Môn này sẽ không còn lý do tồn tại.

Hắn chuyến này... không chỉ để trợ giúp Lưu Vân Kiếm Tông, mà còn là thay triều đình tuyên bố lập trường – phàm kẻ nào câu kết ma đạo, tàn hại sinh linh, triều đình tất tru!

Đây là sự chấn nhiếp trực tiếp nhất đối với trật tự giang hồ!

"Đa tạ Bệ hạ!" Ngụy Cảnh Nhiên cuồng hỉ khó tả, trán mạnh mẽ dập xuống đất, giọng nói run rẩy vì kích động.

Lâm Tẫn chỉ bình tĩnh phất tay: "Đi đi." Ngụy Cảnh Nhiên y lời lại lần nữa cung kính khấu đầu, rồi lập tức đứng dậy, lật mình lên ngựa.

Y hung hăng giật mạnh dây cương.

Con Đại Tuyết Long Câu thần tuấn kia dường như tâm ý tương thông, hí dài một tiếng, quay đầu ngựa, hóa thành một bóng ảnh rời dây cung, lao vút về phía xa!

Lăng Hồng sâu sắc nhìn một cái vào gương mặt bình tĩnh không gợn sóng của Đế vương, rồi tức khắc thúc ngựa, bám sát theo sau!

Lâm Tẫn ngưng vọng bóng lưng hai người khuất dạng, trong lòng không hề gợn sóng.

Hai Đại tông sư của Đoạn Nhạc Môn kia... trước mặt Lăng Hồng, có khác gì kiến hôi?

Kể từ ngày chúng dựa dẫm Huyết Liên Tông, trở thành nanh vuốt gây họa giang hồ, kết cục diệt vong đã được định sẵn!

Tia thần quang yếu ớt xuyên phá chân trời, bình minh lặng lẽ giáng lâm.

Làn gió sớm se lạnh thổi qua, mang theo một chút sảng khoái.

Hoàng thành nguy nga hiện ra rõ nét hơn ở phía không xa, Lâm Tẫn khóe miệng khẽ cong lên một độ cung nhàn nhạt, không nhanh không chậm thúc ngựa đi tới.

Oanh long!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, tựa sấm sét giữa trời quang, đột nhiên xé nát sự yên tĩnh của buổi sớm!

Lâm Tẫn thậm chí còn chưa kịp đến gần cửa thành!

Y lập tức cau mày, ánh mắt như điện phóng về phía nguồn gốc tiếng nổ lớn!

Chỉ thấy trên tường thành cao vút, một thân ảnh khoác trọng giáp huyền thiết – chính là Thống lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ Thương Sóc đang cố ngăn chặn kẻ địch – tựa như thiên thạch bị cự chùy đánh trúng, như đạn pháo rơi thẳng từ đầu thành xuống, nặng nề đập mạnh xuống nền đá cứng rắn!

Phanh!!!

Khói bụi bốc lên, đá vỡ bay tung tóe!

Thương Sóc giãy giụa muốn chống người dậy, nhưng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm, mặt trắng bệch như tờ giấy vàng, khí tức trong chớp mắt suy yếu đến cực điểm!

Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút, trong lòng kịch chấn!

Có thể một kích trọng thương Đại tông sư đỉnh phong Thương Sóc...

Y bỗng ngẩng đầu, ánh mắt như mũi nhọn sắc bén xuyên thẳng

lên phía trên tường thành – một thân ảnh khôi ngô như núi, đang lơ lửng giữa không trung, uyển như ma thần!

Tiếng gầm thét hùng hậu như sấm của y, bao trùm uy áp vô tận, trong chớp mắt càn quét toàn bộ hoàng thành, khiến gạch đá trên thành dường như cũng run rẩy bần bật: "Hoàng đế tiểu nhi!

Làm nhục Lang Đình ta, ra đây chịu chết!" Trong chớp mắt!

Một cỗ uy thế hủy thiên diệt địa kinh người bao trùm toàn thành!

Tựa như trời nghiêng đất lật, vạn vật nghẹt thở!

"Bất kính với Bệ hạ, đáng chém!" Ngô Tranh gầm lên giận dữ, hai tay siết chặt Trảm Mã Đao bốn thước, thân thể căng cứng như cung, mạnh mẽ vung ra!

Biết rõ không địch lại, nhưng biết làm sao?

Uy nghiêm Đế hoàng không thể bị làm nhục!

Mấy đạo đao cương sắc bén ngưng tụ toàn lực tông sư, xé rách không khí bay vút lên trời, chém về phía thân hình vĩ ngạn giữa không trung.

Thế nhưng!

Đối phương chỉ khinh thường liếc nhìn một cái, thân thể như núi không hề suy chuyển, chỉ là một tiếng hừ lạnh!

"Hừ!" Âm ba như trọng chùy thực chất!

Mấy đạo phong mang đủ sức khai sơn liệt thạch kia, trong chớp mắt tan rã như bóng ảo, hóa thành vô hình!

Tựa như, chưa từng tồn tại!

Y từ trên cao nhìn xuống, coi thường đám bá tánh kinh hoàng chạy trốn trong thành, tựa như đang phủ xem kiến hôi.

Cuối cùng...

ánh mắt bạo ngược và tàn nhẫn khóa chặt vào Ngô Tranh cùng đội Huyền Giáp Cấm Quân đang nghiêm trận chờ đợi xung quanh, nhưng lại trông vô cùng nhỏ bé.

"Một lũ kiến hôi, tự tìm đường chết!" Giọng nói âm trầm như âm phong hoàng tuyền.

Chỉ thấy y tùy ý giơ tay, nhẹ nhàng vung lên!

Một đạo chân khí ẩn chứa ý chí hủy diệt bạo phát dữ dội, trong khoảnh khắc hóa thành một bàn tay sói khổng lồ gào thét hung tợn.

Miệng sói há rộng, răng nanh lởm chởm, bao trùm khí thế nghiền nát tất cả, từ trời giáng xuống!

Mục tiêu... chính là Ngô Tranh và trận Huyền Giáp quân phía sau hắn!

Không xa đó!

Trong mắt Lâm Tẫn, lửa giận ngút trời và sát ý lẫm liệt đã sôi trào!

Phớt lờ công kích của tông sư, nhẹ nhàng trọng thương Đại tông sư đỉnh phong...

Uy thế như vậy, thân phận đã sắp lộ rõ!

Lang Đình Đan Vu, Thác Bạt Hoành!

Lâm Tẫn không còn chần chừ.

Cổ tay xoay một cái, chiếc mặt nạ Vô Tướng Long Ẩn toàn thân màu vàng kim sẫm, lưu chuyển ánh sáng thần bí, đột nhiên hiện ra trong lòng bàn tay, trực tiếp úp lên mặt!

Cảm giác lạnh buốt thấu xương lập tức lan khắp toàn thân!

Toàn thân chợt chấn động, tất cả khí cơ đột nhiên thu liễm, chuyển

hóa, trở nên thâm sâu khó lường, như biến thành hai người khác biệt!

Tinh thể hỗn độn ở giữa trán đột nhiên lóe sáng.

Tỏa ra một loại khí tức yêu dị khiến người ta thần hồn chấn động!

Dưới mặt nạ...

ánh mắt Lâm Tẫn lạnh như hàn đàm.

Oanh long!!

Đại địa kịch chấn, khói bụi như nộ long vọt lên trời!

Thác Bạt Hoành lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn xuống làn khói bụi cuồn cuộn phía dưới, đôi mắt khát máu như sói hung không gợn sóng.

Trong mắt y... toàn bộ hoàng thành chẳng qua chỉ là nơi để chăn nuôi, nghiền nát đám sâu bọ này, không khác gì phủi bụi!

Chỉ là!

Khi bụi mù bị kình phong xé toạc, đồng tử Thác Bạt Hoành đột nhiên co rút!

Cảnh tượng tan tành như dự đoán không hề xuất hiện – Ngô Tranh và Huyền Giáp Cấm Quân phía dưới, vẫn kỳ tích không hề hấn gì, đứng thẳng tại chỗ!

"Sao có thể?!" Thác Bạt Hoành trong lòng kịch chấn!

Khói đen cuồn cuộn trong lòng bàn tay, khí lang sát như lốc xoáy cuộn lại, trong chớp mắt ngưng tụ thành Lang Vương Chi Thủ càng thêm tinh luyện, lực phá hoại vượt xa trước đó!

"Đường đường là chủ Lang Đình, lại chỉ biết ức hiếp kẻ yếu?" Đột nhiên!

Một tiếng nói cổ lão trầm hùng, mang theo uy nghiêm vô thượng,

vang vọng giữa trời đất!

Toàn thân cơ bắp Thác Bạt Hoành căng cứng, như một cây cung đã kéo căng.

Đôi mắt thú vật quét qua quét lại trên bầu trời, gầm lên sắc lạnh: "Kẻ giấu đầu lòi đuôi!

Cút ra đây!" Trời đất tĩnh mịch!

Chương 46

Ngay cả làn gió sớm cũng như ngưng đọng.

Chốc lát sau... một hình bóng người, như quỷ mị hiện ra giữa hư không.

Mặt úp chiếc mặt nạ vàng sẫm cổ kính thần bí, thân mặc trường bào trắng, khí vận uyên thâm như biển, tựa hồ đã đứng đó từ vạn cổ.

Thác Bạt Hoành hung tợn nhìn chằm chằm đối phương.

Sự cuồng vọng trên mặt y hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ ngưng trọng: "Ngươi là ai?!" Y cảm nhận rõ ràng, cảnh giới của đối phương tuyệt đối không yếu hơn mình.

Đặc biệt là chiếc mặt nạ kia... chỉ nhìn một cái đã thấy thần trí chao đảo, tuyệt phi tục vật!

"A." Dưới mặt nạ truyền ra một tiếng cười khẩy đầy châm biếm.

Y tùy ý phất tay về phía Ngô Tranh và những người khác đang kinh hồn chưa định.

Ngô Tranh đầu tiên là sững sờ, rồi lập tức tỉnh ngộ!

Hắn lập tức ra lệnh sắc lạnh: "Huyền Giáp Quân!

Yểm hộ bá tánh rút lui!

Nhanh!" Hắn tuy không thể cảm nhận khí tức của người đeo mặt nạ, nhưng đối phương có thể ngang hàng với Thác Bạt Hoành, ắt là Lục địa thần tiên!

Mà Lục địa thần tiên của Đại Uyên... chỉ có Bệ hạ!

"Man tù Bắc Cảnh, dám tự tiện xông vào Đại Uyên, là xem thường Đại Uyên ta không có người sao?" Giọng Lâm Tẫn lạnh thấu

xương như hàn uyên cực địa, mỗi một chữ đều ẩn chứa Long uy chí cao vô thượng!

Ông!

Trời đất cộng minh!

Chân khí bàng bạc kèm theo tiếng long ngâm chấn động trời đất ào ạt bạo phát!

Trên Cửu Thiên, phong vân biến sắc!

Kim long năm móng thần thánh uy nghiêm cuộn mình trên trời.

Mắt rồng mở hợp, thần quang như điện!

Trảo rồng vươn ra, tựa hồ có thể phá toái vũ trụ.

Cảm giác áp bách chết người khóa chặt Thác Bạt Hoành, sẵn sàng giáng xuống một đòn lôi đình!

Phía dưới...

Ngô Tranh và Huyền Giáp Cấm Quân đang tổ chức bá tánh rút lui, trong khoảnh khắc long uy hạo hãn này giáng lâm, chỉ cảm thấy sâu thẳm linh đài truyền đến sự run rẩy không thể kháng cự!

Tựa như ve sầu đối mặt với rồng xanh.

Đầu gối mềm nhũn không khống chế được, một cỗ xung động muốn đỉnh lễ mô bái xuất phát từ bản năng gần như phá vỡ lý trí!

Nếu không phải tâm trí kiên cường và biết rõ lúc này nguy cấp, e rằng đã sớm quỳ rạp trên đất!

"Ngươi rốt cuộc là ai?!" Thác Bạt Hoành kinh nghi bất định.

Lục địa thần tiên là cảnh giới truyền thuyết, đương thời đếm trên đầu ngón tay!

Đại Uyên làm sao lại có?

Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, giọng điệu sắc bén như kiếm: "Bằng ngươi, còn không xứng biết thân phận của Trẫm!" "Trẫm?" Thác Bạt Hoành sững sờ, một ý niệm hoang đường chợt lóe qua, buột miệng thốt ra: "Đại Uyên Hoàng đế?!

Không thể nào!" Cái tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, bù nhìn sớm tối không giữ nổi ngai vàng kia ư?!

Trong thời gian ngắn như vậy, hắn làm sao có thể bước vào cảnh giới này?!

Tuyệt đối không thể!

Lời Lâm Tẫn toát ra vẻ châm chọc: "Hừ!

Trăm năm chưa xuất thế, hôm nay Trẫm liền lấy máu man tù Bắc Cảnh ngươi, tế ta Đại Uyên sơn hà!" Dư âm còn đó.

Thân ảnh đã tựa khói sương tiêu tán!

Soạt!

Khoảnh khắc tiếp theo, y đã xuất hiện trước mặt Thác Bạt Hoành!

Một quyền oanh ra, không gian mơ hồ hiện ra vết nứt!

Thác Bạt Hoành tâm tư điện chuyển: Kẻ đeo mặt nạ này, ắt là một vị lão tổ nào đó ẩn mình của hoàng thất Đại Uyên!

Trong lòng kinh hãi – nếu không phải mình đã đột phá, chuyến nam hạ này, ắt sẽ gặp họa diệt vong!

"Đến hay lắm!" Thác Bạt Hoành hung tính bị triệt để kích phát, không né không tránh, thôi vận toàn thân lang sát chi lực, một quyền nghênh đón!

Oanh!!!

Hai cỗ sức mạnh khủng bố đủ sức băng sơn liệt hải, kịch liệt đối

chọi!

Làn sóng hủy diệt có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuồn cuộn lan tràn, tựa như sóng thần diệt thế ào ạt khuếch tán!

Dân phòng phía dưới đổ sập như giấy hồ, bụi mù che lấp mặt trời!

Tiếng kêu la thê lương lập tức xé nát sự yên tĩnh của buổi sớm, tiếng khóc của trẻ thơ chìm trong tiếng gạch ngói đổ nát ầm ầm, những cánh tay tuyệt vọng vươn ra giữa những bức tường đổ nát.

Lâm Tẫn mày kiếm khóa chặt.

Ánh mắt liếc qua cảnh tượng thảm khốc phía dưới, trong lòng trầm xuống – thần tiên đấu pháp, chúng sinh gặp nạn!

Vừa rồi một kích còn chưa phải toàn lực, dư ba đã tạo thành tai họa như vậy!

Nếu tiếp tục chiến đấu, toàn bộ hoàng thành tất sẽ hóa thành tro bụi!

Cách đó mấy trượng...

Thác Bạt Hoành không hề để ý đến sinh tử của dân thường, trong mắt y chỉ có sát cơ ngút trời, gắt gao nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ kia!

Y đang định lại lần nữa lao đến tấn công!

Ánh mắt lại không ngờ chạm phải tinh thể thần bí trên trán mặt nạ của Lâm Tẫn!

Ông...

Một luồng sức mạnh vô hình vô chất, nhưng sắc bén như ức vạn băng châm, bằng phương thức không thể tưởng tượng nổi trực tiếp xuyên thấu thức hải của y!

Sức mạnh này tuyệt đối không phải là công kích đơn thuần.

Nó giống như một lời nguyền trực chỉ linh hồn bản nguyên, vặn vẹo ý chí, ô nhiễm tinh thần!

Mạnh mẽ như cảnh giới Lục địa thần tiên, thần hồn cũng như bị trọng chùy giáng xuống, trong cơn đau đớn kịch liệt và choáng váng, vô số tiếng lầm bầm điên cuồng nổ tung trong não hải, tựa muốn xé nát lý trí của y!

"Thứ quỷ quái gì vậy?!" Thác Bạt Hoành trong lòng kinh hãi sóng trào!

Sự tà dị của chiếc mặt nạ này vượt xa sức tưởng tượng!

Sức mạnh tỏa ra từ tinh thể kia, lại có thể bỏ qua hộ thể cương khí và nhục thân cường hãn, trực tiếp công kích linh đài!

Chỉ một ánh mắt đối diện, đã khiến thần hồn y chấn động!

Nếu không phải ý chí y kiên cố như bàn thạch, cảnh giới siêu tuyệt, e rằng trong chớp mắt sẽ bị xâm thực ô nhiễm, trở thành kẻ si ngốc phế nhân!

"Không thể giữ lại!" Thác Bạt Hoành lập tức quyết đoán!

Tâm thần bị nhiễu loạn, sơ hở tất hiện, chỉ có đường chết!

Y mạnh mẽ áp chế cơn đau đớn cuồn cuộn trong thức hải, sâu trong hốc mắt bùng lên huyết quang khát máu.

Giữa lúc năm ngón tay co lại... khí lang sát cuồng bạo đã bị áp súc đến cực hạn, hóa thân thành một con sói hung răng nanh dính máu hiện ra.

"Chết!" Y làm động tác vồ về phía Lâm Tẫn, trong miệng gầm lên sắc lạnh!

Lâm Tẫn ngưng thần cảnh giác, không dám có chút sơ suất nào.

Nào ngờ!

Chương 47

Ngay khoảnh khắc ảo ảnh sói hung sắp thoát ra khỏi tay, cổ tay Thác Bạt Hoành lại quỷ dị run lên một cái!

Con sói hung ngưng tụ tâm thần và chân khí kia, lại đột nhiên chuyển hướng.

Bao trùm hung uy ngút trời xé rách đại địa, hung bạo đập xuống khu phố đông đúc dân cư nhất của hoàng thành phía dưới!

Mục tiêu... chính là đám bá tánh vô tội đang kinh hoàng chạy trốn kia!

"Thác Bạt Hoành!

Ngươi dám!!!" Chứng kiến cảnh này... dưới mặt nạ, sắc mặt Lâm Tẫn đột nhiên đóng băng, lửa giận ngút trời và sát ý lẫm liệt tựa như núi lửa bị đè nén vạn năm bùng nổ ầm ầm!

Y vạn vạn không ngờ!

Đường đường là Lục địa thần tiên, chủ Lang Đình, lại có thể ti tiện, âm hiểm đến mức này!

Nhìn thấy cái miệng sói hung khát máu kia sắp nuốt chửng đám bá tánh kinh hoàng phía dưới, Lâm Tẫn đã không thể suy nghĩ nhiều hơn!

Thân hình như điện.

Trong chớp mắt từ trên trời lao thẳng xuống!

Chân khí bàng bạc trong cơ thể điên cuồng tuôn trào, câu liên thiên địa vĩ lực!

"Hống!!!" Pháp tướng Thần Long năm móng cuộn mình trên Cửu Thiên phát ra tiếng long ngâm chấn động vũ trụ!

Thân rồng uyển chuyển xé rách trường không, với tốc độ không thể tưởng tượng nổi giáng xuống trước mặt Lâm Tẫn!

"Súc sinh hèn mọn, cũng dám làm thương tử dân của Trẫm!

Chết!" Lâm Tẫn giận quát như sấm!

Đôi mắt rồng to lớn của Pháp tướng Thần Long bắn ra uy nghiêm vô thượng coi thường chúng sinh.

Long uy khổng lồ bao trùm thế nghiền nát tinh thần, dữ dội hất ngược lên, trực tiếp công kích ảo ảnh sói hung đang lao xuống!

Cùng một khoảnh khắc!

Lâm Tẫn không còn giữ lại, nội lực hùng hậu như sông Ngân vỡ đê ào ạt tuôn ra.

Trong chớp mắt đã cấu trúc một bức bình chướng cương khí màu vàng kiên cố như kim thang trên đỉnh đầu vạn ngàn bá tánh!

Oanh long!!!

Trời đất thất thanh!

Vụ nổ khủng bố càn quét bầu trời!

Điểm va chạm năng lượng bạo liệt, tựa như trên màn trời quang đãng nổ tung một hố đen khổng lồ, nuốt chửng ánh sáng!

Không gian kịch liệt vặn vẹo, chấn động, làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường điên cuồng khuếch tán!

Khói bụi che trời lấp nhật trong chớp mắt nuốt chửng vầng mặt trời ban mai, tựa như tận thế giáng lâm!

Không biết đã qua bao lâu.

Một tia thần quang quật cường cuối cùng xuyên phá lớp khói mù dày đặc, khó khăn rải xuống con đường hoàng thành đầy rẫy vết

thương, vạn vật đều yên tĩnh.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, lơ lửng giữa không trung.

Chân khí trong cơ thể hơi hỗn loạn, nhưng dưới mặt nạ, chỉ có sự kiêu ngạo vô tận và phẫn nộ sôi trào!

Thác Bạt Hoành lại dùng bá tánh vô tội làm mồi nhử, thi triển thủ đoạn hạ lưu như vậy, quả thật làm ô uế danh xưng Lục địa thần tiên!

Hoàng thành rộng lớn, chìm vào một khoảng lặng ngắn ngủi, ngột ngạt đến nghẹt thở.

Giữa cát bay đá chạy, bên cạnh những bức tường đổ nát... những bá tánh sống sót hoặc mềm nhũn trên đất, hoặc ôm chặt lấy nhau, trên mặt còn sót lại sự kinh hoàng tột độ và hoảng hốt khi được sống sót.

Nhiều người há to miệng, nhưng không thể phát ra tiếng động nào.

Tựa hồ linh hồn còn chưa trở về từ cảnh tượng hủy thiên diệt địa vừa rồi.

"Thái Thượng Hoàng uy vũ!!!" Ngô Tranh là người đầu tiên phản ứng lại, hết sức cao hô!

Hoàng đế đeo mặt nạ, tự xưng "Trẫm", ý nghĩa không cần nói cũng tự sáng tỏ!

Tiếng hô này phá vỡ không khí ngưng đọng, cũng thắp lên cảm xúc gần như sụp đổ của những người sống sót!

"Thái Thượng Hoàng uy vũ!!!" Huyền Giáp Cấm Quân đồng loạt quỳ một gối xuống đất, giáp trụ va chạm loảng xoảng!

Bọn họ theo sát tiếng gầm của thống lĩnh, dùng tiếng thét đồng loạt, chấn động mây trời đáp lại!

Tiếng hô này tựa như một liều thuốc trợ tim tiêm vào cơ thể người sắp chết!

Đến tận lúc này!

Đám bá tánh đang nằm rạp trên đất mới như tỉnh mộng.

Cảm giác may mắn cực lớn sau tai kiếp sống sót như thủy triều dâng lên trong lòng, xua tan đi sự run rẩy còn sót lại.

Bọn họ nhìn đạo anh tư cứu vãn cuồng lan, che chở tất cả mọi người, nước mắt lẫn với bụi đất chảy xuống.

Một loại kính sợ và sùng bái vô thượng từ sâu thẳm linh hồn, như lửa dại bùng cháy dữ dội trên đống phế tích tĩnh mịch!

"Thái Thượng Hoàng uy vũ!!!" Tiếng hô lẻ tẻ nhanh chóng hội tụ thành tiếng sóng lớn chấn động muốn làm thủng tai!

Lâm Tẫn không rảnh đáp lại tiếng sơn hô hải khiếu này.

Y đôi mắt như điện, gắt gao khóa chặt vào vùng trời còn đang rung động chưa yên sau khi Pháp tướng Thần Long và ảo ảnh sói hung cùng đồng quy vu tận – khí tức của Thác Bạt Hoành, đã biến mất không dấu vết.

"Ha ha ha!!" Ngay lúc này!

Một tiếng cười lớn điên cuồng và kiêu ngạo tựa sấm sét Cửu Thiên, hung hăng đánh vào tâm khảm mỗi người đang kinh hồn chưa định, nỗi sợ hãi vừa lắng xuống lại lần nữa dâng lên!

"Thăng Long Thiên đã đổi chủ!" "Ngay từ bây giờ!

Lang Đình chính thức tuyên chiến với Đại Uyên!

Ba mươi vạn thiết kỵ, không lâu nữa sẽ nam hạ!

Bất tử bất hưu!

Ha ha ha ha!!" Tiếng cười điên cuồng dần dần tiêu tán vào hư không, xung quanh lại trở về sự tĩnh lặng khiến người ta lo sợ.

Dưới mặt nạ, Lâm Tẫn khẽ cau mày.

Vốn tưởng Thác Bạt Hoành không tiếc dùng bá tánh làm mồi nhử, là để nhân lúc mình phân tâm cứu viện mà phát động một kích trí mạng.

Không ngờ... y tốn công phí sức như vậy, lại chỉ để tạo ra hỗn loạn, nhân cơ hội tẩu thoát?

Thác Bạt Hoành này, hung hãn hiếu chiến không sai, nhưng tuyệt đối không phải loại hữu dũng vô mưu!

Y dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy, mắt thấy sắp đắc thủ, lại đột nhiên rút lui...

điều này tuyệt đối không phải phong cách thường ngày của y!

"Chẳng lẽ... trong khoảnh khắc va chạm vừa rồi, y đã bị ám thương?" Ý niệm Lâm Tẫn cấp tốc xoay chuyển: "Hay là... y cảm nhận được mối đe dọa sâu xa hơn?" Suy tư một lát.

Vẫn không tìm ra lời giải, y dứt khoát không truy cứu nữa.

Y không hề phát hiện... viên tinh thạch hỗn độn trên trán Vô Tướng Long Ẩn, vừa rồi đã ẩn hiện lóe lên một vệt u quang đủ sức khiến linh hồn phải run rẩy!

Y thu liễm tâm thần, ánh mắt hướng về nơi Thác Bạt Hoành biến mất, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Lục địa thần tiên tuy mạnh.

Nhưng đối mặt với hồng triều thép của ba mươi vạn thiết kỵ Lang Đình, sức lực cá nhân cuối cùng cũng có hạn!

Điều càng đáng sợ hơn là!

Chương 48

Quân lực Đại Uyên dưới sự thao túng nhiều năm của Tần Tung đã sớm suy yếu.

Chỉ dựa vào một vạn Đại Tuyết Long Kỵ và ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân... làm sao có thể kê cao gối ngủ yên?

"Nội ưu ngoại hoạn... nan giải a!" Lâm Tẫn khẽ tự lẩm bẩm.

Y vẫn ở phía dưới đống đổ nát, giơ tay khẽ vẫy, chân khí hùng hậu hóa thành bàn tay vô hình, nhẹ nhàng nâng những bá tánh đang quỳ rạp dậy.

Đồng thời truyền âm cho Ngô Tranh: "Thiện hậu!

An ủi bá tánh, xây dựng lại nhà cửa!" Nói xong... thân ảnh y như dịch chuyển tức thời biến mất, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện bên ngoài thành.

Y một tay nắm lấy Thương Sóc đang hôn mê, khí tức yếu ớt như ngọn nến trước gió, mặt trắng bệch như tờ giấy vàng.

Hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng vào sâu trong hoàng cung!

Trong Ngự thư phòng.

Lâm Tẫn nhìn Thương Sóc trên nhuyễn tháp, sinh cơ gần như đoạn tuyệt, y phất tay áo thu lại Vô Tướng Long Ẩn.

Y giơ bàn tay lên, chân khí tinh thuần hùng hậu lập tức bao phủ Thương Sóc, cẩn thận thăm dò.

Vừa thăm dò... sát ý trong lòng đối với Thác Bạt Hoành tức thì như núi lửa bùng nổ, xông thẳng lên Cửu Tiêu!

"Thao!" "Lão âm bỉ này chạy còn nhanh hơn chó, ra tay đúng là mẹ

nó tàn độc!" Nhưng ngay sau đó, nỗi lo lắng sâu hơn đè bẹp sự phẫn nộ.

Cảnh tượng trong cơ thể Thương Sóc có thể nói là thảm liệt!

Mấy đường kinh mạch chính duy trì căn cơ võ đạo bị đứt từng khúc, tựa như trụ ngọc bị cự lực hồng hoang nghiền nát triệt để!

Các kinh mạch khác cũng vặn vẹo rối tung.

Chân khí bạo tẩu hoành hành trực tiếp va đập trong đó, giống như hồng lưu hủy diệt mất cương!

Sinh cơ đang chảy đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Nếu không kịp thời cứu chữa, không chỉ tu vi cả đời đổ sông đổ bể, tính mạng... cũng chỉ trong sớm tối!

"Làm sao bây giờ?!" Dù tâm trí Lâm Tẫn kiên cố như sắt, lúc này cũng cảm thấy một cỗ hoảng loạn lạnh lẽo túm chặt trái tim!

Ngự y trong cung, đối với vết thương do thủ đoạn của Lục địa thần tiên gây ra, căn bản bó tay chịu trận! [Đinh!] Ngay lúc Lâm Tẫn nóng lòng như lửa đốt, gần như tuyệt vọng.

Âm thanh nhắc nhở lạnh lùng của Hệ thống, như một tiếng sét kinh hoàng xé toạc đêm dài vĩnh cửu, đột nhiên vang lên!

Là tiếng chuông tang đoạt mệnh?

Hay là...

âm thanh cứu rỗi? [Chúc mừng Túc chủ, mức độ kiểm soát hoàng thành đạt đến: 90%!] [Có muốn lập tức điểm sáng cục bộ đồ giám không?] Âm thanh nhắc nhở của Hệ thống vang vọng bên tai.

Lâm Tẫn tựa hồ nắm được cọng rơm cứu mạng, đôi mắt đột nhiên bắn ra tinh quang!

“Điểm sáng!” Y không chút do dự, giọng nói chứa đựng sự kỳ vọng và khát vọng mãnh liệt!

Mấy ngày nay...

Tần Tung bị nhuyễn cấm trong phủ, không lên triều.

Đảng cánh của hắn mất đi chủ tâm cốt, vừa không có thực lực cũng không có gan dám chống đối Lâm Tẫn.

Dưới sự hợp lực túc thanh của Binh Bộ và Hình Bộ dẫn đầu, Hộ Bộ phụ trợ, cục diện triều đình đã phần lớn rơi vào tay Lâm Tẫn kiểm soát!

Ba bộ còn lại tuy chưa triệt để thu hồi thực quyền.

Nhưng các chức vụ quan trọng trong đó đã được cài cắm không ít thân tín của Châu Quân và những người khác, không còn như trước đây khắp nơi cản trở nữa.

Bởi vậy... khi mức độ kiểm soát hoàng thành đạt đến 90%, Lâm Tẫn cũng không quá ngạc nhiên. [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ đã thành công điểm sáng hoàng thành đồ giám (cục bộ)!] [Nhận được phần thưởng: Ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ! (Kèm theo: Huyền Mạch Thông Khiếu Đan!)] “Huyền Mạch Thông Khiếu Đan?” Nắm đấm siết chặt của Lâm Tẫn từ từ nới lỏng, ánh mắt sắc bén dao động.

Y tạm thời không có thời gian tìm hiểu ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ kia, cổ tay xoay một cái, một viên đan dược đã hiện ra trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy viên thuốc đó toàn thân màu ngọc trắng ấm áp.

Bề mặt lưu chuyển vầng sáng màu vàng kim nhạt có như không.

Nhìn kỹ hơn, dường như có những phù văn nhỏ li ti, ẩn chứa sinh cơ đang lấp lánh sâu bên trong đan dược.

Một luồng khí tức tinh thuần bàng bạc, nhưng lại ôn hòa miên trường tỏa ra từ đó, thấm vào tâm tỳ!

Chỉ ngửi thấy một chút...

đã cảm thấy chân khí trong cơ thể ẩn ẩn có cảm giác cộng hưởng hoạt dược!

Tuy vẫn chưa biết công hiệu cụ thể của viên đan này có thể cứu chữa Thương Sóc hay không, nhưng...

Hệ thống xuất phẩm, tất chúc tinh phẩm!

"Thống tử, nói cho Trẫm biết, viên đan dược này là để cứu người có đúng không!" Giọng điệu y không cho phép nghi ngờ, nhưng sâu thẳm lại ẩn chứa một tia căng thẳng và sốt ruột. [Huyền Mạch Thông Khiếu Đan: Tu sửa kinh lạc, đề thăng chân khí, đột phá chất cốc!] Tiếng nói dứt.

Tảng đá lớn treo trong lòng Lâm Tẫn cuối cùng cũng rơi xuống, y thở dài một hơi nhẹ nhõm, không tiếng động.

Quả nhiên!

Hệ thống chưa bao giờ làm y thất vọng!

Y không chần chừ nữa, đầu ngón tay ngưng tụ một luồng chân khí tinh thuần ôn hòa, bao bọc viên đan dược, nhẹ nhàng đưa vào miệng Thương Sóc đang hôn mê.

Dược lực nhỏ bé như dòng nước ấm, nhanh chóng chảy khắp các kinh mạch đứt đoạn vặn vẹo trong cơ thể Thương Sóc.

Chỉ trong vài hơi thở... luồng dược lực ôn hòa này như ngọn núi lửa đang ngủ say bị đánh thức, đột nhiên bành trướng khuếch tán.

Từ dòng chảy nhỏ hóa thành biển rộng cuồn cuộn, điên cuồng xung kích, tu phục, gia cố những kinh lạc bị tổn thương.

Toàn thân Thương Sóc trong chớp mắt hình thành một lốc xoáy chân khí hùng hậu khủng bố.

Uy thế của nó thịnh đến mức Lâm Tẫn cũng phải ngưng mắt!

Chỉ thấy!

Sắc mặt vốn xám xịt của Thương Sóc đã hồng hào trở lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dấu hiệu khô kiệt suy bại giữa tạng phủ nhanh chóng biến mất.

Thay vào đó là một cỗ sức sống bùng nổ lưu chuyển, sinh sôi không ngừng!

"Xem ra, gia hỏa này sắp nhân họa đắc phúc rồi!" Lâm Tẫn hoàn toàn buông bỏ lo lắng.

Y xoay người rời khỏi nhuyễn tháp, đi đến ghế rồng sau long án ngồi xuống, ý thức trong chớp mắt chìm vào Tàng Binh Giới.

Vừa bước vào... liền cảm thấy một cỗ cuồng phong lẫm liệt thổi thẳng vào mặt, tiếng gào thét tràn ngập bên tai.

Trong Tàng Binh Giới, trời đất mênh mông.

Gió lớn cuốn bụi mù, thổi khiến vạt áo người ta phần phật.

Giữa màn gió hoang dã này, một đội quân như bàn thạch sừng sững, không hề lay động!

Chính là ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ!

Bọn họ mặc giáp da nhẹ nhàng bền chắc và khinh khải biên bằng vảy giáp hỗn hợp, lưng đeo cung mạnh, eo đeo túi tên và đoản kiếm, thân hình tinh hãn, ánh mắt sắc bén như ưng.

Chương 49

Chiến mã dưới háng thần tuấn dị thường, đường cơ bắp trôi chảy, ánh mắt linh động, toát ra sức chịu đựng và nhanh nhạy vượt xa chiến mã bình thường.

Ba vạn cung kỵ đều là võ giả Tứ phẩm.

Khí cơ hùng hậu không thể chống cự hội tụ một chỗ, dẫn động cuồng phong quanh thân hóa thành cương phong sắc bén như thực chất, gào thét như vạn quỷ khóc than!

Khóe miệng Lâm Tẫn không kìm được nhếch lên một độ cung!

Mây đen ba mươi vạn thiết kỵ Lang Đình áp cảnh đang bao phủ trong lòng, Hệ thống liền như mưa đúng lúc đưa tới viện binh mạnh mẽ như vậy!

Sóc Phong Cung Kỵ chuyên về xạ sát tầm xa, phối hợp với Đại Tuyết Long Kỵ vô địch cận chiến.

Tuy không đủ để chính diện cứng rắn đối đầu ba mươi vạn thiết kỵ, nhưng đã có vốn để xoay sở, phản kích!

Ít nhất, không còn là không có sức chống trả.

Dù sao...

Sóc Phong Cung Kỵ giỏi viễn công, một khi bị áp sát, chiến lực tất sẽ tổn hại!

"Trận chiến này, vẫn không thể lơ là!" Y thu liễm tâm thần, ý thức thoát khỏi Tàng Binh Giới, khẽ nhíu mày, chìm vào trầm tư.

Trong Ngự thư phòng một mảnh tĩnh lặng.

Chỉ có thần quang từ ngoài cửa sổ xuyên vào, chậm rãi di chuyển

trên nền gạch vàng, phản chiếu quỹ tích của những hạt bụi li ti trong không khí.

Thời gian, lặng lẽ trôi đi trong sự trầm mặc mưu tính của Đế vương.

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân khẽ khàng.

Hải công công nhẹ bước đi vào, dâng lên một tách trà nóng: "Bệ hạ, Lang Đình Đan Vu tuyên chiến, bá tánh hoàng thành nhân tâm hoảng loạn, tự có kẻ đang âm thầm khuấy động." Lâm Tẫn khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm biếm lạnh nhạt: "Trong dự liệu của Trẫm." Những nanh vuốt của Tần Tung đã kìm nén mấy ngày nay, nếu không động thủ một chút, e rằng cái áo quan trên người sẽ không giữ được nữa.

Hải công công cung thân hỏi: "Bệ hạ, có cần phái người trấn áp không?" Lâm Tẫn phất phất tay, khẽ nhấp một ngụm trà, trong mắt lóe lên hàn mang: "Truyền chỉ, triệu Châu Quân, Trình Liệt, tức khắc vào triều kiến!" "Tuân chỉ!" Hải công công cung kính lui xuống.

Cùng lúc đó.

Chính sảnh Tần phủ.

Tần Tung đoan tọa trên ghế thái sư bằng gỗ tử đàn, gương mặt già nua đầy vẻ ngưng trọng, ngón tay vì dùng sức mà lún sâu vào hoa văn tay vịn bằng gỗ.

Sâu trong đôi mắt già nua đục ngầu, sự kinh hãi và khó tin dâng trào như sóng biển.

Vừa rồi, hắn đứng trên nóc nhà.

Tận mắt chứng kiến trận chiến kinh thiên động địa giữa Thác Bạt Hoành và Lâm Tẫn!

Dù cách khá xa... nhưng dư ba hủy thiên diệt địa kia vẫn khiến khí huyết trong cơ thể hắn cuồn cuộn, nội tức hỗn loạn không chịu nổi!

Thực lực khủng bố của Lục địa thần tiên cố nhiên khiến người ta run sợ.

Nhưng điều càng khiến hắn như ngồi trên đống lửa, là sự an nguy của bản thân!

Hắn vạn vạn không ngờ!

Phía sau hoàng thất Đại Uyên, lại còn ẩn giấu một vị tiên đế chưa vong!

Mỗi khi nghĩ đến điều này... mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng, lập tức dập tắt tất cả dã tâm không cam lòng trong lòng hắn, chỉ còn lại... nỗi sợ hãi sâu sắc bị sức mạnh tuyệt đối nghiền nát.

Chẳng trách tiểu hoàng đế có thể thoát khỏi thân phận bù nhìn chỉ sau một đêm, có Đại tông sư tử trung, lại còn có Huyền Giáp Cấm Quân chiến lực kinh người...

Tất cả những điều này, ắt là do vị tiên đế kia nhúng tay vào!

Chỉ là... hắn trăm mối không thể giải: Đã có nội tình như vậy, vì sao lại ẩn nhẫn đến tận bây giờ?

Là đợi chờ thời cơ?

Hay còn có ẩn tình khác?

Điều càng khiến hắn trong lòng nghi vấn trùng trùng là... vị tiên đế bế quan trăm năm kia, lại có thể một tiếng quát phá danh húy của chủ Lang Đình Thác Bạt Hoành?

Là tiểu hoàng đế nói cho y biết sao?

Trong Ngự thư phòng.

Lâm Tẫn cau mày chặt, ánh mắt như đuốc, trầm trầm nhìn vào bản đồ cương vực Đại Uyên hoàng triều trải trên long án.

Ngón tay thon dài của y bắt đầu từ hoàng thành... một đường hướng bắc, lướt qua mấy tòa thành trì, cuối cùng nặng nề gõ xuống lãnh thổ Lang Đình, phát ra tiếng "đông" trầm đục, tựa hồ gõ vào tâm can.

"Ai... không kịp rồi!" Một tiếng thở dài sâu nặng, kèm theo sự bất lực khó tả, vang vọng trong thư phòng tĩnh mịch.

Hoàng thành cách Lang Đình xa tới một ngàn hai trăm dặm.

Dù dùng tốc độ nhanh như gió cuốn điện xẹt của Đại Tuyết Long Kỵ, thì đến biên cương Bắc Cảnh cũng cần tới nửa tháng.

Huống hồ... còn phải cân nhắc vận chuyển lương thảo!

Lang Đình há lại cho y cơ hội thở dốc như vậy.

Thiết kỵ của Thác Bạt Hoành, e rằng không bao lâu nữa sẽ như thủy triều cuồng bạo nam hạ.

Muốn ngăn chúng ở ngoài quốc môn trước khi vó sắt của chúng giẫm đạp lên tử dân Đại Uyên... khó như lên trời!

"Bệ hạ!" Hải công công cung thân bước vào, phá vỡ bầu không khí nặng nề ngột ngạt: "Châu đại nhân và Trình đại nhân đã đợi chỉ ở ngoài điện." Lâm Tẫn thu lại những suy tư phức tạp, giọng nói hơi trầm: "Tuyên!" Không lâu sau...

Châu Quân và Trình Liệt nhanh chóng bước vào, đồng loạt quỳ xuống, lớn tiếng hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Giọng nói mang theo sự kích động khó kìm nén và một tia kinh hãi chưa tan.

Trận chiến trên không kinh thế hãi tục vừa rồi, cảnh tượng hủy thiên diệt địa kia, đã in sâu vào não hải của bọn họ.

Châu Quân quỳ rạp trên đất, đầu ngón tay trong tay áo vẫn khẽ run rẩy, đó là phản ứng bản năng sau khi chứng kiến sức mạnh siêu phàm.

Trình Liệt tuy cố gắng thẳng lưng, nhưng lòng bàn tay dán chặt xuống đất đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Giữa lúc mắt hổ rũ xuống... còn sót lại sự kính sợ sâu sắc đối với thủ đoạn thông thiên kia.

Chẳng trách Bệ hạ đột nhiên thay đổi tính cách, dám trực tiếp ra tay với quyền thần Tần Tung, hóa ra phía sau lại có Lục địa thần tiên chống lưng!

Đây chính là phúc của xã tắc, làm sao không khiến người ta lòng trào dâng?

"Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Hai người tạ ơn đứng dậy.

Lâm Tẫn thần sắc ngưng trọng, thẩm thị hai người dưới điện, giọng điệu lạnh lẽo cứng như sắt: "Tiếng Lang Đình tuyên chiến, tưởng tất nhị vị ái khanh diệc dĩ nhĩ văn, hữu hà kiến giáo?" Châu Quân và Trình Liệt nhìn nhau.

Ánh mắt kiên nghị trong đáy mắt lập tức ngưng thành thực chất, đồng thanh, dứt khoát: "Chiến!" Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên phong mang, đường quai hàm căng cứng dường như thả lỏng một độ cong nhỏ đến khó nhận ra.

Nếu văn võ bá quan toàn triều đều có xương cốt sắt đá như vậy, Đại Uyên lo gì không hưng thịnh?

"Chiến, tự nhiên phải chiến." Lâm Tẫn gật đầu, nhưng lời nói lại đột nhiên chuyển hướng: "Khả, như hà chiến?" Trình Liệt khóe mày khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra.

Dường như đã nhìn thấu nỗi lo lắng sâu kín trong mi mắt Đế vương, hắn bước lên nửa bước, chắp tay nói: "Bệ hạ khả thị ưu lự

triều đình binh lực, bất túc dĩ để đáng lang đình na tam thập vạn hổ lang chi sư?" Lâm Tẫn điểm đầu, phục hựu dao đầu: "Ba mươi vạn thiết kỵ tuy hãn, khước phi bất khả thất địch, ngã Đại Uyên chi để uẩn, khởi thị bắc cảnh man di sở năng xí cập!" Y thân hoài Hệ thống, binh nguyên cận hồ vô cùng.

Giả dĩ thời nhật, tiện thị bách vạn hùng sư diệc phi nan sự.

Khả tích... ngón tay y tái thứ điểm hướng địa đồ, trầm thanh đạo: "Lang Đình nam hạ tại tức, thủ đương kỳ trùng giả, tất thị bắc cảnh gia thành bách tính!

Chiến hỏa vô tình, Trẫm bất nhẫn lê dân đồ thán!" Châu Quân nghe vậy tiến lên.

Hắn chỉ vào tòa cô thành ở cực bắc bản đồ cương vực: "Trấn Huyền Đài... có lẽ có thể chống đỡ Lang Đình một thời gian?" Lâm Tẫn nhìn theo nơi hắn chỉ.

Chưa kịp mở miệng, giọng điệu nặng nề ngưng trọng của Trình Liệt đã vang lên: "Khó đảm đương trọng trách!" Hắn cau mày chặt, trong mắt lóe lên hàn quang, ẩn chứa lửa giận bị đè nén, lạnh lùng nói: "Châu đại nhân chớ có đánh giá quá cao Bắc Cảnh Quân kia!" Trấn Huyền Đài...

Chương 50

thà nói là một tòa thành trì, không bằng nói là một cứ điểm yếu đạo hùng quan trấn thủ quốc môn!

Mười vạn Bắc Cảnh Quân liền đóng quân ở đó, gánh vác trách nhiệm bảo vệ Bắc Cương.

Châu Quân trắc thủ khán hướng Trình Liệt: "Trình đại nhân chi ý, Bắc Cảnh Quân cánh bất kham nhất kích?" Trình Liệt khóe miệng kéo ra một nụ cười khổ sở, chậm rãi lắc đầu: "Không phải là không chịu nổi một kích, mà là... bọn họ chưa chắc sẽ toàn lực chống lại Lang Đình vì triều đình." Lời này vừa ra.

Dù Lâm Tẫn trong lòng đã có mấy phần dự liệu, cũng không khỏi sinh ra một tia khó hiểu và hiếu kỳ: "Vì sao?" Trình Liệt chắp tay, giọng nói trầm ngưng: "Hồi bẩm Bệ hạ, sau khi Thần nhậm chức Binh bộ Thượng thư mới, đạo quân lệnh đầu tiên liền là phát đến Bắc Cảnh Quân, nhưng..." Hắn chậm rãi thở ra một hơi, ngữ khí mang theo vẻ thất bại: "Đá chìm biển lớn!" Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên sát ý đột ngột.

Các khớp ngón tay vô thức gõ lên long án, phát ra tiếng gõ trầm đục: "Bỏ qua quân lệnh của Binh bộ?

Muốn làm phản?!" Trình Liệt mặt trầm như nước: "Những năm gần đây không có chiến sự, Bắc Cảnh Quân đã sớm sơ suất thao luyện, chiến lực nay không bằng xưa, càng thậm tệ hơn... " Hắn dừng lại một chút, lời nói kinh người: "Theo Thần điều tra, các tướng lĩnh lớn nhỏ trong Bắc Cảnh Quân, tám chín phần mười, đều là tâm phúc của Tần Tung!

Nói cách khác... " Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào long nhan, từng

chữ từng câu nói: “Bắc Cảnh Quân lúc này, đã gần như thành tư binh của Tần Tung!” Ca sát!

Một tiếng vang giòn tan đột nhiên nổ tung!

Sát khí quanh thân Lâm Tẫn như núi lửa phun trào, hùng dũng bàng bạc!

Ngón tay kia lại cứng rắn xuyên thủng long án gỗ tử đàn kiên cố!

Vết nứt như mạng nhện, lấy lỗ thủng làm trung tâm, trong chớp mắt lan tràn ra.

“A... ” Một tiếng cười lạnh lẽo thoát ra từ yết hầu y, mang theo hàn ý thấu xương: “Trẫm, cuối cùng vẫn đánh giá thấp thủ đoạn của lão tặc này, ngay cả trọng binh trấn giữ quốc môn, cũng bị hắn nhúng tay!” Châu Quân càng kinh hãi biến sắc, vội nói: “Chẳng lẽ... trong lãnh thổ hoàng triều, không còn quân lực nào lão tặc đó chưa thể nhúng tay nữa sao?” Trình Liệt lộ vẻ khổ sở, suy tư chốc lát nói: “Có lẽ... vẫn còn, ví dụ như trấn thủ Nam Cương Nam Tĩnh Quân, tay Tần Tung tuy dài, nhưng Nam Tĩnh Quân lại không phải hắn có thể dễ dàng xâm nhập.” “Nam Tĩnh Quân?” Trên mặt Châu Quân chợt hiện vẻ cấp thiết: “Chẳng phải là dưới trướng Trấn Nam Vương gia sao?” Hắn hách nhiên chuyển hướng long ỷ thượng thần tình lãnh tuấn đích Lâm Tẫn, ngữ tốc cấp xúc: “Bệ hạ!

Trấn Nam Vương là nhị thúc ruột của ngài, nếu mượn Nam Tĩnh Quân bắc thượng ngự địch... ” Lời chưa dứt.

Lâm Tẫn chậm rãi ngồi xuống long ỷ, chậm rãi lắc đầu.

Trên mặt y không bi không hỉ, chỉ còn lại một mảnh băng hàn.

Nhị thúc?

Trong hoàng thất, nói gì đến tình cốt nhục thân tình?

Huống hồ...

Nam Tĩnh Quân xa cách mấy ngàn dặm, đợi khi họ bắc thượng cần vương, chỉ sợ thiết kỵ Lang Đình đã sớm đạp phá hoàng thành!

Trầm ngâm chốc lát.

Ánh mắt Lâm Tẫn lần nữa rơi lại trên người Châu Quân: "Trẫm đã quyết định, khiển Đại Tuyết Long Kỵ bắc thượng nghênh địch, vụ cầu tương chiến hỏa trở vu bắc cảnh chi ngoại, hộ ngã tử dân chu toàn, nhiên... " Y ngôn cập thử xử, trực chỉ yếu hại: "Hộ Bộ, năng phủ chi xanh thử chiến?

Lương thảo truy trọng, khả cân đắc thượng đại quân tiêu hao?" Đây mới là tảng đá ngàn cân nặng nhất trong lòng Lâm Tẫn lúc này!

Lượng lương thực mà Hệ thống ban tặng trước đây đã gần cạn, khoai tây tuy sản lượng cao nhưng nước xa không cứu được lửa gần!

Tam quân vị động, lương thảo tiên hành, thử nãi binh gia chí lý!

Châu Quân nghe vậy.

Lập tức rũ tay ngưng thần tính toán, trên trán thấm ra những giọt mồ hôi nhỏ li ti.

Mãi lâu sau.

Hắn khó khăn thở dài một tiếng, giọng nói khản đặc: "Bệ hạ... ngân lương hiện có trong quốc khố, e rằng... e rằng chỉ đủ chi tiêu cho Đại Tuyết Long Kỵ đến Trấn Huyền Đài." Lâm Tẫn trong lòng trầm xuống.

Đến Trấn Huyền Đài thì sao chứ?

Đại Tuyết Long Kỵ có dũng mãnh đến mấy, cũng khó mà một ngày tiêu diệt ba mươi vạn thiết kỵ Lang Đình.

Huống hồ, quay về hoàng thành lại phải làm sao?

Lại còn ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ kia, lẽ nào chúng có thể ăn gió uống sương mà sống?

"Bệ hạ... " Ngay lúc Lâm Tẫn tâm tư rối bời, khổ sở tìm cách phá cục, ánh mắt Trình Liệt sắc bén bạo trướng, bước lên một bước: "Thần... lại có một kế, có lẽ có thể giải quyết được vấn đề lương thảo cấp bách!" "Ồ?!" Trong mắt Lâm Tẫn bùng lên tia hy vọng.

Toàn thân y tựa như một thanh lợi kiếm xuất vỏ khóa chặt Trình Liệt, truy vấn: "Trình ái khanh có lương sách gì?

Mau chóng nói ra!" Trình Liệt bình tức ngưng thần, khóe miệng khẽ nhếch, đang định mở miệng – Ông!!!

Một tiếng ong ong hùng hậu mà bàng bạc, không có dấu hiệu báo trước đột nhiên bạo phát từ nội điện Ngự thư phòng!

Theo sát phía sau... là một cỗ uy áp khủng bố hạo hãn như vực sâu, nặng nề như núi!

Phốc thông!

Phốc thông!

Trình Liệt và Châu Quân không kịp phòng bị, dưới cự lực mạnh mẽ này, lại trực tiếp bị ép quỳ xuống đất, không thể động đậy!

Lâm Tẫn lập tức quay đầu nhìn về hướng nội điện.

Sự âm u trong mi mắt trong khoảnh khắc bị sự kinh hỉ cực lớn thay thế, y khẽ hô lên: "Thương Sóc... sắp đột phá rồi!" "Thương Sóc?" "Đột phá?" Châu Quân và Trình Liệt kinh ngạc nghi hoặc nhìn nhau.

Uy thế hủy thiên diệt địa vừa rồi, lại xuất phát từ Thương Sóc?

Bọn họ gần như cho rằng là vị Thái Thượng Hoàng cảnh giới Lục địa thần tiên giá lâm!

Thấy thân ảnh Lâm Tẫn đã khuất vào nội điện, hai người yết hầu lăn động, nhân lúc cảm giác áp bách xung quanh hơi giảm, không kìm được tò mò mà đi theo vào.

Chỉ thấy trên nhuyễn tháp, Thương Sóc khoanh chân ngồi, hai tay đặt trên đầu gối.

Chân khí trên đỉnh đầu hắn nồng đậm đến mức như có thực chất, xoay tròn thành một luồng lốc xoáy, tỏa ra khí tràng khủng bố khiến người ta đầu gối mềm nhũn, muốn thần phục.

Tuy nhiên, uy áp này đối với Lâm Tẫn lại như gió mát thổi qua.

Y ánh mắt như điện.

Mang theo kỳ vọng sâu sắc, gắt gao khóa chặt Thương Sóc.

Đại tông sư đỉnh phong đột phá... chẳng lẽ Thương Sóc muốn một bước lên trời, đạp vào cảnh giới Lục địa thần tiên?

Nếu thật sự như vậy, mọi khó khăn sẽ dễ dàng giải quyết!

Thử nghĩ xem!

Hai vị Lục địa thần tiên đạp không mà đến, uy hiếp Lang Đình, Thác Bạt Hoành trừ phi đã quyết tâm vong quốc diệt chủng, nếu không tuyệt đối không dám để vó ngựa Lang Đình vượt qua biên giới Đại Uyên nửa bước!

Ông...

Một tiếng ong ong trầm thấp cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Tẫn.

Đồng tử y khẽ ngưng lại, tập trung lại.

Thân thể Thương Sóc như núi chậm rãi rời khỏi tháp lơ lửng, quanh thân sóng khí màu đen như giao long xoay tròn, lưu chuyển không ngừng.

Lốc xoáy chân khí khổng lồ trên đỉnh đầu gào thét, điên cuồng đổ vào cơ thể hắn.

Sóng khí cuồn cuộn, không khí trong phòng dường như ngưng đọng, trọng áp vô hình khiến Châu Quân, Trình Liệt hô hấp cũng trở nên ngưng trệ.

Ngay cả ánh nến cũng cúi thấp xuống, ánh sáng lập lòe bất định.

Ca sát!

Chương 51

Một tiếng vang giòn tan, tựa như có thứ chất cốc nào đó vỡ vụn nhẹ nhàng truyền đến.

Thân thể Thương Sóc đột nhiên chấn động mạnh.

Một luồng khí tức càng cường hãn, thâm sâu khó lường đột nhiên bạo phát, như hồng lưu vỡ đê càn quét toàn bộ nội điện!

Cỗ lực lượng này cuồng bạo mà khó kiểm soát.

Thương Sóc cau mày chặt, trán hiện rõ gân xanh, dốc sức vận chuyển công pháp, mới miễn cưỡng thu nó lại vào trong cơ thể.

Nhưng những dao động khủng bố còn sót lại, vẫn khiến không gian khẽ rung chuyển.

Đôi mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, cảm giác trong chớp mắt quét qua, giữa mi mắt thoáng qua một tia thất vọng nhỏ đến khó nhận ra.

Không phải Lục địa thần tiên.

Mà là Bán Thần!

Lăng Hồng từng nói, Bán Thần nằm giữa Đại tông sư và Lục địa thần tiên, sức mạnh của họ đã phi thường, Đại tông sư bình thường khó có thể sánh bằng.

Thương Sóc lúc này nếu đối đầu với Lăng Hồng, trong vòng ba chiêu, tất thắng!

"Thánh nữ Huyết Liên Tông kia... không biết thế nào rồi?" Lâm Tẫn tâm niệm điện chuyển.

Huyết Liên Tông hao tâm tốn sức, mượn Tam Âm Tỏa Hồn Trận luyện chế Chí Âm Đan, chẳng phải là để trợ giúp Thánh nữ đột phá

Chí Âm Chi Thể đệ cửu trọng, đạt đến Bán Thần sao?

Không ngờ...

âm sai dương thác, lại là Thương Sóc tiên một bước đạt đến cảnh giới này!

Thác Bạt Hoành...

đúng là phải cảm ơn hắn một "ân".

Không phá không lập, phá rồi mới lập, cuối cùng thành Bán Thần!

"Mạt tướng!

Khấu tạ Bệ hạ tái tạo chi ân!" Thương Sóc thu liễm tất cả khí thế.

Thiết giáp ầm ầm chạm đất, một gối quỳ xuống, nắm tay phải nặng nề đập vào giáp trụ ngực trái, tiếng vang chấn động xà nhà, làm tung bay những hạt bụi li ti.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, tay áo bào khẽ phất, một cỗ sức mạnh nhu hòa mà không thể kháng cự nâng hắn dậy: "Đây là cơ duyên tạo hóa của ngươi, muốn tạ, thì tạ một kích 'thành toàn' của Thác Bạt Hoành kia đi!" "Thác Bạt Hoành... " Thương Sóc nghiến răng bật ra cái tên này, một cỗ sát ý lạnh thấu xương ngưng như thực chất đột nhiên bùng nổ.

Châu Quân, Trình Liệt đứng gần đó như bị trọng chùy đánh trúng.

Sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy, lảo đảo lùi lại mấy bước, khí huyết trong lồng ngực kịch liệt cuồn cuộn, ngũ tạng lục phủ đều như bị lệch vị trí.

Lâm Tẫn giơ tay.

Lòng bàn tay đặt lên hộ kiên huyền thiết lạnh lẽo cứng rắn của Thương Sóc, trầm giọng nói: "Ngươi đột phá đúng lúc lắm, lại đây." Y xoay người trở lại phía sau long án.

Ánh mắt lướt qua bản đồ cương vực trải trên án, cuối cùng rơi trên người Trình Liệt: "Trình ái khanh, vừa rồi nói đến kế sách giải quyết khốn cảnh lương thảo?" Trình Liệt mạnh mẽ áp chế sự kính sợ và chấn động trong lòng đối với Thương Sóc, hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng nói: "Hồi bẩm Bệ hạ, kế của thần, gọi là: Dọc đường trưng tập!" "Dọc đường trưng tập?" Lâm Tẫn khẽ cau mày, các khớp ngón tay gõ nhẹ lên mặt án điêu khắc rồng: "Nói rõ hơn!" "Vâng!" Trình Liệt bước lên nửa bước, ngón tay dứt khoát chỉ vào tuyến liên kết mấy thành trì phía bắc hoàng thành: "Bệ hạ, Đại Tuyết Long Kỵ là tinh kỵ thiên hạ, đến đi như gió.

Chỉ có sự nhanh nhẹn của chúng, mới có thể dùng thế lôi đình chi viện Bắc Cảnh, ngăn Lang Đình ở ngoài quốc môn, bảo hộ tử dân Đại Uyên ta." Hắn nói nhanh hơn, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén: "Thế nhưng, việc vận chuyển lương thảo khổng lồ, lại chính là xiềng xích của sự nhanh nhẹn này!

Mang theo đội lương thực hành quân, tuyệt đối không phải thượng sách, vì vậy, thần cho rằng... " Hắn chỉ tiêm trọng trọng hoa quá địa đồ thượng na kỷ tọa thành trì: "Có thể vừa huy sư bắc thượng, vừa tại chỗ lo liệu lương thực!

Đại quân đi qua, lương thảo tự đủ!" Dư âm lắng xuống, trong điện một mảnh tĩnh lặng.

Lâm Tẫn mi phong khóa chặt hơn.

Kế sách của Trình Liệt này, táo bạo gần như điên rồ, nhưng cũng... trực chỉ vào trọng tâm!

"Bệ hạ!

Vạn vạn bất khả!" Châu Quân mạnh mẽ quỳ rạp trên đất, thanh âm nhân cấp thiết nhi vi chiến: "Kế sách này, thái quá hành hiểm!

Sảo hữu sai trì, Đại Tuyết Long Kỵ tiện thị cô quân huyền vu địch cảnh, nhất đán lương thảo bất kế, tiện thị... " "Thì sẽ là nguy cơ toàn quân bị tiêu diệt!

Bệ hạ tam tư!" Đối với sự phản đối kịch liệt của Châu Quân, Lâm Tẫn cũng không bất ngờ.

Trình Liệt thân vi nguyên kinh vệ thiên hộ, xuất thân quân lữ, tâm trung chích hữu thắng bại dữ chiến cơ.

Châu Quân tác vi văn thần, tư lự chu toàn, vị lự thắng tiên lự bại.

Lưỡng nhân, giai thị vi quốc.

Lâm Tẫn chuyển hướng thị lập nhất bàng, khí tức uyên đình nhạc trì Thương Sóc: "Thương thống lĩnh, nhĩ ý hạ như hà?" Thương Sóc bão quyền cung thân, thanh như kim thiết: "Mạt tướng, duy Bệ hạ chi mệnh thị tòng!" Lâm Tẫn nhãn phong tảo quá tha, tâm trung ám đạo: Câu trả lời này, nói cũng như không nói!

"Bệ hạ!" Trình Liệt tái thứ khai khẩu, ngữ điều đái trứ nhất chủng phá phủ trầm chu đích quyết tuyệt: "Bắc thượng ngự địch, tất kinh Nhạn Hồi, Sóc Phương, Hàn Tuyền đẳng thất thành!" "Giá ta thành trì trung, đa thiếu quan lại thị Tần Tung trảo nha?

Đa thiếu thị tha nhất thủ đề bạt đố trùng?" "Bọn họ chiếm cứ địa phương, tham ô vô số, phủ khố tư tàng chi phong, túc dĩ chi xanh đại quân!" "Thủ kỳ lương, giải ngã quân nhu, canh thế triều đình oan khứ độc lựu, nhất cử lưỡng đắc!" Ánh mắt Lâm Tẫn bắn ra tinh mang!

Kế sách của Trình Liệt này tuy hiểm, khước thị nhất bả khoái đao!

Ký năng giải nhiên mi chi cấp, hựu năng tá đại quân binh phong, dĩ lôi đình chi thế thanh tẩy địa phương, trảm đoạn Tần Tung trảo nha!

Thậm chí... số tiền lương tịch thu được, có lẽ còn nhiều hơn tưởng tượng!

Rủi ro...

đáng để mạo hiểm!

“Hay!” Lâm Trẫn hoắc nhiên khởi thân, đế vương uy nghi phái nhiên nhi phát: “Thương Sóc nghe chỉ!” “Trẫm sắc phong ngươi làm Trảm Lang Đại Tướng Quân!

Thống suất một vạn Đại Tuyết Long Kỵ, ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ, tức khắc bắc thượng, để ngự Lang Đình, hộ ngã Đại Uyên sơn hà tử dân!” “Mạt tướng, lĩnh chỉ!” Thương Sóc đan tất khanh thương quỵ địa!

Tuy bất tri Sóc Phong Cung Kỵ thị hà đẳng tinh nhuệ, đãn quân lệnh như sơn, bất vấn duyên do!

Lâm Trẫn tùy tức khán hướng Châu Quân: “Châu ái khanh, tức khắc chỉnh hợp Hộ Bộ cập quốc khố tiền lương, khuynh tẫn toàn lực, vụ tất bảo chướng đại quân tiền kỳ lương mạt vô ưu!” “Thần, tuân chỉ!” Châu Quân lĩnh mệnh, thông thông thối hạ.

Trình Liệt diệc dục cáo thối, cước bộ khước đốn trụ, mi vũ gian thúc địa lược qua nhất ti áp ức bất trụ đích uất nộ.

Tha chuyển thân, thâm thâm nhất ấp, thoại ngữ thối trứ hàn băng: “Bệ hạ, na Bắc Cảnh Quân... lại nên xử trí thế nào?” “Bắc Cảnh quân…” Lâm Trẫn khẽ gõ ngón tay lên tay vịn long ỷ, ánh mắt thăm thẳm.

Đội hùng sư trấn thủ quốc môn phía Bắc Đại Uyên này, từ lâu đã bị Tần Tung xâm thực, nảy sinh dị tâm.

Nếu là thời thái bình, Trẫm nhất định sẽ không chút do dự, dùng sấm sét tiêu diệt chúng, vĩnh viễn diệt trừ hậu họa!

Nhưng lúc này thì không được!

Kỵ binh Lang Đình đang như hổ rình mồi, có thể tùy thời nam hạ.

Lúc này nếu động Bắc Cảnh quân, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Sau vài hơi thở trầm tư, Lâm Tẫn bỗng nhiên đứng dậy, gạt tấm bản đồ cương vực nặng trĩu sang một bên, trầm giọng nói: "Hải công công, bút mực!" Y tiếp lấy ngự bút, vung bút thảo mực, một đạo thánh chỉ trong khoảnh khắc đã thành.

Từng nét chữ như đao, thấu ra ý lạnh lẽo.

"Trình ái khanh," Lâm Tẫn giọng nói lạnh lùng như băng: "Lập tức phái người, tám trăm dặm gia cấp, đem chiếu chỉ này tống đến Trấn Huyền Đài!" Trình Liệt cung kính từ tay Hải công công tiếp lấy thánh chỉ, vừa chạm vào mười hai đại tự mực tích đầm đìa kia, lòng liền trầm xuống. 【Đề ngự Lang địch, hộ quốc lê dân, dĩ vãng bất cứu!】 "Bệ hạ," hắn mặt lộ vẻ ưu lo, chần chừ nói: "Trong Bắc Cảnh quân, tâm phúc của Tần Tung rất nhiều, e rằng không phải một tờ thánh chỉ có thể nhiếp phục…" Những tướng lĩnh kia trong mắt chỉ có Tần Tung.

Họ coi lệnh điều binh của Binh bộ như không thấy, chỉ dựa vào ý chỉ này, làm sao có thể sai khiến bọn họ?

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch lên một độ cong lạnh lẽo, hàn quang chợt lóe trong mắt: "Ngoài thánh chỉ ra, tự nhiên phải cho bọn chúng biết chút thực tình." Trình Liệt không hiểu: "Xin Bệ hạ minh thị." "Truyền dụ Bắc Cảnh quân," Lâm Tẫn nói từng chữ một, uy áp tràn ra: "Thái Thượng Hoàng đã phá quan mà ra, một chiêu đánh lui Đan Vu Thác Bạt Hoành của Lang Đình!

Không bao lâu nữa sẽ ngự giá thân lâm Bắc Cảnh!

Phàm ai giết địch dũng mãnh, kiến công lập nghiệp, Trẫm không

tiếc phong hầu bái tướng!" Tin tức Thác Bạt Hoành đã đạt cảnh giới Lục địa thần tiên sớm đã chấn động Đại Uyên, Bắc Cảnh quân há lại không biết?

Mà Thái Thượng Hoàng có thể một chiêu đánh bại y, uy năng ấy đủ sức nghiền nát mọi may mắn.

Hành động này của Lâm Tẫn, vừa là treo thưởng, càng là trấn nhiếp vô hình.

An phận thủ kỷ, mang tội lập công còn có thể phú quý.

Nếu dám dị động, cơn giận của Lục địa thần tiên đủ sức khiến chúng tan thành mây khói!

Chương 52

Đương nhiên, Lâm Tẫn chưa từng đặt toàn bộ hy vọng vào đội quân ly tâm ly đức này.

Thứ y cần, chỉ là bọn chúng dưới đòn trấn áp, có thể phát huy chút dư nhiệt, tranh thủ thời gian quý báu cho Đại Tuyết Long Kỵ bắc thượng.

Trình Liệt tâm lĩnh thần hội, nỗi ưu lo trong mắt biến mất, hóa thành sự kiên quyết.

Hắn nắm chặt thánh chỉ, quỳ xuống đất thật mạnh: "Thần, lĩnh chỉ!" Âm thanh như kim thạch.

Bóng Trình Liệt vừa khuất dạng ngoài điện, một tràng tiếng giáp trụ va chạm rành rọt, mạnh mẽ đã từ xa vọng lại gần.

"Thần, Ngô Tranh, cầu kiến!" Giọng nói sang sảng vang lên ngoài Ngự Thư Phòng.

"Chuẩn." Lâm Tẫn đáp.

Ngô Tranh bước lớn vào trong.

Ánh mắt liếc qua Thương Sóc đang đứng một bên, lòng chấn động mạnh, đồng tử co rụt lại!

Hắn tận mắt chứng kiến Thương Sóc bị Thác Bạt Hoành trọng thương gần chết, khí tức thoi thóp.

Mới trôi qua bao lâu?

Lại đã khôi phục như ban đầu, thậm chí uy áp mơ hồ tỏa ra khắp người, còn khiến người ta kinh hãi hơn trước!

Một cỗ kính sợ từ sâu thẳm linh hồn dâng trào: "Cải tử hoàn

sinh… Vĩ lực của Bệ hạ, khủng bố đến nhường này!" Ý niệm này như sấm nổ vang, khiến hắn dùng tư thái cung kính chưa từng có, nặng nề quỳ phục xuống đất, trán gần như chạm vào gạch vàng lạnh lẽo: "Khấu kiến Bệ hạ!

Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn ánh mắt lướt qua sự cung thuận khác thường của Ngô Tranh, không truy cứu sâu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Bách tính an phủ như thế nào?" Ngô Tranh đứng thẳng người, sắc mặt ngưng trọng: "Hồi Bệ hạ, thần đã phái thêm nhân lực sửa chữa nhà cửa đổ nát, người chết người bị thương đều đã phát đủ tiền bồi thường, nhưng…" Giọng hắn chuyển sang gay gắt, mang theo sự tức giận bị đè nén: "Thần phát giác có kẻ đang ngầm phá hoại, tung tin đồn nhảm, thổi phồng uy danh Lang Đình, phỉ báng triều đình!

Thần nghi ngờ, đây chính là tàn dư của Tần Tung ngầm dấy sóng khuấy gió!" "A…" Lâm Tẫn khinh miệt cười lạnh một tiếng, đáp án không nói cũng rõ.

Giữa lúc nguy cấp này, kẻ nào vẫn chỉ lo tư lợi riêng mình, ngoài Tần Tung cùng bè phái vây cánh của hắn ra, còn có ai khác?

Lâm Tẫn bỗng đứng dậy, bước đến trước cửa sổ chạm khắc, chắp tay đứng thẳng, giọng nói lạnh như sắt: "Người đâu!" Hai tên Cẩm Y Vệ như quỷ mị không tiếng động hiện ra, một gối quỳ xuống đất: "Bệ hạ!" "Đem tất cả những kẻ tung tin đồn nhảm, thổi phồng Lang Đình, ngầm gây loạn, thu giữ hết, giao Hình Bộ nghiêm trị!

Cùng với kẻ chủ mưu phía sau, không tha một ai!" Lâm Tẫn ra lệnh, từng chữ đều đầy sát khí!

"Tuân chỉ!" Tú Xuân đao khẽ ngân vang một tiếng, hai tên Cẩm Y Vệ lĩnh mệnh, thân ảnh lại ẩn mình.

Lâm Tẫn ánh mắt như điện, khóa chặt Ngô Tranh: "Ngô thống

lĩnh, lập tức điều khiển một vạn Huyền Giáp quân, theo tuyến đường Đại Tuyết Long Kỵ bắc thượng ngự địch mà tiến, phàm thành trì nào Long Kỵ chiếm được, lưu một ngàn Huyền Giáp cấm quân trấn thủ!" "Nếu có kẻ nào dám phản kháng, ngầm gây loạn, giết không tha!" Ngô Tranh vô thức liếc nhìn Thương Sóc có khí tức thâm trầm, lập tức hiểu rõ ý, ôm quyền trầm giọng đáp: "Thần, tuân chỉ!" Nói xong, quay người cáo từ.

Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà xanh, hai mắt hơi híp lại.

Chiếm lĩnh thành trì chỉ là bước đầu tiên, sau đó quan viên được trọng khảo sát, bổ nhiệm, mới thật sự là mấu chốt để đưa chúng vào tầm kiểm soát của triều đình.

Điều này cần đến sức mạnh của Lại Bộ… Quan viên các nơi công trạng thăng tiến, Lại Bộ là rõ nhất.

"Lại Bộ…" Lâm Tẫn thầm niệm trong lòng, một tia hàn quang chợt lóe: "Là lúc nên xử lý rồi!" "Bệ hạ," Giọng nói hùng hồn của Thương Sóc vang lên: "Nếu không có ý chỉ khác, mạt tướng sẽ bắt tay chuẩn bị bắc thượng!" Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, ý niệm khẽ động.

Hô!

Ngoài điện, ánh sáng trời vốn dịu dàng bỗng nhiên bị một trận cuồng phong từ không trung xé nát!

Cuồng phong gào thét vô cớ quét qua quảng trường trước điện, cát bay đá chạy, chuông đồng trên mái hiên phát ra tiếng rên rỉ gấp gáp và sắc nhọn!

Một cỗ khí cơ hùng vĩ không thể chống đỡ, ngưng tụ ý sắc bén vô biên, như một ngọn núi vô hình, áp xuống quảng trường!

Thân thể Thương Sóc kịch chấn!

Đã đạt cảnh giới Bán thần, cảm tri xa siêu thường nhân, trong chớp mắt đã bắt được nguồn sức mạnh kinh người bỗng nhiên xuất hiện kia!

Ánh mắt xuyên qua cửa điện và gió cát đang hoành hành.

Cảnh tượng trên quảng trường khiến lão tướng dày dạn trận mạc như hắn cũng không kìm được đồng tử co rụt, tâm thần cuồng chấn!

Trọn vẹn ba vạn đôi mắt, tinh anh như chim ưng, sắc bén tựa lưỡi đao, trong tĩnh lặng ẩn chứa sự ăn ý cùng cuồng phong!

Bọn họ đứng lặng im như bàn thạch.

Cung nhẹ nhàng giương, cung căng trên lưng.

Thần câu dưới háng gân cốt cuồn cuộn, bờm lông điên cuồng vẫy vùng trong cuồng phong đang thổi lên, đồng tử thú lấp lánh linh tính và dã tính kinh người.

Tuy chưa động đậy chút nào, nhưng ba vạn đạo khí cơ võ giả Tứ phẩm hội tụ một chỗ, lại dẫn động khí lưu xung quanh, hóa thành cương phong sắc bén như thực chất gào thét xoay tròn, bi thương như vạn quỷ cùng khóc, xé rách trời xanh!

"Đây… đây là?!" Dù Thương Sóc có tâm chí kiên cường như sắt đá, mục kích cảnh này, trong lòng cũng dấy lên sóng thần cuồn cuộn!

Đội thiết kỵ tinh nhuệ bỗng nhiên xuất hiện, khí thế ngút trời này, mức độ tinh nhuệ lại không hề kém cạnh Đại Tuyết Long Kỵ mà hắn vẫn tự hào!

Bệ hạ… rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu thủ đoạn kinh thiên?

Giọng điệu bình tĩnh nhưng ẩn chứa uy nghiêm vô thượng của Lâm Tẫn, rõ ràng xuyên qua tiếng gió rít và âm thanh phong lôi như

quỷ khóc ngoài điện, truyền vào tai hắn: "Thương Sóc." Thương Sóc đột nhiên hoàn hồn, vô thức nín thở, ngưng thần lắng nghe.

"Trẫm hiện giờ sẽ giao ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ này cho ngươi thống suất." Lâm Tẫn giọng không cao, nhưng từng chữ như ngàn cân: "Dẫn quân, đi theo Huyền Võ đại đạo ra khỏi thành!

Nơi vó ngựa dẫm qua, nhất định phải để bách tính hoàng thành tận mắt thấy quân dung hùng tráng, quân uy lẫm liệt của chúng!" Y khẽ dừng lại, ánh mắt dường như xuyên thấu cung tường, nhìn về toàn bộ hoàng thành cho đến thiên hạ: "Đồng thời, truyền lệnh Đại Tuyết Long Kỵ, tập hợp chờ lệnh ngoài cổng Bắc, chỉnh trang đợi xuất phát!" Thương Sóc không phải kẻ ngu độn.

Chỉ lệnh rõ ràng của Lâm Tẫn như sấm vang chợt lóe qua não hải hắn!

Trấn nhiếp!

Chiêu cáo!

An định!

Bệ hạ đây là muốn dùng quân uy lẫm liệt, xua tan nỗi sợ hãi u ám do Lang Đình và tàn dư Tần Tung mang lại trong và ngoài hoàng thành!

Là muốn tuyên cáo cho thiên hạ biết, triều đình vẫn còn có cột chống trời, đủ sức gánh vác vạn lý hà sơn này!

Một luồng nhiệt lưu cuộn trào trong khoảnh khắc xua tan sự kinh ngạc trước đó, hóa thành ý chí chiến đấu sôi sục và nỗi kính sợ sâu sắc đối với đế tâm như vực sâu!

Hắn không còn chút chần chừ nào nữa, ôm quyền cung thân, vì kích động mà đáp lời trầm hùng, rành rọt, mạnh mẽ: "Mạt tướng lĩnh chỉ!" Nói xong, hắn đột nhiên xoay người, giáp trụ khanh thương,

mang theo khí thế nóng lòng muốn đem thần binh lợi khí này phô diễn ra thế gian, sải bước lao ra ngoài điện.

"Khoan đã!" Ngay khoảnh khắc hắn sắp bước qua ngưỡng cửa, lời nói không phân biệt hỉ nộ của Lâm Tẫn lại vang lên như một chú ngữ định thân.

Thân thể khôi ngô của Thương Sóc bỗng đứng sững tại chỗ!

Động tác xoay người cấp tốc tạo thành một làn gió, hắn lại cúi mình thật sâu, cung kính nói: "Bệ hạ còn có gì phân phó?" Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, đáy mắt lướt qua một tia thăm dò cực khó nhận ra, khóe miệng nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý, lời nói kinh người: "Ngươi, dùng hết toàn lực, công kích Trẫm!" Phịch!

Gương mặt cương nghị của Thương Sóc chợt biến sắc, không chút do dự quỳ rạp xuống đất: "Bệ hạ tức giận!

Mạt tướng biết tội!" Lâm Tẫn khẽ giật mình, rồi chợt hiểu ra, cười nhạt một tiếng, nâng tay đỡ hắn dậy: "Trẫm chẳng qua chỉ muốn nghiệm chứng một vài thứ, ngươi có tội gì chứ?" Thân thể Thương Sóc khẽ khựng lại, ý niệm ra tay với cửu ngũ chí tôn khiến hắn bản năng kháng cự.

Nhưng Lâm Tẫn đã phớt lờ sự lo lắng của hắn, xoay người, đi thẳng ra ngoài Ngự Thư Phòng.

Chắp tay đứng đó.

Nhìn Thương Sóc vẫn còn kinh hoàng, giọng điệu mang theo uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: "Sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng, đã đặt chân vào Bán thần cảnh, liền có thể làm Trẫm bị thương chút nào sao?" Thương Sóc vội vàng lắc đầu: "Bệ hạ minh giám!

Mạt tướng tuyệt không có ý niệm đó!" "Vậy thì ra tay đi!" Lâm

Tẫn quát khẽ một tiếng, như sấm nổ vang.

Thương Sóc hít sâu một hơi, cổ tay xoay chuyển, một cây ám kim long thương từ không trung hiện ra!

Mũi thương nuốt nhả hàn mang, lạnh lẽo thấu xương, thân thương có phù văn quỷ bí lưu chuyển.

Một cỗ chiến ý trầm tịch đã lâu, như từ sâu thẳm huyết mạch dâng lên, dưới mệnh lệnh không thể nghi ngờ của đế vương đã bị triệt để đốt cháy!

Chân khí cảnh giới Bán thần không còn chút bảo lưu, oanh nhiên bạo phát!

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng, ngay cả không khí cũng khẽ chấn động, phát ra tiếng ong ong không chịu nổi trọng lực.

Khoảnh khắc này!

Trong tầm mắt hắn chỉ còn lại bóng dáng màu đen uy nghi bất động kia, cùng với khát vọng và ý chí thách thức bản năng đối với sức mạnh tối cường của một võ giả.

"Bệ hạ, mạt tướng… đắc tội rồi!" Xuy!

Lời còn chưa dứt, tiếng phá không đã tới!

Thương Sóc hai tay nắm chặt long thương, cả người hóa thành một luồng sét hủy diệt xé rách trời xanh, mang theo thế tuyệt sát dũng mãnh vô tiền ngưng tụ từ tu vi cả đời, hùng dũng lao tới!

Lâm Tẫn đứng vững tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Hai mắt sắc bén tinh quang chợt lóe, giữa lúc ý niệm khẽ chuyển, Vô Tướng Long Ẩn bỗng che mặt, khí tức toàn thân đột nhiên biến đổi kịch liệt!

Sự biến hóa kỳ dị này khiến Thương Sóc giật mình, nhưng công

thế đã như tên rời cung!

Oanh long!

Tiếng nổ rung trời lở đất dường như muốn xé toang bầu trời!

Khí lưu bạo liệt trong chốc lát bị hút cạn, nén lại, sau đó hóa thành những vòng khí khủng bố như hủy thiên diệt địa, điên cuồng bạo liệt ra bốn phía với thế tồi khô lạp hủ!

Chương 53

Tuy nhiên!

Cỗ sức mạnh hủy diệt này, tuyệt đại bộ phận đã bị tầng bình chướng cương phong kiên cố không thể phá vỡ trên người Lâm Tẫn vững vàng khóa chặt tại chỗ cách thân y chừng một trượng!

Mặc dù vậy, những dư ba cuồng bạo rò rỉ ra sau khi bị bình chướng cưỡng chế làm suy yếu và nén lại, vẫn như cuồng phong hải khiếu nổi lên từ mặt đất bằng phẳng, hung hăng va vào cung kỵ binh ở rìa quảng trường, khiến họ chấn động!

Sóc Phong Cung Kỵ đang đứng thẳng lập tức trận hình đại loạn!

Người ngựa ngã nhào, chiến mã hí vang, tất cả đều bị uy thế kinh người này nhiếp phục!

Trên đài giai, thân hình Lâm Tẫn vững như bàn thạch, sau khi nhẹ nhàng hóa giải đòn công kích sắc bén của Thương Sóc, lại quát lệnh: "Tiếp tục công kích!" Thương Sóc không chút chần chừ.

Lùi lại vài bước, chân khí Bán thần trong cơ thể như núi lửa phun trào, chợt tăng vọt đến đỉnh phong!

Ngay khoảnh khắc hắn dồn hết toàn lực, định tung ra một đòn công kích mạnh nhất!

Ánh mắt bất ngờ đối diện với viên hỗn độn tinh thạch trên trán của Vô Tướng Long Ẩn!

Ong!

Một cỗ ý chí khủng bố lạnh lẽo, hỗn loạn, dường như từ vực sâu viễn cổ, không có dấu hiệu nào đã nổ tung vào thức hải của hắn!

Cả người như bị sét đánh mà kịch chấn.

Ám kim long thương trong tay phát ra một tiếng rên rỉ, suýt chút nữa đã tuột khỏi tay!

Dưới chân loạng choạng, lùi liền vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đồng tử vì cực độ thống khổ và kinh hãi mà co rút như mũi kim!

Linh giác cảnh giới Bán thần điên cuồng cảnh báo.

Hắn nương nhờ ý chí lực tôi luyện ngàn lần, gần như bản năng mà cúi đầu thật nhanh, cố chết tránh né ánh mắt trực diện từ chiếc mặt nạ kỳ dị kia, đem toàn bộ tâm thần cố thủ linh đài.

Cơn đau nhức như muốn xé rách linh hồn trong thức hải mới từ từ dịu đi như thủy triều rút.

Để lại là hàn ý thấu xương!

Bên kia, Lâm Tẫn thu trọn vẻ chật vật của Thương Sóc vào đáy mắt, lông mày khẽ nhếch: "Sao vậy?" Thương Sóc một gối quỳ xuống đất.

Sắc mặt vẫn còn tái nhợt, hơi thở hơi gấp gáp.

Ánh mắt mang theo chút sợ hãi lướt nhanh qua mặt nạ rồi lại vội vàng tránh đi, lòng còn kinh hãi nói: "Khải bẩm Bệ hạ!

Vừa rồi mạt tướng đột nhiên bị tấn công tinh thần, nguồn gốc… dường như chính là chiếc mặt nạ này…" Lời còn chưa dứt, dưới mặt nạ, khóe miệng Lâm Tẫn đã không kìm được nhếch lên, trong lòng hiểu rõ: "Quả nhiên là vậy!" Từ sau khi Thác Bạt Hoành quỷ quyệt rút lui, Lâm Tẫn trong lòng liền lặp đi lặp lại suy diễn trận chiến đó.

Có thể khiến Đan Vu Lang Đình kiêu dũng thiện chiến, trong tình huống cảnh giới tương đương, thậm chí kinh nghiệm chiến đấu còn

hơn một bậc, không tiếc dùng thủ đoạn hèn hạ mà bỏ chạy.

Giải thích duy nhất, chính là hắn đã cảm nhận được uy hiếp chí mạng, tự nhận không địch lại!

Nếu không phải do cảnh giới, vậy nguồn gốc của uy hiếp đó, nhất định đến từ bên ngoài!

Mà vật duy nhất Lâm Tẫn mới có được trên người, chính là Vô Tướng Long Ẩn do hệ thống ban tặng!

Đây chính là lý do y lệnh Thương Sóc toàn lực ra tay thăm dò.

Bán thần tuy xa không bằng Lục địa thần tiên, nhưng sắc mặt tái mét và thân thể kịch liệt run rẩy của Thương Sóc vừa rồi, đều cho thấy sự cường hoành của đòn tấn công tinh thần kia, đủ sức lay động tâm thần của Lục địa thần tiên!

"Hừ!" Lâm Tẫn cười lạnh một tiếng, hàn quang lóe lên trong mắt: "Thác Bạt Hoành, tính ngươi chạy nhanh, lần sau…" Lần đầu sử dụng Vô Tướng Long Ẩn, y còn chưa thành thạo, chỉ coi nó như công cụ che giấu dung mạo.

Đợi lần sau gặp lại, y nhất định có thể triệt để nắm giữ uy năng tinh thần của chiếc mặt nạ này, tại chỗ chém giết Thác Bạt Hoành!

Vài hơi thở sau, Lâm Tẫn tháo Vô Tướng Long Ẩn xuống, ba động tinh thần ẩn chứa sức mạnh kia trong khoảnh khắc tiêu tan.

Thương Sóc như trút được gánh nặng, từ từ đứng dậy.

"Thương thống lĩnh," Lâm Tẫn ra lệnh: "Chờ Hộ Bộ chuẩn bị đủ lương thảo tiền kỳ, lập tức dẫn quân bắc thượng!

Dọc đường vừa hành quân vừa trưng lương, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất, đến Trấn Huyền Đài!" "Mạt tướng tuân mệnh!" Thương Sóc hai tay nắm chặt ám kim long thương, lưng thẳng tắp

như ngọn thương, tất cả cảm xúc phức tạp trong mắt đều thu liễm, chỉ còn lại sự lạnh lùng và quyết tuyệt của một quân nhân thiết huyết.

Hắn mắt sắc như điện, quét qua Sóc Phong Cung Kỵ đang đứng cách đó không xa.

Cánh tay mạnh mẽ vung lên, động tác dứt khoát gọn gàng, mang theo khí sát phạt chặt đứt mọi do dự!

"Xuất phát!" Ba vạn cung kỵ binh nghe lệnh mà động.

Lập tức hóa thành một dòng lũ thép không gì không phá nổi, đạp lên tiếng vó ngựa ầm ầm khiến đại địa rung chuyển, hùng tráng cuồn cuộn từ cổng Bắc hoàng cung lao ra!

Hoàng thành lúc này, các nơi vẫn chưa bình ổn.

Cẩm Y Vệ cùng Huyền Giáp cấm quân hợp lực truy bắt, những kẻ tung tin đồn nhảm, thổi phồng uy danh Lang Đình đều lần lượt sa lưới, bị áp giải vào Hình Bộ đại lao.

Từng phủ đệ quan viên bị niêm phong.

Toàn bộ hoàng thành chìm trong bầu không khí sát phạt lạnh lẽo như tiếng gió hú, tiếng hạc kêu.

Khi Thương Sóc dẫn ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ bước lên Huyền Võ đại đạo rộng lớn – Oanh!

Oanh!

Oanh!

Tiếng vó ngựa đều đặn, chỉnh tề như đạp vào lòng người.

Bách tính hai bên đại đạo, trong chớp mắt bị đội quân khí thế hùng tráng này trấn nhiếp!

"Trời ơi!

Đây… đây là đội quân gì vậy?

Oai vũ quá!" "Nhìn cung tiễn kia!

Là cung kỵ binh tinh nhuệ sao?

Đại Uyên ta khi nào có cường quân như vậy?" "Ngay cả Thái Thượng Hoàng cảnh giới Lục địa thần tiên cũng đã xuất quan rồi, có cường quân như thế này cũng không có gì lạ!" "Có hùng sư như vậy, Lang Đình còn có gì đáng sợ?

Trận chiến này, Đại Uyên ta nhất định thắng!" Kinh ngạc, chấn động, sau đó là sự kích động và tự hào khó kìm nén!

Tiếng bàn luận ồn ào của bách tính cuối cùng hợp thành một làn sóng sơn hô hải khiếu: "Đại Uyên uy vũ!" "Đại Uyên tất thắng!" Tuy nhiên!

Có người phấn chấn, càng có người kinh hoàng.

Trong các con hẻm tối tăm, vài bóng người lén lút nhìn trộm dòng lũ thép này, trên mặt tràn đầy kinh hãi, tin tức nhanh chóng được truyền về chủ tử của mình.

Văn võ bá quan, lòng dạ mỗi người mỗi khác.

Đối với bọn họ, đây không chỉ là quốc chiến giữa Đại Uyên và Lang Đình, mà còn là cuộc chiến sinh tử giữa vị trí trên long ỷ và chức vị thủ phụ.

Một bước sai, liền vạn kiếp bất phục, cửu tộc tru diệt!… Màn đêm buông xuống.

Trên một kỳ phong mây mù bao phủ, cổ điện quỳnh lâu san sát, uyển như tiên cảnh thế ngoại.

Sâu nhất là một cung điện xa hoa mà uy nghiêm.

Một thanh niên áo gấm hoa bào khoanh chân ngồi.

Chân khí quanh người ba động quỷ dị khó lường, lại ẩn ẩn toát ra một tia ý thần thánh.

Eo hắn đeo một khối ngọc bội điện thanh cổ phác, đang phát ra hào quang yếu ớt, giao hòa với chân khí trong cơ thể hắn.

Không biết qua bao lâu, thanh niên từ từ mở hai mắt, thu liễm khí thế, ngẩng đầu nhìn ra ngoài điện, giọng nói lạnh lẽo không chứa chút tình cảm: "Vào đi!" Cửa điện không tiếng động mở ra.

Một lão giả khí tức hùng hồn bước nhanh vào, cư nhiên là cảnh giới Đại tông sư.

Nhưng lúc này hắn lại không có chút kiêu ngạo nào, chỉ có sự cung kính và thành kính tột độ, trong tay còn cầm một phong thư gấp nát: "Thiếu chủ, Tần thượng sư truyền đến tin khẩn cấp, hình như là… cầu cứu!" "Niệm!" Thanh niên chắp tay đứng thẳng, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Lão giả như phụng lệnh thánh nhân, run rẩy mở bức mật tín gấp nát trong tay, giọng nói đứt quãng: "Tiên… Tiên Đế xuất quan, bức lui Thác Bạt Hoành, mau… mau tiếp ta ra khỏi thành!" Nghe vậy, trên gương mặt tuấn lãng vốn tĩnh lặng như giếng cổ của thanh niên cuối cùng cũng lướt qua một tia gợn sóng.

Hắn khẽ nhướng mày, đầu ngón tay vô thức xoa xoa miếng ngọc bội điện thanh bên hông.

Tiên Đế?

Bức lui Thác Bạt Hoành?

Hắn tự nhiên biết Đan Vu Lang Đình đã đạt cảnh giới Lục địa thần tiên.

"Tiên Đế" này đã có thể bức lui y, cảnh giới ắt hẳn cũng tương tự.

“A…” Thanh niên không những không sợ hãi, ngược lại đáy mắt còn lướt qua một tia hứng thú: “Đúng là đã xem thường Đại Uyên rồi… Thú vị.” Chẳng trách đêm qua hắn rõ ràng cảm ứng được Huyết Sát Luyện Ngục Đại Trận đã được kích hoạt, nhưng lại không cảm giác được chút huyết khí phản phệ nào – đại trận lại không chém một ai!

Giờ nghĩ lại, chắc chắn là vị Tiên Đế này đã ra tay, mạnh mẽ chống đỡ uy lực của đại trận.

Khẽ dừng lại, thanh niên bước ra ngoài điện.

Hắn ngẩng tay, dường như chỉ cần giơ tay là có thể hái được vạn vật tinh thần, giọng nói lạnh lẽo phá vỡ sự tĩnh mịch: “Đại kế chưa thành, tạm thời không nên xé toạc mặt mũi với Lục địa thần tiên…” Hắn trầm ngâm một lát, nói tiếp: “Đợi phong ba dịu xuống một chút, sẽ lại sắp xếp, nhất định không được nóng vội!” Lão giả hiểu ý, cúi mình thật sâu: “Vâng, Thiếu chủ!” Vừa định lui xuống, giọng nói lãnh đạm của thanh niên lại vang lên: “Chuyện lô đỉnh, tiến triển ra sao rồi?” Thân thể lão giả chợt cứng đờ, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt nội y, lưng cúi càng thấp: “Khải bẩm Thiếu chủ, đã tìm được tung tích một nữ tử sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm, chỉ là…” “Ừm?” Thanh niên khẽ nhướng mày, vẻ không vui đã hiện rõ!

Chương 54

Lão giả chỉ cảm thấy uy áp như núi đè xuống, giọng nói càng thêm hoảng sợ: "Lô đỉnh kia… vẫn còn thơ bé…" Trong mắt thanh niên lướt qua một tia khinh miệt: "Nhưng có phải hoàn bích không?" Lão giả giật mình.

Nước vừa lúc còn nhỏ, há chẳng phải hoàn bích sao?

Nhưng vẫn cung kính đáp: "Hồi Thiếu chủ, đúng là hoàn bích." Khóe môi thanh niên lướt qua một nụ cười lạnh: "Vậy còn vấn đề gì?" Đối với hắn mà nói, chỉ cần là xử nữ sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm, đều là lô đỉnh.

Tuổi tác bao nhiêu, không có phân biệt.

"Thuộc hạ minh bạch!

Thuộc hạ cáo lui!" Lão giả như được đại xá, vội vàng lui xuống.

Thanh niên không để ý nữa.

Ánh mắt vẫn khóa chặt vào vầng trăng tròn vành vạnh trên trời.

Một tia quỷ dị khó nắm bắt, lặng lẽ khuếch tán trong đáy mắt hắn, lạnh lẽo mà thăm thẳm: "A… Ván cờ này, ngược lại càng thêm thú vị rồi…" Ngày hôm sau, rạng đông.

Ánh ban mai trong trẻo xuyên qua cửa sổ chạm khắc, rải lên long tháp rộng lớn.

Dưới chăn gấm, một trận chiến ngầm dần đi đến hồi kết.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn đầy nức nở của Tô Vãn Tình dần tắt lịm, chỉ còn lại hơi thở gấp gáp của hai người đan xen trong điện.

Theo trận run rẩy nhẹ cuối cùng của cơ thể, động tĩnh trên tháp

hoàn toàn ngừng lại.

Lâm Tẫn thoải mái nằm xuống, cúi đầu nhìn sang bên cạnh.

Má Tô Vãn Tình ửng hồng, làn da trắng tuyết phủ đầy những vết đỏ ái muội.

Nàng đang cúi mi rũ tay, lặng lẽ dọn dẹp sự bừa bộn vừa rồi.

Đáy mắt y tràn ngập sự cưng chiều.

Y nâng tay vuốt ve mái tóc xanh mượt ướt đẫm mồ hôi của nàng, còn mang theo chút lực trêu chọc, cố ý ấn nhẹ xuống.

Một lát sau, Tô Vãn Tình tỉnh táo lại, ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực rộng lớn vững chắc của y.

Ngón tay thon dài như ngọc thạch lưu luyến vẽ vòng tròn trên ngực y, đôi mắt đẹp long lanh ánh nước, tràn đầy sự lười biếng và hạnh phúc sau cuộc triền miên.

Bàn tay Lâm Tẫn lướt trên tấm lưng trần mịn màng của nàng, thấp giọng hỏi: "Ái phi, chật vật cả đêm, có đói không?" Tô Vãn Tình khẽ lắc đầu, những sợi tóc còn sót lại khiến vai Lâm Tẫn ngứa ngáy, nàng nhỏ giọng thầm thì, mang theo vẻ thẹn thùng: "Bệ hạ… thần thiếp… no rồi…" Lâm Tẫn nghe vậy cười vang một tiếng, bàn tay to lớn vỗ nhẹ lên cặp mông đầy đặn cong vút kia: "Bữa vẫn phải ăn, dậy đi, Trẫm bảo Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn." Nói rồi, Lâm Tẫn ngồi dậy.

Tô Vãn Tình cũng khỏa thân quỳ ngồi dậy, thuần thục và ôn thuận hầu hạ y mặc long bào, toàn thân trên dưới không một mảnh vải.

Đường cong hoàn mỹ ấy lộ ra trong ánh ban mai.

Lâm Tẫn không hề che giấu sự thưởng thức, ánh mắt như đang đánh giá một món trân bảo yêu thích, nhìn thế nào cũng không đủ.

Nếu không phải bên ngoài trời đã sáng, y thật sự muốn thêm một hiệp nữa!

Không lâu sau, Tô Vãn Tình cũng tự mình mặc chỉnh tề, theo sau Lâm Tẫn, cùng nhau bước ra Côn Ninh Cung.

Ngoài điện, Yến Kinh Tuyết thoáng thấy Lâm Tẫn đi ra, gương mặt lạnh lẽo như băng sơn của nàng dường như tuyết xuân vừa tan chảy.

Trong đầu cũng vô thức hồi tưởng lại những tiếng rên rỉ dâm mỹ không thể nào nghe được vừa rồi, nhanh chóng hiện lên một tầng hồng nhạt, vội vàng cúi đầu xuống.

"Khải bẩm Bệ hạ, Chu đại nhân cầu kiến, đã ở Ngự Thư Phòng chờ đợi thánh ý!" Lâm Tẫn nghe vậy, khóe miệng khẽ nở một nụ cười khổ sở, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn định cùng ái phi dùng bữa sáng, nhưng khoảnh khắc thanh nhàn này cũng khó có được.

Ai nói làm hoàng đế là dễ dàng chứ?

Khác gì đi làm công ăn lương đâu chứ?

Y thu liễm tâm tư, quay đầu nhìn Tô Vãn Tình, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt tinh xảo của nàng: "Ái phi, Trẫm…" "Chính sự quan trọng!" Không đợi y nói hết, Tô Vãn Tình đã thiện giải nhân ý mà tiếp lời: "Bệ hạ cứ đi làm việc trước đi, Chu đại nhân lúc này cầu kiến, nhất định có việc trọng yếu!" Lâm Tẫn gật đầu.

Dặn dò Ngự Thiện Phòng chuẩn bị bữa ăn tươm tất, liền sải bước rời khỏi Côn Ninh Cung.

Tô Vãn Tình nhìn bóng lưng cao ngất của Lâm Tẫn, khóe mắt đuôi mày đều tràn ngập hạnh phúc, còn mang theo vài phần hồi vị sự ân ái vừa rồi.

Nàng ánh mắt lưu chuyển, đột nhiên đi đến bên Yến Kinh Tuyết, bất chợt hỏi: "Kinh Tuyết tỷ tỷ, tỷ có phải… thích Bệ hạ không?" "A?!" Yến Kinh Tuyết toàn thân kịch chấn, như một con tuyết hồ bị kinh động, đột nhiên một gối quỳ xuống đất, đầu gối va vào đất phát ra tiếng *khanh* rõ ràng: "Nương nương thận ngôn!

Thần… thần vạn vạn không dám vượt phận!" Tô Vãn Tình cười nhạt một tiếng.

Đưa tay đỡ nàng dậy, đôi mắt sáng ngời mang theo vẻ thấu hiểu mọi sự.

Nàng chăm chú nhìn gương mặt tuyệt mỹ như ngọc điêu băng tạc của Yến Kinh Tuyết: "Tỷ tỷ đừng hoảng, Bệ hạ đâu có ở đây." Nàng khẽ dừng lại, nhìn quanh bốn phía, ghé sát vào thì thầm: "Vừa rồi Bệ hạ đi ra, ánh mắt của tỷ… không gạt được ai đâu." "Ta…" Yến Kinh Tuyết chỉ cảm thấy mặt nóng ran, hoảng loạn cúi đầu, ngón tay thon dài rụt rè cắn mép da áo giáp nhẹ.

Khoảnh khắc này, nàng không còn là Phụng Linh Vệ chỉ huy sứ quyền uy nữa, mà giống như một thiếu nữ ngây thơ bị vạch trần tâm sự.

Trong đầu nàng vô thức hiện lên gương mặt tuấn lãng ngạo nghễ của đế vương.

Trong chớp mắt, ngay cả vành tai nhỏ nhắn cũng đỏ bừng như nhỏ máu.

Tô Vãn Tình thấy vậy, lông mày mắt cong cong, nụ cười càng thêm đậm: "Tỷ tỷ cứ yên tâm, muội muội sẽ giúp tỷ." Trong mắt nàng lóe lên một tia xảo quyệt: "Cũng coi như là giúp chính mình vậy." Yến Kinh Tuyết ngơ ngác ngẩng đầu, không hiểu ý.

Tô Vãn Tình lại bí ẩn chớp mắt, không giải thích.

Chỉ là nắm lấy bàn tay hơi run rẩy của nàng, ghé sát tai, dùng giọng khí thấp giọng nói: "Hơn nữa… Bệ hạ người… thật sự rất lợi hại đó…" Oanh!

Yến Kinh Tuyết chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Cả khuôn mặt nàng trong chớp mắt đỏ bừng, xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái khe đất mà chui vào.

Dưới sự xấu hổ kịch liệt ấy, sâu thẳm trong lòng, lại ẩn hiện nảy sinh một tia vui sướng và chờ mong ngay cả chính nàng cũng chưa từng nhận ra.

Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, cong ngón tay khẽ gõ mép chén trà, nhìn Chu Quân đang đứng dưới: "Nói đi, đến sớm vậy để gặp Trẫm, có việc gấp gì?" Chu Quân tiến nửa bước, cung thân bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Hộ Bộ đã dốc toàn lực điều tập lương thảo có thể dùng, Thương đại nhân đã hoàn tất việc tiếp nhận vào giờ Mão khắc ba, suất quân bắc thượng!" Lâm Tẫn gật đầu.

Có Thương Sóc cảnh giới Bán thần tọa trấn, thống lĩnh một vạn Đại Tuyết Long Kỵ và ba vạn Sóc Phong Cung Kỵ, con đường bắc thượng hẳn phải thế như chẻ tre, thành trì dọc đường không ai có thể ngăn cản.

Điều y lo lắng duy nhất, chính là sự tiêu hao lương thảo khổng lồ của đại quân, liệu có thể kịp thời bổ sung hay không.

"Trẫm biết rồi." Lâm Tẫn đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve mép chén trà ấm, ngẩng mắt hỏi: "Ái khanh đến đây, chỉ để bẩm báo việc này?" Chu Quân sắc mặt ngưng trọng lắc đầu: "Khải bẩm Bệ hạ, dưới sự hợp lực truy tra của Huyền Giáp quân và Cẩm Y Vệ, những gian tế

tung tin đồn nhảm, thổi phồng uy danh Lang Đình, đã toàn bộ sa lưới." "Sau khi thẩm vấn thâu đêm, trong đó có một người… tình huống hơi đặc thù!" "Đặc thù?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, sau khi nhấp một ngụm trà hỏi: "Nói rõ chi tiết." Chu Quân hạ thấp giọng, từng chữ như hạt băng rơi xuống: "Hồi Bệ hạ, kẻ khai cung đặc thù, chính là Công Bộ Thị lang.

Qua điều tra, hắn là người của Lang Đình!" Rắc!

Tiếng vỡ vụn giòn tan chợt vang lên!

Một cỗ uy áp khủng bố như thực chất quét qua, chén trà trong tay Lâm Tẫn trong nháy mắt hóa thành phấn vụn!

Nguồn cơn thịnh nộ của y, không phải vì kẻ này tung tin đồn nhảm, thổi phồng uy danh Lang Đình.

Mà là chức vị trọng yếu như Công Bộ Thị lang, lại bị Lang Đình xâm nhập!

Lại Bộ làm cái quái gì?

Là độc chức thất sát (ăn bổng lộc không làm việc)?

Hay… cố ý làm vậy?

Đột nhiên, Lâm Tẫn dường như nghĩ đến điều gì, trong mắt lướt qua một tia ngạc nhiên: "Ngươi vừa nói, Công Bộ Thị lang?

Trần Hạo Sắt là người của Lang Đình?" Trước đó đến Lãm Nguyệt Các, kẻ bị Lăng Hồng giáo huấn, chẳng phải chính là Công Bộ Thị lang sao?

Chu Quân nói: "Hồi Bệ hạ, Trần Hạo Sắt là Tả Thị lang, còn kẻ này là Hữu Thị lang!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Còn hỏi ra được gì nữa?" Chu Quân khẽ nhíu mày: "Kẻ này tám năm trước nhậm chức Công Bộ Hữu Thị lang, trong thời gian tại nhiệm, tuy

không có đại công, cũng không có đại quá, lần này phái người tung tin đồn nhảm, thực sự là… đột nhiên!" "Đột nhiên?

Hừ!" Lâm Tẫn lạnh lùng cười một tiếng, đáy mắt càng thêm hàn ý.

Đây đâu phải là đột nhiên?

Rõ ràng là ủ mưu đã lâu!

Trước đây, Lang Đình và Đại Uyên coi như nước sông không phạm nước giếng, biên cảnh dù có chút va chạm nhỏ, cũng không ảnh hưởng đại cục, đôi bên đều chưa từng chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó.

Nhưng bây giờ thì khác!

Thác Bạt Hoành đã đạt cảnh giới Lục địa thần tiên, dã tâm của Lang Đình lộ rõ như ban ngày.

Thêm vào việc y đích thân tuyên chiến ngày hôm qua, quân cờ đen chôn sâu trong triều đình này, tự nhiên không cần che giấu nữa!

Hoặc giả kẻ này cũng không ngờ rằng, triều đình lại hành động nhanh như chớp, hoàn toàn bất chấp sự hoảng loạn của dân chúng, trực tiếp truy bắt ráo riết kẻ tung tin đồn.

Nếu không, hắn hoàn toàn có thể thừa lúc hỗn loạn mà trốn thoát khỏi thành.

Đến khi triều đình phát giác, e rằng hắn đã an toàn trở về địa phận Lang Đình.

Huống hồ, thân là Công Bộ Thị lang, hắn trong tay nắm giữ các bản vẽ và quy trình then chốt của các công trình ở Đại Uyên, thậm chí cả những điểm yếu trong đó cũng có thể rõ như lòng bàn tay.

Nếu để những cơ mật này lọt về Lang Đình, dù trận chiến này Lang Đình thất bại, bọn chúng cũng có thể dựa vào đó phái người

tiềm nhập Đại Uyên, tùy ý phá hoại!

Khi đó, chỉ cần một công trình thủy lợi sụp đổ, sinh mạng và sinh kế của vạn vạn bách tính hạ du, liền sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

Chương 55

Lâm Tẫn tay chưởng hư ấn xuống, từ long ỷ chậm rãi đứng dậy: "Việc hắn khai cung, có liên quan gì đến Tần Tung không?" Chu Quân lắc đầu: "Không có, hắn một mực khẳng định là tự mình chủ trương!" Hắn khẽ dừng lại, thần sắc càng thêm ngưng trọng: "Bao gồm những kẻ tung tin đồn khác và kẻ chủ mưu phía sau, đều đồng loạt khai rằng không liên quan đến Tần Tung!" Lâm Tẫn hai mắt hơi híp lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh như băng: "A a, quả là một đám chó trung thành cảnh cảnh a!" Lời còn chưa dứt, vẻ ngoan lệ chợt hiện trong mắt y: "Kẻ chủ mưu, giờ Ngọ khắc ba, ngoài Huyền Vũ Môn, chém đầu thị chúng!" Chu Quân lòng chấn động, rồi lập tức nghiêm nghị lĩnh mệnh: "Vâng!

Bệ hạ!" Lâm Tẫn chắp tay đi đến trước cửa sổ, gió nhẹ hiu hiu thổi vào mặt, nhưng ánh mắt y bỗng trở nên sắc bén như đao.

Công Bộ Hữu Thị lang đã bị Lang Đình xâm nhiễm, các nha môn khác… há có thể may mắn thoát khỏi?!

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn đột nhiên xoay người, quát lớn: "Chu ái khanh!

Lập tức tra xét toàn bộ quan viên!

Phàm ai có hiềm nghi thông địch Lang Đình, hoặc có dính líu đến Lang Đình, bất luận quan chức cao thấp, nhất luật bắt giữ giam vào ngục!" Lời nói của y đột nhiên cao vút, thấm đẫm sự u lạnh vô biên, khiến người ta lạnh lẽo thấu xương: "Trẫm sẽ phái Cẩm Y Vệ toàn lực phối hợp Hình Bộ, nhất định phải cho Trẫm nhổ tận gốc những độc lưu ẩn nấp này, không sót một kẻ nào!" Chu Quân cúi mình thật sâu, nghiêm túc nói: "Thần, lĩnh chỉ!" Sau khi Chu Quân cáo lui, Lâm

Tẫn ngồi lại long ỷ.

Hải công công đã cung kính dâng lên chén trà mới, hơi nóng nghi ngút.

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm, nói: "Tuyên, Quách Chấn Hào!" "Tuân chỉ!" Hải công công cúi người lui xuống.

Không lâu sau, Quách Chấn Hào bước nhanh vào Ngự Thư Phòng, hai gối quỳ xuống đất, vô cùng cung kính: "Thần, khấu kiến Bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn tùy ý vẫy vẫy tay: "Khúc Viên Lê, tiến triển như thế nào rồi?" Quách Chấn Hào đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt bùng phát tinh quang, gò má vì hưng phấn mà ửng hồng nhạt, giọng nói mang theo một tia run rẩy khó nhận ra: "Khải bẩm Bệ hạ, nhờ sự trợ giúp của Địa Mạch Huyền Thiết Đỉnh, có thể nói là thần tốc!

Chậm nhất là giờ Mùi ngày mai, một trăm cỗ Khúc Viên Lê nhất định có thể hoàn thành toàn bộ!" Nghe vậy, trong lòng Lâm Tẫn cũng vui mừng khôn xiết, sự u ám vừa rồi vì nội gián mà dấy lên trong nháy mắt tan biến.

Khúc Viên Lê hoàn thành, liền có thể đưa vào sử dụng!

Mảnh đất hoang sau Vân Bình Sơn, đã chờ đợi từ lâu.

Cày xới đất đai, gieo trồng, nhất định có thể thu hoạch đợt khoai tây đầu tiên trước mùa đông!

Vấn đề lương thực khó khăn của Đại Uyên, cuối cùng cũng thấy ánh sáng phá cục!

"Tốt!" Lâm Tẫn lớn tiếng khen ngợi: "Chuyện này, Quách ái khanh xứng đáng được ghi công đầu!" Quách Chấn Hào cúi người tạ ơn: "Tạ Bệ hạ long ân!" Lâm Tẫn ánh mắt lưu chuyển, phân phó: "Đã vậy, mau chóng trở về Công Bộ đốc thúc tiến độ, hoàn thành việc thu

xếp tổng thể cuối cùng, sau khi hoàn công, Trẫm sẽ phái người tiếp nhận." Y khẽ dừng lại, nhấn mạnh: "Ngoài ra, buổi chầu sớm ngày mai, chớ vắng mặt." Quách Chấn Hào đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó sự mừng rỡ điên cuồng dâng lên trong lòng!

Tuy hắn đã được thăng chức thành Công Bộ Thượng thư, nhưng vẫn chưa công bố rộng rãi.

Văn võ bá quan trong triều, không ai biết thân phận của hắn, nên cũng không có tư cách thượng triều.

Giờ khắc này hoàng đế lệnh hắn ngày mai thượng triều, rõ ràng là muốn trên triều đường, vì hắn mà chính danh!

Đây là vinh sủng bậc nào!

Quách Chấn Hào nặng nề khấu đầu, trán chạm vào mặt đất lạnh lẽo phát ra tiếng khẽ.

Khi ngẩng đầu lên, khóe mắt lại hơi ửng đỏ, giọng nói không kìm được run rẩy: "Thần… thần khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" "Đi đi." Lâm Tẫn bàn tay khẽ phất ra ngoài.

Quách Chấn Hào bị niềm vui sướng lớn lao này làm cho choáng váng đầu óc, suýt nữa thì ngã sấp, vội vàng ổn định thân hình.

Mặt già đỏ bừng.

Sau đó mới cố làm ra vẻ trấn định nhưng lại lóng ngóng, đầy phấn chấn mà lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Trong Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh lặng.

Lâm Tẫn ngón tay vô thức khẽ gõ lên tay vịn.

Lương thực!

Luôn là mạch sống của quốc gia!

Là trụ cột chống đỡ cuộc quốc chiến này, thậm chí là nền tảng của toàn bộ Đại Uyên trong tương lai!

Khúc Viên Lê ngày mai sẽ hoàn thành, việc cày xới đất đai, gieo trồng đã cận kề.

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn vén nhẹ ống tay áo long bào màu đen, thấp giọng tự nhủ: "Cũng không biết Giả tiên sinh nghiên cứu khoai tây, tình hình ra sao rồi?" Liên tục mấy ngày chính sự bận rộn, vẫn chưa kịp quan tâm đến bên Giả Tư Hiệp.

Giờ đây Khúc Viên Lê đã ổn định, thời điểm then chốt của việc trồng khoai tây, trí tuệ và kinh nghiệm của vị nông thánh này, không thể thiếu!

"Hải công công." "Lão nô tại." "Bãi giá, Thanh Hòa Uyển." Thanh Hòa Uyển.

Tọa lạc ở góc đông nam hoàng cung, nơi hướng dương, ánh sáng dồi dào.

Bên ngoài uyển, tường đỏ bao quanh, trên đầu tường dây leo biếc xanh quấn quýt.

Cổng uyển làm bằng trúc xanh, treo một tấm biển gỗ đàn cổ phác, ba chữ "Thanh Hòa Uyển" mạnh mẽ, phóng khoáng.

Lâm Tẫn hai tay chắp sau lưng, bước vào uyển.

Một con đường đá xanh uốn lượn về phía trước, hai bên dâu tằm, liễu xanh rợp bóng, thỉnh thoảng điểm xuyết vài cây hải đường.

Sâu trong uyển, bỗng nhiên quang đãng – hai mẫu đất cằn được phân chia cẩn thận thành những luống gọn gàng, hạt giống đã được gieo trên đó.

Có mầm non mới nhú, điểm điểm màu xanh mới nhú khỏi đất.

Có chỗ thì vẫn còn một mảng tĩnh mịch, đất đai an nhiên.

Giữa luống ruộng, một bóng người đang cúi lưng phủ thân, lông mày nhíu chặt, chuyên chú xới đất, hoàn toàn không hay biết gì xung quanh.

Lâm Tẫn giơ tay, ngăn Hải công công đang định truyền báo.

Khi nông thánh đang chuyên tâm nghiên cứu, không nên quấy rầy.

Rất lâu sau, Giả Tư Hiệp mới thẳng lưng, duỗi gân cốt, ánh mắt quét đến Lâm Tẫn cách đó không xa, liền giật mình.

Hắn cẩn thận né tránh những mầm non, bước nhanh ra khỏi ruộng, tiến lên định quỳ lạy: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn đưa tay hư đỡ: "Giả tiên sinh không cần đa lễ." Có lẽ bởi vì Giả Tư Hiệp trong sử sách ở một thời không khác danh tiếng lưu ngàn đời, công tích của hắn ban ân vạn dân.

Thân là người xuyên không, Lâm Tẫn trong lòng luôn mang một phần kính ý chân thành vượt lên trên quan hệ quân thần.

Bởi vậy, luôn dùng "tiên sinh" để gọi.

"Tạ Bệ hạ." Giả Tư Hiệp theo lễ tạ ơn, đứng dậy thị lập.

Lâm Tẫn tiến lên nửa bước, ánh mắt lướt qua những luống ruộng được phân chia quy củ như bàn cờ trước mắt, hỏi: "Giả tiên sinh đây là đang… làm thí nghiệm sao?" Giả Tư Hiệp dường như nghĩ đến điều gì, hai mắt tinh quang chợt lóe.

Đó là một loại ánh sáng gần như cuồng nhiệt, hắn nặng nề gật đầu, giọng điệu vì kích động mà hơi cao lên: "Bệ hạ!

Người đến thật đúng lúc!

Thần… có phát hiện trọng đại!" "Phát hiện trọng đại?" Lâm Tẫn khẽ giật mình.

Hạt giống khoai tây do hệ thống ban tặng đã là sản phẩm ươm mầm thành công.

Chỉ cần chọn đất tốt, trừ sâu hại là được, còn có thể có phát hiện trọng đại nào nữa?

Lại khiến nông thánh đã trải nhiều phong ba như vậy mà mất thái độ?

Chỉ thấy, Giả Tư Hiệp hoàn toàn bất chấp lễ nghi quân thần.

Hắn bước nhanh đến một luống đất thí nghiệm, quỳ phục xuống đất, hai tay không kìm được run rẩy, cẩn thận từng chút một bới lớp đất ở gốc cây mầm.

Khi củ khoai tây mini lớn bằng quả trứng chim cút lộ ra, giọng nói khàn khàn vì quá phấn khích của hắn mang theo âm run rẩy: "Bệ hạ!

Người… mau đến xem vật này!" Lâm Tẫn sự tò mò trong lòng cũng bị khơi dậy hoàn toàn.

Y bước nhanh lên, cúi mắt nhìn.

Dưới lòng bàn tay lấm lem bùn đất của Giả Tư Hiệp, củ khoai tây gần như thành hình hiện ra rõ ràng trước mắt, khiến y đại kinh thất sắc: "Thành thục rồi?

Cái này… làm sao có thể!?" Y giao hạt giống khoai tây cho Giả Tư Hiệp, cũng chỉ mới vài ngày ngắn ngủi.

Theo lẽ thường, chu kỳ thành thục của khoai tây ít nhất là một trăm ngày, dù có lớn bằng quả trứng chim cút cũng cần hơn một tháng.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt, lại không cho phép y không tin.

"Giả tiên sinh, rốt cuộc chuyện này là sao?" Lâm Tẫn cố nén sóng trào trong lòng, hỏi.

Giả Tư Hiệp không lập tức đáp lời.

Hắn hoàn toàn bất chấp sự dơ bẩn dưới chân, nguy cơ áo bào có thể bị rách, loạng choạng gần như lao đến một luống đất khác bên cạnh.

"Bệ hạ, xin hãy xem luống này nữa." Hắn trầm giọng nói.

Lâm Tẫn ngưng thần nhìn kỹ.

Luống này lá cây xanh tươi rậm rạp, sinh trưởng tốt hơn rất nhiều so với luống vừa rồi, nhưng khi ánh mắt hướng xuống dưới đất, những củ khoai tây kia vẫn duy trì hình dạng hạt giống, còn lâu mới phình to.

Sự đối lập này càng khiến y như rơi vào sương mù.

Giả Tư Hiệp từ từ đứng dậy, giữa lông mày kích động sự phấn chấn khó tả: "Bệ hạ, Người hãy quan sát hai mảnh đất này, có gì khác biệt không?" Lâm Tẫn ánh mắt như điện, nhanh chóng quét qua: "Luống này cây mầm cao lớn xanh biếc, sinh cơ dạt dào, hẳn là phương pháp tưới đủ nước thông thường." Sau đó y chuyển sang luống đất đầu tiên, nói: "Còn luống này, cây mầm lùn khỏe như đống, lá cây dày xanh sẫm nhưng hơi cong, quanh gốc rải tro thảo mộc…" Y cúi người xem xét kỹ, đầu ngón tay chạm vào đất khô cằn, giọng nói mang vẻ ngạc nhiên: "Đất đai nứt nẻ, dường như… đã lâu không được tưới nước?" "Chính là vậy!" Giả Tư Hiệp nặng nề gật đầu, tốc độ nói nhanh như liên châu: "Bệ hạ, thần đã thử nghiệm nhiều lần, cuối cùng phát hiện luống đất khô hạn, tuy cây cằn lá cong, nhưng rễ cây bên dưới lại phát triển to lớn." Ngón tay hắn kích động chỉ vào luống đất khô hạn được phủ tro kia: "Thần đã cả gan cắt đứt nguồn nước của luống này, dùng thế cây khô héo, buộc sinh lực của nó dồn hết vào củ rễ!" "Lại dùng tro gỗ dâu lâu năm, rải mỏng quanh gốc, vừa có thể diệt côn trùng, lại tăng thêm địa lực!" Hắn cúi lưng, nhẹ

nhàng vuốt ve củ khoai tây lớn bằng quả trứng chim cút kia, như chạm vào thần vật: “Sáng nay thần kiểm tra thấy, củ của cây mầm được cắt nước và bón tro, lại đã bắt đầu nảy mầm, phình to như trứng!

Ngược lại, cây mầm được tưới đủ nước theo phương pháp thông thường, dưới gốc lại trống rỗng!” Nói đến đây, hắn khẽ dừng lại, hít sâu một hơi.

Lồng ngực vì tâm tư dâng trào mà phập phồng kịch liệt, tinh mang trong mắt bùng lên, như lửa sao cháy rực: “Hiện tượng này rõ ràng cho thấy kỹ thuật hạn chế nước, có thể mạnh mẽ ức chế sự phát triển thân lá, buộc sinh lực dồn hết vào củ rễ!” “Tro thảo mộc, có thể thúc đẩy nó chín sớm!” “Nếu tình thế này không đổi, thần dám lấy tính mạng mà đoạn ngôn, kỳ hạn thành thục của khoai tây, so với phương pháp thông thường, có thể rút ngắn gần một nửa!” “Kỳ hạn một trăm ngày, có thể rút ngắn xuống còn năm mươi ngày!

Bệ hạ a!” Giọng hắn đột nhiên cao vút, mang theo sự sắc bén phá tan sương mù: “Nếu phương pháp này lưu hành khắp thiên hạ, Đại Uyên ta hàng năm có thể thu hoạch thêm một vụ, vạn vạn sinh dân, sẽ vĩnh viễn không còn nỗi khổ đói kém!” Lời nói vừa dứt, Giả Tư Hiệp đã mặt mày đỏ bừng, toàn thân vì cực độ hưng phấn mà run rẩy kịch liệt, dường như muốn dốc hết tâm nguyện cả đời vào đây.

Trong lòng Lâm Tẫn cũng như sóng lớn vỗ bờ!

Chương 56

Trước mắt dường như đã nhìn thấy: Mùa thu này trên cánh đồng, những rổ tre chất cao như núi cuồn cuộn đầy khoai tây tròn trịa.

Những đứa trẻ gầy gò vàng vọt lần đầu tiên cầm trên tay củ khoai nóng hổi, nở nụ cười mãn nguyện.

Giả Tư Hiệp!

Quả không hổ danh nông thánh!

Trong hoàn cảnh đơn sơ như vậy, lại có thể bằng kinh nghiệm xuất chúng của bản thân, lặp đi lặp lại thử nghiệm, cứng rắn cải thiện hạt giống khoai tây do hệ thống ban tặng!

Tài năng kinh thế như vậy, giá trị của hắn há chỉ mười vạn hùng binh!

Năm mươi ngày!

Điều này có nghĩa là gì?

Chỉ cần vỏn vẹn năm mươi ngày, một vụ khoai tây liền có thể thu hoạch!

Trong một năm, thậm chí có thể gieo trồng hai vụ!

Kho lương thực của Đại Uyên, sẽ phong phú chưa từng có!

Nguy cơ lương thực đã làm khổ đế quốc, từ đây sẽ tan thành mây khói!

"Ha ha ha!" Tư tưởng của Lâm Tẫn cuồn cuộn, cuối cùng hóa thành một tiếng cười dài sảng khoái: "Giả tiên sinh!

Có được khanh như vậy, quả là may mắn của Đại Uyên!" Giả Tư Hiệp nhìn củ khoai tây trong đất như thần ban, run rẩy cúi mình thật

sâu: “Bệ hạ quá khen!” “Đây là thần vật trời ban, mượn tay Bệ hạ ban tặng cho nhân gian, đã thực hiện được giấc mộng si mê cả đời của vi thần!” Thân là một nông học đại gia, cả đời hắn cầu mong, chẳng phải chính là mong muốn tạo ra của cải phong nhiêu, khiến thiên hạ bách tính không còn nỗi lo đói kém sao?

Lâm Tẫn lớn tiếng cười nói: “Bất luận duyên do như thế nào, công lao kinh thiên này, đứng đầu tiên sinh!” Ánh mắt y lưu chuyển, khẽ trầm ngâm: “Ngày mai tảo triều, tiên sinh cũng cần cùng Trẫm đi!” “Tảo triều?” Giả Tư Hiệp ngạc nhiên.

Hắn chỉ là một lão nông dân áo vải, không quan không chức, lên triều để làm gì?

“Tiên sinh ngày mai sẽ rõ.” Lâm Tẫn khóe miệng nhếch lên một nụ cười bí ẩn: “Hôm nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, về sau… còn có việc để bận đấy!” Nói xong, không còn để ý đến Giả Tư Hiệp đang đầy nghi hoặc nữa.

Lâm Tẫn cuối cùng nhìn thật sâu vào kỳ tích dưới đất, trong lòng bao khối u phiền đều tan biến, sảng khoái vô cùng.

Chỉ cảm thấy những việc như nội gián phá hoại, âm u chiến tranh Lang Đình tuyên chiến, lúc này đều không đáng kể!

Rời khỏi Thanh Hòa Uyển, Lâm Tẫn chắp tay đi, tinh quang trong mắt hơi thu lại, thấp giọng hỏi: “Những người ở Thiên Uy Doanh, còn ở đó không?” Bên cạnh, Hải công công cung thân đáp: “Hồi bệ hạ, vẫn còn ở Thiên Uy Doanh, sau khi Thương thống lĩnh suất quân bắc thượng, Ngô thống lĩnh đã phái Huyền Giáp quân canh gác nghiêm ngặt.” “Ừm.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu: “Truyền lệnh xuống, tối nay… cho bọn họ một bữa tối thịnh soạn.” Hải công công mày xám khẽ nhướng lên một cách khó nhận ra.

Đáy mắt lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng không nói nhiều, chỉ

cung thuận đáp: "Tuân chỉ." Không lâu sau, Lâm Tẫn trở lại Ngự Thư Phòng.

Nhìn tấu chương chất cao như núi trên long án, y bất đắc dĩ khẽ thở dài.

Dù là xuyên không làm hoàng đế, cái số phận "đi làm" này, cuối cùng cũng không tránh khỏi!

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Lâm Tẫn mới lười biếng duỗi gân cốt, hoạt động cái cổ cứng đờ, bưng chén trà nhấp một ngụm, thở dài một hơi thật dài: "Hô!

Cái số làm lụng vất vả của Trẫm, bao giờ mới có hồi kết đây!" Đợi đến khi triệt để lật đổ Tần Tung, nhất định phải phỏng theo chế độ cổ xưa, lập một Nội Các!

Để những tấu chương vụn vặt này trước hết do các vị đại thần xử lý, bản thân mình chỉ cần làm người quyết định cuối cùng là được.

Bằng không, cứ thế này mà chịu đựng, e rằng thật sự sẽ "chết non" mất!

Sưu!

Một tiếng phá không sắc bén chợt vang lên!

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, ngẩng mắt nhìn.

Chỉ thấy Yến Kinh Tuyết hoàn toàn quên mất lễ nghi cung đình, thân ảnh như điện, bước nhanh xông vào Ngự Thư Phòng, thần sắc trên mặt… lại là sự kỳ dị chưa từng thấy!

"Có chuyện gì?" Lâm Tẫn trầm giọng hỏi.

Yến Kinh Tuyết một gối quỳ xuống đất, giọng nói mang theo một tia bất ổn khó nhận ra: "Bệ hạ… Ngự y đến báo, Nương nương người… người…" Ong!

Lời còn chưa dứt, trong đầu Lâm Tẫn oanh nhiên vang lớn!

Uy nghi đế vương trong chớp mắt bị vứt ra sau đầu, thân hình y lóe lên, đã như tên rời cung lao ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Yến Kinh Tuyết không dám chậm trễ, vội vàng theo sát phía sau.

Trong Côn Ninh Cung, Tô Vãn Tình nửa tựa trên long tháp, hai má hơi ửng hồng, hơi thở hơi gấp gáp.

Lâm Tẫn bước nhanh vào điện, ánh mắt chạm đến, lòng thắt lại, vội vàng tiến lên nắm chặt tay nàng: "Ái phi, nàng không khỏe ở đâu?" Y lập tức quay sang vị ngự y đang đứng bên cạnh, từng chữ như mũi dùi băng đâm thấu xương: "Nương nương rốt cuộc thế nào?" Uy áp ẩn hiện của đế vương, há là ngự y có thể chịu đựng?

Hắn phịch một tiếng quỳ sụp xuống, giọng nói líu ríu đứt quãng: "Bệ… Bệ hạ tức giận!

Phượng thể của Nương nương… không có gì đáng ngại, chỉ là…" Lời còn chưa dứt, một bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Lâm Tẫn.

Tô Vãn Tình ngẩng mắt, hàm chứa vẻ thẹn thùng, thấp giọng nói: "Bệ hạ, thần thiếp không sao… Là… là Người có con rồi…" "Con?" Lâm Tẫn ngẩn người, lại không lập tức phản ứng kịp.

Ngự y như được đại xá, vội vàng khấu đầu: "Chúc mừng Bệ hạ!

Hạ hỷ Bệ hạ!

Nương nương thân hoài long chủng, đây là trời phù hộ Đại Uyên, xã tắc có hậu nhân a!" Trong khoảnh khắc!

Niềm vui sướng tột độ như thủy triều xua tan sự mờ mịt!

Trong mắt Lâm Tẫn bùng phát ánh sáng khó tin, y lớn tiếng cười vang, suýt chút nữa thì muốn múa tay múa chân: "Ha ha ha!

Trẫm… Trẫm sắp làm cha rồi sao?!" Kiếp trước chỉ có một mình, xuyên không chưa được bao lâu, lại đã làm cha!

Cơ duyên trời ban này, khiến y lòng dạ dâng trào, khó kìm nén.

Tô Vãn Tình khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Bàn tay thon nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ vẫn còn phẳng lì, toàn thân dường như bao phủ một tầng hào quang mẫu tính ôn hòa.

Lâm Tẫn khó nén kích động, cúi người xuống, thậm chí còn áp tai vào, hơi thở như gió xuân phả vào: "Nào, gọi cha đi!" Tô Vãn Tình nhịn không được bật cười, bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ, Người thế này…" Mới vừa có thai, đừng nói gọi cha, e rằng ngay cả hình dáng sơ khai cũng khó thấy.

Nàng mấy ngày nay đã cảm thấy cơ thể dị thường, thường xuyên buồn nôn, lại đặc biệt thèm vị chua.

Chỉ là đêm đêm thừa hoan, những cuộc triền miên kịch liệt ấy đã làm giảm bớt cảm giác khó chịu này.

Để cầu an tâm, mới lệnh Yến Kinh Tuyết mời ngự y.

Lần tra này, quả nhiên!

Tuy mạch tượng còn yếu, nhưng đích xác là hỉ mạch không nghi ngờ gì!

Lâm Tẫn lòng dạ kích động khó bình, quay đầu trầm giọng phân phó ngự y: "Truyền chỉ!" "Lệnh Ngự Thiện Phòng tinh tâm chuẩn bị thiện thực bổ dưỡng an thai, Thái Y Viện trên dưới, phải luôn chú ý phượng thể của Nương nương, không được có nửa phần sai sót!" Ngự y liên tục khấu đầu: "Bệ hạ cứ yên tâm!

Thần nhất định sẽ dốc toàn lực, nhất định bảo toàn Hoàng tử vạn toàn!" "Nương nương cũng cần vạn toàn!" Lâm Tẫn ánh mắt như

điện, quát lớn chỉnh lại!

Trán ngự y lấm tấm mồ hôi lạnh, trán dán chặt vào mặt đất: "Thần vạn lần không dám sơ suất!

Nhất định sẽ dốc hết toàn lực, bảo vệ phượng thể của Nương nương an khang, long thai an ổn!" Đúng lúc này, Yến Kinh Tuyết không tiếng động vào trong phục mệnh.

Lâm Tẫn nhớ lại vừa rồi, không có chút khí tốt nào mà trừng mắt nhìn nàng: "Yến chỉ huy sứ, lần sau bẩm báo, chớ thở hổn hển như vậy!" Yến Kinh Tuyết mặt lộ vẻ khổ sở, vẫn cung kính hành lễ: "Vâng, Bệ hạ, thần biết tội." Nàng cũng không ngờ Bệ hạ lại sốt ruột đến thế, ngay cả lời cũng không cho nàng nói hết.

Lâm Tẫn phất tay: "Tất cả lui xuống đi." "Tuân chỉ." Yến Kinh Tuyết và ngự y cung thân lui xuống.

Trong điện chỉ còn lại hai người.

Lâm Tẫn ngồi lại bên tháp, nắm chặt tay Tô Vãn Tình, giữa hàng lông mày vốn sắc bén giờ đây tràn đầy sự dịu dàng và mong đợi không thể hóa giải.

"Ái phi, sau này muốn ăn gì, cứ việc phân phó Ngự Thiện Phòng, nếu thân thể có chút không khỏe, nhất định phải lập tức triệu thái y, tuyệt đối đừng chậm trễ." Tô Vãn Tình tựa vào y, trên mặt tràn đầy ánh sáng hạnh phúc: "Thần thiếp tạ Bệ hạ long ân." Lâm Tẫn giơ tay, yêu thương vuốt mái tóc đen mượt của nàng: "Nàng giờ đang có thai, cần phải nghỉ ngơi cho tốt, Trẫm… tối nay sẽ không quấy rầy nàng." Nói rồi, y liền định đứng dậy.

"Bệ hạ!" Tô Vãn Tình đột nhiên ngồi dậy, ôm chặt lấy cánh tay y, giọng nói mang theo một tia ủy khuất, làm nũng: "Thần thiếp… thần thiếp muốn cùng Người đồng tẩm…" Lâm Tẫn động tác khẽ khựng

lại.

Trong lòng giằng xé một lát, cuối cùng cũng gật đầu: "Đồng tẩm thì được, chỉ là…" Y nhìn nàng chằm chằm, giọng nói mang theo lời cảnh cáo: "Ái phi tuyệt đối đừng làm loạn." Y tự nhận là quân tử, nhưng đối mặt với ái phi nghiêng nước nghiêng thành, thân tư uyển chuyển lại đầy cám dỗ trước mắt này, thật khó mà đảm bảo bản thân có thể giữ vững được.

"Hi hi…" Tô Văn Tình phá vỡ thế cục mà cười khẽ, ánh mắt long lanh, giọng nói đầy ái muội: "E rằng Bệ hạ buổi tối… đừng nên làm loạn mới phải." Lâm Tẫn sắc mặt cứng lại, giả vờ giận nhẹ: "Trẫm là cửu ngũ chí tôn, há lại là kẻ thừa nước đục thả câu như vậy!" Không lâu sau, Ngự Thiện Phòng mang đến những món thiện thực tinh xảo bổ dưỡng.

Lâm Tẫn đích thân trông chừng Tô Văn Tình từng miếng từng miếng ăn hết, lúc này mới tắt nến, ôm nàng nằm xuống.

Trong lòng, hương thơm ấm áp cùng ngọc mềm mại kề sát.

Đôi tay nhỏ bé không yên phận càng quấy phá khắp nơi, khiến Lâm Tẫn tâm thần xao động, khí huyết cuộn trào.

Y chỉ đành mạnh mẽ vận chuyển chân khí, giữ vững linh đài thanh minh, dốc sức duy trì sự trấn định mà một đế vương nên có.

Nào ngờ!

Khóe miệng Tô Văn Tình chợt nhếch lên một độ cong xảo quyệt lại vũ mị, bàn tay nhỏ bé gây loạn kia lại như linh xà, đột nhiên trượt xuống phía dưới!

"Ách!" Lâm Tẫn như bị sét đánh!

Gần như bản năng mà nắm chặt cổ tay ngọc ngà của nàng, giọng nói mang theo vài phần gấp gáp và nghiêm khắc: "Ái phi!

Nàng giờ thai khí chưa ổn, không được hồ đồ!" Đôi mắt đẹp của Tô Vãn Tình lóe lên một tia thất vọng.

Chương 57

Đột nhiên, nàng dường như lại nghĩ đến điều gì, thăm dò hỏi: "Bệ hạ… thần thiếp giờ không tiện thị phụng… Người xem… có phải nên… hạ chỉ tuyển phi không?" Ngón tay nàng khẽ cào cào vào lòng bàn tay y.

Đáy mắt Lâm Tẫn tinh mang chợt lóe.

Tuyển phi?

Đúng vậy!

Y là cửu ngũ chí tôn, có tam thiên giai lệ vốn là quyền hành của thiên tử!

Thế nhân ai chẳng muốn đăng lâm cửu ngũ, chẳng phải vì hậu cung son phấn như mây này sao?

Tuy nhiên, ý niệm này chỉ lướt qua.

Đại Uyên giờ đây nội có quyền thần Tần Tung như hổ rình mồi, ngoại có kỵ binh Lang Đình sắp đánh xuống phía nam, thêm vào đó là sóng ngầm giang hồ cuồn cuộn… Ngàn cân trọng trách trên vai, nào dung y chìm đắm vào những thú vui dâm dật này?

Y từ từ lắc đầu, nén lại chút xao động trong lòng, giọng nói trầm thấp mà kiên định: "Trẫm há lại là kẻ háo sắc như vậy?" "Nhưng Bệ hạ…" Tô Vãn Tình còn muốn nói thêm.

"Được rồi." Lâm Tẫn ngắt lời nàng, giọng điệu không cho phép nghi ngờ: "Chuyện này đừng nhắc lại nữa, an tẩm đi." Nói xong, y khép hai mắt lại, dường như đã nhập định.

Tô Vãn Tình nhìn chằm chằm đôi mắt đang nhắm nghiền của y, ánh sáng linh động trong mắt càng thêm sáng.

Nàng đột nhiên giơ tay, thuần thục búi gọn mái tóc xanh như thác nước lên, bỗng chốc vén một góc chăn gấm ra!

Lâm Tẫn chỉ cảm thấy tấm chăn gấm trên bụng mình lỏng ra.

Chưa kịp phản ứng, một thân ảnh mềm mại ấm áp đã nhẹ nhàng phủ xuống.

"Tê!" Lâm Tẫn trong chốc lát lưng căng thẳng tắp, như một cây cung cường tráng đã được kéo căng!

Bàn tay vốn đang đặt trên vai Tô Văn Tình, đã không thể kiểm soát mà sâu sắc luồn vào giữa mái tóc đen dày của nàng.

Cảm nhận sự hoan lạc tột độ khiến da đầu tê dại, gần như rút cạn linh hồn, y từ cổ họng thoát ra một tiếng thở thỏa mãn, buông thả bản thân triệt để chìm đắm… Ngày hôm sau.

Rạng đông khẽ lọt vào, Lâm Tẫn nhìn chằm chằm Tô Văn Tình vẫn còn trong giấc mộng.

Khóe miệng nàng cong lên một nụ cười ngọt ngào, vẫn còn đang trong giấc mộng đẹp.

Ánh mắt Lâm Tẫn ôn nhu, cúi người in một nụ hôn nhẹ lên trán nàng sáng bóng.

Sau đó y ung dung đứng dậy.

Mặc chỉnh tề long bào uy nghiêm, bước ra Côn Ninh Cung.

Sắc trời xám xịt, mây tầng thấp thoáng.

Cảnh tượng âm trầm này, tựa như điềm báo không tiếng động, một trận phong ba bất thường sắp sửa ập đến!

"Chăm sóc Nương nương cho tốt." Lâm Tẫn nghiêng đầu, đè giọng nói.

Yến Kinh Tuyết cung thân lĩnh mệnh, thần tình nghiêm nghị: "Vâng, Bệ hạ!" Đêm qua tẩm điện dị thường yên tĩnh.

Tiếng rên rỉ uyển chuyển quen thuộc kia không hề vang lên, ngược lại khiến nàng trong lòng vô cớ nảy sinh một tia cảm giác trống rỗng không quen.

Thiên Uyên Đại Điện!

Văn võ bá quan đã sớm túc trực chờ.

Trong điện một mảnh tĩnh mịch, không nghe thấy sự ồn ào như ngày thường, cũng không có chút tiếng thì thầm nào.

Trong không gian rộng lớn, tràn ngập sự áp bức ngạt thở, dường như có một cơn bão vô hình đang âm ỉ, có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào!

Chỉ trong vỏn vẹn một ngày!

Bao nhiêu đồng liêu đã lần lượt vào ngục.

Dù cho bọn họ tung tin đồn nhảm trước, nhưng ai lại dám chắc, Cẩm Y Vệ vô khổng bất nhập kia, sẽ không ngửi thấy những vết bẩn dưới đáy áo của chính mình?

Nỗi sợ hãi, như dây leo lạnh lẽo, lặng lẽ quấn quanh lòng mỗi người.

"Bệ hạ giá đáo!" Tiếng xướng hiệu cao vút chói tai của Hải công công chợt xé toang sự tĩnh mịch!

Các quan viên đã hoảng sợ bất an, dường như bị roi vô hình quất, thân thể kịch chiến.

Đồng loạt quỳ rạp xuống đất, trán chặt cứng vào gạch vàng lạnh lẽo, khi thốt ra lời thì răng môi đều run rẩy.

"Ngô Hoàng vạn tuế!

Vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn đại mã kim đao đoan tọa trên long ỷ, lạnh lùng ánh mắt từng tấc một tuần tra qua các quần thần đang quỳ rạp dưới điện.

Uy long đế vương ẩn hiện nhưng nặng tự ngàn cân ấy, khiến tất cả mọi người lòng dạ nứt toác.

Những người đang quỳ phục không thể kiềm chế được mà run rẩy bần bật, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt triều phục dày cộm.

"Công Bộ Thượng thư ở đâu?" Giọng nói lạnh như băng, không mang chút độ ấm nào, vang vọng rõ ràng trong đại điện.

Công Bộ Thượng thư đang quỳ trong hàng, thân thể chợt cứng đờ, ngay sau đó bắt đầu run rẩy bần bật như bị bệnh ghẻ, khí tức yếu ớt khó khăn lắm mới nặn ra: "Thần… thần tại…" "Kéo xuống!" Lâm Tẫn ngữ khí dứt khoát như phán quyết: "Chém!" Lời vừa dứt, văn võ bá quan không ai không kinh hãi!

Công Bộ Thượng Thư đường đường là trọng thần nhị phẩm triều đình, dù có tội tày trời, sao có thể không xét xử mà đã tuyên án chém đầu ngay lập tức?!

Giờ khắc này.

Mắt thấy hai Cẩm Y Vệ như Diêm La đòi mạng bước vào đại điện, Công Bộ Thượng Thư lập tức mềm nhũn người, đổ ập xuống đất, trán đập mạnh xuống gạch vàng kêu "Đông đông": "Bệ hạ!

Thần oan uổng!

Thần oan uổng a!" Trên long ỷ.

Lâm Tẫn thần sắc lãnh đạm, đáy mắt không gợn sóng.

Như thể người bị lôi xuống, không phải trọng thần triều đình, mà

là một con súc vật chờ làm thịt! "Bệ hạ... thần không phục!" Mắt thấy sắp bị lôi ra khỏi Thiên Uyên Điện, Công Bộ Thượng Thư bỗng cắn răng, ngửa mặt gào thét, tiếng vang chấn động điện vũ. "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày kiếm, nhấc tay ra hiệu.

Cẩm Y Vệ buông tay, tên kia liền thân thể rệu rã như bùn lầy, quỵ xuống đất.

Ánh mắt nhìn từ trên cao xuống, mang theo long uy vô hình, u lãnh như băng hàn Cửu Uyên: "Không phục?

Vậy trẫm sẽ cho ngươi chết một cách rõ ràng minh bạch!" Lời vừa dứt.

Ánh mắt đã chuyển sang Chu Quân ở một bên.

Chu Quân tâm lĩnh thần hội, từ trong ngực lấy ra một bản tấu chiết, lớn tiếng tuyên đọc: "Hữu Thị Lang Công Bộ tán phát tin đồn nhảm, tiếp thêm khí thế cho địch quân, lay động lòng dân." "Qua điều tra thực tế của Cẩm Y Vệ và Hình Bộ, người này chính là gián điệp Lang Đình, âm mưu đánh cắp bản đồ công trình Đại Uyên, gây hại xã tắc bách tính!" "Công Bộ Thượng Thư, tại vị mà không lo chính sự, lơ là chức trách!" "Lại dung túng thuộc hạ, tham ô tự vỗ béo, khiến các công trình địa phương đình trệ, hao phí sức dân, tổn hại tài sản, dân oán sôi sục!" "Nay!

Theo luật pháp Đại Uyên, chém đầu lập tức!" Lời dứt.

Thiên Uyên Điện im phăng phắc, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Công Bộ Thượng Thư mặt như giấy vàng, toàn thân run rẩy kịch liệt, một dòng chất lỏng vàng khè, hôi hám không ngừng chảy ra từ dưới quan bào, mùi hôi thối chốc lát đã lan tỏa.

Bá quan quỳ rạp trên đất, run như gà mắc mưa.

Không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan, càng không ai dám thay đồng liêu này cầu xin dù chỉ nửa phần.

Đại nạn lâm đầu, tự bảo vệ còn không kịp!

Long mâu Lâm Tẫn hàn quang như điện, khí thế bức người như núi lớn đổ ập xuống: "Ngươi, còn có lời gì muốn nói?" "Thần... thần..." Công Bộ Thượng Thư môi run rẩy, yết hầu cuộn lên, nhưng chỉ bật ra những âm tiết đứt đoạn.

Lâm Tẫn kiên nhẫn đã cạn, phất tay áo lạnh giọng quát: "Lôi xuống, chém!" Hai Cẩm Y Vệ tuân lệnh như sấm, đỡ lấy thân thể như bùn lầy kia, lôi đi, chỉ để lại một vệt nước kéo dài.

Ánh mắt Lâm Tẫn như lưỡi băng quét qua toàn trường, ngón tay khẽ gõ lên tay vịn long ỷ dát vàng: "Tất cả đứng dậy đi." "Tạ Bệ hạ!" Chúng thần như được đại xá, run rẩy cẩn trọng đứng dậy.

Thế nhưng!

Gót chân còn chưa đứng vững, tiếng long ngâm thấm đẫm hàn ý lại vang lên: "Đỗ Ái khanh!" Lại Bộ Thượng Thư Đỗ Thụy toàn thân kịch chấn, lạnh run toát mồ hôi, "Phốc thông" quỳ sụp xuống, trán đập mạnh xuống đất: "Thần... thần tại..." Lâm Tẫn ngữ điệu không vui không giận, nhưng lại càng khiến người ta sợ hãi: "Ngươi, có lời gì muốn nói?" Đỗ Thụy run như lá mùa thu, miệng hơi há ra, nhưng không phát ra được chút âm thanh nào.

Lâm Tẫn ngữ khí chợt trầm xuống: "Thị Lang Công Bộ chức vụ quan trọng như vậy, lại bị gián điệp Lang Đình trà trộn!

Ngươi thân là Lại Bộ Thượng Thư, nắm giữ việc bổ nhiệm bách quan, có biết tội của mình không?!" Sợ hãi như thủy triều nhấn chìm Đỗ Thụy hoàn toàn.

Hắn liên tục khấu đầu, trên trán máu tươi ửng đỏ: "Thần biết tội!

Bệ hạ khai ân!" Hắn cố nén kinh sợ, vội vàng biện giải: "Về chuyện Hữu Thị Lang, hắn ngụy trang cực sâu, Lại Bộ nhiều năm khảo hạch đều không có sơ hở, thực sự là...

Chương 58

thực sự là trường hợp cá biệt a!

Thần... thần khẩn cầu Bệ hạ khoan dung!" "Cá biệt?

A..." Lâm Tẫn cười lạnh, như băng chùy đâm thấu xương: "Nếu đã như vậy, trẫm ra lệnh cho ngươi cùng Hình Bộ, nghiêm tra bách quan!

Nếu còn để trẫm phát hiện bất kỳ kẻ nào tham ô hối lộ, lạm dụng chức quyền, hoặc làm trái phép tắc thăng quan tiến chức..." Hắn dừng lời, long uy lẫm liệt một lần nữa bao trùm: "Trẫm, tru di cửu tộc của ngươi!" Oanh!

Mắt Đỗ Thụy tối sầm, suýt ngất xỉu.

Hắn vốn định mơ hồ nhận tội, cho qua chuyện này, dù sao thân là Lại Bộ Thượng Thư đứng đầu Lục Bộ, há lại vì chút "sơ suất" này mà bị vấn tội?

Vạn lần không ngờ, Bệ hạ lại tàn khốc đến vậy!

Cả triều văn võ, lại có mấy ai chịu nổi cuộc điều tra triệt để này?

Liếc thấy Hình Bộ Thượng Thư Chu Quân khóe miệng hiện lên một tia trêu tức như có như không, Đỗ Thụy trong lúc hoảng hốt đã thấy cảnh cửu tộc nhuốm máu pháp trường! "Bệ hạ, cái này..." "Ngươi muốn kháng chỉ?!" "Không!

Không dám..." Tiếng quát lạnh lẽo khiến Đỗ Thụy hồn phi phách tán.

Mặt hắn xám như tro, cuối cùng thở dài một tiếng, khấu đầu nói: "Thần... lĩnh chỉ!" Trong điện, uy áp dần tan, Lâm Tẫn lúc này mới khẽ gật đầu.

Khóe mắt liếc sang một bên, Hải công công đứng cạnh không cần phân phó, tiến lên nửa bước, giọng the thé phá tan sự trầm tịch: "Tuyên Quách Chấn Hào, cận kiến!" Bá quan đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lại dấy lên nghi vấn.

Quách Chấn Hào?

Là nhân vật nào?

Chưa từng nghe nói!

Trái tim vừa mới an yên một chút, lập tức lại treo lên cuống họng.

Bệ hạ hôm nay chỉnh đốn triều cương quyết liệt như vậy, Quách Chấn Hào này, rốt cuộc là phúc hay họa?

Ai lại dám đảm bảo, sẽ không liên lụy đến bản thân?

Một lát sau.

Quách Chấn Hào bước đi trầm ổn, nhanh chóng vào điện, quỳ gối xuống đất, lớn tiếng cung kính nói: "Thần, Quách Chấn Hào, tham kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn nét mặt ôn hòa, giơ tay đỡ hư: "Ái khanh bình thân." "Tạ Bệ hạ." Quách Chấn Hào đứng dậy, cung kính cúi đầu.

Không cần Lâm Tẫn nói thêm, Hải công công đã bưng ra một đạo thánh chỉ màu vàng rực, cao giọng tuyên đọc: "Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng Đế, chiếu viết:" "Quốc gia xây dựng, Công Bộ là yếu điểm.

Nay có thần Quách Chấn Hào, tài trí mẫn tiệp, siêng năng cần mẫn, có thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng." "Đặc biệt bổ nhiệm ngươi làm Công Bộ Thượng Thư, tổng lĩnh các công trình xây dựng, thủy lợi và việc khai hoang trồng trọt trong thiên hạ." "Ngươi hãy càng thêm nỗ lực trung cần, công bằng xử lý chính sự, đốc thúc quan

lại, hết lòng làm việc, để xứng đáng với trọng trách trẫm giao phó." "Khâm thử!" Thánh chỉ đọc xong.

Quách Chấn Hào giữa hai hàng lông mày khó nén được sự kích động, cung kính khấu bái: "Thần, Quách Chấn Hào, lĩnh chỉ tạ ân!

Nhất định không phụ long ân của Bệ hạ!" Giọng hắn hơi run, nhưng từng chữ rõ ràng.

Ánh mắt bá quan đồng loạt đổ dồn về, kinh nghi, dò xét, khinh bỉ, đố kỵ...

đủ loại cảm xúc đan xen.

Người này bỗng dưng xuất hiện, một bước lên trời, trực tiếp lọt vào hàng đại quan nhị phẩm, há lại phù hợp quy chế triều đình?!

Có người vô thức nhìn về phía Lại Bộ Thượng Thư.

Lại thấy hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không hề nhúc nhích.

Vừa bị quở trách, nay cửu tộc còn chưa ổn, hắn lại dám vào lúc này chạm vào nghịch lân của Bệ hạ ư!

Huống hồ.

Hình Bộ Thượng Thư Chu Quân nét mặt thờ ơ, hiển nhiên đã sớm biết chuyện!

Vũng nước đục này, tuyệt đối không thể động vào! "Ái khanh bình thân." Lâm Tẫn thản nhiên nói.

Quách Chấn Hào cung kính nhận lấy áo bào nhị phẩm mà Cẩm Y Vệ dâng lên.

Chưa đợi mọi người thở phào, ngón tay Lâm Tẫn lại khẽ gõ lên tay vịn, lệnh dụ bình tĩnh vang vọng: "Tuyên Giả Tư Hiệp!" Trong lòng mọi người lại thắt lại, ánh mắt không hẹn mà cùng đổ dồn về phía cửa điện.

Giả Tư Hiệp?

Cái này... lại là vị thần thánh phương nào!?

Mặc trường sam màu trắng trơn.

Lão giả tóc bạc phơ, mặt đầy phong sương, bước đi trầm ổn vào đại điện nguy nga.

Tuy đứng giữa hàng trăm văn võ bá quan hai bên, nhưng dung mạo lại trầm tĩnh như nước, không hề tỏ ra câu nệ.

Đi đến giữa điện.

Quỳ gối xuống đất, không kiêu không hèn hành lễ: "Thần, Giả Tư Hiệp, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn khẽ nhấc cổ tay, một luồng chân khí tinh thuần lập tức nâng đỡ Giả Tư Hiệp, giọng ôn hòa nói: "Giả tiên sinh, không cần đa lễ!" Trong khoảnh khắc!

Cả điện im phăng phắc!

Vô số ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía lão giả kia, trong lòng mọi người không khỏi dậy sóng kinh thiên!

Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại có thể khiến đường đường Cửu Ngũ Chí Tôn, chủ nhân Đại Uyên, dùng "tiên sinh" để xưng hô?

Ngay cả Tần Tung, vị quyền tướng nắm giữ triều chính, cũng chưa từng được vinh dự này!

Trong số bá quan.

Có người mặt trắng bệch như giấy, có người yết hầu cuộn lên nuốt nước bọt, lại có người bước chân loạng choạng gần như đứng không vững.

Chỉ riêng Lễ Bộ Thượng Thư.

Từ đầu đến cuối, khóe miệng đều cong lên một nụ cười như có như không, khác hẳn với sự hoảng loạn xung quanh, hiển lộ rõ ràng sự trấn tĩnh. "Tạ Bệ hạ!" Giả Tư Hiệp tạ ân đứng dậy.

Lúc này.

Hải công công lại tiến lên, mở ra một cuốn thánh chỉ màu vàng rực khác, the thé cao giọng xướng: "Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng Đế, chiếu viết:" "Hiền giả Giả Tư Hiệp, công lao với xã tắc, lợi ích muôn đời, tài đức có thể làm trụ cột quốc gia." "Đặc biệt bổ nhiệm làm Hộ Bộ Thượng Thư, trật chính nhị phẩm, tổng quản tiền lương hộ tịch trong thiên hạ, mong ngươi cần mẫn làm việc, không phụ lòng trẫm!" "Khâm thử!" Chỉ dứt, trong điện tiếng kim rơi có thể nghe thấy!

Lại một vị Thượng Thư?!

Vừa rồi Quách Chấn Hào, người vốn vô danh, đã được phá cách bổ nhiệm làm Công Bộ Thượng Thư.

Trong nháy mắt.

Lão giả được Bệ hạ tự miệng tôn xưng "tiên sinh" này, lại cũng được bổ nhiệm làm Hộ Bộ Chính Đường, nắm giữ mạch máu tài chính của đế quốc!

Triều đường hôm nay.

Đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của bá quan, cũng hoàn toàn tước bỏ quyền lực của Lại Bộ, khiến nó trở thành đồ trang trí!

Ngay cả Giả Tư Hiệp cũng vạn lần không ngờ.

Ngày hôm qua Bệ hạ triệu ông cùng đến thượng triều, lại là để phong chức vị cao này? "Bệ hạ!" Giả Tư Hiệp cố nén sự kích động trong lòng, cung kính vội nói: "Thần... thần chẳng qua chỉ là một lão nông cày ruộng, thực khó gánh vác trọng trách xã tắc này, khẩn cầu Bệ hạ thu hồi thánh mệnh, tam tư a!" Bá quan nhìn nhau kinh hãi!

Hoàng đế đích thân ban chức hiển hách nhị phẩm, không những không tạ ân, lại còn dám giữa triều đình từ chối?

Cái này đơn giản là...

điên rồi!

Huống hồ.

Thủ đoạn lôi đình của Bệ hạ hôm nay vẫn còn ở trước mắt, Công Bộ và Lại Bộ vừa bị trừng phạt, lúc này từ chối, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Thế nhưng!

Cơn thịnh nộ của Thiên Tử trong dự đoán lại không giáng xuống.

Chương 59

Chỉ thấy long bào huyền sắc khẽ lay động, Lâm Tẫn từ từ đứng dậy.

Bước xuống ngự tọa, đi thẳng đến trước mặt Giả Tư Hiệp, khóe miệng khẽ nhếch: "Giả tiên sinh quá khiêm tốn rồi, phải chăng là chê chức vị nhị phẩm này...

ủy khuất ông?" "Không không không!" Giả Tư Hiệp hoảng hốt lùi lại nửa bước: "Thần vạn vạn không dám có ý nghĩ này..." "Vậy cứ quyết định như vậy đi!" Lâm Tẫn không cho phép nghi ngờ, vung tay ngắt lời ông, quay đầu nhìn sang một bên: "Chu Ái khanh, trong ngày hôm nay hãy làm rõ tất cả sự vụ của Hộ Bộ, bàn giao toàn bộ cho Giả tiên sinh!" Chu Quân cúi lưng, cung kính lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, nói: "Giả tiên sinh, Quách Ái khanh, theo trẫm đến đây." Nói xong, liền xoay người đi về phía nội điện.

Giả Tư Hiệp và Quách Chấn Hào nhìn nhau, đều thấy một tia khó hiểu trong mắt đối phương, nhưng không dám chậm trễ, vội vàng theo sát phía sau.

Trên đại điện, bá quan đưa mắt nhìn nhau.

Cái này... cứ thế đi sao?

Bọn họ nên xử lý thế nào?

Là đi?

Hay là ở lại?

Đúng lúc mọi người đang bồn chồn lo lắng, giọng the thé đặc trưng của Hải công công lại vang lên: "Bãi triều!" Mọi người như được đại xá, liên tục quỳ xuống tạ ân, sau đó như cá vỡ tổ mà rút khỏi

đại điện.

Không ít người ánh mắt giao nhau, trên mặt tràn đầy hoảng sợ và bất an, gần như muốn trào ra ngoài.

Trong lòng chỉ có một ý niệm: Mau chóng báo cho Thủ phụ đại nhân!

Tần Tung liên tiếp mấy ngày xưng bệnh không thượng triều, chẳng lẽ thật sự muốn bỏ mặc bọn họ?

Nếu cứ tiếp tục thế này, kết cục của Công Bộ Thượng Thư e rằng sẽ là tấm gương đi trước cho bọn họ.

Trong đám đông.

Chỉ có số ít người nét mặt bình tĩnh, như thể đứng ngoài cuộc.

Lễ Bộ Thượng Thư chính là một trong số đó.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn lướt qua ngự tọa đài trống không, không biết đang suy tính điều gì.

Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ra hiệu cho hai người đợi lát, rồi chuyển vào hậu điện.

Một lát sau.

Hắn thay một bộ thường phục huyền sắc tiện lợi cho hành động bước ra, nhìn thẳng vào Quách Chấn Hào: "Quách Ái khanh, Khúc Viên Lê đã hoàn thành chưa?" Quách Chấn Hào cúi người bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, một trăm cỗ Khúc Viên Lê đã hoàn thành chế tạo, chỉnh trang chờ lệnh!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: "Truyền lệnh Ngô Tranh, tập hợp tất cả khoai tây giống trong lương khố chất lên xe, đồng thời áp giải Thiên Uy Doanh, đến Tây Môn Hoàng Thành chờ lệnh!" Hải công công lĩnh mệnh: "Vâng, Bệ hạ." Lâm Tẫn cất bước ra ngoài: "Đi, đến Tân Công Bộ Ty!" Tây Uyển Hoàng Thành, Tân Công Bộ Ty.

Trong một đình viện trông có vẻ bình thường nhưng chiếm diện tích khá rộng, các thợ thủ công đang bận rộn qua lại.

Thấy Quách Chấn Hào đến, mọi người đều hành lễ: "Đại nhân." Quách Chấn Hào không đáp lại, chỉ cung kính đứng hầu ở phía sau bên phải Lâm Tẫn, chậm nửa bước.

Mọi người thấy cảnh này, dù ngu độn đến mấy cũng hiểu được bảy tám phần.

Người có thể khiến Công Bộ Thượng Thư khiêm tốn hầu hạ như vậy, dưới gầm trời này, ngoài Thiên Tử thì còn ai? "Khấu kiến Bệ hạ!" Trong đình viện, lập tức một loạt người quỳ xuống.

Lâm Tẫn không dừng lại, dưới sự dẫn dắt của Quách Chấn Hào đi thẳng vào hậu viện.

Trên quảng trường rộng rãi, một trăm cỗ Khúc Viên Lê có tạo hình đặc biệt được sắp xếp chỉnh tề.

Lâm Tẫn nhìn một lượt, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ vui mừng.

Những nông cụ trông có vẻ bình thường này, thực sự là chìa khóa để làm đầy quốc khố Đại Uyên! "Đây là... dụng cụ cày?" Giả Tư Hiệp chú ý lực lập tức bị hấp dẫn, vô thức tiến lên.

Ngón tay thô ráp mang theo sự trân quý đặc trưng của người nông dân, nhẹ nhàng mà chuyên chú vuốt ve thân cày, trong mắt tinh quang lóe lên, như thể đang thưởng thức một món bảo vật hiếm có.

Quách Chấn Hào thấy vậy.

Trong lòng khẽ gợn sóng, lướt qua một tia ấm áp vì gặp được người biết hàng, như thợ thủ công gặp được tri âm sành nghề.

Lâm Tẫn cười nói: "Giả tiên sinh có mắt tinh tường, đây chính là

Khúc Viên Lê, so với cày thẳng cũ, có thể tiết kiệm một nửa sức kéo, nhân lực cũng có thể tiết kiệm đại bán!" "Một nửa?!" Giả Tư Hiệp thất thanh kinh hô: "Bệ hạ là nói... một người một trâu, là có thể điều khiển?" Lâm Tẫn mỉm cười: "Phương pháp thao tác cụ thể, lát nữa Quách Ái khanh sẽ giải thích tường tận." Ngay sau đó hạ lệnh, dùng vải đen dày che kín một trăm cỗ Khúc Viên Lê, chất lên xe kéo.

Dưới sự hộ vệ nghiêm ngặt của Huyền Giáp Cấm Quân, đoàn xe hùng dũng rời khỏi Hoàng Thành.

Dọc đường bá tánh hiếu kỳ nhìn ngóng.

Nhưng vì sợ hãi uy thế của cấm quân, không ai dám tiến lên dò hỏi, chỉ đành đem đầy bụng nghi vấn giấu vào trong lòng.

Tây Môn Hoàng Thành.

Ngô Tranh nhanh chóng tiến lên, một gối quỳ xuống: "Bệ hạ!" Lâm Tẫn quan sát hơn hai ngàn binh tốt Thiên Uy Doanh phía trước.

Tuy bọn họ mặc y phục vải bố, không được đối xử tử tế, nhưng trên mặt khó giấu vẻ tiều tụy và kinh hoàng.

Kể từ khi Huyền Độc Giáo bị diệt, Thiên Uy Doanh bị quản thúc, dù mỗi ngày ăn uống không thiếu, nhưng bóng ma tử vong vẫn luôn bao trùm. "Bữa tối" thịnh soạn bất thường tối qua, càng bị mọi người coi là bữa cơm tiễn biệt.

Lâm Tẫn không giải thích, chỉ giơ tay vung lên: "Xuất phát!" Ngô Tranh lĩnh mệnh.

Dẫn Huyền Giáp Cấm Quân hộ vệ những chiếc xe kéo bí ẩn phủ vải đen, đồng thời giám sát hai ngàn binh sĩ Thiên Uy Doanh, tiến về phía Tây Bắc.

Ánh mắt Giả Tư Hiệp gần như dán chặt vào những chiếc xe kéo đó.

Khóe mắt không ngừng liếc nhìn hình dáng dưới tấm vải đen, sâu trong lòng ông cháy lên sự phấn khích và kỳ vọng mãnh liệt.

Đối với ông mà nói.

Khúc Viên Lê này, chẳng khác nào thần khí giáng thế!

Lâm Tẫn không hề quấy rầy.

Hắn đã điều động tám trăm con trâu cày trước, chỉ đợi đến Vân Bình Sơn, Khúc Viên Lê phối hợp với sức kéo để khai hoang gieo hạt, chắc chắn sẽ khiến vị nông học đại gia này càng thêm chấn động.

Chỉ là...

Lâm Tẫn quét mắt nhìn Huyền Giáp Cấm Quân tinh nhuệ xung quanh, trong lòng thầm tính toán: Ba vạn cấm quân.

Một vạn đi phía Bắc, Vân Bình Sơn phòng thủ cần phân binh, vừa phải trấn áp khả năng dị động của Thiên Uy Doanh, lại vừa phải hộ vệ Giả Tư Hiệp và Khúc Viên Lê chu toàn.

Số binh lực còn lại bảo vệ Hoàng Thành Cung Cấm, đã là căng như dây đàn.

Hắn không khỏi nở một nụ cười khổ: "Số binh lính này... thực sự không đủ dùng a!" 【Đinh】 Đúng lúc này.

Âm thanh máy móc lạnh lẽo quen thuộc vang lên trong não hải: 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Đoạn Nhạc Hiệp Cốc, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?】 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Lưu Vân Sơn Mạch, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?】 "Hả?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày kiếm, thân hình đột nhiên dừng lại!

Một lần điểm sáng hai bản đồ giám, đây quả là chuyện chưa từng có!

Còn về vị trí của hai nơi này, chỉ cần suy nghĩ một chút liền rõ ràng.

Lăng Hồng theo Ngụy Cảnh Nhiên đến Lưu Vân Kiếm Tông tuần tra, đồng thời giúp hắn giải quyết họa Đoạn Nhạc Môn.

Bây giờ xem ra, hắn là đã thành công!

Đoạn Nham Hiệp Cốc chắc chắn là tổng đàn của Đoạn Nhạc Môn, còn Lưu Vân Sơn Mạch thì không cần nói cũng rõ! "Không tồi!" Lâm Tẫn rất hài lòng.

Hệ thống nhắc nhở đã đến, đủ chứng minh những gì Ngụy Cảnh Nhiên bẩm báo là sự thật, Đoạn Nhạc Môn hẳn là đã tan thành mây khói! "Điểm sáng!" Lâm Tẫn tâm niệm vừa động. 【Đinh】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Đoạn Nham Hiệp Cốc!】【Nhận được phần thưởng: Ba trăm Ảnh Sát Vệ! (Phụ: Tông sư Chỉ huy sứ Lâm Uyên)】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Lưu Vân Sơn Mạch!】【Nhận được phần thưởng: Thiên Ảnh Tàng Phong!】 "Ảnh Sát Vệ?!" Tinh quang chợt lóe trong mắt Lâm Tẫn!

Đang lo thiếu nhân lực, Hệ thống lại chu đáo đến vậy!

Tuy chỉ có ba trăm người, nhưng nghe cái danh hiệu này, liền biết tuyệt đối không tầm thường!

Ý niệm vừa động, ý thức Lâm Tẫn khoảnh khắc trầm nhập Tàng Binh Giới!

Trong Tàng Binh Giới!

Ba trăm thân ảnh như hòa vào bóng tối, tĩnh lặng đứng thẳng.

Chương 60

Bọn họ đều mặc kình trang huyền sắc, trên mặt phủ mặt nạ hồ điệp màu mực, che khuất tất cả dung mạo, chỉ còn lại sự lẫm liệt và sát khí.

Hai chủy thủ treo bên hông, lưỡi dao hàn quang lưu chuyển, tuy chưa rút khỏi vỏ, nhưng tản ra phong mang sắc bén đâm thấu xương tủy.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là.

Ba trăm Ảnh Sát Vệ này, khí tức ngưng luyện như một, lại đều là võ giả Cửu phẩm đỉnh phong!

Người đứng đầu.

Mặt nạ có hình chế phức tạp và u tối hơn, cũng màu mực, nhưng toát ra một cỗ uy nghiêm nhiếp nhân tâm phách.

Chân khí trong cơ thể hắn ẩn mà không phát, nhưng như một cơn gió vô hình, lưu chuyển không ngừng.

Như thể có thể xuyên thấu mọi chướng ngại, mang lại cho người ta cảm giác bị áp bức cực độ, không chỗ trốn, không thể phòng bị.

Chính là Tông sư cảnh Chỉ huy sứ, Lâm Uyên! "Cửu phẩm?

Toàn là Cửu phẩm?!" Tâm thần Lâm Tẫn kịch chấn!

Ba trăm người tuy ít, nhưng võ giả Cửu phẩm đã là đỉnh phong phàm tục!

Lực lượng này, chiến lực đủ để địch lại ba ngàn Cẩm Y Vệ!

Hơn nữa.

Ảnh Sát Vệ chuyên tinh tàng hình ám sát, nếu ẩn mình ở khắp Vân

Bình Sơn, bất kỳ kẻ nào có lòng dạ bất chính hoặc ngoại địch xâm nhập, đều có thể bị tiêu diệt trong im lặng! "Thống tử, ngươi rất hợp ý trẫm!" Trong lòng Lâm Tẫn kích động. "Hả?" Đột nhiên, ánh mắt hắn chợt ngưng lại.

Cách không xa đội hình Ảnh Sát Vệ, một mặt gương đồng cổ xưa to bằng bàn tay, phủ đầy những vết nứt băng liệt li ti, tĩnh lặng lơ lửng.

Lâm Tẫn giơ tay hư dẫn.

Mặt gương đồng kia liền như có linh tính, ổn định rơi vào lòng bàn tay hắn.

Mặt sau gương khắc những văn ảnh đan xen, trông có vẻ hỗn loạn vô chương, nhưng lại ẩn chứa hạch tâm trận pháp huyền ảo, tổng thể ảm đạm vô quang, như một cổ vật phong trần. "Đây chính là Thiên Ảnh Tàng Phong?" Lâm Tẫn hồi tưởng phần thưởng, trực tiếp giao tiếp: "Thống tử, giới thiệu một chút!" Hệ thống đáp lời: 【Thiên Ảnh Tàng Phong Trận: Chỉ cần chú nhập chân khí vào mặt gương là có thể kích hoạt!】 【Người vào trận, thân hình ẩn độn, không dấu vết có thể tìm thấy!】 【Trong trận có thể hóa hư thành huyễn cảnh, vây địch như mê cung, khiến địch khó phân biệt phương hướng!】 "Trận pháp?!" Đáy mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe!

Không ngờ điểm sáng Lưu Vân Sơn Mạch lại nhận được trận pháp! "Thống tử, phạm vi bao phủ của trận pháp là bao nhiêu?" Lâm Tẫn truy vấn.

Hệ thống: 【Nhỏ có thể ba trượng, lớn có thể ba dặm!】 "Tê!" Lâm Tẫn hít ngược một hơi khí lạnh, thốt lên kinh hô: "Ngọa tào!" Tiếng kinh hô này, trong sự tĩnh mịch lại đặc biệt đột ngột!

Ngô Tranh tưởng có địch tập, đáp lời rút đao quát lớn: "Hộ giá!" Huyền Giáp Cấm Quân nghe lệnh mà động, áo giáp sắt keng keng,

trong nháy mắt kết trận, bảo vệ Lâm Tẫn ở trung tâm.

Binh tốt Thiên Uy Doanh tay không tấc sắt, kinh hoàng thất thố chen chúc dựa lưng vào nhau thành một đoàn.

Quách Chấn Hào càng sợ đến giật mình, bản năng co rúm về phía Ngô Tranh.

Chỉ có Giả Tư Hiệp.

Tâm thần vẫn dán vào Khúc Viên Lê, đối với biến cố xung quanh như không hề nghe thấy.

Lâm Tẫn đè xuống sóng to gió lớn đang dâng trào trong lòng, đáy mắt kim mang lưu chuyển.

Phạm vi ba dặm mà Hệ thống chỉ ra, đủ để bao trọn cả ngọn Vân Bình Sơn!

Có trận pháp này làm căn cơ, phụ trợ thêm sự sắc bén của Ảnh Sát Vệ.

Vân Bình Sơn này chính là một tòa giang sơn vững như thành đồng vạc sắt!

Nghĩ đến đây.

Tia ưu lo cuối cùng trong lòng Lâm Tẫn hoàn toàn tiêu tán.

Ảnh Sát ẩn hành, Thiên Ảnh Tàng Phong!

Hai thứ kết hợp, hà tất phải lo lắng an nguy của Giả Tư Hiệp nữa?

Dù có những kẻ tiểu nhân gian xảo chưa ngoan ngoãn, cũng đừng hòng lay chuyển nơi đây dù chỉ một phân! "Bệ hạ!" Ngô Tranh quát khẽ một tiếng, Trảm Mã Đao vắt ngang trước người.

Toàn thân cơ bắp căng cứng, như báo săn tĩnh lặng di chuyển, mắt

ưng như điện quét nhìn xung quanh u ám. "Có địch tung không?!" Lâm Tẫn tâm thần rút khỏi Tàng Binh Giới, mặt không gợn sóng, tùy ý vẫy tay: "Không sao, tiếp tục tiến hành." Ngô Tranh tuy đầy bụng nghi vấn, nhưng thấy Lâm Tẫn thần sắc thản nhiên, liền cũng nén xuống ý định hỏi.

Chỉ là ánh mắt sắc bén kia, vẫn cảnh giác tuần tra bốn phía.

Màn đêm buông xuống.

Đại đội nhân mã cuối cùng cũng đến chân Vân Bình Sơn.

Huyền Giáp Cấm Quân cần kiêm nhiệm áp giải, hộ vệ và cảnh giới, hành trình tự nhiên chậm chạp.

Lâm Tẫn ngẩng đầu, nhìn ngọn Vân Bình Sơn không quá hùng vĩ trong đêm.

Không chút do dự, hắn cất bước đi vào.

Hắn mục tiêu rõ ràng, thẳng tiến hậu sơn.

Đứng ở lưng chừng núi nhìn xuống, một cánh đồng hoang gần như không nhìn thấy bờ bến trải dài dưới ánh trăng.

Lâm Tẫn trong lòng dâng lên một luồng nhiệt, quay đầu hỏi Giả Tư Hiệp bên cạnh: "Giả tiên sinh, mảnh đất này, trông có được không?" Giả Tư Hiệp nghe lời, lập tức ngưng thần nhìn kỹ.

Khi cánh đồng hoang rộng lớn kia đập vào mắt, ông hô hấp cũng khẽ ngừng lại.

Vô thức giơ tay ước lượng kích thước, nhưng lại phát hiện căn bản không thể định lượng được. "Bệ hạ!" Giả Tư Hiệp trong giọng nói mang theo sự cấp thiết: "Thần phải xuống đó, tự tay sờ đất, mới biết nó có trồng được khoai tây không!" Lâm Tẫn gật đầu đồng ý.

Hắn ra lệnh Huyền Giáp Cấm Quân cẩn thận vận chuyển Khúc

Viên Lê xuống núi.

Còn bản thân hắn thì dẫn Giả Tư Hiệp thân ảnh chợt lóe, như quỷ mị trong nháy mắt xuất hiện ở rìa cánh đồng hoang kia.

Giả Tư Hiệp nóng lòng ngồi xổm xuống, ngón tay trực tiếp cắm vào đất.

Cảm giác truyền đến từ đầu ngón tay khiến ông tinh thần chấn động – hạt đất tơi xốp hơi ẩm, hoàn toàn không kết thành khối.

Ông nắm một nắm đất, đưa lên mũi ngửi thật sâu, trong mắt lập tức bùng lên ánh sáng kinh hỉ, ngẩng đầu kích động nói: "Bệ hạ!

Đất tốt a!" "Tơi xốp thông khí, nắm một nắm thành cục, buông tay liền tơi ra!

Đây là đất phù sa thượng hạng a!" Nghe được lời khẳng định tràn đầy hân hoan của Giả Tư Hiệp, tảng đá cuối cùng trong lòng Lâm Tẫn cũng hoàn toàn rơi xuống đất.

Trước đó hắn quả thực có lo lắng.

Đất tuy rộng, vạn nhất không thích hợp trồng khoai tây, còn phải tốn đại khí lực cải tạo, chung quy là phiền phức.

Lúc này.

Khóe miệng hắn cuối cùng cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm: "Tốt!

Vậy mảnh đất bảo địa này, toàn quyền giao cho Giả tiên sinh!" Lời vừa dứt.

Ánh mắt Lâm Tẫn chợt trở nên sắc bén như dao, trầm giọng quát: "Lâm Uyên!" Trong tích tắc!

Bóng tối cách người chừng trượng bên cạnh rung động như sóng nước.

Một thân ảnh mặc huyền giáp, mặt phủ mặt nạ hoa văn mực phức tạp như u linh hiện ra – chính là Lâm Uyên!

Toàn thân hắn khí tức u tối, như hòa làm một với bóng tối, hành động không mang chút khói lửa.

Ngay sau đó.

Không gian phía sau hắn gợn lên những gợn sóng nhỏ.

Ba trăm Ảnh Sát Vệ mặt phủ mặt nạ hồ điệp màu mực, khí tức lạnh lẽo, đứng lặng phía sau. "Thần, Ảnh Sát Vệ Chỉ huy sứ, Lâm Uyên, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Uyên một gối chạm đất, động tác nhẹ nhàng nhưng mang theo sức nặng ngàn cân.

Ba trăm Ảnh Sát Vệ theo sát phía sau.

Đồng loạt quỳ rạp xuống đất, im lặng không tiếng động, nhưng dường như có một cỗ sát khí ngạt thở lan tỏa.

Đồng tử Ngô Tranh đột nhiên co rút thành cỡ mũi kim, cảm giác mẫn duệ cấp Tông sư khiến hắn toàn thân lông tơ dựng ngược!

Chương 61

Đội Ảnh Sát Vệ này...

đặc biệt là vị Chỉ huy sứ đứng đầu kia!

Đồng là Tông sư, hắn cảm thấy uy hiếp cực lớn!

Đối đầu trực diện hắn không sợ!

Nhưng luồng khí tức quỷ dị tiềm tàng trong bóng tối, có thể tung ra một đòn chí mạng bất cứ lúc nào, khiến hắn lạnh toát sống lưng.

Lâm Tẫn nghiêm nghị hạ lệnh: "Kể từ hôm nay, các ngươi trú thủ nơi đây, an nguy của Giả tiên sinh gắn liền với các ngươi, nếu có nửa phần sai sót, trẫm sẽ duy các ngươi là người hỏi tội!" Ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Uyên như băng chùy hữu hình, trực tiếp khóa chặt vào Giả Tư Hiệp.

Khi ánh nhìn đó quét qua.

Khí tức u ám lưu chuyển trên cơ thể hắn đột nhiên ngưng đọng, áp súc, trở nên càng thêm băng lãnh thấu xương, mang theo một sự quyết tuyệt muốn khắc sâu khí tức mục tiêu, không chết không ngừng. "Thần, xin dùng tính mạng đảm bảo Giả tiên sinh không chút tổn hại!" Giọng hắn dứt khoát mạnh mẽ, mỗi một chữ như lưỡi dao rèn từ băng hàn.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Giữa lúc cổ tay xoay chuyển, mặt gương đồng cổ xưa kia đã nằm trong lòng bàn tay, chân khí tinh thuần hùng hậu không chút giữ lại cuồn cuộn đổ vào thân gương!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Cánh tay vung lên, gương đồng hóa thành một luồng lưu quang u ám không mấy nổi bật, như mũi tên rời cung bắn thẳng lên bầu trời đêm trên đỉnh Vân Bình Sơn!

Khoảnh khắc gương đồng chìm vào màn đêm!

Trong phạm vi vài dặm, tất cả tiếng côn trùng kêu chim hót dường như bị một bàn tay vô hình đột ngột bóp nghẹt!

Ngay cả ngọn gió xào xạc trên núi cũng quỷ dị ngừng lại một thoáng, cả mảnh thiên địa chìm vào một sự tĩnh mịch khiến người ta rợn người!

Ngay sau đó!

Dị biến đột ngột phát sinh!

Ông!

Một tiếng ong ong trầm thấp thấu xương vang vọng, không gian như mặt nước gợn sóng!

Lấy hậu sơn Vân Bình làm trung tâm.

Trong phạm vi ba dặm, không khí đột nhiên trở nên đặc quánh và trì trệ.

Ánh trăng vặn vẹo.

Chiếu rọi xuống vô số quang ảnh đan xen dày đặc, cả vùng núi hoang như phủ lên một lớp sa mỏng hư ảo, thật giả khó phân biệt!

Một cỗ áp lực vô hình khổng lồ lan tỏa, như thể vô số ánh mắt tĩnh lặng mở ra trong bóng tối. "Tê!" Đồng tử Ngô Tranh co rút mạnh.

Cảm giác của Tông sư khiến hắn cảm nhận rõ ràng sự quỷ dị và rộng lớn của trận pháp này, lòng bàn tay nắm chặt chuôi đao ứa ra mồ hôi lạnh. "Thần tích...

Thiên Hữu Bệ hạ!" Quách Chấn Hào chân run rẩy có chút mềm nhũn.

Môi run run, nhìn bóng Lâm Tẫn, sự kính sợ khó tả bằng lời, người càng cúi thấp hơn.

Binh tốt Thiên Uy Doanh phía sau hắn càng kinh hãi thất sắc.

Cảnh tượng thay đổi trời đất trước mắt này, vượt xa giới hạn nhận thức của bọn họ, chỉ còn lại sự sợ hãi sâu sắc đối với hoàng quyền.

Lâm Tẫn cảm thụ sức mạnh bao la của trận pháp bao trùm, trong lòng hài lòng.

Uy lực của "Thiên Ảnh Tàng Phong Trận" này, vượt xa dự kiến!

Không phải là sự cuồng mãnh dời non lấp biển.

Mà là sự khống chế tinh mật như mạng nhện, vô chỗ không có, hoàn mỹ phù hợp với đặc tính của Ảnh Sát Vệ!

Hắn tâm niệm vừa động.

Mặt gương đồng lơ lửng trên đỉnh Vân Bình Sơn, là hạch tâm trận pháp, đột nhiên hóa thành một luồng lưu quang bay về tay hắn.

Thân gương ấm áp, trên đó những vết nứt băng liệt li ti dường như có u quang lưu chuyển. "Lâm Uyên, trận pháp này giao cho ngươi, hậu sơn Vân Bình, an nguy của Giả tiên sinh, đều gắn liền với ngươi và Ảnh Sát Vệ!" Lâm Tẫn đưa gương đồng ra. "Thần, lĩnh chỉ!" Lâm Uyên nhận lấy gương đồng, thản nhiên đáp.

Ngón tay chạm vào gương trong khoảnh khắc.

Khí tức của hắn khẽ ngưng lại, trong nháy mắt liền thiết lập liên hệ với hạch tâm trận pháp, hoàn toàn chưởng khống!

Thủ thế khẽ động.

Bá!

Bá!

Bá!

Ba trăm Ảnh Sát Vệ như mực tan vào nước, lặng lẽ chìm vào bóng tối xung quanh, khoảnh khắc biến mất!

Một cỗ cảm giác giám sát âm hàn thấu xương, vô chỗ không có đột nhiên giáng xuống!

Dường như mỗi một góc đều tiềm phục bóng tối chết người.

Trong số binh tốt Thiên Uy Doanh.

Vốn có mấy binh tốt mang ý đồ quỷ quái, muốn nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn, trong khoảnh khắc như rơi vào hầm băng, mặt mày tái mét, mồ hôi lạnh túa ra!

Chạy trốn?

Ý niệm vừa khởi, liền cảm thấy gáy lạnh toát!

Trước mặt đại trận quỷ dị và Ảnh Sát Vệ thần xuất quỷ một này, kết cục của kẻ tự ý rời đi chỉ có một – chết!

Lâm Tẫn nhìn thấy trong mắt, khóe miệng khẽ nhếch.

Có Lâm Uyên vị Tông sư Chỉ huy sứ này tọa trấn, ba trăm Ảnh Sát Vệ Cửu phẩm đỉnh phong như cánh tay chỉ huy phục kích ám sát.

Lại có Thiên Ảnh Tàng Phong Trận hư thực khó phân này làm căn cơ.

Hậu sơn Vân Bình lúc này – vững như thành đồng vạc sắt!

Trong lòng hắn quyết đoán: "Dù là Đại Tông sư, muốn vô thanh vô tức tiềm nhập hoặc cưỡng hành công phá, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng!" Hắn quay sang Giả Tư Hiệp đang ngồi xổm trên đất

nắm đất, ngữ điệu trịnh trọng: "Giả tiên sinh, nơi đây an toàn vô lo, khoảng thời gian sắp tới, trọng trách bồi dưỡng khoai tây, tạo phúc vạn dân, xin nhờ tiên sinh rồi!" Giả Tư Hiệp phủi đất đứng dậy, ánh mắt rực sáng: "Bệ hạ cứ yên tâm!

Thần nhất định dốc hết toàn lực!

Không phụ trọng thác của Bệ hạ!" Lâm Tẫn gật đầu, đi đến trước mặt hơn hai ngàn binh tốt Thiên Uy Doanh, ánh mắt như điện quét qua: "Kể từ hôm nay, các ngươi thoát ly Thiên Uy Doanh, biên chế thành Cố Điền Doanh, trực thuộc biên ngoại của Hộ Bộ!

Tại đây nghe lệnh Giả tiên sinh, chuyên tâm nông sự!" Giọng hắn đột nhiên cao vút, mang theo uy nghiêm và lời hứa không thể nghi ngờ: "Kẻ nào tận tâm chức trách, biểu hiện xuất sắc, qua đề nghị của Giả tiên sinh, trẫm có thể miễn trừ thân phận lao dịch của các ngươi!" "Lại còn có cơ hội thăng quan tiến tước!

Sống hay chết, làm nô hay làm quan, đều nằm trong một niệm của các ngươi!" Lời vừa dứt.

Mọi người Thiên Uy Doanh ban đầu im lặng như tờ, sau đó bùng phát ra sự xao động khó tin, ngay sau đó chính là cuồng hỉ!

Miễn trừ lao dịch!

Thăng quan tiến tước!

Đối với những tội nhân gần như đã bị tuyên án tử hình này mà nói, chẳng khác nào ánh sáng bừng lên trong bóng tối!

Sau sự kinh ngạc và cuồng hỉ ngắn ngủi.

Hơn hai ngàn người như sóng lúa đổ rạp, đồng loạt quỳ xuống đất, tiếng hô hoán run rẩy vì kích động, hòa thành một dòng thác: "Đa tạ Bệ hạ long ân!

Ngô hoàng vạn tuế!

Vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" Tiếng sơn hô vang vọng dưới sự bao trùm của Thiên Ảnh Tàng Phong Trận, mang theo sự cuồng nhiệt của kiếp sau sống sót và hy vọng tái sinh.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Quay sang Quách Chấn Hào: "Quách Ái khanh, mau chóng truyền thụ cách dùng Khúc Viên Lê cho Giả tiên sinh và mọi người Cố Điền Doanh, trâu cày vừa đến, lập tức cày sâu xới kỹ, sau khi đạt tiêu chuẩn thì trồng khoai tây ngay lập tức!" "Thần tuân chỉ!" Quách Chấn Hào vội vàng lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn vẫy vẫy tay, nở một nụ cười khích lệ với Giả Tư Hiệp. "Ngô Tranh, hồi cung!" "Tuân chỉ!" Ngô Tranh nghiêm nghị đáp lời.

Chương 62

Lâm Uyên giơ tay hư vẽ, bức tường ánh sáng mông lung phía trước im lặng nứt ra một khe hở.

Hắn cúi người thật sâu: "Cung tiễn Bệ hạ!" Lâm Tẫn dưới sự hộ tống của Huyền Giáp Cấm Quân, xuyên qua khe hở rời đi.

Ngoài núi.

Gió đêm se lạnh, Lâm Tẫn ghìm ngựa quay đầu nhìn Vân Bình Sơn trong màn đêm. "Ngô Thống lĩnh, truyền chỉ Công Bộ!" "Mau chóng phái thợ đến hậu sơn Vân Bình, xây sửa nhà cửa cho Giả tiên sinh và Cố Điền Doanh, vật tư nhất định phải ưu tiên đảm bảo, không được thiếu hụt!" Ngô Tranh nghiêm nghị đáp: "Vâng, Bệ hạ!" Lâm Tẫn ngẩng đầu nhìn vầng trăng không mấy sáng tỏ trên Vân Bình, đôi mắt khẽ híp lại, hàn mang lưu chuyển: "Căn cơ họa loạn lương thực đã vững, bước tiếp theo...

Đến lúc thanh lý đám sâu mọt cuối cùng trên triều đường rồi!"...

Hoàng Thành, Tần phủ.

Tần Tung ngồi đoan chính trên ghế thái sư, năm ngón tay lún sâu vào tay vịn gỗ tử đàn, những vết nứt như mạng nhện im lặng lan rộng.

Uy áp lan tỏa khắp đại sảnh.

Đèn lồng hai bên lập lòe không ngừng, ánh sáng nhảy múa trên khuôn mặt âm trầm của hắn.

Quản gia cúi đầu đứng hầu, mồ hôi lạnh chảy dọc thái dương.

Phủ Thủ phụ bị Cẩm Y Vệ bao vây như thùng sắt.

Các quan viên chỉ có thể nhân lúc đêm tối, chen vào kẽ hở giữa các phòng để mạo hiểm truyền tin tức về biến động triều đường hôm nay.

Quản gia không dám có chút sơ sót nào, từng chữ từng câu thuật lại thủ đoạn lôi đình của Hoàng đế. "A..." Không biết qua bao lâu, một tiếng cười lạnh lẽo phá tan sự tĩnh mịch.

Tần Tung từ từ thu lại uy áp, đứng dậy, đáy mắt đục ngầu ẩn hiện hàn quang: "Có chỗ dựa, khí phách quả nhiên bất đồng!" Hắn khẽ dừng lại, hỏi: "Tiểu hoàng đế kia, là muốn Lại Bộ phối hợp Hình Bộ phục tra bách quan?

Còn muốn tru di cửu tộc của Đỗ Thụy?" "Vâng, lão gia." Quản gia vội vàng gật đầu. "Thẩm tra bách quan?" Khóe miệng Tần Tung cong lên một độ cong lạnh lẽo: "Chẳng qua là một cái cớ, mượn cơ hội nhúng tay vào Lại Bộ mà thôi." Ánh mắt hắn chuyển sang quản gia, lời nói kinh người: "Đi nói với Đỗ Thụy, một mạng người và đầu của cửu tộc, cái nào nặng hơn?

Hắn tự sẽ hiểu!" Ngữ khí bình đạm, như thể đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Quản gia nội tâm kịch chấn, lập tức lĩnh hội, không dám hỏi nhiều, cung kính cúi người đáp: "Vâng!" "Khoan đã." Tần Tung gọi hắn lại: "Ngươi vừa nói, Huyền Giáp Cấm Quân áp giải vật nặng bí ẩn, từ Tây Môn xuất thành, đi về phía Tây Bắc?

Ngay cả tiểu hoàng đế kia cũng đích thân đi?" "Thiên chân vạn xác!" Tần Tung bước chậm ra ngoài sảnh, chắp tay nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, các khớp ngón tay vô thức cử động.

Thứ gì, đáng giá đến mức phải huy động lớn như vậy?

Phía Tây Bắc...

Mắt hắn tinh quang chợt lóe, một ý niệm táo bạo chợt nảy ra:

"Chẳng lẽ... cảnh giới Lục Địa Thần Tiên mà Tiên Đế nói, cũng không phải chính đạo?" Tây Bắc có gì?

Vân Bình Sơn, Huyền Độc Giáo!

Năm đó Huyền Độc Giáo bị diệt, đan dược quỷ dị mà bọn chúng luyện chế được Lâm Tẫn thu về, giả vờ chôn vùi, thực ra không rõ tung tích.

Nay Huyền Giáp Cấm Quân lại áp giải vật bí ẩn đến Vân Bình Sơn...

Trong lòng Tần Tung nghi ngờ dấy lên. "Ảnh Tử!" Hắn đột nhiên quát khẽ.

Đèn lồng trong sảnh ứng tiếng lập tức tắt ngúm!

Một bóng đen một tay từ hư vô chui ra, một gối quỳ sau lưng Tần Tung.

Trải qua thời gian này dùng dược liệu quý giá chữa thương, kết hợp bí pháp trùng tạo kinh mạch.

Vết thương cụt tay không những không phế võ công của hắn, trái lại còn khiến hắn phá rồi lập, giờ đã là đỉnh phong Tông sư, nửa bước Đại Tông sư cảnh! "Đi một chuyến Vân Bình Sơn." Giọng Tần Tung lạnh lẽo: "Xem xem trong xe kéo kia, rốt cuộc chứa thứ gì không thấy ánh sáng!" Ảnh Tử thản nhiên cúi chào, thân ảnh như u linh hòa vào bóng tối, biến mất vô tung.

Tần Tung như thể không có chuyện gì xảy ra.

Thản nhiên giơ tay, chân khí ở đầu ngón tay khẽ phun ra, đèn lồng đã tắt lại lần nữa bùng cháy.

Khóe miệng hắn cong lên một nụ cười quỷ dị, đối với ngọn lửa lập lòe thì thầm: "Lâm Tẫn...

Triều đường này, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, cho ngươi thì sao?" "Chỉ là... ngươi tiếp được không?

A a..." Sửu thì tam khắc (khoảng 2 giờ 45 phút sáng).

Lâm Tẫn đạp màn đêm trở về hoàng cung.

Liếc nhìn đồng hồ cát, mày khẽ nhíu lại, trong lòng thoáng qua một tia do dự: "Giờ này, ái phi hẳn đã ngủ, đi hay không đi?" Đang lúc do dự.

Hải công công đã cung kính tiến lên, giọng điệu mang theo vẻ mệt mỏi khó che giấu: "Bệ hạ, nương nương lúc trước đã sai người đến bẩm, nói rằng đêm nay... cùng Yến Chỉ huy sứ đồng tháp mà ngủ." Lâm Tẫn nghe lời ngẩn ra, sau đó lắc đầu cười khổ.

Được!

Khỏi phải băn khoăn.

Trên long tháp, lại không có chỗ cho Thiên Tử như hắn dung thân!

Chẳng qua... long tháp kia rộng rãi, nằm ba người dư sức.

Nếu đi, hắn chắc chắn phải ngủ ở giữa!

Ý niệm này vừa khởi, liền bị chính hắn mạnh mẽ dập tắt.

Yến Kinh Tuyết là thần tử của hắn.

Đường đường chủ nhân Đại Uyên, há có thể có ý nghĩ vượt phận này?

Còn về thân phận của Yến Kinh Tuyết có tư cách ngủ cùng quý phi hay không, thân là kẻ xuyên việt với tư tưởng khai phóng, hắn không hề để ý.

Hắn thu lại tâm thần, xoay người bước vào Ngự Thư Phòng, ngồi xuống long ỷ, tùy ý vẫy tay: "Trẫm đã biết." Khóe mắt liếc qua vẻ mặt

mệt mỏi của Hải công công, bên môi cong lên một nụ cười nhạt: "Hải công công, ngươi cũng xuống nghỉ ngơi đi." Hải công công vội vàng xua tay: "Bệ hạ còn chưa an giấc, lão nô há dám nghỉ ngơi trước?" Lâm Tẫn khóe miệng nở một nụ cười ý vị thâm trường: "Vậy thì tốt, trẫm nửa tháng này đều không định ngủ, ngươi cứ ở đây bầu bạn với trẫm." "Cái này..." Hải công công lập tức nghẹn lời, trên mặt toàn là kinh ngạc.

Bệ hạ là Cửu Ngũ Chí Tôn, tu vi thông huyền.

Đừng nói nửa tháng, ngay cả một tháng không ngủ cũng là chuyện bình thường.

Nhưng hắn chỉ là tu vi Tứ phẩm bé nhỏ, làm sao chịu nổi sự rèn luyện như vậy? "Thôi được rồi." Lâm Tẫn vẫy tay áo khẽ cười: "Lui xuống nghỉ ngơi đi, trẫm tự có tính toán." Ngữ khí tuy nhạt, nhưng lại toát ra uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Hải công công thấy Hoàng đế thần sắc quyết đoán, không dám từ chối nữa, cúi chào thật sâu: "Tạ Bệ hạ thể tuất, lão nô cáo lui!" Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh mịch.

Lâm Tẫn cho lui tất cả thị tòng, bước vào nội điện, ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp.

Đôi mắt khẽ nhắm, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, bắt đầu vận hành đại chu thiên.

Tuy đã bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là sơ kỳ.

Thác Bạt Hoành thiên phú dị bẩm, khó bảo đảm sẽ không có tiến bộ nữa.

Dù có Vô Tướng Long Ẩn làm át chủ bài, nhưng giang hồ sóng ngầm cuồn cuộn, há có thể chỉ dựa vào một kỹ năng mà cao gối không

lo?

Nến tàn.

Một luồng thần phong trong lành xuyên qua cửa sổ, nhẹ nhàng lướt vào phòng.

Ánh sáng mờ nhạt buổi sớm xuyên qua song cửa chạm khắc, lặng lẽ bò lên nhuyễn tháp, chiếu lên khuôn mặt tuấn lãng kiên nghị của Lâm Tẫn dù hắn đang nhắm chặt hai mắt.

Một đêm dài khổ tu tĩnh tọa.

Chân khí vô số lần như sóng giận dữ xung kích bức tường vô hình, cuối cùng lại chỉ đổi lấy một khoảng trống rỗng chết chóc sâu trong đan điền.

Bất kể hắn vận chuyển chu thiên điên cuồng thế nào, hao cạn khí hải rồi lại dẫn nạp linh khí thiên địa.

Năng lượng hùng hậu tràn vào như trâu đất xuống biển, không thể nuôi dưỡng chân khí trong cơ thể dù chỉ nửa phần.

Căn cơ tượng trưng cho cảnh giới kia.

Lại như tảng đá không hề nhúc nhích, bị một gông xiềng vô hình khóa chặt!

Hắn cuối cùng cũng nhận ra sự thật tàn khốc này!

Gói quà lớn tân thủ mà Hệ thống cấp, hóa ra lại là thứ dùng một lần!

Chương 63

"Chậc!" Lâm Tẫn đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một tia phiền não khó nén.

Cảnh giới của Thác Bạt Hoành chắc chắn ngày càng tiến bộ, nếu bản thân hắn không thể đột phá, cuối cùng sẽ có một ngày, e rằng đại họa lâm đầu!

Trước đó, hắn nhất định phải tìm ra phương pháp phá cục. "Thống tử!" Lâm Tẫn đứng dậy hoạt động cổ cứng ngắc, tâm niệm cấp chuyển: "Có công pháp bí cấp nào không?

Mau chóng đưa trẫm vài bản!" Xung quanh tĩnh mịch, không có hồi đáp.

Hệ thống trầm mặc như chết.

Lâm Tẫn cười nhạt một tiếng, bất đắc dĩ đảo mắt.

Đúng lúc định dò xét thêm.

Bên ngoài Ngự Thư Phòng đột nhiên vang lên giọng nói cấp bách của Chu Quân, mang theo sự kinh hoàng khó kiềm chế: "Bệ hạ!

Thần Chu Quân có việc thập vạn hỏa cấp, khẩn thỉnh cận kiến!" Lâm Tẫn mày kiếm khẽ nhíu lại, bước đến sau long án, trầm giọng nói: "Tuyên!" Chu Quân nhanh chóng bước vào, không màng nghi thái, cúi người liền bái: "Khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn ngồi đoan chính trên long ỷ, ánh mắt như đuốc: "Chuyện gì khiến Ái khanh thất thố đến vậy?" Chu Quân đứng dậy, giọng nói vẫn còn run rẩy: "Bệ hạ, Lại Bộ Thượng Thư Đỗ Thụy... trong phủ treo cổ... tự tận rồi!" "Ồ?" Lâm Tẫn mặt trầm xuống, tuy có ý nộ, nhưng không tỏ ra quá kinh ngạc.

Lại Bộ tuy hủ bại.

Nhưng Đỗ Thụy thân là đại quan nhị phẩm, tội không đến chết.

Tuyệt đối sẽ không vì một câu "tru cửu tộc" của hắn ngày hôm qua mà kinh sợ tự sát.

Trong đó chắc chắn có kẻ thúc đẩy!

Người chết như đèn tắt, vạn sự đều nghỉ.

Đỗ Thụy vừa chết, tất cả tội trách đều có thể đổ lên người hắn, bảo toàn dư đảng, cũng có thể đổi lấy tính mạng cửu tộc của hắn! "A." Lâm Tẫn khớp ngón tay khẽ gõ long án, phát ra một tiếng cười lạnh lẽo: "Xem ra vị Thủ phụ đại nhân 'bệnh' của trẫm kia, tuy không lâm triều, nhưng đối với phong vân triều đường, vẫn là... nhìn rõ như ban ngày a!" Chu Quân cũng là người có tâm tư minh mẫn, chợt bừng tỉnh: "Bệ hạ chi ý, là Tần Tung... bức bách Đỗ Thụy tự tận?" "Hà tất bức bách?" Lâm Tẫn lắc đầu, ánh mắt sắc bén: "Đỗ Thụy cũng không phải kẻ ngu, hắn chết, đối với bọn chúng đều có lợi, đối với cửu tộc của hắn, lại càng là sinh cơ!" Ngữ thanh hơi ngừng.

Ngón tay Lâm Tẫn đang gõ bỗng nhiên dừng lại, đáy mắt hàn quang bùng lên, đoạn nhiên quát: "Chu Quân tiếp chỉ!" Chu Quân "Phốc thông" quỳ sụp xuống! "Kể từ hôm nay, giao cho ngươi kiêm nhiệm Lại Bộ Thượng Thư!

Nghiêm tra danh sách bách quan, bất luận sau lưng bọn chúng cội rễ phức tạp đến mức nào, nhất định phải cho trẫm nhổ tận gốc rễ!" Giọng Lâm Tẫn lạnh như băng.

Chu Quân toàn thân run lên, trán chạm đất: "Thần, lĩnh chỉ!" "Đồng thời, dẫn thuộc hạ Hình Bộ, tra phong tất cả phú thương, cửa hàng có liên quan đến Tần Tung, tịch thu tài sản của bọn chúng, toàn bộ xung nhập quốc khố!

Kẻ nào dám cản trở –" Lâm Tẫn từng chữ từng chữ một dừng lại, mỗi chữ như dao: "Giết, không, tha!" Đáy mắt Chu Quân lóe lên vẻ kinh hãi, lập tức bị sự hưng phấn cuồn cuộn thay thế!

Bệ hạ, cuối cùng cũng muốn thu lưới!

Chặt đứt tất cả vây cánh của lão tặc Tần Tung, khiến hắn cô lập không nơi nương tựa, rồi lại tung ra một đòn lôi đình! "Cẩm Y Vệ, Huyền Giáp Cấm Quân, đều do ngươi điều khiển!" Giọng Lâm Tẫn trầm ngưng, chắc nịch: "Trẫm chỉ có một yêu cầu: trong thời gian ngắn nhất, dọn dẹp sạch sẽ cung cấm Hoàng Thành!

Còn phải đào đất ba thước, cho trẫm tìm ra núi vàng biển bạc mà Tần Tung cất giấu trong bóng tối!" Trước đó tiếp quản Hộ Bộ, sổ sách phức tạp chồng chất, vô số vàng bạc đã bằng thủ đoạn bí mật thất thoát không dấu vết.

Khoản tài sản khổng lồ này, chắc chắn đã rơi vào túi Tần Tung.

Tìm được khoản tài này, khó khăn của quốc khố Đại Uyên, lập tức có thể giải quyết!

Chu Quân hít sâu một hơi, đè xuống sóng to gió lớn trong lòng, trong mắt bùng lên ánh sáng quyết đoán chưa từng có, dứt khoát mạnh mẽ nói: "Thần, lĩnh chỉ!

Bệ hạ cứ yên tâm, thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không chết không ngừng!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Đợi Chu Quân rút khỏi Ngự Thư Phòng, đôi mắt Lâm Tẫn hàn mang bùng lên, như có thực chất đâm xuyên hư không, hàn ý khắp người lan tỏa: "Lão tặc, trẫm muốn xem, ngươi còn có thể... giãy giụa được bao lâu!" Sưu!

Lời vừa dứt, một tiếng xé gió khẽ vang lên.

Thân ảnh Lăng Hồng như quỷ mị lóe vào, một gối quỳ xuống đất,

cung kính hành lễ: "Bệ hạ!" Lâm Tẫn thu liễm sát ý, trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng: "Làm không tồi!" Hai đồ giám tông môn thành công điểm sáng, Lăng Hồng lập công lớn.

Nếu không có hai kỳ binh Ảnh Sát Vệ và Thiên Ảnh Tàng Phong Trận, phòng ngự Vân Bình Sơn quả thực là khó khăn. "Hả?" Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua Lăng Hồng.

Rơi vào một thân ảnh khác đang chậm rãi bước vào phía sau hắn, nhìn từ trên xuống dưới, mày khẽ nhíu lại, hơi kinh ngạc nói: "Ngươi... sao cũng quay lại rồi?" "Thần, Ngụy Cảnh Nhiên, khấu kiến Bệ hạ!" Người đến chính là đệ tử hạch tâm Lưu Vân Kiếm Tông, Ngụy Cảnh Nhiên!

Mặc kiếm bào màu xanh nhạt, lưng đeo trường kiếm.

Lưỡi kiếm tuy chưa rút khỏi vỏ, nhưng kiếm ý sắc bén đã ẩn chứa chờ phát.

Trên mặt hắn không còn vẻ bi thương oán hận ngày xưa, chỉ còn lại sự kiên nghị, trong mắt tâm niệm rực sáng.

Lăng Hồng chắp tay bẩm báo: "Bệ hạ, Lưu Vân Kiếm Tông đã cáo thị giang hồ, hiệu trung triều đình, vĩnh không phản bội!" Hắn dừng một chút, ánh mắt lướt qua Ngụy Cảnh Nhiên đang quỳ một gối bên cạnh, thần sắc hơi phức tạp: "Ngoài ra, người này đã được định là tông chủ kế nhiệm, Lưu Vân Kiếm Tông đặc biệt phái hắn đến, nguyện ở bên cạnh Bệ hạ đảm nhiệm thị vệ, để biểu thị lòng trung thành son sắt!" Lâm Tẫn ngưng thị vẻ trung thành và kính cẩn của Ngụy Cảnh Nhiên, đáy lòng dâng lên một tia cười khổ bất đắc dĩ.

Con tin?

Lưu Vân Kiếm Tông này, thực lực tuy không phải đỉnh tiêm, nhưng nhãn quang cũng không tồi.

Có tiền đồ! "Bình thân." Lâm Tẫn tùy ý phất tay.

Một luồng chân khí hùng hậu khó chống đỡ nhưng lại tinh diệu đến từng chi tiết từ không trung sinh ra, vững vàng nâng Ngụy Cảnh Nhiên đứng dậy, không cho phép kháng cự nhưng cũng không làm hắn tổn hại chút nào. "Tạ Bệ hạ!" Ngụy Cảnh Nhiên cung kính tạ ân.

Ánh mắt Lâm Tẫn như điện, lời nói lạnh lẽo: "Trẫm cho ngươi kỳ hạn một tháng, nếu không thể đột phá đến Cửu phẩm, thì hãy trở về kiếm tông của ngươi, bên cạnh trẫm, không giữ kẻ vô dụng!" Thực ra!

Với thiên phú đạt Bát phẩm ở tuổi còn trẻ của Ngụy Cảnh Nhiên, đã thuộc hàng thượng thừa!

Khổ nỗi... không chịu nổi Lâm Tẫn bật hack!

Bất kỳ một Ảnh Sát Vệ nào cũng có thể lấy mạng hắn trong nháy mắt.

Trong mắt Hoàng đế, Bát phẩm, quả thực không đủ xem! "Có làm được không?" Lâm Tẫn bức hỏi, giọng như sắt lạnh.

Hắn biết.

Trước đây vì người yêu bị Đoạn Nhạc Môn làm hại, đạo tâm nhiễm bụi, tu vi đình trệ.

Nay đại thù đã báo phần lớn, tâm ma dần tiêu tan, đạo tâm vững chắc, trong vòng một tháng xung kích Cửu phẩm, không phải là vô vọng!

Ngụy Cảnh Nhiên đôi mắt kiên định, nặng nề ôm quyền, giọng nói dứt khoát mạnh mẽ: "Thần, nhất định không phụ kỳ vọng của Bệ hạ!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu. "Bệ hạ." Lúc này, Lăng Hồng nét mặt ngưng trọng tiến lên: "Thần vừa về Hoàng Thành, thuộc hạ bẩm báo, Lãm Nguyệt Các có dị động." "Ồ?" Lâm Tẫn mày kiếm khẽ nhướng:

"Nói rõ hơn." Lăng Hồng gật đầu, khẽ giơ tay ra hiệu.

Hai Cẩm Y Vệ đáp lời hành động, bưng lên hơn mười phong mật tín đặt lên long án.

Lăng Hồng nói: "Bệ hạ, đây là mật tín được tiệt hoạch sáng sớm hôm nay, chưa kịp đưa đến Lãm Nguyệt Các." Lâm Tẫn tùy tay lấy một phong, mở ra đọc.

Trong khoảnh khắc.

Dung mạo tuấn lãng của hắn âm trầm như mực, không khí trong Ngự Thư Phòng như đông đặc lại.

Một cỗ nộ ý đế vương như có thực chất oanh nhiên giáng xuống, trầm trọng như trời sập!

Cương khí trên người Lăng Hồng lưu chuyển, miễn cưỡng ưỡn thẳng lưng để chống đỡ.

Ngụy Cảnh Nhiên một bên lại như bị trọng kích, thân thể kịch liệt chấn động, nếu không phải Lăng Hồng kịp thời đỡ lấy, e rằng đã quỳ sụp ngay tại chỗ!

Lâm Tẫn từng phong từng phong lật xem, sắc mặt tái mét, giữa hai hàng lông mày hàn ý lạnh lẽo gần như muốn đóng băng không khí!

Bầu không khí trong Ngự Thư Phòng bị áp bức đến cực điểm! "Phanh!" Một tiếng nổ vang!

Lâm Tẫn phẫn nộ một chưởng vỗ xuống, long án gỗ tử đàn cứng rắn vô cùng lập tức vỡ nát!

Tấu chương và mật tín oanh nhiên tứ tán bay vung vãi! "Hỗn trướng!

Chương 64

Một lũ sâu mọt đáng chết vạn lần!" Lâm Tẫn đột nhiên gầm lên giận dữ, tiếng vang chấn động ngói lợp!

Nội dung mật tín, việc mua quan bán tước, hối lộ thỉnh cầu đã là chuyện bình thường.

Điều khiến hắn giận dữ nhất, là một phong trong số đó: Thương Hà Thành trước đây gặp ôn dịch, dân chúng lầm than, xác chết đói khắp nơi!

Triều đình rõ ràng đã ban phát khoản tiền cứu trợ thiên tai, vậy mà tri phủ địa phương lại ôm vào túi riêng, tư thông bán đi!

Tên cẩu quan này lại còn dám đem số tiền tham ô được gửi cho Tần Tung!

Mỹ danh gọi là hiếu kính!

Tội đáng vạn chết!

Lăng trì cũng không quá đáng!

Sau vài hơi thở.

Lâm Tẫn mới miễn cưỡng áp xuống cơn nộ hỏa ngút trời, thu liễm uy áp, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: "Thương Hà Thành, địa phận ở đâu?" Lăng Hồng không đáp.

Ánh mắt lại khẽ liếc nhìn Ngụy Cảnh Nhiên.

Đáy mắt Ngụy Cảnh Nhiên vẻ bi thương chợt lóe rồi vụt tắt, trầm giọng bẩm báo: "Bệ hạ, Thương Hà Thành... ngay dưới Lưu Vân Sơn Mạch!" "Hả?" Lâm Tẫn lập tức liên tưởng đến điều gì đó.

Triệu Thư Dao, chính là đến thành này cứu trợ bá tánh bị ôn dịch?

Ngụy Cảnh Nhiên trước đó từng nói.

Con gái tông chủ Triệu Thư Dao không đành lòng thấy bá tánh chịu khổ, dẫn đệ tử xuống núi cứu chữa, trên đường về bị Đoạn Nhạc Môn cướp bóc.

Lâm Tẫn vốn tưởng, ôn dịch đã được giải quyết.

Nay xem ra.

Bá tánh Thương Hà Thành vẫn chìm sâu trong biển lửa, thiếu lương thiếu thuốc, gần như tuyệt cảnh!

Cứ kéo dài, cả thành đô sẽ hóa thành quỷ vực!

Nghĩ đến đây.

Khớp xương Lâm Tẫn nắm chặt kêu răng rắc, sát ý quanh người bắn ra như lợi kiếm xuất vỏ: "Ngụy Cảnh Nhiên nghe chỉ!" Ngụy Cảnh Nhiên tâm thần run lên, lập tức quỳ xuống.

Lâm Tẫn ngữ tốc cực nhanh, từng chữ như đinh đóng cột: "Trẫm phong ngươi làm Cẩm Y Vệ Bách Hộ!" "Lập tức dẫn một trăm Cẩm Y Vệ, cùng hai Thái Y, hỏa tốc đến Thương Hà Thành!" "Mệnh Lưu Vân Kiếm Tông dốc toàn lực xuống núi hiệp trợ, nhất định phải tận trừ ôn dịch, an định dân sinh!" Lời chưa dứt.

Hắn đã ném mạnh phong mật tín vạch trần Thương Hà Thành xuống trước mặt Ngụy Cảnh Nhiên.

Giọng điệu đột nhiên cao vút, lẫm liệt như gió bấc mùa đông: "Tri phủ Thương Hà Thành và một đám quan lại can dự vào chuyện này...

Ngươi, biết nên xử trí thế nào không?" Ngụy Cảnh Nhiên mắt quét qua nội dung mật tín, trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Một cỗ sát khí lạnh lẽo từ trên người hắn bốc lên.

Giả sử tri phủ Thương Hà Thành mở kho phát lương, cứu chữa bá

tánh, Triệu Thư Dao có lẽ đã không xuống núi cứu chữa ôn dịch, tự nhiên sẽ không bị Đoạn Nhạc Môn bắt cóc!

Cũng có nghĩa là!

Tri phủ Thương Hà Thành, cũng coi như là một trong những kẻ đồng lõa dẫn đến cái chết của Triệu Thư Dao! "Thần minh bạch!

Thần, lĩnh chỉ!" Hắn nặng nề khấu đầu một cái, không còn chút do dự nào, chợt đứng dậy!

Khoảnh khắc xoay người!

Trường kiếm trong vỏ sau lưng phát ra một tiếng ngâm khát máu trầm thấp.

Như thể cảm ứng được sát ý sôi trào của chủ nhân, thân kiếm chưa động, nhưng hàn phong thấu xương đã xuyên vỏ mà ra!

Lâm Tẫn liếc nhìn bãi chiến trường bừa bộn khắp nơi, sát cơ không giảm: "Quan lại liên quan đến mật tín, bất luận thân ở đâu, nhất luật giết không tha!" "Tuân chỉ!" Lăng Hồng nghiêm nghị lĩnh mệnh, nhanh chóng lui xuống sắp xếp.

Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh mịch.

Chỉ còn lại mảnh gỗ tử đàn vỡ nát và giấy tờ tán loạn.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trước cửa, mày kiếm nhíu chặt, chìm vào trầm tư.

Những phong mật tín vừa rồi, tám chín phần mười đều từ phía Bắc Đại Uyên mà đến.

Từ đó có thể thấy.

Quyền thế Tần Tung tuy thịnh, nhưng vây cánh của hắn vẫn chưa thể thâm nhập sâu vào phần lớn phía Nam.

Điều này cũng nằm trong dự liệu.

Phương Nam vốn là nơi các thế gia môn phiệt chiếm cứ, gốc rễ sâu dày, Tần Tung muốn nhúng tay thâm nhập, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng!

Tâm niệm Lâm Tẫn xoay chuyển như điện.

Hiện tại tạm thời không nên động thủ với các thế gia này, động một ly kéo toàn thân!

Đặc biệt!

Trong số đó không thiếu những kẻ gốc rễ sâu dày, truyền thừa ngàn năm, thế lực khổng lồ, mức độ khó nhằn vượt xa Tần Tung.

Tuy nhiên, bọn họ chưa bao giờ xem triều đình ra gì.

Nhưng lúc này.

Tuyệt đối không phải thời cơ để xé rách mặt với bọn họ!

Việc cấp bách trước mắt, chỉ có hai: Một là quét sạch sâu mọt triều đình, chỉnh đốn quan lại!

Hai là kiên quyết chống cự Lang Đình thiết kỵ nam hạ, cố thủ quốc môn! "Ai..." Lâm Tẫn thở dài một hơi trọc khí, khóe miệng cong lên một tia chua chát: "Tích tệ của Đại Uyên này, quả thực là ngàn vết trăm lỗ!" "Bệ hạ!" Đúng lúc này!

Thân ảnh Trình Liệt như một tia chớp đen xé rách sự yên tĩnh của cung uyển, từ xa nhanh chóng lao đến!

Trán hắn gân xanh nổi lên, mồ hôi hạt mưa lăn dài, hô hấp nặng nề như tiếng phong tương cũ nát.

Trên mặt là vẻ hoảng hốt và ngưng trọng chưa từng có.

Thậm chí không màng nghi thái, kinh hãi lao đến gần.

Lâm Tẫn hư đỡ cánh tay: "Chuyện gì mà vội vàng đến vậy?" Trình Liệt nuốt nước bọt một cách mạnh mẽ, vội vàng nói: "Bệ hạ!

Bắc cảnh... tám trăm dặm quân báo khẩn cấp!" "Nói!" Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, giọng trầm đục như sấm rền vang qua.

Trình Liệt cố kìm nén khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, đi thẳng vào vấn đề: "Đại quân Lang Đình đã tập kết!

Binh lực đã đạt đến hai mươi vạn, hơn nữa vẫn không ngừng tăng lên!" "Theo báo cáo của thám tử tiền tuyến, khí giới công thành của chúng ba ngày nữa tất sẽ chuẩn bị xong, đến lúc đó, công kích chắc chắn sẽ phát động!" Nghe vậy, Lâm Tẫn lông mày kiếm chợt nhíu chặt.

Y đã liệu trước Thác Bạt Hoành sẽ không trì hoãn quá lâu, nhưng không ngờ hành động của hắn lại nhanh chóng đến thế.

Ngay cả quân báo khẩn cấp tám trăm dặm, truyền đến đây cũng đã là chuyện hai ngày trước!

Điều này có nghĩa là… chậm nhất ngày mai, thiết kỵ Lang Đình sẽ đạp lên Trấn Huyền Đài!

Dựa vào Bắc Cảnh quân rời rạc như cát lúc này, dù có thiên hiểm Trấn Huyền Đài để dựa vào, muốn chống đỡ được một đòn dốc toàn lực đã ủ thế của Lang Đình, tuyệt đối không dễ dàng!

Huống hồ… nội bộ Bắc Cảnh quân, liệu có thực sự nguyện tử thủ, vẫn còn chưa định đoạt!

"Sau khi thánh chỉ truyền đạt, Bắc Cảnh quân có phản ứng thế nào?" Lâm Tẫn trầm giọng hỏi.

Họng Trình Liệt khẽ nuốt, khó khăn mở miệng, mỗi một chữ tựa như ma sát trên giấy nhám: "Hồi Bệ hạ, nội bộ Bắc Cảnh quân hiện giờ kính sợ và nghi kỵ rõ ràng." "Một bộ phận tướng lĩnh bị uy thế

Lục Địa Thần Tiên đủ để hủy thiên diệt địa của Thái Thượng Hoàng chấn nhiếp, trong lúc kinh hoàng, nguyện tử thủ Trấn Huyền Đài để bày tỏ lòng trung thành, còn một bộ phận khác… vẫn tụ tập ủng hộ Tần Tung, bọn họ cho rằng… cho rằng…" Nói đến đây, lời nói của hắn đột nhiên nhỏ như tiếng muỗi, dường như có ngàn cân gánh nặng đè lên đầu lưỡi.

Lâm Tẫn ánh mắt chợt lạnh: "Cho rằng điều gì?" Giọng Trình Liệt hạ thấp cực độ, mang theo nỗi sợ hãi khó tả: "Cho rằng Bệ hạ… lời hứa của Bệ hạ, còn không đáng tin cậy bằng lời hứa của Lang Đình…" Nói xong, toàn thân gân cốt Trình Liệt căng cứng, nín thở ngưng thần, dường như đã lường trước cảnh tượng thiên tử nổi giận, sấm sét vạn quân.

Tuy nhiên!

Mặt Lâm Tẫn vẫn bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng, lời nói đại nghịch bất đạo kia, bất quá cũng chỉ là gió thoảng qua tai.

"Ha…" Vài khắc sau, một tiếng cười lạnh khinh miệt thoát ra từ khóe môi y: "Có kẻ, quả nhiên không thấy quan tài không đổ lệ!" Đám tâm phúc của Tần Tung này, đã sớm bị quyền dục tẩy não hoàn toàn.

Kẻ mà bọn họ trung thành từ lâu đã không còn là triều đình, không còn là Hoàng đế, mà chính là Thủ phụ quyền khuynh triều chính kia!

Lúc này, chắc hẳn cũng đang ngóng trông lệnh của Tần Tung.

Chỉ tiếc là, hiện giờ Tần Tung bản thân khó giữ, bị mềm cấm trong thâm cung, làm sao còn có thể quan tâm đến Bắc Cảnh quân cách xa ngàn dặm này?

Chương 65

Biến cố đột ngột này, e rằng cũng khiến lòng dạ bọn chúng đại loạn, không biết theo ai.

Lâm Tẫn mày kiếm như đao, chợt nhếch lên, quyết đoán hạ lệnh: "Truyền chỉ Bắc Cảnh quân!" "Phàm tướng lĩnh nào lầm đường biết quay lại, dẫn quân kháng địch, nhất luật phong tước Bá Tước!

Nếu lập được đại chiến công, có thể tấn phong Hầu Tước!" Lời này vừa ra, đồng tử Trình Liệt chợt co rút, khó che giấu vẻ kinh ngạc!

Trong Bắc Cảnh quân tuy có một bộ phận lòng hướng về triều đình, nhưng rốt cuộc chỉ là thiểu số!

Sự trung thành lúc này, càng nhiều là bị uy hiếp bởi cảnh giới Lục Địa Thần Tiên đủ để hủy thiên diệt địa của Thái Thượng Hoàng chấn nhiếp!

Thái độ như cỏ đầu tường này, lại được phong tước ban thưởng?

Hành động này của Bệ hạ, quả thật khiến người ta khó hiểu!

"Mau đi làm đi!" Lâm Tẫn không nói thêm, phất tay ra hiệu.

Trình Liệt thấy vậy, dù có ngàn vạn nghi ngờ, cũng không dám hỏi thêm, cúi mình lĩnh mệnh, nhanh chóng lui xuống.

Lâm Tẫn hành động này, tự có thâm ý riêng.

Thời gian, là thứ xa xỉ nhất lúc này!

Lang Đình sắp công thành.

Mà Đại Tuyết Long Kỵ của Thương Sóc vẫn còn đang trên đường, có lẽ đang đau đầu nhức óc vì lương thảo, đến Trấn Huyền Đài ít nhất còn cần một tháng!

Trước đó, nếu Bắc Cảnh quân có thể cầm chân Lang Đình thêm một ngày, bách tính phía sau sẽ có thêm một phần cơ hội thở dốc, bớt đi một phần nỗi khổ ly tán!

Đây là thảm trạng mà Lâm Tẫn tuyệt đối không muốn thấy.

Huống hồ!

Nếu thực sự có thể dựa vào những người này để chặn được thiết kỵ Lang Đình, tứ ban tước vị thì có gì là không thể?

Nếu không chặn được, chiến tử sa trường, cái gọi là tước vị rốt cuộc cũng chỉ là trăng đáy nước, một màn nói suông mà thôi!

Ván cờ này, dù tính thế nào, Lâm Tẫn cũng đứng ở thế bất bại!

"Haizz!" Lâm Tẫn thu lại tạp niệm, thở ra một ngụm trọc khí thật sâu, ánh mắt phóng về phía chân trời xa xăm, khẽ tự ngữ: "Thương Sóc… hiện giờ hành quân đến đâu rồi?" Lương thảo, mãi mãi là tảng đá lớn treo trong lòng y.

Một ngày chưa giải quyết, một ngày chưa yên! 【Đinh!】 Ngay lúc này!

Âm thanh nhắc nhở quen thuộc mà kỳ dị của hệ thống, không chút dấu hiệu nào vang vọng trong đầu Lâm Tẫn! 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Nhạn Hồi thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?】 Ánh mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe!

Lời nhắc này đến đúng lúc, dường như đang giải đáp những lo lắng của y trong cõi u minh!

Nhạn Hồi thành, chính là một trong bảy thành trì tất yếu phải qua khi Đại Tuyết Long Kỵ tiến quân lên phía Bắc!

Hệ thống đã nhắc nhở, liền có nghĩa là Đại Tuyết Long Kỵ không những thuận lợi thông qua Nhạn Hồi thành, mà còn đã tập hợp đủ

lương thảo ở đó, tiếp tục hành trình lên Bắc.

Mà thành trì này, cũng dưới sự tuần tra nghiêm ngặt của quân Huyền Giáp Cấm Quân, đã hoàn toàn về tay triều đình kiểm soát!

"Điểm sáng!" Lâm Tẫn không chút do dự! 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Nhạn Hồi thành!】 【Thu được phần thưởng: Thiết Diện Ngự Sử Vương Cao! (Kèm theo: Pháp Ấn Thiết Lệnh)】 Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, lòng Lâm Tẫn dậy sóng, hồi lâu không thể bình tĩnh!

"Vương Cao?" Hai mắt Lâm Tẫn lóe sáng!

Đây là hiền tài hệ thống lần nữa ban tặng, sau Giả Tư Hiệp!

Hơn nữa, vị Vương Cao này, tuyệt đối không phải hạng tầm thường!

Chính là tấm gương thiết diện vô tư, cương trực không a dua, lưu danh sử sách!

Những sự tích như "cự tuyệt con rể", "đốt bài thi cháu nội", "cắt đứt bè phái đồng hương" của ông, đều cho thấy cốt cách cứng rắn như sắt, chỉ nhận luật pháp, không tuân theo tư tình của ông!

Hiện giờ vị trí Thượng Thư Lại Bộ còn trống, hiền tài như vậy thật đúng là cam lồ!

Hệ thống lần này đã thấu hiểu lòng y, khiến Lâm Tẫn không khỏi thầm tán thưởng một tiếng: Rất hợp ý Trẫm!

Có Vương Cao tọa trấn Lại Bộ, chỉnh đốn tham nhũng, quét sạch lũ sâu mọt triều đình, đại nghiệp tất sẽ đạt được một nửa công sức nhưng đạt được hai lần hiệu quả!

"Đúng rồi!" Lâm Tẫn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ý niệm khẽ động, cổ tay khẽ lật.

Trong chớp sáng, một tấm lệnh bài lớn bằng lòng bàn tay, toàn thân đen tuyền cổ kính đã rơi vào lòng bàn tay.

Cầm vào lạnh lẽo nặng trĩu, đúc từ huyền thiết.

Mặt trước khắc bốn chữ cổ triện "Túc Thanh Lại Trị", mặt sau là bốn chữ "Pháp Bất A Quý", những đường vân huyền ảo màu vàng sẫm ẩn hiện dưới ánh nắng.

Lâm Tẫn cẩn thận xem xét.

Trừ chất liệu phi phàm, không phát hiện điểm đặc biệt nào khác.

"Chẳng lẽ… cũng là một loại trận pháp then chốt?" Y thầm tự đoán, rồi tâm niệm câu thông hệ thống: "Thống tử, tấm Pháp Ấn Thiết Lệnh này, có huyền diệu gì?" Hệ thống phản ứng nhanh chóng: 【Quán chú chân khí, có thể trữ tồn kết giới hộ thể, chống đỡ ba lần công kích chí mạng! (có thể sạc năng lượng)】 Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhếch, ban đầu hơi thất vọng.

Với tu vi cảnh giới Lục Địa Thần Tiên của y, trong thiên hạ có thể làm y bị thương thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vật này đối với y mà nói, quả thật như gân gà.

Đột nhiên!

Khi đang nghịch thiết lệnh, linh quang trong đầu y chợt lóe, một ý niệm như điện quang hỏa thạch hiện lên, ngữ khí không khỏi mang theo vài phần cấp thiết: "Thống tử, nếu do ta quán chú chân khí, rồi giao cho người khác sử dụng, vật này liệu có còn hiệu dụng không?" Hệ thống: 【Có thể!】 Lâm Tẫn thân thể khẽ chấn động, trong mắt tinh quang bắn ra, lại hỏi: "Vậy độ bền của kết giới thế nào?" Hệ thống: 【Cường độ kết giới, do cảnh giới của người quán chú quyết định!】 Trong khoảnh khắc!

Long bào màu huyền của Lâm Tẫn tự động bay phất phới, vang

lên tiếng "liệp liệp", một cảm xúc kích động khó tả dâng lên trong lòng!

Lời của hệ thống, ý tứ rõ ràng!

Cái này… chẳng khác nào chí bảo hộ thân được đo ni đóng giày cho Vương Cao!

Với tính cương trực không a dua của Vương Cao, tất sẽ đắc tội vô số quyền quý, một khi chấp chưởng Lại Bộ, an nguy tính mệnh của ông ấy tất sẽ thành mối họa trong lòng Lâm Tẫn!

Nếu do y dùng chân khí hạo hãn cảnh giới Lục Địa Thần Tiên quán chú vào lệnh này, định Vương Cao là người sử dụng.

Vậy thì kết giới hộ thể trữ tồn bên trong, cường độ phòng ngự của nó, đủ để chống đỡ cứng rắn một đòn toàn lực của cường giả cùng giai!

Mọi lo lắng về sau đều được giải quyết!

Suy nghĩ đến đây, Lâm Tẫn trân trọng cất Pháp Ấn Thiết Lệnh đi, rồi lập tức lệnh: "Người đâu!

Nhanh triệu Chu Quân vào kiến!" Thái giám đứng một bên vội vàng cúi mình lĩnh mệnh, chạy nhanh lui xuống truyền chỉ.

"Xuy, xuy!" Ngay khi Lâm Tẫn xoay người định về Ngự Thư Phòng, để quán chú chân khí cho thiết lệnh, hai tiếng xé gió sắc bén đột nhiên vang lên!

Lâm Tẫn nghe tiếng mà nhìn.

Chỉ thấy hai bóng dáng đeo mặt nạ che mặt, thân hình như quỷ mị đã quỳ phục trên đất không tiếng động, giọng nói trầm thấp mà cung kính: "Kính chào Bệ hạ!" Mà trên mặt đất trước hai người này, kinh hoàng nằm ngang một cỗ… thi thể!

“Đây là?” Lâm Tẫn rũ mắt nhìn kỹ, mày khẽ nhíu.

Người trước mắt mặt xám như tro, hai má hóp sâu như đầu lâu.

Một vết đao ở cổ họng cực kỳ chói mắt, hiển nhiên là bị một đao cắt cổ họng, chết ngay tại chỗ!

Điều đáng chú ý nhất là ống tay áo trái của người này trống rỗng!

“Hồi bẩm Bệ hạ!” Một Ảnh Sát Vệ hạ thấp giọng cực độ: “Người này thân pháp quỷ dị, xâm nhập đại trận Vân Bình Sơn, ý đồ lẻn vào hậu sơn, bị chỉ huy sứ đại nhân một đao cắt cổ họng!” “Ồ?” Khóe mày Lâm Tẫn khẽ nhếch không thể nhận ra, sắc mặt ngưng trọng hiện lên.

Không đúng!

Mới hôm qua vận chuyển khoai tây và khoai lang bí mật đến Vân Bình Sơn, vậy mà lại nhanh chóng bị phát giác như thế?

Khí tức còn sót lại trong cơ thể người này, lúc sống ít nhất cũng là cảnh giới Tông Sư.

Chẳng lẽ… là người của tông môn nào đó?

“Khoan đã!” Đột nhiên, Lâm Tẫn nhớ ra điều gì đó, quả quyết hạ lệnh: “Tuyên Yến Kinh Tuyết!” Không lâu sau, Yến Kinh Tuyết thân khoác khinh giáp trắng, nhanh bước tiến lên, một gối quỳ xuống đất: “Tham kiến Bệ hạ!” Nàng rũ tay hành lễ, giữa hàng lông mày vẫn là vẻ cung kính.

Nhưng sâu trong đôi mắt như băng sương kia, lại lướt qua một tia e thẹn khó tả, gò má trắng nõn cũng ửng lên một vệt hồng nhạt.

Chỉ là, Lâm Tẫn lúc này tâm thần không ở đây, cũng không để ý.

Y chỉ thẳng vào thi thể trên đất: “Yến ái khanh, là hắn sao?” Yến Kinh Tuyết hơi sững sờ, nghiêng mắt nhìn sang.

Khi cỗ thi thể kia đập vào mắt, đặc biệt là vết thương cụt tay nhẵn nhụi kia, nàng lập tức khẳng định: “Hồi Bệ hạ, chính là kẻ này!

Chương 66

Hôm đó định bất lợi cho nương nương, chính là hắn!" Lâm Tẫn khóe môi cong lên một nụ cười lạnh nhạt, thì thầm: "Không hổ là Thủ phụ a!" Y có thể khẳng định.

Hôm qua khi đến Vân Bình Sơn, tuyệt đối không có kẻ nào theo dõi.

Cảm tri của Lục Địa Thần Tiên há có thể đùa giỡn?

Điều này chỉ có thể nói rõ.

Tần Tung rất có khả năng đã thông qua hướng hành động của Huyền Giáp Cấm Quân, suy đoán ra liên quan đến Vân Bình Sơn, liền quả quyết phái người dò xét.

Tâm cơ sâu xa như thế, quả thật không phải người thường có thể sánh kịp!

Một lát sau, Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, lời nói chợt chuyển: "Nương nương đêm qua, ngủ có an ổn không?" Yến Kinh Tuyết thân thể khẽ run không dễ nhận ra.

Bệ hạ chắc chắn đã biết việc mình đêm qua ngủ cùng nương nương!

Nàng cố gắng trấn tĩnh: "Hồi Bệ hạ, nương nương an tốt, thần đêm qua…" "Không sao." Lâm Tẫn phất tay cắt lời nàng: "Cứ ở bên chăm sóc nương nương là được." "Thần tuân chỉ!" Yến Kinh Tuyết lĩnh mệnh.

Mắt đẹp nhanh chóng liếc trộm dung nhan hoàng đế, vệt hồng ửng kia lại sâu thêm một chút, rồi quay người cáo lui.

Lâm Tẫn nhìn thi thể trên đất, lạnh lùng nói: "Để thi thể lại, các

ngươi về đi.” “Vâng, Bệ hạ!” Ảnh Sát Vệ đồng thanh đáp, thân hình như khói biến mất.

Lâm Tẫn tay áo bào khẽ phất, chân khí hùng hậu nâng thi thể lên, xoay người bước vào Ngự Thư Phòng.

Long án vỡ vụn đã được nội thị thu dọn sạch sẽ, long án cũng thay đổi hoàn toàn mới.

Lâm Tẫn tùy tay đặt thi thể vào góc, ngồi xuống ghế rồng.

Y tâm niệm khẽ động, Pháp Ấn Thiết Lệnh hiện lên trong lòng bàn tay.

Chân khí tinh thuần hạo hãn không ngừng quán chú vào trong, lệnh bài lấp lánh quang mang.

Trong chốc lát, liền tràn đầy đến bão hòa.

Mặc cho Lâm Tẫn thúc giục thế nào, cũng không còn hấp thu thêm chút nào.

Tuy nhiên!

Lực phòng ngự khủng bố ẩn chứa bên trong, lại cực kỳ rõ ràng, ngay cả một đòn toàn lực của Lâm Tẫn cũng chưa chắc đã lay động được một chút nào!

“Lệnh này… đáng gọi là thần khí!” Kết giới phòng ngự cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, gần như vô địch!

Sở hữu Pháp Ấn Thiết Lệnh này, liền tương đương với có thêm ba mạng, gọi là thần khí, tuyệt không quá lời!

Y đặt thiết lệnh lên long án, trầm giọng gọi: “Vương Cao!” Lời vừa dứt, một bóng dáng trung niên từ ngoài điện chậm rãi bước vào.

Thân mặc trường bào màu sẫm giản dị, dáng người thẳng tắp như tùng.

Khuôn mặt vuông vức, đường nét cương nghị, giữa hàng mày khắc sâu vẻ phong sương và sự nghiêm túc không một chút cẩu thả.

Bước chân trầm ổn và sống lưng thẳng tắp, toát ra một cỗ khí chất cương trực khó phạm, đầy vẻ uy nghiêm!

Đặc biệt là đôi mắt kia, tĩnh lặng như hồ sâu, ánh mắt chạm đến đâu, dường như có thể xuyên thấu lòng người!

"Thần, Vương Cao, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Vương Cao vén áo quỳ xuống đất.

Lời nói rành rọt, từng chữ vang như chuông!

Vọng lại trong điện, mang theo sự thản nhiên và cứng rắn đặc trưng của một thanh quan vô tư.

Lâm Tẫn thẩm thị y, vẻ mãn ý trong mắt càng thêm nồng.

"Bình thân!" "Tạ Bệ hạ!" Vương Cao tạ ơn, đứng nghiêm một bên.

Ngay khi Lâm Tẫn chuẩn bị lần nữa mở lời, Hải công công cúi mình bước vào.

Nghỉ ngơi một đêm, vẻ mệt mỏi trên mặt ông đã tan biến, cung kính nói: "Bệ hạ, Chu đại nhân đang chờ chỉ dụ ngoài điện." "Tuyên!" Chu Quân nghe tiếng nhanh bước vào.

Cỗ thi thể cụt tay kia đột nhiên lọt vào tầm mắt, Chu Quân lập tức kinh hãi, vô thức nghiêng người né tránh vài bước.

Mãi mới trấn định lại tâm thần, lại chú ý đến Vương Cao đang đứng im lặng một bên.

Chỉ một ánh mắt giao thoa, lòng Chu Quân liền mãnh liệt run sợ!

Đôi mắt không chút gợn sóng kia, tựa như mang theo sự thẩm định xuyên thấu linh hồn, khiến hắn trong khoảnh khắc bất giác bắt đầu hồi tưởng: mình có từng làm điều gì khuất tất không?

Hắn cố kìm nén sự bất an trong lòng, vừa định hành lễ, Lâm Tẫn đã giơ tay nói: "Miễn lễ!" "Tạ Bệ hạ." Chu Quân cúi mình.

"Sự tình, tiến triển thế nào?" Lâm Tẫn hỏi.

Chu Quân lộ vẻ khó xử, khổ sở nói: "Phú thương trong Hoàng thành, đa số đều có quan hệ bất chính đáng với Tần Tung, chứng cứ xác thực, tùy thời có thể tóm gọn!

Nhưng, quan viên các bộ nha môn, quan hệ chằng chịt như rễ cây, động một cái là lay chuyển toàn thân, nếu hành động quá vội vàng, e rằng sẽ khiến vận chuyển Lục Bộ đình trệ!" Hắn thầm thắc mắc.

Tuy có nhiều chứng cứ phạm tội, nhưng không dám bắt hết, nếu không Lục Bộ sẽ tê liệt, quốc sự đáng lo.

Vừa quét sạch sâu mọt, vừa phải duy trì vận hành nha môn, quả không dễ dàng!

Lâm Tẫn đã sớm liệu trước điều này, khẽ gật đầu: "Nếu đã vậy, việc này khanh không cần bận tâm nữa." Lời này vừa ra, Chu Quân lập tức hoảng sợ, "phịch" một tiếng quỳ xuống: "Thần… thần vô năng!

Xin Bệ hạ thứ tội!" Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Chu ái khanh không cần sợ hãi, Trẫm chỉ là có nhân tuyển thích hợp hơn." Ánh mắt y như điện xẹt về phía Vương Cao, giọng nói uy nghiêm vang lên: "Vương Cao nghe chỉ!" "Thần tại!" Vương Cao quỳ phục, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Lâm Tẫn nghiêm trang nói: "Trẫm thăng khanh làm Thượng Thư Lại Bộ, chấp chưởng giám sát trăm quan!

Phàm kẻ nào phạm pháp, nghiêm trị không tha!" "Thần, cẩn tuân thánh dụ!" Vương Cao thần sắc không đổi, giọng điệu vẫn dứt khoát như đinh đóng cột.

Lâm Tẫn giơ tay một cái, Pháp Ấn Thiết Lệnh trên long án được chân khí bao bọc, vững vàng lơ lửng trước mặt Vương Cao.

"Đây là Pháp Ấn Thiết Lệnh, Trẫm ban cho khanh!

Thấy lệnh như thấy Trẫm!

Trên đến vương công huân quý, dưới đến huyện lệnh thất phẩm, phàm kẻ nào làm điều gian trá, phạm pháp, ái khanh đều có thể tiên trảm hậu tấu!" Trong khoảnh khắc!

Chu Quân như bị sét đánh, kinh hãi đến tột độ!

Trong lòng dấy lên sóng lớn ngập trời!

Pháp Ấn Thiết Lệnh này, chẳng khác nào Thượng Phương Bảo Kiếm.

Người cầm lệnh này, quyền hành ngập trời, sau này trên dưới triều chính, ai còn dám bất kính với Vương Cao dù chỉ nửa phần!?

Vương Cao hai tay cung kính tiếp nhận thiết lệnh nặng trịch kia, cũng không lộ ra chút nào vẻ được sủng ái mà sợ hãi, chỉ nặng nề khấu đầu: "Thần, khấu tạ thiên ân Bệ hạ!

Thần tất cúc cung tận tụy, chết mới thôi!" "Bình thân đi." Lâm Tẫn phất tay: "Chu ái khanh, Hình Bộ cần toàn lực phối hợp Lại Bộ hành sự." Chu Quân như được đại xá, lập tức khấu đầu lĩnh mệnh: "Thần, lĩnh chỉ!" Hai người cáo lui.

Trong Ngự Thư Phòng, ngón tay thon dài của Lâm Tẫn gõ nhè nhẹ có nhịp điệu trên long án mới.

Ánh mắt thâm thúy phóng về phía thi thể lạnh lẽo trong góc,

dường như đang lặng lẽ cân nhắc nước cờ tiếp theo trên bàn cờ.

"Bệ hạ!" Lăng Hồng như quỷ mị hiện thân, chắp tay hành lễ: "Cẩm Y Vệ mới chặn được một phong mật tín của Lãm Nguyệt Các, liên quan đến…" Y dừng lại, hạ thấp giọng cực độ, mang theo vẻ ngưng trọng: "…bồi dưỡng nữ tử, xâm nhập tông môn…" Đáy mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe!

Các ngành công nghiệp xám của Tần Tung, kẻ đứng sau Lãm Nguyệt Các – tham ô bạc, mua quan bán chức – đều không phải đại họa trong lòng Lâm Tẫn!

Điều y thực sự muốn tra ra, là cái việc bồi dưỡng nữ tử, xâm nhập tông môn kia!

Nếu Tần Tung bồi dưỡng số lượng nữ tử đủ nhiều, thủ đoạn đủ tàn nhẫn, thì bí mật của các đại tông môn, sẽ khó thoát khỏi tai mắt hắn!

Đến lúc đó, triều đình nhỏ bé này, e rằng đã không lọt vào mắt Tần Tung!

Nội bộ Lãm Nguyệt Các, Lâm Tẫn đã sớm phái người lặp đi lặp lại tra xét, nhưng không tìm được chút dấu vết nào của loại nữ tử này.

Điều này chỉ có thể nói rõ: Lãm Nguyệt Các chỉ là nơi tập hợp tình báo, chứ không phải nơi huấn luyện!

Chính vì vậy, khi Lăng Hồng bẩm báo việc chặn được mật tín liên quan, Lâm Tẫn mới chấn động tâm thần!

"Đưa lên đây!" Giọng nói uy nghiêm trầm thấp vang lên.

Lăng Hồng cung kính dâng lên một phong mật hàm có hình dáng đặc biệt.

Lâm Tẫn mở thư đọc, hàn ý trong đôi mắt sắc bén chợt ngưng kết, gần như hóa thành thực chất!

Trên thư chỉ có vỏn vẹn một câu: 【Hương Lan đã vào sơn môn, Tân Nộn Nhị đang điều tập.

Mật báo!】 Khớp ngón tay Lâm Tẫn bóp đến trắng bệch, lá thư trong tay sột soạt vang lên.

Giải mã không khó!

"Hương Lan" chỉ những người đã hoàn thành huấn luyện, thành công trà trộn vào các tông môn.

"Tân Nộn Nhị" thì là những thiếu nữ mới được tìm kiếm, đang được điều giáo huấn luyện.

Chương 67

Việc này đã vượt ra ngoài phạm trù buôn bán người!

Tần Tung tuy quý là Thủ phụ, nhưng dựa vào năng lực của hắn, muốn làm được điểm này, tuyệt không dễ dàng.

Nói cách khác… phía sau hắn, chắc chắn còn có kẻ đứng sau.

Rất có thể chính là "Thiếu Chủ" thần bí kia!

"Phong mật tín này…" Giọng Lâm Tẫn như băng: "Từ đâu phát ra?" Âm cuối chưa tan, Lăng Hồng thân thể cứng đờ, một gối nặng nề quỳ xuống đất, chắp tay trầm giọng nói: "Hồi Bệ hạ, người đưa tin tự sát ngay tại chỗ, lai nguyên… vẫn chưa điều tra rõ!

Thần vô năng, xin Bệ hạ trách phạt!" Đồng tử Lâm Tẫn khẽ co rút.

Thư bị lộ liền lập tức tự sát?

Tử sĩ quyết tuyệt như vậy, không phải hạng tầm thường!

Y khẽ nhấc tay, ra hiệu Lăng Hồng đứng dậy.

Trầm ngâm một lát.

Ngữ điệu đột nhiên chuyển lạnh: "Truyền lệnh!

Phái Huyền Giáp Cấm Quân lập tức phong tỏa Lãm Nguyệt Các, một con ruồi cũng không được thả ra!" Cổ tay y khẽ rung, phong mật tín như lưỡi dao bay đến trước mặt Lăng Hồng: "Trẫm không quản khanh dùng thủ đoạn nào!

Nhất định phải tra rõ nguồn gốc mật tín, và giải cứu những người đó, không thiếu một ai cho Trẫm!" Những thiếu nữ chưa trải sự đời này, nếu không thể kịp thời giải cứu, một đời sẽ bị hủy hoại!

Lâm Tẫn há có thể khoanh tay đứng nhìn?

Càng tuyệt đối không thể để độc kế của Tần Tung tiếp tục lan rộng!

Lăng Hồng nội tâm kịch chấn, giơ tay nắm chặt phong mật tín quyết định vận mệnh vô số người, chắp tay đáp lời, từng chữ vang dội: "Thần, lĩnh chỉ!" Ngay khi Lăng Hồng xoay người định lui, giọng nói lạnh lẽo của Lâm Tẫn lại lần nữa vang lên: "Mang cỗ thi thể này đi cùng, nghiêm ngặt trông coi, không được sai sót!" Lăng Hồng khi vào cửa đã liếc thấy cỗ thi thể kia.

Tuy không rõ thân phận, nhưng đối với mệnh lệnh của hoàng đế, y chưa từng hỏi nhiều.

"Tuân mệnh!" Lăng Hồng lĩnh mệnh, tiến lên một tay xách cánh tay thi thể, nhanh chóng lui khỏi Ngự Thư Phòng.

Cửa điện khép lại.

Sự tĩnh lặng nặng nề bao trùm.

Lâm Tẫn dựa vào ghế rồng rộng lớn.

Đầu ngón tay vô thức gõ nhịp trên tay vịn dát vàng, hai mắt nhắm chặt, vẻ ngưng trọng không tan bao phủ trên khuôn mặt kiên nghị.

Sâu mọt triều đình chưa diệt, Thiết Kỵ Lang Đình hổ thị đam đam, giờ giang hồ lại sóng ngầm cuộn trào… Giang sơn này, thật đúng là gió táp mưa sa!

"Bệ hạ…" Hải công công không một tiếng động bước đến, nhẹ nhàng đặt một bát canh tỉnh não ấm nóng lên long án.

"Uống canh đi, nghỉ ngơi một lát." Lâm Tẫn chậm rãi mở mắt, bưng bát canh uống cạn.

Khí tức thanh liệt xông thẳng vào não, thần kinh căng thẳng dường

như cũng thư giãn đôi chút.

Hải công công tiến lên đón lấy bát không, rũ tay nhẹ giọng nói: "Bệ hạ nhíu mày không giãn, phải chăng là vì chuyện của Thủ phụ?" Lâm Tẫn thở dài một tiếng: "Lão tặc này, tay quá dài, cũng quá rộng!

Thật sự khó nhằn!" Trên khuôn mặt già nua của Hải công công hiện lên một tia cười khiêm tốn, cúi mình nói: "Bệ hạ, lão nô mạo muội, lại có một thiển kiến…" "Ồ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhếch: "Nói ra nghe xem." "Bệ hạ tuy vây Tần phủ, nhưng lại không cấm hắn đi lại." Hải công công ngữ tốc bình thản: "Mấy ngày nay không lên triều, cũng không hỏi sự, thái độ này lại giống như… bỏ cuộc rồi." Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Có lý, tiếp tục." Giọng Hải công công mang theo sự kính sợ chân thành: "Thái Thượng Hoàng xuất quan, cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, đủ để nghiền nát mọi âm mưu quỷ kế, hắn… sợ rồi!" "Cho nên, lão nô cho rằng, hắn rất có khả năng đang bí mật mưu tính, làm sao để thoát khỏi lồng giam Hoàng thành này!" Trong khoảnh khắc!

Lâm Tẫn toàn thân chấn động, trong mắt lệ mang bắn ra!

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt!

Hải công công một lời điểm trúng chỗ yếu!

Lão hồ ly Tần Tung án binh bất động, ngồi nhìn bè phái bị cắt giảm, khả năng lớn nhất, chính là muốn "kim thiền thoát xác"!

Hải công công tiếp tục nói: "Vì vậy, Bệ hạ không cần làm nhiều động tác, chỉ cần cho Cẩm Y Vệ hiệp đồng Hình Bộ, Lại Bộ, từng bước ép sát, cắt đứt vây cánh của hắn, bức hắn… tự loạn trận cước!" "Ha ha ha!" Lâm Tẫn khoát nhiên đứng dậy, cười lớn, uất khí tiêu tan: "Hải công công, khanh đã giải một nỗi ngờ vực lớn trong lòng Trẫm!" Hải công công hoảng sợ lùi lại, cúi mình thật sâu: "Lão nô hoảng sợ!

Thánh tâm Bệ hạ soi chiếu, định là đã sớm thấu rõ, chỉ là vạn cơ quấn thân, nhất thời chưa kịp sắp xếp mà thôi." Lâm Tẫn thư giãn gân cốt một chút, tâm tình đại hảo!

Chẳng trách đế vương trong sử sách đều thích nghe nịnh nọt, cảm giác này… quả thực không tồi!

Đáy mắt y hàn quang chợt lóe, thì thầm nói: "Truyền lệnh các bộ, đẩy nhanh hành động, Trẫm muốn xem, vị Thủ phụ đại nhân này, còn có thể nhẫn nhịn đến bao giờ!" … Màn đêm buông xuống.

Lâm Tẫn phê duyệt tấu chương xong, thư thả bước vào Khôn Ninh Cung.

Bên bàn bát tiên, Tô Vãn Tình đang cùng Yến Kinh Tuyết dùng bữa.

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, đi thẳng vào: "Xem ra Trẫm đến đúng lúc, vừa hay còn thừa một bữa cơm, ái phi không ngại chứ?" Lời còn văng vẳng bên tai, Yến Kinh Tuyết ngừng đũa, lập tức đứng dậy, lùi lại nửa bước một gối quỳ xuống đất: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Tô Vãn Tình thì mày mắt cong cong.

Như chim sẻ nhảy nhót tiến lên, yểu điệu khẽ cúi: "Thần thiếp tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn giơ tay hư đỡ, tiện thể véo véo má phấn nộn của Tô Vãn Tình, ánh mắt lướt qua bụng nàng vẫn phẳng lì, ôn hòa nói: "Chậm thôi, cẩn thận thân mình." Tô Vãn Tình ngọt ngào cười, thân mật khoác tay Lâm Tẫn đi về phía bàn, phân phó cung nữ đứng một bên: "Mau dâng chén đũa cho Bệ hạ." "Vâng." Cung nữ lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Tẫn ngồi xuống, liếc nhìn Yến Kinh Tuyết vẫn đang quỳ, cười nói: "Yến ái khanh đứng dậy đi, quỳ thế này làm sao dùng bữa?" "Tạ Bệ hạ." Yến Kinh Tuyết đứng dậy, nhanh chóng liếc trộm dung nhan hoàng đế, vệt hồng ửng kia lại sâu thêm một chút, rồi quay

người cáo lui.

Tô Vãn Tình nhìn bóng lưng hơi vội vàng của Yến Kinh Tuyết, khoác tay Lâm Tẫn, giọng nũng nịu nói: "Bệ hạ, là thần thiếp thấy buồn, nên cố kéo Yến tỷ tỷ cùng thần thiếp ăn cơm, người đừng trách tội nàng." Lâm Tẫn cưng chiều khẽ gõ nhẹ lên chóp mũi nhỏ nhắn của nàng: "Trẫm rất giống bạo quân sao?" "Hi hi." Tô Vãn Tình tinh nghịch cười, trong mắt chợt lóe lên một tia giảo hoạt, ghé sát hơn, hạ thấp giọng hỏi: "Bệ hạ… người thấy Yến tỷ tỷ… thế nào?" "Rất tốt a." Lâm Tẫn gắp một món rau, tiện miệng đáp: "Võ nghệ cao cường, lòng trung đáng khen!" Tô Vãn Tình lắc đầu, mắt đẹp lưu chuyển: "Thần thiếp là nói… với vóc dáng và dung mạo của Yến tỷ tỷ, nhập cung thị phụng Bệ hạ… hẳn là đủ tư cách rồi chứ?" Lời Tô Vãn Tình nói ra kinh người!

Món rau trong miệng Lâm Tẫn còn chưa nuốt xuống, lập tức kinh hãi, ho sặc sụa: "Khụ khụ, nàng… vừa nói gì?" Tô Vãn Tình giơ tay khẽ vuốt lưng Lâm Tẫn, dịu dàng nói: "Thần thiếp nói, đưa Yến tỷ tỷ nhập hậu cung thị phụng Bệ hạ." Nàng cúi đầu nhìn bụng mình, ngữ khí ủy khuất: "Thần thiếp đang mang thai, cũng không thể…" "Dừng lại!" Lâm Tẫn uống một ngụm trà cho xuôi khí, giơ tay nói: "Trẫm trông giống như rất khao khát sao?" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tô Vãn Tình, vẻ ủy khuất càng nồng hơn.

Biểu tình đó, hệt như không hầu hạ được nam nhân nhà mình, chính là tội lớn tày trời!

Nữ tử thời cổ đại, lấy chồng làm trời.

Cái truyền thống ưu tú này, sao lại không truyền đến hậu thế nhỉ?

Lâm Tẫn trong lòng trực thở dài, tiếc nuối tặc lưỡi.

Nhưng mà… Yến Kinh Tuyết?

Y ánh mắt phiêu về phía ngoài điện, tâm tư hoạt bát hẳn lên.

Bàn về vóc dáng tướng mạo, Yến Kinh Tuyết đều là đỉnh tiêm, thêm thực lực cảnh giới Tông Sư, khí chất càng thêm xuất trần.

Nếu có thể nạp nhập hậu cung… Suy nghĩ đến đây, Lâm Tẫn vội vàng lắc đầu.

Tuy khiến người ta động lòng, nhưng thân là minh quân, há có thể cưỡng bức thần tử?

Chẳng phải giống hệt với những kẻ súc sinh dùng quy tắc ngầm nơi công sở sao?

"Bệ hạ." Tô Văn Tình dường như nhìn thấu tâm tư y, thấp giọng nói: "Người lo Yến tỷ tỷ không muốn sao?" Nàng ngọt ngào cười, rót thêm trà cho Lâm Tẫn; "Yên tâm, thần thiếp đã dò hỏi rồi, Yến tỷ tỷ… cũng không từ chối…" Ong!

Trong đầu Lâm Tẫn nổ tung!

Không từ chối?

Chẳng trách lúc nãy vào cửa, Yến Kinh Tuyết thần sắc có vẻ khác lạ.

"Nạp Yến Kinh Tuyết, xem ra cũng không tệ." Lâm Tẫn thầm tự suy nghĩ.

Một lát sau!

Y gạt bỏ tạp niệm, đứng dậy nói: "Chuyện này, thuận theo tự nhiên đi." Thân là người hiện đại, đạo lý dưa ép không ngọt, y hiểu!

Huống hồ, nữ tử kỳ lạ như Yến Kinh Tuyết, cũng đáng để có được một tấm lòng cam tình nguyện.

Y đi đến bên long tháp ngồi xuống, xoa xoa thái dương: "Trẫm mệt rồi." Tô Văn Tình ngoan ngoãn cho cung nữ lui xuống, dịu dàng

hầu hạ Lâm Tẫn thay y phục, lặng lẽ tựa vào lòng y.

Bàn tay Lâm Tẫn khẽ vuốt tấm lưng trần mịn màng, sự mệt mỏi do liên tục lao lực dâng lên, bất tri bất giác chìm vào giấc mộng. … Sau đó vài ngày.

Gió êm sóng lặng, quốc thái dân an.

Các bộ nha môn càng thêm yên ổn đến lạ.

Lâm Tẫn đôi khi còn hoảng hốt, chẳng lẽ trăm quan Đại Uyên này, đều là thần thanh chính liêm minh?

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn nhấm nháp trà thơm, phê duyệt tấu chương, tâm tình khoan khoái.

Tuy rằng tấu chương vẫn không ít, nhưng không phải việc khẩn cấp, thậm chí còn xuất hiện quan viên dâng tấu vấn an – Thần, Hộ Bộ Lang Trung Mạnh Thư Vũ cẩn tấu: Kính cung thỉnh Bệ hạ thánh an.

Phục niệm Thánh cung lao lực vì việc nước, dám hỏi: Long thể khang thái chăng?

Tẩm thiện điều hòa chăng?

Thần ngu độn, chỉ với tấm lòng chó ngựa, kính chúc Bệ hạ trân trọng.

Cẩn tấu.

Lâm Tẫn khẽ cười.

Mạnh Thư Vũ này đúng là một người thú vị.

Hiện giờ triều đình nhìn như bình tĩnh, thực chất sóng ngầm cuộn trào, trăm quan đều cầu minh triết bảo thân.

Chương 68

Hắn thì hay rồi, trực tiếp dâng biểu trung tâm?

Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một nụ cười thú vị, cầm bút sột soạt viết xuống: "Trẫm an!

Ăn ngon ngủ khỏe thân thể tốt!

Long tinh hổ mãnh như kim cương!" Viết xong, chính y cũng bật cười.

Gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt Mạnh Thư Vũ khi cầm tấu chương đó, như thấy quỷ vậy.

"Bệ hạ!" Lúc này, Hải công công cúi mình bước vào: "Chu đại nhân cầu kiến." Lâm Tẫn thu đi vẻ ung dung: "Tuyên!" Chu Quân nhanh bước vào, cung kính hành lễ: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân, có việc gì?" Lâm Tẫn hỏi.

Chu Quân thần sắc ngưng trọng, giọng nói còn mang theo một tia run rẩy khó nhận ra: "Hồi bẩm Bệ hạ, Vương đại nhân chấp chưởng Lại Bộ chưa được mấy ngày, thế công mãnh liệt như sấm sét của ông ấy, quả thật thần chưa từng thấy trong đời!" "Đến nay đã có ba mươi bảy quan viên bị bãi quan đoạt chức, trong đó hai mươi bốn người đã bị tống ngục, giam vào đại lao Hình Bộ!" Hắn ngữ khí phức tạp, trong sự khổ sở khó che giấu sự kính phục.

Phải biết rằng, ba mươi bảy người này trên đến Thị lang, Lang trung có thực quyền tam phẩm, tứ phẩm, dưới đến cán lại chủ chốt ngũ phẩm, lục phẩm, rải khắp các bộ nha môn!

Quan hệ phía sau họ càng chằng chịt, động một cái là lay chuyển toàn thân!

Nhưng Vương Cao căn bản không quản những điều này!

Ngày đầu nhậm chức, tự nhốt mình trong Lại Bộ nha môn một ngày một đêm, nắm rõ mọi thông tin cơ bản của văn võ trăm quan!

Sau đó!

Trực tiếp cho Huyền Giáp Cấm Quân phối hợp, với thế sét đánh không kịp bưng tai, bắt người, khám nhà, thay người!

Một hơi làm xong!

Mỗi khi một người ngã ngựa, ông ấy luôn có thể lập tức đề cử người kế nhiệm, đảm bảo chính vụ vận hành như thường, thậm chí còn hiệu quả hơn!

Những kẻ có ý đồ cảnh cáo hoặc trả thù đều bị Huyền Giáp Cấm Quân bắt giữ.

Giờ đây, mạng lưới quan hệ kia lại không một ai dám lên tiếng!

Lâm Tẫn dựa vào lưng ghế, cười nói: "Chẳng phải rất tốt sao?

Lục Bộ trong sạch hơn nhiều rồi!" Chu Quân gật đầu tán đồng, nhưng vẫn còn lo lắng: "Bệ hạ, thủ đoạn của Vương đại nhân tuy sắc bén, nhưng trong số quan viên mới được bổ nhiệm, đa số có tư lịch nông cạn, quy trình thăng quan cũng không hợp luật pháp!" "Trong đó vài người nguyên bản chỉ là quan nhỏ thất phẩm, nay lại nhảy vọt lên chức quan lớn tam phẩm, cái này…" Lâm Tẫn giơ tay cắt lời: "Thời buổi phi thường, đương nhiên phải dùng pháp phi thường, Chu ái khanh không cần câu nệ vào điều này!" Y hiểu cái kiểu đầu óc cứng nhắc của Chu Quân – một người đọc sách.

Nhưng, vào thời điểm then chốt này, theo đúng quy trình sao?

Hoàng hoa rau cải đều nguội lạnh rồi!

Cách làm "dao nhanh chém sợi gai dầu", người có năng lực đảm

nhiệm của Vương Cao, chính hợp ý y!

Lâm Tẫn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn sắc trời âm u, chắp tay sau lưng hỏi: "Tần Tung mấy ngày nay có động tĩnh gì?" "Hồi Bệ hạ, tạm vô." "Ha…" Lâm Tẫn khinh miệt cười một tiếng, lạnh giọng nói: "Vậy thì thêm dầu vào lửa cho hắn, Lăng Hồng!" Tiếng xé gió vang lên.

Bóng dáng Lăng Hồng như quỷ mị hiện ra, một gối quỳ xuống đất: "Bệ hạ!" Lâm Tẫn ra lệnh: "Truyền lệnh, tóm gọn!

Rồi trả lại nguyên xi những thứ của lão tặc kia!" Lăng Hồng sững sờ, lập tức hiểu ý: "Thần tuân chỉ!" Cùng lúc đó.

Hậu hoa viên Tần phủ.

Tần Tung nằm trên ghế bập bênh, nhàn nhã thưởng hoa phẩm trà, sóng gió bên ngoài, dường như không hề nghe thấy.

"Lão gia." Quản gia đến gần thấp giọng: "Nhiều quan viên Lục Bộ đã bị Thượng Thư Lại Bộ mới là Vương Cao bãi miễn." Tần Tung nheo mắt, hồn nhiên không để ý: "Cứ để hắn giở trò." Tiểu hoàng đế có Lục Địa Thần Tiên chống lưng, cục diện triều đình đã thay đổi, khó có thể kiểm soát toàn bộ nữa.

Thay vì cứng rắn đối đầu trong vòng xoáy, không bằng tìm đường khác.

Ván cờ này… Lâm Tẫn cũng chỉ tạm thời dẫn trước nửa bước mà thôi.

Đột nhiên!

Hắn nhớ ra một chuyện, nhìn quanh trái phải, hỏi: "Ảnh tử… vẫn chưa về?" "Hồi lão gia, vẫn chưa…" Lời quản gia chưa dứt.

Một thân vệ hớt hải chạy vào, mặt đầy kinh hoảng quỳ xuống đất,

giơ tay chỉ ra ngoài phủ, thở dốc nói: "Đại, đại nhân!

Không hay rồi!

Ảnh tử đại nhân hắn… chết rồi!

Thi thể… ngay ngoài cổng phủ!" "Cái gì?!" Tần Tung hoắc nhiên đứng dậy.

Giọng thân vệ run rẩy: "Hơn nữa… Huyền Giáp Cấm Quân đã vây kín phủ đệ!

Lại Bộ và Hình Bộ… cũng đến rồi!" Lòng Tần Tung mãnh liệt run sợ!

Một cỗ dự cảm bất lành như rắn độc cuộn lên!

Ảnh tử bị giết, Lại Bộ Hình Bộ cùng đến, Huyền Giáp Cấm Quân vây kín phủ… Đây rõ ràng là cùng đồ mạt lộ, muốn kết thúc cuối cùng!

Hắn nắm chặt quyền, chăm chú nhìn về phía xa, trán lại rịn ra những hạt mồ hôi nhỏ li ti.

Mật tín cầu cứu đã gửi đi nhiều ngày, nhưng như đá chìm đáy biển, bặt vô âm tín.

Điều này quá bất thường!

Chẳng lẽ… mình đã thành con cờ bị bỏ?

"Không thể nào!" Tần Tung hung hăng lắc đầu, xua đi ý niệm lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi đó, cổ họng bật ra tiếng gầm khẽ.

"Lão gia!" Quản gia mặt không còn chút máu, giọng run rẩy: "Quân Huyền Giáp sắp công vào rồi, làm sao bây giờ?" Ngay khi Tần Tung tâm thần chấn động kịch liệt, không gian bên cạnh đột nhiên dấy lên từng trận gợn sóng!

Một bóng dáng hư ảo ngưng tụ từ trong ba động, lạnh lùng quét mắt nhìn Tần Tung một cái, giọng nói trầm thấp như sắt: "Thiếu Chủ có lệnh, đón Tần sư rời thành!" Nghe vậy!

Cuồng hỉ như dung nham phun trào, trong khoảnh khắc thiêu đốt mọi sự kinh hãi của Tần Tung!

Hắn gần như muốn cười lớn thành tiếng.

Tuy nhiên!

Ngay khi hắn chuẩn bị động thân, trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia điện chói mắt!

"Khoan đã!" Thân hình Tần Tung như quỷ mị xẹt vào thư phòng, bút lớn viết nhanh, giữa những nét rồng bay phượng múa để lại một bức thư.

Khóe môi hắn hiện lên một nụ cười gần như tàn khốc, nói với bóng dáng hư ảo kia: "Dù có phải đi, cũng phải để lại cho tiểu nhi Lâm Tẫn một phần 'hậu lễ'!" Nói xong, hắn chỉnh trang y phục, lại mang theo một vẻ thong dong kỳ lạ, khí định thần nhàn đi về phía cổng phủ.

Bóng dáng hư ảo khẽ nhíu mày một cái khó nhận ra, dường như có vẻ không vui, nhưng rốt cuộc không nói một lời.

Chỉ hóa thành một làn khói nhạt, bám sát theo sau! … Trước cổng Thủ phụ phủ.

Huyền Giáp Cấm Quân thân khoác trọng giáp ô kim, tay cầm mạch đao hàn thuẫn, vây kín cổng phủ uy nghi đến mức nước cũng không lọt!

Bách tính phía sau đầu người chen chúc, nhao nhao nhón chân ngóng nhìn, nhưng không một ai dám dễ dàng đến gần.

“Huynh đệ phía trước, bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?” “Muốn biết sao?

Tự mình xem đi!” “Quân Huyền Giáp vây Thủ phụ phủ… Chẳng lẽ, muốn động đến Thủ phụ?” “Lão tặc Tần Tung làm đủ chuyện xấu, triều đình sớm nên động thủ rồi!” “Suỵt!

Đừng nói bậy, muốn tìm chết à?” Tiếng xì xào bàn tán không ngớt.

Thượng Thư Lại Bộ Vương Cao đứng trước trận, một tay chắp sau lưng, quan bào chỉnh tề.

Chu Quân đứng ở bên trái, giữa hàng mày lóe lên vẻ hưng phấn!

Hắn đã chờ ngày này, quá lâu rồi!

Oanh!

Cánh cổng phủ nặng nề kẽo kẹt mở ra.

Tần Tung thân mặc trường bào xanh điện, chậm rãi bước ra.

Ánh mắt hắn lướt qua xung quanh, cuối cùng dừng lại trên cỗ thi thể không còn chút hơi thở nào dưới bậc thềm, cặp mày trắng bệch đột nhiên nhíu chặt.

Ảnh tử… sau khi cụt tay lại gặp họa được phúc, đã là cảnh giới bán bộ Đại Tông Sư, vậy mà lại bỏ mạng khi dò xét Vân Bình Sơn?!

Chẳng lẽ nơi đó thật sự cất giấu bí mật kinh thiên gì sao?

“Tội thần Tần Tung!” Chu Quân bước nửa bước lên phía trước, giọng nói như hồng chung, mang theo uy nghiêm không cho phép nghi ngờ, từng chữ vang dội: “Ngươi thân là Thủ phụ, vị cực nhân thần, lại cô phụ thánh ân, phạm phải tội lớn tày trời!” “Kết bè kết phái mưu lợi riêng, âm mưu bất chính!

Tham ô quốc khố, mua quan bán tước!” “Mở động dâm, buôn bán phụ nữ trẻ em!

Tàn hại trung lương, vu oan giá họa người vô tội!" "Muôn vàn tội ác, trúc sách khó ghi, chứng cứ như núi!" Vương Cao mặt không biểu cảm tiến lên, giọng điệu lạnh lùng như sắt đá va chạm: "Thánh dụ đã ban, lập tức bãi miễn chức Thủ phụ của ngươi, phế bỏ mọi quan tước công danh!" Trong khoảnh khắc!

Vạn vật đều im lặng!

Ngay sau đó, đám đông bùng nổ tiếng hoan hô chấn động trời đất!

"Tần tặc đổ đài rồi!" "Trời xanh có mắt a!" "Hoàng thượng vạn tuế!" Lửa giận và cuồng hỉ bị kìm nén quá lâu lập tức bùng nổ trong đám đông.

Không biết là ai dẫn đầu, lá rau thối, trứng gà thối, như mưa điểm tạp vào Thủ phụ phủ.

Chương 69

Tần Tung thần sắc thờ ơ, đối với sự ồn ào này dường như không nghe thấy.

Đôi mắt già nua của hắn khóa chặt Vương Cao và Chu Quân, trên mặt lướt qua một tia khinh miệt: "Chỉ là nhị phẩm, cũng dám luận tội bản phụ?

Đồ không biết sống chết!" Khí tức trong cơ thể hắn như núi lửa phun trào!

Uy thế võ giả Cửu phẩm hóa thành sóng dữ vô hình, trực tiếp vồ tới hai người!

"Hừ!" Ngô Tranh lạnh hừ một tiếng, bước ngang tiến lên.

Cương phong Tông Sư lập tức dũng mãnh hiện ra, che chở hai người Vương, Chu, đồng thời dễ dàng phá tan khí thế hung mãnh kia!

Tần Tung hào phóng không để ý, lưng vẫn thẳng tắp: "Lâm Tẫn đâu?

Ngay cả mặt cũng không dám lộ?!" "Phóng Tứ!" Ngô Tranh giận quát như sấm, Trảm Mã Đao trong tay "keng" một tiếng rời vỏ, hàn quang dưới sắc trời âm trầm chói mắt kinh tâm!

"Danh húy của Bệ hạ cũng là lão tặc như ngươi có thể trực tiếp gọi ư?!" Xuy!

Tiếng xé gió sắc nhọn rít lên!

Sát ý Ngô Tranh ngút trời, thân ảnh hóa thành một đạo tàn ảnh, Trảm Mã Đao cuộn theo vạn quân chi lực, trực bổ vào đầu Tần Tung!

Vương Cao và Chu Quân nhanh chóng lùi lại vài bước, lạnh lùng

đứng ngoài quan sát.

Tần Tung tội chết khó thoát.

Là bị giam vào thiên lao để làm gương điển hình, hay lập tức bỏ mạng tại đây, đều không khác biệt.

Lão già này sống thêm một khắc, chính là sỉ nhục của triều đình, nỗi đau của bách tính!

Mắt thấy mũi đao sắp chạm vào người, khóe môi Tần Tung lại ẩn hiện một tia cười đầy thâm ý.

Oanh!!!

Một tiếng động lớn nổ tung!

Ba động quỷ dị đột nhiên xuất hiện giữa không trung, Ngô Tranh đang mặc Kỳ Lân Khải đen như thép lại bị một cỗ cự lực mạnh mẽ đánh bay!

Trảm Mã Đao cắm sâu vào mặt đất, cày ra vài trượng rãnh sâu mới miễn cưỡng dừng lại.

Trong lòng hắn khí huyết cuồn cuộn, chân khí hỗn loạn, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Làm sao có thể?!" Tần Tung phía trước, vẫn hoàn hảo không chút tổn hại đứng yên tại chỗ, ngay cả vạt áo cũng không hề lay động nửa phần.

Bóng dáng Lăng Hồng như u linh hiện ra.

Cảnh giác nhìn quanh bốn phía, giọng cảnh báo khàn đặc vang lên: "Cẩn thận, có cao thủ!" Y thân là Đại Tông Sư đỉnh phong, có thể cảm nhận rõ ràng tấm bình chướng che chở Tần Tung kia không hề tầm thường.

Nhưng!

Trong phạm vi xung quanh lại không có chút khí tức cường giả nào, quỷ dị khó hiểu!

"A a…" Tiếng cười lạnh của Tần Tung vang lên, đôi mắt già nua bắn ra hàn quang lạnh lẽo: "Các ngươi lũ kiến hôi, cũng xứng thẩm phán lão phu?" Oanh long!

Một cỗ uy áp khủng bố khiến người ta nghẹt thở đột nhiên giáng xuống, tựa như trời sập đất lở!

"Không tốt!" Sắc mặt Lăng Hồng kịch biến, quát lớn: "Bảo hộ bách tính!" Ngô Tranh gần như đồng thời quát lớn: "Quân Huyền Giáp!

Kết thuẫn!" Huyền Giáp Cấm Quân được huấn luyện nghiêm chỉnh nghe lệnh mà động!

Cự thuẫn hàn thiết giơ cao, chân khí phun trào ra, trong nháy mắt kết thành một màn sáng kiên cố, che chở dòng người hung dũng phía sau.

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi đổ dồn, Tần Tung lại từ từ lơ lửng bay lên!

Chu Quân thất thanh: "Đạp không?!

Hắn không phải võ giả Cửu phẩm?!" Lăng Hồng thần sắc cực kỳ ngưng trọng: "Không phải sức của hắn!

Có người đang trợ giúp hắn!" Một bóng dáng cực kỳ hư ảo, ẩn hiện phía sau Tần Tung, đang đặt tay lên vai hắn.

Tần Tung ngẩng mắt lướt qua hướng Hoàng cung xa xôi, sau đó từ trên cao nhìn xuống, coi thường chúng sinh, lạnh lùng tuyên phán: "Giết bọn chúng!" Chân khí ba động ở đây chắc chắn đã kinh động Thái Thượng Hoàng.

Nhưng trước đó, đủ để giết Lăng Hồng và những người khác, cho Lâm Tẫn một bài học máu!

Bóng dáng hư ảo phía sau lặng lẽ đáp ứng.

Một tay vung lên.

Một cự nhận huyết sắc đủ để xé rách càn khôn ngưng hiện giữa không trung, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, ứng thế chém xuống!

Lăng Hồng nghiến chặt răng!

Uy lực của một kích này đã không phải Đại Tông Sư có thể sánh kịp.

Tuyệt đối không phải y có thể chống đỡ!

Phía sau là vạn ngàn bách tính!

"Hự!" Y dốc cạn mọi thứ, vắt kiệt tia chân khí cuối cùng, dốc sức dựng lên hộ tráo, chỉ để tranh thủ một chút thời gian!

Chỉ cần một khoảnh khắc, Bệ hạ tất đến!

"Trảm!" Một câu nói bình đạm không gợn sóng nhưng tựa như từ Cửu U truyền đến vang lên.

Huyết sắc cự nhận ầm ầm chém xuống, tựa hồ muốn chia cắt cả Hoàng thành làm đôi!

Giữa điện quang thạch hỏa!

Vương Cao vì che chở một hài đồng nhỏ bên cạnh, vô thức lùi sang bên nửa bước, ôm chặt đứa trẻ vào lòng.

Chính là một bước này!

Ông!

Pháp Ấn Thiết Lệnh trong lòng chợt sinh cảm ứng!

Phạm âm hùng hậu chấn động hoàn vũ!

Một đạo pháp ấn khổng lồ huyền ảo khó lường đột nhiên hiện lên trên đỉnh đầu mọi người, dễ dàng chặn đứng huyết sắc cự nhận bao hàm khí tức hủy diệt kia!

Lăng Hồng mãnh liệt nhìn về phía Vương Cao, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Vị Thượng Thư Lại Bộ không có chút chân khí ba động nào này, lại có thể thi triển phòng ngự như vậy?

Uy năng này, không kém gì Lục Địa Thần Tiên!

Chỉ là… khí tức của pháp ấn này, tại sao lại hơi quen thuộc?

Bán không trung.

Tần Tung mắt thấy pháp ấn xuất hiện, đồng tử chợt co rút!

Vừa định thúc giục hư ảnh phía sau công kích lần nữa, lại nghe thấy giọng nói của tồn tại hư ảo kia xen lẫn một tia kinh hoàng: "Hắn đến rồi, đi!" Lời nói chưa dứt trong khoảnh khắc!

Một cỗ uy áp trầm trọng khó tả, tựa như từ vực sâu không đáy dâng lên, đột nhiên bao trùm cả thiên địa!

Giống như trời sụp đất lở, thời không ngưng trệ!

Ngay cả dư ba còn sót lại của huyết sắc cự nhận cũng trong nháy mắt bị nghiền nát thành tro bụi!

Ngay tiếp đó!

Một đạo tuyên cáo tựa như từ Hồng Hoang xa xưa truyền đến, ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, vang vọng tận mây xanh, dẹp tan mọi ồn ào: "Làm tổn hại tử dân của Trẫm, cứ thế mà muốn đi?

Trẫm, đã cho phép rồi sao?!" "Không tốt!" Sắc mặt hư ảnh giữa

không trung kịch biến!

Chân khí kinh người đột nhiên bùng phát, bao bọc Tần Tung, hóa thành luồng sáng bay về phía chân trời để trốn thoát!

Tuy nhiên!

Lâm Tẫn đeo Long Ẩn Diện Cụ không mặt mũi, đã truy đuổi tới!

Nhìn chằm chằm kẻ địch đang bỏ chạy phía trước, khóe môi dưới mặt nạ cong lên một nụ cười lạnh lẽo khinh miệt.

Cổ tay y khẽ rung, một đạo thần long hư ảnh ngưng tụ giữa không trung!

Thân rồng uốn lượn bay vút chín tầng trời, đôi mắt rồng to lớn khóa chặt hướng địch nhân đang bỏ chạy, đuôi rồng vẫy một cái, mang theo thế hủy diệt lao thẳng tới!

Gầm!

Tiếng rồng ngâm chấn động trời đất vang vọng tận mây xanh!

Tàn ảnh đang liều mạng phi độn kinh hãi thất sắc, ngũ quan vốn đã vặn vẹo vì sợ hãi lại càng thêm dữ tợn.

Chương 70

Mắt thấy long ảnh hủy thiên diệt địa sắp đánh trúng.

Hắn mãnh liệt cắn răng, không màn đến những thứ khác, vận chuyển chân khí bảo vệ Tần Tung thật chặt, thi triển bí pháp, chuẩn bị cứng rắn chống đỡ một đòn chí mạng này!

Oanh long!!!

Tiếng nổ lớn vang vọng trên mây, cuốn lên muôn vàn mây mù.

Khi khói bụi tan đi, Tần Tung đã sớm biến mất không dấu vết.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, đứng trên hư không, hai mắt như hàn tinh quét nhìn chân trời âm trầm phía trước.

Phía dưới.

Uy áp bao trùm thiên địa tiêu tán, Lăng Hồng và vạn ngàn bách tính như trút được gánh nặng, thở ra một ngụm trọc khí thật sâu.

Vô số ánh mắt bao hàm sùng bái và kính sợ hội tụ vào thân thể thẳng tắp trên không trung kia.

Bách tính tự phát quỳ xuống, sơn hô hải khiếu: "Thái Thượng Hoàng uy vũ!" "Thái Thượng Hoàng uy vũ!" Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, nhìn quanh những người phía dưới.

Tay áo bào y khẽ phất như có như không.

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ không thể chống cự nhưng lại mềm mại như gió xuân đột nhiên dâng lên, vững vàng nâng đỡ vạn ngàn bách tính đang quỳ phục.

Ánh mắt y rơi vào Vương Cao, trong lòng lướt qua một tia mừng rỡ.

May mắn có Pháp Ấn Thiết Lệnh!

Nếu không!

Một kích khủng bố vừa rồi, đủ để trước khi mình kịp đến đã xóa sổ toàn bộ Lăng Hồng và những người khác.

Bách tính Hoàng thành cũng sẽ tử thương thảm trọng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Ngay sau đó!

Thân hình Lâm Tẫn khẽ động, biến mất không thấy.

Vương Cao cũng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn đứa trẻ được mình che chở trong lòng, trên khuôn mặt lạnh lẽo khó khăn nặn ra một tia ôn hòa: "Không sao chứ?" Hài đồng chớp chớp đôi mắt to tròn thuần chân, ngây thơ lắc đầu, hồn nhiên không biết vừa rồi là nguy cơ sinh tử.

Vương Cao chậm rãi đứng dậy, trả lại hài đồng cho cha mẹ nó.

Nhìn về phía Tần phủ nguy nga trước mắt, khẽ gật đầu ra hiệu với Chu Quân bên cạnh.

Chu Quân lập tức hiểu ý, quát lớn: "Phong tỏa phủ đệ tội thần!

Nếu có kẻ nào phản kháng, giết không tha!" "Tuân mệnh!" Ngô Tranh nghe tiếng mà động.

Dẫn Huyền Giáp Cấm Quân như thủy triều tràn vào phủ đệ, nhanh chóng khống chế toàn bộ hộ vệ, hạ nhân.

Quản gia định thừa loạn bỏ trốn.

Nhưng bị Ngô Tranh một cước đá gãy hai chân, ngã vật xuống đất phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Hồng khoanh tay đứng lặng một bên.

Trong lúc tâm niệm khẽ động, bóng dáng Vương Cao lại lần nữa lọt vào phạm vi cảm tri của y.

Thủ đoạn phòng ngự cường hãn kia vẫn khiến y có chút tò mò muốn tìm hiểu.

"Bệ hạ…" Chu Quân đột nhiên phát hiện.

Không biết từ lúc nào, Lâm Tẫn đã ngồi trang nghiêm trên ghế thái sư ở chính sảnh, đang ung dung thưởng trà.

Mọi người vội vàng tiến lên hành lễ: "Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn tùy ý phất tay: "Các khanh cứ tiếp tục." "Vâng!" Mọi người lĩnh mệnh, tiếp tục tra xét.

Lâm Tẫn nhấp nhẹ trà, nhìn về phía hướng Tần Tung bỏ trốn, vẻ ngưng trọng trong đáy mắt chợt lóe rồi vụt tắt.

Một kích vừa rồi tuy mạnh, nhưng lại không thể lập tức giết chết hắn.

Hư ảnh quỷ dị phía sau Tần Tung, nhất định đã dùng một loại bí pháp nào đó, phải trả cái giá cực lớn mới vừa vặn chống đỡ được, giúp hắn thoát thân.

Việc này đúng là thả hổ về rừng… Nhưng Lâm Tẫn cũng không quá mức lo lắng.

Tần Tung đã từ vị cực nhân thần rơi xuống thành chó nhà có tang, trong thời gian ngắn, nghĩ rằng hắn không dám dễ dàng lộ diện.

Lăng Hồng lặng lẽ di chuyển đến phía sau Lâm Tẫn, do dự một lát, thấp giọng nói: "Bệ hạ, tấm bình chướng mà Thượng Thư Lại Bộ vừa thi triển…" "Là do Trẫm ban!" Lâm Tẫn chưa đợi y nói xong liền trực tiếp nói thẳng: "Tần Tung tuy đã ngã, nhưng bè phái vây cánh của hắn vẫn còn ẩn nấp trong Lục Bộ nha môn." "Vương ái khanh dùng thủ đoạn sấm sét lần này, tất sẽ chiêu oán hận.

Pháp Ấn Thiết Lệnh tuy có thể hộ thân, nhưng chung quy cũng là ngoại vật." "Lăng Hồng, tăng phái Cẩm Y Vệ đắc lực thường trú Lại Bộ nha môn, nhất định phải bảo vệ Vương ái khanh chu toàn!" Lăng Hồng lĩnh mệnh: "Thần tuân chỉ!" Y cũng chợt vỡ lẽ.

Chẳng trách Vương Cao không có chút chân khí nào lại có thể ngưng tụ tấm bình chướng như vậy, hóa ra là do Bệ hạ ban!

Màn đêm buông xuống.

Mưa nhỏ lất phất lặng lẽ rơi.

Lâm Tẫn đứng trong đình viện, chân khí lưu chuyển trên đỉnh đầu, ngăn cách hạt mưa.

Y nhìn chằm chằm số vàng bạc lục soát được trước mặt, mày kiếm khẽ nhíu: "Chỉ có thế này?" Chu Quân chắp tay đáp: "Hồi Bệ hạ, trong phủ đệ hiện tại chỉ lục soát được số này." "Ha…" Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười lạnh khinh miệt.

Đường đường Thủ phụ, tham ô nhiều năm.

Hộ Bộ trống rỗng, các nơi dâng hiếu kính, đều vào túi riêng của Tần Tung.

Vật trước mắt này, e rằng chưa đến một phần mười!

"Thật sự đã lục soát kỹ rồi sao?" Lâm Tẫn truy vấn.

Chu Quân dứt khoát nói: "Hồi Bệ hạ, tuyệt đối không có sót!

Mật thất ám các đều đã tra xét kỹ, xác thực không còn gì nữa!" Lâm Tẫn khóe mày khẽ nhếch, thì thầm: "Lão tặc này, giấu cũng thật sâu!" "Lăng Hồng!" "Thần tại!" "Tra!

Dù có đào ba tấc đất, cũng phải đào ra núi vàng biển bạc mà lão tặc này cất giấu, cho Trẫm!" "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng lĩnh mệnh, trong mắt hàn mang chợt lóe!

“Bệ hạ!” Lúc này, Ngô Tranh nhanh bước đến, cung kính dâng lên một cuộn trục: “Trong thư phòng Tần Tung tìm được vật này, tựa như hắn cố ý để lại.” “Ồ?” Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang hiện lên, tiếp lấy cuộn trục mở ra.

Chỉ thấy trên đó rồng bay phượng múa, nét chữ toát ra một cỗ ngoan lệ không cam lòng: 【Lâm Tẫn, lão phu tất quy thổ trọng lai!】 Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một nụ cười trào phúng, lòng bàn tay chân khí khẽ phun ra, cuộn trục trong khoảnh khắc hóa thành mảnh vụt, theo gió bay tán.

Trong lòng y khinh thường cười: Quy thổ trọng lai?

Ngươi tưởng mình là Sói Xám không chết sao?

Dám lộ đầu, Trẫm sẽ khiến ngươi có đi không về!

Y hoắc nhiên xoay người, giọng nói như băng lạnh: “Truyền chỉ!

Nghịch tặc Tần Tung, thông địch phản quốc, úy tội tiềm đào!

Ngay từ hôm nay, toàn cảnh Đại Uyên thông tập truy sát!

Phàm kẻ nào lấy được thủ cấp hắn, Trẫm, không tiếc trọng thưởng!” … Cùng lúc đó.

Ngoài Hoàng thành trăm dặm.

Bành!

Một tiếng động trầm đục, bóng dáng Tần Tung chật vật từ trên cao rơi xuống, lăn vài vòng trên mặt đất lầy lội, dính đầy bùn đất.

Sắc đêm như mực, tinh nguyệt không ánh sáng, không khí trầm muộn khiến người ta nghẹt thở.

Tần Tung vùng vẫy bò dậy, nhìn về phía hư ảnh gần như trong suốt bên cạnh, mang theo một tia hoảng loạn hỏi: “Ngươi… có khỏe không?” Hư ảnh hư ảo cực kỳ ẩn ý ném tới ánh mắt ghét bỏ.

Nếu không phải cái tên ngu xuẩn này quá kiêu ngạo, cứ muốn khoe khoang một lúc giáo huấn Lăng Hồng và những người khác, làm trì hoãn thời gian, thì Thái Thượng Hoàng Đại Uyên há có thể truy đuổi đến và trọng thương hắn?

Nếu không phải hắn liều mình tiêu hao bản nguyên, dùng bí pháp độn tẩu, thì phân thân này lúc này đã sớm tan thành tro bụi!

Tuy không đến mức khiến bản tôn bỏ mạng, nhưng nỗi khổ do phản phệ này… Vài khắc sau.

Hắn cố kìm nén lửa giận, trong lời nói mang theo vẻ mệt mỏi và không kiên nhẫn: "Tần sư ở đây đợi lát, tự sẽ có người đến đón…" Lời nói chưa dứt, hư thể liền hoàn toàn tan biến, hòa vào màn đêm vô tận.

Tần Tung run rẩy nhìn quanh bốn phía.

Chân khí trong cơ thể vận chuyển bất chấp tất cả, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Tuy rằng nơi đây cách Hoàng thành đã trăm dặm, nhưng biết đâu Lục Địa Thần Tiên kia sẽ không truy sát đến đây?

Với thân thể Cửu phẩm bé nhỏ của hắn, trước mặt Lục Địa Thần Tiên, chẳng khác nào kiến hôi lay núi, không chịu nổi một kích!

Ngay khi sự tịch mịch và sợ hãi gần như muốn nuốt chửng hắn — Xuy!

Xuy!

Xuy!

Chương 71

Vài tiếng xé gió chói tai, không chút dấu hiệu nào xé tan màn đêm mưa tĩnh mịch!

Đại Uyên toàn cảnh thông tập truy sát!

"Yêu nhân nào?!" Tần Tung cố tỏ ra trấn định, uy áp võ giả Cửu phẩm quanh thân ầm ầm bộc phát, quát hỏi bằng giọng gay gắt!

Phía trước, trong màn mưa, vài bóng người áo đen lơ lửng xuất hiện.

Khí tức tuy lộ ra vài phần quỷ dị, nhưng chân khí lưu chuyển trong cơ thể lại không hề hùng hậu.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Tung chưa vội bỏ chạy ngay lập tức.

Chỉ thấy mấy người kia đứng lại cách đó vài chục bước, vậy mà lại cung kính ôm quyền cúi sâu: "Tham kiến Tần Sư!

Thiếu chủ phái chúng ta đến, nghênh ngài trở về tông môn!" Tiếng này lọt vào tai, nỗi kinh hoàng trong lòng Tần Tung lập tức tan thành mây khói.

"Khái khái..." Hắn ho khan hai tiếng, lưng lập tức thẳng tắp.

Vẻ ngưng trọng trên gương mặt già nua quét sạch không còn, tựa như kẻ sợ hãi như chim sợ cành cong vừa rồi, không phải là hắn!

"Dẫn đường!" Tần Tung chỉnh lại tay áo, một tay chắp sau lưng, ngữ khí nhẹ tênh.

Mấy người áo đen không nói tiếng nào, cung kính dẫn đường phía trước.

Tần Tung đi được vài bước, chợt quay đầu lại.

Ánh mắt như lưỡi dao tẩm độc đâm thẳng về hướng Hoàng thành Đại Uyên, giữa hàng lông mày cuộn trào căm hận và sát cơ khắc cốt, giọng nói trầm thấp như cú đêm u minh: "Lâm Tẫn...

Đợi lão phu trở về, chính là ngày Đại Uyên của ngươi sụp đổ!" ***** Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

Hương trà thoang thoảng vấn vít.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, ngón tay thon dài gõ nhè nhẹ lên long án gỗ tử đàn, tiếng "đốc đốc" khe khẽ vang vọng trong không gian tĩnh mịch.

Dưới thềm, Chu Quân tiến lên nửa bước, cung kính tấu báo: "Khải bẩm Bệ hạ, phủ đệ Tần Tung đã tra phong toàn bộ, tất cả tài sản dưới trướng hắn cũng đã tiếp quản xong xuôi." "Những phú thương cấu kết với hắn, làm việc bất pháp, đều đã bị bắt, kim ngân tài vật tịch thu được đều sung vào quốc khố!" Hắn dừng lại một chút, lộ vẻ khó xử: "Sản nghiệp dưới trướng Tần Tung tuy nhiều, việc xử lý cũng khá thuận lợi, duy chỉ có một nơi, khá là nan giải." Lâm Tẫn khẽ dừng ngón tay, ngẩng mắt nhìn: "Lãm Nguyệt Các?" Chu Quân gật đầu: "Bệ hạ thánh minh." Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, không nói lời nào.

Lãm Nguyệt Các là một trong những nơi tiêu tiền hưởng lạc hàng đầu Hoàng thành, có thể nói là mỗi ngày thu vào ngàn vàng.

Cũng chính vì vậy, hậu thuẫn của nó ăn sâu bén rễ, kéo theo rất nhiều mối liên quan.

Quan viên triều đình, tử đệ thế gia, thậm chí thương nhân bốn phương.

Phàm là những kẻ mệt mỏi đường xa, muốn tìm vui giải trí, đều

hay lui tới đây.

Nếu cưỡng ép phong tỏa, không chỉ lung lay căn cơ thương mại Hoàng thành, mà còn e rằng khiến một số người không có chỗ giải tỏa, ngầm sinh họa đoan, chỉ thêm nguy hại cho trị an Hoàng thành.

Tuy nhiên!

Nếu không phong tỏa, lại nên giao cho ai quản lý?

Triều đình ư?

Tuyệt đối không được!

Chẳng lẽ lại treo biển "Kỹ viện quốc doanh" sao?

Vậy thì gay go lắm!

Hơn nữa!

Có triều đình đại phật này tọa trấn, người thường ai cũng tránh còn không kịp.

Cứ thế mãi, rốt cuộc khó thoát khỏi cảnh suy tàn.

Suy nghĩ một lát, Lâm Tẫn liếc thấy Lăng Hồng đứng một bên muốn nói lại thôi, liền thu liễm tâm thần, khoát tay nói: "Lãm Nguyệt Các tạm hoãn xử trí, Trẫm tự có kế sách!" Hắn quay sang Vương Cao: "Vương Ái khanh, nha môn Lục Bộ đã chỉnh đốn sạch sẽ chưa?" Vương Cao cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, đại thể đã thanh lý xong, một số tai mắt ẩn sâu, thần nhất định sẽ nhổ tận gốc trong thời gian sớm nhất!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Đối với năng lực làm việc của Vương Cao, hắn luôn yên tâm.

Chợt!

Hắn chợt nhớ ra một chuyện, phân phó: "Vương Ái khanh, Giả tiên sinh vì việc trọng yếu vướng bận, tạm thời không thể quản lý Hộ

Bộ, nhưng Hộ Bộ vận chuyển không thể đình trệ, nếu có nhân tuyển thích hợp...” Không đợi Lâm Tẫn nói xong, Vương Cao đã hiểu ý, đáp lời: “Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ tìm chọn người tài, tạm thời thay quản lý sự vụ Hộ Bộ.” Lâm Tẫn nở nụ cười: “Rất tốt.” Hai người lại bẩm báo thêm vài vụ chính sự nhỏ nhặt, rồi vội vã cáo lui.

Cây đại thụ Thủ phụ Tần Tung vừa đổ, kéo theo vô số sự vụ hậu kỳ như biển khói, đêm nay bọn họ chú định không thể yên giấc.

Đợi hai người rời đi, Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, chắp tay đi đến trước cửa sổ chạm khắc.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi như dệt, ý lạnh dần nồng.

Hắn chợt mở miệng: “Lăng Hồng, vừa rồi ngươi muốn nói gì?” Lăng Hồng nhanh chóng tiến lên: “Hồi Bệ hạ, về việc Tần Tung nuôi dưỡng nữ tử, xâm nhập tông môn, đã có manh mối!” “Ồ?” Mắt Lâm Tẫn lóe lên tinh quang, xoay người nhìn thẳng: “Nói rõ chi tiết!” Lăng Hồng nghiêm túc nói: “Khải bẩm Bệ hạ, sau khi Cẩm Y Vệ phong tỏa Lãm Nguyệt Các, liên tục tra hỏi nhiều ngày, cuối cùng đã moi ra manh mối quan trọng từ miệng lão quản gia!” Hắn hạ giọng, lộ vẻ lạnh lẽo: “Mỗi cách một thời gian, Lãm Nguyệt Các lại lùng sục một nhóm nữ tử, bí mật đưa đến Ẩn Nguyệt Sơn.” “Ẩn Nguyệt Sơn?” Lông mày kiếm của Lâm Tẫn cau chặt, đối với địa danh này có chút xa lạ.

Lăng Hồng gật đầu, nói: “Ẩn Nguyệt Sơn, cách An Bình Thành không xa, trên đỉnh núi có một Ẩn Nguyệt Sơn Trang, những nữ tử kia đều bị giam cầm tại đó!” Lời vừa dứt, tay Lâm Tẫn đột nhiên siết chặt!

Đã biết vị trí cụ thể, đương nhiên không thể chậm trễ.

Hắn trầm giọng nói: “Truyền lệnh Ngô Tranh!

Dẫn ba ngàn Huyền Giáp Cấm Quân, lập tức tiến đến, những kẻ liên quan, giết không tha!" "Thần, tuân chỉ!" Lăng Hồng nghiêm cẩn lĩnh mệnh, thân ảnh biến mất trong màn mưa.

Lâm Tẫn bước đến cửa Ngự Thư Phòng.

Mưa càng lúc càng xối xả, khí lạnh thấm xương, khiến người ta không kìm được rùng mình.

"Dịch giá, Khôn Ninh Cung!" "Tuân chỉ!" Khôn Ninh Cung.

Trong Khôn Ninh Cung, Tô Vãn Tình thấy Lâm Tẫn đến, yểu điệu vạn phúc: "Bệ hạ." Lâm Tẫn khoát tay miễn lễ, ôn tồn nói: "Ái phi hôm nay cảm thấy thế nào?" Tô Vãn Tình khẽ cười tươi tắn: "Bệ hạ an tâm, Thái y đã chẩn mạch, nói long thai an ổn khỏe mạnh." Lâm Tẫn cười nói: "Vậy thì tốt rồi, nếu có chút nào không thoải mái, nhất định phải kịp thời báo cho Trẫm biết." Mắt Tô Vãn Tình ánh lên vẻ long lanh, tràn đầy cảm động.

Sau đó, Tô Vãn Tình hầu hạ Lâm Tẫn cởi long bào, hai người ôm nhau nằm vào trong chăn gấm mềm mại.

Ngoài điện, mưa như trút nước, trong điện, nến lửa dần tắt.

Trong lòng ngọc ngà ấm áp, hương thơm thoang thoảng vấn vít chóp mũi.

Tất cả đều đang nhắc nhở Lâm Tẫn: Tình cảnh này, thời tiết này, thích hợp nhất để làm một vài chuyện nên làm...

"Ai..." Đầu lưỡi Lâm Tẫn khẽ chạm hàm trên, cố kìm nén tâm viên ý mã.

Hắn nghiêng đầu vô ý nhìn ra ngoài điện, trong lòng thầm nghĩ: "Hay là, nạp Yến Kinh Tuyết?" Vài tháng nữa, Tô Vãn Tình bụng sẽ lớn dần, e rằng ngủ chung giường sẽ bất tiện.

Khi đó đông lạnh đã đến.

Hắn đường đường Thiên tử Đại Uyên, Cửu Ngũ Chí Tôn, chẳng lẽ lại phải ngủ một mình trên giường lạnh?

Chẳng phải sẽ làm mất hết thể diện của những đồng nghiệp xuyên việt sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn thầm hạ quyết tâm: Tìm một thời cơ, nạp nàng!

"Bệ hạ..." Tô Vãn Tình chợt đưa tay lên, ánh mắt lưu chuyển thoáng qua một tia ranh mãnh, bàn tay mềm mại khẽ luồn xuống chăn gấm.

"Thần thiếp... nhớ ngài..." Lời còn văng vẳng bên tai, nàng đã như cá bơi luồn sâu vào trong chăn, khiến Lâm Tẫn toàn thân chấn động!

Cái này ai mà chịu nổi chứ!

Nói là phụ nữ mang thai cần tĩnh dưỡng đâu?

Quý phi của Trẫm, đường đi hơi hoang dã rồi!

Ngày hôm sau.

Mưa bão chưa dứt, ngược lại còn thêm sấm chớp rền vang!

Lâm Tẫn từ từ mở mắt.

Hắn rũ mắt ngắm Tô Vãn Tình vẫn còn say ngủ với nụ cười hạnh phúc trong lòng, cúi đầu in một nụ hôn lên trán nàng.

Bàn tay dọc theo tấm lưng trần mịn màng trượt xuống, xuyên qua nách, khẽ phủ lên ngọn núi kiêu hãnh đó...

Đúng lúc định tỉ mỉ vuốt ve thì!

Một tiếng nhắc nhở trong trẻo vang lên, cắt ngang động tác của hắn! 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tuần thị Sóc Phương Thành, thành công nắm giữ, có muốn điểm sáng đồ giám không?】 "Sóc Phương Thành?!" Mắt Lâm Tẫn tinh quang bùng lên!

Hắn vẫn là đã đánh giá thấp năng lực của Thương Sóc!

Theo tốc độ này, đến được Trấn Huyền Đài, có lẽ không cần đến một tháng!

Lâm Tẫn đè nén tâm tình cuộn trào, cúi đầu nhìn Tô Vãn Tình vẫn còn say ngủ trên long tháp.

Hắn nhẹ nhàng rời giường, mặc xong long bào, khẽ bước ra tẩm điện.

Chương 72

Ngoài điện, mưa bão như trút, trời đất một mảnh hỗn độn.

Lâm Tẫn lại hoàn toàn không để tâm.

Chân khí quanh thân khẽ chấn động, một tầng hộ thể cương khí ngưng luyện chợt hóa thành một vầng sáng bán nguyệt trên đỉnh đầu, tựa như cái bát úp ngược, ngăn cách dòng nước mưa ngập trời bên ngoài.

Ngay sau đó, hắn bước đi vững vàng giữa màn mưa, thân ảnh ẩn mình sâu trong cung đạo dẫn đến Ngự Thư Phòng.

Trong Ngự Thư Phòng, Lâm Tẫn không để ý đến Hải công công đang cung kính hành lễ, trực tiếp ngồi xuống long ỷ, thầm niệm: "Điểm sáng!" 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Sóc Phương Thành!

Nhận được phần thưởng: Thiên Cổ Mưu Thần Triệu Phổ!】

"Thiên Cổ Mưu Thần?" Lâm Tẫn càng thêm kinh hỉ!

Đây đã là vị đại tài thứ ba mà Hệ thống ban tặng.

Hai người trước là Giả Tư Hiệp và Vương Cao đều đã mang lại cho hắn trợ lực to lớn.

Mà vị Triệu Phổ này, lại càng phi phàm bất phàm!

Đây chính là mưu chủ cốt lõi phụ tá Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận khai sáng cơ nghiệp.

Các mưu kế trọng đại định nền tảng cho quyền lực tập trung của Bắc Tống như Trần Kiều Binh Biến, Bôi Tửu Thích Binh Quyền, đều

từ tay hắn mà ra.

Điều càng khiến Lâm Tẫn cảm động là, sử sách ghi lại Triệu Khuông Dận nhiều lần vi phục rời kinh, đều là Triệu Phổ tọa trấn trung ương, đại quyền chấp chính, xử lý chính vụ đâu ra đấy.

"Chẳng lẽ..." "Hệ thống đang ám chỉ Trẫm, thời cơ đã đến, cũng có thể bắt chước người xưa vi phục xuất tuần?" Tâm niệm Lâm Tẫn xoay chuyển.

Kể từ khi xuyên việt đến nay, hắn hầu như chưa từng rời Hoàng thành nửa bước, chỉ có hai lần xuất hành cũng chỉ là Khấp Huyết Cốc và Vân Bình Sơn.

Nay Tần Tung độc lưu này đã trừ, Hệ thống lại ban tặng Triệu Phổ vị Thiên Cổ Mưu Thần có thể phó thác giang sơn này.

Hắn hoàn toàn có thể yên tâm, đi tận mắt nhìn xem giang sơn xã tắc, lê dân bá tánh của Đại Uyên này!

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn thở dài một hơi, lớn tiếng nói: "Triệu Phổ đâu?" Lời vừa dứt, cánh cửa gỗ chạm khắc nặng nề của Ngự Thư Phòng được vô thanh đẩy ra.

Một nam tử trung niên mặc thường phục văn sĩ màu xanh thẫm bước vào vững vàng.

Hắn thân hình trung đẳng, tướng mạo trầm nghị, đồng tử sâu thẳm như giếng cổ, dưới cằm là bộ râu dài ba chòm được cắt tỉa gọn gàng.

Tuy không có y phục lộng lẫy khoác lên người, nhưng lại tự có một khí độ trầm ổn như núi, trong lòng ẩn chứa thao lược.

"Thần, Triệu Phổ, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Triệu Phổ đi đến trước ngự án, hắn quỳ hai gối xuống đất, đầu chạm đất, giọng nói trong trẻo

mà hùng hồn, vang vọng khắp điện vũ.

Mắt Lâm Tẫn kim mang lưu chuyển, trong lồng ngực nổi lên sóng trào biển gầm.

Nguyên nhân không gì khác: Vị thủ lĩnh văn thần lưu danh thanh sử trước mắt này, trong cơ thể lại ẩn ẩn lưu chuyển nội tức hùng hậu!

Hắn vậy mà lại là một cao thủ võ đạo Cửu phẩm thực thụ!

Phát hiện này khiến Lâm Tẫn cuồng hỉ khôn nguôi.

Suy nghĩ kỹ thì cũng hợp lý: Một mưu lược gia tuyệt thế có thể sách lược Bôi Tửu Thích Binh Quyền, chủ đạo liên tiếp diệt Kinh Nam, Hậu Thục, Nam Hán, Nam Đường trong mười năm, lại há có thể là một thư sinh yếu ớt không có sức trói gà?

"Ái khanh bình thân!" "Tạ Bệ hạ!" Triệu Phổ y lời đứng thẳng dậy, rủ tay cung kính đứng.

Lâm Tẫn tỉ mỉ đánh giá vị thần tử mới được ban tặng này.

Triệu Phổ tuy cũng như Vương Cao, toát ra vẻ cương trực không a dua, nhưng giữa hàng lông mày lại càng thêm vài phần trí tuệ viên dung thông đạt, cùng với uy nghi đặc hữu của võ giả.

Trước đây, Lâm Tẫn vốn định sau khi giải quyết Tần Tung sẽ phế bỏ vị trí Thủ phụ, để đề phòng quyền lực quá lớn lại sinh họa đoan.

Nhưng giờ phút này, ý định của hắn đã thay đổi!

Triệu Phổ là do Hệ thống ban tặng, độ trung thành tuyệt đối không thành vấn đề, về cơ bản đã ngăn chặn khả năng quyền khuynh triều chính, tư sinh dị tâm.

Nếu có người này ở đây, không những không nên phế Thủ phụ, ngược lại còn có thể giao cho hắn trọng trách này, thống lĩnh Lục Bộ,

tổng lý triều chính!

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn không kìm được sự kích thưởng và sảng khoái tràn đầy lồng ngực.

Hắn đột nhiên đứng dậy, túm chặt cánh tay Triệu Phổ vẫn còn có chút không hiểu, không nói hai lời liền đi ra ngoài, đồng thời hạ lệnh: "Truyền chỉ, lập tức thượng triều!" Hải công công bị hành động đột ngột này làm cho ngây người, nhưng ngay lập tức phản ứng lại, vội vàng cung kính lĩnh mệnh: "Tuân chỉ!" Chốc lát sau, Đại điện Thiên Uyên, văn võ bá quan phân liệt hai bên, ai nấy trong lòng đều bất an.

Thủ phụ Tần Tung ầm ầm sụp đổ, tựa như một trận đại địa chấn, triệt để đảo lộn cục diện triều đường.

Không ít người tư dưới đã từng có liên quan với phe Tần Tung.

Tuy Lại Bộ chưa đến tận cửa, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có một thanh kiếm sắc bén treo trên cổ, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

"Bệ hạ giá đáo!" Theo tiếng hô the thé kéo dài của Hải công công vang lên, toàn triều quan viên đồng loạt quỳ phục xuống đất, hô vang như núi lở biển gầm: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn vẫn nắm tay Triệu Phổ.

Hai người vai kề vai đứng trên đài cao ngự tọa, nhìn xuống quần thần đang quỳ phục phía dưới.

Triệu Phổ khẽ cau mày.

Hắn thử nhẹ nhàng giãy thoát khỏi tay Hoàng đế, nhưng lại phát hiện bàn tay kia như kìm sắt, không hề nhúc nhích!

Trong mắt hắn, thân là thần tử, đứng cạnh ngự tọa Thiên tử để nhận triều bái của chúng thần, thực sự là tội khi quân đại bất kính, đủ để tru diệt cửu tộc!

“Chúng Ái khanh bình thân.” “Tạ Bệ hạ!” Mọi người tạ ơn đứng dậy.

Nhưng khi ánh mắt bọn họ chạm đến vị văn sĩ áo xanh lạ mặt đứng cạnh ngự tọa, ai nấy đều kinh hãi động dung.

Trên mặt tràn đầy kinh ngạc và khó tin!

Ngay cả cựu Thủ phụ Tần Tung từng quyền khuynh một thời, cũng tuyệt đối không có tư cách đứng cùng Hoàng đế trên ngự đài!

Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại nhìn Hoàng đế, mặt đầy xuân phong, thậm chí mang theo vài phần hưng phấn khó tả, nắm chặt tay đối phương, tựa như sợ hắn chạy mất, càng khiến trong lòng bọn họ nghi ngờ trùng trùng, thấp thỏm không yên.

Mắt rồng của Lâm Tẫn lướt qua điện.

Có không ít gương mặt mới, hẳn đều là những quan viên mới được Vương Cao đề bạt mấy ngày nay.

Tuy nhiên!

Vị trí Lễ Bộ Thượng Thư, lại trống rỗng.

Với quyền lực của Vương Cao, vẫn chưa đủ để trực tiếp bãi miễn một đại quan nhị phẩm...

Một tia nghi ngại xẹt qua não hải.

Nhưng Lâm Tẫn lúc này không có tâm tình truy cứu kỹ, quay sang Triệu Phổ nói: “Ngươi cứ đứng ở đây!” Nói xong, Lâm Tẫn ngồi lên long ỷ.

Không ngờ!

Triệu Phổ lại không tuân chỉ dừng lại, mà vững vàng bước xuống

mười bậc thềm bên cạnh ngự đài.

Hắn không đi về phía hàng nào, mà là đứng lặng lẽ dưới ngự giai, cách long ỷ khoảng ba bước, tay rủ xuống.

Hành động này, như ném một tảng đá lớn xuống mặt hồ phẳng lặng, lập tức khuấy động ngàn con sóng!

Bá quan trong lòng kịch chấn, vô số ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm vào Triệu Phổ!

Cái này... cái này quả thực là to gan lớn mật!

Bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn lệnh hắn đứng trên ngự đài, hắn vậy mà dám làm ngơ, công khai chống lại thánh ý?!

Hắn có mấy cái đầu mà dám làm thế chứ?!

Lâm Tẫn thấy vậy, đầu tiên là sững sờ, rồi bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ.

Hay cho Triệu Tắc Bình, quả nhiên có nguyên tắc và phong thái riêng!

Không hổ là vị Thiên Cổ Mưu Thần được Tống Thái Tổ trọng dụng đến mức có thể nửa đêm gõ cửa bàn chính sự!

Hắn không những không có chút giận dữ nào, ngược lại còn thêm vài phần tán thưởng.

Thu lại ý cười, Lâm Tẫn uy nghiêm nhìn khắp trường, lớn tiếng nói: "Hôm nay lâm triều, chỉ vì một việc!" Hắn hơi dừng lại, thu hết thần sắc hoặc hoảng sợ, hoặc hiếu kỳ, hoặc dò xét của các quan viên phía dưới vào mắt, trầm giọng tuyên chiếu: "Truyền ý chỉ của Trẫm, trạc thăng Triệu Phổ làm Thủ phụ Đại thần Đại Uyên!

Trừ quân cơ yếu vụ ra, mọi quốc chính đều có thể thay Trẫm quyết định!" Lời này vừa ra, cả điện vũ lập tức rơi vào một mảnh tĩnh

mịch!

Sắc mặt Chu Quân đại biến, vẻ kinh hãi lập tức tràn ngập trong mắt.

Tần Tung gương tày vẫn còn đó, Bệ hạ vậy mà lại cấp thiết nhậm mệnh tân Thủ phụ như vậy?

Chẳng lẽ, không sợ lại đi vào vết xe đổ sao?

Hắn vô thức liền muốn bước ra khỏi hàng can gián, nhưng lại bị Vương Cao bên cạnh túm chặt tay áo.

Chương 73

Ánh mắt Vương Cao sắc bén, khẽ lắc đầu, dùng khí âm nói: "Bệ hạ là thánh minh chi quân, há lại có thể vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ?" Biểu tình hắn phức tạp nhìn bóng lưng áo xanh thẳng tắp như tùng dưới ngự giai, giọng nói lại trầm xuống ba phần: "Vị Triệu Phổ này... e rằng tuyệt không phải kẻ tầm thường!" Quần thần thì thầm bàn tán và vẻ kinh nghi, Lâm Tẫn nhìn thấy rõ mồn một nhưng không để tâm.

Sự chú ý của hắn dồn về Triệu Phổ đang đứng nghiêm trước điện, hỏi: "Triệu Ái khanh, đối với nhậm mệnh này, có dị nghị gì không?" Triệu Phổ mặt mày nghiêm nghị, vén áo quỳ xuống, khấu đầu thật sâu: "Thần, Triệu Phổ, lĩnh chỉ tạ ơn!

Nhất định không phụ Bệ hạ phó thác!" "Rất tốt!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, đứng dậy nói: "Mong chư khanh đồng tâm hiệp lực, hết lòng phụ tá." Nói xong, không dừng lại nữa, xoay người liền đi.

"Thối triều!" Giọng the thé của Hải công công lại vang lên.

Bá quan khấu tạ xong, đều lần lượt nhìn về phía Triệu Phổ đứng đầu, không ít người muốn tiến lên kết giao dựa dẫm, nhưng lại ngại vẻ mặt sắt đá của Lại Bộ Vương Cao, không dám khinh cử vọng động!

Lâm Tẫn không để ý tình hình phía sau.

Rời khỏi Đại điện Thiên Uyên, sắc mặt hắn nhanh chóng trầm xuống.

Hắn lông mày kiếm cau chặt, nghiêng đầu lạnh giọng hỏi: "Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào, hôm nay vì sao không đến?" Trên khuôn mặt già nua của Hải công công hiện lên một tia mờ mịt và khó hiểu.

Vừa định mở miệng hồi bẩm, "Hưu!" Lăng Hồng như quỷ mị đột nhiên hiện thân.

Hắn một gối quỳ đất, chắp tay trầm giọng nói: "Khải bẩm Bệ hạ!

Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào, đang đợi chỉ thị ngoài Ngự Thư Phòng, nói có đại sự kinh thiên, nhất định phải lập tức diện thánh trần tấu!" Ngoài Ngự Thư Phòng, mưa bão như trút nước.

Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào quỳ trong bùn lầy, mặc cho nước mưa lạnh lẽo xối xả lên thân thể.

Hắn mặc quan phục nhị phẩm, gương mặt đôn hậu, đôi mắt dài hẹp thường mang theo vẻ cẩn trọng thấu hiểu thế sự.

Giờ phút này tuy chật vật, nhưng nghi thái lại toát ra vẻ cung kính và trầm tĩnh có chủ ý.

Cách đó không xa, Lâm Tẫn chắp tay đứng, khẽ cau mày, đánh giá bóng người trong mưa.

Hắn đối với Nhạc Đào ấn tượng khá mơ hồ: Người này xưa nay linh hoạt, rất am hiểu đạo giữ mình khôn ngoan.

Giai đoạn đầu ở triều đình luôn giữ thái độ mập mờ.

Sau khi Tần Tung suy yếu lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tích cực phối hợp Lại Bộ chỉnh đốn, thậm chí tự tay đưa không ít đồng liêu Lễ Bộ vào đại lao Hình Bộ.

Ngay cả Vương Cao mặt sắt vô tư cũng chưa động đến hắn, đủ thấy gốc gác của hắn vẫn khá sạch sẽ.

Nhưng!

Với loại cỏ đầu tường gió chiều nào xoay chiều đó này, trong lòng Lâm Tẫn chỉ có bất mãn.

"Thần, Nhạc Đào, khấu kiến Bệ hạ!" Thấy Đế vương hiện thân,

Nhạc Đào trán nặng nề chạm xuống bùn nước, thái độ cung cẩn vô cùng.

Lâm Tẫn rũ mắt nhìn xuống, giọng nói lạnh nhạt: "Vào đi." "Tạ Bệ hạ!" Trong Ngự Thư Phòng, Lâm Tẫn cao tọa long ỷ, quét mắt nhìn Nhạc Đào toàn thân ướt sũng, run lẩy bẩy dưới thềm, mắt rồng như điện: "Ý chỉ của Trẫm, ngươi chưa nhận được sao?" Ý lạnh chợt tăng, Nhạc Đào rùng mình.

Hắn tự nhiên hiểu Hoàng đế nổi giận vì lẽ gì: Chống chỉ không thượng triều, là khi quân!

"Phịch!" Hắn lại quỳ xuống, nói ra từng chữ không kiêu không hèn: "Ý chỉ của Bệ hạ, thần đã nhận được, thần, là cố ý không đi thượng triều!" "Ồ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, đáy mắt thoáng qua một tia thích thú.

Kẻ muốn chết, hắn thấy nhiều rồi.

Nhưng kẻ như Nhạc Đào này, thân ở vị trí cao nhị phẩm, lại còn chủ động tìm chết, quả thực hiếm thấy.

"Lý do!" Từng chữ của Lâm Tẫn lạnh lẽo đến mức có thể kết thành băng!

"Hồi Bệ hạ!" Nhạc Đào đối mặt với uy áp gần như xuyên thấu ngũ tạng, từng âm tiết bật ra từ cổ họng lại vô cùng rõ ràng: "Thần biết một bí mật của Tần Tung, mười vạn hỏa cấp, đặc biệt đến đây tố giác!" Lời vừa dứt, không khí trong Ngự Thư Phòng dường như đều ngưng đọng lại.

Khuôn mặt tuấn lãng kiên nghị của Lâm Tẫn chợt âm trầm như gang thép đúc.

Tần Tung tự thân còn khó giữ, như chó nhà có tang mà hoảng loạn chạy trốn khỏi Hoàng thành!

Đến lúc mọi chuyện đã định, ngươi mới chạy đến tố giác?

Đâm đầu vào tường rồi mới biết đường quay lại?

Ỉa vào quần rồi mới biết tìm nhà xí?

Ngươi cái đồ con mẹ nó đúng là thuần túy đến để làm người ta ghê tởm hả?

Sát ý trong mắt Lâm Tẫn như thực chất cuộn trào dâng lên, gần như muốn xé rách không khí.

Hắn trừng mắt nhìn đám quan bào ướt sũng dưới thềm, những lời nói chèn ra từ kẽ răng thấm đẫm sự châm chọc thấu xương và băng giá: "Nhạc Ái khanh, ngươi đến thật 'kịp thời' đó!" Thân thể Nhạc Đào kịch liệt run lên, như rơi vào hầm băng.

Hắn trán chặt dí xuống gạch lát lạnh buốt, khàn giọng vội nói: "Bệ hạ bớt giận!

Bí mật thần biết, liên quan đến Tần Tung tư tàng kim sơn ngân hải!" Bốn chữ như sấm sét nổ vang!

Đồng tử Lâm Tẫn co rút, khớp ngón tay siết đến trắng bệch, tay vịn long ỷ phát ra tiếng kêu khẽ không chịu nổi sức nặng.

Tần Tung tham ô số lượng lớn như vậy, Hộ Bộ và Cẩm Y Vệ đào đất ba thước cũng không tìm thấy gì.

Hắn chỉ là một Lễ Bộ Thượng Thư bé nhỏ, làm sao có thể biết?

Cố gắng đè nén sóng trào biển gầm trong lòng, Lâm Tẫn giọng nói mang theo uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: "Nếu có thể tìm ra tang vật, tội kháng chỉ, Trẫm có thể miễn!" "Tạ Bệ hạ long ân!" Nhạc Đào như được đại xá, vội vàng giải thích: "Tần Tung từng muốn kéo thần..." "Dừng!" Lâm Tẫn dứt khoát giơ tay, ánh mắt như thanh sắt nung đỏ, đâm thẳng vào trọng điểm: "Trẫm chỉ cần địa điểm!" Nhạc

Đào hít sâu một hơi.

Như dùng hết toàn thân khí lực, từng chữ từng chữ một, dứt khoát có lực: "Diệu Pháp Am!" "Diệu Pháp Am?" Lông mày kiếm của Lâm Tẫn khẽ nhướng, trong mắt thoáng qua một tia khó tin: "Một ngôi ni am?" "Chính là vậy!" Nhạc Đào khẳng định chắc chắn!

Thân là Lễ Bộ Thượng Thư triều đình, quản lý sự vụ tôn giáo thiên hạ là chức trách của hắn.

Mỗi năm đều sẽ đại diện triều đình tuần thị hoặc tham dự một số pháp hội quan trọng của tự miếu!

Trong lúc tuần thị Diệu Pháp Am theo lệ thường, nhờ năng lực quan sát mẫn tuệ được rèn luyện nhiều năm trong quan trường, hắn đã phát hiện ra một số điểm bất thường!

Diệu Pháp Am nằm ở phía tây ngoại ô Hoàng thành khoảng hai mươi dặm.

Hoàn cảnh u tịch, lại không phải là một ngôi ni am cổ kính nổi tiếng.

Hương hỏa không mấy thịnh vượng.

Nhưng kho phòng lại canh gác sâm nghiêm, những người trông coi mắt sắc bén như chim ưng, tuyệt không phải là tỳ kheo ni bình thường!

Điều càng khiến hắn nghi ngờ là, hắn từng nhiều lần bắt gặp quản gia và tâm phúc thân vệ của Tần Tung bí mật ra vào.

Vị trụ trì đối với Tần Tung lại tâng bốc gần như xu nịnh, càng là muốn che đậy lại càng lộ rõ!

Diệu Pháp Am tuyệt đối không phải là một ni am đơn giản như vẻ ngoài, nhất định có bí mật gì đó không ai biết liên quan đến Tần Tung!

Khoảng thời gian trước, Nhạc Đào nghe nói Cẩm Y Vệ đang tìm kiếm kim sơn ngân hải mà Tần Tung tư tàng, trong đầu ngay lập tức hiện ra bóng dáng Diệu Pháp Am.

Tần Tung đã đổ, nguy hiểm đã được giải trừ.

Biết Bệ hạ đang rất cần khoản tiền lớn, hắn mới kháng chỉ không thượng triều, để tránh tai mắt và bè đảng mà Tần Tung để lại.

Hắn quỳ phục ngoài Ngự Thư Phòng diện thánh, dâng lên bí mật kinh thiên này, để tự chứng lòng trung thành, lấy công chuộc tội!

Nghe xong Nhạc Đào trình bày, Lâm Tẫn cong ngón tay vô thanh gõ vài cái lên tay vịn long ỷ, ánh mắt như dao, từ từ gật đầu.

Không thể không nói, lời người này nói mạch lạc rõ ràng, từng chi tiết khớp nối, sự nghi ngờ về Diệu Pháp Am, đột nhiên tăng vọt!

"Lăng Hồng!" "Thần tại!" Lăng Hồng như hình với bóng, bước ngang lên, cung kính chờ lệnh.

"Lập tức dẫn Cẩm Y Vệ, phong tỏa Diệu Pháp Am!" Giọng Lâm Tẫn như sắt lạnh, không cho phép nghi ngờ.

Đáy mắt hắn hàn mang bùng lên, nhìn chằm chằm Lăng Hồng, từng chữ từng câu như búa tạ gõ trống: "Hành động phải nhanh!

Tin tức, tuyệt đối không được tiết lộ!" Tần Tung tuy đã ngã, nhưng bè đảng của hắn vẫn còn.

Nếu Diệu Pháp Am thật sự tàng trữ khoản tham ô khổng lồ, giờ phút này tất sẽ cảnh giác cao độ, chỉ cần chậm trễ một chút, e rằng sẽ bị chuyển đi hoặc tiêu hủy!

Điều càng khó giải quyết, chính là Phật gia!

Một khi tin tức bị lộ ra, tự miếu thiên hạ sẽ nhìn triều đình thế nào?

Là kinh hoàng, chống đối?

Hay là vội vàng phủi sạch?

Chỉ cần sơ suất một chút, liền sẽ bị kẻ có lòng lợi dụng, kích động dân tình khó mà thu vén!

Tín đồ Phật môn rộng khắp, thế lực không thể xem thường!

"Thần, tuân chỉ!" Lăng Hồng lĩnh mệnh, thân ảnh như mũi tên rời cung bắn vào màn mưa xối xả ngoài điện, thoắt cái biến mất trong bóng tối trùng điệp của cung khuyết.

Lâm Tẫn thu hồi ánh mắt nhìn xa, đặt trên thềm.

Nhạc Đào vẫn quỳ ở đó, toàn thân ướt sũng, quan phục bó sát, lạnh đến tái xanh mặt, hơi run rẩy.

"Đứng dậy đi." Lâm Tẫn khẽ phất tay áo, một luồng chân khí ôn hòa mà hùng hậu tuôn ra, lập tức bao bọc lấy Nhạc Đào.

Bộ quan phục ẩm ướt lạnh lẽo đó bằng mắt thường có thể thấy từng luồng hơi trắng bốc lên, chốc lát liền trở nên khô ráo ấm áp, ngay cả khí lạnh trong xương cốt cũng bị xua tan hết!

Chương 74

"Tạ Bệ hạ long ân!" Nhạc Đào như được đại xá, cảm kích vội vã đứng dậy.

Lâm Tẫn một lần nữa đánh giá hắn.

Trong mắt rồng ý tứ dò xét càng sâu, xen lẫn một tia suy đoán khó nhận ra: "Lục Bộ hầu hết đều bị bè đảng Tần Tung kiểm soát, Thượng Thư Thị Lang, phần lớn là tai mắt của hắn, ngươi thân là người đứng đầu Lễ Bộ, vì sao có thể giữ mình trong sạch?" Chẳng lẽ Tần Tung... coi thường quyền lực của Lễ Bộ?

Điều này không hợp lẽ thường!

Lễ Bộ chấp chưởng nghi chế, khoa cử, bang giao, tông giáo, tuyệt không phải là nha môn nhàn rỗi.

Nhạc Đào nghe vậy, trên khuôn mặt khiêm tốn kia vậy mà lại hiện lên một tia ngạo khí khó che giấu, gần như đắc ý, lưng cũng không tự giác thẳng hơn một chút.

Đối mặt với ánh mắt thẩm thị của Đế vương, hắn nói ra lời kinh người: "Bệ hạ minh giám!

Tần Tung sở dĩ không động đến thần, thực ra là... hắn có việc cầu thần!" "Hắn, có việc cầu ngươi?" Lâm Tẫn kinh ngạc!

Tần Tung tuy không phải loại lương thiện, nhưng lại có địa vị cực cao.

Quý là Thủ phụ Đại Uyên, Lục Bộ đều nằm trong tay hắn, tông môn giang hồ cũng phần lớn bị hắn khống chế, có thể nói là quyền khuynh triều chính!

Một nhân vật hiển hách như vậy, sao lại hạ mình cầu trợ một Lễ

Bộ Thượng Thư nhị phẩm bé nhỏ?

Chuyện này quả thực là hoang đường nhất mà Lâm Tẫn từng nghe kể từ khi xuyên việt!

Nhạc Đào lộ vẻ khổ sở.

Hiển nhiên cũng biết lời này dễ gây nghi ngờ, chắp tay hành lễ nói: "Khải bẩm Bệ hạ, chính vì thần chấp chưởng Lễ Bộ, Tần Tung mới có việc cầu thần!" Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, khẽ nhấp một ngụm trà xanh: "Trẫm ngược lại rất hiếu kỳ, hắn cầu việc gì?" "Thể diện!" Nhạc Đào không kiêu không hèn: "Cần thần, để giữ thể diện này cho hắn!" Nhạc Đào xuất thân khoa bảng chính quy, là bậc thầy lễ pháp.

Tinh thông nghi chế cổ kim, là hình mẫu đạo đức được triều chính công nhận, lời nói việc làm không hề sai sót, có thể gọi là trụ cột của sĩ lâm.

Tần Tung muốn động đến hắn, cái giá phải trả cực cao!

Dù cho quyền khuynh thiên hạ, tham ô hoành hành, nhưng hắn hiểu rõ, muốn duy trì sự "hợp pháp" của thống trị và "văn trị" bề ngoài, không thể thiếu một nhân vật thông hiểu lễ pháp như Nhạc Đào để điểm tô cho thể diện.

Dù là đại điển trọng đại, tiếp kiến sứ thần ngoại bang, hay các lễ chế khác, đều cần sự chống đỡ từ học vấn đường hoàng của Nhạc Đào.

Sự tồn tại của Nhạc Đào bản thân, chính là một chiếc áo ngoài "hợp pháp" khoác lên tập đoàn Tần Tung!

Huống hồ!

Lập trường của Nhạc Đào rõ ràng.

Không kết bè đảng, không tranh quyền, chỉ lấy "lễ" làm đầu.

Hắn không can dự vào tranh đấu bè phái, không có dã tâm đối với quyền lực, chỉ ở vị trí nào làm đúng chức trách đó.

Thái độ gần như "bất bạo lực bất hợp tác" này, khiến Tần Tung tuy thấy hắn ngoan cố, nhưng cũng cho rằng vẫn có thể khống chế.

Loại bỏ hắn, hại lớn hơn lợi!

Điều quan trọng hơn là, Nhạc Đào cũng là người thông minh.

Khi Tần Tung nắm quyền, hắn càng thêm cẩn trọng lời nói việc làm, như đi trên băng mỏng.

Thậm chí có thể cố ý thể hiện vài phần hủ bại, thái độ không thông thế sự, củng cố hình tượng "thư ngốc tử vô hại" của bản thân.

Các loại duyên cớ giao thoa, Tần Tung cuối cùng đã không ra tay sát thủ với vị Lễ Bộ Thượng Thư này!

Có thể leo lên vị trí Thủ phụ, Tần Tung há là kẻ ngu?

Hắn thiện về quyền thuật nhất.

Thay một người khác lên, chưa chắc đã "dễ dùng" như Nhạc Đào, ngược lại còn dễ gây sóng gió, không phải điều hắn mong muốn.

Nói xong, Nhạc Đào quỳ hai gối xuống đất, phủ tay trần tình: "Bệ hạ minh giám!

Thần một tấm lòng trung thành, có thể chiếu rọi nhật nguyệt!

Nếu có dị tâm, trời đánh sét đánh!" "Rắc!" Lời vừa dứt, ngoài cửa sổ, giữa trận mưa lớn như trút, một tiếng sấm kinh thiên ầm ầm nổ vang!

Tia điện trắng bệch xé rách màn trời âm u, ngay cả nến lửa trong Ngự Thư Phòng cũng vì thế mà kịch liệt chao đảo!

Nhạc Đào toàn thân cứng đờ, ngây người tại chỗ.

Khuôn mặt đôn hậu kia trong khoảnh khắc tái nhợt, gần như muốn khóc: "Bệ...

Bệ hạ, cái này... cái này thật là trùng hợp!

Ngài... có tin không?" Lâm Tẫn thản nhiên cười, từ từ đứng dậy.

Hắn chắp tay đi đến trước cửa sổ chạm khắc, ngắm nhìn màn mưa ngoài kia đang sấm chớp rền vang: "Đứng dậy đi." "Tạ Bệ hạ long ân!" Nhạc Đào như được đại xá, vội vàng đứng dậy.

"Cụ thể thế nào, đợi Lăng Hồng trở về, Trẫm tự có thánh tài, ngươi lui xuống đi!" Lâm Tẫn nói.

Nếu Diệu Pháp Am quả thật là nơi Tần Tung cất giấu vàng bạc, thì lời Nhạc Đào nói không phải hư cấu.

Như vậy, người này cũng xem như tài năng có thể dùng được, giữ lại làm Lễ Bộ Thượng Thư, vẫn là lựa chọn hàng đầu.

Nếu như không phải...

"Thần, cáo thoái!" Nhạc Đào cúi mình sâu một lễ, lùi lại vài bước.

Đến tận cửa, hắn mới xoay người bước vào giữa trận mưa lớn ngoài cửa, thân ảnh dần dần mờ đi.

Mắt Lâm Tẫn hơi nheo lại, đầu ngón tay vô thức ma sát, rơi vào trầm tư.

Tần Tung trốn khỏi Hoàng thành, tung tích hoàn toàn không có, rất có thể đã nương tựa vào vị Thiếu chủ thần bí thần long thấy đầu không thấy đuôi kia.

Với tính cách thù dai tất báo của Tần Tung, một khi đã ổn định lại hơi thở, nhất định sẽ cuốn đất trở lại, một lần nữa gây họa cho chúng sinh.

Việc cấp bách trước mắt, chính là tìm ra nơi ẩn náu của vị Thiếu

chủ thần bí kia, mới có thể nhổ cỏ tận gốc, vĩnh viễn đoạn tuyệt hậu hoạn!

Đúng lúc này!

Ánh mắt liếc thấy Hải công công bưng một cái mâm gỗ bước vào, trên đó bày vài tấu triệp.

Lâm Tẫn ngăn lại nói: "Đừng đặt xuống!" Khuôn mặt Hải công công ngây người, có chút khó hiểu.

Lâm Tẫn khóe môi cong lên một nụ cười: "Mang tất cả tấu triệp này, đều gửi đến phủ Thủ phụ!" Để Triệu Phổ phê duyệt những tấu chương này, một là có thể miễn cho bản thân vất vả, hai là, cũng có thể nhân cơ hội này kiểm nghiệm chân tài thực học của vị Thiên Cổ Mưu Thần này, để những triều thần còn nghi ngại phải tâm phục khẩu phục!

Hải công công hiểu ý, cung kính đáp: "Lão nô tuân chỉ!" Nhìn long án gỗ tử đàn trống không, Lâm Tẫn sảng khoái thở dài một hơi, ngả lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Cái cảm giác làm chưởng quỹ giao phó này, mẹ nó thật sảng khoái!

Mưa lớn chưa dứt.

Màn đêm trầm trầm buông xuống, vòm trời như mực, không thấy tinh nguyệt.

Chỉ còn lại sấm sét cuồn cuộn, gió lạnh mang theo ý thu ẩm ướt, lùa qua hành lang, nến lửa trong điện chao đảo không ngừng.

"Bệ hạ!" Hải công công tiến lên bẩm báo: "Trình đại nhân cầu kiến." Mắt Lâm Tẫn hơi cụp xuống: "Tuyên!" Trình Liệt lúc này cầu kiến, nhất định là tiền tuyến Bắc cảnh có tin tức mới!

Không lâu sau, Trình Liệt vội vàng bước vào, vạt áo quan bào dưới đã dính đầy bùn nước.

"Thần khấu kiến..." "Miễn lễ!" Lâm Tẫn khoát tay, đi thẳng vào vấn đề: "Tiền tuyến thế nào?" Giữa hàng lông mày Trình Liệt thoáng qua một tia phấn chấn: "Bệ hạ thánh minh!

Ý chỉ phong tước đến Trấn Huyền Đài sau, nhiều tướng lĩnh Bắc cảnh quân đã tuyên thệ hiệu trung Bệ hạ, nay đã thành công nắm giữ Trấn Huyền Đài, đang dốc toàn lực chống cự đại quân Lang Đình công thành!" "Tốt!" Long nhan Lâm Tẫn đại duyệt, thật là song hỉ lâm môn!

Kim sơn ngân hải mà Tần Tung tư tàng đã có manh mối, trọng trấn Bắc cảnh cũng truyền đến tin thắng trận, tương lai đáng mong chờ!

"Trình Ái khanh cho rằng, Bắc cảnh quân có thể kiên thủ bao lâu?" Lâm Tẫn truy vấn.

Trình Liệt trầm ngâm một lát.

Nét mừng trên mặt chuyển thành lo lắng, thở dài nói: "Hồi Bệ hạ, theo thần kiến, Bắc cảnh quân dù có Trấn Huyền Đài hiểm trở để dựa vào, nhưng muốn giữ lâu dài... cũng không phải dễ, nhiều nhất..." Hắn do dự mãi, khó khăn lắm mới thốt ra một con số: "Mười ngày!" "Mười ngày?!" Lâm Tẫn trong lòng chấn động!

Trấn Huyền Đài là yếu tắc cửa ngõ Bắc cảnh Đại Uyên, thành cao hào sâu, thang mây ném đá bình thường, khó lung lay căn cơ của nó!

Nương tựa vào hùng quan này, vậy mà chỉ có thể chống đỡ vỏn vẹn mười ngày?

Cái này còn là đánh giá lạc quan!

Trình Liệt thần sắc ngưng trọng: "Bệ hạ, Bắc cảnh quân tuy đã hiệu trung, nhưng lòng người chưa đồng, thêm vào đó Lang Đình thế

mạnh, một khi chiến cục bất lợi, quân tâm chiến ý tất sẽ suy giảm, quan ải...

Chương 75

nguy rồi!" Lâm Tẫn im lặng gật đầu.

Lý lẽ trong đó hắn há lại không hiểu, chỉ là không muốn chấp nhận mà thôi.

"Xem ra, chỉ có thể hy vọng Thương Sóc có thể nhanh hơn một chút!" Lâm Tẫn thầm nghĩ trong lòng.

"Sưu!" Đúng lúc này, thân ảnh như u linh của Lăng Hồng lướt vào trong điện, một gối quỳ xuống đất: "Bệ hạ!" Mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng: "Thế nào?" Lăng Hồng nở nụ cười: "Bệ hạ, lời Lễ Bộ Thượng Thư nói quả thật!

Diệu Pháp Am đích xác là hầm vàng của Tần Tung!

Riêng bạc ròng đã hơn năm ngàn vạn lượng, còn chưa tính đến các vật như đồ cổ tranh chữ bên trong!" Trong chốc lát, trong Ngự Thư Phòng tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe thấy!

Đồng tử Lâm Tẫn co rút, trong não chợt lóe qua vô số ý niệm: Năm ngàn vạn lượng!

Quốc khố Đại Uyên một năm thu vào không quá năm trăm vạn, lão tặc này vậy mà tham nhũng đúng mười năm thuế phú?!

Nếu đổi thành quân phí, đủ để nuôi mười vạn thiết kỵ ba năm không bại!

Hắn trực tiếp siết đến trắng bệch, khớp xương kêu lạo xạo, ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi đao, tựa như muốn xuyên thủng hư không, trực chỉ yết hầu Tần Tung!

Trình Liệt càng là hít ngược một hơi khí lạnh, run giọng nói: "Bệ hạ... cái này, cái này đã không phải tham ô, mà là cướp quốc gia a!"

Cố gắng đè nén ngọn lửa giận dữ cuộn trào trong lòng, Lâm Tẫn lập tức hạ lệnh: “Truyền chỉ!

Cấp phát năm trăm vạn lượng bạc trắng cho Đại Tuyết Long Kỵ, mua sắm quân tư lương thảo, tinh đêm chi viện Thương Sóc!

Nhất định phải cấp tốc chạy tới Trấn Huyền Đài!” “Thần tuân chỉ!” Trình Liệt một gối lĩnh mệnh, vội vã rời đi.

Lâm Tẫn lại nói: “Mệnh người điểm kê lập sổ tang vật thu được, toàn bộ sung nhập quốc khố, sổ sách giao cho Hộ Bộ!” “Thần lĩnh chỉ!” Lăng Hồng đáp lời.

Tuy nhiên, Lăng Hồng không lập tức lui xuống.

Trên mặt hắn thoáng qua một tia dị sắc, tiến lên nửa bước, hạ giọng nói: “Bệ hạ, Diệu Pháp Am không chỉ là một ni am tầm thường, hậu sơn của nó, chính là tông môn của Diệu Pháp Phật Tông!” “Ồ?” Lâm Tẫn hơi cảm thấy bất ngờ.

Thân là Phật Tông, vậy mà lại tham dự tranh đấu triều đình, nghe lệnh Tần Tung?

Lăng Hồng tiếp tục nói: “Theo thần điều tra, đệ tử tông này đều không phải thiện loại, cái gọi là ni am, chẳng qua là che mắt người ta, bất quá...” Hắn ngừng lời, nói ra lời kinh người: “Tông chủ Diệu Pháp Tông, pháp hiệu Diệu Pháp, người này... tựa hồ là Tần Tung ‘phanh đầu’!” “’Phanh đầu’?

Tần Tung?!” Lông mày Lâm Tẫn khẽ cau, chỉ cảm thấy hoang đường tuyệt luân.

Tần Tung quý là Thủ phụ Đại Uyên, quyền thế ngút trời, nữ tử tự nguyện đến ôm ấp há chỉ vạn ngàn?

Sao lại đi tìm một ni cô làm người tình?

Tông chủ Diệu Pháp Tông đó, chẳng lẽ còn có thể đẹp hơn Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết sao?

Huống hồ!

Cựu Binh Bộ Thượng Thư Lưu Phong từng nói, Tần Tung vì để thăng cảnh giới, đã dùng lượng lớn đan dược tẩm bổ, sớm đã tổn hại nguyên dương căn bản, mất đi hùng phong nam nhi, lại đâu ra lời nói về "phanh đầu" chứ?

Lăng Hồng hiển nhiên cũng cảm thấy việc này khó mà tin được.

Hắn thò tay vào lòng, lấy ra vài phong thư tín, cung kính dâng lên: "Bệ hạ, đây là mật tín tìm thấy từ tẩm điện của Diệu Pháp Tông." Lâm Tẫn nhận lấy.

Rũ mắt lướt qua, trán hắn lập tức nổi lên vài đường gân đen.

Nhật ký?

Vị tông chủ Diệu Pháp Tông này vậy mà còn hợp thời trang viết nhật ký sao?

Những gì ghi trong đó, là bút tích của Diệu Pháp!

Nàng tự thuật khi thiếu niên ngẫu nhiên gặp Tần Tung, nhất kiến khuynh tâm.

Nhưng nào ngờ, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Sau khi Tần Tung vào triều làm quan, tuy ngẫu nhiên có thư tín qua lại, nhưng tình cảm lại ngày càng phai nhạt.

Sau này, nàng cơ duyên xảo hợp được một vị sư thái thu làm đệ tử, bước vào võ đạo.

Thiên phú của nàng dị bẩm, vậy mà trong vài chục năm đã tu luyện đến cảnh giới Tông Sư, sáng lập Diệu Pháp Tông.

Nàng chọn địa điểm không xa Hoàng thành, chỉ vì muốn được gần Tần Tung hơn một chút.

Tần Tung sau khi biết được, liền lợi dụng mối si luyến này của nàng, lấy Diệu Pháp Am làm nơi che chắn, biến nó thành hầm vàng cất giấu tài sản bất nghĩa.

Diệu Pháp trong lòng biết rõ mình bị lợi dụng, nhưng lại cam tâm tình nguyện: Có thể vì "Tung ca ca" của nàng mà làm việc, nàng vạn chết không chối từ!

"Cái này..." Lâm Tẫn đọc xong, trong lòng nổi lên sóng trào biển gầm, khóe miệng bật ra một tia khổ sở: "Đây đâu phải tông chủ Phật môn?

Cái đồ con mẹ nó này chẳng phải là não yêu đương điển hình sao?" Hắn quả thực không ngờ, dù đã trốn vào cửa Phật, cũng khó thoát khỏi xiềng xích chữ "tình" này.

Mà Tần Tung kia, quả thực là một kẻ súc sinh lòng lang dạ sói!

Lâm Tẫn đặt thư kiện lên long án, ngẩng mắt hỏi: "Người đâu?" Lăng Hồng quay đầu hạ giọng quát: "Đem vào!" Hai Cẩm Y Vệ lập tức áp giải một người bước vào Ngự Thư Phòng.

Chỉ thấy người đến mặc một thân áo tràng của trụ trì, đích xác là trang phục ni cô.

Gương mặt lại không hề thanh tịnh như cửa Phật, ngược lại còn có chút xấu xí khác thường, thân hình cũng hơi mập mạp.

Khí tức nàng suy yếu, đan điền hiển nhiên đã bị Lăng Hồng phong tỏa, giờ phút này bất quá chỉ là một phụ nhân bình thường.

Lâm Tẫn ánh mắt quét qua, thầm suy nghĩ: Tần Tung không vừa mắt nàng, ngược lại cũng nằm trong lẽ thường.

Không phải là lấy tướng mạo mà định người, mà là với thân phận địa vị của Tần Tung, nếu thật sự cưới một nữ tử dung mạo kỳ dị như vậy, e rằng từ trên xuống dưới triều đình đều sẽ cười rụng răng.

"Có đáng không?" Lâm Tẫn nói thẳng.

Khóe miệng Diệu Pháp cong lên một đường thê lương, khó khăn ngẩng đầu, trong mắt hận ý và sát cơ như rắn độc phun nọc: "Phế thoại ít nói!

Muốn giết muốn chặt, tùy tiện!" Lâm Tẫn khẽ thở dài.

Hắn từ từ ngồi xuống long ỷ, giọng mang vẻ châm biếm: "Một kẻ bất lực, nguyên dương mất sạch, một kẻ trốn vào cửa Phật, giới tình giới dục.

A, cũng coi là 'trời sinh một cặp'!" Lời này vừa ra, Diệu Pháp như bị sét đánh!

Ngay sau đó, nàng ta mãnh liệt giãy giụa, thân thể gầy gò bộc phát ra sức mạnh kinh người, vậy mà định thoát khỏi kiềm chế lao về phía Lâm Tẫn: "Ngươi nói bậy!" "Dám vu khống Tung ca ca của ta!

Ta liều mạng với ngươi!" Lâm Tẫn khẽ cười, mang theo vẻ thờ ơ của đế vương: "Trẫm, có cần thiết phải nói dối với một kẻ sắp chết sao?" Diệu Pháp toàn thân kịch chấn.

Nàng tuy si tình đến tận xương tủy, nhưng không phải ngu độn.

Người trước mắt này là Thiên tử Đại Uyên, quả thực không cần phải bịa đặt lời hoang đường như vậy để lừa nàng.

Đáy mắt Lâm Tẫn thoáng qua một tia tiếc nuối: "Ai, cũng là một người đáng thương." Tuy nhiên, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, đồng tình cũng vô ích.

"Ha ha ha!" Ngay lúc hắn định khoát tay để Lăng Hồng đem nàng

ra xử trí, Diệu Pháp không hề có dấu hiệu báo trước mà cuồng tiếu lớn!

"Tung ca ca không phải không thích ta, chỉ là ngại vì thân thể, cho nên mới cự tuyệt ta!" Nghe vậy, Lâm Tẫn và Lăng Hồng nhìn nhau, đều không nói nên lời.

Người phụ nữ này đã phát điên rồi.

Hắn ngược lại thật sự có chút hiếu kỳ.

Tần Tung khi còn trẻ rốt cuộc có phong thái thế nào, mà lại có thể khiến nàng si mê đến mức này, chết cũng không tỉnh ngộ!

Đột nhiên!

Thân thể sưng phù của Diệu Pháp đột nhiên kịch chấn!

Khuôn mặt vặn vẹo trở nên vô cùng dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu như máu.

Sâu trong đan điền, nội lực cuồng bạo bị cưỡng ép áp chế như dòng lũ vỡ đê, lập tức xông ngược kỳ kinh bát mạch, ngang nhiên xé rách cấm cố chu thiên!

Phong ấn do Lăng Hồng bố trí, theo tiếng vỡ tan tành!

Nàng ta hai vai chấn động, vậy mà lại hất văng hai Cẩm Y Vệ ra!

"Cho dù chết, ta cũng phải kéo ngươi theo!

Vì Tung ca ca trừ đi đại họa tâm phúc là ngươi!" "Không tốt!

Nàng ta muốn tự bạo!" Sắc mặt Lăng Hồng kịch biến!

Tông Sư cảnh võ giả tự bạo, uy lực đủ để lay núi chuyển nhạc!

Nơi đây là trọng địa nghị chính, một khi bạo phát, thể diện triều đình sẽ không còn gì!

Thân hình hắn như điện, vô thức lướt đến trước mặt Lâm Tẫn,

chân khí hùng hồn tuôn trào, muốn cưỡng ép áp chế.

Lâm Tẫn lại đã đứng dậy.

Chương 76

Hắn khẽ vỗ vai Lăng Hồng đang căng thẳng, ý bảo không sao.

Đối mặt với năng lượng hủy diệt sắp bạo phát kia, hắn vậy mà làm ngơ!

Vẻn vẹn vài hơi thở, năng lượng sôi sục trong cơ thể nàng đã tăng vọt đến điểm tới hạn hủy diệt!

Từ thất khiếu, từng sợi máu đỏ tươi uốn lượn chảy xuống, trông như ác quỷ, thê lương đáng sợ!

"Tung ca ca... kiếp sau gặp lại!" Nàng cười thảm, liền muốn dẫn động dòng lũ hủy diệt kia!

Tuy nhiên!

Cổ tay Lâm Tẫn chỉ là tùy ý phất một cái.

Một luồng vĩ lực vô hình hùng hậu như vực sâu, ẩn chứa đế uy hoàng hoàng bao trùm toàn trường, hóa thành một lồng giam vô hình vô chất nhưng lại kiên cố bất khả phá.

Giam cầm Diệu Pháp cùng với hạch tâm hủy diệt sắp bạo liệt kia, chết cứng trong phạm vi vuông tấc!

Lồng giam nhanh chóng co rút vào bên trong, vậy mà cưỡng ép trấn áp, san bằng đan điền sắp mất khống chế bạo liệt kia!

"Làm sao có thể?!" Diệu Pháp kinh hãi muốn tuyệt vọng!

Trong mắt tràn đầy tuyệt vọng khó tin!

Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lẽo, như nhìn kiến hôi: "Trước mặt Trẫm, ngươi ngay cả tư cách tự vẫn cũng không có!" Lời chưa dứt, hai ngón tay như kiếm!

Một đạo kiếm mang chân khí ngưng luyện đến cực điểm phá không mà ra, vô cùng chuẩn xác xuyên thấu mi tâm Diệu Pháp!

"Phịch!" Thi thể đổ xuống đất, sinh cơ đoạn tuyệt.

Lâm Tẫn xoay người.

Hắn đặt mấy phong thư tín ghi lại si tâm và sự lợi dụng trên long án, khẽ đặt lên thân thể Diệu Pháp còn hơi ấm.

"Đưa về Diệu Pháp Am, an táng đi." Giọng hắn trầm thấp.

Người phụ nữ này tuy không phải thiện loại, nhưng dù sao cũng là người trong Phật môn.

Vứt xác nơi hoang dã, e rằng sẽ gây ra dị nghị từ Phật môn, chỉ thêm phiền phức.

Lăng Hồng nghiêm cẩn lĩnh mệnh, nhấc thi thể lên, vô thanh lui xuống.

Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ, bưng chén trà hơi nguội, giữa hàng lông mày hiện lên một tia phức tạp khó tả.

Diệu Pháp Tông đã diệt, nhưng Hệ thống lại không hề phản ứng.

Vậy thì chứng minh, nơi Diệu Pháp Tông tọa lạc, không thể tính là một địa điểm cụ thể, thực sự có chút đáng tiếc!

"Bệ hạ!" Lâm Tẫn vừa định nhấp trà, Lăng Hồng lại đi rồi trở lại.

Hắn bất đắc dĩ cười khẽ, đặt chén trà xuống: "Lăng Hồng, ngươi vậy mà không nỡ rời Trẫm như vậy sao?" Lăng Hồng một gối quỳ đất, trầm giọng nói: "Bệ hạ, thần sáng sớm đã có một việc cần bẩm, nhưng vì gia sự bận rộn, nhất thời trì hoãn, giờ mới nhớ ra..." Mắt Lâm Tẫn hơi cụp xuống.

Chẳng trách sau khi bãi triều, Lăng Hồng đến bẩm báo về Nhạc Đào quỳ trước Ngự Thư Phòng.

Chắc hẳn hắn cũng có việc muốn tấu báo, gặp Nhạc Đào nên mới bẩm trước việc này, sau đó lại vì chuyến đi Diệu Pháp Am mà trì hoãn đến giờ.

"Nói!" Lâm Tẫn nói gọn gàng.

Sắc mặt Lăng Hồng ngưng trọng, giọng nói càng hạ thấp: "Bệ hạ, thân phận Thanh Ninh...

đã tra ra rồi!" "Thanh Ninh?" Ngón tay Lâm Tẫn chợt dừng lại.

Nếu không phải Lăng Hồng nhắc đến, hắn gần như đã quên cái tên này: Kẻ sống sót duy nhất dưới Tam Âm Tỏa Hồn Trận của Huyết Liên Tông.

Ngày đó đem nàng về cung, liền tiện tay an trí ở Thượng Cung Cục, đồng thời lệnh Lăng Hồng điều tra thân thế.

Vốn nghĩ rằng, nếu thân thế trong sạch, liền điều đến làm thị nữ thân cận cho Tô Vãn Tình, ai ngờ sau này sự vụ rắc rối, lại hoàn toàn quên mất nàng!

Nếu không phải Lăng Hồng hôm nay nhắc đến, e rằng nàng sẽ ở một góc thâm cung kia mà lãng phí cả đời.

Đáy mắt Lâm Tẫn thoáng qua một tia ngượng ngùng khó nhận ra: "Nói." Lăng Hồng cung kính bẩm báo: "Hồi Bệ hạ, Thanh Ninh sở ngôn phi hư, nàng xác thực là cô nhi, cái gọi là 'cô cô' bất quá là phu nhân thiện tâm đã thu dưỡng nàng." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Đối với thân phận của nữ tử này, hắn vốn không có quá nhiều nghi ngờ.

Gián điệp há lại lấy mạng mình vào cuộc?

Nếu ngày đó hắn đến chậm một khắc, Thanh Ninh đã sớm bị trận nhãn hút khô tinh huyết hồn phách, hồn bay phách lạc.

Lần này điều tra chứng thực, bất quá chỉ là cầu sự vẹn toàn mà thôi.

"Ở Thượng Cung Cục mấy tháng, quy củ hẳn đã học hết, đã gốc gác trong sạch, ngày mai liền điều đến Khôn Ninh Cung đi." Nói xong, Lâm Tẫn đứng dậy, muốn đi ra ngoài điện.

Tuy nhiên Lăng Hồng lại bước ngang một bước, một lần nữa chắp tay, giọng nói hạ cực thấp: "Bệ hạ, Thanh Ninh tuy là cô nhi, nhưng Cẩm Y Vệ điều tra sâu hơn...

đã tìm thấy phụ thân ruột của nàng." Lời vừa dứt, trán Lâm Tẫn gân xanh khẽ giật.

Cái này rốt cuộc là Cẩm Y Vệ, hay là nha môn chuyên đi tìm người thân vậy?

Hắn chẳng qua là lệnh cho họ kiểm tra thân thế có trong sạch hay không.

Đám người này thì hay rồi, vậy mà đào đất ba thước, ngay cả tổ tông gốc gác của người ta cũng đào ra!

"Cũng coi là làm việc thiện." Lâm Tẫn chắp tay đứng, giọng nói nhàn nhạt: "Ngày mai hỏi ý nguyện của nàng, nếu muốn nhận thân, liền thay nàng an bài." Sắc mặt Lăng Hồng lại càng thêm cổ quái, hạ giọng nói: "Bệ hạ, phụ thân ruột của nàng... là Khâu Khải Phong." "Khâu Khải Phong?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ cau: "Là người nào?" "Gia chủ Khâu gia ở Thạch Bình Thành, Khâu gia... từng suýt nữa lọt vào hàng Thập Đại Thế Gia của Hoàng triều Đại Uyên ta!" Lời này vừa ra, mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe!

Chưa từng nghĩ, cô gái nhỏ bé này vậy mà lại có xuất thân hiển hách đến thế!

Ngay cả chỉ là "suýt nữa", tiềm lực tài lực của họ cũng xa vời

không thể so với các môn phiệt tầm thường.

Điều quan trọng là, Thế gia Đại Uyên đều ở phương nam.

Hắn đang khổ sở vì không biết phải ra tay với thế gia từ đâu, vậy mà cửa đột phá này lại tự mình đưa đến tận cửa!

"Đáng tiếc..." Lăng Hồng thở dài một tiếng tiếc nuối, nói: "Khâu gia từng hiển hách một thời, mấy năm gần đây tựa như bị vận rủi bao trùm, tử đệ trong tộc liên tiếp chết đột ngột, sản nghiệp dưới trướng tổn thất không ít!" Hắn dừng lại một chút, ngữ khí ngưng trọng: "Thêm vào đó, Khâu Khải Phong dưới trướng chỉ có một ấu nữ cập kê, các đại gia tộc đều coi là hương hỏa sắp đoạn tuyệt, kẻ giậu đổ bìm leo thì nhiều." "Hiện nay, Khâu gia...

đã phong vũ phiêu dao, cận kề diệt vong!" Nghe xong, ánh mắt sâu thẳm của Lâm Tẫn nhìn về phía màn mưa lớn xối xả ngoài điện.

Một gia tộc từng chạm đến hàng Thập Đại Thế Gia hùng mạnh, dù có tổn thất, căn cơ vẫn còn, hà cớ gì lại đến nông nỗi này?

Đằng sau chuyện này, nhất định có ẩn tình kinh thiên!

Thoắt cái, một ý niệm như sấm sét đánh vào não hải.

Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong đầy ý vị thâm trường, đáy mắt sắc mang lấp lánh.

Khâu gia dù có sa sút đến mấy, cũng là lão thủ đã lăn lộn thương trường nhiều năm.

Nhìn vào mặt mũi của Thanh Ninh, nếu giao Lãm Nguyệt Các ở Hoàng thành cùng với sản nghiệp dưới trướng Tần Tung cho Khâu gia quản lý, chẳng phải là trời sinh một cặp sao?

Đương nhiên, tiền đề là Khâu gia này, không phải loại sói dữ hổ báo!

Suy nghĩ một lát, Lâm Tẫn trầm giọng hỏi: "Thạch Bình Thành cách Hoàng thành bao xa?" "Tây Nam một trăm sáu mươi dặm!" Lăng Hồng đáp gọn lỏn.

"Cũng được, không tính là quá xa." Lâm Tẫn gật đầu, sau đó cất bước rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Khôn Ninh Cung.

Nến lửa trong điện đã được điều chỉnh tối đi.

Tô Vãn Tình đã tháo bỏ trâm cài phức tạp, tóc xanh như thác nước xõa ra.

Ngoài cửa sổ, sấm sét cuồn cuộn, mưa đập vào ngói lưu ly.

Nàng khẽ vuốt cái bụng nhỏ bằng phẳng của mình, chỉ nghĩ đêm nay Bệ hạ e rằng sẽ không đến rồi.

Dù sao, nàng đang mang thai, không thể hầu hạ, chỉ khiến Bệ hạ lo lắng cũng là lẽ thường tình.

Tiếng "kẽo kẹt" cửa điện khẽ mở đột ngột phá vỡ sự tĩnh mịch.

Tô Vãn Tình chợt quay đầu.

Bóng dáng cao lớn quen thuộc đó lọt vào mắt, trong mắt nàng lập tức bừng sáng vạn ngàn tinh tú, như chim én về tổ mà nhẹ nhàng đón lên.

"Bệ hạ." Lâm Tẫn vội đưa tay đỡ eo nàng, giọng mang chút trách nhẹ: "Dặn dò bao nhiêu lần rồi, phải cẩn thận một chút, giữ gìn thân thể." Tô Vãn Tình mắt mày cong cong, tràn đầy hân hoan, liên tục lắc đầu: "Thần thiếp vui vẻ mà!

Dù... dù đêm nay hầu hạ Bệ hạ, cũng được!" Lời tuy vậy, nhưng gò má nàng đã ửng hồng.

Chương 77

Lâm Tẫn trong lòng nóng lên, nhưng ngay sau đó lại bị lý trí đè nén xuống.

Hắn đưa tay lên, dịu dàng vén một lọn tóc mai lòa xòa của nàng ra sau tai, ôn tồn nói: "Ái phi, thâm cung tuy tốt, ở lâu cũng buồn, vài ngày nữa theo Trẫm ra cung tản bộ, được không?" "Thật sao?!" Tô Vãn Tình mừng rỡ khôn xiết, nhất thời lại quên mất lễ tiết.

Đợi phản ứng lại, nàng mới vội vàng thu liễm thi lễ, giọng điệu tràn đầy ý vị ngọt ngào khó che giấu: "Tạ Bệ hạ long ân!" Nàng nhanh chóng đi đến bàn châm một chén trà nóng dâng lên, lại không kìm được thử dò hỏi: "Bệ hạ, chỉ có thần thiếp và Bệ hạ hai người thôi sao?" Lâm Tẫn nhận lấy chén trà khẽ nhấp một ngụm, nhướng mày hỏi ngược lại: "Sao vậy?

Trẫm ở bên cạnh vẫn chưa đủ sao?" Đã là vi phục, đương nhiên không thể bày biện xe loan lớn, dẫn cấm quân, phô trương thanh thế.

Lăng Hồng cần tọa trấn cung cấm, đề phòng bất trắc.

Thương Sóc dẫn quân Bắc thượng, hiện tại cụ thể ở đâu, ngay cả hắn cũng không biết.

Xem ra, chỉ có thể đợi Ngô Tranh làm xong việc, từ Ẩn Nguyệt Sơn trở về, thì dẫn hắn cùng đi.

Bản thân đường đường là chủ Đại Uyên, tổng không thể tự mình đánh xe ngựa chứ?

Tô Vãn Tình tươi cười rạng rỡ.

Nàng tựa vào hắn ngồi xuống bên long tháp, vòng tay ôm lấy cánh tay hắn, đôi mắt đẹp lưu chuyển ánh sáng lanh lợi: "Bệ hạ, chi bằng...

dẫn theo Yến tỷ tỷ đi?

Đông người cũng náo nhiệt hơn." Lâm Tẫn ánh mắt theo ý nàng nhìn ra ngoài điện.

Cũng phải.

Tô Văn Tình rời cung, Yến Kinh Tuyết ở lại một mình cũng không có ý nghĩa gì.

"Được, nghe nàng!" Hắn cưng chiều gõ nhẹ lên chóp mũi nhỏ nhắn của nàng.

Tô Văn Tình tâm mãn ý túc, khuôn mặt tuyệt mỹ tỏa ra ánh sáng hạnh phúc.

Nàng khẽ đưa bàn tay mảnh mai, cởi áo cho Lâm Tẫn.

Khi ngón tay nàng không ngừng trượt xuống, đôi tay tần ngần rủ xuống, một đôi bàn tay lớn lại vững vàng giữ chặt lấy bờ vai thơm ngát của nàng.

"Ái phi." Giọng Lâm Tẫn mang theo tiếng cười trầm thấp: "Đêm nay... ngủ chay." "Chay?" Tô Văn Tình hơi sững sờ.

Ngay sau đó liền hiểu ra, má nàng càng đỏ hơn, ngoan ngoãn nép vào vòng ôm ấm áp của hắn.

Hai người ôm nhau ngủ, trong tiếng mưa rơi tí tách chìm vào giấc mộng. ***** Nửa đêm giờ Tý.

Một nơi thâm sơn, núi dốc đứng, cây cổ thụ vút trời.

Dạ không âm trầm như mực, không thấy tinh nguyệt, duy còn một vầng trăng treo ẩn sau tầng mây dày đặc, toát ra chút ánh sáng lờ mờ thê lương.

Gió thu tiêu điều xuyên qua rừng, mang theo tiếng rít gào thảm thiết.

Trong không khí, một tia hương liệu kỳ dị thoang thoảng, hòa lẫn với tiếng chuông chùa trầm mặc từ xa vọng lại, càng thêm vài phần thần bí và sát khí.

Đỉnh phong!

Một bóng người ngồi xếp bằng đột nhiên mở bừng hai mắt!

Hắn mặc áo tràng đã bạc màu, gương mặt bình thường vô kỳ, duy chỉ có một đôi mắt sâu không thấy đáy, giờ phút này bắn ra tinh mang kinh người!

Ánh mắt tựa hồ xuyên thủng tầng mây ngàn dặm, chết dí khóa chặt một hướng nào đó.

"Oanh!" Một luồng khí thế khủng bố hùng vĩ không thể ngăn cản lấy hắn làm trung tâm ầm ầm bộc phát!

Sóng khí như thực chất quét ngang cả ngọn núi, cây cỏ gãy rạp, núi đá chấn động!

Chim chóc ẩn nấp trong rừng bị kinh hãi đến mức nghẹn tiếng, hoảng loạn bay tán loạn.

Trời đất tựa hồ bị ném vào một tảng đá khổng lồ vô hình, lập tức ngưng đọng.

"Kẻ nào dám đồ sát đệ tử Phật môn của ta?!" Một tiếng hét sắc lạnh ẩn chứa vô biên nộ ý như băng hàn Cửu U, xé rách màn đêm tĩnh mịch.

"Tìm chết!!!" Dư âm còn đó, bóng người áo tràng kia đã như quỷ mị lơ lửng biến mất trên đỉnh núi.

Chỉ còn lại tàn dư uy áp ngột ngạt, cùng với quần sơn vẫn còn vang vọng không ngừng, báo hiệu rằng vừa rồi không phải là ảo giác!

Sáng hôm sau.

Ngoài song cửa, tiếng mưa vẫn không ngớt.

Trên long tháp, Lâm Tẫn chậm rãi mở mắt, vừa vặn chạm phải ánh mắt linh động của Tô Vãn Tình, khiến giai nhân trong lòng khẽ ngượng ngùng.

Trái tim hắn khẽ rung động, bàn tay từ từ lướt xuống tấm lưng trần trơn mịn của nàng. "Bệ hạ!" Đúng lúc Lâm Tẫn định cùng ái phi ôn tồn đôi chút.

Ngoài điện, giọng nói thanh lãnh của Yến Kinh Tuyết xuyên qua màn mưa vang lên: "Vương đại nhân có việc gấp cầu kiến, giờ này đã ở ngoài Ngự Thư Phòng chờ chỉ dụ!" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, lướt qua một tia tiếc nuối khó nhận ra.

Tô Vãn Tình vô cùng ngoan ngoãn, dịu giọng nói: "Bệ hạ, Vương đại nhân chắc hẳn có việc gấp, chớ nên chậm trễ." Nói rồi.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, dùng bàn tay thon trắng mềm mại dịu dàng mặc long bào cho hắn, tỉ mỉ vuốt phẳng từng nếp gấp, động tác nhẹ nhàng mà chuyên chú.

Lâm Tẫn cúi người.

Hôn nhẹ lên vầng trán trắng mịn của nàng: "Ái phi, nhớ gọi người truyền thiện!" Má Tô Vãn Tình ửng hồng, cúi đầu ứng thuận.

Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ.

Ánh mắt lướt qua Vương Cao đang định hành lễ dưới thềm, phất tay nói: "Vương ái khanh miễn lễ, gặp trẫm, có việc gì?" Vương Cao chắp tay cung kính đáp: "Khải bẩm Bệ hạ, thần đã tuyển chọn được một cán bộ có thể tạm thời đảm nhiệm sự vụ Hộ Bộ!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Việc này, Vương ái khanh cứ tùy ý liệu là được." Vương Cao làm việc vốn luôn ổn thỏa.

Người hắn chọn, năng lực hẳn không có vấn đề. "Bệ hạ." Vương Cao mặt mày cố chấp, kiên trì nói: "Người đã ở ngoài chờ chỉ, việc này trọng đại, vẫn xin Bệ hạ tự mình tài quyết!" Lâm Tẫn bất đắc dĩ lắc đầu: "Thôi được, tuyên!" Chẳng mấy chốc.

Một thanh niên mặc quan bào màu xanh ngũ phẩm nhanh nhẹn bước vào.

Người này chừng ngoài ba mươi, tướng mạo tuấn tú, đặc biệt đôi mắt lớn lộ vẻ tinh anh và hiếu kỳ.

Hắn nhanh chân tiến lên.

Cung kính quỳ gối: "Thần, Hộ Bộ lang trung Mạnh Thư Vũ, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Mạnh Thư Vũ?

Cái tên này... dường như có chút quen thuộc.

Ánh hàn quang trong mắt sắc bén như dao, hắn thẩm thị thân ảnh đang quỳ phục dưới thềm: "Bình thân." "Tạ Bệ hạ long ân." Mạnh Thư Vũ tạ ơn đứng dậy, rủ tay đứng hầu.

Lâm Tẫn tỉ mỉ đánh giá.

Người này tướng mạo đoan chính, coi như thanh tuấn, nhưng quả thực là gương mặt xa lạ, trước đây chưa từng gặp.

Trong khoảnh khắc!

Mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia tinh quang, dường như nghĩ tới điều gì, hắn hỏi đầy hứng thú: "Mạnh ái khanh...

đối long thể an khang của trẫm, quả thật vô cùng quan tâm a!" Mấy ngày trước bản tấu chương quan tâm long thể của hắn có khỏe

mạnh hay không, chẳng phải là do Hộ Bộ lang trung này chấp bút sao?

Mạnh Thư Vũ toàn thân run rẩy!

Mồ hôi lạnh đã lấm tấm trán, vội vàng lần nữa quỳ xuống: "Bệ...

Bệ hạ bớt giận!

Thần... thần tuyệt không có ý quấy rầy thánh thính!" Trong lòng hắn không ngừng kêu khổ.

Chủ yếu là không ngờ Hoàng đế thật sự lại phê duyệt bản tấu chương vô vị đó của hắn.

Quan trọng là!

Còn nhớ tên hắn!

Sớm biết như vậy, cho hắn một trăm lá gan cũng không dám dâng lên!

Lâm Tẫn nhìn dáng vẻ hoảng loạn của hắn, khẽ cười một tiếng, giơ tay ra hiệu: "Mạnh ái khanh một mảnh xích thành, quan tâm đến cung của trẫm, có lòng rồi." "Tạ...

Chương 78

Tạ Bệ hạ!" Mạnh Thư Vũ lưng đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, run rẩy đứng dậy, trong lòng vừa kinh hãi vừa xen lẫn một tia may mắn.

Vương Cao không hiểu rõ nguyên do trong đó.

Hắn tiến nửa bước, chắp tay nói: "Bệ hạ, Mạnh lang trung tinh thông sự vụ, thẩm hạch phú thuế, làm rõ sổ sách hộ tịch đều đâu vào đấy, kham đương chức vụ này!" Lâm Tẫn gật đầu.

Ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm Mạnh Thư Vũ, giọng mang uy nghi đế vương: "Mạnh Thư Vũ nghe chỉ!" Mạnh Thư Vũ đột nhiên rụt người, lần nữa quỳ xuống, nín thở ngưng thần.

Lâm Tẫn cất cao giọng nói: "Trẫm thăng ngươi làm Hộ Bộ thị lang, tạm thời nắm giữ ấn tín Hộ Bộ, tổng quản mọi sự vụ!" Giả Tư Hiệp trong thời gian ngắn e rằng không có tinh lực quản lý Hộ Bộ.

Vì Mạnh Thư Vũ có thể được Vương Cao coi trọng, đủ để chứng minh năng lực phi phàm của hắn, có thể trọng dụng!

Niềm vui sướng tột độ như hồng thủy xông thẳng vào lý trí Mạnh Thư Vũ!

Từ lang trung ngũ phẩm thăng lên thị lang tam phẩm!

Đây quả thực là thăng quan tiến chức như diều gặp gió! "Thần... thần khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Giọng nói hắn cũng mang theo âm rung run rẩy.

Hắn vui mừng khôn xiết, trán nặng nề dập xuống gạch vàng, "đông đông đông" liên tục dập ba cái.

Có lẽ vì dập quá thật thà.

Khi ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn xoe kia lại ánh lên những tia nước, trông khá buồn cười.

Lâm Tẫn thấy vậy, trong lòng không khỏi bật cười.

Người này ngược lại khá thú vị.

Nếu sinh ở thế giới hiện đại, hẳn cũng là một nhân vật hoạt náo.

Ngay sau đó.

Vương Cao dẫn Mạnh Thư Vũ đang ngơ ngác như trong mộng cáo lui.

Lâm Tẫn bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm: "Hải công công, tới Thượng Cung Cục, đưa Thanh Ninh đến đây." "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công cúi người lĩnh mệnh, lặng lẽ cáo lui.

Chẳng mấy chốc.

Hải công công dẫn Thanh Ninh trong trang phục cung nữ thanh tịnh trở lại Ngự Thư Phòng.

Thanh Ninh cúi đầu rũ mắt, trên mặt mang theo vẻ bối rối và hoảng sợ không thể che giấu, vừa vào điện liền quỳ sâu xuống, giọng nói hơi run: "Nô tỳ Thanh Ninh, bái kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn khẽ nâng tay, một luồng chân khí vô hình mềm mại liền nâng nàng dậy.

Ánh mắt hắn đặt trên người nàng, nói thẳng vào vấn đề: "Thanh Ninh, ngươi... có còn nhớ hình dáng phụ thân mình không?" Thanh Ninh đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đầy kinh ngạc!

Nàng tú mi nhíu chặt, cố gắng lục lọi trong ký ức mơ hồ, cuối cùng hoang mang lắc đầu. "Khải Bệ hạ, nô tỳ... từ khi biết chuyện đã là cô nhi, dung mạo phụ mẫu...

đã sớm mờ nhạt không rõ nữa rồi." Lâm Tẫn phất tay rời ghế.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt nàng, từng lời trầm thấp rõ ràng:

"Nếu trẫm nói cho ngươi biết, phụ thân ngươi vẫn còn tại nhân thế, hơn nữa còn là gia chủ một phương hào tộc, ngươi, có tin không?" Thanh Ninh như bị sét đánh, cả người cứng đờ tại chỗ.

Đôi mắt linh động kia đột nhiên trợn tròn, sóng to gió lớn cuồn cuộn trong đó, tràn đầy sự khó tin.

Môi nàng khẽ mấp máy.

Muốn nói gì đó, nhưng cổ họng lại như bị nghẹn lại, không phát ra được nửa điểm âm thanh.

Thân thế cô khổ tự nhỏ đã nhận định bỗng nhiên bị lật đổ, tin tức này quá đỗi kinh thiên động địa, khiến đầu óc nàng trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Lâm Tẫn yên lặng chú ý từng biến hóa trên khuôn mặt nàng.

Chốc lát sau.

Giọng hắn bình thản nhưng mang theo áp lực vô hình, cất lời: "Ngươi... có muốn trở về nhận thân không?" Thanh Ninh cắn chặt môi dưới.

Những ngón tay thon dài vô thức nắm chặt vạt váy, khớp ngón tay vì dùng lực mà trắng bệch.

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt không còn sự mờ mịt, chỉ còn lại một sự kiên định gần như dứt khoát, giọng nói kinh người: "Nô tỳ không muốn!" "Không muốn?" Kiếm mày Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại!

Hắn vạn lần không ngờ, Thanh Ninh lại trả lời dứt khoát như vậy. "Vì sao?" Hắn truy hỏi không ngừng.

Thanh Ninh cười thê lương, quỳ gối xuống, gương mặt thanh tú

tràn đầy vẻ u buồn: "Bệ hạ có biết, vì sao nô tỳ lại trở thành cô nhi không?" "Hả?" Câu hỏi bất ngờ này khiến Lâm Tẫn nhất thời nghẹn lời.

Thanh Ninh nói: "Thứ nhất, mẫu thân xuất thân hèn kém, nô tỳ là con ngoài giá thú!

Thứ hai, sinh ra đã bị coi là gánh nặng, bị người đời ghét bỏ.

Thứ ba, thuở nhỏ bị người khác bắt cóc, không phải do phụ mẫu vứt bỏ!" Nàng ngừng lời một lát, đôi mắt linh động đong đầy nước mắt, từng giọt lăn dài trên má. "Bệ hạ... ngài cho rằng, loại nào là khả năng nhất?" Lâm Tẫn đứng sững tại chỗ.

Thân là chủ Đại Uyên, cửu ngũ chí tôn, hắn lại bị một cung nữ nhỏ chất vấn đến mức á khẩu không nói nên lời!

Trong lòng không những không tức giận, ngược lại còn dâng lên sự tiếc nuối và thương xót sâu sắc.

Đúng vậy!

Hơn mười năm trước, Khâu gia vẫn suýt nữa lọt vào hàng thập đại thế gia hào môn cự tộc của Đại Uyên.

Một gia tộc hiển hách như vậy, thân là gia chủ, sao lại không bảo vệ nổi ngay cả con gái ruột của mình?

Ba khả năng mà Thanh Ninh nói, hai cái đầu tiên đã gần như định luận.

Nếu quả thật như vậy, nhận thân... quả thật không cần thiết! "Ai..." Lâu sau, Lâm Tẫn thở dài một tiếng thật sâu: "Nếu tâm ý ngươi đã quyết, trẫm... sẽ không miễn cưỡng ngươi." Hắn quay người ngồi lại long ỷ, khớp ngón tay vô thức gõ nhẹ lên long án bóng loáng: "Trở về thu dọn, từ nay điều đến Khôn Ninh Cung, hầu hạ Quý phi." Thanh Ninh giơ tay lau đi vết lệ, cung kính dập đầu chạm đất: "Tạ Bệ hạ ân

điển, nô tỳ cáo lui." Nhìn bóng lưng mảnh mai ảm đạm rời đi, lòng Lâm Tẫn rối bời.

Hắn không phải là một đế vương lạnh lùng, từ nhỏ đã chìm đắm trong quyền thuật, tận sâu trong cốt tủy vẫn còn chút "nhân tình" đến từ thế giới khác, cuối cùng khó mà dứt bỏ.

Thanh Ninh miệng nói "không muốn", nhưng đã biết tung tích sinh phụ, sao có thể hoàn toàn không tò mò?

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, khiến nàng trở thành cô nhi không nơi nương tựa? "Thôi vậy!" Lâm Tẫn chậm rãi lắc đầu, ánh mắt lóe lên tinh quang: "Dù thế nào, Thạch Bình Thành... trẫm nhất định phải tự mình đến!" ...

Vài ngày sau.

Mưa thu liên miên cuối cùng cũng tạnh.

Trên nền trời một cầu vồng giăng ngang, trong không khí tràn ngập mùi đất tươi mới, mang một hương vị riêng biệt.

Chỉ là.

Buổi sáng sau mưa, khí lạnh càng thêm đậm, gió lạnh thấu xương khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lâm Tẫn đứng lặng trước cửa Khôn Ninh Cung.

Xa xa, ánh ban mai vừa rạng, hắn thở ra một hơi dài.

Ánh mắt liếc thấy Yến Kinh Tuyết đang đứng hầu ngoài điện, dáng người cao ráo, dung nhan thanh lãnh tuyệt mỹ, dưới ánh sáng ban mai yếu ớt càng thêm động lòng người.

Lâm Tẫn nhất thời thất thần, vô thức nghiêng đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía nàng. "Bệ...

Bệ hạ?" Yến Kinh Tuyết bị ánh nhìn thẳng thắn đó làm cho giật

mình.

Đôi mắt đẹp lảng tránh, ngón ngọc thon dài nắm chặt chuôi kiếm bên hông, khớp ngón tay trắng bệch, lộ vẻ bối rối. "Khái!" Lâm Tẫn hoàn hồn, có chút ngượng nghịu sờ chóp mũi, lấp lửng nói: "Hôm nay...

Chương 79

thời tiết thật đẹp." Nói rồi, hắn thẳng thừng bước ra khỏi cung môn.

Nhìn bóng lưng cao ngạo của Hoàng đế khuất xa.

Yến Kinh Tuyết sững sờ vài nhịp, bỗng "phốc xuy" một tiếng cười nhẹ, khóe mắt cong thành hình trăng khuyết.

Các thành viên Phượng Linh Vệ bên cạnh trợn mắt há mồm.

Bọn họ nào từng thấy Đại nhân Chỉ huy sứ vốn lạnh như băng, lại nở nụ cười động lòng người đến vậy?

Trong Ngự Thư Phòng.

Long án gỗ tử đàn trống không, chỉ có một chén trà thanh minh tỏa hương thơm ngát.

Kể từ khi Triệu Phổ chấp chưởng chức Thủ phụ, Lục Bộ vận hành đâu vào đấy, tấu chương đều được phủ Thủ phụ thẩm duyệt trước.

Chỉ những việc liên quan đến quốc bản hoặc Triệu Phổ khó quyết, mới trình lên ngự tiền.

Lâm Tẫn yên vị trên long ỷ, thong thả nhấp một ngụm trà, mày mắt giãn ra: "Hô...

Không có việc gì làm thật là thoải mái, trách sao thế nhân đều thích làm chủ tiệm vứt tay!" "Bệ hạ!" Lời còn chưa dứt, Hải công công đã vội vàng bước vào: "Ngô thống lĩnh cầu kiến!" "Nga?" Lâm Tẫn nhướng mày, đặt chén trà xuống: "Tuyên!" Mấy ngày nay hắn vốn có thể cùng ái phi vi hành đến Thạch Bình Thành, chỉ vì chờ Ngô Tranh trở về mới kiềm nén không động.

Nhưng nay Ngô Tranh đã về, vì sao...

Hệ thống vẫn chậm chạp không có động tĩnh?

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, giáp kỳ lân bằng thiết cứng va chạm phát ra tiếng keng keng.

Ngô Tranh quỳ một gối xuống đất, ôm quyền hành lễ: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Miễn lễ." Lâm Tẫn phất tay, nói thẳng: "Thế nào?

Việc đã làm thỏa đáng chưa?" Ngô Tranh đứng dậy.

Mặt nghiêm trọng gật đầu: "Khải Bệ hạ, Ẩn Nguyệt Sơn Trang quả thật giam cầm rất nhiều nữ tử, đã được giải cứu, có lẽ do kinh hãi quá độ, thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng hẳn không có gì đáng ngại.

Thần đã giao người cho Hộ Bộ an trí." Nghe vậy.

Giữa mày Lâm Tẫn nghi hoặc càng thêm đậm.

Ngô Tranh đã bình định Ẩn Nguyệt Sơn Trang, vì sao Hệ thống vẫn chậm chạp chưa có nhắc nhở?

Chẳng lẽ... trong sâu thẳm sơn trang kia còn có huyền cơ khác? "Bệ hạ." Ngô Tranh giọng trầm thấp, tiếp lời: "Kẻ trông coi những nữ tử đó, không phải là hộ vệ tầm thường, mà là... người của tông môn!" "Tông môn?!" Lâm Tẫn trong lòng rụt lại, thu liễm tâm thần, ánh mắt sắc bén như dao: "Nói rõ!" "Đối phương nhân số không nhiều, nhưng chiêu thức chỉnh tề, kẻ cầm đầu cũng là Tông sư đỉnh phong cảnh giới!" Ngô Tranh trầm giọng nói: "Khi thần giao thủ với hắn, hắn từng quát lớn: 'Kẻ nào dám địch lại Thiên Độn Tông ta?!'" "Thiên Độn Tông?" Năm ngón tay Lâm Tẫn đột nhiên siết chặt, ánh mắt u lãnh.

Tần Tung rốt cuộc có thủ đoạn gì, có thể sai khiến nhiều tông môn như vậy làm việc?

Hay là vị thiếu chủ thần bí sau lưng hắn, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại vì sao lại không tiếc công sức giúp đỡ Tần Tung như vậy? "Đã giải quyết hết rồi sao?" Lâm Tẫn hỏi.

Ngô Tranh lần nữa quỳ gối bái xuống, quỳ tâu: "Bệ hạ thứ tội!

Thần vô năng!

Kẻ cầm đầu thân pháp quỷ dị, nhanh nhẹn như điện, thần... không thể ngăn chặn, số còn lại đã bị phục tru hết!" Lâm Tẫn khẽ nhấc cổ tay, một luồng chân khí hùng hậu nâng Ngô Tranh dậy, cũng không hề trách mắng.

Đây là do hắn suy nghĩ không chu toàn, không ngờ Ẩn Nguyệt Sơn Trang lại có cao thủ tông môn Tông sư đỉnh phong tọa trấn.

Nếu phái Lăng Hồng đi, có lẽ sẽ không có gì đáng ngại. "Bệ hạ." Ngô Tranh lần nữa mở miệng, thần sắc vô cùng nghiêm trọng, mày nhíu chặt: "Còn có một nơi kỳ dị khác." Hắn dừng lại một chút, giọng mang theo sự khó tin: "Sâu trong sơn trang, sừng sững một tòa cung điện, thần dốc hết toàn lực... lại không thể bước vào nửa bước!

Dường như có... trận pháp bảo vệ!" "Trận pháp?!" Ngón tay Lâm Tẫn đột nhiên khựng lại, tiếng gõ trên long án chợt dứt!

Chẳng trách Hệ thống hoàn toàn không có phản ứng.

Hóa ra Ẩn Nguyệt Sơn này, vẫn chưa thực sự chưởng khống!

Ý niệm như điện quang hỏa thạch xẹt qua lòng hắn. "Trận pháp như thế nào?" Lâm Tẫn trầm giọng truy vấn.

Ngô Tranh ngưng thần hồi ức, trên mặt vẫn còn vài phần khó hiểu và kiêng dè: "Khải Bệ hạ, thần... khó mà diễn tả.

Trận pháp đó không hề có sát phạt chi khí, dường như chỉ là một

kết giới phòng ngự thuần túy.

Nhưng, với lực lượng Tông sư của thần, lại không thể lay động chút nào!" "Kết giới phòng ngự thuần túy?

Ngay cả Tông sư cũng không thể lay động?" Lâm Tẫn nheo hai mắt, hàn quang chợt lóe.

Bàn tay hắn từ từ vuốt ve trên long án bóng loáng, ngay sau đó nặng nề vỗ một cái lên tay vịn, quát lớn: "Lăng Hồng!" "Thần tại!" Tiếng vừa dứt, người đã tới!

Thân ảnh Lăng Hồng như một tia chớp đen im lìm, trong nháy mắt xuất hiện giữa Ngự Thư Phòng, một gối chạm đất, ôm quyền chờ lệnh. "Lập tức đi Ẩn Nguyệt Sơn Trang!" Giọng Lâm Tẫn lạnh như gió lạnh Cửu U, mang theo sự quyết đoán không thể nghi ngờ: "Cho trẫm điều tra rõ ràng tòa cung điện đó!

Trong ngoài đều tra xét, cho ra nhẽ!

Kẻ nào dám ngăn cản—" Sát cơ trong mắt hắn lạnh lẽo: "Giết không tha!" Lăng Hồng không chút chần chừ, ôm quyền ứng thuận: "Thần, lĩnh chỉ!" Lăng Hồng thân là Đại Tông sư đỉnh phong, đủ sức nghiền nát trận pháp kết giới tầm thường!

Chỉ là...

Lăng Hồng vừa đi, chuyến đi Thạch Bình Thành e rằng lại phải chậm trễ rồi...

Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia lo lắng khó nhận ra.

Trong thâm cung nếu không có cao thủ đỉnh cấp trấn giữ, hắn làm sao có thể an tâm viễn hành? 【Đinh! 】Ngay lúc này.

Một âm thanh nhắc nhở của Hệ thống trong trẻo dễ nghe, không hề báo trước vang lên trong đầu Lâm Tẫn! 【Chúc mừng Túc chủ

tuần thị Hàn Tuyền Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không? 】Mắt Lâm Tẫn tinh quang lấp lánh!

Tốc độ của Thương Sóc thật sự kinh người!

Mới đó vài ngày, lại thành công đoạt thêm một thành!

Còn 5 triệu lượng bạc đổi lương thảo, tính theo tốc độ áp tải, hẳn cũng sắp được đưa đến tay Đại Tuyết Long Kỵ rồi!

Cứ như vậy!

Thương Sóc có thể loại bỏ sự trì hoãn do thu gom lương thảo dọc đường, toàn tốc chạy đến Trấn Huyền Đài!

Chỉ cần quân Bắc Cảnh có thể chống đỡ thêm ít ngày, bách tính Đại Uyên phía sau có lẽ sẽ tránh khỏi họa chiến tranh tàn khốc!

Tuy nhiên!

Mặc dù tin tưởng tuyệt đối vào Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ, nhưng dù sao binh lực cũng không nhiều.

Muốn cứng rắn đối đầu với ba mươi vạn hổ lang chi sư của Lang Đình, nói dễ hơn làm!

Huống hồ!

Lang Đình có thể tăng binh bất cứ lúc nào.

Mà Đại Uyên những năm nay bị Tần Tung nắm giữ, quân lực đã sớm tan rã suy yếu.

Vài chi quân đội còn sót lại vẫn cần trấn thủ các biên quan khác, căn bản không thể điều động được! "Ai, chứng sợ hỏa lực không đủ, quả thật là căn bệnh khắc sâu vào xương tủy của mỗi người an lạc!" Lâm Tẫn bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Dù thân ở thế giới nào, chỉ có nắm giữ cường binh, mới có thể

bảo vệ được một phương an bình! "Điểm sáng!" Hắn thu liễm tâm thần, quả quyết thầm nói.

Chương 80

【Đinh! 】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Hàn Tuyền Thành! 】【Nhận được phần thưởng: Bảy nghìn Cẩm Y Vệ! (Kèm theo: Thiên Cương Kiếm Sát Phù *3)】 Âm thanh nhắc nhở của Hệ thống kết thúc.

Lòng Lâm Tẫn nhất thời nửa mừng nửa lo!

Mừng là, Hệ thống quả nhiên hào phóng, trực tiếp ban thưởng binh lực!

Lo là, phần thưởng này lại là Cẩm Y Vệ!

Cẩm Y Vệ tuy mạnh, nhưng không phải là đội quân xung kích phá trận dã chiến!

Chẳng lẽ lại để bọn họ mặc Phi Ngư phục bắt mắt, cầm Nhạn Linh đao mỏng manh, đi đối đầu với trọng giáp thiết kỵ của địch nhân sao?

Ngay cả khi có thể dùng chân khí hộ thể.

Đối mặt với hàng chục vạn quân địch xung kích như thủy triều, cuối cùng cũng khó thoát khỏi kết cục bị loạn đao xé xác!

Tuy nhiên... có thêm bảy nghìn Cẩm Y Vệ, năng lực thâm nhập các thành trì, khống chế mạng lưới tình báo, nhất định sẽ tăng lên đáng kể! "Thiên Cương Kiếm Sát Phù?

Đây là thứ gì?" Hắn thầm tò mò.

Đây là lần đầu tiên Hệ thống ban thưởng vật phẩm loại phù triện!

Cổ tay khẽ lật, một lá phù lục cổ phác lặng lẽ hiện ra trong lòng bàn tay.

Lá phù màu vàng sẫm, chạm vào lạnh buốt mà cứng chắc, rìa phù văn màu bạc tinh xảo lưu chuyển.

Uẩn chứa kiếm ý sắc bén vô cùng.

Như một hung binh tuyệt thế đang say ngủ, dù chưa kích hoạt, đã ẩn ẩn xé rách không khí, phát ra tiếng ong ong rất nhỏ! "Tê!" Ngô Tranh bên cạnh như bị trọng kích!

Hắn đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, đồng tử trong nháy mắt co lại như mũi kim!

Cỗ kiếm đạo uy áp đáng sợ đột nhiên giáng xuống.

Như một làn sóng lớn vô hình ập tới, thậm chí kích hoạt chân khí quanh thân hắn tự động vận chuyển hộ thể, cả người hắn còn bị ép lùi mấy bước, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi! "Thống tử, ra đây giới thiệu!" Lâm Tẫn thầm niệm trong lòng.

Hệ thống đáp lại dứt khoát: 【Vật phẩm dùng một lần, sau khi kích hoạt sẽ phóng ra kiếm khí, uy lực tương đương với một đòn toàn lực của võ giả Đại Tông sư đỉnh phong! 】Nghe vậy!

Trong lòng Lâm Tẫn chấn động khôn tả!

Một lá phù nhỏ bé này, lại tương đương với một đòn dốc toàn lực của một võ giả Đại Tông sư đỉnh phong?

Đây quả thực là lợi khí vô thượng có thể xoay chuyển càn khôn, bảo vệ tính mạng vào những thời khắc then chốt!

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là!

Có ba lá phù triện này, hắn liền không còn lo lắng gì nữa, có thể an tâm vi hành xuất tuần! "Hải công công." Lâm Tẫn quay đầu, trầm giọng nói: "Truyền chỉ, triệu Triệu Phổ tốc tốc đến gặp trẫm!" "Tuân chỉ!" Hải công công cúi người lĩnh mệnh, nhanh chóng cáo lui.

Lâm Tẫn lại phân phó Ngô Tranh vẫn còn kinh hãi: "Ngô thống lĩnh, chuẩn bị xe ngựa, trẫm muốn vi hành xuất tuần!" Ngô Tranh gắng nén sự kinh ngạc, lập tức chắp tay: "Dạ, Bệ hạ!" Chẳng mấy chốc.

Triệu Phổ vội vàng đến dưới thềm Ngự Thư Phòng, cung kính quỳ bái: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay ra hiệu hắn đứng dậy.

Trực tiếp đi tới trước mặt hắn, ánh mắt trầm ngưng: "Triệu ái khanh, trẫm cần rời kinh xuất tuần một đoạn thời gian, trong lúc trẫm không có mặt, chính vụ trong triều, liền phó thác cho ngươi!" Sắc mặt Triệu Phổ bình tĩnh không chút gợn sóng.

Dường như việc Hoàng đế rời kinh không phải là chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ trầm ổn gật đầu: "Thần, tuân chỉ!" "Ngoài chính vụ..." Lâm Tẫn nhấn mạnh giọng: "An nguy Hoàng thành, càng là trọng trung chi trọng!" Ngay sau đó.

Hắn không chút do dự trao cả ba lá phù lục vào tay Triệu Phổ. "Đây là Thiên Cương Kiếm Sát Phù, uy lực tuyệt luân, nếu gặp cường địch dám tiến phạm Hoàng thành, dùng phù này kích phát, chém giết không kể!" Kỳ thực.

Lâm Tẫn không cho rằng Triệu Phổ thật sự có cơ hội dùng đến phù này.

Thế nhân đều biết Thái thượng hoàng Đại Uyên đã phá quan mà ra, thành tựu cảnh giới Lục địa thần tiên!

Ai còn dám không biết sống chết mà đến long đàm hổ huyệt này tìm chết?

Nhưng, thế sự khó lường!

Ba lá phù triện này, bề ngoài là lợi khí tạm thời bảo hộ Hoàng

thành, nhưng chẳng phải cũng là một lá bùa hộ thân mà hắn để lại cho vị trọng thần cống hiến hết mình này sao?

Triệu Phổ là trụ cột của quốc gia, không thể có sai sót.

Chờ khi Lâm Tẫn giản lược thông báo cách kích hoạt và uy năng của phù triện.

Gương mặt vốn không chút gợn sóng của Triệu Phổ cuối cùng cũng nổi lên những gợn sóng kịch liệt!

Hắn kinh ngạc cúi đầu.

Nhìn ba lá phù trong tay trông có vẻ bình thường, nhưng lại ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa.

Lâm Tẫn nhìn sâu vào Triệu Phổ một cái.

Ánh mắt trầm ngưng như vực sâu, giọng nói dịu lại nhưng mang theo trọng lượng không thể nghi ngờ: "Triệu ái khanh, an nguy Hoàng thành hệ lụy đến thân ngươi, nó cũng là một lá bùa hộ thân của ái khanh, phải ghi nhớ!" Thần hồn Triệu Phổ kịch liệt chấn động!

Lời Bệ hạ nói...

Hắn lập tức hiểu ra tầng ý nghĩa sâu xa hơn của phù triện.

Một luồng ấm áp khó tả và cảm giác trách nhiệm nặng trĩu đan xen dâng lên trong lòng.

Hắn không còn do dự.

Một gối nặng nề quỳ xuống đất, giọng nói mang theo sự nghiêm trọng và quyết tuyệt chưa từng có: "Hậu ân Bệ hạ như núi!

Thần, dẫu phấn thân toái cốt, cũng nhất định không phụ sự phó thác của Bệ hạ!" Khóe miệng Lâm Tẫn lộ ra một nụ cười an tâm, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh.

Ngô Tranh đã chuẩn bị xong một chiếc xe ngựa màn xanh ngoại hình mộc mạc, tuy không xa hoa nhưng bên trong rộng rãi thoải mái.

Lâm Tẫn đã thay một bộ cẩm bào thương nhân chất liệu tinh xảo.

Vừa vặn tôn lên thân hình cao lớn, tuấn lãng phi phàm của hắn.

Bất kỳ ai nhìn vào, cũng chỉ nghĩ là công tử hào môn nào đó đi du ngoạn.

Tô Vãn Tình cũng thay cung trang.

Nàng mặc một chiếc váy dài gấm đoạn hoa văn mây màu trắng ngà, tóc đen búi đơn giản, chỉ cài nghiêng một chiếc trâm ngọc thanh nhã.

Dung nhan tuyệt mỹ toát ra vẻ hưng phấn và mong chờ không thể che giấu, đôi mắt sáng như tinh tú.

Lâm Tẫn mỉm cười nắm lấy bàn tay mềm mại của Tô Vãn Tình, cùng nhau lên xe ngựa. "Xuất phát!" Thanh Ninh, tỳ nữ thân cận một thân y phục vải thô, ngồi trên xe viên, nghe tiếng liền nhẹ nhàng vung roi, xe ngựa ổn định chạy về phía cung môn.

Ngoài xe.

Yến Kinh Tuyết và Ngô Tranh đều mặc trang phục bó sát màu huyền sắc.

Hai người lật mình lên ngựa, một trái một phải, như những ảnh vệ trung thành nhất, bảo vệ chặt chẽ hai bên xe ngựa!

Xe ngựa "lộc lộc".

Chạy ra khỏi cung môn nặng nề, hòa vào những con phố phồn hoa của kinh thành.

Cùng lúc đó.

Tại một dãy núi thần bí cách xa Hoàng thành Đại Uyên.

Một tòa sơn môn vĩ nga đồ sộ như nối liền trời đất, tĩnh lặng sừng sững, tản mát khí tức cổ xưa hoang mang.

Tần Tung phong trần mệt mỏi, mặt đầy vẻ tiều tụy, đang trợn mắt há mồm nhìn quanh cảnh tượng như tiên cảnh bốn phía, nội tâm đã sớm bị sóng lớn biển cả nhấn chìm!

Trải qua mấy ngày đêm nơm nớp lo sợ trên đường.

Chương 81

Hắn cuối cùng cũng đến được đích.

Vài người dẫn đường đưa hắn đến trước một đại điện hoành vĩ khí thế bàng bạc, toàn thân được điêu khắc từ bạch ngọc, rồi lặng lẽ chắp tay lui đi.

Ngay khi Tần Tung đang hoang mang nhìn quanh— Sưu!

Tiếng xé gió chói tai chợt vang lên!

Một thân ảnh như quỷ mị, không hề báo trước xuất hiện trước mặt hắn, dường như trực tiếp bước ra từ hư không!

Tần Tung giật mình thất sắc.

Định thần nhìn kỹ, người đến chính là bản tôn của hư ảnh đã đưa hắn rời khỏi Hoàng thành!

Chỉ là.

Vị cường giả thần bí này sắc mặt trắng bệch, khí tức cũng rõ ràng hư phù, quanh thân ẩn ẩn toát ra một cỗ suy yếu, hiển nhiên là đang mang trọng thương không nhẹ!

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Tần Tung một cái.

Sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia chán ghét khó nhận ra, ngay sau đó dùng giọng điệu lạnh như sắt ra lệnh: "Đi theo ta gặp Thiếu chủ!" Trong điện.

Khí mây lượn lờ.

Mấy cây trụ ngọc rồng cuộn chống đỡ đỉnh vòm cao rộng, từng phiến vảy rồng sinh động như thật, dường như muốn bay lượn!

Tần Tung bỗng cảm thấy bản thân nhỏ bé như hạt bụi.

Quyền thế mà trước đây hắn coi trọng, giờ khắc này dường như hoàn toàn mất đi trọng lượng!

Giữa điện.

Một thân ảnh đang quay lưng về phía hắn.

Thanh niên dáng người cao ngất, một bộ giao lĩnh trực chuyết màu huyền thanh trơn, làm nổi bật vẻ cô cao thoát tục.

Tinh quang trong mắt Tần Tung bùng lên, sự mệt mỏi mấy ngày liền tan biến, sự cuồng hỉ tràn ngập trong lòng.

Hắn há miệng.

Nở một nụ cười cực kỳ nồng nhiệt, dùng giọng điệu tự cho là thân mật vô cùng gọi: "Lâm nhi!

Con trai tốt của ta!

Về sau vi phu có thể hoàn toàn dựa vào con!" Âm thanh vang vọng trong đại điện trống trải như sấm sét nổ vang!

Tĩnh mịch!

Cả đại điện bạch ngọc trong nháy mắt chìm vào sự ngưng trệ ngột ngạt.

Người trung niên đứng hầu một bên mày nhíu chặt, một luồng sát cơ lạnh lẽo như băng chùy đột nhiên đâm về phía sau lưng Tần Tung!

Mặc dù chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng lại khiến nhiệt độ trong điện đột ngột hạ xuống!

Bóng lưng thanh niên đứng lặng như núi kia, bờ vai cũng vì tiếng gọi đó mà khựng lại cực kỳ tinh vi trong một khoảnh khắc.

Nếu Lâm Tẫn ở đây, nhất định sẽ chấn động đến thất ngữ!

Vị Thiếu chủ thần bí kia, lại là con trai của Tần Tung?

Lời Thượng thư Binh Bộ Lưu Phong nói, tin đồn trong dân gian về việc Tần Tung có con ngoài giá thú, không phải là vô căn cứ, mà là sự thật đẫm máu!

Dạ Lâm từ từ xoay người.

Dung mạo tuấn lãng như ngọc điêu, ánh mắt thâm thúy như cổ giếng, mọi cảm xúc đều được che giấu hoàn hảo dưới vẻ ngoài ôn hòa.

Hắn nhìn về phía Tần Tung, trên mặt vừa vặn hiện lên một tia cung kính của hậu bối, khẽ gật đầu, giọng nói thanh thoát bình hòa: "Phụ thân." Tiếng gọi này, không nghe ra sự thân mật, càng giống như một nghi thức giả dối.

Tần Tung lại hoàn toàn không nhận ra không khí quỷ dị.

Ngược lại vì cách xưng hô này và khí độ mà thanh niên thể hiện càng thêm đắc ý, nghiễm nhiên đã coi mình như một trong những chủ nhân của chốn tiên gia thánh địa này!

Hắn ưỡn thẳng lưng, ngạo nghễ cười lớn: "Ha ha ha!

Tốt!

Tốt lắm!

Lâm nhi, cha con ta liên thủ, chưởng khống giang hồ rộng lớn này, dễ như trở bàn tay!

Cái gì Đại Uyên, cái gì Lang Đình, đều nằm trong túi!" Dạ Lâm nhìn Tần Tung đang đắc ý như kẻ tiểu nhân, thái độ coi thường tất cả, khóe miệng vẫn giữ nụ cười nhạt, không tiếp lời.

Chỉ là dùng giọng điệu bình ổn không thể nghi ngờ nói: "Phụ thân một đường bôn ba vất vả, hãy lui xuống tĩnh dưỡng thật tốt, qua ít ngày nữa, ta sẽ giúp phụ thân bước vào cảnh giới Tông sư." "Tông

sư?!" Đôi mắt Tần Tung bắn ra tia sáng tham lam, hơi thở đột nhiên dồn dập.

Cảnh giới mơ ước bấy lâu!

Sự phấn khích tột độ xông lên đầu, hắn xoa tay, sự sốt sắng tràn ra ngoài lời nói: "Tốt!

Tốt!

Lâm nhi, vi phu đây sẽ đi điều tức!

Sẽ đi ngay!" Cửa điện lặng lẽ khép lại.

Người đàn ông trung niên bên cạnh không thể nhịn được nữa.

Hắn nhìn chằm chằm hướng Tần Tung biến mất, trong mắt không hề che giấu sự khinh thường và ghét bỏ, còn xen lẫn một tia sát ý lạnh lẽo.

Dạ Lâm chậm rãi bước đến giữa điện, bước chân không tiếng động.

Hắn thản nhiên mở miệng, giọng điệu bình ổn, nhưng lại thêm vài phần lạnh nhạt của kẻ nắm giữ toàn cục: "Thiên Ảnh, vất vả rồi, ghi cho ngươi một công, đi Đan Bảo Điện, tự lấy một viên Huyền Nguyên Tạo Hóa Đan." "Huyền Nguyên Tạo Hóa Đan?!" Thiên Ảnh toàn thân kịch chấn.

Đồng tử vì mừng rỡ khó tin mà đột nhiên phóng đại!

Đây là bí bảo của tông môn, có thể tức khắc trị khỏi trọng thương, tinh thuần chân khí, ngay cả đối với Bán Thần Cảnh mà nói, cũng là thánh phẩm hiếm có!

Vẻ âm u trên mặt hắn tan biến hết.

Mất đi một hư ảnh phân thân thì có là gì?

Có Huyền Nguyên Tạo Hóa Đan, hắn tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn, ngưng luyện ra một phân thân càng cường đại hơn!

Hắn quỳ một gối xuống đất, cúi đầu thật sâu, giọng nói mang theo sự kính sợ từ tận đáy lòng: "Tạ Thiếu chủ hậu tứ!

Chúc hạ vạn tử bất từ!" Cảnh tượng này nếu bị người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ kinh hãi!

Người này chính là một võ giả Bán Thần Cảnh chân thật!

Mà chân khí trong cơ thể Dạ Lâm tuy hùng hồn, nhưng lại tạp loạn dị thường.

Khi thì quỷ mị âm u, khi thì thánh khiết đường hoàng, mâu thuẫn đan xen, khiến người ta khó mà phân biệt được cảnh giới thật sự của hắn.

Dù thế nào.

Cường độ khí tức của hắn hiển nhiên chưa đạt đến cảnh giới này, nhưng lại có thể khiến Bán Thần quỳ phục, đủ để khiến thế nhân kinh ngạc rớt quai hàm!

Thiên Ảnh đứng dậy.

Chần chừ một lát, hắn khẽ hỏi: "Thiếu chủ, thật sự... muốn hao phí tài nguyên vì hắn, giúp hắn đột phá Tông sư?

Lão lang tử đó dã tâm, tầm mắt hạn hẹp, chỉ e..." Khóe môi Dạ Lâm cong lên một nụ cười đầy ý vị.

Nụ cười thanh lạnh như ánh trăng, mang theo vẻ lạnh nhạt thấu hiểu vạn vật: "Đương nhiên phải giúp, cảnh giới cao thấp của hắn, liên quan đến việc kế hoạch tiếp theo của bản thiếu có thể triển khai hay không!" Hắn khẽ dừng lại, giọng điệu chuyển thành mệnh lệnh: "Truyền lệnh xuống, chiếu cố thật tốt, ăn mặc ở đi lại, nhu cầu tu

luyện, đều phải đáp ứng đầy đủ, không được lơ là!" Trong mắt Thiên Ảnh không còn chút nghi ngờ nào, hắn cúi người đáp: "Dạ!

Chúc hạ minh bạch!" Nói rồi.

Bóng người hắn thoắt cái, như hòa vào bóng tối mà biến mất.

Đại điện trống trải, chỉ còn lại một mình Dạ Lâm.

Hắn đi đến trước cửa sổ lớn của điện, ánh mắt xuyên qua biển mây cuồn cuộn, nhìn về phía xa xăm không rõ.

Gương mặt tuấn mỹ dưới ánh sáng ban mai, nửa sáng nửa tối, hiện lên vẻ thâm sâu khó lường.

Hắn giơ tay.

Ngón tay vô thức lướt qua song cửa lạnh lẽo, đầu ngón tay bao quanh bởi ánh sáng trắng thánh khiết và một tia khí tức u ám nhàn nhạt thay nhau luân chuyển.

Rất lâu sau.

Một giọng nam cực khẽ cực lạnh vang lên.

Chương 82

Như bong bóng khí nổi lên từ đầm lạnh mùa thu sâu thẳm, mang theo hàn ý thấu xương và sự trào phúng khó diễn tả, tiêu tan trong điện vũ u sâu. "Phụ thân?

A a..." Tiếng cười đó phiêu đãng, lại khiến người ta không rét mà run, như rắn độc đang xì xì thè lưỡi trong bóng tối! ...

Màn đêm buông xuống.

Một chiếc xe ngựa màn xanh đang chạy trên con đường quan khá bằng phẳng.

May mắn là xe ngựa Ngô Tranh chuẩn bị đủ thoải mái, bằng không sáu canh giờ xóc nảy đủ để khiến người ta tan xương rã cốt.

Trong xe.

Lâm Tẫn lười biếng nằm, mắt lim dim, đầu gối lên đùi thẳng dài của Tô Vãn Tình.

Đôi tay mềm mại nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho hắn, sự mệt mỏi trên đường dường như tan biến vô hình.

Tô Vãn Tình vén rèm xe.

Nhìn bầu trời đen kịt, khẽ nói: "Bệ hạ, đã cuối giờ Hợi rồi, có cần tìm một khách sạn nghỉ chân không?" Lâm Tẫn chậm rãi mở mắt.

Nhìn vẻ mệt mỏi ẩn hiện trên dung nhan tuyệt mỹ của Tô Vãn Tình, trong lòng không khỏi xót xa.

Mặc dù hắn dùng chân khí bảo vệ bụng dưới của nàng, tránh bị ảnh hưởng bởi sự xóc nảy của xe ngựa, nhưng lại không thể triệt tiêu sự tiêu hao thể lực.

Hắn ngồi thẳng người, nói: "Ngô Tranh!" "Thần tại!" Ngô Tranh trầm ổn đáp lời ngay sau đó.

Lâm Tẫn vén rèm xe: "Ở bên ngoài không cần câu nệ lễ tiết." Hắn hơi dừng lại: "Cách Thạch Bình Thành còn bao xa?" Ngô Tranh nhìn về phía xa đen tối, đáp: "Khải...

Thiếu gia, ước chừng chín mươi dặm." Hắn lập tức hiểu ý, bổ sung: "Thiếu gia, phía trước không xa là Tam Thông Huyền, có thể dừng chân ở đó." Hoàng đế vi hành xuất tuần, với tư cách hộ vệ, việc tìm hiểu chi tiết lộ trình trước là nguyên tắc cơ bản!

Lâm Tẫn gật đầu: "Nếu đã vậy, thì đi..." Lời còn chưa dứt!

Kiếm mày hắn đột nhiên nhướng lên sắc bén, đôi mắt như lợi kiếm tuốt vỏ, hàn quang bùng ra bắn thẳng về phía một bên quan đạo!

Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết cũng đồng thời cảm nhận được.

Mạnh mẽ siết chặt dây cương, chân khí trong cơ thể lập tức sôi sục!

Không khí dường như ngưng đọng trong vài nhịp thở.

Ngay sau đó!

Hai bên quan đạo, vô số bó đuốc không hề báo trước bùng cháy, leo lét nhảy múa, dưới ánh lửa chiếu rọi, hiện ra rõ mồn một hàng trăm bóng người!

Một tiếng gầm thô lỗ, kiêu ngạo, xé tan sự tĩnh mịch của màn đêm. "Hắc!

Vừa mới khai huân, lão thiên gia đã ban cho một bàn tiểu tiên nhục để làm lễ răng!

Huynh đệ, vây lại thực lâu!" Trong khoảnh khắc!

Hơn trăm thân ảnh từ hai bên quan đạo xông ra, giơ cao bó đuốc và

đại đao, vây kín chiếc xe ngựa màn xanh!

Kẻ cầm đầu cao chín thước.

Đầu báo mắt tròn, mặt đầy thịt ngang, một vết sẹo dao dữ tợn chém xiên từ trán trái xuống cằm phải, hung hãn bức người.

Hắn tay cầm một thanh đại đao đầu quỷ nặng trịch dính đầy vết máu, mùi mồ hôi hôi nồng hòa lẫn mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt.

Chân khí trong cơ thể hắn cuồn cuộn, hiển nhiên là võ giả thất phẩm, nổi bật giữa đám lâu la!

Ánh mắt tham lam của hắn quét qua xe ngựa.

Cuối cùng dừng lại một cách hung ác trên thành xe, thanh đại đao đầu quỷ chỉ vào: "Những kẻ trong xe nghe đây!

Giao ra tất cả vàng bạc châu báu để mua lấy mạng sống!

Gia gia tâm tình tốt, có lẽ sẽ tha cho các ngươi một mạng!

Bằng không..." Hắn cười nanh ác vung đao, mang theo tiếng gió rít: "Xé xác cho chó hoang ăn!" Ngô Tranh mặt mày trầm tĩnh.

Trong mắt hàn quang như hổ, tay phải đặt lên chuôi đao bên hông, chân khí ẩn mà không phát.

Yến Kinh Tuyết cũng im lặng như vậy, sâu trong đôi mắt u lãnh hàn mang càng đậm, ngón tay nắm kiếm khẽ siết chặt.

Duy chỉ có Thanh Ninh trên xe viên.

Sắc mặt tái nhợt, thân thể hơi run.

Nàng cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt roi ngựa, khớp ngón tay vì dùng lực mà trắng bệch.

Nhưng nàng không những không lùi, ngược lại còn vô thức nhích tới trước, tấm thân gầy gò quật cường chắn trước rèm xe, dường như

muốn bảo vệ Lâm Tẫn và Tô Văn Tình trong xe! "Cút, bằng không, chết!" Giọng Ngô Tranh khẳn đặc, mỗi chữ đều mang theo hàn ý lạnh lẽo, rõ ràng truyền vào tai đám đạo phỉ.

Một tên lâu la gầy gò đứng ở hàng đầu.

Bị hung uy như thực chất này kích đến trong lòng lạnh lẽo, dưới chân vô thức lùi nửa bước.

Kẻ cướp đầu sỏ lại chẳng hề để ý, cười ngông cuồng: "Ha ha ha!

Kẻ ngông cuồng nào dám nói chuyện như vậy với gia gia?

Tìm chết?" Hắn coi thường liếc nhìn Ngô Tranh.

Ánh mắt lướt qua bàn tay Ngô Tranh đang đặt trên chuôi đao, lại chạm phải đôi mắt hung quang như hổ kia, trong lòng hắn bỗng nhiên nhảy một cái, một tia cảnh báo nhỏ bé dâng lên.

Tuy nhiên!

Tia cảnh báo này trong nháy mắt đã bị dục vọng tham lam do "con mồi béo bở" tưởng tượng trong xe che lấp hoàn toàn, biến mất không dấu vết!

Đặc biệt là khi hắn chú ý đến Yến Kinh Tuyết.

Tiếng cười chợt dứt, trong mắt bắn ra vẻ kinh diễm và khát cầu!

Dưới ánh lửa chiếu rọi.

Yến Kinh Tuyết vững vàng ngồi trên lưng ngựa, trang phục bó sát màu trắng ngà tôn lên đường cong thon dài, dung nhan tuyệt mỹ như sương tuyết dưới ánh lửa leo lét càng thêm thoát tục, như tiên tử lạc phàm.

Cỗ khí chất lạnh lẽo đó, ngược lại kích thích dục vọng chinh phục mãnh liệt của kẻ cướp đầu sỏ.

Hắn nhìn đến mắt thẳng đờ.

Yết hầu chuyển động, nhe ra hàm răng vàng ố, nước dãi gần như muốn chảy ra.

Hắn liếm liếm đôi môi khô nứt, ánh mắt dâm tà không chút kiêng dè quét qua Yến Kinh Tuyết, đặc biệt là vòng eo thon gọn mạnh mẽ và đôi chân dài thẳng tắp. "Ha ha ha!" "Gia gia đổi ý!

Món làm ăn này đáng giá rồi!" "Không chỉ cướp của, còn phải cướp sắc!

Tiểu mỹ nhân, theo gia gia về sơn trại làm áp trại phu nhân, đảm bảo ngươi ăn sung mặc sướng!" Đám lâu la phát ra tiếng cười dâm đãng. "Xoẹt!" Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang lên!

Khí lạnh quanh thân Yến Kinh Tuyết bùng lên, y bào không gió mà tự động!

Đôi mắt nàng sắc bén như băng tiễn, gắt gao khóa chặt kẻ cướp đầu sỏ, sự chán ghét và sát ý gần như hóa thành thực chất! "Các ngươi tìm chết!" Giọng nói nàng còn lạnh lẽo hơn cả hàn phong. "Nga hơ!

Đủ liệt!

Gia gia càng thích rồi!" Kẻ cướp đầu sỏ không sợ hãi mà còn vui mừng, liếm liếm khóe miệng, vẻ dâm ô càng nồng đậm, như thể đã thấy cảnh đối phương vùng vẫy cầu xin dưới thân mình! "A a." Một tiếng cười khẽ truyền ra từ trong xe ngựa, phá vỡ bầu không khí sát phạt.

Lâm Tẫn vén rèm đứng trên xe viên.

Ánh mắt bình tĩnh quét qua đám đạo phỉ, cuối cùng dừng lại trên kẻ cướp đầu sỏ, giọng điệu thản nhiên: "Ngươi vừa nói, vừa mới khai huân?

Xem ra... vừa rồi còn cướp của người khác?" Lời nói mang theo một tia sắc bén khó nhận ra.

Kẻ cướp đầu sỏ bị khí độ của Lâm Tẫn làm cho giật mình, sau đó lại càng thêm tham lam— Đây là một con cá lớn béo ngậy!

Chương 83

"Bớt nói nhảm!" Hắn vung thanh đại đao đầu quỷ, chỉ vào Lâm Tẫn: "Tiểu bạch kiểm, để lại tiền tài và tiểu mỹ nhân này, sau đó cút!

Bằng không, xé xác các ngươi!" Trong mắt hắn.

Loại công tử được nuông chiều, dẫn theo hai tên hộ vệ mà dám ra ngoài, thuần túy là con mồi tự dâng đến cửa, không đáng nhắc tới.

Lâm Tẫn nhìn khuôn mặt tham lam ngu xuẩn của đối phương, bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt xẹt qua hàn mang.

Tự làm tự chịu, không thể sống!

Hắn tùy ý phất tay, giọng điệu thờ ơ như đang phủi đi một hạt bụi: "Giết đi." "Tuân mệnh!" Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết đã chờ đợi từ lâu.

Khoảnh khắc lời Lâm Tẫn vừa dứt, hai người đột nhiên bùng nổ!

Trảm Mã Đao của Ngô Tranh tức thì tuốt vỏ, bốn thước hàn mang xé toạc màn đêm!

Đao quang như lưỡi hái tử thần quét ngang!

Phốc phốc phốc!

Mấy cái đầu lâu bay lên trời, máu tươi điên cuồng phun ra!

Thân hình hắn như điện, đao thế cuồng mãnh, chỗ nào hắn đi qua, tàn chi bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết vang một vùng!

Một bên khác, thân ảnh Yến Kinh Tuyết nhanh như quỷ mị!

Sát ý tích tụ bùng nổ!

Một tiếng phượng minh sắc bén như tiếng kiếm vang lên!

Kiếm quang chợt lóe, như ngân hà trút xuống!

Hàn mang chính xác cắt đứt yết hầu mấy tên lâu la, mang theo những đóa huyết hoa thê diễm!

Kiếm xuất!

Nhanh, chuẩn, độc!

Mang theo một cỗ tuyệt tình băng phong vạn vật! "Tông...

Tông sư?!" Vẻ ngông cuồng, tham lam, dâm tà trên mặt kẻ cướp đầu sỏ lập tức đông cứng, bị sự kinh hoàng và hoảng sợ vô bờ thay thế!

Tròng mắt hắn gần như muốn lồi ra khỏi hốc mắt, giọng nói vì cực độ kinh hãi mà méo mó biến dạng!

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới. "Con mồi mềm yếu" tưởng chừng dễ dàng bắt nạt này, lại có hai tên hộ vệ cấp Tông sư!

Đây...

đây rốt cuộc là lai lịch gì chứ?!

Ngay cả thiếu chủ của thập đại thế gia xuất hành, cũng chưa chắc có được bài trí như vậy đâu chứ?!

Cái lạnh thấu xương từ gót chân xộc thẳng lên thiên linh cái! "Xiết chặt!

Kéo đi!

Kẻ này quá cứng!

Rút!" Kẻ cướp đầu sỏ hồn bay phách lạc, thét lên xoay người, chân khí thất phẩm bạo phát, chỉ muốn chạy trốn!

Đáng tiếc, quá chậm!

Sát khí của Yến Kinh Tuyết đã khóa chặt hắn!

Ánh mắt dâm tà và lời lẽ ô uế đó, đã bị nàng phán tử hình! "Muốn đi?" Giọng nói lạnh lẽo chợt vang lên bên tai.

Kẻ cướp đầu sỏ mắt hoa lên, thân ảnh mang theo hàn ý thấu xương đã như quỷ mị xuất hiện sau lưng hắn. "Bành!" Cú đá bằng đôi chân dài thẳng tắp, ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, mang theo chân khí hùng hậu không thể chống cự, hung hăng đá vào lưng kẻ cướp đầu sỏ!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên!

Thân thể to lớn gần chín thước của kẻ cướp đầu sỏ như bị chùy công thành đập trúng, rên rỉ bay xa bảy tám mét, nặng nề đập xuống đất!

Một ngụm máu bẩn lẫn mảnh vỡ nội tạng phun mạnh ra, nhuộm đỏ mặt đất trước người hắn.

Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt như giấy vàng, ngực đau nhói, không biết đã gãy bao nhiêu cái xương sườn!

Bóng ma tử vong chưa bao giờ rõ ràng đến thế!

Kẻ cướp đầu sỏ gan mật vỡ nát, sự sợ hãi tột độ hoàn toàn lấn át đau đớn và tôn nghiêm.

Hắn bất chấp cơn đau như bị xé nát.

Vùng vẫy lật người, tay chân bò dậy, "phốc thông" một tiếng quỳ sụp xuống đất. "Nữ hiệp tha mạng!

Nữ hiệp tha mạng a!

Tiểu nhân có mắt không tròng!

Mỡ heo che tâm!

Cầu nữ hiệp giơ cao đánh khẽ!

Tha cho tiểu nhân một con chó mạng đi!" Giọng hắn khản đặc run rẩy.

Tràn đầy tiếng khóc tuyệt vọng, nước mắt nước mũi tèm lem mặt, thảm hại không chịu nổi.

Hắn vậy mà lại ngẩng đầu.

Dùng hết sức lực còn lại chỉ về phía rừng cây đen kịt bên phải con đường, vội vàng kêu lên: "Hàng!

Hàng chúng ta vừa cướp!

Đều giấu ở trong rừng kia!

Toàn bộ đưa cho nữ hiệp!

Đều cho các ngươi!

Chỉ cầu tha cho ta một mạng!

Tha..." "Xoẹt!" Một tiếng phượng minh càng thêm rõ ràng như kiếm phong chấn động mà ra!

Hàn quang chợt lóe!

Nhanh!

Nhanh đến mức tiếng cầu xin tha mạng của kẻ cướp đầu sỏ đột ngột đứt quãng.

Nhanh đến mức biểu cảm kinh khủng méo mó của hắn thậm chí còn chưa kịp hoàn toàn đông cứng lại!

Hắn chỉ cảm thấy một tia lạnh buốt truyền đến từ cổ, như bị hàn băng Cửu U nhẹ nhàng lướt qua.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trước mắt hắn đột nhiên trời đất quay cuồng!

Trong tầm nhìn cuối cùng của hắn.

Là thân thể không đầu của chính mình đang quỳ phục trên đất, máu tươi phun trào từ cổ, cùng với thân ảnh tố sắc vẫn tinh khiết không dính bụi trần của nàng.

Đầu lâu lăn xuống.

Trên mặt đông cứng vẻ kinh hãi tột độ, đồng tử phản chiếu gương mặt lạnh lẽo tuyệt mỹ nghiêng của nữ tử.

Một giọt máu cũng không hề vấy bẩn vạt áo nàng.

Yến Kinh Tuyết mặt không biểu cảm liếc nhìn cái đầu lâu một cái, ánh mắt lạnh lùng như giẫm chết một con côn trùng hôi thối.

Ngô Tranh thấy vậy, trong lòng cũng không khỏi rùng mình.

Một ý nghĩ không tự chủ dâng lên— Đắc tội ai cũng được, đừng đắc tội phụ nữ a...

Chương 84

đặc biệt là những người có thực lực mạnh mẽ lại còn thù dai!

Lâm Tẫn đứng lặng trên xe.

Thẩm thị những thi thể nằm ngổn ngang trên quan đạo và bóng lưng kẻ bỏ chạy, trên mặt không chút gợn sóng.

Sơn hà động đãng, bách tính khốn khổ, những tên sâu bọ này không nghĩ đến việc bảo vệ quốc gia, ngược lại còn thừa cơ loạn lạc cướp bóc, chết có dư tội!

Chẳng mấy chốc.

Trừ một vài kẻ may mắn thoát được, số còn lại đều bỏ mạng.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong gió đêm, khiến người ta buồn nôn.

Ánh lửa leo lét chiếu những cái bóng méo mó dữ tợn của những mảnh thi thể tàn hại vương vãi, trải dài trên quan đạo lạnh lẽo.

Một trận gió đêm u u rít qua, cuốn theo vài chiếc lá khô, càng thêm vài phần sát phạt và thê lương.

Lâm Tẫn bất động thanh sắc khẽ động cổ tay.

Lặng lẽ kéo rèm xe chặt hơn, hoàn toàn che chắn cảnh tượng tu la tràng này khỏi tầm nhìn bên trong xe.

Yến Kinh Tuyết thu kiếm trở về phòng vệ.

Ngô Tranh thì tiến vào khu rừng đen kịt bên đường để tìm kiếm.

Vài nhịp thở sau.

Tiếng vó ngựa lộn xộn từ xa đến gần.

Ngô Tranh đánh ba chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa trở lại.

Lâm Tẫn ngẩng mắt nhìn, ánh mắt kiểm tra những thùng hàng trên xe, đột nhiên dừng lại trên một ký hiệu trên nắp thùng, mày khẽ nhướng lên, mang theo một tia kinh ngạc: "A... thật đúng là trùng hợp a!" Lâm Tẫn nhảy xuống xe ngựa.

Đang định tiến lên xem xét, phía sau lại truyền đến một trận nôn khan bị đè nén cực độ.

Gió đêm cuốn theo mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, người thường còn khó mà chịu nổi, huống chi là Tô Vãn Tình đang mang thai. "Mau đưa nương nương rời khỏi đây!" Lâm Tẫn cấp tốc ra lệnh.

Tuy nhiên.

Thanh Ninh trên xe viên dường như bị cảnh tượng địa ngục trước mắt làm cho mất hồn.

Gương mặt nhỏ nhắn thanh tú tái nhợt như tờ giấy.

Môi nàng run rẩy không ngừng, những khớp ngón tay nắm chặt roi ngựa vì dùng lực mà trắng bệch.

Cả người nàng cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy.

Lâm Tẫn thấy vậy.

Bất đắc dĩ khẽ thở dài, cũng không trách mắng, chỉ liếc mắt ra hiệu cho Yến Kinh Tuyết bên cạnh.

Nàng hiểu ý.

Nhanh nhẹn xuống ngựa, mấy bước tiến lên, không cần nói nhiều đã đoạt lấy roi ngựa từ tay Thanh Ninh, lạnh giọng quát: "Vào trong, chăm sóc tốt nương nương!" Thanh Ninh như được đại xá.

Lại như một con rối giật dây mà cứng nhắc gật đầu, cẩn thận vén rèm xe, chui vào trong xe.

Yến Kinh Tuyết ngay sau đó ngồi lên xe viên.

Nàng giật dây cương, roi ngựa khẽ vung, đánh chiếc xe ngựa màn xanh nhanh chóng rời khỏi khu vực tràn ngập khí tức tử vong này.

Lâm Tẫn mục tống mã xa sử xuất một đoạn an toàn cự ly.

Hắn định thần lại, lúc này mới bước đến bên cạnh mấy chiếc xe chất đầy hàng hóa.

Ánh mắt dừng lại trên dấu ấn chữ "Khâu" to lớn rõ ràng trên thùng gỗ, một nụ cười đầy ý vị hiện lên trên mặt hắn.

Nơi này tuy thuộc địa giới Tam Thông Huyền, nhưng lại do Thạch Bình Thành quản hạt.

Ba xe hàng hóa trước mắt này, rất có khả năng là của Khâu gia Thạch Bình Thành! "Xem ra, Khâu gia quả thật đã đại bất như xưa rồi!" Lâm Tẫn giọng mang vẻ tiếc nuối.

Cái thế gia khổng lồ năm đó gần như chen chân vào hàng thập đại thế gia của Đại Uyên, nay vận chuyển hàng hóa, lại còn bị loại sơn phỉ hạng bét này nhòm ngó. "Bệ hạ, có cần mở thùng không?" Ngô Tranh tiến lên thỉnh thị.

Lâm Tẫn giơ tay ngăn lại: "Vật của người khác, sao có thể tùy tiện động vào?

Những thứ này, tạm xem như là một món bạc lễ tặng cho Khâu gia vậy." Ngón tay hắn khẽ gõ hai cái lên thùng gỗ lạnh lẽo, rồi đổi giọng: "Áp tải lô hàng này, trước tiên đến Tam Thông Huyền!" "Tuân mệnh!" Ngô Tranh lĩnh mệnh.

Ngay sau đó vung roi ngựa, thúc giục ba chiếc xe chở hàng, "lộc lộc" chạy về phía trước.

Lâm Tẫn nhìn quanh cảnh tượng ngổn ngang.

Trong ý niệm, trăm tên Cẩm Y Vệ khí tức trầm ngưng như quỷ mị từ hư không hiện ra bên cạnh.

Bảy nghìn tinh nhuệ Cẩm Y Vệ mà hắn nhận được khi điểm sáng Hàn Tuyền Thành, hắn không giữ lại trong Hoàng thành, mà thả vào Tàng Binh Giới, tùy thân điều động, đề phòng bất trắc! "Dọn dẹp sạch sẽ!" Hắn trầm giọng phân phó, không cho phép nghi ngờ. "Tuân chỉ!" Cẩm Y Vệ đồng loạt chắp tay lĩnh mệnh, sát khí tứ tán.

Sắp xếp ổn thỏa.

Lâm Tẫn không quay lại xe ngựa, mà lật mình lên con liệt mã hùng kiện mà Ngô Tranh để lại, đi theo sau xe ngựa.

Tam Thông Huyền.

Một huyện thành nhỏ dân cư không đông đúc.

Tường thành thấp cũ kỹ lộ rõ dấu vết tu sửa lâu năm, gạch đá loang lổ, có phần đổ nát.

Huyện nhỏ không có mấy lệnh giới nghiêm, cửa thành tự nhiên cũng không có binh lính canh gác.

Khách sạn duy nhất trong thành quy mô không lớn, nhưng may mắn là khá sạch sẽ.

Lâm Tẫn bao hết bốn gian thượng phòng ở lầu hai, lại phân phó tiểu nhị chuẩn bị rượu và thức ăn.

Sắc mặt Thanh Ninh vẫn còn trắng bệch vì kinh hồn chưa định.

Cảnh tượng luyện ngục vừa thấy ban nãy, e rằng cả đời này cũng khó mà xóa nhòa.

Nàng cẩn thận dùng tay áo lau ghế gỗ, rồi mới thận trọng đỡ Tô Vãn Tình ngồi xuống, lại cung kính rót một chén trà nóng.

Lâm Tẫn nhìn về phía Tô Vãn Tình, trong mắt mang theo vẻ áy

náy: "Nương tử, đêm nay e rằng phải ủy khuất nàng rồi." Căn phòng này tuy sạch sẽ, nhưng giường chiếu cứng nhắc, chăn nệm cũng thô ráp, ngủ chắc chắn không thoải mái.

Tô Vãn Tình hai tay nâng chén trà ấm áp, khẽ lắc đầu, khóe môi nở nụ cười ngọt ngào: "Chỉ cần có thể ở bên cạnh tướng công, thiếp không cảm thấy khổ." Đối với nàng mà nói.

Điều kiện nơi đây còn kém xa vạn phần trong thâm cung, nhưng nàng cam tâm tình nguyện.

Chỉ có ở đây.

Nàng mới có thể tạm thời cởi bỏ những gông xiềng cung quy phiền phức, có thể dùng cách xưng hô tướng công nương tử bình thường nhất, cảm nhận sự ôn tình mộc mạc của cặp vợ chồng phàm tục này.

Sự ấm áp chất phác này, tràn ngập trái tim nàng.

Dùng bữa tối đơn giản xong.

Lâm Tẫn liền ra hiệu Yến Kinh Tuyết và những người khác lui xuống nghỉ ngơi.

Hắn bước đến trước song cửa, mặc cho gió đêm mát lạnh thổi vào mặt.

Tâm niệm khẽ chuyển.

Lại lần nữa triệu xuất trăm tên Cẩm Y Vệ, để lại vài người trông coi ba xe hàng hóa bắt mắt trong sân.

Số còn lại thì lặng lẽ tản vào màn đêm, tuần tra khắp huyện thành Tam Thông. "Tướng công, thiếp thân phục thị ngài thay y." Tô Vãn Tình yểu điệu tiến lên, đôi tay trắng như tuyết nhẹ nhàng cởi ngoại bào cho Lâm Tẫn.

Hai người ôm nhau nằm xuống.

Ván giường phía dưới quả thật cứng nhắc, nhưng giai nhân trong lòng lại mềm mại như ngọc, hương thơm ngát tràn đầy.

Chỉ là.

Nhìn thấy, chạm vào được, nhưng lại cố tình...

Chương 85

khó mà tận hứng, cái tư vị này thật sự khiến người ta cồn cào.

Tô Vãn Tình mẫn cảm nhận ra sự xao động của Lâm Tẫn, đôi mắt linh động chớp chớp, xẹt qua một tia tinh ranh.

Nàng ghé sát tai hắn, giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu: "Tướng công, hay là...

đổi Yến tỷ tỷ vào phục thị?" Lâm Tẫn tuy không mở mắt.

Nhưng trong lòng lại như có sóng lớn dâng trào, ngay sau đó lại bị cưỡng chế đè xuống.

Hắn giơ tay.

Không nặng không nhẹ vỗ một cái lên bờ mông tròn đầy, kiều diễm kia: "Đừng có hồ nháo, mau ngủ!" "Hì hì..." Má Tô Vãn Tình hơi đỏ, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn của Lâm Tẫn, khóe miệng cong lên nụ cười đầy ý vị, tinh quái như cáo, lặng lẽ toan tính điều gì đó. ...

Sáng sớm hôm sau.

Dưới lầu khách sạn truyền đến những tiếng nói chuyện mơ hồ, dường như đang nghị luận điều gì đó.

Lâm Tẫn mở mắt, nhưng không phải bị tiếng ồn dưới lầu làm tỉnh giấc, mà là trong đầu đột nhiên vang lên nhắc nhở của Hệ thống. 【Đinh! 】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Tam Thông Huyền, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không? 】 Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch lên.

Xem ra Cẩm Y Vệ phái đi đêm qua đã bí mật hoàn thành việc tuần tra tiểu thành này. "Điểm sáng!" Hắn thầm niệm trong lòng. 【Đinh! 】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Tam

Thông Huyền! 】【Nhận được phần thưởng: Một nghìn Huyền Giáp Cấm Quân! 】 "..." Trán Lâm Tẫn trong nháy mắt kéo xuống mấy vạch đen, không khỏi thầm mắng trong lòng: "Kháo!

Thống tử, ngươi cũng quá keo kiệt rồi đó?" Một nghìn Huyền Giáp Cấm Quân?

Đây quả thực là phần thưởng "mini" nhất mà hắn nhận được kể từ khi có Hệ thống!

Nhưng nghĩ lại một chút, cũng thấy nhẹ nhõm.

Tam Thông Huyền này chỉ là một nơi nhỏ bé, điểm sáng bản đồ giám có thể đổi lấy một chi Cấm quân tinh nhuệ, cũng coi như có còn hơn không.

Hắn thầm lắc đầu, thu liễm tâm thần, nhìn về phía Tô Vãn Tình đã tỉnh lại trong lòng, ôn hòa hỏi: "Nương tử, đêm qua ngủ có ngon không?" Tô Vãn Tình ngồi dậy.

Hoạt động cổ vai hơi cứng, tú mi khẽ nhíu, nhưng vẫn dịu giọng nói: "Khá tốt." Lâm Tẫn bật cười.

Nhìn dáng vẻ nhíu mày của nàng, hai chữ "khá tốt" này, e rằng phải chiết khấu đi một chút rồi.

Hắn không nói nhiều, mặc chỉnh tề, bảo Tô Vãn Tình sửa soạn một chút, rồi đi trước ra khỏi phòng.

Ngô Tranh, Yến Kinh Tuyết và Thanh Ninh cũng gần như đồng thời đi ra.

Thanh Ninh lập tức vào phòng Tô Vãn Tình hầu hạ tẩy rửa, Yến Kinh Tuyết thì đứng gác ngoài cửa như cây thương.

Lâm Tẫn cùng Ngô Tranh bước xuống lầu.

Góc đại sảnh.

Mấy người địa phương đang cao đàm khoát luận, không hề cố ý hạ thấp giọng. "Các ngươi không thấy, đám người trại Quỷ Đầu kia, bị vứt vào rừng làm phân bón, chết thật thảm!" "Ai bảo không phải!

Trại chủ Quỷ Đầu còn bị chặt đầu, giờ đúng là 'quỷ đầu' luôn rồi!" "Cũng không biết là vị thần tiên nào ra tay, cuối cùng cũng thay trời hành đạo rồi!" "Đợt này mọi người đều cảnh giác một chút đi!

Đằng sau trại Quỷ Đầu là Cát gia chống lưng, Cát gia có nuốt trôi cục tức này sao?

E rằng sẽ có đại sự!" Lâm Tẫn đứng bên cạnh lắng nghe, kiếm mày đột nhiên nhíu chặt.

Trại Quỷ Đầu?

Hẳn là đám đạo phỉ không biết tự lượng sức đêm qua.

Không ngờ.

Đằng sau đám tặc nhân này, lại còn có chỗ dựa!

Ánh mắt hắn hơi lạnh, bước lên trước, nhẹ giọng hỏi: "Cát gia mà các ngươi nói... là lai lịch gì?" Mấy người kia chậm rãi quay đầu, đánh giá thanh niên tuấn lãng, khí độ bất phàm trước mặt, trên mặt hiện lên vài phần ngạc nhiên.

Huyện Tam Thông vốn thưa thớt dân cư, hiếm có khách lạ.

Huống chi lại là người có khí chất xuất trần như vậy, vừa nhìn đã biết thân phận không hề đơn giản!

Một người trong số đó cảnh giác nhìn quanh, khẽ nói: “Công tử không phải người địa phương phải không?

Khuyên ngài đừng nên hỏi lung tung, không có lợi gì cho ngài đâu!” Lâm Tẫn khẽ nhếch môi.

Không ngờ ở cái vùng đất nghèo nàn này lại có người tốt bụng.

Hắn nghiêng người quay sang quầy, lớn tiếng nói: "Tiểu nhị, cho vài món đặc trưng, rồi thêm hai hồ rượu ngon!" Nói xong, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống, vẫn mỉm cười hòa nhã với ba người trước mặt: "Các vị, xưng hô thế nào?" "Trương Tam." "Lý Tứ." "Vương Nhị Ma Tử." Lâm Tẫn khẽ khựng lại, trong mắt xẹt qua một tia cổ quái, rồi hóa thành một nụ cười cố nhịn.

Cái tên này...

đúng là như sấm bên tai!

Hắn nén khóe miệng, không chút dấu vết ra hiệu cho Ngô Tranh.

Ngô Tranh hiểu ý, từ trong lòng móc ra một thỏi bạc trắng nặng năm lạng, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Ánh bạc lấp lánh, đồng tử ba người bỗng nhiên phóng đại, hơi thở cũng ngưng trệ!

Số bạc lớn như vậy, bọn họ đời nào đã từng thấy?

Ngón tay thon dài của Lâm Tẫn tùy ý gõ vào thỏi bạc, phát ra tiếng "đốc đốc" giòn tan, ngữ khí bình đạm nhưng dứt khoát: "Chỉ cần nói cho ta biết tình hình Cát gia, số bạc này, sẽ là của các ngươi!" Ánh mắt Trương Tam dán chặt vào thỏi bạc, yết hầu chuyển động, nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn nói: "Công tử, à không, đại nhân, Cát gia là gia tộc số một Thạch Bình Thành, giậm chân một cái đất cũng rung ba lần!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, mang theo sự tìm tòi: "Ồ?

Đứng đầu Thạch Bình Thành, không phải Khâu gia sao?" Năm đó Khâu gia từng suýt nữa chen chân vào hàng Thập Đại Thế Gia.

Dù có suy tàn, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa chứ!

Lý Tứ khẽ cười khẩy: "Đại nhân có điều không biết, nay Khâu gia đã là hoàng hoa ngày hôm qua, trước mặt Cát gia, ngay cả một tiếng rắm cũng không dám thả!" "Cát gia vẫn luôn ở Thạch Bình Thành?"

Lâm Tẫn truy vấn.

Lý Tứ suy nghĩ một lát, phủ nhận: "Hình như không phải, bọn họ là mười mấy năm trước dọn đến Thạch Bình Thành, nói ra cũng thật trùng hợp, kể từ khi Cát gia đến, Khâu gia liền bắt đầu... một đi không trở lại!" Lời vừa dứt, hai mắt Lâm Tẫn khẽ nheo lại, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn, chìm vào trầm tư.

Nực cười!

Quá nực cười rồi!

Mười mấy năm trước, Khâu gia như mặt trời giữa trưa, thế lực bàn căn rễ sâu, sao dung túng một hộ gia đình ngoại lai dễ dàng nhúng tay?

Huống chi lại quật khởi ngay dưới mí mắt họ, rồi thay thế?

Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế?

Khâu gia sa sút, ắt hẳn có liên quan ngàn sợi vạn tơ với Cát gia này!

Lúc này, tiểu nhị bưng mấy đĩa thức ăn nóng hổi và hai hồ rượu lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Lâm Tẫn nhìn ba người đang co ro, tùy ý nói: "Các vị cứ tự nhiên dùng, không đủ thì thêm." "Đa tạ đại nhân!" Đối mặt với những món ngon ngày thường khó thấy này, mấy người họ đâu còn giữ ý, lập tức ăn như hổ đói.

Chẳng mấy chốc.

Lâm Tẫn đợi bọn họ ăn gần xong, lại hỏi: "Vừa rồi nói, Quỷ Đầu Trại đằng sau là Cát gia?" Vương Nhị Ma Tử nuốt một ngụm rượu mạnh, hào sảng lau miệng: "Không sai!

Bọn cướp đó ỷ có Cát gia chống lưng, hoành hành bá đạo, ngay cả

đội xe buôn của quan phủ đi qua cũng dám cướp!" Trương Tam ở bên cạnh hạ giọng bổ sung: "Ta còn nghe nói...

đằng sau Cát gia, cũng có chỗ dựa." Lý Tứ nghe vậy, vội vàng kéo tay hắn, gấp gáp nói: "Chuyện bóng gió như vậy, không đáng tin!" Lâm Tẫn thấy thế, biết ba người này hiểu biết có hạn, hỏi thêm cũng khó có thu hoạch.

Hắn đẩy thỏi bạc về phía trước, đứng dậy nói: "Bạc này thuộc về các ngươi!" Nói đoạn, không dừng lại nữa, xoay người rời đi.

Ba người như hổ đói vồ mồi lao tới thỏi bạc, tranh giành nhét vào lòng, chớp mắt đã chạy như bay ra khỏi khách sạn, như thể sợ Lâm Tẫn hối hận.

Trong khách phòng, Tô Vãn Tình đã thu dọn xong xuôi, trên bàn cũng đã bày biện cơm nước.

Thấy Lâm Tẫn trở về, nàng yểu điệu đứng dậy: "Tướng công, dùng bữa đi ạ." Lâm Tẫn gật đầu, tạm thời gạt bỏ nghi ngờ trong lòng, ôn tồn cười nói: "Được, ăn xong liền khởi hành." "Vâng!" Tô Vãn Tình vui vẻ đáp lời.

Chương 86

Lâm Tẫn thấy Ngô Tranh, Yến Kinh Tuyết cùng những người khác đang đứng một bên, vẫy tay nói: "Đứng đó làm gì?

Ngồi xuống ăn cùng đi." "Thần không dám!" Mấy người họ thân thể cứng đờ, đồng thời lùi lại một bước.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ thở dài, lập tức sắc mặt nghiêm lại, không cho phép nghi ngờ: "Đây là thánh chỉ!

Ngồi xuống, ăn!" Trong thâm cung, lễ tiết nghiêm ngặt.

Nhưng đã rời khỏi lồng giam đó, hắn liền không muốn câu nệ vào những điều này nữa.

Yết hầu Ngô Tranh khẽ nuốt xuống, đôi mắt băng phong của Yến Kinh Tuyết cũng dấy lên một chút gợn sóng.

Hai người nhìn nhau, cung kính cảm tạ: "Tạ Bệ hạ." Rồi mới do dự ngồi xuống đối diện bàn.

Tô Vãn Tình cũng mỉm cười kéo Thanh Ninh lại, để nàng ngồi bên cạnh mình.

Ánh sáng ban mai le lói, chiếu rọi một đoàn người đang dùng bữa sáng có chút bất an nhưng cũng tràn ngập ấm áp.

Trước cửa khách sạn, Lâm Tẫn kiểm tra ấn ký nổi bật trên hàng hóa xe ngựa, hạ giọng phân phó: "Hủy cái ấn ký này đi." Ngô Tranh nghiêm túc đáp: "Vâng!" Hiện tại còn chưa xác định Quỷ Đầu Trại cướp đoạt đội buôn của Khâu gia là trùng hợp hay do Cát gia ra hiệu.

Dù thế nào, trước khi đến Thạch Bình Thành, đa một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Xe ngựa mui xanh chậm rãi rời khỏi Huyện Tam Thông.

Trong xe, Tô Văn Tình nhìn qua cửa sổ che sa, ngắm nhìn hàng hóa Ngô Tranh áp tải phía sau, khẽ nhíu mày: "Tướng công, những hàng hóa này... sẽ vận đi đâu ạ?" Lâm Tẫn không chút do dự: "Thạch Bình Thành." "Thạch Bình Thành?" Tô Văn Tình nghiêng đầu, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua Thanh Ninh đang cầm roi ngựa bên ngoài xe, cổ tay khẽ xoay một vòng không thể nhận ra, chân khí hùng hậu vô thanh vô tức cách ly lời nói trong xe.

Hắn khẽ nhếch môi, nói vắn tắt cho Tô Văn Tình biết ngọn nguồn của sự thăng trầm này.

Vẻ mặt Tô Văn Tình đột nhiên kinh ngạc mở lớn, vô thức liếc nhìn Thanh Ninh ngoài màn xe, khó tin nói: "Thật sao?

Thanh Ninh muội ấy... có biết không?" Lâm Tẫn lắc đầu.

"Tướng công là muốn... tạo cho muội ấy một bất ngờ?" Tô Văn Tình chợt hiểu ra.

Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong đầy thâm ý.

Hắn dựa vào vách xe mềm mại, ôm Tô Văn Tình vào lòng, ghé sát tai nàng nói vài câu, dường như đang thuật lại những suy nghĩ trong lòng Thanh Ninh.

Trên xe, Thanh Ninh hoàn toàn không hay biết, chỉ chuyên tâm đánh xe, roi ngựa vung trong không trung phát ra tiếng kêu giòn giã.

Hoàng hôn buông xuống.

Tốc độ xe ngựa dần chậm lại, bên ngoài xe truyền đến giọng nói cung kính của Thanh Ninh: "Thiếu gia, phu nhân, Thạch Bình Thành đến rồi!" Lâm Tẫn vén màn bước ra, đứng trên xe ngựa.

Hắn chắp tay đứng thẳng, ánh mắt như lửa, dò xét tòa thành trì đang hiện ra đường nét trong ánh hoàng hôn.

Bức tường thành không quá nguy nga nhưng toát lên vẻ trầm ngưng, những binh lính đứng gác hai bên cổng thành đều lọt vào mắt hắn.

Chỉ lướt qua một cái, lông mày Lâm Tẫn liền nhíu chặt!

Cảm tri của Lục Địa Thần Tiên cảnh trong chốc lát trải rộng.

Như thủy triều vô hình, lặng lẽ bao phủ hơn nửa Thạch Bình Thành.

Một cảm giác quỷ dị khó tả, như màn sương mỏng lạnh lẽo nhớp nháp, lượn lờ trên thành trì.

Cảm giác này vô cùng vi diệu, khó nắm bắt được căn nguyên, tựa như một khí tức dị thường ẩn sâu trong mắt, nhưng lại trong khoảnh khắc tiêu tán không dấu vết.

Nhiệt độ khóe môi hắn đột nhiên tan biến, ánh hàn quang trong mắt chợt lóe lên.

Khí tức lạnh lẽo nhớp nháp kia, lại xen lẫn chút tử khí yếu ớt như có như không?

"Thạch Bình Thành này, ẩn giấu vật đại hung ư?!" Thế nhưng!

Khi Lâm Tẫn ngưng thần tụ ý, cố gắng khóa chặt vị trí cụ thể của vật đại hung kia, cảm tri lại như trâu đất xuống biển, công cốc vô ích!

Toàn bộ Thạch Bình Thành dường như bị một tầng bình chướng vô hình bao phủ, cách ly mọi sự dò xét từ bên ngoài.

Quỷ dị!

Nước của Thạch Bình Thành này, sâu đến mức khiến người ta kinh hãi!

Hai bên xe ngựa, Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết lập tức nhận ra vẻ mặt trầm trọng của Lâm Tẫn.

Chân khí trong cơ thể hai người lặng lẽ lưu chuyển, bàn tay siết chặt đao kiếm bên hông, ánh mắt như ưng chuẩn quét khắp bốn phía, cảnh giác mọi động tĩnh.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, xua xua tay, ra hiệu không có gì.

Hắn phân phó Ngô Tranh tiếp tục đi, còn mình thì lui vào trong xe.

Trong xe, khuôn mặt tuyệt mỹ của Tô Văn Tình nhiễm chút ưu tư, nàng khẽ hỏi: "Tướng công, Thạch Bình Thành này... liệu có thể cho chúng ta vào không?" Suốt dọc đường, Lâm Tẫn đã nói qua tình hình đại khái của Thạch Bình Thành cho nàng.

Hiện nay Cát gia nắm giữ toàn bộ cục diện.

Đoàn người bọn họ, đặc biệt còn mang theo ba xe hàng hóa không rõ lai lịch, muốn thuận lợi vào thành, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Hàng hóa phía sau tuy đã xóa bỏ ấn ký Khâu gia, nhưng xét cho cùng vẫn rất bắt mắt.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay nàng: "Nương tử cứ an tâm, Ngô Tranh không phải kẻ lỗ mãng, tự có chừng mực." Quả nhiên, khi đoàn xe ngựa đến trước cổng thành, sự chú ý của binh lính giữ thành lập tức bị hai chiếc xe ngựa mui xanh thu hút.

Trong những năm loạn lạc binh đao này, kẻ có thể đi xe ngựa như vậy, tuyệt đối không phải dân thường.

"Dừng lại!" Một tiếng quát sắc lạnh vang lên.

Một nam tử trung niên mặc quan phục tiểu kỳ nghênh ngang bước tới, ánh mắt lướt qua xe ngựa, đáy mắt xẹt qua một tia tham lam khó

nhận ra, lạnh giọng nói: “Người trên xe, xuống!

Kiểm tra theo lệ thường!” Lâm Tẫn đoan tọa trong xe, như không nghe thấy.

Ngô Tranh lật người xuống ngựa.

Trong ánh hoàng hôn, vết đao chằng chịt trên mặt hắn càng thêm hung tợn.

Hắn gượng gạo nặn ra một chút ý cười, sải bước nghênh đón.

Tiểu kỳ quan kia bất ngờ bị khí thế của hắn dọa sợ, vô thức lùi lại nửa bước.

Ngô Tranh một bước lao đến gần, bàn tay như quạt bồ đề siết chặt cánh tay đối phương, lực đạo trầm ngưng.

Tiểu kỳ quan chỉ thấy cổ tay như bị kìm sắt kẹp chặt, không thể thoát ra, trong lòng lập tức hoảng hốt!

“Vị đại nhân này.” Ngô Tranh mang theo vài phần khí chất giang hồ, hạ giọng nói: “Chúng tôi là thương nhân từ Hoàng Thành đến, tới đây tìm chút mua bán, làm ơn chiếu cố cho?” Vừa nói, một tay khác đã thò vào lòng, móc ra hai thỏi bạc nhỏ nặng trịch, không dấu vết nhét vào lòng bàn tay đối phương.

“Chút lòng thành, mời đại nhân và các huynh đệ uống chén rượu.” Bạc vào tay, phân lượng đầy đủ.

Tiểu kỳ quan cân nhắc một chút, nhanh chóng nhét vào lòng, vẻ mặt căng thẳng hòa hoãn lại, nở nụ cười: “Thì ra là quý khách từ Hoàng Thành, sao không nói sớm!

Mời vào, mời vào!” Hắn thuận thế rút tay ra, nhưng lại phát hiện lực đạo của đối phương chưa nới lỏng, trong lòng lại càng thêm căng thẳng, vội vàng vẫy tay ra hiệu binh lính thả đường.

Ngô Tranh lúc này mới buông tay, cười như không cười chắp tay: "Đa tạ đại nhân thông cảm." Sau đó dắt ngựa dẫn xe, chậm rãi đi vào cổng thành đang mở rộng.

Nhìn chiếc xe ngựa mui xanh cùng ba chiếc xe ngựa chở đầy hàng hóa phía sau nối đuôi nhau vào thành, trên mặt tiểu kỳ quan kia đột nhiên xẹt qua một tia tinh ranh, nghiêng đầu thì thầm với binh tốt bên cạnh: "Theo sát, xem bọn họ dừng chân ở đâu!

Lập tức bẩm báo Tri phủ đại nhân!" "Vâng!" Binh tốt lĩnh mệnh, nhanh chóng ẩn vào đám đông.

Hành động phía sau, sao có thể qua mắt Ngô Tranh?

Hắn ghé sát cửa xe, trầm giọng nói: "Thiếu gia, có kẻ theo đuôi, hình như đi báo tin rồi." Trong xe, giọng Lâm Tẫn bình tĩnh không chút gợn sóng: "Không sao, đúng lúc mượn mắt bọn chúng, xem Thạch Bình Thành này rốt cuộc ẩn chứa huyền cơ gì." Hắn khẽ dừng lại, quả quyết nói: "Trực tiếp đến Khâu phủ!" "Vâng!" Ngô Tranh lĩnh mệnh.

Khâu phủ, tọa lạc tại phía đông Thạch Bình Thành.

Ngoại quan phủ đệ vô cùng đổ nát.

Sơn đỏ bong tróc, tường vôi loang lổ, mái hiên giăng đầy mạng nhện, khắp nơi đều toát lên vẻ suy tàn và tiêu điều.

Nếu không phải trên biển ngạch cửa mơ hồ còn nhận ra hai chữ "Khâu phủ", người ta gần như sẽ lầm tưởng đây là một ngôi nhà hoang.

Lâm Tẫn nắm tay Tô Văn Tình xuống xe ngựa, chắp tay đứng trước cổng phủ, dò xét cánh cửa tang thương này, khẽ gật đầu.

Ngô Tranh hiểu ý, bước tới trước cửa, gõ mạnh vào vòng cửa.

Đông!

Đông!

Chương 87

Đông!

Tiếng gõ trầm đục vang vọng trong ngõ vắng.

Một lát sau, cánh cổng phủ nặng nề kẽo kẹt mở ra một khe hở, lộ ra một khuôn mặt già nua và cảnh giác, chính là quản gia Khâu gia.

Đôi mắt đục ngầu của ông ta đánh giá đoàn người khí thế bất phàm ngoài cửa, do dự hỏi: "Các vị... tìm ai?" Lâm Tẫn bước nửa bước lên phía trước, thẳng thắn nói: "Khâu Khải Phong có ở đây không?" Quản gia nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt cảnh giác càng sâu, bàn tay đặt trên cánh cửa vô thức dùng sức, như muốn đóng cửa từ chối khách bất cứ lúc nào.

Thấy ông ta hoảng sợ như vậy, khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch, ngữ khí ôn hòa nói: "Đừng hoảng, ta đến là để làm ăn với Khâu gia." Hắn nghiêng người chỉ về phía sau: "Hàng hóa, đều đã mang đến rồi." Quản gia thuận theo ngón tay hắn nhìn sang, ánh mắt chạm vào kiểu dáng thùng hàng quen thuộc trên ba chiếc xe ngựa, đồng tử bỗng nhiên co rút.

Ông ta trầm mặc một lát, buông lại một câu "đợi một lát", rồi "phanh" một tiếng đóng sầm cửa phủ lại.

Ngô Tranh khẽ nhíu mày, tay đã đặt lên chuôi đao, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thiếu gia, cái nhà đổ nát này mà phách lối lớn vậy!

Chi bằng trực tiếp..." "Chớ nóng vội." Lâm Tẫn giơ tay ngăn lại.

Đôi mắt như có như không dò xét hai bên hẻm sâu, khóe miệng treo một nụ cười như có như không.

"Thế này cũng tốt, đúng lúc để những 'người có lòng' kia nhìn rõ

hơn một chút.” “Người có lòng?” Ngô Tranh hơi khó hiểu.

Lâm Tẫn không giải thích.

Ở Thạch Bình Thành bị Cát gia một tay che trời này, tin tức thương nhân Hoàng Thành mang hàng hóa thẳng tiến Khâu phủ, giờ phút này hẳn đã lan truyền như cháy rừng.

Hắn đứng ngoài cửa thêm một khắc, liền thêm một phần “chứng cứ” lọt vào tay tai mắt Cát gia.

Nếu không có mồi, làm sao câu được cá lớn ẩn sâu dưới nước?

Cùng lúc đó!

Thạch Bình Thành, phía tây thành.

Cát phủ điêu lương họa đống, đèn đuốc sáng trưng, ngạo nghễ sừng sững, tạo thành sự đối lập chói mắt với vẻ suy tàn của Khâu phủ phía đông thành!

Trong phủ, chính sảnh rộng rãi xa hoa.

Cát gia gia chủ Cát Vân Tường tựa lưng vào ghế thái sư bọc gấm.

Thân hình hắn gầy gò, không phải loại người khỏe mạnh cường tráng, nhưng lại toát ra một sự âm hiểm khiến người ta lạnh sống lưng.

Gương mặt xanh xao, xương gò má cao, làn da trắng bệch vì quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Đặc biệt là đôi mắt kia.

Dài và hẹp, hơi nheo lại, tròng mắt màu nhạt, khi nhìn người khác tựa như rắn độc dò xét con mồi, không mang chút hơi ấm nào.

Lúc này, hắn đang cầm một chén trà sứ trắng mỏng như cánh ve, cực kỳ chậm rãi nhấp một ngụm trà mính thượng hạng đang bốc hơi

nóng hổi.

Ánh mắt lạnh lẽo đặt vào giữa sảnh, nơi đang quỳ phục một thân ảnh quần áo tả tơi, run rẩy như cây sậy khô.

Giọng nói u lãnh, tựa như hơi lạnh thấm ra từ khe đất, vang lên trong đại sảnh tĩnh lặng: "Quỷ Đầu Trại, bị hai Tông Sư, tiêu diệt?" Thân ảnh tả tơi kia trán dán chặt vào gạch vàng lạnh lẽo, những chữ thốt ra run rẩy không thành tiếng: "Bẩm... bẩm đại nhân... thiên chân vạn xác..." "A..." Cát Vân Tường trong cổ họng bật ra một tiếng cười khẩy ngắn ngủi mà âm hàn.

Hắn nhẹ nhàng đặt chén trà xuống bàn nhỏ gỗ tử đàn, phát ra tiếng kêu giòn tan rất nhỏ.

"Vậy ngươi... vì sao còn sống?" "Tiểu nhân... tiểu nhân là liều chết... mới... mới trốn thoát ra báo tin..." Lời còn chưa dứt, phụt một tiếng!

Một đạo hàn quang như rắn độc phun nọc, chớp mắt xẹt qua!

Thân thể người đang quỳ kia bỗng nhiên cứng đờ, nơi cổ họng hách nhiên xuất hiện một lỗ máu!

Đáng lẽ hắn trừng lớn hai mắt, hai tay vô ích ôm chặt cổ họng đang phun máu tươi, khò khè phát ra tiếng.

Cuối cùng mang theo ánh mắt kinh hãi tột độ, nặng nề ngã quỵ xuống nền đất sáng bóng nhưng vô tình, sinh cơ nhanh chóng trôi đi, tan biến!

Cát Vân Tường chậm rãi đứng dậy, đối với vũng máu đang nhanh chóng lan rộng dưới chân như không thấy.

Hắn chắp tay sau lưng bước ra ngoài sảnh, ngưng vọng bầu trời đêm trầm mặc bên ngoài, khóe miệng dấy lên nụ cười lạnh lẽo như thuốc độc: "Dám đối đầu với Cát gia ta...

Cho dù ngươi là Thiên Vương lão tử, cũng phải trả giá!" "Báo!" Đúng lúc này!

Một gia đinh bước chân vội vàng chạy vào sảnh, quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Gia chủ!

Tri phủ đại nhân vừa phái người truyền tin, nói có một đội người tự xưng thương nhân Hoàng Thành nhập thành, mang theo ba xe hàng hóa, thẳng tiến Khâu phủ!" "Ồ?" Lông mày Cát Vân Tường khẽ nhướng lên không thể nhận ra.

Hai tay chắp sau lưng đột nhiên siết chặt, các khớp ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, sâu trong mắt, tia âm lãnh chớp mắt ngưng kết như băng.

"Ba xe hàng hóa?...

Thật đúng là trùng hợp quá!" Ánh mắt hắn khẽ chuyển, trầm ngâm không quá một giây, tia lạnh lẽo như thuốc độc kia đã hóa thành sát cơ âm lãnh.

"Đi, gọi Hỏa Báo.

Cùng ta...

đi 'viếng thăm' vị... 'quý khách' từ Hoàng Thành đến này!" Một lát sau, cửa lớn Khâu phủ lần nữa mở ra.

Vẻ mặt quản gia vẫn băng lãnh, địch ý trong mắt chưa tan: "Gia chủ có lời mời, còn về những hàng hóa này..." "Cứ để đây." Ngữ khí Lâm Tẫn không cho phép nghi ngờ, mang theo uy áp đế vương: "Không ai dám động!" Hắn không nói nhiều nữa, nắm lấy bàn tay mềm mại của Tô Vãn Tình, bước đi thong dong vào Khâu phủ.

Yến Kinh Tuyết và Thanh Ninh theo sát phía sau.

Ngô Tranh thì như tháp sắt sừng sững bên cạnh ba xe hàng hóa, hai

tay khoanh lại, nhắm mắt ngưng thần, hàn ý khắp châu thân lẫm liệt, người lạ chớ đến gần.

Cảnh tượng trong phủ so với tường ngoài khá hơn chút, nhưng cũng khó che giấu sự đổ nát.

Kẽ hở giữa các phiến đá xanh mọc đầy cỏ dại, cột hành lang nứt nẻ loang lổ, góc sân chất đầy cành khô lá úa chưa được dọn, khắp nơi đều tràn ngập vẻ suy bại đã cạn kiệt sức lực.

Giữa chính sảnh, Khâu Khải Phong cô độc đứng thẳng.

Ông ta không quá bốn mươi tuổi, nhưng thái dương đã điểm sương, những nếp nhăn sâu khắc đầy mặt, lưng hơi còng, như thể bị gánh nặng vô hình đè ép.

Chân khí của Bát phẩm Võ giả cuồn cuộn, bao trùm thể biểu, chực chờ bùng phát!

Ông ta nhìn chằm chằm Lâm Tẫn bước vào sảnh, khí độ xuất trần khắp người khiến đáy mắt ông ta xẹt qua kinh ngạc, rồi lập tức bị sự u ám sâu hơn nuốt chửng.

Lâm Tẫn đứng lại.

Ánh mắt như điện lạnh lùng quét qua, khóe môi cong lên một nụ cười thú vị: "Đạo đãi khách của Khâu gia chủ, dường như... không được nhiệt tình cho lắm?" Khâu Khải Phong nhíu chặt lông mày, từ cổ họng bật ra một tiếng hừ lạnh bị nén lại, lời thốt ra khiến người ta kinh ngạc: "Hừ!

Bớt trò đó đi!

Nói thẳng ra, Cát gia các ngươi... rốt cuộc muốn thế nào mới chịu buông tha Khâu gia?!" "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ khựng lại, rồi chợt hiểu ra, trong lòng không khỏi bật cười.

Tên này, lại xem ta là tay sai của Cát gia?

Có phản phái nào đẹp trai như vậy sao?

"Ta nghĩ Khâu gia chủ hiểu lầm." Hắn khẽ nói: "Ta không phải người Cát gia." Sắc mặt cảnh giác trên mặt Khâu Khải Phong không giảm: "Chẳng lẽ không phải Cát gia phái ngài đến?" "A..." Lâm Tẫn khinh miệt cười một tiếng, nắm tay Tô Vãn Tình như không có ai bước vào chính sảnh, trực tiếp ngồi xuống: "Cát gia, còn không xứng sai sử ta!" Trong lòng Khâu Khải Phong nghi hoặc cuồn cuộn.

Thanh niên trước mắt này khí độ phi phàm, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Ngay cả Cát gia cũng không để vào mắt, chẳng lẽ... là đệ tử Thập Đại Thế Gia?

Ông ta nhíu chặt mày, chìm vào trầm tư.

Giọng Lâm Tẫn phá vỡ sự tĩnh lặng: "Khâu gia chủ, khách đến là khách, ngay cả một chén trà cũng keo kiệt sao?" Khâu Khải Phong thu lại suy nghĩ, đưa mắt ra hiệu cho quản gia bên cạnh, rồi ngồi xuống một bên, trầm giọng hỏi: "Xin hỏi công tử xưng hô thế nào?

Quý tính?" "Họ Lâm." Lâm Tẫn đáp.

"Lâm?" Khâu Khải Phong khẽ nhướng mày, ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển – Trong Thập Đại Thế Gia Đại Uyên, không có họ Lâm!

Chẳng lẽ mình đã nghĩ sai?

Chương 88

Hay là...

đây chỉ là lời nói dối tùy tiện của đối phương vì không muốn lộ thân phận?

Ông ta nén nghi ngờ, hỏi: "Lâm công tử, ba xe hàng hóa ngoài phủ kia, là của Khâu gia?" "Đúng vậy." "Vì sao lại ở trong tay Lâm công tử?" "Quỷ Đầu Trại cướp hàng, ta lại cướp Quỷ Đầu Trại." "Cái gì?!" Khâu Khải Phong kinh hãi đứng bật dậy, giữa lông mày tràn ngập chấn động: "Ngài cướp Quỷ Đầu Trại?" Ông ta kinh ngạc không chỉ vì Quỷ Đầu Trại bản thân, mà càng vì Cát gia đằng sau nó!

Hành động của Lâm Tẫn này, chẳng khác nào tuyên chiến với Cát gia!

Khâu gia... xong rồi!

Vẻ mặt hoảng sợ và tuyệt vọng trên mặt ông ta gần như muốn phá tan khuôn mặt tiều tụy kia.

Lâm Tẫn dựa vào lưng ghế, cười như thấu suốt mọi chuyện: "Khâu gia chủ là đang lo lắng Cát gia?" Khâu Khải Phong trầm mặc, ngầm thừa nhận không nói.

"Khâu gia chủ cứ yên tâm." Lâm Tẫn thong thả nói: "Ta đến đây, chính là để giúp Khâu gia ngươi." "Giúp ta?" Khâu Khải Phong cố nén tâm tình, chậm rãi ngồi xuống, giọng nói khô khan: "Xin thứ Khâu mỗ mắt kém, ta và Lâm công tử vốn chưa từng gặp mặt phải không?" "Không sai." Lâm Tẫn gật đầu, cười mà không nói.

"Vậy công tử vì sao muốn giúp Khâu gia?" Khâu Khải Phong truy vấn.

Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua Thanh Ninh đang đứng sau Tô Vãn Tình, khóe môi dấy lên nụ cười đầy thâm ý: "Nguyên do, sau này ắt sẽ rõ." Thấy Lâm Tẫn không muốn nói nhiều, ông ta liền chuyển sang hỏi: "Không biết công tử định giúp đỡ thế nào?" Nụ cười Lâm Tẫn chuyển lạnh: "Khâu gia từ chỗ gần sánh ngang Thập Đại Thế Gia mà sa sút đến mức này, nếu nói chỉ là thời vận không may, Khâu gia chủ tự mình có tin không?

Kẻ đứng sau giật dây, ắt không thoát khỏi liên can đến Cát gia chứ?" Khâu Khải Phong hai nắm đấm trong chớp mắt siết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng ông ta hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Kể từ mười mấy năm trước khi Cát gia chuyển đến Thạch Bình Thành, Khâu gia liền như bị vận rủi đeo bám, gia sự bất thuận, sản nghiệp suy tàn, bị Cát gia nhanh chóng vượt mặt và từng bước bức bách.

Có thể kéo dài hơi tàn đến tận bây giờ, đã là may mắn!

"Công tử cụ thể định làm thế nào?" Khâu Khải Phong hỏi.

Lâm Tẫn khí định thần nhàn: "Đơn giản, diệt đi là được." "Diệt?

Cát gia?" Đồng tử Khâu Khải Phong co rút, rồi bật ra một nụ cười khô khốc cay đắng: "Công tử không phải người Thạch Bình Thành, hoặc là không biết, Cát gia kia... tuyệt đối không đơn giản!" Lúc này, quản gia vừa vặn bưng trà nước vào dâng lên.

Lâm Tẫn không tiếp lời, chỉ nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm, khen ngợi: "Trà không tệ." Đặt chén trà xuống, thong dong đứng dậy: "Trời đã tối, Khâu gia chủ chắc sẽ không đuổi khách chứ?" Khâu Khải Phong khẽ giật mình, lập tức phân phó quản gia: "Đi chuẩn bị chút cơm nước, dọn dẹp mấy gian phòng sạch sẽ." "Vâng, gia chủ." Quản gia đáp lời lui xuống, bóng lưng già nua càng khiến phủ đệ thêm

tiêu điều.

Lâm Tẫn trong lòng thầm thở dài: Phủ đệ lớn như vậy, lại đổ nát đến mức này, chỉ còn lão phó này một mình chống đỡ.

"Ừm?" Đột nhiên!

Ánh mắt Khâu Khải Phong chú ý đến Thanh Ninh đứng sau Tô Văn Tình, nhíu chặt lông mày, cẩn thận đoan tường, toàn thân bỗng nhiên chấn động mạnh!

Ông ta kích động lao tới, giọng run rẩy: "Ngươi... ngươi tên là gì?

Người ở đâu?" Thanh Ninh bị ánh mắt nóng bỏng của ông ta dọa sợ, vô thức lùi lại nửa bước, ngón tay thon thả vô thức siết chặt vạt áo, khuôn mặt thanh tú đầy vẻ hoang mang và một tia hoảng loạn khó nhận ra.

Tô Văn Tình khẽ vỗ mu bàn tay nàng, đôi mắt đẹp lấp lánh lưu quang, dùng âm lượng chỉ hai người họ có thể nghe thấy, nói: "Yên tâm, ông ấy sẽ không hại muội!" Giọng nói rất đỗi kiên định, như thể tràn đầy sự tự tin tuyệt đối!

Lâm Tẫn bước sang một bước, vừa vặn che chắn ánh mắt nóng rực của Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ, đối với thị nữ thân cận của nương tử ta, dường như rất có hứng thú?" Khâu Khải Phong cũng cảm thấy mình thất thố, ho khan hai tiếng, ánh mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt Thanh Ninh: "Lâm công tử thứ lỗi, chỉ là cô nương này... rất giống một cố nhân của Khâu mỗ!" "Ồ?" Lâm Tẫn và Tô Văn Tình nhìn nhau, giả vờ tò mò: "Không biết là cố nhân nào?" Khâu Khải Phong hít một hơi thật sâu, giữa lông mày khắc sâu nỗi nhớ nhung và sự lạc lõng sâu thẳm, viền mắt thậm chí hơi đỏ lên: "Là thê tử của ta..." Oanh!!!

Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang

lên từ bên ngoài phủ.

Chân khí cuồng bạo như sóng dữ cuộn trào tới, khí lãng sôi trào, cửa sổ cũng vì thế mà rung chuyển!

Khâu Khải Phong sắc mặt kinh hãi biến đổi!

Khóe môi Lâm Tẫn vô thanh liệt khai, khó nhận ra, thì thầm, mang theo vẻ lạnh lẽo điều khiển mọi thứ: "Ha ha, cá, cuối cùng cũng cắn câu rồi!" Ngoài Khâu phủ, khói bụi mịt mù, sát khí như sương!

Ánh mắt Ngô Tranh lạnh lẽo như băng, Trảm Mã Đao bốn thước trong tay hàn quang nuốt thổ, thân thể khôi ngô như tảng đá sừng sững trước xe ngựa chở đầy hàng hóa, không lùi nửa bước!

Cách đó không xa, một thân ảnh tinh hãn như báo săn cúi mình tích thế, uy áp dã tính ập tới.

Đồng tử màu hổ phách lộ rõ hung quang, chết chóc khóa chặt con mồi.

Mái tóc ngắn đỏ rực như ngọn lửa bùng cháy, đặc biệt chói mắt trong đêm tối!

Hai tay hắn đeo găng vuốt tinh cương đen sì, lưỡi vuốt thon dài dưới ánh trăng phản chiếu ánh máu ám đỏ.

Chân khí trong cơ thể cuồng bạo cuồn cuộn, khí tức nóng rực khiến không khí xung quanh cũng hơi vặn vẹo!

"Cút!

Bằng không, chết!" Vết đao chằng chịt trên mặt Ngô Tranh dữ tợn, quát to cảnh cáo!

"Hừ!" Hồi đáp hắn là một tiếng hừ khinh thường.

Võ giả tóc đỏ hai tay bỗng nhiên giao kích, đôi lợi trảo va chạm phát ra tiếng kim loại chói tai!

Hai chân đạp đất!

Cả người như tên rời cung bạo xạ ra, trảo phong xé rách không khí, trực tiếp muốn xé nát thân thể như tháp sắt của Ngô Tranh thành mảnh vụn!

Ngô Tranh khẽ nhướng mí mắt, không chút sợ hãi!

Trảm Mã Đao ông minh chuyển động, ngang đao trước người, tiếng "Đang" vang lớn, vững vàng đỡ lấy song trảo đoạt mạng!

Đao thế lập tức mượn lực phản công, lấy thế Thái Sơn áp đỉnh hung hãn bổ xuống!

Thân ảnh tóc đỏ phản ứng cực nhanh, hiểm nguy lui lại, Trảm Mã Đao mang theo vạn quân chi lực nặng nề bổ xuống đất, tia lửa bắn tung tóe như mưa!

Trái tim Ngô Tranh căng thẳng.

Thực lực đối thủ tuyệt đối không dưới hắn, lực bạo phát khủng bố cùng lợi trảo xảo quyệt trí mạng, mỗi lần giao phong đều như bị hung thú khóa hầu, không chết không ngừng nghỉ!

Ngay khi nam tử tóc đỏ định lao lên lần nữa – "Dừng tay!" Cổng Khâu phủ ầm ầm mở ra!

Khâu Khải Phong giận dữ nhìn quét phía trước, tiếng quát sắc lạnh như sấm sét vang vọng!

Không khí trong chớp mắt ngưng trệ.

Ánh mắt ông ta như dao, hung hăng trừng vào một bóng người trong bóng tối, giận dữ nói: "Cát Vân Tường!

Ngươi đây là ý gì?!" Dưới bóng tối, Cát Vân Tường chắp một tay sau lưng, chậm rãi bước ra.

Khí tràng âm hiểm lạnh lẽo kia, khiến hơi lạnh đêm thu đột nhiên

thấu xương!

"Ha ha..." Hắn nheo đôi mắt dài hẹp lại, ý cười như rắn độc phun nọc: "Khâu gia chủ, lời này nên là ta hỏi ngươi!

Ta một mảnh hảo tâm, sắp xếp nhân thủ thay ngươi bảo quản hàng hóa, phòng kẻ cướp, ngươi thì hay rồi, lại không biết phải trái, giết người của ta?" Lời này vừa thốt ra, đồng tử Khâu Khải Phong co rút, sắc mặt lập tức tái nhợt, bị lời nói vô sỉ đen trắng lẫn lộn này làm cho nhất thời nghẹn lời.

Một bên, lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng lên, khóe miệng cong lên một độ cong thú vị, tâm niệm điện chuyển: Đây chính là gia chủ Cát gia?

Cái thủ đoạn ác nhân tố cáo trước này, đúng là lô hỏa thuần thanh!

Ý đồ đối phương rõ như ban ngày – Quỷ Đầu Trại "cướp đoạt", chẳng qua là "đại diện bảo quản".

Nay trại diệt người vong, hàng hóa an toàn trở về Khâu gia, Cát Vân Tường há có thể dễ dàng bỏ qua?

Kiểu gì cũng phải tìm một cái cớ, giải tỏa cơn tức này.

"Bảo quản?

Hừ!" Khâu Khải Phong chợt hiểu ra, không chút khách khí vạch trần: "Như vậy, Cát gia chủ là thừa nhận Quỷ Đầu Trại là chó săn của Cát gia ngươi?" Chuyện này tuy ai cũng biết, nhưng Cát gia lại chưa từng thừa nhận.

Dù sao Quỷ Đầu Trại tiếng xấu đồn xa.

Một khi thừa nhận, danh tiếng Cát gia ắt sẽ chịu trọng thương.

Cát Vân Tường thản nhiên cười, nhún vai xòe tay: "Ta lúc nào nhắc đến Quỷ Đầu Trại?" Hắn chuyển giọng, ánh mắt như kim châm

độc địa, quét qua Lâm Tẫn, ánh tinh quang trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Thương nhân Hoàng Thành, khí độ quả nhiên bất phàm...

Hắn nói tiếp: "Tóm lại, người của ta chết rồi, Khâu gia không cho ta một lời giải thích, đừng trách Cát mỗ không nể tình!" "Ngươi!" Khâu Khải Phong giận đến nghẹn lời.

Vừa định phản bác, Lâm Tẫn đã bước lên, khẽ vỗ vai ông ta.

Ánh mắt như điện lạnh lẽo, trực tiếp đâm vào khuôn mặt âm hiểm của Cát Vân Tường, lời thốt ra như sấm sét: "Người, là ta giết, ngươi muốn giao đại gì?" Trong khoảnh khắc!

Vẻ mặt Cát Vân Tường khẽ cứng đờ.

Hắn vạn lần không ngờ lại có người thẳng thắn thừa nhận như vậy, lời biện bạch đã chuẩn bị trước lập tức vô dụng.

Vài giây chết lặng!

Làn da trắng bệch của hắn nặn ra một nụ cười rợn người: "Không hổ là thương giả từ Hoàng Thành đến, cũng có chút gan dạ, đã thừa nhận rồi, vậy giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa chứ?" Lời vừa dứt, hung lệ trong mắt bạo trướng, quát đoạn với thủ hạ bên cạnh: "Hỏa Báo!

Giết hắn!" Bất kỳ ai dám tiếp cận Khâu gia, có ý định ra tay tương trợ, đều sẽ là kẻ thù của Cát gia, kết cục chỉ có một – chết!

Chương 89

"Sưu!" Tiếng xé gió sắc nhọn!

Hỏa Báo hóa thành một đạo xích ảnh, lợi trảo tinh cương xé rách khí lưu, lấy thế sét đánh thẳng đến yết hầu Lâm Tẫn!

Sắc mặt Khâu Khải Phong kịch biến!

Còn chưa kịp phản ứng – "Choang!" Một tiếng kiếm minh thanh việt đột nhiên vang lên.

Yến Kinh Tuyết vẫn luôn đứng yên bên cạnh Tô Văn Tình, đã động rồi!

Thân ảnh yểu điệu thướt tha như kinh hồng chợt hiện, trường kiếm trong tay phượng minh xuất vỏ!

Kiếm quang lóe lên.

Chính xác vô cùng đỡ lấy lợi trảo, kiếm thế thuận đà lướt qua, kình lực bàng bạc cư nhiên bức lùi Hỏa Báo hung hãn mấy bước!

Cảnh tượng này khiến tâm thần Khâu Khải Phong chấn động mạnh!

Ông ta vạn lần không ngờ, nữ tử thanh lãnh tuyệt mỹ này, lại cũng là cảnh giới Tông Sư!

Bên cạnh Lâm Tẫn, có song Tông Sư hộ vệ.

Thân phận người này, thâm bất khả trắc!

Cát Vân Tường trong mắt lại không có bao nhiêu ngạc nhiên.

Quỷ Đầu Trại bị tiêu diệt dưới tay hai vị Tông Sư, hắn đã sớm biết.

Chỉ là không ngờ, hai người này lại đều là Tông Sư đỉnh phong!

Lâm Tẫn khẽ cười, khí định thần nhàn: "Hai đánh một, Cát gia chủ, cục diện này dường như bất lợi cho ngươi rồi." "Hắc hắc hắc!" Cát Vân Tường đột nhiên cuồng tiếu, không hề sợ hãi: "Có đôi khi, nắm đấm cứng, cũng chưa chắc là vạn toàn chi sách!" Trong tiếng cười, bàn tay trái hắn chắp sau lưng, ngón trỏ cực kỳ khẽ khàng ngoéo lên một cái, nhanh đến mức dường như chỉ là nếp gấp ngẫu nhiên của vạt áo.

Ngay sau đó!

Xa xa đầu ngõ, hỏa quang xoáy động, tiếng hô như thủy triều!

Một đám lớn nha dịch tay cầm đao kiếm hung dũng lao ra, trong chớp mắt đã bao vây Khâu phủ kín như bưng!

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên, không hề kinh ngạc!

Cát gia có thể ở Thạch Bình Thành vô pháp vô thiên, làm điều xằng bậy, nếu không có quan phủ ngầm cho phép, lại sao có thể như vậy?

Lúc này, một nam tử trung niên bụng phệ, mặc quan bào, tách đám đông bước ra.

Chính là Tri phủ Thạch Bình Thành – Hồ Tham!

Khuôn mặt đầy thịt thừa của hắn ta căng lên, vẻ mặt cương trực không a dua, quét mắt khắp trường, uy phong quan lại đầy đủ giơ tay quát lớn: "Tụ tập đánh nhau, quấy rối trị an, gây hại bách tính!

Tất cả cho bản quan bắt giữ!" Lệnh vừa ra, chúng nha dịch mục tiêu rõ ràng, như sói như hổ lao về phía Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết!

Mà đối với Hỏa Báo kẻ tiên phong ra tay hành hung, lại như không

thấy!

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Thế nhưng, Ngô Tranh hai người há là kẻ thúc thủ chịu trói?

Quyền chưởng tung bay, đao kiếm chưa xuất, chỉ bằng cương khí chấn động, liền chấn văng đám nha dịch xông tới, tiếng la hét vang khắp nơi!

"Phản rồi!

Phản rồi!" Hồ Tham tức đến toàn thân mỡ màng run bần bật, ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Tẫn và những người khác: "Dám dùng vũ lực chống đối pháp luật!

Các ngươi là muốn tạo phản, đối địch với triều đình sao?!" Sắc mặt Lâm Tẫn bình tĩnh.

Hắn bước lên một bước, giọng nói sang sảng, chỉ thẳng vào trọng điểm: "Theo luật Đại Uyên, kẻ gây sự, chủ động xuất thủ, làm hại bách tính, võ giả đáng bị xử cực hình!

Chuyện vừa rồi, chúng mục khuy khuê, chính là võ giả Cát gia bạo khởi hành hung!

Tri phủ nếu muốn chấp pháp công bằng, chỉ cần trước tiên xử điển hình lão này, xử cực hình!

Chúng ta, lập tức thúc thủ chịu trói!" "Càn rỡ!

Một phái hồ ngôn!" Hồ Tham bột nhiên đại nộ, hơi thở thô nặng, lồng ngực kịch liệt phập phồng: "Cát gia từ trước đến nay tuân thủ pháp luật, sao lại hành hung!

Các ngươi kháng pháp trước, vu khống sau, tội càng thêm nặng!" "A!" Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười lạnh khinh miệt tột độ, hàn quang trong mắt ngưng tụ như thực chất.

Quan lại hôn ám như vậy, giữ lại có ích gì?

Ngay sau đó, hắn tùy ý xua xua tay, ngữ khí đạm mạc như phủi đi một hạt bụi, chỉ vào Hỏa Báo cách đó không xa.

"Đã như vậy, ta liền thay nha môn ngươi, thi hành pháp độ." "Giết hắn!" "Sưu, sưu!" Lời còn chưa dứt, tiếng xé gió sắc nhọn đã xé rách không khí!

Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết không chút do dự, thân ảnh như điện, một tả một hữu bao vây Hỏa Báo.

Đao quang kiếm ảnh, bao trùm sát ý thấu xương và chân khí bàng bạc, hung hãn chém xuống!

Sắc mặt Hỏa Báo kịch biến!

Hắn tuy là Tông Sư đỉnh phong, thiện trường tốc độ, nhưng bị hai danh thủ cùng cảnh giới giáp công, tuyệt không có phần thắng.

Chạy!

Là ý niệm duy nhất của hắn.

Thế nhưng, đường lui đã bị phong tỏa triệt để, hắn chỉ đành cứng đầu, lợi trảo vung vũ, liều chết phản kích!

Choang!

Tiếng kim loại va chạm chói tai xé rách màn đêm.

Khí lãng cuồng bạo như sóng thần vô hình, hung dũng khuếch tán, cuốn lên trời đầy khói bụi, thổi khiến những chiếc lồng đèn xung quanh điên cuồng lắc lư, như muốn nuốt chửng toàn bộ Thạch Bình Thành.

“Thằng nhóc, ngươi điên rồi sao?!” Hồ Tham bột nhiên đại nộ.

Thân thể béo phì của hắn ta co rúm sau đám nha dịch, thò đầu ra gào thét sắc lạnh.

“Ngươi muốn phá hủy Thạch Bình Thành sao?

Coi thường an nguy của bách tính, coi sinh mạng người như cỏ rác!

Bản quan nhất định phải thượng báo triều đình, đem ngươi lăng trì xử tử!” Khâu Khải Phong nghe vậy, trái tim bỗng nhiên chùng xuống, sắc mặt tái nhợt vài phần, ưu tư đậm đặc không sao hóa giải.

Theo ông ta nghĩ, thân phận Lâm Tẫn dù có đặc biệt đến mấy, cũng khó đối kháng với triều đình.

Lâm Tẫn lại chỉ khinh miệt cười một tiếng, ánh mắt quét qua bốn phía, ngữ khí khẽ nói: “Bách tính, có ai bị thương sao?” Chúng nhân đều kinh hãi!

Lúc này mới giật mình phát hiện, khí lãng hủy diệt đủ sức phá nhà hủy tường kia, mỗi khi lan rộng đến một phạm vi nhất định, liền như va phải bức tường vô hình, chớp mắt tiêu biến không dấu vết.

Các nhà dân xung quanh, vậy mà không hề hấn gì!

“Cái này...” Cát Vân Tường trong lòng đột nhiên chùng xuống, một dự cảm chẳng lành bỗng nhiên dâng lên.

Thân là Cửu phẩm Võ giả, hắn mẫn tiệp cảm nhận được bức bình chướng kiên cố bất khả hủy kia ở rìa chiến trường!

Cách ly khí lãng, bảo vệ bách tính...

Đồng thời, cũng hoàn toàn dập tắt vạn phần vạn khả năng Hỏa Báo muốn đào thoát khỏi đây!

Đây là thủ đoạn kinh thiên động địa bậc nào?

Chẳng lẽ... trong bóng tối còn ẩn giấu một vị Đại Tông Sư?!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt âm hiểm của Cát Vân Tường tan biến hết, trong chớp mắt hóa thành nụ cười ôn hòa, quay sang Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ, xem ra đây là một hiểu lầm, vì hàng hóa Khâu gia vẫn an toàn nguyên vẹn, chi bằng... chuyện này cứ bỏ qua đi, thế nào?" Hắn đinh ninh Khâu gia lúc này chỉ cầu tự vệ, tuyệt đối không dám đối đầu với Cát gia đến cùng.

Khâu Khải Phong quả nhiên như hắn dự liệu.

Cát gia đã chịu nhượng bộ, ông ta há dám gây thêm sự tình?

Nếu thật sự giết Hỏa Báo, liền là đối đầu với Cát gia không chết không ngừng nghỉ.

Huống hồ quan phủ còn ở đây.

Gây ồn ào quá khó coi, Khâu gia sẽ không còn ngày nào ngóc đầu lên được.

Thế nhưng, "Động tác chậm vậy, chưa ăn cơm sao?" Lâm Tẫn hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào khung cửa, giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

Chương 90

Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết nghe vậy, khí tức khắp châu thân đột nhiên nghiêm nghị, không dám có chút giữ lại.

Công thế lập tức leo lên đến cực hạn, chân khí cuồng bạo tuôn trào, hóa thành hai đạo lôi đình đoạt mạng, trực tiếp lao về phía Hỏa Báo!

Hỏa Báo vốn đã khổ sở chống đỡ, giờ phút này càng là gan mật vỡ nát.

Hai quyền khó địch bốn tay, huống chi là hai danh thủ cùng cấp liều mạng?

Một cái không cẩn thận, Trảm Mã Đao nặng nề trong tay Ngô Tranh đã mang theo vạn quân chi lực bổ xuống!

Rắc!

Hỏa Báo vội vàng giơ vuốt đỡ đòn, lợi trảo tinh cương cư nhiên vỡ nát theo tiếng!

Cùng lúc đó!

Kiếm phong lạnh lẽo của Yến Kinh Tuyết như rắn độc phun nọc, chính xác vô cùng từ sau lưng hắn đâm vào, xuyên thấu ra!

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe!

Hỏa Báo thảm thiết kêu một tiếng, như diều đứt dây nặng nề ngã quỵ xuống đất, sau lưng một cái lỗ máu khủng khiếp, máu tươi cuồn cuộn trào ra.

“Gia chủ... cứu... cứu ta...” Hắn ta nằm trong vũng máu, khó khăn

vươn tay, giọng nói yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

"Dừng tay!

Các ngươi dám?!" Cát Vân Tường kinh nộ giao gia, quát to sắc lạnh.

Phụt!

Đao quang đã đến!

Trảm Mã Đao của Ngô Tranh đã vô tình xuyên qua ngực Hỏa Báo!

Cổ tay khẽ vặn, trái tim lập tức bị nghiền nát!

Cát Vân Tường đứng sững tại chỗ, khó tin!

Bọn họ cư nhiên thật sự dám ra tay?

Không sợ Cát gia nộ hỏa ngút trời sao?!

Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết không hề để ý, thu hồi đao kiếm, nhanh chóng bước về phía Lâm Tẫn, cung kính phục mệnh: "Thiếu gia." Lâm Tẫn tùy ý xua tay: "Lần sau, dọn dẹp rác rưởi nhanh gọn hơn chút!" Hai người trầm mặc gật đầu.

Chủ yếu là thực lực Hỏa Báo quá mạnh mẽ, đã vô hạn tiếp cận cảnh giới Đại Tông Sư.

Lại thêm hắn ta rất giỏi tốc độ.

Nếu là một đối một, Ngô Tranh dù có thể đánh bại hắn, nhưng cũng khó ngăn cản đối phương đào thoát!

Lâm Tẫn khẽ nhướng mí mắt, ánh mắt đặt vào khuôn mặt Cát Vân Tường đang vì cực độ oán hận mà vặn vẹo biến dạng: "Cát gia chủ, trò hay đã xem xong, còn không đi?

Chỗ này đâu có phần cơm của ngươi!" Hiện tại còn chưa thể giết Cát Vân Tường.

Khâu gia suy bại, Cát gia quật khởi, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, đằng sau nhất định có mưu kế.

Quan trọng hơn là, khí tức quỷ dị và hung vật tiềm tàng mà hắn cảm nhận được khi vào thành...

Lâm Tẫn có trực giác, Cát gia ắt không thoát khỏi liên can!

"Hừ!" Cát Vân Tường hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta nhìn chằm chằm Hỏa Báo nằm trong vũng máu, oán độc trong mắt gần như ngưng thành thực chất: "Tốt!

Tốt lắm!

Các ngươi cứ đợi đấy!

Chuyện này tuyệt đối chưa xong đâu!" Buông lại lời ngoan, hắn phất tay áo xoay người, sải bước rời đi.

Hồ Tham thấy thế không ổn, nào dám nán lại?

Lập tức dẫn theo đám nha dịch loạn xạ, xám xịt chạy theo.

Trời cao Hoàng đế xa, hắn ta đâu muốn lấy cái mạng nhỏ của mình ra thử đao kiếm của hai vị Tông Sư.

Thân thể cồng kềnh của hắn ta khi hoảng loạn xoay người liền lảo đảo một cái, mũ quan cũng xiêu vẹo vài phần, suýt nữa kéo ngã hai tên nha dịch bên cạnh bất ngờ.

Khiến Tô Văn Tình vẫn luôn đứng cạnh Lâm Tẫn không nhịn được che miệng, bật ra một tiếng cười khẽ.

Khâu Khải Phong trong lòng đã là sóng gió cuồn cuộn!

Chém giết Tông Sư đỉnh phong, triệt để đắc tội Cát gia, càng bức lui quan phủ...

Thanh niên trước mắt này, hành sự tứ vô kỵ đạn như vậy, rốt

cuộc ý đồ gì?

Đây thật sự là đang giúp Khâu gia sao?

Ông ta chỉ cảm thấy, Khâu gia đang từng bước bị đẩy xuống vực sâu không đáy!

Lâm Tẫn đối với ánh mắt phức tạp dò xét của Khâu Khải Phong như không thấy, nắm lấy bàn tay mềm mại của Tô Vãn Tình, xoay người liền đi vào phủ.

Quản gia đúng lúc nghênh đón, cung kính nói: "Gia chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong." Khâu Khải Phong cố nén tâm thần, giơ tay dẫn đường: "Lâm công tử, mời bên này." Trong chính sảnh, trên bàn bát tiên thức ăn nóng hổi nghi ngút, tuy không phải sơn hào hải vị, nhưng cũng sắc hương dụ người, khiến người ta động lòng.

"Oa, thơm quá nha!" Lâm Tẫn vừa ngồi xuống, một giọng trẻ con trong trẻo non nớt đã vang lên từ phía sau.

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một bé gái khoảng bảy tám tuổi, tết hai bím tóc tinh nghịch, chạy nhảy tưng bừng vào.

Đôi mắt to linh động của con bé tò mò đánh giá đầy bàn thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt tràn đầy kinh ngạc: "Đa, hôm nay là ngày gì tốt vậy nha?

Lại thịnh soạn thế này!" Trong mắt Khâu Khải Phong tràn đầy cưng chiều, khẽ nhéo má con gái nhỏ: "Ngọc Dao, không được vô lễ." Rồi hướng Lâm Tẫn giới thiệu: "Lâm công tử thứ lỗi, đây là tiểu nữ Khâu Ngọc Dao." Ánh mắt Lâm Tẫn đặt vào Khâu Ngọc Dao.

Thoạt nhìn như lơ đãng, nhưng đáy mắt lại xẹt qua một tia kinh ngạc khó nhận ra!

Tình báo Cẩm Y Vệ xác nhận có người này, nhưng... trong cơ thể tiểu nữ hài phấn điêu ngọc trác trước mắt này, lại cuồn cuộn một

luồng chân khí tinh thuần dị thường!

Hơn nữa...

"Tứ phẩm Võ giả?" Lâm Tẫn há hốc mồm.

Tiểu nha đầu bảy tám tuổi trước mắt này, chân khí lại tinh thuần đến vậy, căn cơ còn vô cùng vững chắc!

Đây quả thực là thiên túng kỳ tài!

"Ngọc Dao, mau chào hỏi." Khâu Khải Phong ôn tồn nhắc nhở.

Khâu Ngọc Dao ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp linh động tò mò đánh giá Lâm Tẫn, ngoan ngoãn khẽ nói: "Đã gặp Lâm công tử." Lâm Tẫn nén nỗi chấn động trong lòng, đưa tay khẽ xoa đỉnh đầu Khâu Ngọc Dao, ôn tồn cười nói: "Không cần đa lễ." Hắn lập tức đứng dậy, quay về phía Khâu Khải Phong, trong ngữ khí không che giấu sự tán thán: "Khâu gia chủ, dạy dỗ có phương pháp thật!

Lệnh thiên kim tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi như vậy, tương lai không thể lường trước được!" Đám mây sầu tích tụ giữa lông mày Khâu Khải Phong dường như bị sự xuất sắc của con gái làm tan bớt, vẻ tự hào lặng lẽ lộ ra.

Ông ta vừa định mở miệng, Khâu Ngọc Dao lại kiêu ngạo ngẩng cao cái đầu nhỏ đáng yêu, giọng nói trong trẻo nói: "Đâu phải do đa đa dạy đâu!

Đều là do con tự mình tu luyện!" Lời này vừa thốt ra, không chỉ Lâm Tẫn ngạc nhiên, ngay cả Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết bên cạnh cũng trong chớp mắt trừng lớn hai mắt, đầy mặt khó tin!

Tự mình tu luyện?

Nghĩa là cô bé này lại vô sư tự thông, chỉ bằng sự mài mò của bản

thân đối với võ đạo, mà cứng rắn bước vào cảnh giới Tứ phẩm?

Điều này đã không còn là thiên túng kỳ tài có thể hình dung.

Đơn giản là tồn tại cấp yêu nghiệt!

Lâm Tẫn ánh mắt dò hỏi nhìn sang Khâu Khải Phong để xác nhận.

Khâu Khải Phong không phủ nhận, trầm trầm gật đầu, ngữ khí xen lẫn sự phức tạp và bất đắc dĩ: "Thực không dám giấu, Khâu gia hiện nay hoàn cảnh khó khăn, ta phân thân phạp thuật, quả thật không có thời gian dạy Ngọc Dao tu luyện, tất cả những điều này, quả thực là do con bé tự mình mày mò." Trong lòng Lâm Tẫn trong chớp mắt dấy lên sóng gió cuồn cuộn.

Cảnh giới Tứ phẩm bản thân không tính là đỉnh tiêm, nhưng đặt trên một đứa trẻ tám tuổi, ý nghĩa liền hoàn toàn khác!

Bao nhiêu người cả đời cố gắng, cũng chưa chắc đã chạm đến ngưỡng cửa võ đạo!

Hắn lần nữa cúi xuống, ngang tầm mắt với Khâu Ngọc Dao, giọng nói càng thêm dịu dàng: "Ngọc Dao, con tu luyện thế nào?" Khâu Ngọc Dao chớp chớp đôi mắt trong trẻo thuần chân, nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Rất đơn giản nha!

Cứ như đa đa vậy, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, sau đó, có thật nhiều thật nhiều đốm lửa nhỏ, vù vù chui vào trong người con, ngứa ngứa, sướng lắm!" Lời vừa dứt, chính sảnh rộng lớn chìm vào một khoảng chết lặng.

Ngô Tranh hít một ngụm khí lạnh.

Chương 91

Như bị búa nặng vô hình đập trúng ngực, vô thức siết chặt nắm đấm.

Yến Kinh Tuyết càng là đồng tử co rút.

Trên khuôn mặt thanh lãnh hiện rõ sự kinh hãi, bàn tay nắm kiếm vô thức dùng sức, các khớp ngón tay đều hơi trắng bệch.

Hai người nhìn nhau không nói nên lời.

Đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy mấy chục năm khổ tu hóa ra như uổng phí, hoang đường và cay đắng!

Lâm Tẫn nhìn tiểu nữ hài đang dùng bàn tay nhỏ nhắn che mắt trước mặt, bật cười thành tiếng, đứng dậy nói với Khâu Khải Phong trịnh trọng: "Khâu gia chủ, thiên phú của lệnh thiên kim là có một không hai từ cổ chí kim, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt!" Khóe môi Khâu Khải Phong nặn ra nụ cười cay đắng, cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Khâu gia và Cát gia đã là cục diện không chết không ngừng nghỉ, sinh tử ngày mai còn khó đoán, nói gì đến tương lai?

"Đa đa..." Lúc này, Khâu Ngọc Dao kéo kéo vạt áo Khâu Khải Phong, bàn tay nhỏ bé ôm bụng, tủi thân bĩu môi: "Con đói rồi." "Được, ăn cơm." Khâu Khải Phong thu dọn tâm tình, làm một động tác mời Lâm Tẫn và những người khác.

Mọi người ngồi xuống.

Lâm Tẫn vừa gắp cho Tô Vãn Tình một miếng thức ăn, liền nghe thấy Khâu Ngọc Dao bên cạnh phát ra tiếng kinh hô trong trẻo.

"A!" Chỉ thấy tiểu nha đầu nhanh nhẹn nhảy xuống ghế, chạy lộc

cộc đến sau lưng Tô Vãn Tình, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, tò mò đánh giá Thanh Ninh.

Con bé trầm mặc vài giây, đột nhiên đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay Thanh Ninh, khẳng định nói: "Tỷ tỷ xinh đẹp, Ngọc Dao có phải đã gặp tỷ ở đâu rồi không nha?" "À?" Thanh Ninh hơi khựng lại.

Nàng cúi xuống nhìn bé gái vô cùng đáng yêu này, trong lòng quả thực xẹt qua chút cảm giác quen thuộc vi diệu, nhưng nàng tin rằng đây là lần đầu gặp mặt.

Nàng dịu giọng lắc đầu: "Khâu tiểu thư, chúng ta hẳn là lần đầu gặp mặt." Khâu Ngọc Dao lại cố chấp nghiêng đầu, cố gắng suy nghĩ, lông mày nhỏ cũng nhíu lại.

Một lát sau, con bé dứt khoát nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Thanh Ninh: "Tỷ tỷ, tỷ ngồi ăn cùng Ngọc Dao có được không?" Vừa nói, liền muốn kéo Thanh Ninh ngồi vào chỗ trống bên cạnh.

Thanh Ninh có chút lúng túng, ánh mắt vô thức nhìn về phía Tô Vãn Tình xin chỉ thị.

Tô Vãn Tình mỉm cười duyên dáng, ôn tồn nói: "Ngọc Dao thích muội, cũng là duyên phận, ngồi xuống đi." Thanh Ninh lúc này mới ngồi vào chỗ.

Khâu Ngọc Dao lập tức vui vẻ nhảy về ghế, bàn tay nhỏ nhanh nhẹn lấy thêm một bộ bát đũa, chỉnh tề bày biện vào chỗ trống bên cạnh mình, nhưng bản thân lại không dùng.

Lâm Tẫn thấy vậy, hứng thú hỏi: "Ngọc Dao, đây là để dành cho ai vậy?" Khâu Ngọc Dao vừa phồng má cố gắng ăn cơm, vừa mơ hồ nhưng rõ ràng đáp: "Để dành cho tỷ tỷ." "Tỷ tỷ?" Trong lòng Lâm Tẫn khẽ động, trong khoảnh khắc liên tưởng đến điều gì, ánh mắt chuyển sang Khâu Khải Phong.

Sắc mặt Khâu Khải Phong đột nhiên ảm đạm, ông ta thở dài thật sâu: "Lâm công tử, thực không dám giấu, Ngọc Dao là thứ nữ của ta, ta còn một đại nữ nhi, tên là Khâu Ngọc Kỳ, chỉ là..." Yết hầu ông ta chuyển động, viền mắt hơi đỏ, cuối cùng không nói tiếp được nữa.

Ánh mắt Lâm Tẫn ẩn ý lướt qua Thanh Ninh, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười thấu hiểu, trong lòng thầm nghĩ: "Thanh Ninh a Thanh Ninh, xem ra cái điều không thể ngờ nhất, ngược lại sắp thành sự thật rồi!" Hắn thu lại suy nghĩ, đúng lúc hỏi: "Khâu gia chủ, ngươi trước đó đề cập, Thanh Ninh có nét giống với một cố nhân của ngươi, không biết là...?" Khâu Khải Phong đã dùng ống tay áo che mặt, không dấu vết lau đi chút ẩm ướt nơi khóe mắt, giọng nói trầm thấp tràn đầy hoài niệm: "Là nội tử của ta." Ông ta dừng lại một chút, nỗi nhớ nhung trong mắt như thủy triều: "Phu nhân sinh Ngọc Dao thì... khó sinh, không giữ được.

Ngọc Dao cảm thấy cô nương Thanh Ninh quen mắt, chắc là... vì nàng ấy có vài phần giống với mẫu thân trong họa tượng." Lâm Tẫn hiểu ra, không truy vấn nữa.

Một bữa cơm kết thúc trong không khí ấm áp lại mang chút cảm thương.

Một lát sau, dưới sự dẫn đường của quản gia, Lâm Tẫn và Tô Văn Tình trở về khách phòng.

Còn Khâu Ngọc Dao vẫn bám lấy Thanh Ninh, nói thế nào cũng muốn ngủ cùng nàng.

Tô Văn Tình đã thấu suốt duyên phận của Thanh Ninh với Khâu gia, tự nhiên không ngăn cản, mỉm cười đồng ý.

Trong phòng, Lâm Tẫn chắp tay đứng trước cửa sổ, ngưng vọng vầng trăng huyền ảo trên chín tầng trời.

Ý niệm khẽ động, trong đình viện vô thanh vô tức hiện ra trăm danh Cẩm Y Vệ, sát khí ngưng đọng.

"Tra rõ Cát gia đến tận gốc rễ, mọi chuyện lớn nhỏ, không được bỏ sót!" Lời nói lạnh lẽo của Lâm Tẫn, trong tĩnh lặng càng thêm rõ ràng.

Trăm danh Cẩm Y Vệ đồng loạt cung kính lĩnh mệnh, động tác chỉnh tề nhất quán, lập tức thân ảnh như quỷ mị hòa vào màn đêm trầm mặc, biến mất không dấu vết.

Tô Văn Tình liên bộ khẽ di, tựa vào lòng Lâm Tẫn, khẽ hỏi: "Tướng công, Thanh Ninh lo lắng xem ra là đa sự rồi, chúng ta... có nên nói sự thật cho bọn họ biết không?" Ngón tay Lâm Tẫn ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng, khóe môi mang theo vẻ thong dong mưu tính: "Chưa vội, có một số chuyện, nghe đồn xa không bằng tự mình trải nghiệm chân thực.

Cứ để họ...

ở cùng nhau thêm chút thời gian nữa." Cùng lúc đó, Cát phủ.

Chính sảnh nội một mảnh tan hoang.

Đồ gốm cổ bị vỡ nát nằm rải rác khắp nơi, không khí tràn ngập áp lực thấp đến nghẹt thở.

Cát Vân Tường đoan tọa trên ghế thái sư, các khớp ngón tay vì siết chặt mà trắng bệch, đôi mắt dài hẹp, sát ý và nộ hỏa cuồn cuộn như thực chất.

Hắn ta khẽ nghiêng đầu, những chữ thốt ra lạnh lẽo như hàn phong cửu u: "Đi, bẩm báo đại nhân, thuật lại nguyên văn chuyện hôm nay, ngoài ra... cục diện 'di hoa tiếp mộc' có thể thu lưới rồi!" Thân vệ tâm phúc bên cạnh quỳ một gối xuống đất, trầm giọng đáp: "Vâng, gia chủ!" Cát Vân Tường chậm rãi đứng dậy, khắp châu thân tản mát

khí tức âm hiểm khiến người ta khiếp sợ.

Hắn ta khẽ nhếch môi, lời nói tựa như đến từ vực sâu địa ngục: "Khâu gia...

đã ngươi cố chấp muốn chết, vậy ta liền... tiễn các ngươi một đoạn đường!" Ngày hôm sau, bầu trời âm trầm, không gió, khí lạnh tràn ngập.

Lâm Tẫn đứng trong đình viện, tham lam hít một hơi thật sâu không khí thanh liệt buổi sớm.

Tô Văn Tình trong bộ trường quần lam trắng, bước chân nhẹ nhàng tiến lại, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay to lớn của Lâm Tẫn.

"Đi thôi, hôm nay chúng ta hãy dạo chơi Thạch Bình Thành này một chuyến." Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch.

Đêm qua đến vội vàng, chưa kịp nhìn kỹ tòa thành này.

Tú mi Tô Văn Tình hơi nhếch lên, lanh lợi gật đầu.

Đến tiền viện Khâu gia.

Chỉ thấy Khâu Khải Phong vén tay áo, đang chuyển từng kiện hàng hóa ra hành lang.

Lâm Tẫn thấy cảnh này, trong lòng khẽ thở dài.

Đường đường là gia chủ lại phải tự mình vác vác, truyền ra ngoài khó tránh khỏi bị chê cười.

Nhưng than ôi, Khâu gia giờ đã không còn tiền dư để thuê nhân thủ.

Người quản gia già duy nhất còn lại cũng là vì niệm tình từ nhỏ đã chăm sóc, coi như người thân nên mới ở lại.

Vỏn vẹn hơn mười năm ngắn ngủi, lại khiến Khâu gia, vốn có

năng lực lọt vào hàng thập đại gia tộc Đại Uyên, sa sút đến mức này.

Điều này khiến Lâm Tẫn càng thêm tò mò, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì đằng sau đó?

"Thiếu gia." Ngô Tranh khẽ bước lên trước, cúi đầu thi lễ.

Ánh mắt Lâm Tẫn vẫn đặt trên người Khâu Khải Phong: "Giúp hắn một tay." "Vâng." Ngô Tranh lĩnh mệnh.

Chân khí Tông sư cảnh vận chuyển phái nhiên, trong chớp mắt đã chuyển tất cả hàng hóa đến vị trí chỉ định.

Khâu Khải Phong lau mồ hôi trán, cảm kích cúi chào Ngô Tranh.

Nhận thấy Lâm Tẫn ở không xa, liền vội vàng bước nhanh tới: "Đa tạ Lâm công tử ra tay giúp đỡ." Lâm Tẫn khoát tay: "Khâu gia chủ, lô hàng này, ngươi định xử lý thế nào?" Khâu Khải Phong liếc nhìn rương gỗ, cười khổ tự giễu: "Không sợ Lâm công tử chê cười, Khâu gia...

đã không còn năng lực xử lý nữa rồi." Thạch Bình Thành sớm đã bị Cát gia một tay che trời.

Các thương gia bản địa không ai dám tiếp nhận, nếu không tất sẽ bị Cát gia trả thù, thậm chí có thể bị quan phủ gán tội danh tống vào ngục.

Đây cũng là lý do vì sao trước kia hắn không tiếc trọng kim thuê người, muốn vận hàng đi thành khác tiêu thụ.

Còn bây giờ, ngay cả tiền thuê người cũng không lấy ra nổi.

Lâm Tẫn bước tới, đầu ngón tay gõ nhẹ lên rương gỗ nặng nề, khóe môi hơi nhếch: "Nếu đã như vậy, lô hàng này, ta muốn." Khâu Khải Phong kinh ngạc: "Thật sao?" "Chuyến này ta đến Thạch Bình, vốn là vì muốn làm ăn với Khâu gia, tiện tay giải quyết sự việc." Lâm

Tẫn ngữ khí khẳng định: “Không biết Khâu gia chủ muốn bán bao nhiêu?” Khâu Khải Phong không đáp.

Thần sắc ngưng trọng, nội tâm tự có giằng co, nửa khắc sau mới trầm giọng hỏi: “Lâm công tử giúp Khâu gia ta đến mức này, thậm chí không tiếc đắc tội Cát gia...

E rằng đây không phải là việc làm ăn đơn thuần?

Công tử rốt cuộc mong cầu điều gì?” Đối mặt với những lời gần như chất vấn đó, Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, thản nhiên cười.

Ở cảnh giới này vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo, sự suy bại của Khâu gia quả thực đáng tiếc.

Hắn không trực tiếp hồi đáp, chỉ nói một cách bí ẩn: “Khâu gia chủ, ta đã nói rồi, thời điểm tới, ngươi tự sẽ biết.” Ngay sau đó, hắn liếc mắt ra hiệu cho Ngô Tranh.

Ngô Tranh hiểu ý.

Từ trong lòng ngực lấy ra ba tờ ngân phiếu nghìn lượng dâng lên.

“Đủ không?” Lâm Tẫn hỏi.

Khâu Khải Phong nhìn chằm chằm vào những tờ ngân phiếu trong tay, nhất thời ngây người.

Hắn đã không nhớ rõ bao nhiêu năm chưa từng thấy ngân phiếu mệnh giá lớn như vậy, hai tay khẽ run, hốc mắt ẩn ẩn đỏ hoe.

Chương 92

Lâm Tẫn tiến lại gần, khẽ vỗ vai hắn, cười nói: "Đường đường Khâu gia gia chủ, chút tiền mọn này mà đã không chịu nổi sao?" Khâu Khải Phong cố nén xúc động, khản giọng nói: "Lâm công tử, nhiều quá rồi." Đang định trả lại số ngân phiếu thừa, nhưng lại bị Lâm Tẫn giơ tay ngăn lại: "Cầm lấy, số tiền này, ngày sau tự có đại dụng." Nói xong, Lâm Tẫn nhìn quanh, không thấy Khâu Ngọc Dao và Thanh Ninh đâu, bèn hỏi: "Ngọc Dao đâu?

Vẫn chưa dậy sao?" "Giờ này, chắc là đang tu luyện." Khâu Khải Phong thu liễm tâm thần đáp.

"Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày, tỏ vẻ hứng thú: "Chưa từng thấy thiên tài tu luyện thế nào, vừa hay ta muốn xem." Nói rồi, hắn nắm tay Tô Văn Tình, cùng Khâu Khải Phong đi về phía phòng Khâu Ngọc Dao.

Cửa phòng không đóng.

Chỉ thấy Khâu Ngọc Dao đang ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, tư thế cũng ra vẻ đàng hoàng.

Điều khiến người ta kinh hãi là, quanh thân nàng tỏa ra một tầng khí sương trắng đậm đặc gần như thực chất.

Như một trường lực vô hình, thầm dẫn dắt, hội tụ khí thiên địa mỏng manh xung quanh, không ngừng dũng mãnh tràn vào kinh mạch của nàng.

Nguồn năng lượng phái nhiên đó thậm chí khiến làn da của những người đến gần cũng cảm thấy một tia áp lực yếu ớt.

Lâm Tẫn vô thức há miệng, cảm thán: "Chẳng trách đêm qua nàng

nói tu luyện đơn giản...

Đây đâu phải tu luyện?

Rõ ràng còn dễ hơn ngủ!" Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết cũng trợn mắt há hốc mồm.

Một cô bé tám tuổi, không người chỉ dẫn, chỉ dựa vào phương pháp này mà đã có tiến cảnh như vậy sao?

Theo tốc độ này, không quá mười năm, e rằng sẽ vượt qua hai người họ!

Một Đại Tông sư mười tám tuổi, quả thực chưa từng nghe thấy!

May mắn thay, cảnh tượng gây sốc này không kéo dài quá lâu.

Theo chân khí xung quanh dần thưa thớt, Khâu Ngọc Dao từ từ mở mắt.

Thấy mọi người đứng ngoài cửa với thần tình khác nhau, nàng ngọt ngào cười, đứng dậy nói: "Đa đa, Lâm công tử, sao mọi người lại đến đây ạ?" Khâu Khải Phong cười không nói, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Lâm Tẫn thì hiếu kỳ hỏi: "Ngọc Dao, sao chỉ tu luyện một lát như vậy thôi?" Khâu Ngọc Dao nhíu đôi mày nhỏ nhắn tinh xảo, khổ não nói: "Ai, con cũng không muốn đâu ạ, con cảm thấy hơi 'ăn no' rồi, những 'tiểu hỏa miêu' đó không vào được nữa." Lâm Tẫn lập tức hiểu ra.

Nàng chưa tập công pháp, không hiểu chu thiên vận chuyển, không thể chủ động dẫn đạo chân khí, chỉ có thể bị động hấp nạp đến khi kinh mạch sung mãn bão hòa.

Đợi cơ thể tự tiêu hóa xong, mới có thể "ăn" tiếp.

Nàng lại dựa vào phương pháp ngu ngốc đến cực hạn này mà cố

sống cố chết xông lên đến Tứ phẩm võ giả?

Hắn vốn tưởng Khâu Ngọc Dao là thiên tài, là yêu nghiệt.

Giờ khắc này mới biết, bất kỳ từ ngữ nào cũng khó có thể hình dung được một phần vạn thiên phú của nàng.

Trong khoảnh khắc, ngay cả Lâm Tẫn cũng thoáng qua một tia tự nghi hoang đường: Rốt cuộc ai mới là nhân vật chính của phương thiên địa này?

Vài khắc sau, Lâm Tẫn cố gắng kiềm nén sóng gió trong lòng, giơ tay khẽ vuốt đỉnh đầu Khâu Ngọc Dao, ôn hòa cười nói: "Ngọc Dao, chúng ta muốn ra ngoài dạo chơi, cùng đi không?" "Được ạ!" Khâu Ngọc Dao lanh lợi đáp lời, quen thuộc nắm lấy tay Thanh Ninh, vừa nhảy vừa chạy ra ngoài phủ.

Lâm Tẫn mỉm cười nói với Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ cũng đi cùng đi." "Được." Một đoàn người rời khỏi Khâu phủ.

Khâu Ngọc Dao dắt Thanh Ninh, như chim nhỏ sổ lồng, lưu luyến qua lại giữa các gian hàng đủ màu sắc.

Tô Văn Tình cũng bị bầu không khí hoạt bát vui vẻ này lây nhiễm, cùng đi theo phía sau.

Yến Kinh Tuyết phụng mệnh theo sát bảo vệ.

Lâm Tẫn và Khâu Khải Phong đi sóng vai, hỏi: "Khâu gia chủ, chưa từng nghĩ tìm một vị sư phụ cho Ngọc Dao sao?" Ánh mắt Khâu Khải Phong lóe lên rồi tắt ngúm, hóa thành sự bất lực sâu sắc: "Ai, nói dễ vậy sao!" Với thiên phú của Khâu Ngọc Dao, người bình thường sao xứng làm thầy?

Mà tình cảnh hiện tại của Khâu gia, lại có ai dám thu nàng làm đồ đệ?

Môi Lâm Tẫn khẽ động, cuối cùng không nói thêm gì, trong lòng lại lặng lẽ có thêm một phần suy tính.

Bất giác, trời đã tối.

Dạo phố quả đúng là thiên tính của nữ tử.

Có Lâm Tẫn vị "đại gia" này ở bên, Tô Văn Tình và Khâu Ngọc Dao đều bội thu trở về, ngay cả Thanh Ninh và Yến Kinh Tuyết cũng bị ép mua vài thứ.

Thanh Ninh có chút bất lực nhìn món đồ chơi trong tay là một con thỏ nhồi bông và búp bê vải có tạo hình khoa trương, màu sắc cực kỳ diễm lệ.

Thứ này hoàn toàn không hợp với khí chất thanh tịnh, nhã nhặn của nàng.

Còn Yến Kinh Tuyết thì bị ép cầm một xâu kẹo hồ lô đỏ tươi mọng nước, đường gần như muốn chảy xuống.

Khuôn mặt vốn lạnh lùng như băng quanh năm của nàng, cùng với món đồ ngọt ngào, ngây thơ trong tay tạo thành một sự tương phản kỳ lạ khiến người ta không khỏi bật cười.

Tô Văn Tình thấy cảnh này, không nhịn được lấy tay che miệng cười, khóe mắt cong cong.

Tâm trạng Lâm Tẫn khá tốt.

Dẫn mọi người, bước đi dưới ánh hoàng hôn dần buông, nói cười rôm rả hướng về Khâu phủ.

Không ai nhận ra, dưới ánh trời tối mịt bao phủ, tại một ngõ hẻm u sâu, hai đạo ánh mắt âm lãnh như rắn độc khóa chặt vào bóng lưng vui vẻ của Khâu Ngọc Dao.

"Là nàng ta sao?" Một người thì thầm, giọng khàn khàn.

“Không sai được, y như thông tin đã nói!” Người khác khẳng định.

“Mau về bẩm báo đại nhân, tối nay động thủ!” Trăng huyền cao vút.

Ánh trăng thanh khiết rải xuống Khâu phủ.

Tiệc đã tan, tiếng người dần thưa thớt.

Khâu Ngọc Dao vẫn quấn quýt Thanh Ninh nói cười, còn Tô Vãn Tình thì dưới sự hộ tống của Yến Kinh Tuyết, đã về phòng trước.

Tiền viện rộng lớn trở nên trống trải, chỉ còn Lâm Tẫn và Khâu Khải Phong sóng vai đứng đó, mặc cho gió đêm se lạnh thổi qua, xung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, giọng nói bình thản của Lâm Tẫn phá vỡ sự trầm mặc: “Hơn mười năm trước, Khâu gia hẳn là thời kỳ cực thịnh phải không?” Khâu Khải Phong hơi sững sờ, tựa hồ không ngờ Lâm Tẫn lại đột nhiên hỏi về chuyện này.

Hắn không phủ nhận.

Giữa đôi mày ẩn chứa nỗi bi thích và hồi ức đậm đặc không tan, gật đầu nói: “Đúng vậy!

Khi đó Khâu gia là gia tộc đứng đầu không ai sánh bằng, ba bốn thành trì xung quanh đều có sản nghiệp của Khâu gia ta!” Lâm Tẫn quay đầu, ánh mắt sắc bén như ngọn đuốc: “Nếu đã như vậy, với tư cách là đại tiểu thư Khâu gia, Khâu Ngọc Kỳ, vì sao lại...?” Lời vừa dứt, thân thể Khâu Khải Phong chấn động kịch liệt.

Đôi mắt tang thương phút chốc đỏ hoe, nắm đấm vô thức siết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không hề hay biết.

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi nặng nề thở ra, như trút bỏ gánh nặng ngàn cân, đau thương bước đến ngồi xuống bậc đá bên cạnh,

giọng điệu thấm đẫm vẻ mệt mỏi vô lực: "Khâu gia... quả thực từng phong quang vô hạn, nhưng tất cả điều đó, đều bị hủy hoại vào đêm đó mười mấy năm về trước!" Lâm Tẫn không nói một lời.

Chỉ thong dong ngồi xuống bậc đá bên cạnh hắn, lặng lẽ chờ nghe tiếp.

Khâu Khải Phong tự thuật, kéo người trở về ký ức nhuốm máu đó.

Khâu phủ khi ấy, điêu lương họa đống, đèn đuốc sáng trưng thâu đêm, tôi tớ thị vệ như mây, một cảnh tượng đỉnh thịnh.

Nhưng!

Chính vào một đêm tưởng chừng như bình thường, trên không trung thành trì tĩnh mịch, một đạo huyết quang chói mắt xẹt qua không chút dấu hiệu!

Ánh sáng đó tuy chợt lóe rồi vụt tắt, nhưng lại mang đến một sự run rẩy từ sâu thẳm linh hồn, khiến lòng người toàn thành phủ một bóng ma bất an.

Khâu Khải Phong khi đó chỉ mới hai mươi mấy tuổi, tuy chỉ có Ngũ phẩm tu vi, nhưng huyết khí phương cương, không hề e sợ.

Hắn lập tức truy lùng theo dấu vết, nhưng không thu hoạch được gì.

Khi hắn vội vã trở về Khâu phủ, trước mắt đã là nhân gian địa ngục!

Nữ nhi Khâu Ngọc Kỳ còn đang trong tuổi ấu thơ bị người ta cưỡng ép bắt đi, thị vệ trong phủ chết thương vô số, vậy mà ngay cả một mảnh vạt áo của đối phương cũng không giữ lại được!

Khâu Khải Phong như bị sét đánh.

Ngay lập tức như phát điên điều động tất cả sức mạnh có thể huy

động, khắp nơi tìm kiếm tung tích con gái, nhưng đáng tiếc... bặt vô âm tín.

Ngay cả quan phủ vào cuộc cũng bó tay chịu trói, Khâu Ngọc Kỳ như bốc hơi khỏi nhân gian.

Từ đêm đó trở đi, vận rủi Khâu gia như hình với bóng.

Đầu tiên là việc làm ăn đang lên như diều gặp gió liên tiếp gặp phải trọng thương không rõ nguyên nhân, động một cái là tổn thất như khuynh gia bại sản, bao nhiêu tâm huyết bao năm đổ sông đổ bể.

Tiếp đó, đòn đánh lớn hơn liên tiếp ập tới.

Trong vòng vài tháng ngắn ngủi, cha mẹ lần lượt qua đời trong giấc ngủ mà không bệnh tật gì, cái chết thành bí ẩn.

Chưa kịp thở dốc, hai vị đệ đệ đang tuổi tráng niên cũng liên tiếp đột tử, ngỗ tác khám nghiệm khắp toàn thân, vậy mà ngay cả nửa điểm ngoại thương, chút độc tích cũng không tìm thấy...

Như thể một lời nguyền vô hình đã giáng xuống.

Chương 93

Bất cứ ai có dính dáng đến Khâu gia, kết cục đều khó thoát khỏi sự thê lương.

Khâu gia từng hiển hách một thời, liền trong sự kiêng dè của thế nhân và sự giãy giụa của chính mình, không thể cứu vãn mà trượt dài xuống vực sâu suy bại, có thể kéo dài hơi tàn đến nay, đã là vạn hạnh.

Khâu Khải Phong nói xong, đôi mắt đã đỏ hoe, nước mắt đục ngầu lã chã tuôn rơi trên gò má đầy nếp nhăn.

Những năm này, con gái mất tích, cha mẹ song vong, huynh đệ thảm tử, phu nhân khó sinh... từng việc từng việc oan tâm thực cốt, hắn có thể chống đỡ đến bây giờ, đã là kiệt sức rồi.

Lâm Tẫn trầm mặc vỗ vỗ vai hắn đang run rẩy, kiếm mày nhíu chặt, rơi vào trầm tư.

Lời Khâu Khải Phong nói, đạo huyết quang quỷ dị chợt lóe rồi vụt tắt đêm đó, lại chính là khởi đầu ác mộng của Khâu gia?

Điều này khiến hắn lập tức liên tưởng đến tia khí tức ẩn mật mà hắn bắt được khi mới đặt chân đến Thạch Bình Thành.

"Chẳng lẽ...

đạo huyết quang đó không biến mất, mà vẫn ẩn tàng đến tận bây giờ?" Một suy đoán táo bạo hình thành trong lòng Lâm Tẫn.

Chính vật ẩn tàng này đã dẫn đến sự suy bại của Khâu gia?

Nhưng nguyên do là gì?

Hắn không thể lý giải.

Suy nghĩ mãi không có kết quả, Lâm Tẫn hỏi: "Khâu gia chủ, nếu

con gái ngài giờ khắc này đứng trước mặt ngươi, ngươi có thể nhận ra không?" Khâu Khải Phong bản năng muốn gật đầu, nhưng sau đó lại cười khổ thảm đạm: "Ngọc Kỳ mất tích khi còn nhỏ...

Hơn mười năm bể dâu, dù là thân phụ, làm sao nhận ra được?" Ngừng vài khắc.

"Đúng rồi!" Trong mắt hắn đột nhiên lóe lên tia sáng, như thể nắm được cọng rơm cứu mạng: "Năm đó sau khi Ngọc Kỳ ra đời, ta từng đeo cho con bé miếng ngọc bội truyền đời của Khâu gia!

Nếu con bé còn sống, có lẽ... nhờ vật này mà có thể nhận ra?" Giọng hắn mang theo một tia hy vọng không chắc chắn.

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Ngọc bội truyền gia?

Thanh Ninh ở Thượng Cung Cục đã lâu, lại kề cận hầu hạ Tô Vãn Tình nhiều ngày, chưa từng nghe nói có ngọc bội truyền gia gì.

Thông tin của Cẩm Y Vệ cũng chưa từng đề cập đến miếng ngọc này.

Chẳng lẽ, điều tra có sơ suất lớn?

Nhưng dung mạo Thanh Ninh lại tựa như vợ đã mất của Khâu Khải Phong đến vậy, điều này nên giải thích thế nào?

Là ngọc bội đã sớm thất lạc?

Hay là... trong đó còn có khúc chiết khác?

"Thôi vậy!" Khâu Khải Phong giơ tay lau đi vết lệ, gắng gượng đứng dậy, thở ra một hơi dài uất nghẹn: "Nhiều năm như vậy, ta đã sớm nhìn thấu rồi, bất luận Ngọc Kỳ còn sống hay đã chết, chỉ cần con bé... bình an vui vẻ là được." Lâm Tẫn cũng đứng dậy theo.

Ánh mắt sâu thẳm, ngữ khí mang theo sự khẳng định không thể

nghi ngờ: "Yên tâm, nàng rất ổn.

Có lẽ, ngày cha con gặp lại đã không còn xa nữa." Khâu Khải Phong chỉ coi đây là lời an ủi thông thường, không chú ý đến ánh tinh quang chợt lóe trong mắt Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn trở về tiểu viện nơi khách phòng.

"Xoẹt!" Bóng đen như quỷ mị lặng lẽ hạ xuống, một gối quỳ xuống đất: "Bệ hạ." "Miễn lễ, tra xét thế nào rồi?" Lâm Tẫn giơ tay ra hiệu.

Cẩm Y Vệ đứng dậy, đè thấp giọng bẩm báo: "Bệ hạ, sau khi Cát gia nhập trú Thạch Bình, bề ngoài khắp nơi tranh đoạt việc làm ăn của Khâu gia, thế nhân đều cho rằng họ mượn đó để khởi nghiệp, nhưng thần chờ điều tra kỹ lưỡng, không phải như vậy!" "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia hứng thú: "Nói rõ hơn." "Cát gia vừa vào Thạch Bình đã bộc lộ tài lực hùng hậu, phía sau họ tự có người thúc đẩy, nhưng vì niên đại đã lâu, khó mà truy tìm nguồn gốc." Cẩm Y Vệ ngữ tốc bình ổn, mạch lạc rõ ràng: "Sau khi Khâu gia suy bại, Cát gia vốn có thể dễ dàng nhổ cỏ tận gốc, nhưng lại luôn để lại một đường sống, thậm chí..." Hắn hơi ngừng, đưa ra một phát hiện kinh người: "Có gia tộc khác muốn làm hại Khâu gia, cũng là Cát gia ra tay giải quyết trong bóng tối!" Nghe vậy, mày Lâm Tẫn nhíu chặt lại, nghi ngờ càng sâu.

Cát gia này... rốt cuộc ý đồ gì?

Vừa muốn Khâu gia phá sản tan rã, lại vừa âm thầm che chở tai họa cho họ?

Hành động mâu thuẫn như vậy, rốt cuộc vì cái gì?

Hắn trăm mối không thể giải!

Trầm ngâm một lát, Lâm Tẫn ngữ khí chuyển lạnh: "Phía sau Cát

gia, quả thực có người sao?" "Hồi bệ hạ, các manh mối đều chỉ ra có kẻ chủ mưu, nhưng thân phận của hắn... như nhìn hoa trong sương, khó mà xác định." Cẩm Y Vệ bẩm báo thật thà.

Lâm Tẫn mày không giãn ra, nhưng cũng không quá để ý.

Nếu phía sau Cát gia thật sự ẩn giấu nhân vật gì, chỉ cần nhổ cái đinh Cát gia này đi, còn sợ kẻ chủ mưu kia không hiện thân sao?

"Trong Thạch Bình Thành, ngoài Cát gia ra, còn có điều gì bất thường khác không?" Lâm Tẫn truy vấn.

"Bệ hạ thứ tội!" Cẩm Y Vệ lại một lần nữa một gối quỳ xuống đất: "Thần chờ vô năng, điều tra đi điều tra lại, trong thành... quả thực không có dấu vết dị thường nào khác để lần theo." Lâm Tẫn khẽ thở dài.

Ngay cả một Lục địa thần tiên như hắn còn chưa thể xác định chính xác tia khí tức quỷ dị kia, việc Cẩm Y Vệ không thu hoạch được gì cũng là điều hợp lý.

"Lui xuống đi." "Tuân mệnh." Bóng đen lóe lên, hòa vào màn đêm, biến mất không dấu vết.

Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, ngắm nhìn vầng trăng treo trên bầu trời, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Nước ở Thạch Bình Thành này, so với dự đoán của hắn... còn sâu không lường được!

Hắn thu liễm tâm thần, đẩy cửa bước vào phòng.

Yến Kinh Tuyết thấy hắn trở về.

Trên khuôn mặt lạnh lùng như băng sơn của nàng hiếm thấy thoáng qua một tia bối rối và ngượng ngùng khó nhận ra, nàng nhanh chóng cúi mắt che giấu, tiến lên một bước: "Bệ hạ, thần cáo lui." Lâm

Tẫn liếc thấy sự khác lạ của nàng, lại nhìn thấy ánh mắt trêu chọc hàm tiếu của Tô Vãn Tình bên giường, trong lòng lập tức hiểu ra: Chắc chắn là tiểu nha đầu này lại nói gì đó với Yến Kinh Tuyết rồi.

"Ừm, lui xuống... " Lời của Lâm Tẫn chưa dứt.

"A!!!" Một tiếng hét chói tai thảm thiết đến cực điểm, như một lưỡi dao sắc bén đột ngột xé rách sự yên tĩnh đêm Khâu phủ!

Sắc mặt Lâm Tẫn chợt biến!

"Không hay rồi!" "Bảo hộ tốt nương nương!" Lâm Tẫn lạnh giọng thốt ra một câu, thân hình chợt lóe, đã như quỷ mị lướt ra khỏi phòng.

Trong đôi mắt đẹp của Tô Vãn Tình lóe lên vẻ lo âu, nhưng nàng không đuổi theo.

Nàng chưa nhập võ đạo.

Hiện giờ lại đang mang thai, mạo hiểm đi tới không những không giúp được gì, ngược lại còn khiến Lâm Tẫn phân tâm.

Nghĩ đến đây, một cảm giác tự trách và áy náy nặng nề bao trùm lấy trái tim nàng.

Nếu nàng có thể tu luyện thành công, trở thành cường giả, có lẽ sẽ có thể trợ giúp Bệ hạ một tay!

Ý nghĩ này, lặng lẽ nảy sinh trong lòng nàng.

Lúc này, tiền viện Khâu phủ.

Thanh Ninh ngã quỵ trên đất, khóe môi vương vãi vệt máu đỏ tươi, đôi mắt thanh lãnh lúc này đỏ ngầu, vẻ sốt ruột không thể che giấu được nữa.

Ngay vừa rồi, một bóng quỷ ảnh như u linh chợt lóe vào phòng, trực tiếp bắt Khâu Ngọc Dao đi.

Nàng muốn ngăn cản, nhưng lại bị đối phương tùy tiện vung tay đánh trọng thương.

Khâu Khải Phong cũng nóng như lửa đốt.

Chân khí trong cơ thể kích động muốn bùng nổ, nhưng lại bị buộc phải đứng im tại chỗ, không dám có chút dị động nào!

Chỉ vì phía trước không xa, một bóng người quỷ dị khoác hắc bào đang giữ chặt Khâu Ngọc Dao.

Lưỡi dao sắc bén đặt ở yếu hại của nàng, tỏa ra hàn khí âm trầm, có thể cướp đi tính mạng nàng bất cứ lúc nào.

Ngay cả cao thủ như Ngô Tranh lúc này cũng tiến thoái lưỡng nan.

Chân khí dao động tỏa ra quanh đối phương rõ ràng là cảnh giới Tông sư đỉnh phong, hắn không có đủ mười phần chắc chắn có thể cứu Khâu Ngọc Dao xuống trước khi đối phương làm hại nàng!

"Thả Ngọc Dao ra!" Khâu Khải Phong giơ tay lên, hết sức xoa dịu đối phương, giọng nói run rẩy vì sợ hãi và phẫn nộ: "Ngươi muốn gì...

Khâu gia ta dốc hết tất cả cũng sẽ cho ngươi!" Bóng hắc bào phát ra một tiếng cười khẩy khinh miệt.

Chương 94

Trong đôi mắt âm độc tràn đầy sự khinh bỉ: "Ha...

Khâu gia ư?

Bây giờ còn có gì đáng giá để lấy ra sao?" Khâu Khải Phong nhất thời nghẹn lời.

Sự thật đúng là vậy.

Nhưng hắn tuyệt đối không thể để bi kịch mười mấy năm trước, lại tái diễn!

Hắn cố nén cơn tức giận trong lòng, cẩn thận tiến lên nửa bước: "Là Cát gia phái ngươi đến?

Hắn muốn mạng ta, ngươi cứ lấy đi!

Ngọc Dao con bé chỉ là một đứa trẻ..." "Mạng của ngươi?" Giọng hắc bào lạnh thấu xương: "Một xu cũng không đáng!" Ngay khi Khâu Khải Phong còn muốn nói thêm, Lâm Tẫn chậm rãi bước tới, khẽ vỗ vai hắn ra hiệu hãy bình tĩnh.

Ánh mắt sắc bén không đặt trên kẻ đang khống chế Khâu Ngọc Dao, mà chuyển hướng về bóng tối dày đặc ở một bên khác của đình viện, giọng nói u lãnh chậm rãi vang lên: "Giấu đầu lòi đuôi, còn không hiện thân?" Lời vừa dứt, mọi người đều sững sờ, vô thức nhìn theo.

Không khí ngưng đọng vài khắc.

"A a a..." Một trận cười âm sâm quỷ dị đột nhiên vang lên.

Trong bóng tối, một hình bóng từ từ bước ra.

Kẻ đến mặc một trường bào đỏ sẫm, dưới ánh trăng ảm đạm

trông như nhuốm máu tươi, trên ngực trái thêu một đóa hoa sen huyết sắc yêu dị, nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy!

Hắn hứng thú đánh giá Lâm Tẫn, ngữ khí mang theo chút kinh ngạc: "Ngươi lại có thể nhận ra vị trí của bản tọa?

Tiểu tử, ngươi cũng có chút bản lĩnh." Ánh mắt Lâm Tẫn như điện.

Khoảnh khắc khóa chặt vào đóa huyết liên kia, kiếm mày lập tức nhướng lên: "Huyết Liên Tông?!" Hoa văn này, giống hệt những gì hắn từng thấy trong Khấp Huyết Cốc!

Hắn vạn vạn không ngờ, Huyết Liên Tông đã bặt vô âm tín bấy lâu, lại xuất hiện ở Thạch Bình Thành.

Chẳng lẽ... chỗ dựa sau lưng Cát gia, là Huyết Liên Tông?

Trong lòng Lâm Tẫn đột nhiên nảy sinh nghi ngờ.

Đối phương hiển nhiên cũng giật mình, không ngờ Lâm Tẫn lại có thể một lời nói toạc ra lai lịch của mình: "Tiểu tử, ngươi là ai?

Lại biết Huyết Liên Tông!" Lâm Tẫn thu liễm tâm thần.

Giữa đôi mày sát ý lẫm liệt, trầm giọng nói: "Nguyệt viên chi dạ đã qua, không có Chí Âm Đan, vị Thánh nữ kia của các ngươi... e là vẫn còn sống chứ?" Lời này vừa ra, như sấm nổ ngang trời!

Đồng tử thân ảnh huyết bào hơi co lại, trong lòng càng kinh hãi!

Đối phương không chỉ biết Huyết Liên Tông, mà ngay cả việc Thánh nữ cần mượn lực trăng tròn để đột phá, và Chí Âm Đan ẩn bí như vậy cũng biết rõ!

Thân phận của tiểu tử này, tuyệt đối không đơn giản!

Hắn cố nén tâm tư đang sôi sục, mặt không đổi sắc, kiêu ngạo nói: "Xem ra ngươi biết không ít, Thánh nữ đại nhân tự nhiên vẫn bình an

vô sự!" Hắn lạnh lùng liếc nhìn kẻ thuộc hạ đang khống chế Khâu Ngọc Dao.

Khóe môi nhếch lên nụ cười nhe răng: "Chỉ cần có được nha đầu này, Chí Âm Đan, chỉ là chuyện sớm muộn!" Lâm Tẫn nghe xong đầu tiên là sững lại, sau đó chợt hiểu ra.

Ánh mắt lướt qua Thanh Ninh đang cố gắng đứng dậy, thản nhiên nói: "Hai tỷ muội các ngươi cũng thật thú vị, đều là nữ tử sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm." Muốn luyện chế Chí Âm Đan, thì nhất định phải là xử nữ có bát tự sinh thần đặc biệt.

Vì Khâu Ngọc Dao là mục tiêu của bọn chúng, nên kết quả đã hiển nhiên!

Thanh Ninh không hiểu gì cả, chỉ nghĩ đó là lời cảm thán thông thường, lúc này trong lòng nàng chỉ còn lại nỗi lo lắng vô vàn cho sự an nguy của Khâu Ngọc Dao.

Không biết vì sao, thấy Khâu Ngọc Dao gặp nguy hiểm, nỗi đau đớn từ sâu thẳm linh hồn kia gần như khiến nàng nghẹt thở, như thể sắp mất đi người thân yêu nhất!

Khâu Khải Phong lại toàn thân kịch chấn!

Hắn đột ngột nhìn về phía Lâm Tẫn, rồi lại chằm chằm nhìn Thanh Ninh đang đầy vẻ lo lắng, giống hệt người vợ đã mất của hắn.

Lại liên tưởng đến cuộc trò chuyện giữa hai người nửa đêm, một ý niệm không thể tin nổi như tiếng sấm nổ vang trong đầu hắn!

Trưởng nữ Khâu Ngọc Kỳ của hắn, chính là sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm!

Trên đời này làm sao có sự trùng hợp đến vậy?

Chẳng lẽ cô nương Thanh Ninh trước mắt này, lại chính là...?

“Ha ha ha!” Tiếng cười điên cuồng của huyết bào đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của Khâu Khải Phong.

Đôi mắt đầy nanh vuốt của hắn chuyển hướng sang Thanh Ninh, nhe miệng cười, lộ ra hàm răng trắng hếu lạnh lẽo: “Không ngờ hôm nay còn có niềm vui bất ngờ!

Tiểu tử, bản tọa phải cảm ơn ngươi rồi!” Đồng thời tìm được hai xử nữ phù hợp điều kiện, quả thực là của trời ban a!

Lâm Tẫn tùy ý nhún vai, hồn nhiên không để ý.

Khâu Khải Phong lại đã như chim sợ cành cong, một bước nhanh chóng xông lên, che chắn Thanh Ninh phía sau.

“Hừ!” Huyết bào lạnh lẽo hừ một tiếng!

Khâu Khải Phong như bị trọng kích, sắc mặt tái nhợt ngay lập tức, chân khí hộ thể dao động kịch liệt, loạng choạng lùi lại nửa bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Hắn cố gắng chống đỡ luồng áp lực vô hình này, khản giọng hét lên: “Muốn làm hại nàng, trừ phi bước qua thi thể của ta!” Lâm Tẫn tiến lên một bước.

Âm thầm khu tán luồng uy áp kia, khẩu khí vẫn bình ổn thăm dò: “Ngươi đã đắc thủ, nhưng lại không lập tức rời đi, hẳn là còn có mục đích khác phải không?

Nói ra nghe xem, cũng tiện giải đáp nghi hoặc trong lòng ta.” Hắn sớm đã nhìn thấu.

Nếu chỉ vì Khâu Ngọc Dao mà đến, đối phương hoàn toàn có thể cao chạy xa bay, Ngô Tranh tuyệt không phải địch thủ.

Dừng lại ở đây, ắt có ý đồ khác!

Ánh mắt huyết bào lóe lên một tia tán thưởng: “Tiểu tử, ngươi

cũng có chút nhãn lực.” Hắn đã sớm nghiêm trận chờ Ngô Tranh, lại còn nhìn quanh bốn phía, giọng điệu đột nhiên chuyển lạnh lùng: “Không phải có hai Đại Tông sư đỉnh phong sao?

Kẻ còn lại đâu?

Mau cút ra đây, tránh cho bản tọa phải phí công!” Mày Lâm Tẫn khẽ nhướng lên, lạnh giọng nói: “Xem ra, là Cát gia đưa tin cho ngươi?” Trong Thạch Bình Thành, chỉ có Cát gia biết Khâu phủ tạm thời có hai Đại Tông sư đỉnh phong.

Tuy nhiên... nếu Cát gia phía sau thực sự là Huyết Liên Tông, với năng lực của Cẩm Y Vệ, làm sao lại không hề hay biết?

Trong đó, ắt có điều khúc mắc!

Tâm niệm Lâm Tẫn điện chuyển.

“Hừ, nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi cũng nên làm một con ma hiểu chuyện đi thôi!” Giọng nói kiêu ngạo của huyết bào vang lên, bàn tay chậm rãi nâng lên.

Một luồng chân khí khủng bố nhớt nhát như máu, tỏa ra tinh khí nồng nặc, nhanh chóng xoay tròn, ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, uy áp kinh hoàng trong khoảnh khắc bao trùm toàn trường!

Khâu Khải Phong và những người khác chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Bóng tối tử vong bao trùm lên đầu, dù cố gắng vận công chống đỡ, nhưng chỉ cảm thấy bản thân nhỏ bé như hạt bụi.

Lâm Tẫn bình tĩnh nhìn đối phương, khóe môi nhếch lên một nụ cười khinh miệt: “Ngươi ra vẻ ra dáng lắm, nếu đã như vậy, ta cũng có thể cân nhắc cho ngươi một cái chết thống khoái.” Huyết bào nghe vậy sững lại.

Sau đó bùng phát tiếng cười điên cuồng càng thêm phóng túng: “Ha ha ha!

Tiểu tử, khẩu khí còn hơn cả trời...” Chữ “Đại” chưa kịp thốt ra, dị biến đột ngột xảy ra!

Nụ cười điên cuồng trên mặt huyết bào chợt cứng lại, hai mắt trợn trừng, khó tin ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong cổ họng nặn ra những âm tiết vỡ vụn: “Cái... cái này làm sao có thể!?” “Oong!” Thiên địa đột nhiên lặng tiếng!

Một luồng uy áp phái mạc năng ngự, như tinh hà chín tầng trời đổ xuống, ầm ầm giáng lâm!

Nụ cười nanh ác điên cuồng trên mặt huyết bào, như mặt nạ đất sét bị nứt nẻ, dưới chiếc búa tạ vô hình từng tấc từng tấc vỡ vụn, bong tróc.

Đôi mắt trợn trừng của hắn gần như muốn lồi ra.

Sâu thẳm đồng tử phản chiếu không còn là ánh trăng ảm đạm, mà là một vùng hư vô hỗn độn chưa khai phá và sự khủng bố như hồng hoang cự thú!

Xương cốt toàn thân phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, mỗi một tế bào đều điên cuồng gào thét cảnh báo tử vong!

“Phịch!” Tiếng xương đầu gối vỡ vụn vang lên rõ ràng như sấm sét giữa sự ngưng trệ!

Thân ảnh huyết bào vốn kiêu ngạo đứng thẳng, như bị bàn tay khổng lồ vô hình tàn nhẫn đánh xuống, không chút sức chống cự mà hai đầu gối quỳ rạp xuống đất!

Gạch đá kiên cố vỡ tan tành như mạng nhện, lõm sâu xuống!

“Đại nhân?!” Bóng hắc bào đang khống chế Khâu Ngọc Dao kinh

hãi muốn chết thét lên.

Hắn cách huyết bào gần nhất.

Chương 95

Luồng lực này tuy không bằng huyết bào, nhưng cũng không khác gì đang gánh vác một ngọn núi!

Lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo đặt ở yếu hại của Khâu Ngọc Dao, lúc này nặng vạn cân, hắn cố hết sức cũng không thể di chuyển dù chỉ một ly!

Hắn muốn thôi động chân khí, nhưng lại phát hiện sức mạnh trong cơ thể như nước chết, bị một ý chí cao hơn một bậc đóng băng chết cứng!

Cả người như trúng định thân chú, ngay cả nhãn cầu cũng không thể chuyển động, chỉ có thể đứng sững tại chỗ, mồ hôi lạnh như tương, khoảnh khắc thấm ướt y phục dưới hắc bào.

"Hít!" Khâu Khải Phong hít ngược một hơi khí lạnh.

Hấp vào phổi, lại như nuốt phải thanh sắt nung đỏ, mang đến sự lạnh buốt thấu xương và chấn động cực hạn!

Hắn toàn thân kịch chấn.

Cánh tay che chắn trước Thanh Ninh cứng đờ giữa không trung, đại não một mảnh trống rỗng.

Vừa rồi còn đang chật vật chống đỡ dưới khí thế của Đại Tông sư, cận kề sụp đổ, giờ khắc này hắn lại thấy tên huyết bào khiến hắn tuyệt vọng kia, quỳ rạp dưới đất như con kiến!

Đây...

đây là sức mạnh thông thiên triệt địa đến mức nào?!

Toàn bộ tiền viện Khâu phủ, rơi vào sự tĩnh mịch tuyệt đối.

Ánh trăng dường như cũng sợ hãi, ẩn vào tầng mây dày, đình viện hoàn toàn bị một loại "thế" khiến người ta tuyệt vọng bao trùm!

Chỉ có Lâm Tẫn, vẫn bình tĩnh đứng đó.

Như thể cái thế bàng bạc khiến thiên địa biến sắc vừa rồi, thực sự chỉ là hắn tùy ý động ý niệm, búng ngón tay.

Hắn chậm rãi bước tới, bước chân nhẹ nhàng.

Tuy nhiên!

Mỗi bước chân hạ xuống, đều như đạp lên tâm mạch của huyết bào, khiến hắn run rẩy như người mắc bệnh rung giật!

Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng.

Cúi nhìn huyết bào đang quỳ rạp dưới đất, phớt lờ vẻ kinh hãi trong mắt đối phương, lạnh giọng hỏi: "Huyết Liên Tông vì sao lại phải giúp đỡ Cát gia?" Giọng nói thanh lãnh, lại như búa tạ nặng nề, giáng mạnh vào tim huyết bào.

Nỗi sợ hãi kịch liệt đã nuốt chửng lý trí.

Hắn môi khẽ động, từng chữ thốt ra run rẩy: "Ta... ta cũng là nghe lệnh... nghe lệnh của người khác..." Lâm Tẫn thần sắc không động: "Thiếu chủ?" Huyết Liên Tông với ít nhất hai Đại Tông sư, thực lực không hề yếu.

Người có thể sai khiến bọn họ, trừ vị Thiếu chủ thần bí kia, có lẽ sẽ không có ai khác.

Chỉ là... vị Thiếu chủ này vì sao lại giúp Cát gia?

Chẳng lẽ hắn là người Cát gia?

Nhưng!

Lời tiếp theo của huyết bào lại lật đổ suy đoán của Lâm Tẫn.

“Không... không phải...

Thiếu chủ.” Huyết bào cắn chặt răng, nắm đấm siết chặt, cúi đầu nói: “Thiếu chủ lệnh ta bắt cóc chí âm xử nữ... còn về việc diệt Khâu gia... có người khác...” “Ồ?” Mày Lâm Tẫn khẽ nhướng: “Là ai?” Huyết bào khó khăn lắc đầu: “Ta... ta không biết... ” Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia lạnh lẽo.

Miệng thì nói đối phương sai ngươi diệt Khâu gia, lại không biết thân phận?

Hoang đường!

Ý niệm của hắn hơi ngưng tụ, uy áp khủng bố rõ ràng gia trọng!

“Ách a!” Huyết bào kêu thảm một tiếng, trực tiếp bị áp đến nằm sấp trên đất, xương cốt phát ra tiếng vỡ vụn rợn người, máu tươi thuận theo thất khiếu cuồn cuộn trào ra.

“Cho ngươi thêm một cơ hội nữa!” Giọng Lâm Tẫn lạnh như băng: “Suy nghĩ kỹ rồi trả lời!” Huyết bào thổ huyết ào ạt, miệng lắp bắp giãy giụa nói: “Ta... ta thật sự không biết... hắn đeo mặt nạ... khí tức toàn vô...

Thiếu chủ... lệnh ta... nghe lệnh của hắn...” Nói đến cuối, đầu vô lực rũ xuống, đồng tử hoàn toàn tan rã, tia sinh cơ cuối cùng dưới áp bách vô thượng này, trong khoảnh khắc tan biến!

Lâm Tẫn không hề để ý.

Kiếm mày sắc bén nhíu chặt, nội tâm nhanh chóng tính toán.

Những gì huyết bào biết tuy ít, nhưng có thể khẳng định là: Phía sau Cát gia không phải là Huyết Liên Tông!

Huyết Liên Tông cũng chỉ là phụng mệnh Thiếu chủ đến bắt Khâu Ngọc Dao, còn về mối quan hệ giữa kẻ chủ mưu thực sự phía sau và

Thiếu chủ, vẫn là một bí ẩn.

Chốc lát sau, hắn thu liễm suy nghĩ.

Quay đầu nhìn về phía bóng hắc bào cứng đờ như tượng đá bên cạnh, bước tới.

Bàn tay nhẹ nhàng hạ xuống lưỡi dao sắc bén đang kề cổ Khâu Ngọc Dao.

Nhìn chằm chằm bóng hắc bào đã bị dọa đến vỡ mật, ánh mắt ngốc trệ, Lâm Tẫn không hề do dự, cổ tay xoay chuyển: "Xuy!" Lưỡi dao chuẩn xác đâm vào ngực đối phương, chém giết hắn ngay tại chỗ.

Lâm Tẫn cúi đầu, nhìn Khâu Ngọc Dao với đôi mắt to tròn tràn ngập kinh ngạc và sùng bái, ôn hòa cười, giơ tay khẽ vuốt đỉnh đầu nàng: "Sợ không?" Khâu Ngọc Dao quả quyết lắc đầu: "Không sợ!

Lâm công tử, người lợi hại quá!" Lâm Tẫn thản nhiên cười, nắm tay nàng, trở lại trước mặt Khâu Khải Phong.

Đồng thời, áp lực ngột ngạt bao trùm đình viện trong nháy mắt tiêu tán, như thể chưa từng tồn tại.

Khâu Khải Phong lập tức đứng dậy ôm chặt con gái vào lòng.

Xác nhận nàng vô sự, lại trực tiếp quỳ rạp xuống đất, dập đầu nặng nề trước Lâm Tẫn: "Đa tạ Lâm công tử đại ân cứu mạng!

Khâu mỗ vô dĩ vi báo!" Lâm Tẫn nhẹ nhàng phất tay, một luồng lực đạo nhu hòa nâng hắn dậy: "Việc chưa xong, Khâu gia chủ tạ ơn sớm quá rồi." Nói xong, hắn quay sang Ngô Tranh, phân phó: "Đi mời Cát gia chủ, 'thỉnh' đến đây đi!" Chữ "thỉnh" đó, được nhấn rất nặng.

Vốn dĩ định từ từ điều tra kỹ lưỡng Cát gia, nhưng giờ Huyết Liên Tông đã hiện thân, cũng không cần phải đùa giỡn với con chuột nữa!

Tốc chiến tốc thắng!

Ngô Tranh lĩnh mệnh: "Vâng!" Thân ảnh chợt lóe, biến mất không dấu vết.

Ngô Tranh làm việc cực nhanh.

Không đến nửa nén hương, Cát Vân Tường đã như con gà con bị ném xuống đất trong chính sảnh Khâu phủ.

Cát Vân Tường ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt nhìn Lâm Tẫn và Khâu Khải Phong đang ngồi ở trên, sắc bén nhưng nén giận gào thét: "Ngươi... các ngươi dám động vào ta?

Không muốn sống nữa sao?

Đại nhân lập tức sẽ đến, đến lúc đó, các ngươi đều phải chết!" Lâm Tẫn khinh bỉ liếc hắn một cái, giơ tay chỉ ra tiền viện: "Cát gia chủ, không bằng ngươi cứ nhìn hai kẻ phía sau lưng, rồi hãy nghĩ xem nên dùng ngữ khí thế nào mà nói chuyện với ta." Cát Vân Tường sững lại, vô thức quay đầu nhìn.

Ánh mắt chạm vào hai thân ảnh quen thuộc trong vũng máu ở tiền viện, toàn thân hắn kịch liệt run rẩy, nỗi sợ hãi lập tức bao trùm toàn thân, một mùi hôi thối lan tỏa.

Hắn thậm chí bị dọa đến mất kiểm soát đại tiện, ngã ngồi bệt xuống đất ẩm ướt, run rẩy như chiếc lá rụng trong gió thu!

"Không... không thể nào!

Đại Tông sư... lại...

Chương 96

” “Ta cũng lười nói thêm lời vô nghĩa!” Lâm Tẫn ngồi trên ghế thái sư, khẽ nhấp một ngụm trà, giọng nói lạnh nhạt nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: “Nói!

Là ai ở phía sau che chở Cát gia?

Đã có năng lực diệt Khâu gia, vì sao lại luôn để họ thoi thóp một hơi?” Nghe vậy, trong lòng Khâu Khải Phong nghi ngờ dày đặc.

Hắn liếc nhìn Cát Vân Tường đang run rẩy trên đất, khó hiểu quay sang Lâm Tẫn: “Lâm công tử, lời này có ý gì?” Cái gì gọi là có năng lực diệt Khâu gia, lại luôn để họ thoi thóp một hơi?

Nhiều năm nay, hắn vẫn luôn cho rằng, Khâu gia tuy đã suy tàn, nhưng dù sao ngày xưa cũng là môn phiệt đỉnh cao.

Cát gia dù có xâm chiếm việc làm ăn, chỉ cần mình nhẫn nhịn chịu đựng, đối phương cũng không dám quang minh chính đại nhổ cỏ tận gốc Khâu gia.

Giờ nhìn lại, hiển nhiên không phải như vậy.

Ánh mắt Lâm Tẫn lạnh như sương, khóa chặt trên người Cát Vân Tường, lời nói kinh người: “Những năm này, không ít gia tộc từng muốn giáng đá xuống giếng Khâu gia, nhưng đều bị vị Cát gia chủ trước mắt này âm thầm ngăn cản.” Hắn hơi dừng lại, phớt lờ cơn sóng dữ đang dâng trào trong mắt Khâu Khải Phong, tiếp tục nói: “Nói ra, Khâu gia đến nay còn có thể kéo dài hơi tàn, Cát gia... quả thực ‘công không thể thiếu’!” Khâu Khải Phong như bị sét đánh.

Thân hình chấn động dữ dội, tiến lên nửa bước, nhìn chằm chằm Cát Vân Tường, quát hỏi: “Cát Vân Tường!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?!" Đôi mắt Cát Vân Tường ngốc trệ, vẫn còn đắm chìm trong cú sốc lớn khi Đại Tông sư thảm tử, chưa thể hoàn hồn.

"Đang!" Tiếng sứ va chạm trong trẻo xé tan sự tĩnh mịch: Lâm Tẫn đặt chén trà trong tay ổn định lên án kỷ.

Tiếng động này vang lên như sấm sét, lập tức làm Cát Vân Tường tỉnh khỏi cơn mất hồn!

Khuôn mặt vốn đã âm độc của hắn vặn vẹo gần như đáng sợ, lại phá lên cười lớn: "Ha ha ha!

Giết được Đại Tông sư thì sao?

Muốn động vào ta?

Các ngươi còn kém xa!" Lâm Tẫn mặt không đổi sắc, hoàn toàn không để ý đến lời cuồng ngôn này.

Khâu Khải Phong thì nóng như lửa đốt, giữa đôi mày càng thêm ngưng trọng.

Chỗ dựa lớn nhất của Cát gia đã sụp đổ, Cát Vân Tường lại vẫn có thể ngông cuồng như vậy?

Hắn bị dọa đến điên rồi sao?

Hay là... còn có con bài tẩy khác?

"Phanh phanh phanh!" Tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn như tiếng trống vang từ xa đến gần!

Trong chớp mắt!

Một lượng lớn nha dịch như thủy triều ùn ùn tràn vào Khâu phủ, chớp mắt đã vây kín tiền viện rộng lớn đến nỗi nước chảy cũng không lọt.

Lưỡi đao lóe hàn quang tràn ngập khí tức bất tường.

Tri phủ Hồ Tham vác cái bụng phệ, bước ra từ đám nha dịch.

Đôi mắt tam giác dài hẹp của hắn liếc thấy Ngô Tranh, tuy có một tia sợ hãi và bất an chợt lóe qua, nhưng nhanh chóng bị hắn cố gắng trấn định mà kiềm chế lại.

Hắn đứng thẳng người, nhìn cảnh tượng hỗn độn trong sân, cuối cùng khóa chặt vào Lâm Tẫn và những người khác, lớn tiếng quát: "Bọn cuồng đồ các ngươi!

Thủ đoạn tàn độc đến mức này, coi pháp độ triều đình như không có gì, tội đáng vạn chết!" Tiếng nói trong trẻo vang vọng trong viện.

Trái tim Khâu Khải Phong đột nhiên chùng xuống, nắm đấm siết chặt.

Cục diện mà hắn lo lắng nhất, rốt cuộc vẫn đến rồi!

Lâm Tẫn thực lực có mạnh đến đâu, chung quy vẫn là võ giả.

Sao có thể chống lại triều đình?

Huống hồ, tin tức Thái Thượng Hoàng đương triều đã thành tựu Lục địa thần tiên sớm đã truyền khắp Đại Uyên, đối đầu với triều đình, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Hồ Tham tuy chỉ là một Tri phủ nhỏ bé, ngay cả tư cách diện thánh cũng không có, nhưng hắn dù sao cũng đại diện cho pháp độ triều đình!

Nếu công khai kháng mệnh, một khi sự việc mở rộng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến đây, Khâu Khải Phong vội vàng liếc mắt về phía Lâm Tẫn đang ngồi ở vị trí chủ tọa, như muốn nói gì đó, nhưng lại thấy đối phương dường như căn bản không nghe thấy lời quát tháo của Hồ

Tham!

Trong đôi mắt sâu thẳm ấy, chỉ có sự lạnh nhạt, khinh miệt, và một tia trào phúng khó nhận ra.

Hắn thậm chí không nâng mí mắt lên, vẫn khí định thần nhàn thưởng thức chén trà trong tay.

Sự bình tĩnh coi thường này của Lâm Tẫn, hoàn toàn kích động Cát Vân Tường.

Hắn đột nhiên bò dậy, loạng choạng chạy đến bên Hồ Tham, chỉ vào Lâm Tẫn thét chói tai: "Hồ đại nhân!

Tên lão này không coi vương pháp ra gì, coi thường triều đình, tội không thể tha!

Nhất định phải tấu lên triều đình, trói hắn bằng pháp luật, làm gương cho mọi người!" Mùi hôi thối nồng nặc phát ra từ người Cát Vân Tường khiến Hồ Tham nhíu mày chặt lại, vô thức né sang hai bước.

Nếu không phải những năm này đã nhận vô số vàng bạc của Cát gia, sớm đã cùng ngồi trên một con thuyền giặc, hắn tuyệt đối không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này.

Hắn cố nén bất an, lại một lần nữa giơ tay chỉ vào Lâm Tẫn, quát lớn: "Lời bản phủ nói, ngươi bị điếc rồi sao?!" Lâm Tẫn cuối cùng cũng chậm rãi ngẩng mắt.

Ánh mắt sắc như điện, khóa chặt trên người Hồ Tham đang sắc bén nhưng nén giận, khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo: "Quân lại Tứ phẩm nhỏ bé, cũng xứng sủa trước mặt Trẫm sao?" "Trẫm?!" Hồ Tham đầu tiên sững lại, sau đó giận dữ công tâm, tức đến run rẩy: "Thật là một tiểu nhi cuồng vọng!

Thấy bản phủ không quỳ, còn dám ăn nói ngông cuồng, tội tăng

thêm một bậc!" Hắn cánh tay chợt giơ lên, định hạ lệnh nha dịch động thủ.

Hắn biết rõ trong lòng, những nha dịch này tuyệt không phải đối thủ của Ngô Tranh.

Nhưng chỉ cần đối phương dám phản kháng, hắn liền có cớ để nâng cấp sự việc, bẩm báo lên triều đình, mượn thiên uy triều đình, triệt để nghiền nát Lâm Tẫn và những người khác!

Tuy nhiên, đối mặt với đám nha dịch đang lăm le hành động, Lâm Tẫn vẫn vững như thái sơn.

Giữa lúc ý niệm khẽ động, Tàng Binh Giới quang hoa lưu chuyển!

"Oong long long!" Một trận tiếng đao giáp va chạm trầm đục như sấm, chỉnh tề vang lên đột ngột từ bên ngoài Khâu phủ, như thể hồng hoang cự thú ngửa mặt lên trời gào thét!

Hồ Tham và những người khác còn chưa kịp phản ứng, từng đội cấm quân thân mặc trọng giáp màu đen huyền bí, khí tức âm trầm như vực sâu đã như thần binh thiên giáng, trong nháy mắt xông vào phủ.

Hàn quang lóe sáng, trường kích dày đặc như rừng.

Khoảnh khắc đã chế phục tất cả nha dịch, cưỡng chế ép quỳ xuống đất!

Hồ Tham và Cát Vân Tường thậm chí còn chưa nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, liền bị một luồng cự lực phái nhiên đánh ngã xuống đất, đầu gối đập mạnh vào tấm đá xanh lạnh lẽo, không thể động đậy.

Hai người đang định thét mắng, giây tiếp theo: "Tham kiến Bệ hạ!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!!" Cấm quân huyền giáp chỉnh tề một gối quỳ xuống đất, tiếng hô sơn hô như sấm sét nổ vang, thẳng lên tận mây xanh!

Tĩnh mịch!

Thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Tất cả mọi người trong viện, bất kể là người Khâu phủ hay nha dịch bị chế phục, vô bất sinh mục kết thiệt, miệng há to đến mức có thể nhét vừa quả trứng gà.

Ánh mắt kinh hãi khó tin, đồng loạt tập trung vào thân ảnh trẻ tuổi ở vị trí chủ tọa: Lâm Tẫn!

Đặc biệt là Khâu Khải Phong!

Trong đầu hắn ong ong, một mảnh trống rỗng.

Hắn không thể nào ngờ được, vị "Lâm công tử" thân phận khó lường, thực lực thông thiên này, lại chính là Cửu Ngũ Chí Tôn của Đại Uyên vương triều: Thánh Thượng đương kim!

Chẳng trách!

Bên cạnh hắn có Đại Tông sư đỉnh phong hộ vệ, khí chất lại siêu phàm đến vậy!

Cú sốc cực lớn khiến hắn toàn thân run rẩy, gần như bản năng "phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Trán hắn cắm sâu vào tấm gạch xanh lạnh lẽo, nước mắt nóng hổi không thể kiểm soát mà tuôn trào, tạo thành vệt nước sẫm màu trên nền đá.

Một ý niệm điên cuồng gào thét trong lòng hắn: Khâu gia, có cứu rồi!

Cứu tinh lớn lao đang ở ngay trước mắt!

"Không... không thể nào!

Điều này tuyệt đối không thể nào!" Cát Vân Tường như rơi vào

hầm băng.

Toàn thân lạnh buốt thấu xương, môi run rẩy, thất hồn lạc phách lẩm bẩm: "Ngươi... ngươi làm sao có thể là Hoàng đế?!" Hồ Tham càng bị dọa đến hồn siêu phách lạc.

Thân thể béo ú như một bãi bùn lún mềm nhũn trên đất, đáy quần trong nháy mắt ướt đẫm, tỏa ra trận trận tinh tao.

Chương 97

Hắn nước mắt giàn giụa, liều mạng dập đầu xuống đất, phát ra tiếng kêu rên như heo bị chọc tiết: "Bệ...

Bệ hạ tha mạng!

Bệ hạ tha mạng...

Tội thần mù mắt, tội đáng vạn chết..." Đối mặt với vẻ cầu xin xấu xí trăm bề này, trong mắt Lâm Tẫn chỉ có sự chán ghét lạnh lẽo.

Hắn khẽ phất tay, như phủi đi một hạt bụi: "Đem con heo ngu xuẩn làm ô mắt Trẫm này, dẫn ra ngoài, giết đi!" "Tuân chỉ!" Ngô Tranh trầm giọng lĩnh mệnh, nhanh chóng bước tới, như xách một con gà con nắm lấy gáy Hồ Tham.

Thân thể mập mạp của Hồ Tham bị dễ dàng kéo lên, vô ích đá đạp hai chân, phát ra tiếng khò khè như bị nghẹn cổ họng.

Lâm Tẫn bước tới gần.

Lai đáo diện như tử hôi, bị cấm quân lao lao án trụ cát vân tường diện tiền.

Hắn cư cao lâm hạ, thẩm thị trứ cước hạ giá lâu nghĩ: "Trẫm tái cấp nhĩ tối hậu nhất thứ cơ hội, thuyết xuất nhĩ bối hậu chủ mưu, Trẫm..... tứ nhĩ nhất cá thống khoái!" Cát Vân Tường đồng khổng hoán tán, uyển như bị trừu không hồn phách, chích thị không động đích vọng trứ tiền phương.

Tựu tại Lâm Tẫn nại tính háo tẫn, sát cơ tức tương bính phát chi tế.

Cát Vân Tường khu xác kịch liệt nhất chiến, thương bạch đích kiểm thượng đẩu nhiên hiện xuất nhất chủng hồi quang phản chiếu

bàn đích phong cuồng tranh nanh!

Tha tránh trát trứ.

Dụng tẫn toàn thân khí lực tê thanh cuồng tiếu: “Cáp cáp cáp!

Hoàng đế?!

Ngươi thị Hoàng đế hựu như hà?

Khâu gia..... khí vận dĩ tẫn!

Chú định vĩnh thế bất đắc phiên thân!

Thùy dã cứu bất liễu tha môn!

Thùy dã cứu bất liễu! !” Thử ngôn nhất xuất.

Lâm Tẫn kiếm mi sậu nhiên khẩn tỏa!

Cát Vân Tường tử đáo lâm đầu như thử điên cuồng khiếu hiêu, tuyệt phi vô đích phóng thỉ!

Giá bối hậu, tất hữu kinh thiên ẩn bí!

Lâm Tẫn sĩ cước, phấn lực đoán tại Cát Vân Tường hung khẩu.

“Phốc!” Cát Vân Tường như phá ma đại bàn đảo phi xuất khứ, oanh nhiên suất lạc tại địa, chủy lý tiên huyết cuồng phún!

Lâm Tẫn nhất bộ đạp tiền.

Khỏa trứ hàn khí ngoa để trọng trọng thải tại tha tháp hãm đích hung thang thượng, thanh âm u lãnh như cửu u hàn phong: “Thuyết thanh sở!

Phủ tắc, Trẫm bất giới ý nhượng nhĩ thân thân thể nghiệm nhất phiên Hình Bộ thất thập nhị đạo khốc hình tư vị!” Cát Vân Tường hung cốt toái liệt, kịch thống toản tâm, khước dĩ tri tất tử vô nghi, phản nhi toàn nhiên khoát liễu xuất khứ.

Tha khẩu trung bất đoạn dũng xuất huyết mạt.

Nhãn thần âm độc, đoạn đoạn tục tục đích nanh tiếu: "Thực..... thực thoại cáo tố nhĩ.....

Khâu gia..... tảo dĩ bị trận pháp.....

đoạt tẫn liễu khí vận..... vĩnh vô..... xuất đầu chi nhật..... cáp cáp....." "Trận pháp?" Lâm Tẫn mi sao vi dương, hồi tưởng khởi sơ nhập Thạch Bình Thành sở cảm tri đáo đích quỷ dị, ứng cai tiện thị sở vị đích trận pháp.

Tha cước hạ gia lực, bức vấn đạo: "Tại hà xứ?!" Cát Vân Tường diện giáp cơ nhục kinh luyên, tễ xuất tối hậu nhất ti oán độc nhi khoái ý cơ phúng: "Ngươi..... vĩnh viễn..... hoa bất đáo....." "A a." Lâm Tẫn nộ cực phản tiếu, nại tâm đãng nhiên vô tồn.

Cước hạ chân khí mãnh nhiên bạo phát!

"Ca sát!" Lệnh nhân nha toan cốt liệt muộn hưởng truyện lai!

Cát Vân Tường song nhãn bạo đột, hầu gian dũng xuất đại cổ giáp tạp trứ nội tạng toái khối hắc huyết, chi thể trừu súc kỷ hạ, triệt để một liễu thanh tức.

Hoa bất đáo tiện hoa bất đáo!

Trẫm nãi Đại Uyên chi chủ, càn khôn tại ác!

Khu khu nhất cá Khâu gia, Trẫm nhược yếu tha hưng thịnh, hà tu thập yêu hư vô phiêu miểu khí vận?

Quật địa tam xích dã bãi, cường phù trực thượng dã bãi, bất quá nhất niệm chi gian! [Đinh!] Ngay khi Lâm Tẫn sát ý lẫm liệt, tâm tư điện chuyển chi tế.

Một đạo thanh việt đích đề kỳ âm mạch nhiên tại tha não hải thâm xử hưởng khởi. [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Ẩn Nguyệt Sơn, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng Đồ Giám không?] "Lăng

Hồng thành công rồi sao?!" Mày Lâm Tẫn đột nhiên nhướng lên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Kết giới bên ngoài cung điện Ẩn Nguyệt Sơn Trang, ngay cả Đại Tông sư đỉnh phong Ngô Tranh cũng không thể lay động chút nào, những gì ẩn chứa bên trong, tuyệt đối không phải tầm thường!

Đáng tiếc, lúc này vẫn chưa thể thăm dò tận cùng.

"Ai, nếu có điện thoại thì tốt rồi..." Lâm Tẫn trong lòng thầm than.

Hiện tại, chỉ có trở về Hoàng thành, mới có thể hé mở bí ẩn.

"Thắp sáng!" Giọng hắn bình thản, nhưng mang ý nghĩa không thể nghi ngờ. [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng Đồ Giám: Ẩn Nguyệt Sơn!] [Thu được phần thưởng: Một vạn Sóc Phong Cung Kỵ! (Kèm theo: Định Xu La Bàn)] Âm thanh nhắc nhở vừa dứt.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang bùng nổ!

Đang lo lắng binh lực không đủ để bắc tiến chống địch, hệ thống liền gửi đến một vạn Sóc Phong Cung Kỵ.

Điều này không nghi ngờ gì đã giảm bớt rất nhiều áp lực cho Thương Sóc, đối kháng với Thiết Kỵ Lang Đình, tỷ lệ thắng tăng vọt!

"Định Xu La Bàn?" Lâm Tẫn lẩm bẩm, ý niệm lập tức chìm vào Tàng Binh Giới.

Một luồng khí vận thần bí khó lường ập tới.

Trong hư không, một la bàn hình tròn đường kính khoảng tám tấc tĩnh lặng lơ lửng.

Cổ tay Lâm Tẫn xoay chuyển, la bàn liền ổn định rơi vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy bàn mặt do ba tầng vòng đồng khảm lồng vào nhau mà thành, đều có thể xoay chuyển độc lập.

Tầng ngoài cùng khắc các phương vị bát quái "Càn, Khôn, Khảm, Ly".

Tầng giữa ghi chú các thiên can "Giáp, Ất, Bính, Đinh" theo khắc độ.

Tầng trong cùng thì bố trí dày đặc "chu thiên độ số".

Ở trung tâm bàn, một cây kim chỉ bằng đồng cố định khẽ rung động, đỉnh của nó khảm một miếng "từ thạch" hình thoi nhỏ, tỏa ra những gợn sóng kỳ dị yếu ớt.

Lâm Tẫn tỉ mỉ đánh giá, trong lòng vẫn còn nghi hoặc: "Thống tử, la bàn này có huyền cơ gì?" [Nhập chân khí, có thể trinh phá trận pháp trong vòng trăm trượng! (Chú ý: Chỉ có tác dụng chỉ dẫn, không thể phá trận)] Hệ thống hồi đáp, dứt khoát gọn gàng.

Bàn tay Lâm Tẫn nắm chặt la bàn đột nhiên siết chặt!

Sâu thẳm trong mắt, niềm vui sướng điên cuồng không thể kiềm chế dâng trào, gần như muốn ôm chặt hệ thống này hôn lên hai cái!

Đây quả thực là than củi giữa trời tuyết, là cơn mưa đúng lúc a!

Đang lo không biết tìm kiếm phương vị của trận pháp thần bí trong lời Cát Vân Tường ở đâu, dị bảo này liền kịp thời dâng lên!

Chương 98

Tuy nhiên, một chút lo lắng vẫn còn quanh quẩn trong lòng.

Một trận pháp mà ngay cả ý niệm của cảnh giới Lục địa thần tiên cũng không thể khóa chặt, la bàn này thật sự có thể sao?

"Bệ hạ?" Lúc này, một giọng nói yếu ớt mang theo sự thăm dò và hoảng sợ truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Lâm Tẫn.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Trên mặt Khâu Khải Phong đan xen vẻ kinh hãi và sự lo lắng sâu sắc.

Lâm Tẫn đương nhiên hiểu hắn lo lắng điều gì, thản nhiên cười: "Khâu gia chủ đang lo lắng về trận pháp kia sao?" Khâu Khải Phong vội vàng gật đầu, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng: "Bệ hạ minh giám!

Nếu lời Cát Vân Tường nói không phải hư cấu, vận rủi của Khâu gia hơn mười năm nay, e rằng đều do trận pháp kia mà ra!

Nếu không thể phá trừ nó, Khâu gia..." Lời phía sau, hắn đã không dám nói nữa.

"Yên tâm." Lâm Tẫn ngữ khí khẳng định, mang theo uy nghiêm đế vương, vỗ vỗ vai đối phương: "Trận pháp nhỏ bé, Trẫm tự có thủ đoạn ứng phó!" Thân thể Khâu Khải Phong kịch chấn!

Ánh mắt vô thức đặt trên vai đã bị Hoàng đế vỗ, cảm giác kích động và vinh dự khó tả trong khoảnh khắc dâng trào khắp toàn thân.

Lâm Tẫn không để ý đến tâm tư của hắn, biểu tình lạnh lùng nghiêng đầu hạ lệnh: "Ngô Tranh!

Lập tức dẫn đội phong tỏa Cát phủ và nha môn Tri phủ, phái

người nhanh chóng trở về Hoàng thành, lệnh Vương Cao nhanh chóng điều phái quan viên đến tiếp quản!" "Thần, tuân chỉ!" Ngô Tranh một gối quỳ xuống đất, lĩnh mệnh rời đi.

Đợi thân ảnh Ngô Tranh biến mất, cổ tay Lâm Tẫn lật một cái, Định Xu La Bàn phù hiện chưởng tâm.

Khâu Khải Phong đầu lai hảo kỳ bất giải đích mục quang.

Lâm Tẫn tịnh vị giải thích, thể nội hồn hậu vô thất đích chân khí hoãn hoãn chú nhập la bàn.

Oong!

Bàn tâm na căn đồng chất chỉ châm đẩu nhiên kịch liệt chiến đẩu khởi lai, tả hữu dao bãi bất định, phiến khắc chi hậu, cánh lao lao đích chỉ hướng liễu nam phương!

"Phía nam?" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang càng thịnh!

Khả năng cảm ứng trường năng lượng trận pháp của Định Xu La Bàn này, còn vượt xa ý niệm thăm dò của Lục địa thần tiên!

Tuy phạm vi cảm ứng chỉ có trăm trượng.

Nhưng toàn bộ Thạch Bình Thành đều bị bao trùm trong một bầu không khí quỷ dị khó lường, hẳn là lực lượng trận pháp bao phủ toàn thành.

Xem ra, hướng la bàn chỉ, rất có khả năng chính là trận nhãn!

"Đi, đi tìm hiểu cho ra lẽ." Lâm Tẫn nói xong, nhấc bước định rời khỏi Khâu phủ.

Đúng lúc này, Tô Văn Tình dưới sự hộ tống của Yến Kinh Tuyết, chậm rãi đi đến tiền viện.

Nàng vọng kiến địa thượng huyết bạc trung thi thể, tuy hữu kinh sắc khước vị thất thái.

“Bệ hạ, người muốn đi đâu?” Tô Văn Tình khẽ hỏi.

Vừa rồi tiếng hô thiên địa của cấm quân huyền giáp, nàng đã nghe rõ mồn một, thân phận tự nhiên không cần che giấu nữa.

Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch: “Đến đúng lúc, cùng Trẫm đi.” Tô Văn Tình cúi đầu vâng lời.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Lâm Tẫn, một đoàn người rời khỏi Khâu phủ.

Đêm thu tĩnh mịch, đường phố vắng vẻ, chỉ có gió lạnh thổi vi vu, cuốn theo vài chiếc lá rụng.

Theo sự chỉ dẫn của la bàn, mọi người nhanh chóng đến trước một tòa trạch viện hơi hoang tàn ở phía nam thành.

Chưa đợi Lâm Tẫn bước vào, Khâu Khải Phong đã thất thanh kinh hô: “Cố trạch?!” Lâm Tẫn nghiêng mắt: “Khâu gia chủ nhận ra nơi này sao?” Khâu Khải Phong thần sắc phức tạp, cung kính đáp: “Hồi Bệ hạ, đây là cố trạch của Khâu gia, ngày xưa là nơi nhị đệ của thần ở, chỉ là...” Nhớ lại người thân đã khuất, đôi mắt hắn lập tức đỏ hoe, giọng nói trầm xuống, mang theo sự nghẹn ngào: “Nhị đệ qua đời, gia đạo sa sút, căn nhà này liền bán đi, còn về người mua... thảo dân thật không biết.” Khóe môi Lâm Tẫn nhếch lên một nụ cười hiểu rõ: “Bây giờ biết rồi.” Định Xu La Bàn rõ ràng chỉ nơi này là trận nhãn.

Mọi thứ không nói cũng hiểu: Tất cả đều là do Cát gia lợi dụng trận pháp cướp đoạt khí vận Khâu gia, đợi sau khi nhị đệ Khâu Khải Phong qua đời, Khâu gia bán đi sản nghiệp, lại âm thầm mua lại căn nhà này, di chuyển trận nhãn đến đây!

Hắn không còn do dự, dẫn đầu bước vào trạch viện.

Trạch viện chiếm diện tích khá rộng, nhưng đã hoang phế nhiều năm, khắp nơi là cỏ hoang cao ngang người, dưới ánh trăng càng thêm

thê lương.

Dưới sự dẫn dắt chính xác của kim chỉ la bàn, một đoàn người đi thẳng đến trước một nhà kho đổ nát ở hậu viện.

Lúc này. la bàn trung ương chỉ châm chiến đẩu đích dị thường kịch liệt, trực trực chỉ hướng na phiến hủ hủ mộc môn!

"Nơi này... lại có kết giới?!" Khâu Khải Phong kinh ngạc nhìn về phía trước.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, cửa nhà kho ẩn hiện những gợn sóng bán trong suốt trong không khí.

Cảm thụ đáo kết giới xử truyện lai tà dị ba động, ánh mắt Yến Kinh Tuyết chợt sắc lại, vô thức đặt tay lên chuôi đao, thân thể càng chắn hoàn toàn trước Tô Vãn Tình.

Khóe môi Lâm Tẫn nhếch lên một độ cong lạnh lẽo, trở tay thu Định Xu La Bàn lại.

Bảo vật tìm trận này công dụng đã hoàn thành, phá trận, vẫn cần hắn đích thân động thủ!

Hai mắt hắn như điện, nhìn chằm chằm vào rào chắn vô hình kia, vẻ khinh miệt chợt lóe qua.

Giữa lúc ống tay áo cuộn tròn, chân khí Lục địa thần tiên cảnh hạo hãn ầm ầm bùng nổ, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh khí kiếm vô hình, xé rách không khí, tàn nhẫn chém về phía tầng rào chắn kia!

Rắc!

Một tiếng vỡ tan trong trẻo như lưu ly xé rách màn đêm!

Tầng kết giới vô hình kia ứng tiếng vỡ nát, hóa thành từng đốm sáng lưu quang, tiêu tán vô tung!

Lâm Tẫn sĩ thủ thôi khai sài phòng mộc môn, một cỗ nùng úc đáo lệnh nhân tác ẩu, quỷ dị chí cực huyết tinh tà khí sậu nhiên phún dũng nhi xuất!

"Cẩn thận!" Lâm Tẫn phản ứng nhanh như chớp, hộ thể cương khí rõ ràng mở ra, bảo vệ chặt chẽ những người phía sau.

Đồng thời, uy áp phái nhiên mạc ngự quét ra, cưỡng ép xua tan, dập tắt luồng huyết khí tà dị hung dũng kia!

Luồng khí tức này... giống hệt luồng sát khí hung dữ chợt lóe rồi vụt tắt mà hắn cảm nhận được khi mới vào Thạch Bình Thành, như đúc ra từ một khuôn!

Khâu Khải Phong cố nén sợ hãi trong lòng.

Lấy hết dũng khí tiến lên vài bước, ngưng mắt nhìn sâu vào trong nhà kho.

Khi nhìn rõ vật thể lơ lửng giữa không trung, hắn như bị sét đánh, toàn thân kịch chấn, ngón tay nắm chặt khung cửa, trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét khó tin: "Cái... cái này làm sao có thể?!" "Nó... nó làm sao lại ở đây?!" Phòng củi trung tâm.

Một miếng ngọc bội lẳng lặng lơ lửng, tản ra khí tức khiến người ta kinh sợ.

Huyết khí đậm đặc như thực chất cùng hung sát chi khí tràn ngập, lạnh lẽo gai mũi, bạo ngược xen lẫn vận vị phiêu miểu khó nói thành lời.

Lâm Tẫn nhìn ngọc bội, nghiêng đầu hỏi: "Khâu gia chủ, khanh có nhận ra vật này không?" Khâu Khải Phong toàn thân kịch chấn, kích động đến run rẩy: "Bệ, Bệ hạ!

Đây chính là ngọc bội gia truyền của thảo dân!" Nếu không phải áp lực khủng bố cùng huyết vụ sền sệt trong phòng củi đang đè nén

hắn, e rằng hắn đã sớm bất chấp tất cả lao vào tranh đoạt rồi!

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Theo lời Khâu Khải Phong nói trước đó, ngọc bội gia truyền này của Khâu gia vốn nên được đeo trên người trưởng nữ Khâu Ngọc Kỳ.

Tuy nhiên, mười mấy năm trước, Khâu Ngọc Kỳ bị người ta bắt cóc, ngọc bội cũng theo đó mà mất tích.

Không ngờ, lại tái hiện ở nơi đây!

Lâm Tẫn liếc mắt nhìn Thanh Ninh đang đứng cạnh Khâu Ngọc Dao, tâm niệm điện chuyển, trong khoảnh khắc đã hiểu rõ đại khái.

Mục tiêu thật sự của đám cường đạo năm đó, từ trước đến nay không phải bản thân Thanh Ninh, mà chính là miếng ngọc bội Khâu gia này!

Sau khi đắc thủ, bọn chúng liền tiện tay vứt bỏ hài nhi vô dụng này, may mắn là được cái gọi là "cô cô" của nàng cứu về nuôi dưỡng.

Bọn chúng lấy ngọc bội Khâu gia làm môi giới trận nhãn, bố trí đại trận quỷ dị này, không ngừng đánh cắp khí vận Khâu gia.

Mà cái "đại hung chi vật" hắn cảm nhận được khi mới vào Thạch Bình Thành, cũng chính là sự dao động vô ý tản mát ra từ miếng ngọc bội này!

"Ngọc Kỳ..." Khâu Khải Phong thân thể mềm nhũn, ngã vật ra đất, nước mắt giàn giụa.

Ngọc bội ở đây, con gái còn có thể sống sao?

Tia hi vọng mong manh cuối cùng sau mười mấy năm bỗng chốc sụp đổ, đau thấu tâm can.

Khâu Ngọc Dao một bên cũng đôi mắt đỏ hoe, lệ chảy thầm.

Chương 99

Nàng vô cùng hiểu chuyện đi đến bên cha, ôm lấy đầu ông đang run rẩy, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng an ủi.

Lâm Tẫn nhìn cảnh phụ nữ nương tựa vào nhau, khóe miệng nhếch lên một độ cong vi diệu, thản nhiên nói: "Đừng khóc, Ngọc Kỳ của khanh, vẫn còn trên nhân gian." "Hả?!" Khâu Khải Phong chợt ngẩng đầu, ánh mắt đầy kinh nghi nhìn Lâm Tẫn.

Không đợi hắn truy vấn, Lâm Tẫn đã một bước đạp vào phòng củi!

Hộ thể cương khí lưu chuyển, dễ dàng ngăn cách huyết sát chi khí tập kích.

Hắn đi thẳng đến trước ngọc bội, vung tay áo, uy áp hủy thiên diệt địa cùng chân khí hùng hậu bỗng chốc bạo phát, trong khoảnh khắc trấn áp lệ khí đang cuồn cuộn kia.

Bàn tay vươn ra, vững vàng nắm ngọc bội trong lòng bàn tay, lập tức cắt đứt liên hệ giữa nó và trận pháp.

Trong khoảnh khắc đó!

Khí vụ đỏ tươi tràn ngập phòng củi như thủy triều nhanh chóng tan biến, trong nháy mắt đã không còn dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Lâm Tẫn cúi đầu nhìn lòng bàn tay.

Ngọc bội vẫn còn lưu lại huyết sát tà khí.

Hắn sắc lạnh lóe lên, chân khí bàng bạc của cảnh giới Lục địa thần tiên cuồn cuộn rót vào, như mặt trời gay gắt làm tan tuyết, cưỡng chế xua tán những tà dị kia.

Huyết sắc tan hết, ngọc bội khôi phục màu xanh đen vốn có.

Hình dáng giản ước nhưng không mất đi vẻ nhã nhặn, là một con cá bơi đang ngậm đuôi, nơi mắt cá có một điểm màu thấm tự nhiên, uyển như nét bút điểm nhãn.

Ôn nhuận cổ phác, tản ra một luồng khí thanh sảng.

"Bệ hạ!" Khâu Khải Phong chật vật bám khung cửa đứng dậy, nước mắt chưa khô, khản giọng truy vấn: "Ngài vừa nói...

Ngọc Kỳ vẫn còn sống?

Lời này... là thật sao?" Lâm Tẫn nét mặt khẽ động, lộ ra uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: "Trẫm, chưa từng nói dối!" Nhìn Khâu Khải Phong kích động đến nói năng lộn xộn, Lâm Tẫn cất ngọc bội đi, nói: "Lau khô nước mắt, về rồi nói kỹ." Nói xong, hắn dẫn đầu bước ra khỏi căn nhà cũ.

Khâu Khải Phong lòng đầy nghi vấn trùng trùng, nhưng ánh mắt xám xịt bỗng nhiên tràn ngập kì vọng và hưng phấn, không thể che giấu được nữa.

Tô Văn Tình đã biết nội tình, không để lại dấu vết liếc Thanh Ninh một cái, trên mặt nở nụ cười mong đợi.

Chính sảnh Khâu gia, ánh nến lung lay.

Lâm Tẫn an nhiên ngồi ở chủ vị, thong thả phẩm trà.

Khâu Khải Phong đứng hầu một bên, hai tay vô thức xoa nắn, vẻ sốt ruột trong mắt hắn gần như muốn tràn ra.

Nếu không phải trước mặt là cửu ngũ chi tôn, e rằng hắn đã sớm không kìm được mà xông lên truy vấn tung tích con gái rồi!

"Bệ hạ, đừng đùa Khâu gia chủ nữa." Rốt cuộc là Tô Văn Tình không nhìn nổi, nàng khẽ lay tay Lâm Tẫn, ôn tồn khuyên nhủ.

Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, vượt qua Khâu Khải Phong, trực tiếp đối diện với Thanh Ninh đang đứng yên một bên, nói ra lời kinh người: "Thanh Ninh, nàng từng hỏi Trẫm, ba loại khả năng, loại nào gần sự thật nhất." Hắn dừng một chút, rõ ràng và dứt khoát nói: "Giờ khắc này Trẫm nói cho nàng biết, loại không thể nhất, mới chính là sự thật!" Thanh Ninh ngẩn ra.

Khuôn mặt thanh tú đầy vẻ mộng mị, dường như vẫn chưa phản ứng kịp.

Tô Văn Tình đúng lúc nở nụ cười rạng rỡ, dịu giọng nói: "Cô bé ngốc, Khâu gia chủ, chính là cha ruột của muội!" "Oanh!" Chính sảnh rộng lớn lập tức lặng ngắt như tờ!

Chỉ có gió thu lướt qua.

Khâu Khải Phong như bị sét đánh, thân thể kịch liệt run rẩy, cứng đờ quay sang Thanh Ninh.

Khuôn mặt giống hệt người vợ đã khuất của hắn, giờ khắc này như một búa tạ nặng nề giáng xuống trái tim hắn!

"Đáng lẽ ta phải nghĩ ra từ sớm...

Ta đáng lẽ phải nghĩ ra rồi!" Hắn vỡ vụn thì thầm: "Trên đời này... sao lại có sự trùng hợp như vậy...

Thì ra..." Hắn run rẩy nâng tay, muốn ôm lấy cốt nhục vừa mất lại tìm thấy trước mắt vào lòng.

Nào ngờ, Thanh Ninh lại vô thức lùi lại nửa bước, giữa đôi mày đan xen sự chấn kinh, hoang mang cùng kháng cự sâu sắc.

Nhận thức "bị vứt bỏ" đã bám rễ sâu mười mấy năm, đột nhiên bị lật đổ!

Chân tướng "người cha" và "không phải bị vứt bỏ" đột ngột ập

đến, khiến lòng nàng rối như tơ vò.

Lâm Tẫn lật cổ tay, miếng ngọc bội song ngư màu xanh đen ôn nhuận kia xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn tiến lên một bước, đưa ngọc bội về phía Thanh Ninh: "Năm đó nàng bị bắt đi, không phải Khâu gia chủ mong muốn, mười mấy năm qua, hắn ngày đêm tự trách, chịu đựng giày vò.

Vật này vốn thuộc về nàng, hôm nay, vật về chủ cũ." "Tỷ tỷ..." Lúc này, một giọng trẻ con non nớt khẽ khàng vang lên.

Khâu Ngọc Dao cẩn thận kéo kéo vạt áo Thanh Ninh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong mắt ngấn lệ và đầy mong đợi: "Chị...

Chị thật sự là tỷ tỷ của muội sao?" Nhìn vẻ ngây thơ đáng thương của muội muội, hàng rào cuối cùng trong lòng Thanh Ninh hoàn toàn sụp đổ!

Nàng đột ngột ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy Khâu Ngọc Dao.

Mười mấy năm ủy khuất, chua xót bị đè nén, cảm giác hoảng hốt như trong mộng cùng sự trùng kích lớn lao khi mất lại tìm thấy, hóa thành nỗi đau xé lòng, tuôn trào ra ngoài!

Lâm Tẫn thấy vậy, khóe môi khẽ lướt qua một nụ cười vui mừng, nhẹ nhàng phất tay: "Đi thôi, để phụ nữ bọn họ có chút thời gian riêng tư." Tô Văn Tình dịu dàng cúi đầu.

Mọi người lặng lẽ rời khỏi chính sảnh, phía sau mơ hồ truyền đến tiếng khóc nức nở bị kìm nén, cùng với tiếng Khâu Khải Phong lẩm bẩm tự trách hết lần này đến lần khác, mang theo vô tận hối hận và cuồng hỉ.

Dưới hành lang.

Tô Văn Tình nét mặt đầy vẻ lo âu, hỏi khẽ: "Bệ hạ, Thanh Ninh

nàng... sẽ tha thứ cho Khâu gia chủ sao?" Lâm Tẫn ôn nhu nhéo nhéo bàn tay mềm mại của nàng, quả quyết nói: "Sẽ tha thứ, Thanh Ninh tâm tính thuần thiện, Khâu gia chủ cũng là người bị hại thân bất do kỷ, tâm kết đã mở, huyết mạch tương liên, thời gian tự sẽ xoa dịu vết thương." Hắn dừng lại một chút, nhìn Tô Vãn Tình thần sắc mệt mỏi, ôn thanh nói: "Trời còn chưa sáng, nàng về nghỉ ngơi trước đi." Tô Vãn Tình quả thật cảm thấy mệt mỏi, ngoan ngoãn đáp lời, trở về phòng dưới sự hộ tống của Yến Kinh Tuyết.

Lâm Tẫn một mình đi đến đình các ở tiền viện.

Vừa ngồi xuống, Ngô Tranh đã như bóng ma từ trong màn đêm lóe vào, một gối quỳ xuống đất.

"Khải bẩm Bệ hạ, Cát gia và nha môn tri phủ đã bị niêm phong, thần đã thẩm vấn vài thành viên cốt cán của Cát gia, tra được một ít... mật tân năm đó!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng kiếm mày, ánh mắt chợt sâu thẳm: "Nói đi!" Giọng Ngô Tranh mang theo sự trầm ổn: "Cát gia vốn là một gia tộc nhỏ ít người biết đến, mười mấy năm trước, bỗng có một người thần bí đến thăm, tự xưng muốn phò trì Cát gia!" "Huyết Liên Tông?" Lâm Tẫn truy vấn.

Ngô Tranh lắc đầu: "Không giống, người đó mặt đeo mặt nạ, khí tức hoàn toàn không có, thân phận thành bí ẩn." Lời hắn hơi ngập ngừng, tiếp tục nói: "Người đó cùng Cát Vân Tường mật đàm cả đêm, nội dung không ai biết, sau đó, Cát Vân Tường liền dời cả tộc đến Thạch Bình Thành, bố trí một tòa trận pháp Di Hoa Tiếp Mộc!" "Di Hoa Tiếp Mộc?" Lâm Tẫn ngón tay vô thức gõ lên bàn đá lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén như đao: "Lấy ngọc bội làm môi giới, đánh cắp khí vận Khâu gia, chuyển dời cho mình?" Ngô Tranh ngưng giọng nói: "Bệ hạ minh giám, chính là như vậy, cho nên Cát gia mới như bệnh nặng cốt thư, giữ lấy tính mạng Khâu gia, không dám để họ hoàn toàn diệt vong." "Kế hay!" Lâm Tẫn cười lạnh, ngay lập tức đã nghĩ thông suốt

mấu chốt.

Khâu gia nếu diệt vong, khí vận đoạn tuyệt, trận pháp này liền thành cây không rễ!

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng... khí vận Khâu gia hẳn đã gần như cạn kiệt.

Thêm vào đó, Ngô Tranh chém Hỏa Báo, triệt để chọc giận Cát Vân Tường, mới khiến kẻ đứng sau phái Đại tông sư ra, muốn nhổ tận gốc Khâu gia, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn!

Giờ đây mấu chốt là: kẻ thần bí phò trì Cát gia, rốt cuộc là ai?

Mục đích là gì?

Là nhìn trúng Cát gia?

Hay... có thù với Khâu gia?

Tất cả vẫn là màn sương mù!

Nhưng có một điểm không thể nghi ngờ: kẻ có thể bày ra trận pháp "Di Hoa Tiếp Mộc" này, tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Đằng sau hắn, tất ẩn chứa bí mật kinh người!

"Còn gì nữa không?" Lâm Tẫn thu lại những suy nghĩ đang cuồn cuộn, trầm giọng hỏi.

Ngô Tranh suy nghĩ một lát: "Hồi Bệ hạ, Cát gia những năm này tuy thế lực bành trướng, nhưng trong kho vàng bạc lại chẳng còn bao nhiêu." "Vì sao?" "Cát gia mỗi tháng đều vận chuyển phần lớn thu nhập ra ngoài thành, hẳn là nộp lên trên, vì mỗi lần đều do Cát Vân Tường đích thân đi, nên tiếp giao với ai, địa điểm ở đâu, không ai biết." Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, lông mày khóa chặt.

Kẻ thần bí này hành sự quả thật kín kẽ không chừa kẽ hở!

Vài hơi thở sau, hắn lạnh lùng quát: “Cẩm Y Vệ ở đâu!?” “Sưu!

Sưu!

Sưu!” Vô số bóng đen xuyên không mà đến, trong bóng tối tức khắc quỳ xuống đầy những thân ảnh mặc phi ngư phục, tĩnh lặng chờ chỉ dụ.

Lâm Tẫn ánh mắt như hàn tinh, quét qua mọi người: “Tra!

Bất kể giá nào, đào cho Trẫm mọi thứ đằng sau Cát gia!

Nhất định phải tra ra cái ‘người thần bí’ kia!” “Tuân chỉ!” Cẩm Y Vệ đồng thanh tuân lệnh, tức khắc như quỷ mị ẩn vào bóng tối.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn trăng treo nơi chân trời.

Chương 100

Một khi Cát gia ở Thạch Bình Thành đã không rõ gốc gác, vậy thì đào sâu hơn!

Cát gia từ đâu đến?

Gần đó có điểm giao dịch bí mật nào không?

Có từng để lại chút dấu vết nào không?

Hắn không tin, không thể tra ra đến cùng!

"Bệ hạ." Ngô Tranh chắp tay hỏi: "Những thành viên cốt cán của Cát gia và các quan viên tri phủ, xử trí thế nào?" Lâm Tẫn trong mắt bắn ra hàn quang sát ý, lạnh lùng nói: "Giết!" Sáng sớm, vạn lý không mây.

Trong đình viện, Lâm Tẫn thậm chí có thể chân thực nghe thấy tiếng hoan hô của bá tánh từ ngoài tường phủ truyền vào.

"Trời xanh có mắt a!" "Cát Bái Bì rốt cuộc đã gặp báo ứng rồi!" "Cha!

Mẹ!

Người có thể nhắm mắt rồi!

Tên cẩu quan đó chết rồi!" Từng tiếng hô hoán và hoan hô chứa đầy huyết lệ đan xen vào nhau, phá vỡ sự tĩnh lặng buổi sáng.

Cát gia cùng nha môn cấu kết nhiều năm, ức hiếp dân lành, bá tánh Thạch Bình Thành đã sớm khổ không tả xiết, động một chút là bị hãm hại, kẻ chết oan trong ngục không biết bao nhiêu mà kể.

Huyền Giáp Cấm Quân giáng lâm, rốt cuộc đã khiến bọn họ nhìn thấy ánh sáng hy vọng!

Cát phủ và nha môn đều bị niêm phong.

Các thành viên cốt cán đều bị xử quyết, thi hài chất đống trước cổng phủ nha, huyết khí ngút trời, nhưng không ai hoảng sợ, chỉ có sự phẫn uất bị kìm nén bấy lâu được trút bỏ!

"Bệ hạ." Tô Văn Tình bước ra khỏi phòng, nghe tiếng hô hoán ngoài tường, nở nụ cười duyên dáng: "Bá tánh, đều rất hoan hỉ đây." Lâm Tẫn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Cảm nhận độ ấm truyền đến từ lòng bàn tay, hắn nhìn chằm chằm về phía tường viện, dường như có thể xuyên qua gạch đá nhìn thấy từng khuôn mặt kích động đẫm lệ bên ngoài: "Tham quan ô lại bị giết, lòng dân tự nhiên vui sướng!" Tô Văn Tình mỉm cười gật đầu.

Chuyển bước đến chính sảnh.

Chưa kịp mở miệng, đã thấy Khâu Khải Phong mặt đầy xuân phong vội vã chạy đến, không che giấu được sự hưng phấn quỳ gối xuống đất: "Thảo dân Khâu Khải Phong, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Thấy vẻ vui mừng không che giấu được giữa đôi mày hắn, Lâm Tẫn trong lòng hiểu rõ: Thanh Ninh đã nhận cha!

Cũng phải.

Khâu Khải Phong tuy có lỗi, nhưng không phải do bản ý.

Mấy ngày nay chung sống, Thanh Ninh băng tuyết thông minh, tự nhiên có thể cảm nhận được tình phụ tử đến muộn kia.

Lâm Tẫn hư phù một cái: "Khâu gia chủ, chúc mừng khanh." Khâu Khải Phong giọng run rẩy: "Hoàn toàn nhờ ân điển của Bệ hạ!

Để thảo dân trong đời này tìm lại Ngọc Kỳ... không, là Thanh Ninh!" Hắn vội vàng sửa lời.

Lâm Tẫn phất phất tay, ngồi xuống chủ vị: "Duyên phụ nữ chưa dứt, không cần tạ Trẫm!" Lúc này, Thanh Ninh và Khâu Ngọc Dao cũng bước vào sảnh, uyển chuyển cúi lạy: "Khấu kiến Bệ hạ." "Miễn lễ." Lâm Tẫn chuyển tầm mắt về phía Khâu Khải Phong, chuyển giọng: "Khâu gia chủ, Cát gia đã diệt, trận pháp cũng bị phá, không ai còn tranh đoạt khí vận Khâu gia nữa, khanh sau này... có tính toán gì?" Khâu Khải Phong ánh mắt khẽ động, cung kính nói: "Thảo dân, chỉ bằng Bệ hạ an bài!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Khanh làm sao biết Trẫm có an bài?" Khâu Khải Phong cung kính đáp: "Bệ hạ từ hoàng thành đến, những việc ngài làm, đương nhiên không phải trùng hợp, thảo dân cả gan suy đoán, Bệ hạ hẳn là có việc cần Khâu gia hiệu lực." Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia thẩm thị.

Vốn tưởng Khâu gia bị Cát gia áp bức đến mất hết nhuệ khí, giờ xem ra, Khâu Khải Phong này vẫn chưa mất đi sự tinh minh.

"Không tệ!" Lâm Tẫn khẽ nhấp trà, ánh mắt trầm ngưng: "Trẫm quả thực có việc muốn nhờ, nhưng, niệm tình Thanh Ninh, không miễn cưỡng khanh, cho khanh hai con đường để chọn." Hắn đặt chén trà xuống, giọng nói rõ ràng: "Thứ nhất, ở lại Thạch Bình Thành, Trẫm sẽ thông báo quan phủ, dốc sức phò trì Khâu gia, giúp khanh chấn hưng gia nghiệp.

Thứ hai... theo Trẫm về hoàng thành!" "Thảo dân chọn con đường thứ hai!" Lời Lâm Tẫn còn chưa dứt, Khâu Khải Phong đã quả quyết, không chút do dự.

"Lý do!" Lâm Tẫn nói.

Khâu Khải Phong lý lẽ phân minh: "Bệ hạ minh giám, Cát gia tuy vong, nhưng chân hung sau lưng bọn chúng vẫn còn nhởn nhơ, bất luận người đó nhắm vào Khâu gia vì lý do gì, Thạch Bình Thành đều đã là nơi thị phi!" Hắn dừng lại một chút, khẩn thiết nói: "Thà ở đây

nơm nớp lo sợ, không bằng theo Bệ hạ về hoàng thành, dẫu chỉ có thể làm vài món buôn bán nhỏ kiếm sống, thảo dân cũng tâm mãn ý túc." Hắn ôn nhu nhìn về phía Thanh Ninh, ánh mắt đầy từ ái: "Huống hồ...

định cư hoàng thành, cũng có thể gần Thanh Ninh hơn." Thanh Ninh đứng một bên.

Nghe những lời chân thành của phụ thân, như một hòn đá ném vào mặt hồ lòng nàng, gợn lên từng đợt sóng.

Người cha đến muộn này, tấm lòng bảo hộ tuy vụng về nhưng kiên định này, đã khiến bức tường băng phong nhiều năm trong lòng nàng lại lặng lẽ tan chảy một góc.

Nhìn sự tinh minh của thương nhân cùng tình phụ tử sâu đậm đan xen trên khuôn mặt Khâu Khải Phong, Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, đứng dậy nói: "Khanh còn nhớ Trẫm từng nói, muốn cùng Khâu gia làm một vụ làm ăn chứ?" Khâu Khải Phong trong lòng rùng mình: "Thảo dân minh ký trong tâm!" Lâm Tẫn lời nói kinh người, hùng hồn nói: "Vụ làm ăn này chính là Trẫm muốn khanh nhập trú hoàng thành, biến Khâu gia... thành đệ nhất thế gia Đại Uyên!" "Khanh, có làm được không?" "Đệ nhất thế gia?!" Nghe vậy, Khâu Khải Phong như bị sét đánh, nội tâm trong khoảnh khắc dậy sóng cuồn cuộn.

Đệ nhất thế gia Đại Uyên có ý nghĩa gì?

Đó tuyệt đối không chỉ là đỉnh cao của tài phú, mà còn là biểu tượng cực hạn của nội tình và thực lực!

Khâu gia hiện giờ, nhân khẩu thưa thớt, sản nghiệp tiêu điều, nội tình hoàn toàn không có, đừng nói đệ nhất thế gia, ngay cả một gia tộc ra hồn cũng không tính được.

Năm đó, tổ tông Khâu gia hao tốn tâm huyết mấy đời, cũng chỉ là suýt soát chạm đến ngưỡng cửa thập đại thế gia.

Giờ khắc này, Bệ hạ lại muốn hắn chấn hưng Khâu gia, biến nó thành đệ nhất thế gia Đại Uyên?

Chuyện này...

đây căn bản là nói mơ giữa ban ngày!

"Bệ hạ, chuyện này..." Khâu Khải Phong cổ họng khô khốc, bụng đầy lời khó nói nghẹn ở khóe miệng, lại không biết phải mở lời thế nào.

Khóe môi Lâm Tẫn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu như đầm: "Sao?

Khâu gia chủ không có chí khí đó sao?" Khâu Khải Phong môi mấp máy, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài im lặng.

Hiện tại, những thế gia đỉnh tiêm của Đại Uyên, hùng cứ phương nam, rễ sâu lá tốt, sản nghiệp trải rộng các ngành nghề, tài phú như biển, thế lực thông thiên.

Đặc biệt là vài gia tộc đứng đầu, trong thâm sâu gia tộc e rằng còn có cả những tồn tại siêu phàm như Lục địa thần tiên tọa trấn!

Khâu gia muốn vượt qua bọn họ?

Chẳng khác nào châu chấu đá xe, chuyện hão huyền!

"Khâu gia chủ cứ yên tâm." Giọng Lâm Tẫn trầm ổn, mang theo sức mạnh không cho phép nghi ngờ: "Trẫm đã nói, tự nhiên có lý lẽ của Trẫm!" Hắn hơi dừng lại, lời nói kinh người: "Quyền thần Thủ phụ Tần Tung đã thất thế, khanh hẳn phải biết, hắn để lại sản nghiệp khổng lồ, Trẫm có thể tặng toàn bộ cho Khâu gia khanh, bao gồm cả Lãm Nguyệt Các!" "Lãm Nguyệt Các?!" Khâu Khải Phong đồng tử chợt co rút, hô hấp bỗng nghẹn lại!

Thủ phụ Tần Tung, quyền khuynh triều chính.

Sản nghiệp dưới trướng hắn khổng lồ đến mức đủ để khiến thương nhân thiên hạ thèm thuồng!

Huống chi là Lãm Nguyệt Các!

Hắn từng đến hoàng thành, đối với chốn tiêu kim nổi tiếng kinh hoa đó đã sớm nghe danh.

Với sự nhạy bén của thương nhân, hắn thâm tri Lãm Nguyệt Các tuyệt đối là một cỗ máy hốt bạc đỉnh tiêm!

Nếu có thể gom Lãm Nguyệt Các cùng các sản nghiệp khác của Tần Tung vào tay, lại được triều đình chống lưng...

Khâu gia, có lẽ thật sự có khả năng một bước lên mây!

Vị trí đệ nhất thế gia xa vời kia, dường như cũng không hoàn toàn hư ảo!

"Nhưng mà..." Lâm Tẫn giọng nói đột nhiên chuyển ngoặt, ánh mắt sắc bén quét về phía Khâu Khải Phong: "Trong đó có một số sản nghiệp liên lụy rất sâu, triều đình không tiện công khai tương trợ, nhiều việc, cần khanh tự mình liệu lý.

Khanh có nắm chắc không?" Khâu Khải Phong hít thật sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, giữa lồng ngực phập phồng, cơn sóng dữ dội vừa rồi đã bị hắn cưỡng chế đè nén xuống, thay vào đó là quyết tâm phá phủ trầm chu.

Trong mắt hắn bắn ra ánh sáng kiên nghị.

Hắn trùng trùng ôm quyền, giọng điệu quả quyết: "Bệ hạ cứ yên tâm!

Thảo dân nhất định dốc hết sức lực, không phụ sự ủy thác!" "Rất tốt!" Trong mắt Lâm Tẫn lộ ra vẻ tán thưởng, hắn khẽ nâng cổ tay, một luồng sức mạnh vô hình mềm mại vững vàng nâng Khâu Khải

Phong dậy: “Tất cả lợi nhuận thu được từ sản nghiệp, triều đình chỉ lấy năm thành, Khâu gia có thể đi đến cảnh địa nào, thì xem thủ đoạn của Khâu gia chủ!” “Thảo dân nhất định không phụ kỳ vọng của Bệ hạ!” Khâu Khải Phong lại lần nữa cung thân, giọng nói mạnh mẽ!

Lâm Tẫn nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, nụ cười đầy thâm ý bên môi lại sâu thêm vài phần.

Có Khâu gia tiếp quản, Lãm Nguyệt Các cái mỏ vàng này cuối cùng cũng có chỗ trông cậy.

Khâu Khải Phong tuy chưa từng đặt chân vào ngành thanh lâu, nhưng với bộ óc lặn lội thương trường của hắn, nhất định sẽ tìm được cách giải quyết, không cần hắn phải hao tâm quá nhiều.

Phò trì Khâu gia, đẩy họ lên ngai vàng đệ nhất thế gia Đại Uyên, thâm ý của hắn là muốn khuấy động cục diện thế gia đã ăn sâu bám rễ ở phương nam!

Hắn tin chắc, chỉ cần Khâu gia thế lực trỗi dậy, như cá chép hóa rồng, mười đại thế gia cao cao tại thượng kia tuyệt đối không thể ngồi yên không lý đến.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần vững vàng ngồi trên đài câu cá, ung dung chờ đợi, tĩnh quan kỳ biến!

Lâm Tẫn đặt chén trà xuống.

Đang định đứng dậy phân phó Khâu Khải Phong chuẩn bị khởi hành về kinh, ánh mắt hắn lại bắt gặp bóng dáng nhỏ bé bên cạnh: Khâu Ngọc Dao đang cúi thấp đầu nhỏ.

Má bầu bĩnh hồng hào hơi phồng lên, đôi mắt sáng ngời tràn đầy thất vọng và quyến luyến, ánh mắt không ngừng liếc về phía Thanh Ninh.

“Ngọc Dao.” Lâm Tẫn ôn thanh mở lời: “Khuôn mặt nhỏ nhắn này

đều có thể treo bình dầu, có tâm sự gì à?" Khâu Ngọc Dao nghe tiếng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, đôi mắt linh động kia rụt rè nhìn Lâm Tẫn.

Chương 101

Do dự một lát, nàng mới nhỏ giọng nói: "Bệ hạ...

Dân nữ... dân nữ không sao, chỉ là, có chút không nỡ tỷ tỷ..." Lời chưa dứt, vành mắt đã đỏ hoe, những giọt lệ trong suốt lăn tròn trong khóe mắt.

Nàng tuy tuổi nhỏ, nhưng tâm tư tinh xảo, thấu hiểu quy củ.

Sau khi về kinh, tỷ tỷ Thanh Ninh thân là thị nữ thân cận của Quý phi nương nương, tất nhiên phải trở về thâm cung.

Nàng một thân áo vải, làm sao có thể dễ dàng gặp lại tỷ tỷ?

Lâm Tẫn ngẩn ra, lập tức lớn tiếng cười: "Ha ha ha!

Trẫm còn tưởng chuyện gì!

Không sao, Trẫm cho phép khanh bất cứ lúc nào cũng có thể vào cung gặp tỷ tỷ của khanh, thế nào?" "Thật sao?!" Khâu Ngọc Dao lập tức phá lệ cười, kinh hỉ đến mức gần như muốn nhảy lên.

Thanh Ninh một bên cũng mừng rỡ như điên, chút buồn ly biệt vừa rồi trong khoảnh khắc tan biến như khói mây, trong lòng dâng lên cảm kích nồng đậm.

Nàng vội vàng kéo muội muội quỳ xuống đất, uyển chuyển cúi lạy: "Nô tỳ (Dân nữ) tạ Bệ hạ long ân!" Lâm Tẫn ánh mắt dừng trên người Khâu Ngọc Dao, như có điều suy nghĩ, trong mắt tinh quang lóe lên, chuyển hướng Khâu Khải Phong nói: "Khâu gia chủ, Ngọc Dao căn cốt tuyệt giai, là kỳ tài tập võ, Trẫm muốn tìm cho nàng một vị lương sư, không biết ý khanh thế nào?" Khâu Khải Phong nghe xong, toàn thân kích động run rẩy, "Phốc thông" một tiếng quỳ xuống: "Bệ hạ thiên ân!

Có thể tìm thầy hỏi đạo cho tiểu nữ, là tạo hóa của nàng!

Thảo dân, hoàn toàn bằng Bệ hạ làm chủ!" Theo hắn nghĩ, thực lực Bệ hạ thâm bất khả trắc, ngay cả Đại tông sư cũng có thể lật tay trấn áp, nếu có thể đích thân dạy dỗ Ngọc Dao, đó quả thực là tổ tiên Khâu gia mồ mả bốc khói xanh!

Có chỗ dựa này, Khâu gia còn lo gì không thể một bước lên trời?

Tuy nhiên, lời Lâm Tẫn nói tiếp theo, lại phá vỡ huyễn tưởng của hắn.

"Yến Kinh Tuyết!" "Thần tại!" "Thiên phú của Ngọc Dao, khanh đã tận mắt nhìn thấy, ý Trẫm là, để khanh nhận nàng làm đồ đệ, hết lòng dạy dỗ, khanh có nguyện ý không?" Giọng Lâm Tẫn bình tĩnh không chút gợn sóng.

Yến Kinh Tuyết lại ngẩn ra, thần sắc hơi kinh ngạc.

Thiên phú của Khâu Ngọc Dao có thể xưng là yêu nghiệt, viên ngọc thô như vậy, giao cho mình một Tông sư đến mài giũa sao?

Chuyện này... có phải quá lãng phí không?

Bệ hạ sao lại không...

"Bệ hạ." Yến Kinh Tuyết chần chừ mở lời, ánh mắt cẩn thận lướt qua long nhan: "Thiên phú Ngọc Dao tuyệt luân, vạn người không có một, thần... e rằng tài sơ học thiển, sẽ làm lỡ lương tài mỹ ngọc..." Ý chưa nói hết, đã lộ rõ ràng.

Lâm Tẫn há lại không hiểu?

Trong lòng hắn bất đắc dĩ cười khổ, một thân tu vi thông thiên của mình đều nhờ hệ thống ban cho, về phương pháp tu luyện thực tế hắn hoàn toàn mù tịt, làm sao dạy đồ đệ?

Trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ trầm lãnh phất tay, khẩu khí vẫn

mang theo sự tín nhiệm như tảng đá: "Ý Trẫm đã quyết, tin tưởng khanh!" Hắn lại nhìn về phía Khâu Ngọc Dao, ôn hòa hỏi: "Ngọc Dao, con có nguyện bái Yến Tông sư làm thầy không?" Khâu Ngọc Dao nhất thời có chút hoang mang không biết làm sao.

Khâu Khải Phong bên cạnh vội vàng thấp giọng nhắc nhở: "Ngọc Dao, còn không mau tạ ơn bái sư!" Tuy không phải Bệ hạ đích thân truyền thụ, nhưng Yến Kinh Tuyết là Tông sư đỉnh phong, đã là cao thủ đỉnh tiêm thế gian!

Huống hồ nàng là cận thị của thiên tử, hộ vệ của Quý phi, thân phận há có thể tầm thường?

Có thể bái nhập môn hạ nàng, cũng là cơ duyên trời ban!

Khâu Ngọc Dao trong chớp mắt hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ, lập tức cung kính khấu đầu với Yến Kinh Tuyết: "Đệ tử Khâu Ngọc Dao, bái kiến sư phụ!" Yến Kinh Tuyết nhìn đồ nhi thiên phú dị bẩm, ngoan ngoãn linh lung trước mắt này, giữa đôi mày cũng không khỏi nhiễm một tia vui mừng chân thật.

Có được đồ đệ giỏi như vậy, cũng là phúc duyên của nàng.

"Đứng dậy đi." Yến Kinh Tuyết tay ngọc khẽ nâng, một luồng chân khí tinh thuần nhu hòa tuôn ra, vững vàng nâng Khâu Ngọc Dao dậy.

"Đa tạ sư phụ!" Khâu Ngọc Dao cười ngọt ngào, giọng trong trẻo nói.

Yến Kinh Tuyết gật đầu: "Đợi khi về hoàng thành, vi sư sẽ cẩn thận tra xét căn cốt của con, vì con mà chế định pháp môn tu luyện phù hợp." Khâu Ngọc Dao dùng sức gật đầu: "Đệ tử tuân mệnh!" Nhìn cảnh tượng đại hoan hỉ này, Lâm Tẫn tâm tình thư sướng, đứng dậy phân phó: "Khâu gia chủ, thu thập hành trang, chuẩn bị khởi hành đi."

“Vâng, Bệ hạ!” Khâu Khải Phong cúi mình lĩnh mệnh.

Khâu gia lúc này, đã sớm gia cảnh bốn vách, không còn nhiều tiền của.

Ngoài hắn và con gái, thì chỉ còn lại lão quản gia trung tâm.

Hắn cẩn thận thu thập mấy bộ y phục thay giặt, lại dùng khăn vải cẩn thận bao bọc linh vị người vợ đã khuất, trịnh trọng cất vào hành lý.

Còn về những hàng hóa dưới hành lang, Lâm Tẫn đã phân phó Cẩm Y Vệ áp giải về kinh, tạm coi là nền móng khởi nghiệp của Khâu gia.

Hai cỗ mã xa từ từ rời khỏi Thạch Bình Thành, cuốn lên bụi trần nhàn nhạt.

Trong mã xa mui xanh, Lâm Tẫn nửa tựa trên giường mềm, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu đang sắp xếp lại những sự kiện phức tạp hai ngày qua.

Âm mưu phía sau Cát gia tuy chưa hoàn toàn bại lộ, nhưng thu hoạch chuyến đi này, đã vượt xa dự kiến. `[Đinh!]` Tiếng nhắc nhở trong trẻo đột ngột vang lên trong đầu Lâm Tẫn. `[Chúc mừng Túc chủ tuần thị Thạch Bình Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?]` Lâm Tẫn không hề kinh ngạc.

Cát gia bị diệt, trận pháp bị phá, một nghìn Huyền Giáp Cấm Quân như dòng sắt thép tuần thị Thạch Bình Thành, chưởng khống tự nhiên là trong lẽ thường tình!

“Điểm sáng!” Hắn không chút do dự thầm nói. `[Đinh!]` `[Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Thạch Bình Thành!]` `[Nhận được thưởng: Ốc Thổ Sinh Kim Tán!]` “Hả?” Lâm Tẫn khẽ nhướng lông mày, trong mắt lướt qua vẻ không hiểu: “Chẳng lẽ là

một loại đan phương hi thế nào đó?" Giữa lúc tâm niệm điện chuyển, hắn khẽ lật cổ tay, một tờ giấy da bò ố vàng theo dấu vết thời gian liền xuất hiện trong lòng bàn tay, trên đó chi chít những chữ nhỏ li ti.

Lâm Tẫn ngưng thần đọc kỹ.

Bỗng nhiên, tinh quang trong mắt hắn đại thịnh, ngay cả hai tay cầm giấy cũng vì kích động mà khẽ run rẩy.

Đây đích xác là một tờ phối phương.

Nhưng không phải đan phương, mà là một loại... phân bón!

Lấy phân tươi động vật thối rữa, tro thảo mộc, bột xương, thực vật xanh và bột khoáng thạch đặc biệt, trộn lẫn theo tỉ lệ đặc biệt, rồi qua bí pháp tinh tế xử lý, liền có thể chế thành vật này!

Tỉ lệ phối hợp tinh diệu, ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ dị điều hòa địa khí, thúc đẩy sinh cơ, vượt xa bất kỳ công thức phân bón nông gia nào đương thời.

Trên phương tử càng rõ ràng ghi chú: có hiệu quả thúc đẩy rõ rệt đối với các loại cây trồng dạng củ, rễ củ!

"Ha ha ha!" Lâm Tẫn nắm chặt phối phương, lớn tiếng cười nói: "Trời trợ Trẫm vậy!" Tiếng cười đột ngột khiến Ngô Tranh và Yến Kinh Tuyết ngoài xe cơ bắp tức thì căng cứng, tay đặt lên chuôi kiếm, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét bốn phía, cảnh giác bất kỳ động tĩnh nhỏ nào!

Trong xe, Tô Vãn Tình càng là thân thể run lên.

Nàng lại gần muốn xem vật trong tay hắn, nhưng chỉ cảm thấy chữ nghĩa huyền ảo, không hiểu ý nghĩa.

"Bệ hạ, đây là vật gì?" Nàng tò mò hỏi.

Lâm Tẫn cố nén sự hưng phấn trong lồng ngực, nâng tay khẽ véo

má nàng, chỉ nói hai chữ: "Thần vật!" Giờ khắc này giải thích việc nông nghiệp, đối với nàng vô ích.

Hắn trân trọng cất phối phương đi, tâm triều kích động không thôi, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng kho lương chất đầy khoai tây vàng óng.

Phối phương này một khi được pha chế và sử dụng, nhất định sẽ rút ngắn đáng kể chu kỳ sinh trưởng của khoai tây.

Giả sử kết hợp "hạn bách chi thuật" đã rút ngắn kỳ trưởng thành xuống năm mươi ngày, lại thêm loại phân bón này... một tháng thu hoạch, có lẽ không phải là hư vọng!

Cho dù có tiêu hao chút địa lực, sau khi thu hoạch chỉ cần để đất nghỉ dưỡng hai tháng, liền có thể phục hồi như ban đầu.

Như vậy, một năm hai vụ thậm chí ba vụ khoai tây, bá tánh Đại Uyên triệt để từ biệt ngày đói kém, chỉ còn là chuyện sớm muộn!

Hắn hận không thể lập tức bay về hoàng thành, thẳng đến Vân Bình Sơn.

"Chuyến vi phục Thạch Bình Thành này, thu hoạch... thật phong phú lạ kỳ!" Lâm Tẫn trong lòng cảm thán.

Hắn hoàn toàn không hay biết, ngay lúc này, cách cổng nam Thạch Bình Thành không xa, một cỗ mã xa sang trọng có mái che hoa văn mây đang lẳng lặng dừng bên đường, toàn thân tản ra khí tức tôn quý khiến người ta nín thở.

Mành xe rủ thấp, cảnh tượng bên trong không hiện rõ.

Sưu!

Tiếng xé gió vang lên.

Một bóng người như quỷ mị đáp xuống cạnh xe, cung thân thì

thầm: "Khải bẩm Trưởng lão, Cát gia đã diệt, Khâu gia rời thành, Thạch Bình Thành đã nằm trong sự chưởng khống của triều đình." Tiếng nói dứt, bốn phía tịch tĩnh, chỉ còn tiếng gió lướt qua.

Lâu sau, trong xe mới truyền ra một giọng nói bình đạm và lạnh lẽo: "Ừ, biết rồi." Vệ sĩ nét mặt lộ ra vài phần khó hiểu, thử thăm dò nói: "Trưởng lão, có nên... xuất thủ không?" Trong lúc nói chuyện, chân khí bàng bạc của Tông sư đỉnh phong ẩn ẩn dao động.

Cao thủ đủ sức khai tông lập phái, hùng cứ một phương như thế này, lại cung kính với người trong xe đến vậy!

"Không cần." Giọng nói đạm mạc kia lại vang lên.

Chương 102

Mành xe hé mở một khe nhỏ khó nhận thấy, dường như có ánh mắt xuyên qua, nhìn về Thạch Bình Thành xa xôi, rồi lập tức hạ xuống: "Gia chủ có lệnh, hiện tại không nên xé toang mặt với triều đình, Cát gia cỏn con, bỏ thì bỏ rồi." "Tuân mệnh!" Vệ sĩ không nói nhiều nữa, nhảy lên xe, roi dài vung lên.

Mã xa sang trọng từ từ khởi động, chạy về phía nam.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh gần như không thể nghe thấy thoát ra từ trong xe, mang theo sự lạnh lùng ngàn dặm đóng băng: "Hừ, triều đình... mong các ngươi biết điều một chút, đừng đối địch với thế gia, nếu không..." Hai ngày sau, trước rạng đông.

Lâm Tẫn ngồi trên mã xa mui xanh, cách hoàng thành đã không quá hai mươi dặm.

Đồng thời, trên tàn tích Diệu Pháp Am cách đó hai mươi dặm, một bóng người mặc y phục xám trắng lặng lẽ hiện lên.

Tuy là trang phục của người xuất gia, nhưng trong đôi mắt sâu trũng kia lại cuộn trào sự khắc cốt ngoan lệ và oán độc.

Cây phất trần trong tay nàng tưởng chừng tùy ý vung lên, nhưng cả tòa am đường đổ nát lại phát ra tiếng tụng niệm Phật môn trầm thấp "ong ong", không khí theo đó lan ra từng tầng sóng gợn vô hình.

Một lát sau, hình ảnh sư thái chợt lóe lên, như bóng ma bay đến phía sau am.

Khi chú ý đến nấm mồ đất đơn sơ kia, lửa giận ngút trời ầm ầm bùng phát!

Chân khí cuồng bạo không kiểm soát được quét ra, hóa thành từng

luồng cương phong, trong khoảnh khắc bẻ gãy tất cả cây cối xung quanh, cành lá bay tán loạn như mưa.

"Giết đồ nhi của ta!

Các ngươi...

đều phải đền mạng!" Nàng phát ra một tiếng thét chói tai thê lương.

Ngón tay khô gầy nhanh chóng bấm quyết trước ngực, miệng lẩm bẩm niệm chú, kinh văn khó hiểu mang theo hận ý vô biên tuôn ra.

Rất lâu sau, đôi mắt ngoan lệ của sư thái chợt khóa chặt phương đông, sát ý lạnh lẽo ngưng tụ như thực chất: "Hử?!" Khuôn mặt khô héo của nàng dường như lại tái nhợt thêm vài phần, khóe môi thậm chí rỉ ra một vệt máu cực nhạt.

Phật môn cấm thuật này, cưỡng ép lấy khí cơ cuối cùng của người đã chết, cái giá phải trả chính là tinh nguyên đại tổn!

Nàng đã dùng cái giá cực lớn để thi triển thuật này, cuối cùng khóa chặt mục tiêu, chính là trung tâm quyền lực của Đại Uyên: Hoàng thành!

Nàng cưỡng chế cơn giận dữ và sát tâm đang cuộn trào, thân hình lại lần nữa mơ hồ, chỉ còn lại một câu nói mang đầy máu tanh bay lượn trong gió lạnh rạng đông: "Giết đệ tử Phật môn ta, dẫu là cửu ngũ chi tôn... bần ni cũng nhất định bắt ngươi huyết trái huyết thường!" Trời dần sáng.

Gió sớm mang theo hơi lạnh thấu xương.

Trong mã xa, Lâm Tẫn chợt có điều nghi hoặc trong lòng, vén rèm xe nhìn ra ngoài khoảng không hoang dã trầm mặc, kiếm mày khóa chặt.

Một cảm giác bất an khó nói thành lời, khiến người ta kinh sợ, không báo trước đã quấn lấy hắn.

"Ngô Tranh." "Thần tại!" "Cách hoàng thành còn bao xa?" "Hồi Bệ hạ, đã đến ngoại thành rồi." Lâm Tẫn ngẩng mắt nhìn, đường nét hoàng thành nguy nga trong ánh sáng mờ ảo của buổi sớm đã có thể phân biệt rõ ràng.

"Trực tiếp hồi cung..." Hắn trầm giọng hạ lệnh.

Lời còn chưa dứt – Oanh!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, khủng bố chấn liệt trời xanh, đột nhiên từ phương hướng hoàng thành bùng nổ!

Âm thanh vang dội như bài sơn đảo hải quét đến, dù cách xa ngàn mét, vẫn khiến người ta màng tai đau nhức, tâm thần kịch chấn!

Lâm Tẫn chợt đứng dậy, trong long mục hàn quang bùng lên, đế vương chi nộ cuồn cuộn bạo phát: "Tiểu nhân phương nào!

Dám phạm cung khuyết của Trẫm!

Tìm chết!!!" Trên không hoàng cung.

Sư thái mặc y phục xám trắng tay cầm phất trần, lơ lửng giữa không trung.

Toàn thân bùng phát ra uy áp kinh người khiến người ta nghẹt thở, như sóng dữ cuồn cuộn quét tứ phương!

Phía dưới!

Lăng Hồng một gối quỳ xuống đất, một tay ghì chặt lồng ngực đang phập phồng kịch liệt, vết máu đỏ tươi bên môi trông thật ghê người.

Hắn siết chặt Tú Xuân Đao, ngẩng đầu giận dữ nhìn bóng người trên không, trong mắt cuồn cuộn sự kinh hãi khó tin và quyết tuyệt

ngọc thạch câu phần!

Một chiêu!

Chỉ một chiêu này thôi!

Hắn đường đường là Đại tông sư đỉnh phong cảnh giới, lại ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi!

Không chỉ lập tức bị thương, chân khí bàng bạc trong cơ thể càng bị đánh cho long trời lở đất, gần như mất kiểm soát!

Nếu không phải Vương Cao kịp thời thi triển Pháp Ấn Thiết Lệnh, ngưng tụ ra hộ tráo phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ thay hắn đỡ lấy một đòn trí mạng, giờ khắc này hắn đã sớm mệnh tang tại chỗ!

"Lăng Chỉ huy sứ, thương thế thế nào?" Vương Cao mặt trầm như nước, giữa đôi mày là sự ngưng trọng và lo lắng không thể xóa nhòa, thấp giọng hỏi.

Lăng Hồng đưa tay mạnh mẽ lau đi vết máu ở khóe miệng, gắng gượng vận một ngụm chân khí chậm rãi đứng dậy, nghiến răng nói: "Không sao!" Hắn ánh mắt như điện, vững vàng khóa chặt bóng người đang không ngừng công kích ngoài màn sáng, trong lòng nặng trĩu như núi.

"Vương đại nhân." Giọng Lăng Hồng mang theo một tia khản đặc khó nhận thấy: "Còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Đối phương chính là võ giả cảnh giới Bán Thần.

Một khi bình chướng vỡ tan, cả hoàng cung, sẽ không ai có thể cản được phong mang của ả!

Vương Cao nhìn Pháp Ấn Thiết Lệnh trong tay quang mang dần ảm đạm, trầm giọng nói: "E rằng... khó mà duy trì!

Nhưng, vẫn còn cơ hội kích phát lần cuối cùng!" Lăng Hồng kiếm

mày khóa chặt.

Trong đầu nhanh chóng suy diễn đủ loại đối sách, nhưng đều là tử cục.

Ngay lúc này, "Lăng Chỉ huy sứ!" Triệu Phổ tiến lên nửa bước, trong tay siết chặt một tấm phù triện ám kim, trong mắt lệ mang lóe động: "Khi bình chướng vỡ, ngươi ta liên thủ!" Thiên Cương Kiếm Sát Phù!

Sau khi kích phát có thể bạo phát ra một kiếm khí hủy diệt mang toàn lực của Đại tông sư đỉnh phong.

Hai vị Đại tông sư đỉnh phong liên thủ, dù không thể lay chuyển căn bản của Bán Thần, cũng đủ để khiến ả phân tâm trong chốc lát.

Hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có liều chết kéo dài, kỳ vọng Hoàng đế Bệ hạ kịp thời trở về!

"Được!" Lăng Hồng nặng nề gật đầu, chân khí toàn thân lại lần nữa cuộn trào.

Ông— Thời gian trôi qua, sóng gợn trên bề mặt bình chướng càng lúc càng yếu ớt, quang mang gần như tắt lịm.

Sư thái thấy vậy, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh lẽo khinh miệt: "Loài kiến hôi không biết sống chết!" Lời còn chưa dứt, phất trần như tiên phạt từ trời cao hùng hồn giáng xuống!

Oanh!

Một ấn pháp Phật môn ngưng luyện đến cực hạn, khắc họa phạm văn thần bí cùng kim quang chói lọi trong khoảnh khắc thành hình, mang theo khí tức hủy diệt nghiền nát vạn vật, mạnh mẽ giáng xuống!

Cát Sát!

Tiếng vỡ nát chói tai vang lên.

Bình chướng do Pháp Ấn Thiết Lệnh chống đỡ ứng tiếng mà tan rã, hóa thành vô số đốm sáng giữa trời mà tiêu tán!

"Chính là lúc này!" Triệu Phổ quát lớn!

Trong mắt Lăng Hồng tơ máu chằng chịt, Tú Xuân Đao phát ra tiếng kêu chiến vang dội, cổ tay hắn mạnh mẽ run lên!

Thôi phát tất cả tu vi cả đời, đao cương hùng bá xé rách trời không, thấm đẫm sát ý quyết tử vọt lên cao!

Xoẹt!

Gần như đồng thời, Triệu Phổ bóp nát phù triện trong tay!

Kiếm minh liệt không!

Một luồng kiếm khí sắc bén không gì sánh được, dường như muốn xuyên thủng hư không, đột nhiên bùng phát, cùng đao cương hùng bá kia ầm ầm giao dung!

Đao kiếm hợp lưu!

Hóa thành một dòng hồng lưu thiêu hủy trời xanh, cuồng bạo va chạm vào kim ấn đang trấn áp xuống kia!

Oanh Long!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa quét ngang hoàng cung!

Sóng khí cuồng bạo có thể nhìn thấy bằng mắt thường như sóng thần cuồn cuộn, điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

"Ách a!" Vương Cao không có tu vi đón đầu xung kích, như bị búa tạ giáng mạnh, cả người bị hất bay ra ngoài, Pháp Ấn Thiết Lệnh trong tay tuột ra rơi xuống!

Hắn mắt muốn nứt ra, bất chấp trọng thương, liều chết lao về phía thiết lệnh rơi xuống!

“Hừ!

Giãy giụa trong tuyệt vọng!” Sư thái há dung hắn toại nguyện?

Chương 103

Bình chướng trước mắt đã phá, mà ấn pháp lại miễn cưỡng bị lực đao kiếm hợp kích đỡ được, trong mắt nàng sát ý càng thịnh!

Phất trần vung nhanh, chân khí hùng hậu hơn điên cuồng rót vào ấn pháp!

Ông!

Tiếng tụng niệm Phật môn đột nhiên cao vút, hoảng như tận thế thẩm phán!

Phật uy bạo trướng, áp lực khủng bố cuồn cuộn không thể chống cự như núi thực chất, ầm ầm đổ xuống!

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Lăng Hồng, Triệu Phổ, Vương Cao ba người đồng thời như chịu trọng kích, máu tươi phun ra xối xả, sắc mặt trong chốc lát trắng bệch như giấy!

Nếu không phải Lăng Hồng và Triệu Phổ liều chết đỡ trước thân Vương Cao, vị Lại bộ thượng thư này e rằng đã bị nghiền thành một đoàn huyết vụ!

"Chết đi!" Sát ý của sư thái đã quyết, uy áp lại lần nữa tăng gấp bội, không khí cũng dường như ngưng đọng!

Ba người chỉ cảm thấy gân cốt muốn nứt, ngay cả động một ngón tay cũng khó khăn vạn phần!

Vành mắt Triệu Phổ trừng đến mức gần như muốn nứt ra, dốc hết

toàn lực muốn từ trong ngực lại rút ra một tấm phù triện nữa...

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người cận kề tuyệt cảnh này, một tiếng long ngâm như xuyên qua thời không vạn cổ, ẩn chứa vô tận uy nghiêm cùng phẫn nộ đốt trời, như sấm sét vang vọng khắp cửu thiên thập địa!

"Ni cô cỏn con, dám làm thương thần tử của Trẫm!

Tìm chết!" Âm thanh vang dội như sấm, chấn động cả hoàng cung run rẩy!

Lăng Hồng và những người khác tâm đầu kịch chấn, cuồng hỉ trong khoảnh khắc dâng lên trong mắt!

Chỉ thấy một thân ảnh, mặt đeo mặt nạ ám kim, một tay chắp sau lưng, lặng lẽ đứng trên mây!

Long uy ngút trời phát ra từ toàn thân hắn, dường như chấp chưởng cả phương thiên địa càn khôn này, khiến phong vân cũng vì thế mà biến sắc!

"Lục địa thần tiên?!

Không thể nào!" Đồng tử sư thái chợt co rút thành đầu kim, kinh hãi thốt lên!

Nàng ta bế quan quanh năm, không hỏi thế sự, nào ngờ hoàng cung Đại Uyên lại ẩn giấu tồn tại như vậy!

Kinh ngạc chỉ trong một khoảnh khắc, bản năng cầu sinh đã lấn át tất cả!

Sư thái không chút do dự, phất trần vung lên, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, toan bỏ chạy!

Bán Thần trước mặt Lục địa thần tiên, có khác gì kiến hôi?

"Cung khuyết của Trẫm, há là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn

đi thì đi sao?!" Giọng Lâm Tẫn dưới mặt nạ lạnh lẽo thấu xương, mang theo sự lãnh đạm của kẻ chúa tể sinh tử.

Hắn chậm rãi nâng tay, khẽ nắm lại vào hư không – Ông!

Không gian trăm trượng quanh đó tức thì ngưng cố.

Tựa như bị đóng băng trong huyền băng vô hình, ngay cả luồng không khí cũng hoàn toàn đình trệ!

Đồng thời, Lâm Tẫn tâm niệm điện chuyển.

Triều đình và Phật môn vốn không có thâm thù.

Liên quan duy nhất... chính là tên nghiệt chướng Tần Tung cấu kết Diệu Pháp!

Nhật ký của Diệu Pháp từng đề cập, y bái một vị sư tôn, tu vi tiến triển thần tốc...

Xem ra, lão ni cô trước mắt này, chính là sư tôn của Diệu Pháp!

Quả là một con mèo tốt, tiếc là bị đồ đệ ngu xuẩn kia liên lụy!

Mặt khác.

Sư thái thân hãm trong lồng giam, kinh hãi tột cùng!

Nàng ta oán độc trừng mắt nhìn Lâm Tẫn, nhưng đột nhiên cảm thấy một luồng xung kích tinh thần mạnh mẽ không thể kháng cự, trực tiếp đâm sâu vào linh hồn!

"Ách!" Nàng ta khẽ rên một tiếng, không dám chậm trễ.

Miệng nhanh chóng tụng niệm chân ngôn Phật môn, từng đạo kim quang tuôn ra từ trong cơ thể, miễn cưỡng xua tán cơn đau kịch liệt trong thức hải.

Ngay sau đó, hai tay nàng kết ấn, phất trần quang hoa đại phóng, vô số kinh văn màu vàng lưu chuyển tuôn ra, cấu trúc quanh thân thành

một tòa kim chung hộ thể cương tráo kiên cố vô cùng.

"Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Dưới mặt nạ Lâm Tẫn truyền ra một tiếng thì thầm khinh miệt.

Hắn cổ tay nhẹ nhàng vung lên, một thanh cự kiếm toàn thân vàng kim, quanh quẩn mấy đạo hư ảnh thần long uy nghiêm, hiện hóa giữa không trung!

Mũi kiếm xa xa chỉ xuống, bạo liệt chém xuống!

Hống!!!

Tiếng long ngâm chấn động hoàn vũ gào thét vang lên!

Long uy hạo hãn như trời nghiêng bao trùm toàn bộ hoàng thành, vô số sinh linh không thể khống chế mà quỳ rạp xuống bái lạy!

Đạo kiếm khí hoàng hoàng mang theo hư ảnh thần long kia, quán xuyên trời xanh, với tốc độ siêu việt lôi đình, trực tiếp chém thẳng vào kim chung hộ tráo của sư thái!

Oanh!!!

Tiếng nổ chấn động tai, xé rách trường không!

Sóng khí khủng bố như thủy triều diệt thế, quét tứ phương.

Lâm Tẫn tay áo vung nhanh, sức mạnh cuồn cuộn quét ra, xua tán làn sóng xung kích hủy diệt, bảo vệ những người vô tội xung quanh.

Khói bụi tan đi.

Trên không trung đã không còn thấy bóng dáng sư thái kia, chỉ có từng giọt máu tươi không ngừng rơi xuống đất.

Cùng rơi xuống còn có cây phất trần đứt gãy tàn tạ.

Lâm Tẫn kiếm mày khóa chặt, ánh mắt như điện, xuyên thấu hư không, thấp giọng tự nhủ: "Phật môn?

A...

Cũng có vài phần môn đạo!" Một kích vừa rồi, dẫu là Lục địa thần tiên cùng cảnh giới, cũng tuyệt khó toàn thân mà thoát.

Lão ni cô kia lại có thể cứng rắn đỡ một kích rồi thành công trốn thoát, quả thực nằm ngoài dự liệu của Lâm Tẫn.

Bí pháp Phật môn, quả thực có chỗ kinh người!

Hắn thân hình nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn ba người sắc mặt trắng bệch trước mặt.

Cổ tay khẽ lật, chân khí hùng hậu tinh thuần truyền vào cơ thể ba người, hơi bình phục khí huyết đang cuộn trào của bọn họ.

"Thương thế thế nào?" "Thần đẳng đa tạ Thái Thượng Hoàng cứu mạng chi ân!" Ba người đồng thanh quỳ bái.

Để che giấu thân phận, vẫn xưng là Thái Thượng Hoàng.

Lâm Tẫn phất tay ý bảo miễn lễ, xoay người bước vào Ngự Thư Phòng, ba người theo sát phía sau.

Triệt đi Vô Tướng Long Ẩn.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, giọng nói lạnh lẽo: "Có người nào khác thương vong không?" Lăng Hồng tiến lên nửa bước, cung thân nói: "Hồi Bệ hạ, không có." Lão ni cô kia vừa hiện thân, hắn liền cầm đao nghênh chiến.

Tuy một chiêu bị thương, nhưng Vương Cao kịp thời thúc đẩy Pháp Ấn Thiết Lệnh, bố trí bình chướng, cho nên không làm thương tổn người khác.

Lâm Tẫn gật đầu, ánh mắt chuyển sang Vương Cao đang kinh hồn chưa định một bên: "Vương ái khanh, Pháp Ấn Thiết Lệnh giao cho Trẫm." Vương Cao không dám chậm trễ, cung kính dâng lên lệnh bài.

Lâm Tẫn tiếp lấy, chân khí hùng hậu từ từ rót vào, khôi phục số lần phòng ngự bình chướng có thể thúc đẩy bên trong, rồi trả lại Vương Cao.

"Triệu ái khanh, Vương ái khanh, hãy về phủ nghỉ dưỡng, Trẫm sẽ phái ngự y đến liệu thương cho các khanh." Hai người nhìn nhau, cung kính hành lễ: "Tạ Bệ hạ long ân, thần đẳng cáo lui." Bệ hạ đã về triều, quả thật không có lý do gì để bọn họ lưu lại.

Đợi hai người rời đi, Lâm Tẫn thần sắc vẫn ngưng trọng.

Ý niệm khẽ động, Tàng Binh Giới mở ra, mấy nghìn Cẩm Y Vệ vô thanh vô tức xuất hiện tại quảng trường ngoài điện.

Khí tức túc sát lẫm liệt hội tụ của các võ giả thất phẩm, trong khoảnh khắc bị Lăng Hồng cảm tri, khiến hắn khẽ nhướng mày, trong mắt lướt qua vẻ kinh hãi.

"Những người này giao cho khanh." Lâm Tẫn ngữ khí băng hàn: "Bất kể giá nào, tra rõ lai lịch lão ni cô kia!" Hắn hơi dừng lại, bổ sung: "Bắt đầu tra từ Diệu Pháp!" Diệu Pháp thân là đồ đệ của lão ni cô kia, dù đã xuống hoàng tuyền, xuất thân Diệu Pháp Am của ả nhất định sẽ lưu lại dấu vết.

Dám ở cấm địa hoàng cung làm càn, bất luận lão ni cô này có địa vị tôn sùng đến đâu trong Phật môn, cũng đều phải chết!

Chương 104

Uy nghiêm triều đình, không dung tiết độc!

"Thần, tuân chỉ!" Lăng Hồng một gối quỳ xuống đất, mạnh mẽ lĩnh mệnh!

Đang định xoay người, chợt lại nhớ ra một chuyện, sắc mặt quái dị, quay người ôm quyền nói: "Bệ hạ, chuyện Ẩn Nguyệt Sơn Trang..." Lâm Tẫn mắt sáng lên!

Suýt chút nữa bị lão ni cô kia làm rối loạn tâm trí, quên mất chuyện quan trọng này.

"Sau khi kết giới phá, tình hình thế nào?" Lâm Tẫn hỏi.

Lăng Hồng chau mày, giọng trầm thấp: "Hồi Bệ hạ, thần phá vỡ kết giới Ẩn Nguyệt Sơn Trang, bên trong tràn ngập mùi thuốc gay mũi, ẩn hiện độc tố nhàn nhạt lan tỏa." Hắn dừng lại một chút: "Trong điện có một dược trì khổng lồ, xung quanh trì thi hài khắp nơi, chỉ ngâm một người..." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Người sống?" "Là người sống!" Lăng Hồng khẳng định: "Chỉ là... nàng ta dường như đã mất trí nhớ, thần đã đưa về rồi." "Người ở đâu?

Trẫm muốn gặp!" Lâm Tẫn chợt đứng dậy.

Ẩn Nguyệt Sơn Trang là nơi Tần Tung nuôi dưỡng nữ tử mật thám, thâm nhập giang hồ tông môn.

Người có thể được kết giới mạnh mẽ thủ hộ, ngâm trong dược trì, tuyệt đối không phải tầm thường!

Dưới sự dẫn dắt của Lăng Hồng, hai người đến một thiên điện ở ngoại vi hoàng cung.

Lăng Hồng đẩy cửa bước vào.

Chưa đợi Lâm Tẫn nhìn rõ, một bóng đen đã với tốc độ kinh người lao về phía Lăng Hồng!

"Cẩn thận!" Lâm Tẫn uy áp chợt phóng ra, ý muốn ngăn cản.

Lăng Hồng nghiêng người đỡ, vội nói: "Bệ hạ bớt giận!

Nàng ta không có ác ý!" Lâm Tẫn nghe vậy thu tay, đôi mắt hơi híp lại, thẩm thị bóng người đang nép chặt trong lòng Lăng Hồng.

Nữ tử thân hình uyển chuyển, dung nhan tuyệt mỹ, mái tóc dài hơi ánh tím đặc biệt bắt mắt.

Càng khiến hắn ngạc nhiên là, làn da của nữ tử này trắng bệch khác thường, uyển như thi hài chôn dưới đất đã lâu, toát ra một vẻ dị dạng phi sinh phi tử.

"Chính là người này?" Lâm Tẫn hỏi.

Lăng Hồng nhẹ nhàng vỗ lưng nữ tử trong lòng an ủi, đáp: "Hồi Bệ hạ, chính là nàng!" Hắn đặt tay lên vai nữ tử, ý bảo nàng bình tĩnh: "Thần cứu nàng từ trong dược trì ngâm mình trần truồng ra, nàng liền tự coi thần như người thân nhất..." Sự dựa dẫm nồng đậm không tan trong mắt nữ tử đã chứng thực lời hắn.

Lâm Tẫn tiến lên một bước, ôn thanh hỏi: "Ngươi, tên là gì?" Nữ tử ngẩng mắt nhìn Lâm Tẫn, sâu trong đôi mắt đẹp, u lục sắc quang mang chợt lóe lên rồi biến mất, khiến người ta kinh sợ.

Trên dung nhan tuyệt mỹ kia, chỉ có sự thanh lãnh cự tuyệt ngàn dặm, như thể cách biệt với thế gian bên ngoài.

Đối với lời Lâm Tẫn hỏi, nàng ta làm như không nghe thấy, ánh mắt vẫn trống rỗng dừng lại trong hư không.

"Bệ hạ hỏi ngươi đó, mau trả lời đi." Lăng Hồng ở một bên khẽ nói.

Nữ tử nhìn Lăng Hồng, khóe môi khẽ động, không chút gợn sóng thốt ra hai chữ: "Tử Linh." Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch: "Lăng Hồng, xem ra nàng ta lại rất nghe lời khanh." Phốc thông!

Lăng Hồng thân thể đột nhiên quỳ xuống, kinh hoàng nói: "Bệ hạ bớt giận!

Có lẽ do thần cứu tính mạng nàng, nàng mới dựa dẫm thần như vậy..." Thân là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, hắn thâm am cung cấm kỵ.

Hoàng đế hỏi mà không đáp, lại nghe lệnh người khác, đây là đại kỵ!

Gần như đồng thời!

Đôi mắt mơ màng của Tử Linh lưu chuyển giữa Lăng Hồng đang quỳ và Lâm Tẫn đang đứng, dường như có điều gì đó chợt hiểu ra.

Một luồng chân khí bàng bạc từ trong cơ thể nàng ta bạo phát không kiểm soát, trong khoảnh khắc tăng vọt đến Tông sư đỉnh phong, thậm chí ẩn ẩn chạm đến ngưỡng cửa Đại tông sư!

Sát ý lạnh lẽo, như thủy triều dũng mãnh về phía Lâm Tẫn!

Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên vài phần hứng thú.

Thể chất nữ tử này sao lại quỷ dị đến vậy?

Khi chưa lộ phong mang, khí tức nội liễm như đá cứng cây khô, ngay cả linh giác Lục địa thần tiên của Trẫm cũng suýt chút nữa bị lừa qua!

"Tử Linh!

Không được vô lễ!" Lăng Hồng vội kéo tay nàng, thấp giọng quát.

Lời dứt, chân khí quanh thân Tử Linh chợt thu liễm, sát ý tiêu tán, dường như chưa từng xuất hiện.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng: “Bình thân đi, Trẫm không có ý gì khác.” “Tạ Bệ hạ.” Lăng Hồng đứng dậy.

“Thân phận nàng ta, có manh mối nào không?” “Hồi Bệ hạ, thần đã phái người điều tra kỹ, tạm thời chưa có kết quả.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Quan sát tình trạng nữ tử này, ký ức e rằng đã tàn khuyết.

Thân phận thật sự của nàng ta?

Có liên quan đến Tần Tung không?

Đều thành một mớ bòng bong!

Trầm ngâm một lát, Lâm Tẫn nói: “Trước khi thân phận chưa rõ, không thể để nàng ta đi lung tung, do khanh phụ trách trông coi.” Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Tẫn dần khuất xa, trong mắt sắc bén của Lăng Hồng hiếm khi lộ ra một tia nhu hòa, hắn đưa tay khẽ vuốt mái tóc ánh tím kỳ dị của Tử Linh: “Không sao rồi.” Tử Linh nâng đôi mắt thuần khiết gần như yêu dị kia lên, không chớp mắt nhìn Lăng Hồng.

Sau vài hơi thở trầm tịch, nàng khẽ nhíu mày gần như không thể nhận thấy, khóe môi khẽ mở, giọng nói không chút gợn sóng thốt ra mấy chữ: “Ngươi, bị thương rồi.” Lăng Hồng vô thức nở một nụ cười nhàn nhạt, vừa chuẩn bị mở miệng, lại thấy bàn tay Tử Linh đã lặng lẽ nâng lên, nhẹ nhàng đặt trên lồng ngực hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một luồng lục mang u lãnh quỷ dị từ lòng bàn tay nàng lặng lẽ lan tỏa, từng sợi từng sợi xâm nhập vào cơ thể Lăng Hồng.

Giữa điện quang thạch hỏa!

Một luồng ấm áp khó nói thành lời, bao bọc sinh cơ dồi dào dũng

mãnh ập đến!

Những kinh mạch bị tổn thương tắc nghẽn của hắn, lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà được rửa sạch, tu phục, tái tạo!

Khí thế tấn mãnh không gì sánh được, vượt xa bất kỳ linh đan diệu dược nào!

"Chuyện này...?!" Lăng Hồng đồng tử chợt co rút, toàn thân kịch chấn!

Một trận sóng dữ chưa từng có hung hăng vỗ đập tâm thần hắn!

Lực chữa trị phi thường như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy!

Lâm Tẫn không hề hay biết tình hình nơi đây.

Trở về Ngự Thư Phòng, lòng hắn suy nghĩ miên man.

Hắn mơ hồ có một loại trực giác, thể chất nữ tử này phi thường không giống người thường!

Lại có thể ẩn giấu chân khí đến mức ngay cả Lục địa thần tiên cũng khó mà phát giác!

Nếu là thích khách, quả thực phòng không thể phòng!

"Xem ra, chỉ còn cách chờ Cẩm Y Vệ điều tra thôi..." Lâm Tẫn thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Ngay lúc này— Tiếng nhắc nhở hệ thống trong trẻo dễ nghe, không chút báo trước vang lên trong não hắn! `[Đinh!]` `[Chúc mừng Túc chủ tuần thị Thương Hà Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?]` "Thương Hà Thành?" Lâm Tẫn hơi sững sờ.

Sau khi hồi tưởng, Trẫm mới nhớ ra Thương Hà Thành dưới chân

Lưu Vân Kiếm Tông bùng phát ôn dịch.

Trẫm khi đó đã phong Ngụy Cảnh Nhiên làm Bách hộ Cẩm Y Vệ, ra lệnh y dẫn một trăm Cẩm Y Vệ và hai thái y đến cứu chữa.

Vì Hệ thống đã nhắc nhở, vậy có nghĩa là ôn dịch ở Thương Hà Thành đã được tiêu trừ triệt để, bao gồm cả các quan viên có liên quan, chắc hẳn cũng đã bị Ngụy Cảnh Nhiên túc thanh!

"Tiểu tử này làm việc cũng nhanh nhẹn đấy chứ!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Ngay lập tức dứt bỏ tạp niệm, Trẫm thầm niệm: "Điểm sáng!" [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ đã thành công điểm sáng đồ giám: Thương Hà Thành!] [Nhận được phần thưởng: Tố Hồn U Đàm Hoa!] "Thứ quái quỷ gì thế này?" Âm thanh nhắc nhở của Hệ thống vừa dứt, Lâm Tẫn đã vô thức thốt lên kinh ngạc.

Thương Hà Thành tuy không phải đại thành, nhưng chí ít cũng là một tòa thành trì, phần thưởng lại chỉ là một đóa hoa?

Phải biết.

Tam Thông huyện thành còn có một chi Thiên Nhân Huyền Giáp Quân, Thạch Bình Thành cũng nhận được phương thuốc có thể sử dụng lâu dài.

Đến lượt Thương Hà Thành, lại keo kiệt như vậy?

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn khẽ động ý niệm, muốn lấy đóa "Tố Hồn U Đàm Hoa" ra xem xét kỹ càng, rốt cuộc là kỳ hoa bậc nào mà có thể sánh ngang công lao một tòa thành!

Nhưng, lòng bàn tay Trẫm vẫn trống rỗng!

Chương 105

[Đinh!] [Cảnh cáo: Tố Hồn U Đàm Hoa sau khi tiếp xúc với không khí, trong vòng một nén hương sẽ suy bại tan rã, có xác nhận lấy ra không?] Lâm Trẫn trong lòng giật mình, quả quyết gạt bỏ ý niệm!

Loài hoa này đặc biệt như vậy, chắc chắn không phải vật phàm.

Ý thức Trẫm chìm vào Tàng Binh Giới, ngưng đọng trên một đóa hoa yêu dị đang lẳng lặng lơ lửng giữa không trung ở một góc!

Hình dáng như hoa lan u tịch, nhưng cánh hoa lại nửa trong suốt màu đen huyền, viền hoa lưu chuyển ánh sáng lam điện sâu thẳm, nhụy hoa thì là một chùm ánh sáng lay động, tựa như những điểm sáng bạc kết tinh.

Cả đóa hoa tản mát ra một loại khí tức kỳ lạ, gần như hư vô.

Lạnh lẽo mà tĩnh lặng, tựa hồ có thể xoa dịu sự xao động của linh hồn, lại ẩn ẩn toát ra khả năng điều hòa âm dương, làm dịu đi những vận luật hỗn loạn.

Lâm Trẫn chỉ đứng nhìn từ xa, không dám chạm vào.

Đóa hoa này yếu ớt như vậy, chạm vào e rằng cũng không ổn.

"Thống tử, đóa hoa này rốt cuộc có tác dụng gì?" Lâm Trẫn hỏi.

Đáng tiếc, Hệ thống lần này lại im lặng không nói, khiến Trẫm càng thêm khó hiểu.

Lâm Trẫn ngồi trên long ỷ, ngón tay vô thức vuốt cằm, hàng lông mày kiếm cau chặt.

Căn cứ vào sự hiểu biết của Trẫm về Hệ thống, mỗi lần phần thưởng đều mang lại lợi ích lớn cho cục diện hiện tại.

Nhưng đóa "Tố Hồn U Đàm Hoa" lần này, lại khiến Trẫm không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ...

Trẫm đã bỏ sót điều gì quan trọng?

"Bệ hạ." Hải công công rón rén bước tới, khom người bẩm báo: "Ngô thống lĩnh cầu kiến!" Lâm Tẫn tĩnh tâm lại: "Tuyên!" Trẫm dừng một chút, rồi bổ sung: "Ngoài ra, truyền Mạnh Thư Vũ đến gặp Trẫm!" "Tuân chỉ." Hải công công lĩnh mệnh lui xuống.

Không lâu sau.

Ngô Tranh cùng những người khác bước vào Ngự Thư Phòng, một gối quỳ xuống: "Khấu kiến Bệ hạ!" Khâu Khải Phong hơi hoảng sợ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh, nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Trước đây y nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Có một ngày, mình lại có thể bước vào những nơi trọng yếu như Ngự Thư Phòng của hoàng cung!

Lâm Tẫn phất tay ý bảo miễn lễ.

Trẫm để Yến Kinh Tuyết và Thanh Ninh đưa Tô Vãn Tình về Khôn Ninh Cung nghỉ ngơi trước.

Mấy ngày nay bôn ba, đối với nàng không có chút tu vi nào, lại còn đang mang thai, quả thực là mệt mỏi.

Ngay sau đó.

Lâm Tẫn nhìn về phía Khâu Khải Phong, thẳng thắn nói: "Khâu gia chủ, đã vào kinh, ngươi có kế hoạch chi tiết nào chưa?" Khâu Khải Phong cố nén sự hưng phấn trong lòng, ánh mắt tinh quang lóe lên, chắp tay nói: "Hồi Bệ hạ, thảo dân đã suy nghĩ mấy ngày, quả

thực có phương án sơ bộ!" Lâm Tẫn hứng thú: "Nói rõ hơn xem." Khâu Khải Phong thần sắc nghiêm túc: "Việc cấp bách là ổn định các sản nghiệp hiện có, cần tuyển phái người đáng tin cậy vào các vị trí cốt lõi của sản nghiệp, đặc biệt là phòng kế toán!" "Thông báo cho mọi người, việc kinh doanh như cũ, lương bổng vẫn phát, chuyện cũ bỏ qua, chỉ cần an tâm làm việc là được!" Y dừng một chút, tiếp tục nói: "Trọng điểm của trọng điểm là Lãm Nguyệt Các, thảo dân kiến nghị tạm ngừng kinh doanh, đóng cửa sửa chữa, chuyển đổi thành nhã tập hội quán, trọng nghệ khinh sắc!" "Với mức lương cao mời nhạc sư, vũ sư, danh sĩ văn nhân, tiến hành bồi huấn cầm kỳ thư họa cho các cô nương.

Sau này có thể thiết lập thi hội, cầm hội, triển lãm thư họa, nâng cao đẳng cấp." "Tuy làm như vậy sẽ mất đi một phần khách làng chơi, nhưng xét về lâu dài, lại có thể thu hút những khách hàng có tầng lớp cao hơn, hình thức lợi nhuận cũng có thể nâng cao hơn nữa." "Còn về sòng bạc….." "Sòng bạc không cần!" Hàn quang trong mắt Lâm Tẫn lóe lên, Trẫm dứt khoát nói: "Tất cả sòng bạc, lập tức đóng cửa, vĩnh viễn bãi bỏ!" Là một người hiện đại, Lâm Tẫn quá rõ bộ mặt nanh ác của con mãnh thú nuốt người mang tên sòng bạc!

Lợi nhuận cuồn cuộn trông có vẻ hấp dẫn kia, phía sau là vô số huyết lệ của những gia đình khuynh gia bại sản, là tiếng than khóc thê ly tử tán, là vực sâu chất chồng vô số hài cốt trắng!

Trẫm thà từ bỏ lợi nhuận khổng lồ dễ dàng đạt được này, cũng muốn nhổ tận gốc, triệt để tiêu trừ độc hại này!

Khâu Khải Phong dường như đã lường trước điều này, không hề kinh ngạc, chỉ trầm ổn gật đầu: "Vâng, còn về tửu lâu, thì cần thống nhất tiêu chuẩn, tối ưu hóa món ăn và dịch vụ, hạ giá thành nâng cao hiệu quả." "Cuối cùng....." Y tổng kết: "Cần định kỳ kiểm tra sổ sách các sản nghiệp, tất cả lợi nhuận đều do Bệ hạ định đoạt!

Khâu gia chỉ nhận thù lao do Bệ hạ chuẩn y.” Lời vừa dứt.

Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên vành chén trà, vẻ mặt hài lòng lộ rõ.

Khâu gia quả không hổ từng có vọng tranh vào hàng thập đại thế gia.

Cái tài kinh doanh của Khâu Khải Phong này, quả nhiên phi phàm!

Phương án tuy giản lược, nhưng lại nắm trúng trọng yếu!

“Tốt!” Lâm Tẫn khẽ búng ngón tay một cái: “Giao cho ngươi, Trẫm yên tâm!” Khâu Khải Phong vội vàng tạ ơn, sau đó trên mặt lộ ra một tia khó xử: “Bệ hạ, thảo dân còn có một việc cần Bệ hạ giúp đỡ.” “Nói đi!” “Trong tay thảo dân, thực sự thiếu nhân lực đắc lực!” Khâu Khải Phong thẳng thắn nói.

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, khóe môi cong lên một nụ cười: “Chuyện này, Trẫm sẽ giải quyết cho ngươi!” Đúng lúc này.

Hải công công khom người bẩm báo: “Bệ hạ, Hộ Bộ Thị Lang Mạnh Thư Vũ đã đợi chỉ ngoài điện.” “Tuyên!” Lâm Tẫn đáp.

Mạnh Thư Vũ nhanh chóng bước vào, cấp tốc quét mắt nhìn một vòng những người có mặt, mang theo chút nghi hoặc, cung kính quỳ bái: “Thần Mạnh Thư Vũ, phụng chỉ yết kiến!” “Miễn lễ.” Lâm Tẫn phất tay ý bảo y đứng dậy, rồi giới thiệu: “Vị này là Khâu gia chủ, Trẫm đã giao toàn bộ sản nghiệp Tần Tung để lại cho Khâu gia chủ chỉnh đốn kinh doanh, Hộ Bộ của ngươi cần toàn lực phối hợp, tuyển phái người tinh cán, đáng tin cậy, nghe theo Khâu gia chủ điều khiển!” Điều mà Khâu Khải Phong thiếu nhất hiện tại chính là thành viên cốt lõi kiểm soát phòng kế toán.

Kế toán?

Đương nhiên người của Hộ Bộ là thích hợp nhất!

Trên mặt Mạnh Thư Vũ lướt qua vài phần kinh ngạc, không kìm được lại nhìn về phía Khâu Khải Phong.

Bệ hạ lại đem toàn bộ sản nghiệp khổng lồ Tần Tung để lại giao phó toàn quyền cho người này?

Sự tín nhiệm như vậy, phi thường khả kính!

Y lập tức kìm nén sự kinh ngạc trong lòng, chắp tay nói: "Thần, tất sẽ toàn lực phối hợp Khâu gia chủ!" "Ừm, hành sự khiêm tốn, không được để lộ dấu vết triều đình." Lâm Tẫn căn dặn.

"Thần, tuân chỉ!" Mạnh Thư Vũ lĩnh mệnh cáo lui.

Một lát sau.

Khâu Khải Phong dẫn Khâu Ngọc Dao cáo lui.

Tiểu nha đầu không ngừng nhìn về hướng Thanh Ninh vừa rời đi, ánh mắt lưu luyến không muốn rời.

Lâm Tẫn ôn hòa nói: "Ngọc Dao, ngày mai nhớ vào cung, để sư phụ con dạy con tu luyện!" Khâu Ngọc Dao nghe vậy, vẻ sầu muộn lập tức tan biến, reo lên: "Vâng ạ!" Rồi vui vẻ đi theo phụ thân rời đi!

Lâm Tẫn nhìn bóng lưng nhỏ nhắn nhảy nhót xa dần của tiểu cô nương, khóe môi không khỏi hiện lên một nụ cười cưng chiều.

Thế nhưng!

Sự ấm áp này chợt tan biến.

Sâu trong đôi mắt sắc lạnh của Trẫm, sát khí sâm lãnh bỗng chốc bùng lên.

Nếu lần này Trẫm không đích thân đến Thạch Bình Thành, thì tiểu cô nương tươi tắn đáng yêu, như nụ hoa chớm nở trước mắt này, e rằng giờ đã hóa thành một bộ hài cốt không còn sinh cơ!

Nghĩ đến đây!

Sát ý trong người Lâm Tẫn sôi sục dâng trào, không khí xung quanh dường như cũng vì thế mà đông cứng lại!

"Xem ra, phải nhanh chóng tìm ra sào huyệt của Huyết Liên Tông!" Lời nói lạnh lùng buông xuống.

Lâm Tẫn đè nén sát niệm đang trỗi dậy trong lòng, đột nhiên đứng dậy, cất bước đi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa điện.

Đã thấy bóng dáng Lăng Hồng vội vã chạy tới, thần sắc gấp gáp!

"Bệ hạ....." "Ngươi đến thật đúng lúc!" Lâm Tẫn không đợi Lăng Hồng hành lễ xong đã trực tiếp ngắt lời, giữa đôi mày toát ra hàn quang: "Lập tức phái Cẩm Y Vệ, tiềm nhập các thành, mật tra hành vi của quan viên địa phương, xem có vi pháp hay không.

Ngoài ra, giám sát nghiêm ngặt dị tượng xung quanh vào đêm trăng tròn!" Huyết Liên Tông vẫn đang cướp đoạt xử nữ chí âm, chứng tỏ bọn chúng vẫn chưa từ bỏ việc luyện chế Chí Âm Đan!

Tam Âm Tỏa Hồn Trận tuy bị phá, khiến Thánh Nữ Huyết Liên Tông đột phá thất bại, nhưng nàng ta hiển nhiên đã dùng bí pháp nào đó, cố gắng chống chịu qua kiếp nạn lần đó.

Hiện tại vẫn chưa biết sào huyệt của Huyết Liên Tông ở đâu.

Nhưng Lâm Tẫn tin chắc!

Chí âm chi thể dùng đan đột phá vào đêm trăng tròn, tất sẽ dẫn đến thiên tượng dị biến!

Trẫm chỉ có thể rải rộng tai mắt, theo dõi sát sao đêm trăng tròn.

"Đêm trăng tròn?" Trong mắt Lăng Hồng lướt qua một tia nghi hoặc.

“Không sai!” Lâm Tẫn gật đầu, ngữ khí ngưng trọng: “Phàm là phát hiện cảnh tượng kỳ dị, phải cấp tốc hồi bẩm, không được chậm trễ!” May mắn khi điểm sáng Hàn Tuyền Thành, Hệ thống lại ban thưởng không ít Cẩm Y Vệ, nếu không nhân lực thật sự sẽ thiếu thốn!

Vì trong thời gian ngắn khó có thể xác định sào huyệt của Huyết Liên Tông, phương pháp “giăng lưới rộng” này tuy vụng về, nhưng cũng là việc phải làm!

Làm như vậy!

Cẩm Y Vệ ngầm giám sát quan viên địa phương, thu thập chứng cứ phạm pháp trình báo Lại Bộ, có thể túc thanh lũ sâu mọt!

Rồi phái Huyền Giáp Cấm Quân nhập trú, liền có thể triệt để khống chế địa phương.

Điểm sáng đồ giám, nhận được phần thưởng Hệ thống.

Có thể nói là nhất tiễn hạ song điêu!

Thấy Bệ hạ thần sắc nghiêm túc, Lăng Hồng không dám chậm trễ, lập tức ôm quyền lĩnh mệnh: “Thần, tuân chỉ!” Y khẽ mấp máy môi, dường như còn có lời muốn nói, nhưng thấy Lâm Tẫn đã xoay người đại bộ rời đi, đành nuốt lời trở lại bụng.

Lâm Tẫn sai người dắt đến một con tuấn mã, lật mình lên ngựa, nhanh chóng phi ngựa rời khỏi hoàng thành.

Chương 106

Vân Bình Sơn.

Ánh nắng không quá gay gắt, nhưng lại khoác lên toàn bộ ngọn núi một tầng vầng sáng tựa như lụa mỏng, không khí dường như cũng hơi vặn vẹo.

Lâm Tẫn vừa bước vào sơn vực, một bóng người đã như quỷ mị lơ lửng hiện ra giữa không trung.

Che mặt bằng mặt nạ màu đen, toàn thân tản ra khí tức u lãnh, hai thanh chủy thủ nơi eo ẩn chứa hàn quang.

Y một gối quỳ xuống, giọng nói trầm thấp: "Thần, Chỉ huy sứ Ảnh Sát Vệ Lâm Uyên, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay ý bảo miễn lễ: "Hôm nay, trong núi có dị động gì không?" Lâm Uyên đứng dậy hồi bẩm: "Hồi Bệ hạ, mọi việc như thường, không có gì xảy ra." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Tần Tung trước khi đổ đài đã phái người thăm dò Vân Bình Sơn, nhiều ngày trôi qua, lại không có động tĩnh gì?

Chẳng lẽ y đã từ bỏ ý đồ với nơi này?

Đè nén nghi hoặc, Lâm Tẫn hỏi: "Giả tiên sinh có khỏe không?" "Giả tiên sinh an hảo." Lâm Uyên đáp, tiện tay vung lên.

Cảnh tượng vốn hư ảo phía trước như sóng nước gợn lăn tăn, một con đường nhỏ quanh co lơ lửng hiện ra.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Uyên, Lâm Tẫn rất nhanh đã đến hậu sơn Vân Bình Sơn.

Dưới chân núi.

Từng dãy nhà đơn sơ xếp ngay ngắn, chính là nơi ở của Giả Tư Hiệp và tướng sĩ Cố Điền Doanh.

Điều đáng nói là.

Công Bộ từng muốn xây dựng phòng ốc tiện nghi khác cho Giả Tư Hiệp, nhưng lại bị y nghiêm khắc từ chối, kiên quyết muốn cùng Cố Điền Doanh đồng cam cộng khổ.

Lâm Tẫn nghe vậy, đối với phẩm cách của vị nông thánh này càng thêm kính trọng.

Không xa.

Giả Tư Hiệp mặc áo vải thô, ống quần xắn cao, đang chuyên chú tuần tra giữa không gian rộng lớn của đồng ruộng.

Có Khúc Viên Lê trợ giúp, mảnh đất này đã được trồng hết khoai tây.

Giờ đây y mỗi ngày chỉ cần dẫn người tuần tra, kiểm tra tình hình sinh trưởng, cũng không tính là vất vả.

"Giả tiên sinh." Lâm Tẫn đứng bên ruộng, cất tiếng gọi lớn.

Tướng sĩ Cố Điền Doanh nghe tiếng, nhao nhao bỏ việc xuống quỳ bái: "Tham kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân, cứ làm việc của các ngươi đi." Lâm Tẫn phất tay.

"Tạ Bệ hạ!" Mọi người đứng dậy.

Giả Tư Hiệp chạy nhỏ tới, vừa định hành lễ, lại bị Lâm Tẫn nhanh hơn một bước đỡ lấy cánh tay: "Tiên sinh không cần đa lễ." Giả Tư Hiệp lùi lại nửa bước, có chút ngượng nghịu lau bàn tay dính đầy bùn đất lên vạt áo: "Bệ hạ, tay thần bẩn....." Lâm Tẫn liếc qua bùn đất trong kẽ móng tay y, không bận tâm, nhìn xung quanh hỏi:

“Khoai tây sinh trưởng thế nào?” Nhắc đến khoai tây.

Đôi mắt đục ngầu của Giả Tư Hiệp lập tức bừng sáng, phấn chấn nói: “Bệ hạ yên tâm!

Sinh trưởng cực tốt, trước khi vào đông chắc chắn sẽ bội thu!” Trong mắt Lâm Trẫn ẩn chứa nụ cười.

Có một vị lão thần hiểu rõ nông sự, một lòng vì dân như vậy, thật sự là cái phúc của Đại Uyên!

Giả Tư Hiệp từ niềm vui bội thu chợt tỉnh táo lại, hỏi: “Bệ hạ đích thân đến, có phải có ý chỉ gì không?” Lâm Trẫn bí ẩn cười: “Trẫm lần này đến, là để tặng tiên sinh một món quà.” “Lễ vật?” Giả Tư Hiệp hơi sững sờ, sau đó vẻ mặt bình thản: “Bệ hạ hậu ái, thần tâm lĩnh, thần... không cần vật ngoài thân.” “Ồ?

Thật sao?” Khóe môi Lâm Trẫn khẽ nhếch, cổ tay lật một cái, một tờ giấy da trâu ố vàng đã kẹp giữa các ngón tay.

Trẫm dường như tùy ý nghiêng tờ giấy đi, những dòng chữ dày đặc trên đó vừa vặn lọt vào mắt Giả Tư Hiệp.

“Nếu tiên sinh không cần, vậy Trẫm sẽ.....” Lời còn chưa dứt.

Tinh quang trong mắt Giả Tư Hiệp bắn ra, y thậm chí nhất thời quên mất lễ nghi quân thần, một tay đoạt lấy tờ giấy da trâu!

Hai tay y run rẩy, ánh mắt như người đói khát quét qua tờ giấy, giọng nói kích động đến run rẩy: “Bệ...

Bệ hạ!

Đây...

đây là...?!” Lâm Trẫn cười nói: “Đây là Ốc Thổ Sinh Kim Tán, một loại công thức phân bón, ước tính sơ bộ, có thể rút ngắn thời gian sinh trưởng của khoai tây từ mười đến mười lăm ngày!” “Thần vật!

Đây chính là thần vật a!" Giả Tư Hiệp nắm chặt phương thuốc, sảng khoái cười lớn: "Được thần phương này, thần có nắm chắc trong vòng một tháng sẽ khiến khoai tây chín và thu hoạch!" Lâm Tẫn nhìn dáng vẻ mất kiểm soát của y, đưa tay nhẹ nhàng rút tờ giấy da trâu về, cố ý tiếc nuối nói: "Phương thuốc đúng là không tệ, đáng tiếc nha, tiên sinh vừa rồi dường như nói... không quá cần?" "Ách....." Giả Tư Hiệp lập tức nghẹn lời.

Y mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay Lâm Tẫn, tay lơ lửng giữa không trung, muốn đoạt lại nhưng không dám, muốn nói lời khéo léo nhưng lại lúng túng không biết mở lời thế nào.

Vẻ mặt quẫn bách lại sốt ruột đó, khiến người ta không khỏi bật cười!

Lâm Tẫn không trêu y nữa, cười đưa phương thuốc trả lại: "Cầm lấy đi." Giả Tư Hiệp như nhặt được chí bảo mà nhận lấy, cười chất phác, rồi quay sang Lâm Uyên thỉnh cầu: "Lâm chỉ huy sứ, có thể cho thảo dân mượn vài nhân thủ đắc lực không?" Lâm Uyên nhìn về phía Lâm Tẫn, thấy Trẫm ngầm cho phép, liền giơ tay vung lên.

Mấy tên Ảnh Sát Vệ như từ hư không bước ra, lặng lẽ một gối quỳ trước mặt Giả Tư Hiệp.

Giả Tư Hiệp cẩn thận đối chiếu phương thuốc, dặn dò đi dặn dò lại các loại dược liệu cần thiết, sợ bỏ sót.

Còn về việc tiết lộ bí mật?

Y hoàn toàn không lo lắng!

Không ai sẽ nảy sinh ý đồ xấu với công thức phân bón nông nghiệp.

Huống hồ, không có tỷ lệ phối chế chính xác trên phương thuốc, dù có biết thành phần cũng là vô ích!

Nhìn Ảnh Sát Vệ lĩnh mệnh rời đi, Lâm Tẫn nghiêm sắc nói: "Giả tiên sinh, nơi này Trẫm giao phó cho ngươi, một tháng sau, Trẫm muốn thấy khoai tây vàng óng chất đầy kho lương!" Giả Tư Hiệp ưỡn thẳng lưng, lời nói đanh thép: "Bệ hạ yên tâm!

Thần, nhất định không phụ thánh vọng!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, vừa định xoay người rời đi.

"Ong!" Lâm Uyên bên cạnh đột nhiên thân thể kịch chấn, mạnh mẽ khom lưng, giọng nói u lãnh chợt căng thẳng, mang theo sát ý lạnh lẽo: "Bệ hạ!

Có cao thủ xông trận!" "Cao thủ?" Lông mày kiếm của Lâm Tẫn khẽ nhíu, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh như có như không.

Ý niệm hạo hãn của cảnh giới Lục Địa Thần Tiên lặng lẽ triển khai.

Khoảnh khắc chìm vào Thiên Ảnh Tàng Phong Trận, như dòng nước vô hình lướt qua cát đá, trong nháy mắt đã khóa chặt một bóng người bạo ngược ở vòng ngoài.

Chỉ thấy người kia mặc hắc bào, toàn thân huyết khí sôi trào như nước nóng, nồng đậm đến mức gần như không thể tan ra.

Trong tay y một thanh trường đao màu máu vung loạn cuồng bạo, lưỡi đao xé rách không khí, phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, đang phí công oanh kích vào bức tường trận pháp tưởng như hư vô.

Chỉ là... sự chấn động chân nguyên đang khuấy động kia, rõ ràng cho thấy cảnh giới của y bất quá chỉ là Bán Bộ Đại Tông Sư, ngay cả ngưỡng cửa Đại Tông Sư cũng còn chưa chân chính đột phá.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng đó, khí định thần nhàn, lời nói mang theo vài phần trêu tức: "Đây... cũng gọi là cao thủ?" Lâm Uyên đứng hầu bên cạnh, nghe vậy khóe môi khẽ co giật một cái không dễ

nhận thấy.

Đối với Bệ hạ mà nói, Bán Bộ Đại Tông Sư đương nhiên chẳng khác gì loài kiến.

Nhưng bản thân y gần như là Tông Sư đỉnh phong, lại thân là thích khách, vốn không giỏi đối đầu trực diện.

Người mặc hắc bào này trong mắt y, nói là cao thủ, dường như cũng... không có gì không ổn?

"Có thể giải quyết không?" Giọng nói lạnh lẽo của Lâm Tẫn vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Lâm Uyên.

Lâm Uyên chợt bừng tỉnh, hai thanh chủy thủ nơi eo lặng lẽ trượt vào lòng bàn tay, điện quang lạnh lẽo chợt lóe.

Y khom người, ngữ khí dứt khoát: "Bệ hạ yên tâm, thần lập tức đi chém giết y!" "Giữ lại mạng." Lâm Tẫn bổ sung.

"Tuân chỉ!" Lâm Uyên lĩnh mệnh, thân hình như quỷ mị chợt lóe, không để lại dấu vết nào mà hòa vào trong ánh sáng trận pháp.

Ong!

Trận pháp dường như lập tức được kích hoạt, phát ra tiếng cộng hưởng trầm đục.

Giữa trời đất bỗng nhiên xuất hiện hàng ngàn bóng ảnh quỷ dị, chúng như u linh chớp tắt không ngừng, mỗi lần hàn quang lóe lên, đều nghiêm mật bao vây xung quanh người mặc hắc bào.

Thanh trường đao màu máu hung tàn kia cuồng bạo chém loạn, nhưng lần lượt đều chém hụt, chỉ chém nát không khí vặn vẹo và ảo ảnh!

"Đáng chết!!" Người mặc hắc bào mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét như dã thú: "Thằng nào đấy!

Chỉ biết trốn trong cống ngầm mà bắn lén à?

Ra đây!

Để gia gia xem mày có bao nhiêu bản lĩnh!" Trên gương mặt tuấn lãnh của Lâm Tẫn, cũng không khỏi lướt qua một nụ cười hoang đường.

Sinh tử bác sát, ai thèm nói đường đường chính chính với ngươi?

Chương 107

Kẻ sống đến cuối cùng, mới là người chiến thắng!

Lâm Uyên càng sẽ không để ý đến tiếng la hét này.

Y hiển nhiên là u hồn cốt lõi của trận pháp, một mặt tinh chuẩn thao túng Thiên Ảnh Tàng Phong Trận tạo ra trùng trùng ảo tượng và nhiễu loạn, một mặt sâm hàn chỉ huy Ảnh Sát Vệ ẩn nấp khắp nơi, rình cơ hội phát động tập kích chí mạng!

Phụt!

Một tiếng dao nhọn cắt vào da thịt trầm đục vang lên!

Phần đùi của người mặc hắc bào đột nhiên vỡ toang một vết thương sâu đến tận xương, máu tươi điên cuồng phun ra!

Y đau đớn gào lên, vung ngược một đao chém dữ tợn, nhưng lại chỉ chém trúng tàn ảnh trống rỗng!

Ảnh Sát Vệ vừa đắc thủ đã mượn lực trận pháp độn nhập hư vô, không để lại chút dấu vết nào.

"A!!!" Người mặc hắc bào hoàn toàn bùng nổ phẫn nộ, gầm thét liên hồi, đáp lại y lại chỉ có tiếng ong ong đơn điệu khiến người ta run sợ của trận pháp.

Không gian xung quanh càng lúc càng biến hóa mê ly, khí tức u lãnh thấu xương vô khổng bất nhập, điên cuồng xâm thực ý chí và cảm giác của y.

Mấy phần lo lắng ban đầu của Lâm Tẫn, giờ khắc này đã tan biến như khói mây.

Cảnh giới của Lâm Uyên tuy hơi kém một bậc, nhưng dưới sự gia

trì của Thiên Ảnh Tàng Phong Trận, phối hợp với ba trăm Ảnh Sát Vệ thần xuất quỷ một, đừng nói là Bán Bộ Đại Tông Sư, ngay cả Đại Tông Sư chân chính lọt vào trận này, cũng đừng hòng dễ dàng thoát thân!

Nhìn cảnh tượng Lâm Uyên thoắt ẩn thoắt hiện trong trận, từ bốn phương tám hướng tấn công chớp nhoáng người mặc hắc bào, ánh mắt Lâm Tẫn lại hướng về suy tư sâu xa hơn.

Với năng lực của Tần Tung, tuyệt không thể sai khiến cao thủ cấp bậc này.

Đằng sau người này, chắc chắn là vị "Thiếu chủ" thần bí kia!

May mắn có trận pháp bảo hộ!

Nếu không phương pháp trồng khoai tây một khi rơi vào tay Tần Tung hoặc vị thiếu chủ kia... có lương thảo trong tay, dân lưu vong sẽ tụ thành quân, tuy không đủ để lay chuyển căn cơ, nhưng cũng sẽ làm tăng sát nghiệp, phí hoài quốc lực vô ích!

Ngày khoai tây chín một tháng sau, chính là lúc phương pháp này truyền khắp thiên hạ!

Chỉ có để vạn dân thiên hạ đều nắm giữ sinh cơ này, mới có thể triệt để đổi mới, vĩnh viễn dứt trừ hậu họa!

Bành!!!

Một tiếng nổ trầm đục nặng nề bùng nổ!

Lồng ngực người mặc hắc bào như bị búa tạ vô hình đánh trúng, cả người như diều đứt dây bay ngược mấy chục mét, nặng nề đập xuống đất, tung lên một mảng bụi đất.

Thanh trường đao màu máu kia tuột tay bay ra, "Keng" một tiếng, cắm xiên xuống mặt đất không xa.

Y giãy giụa chống nửa thân trên dậy, ho ra một ngụm máu tươi lớn, cúi đầu nhìn thấy hai vết đao khủng khiếp sâu đến tận xương ở ngực, kịch thống thấu tâm.

Bản năng cầu sinh thúc đẩy y cố sức đưa tay, muốn nắm lại thanh trường đao tượng trưng cho sức mạnh kia!

Đáng tiếc, Lâm Uyên sao lại cho y cơ hội?

Lặng lẽ xuất hiện phía sau người mặc hắc bào, hai luồng hàn quang thấu xương như lưỡi rắn độc, nhanh chóng đâm vào các yếu huyệt trên người y!

Thân thể người mặc hắc bào đột nhiên cứng đờ, như thể bị rút hết gân cốt, hoàn toàn mềm nhũn trong vũng máu, không còn chút sức phản kháng.

Lâm Uyên nhân cơ hội phong tỏa khí hải đan điền của y, cắt đứt tất cả chân khí lưu chuyển.

Tiếng ong ong dần tắt.

Ánh sáng trận pháp từ từ dịu đi, vô số bóng ảnh chớp tắt chợt ẩn mình, như thể chưa từng xuất hiện.

Lâm Uyên gọn gàng tóm lấy cổ áo hắc bào nhân kéo ra khỏi trận, như vứt một bao rác lớn mà quăng y xuống chân Lâm Tẫn, làm văng lên chút bụi đất.

Y thuận thế một gối chạm đất, động tác nhanh nhẹn như gió, thân thể lại giữ tư thái có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng: "Bệ hạ, may mắn không làm nhục mệnh!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Đích thân chứng kiến uy lực phối hợp của Thiên Ảnh Tàng Phong Trận và Ảnh Sát Vệ, sự an nguy của Giả Tư Hiệp, cuối cùng cũng khiến Trẫm an tâm phần nào.

Trẫm thu lại tâm thần, ánh mắt như mũi dùi băng đâm vào người mặc hắc bào đang nửa hôn mê dưới đất.

Tay áo khẽ phất.

Một luồng kình lực ngầm cuộn trào mạnh mẽ kéo y đứng dậy, ép y quỳ phục trên đất.

Đồng thời, một luồng chân khí tinh thuần truyền vào cơ thể y, tạm thời áp chế vết thương chí mạng, khiến y hơi khôi phục lại chút tỉnh táo.

"Nói, ai phái ngươi đến?" Lâm Tẫn giọng điệu không cao, nhưng mang theo uy áp không cho phép nghi ngờ.

"Hừ!" Người mặc hắc bào cố nhịn kịch thống, oán độc trừng mắt nhìn Lâm Tẫn, khàn giọng nói: "Hoàng khẩu tiểu nhi, bớt làm công vô ích đi!

Muốn giết thì giết, cho lão tử một cái thống khoái!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ngược lại không hề tức giận, chỉ là giọng nói lại lạnh hơn vài phần: "Nếu Trẫm không lầm, là vị 'Thiếu chủ' kia phái ngươi đến, phải không?" "Trẫm?" Đồng tử người mặc hắc bào chợt co rút, trên gương mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hãi khó tin.

Thanh niên trước mắt này... lại là Đại Uyên hoàng đế?

Điều càng khiến y kinh hồn bạt vía chính là: Hoàng đế lại biết sự tồn tại của Thiếu chủ!

Dù chỉ là phỏng đoán, cũng khiến y cảm thấy lạnh thấu xương!

Nắm bắt được sự hoảng sợ nhỏ bé trong mắt người mặc hắc bào, trong lòng Lâm Tẫn càng thêm chắc chắn.

Trẫm cúi nhìn đối phương, đưa ra điều kiện: "Trẫm làm một giao dịch với ngươi, cung cấp nơi Tần Tung ẩn náu, Trẫm có thể tha cho

ngươi không chết!" "Mơ mộng viển vông!

Mẹ kiếp!" Người mặc hắc bào gần như ngay lập tức cắt ngang lời Lâm Tẫn, trên mặt tràn đầy vẻ quyết tuyệt: "Bớt nói nhảm đi!

Động thủ!

Lão tử mà hừ một tiếng, thì là đồ ngươi nuôi!" Nhìn dáng vẻ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, không chịu mềm lòng của đối phương, Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

"Giết đi." Vì đã không hỏi được gì, giữ lại cũng vô dụng.

"Tuân chỉ!" Lâm Uyên đáp lời, chủy thủ lại lần nữa trượt vào tay, hàn quang lạnh lẽo chiếu rọi lên gương mặt tái nhợt tuyệt vọng của người mặc hắc bào.

Ngay khoảnh khắc lưỡi dao sắc bén sắp cứa rách yết hầu y — [Đinh!] Một âm thanh nhắc nhở trong trẻo êm tai, chỉ Lâm Tẫn mới nghe thấy, đột nhiên vang lên trong đầu Trẫm! [Chúc mừng Túc chủ, độ kiểm soát Hoàng Thành đạt 100%!] [Có muốn lập tức điểm sáng đồ giám không?] Trong đôi mắt Lâm Tẫn, tinh mang như điện, chợt bùng ra!

Tần Tung đổ đài, Lục Bộ quy tâm, bách tính hoàng thành cuối cùng cũng được thở phào... 10% cuối cùng này, rốt cuộc đã bổ sung hoàn tất!

Ý nghĩa của nó, vượt xa bất kỳ lần điểm sáng đồ giám nào trước đây!

Đồng thời.

Một loại dự cảm mãnh liệt, khó tả xiết bao trùm lấy Trẫm!

"Khoan đã!" Lâm Tẫn quát to, ngay khoảnh khắc lưỡi dao sắc bén lơ lửng, ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên vang lên!

Cánh tay Lâm Uyên chợt dừng lại!

Mũi dao lóe hàn quang, cách yết hầu người mặc hắc bào chưa đầy nửa tấc.

Trán người mặc hắc bào thấm đầy mồ hôi li ti, tuy đã chuẩn bị tốt cái chết, nhưng khi tử vong thực sự cận kề, sự kinh hãi vẫn như dây độc quấn quanh tim, không thể kiềm chế!

"Tiểu tử, còn muốn giở trò gì?

Nói cho mày biết, gia gia đây không sợ!" Người mặc hắc bào nuốt khan, cố gắng gào thét.

Lâm Trẫn lại không nhìn y, chỉ thầm niệm trong lòng: "Điểm sáng!" [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ đã thành công điểm sáng đồ giám: Đại Uyên Hoàng Thành!] [Nhận được phần thưởng: Hai vạn Đại Tuyết Long Kỵ! (kèm: Thất Linh Đan *3)] Ngay cả tâm tính của Lâm Trẫn, giờ khắc này tâm thần cũng kịch chấn!

Trẫm đã dự liệu phần thưởng điểm sáng hoàng thành tuyệt không đơn giản, nhưng không ngờ lại hậu hĩnh đến mức này!

Hai vạn Đại Tuyết Long Kỵ — đây là sức mạnh đủ để lật đổ chiến trường!

Chiến lực của bọn họ, đủ để chính diện đánh bại thậm chí tiêu diệt mười vạn thiết kỵ Lang Đình!

Có đội quân mạnh mẽ này.

Lại thêm một vạn Sóc Phong Cung Kỵ trước đó, lập tức bắc thượng hội hợp Thương Sóc, đội thiết kỵ Lang Đình đang hoành hành ngang ngược kia, còn gì đáng phải sợ hãi?

Trong khoảnh khắc, Trẫm đã hạ quyết sách — về cung sẽ lập tức lệnh Trình Liệt phái tâm phúc, dẫn quân cấp tốc bắc thượng, chi viện

Thương Sóc, cùng nhau chống lại ngoại địch!

Ý niệm vừa động.

Viên Thất Linh Đan vừa được ban thưởng đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Toàn thân đan dược hiện lên một màu xám tro không đồng đều, ảm đạm, lớn nhỏ như một hạt tiêu cũ kỹ.

Chương 108

Bề mặt thô ráp, hoàn toàn không có ánh sáng, như thể một khối quặng phế phẩm bị nghiền nát rồi lại tùy tiện nhào nặn lại.

Nhìn kỹ.

Bên trong đan dược dường như có những vân màu tối cực kỳ nhỏ bé, hệt như gốm sứ vỡ vụn, mang lại cảm giác cực kỳ không ổn định và dễ vỡ.

Lâm Tẫn đưa nó đến gần ngửi kỹ.

Hoàn toàn không có bất kỳ hương thơm cây cỏ nào, ngược lại có một luồng khí tức cực kỳ yếu ớt, trầm đục như mùi gỉ sắt lẫn với than củi vừa tắt.

Ẩn ẩn còn mang theo một mùi vị kích thích khiến sống mũi khô khốc, giống như mùi diêm tiêu.

Mùi vị này cần phải rất gần mới có thể ngửi thấy, và tuyệt đối không dễ chịu, thậm chí khiến người ta bản năng sinh ra cảm giác bài xích.

"Thống tử, viên đan này dùng để làm gì?" Lâm Tẫn thầm hỏi.

Hệ thống: [Người dùng sẽ bị thần trí quấy nhiễu trong vòng một nén hương, mất đi khả năng tư duy và lý trí, đối với bất kỳ câu hỏi nào đều sẽ thổ lộ thành thật, tuyệt không giữ lại!] Trong khoảnh khắc!

Thân thể Lâm Tẫn khẽ run lên một cái không thể nhận ra!

Cái này quả thực là bản Plus của chân ngôn dị giới!

Ánh mắt sắc lạnh của Trẫm chợt đanh lại trên gương mặt hoang

mang lại kinh sợ của người mặc hắc bào, khóe môi cong lên một nụ cười đầy thú vị, khiến đối phương từ tận đáy lòng toát ra hàn khí.

Ban đầu Trẫm đã từ bỏ tra hỏi, lại không ngờ, Hệ thống lại gửi đến "đại lễ" như vậy!

"Bệ hạ, người này xử trí thế nào?" Thấy Lâm Tẫn lâu không nói lời nào, Lâm Uyên tiến lên thỉnh thị.

"Banh miệng y ra!" Lâm Tẫn giọng nói lạnh lẽo.

Lâm Uyên không chút do dự, ra tay như điện, kiềm chế hàm dưới người mặc hắc bào, mạnh mẽ banh miệng y ra.

Mặc cho người mặc hắc bào giãy giụa thế nào, đều là vô ích.

"Các ngươi... rốt cuộc muốn làm gì?!" Người mặc hắc bào bị chế trụ, chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ và gào thét khàn đục.

Lâm Tẫn không đáp, cổ tay khẽ hất, một viên Thất Linh Đan tinh chuẩn rơi vào cổ họng y, thuận thế nhấc lên, liền ép y nuốt xuống.

"Ngươi cho ta ăn cái gì..." Tiếng kinh hô của người mặc hắc bào chợt dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đồng tử y quỷ dị khuếch tán, hai mắt nhanh chóng trở nên trống rỗng ngây dại, cả người y hệt như con rối mất dây, cứng đờ tại chỗ, không còn chút sinh khí nào.

Lâm Tẫn tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: "Ai phái ngươi đến?" "Thiếu chủ." Giọng người mặc hắc bào đều đều không chút gợn sóng, không có cảm xúc, tựa như máy móc.

Trong mắt Lâm Uyên bên cạnh lướt qua vẻ kinh ngạc.

Bệ hạ vừa rồi đã cho y uống loại kỳ vật gì?

Lại có thể khiến một tử sĩ trong nháy mắt trở nên nghe lời như con rối?

Dưới mắt Lâm Tẫn lóe lên thần sắc "quả nhiên là vậy", tiếp tục truy vấn: "Thiếu chủ, tên là gì?" "Dạ Lâm." "Dạ Lâm..." Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng.

Cái tên này xa lạ nhưng toát lên vẻ bất phàm, tuyệt không phải nhân vật tầm thường!

"Y hiện đang ở đâu?" "Không biết." "Tần Tung ẩn náu ở đâu?" "Không biết." "Dạ Lâm và Tần Tung, có quan hệ gì?" "Không biết." "....." Lâm Tẫn cạn lời!

Hỏi một đằng đáp ba không biết?

Chẳng lẽ hiệu lực của Thất Linh Đan không đủ?

Hay người này cấp bậc quá thấp, căn bản không tiếp xúc được với cơ mật cốt lõi?

Trầm ngâm một lát, đổi một cách hỏi: "Dạ Lâm phái ngươi đến đây làm gì?

Y liên lạc với ngươi bằng cách nào?" "Tần sư nói... nơi đây có dị thường...

Đoạn Vân Thành...

Thiếu chủ sai ta...

đến tra xét..." Lời của người mặc hắc bào đứt quãng, logic hỗn loạn, hiển nhiên là hậu quả của việc tâm trí bị mê hoặc.

Tâm niệm Lâm Tẫn xoay chuyển như điện, lập tức nắm lấy điểm mấu chốt: "Đoạn Vân Thành?

Là cứ điểm của các ngươi?" "Phải." Khóe môi Lâm Tẫn cuối cùng cũng cong lên một nụ cười thật sự.

Tuy vẫn chưa biết tung tích của Dạ Lâm và Tần Tung, nhưng có thể đào ra một cứ điểm, chính là đột phá lớn!

Thuận nước đẩy thuyền, có lẽ sẽ giải mã được nhiều bí mật hơn!

"Tổng đàn Huyết Liên Tông ở đâu?" Trẫm lại hỏi.

"Không... biết..." Trán Lâm Tẫn gần như rũ xuống ba vạch đen.

Người mặc hắc bào này nhìn như cao thủ, ai ngờ lại là một nhân vật hạng bét, hoàn toàn không biết cơ mật cốt lõi!

Điều này cũng từ một khía cạnh cho thấy, thế lực mà vị Thiếu chủ tên là "Dạ Lâm" kia nắm giữ, e rằng vượt xa tưởng tượng!

"Dạ Lâm và Nam Phương thế gia có phải....." "Khốn kiếp!

Ngươi cho ta ăn cái gì?!" Ánh mắt người mặc hắc bào khôi phục lại sự trong trẻo.

Sau khoảnh khắc mơ màng ngắn ngủi là sự sợ hãi và nhục nhã to lớn nuốt chửng, y khàn giọng gào thét, giọng điệu mang theo sự run rẩy mà chính y cũng không nhận ra!

Lâm Tẫn tiếc nuối khẽ thở dài.

Giá trị của người này đã bị vắt kiệt, không cần lãng phí thêm một viên Thất Linh Đan nữa.

Trẫm lùi lại nửa bước, tùy ý phất tay.

Trong mắt Lâm Uyên bên cạnh lóe lên vẻ sắc bén, đao quang chợt hiện, như sao băng trong đêm lạnh!

Lời nguyền rủa của người mặc hắc bào chợt dừng lại, sinh mệnh cũng theo đó mà tắt ngấm!

Lâm Tẫn xoay người lại, ánh mắt rơi trên người Giả Tư Hiệp phía sau: "Giả tiên sinh, có bất kỳ tình huống nào, tùy thời cứ để Lâm

Uyên bẩm báo cho Trẫm!" Giả Tư Hiệp hít sâu một hơi, trịnh trọng chắp tay: "Bệ hạ yên tâm, thần...

đã hiểu!" Lâm Tẫn gật đầu.

Cuối cùng nhìn về phía Lâm Uyên, ngữ khí tuy nhạt, nhưng lại nặng như ngàn quân: "Bảo hộ tốt Giả tiên sinh." "Thần, tuân chỉ!" Lâm Uyên khom người, giọng nói dứt khoát, như thể lập hạ quân lệnh trạng.

Rời khỏi Vân Bình Sơn.

Lâm Tẫn lật mình lên ngựa, phi nhanh về phía hoàng cung.

Trong lòng Trẫm vẫn nặng trĩu tình hình quân sự ở Bắc Cảnh, chuẩn bị sau khi về cung sẽ lập tức triệu kiến Trình Liệt...

Đêm tối như mực, bao trùm đế kinh.

Lâm Tẫn trước tiên đến Long Kỵ Doanh ngoài hoàng thành, triệu hoán hai vạn Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ từ Tàng Binh Giới ra, tĩnh lặng chờ ý chỉ.

Bản thân Trẫm thì trở về Ngự Thư Phòng.

Còn chưa kịp sai Hải công công truyền triệu, đã thấy một bóng người đang vội vã chạy tới — chính là Trình Liệt!

Chỉ thấy y nhanh chóng xông đến trước bậc thềm, một gối quỳ xuống, giọng nói vì gấp gáp mà mang theo run rẩy: "Bệ hạ!

Mười vạn hỏa cấp quân báo...

Trấn Huyền Đài, thất thủ rồi!!" Nghe vậy.

Lâm Tẫn không hề tỏ ra quá nhiều kinh ngạc.

Trấn Huyền Đài thất thủ vốn nằm trong dự liệu của Trẫm, chỉ là không ngờ, ngày này lại đến nhanh đến vậy.

Trẫm chậm rãi bước vào Ngự Thư Phòng, ngồi xuống long ỷ, đầu ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn.

Trầm ngâm một lát, Trẫm mở miệng hỏi: "Nói rõ hơn xem." Trình Liệt ngữ khí trầm trọng, đáp: "Bệ hạ, rạng sáng hôm qua, Lang Đình đột kích Trấn Huyền Đài, bọn chúng dùng mấy chục chiếc xe ném đá làm yểm hộ, mượn thang mây leo lên tường thành, trong chớp mắt, tướng sĩ Bắc Cảnh thương vong thảm trọng....." Y siết chặt nắm đấm, hai mắt mở to, như thể cảnh tượng thảm liệt của trận huyết chiến hôm qua hiện lên trong đầu.

"Lang Đình công thế hung mãnh, quân tâm Bắc Cảnh bất ổn, không thể kịp thời tổ chức phòng ngự hiệu quả, dẫn đến địch quân phá vỡ cửa thành, trường khu trực nhập, quân Bắc Cảnh... toàn quân phúc diệt!" Lời còn chưa dứt.

Một giọt nước mắt đục ngầu lăn dài trên má y.

Mặc dù đa số quân Bắc Cảnh từng dựa vào Tần Tung, nhưng dù sao đi nữa, bọn họ rốt cuộc vẫn là tướng sĩ Đại Uyên!

Chương 109

Lang Đình thủ đoạn tàn nhẫn, không hề lưu tình, sau khi vào thành, lại đồ sát tất cả tù binh, không chừa một ai sống sót.

Động tác Lâm Tẫn gõ long án chợt khựng lại, một luồng nộ khí ngập trời suýt chút nữa đã phá vỡ lý trí của Trẫm!

Đồ sát hàng binh, đây là hành vi của súc sinh!

Nhưng Trẫm biết, phẫn nộ không giải quyết được vấn đề.

Trẫm thu lại khí thế, ánh mắt khóa chặt Trình Liệt, hỏi: "Thương Sóc hiện đang ở đâu?" "Bộ phận của Thương tướng quân còn cách Trấn Huyền Đài hơn ba trăm lý." Lâm Tẫn đứng dậy, sai Hải công công lấy bản đồ cương vực.

Ngón tay Trẫm nặng nề đặt lên vị trí cách Trấn Huyền Đài ba trăm lý — cho dù Đại Tuyết Long Kỵ có tốc độ nhanh đến đâu, cũng cần ít nhất bốn năm ngày để đến Trấn Huyền Đài, dù sao lương thảo cồng kềnh cũng sẽ làm chậm hành quân.

Ánh mắt Trẫm cuối cùng dừng lại trên một thành trì tên là "Phong Thực Bảo".

"Hỏa tốc truyền lệnh Thương Sóc, mệnh y dẫn quân tiến trú Phong Thực Bảo, xây dựng công sự phòng ngự, chặn đánh Lang Đình nam hạ!" "Phong Thực Bảo?" Trình Liệt sững sờ, vô thức tiến lên nhìn bản đồ cương vực.

Do dự một lát, lo lắng nói: "Bệ hạ, Phong Thực Bảo lâu năm hư hỏng, tường thành đổ nát, phòng ngự yếu kém, e rằng khó mà..." Phong Thực Bảo từng là yếu tắc biên cảnh của Đại Uyên mấy trăm năm trước, địa vị sánh ngang Trấn Huyền Đài ngày nay.

Nhưng, theo cương vực mở rộng, giá trị chiến lược của nó giảm mạnh.

Thêm vào việc lâu ngày không được tu sửa, giờ đây tường thành đổ nát, khả năng phòng ngự đáng lo ngại.

"Không ngại." Lâm Tẫn phất tay ngắt lời: "Lang Đình nổi tiếng về kỵ binh, không giỏi công thành, Đại Tuyết Long Kỵ cũng không phải binh lính phòng thành, nếu đã như vậy, không bằng dàn trận trên bình nguyên, chính diện quyết thắng!" Với chiến lực của Đại Tuyết Long Kỵ, nếu đối đầu trực diện với thiết kỵ Lang Đình trên bình nguyên, tất sẽ chiếm thượng phong.

Còn về Phong Thực Bảo.

Bất quá chỉ là cứ điểm tạm thời an trí thương binh, tích trữ lương thảo mà thôi.

Quan trọng là nơi này là yết hầu của Lang Đình khi nam hạ, là vị trí chặn đánh tốt nhất.

Huống hồ, Phong Thực Bảo dân cư không nhiều, dù chiến sự bất lợi, cũng có thể nhanh chóng chuyển dời bách tính, giảm thương vong xuống mức thấp nhất.

Lúc này.

Ánh mắt Trình Liệt dời sang một thành trì khác, do dự mãi, cuối cùng cũng nói ra nỗi lo trong lòng: "Bệ hạ, Thiết Tích Thành kia....." Giữa Phong Thực Bảo và Trấn Huyền Đài còn có một tòa Thiết Tích Thành.

Nếu lệnh Thương Sóc đóng quân ở Phong Thực Bảo, thì chẳng khác nào từ bỏ mấy vạn bách tính ở Thiết Tích Thành.

Lâm Tẫn liếc mắt nhìn Thiết Tích Thành, khẽ thở dài, chậm rãi lắc đầu.

Trình Liệt gấp gáp nói: “Bệ hạ, Thiết Tích Thành tuy ở biên thùy, nhưng đó cũng là con dân Đại Uyên a!

Bách tính trong thành, chẳng lẽ cứ...?” “Lớn mật!” Lâm Tẫn một chưởng nặng nề đập xuống long án, quát lớn: “Trình Liệt, ngươi đây là đang chất vấn tội của Trẫm sao?!” Trình Liệt hoảng sợ quỳ xuống đất, trán chạm đất: “Bệ hạ bớt giận, thần không dám!” Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng đó, thần sắc ngưng trọng, thở dài nói: “Ngươi cho rằng, Trẫm muốn như vậy sao?” Trẫm dừng một chút, tiếp tục nói: “Lang Đình công phá Trấn Huyền Đài, sau khi nghỉ ngơi một chút định sẽ tiếp tục nam hạ, với tốc độ thiết kỵ của bọn chúng, nhiều nhất hai ba ngày nữa liền có thể binh lâm Thiết Tích Thành.” “Ngươi cho rằng trước đó, Thương Sóc có thể kịp đến và tổ chức phòng ngự hiệu quả sao?” Trình Liệt nghẹn lời.

Thân là Binh Bộ Thượng Thư, sao lại không biết mối quan hệ lợi hại trong đó.

Chiến trường, từ trước đến nay không nói tình cảm!

Ngay cả khi Thương Sóc có thể kịp đến Thiết Tích Thành, trong tình thế hoảng loạn, cũng không thể hiệu quả chống lại thiết kỵ Lang Đình, lại thêm việc sơ tán bách tính, hậu quả có thể càng thêm nghiêm trọng!

Nhưng mà!

Lang Đình phá thành, tất nhiên sẽ đại tứ đồ sát bách tính, y không đành lòng nhìn nhiều bách tính như vậy thảm tử dưới tay Lang Đình!

“Ai!” Lâm Tẫn thở dài, đốt ngón tay khẽ gõ chén trà, trầm giọng nói: “Phái người nhanh chóng đến Thiết Tích Thành, cố gắng sơ tán bách tính trước khi Lang Đình đến, tất cả tài vật tổn thất, do triều đình bồi thường, người còn sống, mới là căn bản!” Trình Liệt khấu đầu: “Bệ hạ thánh minh!” “Đứng dậy đi.” Lâm Tẫn phất tay nói: “Trẫm

mệnh ngươi lập tức từ Binh Bộ điểm phái hai kiêu tướng, dẫn Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ bắc thượng chi viện Thương Sóc!" Trình Liệt ngạc nhiên.

Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ chẳng phải đã bị Thương Sóc mang đi rồi sao?

Lại còn ở đâu ra nữa?

Lâm Tẫn nhìn ra sự nghi hoặc của y, nói: "Bọn họ đã ở Long Kỵ Doanh chờ lệnh!" Lại bổ sung: "Ngoài ra mệnh Hộ Bộ lập tức trù bị đợt lương hướng vật tư thứ hai, do ba nghìn Đại Tuyết Long Kỵ áp tải bắc thượng." Trình Liệt chắp tay lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Sau đó.

Lâm Tẫn lại giao phó một số việc, Trình Liệt từng việc đáp lời, rồi lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn một mình đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời đêm sâu thẳm, truyền lệnh triệu Lăng Hồng vào gặp.

Không lâu sau.

Bóng Lăng Hồng như quỷ mị hiện ra, một gối quỳ xuống: "Bệ hạ!" Lâm Tẫn không quay đầu lại, ra lệnh: "Ngươi lập tức dẫn Cẩm Y Vệ và một nghìn Huyền Giáp Cấm Quân đến Đoạn Vân Thành, nơi đó giấu một cứ điểm của Tần Tung, nhất định phải triệt để tiêu trừ!" Lăng Hồng không hỏi nhiều, dứt khoát đáp: "Tuân mệnh!" Ngay sau đó thân hình chớp nhoáng, chìm vào bóng tối.

Lâm Tẫn cử động cổ, một trận mệt mỏi ập đến.

Từ khi về cung đến nay, Trẫm chưa từng nghỉ ngơi.

Giờ khắc này, Trẫm mới thực sự cảm nhận được — làm Hoàng đế, không phải việc dễ dàng!

Sau khi phê duyệt xong một đợt tấu chương, Lâm Tẫn cuối cùng cũng rời khỏi Ngự Thư Phòng, đi về phía Khôn Ninh Cung.

Trong cung dường như cố ý chừa lại mấy ngọn nến cho Trẫm ngủ, ánh sáng lờ mờ vàng úa chiếu trong điện, ẩn chứa một bầu không khí ái muội.

Dưới chăn gấm trên long tháp, một đường cong hoàn mỹ ẩn hiện.

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, cởi long bào, nhẹ nhàng rón rén chui vào trong chăn, bàn tay lớn tự nhiên ôm lấy vòng eo thon nhỏ kia.

Tuy nói Tô Vãn Tình đang mang thai không nên vận động, nhưng ôm mỹ nhân vào ngủ cũng là một loại hưởng thụ — dù rằng, là hưởng thụ "tiên ngao"!

Thế nhưng!

Người trong lòng chợt run lên, như thể bị giật mình.

Đặc biệt là sự đầy đặn nơi ngực, xúc cảm dường như... có chút khác biệt!

Lâm Tẫn lập tức kinh tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi kinh hãi thốt lên: "Sao lại là ngươi?!!" "Bệ, Bệ hạ..." Yến Kinh Tuyết mặc một chiếc áo yếm trắng mỏng manh, chất liệu như lụa mỏng mơ hồ phác họa đường nét cơ thể tinh xảo.

Vải lụa nhẹ nhàng ôm sát theo hơi thở của nàng, khẽ lộ ra vóc dáng yêu kiều.

Đường nét bờ vai và cổ nàng mềm mại uyển chuyển, xương quai xanh thon gầy tinh tế, đường cong nhấp nhô dưới y sam khó che giấu được thân hình kiều diễm, phong tư duyên dáng, tràn đầy vẻ thanh nhã.

Gương mặt từng lạnh như băng sương, anh khí bức người kia,

giờ khắc này nhuốm màu ửng hồng, từ vành tai lan dần đến cổ, tựa như trái đào vừa chín, dụ người hái.

Nàng xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Đôi tay ngọc ngà bối rối vê vạt chăn gấm, ngay cả đầu ngón tay cũng ửng hồng nhàn nhạt.

Lâm Trẫn ngồi thẳng người dậy, ánh mắt rực lửa khóa chặt nàng, hỏi: "Trả lời Trẫm, vì sao ngươi lại ở đây?" Vừa rồi quả thực quá mệt mỏi, lại là ở hậu cung của mình, Trẫm đã thả lỏng cảnh giác, không hề nhận ra trên long tháp lại có thêm một người ngọc thơm mềm.

Giờ đây nhìn đóa mai lạnh trên đỉnh tuyết như được gió xuân làm tan chảy này.

Thân hình gợi cảm ẩn hiện dưới lớp vải mỏng manh, khiến Trẫm trong lòng như vạn kiến bò cắn, nóng nảy khó chịu.

Yến Kinh Tuyết dường như căng thẳng đến cực độ.

Ngón tay thon gầy nắm chặt góc chăn hơn nữa, giọng nói nhỏ như sợi tơ, gần như không nghe thấy: "Là... là nương nương bảo thần thiếp ở đây chờ Bệ hạ..." Tâm niệm Lâm Trẫn khẽ động.

Cảm nhận mạnh mẽ trong khoảnh khắc lan tràn như thủy triều, bao trùm toàn bộ hậu cung.

Quả nhiên!

Tại thiên điện Khôn Ninh Cung đã nắm bắt được khí tức của nha đầu Tô Vãn Tình.

Nàng ta trước đây luôn lải nhải muốn tuyển phi cho Trẫm, mục tiêu còn thẳng thừng chỉ vào Yến Kinh Tuyết, không ngờ lại cả gan lớn mật "tiên trảm hậu tấu" như vậy.

Cái này quả thực là "khi quân"!

Lâm Tẫn hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén tâm tư đang sôi sục, giọng nói trầm thấp mà kiềm chế: "Chuyện tối nay, Trẫm không ép ngươi, nếu ngươi không muốn....." Lời còn chưa nói hết.

Yến Kinh Tuyết dường như đã hạ quyết tâm nào đó, khẽ dựa vào lòng Trẫm.

Má nàng hơi ửng hồng, cúi đầu tránh ánh mắt rực lửa của Trẫm, giọng nói khẽ run nhưng rõ ràng: "Bệ hạ... thần thiếp là tự nguyện." Khí tức như hoa lan u tịch mang theo tiếng run, phả vào cổ Trẫm.

Câu nói nhẹ nhàng kia, lại còn hơn cả lông vũ mềm mại nhất, khiến lòng người xao xuyến.

Điều càng ngoài ý liệu của Trẫm là ngón tay ngọc lạnh lẽo của Yến Kinh Tuyết, lại mang theo vẻ quyết tuyệt và ngượng ngùng, lặng lẽ trượt xuống, chuẩn xác nắm lấy nơi yếu hại nóng bỏng kia!

Trong đầu Lâm Tẫn "Oanh" một tiếng, tia lý trí cuối cùng bị hoàn toàn đốt cháy.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hửng sáng.

Lâm Tẫn mở mắt, cúi đầu nhìn người trong lòng.

Yến Kinh Tuyết vẫn còn say ngủ, gò má ửng hồng nhàn nhạt, dưới ánh bình minh chiếu rọi càng hiện lên vẻ đẹp tĩnh mịch.

Trẫm chú mục nhìn gương mặt say ngủ của nàng, khóe môi vô thức cong lên một nụ cười ôn hòa.

Đêm qua bọn họ tuy bên nhau rất lâu.

Nhưng nàng thân là võ giả Tông Sư đỉnh phong, khí tức vẫn bình ổn kéo dài, giữa thần thái không thấy chút mệt mỏi nào, ngược lại càng hiện vẻ thong dong.

Chương 110

"Ừm..." Người trong lòng khẽ động đậy, phát ra một tiếng nũng nịu nhỏ bé và lười biếng.

Tay Lâm Tẫn vốn khẽ đặt bên hông nàng, thấy nàng dường như sắp tỉnh, liền chậm rãi thu về.

Lông mi dài và cong của Yến Kinh Tuyết khẽ rung động, ngay sau đó mở đôi mắt mơ màng.

Đối mặt với ánh mắt sâu thẳm của Lâm Tẫn, nàng lập tức má càng đỏ hơn, có chút ngượng ngùng nghiêng mặt về phía lồng ngực rộng lớn của Trẫm, dường như muốn giấu đi vài phần e thẹn khi vừa tỉnh giấc.

"Sao vậy?

Vẫn còn thẹn thùng à?" Lâm Tẫn khẽ cười, đặt một nụ hôn lên vầng trán trơn nhẵn của nàng, giọng mang ý trêu chọc: "Trẫm lại càng thích nhìn dáng vẻ... anh dũng vô úy của ngươi đêm qua hơn!" Nhớ lại sự táo bạo và phóng túng của mình đêm qua, Yến Kinh Tuyết ngay cả dái tai tinh xảo cũng đỏ như nhỏ máu.

Ngay lập tức.

Nàng như thể đã nghĩ thông điều gì đó, đã là người của Bệ hạ, cần gì phải cố làm ra vẻ thẹn thùng?

Nàng dứt khoát ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng lại, một tay lại mạnh dạn đưa xuống dưới, mạnh mẽ nắm chặt!

Lưng Lâm Tẫn chợt cứng đờ, hít một hơi khí lạnh.

"Bệ hạ, người thích... thế này sao?" Nàng khóe môi cong lên một nụ cười khiêu khích, mang theo vẻ quyến rũ của người phụ nữ vừa

trải sự đời.

Dáng vẻ hoang dã khó thuần này trong nháy mắt đã lại lần nữa nhóm lên ngọn lửa dục vọng vừa mới lắng xuống của Lâm Tẫn!

Trẫm vừa định vực dậy tinh thần.

Bên ngoài điện lại cực kỳ vô duyên truyền đến một giọng nữ đồng trong trẻo non nớt: "Sư phụ!

Con đến rồi!" Gân xanh trên trán Lâm Tẫn giật giật, đầy bụng ý nhị lập tức hóa thành bất đắc dĩ.

Tiểu nha đầu Khâu Ngọc Dao này, đến đúng là đúng lúc!

Trong mắt Yến Kinh Tuyết lướt qua một tia thất vọng khó nhận thấy, nhưng nàng rất nhanh đứng dậy, nén lại sự đau nhức trên người, chuẩn bị như thường lệ thị tẩm cho Lâm Tẫn.

Vừa đứng vững.

Một trận vô lực cảm đột nhiên ập đến, khiến bước chân nàng lảo đảo, suýt nữa không đứng vững.

Lâm Tẫn lập tức đứng dậy, vươn tay vững vàng đỡ lấy cánh tay nàng, khẽ nhíu mày nói: "Hôm nay không cần bận rộn, cứ nghỉ ngơi cho tốt." Yến Kinh Tuyết lại khẽ lắc đầu, âm thầm điều tức, dùng nội lực làm dịu đi chút khó chịu.

Nàng thân là Tông Sư, thể chất tuy vượt xa người thường, nhưng giờ khắc này cũng lộ ra vài phần yếu đuối hiếm thấy.

"Thần thiếp không sao, chỉ là..." Nàng liếc nhìn tiếng bước chân càng lúc càng gần bên ngoài điện, vẻ mặt khó xử, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Bệ hạ, người có thể... không đi từ chính môn ra không?" Lâm Tẫn lập tức hiểu ra, cười khẽ: "Sợ bị nha đầu kia nhìn thấy?" Yến Kinh Tuyết đỏ mặt gật đầu.

“Được, hôm nay Trẫm đều chiều ngươi.” Lâm Tẫn cưng chiều gõ gõ chóp mũi thanh tú của nàng, ánh mắt lướt về phía cửa điện, thân hình chớp nhoáng, liền như quỷ mị biến mất không dấu vết.

Yến Kinh Tuyết nhìn về hướng Trẫm biến mất, giữa hai hàng lông mày tràn ngập sự quyến luyến đậm đặc không thể hóa giải.

“Sao vậy?

Một đêm xuân sắc, vẫn chưa thỏa mãn à?” Một giọng trêu chọc đầy đùa cợt đột nhiên truyền đến từ bên cạnh.

Má Yến Kinh Tuyết vừa mới hạ xuống chút ửng hồng lại lần nữa dâng lên.

Nàng thẹn thùng dậm chân: “Nương nương!

Người nói linh tinh gì vậy!” Tô Vãn Tình cười tủm tỉm tiến lên, thân mật khoác tay nàng: “Sau này không cần khách sáo như vậy, chúng ta cứ xưng chị em là được.” Trong lòng Yến Kinh Tuyết ấm áp, khẽ gật đầu.

“Sư phụ?

Người ở trong đó à?

Không phải còn chưa dậy đấy chứ?” Giọng Khâu Ngọc Dao lại một lần nữa truyền đến từ ngoài điện, mang theo sự thiếu kiên nhẫn đặc trưng của trẻ con.

Tô Vãn Tình ngáp một cái, liếc mắt nhìn cửa điện, lười biếng nói: “Đệ tử bảo bối của ngươi chờ sốt ruột rồi kìa, mau đi xem đi, ta phải ngủ nướng thêm chút nữa đây...” Nàng vừa nói vừa đi về phía long tháp bên cạnh, miệng còn lẩm bẩm: “Đêm qua động tĩnh của ai đó lớn như vậy, làm người ta chẳng ngủ yên chút nào...” Yến Kinh Tuyết nghe vậy, má càng đỏ gay gắt.

Cẩn thận hồi tưởng.

Khi mình đêm qua động tình, dường như... quả thực đã phóng túng một chút.

Đợi nhiệt ý trên mặt hơi rút bớt, cẩn thận chỉnh lý lại y phục hơi lộn xộn, đảm bảo không nhìn ra bất kỳ dấu vết nào, Yến Kinh Tuyết mới hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra ngoài điện.

Nàng thầm hạ quyết tâm.

Thân là người làm sư phụ, nhất định phải "tận tâm tận lực", hảo hảo "giáo huấn" một phen đồ đệ thiên phú hơn người nhưng lại phá hỏng chuyện tốt này!

Một bên khác.

Lâm Tẫn bước vào Ngự Thư Phòng, trực tiếp nói với Hải công công đang đứng hầu: "Truyền chỉ, sách phong Phượng Linh Vệ Chỉ huy sứ Yến Kinh Tuyết làm Yến Quý Phi!" Hải công công đầu tiên sững sờ.

Sau đó trong đôi mắt già nua đục ngầu lóe lên một tia thần sắc hiểu rõ, khom người đáp: "Lão nô tuân chỉ." Lâm Tẫn đi đến sau long án vừa định ngồi xuống.

Chợt thấy tấu chương trên án chất đống như núi, không khỏi sững sờ, nhíu mày hỏi: "Những thứ này là sao?" Trẫm nhớ rõ ràng đã để Triệu Phổ xem xét tấu chương trước, chỉ những việc trọng đại khó quyết mới cần trình báo lên ngự tiền.

Chẳng lẽ, những thứ này đều là đại sự khó nhằn?

Hải công công vội vàng đáp: "Hồi Bệ hạ, theo lời Thủ Phụ đại nhân, Bệ hạ đã hoàn triều, tấu chương chính vụ tự nhiên nên do Bệ hạ đích thân xem xét quyết định, thần không dám vượt quyền." "Mẹ kiếp..." Lâm Tẫn cứng rắn nuốt từ cuối cùng xuống, chỉ vào đống tấu

chương, không có vẻ gì tốt nói: “Đem tất cả những thứ này nguyên phong bất động khiêng đến phủ Thủ Phụ cho Trẫm!

Muốn trốn nhàn nhã sao?

Mơ đi!” Hải công công cố nén ý cười, cung kính đáp: “Vâng, Bệ hạ!” Cùng lúc đó.

Trên đỉnh một dãy núi thần bí mây mù bao phủ.

Dạ Lâm một thân hắc bào, chắp tay sau lưng đứng đó, nhìn mây biển cuồn cuộn trên trời.

Gương mặt lãnh tuấn, toàn thân tản ra uy nghiêm lạnh lẽo không thể xâm phạm.

“Thiếu chủ!” Thiên Ảnh lặng lẽ tiến lên nửa bước, khom người bẩm báo: “Ngoài sơn môn có một ni cô cầu kiến, nói rằng... muốn cùng Thiếu chủ tìm kiếm hợp tác!” “Ni cô?” Dạ Lâm khẽ nhíu mày, chậm rãi xoay người lại, thần sắc vẫn đạm mạc, giọng điệu nhẹ nhàng miêu tả: “Đưa nàng ta vào.” Thiên Ảnh lĩnh mệnh: “Vâng, thiếu chủ!” Không lâu sau.

Trong điện Khôi Hoằng.

Ni cô mặc áo xám trắng bước vào điện.

Nàng ta hơi thở phù phiếm, bước đi có chút nặng nề, ánh mắt khi chạm đến bóng lưng mặc y phục đen của Thái sư đang ung dung thưởng trà, đáy mắt nhanh chóng lóe lên một tia cảnh giác.

Nàng ta đứng thẳng người, hai tay chắp lại, hành lễ nói: “Bần ni Tịnh Diễn, bái kiến Dạ Lâm công tử!” Dạ Lâm khẽ đặt chén trà xuống, ánh mắt quét qua, khóe môi thốt ra mấy chữ: “Tìm ta, có việc gì?” Tịnh Diễn đứng thẳng người, nhìn thẳng vào y: “Bần ni lần này đến đây, là muốn cùng Dạ Lâm công tử làm một giao dịch.” Khóe môi Dạ Lâm khẽ nhếch, cười như không cười: “Đường đường bán thần

cường giả Vô Vọng Tự, lại còn cần giao dịch với ta sao?" Vô Vọng Tự.

Chính là một trong những tông môn Phật gia hàng đầu trong giang hồ.

Mà Sư thái Tịnh Diễn chính là trụ trì đời này của Vô Vọng Tự, trong Phật môn có uy vọng khá cao!

Tịnh Diễn không vì đối phương nói toạc thân phận mà bị áp chế.

Chỉ tự giễu cười một tiếng: "Bán thần?

Trước mặt Dạ Lâm công tử, lại tính là gì?

Ai mà không biết sư phụ công tử chính là..." "Khái!" Lời chưa nói hết, liền bị Dạ Lâm trực tiếp cắt ngang.

Y sắc mặt hơi trầm, tỏ vẻ không vui: "Nói thẳng!" Tịnh Diễn dường như cũng ý thức được mình đã lỡ lời, hít thở chậm lại, rồi lại mở miệng: "Nghe nói, công tử rất cần máu xử nữ chí âm để luyện chế chí âm đan?" Nàng ta khẽ dừng lại, lại nói: "Nói ra cũng khéo, trong Vô Vọng Tự, vừa hay có một người!" Nghe vậy, đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ của Dạ Lâm cuối cùng cũng gợn lên chút sóng.

Nữ tử sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm vốn đã khó tìm, huống hồ còn cần là thân xử nữ.

Trước đây y đã tốn hết tâm sức mới gom đủ tám mươi mốt người, nhưng lại bị triều đình ngăn cản phá hoại, ngay cả những người mới tìm được ở Thương Hà Thành, cũng công cốc.

Đêm trăng tròn sắp đến, nếu không tìm được người thích hợp để lấy máu luyện đan, chỉ sợ...

"Điều kiện!" Dạ Lâm thu lại tâm tư, giọng nói lạnh băng.

Trên mặt Tịnh Diễn lướt qua một tia đắc ý, giọng điệu lạnh lùng:

“Công tử hẳn là nhìn ra được, bần ni thân mang trọng thương, căn cơ bị tổn, đời này khó mà tiến thêm.” Dạ Lâm khẽ gật đầu, không nói gì.

Tịnh Diễn tiếp tục nói: “Bần ni chỉ cầu công tử ra tay, thay ta báo thù cho đệ tử uổng mạng kia!” Dạ Lâm hai mắt khẽ híp lại, chậm rãi đứng dậy, cười nhẹ: “Có thể trọng thương bán thần đến mức này, đối phương ắt là Lục Địa Thần Tiên cảnh, ngươi cho rằng, ta là đối thủ của y sao?” “Ha...” Tịnh Diễn cười lạnh, ngữ khí khẳng định: “Chẳng lẽ Dạ Lâm công tử không làm được?” Dạ Lâm nhất thời trầm mặc.

Trầm ngâm một lát.

Y hỏi: “Ai?” “Đại Uyên Hoàng triều, Thái thượng hoàng!” Ánh mắt Dạ Lâm lập tức trở nên có chút vi diệu, lẳng lặng nhìn Tịnh Diễn.

Ni cô này... chẳng lẽ là biết mình có mâu thuẫn với Đại Uyên Hoàng triều, nên mới cố ý đến tìm hợp tác?

“Dạ Lâm công tử, đây là sợ rồi sao?” Tịnh Diễn ra lời khiêu khích.

Chương 111

Dạ Lâm cười miệt thị, xua tay nói: "Kích tướng pháp vô dụng với ta." Y chuyển giọng, lạnh lùng nói: "Đại Uyên Hoàng triều, ta sớm muộn gì cũng động đến, nhưng hiện tại thời cơ chưa tới, huống hồ... chỉ là một xử nữ chí âm, còn không đáng để ta mạo hiểm như vậy!" Đại Uyên Hoàng triều ngày xưa tuy khó đối phó, nhưng không phải không thể ứng phó.

Nhưng giờ đây Thái thượng hoàng phá quan mà ra, bước vào Lục Địa Thần Tiên, muốn động thủ nữa, độ khó há chỉ tăng gấp bội.

Xử nữ chí âm tuy hiếm có, nhưng cũng không phải là tuyệt vô cận hữu.

Giao dịch này, nhìn thế nào cũng không đáng giá!

Tịnh Diễn lại dường như đã liệu trước, ngữ điệu đầy thâm ý nói: "Theo bần ni được biết, chí âm đan mượn âm khí trăng tròn điều hòa chí âm chi khí, tỷ lệ thành công nhiều nhất là năm thành." "Nhưng nếu được Phật môn bí pháp gia trì, thì có thể tăng lên tám thành trở lên, vừa khéo..." Giọng nàng ta cao vút, dứt khoát mạnh mẽ: "Bần ni liền thông hiểu thuật này!" Lông mày Dạ Lâm khẽ động.

Y, động tâm rồi!

Phật môn bí pháp hạo hãn huyền ảo, có thể tăng cường cực lớn hiệu quả của chí âm đan, điểm này y không hề nghi ngờ.

Tám thành nắm chắc, đủ để đánh cược một phen.

"Thành giao!" Suy nghĩ đã định, Dạ Lâm gật đầu: "Giao dịch này, ta làm!" Trong mắt Tịnh Diễn lóe lên một tia vui mừng: "Không biết công tử định khi nào ra tay?" "Sau đêm trăng tròn." Dạ Lâm nói.

Tịnh Diễn tuy hơi thất vọng, nhưng cũng hiểu rằng chém giết Lục Địa Thần Tiên không thể vội vàng, bèn chắp tay hành lễ: "Nếu đã như vậy, bần ni xin cáo lui, xử nữ chí âm kia, không lâu nữa sẽ được đưa tới, cáo từ!" Nói xong, nàng ta xoay người rời đi, không hề dây dưa.

Dạ Lâm nhìn theo bóng lưng nàng ta, ánh mắt thâm thúy, như có điều suy tư.

Thiên Ảnh lúc này tiến lên nửa bước, vẻ mặt ngưng trọng: "Thiếu chủ, lời lão ni cô này có thể tin không?

Vạn nhất nàng ta động tay động chân gì trên chí âm đan..." "Hừ!" Dạ Lâm kiêu ngạo cười một tiếng: "Nàng ta không dám!" Nếu nàng ta thật sự dám giở trò gì.

Đừng nói Vô Vọng Tự, ngay cả toàn bộ Phật môn, cũng nhất định sẽ nổi phong ba huyết vũ, vạn Phật vẫn lạc!

Y trở về chỗ ngồi, phân phó: "Thông báo xuống dưới, chuẩn bị luyện chế chí âm đan!" Thiên Ảnh cung thân: "Vâng, thiếu chủ!" .....

Đại Uyên Hoàng cung.

Hoàng hôn trải dài khắp cung viện.

Lâm Tẫn chậm rãi bước vào Khôn Ninh cung, thấy Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đang ngồi trên ghế nắm tay hàn huyên, khóe môi không khỏi nhiễm lên nụ cười nhàn nhạt.

Hai người thấy y đến, vội vàng đứng dậy đón, rụt rè hành lễ: "Thần thiếp, tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn giơ tay hư đỡ, đi thẳng đến bên long tháp ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Tuyết vẫn còn vẻ thẹn thùng, không biết phải xử sự thế nào, cười hỏi: "Nha đầu Ngọc Dao đâu rồi?" Yến Kinh Tuyết khẽ đáp: "Bẩm Bệ hạ, nàng ấy đã trở về rồi ạ." Tô Vãn Tình che miệng cười duyên, thì thầm: "Bệ hạ người không biết đâu, Ngọc Dao hôm nay đã phải chịu đủ khổ sở rồi

đó." "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày: "Vì sao?" Tô Vãn Tình liếc nhìn Yến Kinh Tuyết, cười nói: "Có lẽ là sáng nay tiểu nha đầu đã làm phiền nhã hứng của Yến tỷ tỷ, cho nên..." Lâm Tẫn lập tức hiểu ý.

Quả thật, nếu không phải Khâu Ngọc Dao đột nhiên xuất hiện, y và Yến Kinh Tuyết hẳn còn có thể ân ái lâu hơn.

Không ngờ, cái "quả" này lại rơi trúng chính mình.

Y khẽ xoa chóp mũi, hơi che giấu vẻ ngượng ngùng, ra hiệu hai người ngồi xuống.

Yến Kinh Tuyết vẫn còn chút câu nệ, nhưng Tô Vãn Tình thì chủ động kéo nàng cùng ngồi xuống.

"Bệ hạ đã dùng thiện chưa?" Tô Vãn Tình khẽ hỏi.

"Chưa." "Vậy... tối nay dùng thiện ở Khôn Ninh cung có được không ạ?" Trong mắt Tô Vãn Tình hàm chứa vài phần mong đợi.

Lâm Tẫn mỉm cười: "Được." Tô Vãn Tình lập tức cười tươi như hoa, khóe mắt Yến Kinh Tuyết cũng lóe lên niềm vui.

Lâm Tẫn nhìn trái nhìn phải hai vị giai nhân, rất tự nhiên đưa tay ôm lấy eo thon của họ, kéo hai người vào lòng, khóe môi nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý: "Trước khi dùng thiện, không bằng nếm thử thứ khác?" Hai người ngẩn ra: "Bệ hạ muốn ăn gì?" "Ăn các nàng!" Lời vừa dứt.

Chưa kịp để họ phản ứng, Lâm Tẫn đã lật người, đè hai người xuống cẩm tháp.

Mây mưa bỗng nổi, xuân sắc ngập tràn căn phòng!

Mấy ngày nay.

Cuộc sống của Lâm Tẫn chỉ có thể dùng hai từ để hình dung!

Thật mẹ nó thoải mái!

Lục bộ vận hành trôi chảy, ăn ý như một người.

Các tấu chiết từ khắp nơi gửi về, Thủ phụ Triệu Phổ xử lý rành mạch, công chính liêm minh, căn bản không cần y phải bận tâm.

Lâm Tẫn bây giờ mỗi ngày cũng chỉ thỉnh thoảng lên triều lộ mặt, buổi chiều bất di bất dịch ngủ một giấc để dưỡng tinh súc duệ.

Còn buổi tối thì... hắc hắc!

Đó chính là lúc y điều quân đến Khôn Ninh cung, cùng hai vị ái phi rèn luyện "kỹ nghệ"!

Mặc dù Tô Vãn Tình đang mang thai, không tiện "vận động kịch liệt", nhưng điều này không ngăn được họ nhiều chiêu trò!

Hai nàng phối hợp ăn ý không kẽ hở, khiến Lâm Tẫn thường xuyên lâm vào "khổ chiến", khó mà chống đỡ.

Hận không thể trực tiếp giơ cờ trắng đầu hàng!

Cuộc sống, đúng là ung dung tự tại!

Điểm duy nhất còn thiếu chính là nha đầu Khâu Ngọc Dao.

Mỗi ngày trời vừa hửng sáng, nàng ta đúng giờ lại chạy đến cửa Khôn Ninh cung la hét, chờ Yến Kinh Tuyết chỉ đạo luyện công.

Ngươi đừng nói thật.

Thiên phú của nha đầu này quả thực yêu nghiệt!

Mới mấy ngày công phu, vậy mà đã bước vào hàng ngũ Ngũ phẩm võ giả, nói ra cũng không ai tin!

Sáng sớm hôm nay.

Tiếng la hét quen thuộc lại đúng giờ vang lên ngoài điện.

Lâm Tẫn dưới sự hầu hạ của hai nàng chậm rãi đứng dậy, khoác long bào, khí định thần nhàn đẩy cửa điện.

Y đưa tay xoa xoa đầu Khâu Ngọc Dao, cười hỏi: "Ngọc Dao, phụ thân con gần đây có bận không?" Tiểu nha đầu mạnh mẽ gật đầu, cái miệng nhỏ chu lên cao, tủi thân nói: "Bận lắm ạ!

Con đã mấy ngày rồi không gặp bóng dáng ông ấy!" Lâm Tẫn khẽ cười.

Khâu Khải Phong vừa tiếp quản mớ tài sản hỗn độn của Tần Tung, tuy có Hộ Bộ giúp đỡ, nhưng rất nhiều việc vẫn phải tự mình thân lực thân vi.

Đặc biệt là Lãm Nguyệt Các, hiện đang đóng cửa chỉnh đốn, bố trí trong ngoài, y đều muốn tự mình giám sát, không bận mới là lạ!

"Sư phụ con lát nữa sẽ ra ngoài." Lâm Tẫn nói xong, liền cất bước rời đi.

Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa ngồi xuống long ỷ, Hải công công đã dâng lên một tách trà nóng, thấp giọng bẩm báo: "Bệ hạ, Ngụy Bách hộ đang cầu kiến ngoài điện." "Ngụy Bách hộ?" Tay Lâm Tẫn đang cầm chén trà đột nhiên dừng lại, sau đó trong mắt lóe lên một tia hiểu rõ: "Là Ngụy Cảnh Nhiên à..." Y suýt nữa đã quên mất chuyện này.

Mấy ngày trước nhận được nhắc nhở của Hệ thống, thắp sáng đồ giám Thương Hà Thành, tính toán thời gian, cũng nên trở về rồi.

"Tuyên!" Rất nhanh.

Ngụy Cảnh Nhiên một thân cẩm y vệ bách hộ quan bào, lưng đeo trường kiếm, bước lớn vào.

Trên người y kiếm ý ẩn hiện, cả người như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, sắc bén bức người.

Toàn triều văn võ, có thể đeo kiếm diện thánh, trừ Lăng Hồng và

vài người khác, thì chỉ có y là độc nhất.

Ai bảo y là kiếm tu.

Kiếm không rời thân là tu dưỡng cơ bản, Lâm Tẫn cũng đặc biệt cho phép.

"Thần, Cẩm Y Vệ Bách hộ Ngụy Cảnh Nhiên, khấu kiến Bệ hạ!" Ngụy Cảnh Nhiên quỳ một gối hành lễ, giọng nói dứt khoát.

"Bình thân." Lâm Tẫn giơ tay, hỏi: "Dịch bệnh Thương Hà Thành, giải quyết rồi sao?" "Bẩm Bệ hạ, dịch bệnh đã triệt để được loại trừ, cuộc sống của bách tính cũng đã khôi phục bình thường!" Ngụy Cảnh Nhiên trịnh trọng hồi bẩm.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Hành động lần này, ngoài Cẩm Y Vệ và hai vị Thái y ra tay, Lưu Vân Kiếm Tông cũng phái không ít đệ tử giúp đỡ, mới có thể nhanh chóng giải quyết dịch bệnh như vậy.

Thế nhưng, Lâm Tẫn lại không chú ý tới!

Trên mặt Ngụy Cảnh Nhiên không có chút nào vui mừng, ngược lại còn mang theo một vẻ cực kỳ phức tạp và trầm uất!

"Ngươi đột phá rồi?" Khắc này, ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại, kinh ngạc phát hiện chân khí trong cơ thể Ngụy Cảnh Nhiên bành trướng không ít, rõ ràng đã là Cửu phẩm võ giả!

"Thần nhờ hồng phúc của Bệ hạ." Khóe môi Ngụy Cảnh Nhiên nhếch lên nụ cười, chắp tay nói: "Thần trong lúc xử lý dịch bệnh ở Thương Hà Thành, tâm cảnh kích động, vào đêm trước khi về kinh đã may mắn đột phá." Lâm Tẫn không mấy ngạc nhiên.

Thiên phú của Ngụy Cảnh Nhiên vốn đã bất phàm, nếu không cũng không thể trở thành đệ tử hạch tâm của Lưu Vân Kiếm Tông.

“Không tệ!

Chuyện ở Thương Hà Thành ngươi xử lý thỏa đáng, có công!” Lâm Tẫn cất tiếng nói vang: “Nói đi, muốn ban thưởng gì?

Chương 112

Trẫm đều có thể thỏa mãn ngươi!" Lời vừa dứt.

Lông mày Ngụy Cảnh Nhiên không thấy nửa phần hân hoan, ngược lại còn ngưng trọng ôm quyền nói: "Bệ hạ, người giải quyết dịch bệnh không phải thần, mà là người khác!" "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày: "Là hai vị Thái y kia sao?" Ngụy Cảnh Nhiên lắc đầu, thốt ra một cái tên: "Là Lương Kỳ Phong đã nghiên cứu ra thuốc giải." "Lương Kỳ Phong?" Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ long án, lục tìm trong ký ức một lượt, xác nhận mình chưa từng nghe qua cái tên này.

"Thần đã đưa y về kinh thành." Ngụy Cảnh Nhiên nói.

Lâm Tẫn đưa mắt ra hiệu cho Hải công công, vị thái giám kia lập tức hiểu ý, cất giọng cao tuyên triệu.

Không lâu sau.

Một bóng người run rẩy rụt rè bước vào Ngự Thư Phòng.

Người đến là một nam tử trung niên, tướng mạo bình thường.

Mặc một bộ trường sam xám đã bạc màu vì giặt, ống tay áo và đầu ngón tay dính một ít vết thuốc đen khó rửa sạch, trên người còn thoang thoảng một mùi thuốc kỳ dị.

Y cúi thấp đầu, ánh mắt lảng tránh.

Trong đôi mắt đầy tơ máu chứa đầy sự kinh hãi và một vẻ mệt mỏi sâu sắc, hai tay không tự chủ nắm chặt vạt áo mình.

Ánh mắt Lâm Tẫn như đuốc.

Một cái nhìn liền nhận ra người này lại có tu vi Cửu phẩm võ giả, cách cảnh giới Tông sư cũng chỉ một bước.

Nhưng mà!

Chân khí trong cơ thể y lại dị thường phù phiếm và xao động, đây tuyệt đối không phải trạng thái tu luyện bình thường.

Rõ ràng là nội tâm đã bị sự kinh hoàng to lớn chiếm cứ, đến mức ngay cả chân khí cũng khó mà thu liễm kiểm soát!

"Thảo... thảo dân Lương Kỳ Phong, khấu kiến Bệ hạ!" Y 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, giọng nói đều đang run rẩy.

"Bình thân." Lâm Tẫn đánh giá y: "Ngươi là lang trung?" Có thể nghiên cứu ra thuốc giải dịch bệnh, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường!

"Bẩm... bẩm Bệ hạ, phải, phải ạ..." Thân thể Lương Kỳ Phong run rẩy càng thêm dữ dội.

"Rất tốt!

Ngươi đã cứu tử dân của Trẫm, là một đại công lao!" Lâm Tẫn ngữ khí vui mừng: "Nói đi, muốn thưởng gì?" Ai ngờ lời y vừa dứt, Lương Kỳ Phong lại lần nữa quỳ sụp xuống, trán dán chặt xuống đất, giọng ai oán thê lương tuyệt vọng: "Thảo dân không dám cầu thưởng!

Chỉ cầu Bệ hạ... tha cho thảo dân một mạng!" "Hửm?" Lâm Tẫn ngẩn ra.

Nghiên cứu thuốc giải, cứu toàn thành bách tính, sao lại làm như phạm phải tội chết vậy?

Y chuyển ánh mắt sang Ngụy Cảnh Nhiên, giọng nói trầm xuống: "Chuyện gì vậy?" Ngụy Cảnh Nhiên liếc nhìn người dưới đất một cái, thần sắc phức tạp, trầm giọng nói: "Bệ hạ, thuốc giải quả thật là y nghiên cứu, nhưng..." Y chuyển giọng, nói ra lời kinh thiên động địa: "Dịch bệnh, cũng là y thả ra!" "Cái gì!?" Lâm Tẫn đột nhiên đứng phắt dậy!

Uy áp kinh khủng lập tức bao trùm toàn bộ đại điện, sát ý như thực chất lan tỏa, hoảng như tận thế giáng lâm!

Lương Kỳ Phong cả người mềm nhũn trên đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được, như thể bị một ngọn núi khổng lồ vô hình đè nát.

Lâm Tẫn từ trên cao nhìn xuống y, trong mắt sát cơ bạo loé!

Dịch bệnh Thương Hà Thành, đã hại chết hàng trăm, hàng ngàn bách tính!

Tên gia hỏa này vậy mà còn dám lộ mặt?

Chẳng lẽ y cho rằng nghiên cứu ra thuốc giải coi như lập công chuộc tội, là có thể xóa bỏ tội nghiệt!?

"Người đâu!" Lâm Tẫn nổi giận hét lên.

Hai Cẩm Y Vệ ứng tiếng xuất hiện, cung thân lắng nghe lệnh.

"Kéo tên tội đồ này ra ngoài!" Lâm Tẫn quát, giọng nói lạnh thấu xương: "Lăng trì xử tử!" "Vâng!" Cẩm Y Vệ lập tức tiến lên, kéo Lương Kỳ Phong mềm oặt như bùn lầy ra ngoài.

Ngay lúc đó.

Ngụy Cảnh Nhiên lại đột nhiên quỳ một gối xuống đất, gấp giọng nói: "Bệ hạ khai ân!

Lương Kỳ Phong bây giờ còn chưa thể chết!" Trong mắt Lâm Tẫn hiện lên nghi hoặc đậm đặc.

Phải biết rằng!

Nếu Lương Kỳ Phong không phóng thích dịch bệnh, Triệu Thư Dao sẽ không nảy sinh lòng thương xót, xuống núi cứu chữa bách tính Thương Hà.

Nếu không xuống núi, cũng sẽ không bị người của Huyết Liên Tông bắt đi, cuối cùng phải trả giá bằng sinh mệnh!

Nói như vậy!

Lương Kỳ Phong gần như là kẻ thù không đội trời chung của Ngụy Cảnh Nhiên, vậy mà y lại còn cầu xin cho y?

Lâm Tẫn cố nén lửa giận: "Vì sao?" Ngụy Cảnh Nhiên ngẩng đầu, nói ra lời kinh người: "Y biết âm mưu của Tần Tung... liên quan đến Ẩn Nguyệt Sơn Trang!" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng.

Trên mặt không động sắc, nhưng khí trường quanh thân lại đột nhiên lạnh lẽo hẳn xuống, một tia sắc bén vô thanh xẹt qua.

Khẽ xua tay.

Hai bên Cẩm Y Vệ lập tức cung thân lui xuống, trong đại điện khoảnh khắc chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của mấy người.

Ánh mắt y như dao, chậm rãi rơi trên người Lương Kỳ Phong đang mềm nhũn như bùn, giọng nói như mang theo băng giá, lạnh thấu xương: "Ngươi, sao lại biết chuyện Ẩn Nguyệt Sơn Trang?" Lương Kỳ Phong toàn thân sớm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trán chạm đất, giọng run rẩy đến mức gần như đứt đoạn: "Bẩm, bẩm Bệ hạ... thảo dân... nguyên là đệ tử Thiên Độn Tông..." "Thiên Độn Tông?" Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại!

Ngô Tranh khi đến Ẩn Nguyệt Sơn đã từng bị tông môn này ngăn cản.

Bây giờ xem ra, Lương Kỳ Phong này thật sự có khả năng đã chạm đến một số bí mật hạch tâm!

Y chậm rãi thu liễm uy áp sắc bén kia, nhưng tia sát ý ẩn hiện giữa lông mày vẫn lẩn quẩn không tan, khí cơ như khóa chặt, gắt gao khóa

trên người Lương Kỳ Phong: "Ngươi đã là đệ tử Thiên Độn Tông, lý nên lấy Tần Tung làm tôn, vì sao phản tông?" Lương Kỳ Phong mạnh mẽ nắm chặt nắm đấm.

Cả người bị sự căm hận và hối hận to lớn nuốt chửng, run rẩy nói: "Bởi vì... thảo dân bị lừa!" Lâm Tẫn khẽ cụp mắt, trong giọng nói mang theo uy áp không cho phép nghi ngờ: "Bị lừa?

Nói rõ ràng ra!" Lương Kỳ Phong như nắm được cọng rơm cứu mạng, tốc độ nói vì vội vã mà hơi hỗn loạn: "Thảo dân... thảo dân vốn là một tán tu, si mê đan đạo, chỉ muốn luyện đan cứu đời..." "Là bọn họ!

Người của Thiên Độn Tông tìm đến ta, nói có vô tận tài nguyên, có thể giúp ta đột phá Tông sư cảnh...

Ta, ta nhất thời bị quỷ ám tâm trí..." Giọng Lâm Tẫn không nghe ra hỉ nộ: "Cho nên, ngươi vì tiền đồ, nhập vào tà tông?" "Không!

Không phải vậy!" Lương Kỳ Phong đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt huyết sắc rút đi hết: "Họ ban đầu chỉ bảo ta luyện một số đan dược bình thường, sau đó, sau đó mới ép ta luyện chế kịch độc, còn lừa ta nói là dùng để săn bắt dã thú!

Ta..." Y nghẹn lời, đầy hối hận: "Ta nếu sớm biết họ muốn đổ độc vào Thương Hà Thành, hại bách tính trong thành, ta chết cũng tuyệt đối không luyện chế! " Y mạnh mẽ dập đầu xuống đất, phát ra tiếng vang trầm đục: "Đợi ta biết chân tướng, đã là tạo thành đại họa...

Ta chỉ kịp mang theo tất cả thuốc giải chạy thoát, nghĩ rằng có thể cứu thêm một người là tốt một người... nhưng, nhưng vẫn quá muộn rồi..." Trong lời nói.

Cảnh tượng địa ngục như hiện lại trước mắt, khiến y đau khổ cuộn tròn người lại.

“Thảo dân vạn chết khó từ tội lỗi...

Chỉ cầu Bệ hạ có thể diệt trừ Thiên Độn Tông độc hại này, thảo dân nguyện dùng tàn mạng, chuộc tội nghiệt này!” Y lại lần nữa dập đầu, thân thể vì kích động và kinh sợ mà run rẩy kịch liệt.

Nghe đến đây.

Sát ý trong mắt Lâm Tẫn đã tiêu tan đi phần lớn.

Y ngón tay khẽ gõ long án, phát ra tiếng động nhẹ có quy luật, giọng nói vẫn lạnh băng: “Ngươi vừa nói, biết âm mưu của Tần Tung ở Ẩn Nguyệt Sơn Trang?” “Phải!” Lương Kỳ Phong mạnh mẽ gật đầu, lời lẽ khẳng định: “Tần Tung lão tặc cấu kết với Thiên Độn Tông, bí mật xây dựng độc trì trong Ẩn Nguyệt Sơn Trang, dụ dỗ thảo dân phối chế bách độc, muốn luyện chế nhân hình độc vật!” Lâm Tẫn kiếm mày mạnh mẽ nhíu chặt.

Nhân hình độc vật?

Chẳng lẽ là...

Tử Linh?

Nhưng y chưa từng cảm nhận được nửa phần dao động độc tố trên người Tử Linh.

Y ngẩng mắt, ánh mắt sắc bén: “Ngươi đã thấy nhân hình độc vật đó?” “Chưa từng nhìn rõ.” Lương Kỳ Phong lắc đầu, nói: “Chỉ là đứng ngoài điện, xa xa quét qua một cái nhìn.” Lâm Tẫn cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Chương 113

Lăng Hồng đến Đoạn Vân Thành chưa trở về, Tử Linh hiện tại chỉ nhận một mình y, nếu cưỡng chế phong ấn hỏi, e rằng sẽ sinh biến cố.

"Xem ra, chuyện Tử Linh vẫn cần chờ Lăng Hồng trở về rồi mới điều tra sâu hơn..." Ý niệm của y vừa dứt, thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ kỹ. 【Đinh!】 Một tiếng nhắc nhở hệ thống trong trẻo vô cùng, liền vừa vặn vang vọng trong đầu y! 【Chúc mừng Túc chủ tuần tra Đoạn Vân Thành, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?】 Đáy mắt Lâm Tẫn chợt sáng rực.

Nhắc nhở đã đến, chứng tỏ Lăng Hồng đã giải quyết xong chuyện Đoạn Vân Thành, dự kiến không lâu nữa sẽ hồi triều.

"Thắp sáng!" 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Đoạn Vân Thành!】 【Nhận được ban thưởng: Sắc Mệnh Huyền Áp Đan *5!】 Lâm Tẫn: "..." Thời gian này hệ thống bị làm sao vậy?

Ưu ái phát đan dược?

Muốn y chuyển nghề làm luyện đan sư sao?

Y cổ tay chuyển động, một viên đan dược lớn bằng long nhãn đột nhiên hiện ra trong lòng bàn tay.

Viên đan dược đó toàn thân đen huyền, nhưng lại ẩn hiện một tầng lưu quang màu vàng sẫm.

Đan văn lượn lờ như rồng cuộn, ẩn ẩn tản mát ra một loại uy áp khiến người ta tâm quý.

Đó không phải là dược lực thuần túy.

Ngược lại càng giống một loại khế ước chi lực chí cao vô thượng, một khi phục dụng, dường như sinh tử liền không do mình quyết định!

"Thống tử, giải thích một chút." Lâm Tẫn trong lòng nói.

Hệ thống đáp ứng nhanh chóng: 【Truyền chân khí vào, ngưng tụ đế vương long uy trong đan, người phục dụng tức khắc sẽ sản sinh liên hệ khế ước với Túc chủ, trong một niệm, có thể định sinh tử của họ!】 Đồng tử Lâm Tẫn khẽ co rút.

Một niệm định sinh tử?

Đây nào phải đan dược, đây căn bản là thần khí chí cao do đế vương chưởng khống cấp dưới!

"Đối với cảnh giới có giới hạn không?" Y lập tức truy vấn.

Hệ thống hồi ứng: 【Không siêu việt Túc chủ, đều có thể chưởng khống!】 Trong lòng Lâm Tẫn nhất thời dâng lên sóng gió.

Nếu có thể cho Dạ Lâm thiếu chủ thần bí kia phục dụng viên Sắc Mệnh Huyền Áp Đan này...

Đương nhiên!

Y cũng chỉ là ý niệm chợt lóe lên.

Dạ Lâm đâu có ngốc, há lại dễ dàng phục đan của y?

Áp chế suy nghĩ.

Lâm Tẫn cất đan dược vào Tàng Binh Giới, ánh mắt một lần nữa rơi trên người Lương Kỳ Phong.

Y đang định hạ lệnh đưa người xuống, thì chợt cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc cấp tốc bức cận Ngự Thư Phòng.

Lông mày khẽ nhướng, y ngẩng đầu nhìn về phía cửa điện.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lăng Hồng một thân phong trần dập dềnh bước lớn vào, phi ngư phục nhuốm bụi, hai mắt lại sắc bén như cũ.

Y quỳ một gối xuống đất, giọng nói trầm tĩnh: "Thần, Lăng Hồng, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên: "Sao nhanh vậy đã về rồi?" Hệ thống vừa mới nhắc nhở, theo lý mà nói, y hẳn mới rời thành không lâu.

Lăng Hồng đứng dậy đáp: "Thần sau khi tiêu diệt cứ điểm, liền giao phó việc hậu sự cho Cẩm Y Vệ và Huyền Giáp Cấm Quân, tiên hành trở về phục mệnh!" Lâm Tẫn gật đầu, trong lòng hiểu rõ, liền nói: "Về đúng lúc lắm, đi đưa Tử Linh đến đây." Lăng Hồng ngẩn ra, tuy không hiểu lý do, nhưng không chút do dự ôm quyền ứng lời: "Vâng!" Khi xoay người.

Khóe mắt y liếc qua Ngụy Cảnh Nhiên và Lương Kỳ Phong đang quỳ dưới đất, trong lòng biết rằng lần triệu tập gấp này ắt có liên quan đến hai người này.

Không lâu sau.

Lăng Hồng đi rồi quay lại, phía sau là một thiếu nữ.

Nàng một thân tóc dài màu tím nhạt buông xõa, đôi mắt trong trẻo mộng mơ, chính là Tử Linh.

Lâm Tẫn một lần nữa tỉ mỉ cảm nhận, nhưng vẫn không thăm dò ra trong cơ thể nàng có nửa phần chân khí hay dấu vết độc tố, trong lòng nghi ngờ càng sâu.

Y nhìn Lương Kỳ Phong: "Nhân hình độc vật ngươi nói, có phải là nàng ta?" Lương Kỳ Phong run rẩy ngẩng đầu, nhìn về phía Tử Linh, tỉ mỉ quan sát một lát, do dự nói: "Bẩm Bệ hạ... thảo dân không xác định, nhưng..." Giọng y đột nhiên kiên định thêm vài phần: "Nếu có

thể để thảo dân bắt mạch thăm dò, hoặc có thể biết rõ!" Lâm Tẫn chuẩn tấu.

Ngay khi Lương Kỳ Phong miễn cưỡng đứng dậy, định tiến lên.

Lăng Hồng lại đột nhiên nghiêng người một bước, chắn giữa hai người, sau đó quỳ một gối xuống đất, giọng nói trầm ngưng gấp gáp: "Bệ hạ!

Thần có việc quan trọng cần bẩm báo!" Y ngẩng đầu, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng chưa từng có: "Liên quan đến Tử Linh... thể chất của nàng ấy..." "Thể chất?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Nghiêng mắt nhìn về phía Tử Linh đang đứng sát Lăng Hồng, trong ánh mắt mang theo vài phần thăm dò.

Đôi mắt nàng trong trẻo thấy đáy, tựa như con nai nhỏ nơi sơn cốc chưa hiểu sự đời, đối với mọi thứ xung quanh đều mang theo sự tò mò ngây thơ.

Dáng vẻ như vậy, nào giống "nhân hình độc vật" hung ác đáng sợ trong lời Lương Kỳ Phong?

Lăng Hồng trầm giọng nói: "Bệ hạ khả còn nhớ chuyện địch tập mấy ngày trước, thần thân mang trọng thương không?" Lâm Tẫn đạm mạc gật đầu: "Trẫm tự nhiên nhớ." Nếu không phải y kịp thời quay về, Lăng Hồng và những người khác e rằng đã vẫn mệnh dưới tay lão ni cô kia rồi.

Lăng Hồng nhìn Tử Linh đang nắm chặt vạt áo mình, tiếp tục nói: "Hôm đó sau khi Bệ hạ rời đi, chính là Tử Linh đã chữa khỏi vết thương cho thần." Giọng y trầm xuống, nói chắc như đinh đóng cột: "Hơn nữa, là trong khoảnh khắc!" Lời vừa dứt.

Trong Ngự Thư Phòng kim rơi có thể nghe.

Ngón tay Lâm Tẫn đang gõ bàn đột nhiên dừng lại, đồng tử co rút

không thể nhận ra, ánh mắt sắc bén như điện bắn về phía Tử Linh vẫn còn vẻ mơ màng!

Trong chớp mắt chữa khỏi vết thương do cường giả Bán Thần cảnh gây ra?

Điều này tuyệt đối không phải võ giả bình thường có thể làm được.

Ngay cả y đã đạt đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, cũng tự hỏi mình không thể làm được.

Quan trọng hơn là... nàng không phải độc vật do Tần Tung nghiên cứu sao?

Sao lại còn có khả năng chữa lành?

"Là nàng ta!

Tuyệt đối là nàng ta!" Ngay lúc đó.

Lương Kỳ Phong như mèo bị giẫm đuôi, đột nhiên hét chói tai, giọng nói the thé chói tai.

Y cả người sợ hãi lùi lại mấy bước, đối mặt với Tử Linh, như đối mặt với một con cự thú hoang dã nuốt chửng người, toàn thân run rẩy.

Lâm Tẫn trầm thấp nói: "Ngươi xác định?" Lương Kỳ Phong dứt khoát quả quyết: "Xác định!

Nàng ta chính là độc vật trong độc trì đó, tuyệt đối không sai!" Keng!

Tiếng đao minh như tiếng rồng ngâm vang lên!

Lăng Hồng đột nhiên bạo phát, Tú Xuân đao chợt ra khỏi vỏ, lưỡi đao lạnh lẽo sắc bén thẳng đến yết hầu Lương Kỳ Phong, sát khí lẫm liệt: "Còn dám nói bậy, lão tử giết ngươi!" Ngay trong khoảnh khắc sát cơ của Lăng Hồng bùng nổ, dị biến đột ngột xảy ra!

Tử Linh vẫn luôn yên tĩnh ở bên cạnh Lăng Hồng, dáng vẻ vô hại như người và vật, đột nhiên ngẩng đầu.

Trong đôi mắt trong trẻo mộng mơ, lóe lên một tia sáng xanh cực nhạt nhưng cực kỳ nguy hiểm.

Một luồng uy áp vô hình nhưng đủ để khiến tất cả mọi người có mặt trong lòng trầm xuống, như núi lửa bùng phát, oanh nhiên khuếch tán ra!

Luồng khí tức này phiêu miểu nhưng cực kỳ có cảm giác áp bách.

Lạnh lẽo, tử tịch.

Mang theo một ý vị hủy diệt, khóa chặt không sai sót trên người Lương Kỳ Phong!

Lương Kỳ Phong toàn thân cứng đờ, sợ đến hồn phi phách tán, không dám động đậy nữa.

Nhiệt độ trong Ngự Thư Phòng đột nhiên hạ xuống, không khí căng thẳng đến tột độ!

Lâm Tẫn thu tất cả vào đáy mắt.

Tình huống này... còn thú vị hơn y dự đoán.

"Lùi xuống." Y bình tĩnh mở miệng, giọng nói không lớn, nhưng mang theo ý chí tuyệt đối của đế vương, phá vỡ thế cục căng thẳng.

Lăng Hồng miễn cưỡng thu liễm sát ý, thu đao về vỏ.

Gần như đồng thời.

Chương 114

Khí thế đáng sợ khiến người ta nghẹt thở của Tử Linh cũng như thủy triều rút đi, biến mất vô ảnh vô tung.

Nàng lại biến thành thiếu nữ thuần khiết, hơi mơ màng như chưa hiểu sự đời.

Lăng Hồng cảm nhận được sự bất an của nàng.

Rất tự nhiên đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay nàng đang nắm vạt áo mình, động tác mang theo sự an ủi khó nhận ra.

Tử Linh hiểu được ý đồ của y, nghiêng đầu lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Lâm Tẫn nhìn những động tác nhỏ giữa hai người, ánh mắt khẽ lóe, nhưng không nói nhiều.

Y chậm rãi đứng dậy.

Đi đến trước mặt Lương Kỳ Phong đang mềm nhũn như bùn, từ trên cao hỏi: "Ngươi vừa nãy không phải nói, cần bắt mạch kỹ lưỡng mới có thể xác định sao?

Sao giờ lại khẳng định như vậy?" Lương Kỳ Phong nuốt nước bọt, căn bản không dám nhìn Tử Linh đang vẻ mặt vô tội kia, cố nén sợ hãi nói: "Bệ, Bệ hạ, trong bách độc thảo dân đã phối chế, không chỉ chứa kịch độc chí mạng, mà còn có thánh dược chữa thương.

Hai loại dược tính hoàn toàn khác biệt này dung hợp vào nhau, nhân hình độc vật luyện chế ra liền có khả năng chữa lành." Y dừng lại một chút, như nhớ ra điều gì, bổ sung: "Đây cũng là hậu thủ thảo dân để phòng vạn nhất!" "Hậu thủ gì?" Lâm Tẫn truy vấn.

Lương Kỳ Phong thấp giọng nói: "Thảo dân sớm đã nghi ngờ mục

đích của Thiên Độn Tông không trong sạch, nên đã lưu lại một chiêu, nhân hình độc vật này sau khi thành hình, nhiều nhất một tháng, sẽ vì hai cỗ chân khí trong cơ thể xung đột với nhau, mà bạo thể bỏ mạng!" Trong chốc lát!

Thân thể Lăng Hồng kịch chấn, vội vàng đưa chân khí thăm dò kinh mạch Tử Linh, nhưng lại không cảm nhận được chút dị trạng nào.

Không có chân khí xung đột, thậm chí không có chút dao động nào.

Thấy Lăng Hồng lắc đầu, thần sắc Lâm Tẫn càng trầm: "Khả năng ẩn giấu khí tức và mất trí nhớ của nàng ấy, cũng là do bách độc gây ra?" Lương Kỳ Phong mơ màng nói: "Điều này... thảo dân không biết..." Lâm Tẫn chắp tay trầm tư.

Ngay cả Lương Kỳ Phong cũng không biết, vậy rất có khả năng đã xảy ra dị biến nào đó.

Nếu chỉ là độc vật bình thường, bạo thể mà chết thì thôi, y thậm chí không ngại tự tay giải quyết.

Nhưng tình huống của Tử Linh đặc biệt.

Khả năng ẩn giấu để qua mặt Lục Địa Thần Tiên cảm nhận, quả thực là sát thủ bẩm sinh!

Nếu được bồi dưỡng tốt, ắt sẽ là một trợ lực lớn.

Tương lai càng có thể tổ chức một đội ám sát đặc biệt, xử lý những việc triều đình không tiện ra tay.

Cẩm Y Vệ tuy mạnh, nhưng lại quá lộ liễu.

Điều càng khiến người ta kinh hãi là...

Sắc Mệnh Huyền Áp Đan mà Hệ thống vừa ban thưởng, dường như chính là chuẩn bị cho việc này!

Chỉ cần điều hòa chân khí trong cơ thể Tử Linh, rồi phục dụng đan này, liền không còn lo lắng về sự phản bội nữa!

Nghĩ đến đây.

Ánh mắt Lâm Tẫn sắc bén như dao, bắn thẳng vào Lương Kỳ Phong: "Có cách giải quyết không?" Lương Kỳ Phong cúi đầu trầm mặc rất lâu.

Ngay khi Lâm Tẫn gần như từ bỏ, định dùng tu vi Lục Địa Thần Tiên cưỡng chế điều hòa chân khí, Lương Kỳ Phong đột nhiên ngẩng đầu: "Bệ hạ, thảo dân nghĩ ra rồi!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang bùng lên: "Nói!" Lương Kỳ Phong gấp giọng nói: "Thảo dân từng thấy trong cổ tịch một loại đan dược tên là 'Đàm Hoa Dung Nguyên Đan', có thể dung hợp chân khí tương khắc." Lâm Tẫn trong lòng vui mừng: "Ngươi sẽ luyện sao?" "Sẽ!" Lương Kỳ Phong gật đầu, nhưng lại lộ vẻ khó xử: "Nhưng chủ tài của đan này là 'Tố Hồn U Đàm Hoa', thảo dân lại chưa từng nghe đến..." Lâm Tẫn đầu tiên ngẩn ra, sau đó khóe môi khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ.

Thì ra là vậy!

Tố Hồn U Đàm Hoa được thưởng khi thắp sáng Thương Hà Thành, vậy mà lại ứng nghiệm ở đây!

Là Hệ thống liệu sự như thần?

Hay là... trùng hợp?

Đáy mắt y lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã áp xuống, hạ lệnh cho Ngụy Cảnh Nhiên bên cạnh: "Đưa y xuống, dược liệu cần thiết và mọi chuẩn bị, trong hai ngày phải sẵn sàng, còn về chủ tài..." Lâm Tẫn ngữ khí khẳng định: "Không cần lo lắng." Ngụy Cảnh Nhiên cung thân lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Trên gương mặt tuấn lãng của y lóe lên một tia u ám, nhưng không dám làm trái thánh

chỉ.

Lâm Tẫn nhận ra sự bất thường của y, truyền âm nói: "Đợi chuyện này xong, cái chết của Triệu Thư Dao, Trẫm sẽ cho ngươi một lời giải thích." Thân hình Ngụy Cảnh Nhiên chấn động, khóe mắt hơi đỏ, lập tức dẫn Lương Kỳ Phong nhanh chóng rời đi.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn trở về long ỷ, nhìn Tử Linh vẫn đang nắm chặt vạt áo Lăng Hồng, không bảo nàng lùi xuống, mà chuyển sang hỏi: "Cứ điểm Đoạn Vân Thành, có phát hiện gì không?" Lăng Hồng ôm quyền hành lễ: "Trong cứ điểm không có cao thủ, tựa hồ đã nghe tin mà rút lui, nhưng..." Y chuyển giọng: "Thần đã bắt được một người trong địa lao, vì cầu sống sót, y xưng biết cơ mật, đã bị thần áp giải về!" Trong hai mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe.

Ngón tay khẽ gõ long án, giọng điệu bình tĩnh nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Tuyên!" Một lát sau.

Hai Cẩm Y Vệ áp giải một nam tử bước vào Ngự Thư Phòng.

Người kia khoảng chừng bốn mươi tuổi, một thân y phục vải thô đầy phong sương, trên mặt viết đầy vẻ vất vả mệt mỏi và sự kinh hãi không thể che giấu.

Chân khí Thất phẩm võ giả có vẻ phù phiếm không ổn định, dường như là nhờ đan dược miễn cưỡng nâng lên cảnh giới.

Lúc này càng sợ hãi đến hai chân mềm nhũn, vừa vào điện liền quỳ sụp xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ánh mắt Lâm Tẫn như dao, rơi trên người y: "Ngươi, tên là gì?" Nam tử run rẩy ngẩng đầu, trong mắt đầy hoảng sợ, giọng nói đứt quãng: "Bẩm... bẩm Bệ hạ, tiểu nhân Vu Trạch, là người của Huyết...

Huyết Liên Tông ngoại biên..." "Huyết Liên Tông?" Trong mắt

Lâm Tẫn đột nhiên bắn ra một đạo lệ quang!

Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn!

Y đang sầu không tìm được tông chỉ cụ thể của Huyết Liên Tông, không ngờ lại có người chủ động đưa đến cửa.

Giọng Lâm Tẫn trầm lạnh: "Tông chỉ Huyết Liên Tông, ở chỗ nào?" Vu Trạch run rẩy nói: "Ta... ta không biết..." "Không biết?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, trong ngữ khí toát ra một tia hàn ý.

Thân là người của Huyết Liên Tông, lại không biết tông môn ở đâu?

Chuyện này có thông được sao?

Trong chốc lát!

Một luồng uy áp hùng hậu từ thân Lâm Tẫn lan tỏa ra, như ngọn núi vô hình 'oanh' một tiếng đè xuống, ấn Vu Trạch chặt xuống đất, không thể động đậy.

Vu Trạch chỉ cảm thấy lồng ngực muốn vỡ tung.

Bên tai dường như truyền đến tiếng xương cốt mình không chịu nổi sức nặng, nỗi sợ hãi như thủy triều hoàn toàn nhấn chìm lý trí.

"Bệ, Bệ hạ tha mạng... tiểu nhân chỉ là nhân viên ngoại biên... thật sự không biết..." Y dốc hết sức lực cuối cùng, từ kẽ răng nặn ra lời cầu xin.

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ híp lại, thu bớt uy áp, giọng nói vẫn lạnh băng: "Ngươi nói ngươi biết cơ mật, để cầu sống sót, ngươi biết gì?" Vu Trạch thở hổn hển, mồ hôi lạnh đã thấm ướt toàn thân, mất một lúc lâu mới khó khăn mở miệng: "Bẩm Bệ hạ...

Thánh nữ Huyết Liên Tông, muốn mượn đêm trăng tròn đột phá cảnh giới..." Nghe vậy.

Lửa giận trong lòng Lâm Tẫn bùng lên.

Đây tính là cái cơ mật gì?

Ngươi là đến lừa Trẫm sao?

"Kéo y xuống, lăng trì, cho chó ăn!" Y lạnh giọng hạ lệnh.

Lăng Hồng tiến lên, túm cổ Vu Trạch định kéo ra ngoài.

Vu Trạch kinh hoàng tột độ, hai chân loạn xạ đạp, thét chói tai: "Bệ hạ tha mạng!

Tiểu nhân còn biết một bí mật nữa!" Lâm Tẫn phất tay, Lăng Hồng lập tức dừng bước buông tay.

Vu Trạch mềm nhũn quỳ trên đất, liên tục dập đầu mấy cái, hoảng loạn nói: "Tiểu nhân... từng tình cờ nghe mấy vị đại nhân nhắc đến một địa phương...

Đông Liêu..." "Đông Liêu?" Lâm Tẫn nhíu mày, cảm thấy xa lạ với địa danh này.

Y nghiêng mắt nhìn Hải công công.

Lão thái giám này có thể gọi là bản đồ sống, cương vực Hoàng thành Đại Uyên, không có gì là y không hiểu.

Hải công công lập tức hiểu ý, tiến lên cung thân bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Đông Liêu là một châu phủ phía đông bắc hoàng triều, địa vực rộng lớn, quản hạt năm thành!" Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ chén trà.

Ánh mắt chuyển hướng bản đồ cương vực treo trên tường Ngự Thư Phòng, dừng lại ở vị trí Đông Liêu.

Châu phủ này nằm ở nơi hẻo lánh, không nằm trên lộ tuyến bắc chinh của Thương Sóc, vì vậy y trước đây cũng không chú ý nhiều.

“Chẳng lẽ...

Huyết Liên Tông lại ẩn náu trong địa giới Đông Liêu phủ?” Y trong lòng điện chuyển.

Chương 115

Nhưng, địa vực Đông Liêu không nhỏ, dù có phái Cẩm Y Vệ đi, tìm kiếm cũng tuyệt đối không dễ dàng.

Đêm trăng tròn sắp đến, nếu không thể tìm ra tung tích Huyết Liên Tông trước đó, một khi Thánh nữ đột phá đến cảnh giới Bán Thần, muốn tìm kiếm lại càng khó hơn!

Y thu lại suy nghĩ, lại lần nữa hỏi: "Ngươi còn biết gì?" Vu Trạch dập đầu trên đất, mắt đảo nhanh, dường như đang cố sức lục lọi những tin tức có thể đổi lấy mạng sống.

Một lúc lâu.

Mắt y sáng lên, gấp giọng nói: "Tiểu nhân còn nghe một vị chấp sự đại nhân nhắc quá... liên quan đến công pháp Thánh nữ tu luyện..." Lâm Tẫn sắc mặt trầm xuống: "Ngươi là người ngoại biên, có thể tiếp xúc với chấp sự sao?" Sự nghi ngờ trong lòng y càng sâu.

Sự trùng hợp này giống như một màn kịch được sắp xếp tỉ mỉ.

Vu Trạch dập đầu như giã tỏi, lắp bắp giải thích: "Bệ hạ minh giám!

Là... là khi chấp sự đại nhân đến cứ điểm ngoại vi của chúng tiểu nhân tuần tra, tiểu nhân hầu hạ bên cạnh, dâng trà rót nước thì may mắn nghe được mấy câu...

Tuyệt đối không lời hư dối thưa Bệ hạ!" Đáy mắt Lâm Tẫn u trầm, không biết có thể tin hay không: "Y nói gì?" Vu Trạch thở hổn hển, nói: "Y nói... công pháp Thánh nữ tu luyện tuy uy lực cực lớn, nhưng mỗi lần đột phá đến cực cảnh, đều sẽ dẫn phát chí âm chi khí trong cơ thể phản phệ." "Toàn thân cực hàn thấu xương, thậm chí

trong vài trượng khí nước ngưng sương...” “Phải tìm một nơi có địa hỏa dương nguyên cực thịnh, mượn địa hỏa trung hòa âm hàn, mới có thể thành công!” Khóe mày Lâm Tẫn khẽ nhướng một cách khó nhận ra.

Lời này, quả thật có vài phần đạo lý.

Chí âm chi khí vốn đã nặng hàn, nếu lại gặp đêm trăng tròn đột phá, âm càng thêm âm, quả thật cần mượn địa hỏa dương nguyên để điều hòa.

“Tiểu nhân chỉ biết có thế!” Vu Trạch liên tục dập đầu, trên trán đã có vết máu: “Cầu Bệ hạ tha cho tiểu nhân một mạng...” Lâm Tẫn lạnh lùng quét qua Vu Trạch, chán ghét phất tay: “Người đâu, đưa y ra khỏi thành!” Hai Cẩm Y Vệ ứng tiếng tiến lên, một trái một phải đỡ Vu Trạch rời đi.

Chỉ là Vu Trạch không nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc y bị kéo quay lưng đi, ánh mắt Cẩm Y Vệ và Hoàng đế trên ngự tọa có một cái giao nhau ngắn ngủi.

Ánh mắt Hoàng đế đạm mạc vô tình, tay phải không để lại dấu vết nhẹ nhàng vẫy một cái.

Đó là một thủ thế “giết không tha”!

“Bệ hạ.” Lăng Hồng tiến lên nửa bước, mặt lộ vẻ lo lắng: “Người này... lời y nói có tin được không ạ?” Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, khóe môi nhếch lên một độ cong khó nắm bắt: “Có thể tin, cũng không thể tin.” Lời nước đôi này khiến Lăng Hồng nhất thời ngây người.

Lâm Tẫn bước đến bên cửa sổ, không nói nhiều, chỉ ngưng thần trầm tư.

Vu Trạch thân là nhân viên ngoại biên, nhưng những gì y biết lại đều là điểm yếu cốt lõi, quá mức trùng hợp, khiến y ẩn ẩn cảm thấy

bất thường.

Nhưng... thật sự có người nguyện dùng tính mạng để lừa dối sao?

Thực ra.

Muốn biết Vu Trạch có nói dối hay không, chỉ cần một viên Thất Linh Đan là có thể biết rõ chân tướng.

Chỉ có điều!

Chỉ là một nhân viên ngoại biên Thất phẩm, không đáng lãng phí một viên Thất Linh Đan quý giá!

Một lát sau.

Lâm Tẫn đột nhiên xoay người, hạ lệnh: "Lăng Hồng, truyền lệnh Cẩm Y Vệ tốc tốc đến Đông Liêu phủ, mật tra các thành, đặc biệt chú ý những nơi địa hỏa dương nguyên vượng thịnh, nhất định phải nhớ, không thể đả thảo kinh xà!" Lăng Hồng nghiêm túc lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Trong thư phòng trở lại tĩnh lặng, không khí ngưng trọng như mực.

Bây giờ chỉ có thể yên lặng chờ tin tức từ Cẩm Y Vệ, chỉ mong có thể tìm thấy manh mối trước đêm trăng tròn.

Ngoài ra.

Đàm Hoa Dung Nguyên Đan mà Lương Kỳ Phong nhắc đến cũng cần phải nhanh chóng luyện chế, để giải quyết tai họa trong cơ thể Tử Linh.

Chỉ là không biết những phụ tài kia, có thể kịp thời chuẩn bị đủ không...

Đang suy tư.

Một thái giám bước vào bẩm báo: "Bệ hạ, Khâu Khải Phong cầu kiến." Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhíu.

Lúc này, y đến làm gì?

"Tuyên." Lâm Tẫn thần sắc bình đạm nói.

Khâu Khải Phong vội vàng bước vào, hành lễ quỳ lạy: "Thảo dân Khâu Khải Phong khấu kiến Bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Lâm Tẫn ánh mắt quét qua y, giọng nói bình ổn: "Khâu gia chủ việc buôn bán, gần đây có tốt không?" Khâu Khải Phong khó che giấu sự phấn chấn: "Nhờ hồng phúc của Bệ hạ, trừ Lãm Nguyệt Các còn đang sửa chữa, các sản nghiệp khác đều đã đi vào quỹ đạo!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trong mắt tĩnh lặng như nước, không nhìn ra hỉ nộ: "Vậy ngươi hôm nay đến đây, là có việc gì?" Khâu Khải Phong từ trong ngực lấy ra một cuốn sổ sách, hai tay dâng lên: "Bẩm Bệ hạ, đây là sổ sách và danh sách nhân viên của các sản nghiệp lớn, xin Bệ hạ xem qua!" Lâm Tẫn liếc mắt nhìn, không lệnh người tiếp nhận, chỉ đạm đạm nói: "Những việc này, ngươi giao tiếp với Hộ Bộ là được, không cần hỏi Trẫm." Phẩm tính của Khâu Khải Phong, y tin được.

Khâu gia trải qua đại kiếp, gần như bị diệt môn, là hoàng quyền đã cho y một tia sinh cơ.

Bây giờ Khâu Khải Phong, so với bất kỳ ai khác đều khát vọng chấn hưng gia tộc, rửa sạch sự sa sút ngày xưa.

Y đã có tâm tư này, thì tuyệt đối sẽ không, cũng không dám vào lúc này mà động niệm gì.

Huống hồ!

Hai người con gái của y đều ở trong cung, đây chính là sợi dây cương cố định nhất.

"Còn việc khác?" Lâm Tẫn hỏi.

Khâu Khải Phong môi khẽ hé, ngập ngừng một chút, trên mặt hiện

lên vài phần do dự và đấu tranh, dường như không biết nên mở lời thế nào: "Thảo dân... thảo dân muốn..." Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong: "Muốn Thanh Ninh rồi?" Khâu Khải Phong mạnh mẽ ngẩng đầu, đáy mắt trong chốc lát trăm cảm giao tạp, có xấu hổ, có khát vọng, càng nhiều hơn là nỗi nhớ nhung khó kìm nén.

Y nghẹn ở cổ họng, mạnh mẽ đáp: "Bệ hạ minh giám.

Thảo dân...

đã lâu không gặp Thanh Ninh." Con gái thất lạc từ nhỏ, khó khăn lắm mới nhận lại, chưa mấy ngày lại vì chuyện làm ăn mà chia cách.

Mỗi khi đêm khuya người tĩnh.

Nỗi nhớ nhung liền như lửa cháy đồng cỏ cắn xé nội tâm, khiến y khó mà yên giấc.

Lâm Tẫn khẽ lộ nụ cười, quay sang Hải công công: "Tuyên Thanh Ninh." Hải công công lĩnh mệnh: "Vâng, Bệ hạ." Một lát sau.

Ngoài điện vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Thanh Ninh mặc bộ váy dài màu xanh lục nhã nhặn, yểu điệu bước vào điện.

Ánh mắt khi chạm đến Khâu Khải Phong đang đứng một bên, trong mắt nàng lóe lên những dao động khó tả.

Sau khi biết rõ duyên do chuyện cũ, nàng đã không còn oán hận Khâu Khải Phong, nhưng đối với người cha đột nhiên xuất hiện này, vẫn không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt.

Nàng khẽ cụp mi, cung kính hành lễ: "Nô tỳ, tham kiến Bệ hạ!" "Miễn lễ." Lâm Tẫn phất tay: "Trẫm chuẩn ngươi hai ngày nghỉ, ra cung hảo hảo bồi tiếp phụ thân ngươi." Thanh Ninh ngẩng đầu, mặt lộ vẻ lo lắng: "Nương nương bên kia..." Khóe mắt Lâm Tẫn khẽ nhếch, cười như không cười nhìn nàng: "Sao?

Chẳng lẽ Nương nương không có ngươi thì không được sao?" Thanh Ninh vội vàng phủ nhận: "Bệ hạ tức giận, nô tỳ không phải ý đó." Lâm Tẫn cười cười, không trêu chọc nàng nữa: "Được rồi, phụ nữ các ngươi nhiều năm không gặp, cần phải tìm hiểu kỹ nhau, đi đi." "Tạ Bệ hạ!" Thanh Ninh tạ ơn.

Khâu Khải Phong cũng kích động không thôi, dập đầu hành lễ: "Thảo dân khấu tạ thiên ân của Bệ hạ!" Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi.

Lâm Tẫn dường như nhớ ra điều gì, cất tiếng gọi lại: "Khâu gia chủ, nếu Trẫm không nhầm, các sản nghiệp dưới trướng Tần Tung hẳn có dược phòng chứ?" Khâu Khải Phong lập tức đứng thẳng, không chút do dự đáp: "Bẩm Bệ hạ, quả thật có ba dược phòng." Y dừng lại một chút, giữa lông mày hiện lên sự phẫn nộ: "Tuy danh là dược phòng, nhưng lại không bao giờ kê đơn thuốc chữa bệnh cho bách tính, ngược lại mượn danh dược phòng, thu thập dược liệu quý giá để hối lộ quan viên." Lâm Tẫn kiếm mày nhíu chặt, ngón tay khẽ gõ long án, trầm ngâm nói: "Sổ sách qua lại, có không?" "Có!" Khâu Khải Phong trịnh trọng đáp.

Lâm Tẫn hạ lệnh: "Sắp xếp rõ ràng sổ sách và danh sách quan viên liên quan đến hối lộ, số tiền, giao cho Hình Bộ." "Vâng, Bệ hạ!" Khâu Khải Phong nghiêm chỉnh ứng mệnh.

Lâm Tẫn khẽ dừng lại, tiếp tục nói: "Sau khi ra cung, tìm Cẩm Y Vệ Bách hộ Ngụy Cảnh Nhiên, có một số dược liệu cần thu thập, ngươi toàn lực hiệp trợ." "Thảo dân tuân chỉ!

Nhất định không phụ sự phó thác của Bệ hạ!" Khâu Khải Phong cúi đầu thật sâu, lúc này mới cùng Thanh Ninh lui ra khỏi Ngự Thư Phòng. .....

Ngày hôm sau.

Lâm Tẫn hạ triều xong vừa bước ra Thiên Uyên Đại Điện, liền thấy Ngụy Cảnh Nhiên đang đứng chờ ở ngoài điện.

Thấy bóng Lâm Tẫn, Ngụy Cảnh Nhiên vội vàng quỳ một gối xuống đất: "Bệ hạ." Lâm Tẫn hỏi: "Có chuyện gì?" Ngụy Cảnh Nhiên xưng thị: "Khải bẩm Bệ hạ, phụ tài của Đàm Hoa Dung Nguyên Đan, đã chuẩn bị xong xuôi!" "Ồ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, hơi ngạc nhiên: "Nhanh vậy sao?" Chưa đầy một ngày đã chuẩn bị đủ dược liệu, xem ra ngoài Tố Hồn U Đàm Hoa, các phụ tài khác cũng không khó tìm.

Ngụy Cảnh Nhiên đứng dậy nói: "Điều này là nhờ sự giúp đỡ của Khâu gia gia chủ!" Hôm qua sau khi Khâu Khải Phong rời cung, ngay lập tức tìm đến Ngụy Cảnh Nhiên, hỏi rõ dược liệu cần thiết, sau đó lập tức liên hệ các quản sự của ba dược phòng lớn, với tốc độ nhanh nhất tập hợp đủ dược liệu.

Lâm Tẫn nghe vậy, trên mặt thoáng qua một tia hài lòng.

Khâu Khải Phong này, làm việc quả nhiên đắc lực, lại biết xem xét thời thế, không uổng công mình phò trợ.

"Lương Kỳ Phong đâu rồi?" Lâm Tẫn chuyển sang hỏi.

Ngụy Cảnh Nhiên đáp: "Y ở Linh Hương Điện." Không lâu sau.

Lâm Tẫn ngự giá Linh Hương Điện.

Điện vũ này không tính là hùng vĩ, nằm ở rìa hoàng cung, cách tẩm điện của Tử Linh không xa.

Ở trung tâm điện sừng sững một cái lò đan lớn, xung quanh chất đầy củi lửa và các loại công cụ.

Trên bàn bày biện chỉnh tề dược liệu, mùi thuốc từ xa có thể ngửi thấy.

Chương 116

Lương Kỳ Phong đang toàn thần chú ý kiểm tra lò đan, bàn tay tỉ mỉ vỗ nhẹ từng chỗ, sợ rằng có chút sơ sót.

"Bệ hạ giá lâm!" Tiếng xướng của Hải công công vang lên.

Lương Kỳ Phong lúc này mới hoàn hồn, vội vàng xoay người, trên mặt hiện lên vài phần kinh hoảng, nhanh chóng tiến lên quỳ xuống: "Thảo dân khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn giơ tay, chỉ vào lò đan hỏi: "Đây là lò luyện đan?" Lương Kỳ Phong phấn khích gật đầu: "Bẩm Bệ hạ, chính là vậy ạ." Lâm Tẫn đánh giá một lượt, hỏi: "Khi nào có thể bắt đầu luyện chế?" Lương Kỳ Phong nói: "Bất cứ lúc nào cũng được, chỉ cần..." Lời chưa nói hết, nhưng Lâm Tẫn đã hiểu ý.

Lâm Tẫn mặt mày nghiêm túc, ngữ khí trầm ngưng: "Tố Hồn U Đàm Hoa bỉ giác đặc thù, bạo lộ vu không khí hậu, nhất chú hương nội tiện hội suy bại ngõa giải, hiện tại tựu dụng?" "Đừng!" Lương Kỳ Phong giật mình, theo bản năng lắc đầu.

Y chưa từng nghĩ Tố Hồn U Đàm Hoa lại có hạn chế này, đương nhiên không dám sử dụng ngay.

Lâm Tẫn nói: "Ngươi bắt đầu đi, khi nào cần, nói với Trẫm." Lương Kỳ Phong lĩnh chỉ.

Y chất củi dưới lò đan, dẫn lửa đốt.

Cùng với nhiệt độ tăng cao, y dùng chân khí thao túng ngọn lửa, đảm bảo mọi chỗ của lò đan đều nhận nhiệt đều.

Sau đó, theo trình tự nhất định đưa dược liệu vào lò, dùng chân khí thôi động ngọn lửa, luyện hóa dược liệu, khiến chúng dung hợp.

Ngụy Cảnh Nhiên khiêng ghế đến.

Lâm Tẫn an nhiên tọa hạ, chú thị trứ Lương Kỳ Phong mang lục đích bối ảnh.

Chỉ thấy y mồ hôi đầm đìa, nhưng thủ pháp lại thuần thục, không khỏi lộ vẻ tán thưởng.

Tu vi của Lương Kỳ Phong tuy không cao, nhưng kỹ nghệ luyện đan này, quả thực có thể xem là nhân tài.

Dịch bệnh Thương Hà Thành tuy xuất phát từ tay y, nhưng kẻ chủ mưu thực chất là Thiên Độn Tông và Tần Tung.

Chỉ là...

Lâm Tẫn liếc qua Ngụy Cảnh Nhiên sắc mặt trầm uất bên cạnh, nội tâm khẽ thở dài.

Chuyện này, quả thật khó xử.

Lâm Tẫn khẽ động khóe môi, thấp giọng hỏi: "Nếu cho ngươi một cơ hội, ngươi sẽ ra tay giết y sao?" Ngụy Cảnh Nhiên giật mình.

Sau đó phản ứng lại, nắm đấm không tự chủ siết chặt, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm Lương Kỳ Phong đang chuyên tâm luyện đan phía trước.

Ngay cả thanh trường kiếm chưa ra khỏi vỏ sau lưng y, cũng dường như cảm ứng được tâm trạng của chủ nhân, bắt đầu kích động phát ra từng trận kiếm minh, như thể không kìm nén được sự xao động hung mãnh đó!

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo!

Tất cả phẫn nộ lại đột nhiên tiêu tán.

Ngụy Cảnh Nhiên cười khổ lắc đầu: "Không." Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên, hỏi: "Vì sao?" Theo lý mà nói.

Cái chết của Triệu Thư Dao, không thể tách rời khỏi Lương Kỳ Phong.

Nếu không phải người này, Ngụy Cảnh Nhiên có lẽ đã sớm ôm được mỹ nhân về, sống cuộc đời thần tiên quyến lữ ở Lưu Vân Kiếm Tông rồi.

Bây giờ cơ hội báo thù cận kề, y vậy mà lại không muốn?

Ngụy Cảnh Nhiên thấp giọng thở dài: "Bệ hạ, dù thần bây giờ có giết y, Thư Dao có sống lại được không?" Lâm Tẫn nhất thời nghẹn lời.

Ngụy Cảnh Nhiên tiếp tục nói: "Nếu Thư Dao không thể sống lại, mà thuật luyện đan của người này lại rất hữu dụng với Bệ hạ, thần hà tất phải giết y?" Lâm Tẫn quả thật không ngờ.

Ngụy Cảnh Nhiên lại có cái nhìn đại cục như vậy, không bị thù hận che mờ đôi mắt, không hổ là đệ tử hạch tâm của Lưu Vân Kiếm Tông.

"Ngươi xác định không hối hận?" Lâm Tẫn lại hỏi.

Ngụy Cảnh Nhiên khẽ lắc đầu, thần sắc đạm nhiên: "Mấy ngày nay, thần sớm đã nghĩ thông, huống hồ..." Y chuyển giọng, trong mắt lại một lần nữa nổi lên sát ý: "Kẻ thù thật sự, là Thiên Độn Tông, thần chỉ mong có một ngày, có thể tự tay diệt trừ tông môn đó!" Lâm Tẫn đứng dậy, vỗ vỗ vai y, trịnh trọng nói: "Yên tâm, Thiên Độn Tông, sống không được lâu đâu." "Bệ hạ!" Ngay lúc này.

Giọng Lương Kỳ Phong đột nhiên truyền đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người: "Tố Hồn U Đàm Hoa, nhanh!" Lâm Tẫn không chút do dự, cổ tay xoay chuyển, từ Tàng Binh Giới lấy ra Tố Hồn U Đàm Hoa.

Bề mặt dược liệu hình dáng như u lan kia lưu chuyển qua một

luồng ánh sáng đen, trong nháy mắt biến mất, vệt màu xanh lam sẫm ở viền cũng đang nhanh chóng tối đi.

Y phất tay ném bông hoa về phía Lương Kỳ Phong.

Đối phương cẩn thận dùng chân khí tiếp nhận, đáy mắt lại lóe lên một tia khó hiểu.

Không phải nói bông hoa này sau khi tiếp xúc không khí chỉ có thể tồn tại trong một nén hương sao?

Y vốn tưởng cần dùng dụng cụ đặc biệt để phong tồn, nhưng không ngờ Lâm Tẫn lại trực tiếp lấy ra.

Lúc này, không kịp nghĩ nhiều.

Lương Kỳ Phong cẩn thận đưa Tố Hồn U Đàm Hoa vào lò đan.

Trong lúc lửa bùng lên, cánh hoa khẽ run rẩy, những đốm sáng bạc như tinh tiết không ngừng rơi xuống, từ phía trên thành lò chảy vào dịch thuốc phía dưới.

Toàn bộ bên trong lò đan, như một dải ngân hà thu nhỏ hùng vĩ, khí tức kỳ dị tầng tầng dâng lên.

Lông mày Lâm Tẫn nhíu chặt.

Y cảm nhận rõ ràng trong không khí lan tỏa một tầng dao động linh hồn.

Lúc thì xao động, lúc thì trầm tịch.

Sơ suất một chút, dường như có thể xuyên thấu thức hải, tạo thành thương tổn không thể vãn hồi.

Cảnh giới của Ngụy Cảnh Nhiên thấp hơn, không tự chủ lùi lại nửa bước, kiếm ý toàn thân bùng phát, lúc này mới miễn cưỡng chống lại luồng khí tức này.

Tu vi của Hải công công còn thấp hơn.

May mà Lâm Tẫn kịp thời khuếch tán chân khí hùng hậu bảo hộ y, lúc này mới không biến thành kẻ ngốc.

Còn Lương Kỳ Phong đang ở trung tâm của luồng khí tức.

Tuy trên trán đã thấm ra những giọt mồ hôi nhỏ li ti, nhưng ánh mắt lại như chim ưng chăm chú nhìn từng chút thay đổi bên trong lò đan, nhịp thở của y sớm đã hòa quyện với sự nhảy múa của lửa lò, tần suất dung hợp dược lực thành một thể.

Y xem ra không bị ảnh hưởng quá lớn.

Thủ pháp vững vàng, không thấy chút nào hỗn loạn luyện hóa Tố Hồn U Đàm Hoa, hết sức thể hiện phong thái của đại sư!

Cùng với thời gian trôi đi.

Khí tức kỳ dị xung quanh dần dần tiêu tán, cuối cùng trở về hư vô.

"Sắp thành sao?" Trong mắt Lâm Tẫn hiện lên một tia mong đợi, lẩm bẩm tự nói.

"Chưa!" Lương Kỳ Phong không quay đầu lại: "Bệ hạ, đan này ít nhất còn cần một ngày nữa mới có thể triệt để ngưng thành, trong thời gian này, chân khí tuyệt đối không thể đứt đoạn, nếu không công sức sẽ đổ sông đổ biển!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, một lần nữa ngồi xuống, ngữ khí khẳng định: "Yên tâm, có Trẫm ở đây, sẽ không đứt đoạn!" Y ngón tay khẽ chuyển, một luồng chân khí tinh thuần bình hòa từ từ truyền vào kinh mạch Lương Kỳ Phong, bổ sung sự tiêu hao cho y.

Sau đó nghiêng người phân phó: "Hải công công, đi nói với Nương nương, tối nay Trẫm không đến nữa." "Lão nô tuân chỉ." Lâm Tẫn lại nhìn Ngụy Cảnh Nhiên: "Ngươi cũng lui xuống trước đi." Ngụy Cảnh Nhiên dường như vẫn muốn ở lại bảo vệ, nhưng thấy Lâm Tẫn mục quang bất dung trí nghi, cuối cùng cũng chắp tay hành lễ, xoay người

rời đi.

Khoảnh khắc.

Trong Linh Hương Điện một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng củi lửa cháy thỉnh thoảng phát ra tiếng tí tách nhẹ.

Lương Kỳ Phong điều khiển năng lượng của mình, từ từ dung hợp và ngưng cố dịch thuốc.

Lâm Tẫn thì liên tục truyền tống chân khí, đảm bảo quá trình luyện đan không gặp trở ngại.

Không biết từ lúc nào, trời tối rồi lại sáng.

Một ngày một đêm đã trôi qua.

Sức mạnh trong khí hải Lâm Tẫn vẫn không ngừng tuôn trào.

Nếu không phải y đã nhập Lục Địa Thần Tiên cảnh, chân khí mênh mông như biển, e rằng cũng khó mà chống đỡ được lâu đến vậy.

Gió nhẹ thổi vào điện, mùi thuốc càng lúc càng nồng.

Mặc dù thức trắng đêm, nhưng trên mặt Lương Kỳ Phong lại không thấy vẻ mệt mỏi, ngược lại tràn đầy hưng phấn và kích động: "Bệ hạ, không cần truyền tống chân khí nữa." Lâm Tẫn xác nhận: "Xác định có thể được?" Lương Kỳ Phong trịnh trọng gật đầu: "Chỉ cần đợi thêm một lát nữa là có thể ngưng đan, thảo dân có thể ứng phó." Lâm Tẫn ứng tiếng, cắt đứt chân khí, đứng dậy vận động gân cốt một chút, thở ra một hơi dài.

Ngay lúc đó.

Một tiếng phá không đột ngột vang lên!

Bóng Lăng Hồng từ ngoài điện nhanh chóng xẹt vào, trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú tràn đầy vẻ kinh hoàng và lo lắng.

Y quỳ một gối xuống đất, giọng nói run rẩy: "Bệ hạ, không hay rồi!

Tử Linh nàng ấy... nàng ấy..." Lông mày Lâm Tẫn ngưng lại: "Nàng ấy sao rồi?" Giọng Lăng Hồng run rẩy: "Tử Linh toàn thân co giật, hai cỗ chân khí trong cơ thể điên cuồng xung đột, do như tại tranh đoạt chủ khống chi quyền!" Trong lòng Lâm Tẫn trầm xuống, thầm kêu không ổn.

Y quay đầu nhìn Lương Kỳ Phong: "Đan dược còn mất bao lâu?" Lương Kỳ Phong hiển nhiên cũng nghe thấy lời Lăng Hồng, ngưng mắt nhìn lò đan trầm ngâm một lát, đáp: "Bệ hạ, chí ít còn cần nửa canh giờ nữa." "Được, sau khi đan thành, lập tức đến!" Lời vừa dứt.

Bóng Lâm Tẫn đã lóe lên biến mất.

Khoảnh khắc bước vào tẩm cung của Tử Linh!

Y liền cảm nhận được một đoàn chân khí kịch độc và một luồng khí tức thanh sảng khác đang giao thoa tứ ngược, vừa khiến người ta khó chịu, lại kỳ dị mang đến chút thư thái.

Chương 117

Khí cương ngoài thân Lâm Tẫn chấn động, cất bước tiến lên.

Chỉ thấy Tử Linh ngã trên đất, sắc mặt trắng bệch như giấy, chân khí toàn thân lúc thì xanh lục u ám, lúc thì trắng sáng, như hai cao thủ đang tranh đấu sinh tử trong khí hải đan điền của nàng.

"Bệ hạ, bây giờ cai chẩm yêu bạn?" Lăng Hồng vô cùng lo lắng.

Lúc này y, toàn nhiên bất kiến đại tông sư đỉnh phong lãnh tĩnh, đảo tự tầm thường nhân gia kiến chí thân tần nguy bàn đích hoảng loạn vô thố.

Lâm Tẫn chậm rãi giơ tay.

Chân khí hùng hậu hóa thành một bàn tay lớn vô hình, bao trùm toàn thân Tử Linh, dùng uy áp tuyệt đối cường hành trấn áp hai cỗ chân khí đang va chạm, tạm thời ổn định cục diện.

Mấy nhịp thở sau.

Tình huống của Tử Linh tạm thời ổn định, nhưng vẻ ngưng trọng trên lông mày Lâm Tẫn lại không hề tiêu tan.

Y biết rõ, việc cưỡng chế trấn áp như vậy tuyệt đối không phải kế lâu dài.

Nếu hai cỗ chân khí không thể nhanh chóng dung hợp và sơ đạo, cuối cùng chỉ sợ sẽ lưỡng bại câu thương.

Đến lúc đó.

Tuy không làm y bị thương, nhưng kinh mạch trong cơ thể Tử Linh ắt sẽ vỡ nát, hương tiêu ngọc vẫn!

Lâm Tẫn quay nhìn ra ngoài điện, trong lòng thầm than: "Bây giờ,

chỉ có thể mong Lương Kỳ Phong nhanh chóng thành đan!" Thời gian từng phút từng giây trôi đi.

Dù dựa vào tu vi tuyệt đối cường ngạnh trấn áp tạm thời hai luồng chân khí bạo tẩu trong kinh lạc của Tử Linh, Lâm Tẫn vẫn không dám lơ là chút nào!

Mỗi khi lực lượng kia thử phá phong ấn, hắn liền kịp thời thu liễm lực đạo, vừa nới vừa siết, duy trì sự cân bằng mong manh.

Bằng không, một khi làm tổn thương kinh mạch Tử Linh, dù có uống Đàm Hoa Dung Nguyên Đan, e rằng cũng khó lòng cứu vãn!

Một bên, Lăng Hồng hai tay nắm chặt, trên gương mặt lạnh lùng tràn ngập lo lắng và sốt ruột.

Lâm Tẫn liếc nàng một cái, khóe miệng hơi nhếch: "Lăng Hồng, ngươi rất khẩn trương?" "A?" Lăng Hồng giật mình, vội vàng cúi người: "Bẩm, bẩm Bệ hạ, thần không có..." Lâm Tẫn khẽ cười: "Còn không có?

Ngay cả khi đối mặt với lão ni cô cảnh giới Bán thần kia, trẫm cũng chưa từng thấy ngươi bộ dạng như vậy." Ánh mắt hắn trở về phía Tử Linh đang giãy dụa đau đớn trên mặt đất, ngữ khí trầm xuống: "Trẫm không muốn can thiệp chuyện riêng của ngươi, nhưng cần phải nhắc nhở ngươi!

Thân phận Tử Linh chưa rõ, cho dù Đàm Hoa Dung Nguyên Đan có thể triệt để dung hợp hai luồng chân nguyên này, nhưng không có nghĩa là sẽ khu tán được kịch độc.

Nếu sau này kịch độc mất kiểm soát, hậu quả khôn lường!" Lăng Hồng nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Tử Linh, vầng trán nhíu lại dường như đang lay động tâm thần nàng.

Ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao mình lại khó kiềm chế đến

vậy.

Nàng hít sâu một hơi, trịnh trọng vái: "Bệ hạ yên tâm, thần minh bạch." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Sắc Lệnh Huyền Áp Đan tuy có thể khống chế Tử Linh không phản bội, nhưng lại không kiềm chế được kịch độc trong cơ thể nàng.

Một trận ôn dịch đã đủ để khiến nửa thành bách tính Thương Hà thành mất mạng, mà thể chất đặc thù được luyện từ bách độc này, mức độ khủng bố há chỉ gấp trăm ngàn lần.

Ong!

Lúc này, một tiếng thanh minh vang lên, mùi dược hương kỳ dị theo đó tràn ra.

Khí tức kia vừa chính vừa tà, lại mang theo chút dao động linh hồn, không hề có vẻ công kích, trái lại như ôn dưỡng, khiến người ta thần thanh khí minh.

Mắt Lâm Tẫn sáng lên: "Đan thành?" Lăng Hồng trong mắt cũng lóe lên vẻ kích động.

Vừa định vươn tay lấy đan, lại thấy thân thể Tử Linh đột nhiên chấn động, bất ngờ không kịp phòng bị.

Phong ấn do Lâm Tẫn thiết lập lại bị phá hủy gần hết, độc vụ màu xanh lục dữ dội tràn ra!

Để tránh làm tổn thương thêm kinh lạc Tử Linh, Lâm Tẫn không cường hành trấn áp nữa, mà chuyển sang phong tỏa toàn bộ cung điện, ngăn độc khí thoát ra ngoài.

"Độc tính thật bá đạo!" Hắn nhìn chằm chằm hộ thể cương khí của mình đang bị ăn mòn nhanh chóng, không khỏi thầm kinh hãi.

Độc này ngay cả chân khí cũng có thể thôn phệ, thật đáng sợ!

“Bệ hạ, Tử Linh nàng...” Lăng Hồng đã loạn cả lên.

Lúc này, Tử Linh mặt mày tái xanh, toàn thân gần như bị độc vụ bao phủ, như thể sắp hoàn toàn tan biến.

Lâm Tẫn đang định mở miệng, phía sau truyền đến tiếng hô hấp vội vã của Lương Kỳ Phong: “Bệ hạ, đan dược...” Lâm Tẫn không chút do dự.

Hắn nâng tay hư trảo, cách không lấy viên đan dược trong tay Lương Kỳ Phong.

Chỉ thấy viên đan dược kia sáng bóng như ngọc, bề mặt lưu chuyển ánh sáng như mây mù rực rỡ, tỏa ra một loại khí tức ổn định chân nguyên, ôn dưỡng hồn linh.

Hắn dùng chân khí bao bọc đan dược, đưa vào miệng Tử Linh, lập tức rút lui về phía sau.

Lăng Hồng tuy lòng đầy lo lắng, nhưng cũng biết ở lại vô ích, vội vàng theo ra.

Lâm Tẫn chăm chú nhìn Tử Linh trong điện.

Sau khi uống thuốc, độc vụ trên cơ thể nàng không hề tiêu tan, trái lại càng trở nên đậm đặc hơn.

Lâm Tẫn nhíu mày, nghiêng đầu hỏi: “Đan dược xác định không sai chứ?” Lương Kỳ Phong tuy mặt mày mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định: “Tuyệt đối không vấn đề!

Thảo dân hoàn toàn luyện chế theo cổ pháp...” Lời còn chưa dứt, thân thể hắn đột nhiên chấn động mạnh, chân khí trong cơ thể lại bôn tẩu không kiểm soát!

Không còn giữ lễ số, hắn lập tức ngồi bệt xuống đất, dốc toàn lực dẫn đạo chân khí cuồn cuộn trong cơ thể, trong lúc chu thiên vận

chuyển, lại đang xung kích cảnh giới bích lũy.

Lâm Tẫn phất tay bố trí một đạo hộ pháp kết giới, khẽ gật đầu mỉm cười: "Lấy đan nhập đạo, quả nhiên phi phàm!" Đàm Hoa Dung Nguyên Đan lại khiến Lương Kỳ Phong nhất triều ngộ đạo, sắp đột phá Cửu phẩm, trực đạt Tông sư!

Bành!

Ngay lúc đó, một tiếng vang trầm trong điện kéo sự chú ý của Lâm Tẫn trở lại.

Chỉ thấy thân thể Tử Linh lơ lửng giữa không trung, chân khí trong cơ thể tuôn trào ra, hai luồng sức mạnh quanh thân xoay tròn, như hóa thành thái cực, vận chuyển điều hòa, cuối cùng đồng thời nạp trở lại vào cơ thể.

Khí thế của nàng cũng theo đó từng bước tăng vọt.

Cạch!

Kèm theo một tiếng phá cảnh giòn giã, tu vi Tử Linh thuận lợi tiến vào Đại tông sư!

Nàng đứng yên trong điện.

Hai mắt từ từ mở ra, trong đôi mắt vốn trống rỗng dường như nhiều thêm vài phần ánh sáng linh động khó tả.

Nhưng nhiều hơn, lại là một loại cảm giác bàng hoàng và xa lạ sau khi phá cảnh, giống như một hài nhi mới sinh lần đầu nhìn ngắm thế giới này.

Nàng không biểu cảm.

Luồng khí tức Đại tông sư hùng hậu trong cơ thể chỉ thoáng biến đổi, liền như trăm sông đổ về biển thu liễm không còn tăm hơi, trở nên thâm bất khả trắc, dường như chưa từng tu luyện vậy.

Lâm Tẫn không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Dù có Hệ thống, dưới trướng hắn Đại tông sư cũng chỉ có Thương Sóc và Lăng Hồng.

Thương Sóc tuy đã là Bán thần, nhưng đang dẫn binh Bắc chinh, nước xa khó cứu lửa gần.

Nay Tử Linh đột phá, người có thể dùng lại thêm một người, đương nhiên là chuyện tốt.

Vui mừng nhất không ai bằng Lăng Hồng.

Nàng nắm chặt cán Tú Xuân đao, ngón tay khẽ run, vẻ mặt vui mừng không che giấu được, một khắc không rời nhìn chằm chằm bóng người trong điện.

Sau một nén hương, khí tức xung quanh dần trở lại bình tĩnh, độc vụ trong điện cũng bị Tử Linh thu hết vào cơ thể.

Lâm Tẫn phất tay áo gỡ bỏ kết giới, bước vào.

Nhìn Tử Linh đang đứng yên trong điện, ý niệm hắn lướt qua, thầm nghĩ: Quả nhiên!

Hắn vẫn không cảm nhận được khí cơ trong cơ thể Tử Linh, Đại tông sư vừa phá cảnh kia dường như không phải là thiếu nữ trước mắt này!

Thể chất như vậy, đơn giản là sát thủ trời sinh!

Lăng Hồng thăm dò bước tới, giọng điệu mang theo một tia khẩn trương khó nhận ra: "Tử Linh?" Tử Linh nghe vậy, hơi máy móc quay đầu lại.

Ánh mắt nàng lướt qua Lâm Tẫn, cuối cùng dừng lại trên mặt Lăng Hồng.

Thần sắc mang theo một tia mơ hồ ngắn ngủi, dường như đang cố

gắng nhận ra điều gì đó.

Sau vài hơi thở, một loại cảm giác ỷ lại ăn sâu vào bản năng dường như được thức tỉnh, khóe môi nàng bất giác khẽ cong lên, lông mày như trăng lưỡi liềm, tự nhiên tiến lên khoác tay Lăng Hồng.

Lâm Tẫn lên tiếng hỏi: "Ký ức của ngươi, đã khôi phục rồi sao?" Tử Linh chớp chớp mắt, nhìn thẳng về phía Hoàng đế.

Lần này nàng không còn phớt lờ câu hỏi, từ từ lắc đầu, nhưng vẫn trầm mặc.

Lâm Tẫn hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

Đàm Hoa Dung Nguyên Đan ngoài việc điều hòa chân khí, lý ra còn có hiệu quả tu phục hồn thương, vậy mà lại không thể khôi phục ký ức của nàng?

Chương 118

Hắn gạt bỏ suy nghĩ, trầm giọng nói: "Chân nguyên trong cơ thể ngươi tuy đã dung hợp, nhưng vẫn ẩn chứa kịch độc.

Kể từ nay về sau, chưa có lệnh của trẫm, không được rời khỏi hoàng cung nửa bước!" Tử Linh nhíu đôi mày thanh tú, ẩn hiện vẻ kháng cự.

Lăng Hồng vội vàng khẽ kéo ống tay áo nàng, nói nhỏ: "Tử Linh, không thể kháng chỉ!" Mày nàng dần giãn ra, cuối cùng cũng gật đầu.

Rõ ràng, đối với Tử Linh mà nói, lời của Lăng Hồng vẫn hữu dụng hơn thánh chỉ.

Lâm Tẫn không để ý, lật tay lấy ra một viên đan dược, giọng nói lạnh lẽo: "Uống viên đan này, nếu phản bội Đại Uyên, sẽ bạo thể mà vong!" Lăng Hồng thân hình chấn động, muốn nói lại thôi.

Tử Linh nhìn nhìn đan dược, gần như không chút do dự, nhận lấy rồi uống.

Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên: "Ngươi không sợ đây là độc dược sao?" Khóe môi Tử Linh kiêu ngạo nhếch lên, lạnh lùng mở miệng: "Độc, với ta vô dụng, ngươi muốn giết ta, hà tất dùng độc?" Tuy câu chữ còn hơi ngắc ngứ, nhưng ý tứ lại rõ ràng.

Lâm Tẫn hơi bất ngờ.

Ký ức nàng chưa phục hồi, nhưng linh trí lại mơ hồ rõ ràng hơn không ít.

Quả thật, nếu thực sự muốn giết nàng, vừa nãy không cần tốn công cứu chữa, cứ để nàng tự bạo là được.

Sau khi uống Sắc Lệnh Huyền Áp Đan, Tử Linh cũng coi như chân

chính trở thành người của mình, cũng là một chuyện tốt!

"Lăng Hồng, sau này nàng sẽ do ngươi trông coi." "Thần, tuân chỉ!" Ong!

Lúc này, ngoài quảng trường điện, khí tức quanh người Lương Kỳ Phong chấn động, cảnh giới lặng lẽ đột phá hoàn tất, bước vào cảnh giới Tông sư.

Hắn đứng dậy, cảm nhận chân khí hồn viên trong cơ thể, vui mừng khôn xiết.

Lâm Tẫn cũng lộ vẻ tán thưởng.

Luyện đan sư cảnh giới Tông sư, giá trị không kém gì Đại tông sư, tương lai tất có đại dụng.

Hắn chậm rãi bước lên, không nói lời chúc mừng, giọng điệu chuyển lạnh lẽo: "Trẫm hỏi ngươi, tông chỉ Thiên Độn Tông, ngươi có biết ở đâu không?" "Biết!" Lương Kỳ Phong đáp gần như không chút do dự.

Hắn hai nắm tay chặt, trong mắt bùng lên hận ý và lửa giận, nghiến răng nói: "Bệ hạ, Thiên Độn Tông nằm ở Lược Phong Hạp Cốc!" "Lược Phong Hạp Cốc?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, truy hỏi: "Vị trí cụ thể thì sao?" Lương Kỳ Phong hơi suy nghĩ, cúi người bẩm tấu: "Bẩm Bệ hạ, Lược Phong Hạp Cốc cách Hàn Tuyền Thành khá gần, trong cốc quanh năm cuồng phong gào thét, nên mới có tên này." Nghe xong, Lâm Tẫn lập tức hiểu rõ.

Hàn Tuyền Thành, chẳng phải là một trong những thành trì do Thương Sóc suất quân Bắc thượng nắm giữ sao?

Nếu sớm biết Thiên Độn Tông ở vùng Hàn Tuyền Thành, đáng lẽ đã lập tức hạ lệnh Thương Sóc suất lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ, một mẻ san bằng toàn bộ hạp cốc!

Như vậy, có lẽ những phiền phức sau này, căn bản sẽ không xảy ra.

Lâm Tẫn lại hỏi: "Trong Thiên Độn Tông, kẻ mạnh nhất là cảnh giới gì?" Lương Kỳ Phong cúi đầu, dường như chìm vào hồi ức.

Một lát sau, hắn ngẩng mặt lên, thần sắc ngưng trọng nói: "Bệ hạ, về thực lực cụ thể của Thiên Độn Tông, thảo dân biết có hạn." Hắn ngừng một chút, khẳng định bổ sung: "Nhưng có thể xác định, trong tông tuyệt không có tồn tại nào vượt trên Đại tông sư!" "Sao lại khẳng định như vậy?" "Thảo dân từng tình cờ nghe vài vị trưởng lão than phiền riêng." Lương Kỳ Phong đáp: "Kiểu như, trong lòng bất mãn!" "Kể rõ hơn xem." Lâm Tẫn trong mắt lướt qua một tia hứng thú.

Lương Kỳ Phong nói: "Nguyên nhân kết quả thảo dân cũng không rõ, chỉ nghe bọn họ nói: nếu trong tông có cường giả Bán thần, thì hà tất phải luân lạc làm chân chạy cho người khác." Nghe vậy, Lâm Tẫn khẽ vuốt cằm, khóe môi hơi nhếch.

Đây quả thật là một manh mối quan trọng.

Xem ra, trong Thiên Độn Tông hẳn không tồn tại cường giả cảnh giới Bán thần – vậy thì dễ xử lý hơn nhiều rồi.

"Còn một chuyện nữa!" Lương Kỳ Phong đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng mở miệng: "Bệ hạ, môn nhân Thiên Độn Tông tuy không nhiều, nhưng cực kỳ thiện về thân pháp tốc độ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Ở Ẩn Nguyệt Sơn Trang, đệ tử Thiên Độn Tông có thể thoát khỏi tay Ngô Tranh ở cùng đẳng cảnh giới, đủ để chứng minh sự bất phàm của họ.

Chẳng trách bị coi là chân chạy, quả đúng là danh xứng với thực.

“Người đâu!” Lâm Tẫn lạnh giọng quát.

Hai Cẩm Y Vệ ứng tiếng hiện thân, quỳ xuống đợi lệnh.

“Truyền Ngụy Cảnh Nhiên.” Không lâu sau, trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà xanh, ánh mắt lướt qua vài người dưới thềm, giọng nói lạnh lẽo: “Lăng Hồng, ngươi lập tức suất lĩnh một phần Cẩm Y Vệ, cùng Ngụy Cảnh Nhiên đi Lược Phong Hạp Cốc, tiêu diệt Thiên Độn Tông!” “Thần, tuân chỉ!” Lăng Hồng nghiêm nghị ôm quyền.

“Ta cũng đi!” Ngay lúc đó!

Tử Linh đột nhiên bước lên một bước, thân thể thẳng tắp, trên gương mặt đầy vẻ kiên quyết, nhìn thẳng Lâm Tẫn, giọng nói thanh thúy.

Lâm Tẫn quay sang nhìn nàng, trên mặt hiện lên vẻ dò xét.

Vừa nãy trong khoảnh khắc đó, vẻ giận dữ lướt qua mắt Tử Linh cực kỳ rõ ràng.

Theo lý mà nói nàng đã mất ký ức, vốn không nên nhớ hành vi của Thiên Độn Tông – nhưng ngọn lửa giận đó lại không hề giả dối.

“Chẳng lẽ nàng đã khôi phục ký ức, nhưng lại giả vờ chưa hồi phục?” Lâm Tẫn tâm niệm khẽ động.

Nhưng vì nàng đã uống Sắc Lệnh Huyền Áp Đan, cũng không cần lo lắng quá nhiều, hắn gật đầu nói: “Thôi được, ngươi tùy Lăng Hồng bọn họ cùng đi.” Tử Linh hơi cúi đầu, coi như hành lễ.

Mấy người lĩnh mệnh quay người, rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Kiếm ý trong cơ thể Ngụy Cảnh Nhiên cuồn cuộn.

Hắn nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm sâu vào da thịt mà không

hề hay biết, trong đầu chỉ có một ý niệm cuộn trào: Thư Dao, ta đây sẽ vì ngươi báo thù!

Sau khi mọi người rời đi, chỉ còn Lương Kỳ Phong một mình đứng tại chỗ, bồn chồn bất an.

Cảm thấy Hoàng đế đang nhìn mình, hắn "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu: "Bệ hạ tha mạng!" Dù hắn đã thành công luyện ra Đàm Hoa Dung Nguyên Đan, cứu Tử Linh, nhưng công tích này không thể bù đắp tội nghiệt hắn nghiên chế ôn dịch, dẫn đến gần ngàn bách tính bỏ mạng.

Cái đầu trên cổ hắn, vẫn chưa chắc đã yên ổn.

Điều nằm ngoài dự liệu của hắn là, long nhan không hề nổi giận, trái lại một luồng chân khí nhu hòa nâng hắn dậy.

Lâm Tẫn giọng điệu bình thản: "Lần luyện đan này, ngươi lập được một công, trẫm tạm không giết ngươi, sau này thế nào, hãy xem biểu hiện của ngươi." Lương Kỳ Phong thông minh nhường nào, lập tức hiểu rõ thâm ý trong lời nói.

Hắn không chút do dự, lần nữa quỳ xuống dập đầu, cung kính nói: "Thảo dân định sẽ tận trung tận trí, cống hiến cho Bệ hạ, vạn chết không từ!" "Bình thân đi." "Tạ Bệ hạ!" Lâm Tẫn lập tức hạ lệnh: "Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức thiết lập Đan Đỉnh Tư, chấp chưởng việc luyện chế đan dược, nghiên cứu dược lý, trực thuộc về trẫm, phong Lương Kỳ Phong làm Nhị phẩm Đan Đỉnh Thượng Thư!" Hải Công công đứng một bên cung kính lĩnh chỉ: "Lão nô tuân chỉ!" Lương Kỳ Phong nội tâm chấn động, như sóng lớn cuồn cuộn – vốn dĩ cho rằng thoát chết đã là vạn hạnh, nào ngờ một bước trở thành quan Nhị phẩm Đại viên, ngang cấp với Thượng Thư Lục Bộ, thực sự là một bước lên trời!

Hắn lần nữa quỳ xuống, phủ phục bái lạy: "Thần, khấu tạ thiên ân

Bệ hạ, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn khẽ phất tay: "Lui xuống đi, cẩn nhớ: không có ý chỉ của trẫm, không được luyện độc dược nữa.

Kinh phí Đan Đỉnh Tư cần, Hộ Bộ sẽ tự liên lạc với ngươi." "Tạ Bệ hạ, thần cáo lui!" Lương Kỳ Phong cúi người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng, trong lòng cuồng hỉ vẫn chưa lắng xuống, tất cả như một giấc mộng.

Khi lui ra, thậm chí vì quá kích động mà bước chân lộn xộn mấy bước, mới miễn cưỡng điều chỉnh lại được, khiến tiểu thái giám đứng ở cửa vội vàng cúi đầu, vai lại không ngừng run rẩy, cố nhịn cười.

Lâm Tẫn trên long ỷ lộ vẻ hài lòng.

Có Lương Kỳ Phong, một luyện đan sư cấp Tông sư như vậy cống hiến, nghiên cứu ra nhiều đan dược tăng cường tu vi hơn nữa, dù bản thân mình không dùng, cũng có thể tăng cường đáng kể quốc lực Đại Uyên.

Hắn đứng dậy đi về phía bản đồ cương vực treo trên tường, ngưng thần nhìn về hướng Hàn Tuyền Thành – quả thật ở phía Tây Bắc có một khu vực hạp cốc được đánh dấu, địa thế hiểm trở, hẳn là Lược Phong Hạp Cốc nơi Thiên Độn Tông tọa lạc.

"Sau Thiên Độn Tông, liền đến Huyết Liên Tông!" Lâm Tẫn hai mắt hơi nheo lại, sát ý như thủy triều, từng tầng lan rộng.

Màn đêm buông xuống.

Lâm Tẫn thong thả bước về Khôn Ninh Cung.

Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đang ngồi bên bàn bát tiên, như chị em thưởng trà trò chuyện, tiếng cười trong trẻo.

Thấy Lâm Tẫn bước vào, hai người đồng thời đứng dậy hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến Bệ hạ.” Lâm Tẫn ra hiệu bằng tay miễn lễ, ngồi xuống một bên.

Hắn đang định mở miệng, khóe mắt vô tình liếc thấy Thanh Ninh đứng bên cạnh, không khỏi nghi hoặc: “Thanh Ninh?

Về nhanh vậy sao?” Thanh Ninh dường như có chút xuất thần, đối với lời hỏi của Hoàng đế như không nghe thấy.

Tô Văn Tình khẽ nhắc: “Thanh Ninh, Bệ hạ đang hỏi ngươi đó.” Nàng lúc này mới hoàn hồn, vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết, Bệ hạ bớt giận!” Lâm Tẫn cười nhạt, ngữ khí ôn hòa: “Không cần hoảng trương, trẫm chẳng phải đã cho ngươi hai ngày nghỉ sao?” Thanh Ninh cúi đầu đáp: “Gia phụ nói Bệ hạ ủy thác trọng nhiệm, nhiều việc vừa mới bắt đầu, không dám có chút lơ là, cho nên...” Lâm Tẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

Khâu Khải Phong này cũng thật là, các đại sản nghiệp tuy mới khởi đầu, nhưng cũng không thiếu một hai ngày thời gian để bầu bạn với con gái.

Hắn thu lại suy nghĩ, phất tay nói: “Không sao, đợi bận xong đoạn thời gian này, trẫm lại cho ngươi nghỉ phép, lui xuống đi.” “Vâng, nô tỳ cáo lui.” Thanh Ninh hành lễ rời đi, ánh mắt vẫn còn chút hoang mang, dường như lòng nặng trĩu tâm sự.

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm bóng lưng nàng, hỏi: “Thanh Ninh có phải có tâm sự gì không?” Tô Văn Tình trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Dường như là vậy.” Yến Kinh Tuyết cũng phụ họa nói: “Từ khi từ ngoài cung trở về, nàng ấy cứ thẫn thờ, chẳng lẽ ở bên ngoài chịu uất ức gì sao?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Thanh Ninh tuy là cung nữ, nhưng cũng là con gái Khâu Khải Phong, Tô Văn Tình cũng coi nàng như muội muội.

Nếu thực sự có người ức hiếp, đương nhiên không thể bỏ mặc.

Hắn mở miệng nói: "Có thời gian dò hỏi khẩu phong của nàng ấy, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Tô Văn Tình nhẹ nhàng đáp: "Vâng, Bệ hạ." Mấy ngày sau.

Thiên Uyên Điện.

Lâm Tẫn ngự tọa trên long ỷ, nhìn bá quan quỳ phục dưới điện, khẽ phất tay áo: "Các khanh bình thân!" "Tạ Bệ hạ!" Mọi người tạ ơn đứng dậy, chia thành hai hàng.

Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lùng chậm rãi quét qua trong điện, giọng nói hờ hững: "Có việc khải tấu, vô sự bãi triều." Kể từ khi Thủ phụ Triệu Phổ chủ trì đại cục, Lục Bộ hợp tác thuận lợi, mọi việc trong nhà đều có trật tự, không cần hắn tự mình quyết định đại sự cũng không nhiều.

Triều hội mỗi ngày, dần thành lệ thường.

Trong điện nhất thời tịch mịch.

Ngay lúc Lâm Tẫn cho rằng không còn tấu nghị, định lệnh Hải Công công tuyên bãi triều, Nhạc Đào đột nhiên bước ra khỏi hàng.

Hắn đi đến giữa điện, quỳ gối xuống đất, nghiêm nghị khải tấu: "Bệ hạ, thần có tấu bản liên quan đến lê dân xã tắc!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Ánh mắt rơi trên Nhạc Đào đang quỳ giữa điện, trong mắt lướt qua một tia ngạc nhiên.

Chương 119

Hắn chưa từng nghĩ, người trình tấu đầu tiên lại là Lễ Bộ.

"Chuẩn!" Giọng nói uy nghi vang ra.

Nhạc Đào đứng thẳng lưng, sắc mặt ngưng trọng, giữa mày nhíu chặt nỗi lo khó giải tỏa: "Bệ hạ, ngày Thu Thu Đại Tế đang đến gần.

Tế lễ này liên quan đến quốc vận, cốt ở cáo úy trời đất tổ tông, cầu phúc năm sau phong điều vũ thuận, ngũ cốc phong đăng.

Nhưng, hôm nay trong kinh thành lời đồn đại nổi lên khắp nơi, đều nói năm nay tứ phương tai tình không ngừng, mùa thu không hy vọng, giá lương thực phi mã, lòng dân hoảng sợ, giữa chợ đã hiện dấu hiệu bất an!" Lâm Tẫn ánh mắt ngưng lại: "Lời đồn khởi do đâu?

Tai tình rốt cuộc như thế nào?" Mạnh Thư Vũ nghe vậy, lập tức cúi người xuất liệt, giành trước một bước tấu nói: "Bẩm Bệ hạ, lời đồn quả thực khoa trương, mùa hè năm nay tuy có hạn hán, nhiều nhất chỉ là giảm thu hoạch lương thực ở một số nơi, nhưng tuyệt không phải cảnh lúa không thu hoạch được như lời đồn trong kinh thành..." Bành!

Lâm Tẫn mạnh mẽ vỗ bàn, uy áp lan tỏa: "Đã như vậy, vừa nãy vì sao không tấu?" Mạnh Thư Vũ như bị sét đánh, toàn thân run rẩy, gần như ngũ thể đầu địa sâu sắc phục lạy, trán dán chặt gạch lạnh lẽo, giọng nói run rẩy không thành tiếng: "Thần vạn tử!

Chuyện này can hệ trọng đại, thần... thần sợ điều tra không thực, kinh động thánh thính, nên muốn đợi sau khi các nơi trình báo xác minh không sai, rồi... rồi lại tạ tội với Bệ hạ!" Nhìn Mạnh Thư Vũ run rẩy trong điện.

Lâm Tẫn cố nén giận, nhìn về phía Nhạc Đào, hỏi: “Cái này liên quan gì đến Đại Tế?” Nhạc Đào giọng điệu trầm uất nói: “Bẩm Bệ hạ, theo lễ chế, Thu Thu Đại Tế cần được tổ chức tại quảng trường trước cung, Bệ hạ đích thân lâm, cùng vạn dân tế trời đất.

Càng cần mở Vạn Lương Thương, trưng bày một phần lương thực mới ở quảng trường, tượng trưng ban phát cho bách tính, để thể hiện quân vương đồng đức với trời, cùng dân cộng hưởng mùa màng phong phú!” Lời nói vừa dứt, Lâm Tẫn lập tức hiểu rõ nỗi lo của Nhạc Đào.

Năm nay liên tiếp tai ương, thu hoạch giảm lớn, nếu vẫn cử hành tế lễ như thường, chẳng khác nào lừa dối trời lừa dối dân, mạo hiểm đại bất vĩ của thiên hạ.

Nhưng nếu đình chỉ, lại càng củng cố lời đồn, lay động lòng dân, hậu quả càng khó thu dọn.

Nhạc Đào nhẹ giọng thỉnh cầu: “Thần mạo muội, dám hỏi Bệ hạ...

Tế lễ này là nên như kỳ mạo hiểm mà cử hành, hay là tạm hoãn để tránh phong hiểm?” Lâm Tẫn không đáp.

Ngón tay hắn có nhịp điệu khẽ gõ lên tay vịn long ỷ lưu kim, phát ra tiếng “đốc đốc” giòn giã, vang vọng trong đại điện tĩnh mịch đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Trong đầu hắn nhanh chóng cân nhắc: Nếu tạm dừng?

Tuyệt đối không phải việc minh quân!

Cố chấp cử hành?

Nếu không có lương thực, chính là tự đào mồ chôn!

Trừ phi...

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về hướng Vân Bình Sơn, trong mắt

lóe lên một tia sáng sắc bén!

"Thu Thu Đại Tế, nguyên định khi nào?" Lâm Tẫn hỏi.

Nhạc Đào đáp: "Ba ngày sau." Lâm Tẫn nói: "Dời lại nửa tháng." Nhạc Đào biểu tình cứng lại, vẻ lo lắng chưa tiêu tan: "Vậy nửa tháng sau..." Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, long bào màu đen không gió tự động, một luồng khí thế kiên định tràn ngập quanh thân: "Nửa tháng sau, Thu Thu Đại Tế không những phải cử hành, mà còn phải cử hành long trọng chưa từng có!" Lời vừa dứt, bá quan đều đại kinh!

Nửa tháng?

Muốn xoay chuyển nạn đói, ngụy tạo cảnh tượng năm mùa bội thu, chẳng khác nào kẻ si nói mộng!

Còn chưa đợi bọn họ thoát khỏi sự kinh ngạc.

Lệnh dụ không thể nghi ngờ vang lên: "Truyền ý chỉ của trẫm, miễn trừ thuế lương cho bách tính.

Phàm phát hiện quan viên các nơi tư thu, án luật trảm thủ!" Lời này vừa ra!

Toàn triều văn võ lập tức một trận xao động!

Ngay cả Thủ phụ Triệu Phổ nổi tiếng trầm ổn, cũng đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Vốn dĩ lương thực cho Thu Thu Đại Tế đã không đủ.

Nay lại miễn trừ thuế lương, vậy nửa tháng sau tế điện, chẳng lẽ muốn cho bách tính xem trò cười?

Nhạc Đào nghi ngờ nói: "Bệ hạ, vậy lương thực..." Lâm Tẫn ánh mắt như đuốc, giọng nói dứt khoát: "Trẫm tự có an bài, trẫm muốn cho mấy vạn bách tính kinh thành tận mắt chứng kiến, thế nào là chân chính phong thu!" Hắn hiển nhiên không định nói nhiều.

Hắn ra hiệu cho hai người đứng dậy, quay đầu nhìn về phía Chu Quân, hạ lệnh: "Chu Ái khanh, điều tra rõ ai là người tán bá lời đồn, án luật trừng phạt!" Chu Quân nghiêng người một bước, ôm quyền lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn nhìn quanh quần thần, nói: "Các khanh còn có việc tấu không?" Dưới điện im ắng như tờ.

Lâm Tẫn liếc Hải Công công bên cạnh, lập tức quay người đi về phía ngoài điện.

Hải Công công bước lên nửa bước, lớn tiếng tuyên bố: "Bãi triều!" "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Toàn điện thần công phủ phục cung tiễn.

Bước ra Thiên Uyên Điện, Lâm Tẫn một đường trầm ngâm.

Nửa tháng sau, khoai tây ở Vân Bình Sơn liền hoàn toàn chín.

Đến lúc đó, mấy chục vạn cân khoai tây chất đống như núi, kim quang rực rỡ, đủ để khiến mọi lời đồn không đánh mà tự phá.

Ban phát tượng trưng cho bách tính?

Không!

Lâm Tẫn hắn từ trước đến nay không làm chuyện hư phù.

Muốn ban phát, thì ban phát triệt để!

Vừa hay nhân cơ hội này chiêu cáo thiên hạ: Khoai tây hiện thế, lê dân Đại Uyên từ nay vĩnh biệt tai họa đói kém! [Đinh!] Ngay lúc hắn đang suy tư, một tiếng nhắc nhở trong trẻo của Hệ thống vang lên trong đầu. [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Phong Thập Bảo, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?] Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch.

Thương Sóc đã đến Phong Thập Bảo, nay chỉ chờ Lang Đình Thiết Kỵ đến.

Trận chiến này, tất sẽ khiến Lang Đình minh bạch: Đại Uyên Hoàng triều, tuyệt không phải tiểu tốt có thể xâm phạm!

"Điểm sáng." Hắn tâm niệm vừa động. [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Phong Thập Bảo!] [Thu được phần thưởng: Trấn Nhạc Đế Tỉ! (Kèm theo: Đạp Diễm Kinh Hồng!)] "Ngọc tỷ?" Lâm Tẫn hơi sững sờ.

Ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Một khối ngọc tỷ màu đen tĩnh lặng lơ lửng giữa không trung, cổ phác nặng nề, uy áp bức người.

Trên đỉnh tỳ điêu khắc một con kim long năm móng giận dữ.

Thân rồng cuộn khúc, đầu rồng ngẩng cao gầm thét, miệng rồng mở lớn, răng nanh sắc lạnh.

Mắt rồng khảm hai viên dị bảo màu đỏ sẫm, sáng rực như máu, lệ khí bức người!

Dưới đáy tỳ khắc sâu bốn chữ, nét bút như móng rồng xé rách, sắc lạnh như muốn sống dậy: Long!

Nộ!

Khốn!

Uyên!

Trong chữ dường như ngưng tụ ý chí quyết tuyệt muốn kéo vạn vật vào vực sâu vĩnh cửu.

"Ngọc tỷ này..." Hưu!

Chưa đợi hắn đặt câu hỏi, một luồng lưu quang từ đế tỉ phóng ra, trực tiếp chìm vào giữa trán hắn.

"Sách hướng dẫn?" Lâm Tẫn ngạc nhiên.

Trong chớp mắt, pháp môn sử dụng Trấn Nhạc Đế Tỉ rõ ràng hiện lên trong thức hải.

Một lát sau, hắn hoàn toàn minh bạch cách dùng và uy năng của nó, nội tâm chấn động, như nổi lên sóng lớn ngất trời!

Chỉ cần đặt đế tỉ lên long án, quán chú đế vương chân khí, liền có thể kích hoạt "Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận"!

Trong trận vực, phàm người có lòng sát ý, địch ý hoặc ý đồ phá hoại, đều sẽ bị cảm tri và khóa chặt ngay lập tức!

Sau đó không gian bị phong tỏa, chân khí hóa thành xiềng xích, trói chặt tay chân, thân thể thậm chí là cổ họng, khiến họ không thể nhúc nhích!

Duy có hạn chế!

Trận này chỉ có thể duy trì bảy ngày.

Trong bảy ngày, phàm kẻ địch cảnh giới không vượt qua Lâm Tẫn, đều bị giam cầm như tù nhân trong vực sâu, mặc sức hắn chém giết!

Điều chưa hoàn hảo là, mỗi lần thôi động xong, cần đặt đế tỉ ở nơi có khí vận thịnh vượng trong hoàng cung để dưỡng 21 ngày, mới có thể sử dụng lại.

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm khối tỳ màu đen trong tay, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Tuy thời gian hồi chiêu hơi lâu, nhưng uy lực thì không cần nghi ngờ!

Chương 120

Long Nộ Khốn Uyên Trận một khi kích hoạt!

Dù là Lục địa thần tiên, cũng phải trở thành cá thịt trên thớt, mặc người chém giết!

Nếu sớm có được vật này, sao lại để lão ni cô kia dùng bí pháp Phật môn mà may mắn thoát đi?

Một niệm khóa khốn, lật tay có thể diệt!

"Đồ tốt a!" Hắn nhịn không được thán phục.

Ngay sau đó chợt nhớ ra một chuyện, thì thầm: "Vậy 'Đạp Diễm Kinh Hồng' lại là thứ gì?" Ngay lúc đó, một luồng khí tức nóng rực từ không xa lan tỏa đến.

Lâm Tẫn vô thức quay đầu nhìn.

Khi nhìn rõ, đồng tử hắn chấn động, buột miệng hô nhỏ: "Ngọa tào!!" "Hí!" Một tiếng ngựa hí xé tan tĩnh lặng!

Không xa chỗ đó, một con tuấn mã Xích Viêm phi thường hùng tráng đứng yên như pho tượng.

Toàn thân nó lông màu như dung nham nguội lạnh, trong vẻ trầm uất ẩn chứa ánh sáng, dưới những đường cơ bắp mượt mà là cảm giác sức mạnh gần như bùng nổ.

Điều đáng chú ý nhất là bốn vó của nó – đen tuyền như hắc diệu thui luyện trong lửa, không khí quanh thân bị nhiệt độ cao đốt đến hơi vặn vẹo, cỏ xanh ven vó khô héo úa vàng, dường như nó vừa bước ra từ biển lửa.

Bờm ngựa đen như mực rủ xuống, ánh mắt sắc bén mà trầm tĩnh,

toát ra ý tứ thẩm định như mãnh cầm.

Một luồng khí tức nóng rực lấy nó làm trung tâm âm thầm khuếch tán, khô nóng mà mãnh liệt, như thể đang đến gần một ngọn núi lửa đang ngủ say.

Tuy đứng yên bất động, nhưng lại tự nhiên toát ra một luồng khí tức khiến người ta nín thở, nguyên bản từ dã tính hồng hoang và uy nghiêm, dường như giây phút tiếp theo sẽ hóa thành một đạo kinh lôi đỏ rực, tung hoành thiên địa.

Lâm Tẫn chậm rãi bước lên.

Hắn đưa tay khẽ vuốt lưng ngựa, cảm giác trơn tru mà ấm áp, như vô số đốm lửa nhảy nhót trong lòng bàn tay.

"Thần câu Hệ thống thưởng, quả nhiên bất phàm!" Hắn nhịn không được thán phục.

Tiếp đó, không chút do dự, ý thức thoát khỏi Tàng Binh Giới.

Hắn nhanh chóng trở về Ngự Thư Phòng, thay một thân tiện phục, thân hình vừa động, lặng lẽ rời khỏi hoàng cung.

Ngoài hoàng thành.

Lâm Tẫn nhìn quanh bốn phía, xác nhận không người, giơ tay vung lên – Đạp Diễm Kinh Hồng đột nhiên hiện thế.

Sóng nhiệt nóng rực ập vào mặt.

Nó ngẩng đầu hí vang, vó trước khẽ đạp, lông bờm dưới ánh mặt trời lưu chuyển ánh vàng rực rỡ.

Lâm Tẫn dứt khoát xoay người lên ngựa, hai tay nắm chặt dây cương đen tuyền, đột nhiên lắc mạnh!

Tuấn mã đứng thẳng dậy, sau đó như mũi tên rời cung lao vút đi!

Trên lưng ngựa, thân thể Lâm Tẫn nghiêng về phía trước, gió thu gào thét bên tai, cảnh vật trước mắt nhanh chóng trôi qua, trong mắt hắn vẻ ngạc nhiên càng ngày càng sâu.

Con Đạp Diễm Kinh Hồng này tuy không phải yêu thú, trong cơ thể cũng không có dao động chân khí, nhưng lại dường như có một loại khí tức đặc biệt, như ẩn chứa sức mạnh vĩnh viễn không cạn kiệt!

Với tốc độ và sức bền này, dù là đi ngàn dặm một ngày, cũng không phải chuyện khó!

Cần biết rằng!

Đây không chỉ là tốc độ, mà còn là khả năng chạy liên tục mười hai canh giờ không ngừng nghỉ.

Lục địa thần tiên tuy có thể tạm thời đạp không, nhưng khó mà ngự thiên bay lâu dài.

Có được con ngựa tốt này, chỉ cần hắn muốn, trong vòng một ngày, liền có thể đến Trấn Huyền Đài ở Bắc Cương Đại Uyên!

"Ha ha ha!" Trong lúc phi nước đại, Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn, lòng bàn tay khẽ vỗ cổ ngựa, như đối với huynh đệ lớn tiếng nói: "Sau này, liền gọi ngươi là 'Xích Viêm'!" "Hí!" Đạp Diễm Kinh Hồng dường như có sở ngộ, cất tiếng hí dài, như thể đang đáp lại.

Ánh chiều tà còn sót lại.

Thấy Xích Viêm vẫn không có chút mệt mỏi nào, vẻ tán thưởng giữa mày Lâm Tẫn càng thêm rõ ràng.

Đến dưới cổng thành Hoàng.

Hắn lật người xuống ngựa, dắt dây cương chậm rãi bước vào.

Tàng Binh Giới tuy tốt, nhưng cũng có hạn chế.

Phàm vật sống rời khỏi giới mà nhiễm khí trần thế, liền không thể trở lại trong đó nữa.

Lâm Tẫn bước trên con đường rộng rãi, ý niệm khẽ động, trong khoảnh khắc liền khóa chặt vị trí của Khâu Khải Phong, thế là dắt Xích Viêm ung dung đi.

Hiện tại còn một chuyện, vẫn cần Khâu Khải Phong xử lý!

Thanh Dao Các.

Là tửu lâu số một hoàng thành, việc kinh doanh cực thịnh, khách khứa tấp nập không dứt.

Ông chủ đứng sau là Khâu Khải Phong lúc này lại cung kính đứng bên cửa, dường như đang chờ đợi ai đó.

Vừa nãy tiếng Hoàng đế vang lên trong tai hắn, lệnh hắn xuống lầu nghênh đón.

Hắn không dám chậm trễ, lập tức buông sổ sách, đến đây chờ đợi.

Không lâu sau, liền thấy Lâm Tẫn dắt ngựa đến.

Ánh mắt Khâu Khải Phong quét qua con thần câu kia, trong lòng đột nhiên chấn động mạnh.

Khâu gia hắn đời đời kinh doanh, kiến thức rộng rãi, bất luận là Hãn Huyết từ Tây Vực hay bảo mã cống nạp từ dị bang, đều đã thấy không ít.

Nhưng chưa từng có một con nào có thể như con tuấn mã màu đỏ rực trước mắt này, tập hợp dã tính hồng hoang và sự nóng cháy như dung nham vào một thân, hùng tráng kiệt ngạo đến thế này!

Hắn nhanh chóng thu lại vẻ kinh ngạc đang cuộn trào trong mắt, không dám nhìn thêm nữa.

Hắn nhanh bước tiến lên, cúi mình hành lễ, hạ thấp giọng nói:

“Thảo dân, tham kiến Bệ hạ.” “Ngoài cung không cần đa lễ.” Lâm Tẫn phất tay, ngẩng đầu liếc nhìn bảng hiệu tửu lâu, cười nói: “Thanh Dao Các, cái tên đặt không tệ.” Tòa tửu lâu này cũng là một trong những sản nghiệp của Tần Tung.

Khâu Khải Phong nghe vậy, hiển nhiên cũng rất hài lòng với cái tên này, làm động tác mời: “Đa tạ Bệ hạ khen ngợi, xin mời vào trong nói chuyện.” “Không cần.” Lâm Tẫn lắc đầu: “Trẫm đến, là có việc muốn giao cho ngươi làm.” Khâu Khải Phong thần sắc nghiêm túc: “Xin Bệ hạ phân phó!” Lâm Tẫn ánh mắt hơi ngưng lại, trầm giọng nói: “Từ hôm nay, lấy danh nghĩa Khâu gia ngươi, đại tứ thu mua lương thực, bất luận giá cả, càng nhiều càng tốt!” Khâu Khải Phong lộ vẻ do dự, cẩn thận nói: “Bệ hạ, giá lương thực trong kinh thành hôm nay vốn đã cao ảo, nếu lại đại tứ thu lương, e rằng có người nhân cơ hội đẩy giá lên, sinh kế của bách tính...” “Không sao.” Lâm Tẫn ngữ khí không cho phép nghi ngờ: “Chỉ thu ba ngày, ba ngày sau sẽ bán lại cho bách tính với giá thấp!” Như vậy, bách tính kinh thành sẽ không bị ảnh hưởng bởi giá lương thực cao ngất, chỉ cần kiên trì nửa tháng, đến lúc Thu Thu Đại Tế, nạn đói sẽ trở thành lịch sử!

Lâm Tẫn tiếp lời: “Nếu có gian thương cố ý đẩy giá, ghi chép chi tiết, báo cho Hình Bộ xử lý!” Khâu Khải Phong cung kính: “Thảo dân minh bạch.” Lâm Tẫn nói: “Ngân lượng cần để mua lương thực, ngươi có thể đến Hộ Bộ lấy.” Khâu Khải Phong lại kiêu ngạo cười, nghiêng đầu nhìn lầu hoa ba tầng phía sau: “Bệ hạ, ngân lượng tạm thời không cần, chỉ bằng lợi nhuận Thanh Dao Các những ngày này, là đủ rồi!” Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Khâu Khải Phong lại đã có được nội tình như vậy.

Đạo kinh doanh, tốc độ kiếm tài, quả nhiên không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

Lúc này, Khâu Khải Phong dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, mấy ngày nay chưa từng thấy Ngụy đại nhân..." "Ngụy đại nhân?" Lâm Tẫn nhướng mày.

Khâu Khải Phong nhắc nhở: "Chính là vị Bách hộ đại nhân mà mấy ngày trước Bệ hạ lệnh thảo dân hiệp trợ thu thập dược liệu đó." Lâm Tẫn khóe miệng khẽ nhếch: "Ngươi nói Ngụy Cảnh Nhiên à, hắn hiện không ở hoàng thành, ngươi tìm hắn có việc sao?" Khâu Khải Phong liên tục lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là cảm thấy Ngụy đại nhân khí vũ bất phàm, nhiều ngày không thấy, nên mới hỏi một câu." Lâm Tẫn không nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Tiểu tử này, tiền đồ vô lượng." Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Kiếm Tông, nhân tuyển tông chủ kế nhiệm, bất luận thân phận hay thiên tư, đều thuộc hàng thượng thừa.

Dốc lòng bồi dưỡng, tương lai tất sẽ là trụ cột của Đại Uyên!

"Được rồi, việc thu mua lương thực hãy nhanh chóng đi làm." Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, lại dặn dò vài câu, liền dắt ngựa rời đi.

Hắn không chú ý.

Phía sau, Khâu Khải Phong cung kính tiễn đưa, trong mắt lướt qua một tia chướng ngại và rối rắm khó nắm bắt.

Trở về hoàng cung.

Lâm Tẫn dặn dò Hải Công công: "Tìm hai người đáng tin cậy, chăm sóc Xích Viêm cho tốt, nếu có chút sơ suất nào, tru cửu tộc!" Hải Công công trong lòng rùng mình.

Đôi mắt già nua của hắn cẩn thận đánh giá con bảo mã thần tuấn phi phàm trước mắt, vội vàng cúi người thật sâu: "Lão nô tuân chỉ!" Có thể được Bệ hạ trọng thị như vậy, con ngựa này tuyệt không phải phàm vật!

Quan trọng là, nhất định phải tìm võ giả để chăm sóc.

Bằng không, luồng nhiệt nóng rực không ngừng khuếch tán kia, đủ để khiến người bình thường mồ hôi đầm đìa, thậm chí bị nung nóng đến chết!

Khôn Ninh Cung.

Lâm Tẫn bước vào, Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết vội vàng hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Bệ hạ." "Miễn lễ." "Tạ Bệ hạ." Tô Vãn Tình đứng dậy, không đợi Lâm Tẫn mở miệng, liền nói với Thanh Ninh bên cạnh: "Thanh Ninh, đi Ngự Thiện Phòng dặn dò một tiếng, tối nay chuẩn bị thêm chút canh bổ dưỡng." Thanh Ninh dường như hiểu điều gì, má hơi ửng hồng, hành lễ rồi lui xuống.

Lâm Tẫn ngồi xuống, khẽ nhấp một ngụm trà, cười nói: "Sao vậy?

Ái phi tối nay định 'quyết nhất tử chiến' với trẫm sao?" Tô Vãn Tình che miệng khẽ cười, khẽ đẩy Yến Kinh Tuyết về phía trước: "Thần thiếp hiện tại e là không có bản lĩnh đó, chi bằng để Yến tỷ tỷ tới đi." Dung nhan tuyệt mỹ của Yến Kinh Tuyết trong chốc lát ửng hồng.

Lâm Tẫn lớn tiếng cười: "Không sao, cùng lên là được!" Tô Vãn Tình ngồi bên cạnh Lâm Tẫn, nhìn ra ngoài cửa, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ trước đó lệnh thần thiếp dò hỏi khẩu phong của Thanh Ninh, đã dò la ra rồi!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Kẻ nào ức hiếp nàng ấy?" Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết nhìn nhau cười, lắc lắc đầu: "Không ai ức hiếp nàng ấy, là nha đầu này... tự mình động lòng xuân." "Hửm?" Lâm Tẫn hơi sững sờ: "Là ai?" Thanh Ninh ở sâu trong cung đã lâu, lấy đâu ra cơ hội kết giao người ngoài?

Trong hậu cung không phải thái giám thì cũng là Phượng Linh Vệ, chẳng lẽ nàng ấy còn có sở thích đặc biệt gì không thành?

Tô Vãn Tình buột miệng nói ra điều kinh người: "Là Ngụy Cảnh

Nhiên!" "Là hắn?" Lâm Tẫn lộ vẻ ngạc nhiên.

Chẳng trách vừa nãy Khâu Khải Phong đột nhiên khen Ngụy Cảnh Nhiên.

Hiểu con gái không ai bằng cha.

Chương 121

Hắn chắc chắn đã nhìn ra tâm tư của Thanh Ninh, mới nhân cơ hội này dò hỏi chuyện Ngụy Cảnh Nhiên.

Tô Văn Tình gật đầu nói: "Thanh Ninh nói, mấy ngày trước Bệ hạ cho phép nàng ấy ra cung thăm phụ thân, đúng lúc giúp Ngụy Cảnh Nhiên thu thập dược liệu, chính là lúc đó, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia tình cảm khác lạ." Lâm Tẫn hiểu ra: "Chẳng trách nàng ấy về cung sau lại cứ thẫn thờ." Tô Văn Tình khoác tay hắn, mỉm cười nói: "Bệ hạ, chi bằng...

Người ban hôn cho bọn họ?" Theo nàng thấy, Ngụy Cảnh Nhiên tuy là đệ tử tông môn, hiện là Bách hộ Cẩm Y Vệ, nhưng Thanh Ninh thân là đại tiểu thư Khâu gia, dù hiện tại chỉ là cung nữ, cũng không phải là không xứng với hắn.

Tiền đồ Khâu gia như gấm, mối hôn sự này có thể coi là môn đăng hộ đối.

Lâm Tẫn dựa vào lưng ghế, thần sắc hơi vi diệu: "Chuyện này... không dễ xử lý lắm." Tô Văn Tình không hiểu: "Vì sao?" Lâm Tẫn khẽ thở dài.

Nếu là người khác, xét việc Thanh Ninh tận tâm hầu hạ Tô Văn Tình, lại là con gái Khâu Khải Phong, hắn hoàn toàn có thể một lời ban hôn.

Nhưng tình huống của Ngụy Cảnh Nhiên đặc thù.

Người hắn yêu mất chưa lâu, dù mối thù lớn đã được báo, nhưng tình nghĩa sâu đậm chôn sâu trong đáy lòng, há lại nói bỏ là bỏ được?

Huống chi, nếu Ngụy Cảnh Nhiên không chút do dự đáp ứng, trái

lại càng khiến người ta lạnh lòng.

Người yêu vừa khuất, nếu hắn vui vẻ chấp thuận, thì bạc bẽo đến mức này, không đáng để phó thác, cũng không phải rường cột quốc gia.

Chuyện này, thực sự khó xử lý!

Nghe Lâm Tẫn nói rõ nguyên do, Tô Văn Tình cũng nhíu mày: "Bệ hạ, hay là... trước hết để bọn họ tự nhiên qua lại một thời gian?" Một bên, Yến Kinh Tuyết rót trà cho Lâm Tẫn, phụ họa nói: "Đúng vậy Bệ hạ, Ngụy Cảnh Nhiên trọng tình, dù nhất thời khó quên, cũng chưa chắc sẽ cả đời chìm đắm trong đó.

Tình cũ khó quên, có lẽ chỉ có một đoạn duyên phận mới, mới có thể làm phai nhạt đi phần nào." Nghe vậy, Lâm Tẫn trong mắt lướt qua chút dị sắc, ánh mắt hơi sắc bén nhìn Yến Kinh Tuyết.

Cái gọi là: cách tốt nhất để quên một người, chính là bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Vừa nãy trong khoảnh khắc đó, hắn suýt nữa nghi ngờ Yến Kinh Tuyết có phải cũng là người xuyên việt hay không – bằng không sao có thể nói ra lời mang triết lý hiện đại như vậy?

Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ bàn, trầm ngâm một lát: "Thôi được, tạm thời cứ như vậy, khi nào có thời gian, các ngươi hãy hỏi ý Thanh Ninh trước." Đêm khuya.

Ba người dùng xong bữa tối, hai nữ tự tay trải giường long tháp, má hơi ửng hồng, trong mắt hàm chứa vẻ thẹn thùng mong chờ.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trước cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng dần tròn trên trời, lông mày nhíu chặt.

Ngày mai, chính là đêm trăng tròn.

Nhưng cho đến giờ phút này, Cẩm Y Vệ vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào truyền về, bảo hắn sao không sốt ruột?

Nếu không thể nhân cơ hội này ngăn cản Huyết Liên Thánh Nữ đột phá, sau này muốn tìm tung tích nàng ta, e rằng khó càng thêm khó!

"Bệ hạ, đến giờ đi ngủ rồi." Hai nữ một trái một phải tiến lại gần, muốn cởi áo cho hắn.

Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, dang hai tay mặc kệ các nàng hành động.

Món canh bổ dưỡng lúc bữa tối khiến hắn trong người ẩn ẩn bốc lên táo nhiệt.

Áo ngoài vừa cởi được một nửa, thân hình Lâm Tẫn đột nhiên chấn động, y phục màu trắng lập tức vỡ vụn.

Hắn một tay ôm eo một nữ, kéo các nàng về phía long tháp.

Tô Vãn Tình được hắn nhẹ nhàng đặt xuống mép giường.

Yến Kinh Tuyết thì bị hắn hơi dùng lực lật người ấn vào trong chăn gấm, lưng đối diện hắn, dường như đã sớm chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón sự chinh phạt của hắn.

Trong điện xuân quang chợt tiết, tiếng thở dốc dần vang lên...

Ngày hôm sau.

Trời có chút âm u.

Lâm Tẫn bước vào Ngự Thư Phòng, nhìn trà hương lượn lờ trên long án, thần tình ngưng trọng.

Vẫn không có bất kỳ tin tức nào về Huyết Liên Tông.

Chẳng lẽ Vu Trạch báo cáo có sai sót?

Huyết Liên Tông căn bản không ở Đông Liêu Phủ?

Mang theo sự nóng ruột và bất an, thời gian nhanh chóng trôi đi.

Mãi đến khi màn đêm lại buông xuống, Lâm Tẫn gần như đã không còn ôm hy vọng.

"Ai!" Lâm Tẫn đi ra ngoài điện, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, thở dài thật sâu, sự lo lắng trong lòng gần như đã dâng lên đến đỉnh điểm!

Sưu!

Đúng lúc này, một tiếng xé gió đột nhiên vang lên!

Bóng dáng Cẩm Y Vệ đột ngột hiện ra, quỳ một gối xuống đất: "Khải bẩm Bệ hạ, trong cảnh nội Đông Liêu Phủ phát hiện một nơi địa hỏa cực thịnh!" Lâm Tẫn nhướng mày, tốc độ nói nhanh hơn: "Nói kỹ hơn!" Cẩm Y Vệ nói: "Phía Tây Bắc Lạc Hà Thành thuộc Đông Liêu Phủ, có một nơi tên là Vách Đá Phần Tâm Tiễu.

Theo lời bách tính gần đó, dưới vách đá thường thấy cảnh lửa cuồn cuộn, người không thể đến gần!" Lâm Tẫn hỏi: "Đã từng đi thăm dò chưa?" Cẩm Y Vệ ôm quyền nói: "Bẩm Bệ hạ, ở vách đá có kết giới, chúng thần không thể tiến vào!" Lâm Tẫn trong mắt tinh quang lóe lên – nơi này cực kỳ có khả năng chính là nơi ẩn thân của Huyết Liên Tông!

Huyết Liên Thánh Nữ muốn nhân đêm trăng tròn dùng Chí Âm Đan đột phá, được đa trọng âm khí gia trì, cần thế địa hỏa Phần Tâm Tiễu để trung hòa âm khí, bảo vệ bản thân!

Quan trọng hơn là, kết giới có thể khiến Cẩm Y Vệ Thất phẩm không thể bước vào nửa bước, trong đó nhất định có quỷ!

Lâm Tẫn nhanh chóng trở lại trong điện, tìm thấy vị trí Lạc Hà Thành trên bản đồ cương vực.

Cách đó năm trăm dặm.

Nếu là ngày thường, muốn đến trước giờ Tý không khác gì kẻ si

nói mộng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Có Đạp Diễm Kinh Hồng, khoảng cách năm trăm dặm, dễ như trở bàn tay!

"Xem ra, trẫm phải đích thân đi một chuyến này rồi." Lâm Tẫn tự nhủ.

Huyết Liên Thánh Nữ xung kích cảnh giới Bán thần, bên cạnh tất có cao thủ hộ pháp.

Trừ hắn ra, người khác đi chỉ là chịu chết.

Hắn chậm rãi đứng dậy, lòng bàn tay lật một cái, đế tỉ màu đen hiện ra.

Hắn nhẹ nhàng đặt đế tỉ lên long án, một luồng chân khí tinh thuần truyền vào trong đó.

Ong!

Đế tỉ rung động!

Kim long năm móng cuộn trên đó dường như đột nhiên thức tỉnh, thân rồng uốn lượn, ngẩng đầu hí dài, một đạo kim quang xông thẳng lên trời!

Lâm Tẫn ánh mắt như điện.

Hắn cảm nhận rõ ràng một luồng khí thế trấn áp trời đất hùng vĩ đột ngột xuất hiện, bao trùm toàn bộ hoàng cung.

Bước ra Ngự Thư Phòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn, trên màn trời khó phân biệt, trong những sợi liên y trong suốt dường như có vô số khóa liên bơi lội, rồi ẩn mất không thấy, ngay cả đạo bình chướng kia cũng lặng lẽ biến mất.

Lâm Tẫn ý niệm quét qua, cẩn thận cảm tri, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ dị thường nào.

Nếu không phải long nhãn trên Trấn Nhạc Đế Tỉ vẫn còn ánh sáng lấp lánh, hắn suýt nữa nghi ngờ Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận có kích hoạt thành công hay không.

Có trận này hộ trì, dù trong cung không có cao thủ tọa trấn, trong bảy ngày cũng không cần lo lắng ngoại địch xâm phạm.

Sau đó, Lâm Tẫn dặn dò Hải Công công vài câu, lệnh người dắt Xích Viêm đến, lật người lên ngựa, tung hoành lao đi!

Xích Viêm không hổ là thiên lý thần câu.

Bốn vó nhún nhảy như đạp trên gió lửa, cảnh vật hai bên lướt qua thành một đường, con đường quan đạo năm trăm dặm dưới vó nó lại như gang tấc.

Nó một đường không ngừng nghỉ, thậm chí chưa đạt đến toàn tốc.

Chỉ sau ba canh giờ, bóng dáng Lạc Hà Thành đã lờ mờ trong tầm mắt.

Lâm Tẫn khẽ vỗ Xích Viêm dưới thân, nó chỉ khịt mũi nhẹ, vẫn còn dư sức.

Hắn trong lòng thán phục, lập tức ghìm cương chuyển hướng Tây Bắc, thẳng tiến Phần Tâm Tiễu – Oanh!!!

Còn chưa đến nơi, một tiếng nổ lớn đã ầm ầm truyền đến!

Trên núi xa huyết quang xông thẳng lên trời, sóng khí âm lãnh dù cách mấy dặm vẫn khiến người ta kinh hãi.

Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, lạnh giọng thì thầm: "Cuối cùng... cũng tìm thấy ngươi!" Sưu!

Chương 122

Tiếng xé gió vang lên!

Đến chân núi Phần Tâm Tiễu.

Lâm Tẫn dặn dò Xích Viêm đợi tại chỗ, bản thân thì tung mình một cái, như một đạo lưu quang lao nhanh về phía trước!

Tâm niệm khẽ động.

Vô Tướng Long Ẩn lặng lẽ bao phủ gương mặt, khí tức quanh thân cũng theo đó trở nên mông lung và thần bí.

Hắn lơ lửng giữa không trung.

Nhìn chằm chằm âm khí nồng đậm gần như ngưng tụ thành thực chất phía trước, trong lòng rùng mình: "Âm khí thật đáng sợ!" Huyết Liên Tông Thánh Nữ không hổ là Chí Âm chi thể.

Lần này phá cảnh, dẫn động thiên địa dị tượng lại đáng sợ đến vậy.

Ngay cả vầng trăng tròn trên cửu thiên, dường như cũng bị luồng lực lượng này kéo dẫn, trở nên càng âm trầm áp lực.

Không chút do dự.

Lâm Tẫn từ đỉnh vách đá một bước nhảy xuống.

Cảm nhận được kết giới tồn tại phía dưới.

Khóe môi hắn nhếch lên một tia khinh miệt, tay áo vung lên, chân khí sắc bén hóa thành kiếm mang, dễ dàng xé rách nó.

Hắn ổn định rơi xuống đáy vực.

Chân khí hạo hãn phóng ra ngoài, ngưng tụ thành hộ thể cương

khí, đề phòng nguy cơ có thể ẩn phục.

Dưới đáy Phần Tâm Tiễu thế địa hỏa cực kỳ vượng thịnh.

Bốn phía không thấy cỏ cây, chỉ có vách đá màu đỏ sẫm sừng sững, hoang vu và nóng rực giao thoa, dù thân là Lục địa thần tiên, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sóng nhiệt từ địa hỏa không ngừng bốc lên.

Đi không lâu, một bóng người lơ lửng giữa không trung đập vào mắt – đó là một nữ tử mặc váy dài màu huyết sắc, dung mạo tuyệt mỹ, nhưng lại toát ra một loại khí tức quỷ dị yêu tà.

Làn da nàng tái nhợt, càng thêm vài phần hàn ý khiến người ta kinh hãi.

"Đây chính là Huyết Liên Tông Thánh Nữ?" Lâm Tẫn thì thầm.

Cảm nhận được chí âm chi khí trong cơ thể nàng vẫn đang không ngừng tăng vọt, ánh mắt hắn sắc bén, biết không thể đợi thêm nữa.

Thay vì đợi nàng thành công tiến vào Bán thần, chi bằng tiên hạ thủ vi cường!

Hắn cổ tay xoay chuyển, chân khí ngưng kiếm, vung ra một đạo kiếm khí sắc bén, trực chỉ Huyết Liên Thánh Nữ!

Bành!

Một tiếng vang trầm!

Kiếm khí như thể va phải bức tường vô hình, ầm ầm nổ tung, không thể làm tổn thương nàng chút nào.

"Quả nhiên!" Đối với kết quả này, Lâm Tẫn không cảm thấy bất ngờ.

Huyết Liên Tông coi trọng việc Thánh Nữ đột phá như vậy, sao lại không có chút phòng bị nào?

Hắn cánh tay chấn động, uy áp cảnh giới Lục địa thần tiên đột nhiên bùng nổ, lòng bàn tay ngưng tụ năng lượng hủy diệt, khiến không gian xung quanh hơi rung chuyển!

Một hư ảnh kim long năm móng hiện ra, cuộn mình bay lên, tỏa ra khí thế lẫm liệt ngạo thị thiên địa.

"Đừng phí công vô ích." Ngay lúc đó!

Một giọng nói hờ hững xen lẫn nụ cười mỉa mai truyền đến.

Lâm Tẫn nghiêng mắt nhìn.

Không xa chỗ đó, vài bóng người lặng lẽ xuất hiện, kẻ dẫn đầu, chính là thanh niên đã thấy ở Khấp Huyết Cốc.

Đối phương giơ tay lên, một kiện Nguyên Ngoan Trấn Giới Giáp màu xanh lục sẫm, dày nặng đột nhiên xuất hiện giữa không trung, chậm rãi xoay tròn, tỏa ra khí tức hồn hậu cùng nguồn gốc với kết giới.

"Đây chính là Nguyên Ngoan Trấn Giới Giáp!

Kết giới mà nó kích phát, dù ngươi là Lục địa thần tiên, trong vòng một canh giờ cũng đừng hòng phá vỡ!" Thanh niên ngữ khí bình đạm, nhưng lại mang theo sự kiêu ngạo không thể nghi ngờ.

Thế nhưng!

Đáp lại hắn, là một tiếng long ngâm chấn động trời đất!

Hống!

Kim long gào thét phóng ra, mang theo thế ngất trời hung hăng va vào bức bình chướng vô hình kia!

Oanh long!

Tiếng nổ lớn vang vọng, khói bụi tan hết, kết giới lại vẫn còn

nguyên vẹn.

Lâm Tẫn ánh mắt ngưng lại.

Lời đối phương nói không hề hư ảo, hộ tráo này quả thực cực kỳ khó cưỡng ép phá vỡ.

Mức độ kiên cố của nó, thậm chí vượt xa Pháp Ấn Thiết Lệnh trong tay cao thủ Vương.

Đã như vậy, hắn cũng không ra tay nữa.

Phòng ngự mạnh đến đâu cũng có thời hạn, đối phương nói một canh giờ, vậy cứ chờ đợi là được.

Hắn chắp tay đứng thẳng: "Dạ Lâm?" "Hửm?" Dạ Lâm nhướng mày, như cười như không: "Không ngờ đường đường Đại Uyên Thái Thượng Hoàng, lại cũng biết tên ta." "A a." Lâm Tẫn khẽ cười, mang theo vẻ khinh miệt không che giấu: "Gặp mặt không bằng văn danh, chỉ là kẻ chuột rút giấu đầu hở đuôi mà thôi, cũng chỉ đến thế!" Đối với lời trào phúng, Lâm Tẫn không để ý, trên mặt vẫn treo nụ cười lạnh nhạt: "Tùy ngươi nói thế nào, đợi Liên Nhi bước đến Bán thần, liền là tử kỳ của ngươi!" Lâm Tẫn lướt qua Huyết Liên Thánh Nữ trên không trung.

Ngay sau đó ánh mắt quét qua hai người bên cạnh Dạ Lâm, trong mắt khinh thường lóe lên rồi biến mất, giọng điệu vẫn bình tĩnh: "Chỉ bằng hai tên Bán thần này?" Bán thần, rốt cuộc vẫn là Bán thần!

Mơ tưởng dùng số lượng để bù đắp khoảng cách giữa mình và Lục địa thần tiên, chẳng khác nào kẻ si nói mộng.

Dạ Lâm cười nhạt: "Thử rồi sẽ biết." Lâm Tẫn không nói nhiều nữa, đứng một bên, tĩnh lặng đợi thời cơ trôi qua.

Cuồng phong gào thét, âm khí càng thêm nồng đậm.

Nửa canh giờ sau, thế thiên địa đột nhiên biến đổi!

Chí âm chi khí hùng vĩ điên cuồng hội tụ, hình thành xoáy nước, không ngừng dũng mãnh tràn vào cơ thể Huyết Liên Thánh Nữ, trợ giúp nàng xung kích cửa ải cuối cùng!

Phốc!

Đột nhiên!

Thân thể nàng kịch liệt chấn động, phun ra một ngụm tiên huyết, dung nhan tái nhợt như giấy.

Âm khí quá mức bá liệt, đã vượt quá giới hạn chịu đựng của kinh mạch, nếu tiếp tục nữa, tất sẽ kinh lạc đứt đoạn mà chết!

Một bên, Dạ Lâm nhíu chặt mày, trong mắt lướt qua chút lo lắng khó nhận ra.

Lâm Tẫn nhìn thấy, thầm nghĩ: Quan hệ hai người này quả nhiên không tầm thường!

Ong!

Dị biến lại nổi lên!

Sâu dưới lòng đất, thế địa hỏa nóng rực đột nhiên phun trào, trong khoảnh khắc cùng chí âm chi khí giữa trời đất hình thành một sự cân bằng vi diệu.

"Thế địa hỏa!" Lâm Tẫn chợt hiểu ra, mình lại bỏ qua điểm này.

Mượn địa hỏa Phần Tâm Tiễu đối chọi với âm khí, áp chế âm khí quá thịnh, trợ giúp nàng đột phá – phương pháp này tuy hiểm, nhưng có thể gọi là tuyệt diệu!

Sau một nén hương, âm khí dần tán, địa hỏa cũng bị hai võ giả Bán thần cường hành áp xuống.

Huyết Liên Thánh Nữ thân thể đột nhiên chấn động!

Một luồng khí diễm cường hãn xông thẳng lên trời, phá tan mây xanh, cảnh giới triệt để ổn định ở Bán thần cảnh!

Lâm Tẫn thần sắc ngưng trọng.

Ba cường giả Bán thần có mặt, nội tình mà Dạ Lâm thể hiện, xa xa không phải hai chữ "khủng bố" có thể đơn giản hình dung.

Hôm nay, nhất định phải giữ lại tất cả những người này, bằng không hậu hoạn vô cùng!

Ước tính thời gian, cái "vỏ rùa" kia cũng phải đến cực hạn rồi!

Quả nhiên!

Sau vài hơi thở, dao động kết giới xung quanh bắt đầu suy yếu.

Huyết Liên Thánh Nữ ổn định cảnh giới, tĩnh lặng mở hai mắt, một tia huyết quang lướt qua đáy mắt.

Thân hình nàng khẽ động, đi đến trước mặt Dạ Lâm, cung kính hành lễ: "Đa tạ Thiếu chủ hộ pháp!" Dạ Lâm phất tay.

Chương 123

Rồi nhìn về phía Lâm Tẫn bên ngoài kết giới, giọng nói băng hàn: "Đã chuẩn bị chịu chết rồi sao?" Lâm Tẫn cười lớn: "Ha ha ha...

Lời này, phải do trẫm nói mới đúng!" Kết giới nếu tan, dù ba người liên thủ, hắn cũng không hề sợ hãi.

Khóe môi Dạ Lâm nhếch lên một nụ cười lạnh, đột nhiên nói: "Ngươi đoán xem, Vu Trạch vì sao lại trốn ở cứ điểm Đoạn Vân Thành, mà không rút lui sớm?" Lâm Tẫn nghe vậy, trong lòng đột nhiên trầm xuống, dường như bị một bàn tay vô hình siết chặt trái tim.

Chẳng lẽ... tất cả những điều này đều là cục do Dạ Lâm bày ra?

Để Vu Trạch cố ý bị bắt, cố ý tiết lộ tình báo trong lúc hoảng sợ, dẫn mình đến nơi này?

Thậm chí không tiếc dùng mạng đổi lấy?

Thủ đoạn thật độc ác!

Không đợi Lâm Tẫn đáp lại, sát ý trong mắt Dạ Lâm bùng lên, đột nhiên giơ tay, quát lớn: "Giết!" Oanh!

Oanh!

Oanh!

Đất rung núi chuyển, năng lượng hủy diệt từ bốn phương tám hướng đột nhiên nổ tung!

Vô số đạo khí cơ trong chớp mắt khóa chặt Lâm Tẫn, khiến sắc mặt hắn đột biến.

"Không ổn!!" Vút!

Vút!

Vút!

Vạn đạo hàn quang xé rách không khí, phát ra tiếng rít chói tai, từ tứ diện bát phương đột ngột bùng nổ, trong nháy mắt đã hoàn toàn nuốt chửng Lâm Tẫn!

Những quả cầu lửa rực cháy, băng chùy lạnh lẽo, kim qua sắc bén và hồng lưu đất đá nặng nề...

đủ loại năng lượng thuộc tính đan xen thành một tấm lưới hủy diệt khổng lồ, che trời lấp đất, như muốn nghiền nát và xóa sổ mọi thứ bên trong! "Hừ, chút tài mọn!" Thân ở trung tâm cơn bão, Lâm Tẫn lạnh hừ một tiếng, ánh mắt sắc lẹm như đao.

Hộ thể cương khí oanh nhiên bộc phát, quầng sáng kim sắc rực rỡ lóa mắt lập tức ngưng thực, bảo vệ hắn chặt chẽ bên trong.

Oanh oanh oanh!

Những tiếng nổ liên tiếp như sấm đánh không dứt bên tai, luồng loạn lưu cuồng bạo điên cuồng va đập vào lớp cương tráo kim sắc, tạo ra từng đợt gợn sóng mãnh liệt.

Lớp quang tráo lúc sáng lúc tối, tưởng chừng như sắp vỡ tan nhưng lại kiên cường trụ vững với tư thế cứng cỏi.

Tuy chưa thương tổn đến bản thể, nhưng những đợt oanh kích vô tận, gần như điên cuồng kia lại như giòi trong xương, không ngừng tiêu hao chân khí của hắn.

Trong nhất thời, tình thế có vài phần quẫn bách. "Cút cho trẫm!" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên tia lệ khí, sự kiên nhẫn đã cạn sạch.

Hắn chụm ngón tay như kiếm.

Chân khí hạo hãn như biển cả trong đan điền cuồn cuộn tuôn ra, khoảnh khắc hội tụ nơi đầu ngón tay!

Một thanh cự kiếm dài tới vài chục trượng, phảng phất như được đúc bằng vàng ròng, hoành không xuất thế!

Thân kiếm ẩn hiện long văn, phát ra tiếng gầm thét chấn động màng nhĩ! "Trảm!" Cánh tay vung mạnh, cự kiếm mang theo thế chẻ dọc sơn hà, quét ngang bát phương!

Oanh long!!!

Kiếm quang đi qua, cầu lửa, băng chùy, hồng lưu năng lượng... thảy đều bị kiếm mang bá đạo nghiền thành tro bụi!

Luồng khí lãng hình vòng tròn nổ tung, quét sạch mọi công kích xung quanh trong nháy mắt, lộ ra vùng đất cháy đen và vách đá đỏ rực.

Nhân lúc sơ hở này, Lâm Tẫn lướt thân lùi lại vài bước, ánh mắt như điện, tức khắc khóa chặt Dạ Lâm đang ung dung quan chiến!

Chỉ thấy bên môi Dạ Lâm treo một nụ cười trêu đùa như mèo vờn chuột.

Hắn không chỉ đơn giản là cao ngạo, sâu trong đáy mắt kia là một sự tự tin tuyệt đối vào khả năng kiểm soát của bản thân, cùng sự thưởng thức trận chiến của thú dữ trong lồng.

Mà ở phía trên đầu hắn chừng một thước, một viên cầu kim loại kỳ lạ đang tĩnh lặng lơ lửng, cỡ bằng nắm tay, bề mặt chằng chịt những vết nứt như mạng nhện, ẩn ẩn tỏa ra dao động cổ xưa khiến người ta run sợ.

Nó giống như một ngôi sao hung ác đang ngủ say, xoay tròn chậm rãi, dẫn dắt chân khí của toàn bộ đại trận vận hành, u ám và nguy hiểm.

Khóe mắt Lâm Tẫn khẽ giật, thầm chửi trong lòng: "Thằng cha này là game thủ nạp tiền (khắc kim) à?

Trang bị còn hào hoa hơn cả tên xuyên không như trẫm nữa!" Nghĩ hắn đường đường là Hoàng đế Đại Uyên, cửu ngũ chí tôn, lại còn mang theo Hệ thống của người xuyên không, vậy mà trên người còn không có nhiều pháp bảo đỉnh cấp như thế!

Nội hàm của vị thiếu chủ Dạ Lâm này quả thực sâu không lường được!

Tuy trong lòng mỉa mai, nhưng bản năng chiến đấu của Lâm Tẫn đã được đẩy lên đỉnh điểm.

Cảm ứng của hắn đã sớm trải ra như thủy ngân đổ xuống đất, tỉ mỉ cảm nhận từng mắt xích và quỹ đạo vận hành của đại trận.

Nhưng kết quả lại khiến lòng hắn trầm xuống.

Trận này thế mà lại là một khối hoàn chỉnh!

Chân khí tuần hoàn sinh sinh bất tử, biến hóa quỷ quyệt khôn lường.

Với cảm tri lực của Lục địa thần tiên, khi dò xét vào cũng như trâu đất xuống biển, khó lòng nhìn thấu được nửa phần sơ hở!

Lúc này, Dạ Lâm một tay chắp sau lưng, chậm rãi tiến lên.

Nhìn Lâm Tẫn có chút lúng túng, hắn cất tiếng cười dài: "Ha ha ha!

Dáng vẻ thảm hại này của ngươi, nếu để tử dân Đại Uyên nhìn thấy, không biết họ sẽ nghĩ gì?" Tiếng cười ngạo mạn vang vọng giữa vách đá!

Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, giọng nói lạnh thấu xương: "Chút trận pháp cỏn con cũng muốn nhốt trẫm?

Si tâm vọng tưởng!" Lời còn chưa dứt, hắn lật cổ tay, một vật hình la bàn hiện ra trong lòng bàn tay, chính là Định Xu La Bàn!

Bảo vật này có thể trinh sát hư thực của mọi trận pháp trong vòng trăm trượng!

Ngay cả khi đại trận trước mắt do viên cầu kim loại kia chủ đạo, cũng không có nghĩa là bên trong trận pháp không có sơ hở!

Ngay sau đó, một luồng chân khí tinh thuần vô cùng được truyền vào la bàn.

Ong!

La bàn phát ra một tiếng vang trong trẻo, các phù văn trên bề mặt lần lượt sáng lên, tỏa ra những gợn sóng thần bí mà mắt thường khó nhận ra, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Thân ảnh Lâm Tẫn như quỷ mị xuyên qua những kẽ hở giữa các đợt tấn công dày đặc như mưa rào, phần lớn tâm thần đã chìm vào lượng thông tin khổng lồ mà la bàn phản hồi.

Quỹ đạo lưu động của năng lượng trận pháp dần được phác họa rõ ràng trong thần niệm mạnh mẽ của hắn.

Vài nhịp thở sau, giữa những quan khiếu chân khí phức tạp, kim la bàn bỗng dừng lại, chỉ thẳng về hướng Tây! "Chính là chỗ đó!" Đôi mắt Lâm Tẫn lóe lên tia lệ khí, không chút do dự chụm ngón tay trảm xuống lần nữa!

Thanh cự kiếm hoàng kim lại ngưng hình!

Nhưng lần này, kiếm mang cực kỳ nội liễm, tập trung toàn bộ sức phá hoại vào một điểm, hóa thành một đường tơ vàng cực mảnh, đâm thẳng vào mắt xích đó với độ chính xác tuyệt đối!

Oanh!!!

Tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, trận pháp trì trệ trong thoáng chốc, ngay cả viên châu trên đầu Dạ Lâm cũng khựng lại, xoay chậm

đi nửa phần.

Tuy nhiên!

Chỉ chớp mắt sau, mắt xích bị trúng đòn kia đã lưu chuyển hào quang, nhanh chóng nhận được năng lượng bổ sung từ xung quanh, khôi phục như thường.

Sức mạnh giảo sát của trận pháp lại cuồn cuộn ập đến như thủy triều, thậm chí vì cú đòn vừa rồi mà càng trở nên hung lệ hơn vài phần. "Trận pháp lợi hại thật!" Lâm Tẫn thần sắc ngưng trọng.

Trận này không chỉ có thể hấp thu chân khí các thuộc tính để phát động công kích mãnh liệt không ngừng, mà còn tự thành khốn trận, khiến người ta như sa vào vũng bùn, khó lòng thoát thân.

Định Xu La Bàn tuy tìm được chỗ yếu của trận pháp, nhưng nhãn trận cốt lõi thực sự vẫn là viên cầu kim loại kia.

Nếu không nghiền nát nó, chung quy vẫn khó thoát vây! "Hừ." Dạ Lâm cười lạnh một tiếng, giọng đầy mỉa mai: "Đừng phí sức vô ích, chân khí của Thiên La Địa Võng Châu không bao giờ cạn, trận này sẽ vĩnh viễn không dừng lại!

Được tận mắt chứng kiến một vị Lục địa thần tiên kiệt lực mà chết, cũng coi là một chuyện thanh nhã!" Lâm Tẫn lập tức minh ngộ.

Chương 124

Ngay từ đầu, Dạ Lâm đã không trông mong ba tên võ giả Bán Thần đối kháng trực diện với hắn.

Chúng chẳng qua chỉ là "kho lương" cho trận pháp này!

Lục địa thần tiên tuy mạnh, nhưng chân khí cũng có lúc cạn, tuyệt đối không thể tiêu hao thắng được căn cơ của ba tên Bán Thần cộng lại.

Hơn nữa, chúng còn có thể tu luyện bổ sung mọi lúc mọi nơi.

Trận không phá, lực tất kiệt.

Khi đó chính là lúc hắn bại vong!

Sưu sưu sưu!

Tiếng xé gió lại vang lên, thế công ngập trời tái hiện, như đàn ong độc lao tới.

Bộ pháp của Lâm Tẫn phiêu hốt, chỉ có thể liên tục né tránh.

Phòng ngự của trận này quả là nghịch thiên!

Nhưng cách phá trận không phải không có: dùng Định Xu La Bàn tìm ra lỗ hổng, dùng sức tấn công cực hạn khiến trận pháp đình trệ ngắn ngủi, thừa cơ thoát thân, một đòn nát châu!

Thế nhưng, để tạo ra sự ngưng trệ tức khắc đó, chỉ dựa vào chân khí hóa kiếm thì vẫn chưa đủ! 【Đinh】 Đúng lúc này, một tiếng thông báo của Hệ thống vang lên trong đầu. 【Chúc mừng túc chủ tuần thị hẻm núi Lược Phong, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?】 "Thắp sáng!" Lâm Tẫn nhướng mày, không chút do dự đáp lại. 【Đinh】 【Chúc mừng túc chủ thành công

thắp sáng đồ giám: Hẻm núi Lược Phong!】【Nhận được phần thưởng: Thần binh Trấn Nguyên Định Thiên!】"Thần binh?" Tâm niệm Lâm Tẫn khẽ động, chân khí hộ thể gồng mình chống đỡ đòn tấn công của trận pháp, tâm thần chìm vào Tàng Binh Giới.

Một luồng kiếm ý lăng lệ phá mở càn khôn, trấn áp huyền hoàng ập thẳng vào mặt.

Ngưng thần nhìn lại, một thanh trường kiếm màu ám kim đang lơ lửng trong hư vô.

Dài ba thước chín tấc, rộng ba tấc ba phân.

Thân kiếm ám kim lấp lánh như chứa ánh sáng của tinh tú.

Sống kiếm có chín con rồng quấn quanh, đầu rồng tụ lại ở mũi kiếm, đuôi rồng quấn lấy chuôi kiếm, vảy rồng lấp lánh như có sự sống, mỗi nhịp thở đều dẫn động linh cơ của chu thiên, mang theo thế trận một kiếm định thiên địa!

Tinh quang trong mắt Lâm Tẫn bùng nổ, đưa tay nắm lấy hư không.

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm hóa thành một dải lụa ám kim nhảy vào tay hắn, vung tay nhẹ nhàng, kiếm phong đi qua khiến không gian run rẩy, sắc bén bức người! "Hảo một thanh Định Thiên Kiếm!" Hắn không nhịn được thốt lên khen ngợi.

Có thần binh này trong tay, cộng thêm Định Xu La Bàn tìm sơ hở mà đánh, lo gì trận pháp không vỡ?

Thiên Độn Tông, đã đến lúc biến mất rồi!

Lúc này!

Dạ Lâm thấy Lâm Tẫn chỉ thủ không công, ý khinh miệt trong mắt càng đậm: "Hừ...

Thái thượng hoàng Đại Uyên cũng chỉ đến thế mà thôi!" Ý thức Lâm Tẫn trở về, thân hình đứng hiên ngang.

Nghênh đón ánh mắt ngạo mạn của Dạ Lâm, khóe môi hắn nhếch lên một độ cong lạnh lẽo: "Ồ?

Thế sao?" Giọng nói không lớn, nhưng mang theo một sức xuyên thấu kỳ lạ, át cả tiếng nổ và tiếng rít của trận pháp.

Cổ tay Lâm Tẫn khẽ rung, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm ứng thanh hiện thế.

Trên thân kiếm ám kim, chín con rồng quấn quýt dường như đột nhiên tỉnh giấc, mắt rồng lưu chuyển tinh quang nhiếp hồn!

Một ý niệm nặng nề và sắc bén đủ để đè bẹp núi non, chém đứt sông ngòi lan tỏa ra xung quanh.

Ngay cả thế công cuồng bạo xung quanh cũng như bị khựng lại!

Nụ cười đùa cợt trên mặt Dạ Lâm cứng đờ.

Hắn nhạy cảm nhận ra khí thế trên người Lâm Tẫn đã phát sinh một sự thay đổi vi diệu nhưng căn bản.

Trước đó là đế uy rực rỡ, bá đạo cương mãnh.

Còn bây giờ, lại thêm một phần phong mang cổ xưa, thương mang, trấn áp vạn vật đến cực hạn! "Hừ, cố làm ra vẻ bí hiểm!" Dạ Lâm đè nén tia bất an không nên có trong lòng, cười lạnh một tiếng, thúc động toàn lực: "Thiên La Địa Võng, giảo sát!" Tâm niệm hắn xoay chuyển, Thiên La Địa Võng Châu trên đầu đột nhiên tăng tốc xoay tròn, bùng phát ánh sáng càng thêm chói mắt.

Đại trận lập tức hưởng ứng, tần suất và cường độ oanh kích đột ngột tăng vọt!

Nhưng Lâm Tẫn lại như không hề thấy.

Định Xu La Bàn lại hiện lên trong lòng bàn tay, chân khí truyền vào, những gợn sóng nhạt lan tỏa, bao trùm bốn phía.

Trong nháy mắt, tất cả thông tin la bàn phản hồi đều in rõ vào mắt Lâm Tẫn.

Hắn nghiêng đầu ngưng mục, trong chớp mắt khóa chặt một vị trí bên trái.

Không có chút do dự nào!

Chân nguyên hạo hãn như biển cả trong cơ thể được rót vào Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm theo một phương thức chưa từng có, không hề giữ lại chút nào.

Ong thương!

Thân kiếm chấn minh, long ngâm vang tận trời xanh!

Chín con rồng trên đó dường như hoàn toàn thức tỉnh, thoát khỏi thanh kiếm, hóa thành chín luồng kiếm cương hình rồng ám kim quấn quanh cự kiếm.

Kiếm ý diệt thế định áp càn khôn, trảm liệt hoàn vũ ngút trời mà lên, sinh sinh bức lui những công kích trận pháp đang che trời lấp đất ập tới vài thước!

Ngay sau đó!

Lâm Tẫn động! "Trảm!!" Kiếm nhận vung xuống, một dải lụa ám kim xé toạc thiên địa đâm thẳng vào vị trí la bàn chỉ điểm.

Oanh!!!

Tiếng nổ lớn vang tận tầng mây, bụi mù bốc lên che khuất mọi thứ.

Đại trận rung chuyển kịch liệt, phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng.

Mọi công kích hướng về Lâm Tẫn thảy đều tan rã, cuốn ngược trở về!

Đồng tử Dạ Lâm co rụt lại.

Vẻ thong dong trên mặt hắn cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một sự kinh hoàng tột độ! "Không thể nào!

Luồng sức mạnh này..." Luồng khí lãng kinh người chấn lui hắn vài bước, khiến hắn còn không kịp nhận ra Thiên La Địa Võng Châu vốn đang xoay nhanh trên không trung đã đình trệ từ lúc nào.

Chính là lúc này!

Thân ảnh Lâm Tẫn không dừng lại nửa phân!

Nương theo kiếm thế, hắn như dịch chuyển tức thời, lướt ra khỏi lỗ hổng trận pháp vừa bị phá mở.

Lúc này Dạ Lâm mới cảm nhận được chút ớn lạnh, cũng chú ý thấy Thiên La Địa Võng Châu đã ngừng hoạt động.

Hắn không kịp suy nghĩ, hai tay nhanh chóng kết thủ ấn, muốn một lần nữa thúc động đại trận để vây khốn Lâm Tẫn.

Thương!

Tiếc rằng, chưa đợi thủ ấn của hắn hạ xuống, tiếng kiếm reo lại vang lên!

Trong đám bụi mù che trời phía trước, một tia kiếm quang bùng hiện, nhanh như điện chớp, trúng đích Thiên La Địa Võng Châu một cách chính xác.

Tiếp theo đó...

Rắc, rắc, rắc!

Những tiếng vỡ vụn chói tai liên tiếp vang lên giữa trời đất tĩnh

lặng, khiến lòng người run rẩy. "Làm sao có thể?!" Đôi mắt Dạ Lâm trợn tròn, kinh hãi không tin nổi.

Một dị bảo đỉnh cấp có thể phong khốn cả Lục địa thần tiên... thế mà lại bị một kiếm trảm nát, hóa thành những mảnh vụn rơi rớt xuống đất! "Không xong!" Tim hắn thắt lại, một cảm giác nguy cơ chưa từng có bóp nghẹt lấy trái tim hắn.

Không kịp đau lòng vì dị bảo bị hủy, gần như theo bản năng, tay trái hắn chộp lấy Huyết Liên thánh nữ bên cạnh.

Chương 125

Ngọc bội bên eo tỏa ra một luồng sáng xanh điện chớp, bao bọc thân hình hai người, hóa thành lưu quang chạy trốn về phía chân trời! "Muốn chạy?

Trẫm cho phép sao?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh, không chút do dự vung kiếm trảm ra!

Ám kim kiếm cương chứa đựng ý chí hủy diệt chẻ dọc không trung, với thế sấm sét bổ thẳng vào bóng lưng Dạ Lâm!

Trong gang tấc!

Ngọc bội bên eo Dạ Lâm tỏa sáng rực rỡ, lập tức ngưng thành một tấm bình chướng cổ phác khắc đầy phù văn ở phía sau.

Oanh!

Kiếm cương nện thẳng vào bình chướng, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Luồng khí lãng khủng khiếp khoảnh khắc đó nuốt chửng cả hai người! "Phụt!" Bình chướng tuy đỡ được một đòn chí mạng, nhưng lực phản chấn đáng sợ đã khiến hắn bị thương, một ngụm tiên huyết phun ra, sắc mặt trắng bệch!

Trong phúc có họa!

Khí lãng từ vụ nổ giống như một chiếc roi hư vô, quất mạnh vào luồng độn quang của bọn họ, khiến tốc độ của nó tăng vọt, hóa thành một tàn ảnh biến mất nơi chân trời! "Mẹ kiếp!

Lại là bảo bối gì nữa đây?" Lâm Tẫn sầm mặt, vô thức mắng thành tiếng!

Tên Dạ Lâm này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Đồ tốt trên người cũng quá nhiều rồi đấy!

Chẳng lẽ hắn là con riêng của lão thiên gia chắc?

Lâm Tẫn lắc đầu, tạm thời nén lại nghi hoặc trong lòng, hướng tầm mắt về phía hai võ giả Bán Thần không kịp chạy thoát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

Hắn bước tới trước.

Uy áp cường hoành như núi đổ xuống, ép hai người quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy!

Lâm Tẫn đứng từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng liếc qua một người, đạm mạc lên tiếng: "Thật khéo, chúng ta lại gặp nhau rồi." Kẻ không lâu trước hiện thân ở hoàng thành, suýt chút nữa giết chết Lăng Hồng và đưa Tần Tung đi thành công, chính là kẻ này! "Hừ!" Thiên Ảnh hừ lạnh một tiếng, mặt không chút sợ hãi: "Muốn giết thì giết, việc gì phải nói nhảm!" Lâm Tẫn nhướng mày.

Cũng có chút cốt khí đấy.

Ngay khi hắn định hỏi điều gì đó, đôi mắt đột nhiên hơi động, lóe lên tia sáng cực kỳ hứng thú: "Ồ?

Thú vị." Kẻ này đã bị uy áp của hắn khống chế, nhục thân không thể động, chân khí không thể vận hành.

Vậy mà lúc này, chân khí của đối phương lại đang nghịch hành trong kinh mạch, liên tục hội tụ về đan điền!

Không nghi ngờ gì nữa, hắn muốn tự bạo! "Đi chết đi!" Thiên Ảnh gầm lên một tiếng, gương mặt vặn vẹo như ác quỷ!

Một võ giả Bán Thần cảnh tự bạo, dù không thể nổ chết Lục địa thần tiên thì cũng chắc chắn khiến đối phương trọng thương!

Tuy nhiên, Lâm Tẫn chỉ hờ hững liếc hắn một cái, giống như đang xem một trò hề tẻ nhạt.

Hắn thậm chí không hề phòng ngự, chỉ tùy ý nhấc tay phải lên vẫy một cái về phía Thiên Ảnh.

Một luồng sức mạnh nhu hòa hoàn toàn không thể kháng cự bao bọc lấy Thiên Ảnh, mọi nỗ lực tụ lực tự bạo của hắn trước sức mạnh này đều trở nên nực cười và vô dụng!

Thân thể hắn không tự chủ được mà bay lên, giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình tóm lấy, nhẹ nhàng hất văng ra xa, vẽ nên một đường parabol rồi rơi xuống một đống đá vụn cách đó vài chục trượng.

Oanh long!!!

Tiếng nổ rung trời, bụi mù tứ tán.

Một võ giả Bán Thần cảnh cứ thế tự bạo mà chết.

Nực cười là, Lâm Tẫn đã sớm phong tỏa không gian xung quanh, uy lực tự bạo bị nén đến mức cực hạn, đừng nói là người, ngay cả một ngọn cỏ cũng không làm tổn hại được...

Tuy nhiên, nơi này vốn dĩ đã là nơi cỏ không mọc nổi.

Cái chết của Thiên Ảnh không tạo nên nửa phần gợn sóng trong lòng Lâm Tẫn.

Ánh mắt hắn không dừng lại trên đám bụi mù đó dù chỉ một giây, mà từ từ hạ xuống, rơi vào một võ giả Bán Thần khác mặc trường bào xám, người đang run rẩy không kiểm soát được.

Khóe miệng Lâm Tẫn chậm rãi nhếch lên một nụ cười tà mị và lạnh lẽo.

Hắn lật tay, thanh Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm uy thế ngập trời

biến mất.

Thay vào đó là một viên dược hoàn nhỏ màu tối cỡ hạt đậu, chính là Thất Linh Đan! "Ngươi... ngươi... ngươi muốn làm gì?!" Tên Bán Thần áo xám cảm nhận được ánh mắt của Lâm Tẫn, sợ đến hồn xiêu phách lạc, giọng run rẩy không ra hơi.

Lâm Tẫn chẳng buồn nói nhảm với hắn.

Chân khí như bàn tay vô hình, cưỡng ép cạy mở hàm răng đang nghiến chặt của tên áo xám.

Hắn cố gắng vùng vẫy vô ích, đôi mắt tràn ngập nỗi sợ hãi tuyệt vọng.

Chỉ có thể trố mắt nhìn viên dược hoàn quỷ dị kia được chân khí bao bọc, đưa vào trong họng mình.

Đan dược vào bụng.

Sự kinh hoàng và vùng vẫy trong mắt tên áo xám nhanh chóng tan biến, biến thành sự mờ mịt và trống rỗng, giống như một con rối không có linh hồn.

Lâm Tẫn bấy giờ mới đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng hỏi: "Sào huyệt của Dạ Lâm ở đâu?" Người áo xám ánh mắt trống rỗng, mặt không cảm xúc, đôi môi mấp máy máy móc: "Thiếu chủ Dạ Lâm...

ở...

Thiên Khuyết..." Thiên Khuyết?

Lâm Tẫn nghe vậy, thần sắc đột nhiên ngưng lại.

Dù hắn không quá am hiểu về địa lý cương vực hoàng triều, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không có địa danh này!

Hai chữ Thiên Khuyết vốn dùng để chỉ cung điện của trời.

Đó là thiên uy chí cao vô thượng, càng là biểu tượng của hoàng quyền!

Nếu trong cảnh nội Đại Uyên thực sự có nơi nào dám lấy tên này, chẳng khác nào công nhiên mưu nghịch, tội tru cửu tộc. "Vị trí cụ thể ở đâu?" Lâm Tẫn nén lại cảm xúc, lạnh lùng truy vấn.

Người áo xám ánh mắt trống rỗng, lắc đầu máy móc: "Trận pháp bao phủ, không dấu vết để tìm..." Lâm Tẫn khẽ nheo mắt.

Tên Dạ Lâm này quả nhiên xảo quyệt dị thường, nơi ẩn náu lại bí mật đến thế.

Muốn nhổ tận gốc hắn tuyệt đối không phải việc dễ dàng.

Hơn nữa, cái gọi là Thiên Khuyết này rất có thể là một mật danh!

Lâm Tẫn thay đổi hướng hỏi: "Huyết Liên thánh nữ có quan hệ gì với Dạ Lâm?" Dù tiếp xúc với Dạ Lâm chưa nhiều, nhưng hắn hiểu rõ, một kẻ có thể tính toán từng bước, bày ra sát cục, lại mang bối cảnh bí ẩn với vô số pháp bảo quỷ dị như vậy, tuyệt đối không thể cam lòng đưa một người khác đi chạy trốn vào thời khắc sinh tử.

Nếu nói quan hệ giữa hai người là bình thường, e rằng đứa trẻ ba tuổi cũng không tin!

Gương mặt cứng đờ của tên Bán Thần áo xám xuất hiện một tia dao động cực kỳ yếu ớt.

Đôi mắt thất thần nhìn thẳng về phía trước, đôi môi mấp máy phát ra những âm thanh đứt quãng: "Thánh nữ... là... chìa khóa..." "Chìa khóa?" Lâm Tẫn lập tức chộp lấy từ khóa quan trọng này, trầm giọng bức hỏi: "Có ý gì?

Nói rõ ra!" "Không... biết..." Giọng nói của người áo xám không chút gợn sóng vang lên.

Chìa khóa?

Lâm Tẫn khẽ vuốt cằm, lặp đi lặp lại từ ngữ đột ngột này trong đầu.

Là chìa khóa mở ra một kho báu bí mật nào đó?

Hay là chìa khóa khởi động một nghi thức nào đó?

Chương 126

Hay là... một loại ẩn dụ?

Dạ Lâm coi trọng nàng như vậy, thậm chí không tiếc dấn thân vào hiểm cảnh, sức nặng của "chìa khóa" này e rằng vượt xa tưởng tượng.

Hắn nén lại những suy đoán đa đoan trong lòng, hỏi: "Dạ Lâm và Tần Tung có cấu kết gì?" Tên áo xám mộc mạc hồi đáp: "Không biết..." Lâm Tẫn có chút cạn lời.

Đường đường là cảnh giới Bán Thần, đặt ở bất kỳ phương nào cũng được coi là nhân vật cấp đại lão, vậy mà lại biết quá ít về cơ mật cốt lõi.

Viên Thất Linh Đan quý báu vô cùng dùng trên người hắn đúng là hơi lãng phí.

Ánh mắt hắn lướt qua một bãi máu đỏ chói chưa kịp khô trên mặt đất gần đó, chuyển chủ đề: "Kẻ vừa rồi tại sao có thể cưỡng ép nghịch chuyển chân khí để tự bạo dưới uy áp của trẫm?" Người áo xám khựng lại chừng nửa nhịp thở rồi đáp: "Hắn tên Thiên Ảnh, đó là phân thân, có thể do bản thể thao túng để tự bạo!" Lâm Tẫn lập tức hiểu ra.

Thảo nào lúc nãy hắn quyết tuyệt như vậy, hoàn toàn không sợ hãi.

Có thể tu luyện phân thân đến mức thật giả khó phân, ngay cả hắn cũng nhất thời không nhìn thấu, tên Thiên Ảnh này quả thực có vài thủ đoạn quỷ quyệt. "Ngươi còn biết gì nữa không?" Lâm Tẫn thử lần cuối: "Ví dụ như các cứ điểm khác dưới trướng Dạ Lâm?" Người áo xám không chút trì hoãn lên tiếng: "Tiệm tranh ở thành Quảng Võ, Phong..." Lời chưa dứt, đôi mắt hoảng hốt của hắn bỗng rung chuyển

kịch liệt, vẻ mặt đờ đẫn tan biến như thủy triều, sự tỉnh táo và kinh hãi nhanh chóng hiện lên.

Dược hiệu đã hết!

Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia tiếc nuối rồi biến mất.

Không chút do dự, hắn phất tay áo tùy ý, một luồng chân khí sắc bén xé gió lao ra, tức khắc xuyên thấu cổ họng tên áo xám.

Thân thể tên áo xám cứng đờ, sau đó ngã gục xuống đất, sinh cơ đoạn tuyệt, tiên huyết tuôn ra nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Tẫn nhìn quanh.

Bình minh sắp đến.

Ánh sáng mờ ảo của ban mai khó khăn lắm mới xuyên qua lớp sương mù dày đặc dưới đáy vực, địa hỏa dưới chân vẫn cuồn cuộn không dứt, tỏa ra hơi nóng hầm hập.

Hắn không thèm nhìn xác chết kia thêm một lần, thân hình khẽ động đã biến mất tại chỗ như quỷ mị.

Khoảnh khắc sau, hắn đã ngồi vững trên lưng Xích Viêm mã đang chờ sẵn dưới chân núi.

Giật nhẹ dây cương, con chiến mã tuấn tú phát ra một tiếng hí trầm thấp, sải bốn chân, thong dong đi về hướng hoàng thành. "Thành Quảng Võ..." Sâu trong đôi mắt Lâm Tẫn, hàn mang lưu chuyển sắc sảo như chim ưng: "Hừ, mặc cho ngươi có ba hang thỏ, trẫm cũng sẽ nhổ sạch từng sào huyệt của ngươi!"...

Hoàng hôn buông xuống.

Trên đỉnh ngọn núi mây mù bao phủ, cung điện nguy nga lặng lẽ đứng đó.

Không gian bên trong điện khẽ vặn vẹo, hai bóng người hơi thảm

hại đột nhiên xuất hiện.

Dạ Lâm bước chân loạng choạng, lảo đảo ngồi phịch xuống chiếc ghế thái sư bằng gỗ tử đàn bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, tay ôm chặt ngực. "Thiếu chủ, thương thế của ngài thế nào?" Huyết Liên thánh nữ giọng đầy lo lắng, tiến lên một bước, bàn tay ngọc ngà đặt lên lưng hắn, chân khí Bán Thần cảnh tinh thuần không ngừng truyền vào cơ thể hắn, cố gắng giúp hắn áp chế thương thế.

Dạ Lâm xua tay, giọng nói hơi khàn: "Không sao, ngươi lui xuống trước đi." Gương mặt tuyệt mỹ của Huyết Liên thánh nữ vẫn không bớt lo âu.

Nhưng thấy thái độ hắn kiên quyết, chỉ đành khẽ cúi người: "Vâng, nếu thiếu chủ cần gì cứ gọi ta bất cứ lúc nào." Nói xong, nàng lặng lẽ lui khỏi đại điện.

Nàng cũng vừa mới đột phá, chí âm chi khí trong cơ thể chưa ổn định, cũng cần lập tức bế quan để củng cố cảnh giới!

Dạ Lâm hít một hơi thật sâu, cố sức ngồi thẳng dậy, đôi tay gian nan kết một pháp quyết kỳ lạ.

Theo sự vận hành của pháp quyết, miếng ngọc bội bên eo đột nhiên tỏa ra luồng sáng xanh điện mờ ảo, ánh sáng nhu hòa và thần bí từ từ bao phủ lấy hắn.

Dưới sự nuôi dưỡng của luồng sáng này, thương thế dần bình phục.

Sau một nén nhang, Dạ Lâm hạ tay xuống, sắc mặt tuy vẫn còn vài phần tái nhợt nhưng nội tức đã bình ổn và hồn hậu.

Hắn chậm rãi đứng dậy, vận động chân tay, sự suy yếu toàn thân trong khoảnh khắc bị cơn thịnh nộ và vẻ âm hiểm ngút trời thay thế!

Năm ngón tay đột ngột siết chặt, các khớp xương phát ra tiếng kêu

răng rắc. "Đại Uyên!" Hắn gần như rít qua kẽ răng hai chữ này, giọng điệu lạnh thấu xương: "Mối thù và nỗi nhục này, bản thiếu tất sẽ bắt ngươi trả gấp trăm lần!" Kể từ khi hắn bắt đầu bố cục đến nay, luôn tự coi mình là người đánh cờ, nắm giữ mọi việc trong lòng bàn tay, chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, suýt chút nữa ngay cả tính mạng cũng bỏ lại dưới đáy vực Phần Tâm!

Hắn cúi đầu nhìn miếng ngọc bội bên eo, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải vào phút cuối kịp thời kích hoạt bình chướng bảo mệnh, thanh kiếm bá đạo tuyệt luân kia đã đủ để trảm hắn thần hồn câu diệt ngay tại chỗ! "Thiếu chủ." Lúc này, một tiếng gọi hơi yếu ớt vang lên từ cửa điện.

Thân ảnh Thiên Ảnh xuất hiện, sắc mặt còn khó coi hơn cả Dạ Lâm, như vàng mã, khí tức phập phồng không định, rõ ràng cũng bị liên lụy không ít.

Dạ Lâm không ngoảnh đầu lại, hỏi thẳng: "Có tổn hại đến căn bản không?" Thiên Ảnh tiến lên, gian nan chắp tay hành lễ: "Khởi bẩm thiếu chủ, thuộc hạ đã kịp thời cắt đứt liên hệ với phân thân, chỉ là bị phản phệ đôi chút, không lung lay đến căn cơ." Dù nói vậy, nhưng sâu trong đồng tử hắn, sự đau xót và không cam lòng cực độ kia vẫn khó lòng che giấu!

Dạ Lâm hỏi: "Nàng ta đã đột phá chưa?" Thiên Ảnh tự nhiên hiểu rõ "nàng ta" là chỉ ai, gật đầu mạnh: "Khởi bẩm thiếu chủ, đã đột phá tới Tông sư cảnh, hiện đang ổn định cảnh giới." "Rất tốt!" Ánh mắt Dạ Lâm bùng nổ tinh quang, cảm giác thất bại trước đó dường như quét sạch, thay vào đó là một sự điên cuồng và quyết tuyệt: "Đã như vậy, kế hoạch có thể bắt đầu rồi!" Thiên Ảnh nghe vậy, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên, gương mặt hiện lên vệt đỏ kích động, cúi người lĩnh mệnh: "Vâng!

Thuộc hạ đi sắp xếp ngay đây!" Nói xong, hắn nén thương thế, nhanh chóng quay người rời đi, bóng dáng biến mất ngoài điện.

Dạ Lâm rảo bước tới cửa điện, chắp tay đứng bên vách đá, nhìn xuống biển mây cuồn cuộn phía dưới.

Nơi chân trời xa xôi, nắng chiều như vàng nung.

Trong đầu hắn lần nữa hiện ra hình bóng bá đạo uy nghiêm của Lâm Tẫn, khóe môi chậm rãi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo và nguy hiểm. "Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi." Hắn khẽ lẩm bẩm, giọng nói tan theo gió: "Vạn lý giang sơn, khí vận vô tận của Đại Uyên này, bản thiếu... nhất định phải có được!" Cùng lúc đó, Lâm Tẫn trở lại hoàng cung.

Vừa bước chân vào cung môn, bước chân hắn khẽ khựng lại, đôi kiếm mày cau lại đầy kinh ngạc! "Ồ?

Long Nộ Khốn Uyên đại trận bị kích hoạt rồi sao?" Thân hình hắn thoáng động, khoảnh khắc sau đã như dịch chuyển xuất hiện tại quảng trường trước ngự thư phòng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không trung hoàng cung, quang ảnh đan xen, vô số xiềng xích kim sắc ngưng tụ từ không khí dọc ngang chồng chéo, cấu thành một khốn trận khổng lồ huyền ảo vô cùng.

Tại trung tâm trận pháp, một bóng người đang bị lớp lớp xiềng xích quấn chặt, trấn áp, không thể động đậy, dáng vẻ cực kỳ thảm hại.

Sau khi nhìn rõ diện mạo người bị nhốt, Lâm Tẫn đầu tiên là sững lại, sau đó khóe miệng không thể ức chế mà nhếch lên, lộ ra nụ cười đầy ý vị thâm trường. "Ha ha." Hắn khẽ cười khẩy, giọng điệu mang theo vài phần giễu cợt: "Hóa ra là ngươi à!" Giữa không trung, kẻ bị

vô số xiềng xích không khí giam cầm chặt chẽ không phải ai khác, chính là bà lão ni cô đã tự ý xông vào hoàng cung mấy ngày trước!

Chỉ có điều, trong lòng Lâm Tẫn nảy sinh một tia nghi hoặc.

Biết rõ sâu trong hoàng cung có một vị Lục địa thần tiên cảnh Thái thượng hoàng tọa trấn, lần trước may mắn thoát chết, mụ ta thế mà còn dám đến?

Thực sự không sợ chết sao?

Hay là còn chỗ dựa nào khác? "Bệ hạ." Lúc này, Yến Kinh Tuyết và Ngô Tranh cùng động thân, cung kính hành lễ.

Lâm Tẫn gật đầu, hỏi: "Kẻ này xông vào lúc nào?" Yến Kinh Tuyết nhìn Tịnh Diễn đang bị trói buộc, cung kính đáp: "Khởi bẩm bệ hạ, ngài rời hoàng thành không lâu mụ ta đã xông vào cung, nhưng vừa mới bước vào thì đã..." Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch, trong mắt thoáng qua vài phần hiểu rõ.

Hai người họ không biết đến sự tồn tại của Long Nộ Khốn Uyên đại trận, bà lão ni cô này sau khi bị nhốt, họ tự nhiên nghiêm trận dĩ đãi, nửa bước không rời!

Nếu bà lão ni cô phá trận thoát ra, hai người này dù có liều mạng cũng sẽ tử thủ hoàng cung!

Lâm Tẫn nén lại cảm xúc, quay sang nhìn Yến Kinh Tuyết trong bộ khinh giáp Phượng Linh, anh tư lẫm liệt, ánh mắt lập tức dịu lại.

Hắn bước lên một bước, tự nhiên ôm nàng vào lòng, ôn tồn nói: "Ái phi, vất vả cho nàng rồi." Thân thể Yến Kinh Tuyết khẽ run lên.

Với tư cách là Chỉ huy sứ Phượng Linh vệ, nàng ở bên ngoài luôn giữ lễ tiết bề tôi, đặc biệt trước mặt người khác càng thêm thận trọng thủ lễ.

Sự thân cận đột ngột này của Lâm Tẫn khiến vành tai nàng nóng bừng, đôi gò má tuyệt mỹ ửng hồng như mây sớm.

Lâm Tẫn vỗ nhẹ vào vòng eo thon thả của nàng, nói: "Về nghỉ ngơi đi, chỗ này để trẫm xử lý!" "Vâng, bệ hạ." Yến Kinh Tuyết khẽ đáp lại, sau đó thoáng một cái, lặng lẽ rời đi.

Lâm Tẫn quay sang nhìn Ngô Tranh bên cạnh.

Còn chưa kịp mở miệng, Ngô Tranh đột nhiên lùi lại nửa bước, vết sẹo đao rợn người trên mặt như cũng run lên, biểu cảm quái dị nói: "Bệ hạ, thần... thần không cần như vậy đâu..." Lâm Tẫn ngẩn ra một lúc, rồi cười mắng: "Cút!" Nghĩ hay quá nhỉ!

Cái ôm của trẫm mà có thể tùy tiện cho người khác sao?

Ngô Tranh nhe răng cười, không rời đi mà nắm chặt trảm mã đao đứng hầu bên cạnh, duy trì cảnh giác.

Lâm Tẫn không nói thêm gì nữa.

Ngẩng đầu nhìn ni cô trên không trung dường như đã nản lòng thoái chí, hắn phất tay nhẹ, chân khí bàng bạc tuôn ra, khoảnh khắc đó phong tỏa đan điền và kinh mạch toàn thân của mụ ta.

Sau đó tâm niệm động một cái, xiềng xích ứng thanh tan biến, thân thể ni cô từ từ rơi xuống mặt đất.

Mụ ta hốt hoảng mở choàng mắt, theo bản năng thúc động tu vi cả đời, nhưng luồng chân nguyên khủng khiếp vốn đủ để khai sơn đoạn lưu kia lúc này lại như đá chìm đáy bể, không cảm ứng được nửa phần nội tức, chỉ còn lại sự trống rỗng đến tuyệt vọng.

Chương 127

Tịnh Diễn gian nan ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Lâm Tẫn: "Tiểu hoàng đế!

Ngươi... ngươi đã làm gì bần ni?!" Lâm Tẫn lại chẳng thèm nhìn mụ ta.

Chỉ liếc mắt ra hiệu cho Ngô Tranh, rồi quay người bước vào ngự thư phòng.

Ngô Tranh hiểu ý, chẳng khách khí gì túm lấy gáy Tịnh Diễn, xách mụ ta vào trong như xách một con gà mái già.

Trong ngự thư phòng, Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, ánh mắt lướt qua tôn Trấn Nhạc Đế Tỉ hơi mờ nhạt trên bàn rồng, trong lòng không khỏi nảy sinh một phần khánh hạnh.

Nếu không có tôn đế tỉ này bố trí Long Nộ Khốn Uyên đại trận, hoàng cung lúc này e là đã sớm máu chảy thành sông.

Tô Vãn Tình, Yến Kinh Tuyết, Ngô Tranh... những người này e là không một ai thoát khỏi!

Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng hắn lại khó kềm chế, ánh mắt lẫm liệt rơi vào Tịnh Diễn đang quỳ dưới thềm, giọng lạnh lùng: "Đã nghĩ xem nên chết thế nào chưa?" "Hừ!" Tịnh Diễn hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn ngoảnh mặt đi: "Ngươi còn không xứng nói chuyện với bần ni!" Bành!

Tiếng nói vừa dứt, Ngô Tranh đã giáng một đá thật mạnh vào lưng mụ ta, đạp mụ ta ngã chúi về phía trước. "Láo xược!" Ngô Tranh trừng mắt giận dữ: "Còn dám bất kính với bệ hạ, lập trảm không tha!" Tịnh Diễn ho ra một ngụm máu, cố gắng bò dậy nhưng toàn thân

không còn sức lực.

Nhục nhã, phẫn nộ, không cam lòng...

đủ loại cảm xúc đan xen.

Mụ ta là chủ trì chùa Vô Vọng, cường giả Bán Thần cảnh, vậy mà bị một con kiến hôi Tông sư cảnh đạp ngã xuống đất!

Nhưng giờ đây tu vi bị phong tỏa, mụ ta chẳng khác gì người phàm, ngay cả sự vùng vẫy cũng trở nên vô ích. "Ngô Tranh!" Lâm Tẫn đạm mạc lên tiếng: "Trước mặt người xuất gia không được vô lễ." Hắn chậm rãi đứng dậy, bước tới trước mặt Tịnh Diễn, đầu ngón tay từ lúc nào đã xuất hiện một viên đan dược màu tím đậm. "Đây là Thất Linh Đan." Giọng Lâm Tẫn bình thản như đang kể một chuyện tầm thường: "Sau khi uống vào, trong vòng một nén nhang, hỏi gì ngươi sẽ đáp nấy." "Hừ..." Tịnh Diễn liếc nhìn viên đan dược đang lưu chuyển luồng sáng u ám bất thường kia, cố trấn định cười khẩy: "Hư trương thanh thế!

Ngươi tưởng bần ni sẽ tin sao?" Lâm Tẫn cúi nhìn mụ ta, khẩu khí vẫn bình tĩnh: "Trẫm lấy quốc vận Đại Uyên ra thề, những lời vừa rồi không nửa điểm hư ngôn!" Sắc mặt Tịnh Diễn đột ngột thay đổi!

Lời thề quốc vận!

Đế vương tuyệt đối sẽ không đem chuyện này ra làm trò đùa!

Những gì hắn nói... thế mà là thật sao?

Lâm Tẫn mân mê viên đan dược, giữa đôi mày lấp lánh vẻ tà mị.

Nếu không phải không muốn lãng phí viên Thất Linh Đan cuối cùng này, đường đường cửu ngũ chí tôn như ta làm sao lại phải thề thốt trước mặt ngươi! "Nếu ngươi không tin, có thể thử xem.

Chờ đến khi thần thức ngươi bị hủy sạch, biến thành một kẻ ngốc

nghếch, trẫm sẽ ném ngươi vào kỹ viện hạ đẳng nhất, để thân xác cao khiết này của ngươi được trải nghiệm hồng trần chúng sinh tướng một phen.

Chắc hẳn, việc đó còn thú vị hơn là giết trực tiếp ngươi đúng không?" Nghe vậy, đồng tử Tịnh Diễn co rụt lại, toàn thân run rẩy không ngừng!

Mụ ta như đã thấy được tương lai đáng sợ khi thần thức của mình tan rã, lạc lối nơi phong trần...

Cảnh tượng đó còn khiến mụ ta kinh hãi hơn bất kỳ mô tả địa ngục nào trong kinh Phật!

Mụ ta dĩ nhiên không biết, nửa câu sau của Lâm Tẫn hoàn toàn là hù dọa! "Ngươi... muốn biết điều gì?" Tịnh Diễn như bị rút cạn không khí, nhũn người xuống đất, giọng khàn đặc.

Ngô Tranh bên cạnh thì đờ đẫn cả người.

Bệ hạ, rốt cuộc giữa hai ta ai mới là người vô lễ hơn đây?

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch, thu lại đan dược: "Biết rõ hoàng cung có Lục địa thần tiên tọa trấn, tại sao còn quay lại?" Đáy mắt Tịnh Diễn thoáng qua một tia mỉa mai, cười lạnh đáp: "Lục địa thần tiên?

Ha ha...

Vị Thái thượng hoàng đó của Đại Uyên các ngươi, giờ này e là đã táng xác dưới đáy vực Phần Tâm rồi!" "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên tinh quang: "Xem ra, ngươi đã hợp tác với Dạ Lâm rồi?" Tịnh Diễn đột ngột ngẩng đầu, mặt đầy kinh hãi.

Sao hắn lại biết đến Dạ Lâm?!

Lâm Tẫn phớt lờ sự kinh ngạc của mụ ta, đạm nhiên nói: "Đáng

tiếc, ngươi tính sai một chuyện, chỉ dựa vào chút thủ đoạn đó của Dạ Lâm thì chưa giữ chân được trẫm!" Tịnh Diễn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lộ vẻ khinh miệt.

Mụ ta đang nói về Thái thượng hoàng Đại Uyên, tên tiểu hoàng đế này lại dám vơ vào mình?

Nhưng khoảnh khắc sau...

Oanh!

Một luồng uy áp hạo hãn như tinh hải đột ngột bộc phát từ cơ thể Lâm Tẫn, như trời nghiêng đất lở, đè nặng lên người mụ ta!

Tịnh Diễn ngay lập tức bị khí thế này ép phủ phục xuống đất, ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy, đôi mắt tràn ngập sự kinh hãi không thể tin nổi!

Lục địa thần tiên!

Tên tiểu hoàng đế này thế mà lại là Lục địa thần tiên?!

Lâm Tẫn thu lại khí tức, như thể chỉ vừa làm một việc nhỏ nhặt không đáng kể. "Trẫm rất tò mò." Giọng hắn chuyển lạnh: "Dạ Lâm kia nội hàm hùng hậu, ngươi rốt cuộc đã hứa hẹn lợi ích gì để hắn mạo hiểm dẫn dụ trẫm đi?" Tịnh Diễn thở dốc, mồ hôi lạnh đã thấm đẫm áo ni, run giọng nói: "Ta... ta đã tìm cho hắn một thiếu nữ chí âm, và trong chí âm đan... lồng ghép bí pháp Phật môn, có thể giúp Huyết Liên thánh nữ đột phá chắc chắn hơn..." Lời còn chưa dứt, sát cơ trong mắt Lâm Tẫn bùng nổ!

Người trong Phật môn vậy mà lại giúp kẻ ác làm điều càn quấy, dùng mạng người luyện đan! "Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, phổ độ chúng sinh." Giọng Lâm Tẫn lạnh thấu xương: "Ngươi làm vậy không sợ vĩnh viễn đọa địa ngục sao?" "Ha ha ha!" Tịnh Diễn như vừa nghe được chuyện nực cười nhất thế gian, phát ra tiếng cười thấp

khinh miệt và quỷ dị: "Từ bi?

Con đường võ đạo, thực lực là trên hết!

Nàng ta có thể giúp ta đạt được mục đích, đó chính là công đức của nàng ta!

Ta có thể vì nàng ta niệm một đoạn vãng sinh chú đã là đại từ bi rồi!" Nhìn bộ dạng gần như nhập ma của mụ ta, Lâm Tẫn cũng chẳng buồn phí lời thêm.

Hắn ngồi lại lên long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà thanh, hỏi: "Thiên Khuyết ở nơi nào?" Vì bà lão ni cô này có thể đạt được hợp tác với Dạ Lâm, điều đó chứng tỏ mụ ta rất có khả năng đã từng đến nơi gọi là Thiên Khuyết đó!

Chỉ cần moi được vị trí thực sự của Thiên Khuyết từ miệng mụ ta, là có thể trực tiếp đánh vào tận hang ổ, nhổ tận gốc Dạ Lâm!

Chỉ tiếc là, ánh mắt Tịnh Diễn đảo quanh, giằng co một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không biết." "Không biết?" Lâm Tẫn nhíu mày, sát ý toàn thân tuôn trào như thủy triều: "Xem ra ngươi vẫn muốn vào kỹ viện lịch luyện một phen, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi, mong ngươi có thể trở thành 'đầu bài' nơi đó!" Hắn lật lòng bàn tay, viên Thất Linh Đan lại hiện ra.

Chân khí bao bọc lấy viên đan, chậm rãi áp sát vào môi Tịnh Diễn.

Sắc mặt Tịnh Diễn đại biến, cố sức kháng cự, nhưng dưới uy áp của Lục địa thần tiên, ngay cả một ngón tay mụ ta cũng không cử động được.

Thấy đan dược sắp sửa vào miệng, gương mặt mụ ta vặn vẹo, hét lớn: "Thành Quy Viễn!" Viên đan dược đột nhiên dừng lại, lơ lửng cách mặt mụ ta nửa thước.

Thành Quy Viễn?

Lâm Tẫn nghiêng đầu nhìn bản đồ cương vực Đại Uyên treo trên tường, rất nhanh đã khóa chặt thành trì không lớn không nhỏ nằm ở phía nam phủ Đông Liêu. "Thành Quy Viễn chính là Thiên Khuyết?" Hắn trầm ngâm hỏi.

Tịnh Diễn thở hồng hộc, kinh hồn bạt vía nhìn viên đan dược, giọng run rẩy: "Thành Quy Viễn... quán trà trong thành chính là điểm liên lạc..." Mụ ta khựng lại, như cuối cùng đã nhận mệnh, thổ lộ hết những gì mình biết: "Nói ra ám hiệu sẽ có sứ giả tiếp dẫn xuất hiện, đưa người đến Thiên Khuyết!" Lâm Tẫn nhíu mày chặt chẽ.

Bà lão ni cô này quả nhiên đã đích thân vào Thiên Khuyết.

Đã như vậy, trực tiếp nói ra vị trí không phải xong sao?

Cần gì phải rườm rà qua điểm liên lạc?

Tuy nhiên, Tịnh Diễn như nhìn thấu tâm tư hắn, nói ra một câu kinh người: "Trong Thiên Khuyết có thiết lập cổ trận, người ngoài bước vào, thần thức sẽ bị nó ảnh hưởng." "Ảnh hưởng gì?" Lâm Tẫn hỏi.

Tịnh Diễn đáp: "Khi rời trận, mọi ký ức liên quan đều sẽ bị trận pháp cưỡng ép xóa sạch!" Lâm Tẫn kinh hãi trong lòng.

Trận pháp đáng sợ đến mức nào mà có thể sửa đổi cả ký ức của một cường giả Bán Thần cảnh!

Hắn không nghi ngờ lời Tịnh Diễn nói, dưới nỗi sợ hãi tột độ, mụ ta căn bản không có cơ hội để dệt nên lời nói dối.

Lâm Tẫn lạnh lùng hỏi: "Ám hiệu là gì?" Môi Tịnh Diễn run rẩy, thốt ra tám chữ: "Dạ Lâm chi huy, trọng định huyền hoàng!" Đầu ngón tay Lâm Tẫn chợt dừng lại. "Hừ." Hắn cười lạnh một tiếng, sát cơ trong mắt bùng nổ: "Trọng định huyền hoàng?

Khẩu khí lớn thật!" Đây không chỉ đơn giản là mưu phản nữa, mà

là muốn lật đổ cả triều đình và giang hồ, thiết lập lại trật tự đất trời, tâm địa thật đáng chết!

Chương 128

Hắn thu bớt uy áp, liếc mắt ra hiệu cho Ngô Tranh bên cạnh.

Người sau hiểu ý, cúi người hành lễ rồi lặng lẽ thoái lui.

Tịnh Diễn thở phào một hơi dài, cố gắng gượng dậy, giọng khàn khàn cười khẩy: "Khuyên ngươi một câu, đừng phí công vô ích, điểm liên lạc đó... lúc này chắc chắn đã bị hủy rồi!" Bước chân Ngô Tranh khựng lại, quay đầu nhìn vị hoàng đế trên long ỷ, thấy mặt hắn không chút gợn sóng, liền tiếp tục bước đi.

Lâm Tẫn sao có thể không biết?

Dạ Lâm hành sự thận trọng, việc chặn giết ở vực Phần Tâm thất bại, kế hoạch đã bại lộ.

Biết điểm liên lạc là một mối nguy, thay vì để đó không bằng tự chặt đứt đuôi.

Nhưng!

Dù chỉ có một phần vạn khả năng, hắn cũng phải phái người đi tra xét!

Đầu ngón tay vô thức gõ lên bàn rồng, Lâm Tẫn phất tay thu lại Thất Linh Đan, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tịnh Diễn: "Ngoài thành Quy Viễn, còn điểm liên lạc nào khác không?" "Không biết." Tịnh Diễn lắc đầu, nhưng đột ngột chuyển lời, đáy mắt là sự quyết tuyệt đan xen với hoảng loạn: "Nhưng nếu ngươi bằng lòng cho bần ni một cái chết nhanh chóng, ta có thể cho ngươi biết một bí mật!" Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch: "Ngươi hiện giờ có tư cách đàm điều kiện với trẫm sao?" Tịnh Diễn nhún vai, vẻ mặt bất cần: "Nếu không đồng ý, dù ngươi có ném bần ni vào nơi bẩn thỉu đó, ngươi cũng đừng hòng nghe

thêm được một chữ nào!" Thấy mụ ta cố tỏ ra trấn định nhưng không giấu nổi vẻ kinh hoàng, Lâm Tẫn biết mụ ta đang đánh cược.

Có điều, hắn cũng không muốn dây dưa thêm nữa.

Đằng nào thì bà lão ni cô này hôm nay cũng phải chết, nếu thực sự đổi được tình báo quan trọng, cho mụ ta một cái chết nhanh gọn thì có sao? "Trẫm đồng ý, nói đi!" Tịnh Diễn hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ: "Sư tôn của Dạ Lâm... thực lực cực mạnh!" "Lục địa thần tiên sao?" Lâm Tẫn hỏi.

Gương mặt Tịnh Diễn hiện lên vẻ khinh miệt: "Lục địa thần tiên trước mặt người đó cũng chỉ là kiến hôi mà thôi!" Trong khoảnh khắc, tâm thần Lâm Tẫn dậy sóng dữ dội!

Lục địa thần tiên đã là đỉnh cao võ đạo, thế mà coi cảnh giới này như kiến hôi?

Sao có thể như vậy!

Nhưng biểu cảm của Tịnh Diễn không giống như đang giả vờ.

Chẳng lẽ... trên con đường võ đạo, Lục địa thần tiên vẫn chưa phải là điểm dừng chân cuối cùng?

Hắn cố nén lại sự chấn động, trầm giọng hỏi: "Trên Lục địa thần tiên là cảnh giới gì?" Tịnh Diễn cười nhạo: "Bệ hạ thân là Lục địa thần tiên còn không biết, bần ni là một kẻ Bán Thần làm sao biết được?" Mụ ta cố ý nhấn mạnh hai chữ "Bệ hạ" đầy vẻ mỉa mai.

Lâm Tẫn không hề nổi giận, chỉ tựa lưng vào long ỷ, đôi mày nhíu chặt, sắc mặt ngưng trọng.

Nếu những lời mụ ta nói là thật, có nghĩa là trên Lục địa thần tiên vẫn còn cảnh giới cao hơn, đây tuyệt đối không phải tin tốt đối với hắn!

Đúng lúc này!

Trong mắt Tịnh Diễn lóe lên một tia sáng quỷ dị và phức tạp, giống như sự tuyệt vọng xen lẫn chút mong chờ điên cuồng, mụ ta khàn giọng nói: "Nói thêm cho ngươi một chuyện...

Sư tôn của Dạ Lâm không chỉ có một người!" Lâm Tẫn đột nhiên siết chặt nắm tay, tâm đầu chấn động!

Nhưng ngay khắc sau, hắn đã phản ứng lại.

Từ từ đứng dậy, chắp tay nhìn xuống Tịnh Diễn, giọng bình tĩnh: "Nếu trẫm đoán không lầm, sư tôn của Dạ Lâm... chắc hẳn phải chịu một loại hạn chế nào đó, không thể lộ diện đúng không?" Lời vừa dứt, thân thể Tịnh Diễn run rẩy kịch liệt, nhìn Lâm Tẫn với vẻ không thể tin nổi.

Phản ứng này khiến Lâm Tẫn chắc chắn trong lòng.

Quả nhiên!

Nếu sư tôn Dạ Lâm thực sự mạnh đến mức đó thì đã sớm vô địch thiên hạ, cần gì phải tốn công tốn sức mưu tính trong bóng tối như vậy?

Chỉ có một cách giải thích: họ không thể hiện thế!

Tịnh Diễn thấy hắn im lặng hồi lâu, khàn giọng thúc giục: "Bần ni đã nói hết những gì biết, đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi!" Lâm Tẫn thu lại những suy nghĩ đang cuồn cuộn, cúi đầu nhìn mụ ta một cái đầy thờ ơ, như nhìn một vật vô tri vô giác.

Hắn búng tay một cái.

Một luồng chân khí sắc bén xé gió lao ra, tức khắc xuyên thấu tim Tịnh Diễn!

Đồng tử Tịnh Diễn co rụt lại, không hề có chút sợ hãi hay hối hận,

ngược lại khóe miệng mụ ta còn thấp thoáng hiện lên một nụ cười ẩn ý, cơ thể nhũn xuống, sinh cơ tận tuyệt! "Mang xuống đi, chôn cất tử tế!" Lâm Tẫn hạ lệnh.

Hai tên Cẩm Y Vệ từ hư không hiện ra, chắp tay lĩnh mệnh: "Vâng, bệ hạ." Lâm Tẫn ngồi lại vào long ỷ, xoa xoa thái dương, lẩm bẩm trầm trọng: "Vũng nước của thế giới này... sâu hơn tưởng tượng nhiều!" Hắn không hề chú ý thấy trên xác chết Tịnh Diễn đang bị Cẩm Y Vệ mang đi, một tia sáng khó nhận ra thoáng hiện, hóa thành lưu quang biến mất tận chân trời.

Cùng lúc đó, tại một góc hẻo lánh của hoàng thành, bên trong một căn nhà hơi đổ nát.

Trên chiếc giường cỏ có một thiếu nữ hơi thở thoi thóp đang nằm.

Lão lang trung đứng bên cạnh bắt mạch xong thì thở dài buồn bã: "Bệnh đã vào tận xương tủy, sinh cơ đã tuyệt... nén bi thương đi." Cha mẹ thiếu nữ ngã quỵ xuống đất, nước mắt giàn giụa: "Làm ơn, xin hãy cứu con gái tôi!" Lang trung đang định đỡ họ dậy, thiếu nữ vốn đã tắt thở trên giường cỏ bỗng nhiên bật dậy ngồi thẳng người, khiến mọi người kinh hãi biến sắc.

Người phụ nữ trung niên tỉnh hồn lại đầu tiên, lao tới ôm lấy con gái mà khóc nức nở: "Linh nhi!

Con không sao rồi sao?

Tốt quá rồi!" Thiếu nữ được gọi là "Linh nhi" kia nhìn quanh, phật quang trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Nàng ta vẫy tay một cái, không chút cảm xúc, luồng chân khí sắc bén hóa thành lưỡi đao, khoảnh khắc đó đã giết sạch cả ba người trong phòng!

Thật tội nghiệp cho đôi vợ chồng này, cho đến lúc chết cũng không

hiểu nổi tại sao đứa con gái mình cực khổ nuôi nấng lại ra tay với mình...

Thiếu nữ đứng dậy đi đến cửa, nghiêng đầu nhìn về phía hoàng cung, ánh mắt u lãnh: "Đợi bần ni khôi phục tu vi, nhất định sẽ khiến hoàng thành phồn hoa này trở thành địa ngục nhân gian!!" Vài ngày sau.

Ánh bình minh vừa ló rạng, cung điện nguy nga tráng lệ.

Lâm Tẫn chậm rãi bước xuống từ chiếc xe rồng xa hoa, bộ long bào màu đen tôn lên vóc dáng cao ráo, uy nghiêm không cần giận dữ của hắn.

Hắn vừa định bước chân vào điện Thiên Uyên thì chợt nghe thấy: Vút!

Vài bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cạnh, đồng loạt quỳ một gối, chắp tay hành lễ: "Thần đẳng tham kiến bệ hạ!" Lâm Tẫn liếc mắt nhìn sang, thấy Lăng Hồng và Ngụy Cảnh Nhiên thần tình cung kính, chỉ có Tử Linh đứng yên một bên, đôi mắt trong veo không chút né tránh nhìn thẳng vào dung nhan thiên tử. "Tử Linh, mau hành lễ!" Lăng Hồng vẻ mặt lo lắng, thấp giọng thúc giục và khẽ kéo tay áo nàng.

Tử Linh khẽ nhíu mày, tuy có chút không tình nguyện nhưng rốt cuộc cũng không làm trái, từ từ khuất gối quỳ xuống.

Lâm Tẫn tùy ý xua tay: "Đứng lên cả đi." Trong lòng hắn không chút gợn sóng, dù sao bản thân hắn cũng không phải thực sự sinh ra trong gia đình đế vương nên không quá chấp nhất với những hư lễ này.

Nếu đổi lại là vị đế vương khác, cảnh tượng vừa rồi đã đủ để Tử Linh, thậm chí là Lăng Hồng khó tránh khỏi cái chết.

Kẻ làm tôi, năng lực có mạnh đến đâu cũng phải lấy trung kính làm gốc, đặt lời của người khác lên trên thánh ý chẳng khác nào tự tìm đường chết! "Tạ bệ hạ." Mọi người tạ ơn rồi đứng dậy.

Tử Linh lẳng lặng lùi lại nửa bước, vẫn là dáng vẻ việc không liên quan đến mình. "Ngụy Cảnh Nhiên, ngươi đưa Tử Linh về nghỉ ngơi trước đi, lát nữa qua ngự thư phòng tìm trẫm." Giọng điệu Lâm Tẫn bình thản nhưng mang theo uy nghiêm không thể chối từ: "Lăng Hồng, theo trẫm lên triều." "Thần tuân chỉ." Hai người cúi mình lĩnh mệnh.

Lăng Hồng khẽ nắm tay Tử Linh, trao cho nàng một ánh mắt an ủi, sau đó bước theo chân hoàng đế vào đại điện Thiên Uyên. "Bệ hạ giá đáo!" Giọng hô lanh lảnh của Hải công công vang vọng khắp điện.

Văn võ bá quan đã xếp hàng chờ sẵn đồng loạt quỳ phục xuống đất, đồng thanh hô lớn: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn vững bước bước lên bậc thềm ngọc, ngồi xuống long ỷ, đôi mắt như đuốc quét nhìn quần thần, giọng nói thanh lãnh: "Bình thân." "Tạ bệ hạ." Bá quan đứng dậy cúi đầu, đứng nghiêm chỉnh hai bên.

Lâm Tẫn chậm rãi cất lời, giọng nói vang vọng trong đại điện trang nghiêm: "Các khanh có bản tấu chương gì không?" Sau một lát im lặng, Trình Liệt bước ra khỏi hàng, gương mặt không giấu nổi vẻ kích động, chắp tay bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, tiền tuyến báo tin thắng trận!" "Nói!" "Đại quân Lang Đình đã đến đồn Phong Thực, Thương tướng quân dẫn quân ra ngoài thành nghênh địch, trận đầu thắng lớn, quân địch tổn thất thảm trọng, buộc phải lui quân ba mươi dặm!" Lời vừa dứt, cả triều đình xôn xao.

Không ít lão thần và tướng lĩnh thậm chí rơi lệ vì vui mừng, cảm xúc khó kiềm chế.

Những năm qua, Đại Uyên tuy bề ngoài cường thịnh nhưng thực

chất triều chính bị phe cánh Tần Tung lũng đoạn, quân vụ bê trễ, biên phòng suy yếu.

Đối mặt với những lần khiêu khích liên tiếp của Lang Đình, triều đình đa phần là nhẫn nhịn lùi bước.

Mà hôm nay, trận đầu ở biên cương phía Bắc chiến thắng chắc chắn là một liều thuốc trợ tim mạnh mẽ khiến quần thần vô cùng phấn chấn. "Tốt lắm." Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch, hài lòng gật đầu.

Kết quả này hắn đã sớm dự liệu được.

Thương Sóc thân là Bán Thần, thống lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ, phối hợp xa gần nhịp nhàng, chân khí tụ hợp, quân đội thông thường khó lòng kháng cự.

Cộng thêm việc Lang Đình khinh địch, thất bại này không có gì lạ.

Sau đó hắn nghiêm mặt, trầm giọng hỏi: "Tình hình thành Thiết Tích thế nào rồi?" Đại quân Lang Đình đã binh lâm đồn Phong Thực, nghĩa là thành Thiết Tích đã thất thủ.

Mất một thành không đáng ngại, điều hắn thực sự quan tâm là an nguy của bách tính trong thành.

Vẻ vui mừng trên mặt Trình Liệt lập tức tan biến, giọng điệu đau xót: "Cư thám, dân chúng thành Thiết Tích rút lui chưa đầy ba thành, số còn lại phần lớn..." Hắn không nói tiếp nhưng ý đã rõ ràng.

Chương 129

Năm ngón tay Lâm Tẫn đột ngột siết chặt, trong mắt lóe lên hàn quang, một luồng long uy lẫm liệt vô thức tỏa ra, ép đám thần tử gần như không thở nổi.

Hồi lâu sau, hắn mới dần thu lại khí tức, giọng trầm như sắt: "Truyền lệnh Thương Sóc, thỏa đáng an trí bách tính trốn thoát, tăng cường phòng thủ, không được lơ là nửa phần!" Lang Đình tuy thất bại trận đầu nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Trận tiếp theo e là còn hung hiểm hơn nhiều. "Thần tuân chỉ!" Trình Liệt lĩnh mệnh lui về hàng.

Lúc này, Chu Quân bước ra, sắc mặt ngưng trọng hành lễ: "Khởi bẩm bệ hạ, thần có bản tấu." "Nói." "Hôm trước, nha môn trực thuộc Hình bộ nhận được tin báo án của bách tính, phát hiện ba xác chết trong căn nhà ở ngõ hẻm ngoại thành phía Nam, chết rất thảm khốc." Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lẫm liệt: "Nói kỹ xem." Một vụ án mạng thông thường vốn không nên trình lên ngự tiền, nhưng việc Chu Quân đích thân tấu trình chứng tỏ vụ án này tất định phi đồng tiểu khả. "Người chết là một đôi vợ chồng trung niên và một vị lang trung." Chu Quân nghiêm giọng nói: "Thảy đều bị chân khí sắc lẹm kết liễu bằng một đòn, vết thương bằng phẳng, tuyệt đối không phải võ học thông thường có thể làm được." Hàn ý trong mắt Lâm Tẫn càng đậm.

Luật pháp Đại Uyên nghiêm cấm võ giả ra tay với dân thường, kẻ vi phạm sẽ bị tru di cửu tộc.

Vậy mà có kẻ dám ngang ngược hành hung ngay dưới chân thiên tử sao?

Chu Quân tiếp tục: "Theo lời hàng xóm, con gái người chết là

Tùng Mộng Linh nằm bệnh nhiều năm, hơi thở thoi thóp, hôm trước bỗng dưng khỏi bệnh, ngôn hành cử chỉ hoàn toàn khác hẳn lúc trước, hàng xóm nghi ngờ vào xem thì mới phát hiện vụ án." Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên tay vịn long ỷ chạm vàng, trầm ngâm nói: "Nói vậy, Tùng Mộng Linh này có hiềm nghi rất lớn?" Chu Quân lại vẻ mặt khó xử: "Bệ hạ, việc này không hợp đạo lý, Tùng Mộng Linh bệnh tật triền miên, chưa từng tập võ, càng không có lý do giết hại cha mẹ, thần cho rằng trong chuyện này tất có uẩn khúc!" Lâm Tẫn lặng lẽ gật đầu.

Lời Chu Quân nói quả thực có lý, một nữ tử yếu ớt nằm giường bệnh bao lâu sao có thể chỉ sau một đêm trở thành sát thủ máu lạnh?

Trừ phi...

Tâm trí hắn xoay chuyển, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Thay đổi thành một người khác?

Chẳng lẽ là...

đoạt xá?

Tùng Mộng Linh bệnh lâu khí nhược, mạng treo sợi tóc, nếu bị kẻ khác đoạt xá quả thực là dễ dàng nhất.

Nhưng thế gian này không có người tu tiên, đào đâu ra chuyện đoạt xá?

Hắn suy tính một lát, nén lại nghi hoặc trong lòng, lạnh lùng hạ lệnh: "Lăng Hồng, mệnh Cẩm Y Vệ hiệp đồng Hình bộ truy tra vụ án này, nhanh chóng tìm ra tung tích Tùng Mộng Linh, ghi nhớ không được kinh động dân chúng." "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng và Chu Quân cùng thanh ứng mệnh.

Triều hội tan.

Lâm Tẫn bước vào ngự thư phòng.

Hắn khẽ nhấp một ngụm trà thanh, chợt hỏi Lăng Hồng đang đứng hầu bên cạnh: "Lăng Hồng, ngươi đã từng nghe qua chuyện 'đoạt xá' chưa?" Lăng Hồng ngẩn ra, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Khởi bẩm bệ hạ, thần chưa từng nghe qua." Lâm Tẫn lẩm bẩm: "Xem ra chuyện này phải hỏi người bản địa, tốt nhất vẫn là người trong giang hồ!" Hải công công đứng một bên khẽ cử động tai, đúng lúc cúi người góp lời: "Bệ hạ, lão nô đánh bạo tiến ngôn, nếu muốn thăm dò chuyện trong giang hồ, hiện tại đang có một người có thể chọn!" "Ồ?

Ai?" Lâm Tẫn nhướng mày. "Tông chủ Lưu Vân Kiếm Tông!" Hải công công chậm rãi nói.

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động!

Đúng thế!

Sao mình lại quên mất Lưu Vân Kiếm Tông nhỉ?

Với tư cách là tông phái bản địa của Đại Uyên, dấn thân vào giang hồ lâu năm, có lẽ họ biết rõ điều này.

Hơn nữa, Lưu Vân Kiếm Tông đã tuyên bố trung thành với triều đình, vậy thì chính là người mình, lại có Ngụy Cảnh Nhiên ở giữa, cũng không cần lo lắng họ nói lời giả dối!

Hắn xoa xoa chén trà, lòng thầm quyết định: "Xem ra phải gặp tông chủ Lưu Vân Kiếm Tông một chuyến!" Sau đó hắn thu lại suy nghĩ, nhìn về phía Lăng Hồng: "Lần tiêu diệt Thiên Độn Tông này có thu hoạch gì không?" “Khải bẩm Bệ hạ!” Lăng Hồng ôm quyền hành lễ, giọng nói kiên định: “Thiên Độn Tông ngoan cố chống cự, đã bị thần chờ tiêu diệt toàn bộ, không một kẻ sống sót.

Toàn bộ tài vật, điển tịch võ học cùng các vật phẩm ẩn chứa trong tông môn, thần đã hạ lệnh Cẩm Y Vệ nghiêm mật áp giải, chẳng mấy chốc sẽ đến kinh thành, giao cho Hộ Bộ thanh điểm!” Giọng hắn hơi

ngừng lại, giữa hàng mày hiện lên một tia ngưng trọng.

Sau đó, hắn từ trong lòng lấy ra một quyển cổ sách giấy đã ngả vàng, cung kính dâng lên: "Bệ hạ, vật này được phát hiện trong bí khố Thiên Độn Tông, tựa hồ... có liên quan đến thể chất của Tử Linh!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, đáy mắt dâng lên vài phần hứng thú.

Ngày trước, Thiên Độn Tông ở Ẩn Nguyệt Sơn Trang đã bí mật dùng vạn độc để bồi dưỡng độc vật hình người – chính là Tử Linh!

Mặc dù nàng hiện tại đã thành công dung hợp hai loại chân khí tương xung, nhưng vẫn chưa giải quyết được triệt để họa độc kịch độc trong cơ thể.

Nếu một ngày nào đó, độc trong cơ thể nàng mất kiểm soát, khuếch tán trong thành, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Nếu có thể tìm được căn nguyên, triệt để tháo gỡ quả "bom hẹn giờ" này, đương nhiên là tốt nhất.

Ánh mắt Lâm Tẫn đặt lên cổ sách mà Hải công công dâng lên.

Hắn khẽ lật tay mở ra, bốn chữ cổ kính, mạnh mẽ đập vào mắt: Thánh Dũ Độc Thể!

Dùng vạn độc rèn luyện toàn thân, khiến kịch độc ăn sâu vào kinh mạch, chỉ có một phần vạn xác suất thành tựu thể chất đặc thù!

Nếu thể chất này đại thành, dẫu là Lục địa thần tiên cũng không dám khinh thường mũi nhọn của nó.

Thay vì nói đây là một cuốn cổ tịch, chi bằng nói, đây là bí điển tu luyện của Thánh Dũ Độc Thể.

Trạng thái hiện tại của Tử Linh, chính xác ứng với giai đoạn đầu tiên được ghi lại trong công pháp.

Nếu bước vào giai đoạn thứ hai, liền có thể trực tiếp đạt đến cảnh

giới Lục địa thần tiên!

Điều càng khiến Lâm Tẫn kinh ngạc hơn, là công pháp này lại còn có giai đoạn thứ ba!

Chỉ tiếc, nội dung tiếp theo tựa hồ đã bị người cố ý xé bỏ.

Trong mắt hắn sóng kinh ngạc cuộn trào.

Giai đoạn thứ hai đã là Lục địa thần tiên, vậy giai đoạn thứ ba...

ắt hẳn phải ở trên đó!

Lời của lão ni cô kia quả nhiên không sai.

Trên Lục địa thần tiên, quả thật còn có cảnh giới cao hơn!

Chỉ là, tất cả những ghi chép về điều này tựa hồ bị người cố ý xóa bỏ, người đời biết đến cực ít.

Sau một khắc trầm ngâm.

Lâm Tẫn đặt cổ sách ở một bên long án, ngẩng mắt nhìn về phía Lăng Hồng: "Đối với điều này, khanh có kiến giải gì?" Đồng tử Lăng Hồng khẽ co lại, lòng bàn tay chợt toát mồ hôi mỏng. (Bệ hạ hỏi điều này, là dò xét?

Hay là...) Tử Linh thiên phú dị bẩm, thể chất đặc thù, nếu được công pháp này, tương lai ắt sẽ đạt đến đỉnh cao võ đạo!

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu rõ.

Tâm tư đế vương, từ trước đến nay không muốn thấy dưới trướng có cường giả vô pháp khống chế.

Dù đã dùng đan dược kiềm chế, nhưng nếu Tử Linh thực sự tu luyện đến giai đoạn thứ hai, thành tựu Lục địa thần tiên, ai lại có thể đảm bảo nàng không cưỡng ép bức xuất đan mệnh huyền áp?

Khi đó, Đại Uyên chẳng khác nào tự tay dựng lên một kẻ địch

đáng sợ cho chính mình.

Huống hồ!

Nàng tuyệt đối không phải Lục địa thần tiên tầm thường – một khi độc tán toàn thành, trong khoảnh khắc liền có thể biến nhân gian thành luyện ngục.

Nhưng nếu giấu diếm công pháp không dùng, để mặc thiên phú của nàng mai một, chỉ làm một Đại tông sư bình thường để sai khiến, lại có chút... quá đỗi đáng tiếc.

Suy nghĩ hồi lâu.

Yết hầu hắn khẽ động, cuối cùng phủ phục dưới đất, trầm giọng nói: "Thần, toàn bộ tùy Bệ hạ thánh quyết!" Lâm Tẫn lãnh đạm liếc hắn một cái, cầm cổ sách đứng dậy, bước đến trước mặt hắn, chợt nói ra lời kinh người: "Khanh, có ý với Tử Linh?" "Bệ hạ?!" Lăng Hồng toàn thân chấn động, vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ vốn luôn lạnh lùng quyết đoán này lại nhất thời thất thố, sắc mặt thoáng qua một tia hoảng loạn.

Lâm Tẫn khẽ cười, đưa cổ sách về phía hắn: "Mong khanh có thể chế ngự nàng!" Lăng Hồng vô thức tiếp lấy, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin: "Bệ hạ,..." Lâm Tẫn vỗ vai hắn, cười nói: "Trẫm tin khanh!" Lăng Hồng thân hình kịch liệt chấn động, lập tức quỳ hai gối xuống đất, phủ phục trọng khấu: "Thần nhất định không phụ sự ủy thác của Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay, ý bảo hắn đứng dậy.

Hắn chưa bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của Lăng Hồng – người do Hệ thống ban tặng, tuyệt đối không có ý phản bội.

Mà Tử Linh lại có một loại ỷ lại khó hiểu với Lăng Hồng, có hắn ở đây, chắc hẳn có thể ổn định nàng.

Huống hồ.

Dù cho Tử Linh thật sự thành Lục địa thần tiên, thì đã sao?

Thân là Hoàng đế Đại Uyên, Trẫm lại sợ gì cường giả?

Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ, phân phó: "Tự Họa Phô ở Quảng Võ Thành, là một cứ điểm của Dạ Lâm, khanh lập tức suất Cẩm Y Vệ đi thanh tra." "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng cung kính lĩnh mệnh, vừa định lui ra, lại bị gọi lại.

"Khoan đã!" Lâm Tẫn chuyển hướng Hải công công: "Trong cảnh nội hoàng triều, có bao nhiêu tòa thành trì bắt đầu bằng chữ 'Phong'?" Hải công công hơi suy nghĩ, khom người đáp: "Hồi bệ hạ, loại thành trì này không nhiều, theo lão nô được biết, phương Bắc chỉ có ba tòa, còn về phương Nam..." "Phương Nam tạm thời không bàn tới." Lâm Tẫn ngắt lời.

Thế lực hiện tại của Dạ Lâm đều hoạt động ở phía Bắc hoàng thành, phương Nam do thế gia chiếm giữ, cứ điểm của hắn hẳn là tương đối ít.

Hắn nhìn về phía Lăng Hồng: "Phái Cẩm Y Vệ đi ba tòa thành trì đó ngầm điều tra!" "Vâng!" Lăng Hồng nghiêm cẩn đáp lời, lần này mới thực sự lui ra khỏi đại điện.

Một lát sau.

Ngụy Cảnh Nhiên bước vào điện, quỳ một gối dưới bậc thềm: "Thần, Ngụy Cảnh Nhiên, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay: "Có biết Trẫm triệu khanh đến đây, vì việc gì không?" Ngụy Cảnh Nhiên lắc đầu: "Thần ngu độn, xin Bệ hạ chỉ rõ." "Thiên Độn Tông đã diệt, mối thù của Triệu Thư Dao cũng coi như đã báo được phần lớn." Lâm Tẫn nhìn chằm chằm hắn: "Tiếp theo, khanh có tính toán gì?" Ngụy Cảnh Nhiên trong lòng chợt nhói lên, tựa như bị mũi dùi băng xuyên thấu tim.

Chương 130

Yên lặng một lát, hắn mới khàn giọng nói: “Thần... nguyện nghe Bệ hạ sai khiến!” Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, cười như không cười: “Trẫm muốn làm mối cho khanh một chuyện hôn sự, thế nào?” “Hôn sự?!” Hai chữ như sấm sét, ầm ầm vang vọng bên tai Ngụy Cảnh Nhiên.

Hắn chợt ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên càng sâu sắc, sau đó lập tức nhận ra mình thất thố, vội vàng cúi đầu quỳ xuống đất, nhưng tư thái đó lại không che giấu được một tia bi ai sâu kín.

“Thần... khấu tạ long ân của Bệ hạ!” Ngay sau đó.

Hắn mới dùng một giọng nói gần như cầu khẩn, thấp đến tận bụi trần, khó khăn bổ sung: “Thần... tạm thời không có ý này, khẩn xin Bệ hạ... thu hồi thánh mệnh!” Lâm Tẫn đứng dậy, bước đến trước mặt hắn, đỡ hắn dậy: “Người cuối cùng cũng phải bước ra khỏi quá khứ, đừng nên bị ký ức cũ giam hãm.” “Nhưng...” “Trẫm không bức khanh, chỉ mong khanh thuận theo tâm mình.” Lâm Tẫn không nói nhiều nữa.

Ngụy Cảnh Nhiên đối Triệu Thư Dao tình cảm sâu đậm, há có thể dễ dàng buông bỏ?

Tất cả những điều này, cuối cùng cần hắn tự mình từng bước vượt qua.

Lần này triệu hắn đến, đề cập hôn sự, chủ yếu là muốn dò xét thái độ của Ngụy Cảnh Nhiên, xem hắn có còn chìm đắm trong tình cũ, cự tuyệt người khác hay không.

Mặt khác, cũng là để gợi ý trước cho hắn, tiêm một mũi phòng ngừa, tránh sau này khi thực sự đề cập, lại trở nên quá đột ngột.

Nếu như hai người bọn họ thực sự có duyên, thì chút khó khăn này bây giờ, lại tính là gì?

Lâm Tẫn nói: "Rảnh rỗi có thể xuất cung hiệp trợ Khâu gia chủ xử lý sự vụ." Ngụy Cảnh Nhiên vẫn còn có chút mơ hồ, tựa hồ không hiểu rốt cuộc Bệ hạ triệu kiến lần này có ý gì. (Chỉ vì làm mối?) "Ngoài ra," Lâm Tẫn chuyển giọng, dặn dò: "Khanh thông tri Lưu Vân Tông chủ một tiếng, Trẫm mời hắn đến tham gia Thu Thu Đại Tế vài ngày nữa!" Nghe vậy!

Thân thể Ngụy Cảnh Nhiên kịch liệt chấn động, hai mắt trước hết kinh hãi, sau đó nội tâm hân hoan nhảy nhót, quỳ một gối xuống đất hành lễ: "Thần, Đại Tông sư khấu tạ thiên ân!" Có thể được Hoàng đế mời tham gia Thu Thu Đại Tế, đây không phải là vinh dự bình thường.

"Lui đi." "Vâng, thần cáo lui." Ngụy Cảnh Nhiên rời đi sau, Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ, đầu ngón tay khẽ gõ mặt án, thấp giọng lẩm bẩm: "Chủ nhân Lưu Vân Kiếm Tông, hy vọng khanh đừng khiến Trẫm thất vọng!" Ba ngày sau.

Đêm, Long Kỵ Doanh.

Đuốc lửa tí tách cháy, ánh lửa rực trời, chiếu sáng cả quân doanh đỏ rực một màu, sáng như ban ngày.

Những xe tải nặng nề không ngừng nghiến qua mặt đất, phát ra tiếng ầm ầm trầm đục.

Vô số tráng hán mặc giáp bạc đỏ của Long Kỵ Doanh gầm thét, cơ bắp cuồn cuộn, đang đẩy những "vật phẩm" chất đống như núi vào đại doanh.

Đó không phải quân giới.

Mà là từng giỏ, từng bao khoai tây – bảo bối vừa đào lên từ lòng

đất!

Từng củ lớn như nắm tay, bọc lớp đất mới ẩm ướt, dưới ánh lửa chiếu rọi phản chiếu ánh vàng kim, tựa hồ không phải thực vật, mà là vàng ròng thật sự!

Lâm Tẫn một thân trường bào màu xanh điện, chắp tay đứng trên đài cao, phủ thị cảnh tượng sôi trào này.

Thành công rồi!

Hạn Bách Chi Thuật!

Ốc Thổ Sinh Kim Tán!

Song quản tề hạ, lại thật sự khiến khoai tây trong vòng một tháng trưởng thành, kết ra thành quả kinh thế hãi tục như vậy!

Đói kém?

Mẹ kiếp đói kém!

Đống lương thực chất thành núi này không chỉ là lương thực, mà còn là giống cây – đủ để cả Đại Uyên từ nay vĩnh biệt nạn đói!

"Giả tiên sinh." Lâm Tẫn cố nén nhịp tim đập như trống, quay đầu nhìn về phía bóng người áo vải đang run rẩy vì kích động bên cạnh: "Đã thống kê xong chưa?" Giả Tư Hiệp chợt hoàn hồn.

Trên mặt ông ta đỏ bừng vì hưng phấn, đôi tay già dặn của ông ta gần như bốc khói.

Ông ta gần như cúi sâu sát đất, giọng khàn đặc nhưng vang dội, mang theo sự cuồng hỉ gần như muốn khóc: "Hồi bẩm Bệ hạ, năm mươi mẫu đất ở hậu sơn Vân Bình, mỗi mẫu sản lượng gần năm nghìn cân, tổng cộng hai mươi lăm vạn cân!" Ông ta ngừng lại một chút, khó nén nổi sự phấn khích: "Thần đã thử qua, khoai tây này có thể hấp ăn, luộc no bụng, có thể làm quân lương, cứu sống vạn dân!

Bệ hạ, trời phù hộ Đại Uyên ta a!" Lâm Tẫn lắng nghe.

Ánh mắt hắn quét qua ngày càng nhiều xe tải phía dưới, khóe miệng tươi cười không còn che giấu.

"Tốt!" Hắn chỉ nói một chữ, nhưng lại nặng tựa ngàn quân.

Ánh lửa bập bùng, chiếu rọi đồng tử sâu thẳm của hắn, trong đó phảng phất đã có vạn dặm giang sơn, quốc thái dân an!

Mà đây.

Chỉ mới là khởi đầu!

"Mau chóng bồi dưỡng một phần làm giống cây, trước khi vào đông, nhất định phải để bách tính trồng thử một vụ, an nhiên qua đông!" Lời Lâm Tẫn dứt khoát như chém đinh chặt sắt!

Hai mươi lăm vạn cân tuy đã là con số thiên văn, nhưng vẫn chưa đủ để triệt để xoa dịu nạn đói khắp cả nước.

Chỉ có để bách tính tự tay gieo trồng hy vọng, mới có thể trị tận gốc nạn đói!

Khóe miệng Giả Tư Hiệp nhếch lên, từ trong lòng lấy ra một cuốn sách, cung kính dâng lên: "Bệ hạ, thần đã biên chép toàn bộ phương pháp ươm giống khoai tây, Hạn Bách Chi Thuật cùng phương thuốc Ốc Thổ Sinh Kim Tán vào sách." Mắt Lâm Tẫn sáng lên.

Hắn tiếp lấy cuốn sách, lướt qua một lượt, hài lòng gật đầu: "Rất tốt!" Có cuốn sách này, bách tính tự học dễ dàng, vừa có thể tiết kiệm thời gian, lại tiết kiệm sức lực cho triều đình.

"Giả tiên sinh, vất vả cho khanh rồi." Lâm Tẫn cất cuốn sách đi, giọng điệu thành khẩn.

Giả Tư Hiệp cúi sâu người hành đại lễ: "Bệ hạ nói quá lời, đây là phận sự của thần." "Ngô Tranh!" "Thần tại!" Ngô Tranh đáp lời, tiến

lên phía trước.

Giọng Lâm Tẫn không cho phép nghi ngờ: "Sáng sớm mai, trước Thu Thu Đại Tế, suất Huyền Giáp Cấm Quân vận chuyển toàn bộ khoai tây đến Bắc Môn hoàng thành, trong đó mười xe bí mật đưa vào thành!" Ngô Tranh quỳ một gối xuống đất, nghiêm cẩn ôm quyền: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn quay đầu hỏi Giả Tư Hiệp: "Giả tiên sinh theo Trẫm hồi cung?

Hay là..." "Thần sẽ ở lại đây!" Giả Tư Hiệp không chút do dự, ánh mắt sáng rực khóa chặt trên vùng vàng óng đó, từng chữ kiên định: "Thần, sẽ không đi đâu cả!" Lâm Tẫn đạm nhiên mỉm cười.

Thân là đại gia nông học, đích thân bồi dưỡng ra kỳ tích như vậy, tâm tình dâng trào, không nỡ rời đi, cũng là điều đương nhiên.

Hắn không nói nhiều nữa.

Hắn xoay người lên ngựa, Xích Viêm hí dài một tiếng, tuyệt trần mà đi!

Hoàng cung, ngoài Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa đến cửa, Ngụy Cảnh Nhiên đã bước nhanh đến đón, bên cạnh có một lão giả tóc bạc râu bạc đi cùng.

"Tham kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay, nhìn về phía một bên, mỉm cười nói: "Vị này chính là Lưu Vân Kiếm Tông Tông chủ?" Lão giả chịu sủng nhược kinh, vội vàng hành lễ: "Thảo dân Lưu Vân Kiếm Tông Liễu Đỉnh Hàn, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Liễu Đỉnh Hàn tuy chỉ có cảnh giới Đại tông sư sơ kỳ, nhưng một thân kiếm ý lại tinh thuần vô cùng, thanh kiếm chưa xuất khỏi vỏ sau lưng càng ẩn ẩn tỏa ra khí thế sắc bén, quả không phải tầm thường.

"Liễu tông chủ không cần đa lễ." Hắn chuyển hướng Ngụy Cảnh

Nhiên, phân phó: “Thu Thu Đại Tế sắp đến, Liễu tông chủ đường xa mệt nhọc, trước hãy nghỉ ngơi thật tốt, đợi sau khi đại tế kết thúc, Trẫm sẽ cùng tông chủ đàm đạo cặn kẽ.” Ngụy Cảnh Nhiên cung kính lĩnh mệnh: “Thần tuân chỉ!” Ngay sau đó, hắn nghiêng người: “Sư tôn, mời theo đệ tử.” Liễu Đỉnh Hàn không nói nhiều nữa.

Tuy không thể nhìn thấu sự sâu sắc của đế vương, nhưng thân phận Thiên tử Đại Uyên, vốn đã vượt trên giang hồ.

Huống hồ!

Nếu không có triều đình phái cao thủ tương trợ, sự tồn vong của Lưu Vân Kiếm Tông khó mà đoán trước.

Hiện tại đại điển sắp đến, Thiên tử vướng bận quốc sự, thực sự là lẽ thường tình.

“Thảo dân cáo lui.” Hắn lại hành lễ một lần nữa, rồi theo Ngụy Cảnh Nhiên rời đi.

Lâm Tẫn nhìn theo bóng lưng hắn, hai mắt hơi híp lại, đáy mắt lóe lên một tia mong đợi.

Sau Thu Thu Đại Tế, đã đến lúc phải hảo hảo gặp gỡ vị tông chủ này rồi!

Bước vào Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi xuống long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà nóng, nghiêng đầu hỏi: “Việc gia sự của Thu Thu Đại Tế, đã chuẩn bị tề chỉnh chưa?” Hải công công cung kính đáp: “Bẩm Bệ hạ, Lễ Bộ Thượng Thư vừa tấu báo, mọi việc đều đã an bài thỏa đáng!” “Rất tốt.” Lâm Tẫn gật đầu, lật tay lấy ra một cuốn sách đặt lên án: “Truyền lệnh xuống, sao chép nội dung cuốn sách này thành nhiều bản, đợi đại tế kết thúc, trương thiếp khắp các con phố hoàng thành, vụ tất khiến bách tính đều được thấy!” Hải công công cúi người:

“Lão nô tuân chỉ!” Lâm Tẫn chợt nhớ ra điều gì, lại mở miệng: “Nương nương đã nghỉ ngơi chưa?” Hải công công đáp: “Nương nương đã an giấc, chỉ là Nương nương nói, Thu Thu Đại Tế quan hệ đến quốc bản, nàng không muốn vắng mặt.” Khóe miệng Lâm Tẫn dâng lên một nụ cười sủng nịch: “Vậy cứ theo ý nàng đi.” Nguyên bản vì Tô Vãn Tình đang có thai, đại điển lại quá sớm, hắn không muốn nàng vất vả.

Nhưng nàng đã cố chấp muốn cùng đi, hắn liền chiều nàng...

Giờ Mão.

Trời chưa rạng sáng.

Quảng trường Huyền Vũ ở Bắc Môn hoàng thành đã người đông như thủy triều.

Gió thu lạnh lẽo thấu xương, nhưng không thể thổi tan đám đông đen kịt trên quảng trường.

Gần đây tin đồn đã lan khắp kinh thành – phương Bắc đại hạn, lương thực mất mùa, Thu Thu Đại Tế lại bị trì hoãn cả tháng.

Hôm nay vạn dân tề tựu, chính là muốn tận mắt xem, triều đình rốt cuộc đã che giấu điều gì?

Đám đông xì xào bàn tán, xao động không yên.

Một lão nông mặt xanh xao chống gậy gỗ, vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Tế lễ đã hoãn một tháng, giờ mới làm?

Nhìn cái trận này lại không giống làm giả, lẽ nào triều đình thực sự biến ra lương thực?” Một hán tử trung niên bên cạnh nghe vậy, lập tức bĩu môi: “Hừ, theo ta thấy, chỉ là làm màu thôi!

Chương 131

Triều đình ngoài việc biết làm màu ra, còn có thể làm gì?

Thực sự mà nói, vẫn phải trông cậy vào Khâu chưởng quỹ kia!" "Đúng là vậy!" Người bên cạnh hắn vội vàng phụ họa, giọng điệu mang theo vẻ cảm kích: "Trước kia giá lương thực tăng vọt, nếu không phải Khâu chưởng quỹ tâm thiện, thu mua lương thực giá cao lại bán ra giá thấp, thì kinh thành này còn chẳng biết bao nhiêu người đã chết đói!" "Yên lặng!!" Một tiếng quát lạnh chợt xuyên suốt toàn trường!

Chỉ thấy Ngô Tranh uy nghiêm đứng trước tế đàn, thân mặc giáp kỳ lân bằng thiết đen, hàn quang lưu chuyển.

Hắn tay đặt lên chuôi đao, ánh mắt như điện quét qua đám đông, sau lưng vạn danh Huyền Giáp Cấm Quân đứng nghiêm như rừng, khí thế lẫm liệt trong khoảnh khắc đã trấn áp mọi ồn ào.

Đúng lúc này.

Cổng cung ầm ầm mở ra!

Một bóng người chậm rãi bước ra, long bào màu đen hoa văn ẩn hiện lưu động, mỗi bước đều mang theo uy áp bức người.

Lâm Tẫn mày mắt lạnh lùng tuấn tú, đế uy trời ban, nơi hắn đi qua, vạn dân nín thở cúi đầu.

Theo sát phía sau.

Là hai vị quý phi phong hoa tuyệt đại.

Tô Vãn Tình một thân cung trang màu trắng ngà như ánh trăng, tóc đen búi nhẹ, bộ dao khẽ lay động, trong vẻ thanh lệ tự có sự ung dung và ôn uyển không cho phép xâm phạm.

Đi song song nhưng hơi lùi lại nửa bước, là Yến Kinh Tuyết.

Nàng không mặc Phượng Linh khinh giáp như thường ngày, mà đã đổi sang một thân cung trang màu tía thêu kim vân văn, búi tóc cao vút, dáng vẻ thanh lãnh.

Lúc này!

Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào bước nhanh lên phía trước, cung kính hành lễ: "Bệ hạ, giờ lành đã đến." Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên tế đàn, đạm đạm mở miệng: "Bắt đầu!" Chuông trống cùng vang!

Tiếng nhạc trang trọng du dương vang vọng toàn trường.

Tế đàn đồng xanh khổng lồ uy nghiêm sừng sững giữa trung tâm quảng trường, tinh kỳ phấp phới trong gió thu lạnh lẽo.

Văn võ bá quan án phẩm đều chia thành hai hàng dưới tế đàn, thần sắc nghiêm trang.

Nhạc Đào cao giọng xướng: "Tế Thiên Khải Địa hữu ta Đại Uyên, ngũ cốc phong đăng, quốc thái dân an..." Lâm Tẫn bước chân trầm ổn.

Từng bước một bước lên bậc thang tế đàn được lát bằng bạch ngọc Hán.

Miện lưu khẽ lay động, che khuất một phần dung nhan, uy nghi thâm trọng, uyển như thiên thần.

Hắn đứng vững trên đỉnh đàn, tay cầm ngọc khuê, mặt hướng về Thương Thiên Hậu Thổ, thân tư như núi trụ vững chãi.

Hai vị lễ quan cung kính dâng lên nén hương dài đã thắp cùng tước đồng chứa đầy rượu thuần.

Lâm Tẫn tiếp lấy nén hương dài.

Hắn không lập tức tế bái, mà ánh mắt như điện, quét nhìn trời đất,

giọng nói trầm hùng, mang theo một luồng uy nghiêm không cho phép nghi ngờ, ầm ầm truyền ra: "Trời hãy nghe!

Đất hãy nhìn!" Chỉ bốn chữ mở đầu, liền như sấm sét nổ vang.

Phá vỡ cách thức khiêm tốn của văn tế truyền thống, khiến bá quan vạn dân có mặt tại đó trong lòng đều giật mình, vô thức nín thở.

Hắn mạnh mẽ cắm nén hương dài vào đỉnh lớn, khói xanh thẳng tắp vút lên trời, tựa hồ muốn trực đạt thiên đình!

Sau đó.

Hắn lại nhận lấy tước rượu, nhưng không phải từ từ đổ xuống đất, mà là nghiêng cổ tay, hào sảng vẩy rượu thuần trước đàn, những giọt nước bắn ra, đúng lúc như tiếng trống trận vang dội.

"Trẫm, Lâm Tẫn!

Thừa thiên mệnh, chưởng càn khôn, thống ngự vạn dặm sơn hà Đại Uyên này!" Giọng hắn đột nhiên cao vút.

Mang theo sức mạnh xuyên thấu lòng người, càng mang theo một loại bá khí gần như muốn ngồi ngang hàng với trời đất!

"Năm nay phương Bắc hạn hán, là thử thách của thiên đạo dành cho Trẫm, chứ không phải muốn tuyệt đường sống của tử dân Trẫm!" "Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm?" "Trẫm, không chấp nhận!" "Tử dân của Trẫm, Trẫm sẽ nuôi dưỡng!

Giang sơn của Trẫm, Trẫm sẽ bảo vệ!" Hắn mạnh mẽ vung tay áo, ánh mắt sáng rực, uyển như đang đối thoại với tồn tại vô hình, càng là đang tuyên cáo với thiên hạ!

"Hôm nay Trẫm ở đây, không phải để cầu xin!" "Mà là cáo cáo thiên địa: Người có giới hạn sức lực, nhưng ý chí thì vô cùng tận!

Hạn hán hoành hành?

Trẫm liền đào đất dẫn suối, cải tạo đất đai!

Ngũ cốc không trưởng?

Trẫm liền ban thần lương, một tháng thành quả!" "Trẫm kính trời, càng kính sức lực cần cù của vạn vạn lê dân thiên hạ!

Trẫm sợ đất, càng sợ trọng trách xã tắc vạn thế bất di này!" Cuối cùng!

Hắn lại lần nữa cao cử ngọc khuê, giọng như rồng ngâm, chấn động cửu tiêu: "Cho nên, Trẫm lấy hương này, rượu này, kính cáo thiên địa!" "Sự phong nhiêu của Đại Uyên này, không do trời định do Trẫm định!

Đường sống của vạn dân này, không do thần ban do Trẫm ban!" Lời vừa dứt.

Ánh mắt hắn từ trời cao hạ xuống, như thực chất quét qua đỉnh đầu vạn ngàn thần dân dưới chân.

Vạn vật đều tĩnh lặng!

Cái lạnh lẽo vừa rồi vì Hoàng đế xuất hiện mà miễn cưỡng bị áp xuống, dường như trong khoảnh khắc lại tăng gấp bội ập đến, khiến vô số người rùng mình một cái.

Trong hàng ngũ quần thần, trong khoảnh khắc bùng lên một trận xao động!

Rất nhiều lão thần sắc mặt "bạch" một cái biến thành tái nhợt, môi run rẩy, đáy mắt tràn ngập sự kinh hãi và mờ mịt tột độ!

"Bệ...

Bệ hạ...

Điều này...

Điều này là bất kính với thượng thiên a!" "Sao có thể...

Sao có thể dùng lời lẽ như vậy với trời đất?!" "Thiên uy khó dò, nếu giáng xuống tai ương, biết phải làm sao?

Biết phải làm sao đây a!" Một số quan viên tín phụng thiên mệnh thậm chí hai chân mềm nhũn, gần như muốn quỵ xuống, nếu không phải đồng liêu đỡ lấy, e rằng đã mất hết thể diện.

Bọn họ đã quen với văn tế khiêm tốn cầu khẩn trời đất, há từng nghe qua lời tuyên cáo bá đạo đến mức mang ý đe dọa như vậy?

Điều này đơn giản là đang điên đảo nhận thức cả đời của bọn họ!

Tuy nhiên!

Không phải tất cả mọi người đều hoảng sợ như vậy.

Mấy vị trọng thần đứng đầu là Triệu Phổ, Vương Cao, tuy lúc đầu cũng ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó trong mắt bùng nổ ra ánh sáng kinh người.

Bọn họ nhìn nhau, đều thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Nhưng hơn thế, là sự phấn khích được khơi dậy!

Hành động này của Bệ hạ, không phải bất kính, mà là chương hiển bá lực vô thượng và sự gánh vác 'nhân định thắng thiên'!

Đây mới là khí phách mà chủ nhân Đại Uyên nên có!

Giả Tư Hiệp càng kích động đến mức mặt già đỏ bừng, hai tay siết chặt, lẩm bẩm: "Bệ hạ thánh minh!

Trời đất sinh vạn vật, người dùng đó!

Chính đáng như vậy a!" Ông ta cả đời nghiên cứu nông học, thấu hiểu sự việc do người làm, lời này của Hoàng đế, vô cùng hợp ý ông!

Bên cạnh ông.

Lưu Vân Kiếm Tông Tông chủ Liễu Đỉnh Hàn đứng chắp tay, những ngón tay trong tay áo rộng lớn khẽ run rẩy vì kích động.

Ông ta cả đời tu kiếm.

Cái ông ta theo đuổi chính là nhuệ khí một đi không trở lại, chém phá hư vọng!

Bá khí "mệnh ta do ta không do trời" của Bệ hạ, chính trúng vào kiếm tâm của ông ta!

Cổ kiếm ý tinh thuần trong cơ thể chịu sự cảm triệu này, lại như sóng lớn cuồn cuộn chảy, hàng rào cảnh giới trong khoảnh khắc đó lặng lẽ nới lỏng!

Mà Ngô Tranh đứng trước quân trận, cùng vạn danh Huyền Giáp Cấm Quân phía sau, từ đầu đến cuối, thân hình thẳng tắp như tùng, bất động như núi!

Trên mặt bọn họ không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào, chỉ có sự sùng bái gần như cuồng nhiệt và lòng trung thành tuyệt đối đối với bóng người trên tế đàn!

Bệ hạ nói trời do hắn định, đường sống do hắn ban, vậy thì nhất định là như vậy!

Lòng trung thành của bọn họ, chỉ dâng hiến cho vị đế vương có thể dẫn dắt bọn họ khai sáng thịnh thế, ban cho vạn dân ấm no!

Còn về trời đất?

Chương 132

Bệ hạ chính là trời của bọn họ!

Phản ứng của bách tính lại càng phức tạp hơn.

Ban đầu, sự chết lặng và kinh hoảng là có thật.

Sợ hãi trời là điều khắc sâu trong xương tủy của bọn họ.

Lời nói của Hoàng đế khiến bọn họ bản năng cảm thấy sợ hãi, sợ rằng khắc tiếp theo sẽ có thiên phạt giáng xuống.

Nhưng, nỗi sợ hãi đó không kéo dài quá lâu.

Lời nói của Hoàng đế tuy bá đạo, nhưng từng câu từng chữ lại đập vào sâu thẳm lòng họ – Tử dân của Trẫm, Trẫm sẽ nuôi dưỡng!

Bóng ma đói kém còn đáng sợ hơn cả thiên phạt hư vô mờ mịt!

Nếu như... nếu như Hoàng đế nói là thật thì sao?

Nếu như hắn thật sự có thể lấy ra "thần lương" sản lượng kinh người, một tháng trưởng thành đó thì sao?

Vậy thì ông trời cao cao tại thượng, lại giáng xuống hạn hán hành hạ bọn họ, còn có gì đáng kính sợ nữa chứ?!

Là Hoàng đế!

Khi bọn họ tuyệt vọng, đã ban cho họ hy vọng thực sự!

Không biết là ai đã hô lên tiếng đầu tiên, tiếng hô đó mang theo âm run rẩy, nhưng lại chứa đựng dũng khí phá phủ trầm chu: "Bệ hạ vạn tuế!" Tiếng hô này, chẳng khác nào ném một đốm lửa vào chảo dầu sôi!

Trong nháy mắt đã nhóm lên tất cả những cảm xúc bị đè nén!

Sự hoảng sợ bị dục vọng cầu sinh mạnh mẽ hơn và lòng biết ơn nồng nhiệt nuốt chửng!

"Bệ hạ vạn tuế!" "Ngô hoàng vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" "Tạ Bệ hạ long ân!" Bách tính như lũ vỡ đê, lần lượt lại quỳ rạp xuống đất.

Lần này, bọn họ quỳ càng thêm triệt để, khấu đầu càng thêm thành kính!

Tiếng reo hò như thủy triều thực chất, từng đợt sóng sau cao hơn sóng trước, hùng dũng bành trướng, tựa hồ muốn chuyển hóa toàn bộ tín ngưỡng đối với ông trời thành lòng trung thành và ủng hộ đối với vị đế vương đương thế!

Từ nay!

Nếu có thể sống sót, sống tốt, Lâm Tẫn liền là trời của bọn họ!

Triệu Phổ và Vương Cao thấy vậy, lập tức dẫn đầu hướng về tế đàn, vén bào quỳ xuống, giọng vang dội: "Bệ hạ thánh minh!

Có ta Đại Uyên, quốc vận vĩnh xương!" Bọn họ vừa dẫn đầu, những quan viên vốn trong lòng mang nỗi sợ hãi kia, thấy trời đất không có dị tượng, lại thấy lòng dân sôi trào như vậy, theo thế cục mà xuống, cũng liên tiếp nén lại sự bất an trong lòng, theo đó quỳ bái xuống, trong miệng cao hô vạn tuế.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ quảng trường Huyền Vũ, quần thần và vạn dân, đều phủ phục!

Tiếng sơn hô vạn tuế, chấn động trời đất, trực xông mây xanh, ngay cả ánh bình minh vừa hé, trước uy nghi vô thượng và lòng dân hướng về này, cũng trở nên càng thêm chói mắt!

Trên tế đàn.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, phủ thị biển người thần phục dưới chân.

Ngay khi hắn chuẩn bị hạ lệnh, để Huyền Giáp Cấm Quân trưng bày số khoai tây đã chuẩn bị sẵn trước mặt bách tính thì.

Một giọng nói u lãnh như băng hàn Cửu U, tràn đầy giễu cợt chợt từ chân trời cuồn cuộn truyền đến, rõ ràng lọt vào tai mỗi người!

"Kiệt kiệt kiệt..." "Hay cho một chủ nhân Đại Uyên uy chấn bát hoang!

Hay cho một kẻ cuồng vọng không biết trời cao đất rộng!" Trong khoảnh khắc!

Một cỗ sợ hãi vô cớ như băng triều đột ngột ập đến, lặng lẽ lan khắp lòng hàng vạn người.

Quảng trường Huyền Vũ vừa nãy còn người người huyên náo, như lửa như đồ, lại trong khoảnh khắc này rơi vào sự tĩnh lặng chết chóc.

Tiếng gió ngưng đọng, vạn vật im bặt!

Lâm Tẫn kiếm mi chợt khóa chặt!

Hắn ngẩng đầu.

Nhìn về phía hai bóng người lơ lửng giữa không trung, đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh lùng: "Trẫm cứ ngỡ là ai, nguyên lai là thiếu chủ Dạ Lâm, đến để chịu chết sao?" "Hửm?" Dạ Lâm đứng lơ lửng, hàng mày khẽ nhướng.

Hắn nhìn chằm chằm Lâm Tẫn trên đỉnh tế đàn, đáy mắt nhanh chóng lướt qua một tia nghi hoặc cực nhạt. (Đây hắn là lần đầu hai người gặp mặt, đối phương lại một hơi nói toạc thân phận của hắn...

Chẳng lẽ, triều đình đã thâm nhập hắn đến mức này?) "Lâm Tẫn tiểu nhi!" Chưa đợi Dạ Lâm lên tiếng, bên cạnh hắn đã bùng ra một tiếng gầm giận dữ: "Còn nhận ra bản phụ không?" Lâm Tẫn mắt chứa khinh miệt, vẻ giễu cợt hoàn toàn không hề che giấu: "Chó nhà có tang, cũng xứng sủa gào trước mặt Trẫm sao?" "Ngươi!" Tần Tung giận đến cực điểm, nhưng sau đó lại ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo quát: "Đừng có cuồng vọng!

Thu Thu Đại Tế hôm nay, chính là lúc Hoàng đế ngươi đổi chủ!" Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, khí độ thong dong: "Chỉ bằng ngươi?" "Ha ha ha!" Tần Tung cất tiếng cười lớn: "Giết Hoàng đế phế vật ngươi, dễ như giẫm chết kiến hôi!" Lời hắn chưa dứt – thân thể hắn chợt chấn động, chân khí cảnh giới Tông sư ầm ầm bùng phát, như sóng dữ cuồng trào quét về bốn phía!

"Bảo vệ bách tính!" Ngô Tranh phản ứng nhanh nhất, quát lệnh sắc bén.

Vạn danh Huyền Giáp Cấm Quân đồng thời rút đao, chân khí liên kết tạo thành bức tường chắn, vững vàng bảo vệ hàng vạn bách tính phía sau. (Mà hắn cũng không vội vàng hộ giá – Tông sư bé nhỏ, cũng muốn làm tổn hại đến Lục địa thần tiên?

Chẳng khác nào châu chấu đá xe!) Bá quan kinh hoàng lùi lại, lần lượt tránh về phía sau tế đàn.

Vương Cao và Triệu Phổ thì bước lên phía trước, một người tay cầm pháp ấn thiết lệnh, một người ngón tay siết chặt Thiên Cương Kiếm Sát Phù, thần sắc lẫm liệt!

Yến Kinh Tuyết càng quả quyết hơn!

Một luồng hàn quang từ trong tay áo nàng lưu chuyển mà ra, trường kiếm đã nằm gọn trong tay.

Nàng né người che chắn trước Tô Vãn Tình, phượng mâu như điện, quét nhìn bốn phương.

Sưu!

Ngay lúc này, Tần Tung thân hình bùng nổ!

Chân khí ngưng tụ thành một thanh cuồng đao rực lửa, trực tiếp bổ thẳng vào mặt Lâm Tẫn!

Lâm Tẫn lại vẫn bất động như núi, hoàn toàn không đặt đòn tấn công này vào mắt. (Tông sư bé nhỏ, còn không xứng để hắn tự mình ra tay.) Ánh mắt hắn thậm chí chưa từng nhìn thêm Tần Tung một lần nào, ngược lại như chim ưng sắc bén khóa chặt Dạ Lâm, khóe miệng ẩn hiện một tia trêu đùa như có như không. (Dạ Lâm nhìn như chân khí cuồn cuộn, nhưng thực ra khí cơ không hề khóa chặt vào chính mình dù nửa phần, mà càng giống như...

đang diễn kịch?

Huống hồ!

Sâu trong ánh mắt kẻ này không thấy chút hoảng loạn nào, ngược lại mấy lần không để lại dấu vết quét qua sâu thẳm bên trong cung tường – tựa hồ, đang kiêng dè điều gì đó!) Lâm Tẫn lập tức hiểu rõ!

Phía sau chính là hoàng cung, vị Thái thượng hoàng cảnh giới Lục địa thần tiên kia có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, Dạ Lâm, không dám khinh cử vọng động! (Vậy nếu đã như thế, hắn lại đến đây làm gì?) Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc!

Một đạo quang mang u lục chợt lóe qua, Tử Linh như quỷ mị lơ lửng giữa không trung hiện lên trên đỉnh tế đàn, nhẹ nhàng giơ tay ngọc, thay Lâm Tẫn đỡ lấy đòn tấn công sắc bén này.

Lâm Tẫn khẽ động khóe môi, giọng nói bình thản: “Không được thôi động kịch độc trong cơ thể!” Dưới kia bách tính có đến hàng vạn.

Một khi kịch độc tiết lộ, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Mà ý ngoài lời của hắn cũng vô cùng rõ ràng: Chỉ cần không động đến kịch độc, Tần Tung, tùy nàng xử trí!

Tử Linh gần như không kìm được sát khí, khẽ gật đầu.

Nàng biến thành bộ dạng như bây giờ, có thể nói là hoàn toàn do Tần Tung ban tặng!

Nỗi đau đớn phi nhân mà nàng phải chịu đựng trong Vạn Độc Trì của Ẩn Nguyệt Sơn Trang, đến nay vẫn còn giày vò nàng mỗi đêm.

Vẻ ngoan lệ chợt hiện trên mặt, Tử Linh thân ảnh lao nhanh, như tên rời dây trực tiếp vồ lấy Tần Tung, uy áp cảnh giới Đại tông sư không chút bảo lưu đổ ập xuống!

"Là ngươi?!" Tần Tung sắc mặt đại biến!

Tử Linh vốn là độc vật hình người mà hắn đã ra lệnh Thiên Độn Tông dùng vạn độc rèn luyện.

Sau khi Ẩn Nguyệt Sơn Trang bị triều đình khống chế, hắn vốn cho rằng độc vật này đã sớm bị hủy diệt!

Nào ngờ – nàng không những thành công sống sót, lại tựa hồ còn dung hợp hoàn mỹ lực lượng kịch độc và trị liệu, càng tấn thăng đến cảnh giới Đại tông sư!

Bản thân hắn tuy dựa vào thuốc men chất đống mà miễn cưỡng bước vào Tông sư.

Nhưng trước mặt Đại tông sư, căn bản không có chút sức phản kháng nào!

Chương 133

"Lâm nhi, cứu ta!" Hắn hoảng loạn xoay người, thê lương cầu cứu Dạ Lâm.

Dạ Lâm liếc hắn một cái.

Ánh mắt chán ghét đó chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn ra vẻ lo lắng: "Phụ thân đừng lo, ta sẽ đến cứu người ngay!" Nghe vậy!

Tâm thần Lâm Tẫn chợt nổi sóng!

Tần Tung, lại là cha của Dạ Lâm?

Nói như vậy – lời khai của cựu Binh Bộ Thượng Thư Lưu Phong là thật!

Tần Tung quả thật có một đứa con riêng lưu lạc dân gian, không rõ tung tích!

Nhưng hắn tuyệt không ngờ tới.

Đứa con riêng này lại có lai lịch đáng sợ đến thế!

Hắn cũng lập tức hiểu rõ, vì sao Dạ Lâm lại nhiều lần bảo vệ Tần Tung, thậm chí ra lệnh các tông môn giang hồ cung cấp sự sai khiến của hắn. (Chỉ có điều – đối với nhân vật như Dạ Lâm mà nói, phụ thân, thật sự quan trọng đến thế sao?) Chỉ thấy!

Dạ Lâm giơ tay lên, chân khí quanh thân bắt đầu điên cuồng hội tụ, uyển như đang ấp ủ một đòn lôi đình, muốn giết chết Tử Linh ngay tại chỗ!

Tuy nhiên!

Quá trình tích lực đó lại cực kỳ chậm chạp, rõ ràng mang theo vài phần ý vị cố ý kéo dài.

Ngay trong khoảnh khắc đó.

Tử Linh ngưng tụ chân khí trị liệu trong cơ thể, một lưỡi kiếm trắng sáng lưu chuyển đã nắm gọn trong tay, không chút do dự đâm thẳng vào tim Tần Tung!

Quá trình tích lực của Dạ Lâm, vẫn chưa hoàn thành!

Phốc xuy!

Một tiếng động trầm đục truyền đến.

Lưỡi kiếm trắng ngần không chút trở ngại xuyên thủng lồng ngực Tần Tung, máu tươi phun trào ra.

Hắn khó tin cúi đầu, lại có thể tận mắt nhìn thấy trái tim mình bị sức mạnh thuần khiết nhưng chí mạng đó chấn nát, ngừng đập!

"Phụ thân!" Ngay lúc này!

Dạ Lâm phẫng phất cuối cùng đã tích lực xong, phát ra một tiếng gầm giận dữ bi phẫn, một luồng quang trụ mạnh mẽ vô cùng hùng hãn ầm ầm đánh về phía Tử Linh!

Thân hình mềm mại của Tử Linh nhanh chóng lùi lại, khéo léo tránh thoát đòn tấn công nhìn như hung mãnh, nhưng thực chất đã đến chậm này!

Dạ Lâm không truy kích.

Mà là giơ tay ra chộp, kéo Tần Tung đang sinh cơ tiêu tán nhanh chóng về bên cạnh, lòng bàn tay giả vờ đặt vào lưng hắn, truyền vào một chút chân khí yếu ớt.

Trong mắt Tần Tung tràn đầy sự không cam lòng và tuyệt vọng.

Hắn dùng hết chút sức lực cuối cùng siết chặt cánh tay Dạ Lâm, môi mấp máy, nhưng lại không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Trên mặt Dạ Lâm trong nháy mắt tràn đầy bi thương, đau đớn nói: "Phụ thân yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho người!" Dư âm vẫn còn đó.

Đồng tử Tần Tung hoàn toàn tan rã, khí tuyệt thân vong! (Đến chết hắn cũng không hiểu rõ!

Rõ ràng trước khi đến đã nói rõ, sẽ toàn lực hiệp trợ hắn chém giết Lâm Tẫn, vì sao lại biến thành thế này?

Đáng tiếc, không ai thay hắn giải đáp!) Đột nhiên!

Dạ Lâm vừa nãy còn bi thống tột độ, ra vẻ con hiếu thảo, thần tình chợt biến đổi!

Vẻ bi thương hoàn toàn biến mất, khóe miệng ngược lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Chỉ thấy hắn từ trong lòng lấy ra một chiếc bình nhỏ màu lục u tối, chỉ quyết biến ảo nhanh chóng, lại thi triển bí pháp, hút lấy toàn bộ tinh huyết tàn khuyết trong cơ thể Tần Tung!

Lâm Tẫn trong lòng lạnh lẽo. (Dạ Lâm đột nhiên mang Tần Tung xuất hiện, rõ ràng giống như... chuyên trình đến để tiễn hắn đi chết?

Hắn không nên là người hành sự lỗ mãng mà không hề chuẩn bị như vậy.

Chuyện này quá mức hoang đường, khắp nơi đều lộ ra vẻ quỷ dị!) Tử Linh lại không để ý nhiều đến điều đó – phàm là kẻ liên quan đến Tần Tung, đều là tử địch của nàng!

Khí thế Đại tông sư lại lần nữa tuôn trào, nàng xoay người liền công về phía Dạ Lâm!

Ngay khoảnh khắc công thế sắp chạm vào thân thể, một vòng gợn sóng bán trong suốt từ sau lưng Dạ Lâm lan ra, dễ dàng hóa giải đòn

tấn công này.

Lâm Tẫn ánh mắt chợt ngưng lại.

Chỉ thấy sau lưng Dạ Lâm một cỗ hư ảnh trọng giáp ẩn hiện mờ ảo.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, thấp giọng lẩm bẩm: "Lại là cái mai rùa này..." Nguyên Ngoan Trấn Giới Giáp!

Trước kia ở đáy Phần Tâm Tiễu Nhai đã lĩnh giáo năng lực phòng ngự của nó, trong vòng một canh giờ, dù là Lục địa thần tiên cũng cực kỳ khó công phá.

Trong lòng hắn lại lần nữa dâng lên một phần hâm mộ. (Pháp bảo trên người Dạ Lâm này... cũng hơi quá nhiều rồi!) Hai người này đều chưa đạt đến cảnh giới Lục địa thần tiên, lại có thể đạp không mà đứng, hiển nhiên cũng là nhờ năng lực của một món pháp bảo nào đó.

Hắn khẽ phất tay, đạm thanh nói: "Tử Linh, lui xuống đi." Lần này, Tử Linh lại khá nghe lời, tuy mặt hiện vẻ không cam lòng, nhưng vẫn nghe lời lùi lại mấy bước.

Không lâu sau.

Dạ Lâm thu hết tinh huyết, sắc mặt lại thay đổi.

Hắn tùy tay ném cái xác khô khốc của Tần Tung từ trên cao xuống, mặc kệ nó rơi thành một bãi thịt nát, không hề quan tâm.

Cứ thế – vị cựu Thủ phụ Đại Uyên quyền khuynh triều chính, bị độc vật hình người do chính mình tạo ra chém giết, lại bị con ruột hấp hết tinh huyết, cuối cùng rơi vào bụi trần, thi cốt vô tồn!

Sau đó – Dạ Lâm ngẩng mắt nhìn về phía Lâm Tẫn, nhếch miệng cười, nói ra lời kinh người: "Thật là...

đa tạ ngươi đã ra tay tương trợ!" "Hửm?" Trong mắt Lâm Tẫn

lướt qua một tia nghi hoặc. (Chuyến đi này của Dạ Lâm, chẳng lẽ thực sự chỉ là để mang Tần Tung đến chịu chết?) Dạ Lâm cúi mắt nhìn chằm chằm chiếc bình nhỏ màu lục u tối đang lấp lánh huyết quang trong tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng, ung dung nói: "Nếu không phải lão già này hận ngươi thấu xương, ta há lại có thể dễ dàng lấy được tinh huyết chí thân này như vậy?" Lâm Tẫn giọng điệu bình đạm: "Ngươi vì sao không tự tay kết liễu hắn?" Hắn tuyệt không tin, với tâm tính của Dạ Lâm, sẽ kiêng dè tội giết cha.

Dạ Lâm cũng thẳng thắn, nói không chút kiêng dè: "Tinh huyết chí thân nếu dính một chút oán hận nào, liền mất đi hiệu dụng, cho nên, chỉ đành mượn tay ngươi thôi!" Nói xong.

Hắn cất chiếc bình nhỏ đi, hai mắt như có thâm ý dò xét cung điện xa xa, giọng điệu chuyển lạnh: "Lần sau gặp lại, lão già kia không bảo vệ được ngươi đâu!" Bóng người chợt lóe, hắn đã biến mất trong hoàng thành.

Lâm Tẫn không ngăn cản.

Nguyên Ngoan Trấn Giới Giáp phòng ngự tuyệt đối, cho dù hắn toàn lực xuất thủ, cũng khó mà phá vỡ trong thời gian ngắn.

Hai mắt hắn hơi ngưng lại, tâm niệm chuyển động như điện. (Dạ Lâm hắn là cần tinh huyết chí thân để tu luyện một loại bí pháp nào đó.

Hơn nữa!

Cảnh giới của chí thân này phỏng chừng phải đạt đến cảnh giới Tông sư sau, mới phát huy tác dụng.

Nếu không, Tần Tung này có lẽ đã sớm không còn tồn tại rồi!

Bấy nhiêu năm nay.

Dạ Lâm thông qua các tông môn giang hồ không ngừng vận

chuyển dược liệu đỉnh cấp cho Tần Tung, cưỡng ép chất chồng cảnh giới của hắn đến cảnh giới Tông sư, lúc này mới ra tay thu hoạch!

Tâm cơ tính toán như vậy, mưu đồ tất nhiên cực lớn.

Lại liên tưởng đến lời hắn nói trước khi rời đi...

Chẳng lẽ bí pháp kia, lại có thể trực chỉ cảnh giới Lục địa thần tiên?) Lâm Tẫn thầm nghĩ trong lòng: "Họa Lang Đình cần phải sớm bình định, mưu đồ của Dạ Lâm, nhất định phải nhanh chóng điều tra rõ!" Một lát sau.

Hắn định thần lại, ánh mắt lạnh lẽo quét qua vũng máu thịt nát chướng mắt trên quảng trường, khẽ không thể nhận ra gật đầu với Ngô Tranh dưới tế đàn.

Ngô Tranh lập tức chắp tay lĩnh mệnh.

Giữa lúc hắn phất tay.

Liền có Huyền Giáp Quân sĩ nhanh chóng tiến lên, trầm mặc mà hiệu quả dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, tựa hồ trận chiến vừa nãy chỉ là một giấc mộng huyễn!

Lâm Tẫn hít sâu một hơi.

Chương 134

Hoàn toàn nén xuống tâm tư đang cuộn trào, khi ngẩng mắt lên lần nữa, trong mắt đã chỉ còn lại một mảnh uy nghi trầm tĩnh.

Hắn nhìn về phía bách tính đang hồn vía chưa định phía dưới, giọng hắn như hoàng chung đại lữ, truyền khắp toàn trường: "Gian nịnh đã đền tội, đại điển tiếp tục!" Hắn đưa cho Ngô Tranh dưới đàn một ánh mắt.

Ngô Tranh hiểu ý, mạnh mẽ ôm quyền, tiếng vang chấn động bốn phía: "Bệ hạ có chỉ!

Dâng tường thụy!" Một tiếng lệnh hạ!

Nghe thấy bánh xe nặng nề nghiến qua mặt đá xanh, phát ra tiếng ầm ầm vang lớn!

Mười chiếc xe tải khổng lồ được phủ kín bởi vải đen dày nặng, dưới sự thúc đẩy của từng đội Huyền Giáp Quân sĩ tinh nhuệ, chậm rãi tiến vào phía trước nhất quảng trường.

Những hàng xe xếp chỉnh tề, uyển như mười đầu cự thú đang phục.

Dưới tấm vải đen kia, rốt cuộc là vật gì?

Bách tính cố gắng vươn dài cổ, mắt trừng to tròn, trong lòng phỏng đoán lung tung, sự xao động vừa mới lắng xuống lại lần nữa dâng lên.

"Tháo vải!" Ngô Tranh quát to sắc bén!

"Bá!!!" Mười tấm vải đen khổng lồ bị Huyền Giáp Quân sĩ đồng thời dùng sức kéo xuống!

Trong khoảnh khắc!

Ánh vàng kim của mặt trời ban mai vừa mọc không chút bảo lưu đổ ập xuống, ầm ầm va chạm với những "vật phẩm" chất đống như núi dưới tấm vải đen!

Kim quang xán lạn!

Đó không phải vàng, nhưng lại hơn cả vàng!

Đó là từng củ to lớn mọng nước, dính đầy đất mới tươi, dưới ánh mặt trời tỏa ra màu vàng kim ấm áp!

Chúng chen chúc chất đống trên sàn xe.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tựa hồ bản thân chúng đang phát sáng, tạo thành một biển vàng rực rỡ lay động lòng người!

"Kia... kia là vật gì?" "Quặng vàng?

Không đúng...

Nhìn như là thứ mọc dưới đất?" "Cục đất?

Đây...

đây chính là tường thụy mà Bệ hạ nói?

Lương thực?" "Thứ này ăn được sao?

Trông cứng ngắc..." "Chưa từng thấy loại cây trồng này bao giờ..." Sự kinh ngạc, nghi ngờ, hoang mang xì xào như thủy triều lan tràn trong đám đông.

Hạt gạo trắng hay hạt lúa mạch trong tưởng tượng không xuất hiện, ngược lại là những "cục đất" chưa từng thấy này, khiến trong lòng rất nhiều bách tính tràn đầy hy vọng lại một lần nữa phủ lên một tầng bất định.

Có lão nông còn ra sức dụi dụi mắt, lẩm bẩm: "Thứ này... thứ này,

thật sự có thể ăn thay cơm sao?" Trên tế đàn.

Lâm Tẫn thu hết phản ứng của mọi người vào đáy mắt, hắn cũng không hề bất ngờ.

Hắn tiến lên một bước, giọng nói như hồng chung, trong nháy mắt đã át đi mọi tạp âm: "Vật này, tên là khoai! tây!" Hắn cầm lấy một củ khoai tây đã được lễ quan thích hợp dâng lên, rửa sạch sẽ, giơ cao lên, để ánh mặt trời chiếu rọi hoàn toàn hình thái đầy đặn của nó.

"Đừng thấy vẻ ngoài của nó không mấy nổi bật, đây chính là thần lương trời ban!

Có thể hấp, có thể luộc, có thể nướng, cũng có thể thái miếng hầm ăn!

Vị nó ngọt bùi bột mịn, hiệu quả no bụng, vượt xa gạo lúa mạch thông thường!" Giới thiệu xong cách ăn.

Hắn đưa ra tin tức kinh thiên động địa nhất: "Tuy nhiên, sự thần kỳ của khoai tây, còn xa mới dừng lại ở đây!

Nó chịu hạn chịu úng, không kén đất!

Từ khi gieo trồng đến thu hoạch, chỉ cần một tháng!" "Một tháng?!" "Làm sao có thể!" "Trên đời há có lương thực nào một tháng đã có thể trưởng thành?" Tiếng kinh hô, tiếng nghi vấn chợt nổ tung!

Một tháng một vụ, hoàn toàn điên đảo mọi nhận thức của bọn họ về nông canh!

Mặc dù vừa nãy Bệ hạ đã nói một tháng là trưởng thành, nhưng bọn họ đều vô thức cho rằng có chút khoa trương, nào ngờ lại là thật!

"Trẫm, kim khẩu ngọc ngôn, há lại gạt gẫm các khanh!?" Giọng Lâm Tẫn đột nhiên trở nên uy nghiêm.

Ánh mắt hắn quét qua những người lộ vẻ nghi hoặc, mang theo áp

lực vô hình, khiến những người đó trong khoảnh khắc phải cúi đầu xuống.

Hắn thả chậm ngữ khí, nhưng lại càng không cho phép nghi ngờ: "Trẫm đã hạ lệnh người, sao chép toàn bộ phương pháp trồng trọt khoai tây chi tiết, kỹ thuật bồi dưỡng giống cây, cùng với bí phương tăng sản, thành sách!" Hắn giơ tay.

Chỉ vào các con phố trong hoàng thành: "Sau khi đại điển kết thúc, liền sẽ trương thiếp ở các con phố chính của hoàng thành!

Bất luận các khanh có biết chữ hay không, đều có thể đến xem, tự sẽ có chuyên nhân vì các khanh giảng giải phân tích!" "Để an lòng dân, chứng minh lời Trẫm nói không phải hư!" "Từ giờ Ngọ hôm nay trở đi, bách tính kinh thành, mỗi hộ có thể dựa vào hộ tịch, đến Bắc Môn hoàng thành đăng ký, lĩnh ba mươi cân khoai tây!" Tuyên cáo này uyển như sấm sét, nổ vang bên tai mỗi người!

"Ba mươi cân?!

Cho không?" "Hoặc dùng làm lương thực, vượt qua cửa ải khó khăn hiện tại!

Hoặc làm giống cây, tự mình gieo trồng, ngày sau thu hoạch vô tận!" "Bệ hạ...

Bệ hạ đây là đã ban cho chúng ta đường sống, còn ban cho chúng ta hy vọng a!" Tĩnh lặng!

Sự tĩnh lặng chết chóc kéo dài vài giây!

Tuy nhiên...

"Oanh!!!" Toàn bộ quảng trường Huyền Vũ lập tức rơi vào điên cuồng!

Tất cả sự nghi ngờ, hoang mang trước đó, trong khoảnh khắc này

bị đống lương thực chất đống như núi thực sự và lời hứa không thể bác bỏ của Hoàng đế triệt để nghiền nát!

Thay thế vào đó là sự cuồng hỉ của việc sống sót trong tuyệt vọng!

Là hy vọng vô hạn đối với cuộc sống tương lai!

Là lòng cảm kích vô tận đối với vị đế vương trên tế đàn kia!

"Bệ hạ vạn tuế!

Vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" "Tạ Bệ hạ thiên ân!

Tạ Bệ hạ ân cứu mạng a!" "Triều đình thiên uy!

Bệ hạ thánh minh!" Bách tính nước mắt nóng hổi tràn khóe mi, rất nhiều người thậm chí ôm chầm lấy nhau, nhảy nhót, khóc lóc, cười vang!

Bọn họ lại lần nữa như thủy triều quỳ rạp xuống đất, hướng về phía tế đàn, điên cuồng khấu đầu, dùng hết toàn thân khí lực gào thét biểu đạt lòng trung thành và cảm ân của mình!

Tiếng reo hò đó, so với bất kỳ lần nào trước đây đều hùng dũng hơn, đều bành trướng hơn!

Dường như muốn chấn động cả gạch ngói của hoàng thành này đến ba lần!

Từ nay!

Lâm Tẫn trong lòng bọn họ, chính là Thiên tử chân chính, là vị thần mang đến quang minh và sinh cơ!

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng.

Tắm mình trong ánh dương vàng óng và vạn trượng nhiệt tình, khóe miệng tươi cười sâu sắc.

Hắn không quấy rầy sự cuồng hoan này, xoay người chậm rãi bước xuống đàn, nói với Nhạc Đào và Mạnh Thư Vũ: "Sự việc hậu tục, giao cho hai vị ái khanh." Hai người cung kính cúi người: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn quay đầu nhìn về phía Liễu Đỉnh Hàn, người đang có vẻ mặt khó che giấu sự chấn động, đạm nhiên mở miệng: "Liễu tông chủ, nói chuyện chứ?" Liễu Đỉnh Hàn thu liễm tâm thần, trịnh trọng hành lễ: "Thảo dân vinh hạnh." Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, sai người ban tọa cho Liễu Đỉnh Hàn, mở lời thẳng thắn: "Liễu tông chủ, khanh đã lăn lộn giang hồ lâu năm, có từng nghe qua pháp 'Đoạt Xá' không?" "Đoạt Xá?" Liễu Đỉnh Hàn khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát, chậm rãi lắc đầu: "Bệ hạ thứ tội, thảo dân chưa từng nghe qua!" Lâm Tẫn không cảm thấy bất ngờ.

Nơi đây rốt cuộc không phải thế giới tu tiên, việc đoạt xá không ai biết đến, cũng là điều bình thường.

Nhưng từ đủ loại dị trạng của Tùng Mộng Linh mà xem, quả thật là đã bị người khác chiếm đoạt thân thể không nghi ngờ gì.

Hắn nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, rồi lại hỏi: "Vậy khanh có biết, trong giang hồ có tồn tại loại bí pháp nào, có thể thay thế hồn phách người khác, chiếm lấy thân thể họ mà tiếp tục sinh mệnh không?" Liễu Đỉnh Hàn cúi đầu trầm tư, tựa hồ đang cố gắng tìm kiếm trong ký ức.

Chợt!

Trong mắt hắn chợt lóe lên một đạo nhuệ quang, ngẩng đầu nói: "Trong Phật môn, tựa hồ có bí thuật tương tự." "Phật môn?" Thần sắc Lâm Tẫn ngưng trọng.

Hắn vốn không muốn dính líu quá sâu với Phật môn, nhưng xem ra hiện tại, lại không thể tránh khỏi.

Liễu Đỉnh Hàn gật đầu: “Nhiều năm trước, giang hồ từng có lời đồn, Phật môn đã phát hiện một loại bí pháp trong một di tích nào đó!” “Phép này có thể vào lúc sắp chết, dùng toàn bộ tu vi cả đời bao bọc tàn khuyết ý thức thoát khỏi nhục thân, trong thời gian ngắn tìm được thân xác mới, đoạt lấy mà cư ngụ, để được trọng sinh.” “Nhưng cảnh giới ắt hẳn sẽ đại giảm, hơn nữa nếu thời gian quá lâu, khoảng cách quá xa, ý thức liền sẽ triệt để tiêu tán!” “Do bí pháp này trái với luân hồi sinh tử, cho nên bị các đại tông môn giang hồ mạnh mẽ cấm chỉ, hẳn là không có nhiều người biết!” Nghe vậy!

Chương 135

Ngón tay Lâm Tẫn vô thức khẽ gõ long án, đột nhiên tâm niệm điện chuyển – trước kia, vụ án mạng ở con hẻm lụp xụp phía Nam ngoại thành hoàng thành, cuối cùng cũng có lời giải thích!

Hắn gần như có thể khẳng định!

Tùng Mộng Linh chính là bị lão ni cô kia đoạt xá rồi!

Thời điểm chém giết trùng khớp với thời điểm vụ án mạng xảy ra, thêm vào việc nàng giết hại song thân, tâm tính đại biến, nếu không phải nhục thân bị thay đổi chủ, há lại có thể coi thường nhân luân thường tình?

Đáng thương cho cô thiếu nữ kia...

Bệnh tật nhiều năm, nay hồn phách đã sớm tiêu tán, song thân cũng bị sát hại.

Hiện tại nàng, chẳng qua chỉ là một lớp da thịt bị kẻ thù chiếm giữ!

Lâm Tẫn nén xuống tia liên lụy trong lòng, hỏi: “Khanh hiểu biết về Phật môn bao nhiêu?” Liễu Đỉnh Hàn nói: “Điều biết được có hạn.” “Trong Phật môn, có bao nhiêu ni cô đạt đến cảnh giới Bán Thần?” “Bán Thần?

Lại còn là ni cô?” Liễu Đỉnh Hàn ngạc nhiên, ngay sau đó dứt khoát nói: “Hồi Bệ hạ, chỉ có một người chính là trụ trì Vô Vọng Tự, Tịnh Diễn Sư Thái!” Mắt Lâm Tẫn lập tức sáng lên!

Nguyên lai lão ni cô kia, tên là Tịnh Diễn!

“Thực lực của Vô Vọng Tự thế nào?” Hắn lại lần nữa hỏi.

Liễu Đỉnh Hàn hơi suy nghĩ, đáp: “Phật môn từ trước đến nay siêu thoát khỏi tranh chấp giang hồ, nội tình tông môn ẩn bí, thảo dân không biết rõ, nhưng tựu trung hẳn là không có Lục địa thần tiên!” “À...” Lâm Tẫn trong lòng cười lạnh. (Không dính líu ân oán giang hồ?

Vậy việc lão ni Tịnh Diễn cấu kết với Dạ Lâm, ý đồ đánh lén hoàng cung, lại tính là gì?

Thu một đệ tử lại là một kẻ si tình, vì Tần Tung không tiếc bất cứ điều gì.

Hai sư đồ này, không ai là tầm thường cả!) Lúc này.

Liễu Đỉnh Hàn tựa hồ lại nhớ ra một chuyện, nói: “Bệ hạ, Vô Vọng Tự và Vô Gián Viện giao thiệp rất mật thiết.” “Vô Gián Viện?” “Chính xác, Vô Gián Viện cũng thuộc Phật tông, trụ trì của họ đồng thời cũng là cảnh giới Bán Thần, hai tông phái Phật môn này nguồn gốc cực sâu, gần như một thể, người trong giang hồ đều biết.” Lâm Tẫn tựa vào lưng ghế, khớp ngón tay chống cằm, chìm vào trầm tư. (Tịnh Diễn sau khi đoạt xá cảnh giới đại giảm, rất có khả năng sẽ đầu nhập vào trụ trì Vô Gián Viện.

Nếu để nàng khôi phục công lực, hai đại Bán Thần liên thủ, tuy Trẫm không hề sợ, nhưng chung quy vẫn là ẩn họa!

Càng tệ hơn.

Nếu nàng kích động toàn bộ Phật môn không rõ chân tướng, triều đình ắt hẳn sẽ phải đối mặt với nhiều biến số hơn.) Nếu đã như thế, chi bằng tiên phát chế nhân!

Hắn lập tức nghiêng người, hạ lệnh cho Hải công công đứng một bên: “Truyền chỉ thiên hạ, trụ trì Vô Vọng Tự Tịnh Diễn tự tiện xâm nhập cung cấm, lạm sát bách tính, đã bị Thái thượng hoàng tru sát!” “Ngoài ra, lệnh Chu Quân phát họa tượng Tùng Mộng Linh đến các

nha môn khắp nơi, toàn lực truy nã tìm kiếm, kẻ cung cấp manh mối, trọng thưởng!" Hải công công cung kính cúi người lĩnh mệnh: "Lão nô tuân chỉ!" Lâm Tẫn quay sang nhìn Liễu Đỉnh Hàn, chợt hỏi: "Liễu tông chủ, khanh đối chuyện hôm nay, có kiến giải gì?" Ánh mắt Liễu Đỉnh Hàn khẽ động, trầm giọng nói: "Bệ hạ, Dạ Lâm kia... e rằng là cố ý để Tần Tung đến chịu chết." Lâm Tẫn gần như không thể nhận ra gật đầu.

Thân là Lưu Vân Kiếm Tông tông chủ, có thể nhìn thấu tầng này, quả là trong lý lẽ.

"Khanh có từng nghe qua tên Dạ Lâm không?" "Chưa từng nghe qua." "Vậy Thiên Khuyết thì sao?" Liễu Đỉnh Hàn lại lần nữa lắc đầu: "Cũng chưa từng nghe qua." Lâm Tẫn im lặng.

Lưu Vân Kiếm Tông tuy thuộc một mạch giang hồ, nhưng chỉ là hạng nhì, thêm vào việc không phải là mục tiêu chiêu mộ của Dạ Lâm, nên hiểu biết tự nhiên có hạn.

Đúng lúc này.

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân rõ ràng.

Ngô Tranh và Mạnh Thư Vũ hai người bước vào điện, cung kính hành lễ dưới ngự giai: "Thần tham kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Liễu Đỉnh Hàn thấy vậy đứng dậy hành lễ: "Bệ hạ đã có chính vụ, thảo dân không tiện quấy rầy, xin cáo lui trước." Lâm Tẫn không giữ lại, chỉ nói: "Cũng tốt, để Cảnh Nhiên dẫn khanh dạo quanh kinh thành, đợi đến tối, Trẫm sẽ thiết yến khoản đãi ở Thanh Dao Các." Mày Liễu Đỉnh Hàn khẽ nhướng.

Vừa định khiêm nhượng từ chối, lại phát hiện long nhan tựa hồ lóe lên thần sắc đầy ẩn ý, hắn đành chắp tay nói: "Thảo dân vinh hạnh, thảo dân cáo lui." Nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Lâm Tẫn lập tức phái người truyền lời về hậu cung: Chuẩn Thanh Ninh một ngày nghỉ ngơi, xuất cung bầu bạn phụ thân, đồng thời cáo tri Khâu Khải Phong chuẩn bị trước. (Vì Ngụy Cảnh Nhiên chưa sẵn sàng bắt đầu duyên mới, vậy cứ để bọn họ gặp mặt nhiều hơn.

Nhân tiện Liễu Đỉnh Hàn cũng ở đây, như thể âm thầm sắp xếp một cuộc "gặp mặt gia trưởng".

Vừa hay.

Vẫn còn vài chuyện liên quan đến giang hồ, Lâm Tẫn cần tìm hiểu thêm một chút.) Sau một lúc trầm mặc ngắn ngủi.

Ánh mắt Lâm Tẫn lại đặt lên hai người dưới bậc thềm: "Có việc gì tấu báo?" Giữa hàng mày Mạnh Thư Vũ khó che giấu sự phấn khích, bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, bách tính đang trật tự đến ngoài Bắc thành lĩnh khoai tây, theo ước tính sơ bộ, cuối cùng hẳn có thể còn dư hơn vạn cân." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát, nói: "Truyền chỉ, lệnh Giả Tư Hiệp mang vạn cân khoai tây đi gấp các thành phía Bắc, truyền thụ phương pháp trồng khoai tây." Lại chuyển hướng Ngô Tranh: "Cho khanh phái hai nghìn Huyền Giáp Cấm Quân hộ tống, ngoài ra truyền lệnh Lâm Uyên ở Vân Bình Sơn, suất ba trăm Ảnh Sát Vệ bí mật bảo hộ Giả tiên sinh." (Giả Tư Hiệp là trụ cột của quốc gia.

Nếu không phải ông ta hiểu biết sâu nhất về khoai tây, thật sự không nỡ để ông đích thân đến các thành truyền bá phương pháp trồng khoai tây.) Hai người đồng thanh đáp: "Thần tuân chỉ!" Mạnh Thư Vũ lui xuống sau, Ngô Tranh tiến lên nửa bước, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Bệ hạ, thần đã phái người đến Quy Viễn Thành điều tra, cái gọi là điểm liên lạc không hề tồn tại, quán trà nguyên bản cũng đã ngừng kinh doanh, tất cả nhân viên đều mất tích." Lâm Tẫn hai mắt hơi híp lại, đầu ngón tay chầm chậm vuốt ve mép chén trà ấm áp, giọng nói u

lãnh: “Hành động cũng nhanh nhạy đấy.” (Tâm tư Dạ Lâm thận trọng, hành sự quỷ bí.

Muốn khóa chặt tung tích của hắn, điều tra rõ chân tướng “Thiên Khuyết”, tuyệt không phải việc dễ dàng.

Hiện tại gia sự phức tạp, chỉ có thể tuần tự tiến hành.

Đợi bình định ngoại hoạn Lang Đình, sẽ toàn lực điều tra các tông phái giang hồ, từng chút một làm rõ manh mối về “Thiên Khuyết”.) 【Đinh!】 Đúng lúc này, âm thanh Hệ thống chợt vang vọng trong đầu, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Tẫn. 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Quảng Võ Thành, thành công nắm quyền khống chế, có muốn thắp sáng đồ giám không?】 “Ân?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ánh mắt xẹt qua một tia bừng tỉnh.

Y gần như đã quên mất Lăng Hồng dẫn quân đến Quảng Võ Thành, thanh tiễu các cứ điểm của Dạ Lâm ẩn náu trong tiệm vẽ kia.

Chỉ là...

đã mấy ngày trôi qua, giờ mới truyền tin chiếm lĩnh, tốc độ này e rằng hơi chậm.

“Chẳng lẽ cứ điểm này... không hề đơn giản?” Lâm Tẫn tâm niệm khẽ chuyển.

“Kích hoạt!” 【Đinh!】 【Chúc mừng túc chủ thành công kích hoạt đồ giám: Quảng Võ Thành!】 【Nhận được phần thưởng: Thần Cơ Doanh! (Kèm theo: Tông sư thống lĩnh Trương Phụ Khiêm!)】 Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút.

Y bật phắt dậy, dọa Ngô Tranh đang đứng bên dưới giật mình.

Không chút do dự, ý thức quả quyết chìm vào Tàng Binh Giới.

Y muốn tận mắt xác nhận, “Thần Cơ Doanh” mà hệ thống ban

thưởng lần này, liệu có thật như y tưởng tượng không...

Trong Tàng Binh Giới.

Trời đất tĩnh lặng, vạn người xếp trận, tịch mịch như tử địa!

Bọn họ khoác lên mình giáp da màu sẫm nhẹ nhàng, bên ngoài là trang phục tinh gọn, mỗi người đều thân hình khôi ngô, ánh mắt như sắt!

Cả quân trận không nghe thấy chút tạp âm nào, chỉ có sát khí vô hình ngưng tụ thành thực chất, áp bức đến nghẹt thở.

Điều càng khiến người ta kinh hãi là, trước mỗi tiểu đội mười người đều sừng sững một cự thú thép!

Chính là Hồng di đại pháo!

Thân pháo đen tuyền, nặng nề như núi, nòng pháo u sâu như có thể nuốt chửng thiên quang.

Ánh kim loại lạnh lẽo lẫm liệt ẩn hiện trong hư không, tựa hồ hung thú đang say ngủ, chỉ chờ một tiếng lệnh, liền bùng phát uy lực hủy thành diệt quốc!

Ý niệm quét qua.

Trọn vẹn một trăm cỗ Hồng di đại pháo sừng sững xếp trận.

Phía sau, chỉnh tề chất đống là một vạn quả đạn pháo đen sì nặng trịch.

Ngón tay Lâm Tẫn khẽ run lên.

Một cơn sóng thần khó kìm nén từ trong ngực dâng trào!

Thiên pháo cùng lúc khai hỏa, đó sẽ là cảnh tượng hủy thiên diệt địa đến mức nào!

Đừng nói ba mươi vạn thiết kỵ Lang Đình, dù là Lục địa thần tiên

đích thân lâm trận, cũng không dám trực diện đối đầu!

Tuy nói vạn binh sĩ Thần Cơ Doanh này chỉ có tu vi Nhị phẩm, nhưng một khi pháo thành trận, liền là thanh đao sắc bén nhất, bá đạo nhất trong tay y.

Chỉ cần không bị cận thân, bọn họ chính là chiến thần hủy diệt bất khả xâm phạm trên chiến trường.

Phía trước nhất quân trận, sừng sững một thân ảnh cao ngất như núi.

Người đó cao hơn tám thước, thể phách cường tráng, đường nét rõ ràng, mỗi tấc cơ bắp đều ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Y khoác giáp nhẹ màu huyền, vai khoác chiến bào văn ám kim, dung mạo lạnh lùng như khắc đá, một đôi mắt tĩnh lặng như hàn đàm, khí thế toàn thân lại ẩn ẩn tương hợp với trăm khẩu hỏa pháo phía sau.

Tản mát ra một loại uy nghiêm phi nhân, băng lãnh!

Y chỉ đứng đó, liền đã là hiện thân của chiến tranh!

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Lâm Tẫn thoát khỏi Tàng Binh Giới, thoải mái cười lớn: "Có Thần Cơ Doanh này, Lang Đình thiết kỵ có đáng là gì?

Trẫm tâm rất vui!" Tiếng cười như sấm nổ, chấn động đến nỗi tai Ngô Tranh dưới bậc thềm ong ong.

Chương 136

Y theo bản năng rụt cổ lại, trên mặt viết đầy vẻ mơ hồ và kính sợ, nhỏ giọng thăm dò: "Bệ hạ?

Ngài... không sao chứ ạ?" Lâm Tẫn thu lại ý cười, phất tay trở lại ngự tọa: "Vô phương." Y không triệu tập Thần Cơ Doanh ngay lập tức.

Giờ khắc này, Thương Sóc đang tại Phong Thực Bảo nghênh chiến Lang Đình, đường từ Hoàng Thành đến đó xa xăm, Hồng di đại pháo lại vô cùng nặng nề, vận chuyển khó khăn.

Nếu đã vậy... chẳng bằng ngự giá thân chinh!

Vừa có thể bỏ qua phiền phức vận chuyển, vừa có thể đích thân lâm trận, khích lệ quân tâm, một lần đánh bật Lang Đình về thảo nguyên!

Trong lòng định ra phương lược, Lâm Tẫn chỉ cảm thấy khoáng đạt khai sáng.

Y khẽ nhấp một ngụm trà xanh, rồi hỏi: "Cố Điền Doanh nhân hiện đang ở đâu?" "Bẩm Bệ hạ, đều được an trí trong Long Kỵ Doanh, thần đã phái người trông giữ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Đất ở hậu sơn Vân Bình đã thu hoạch được một lứa khoai tây, địa lực tạm thời cằn cỗi, khó mà tiếp tục trồng.

Hai ngàn người Cố Điền Doanh lập tức nhàn rỗi.

Sau khi suy nghĩ một chút, y hạ lệnh: "Hãy đi xác minh hành động trước đây của Cố Điền Doanh, người ưu tú sẽ được trọng thưởng, những người còn lại, phân tán vào thành, hỗ trợ bách tính mau chóng trồng khoai tây!" Bọn họ là nhóm người thành thạo đầu tiên.

Có kinh nghiệm, hiểu nông thời, có bọn họ chỉ đạo, phối hợp với sách tử do Giả Tư Hiệp biên soạn, việc phổ biến tất sẽ đạt hiệu quả gấp đôi!

"Thần, tuân chỉ!" Ngô Tranh lĩnh mệnh lui xuống.

Lâm Tẫn uống cạn chén trà, rời tọa giá đi thẳng đến Khôn Ninh Cung.

Sau lễ thu tế, Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đã về cung nghỉ ngơi.

Thấy Lâm Tẫn đến, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Lâm Tẫn mỉm cười miễn lễ, nhìn quanh không thấy Thanh Ninh, liền hỏi: "Thanh Ninh xuất cung?" "Phải." Ánh mắt Tô Vãn Tình khẽ chuyển, cười duyên nói: "Bệ hạ sai nàng lúc này xuất cung, chắc không chỉ đơn giản là đi cùng phụ thân thôi đâu nhỉ?" Lâm Tẫn khẽ nhéo chóp mũi nàng, cười nhỏ: "Đến tối, nàng tự nhiên sẽ biết." Một câu "tối", lập tức khiến hai nàng má nhiễm phi hồng, nhìn nhau mỉm cười, trong mắt dâng lên vẻ thẹn thùng cùng sự chờ đợi ẩn giấu. ...

Đồng thời.

Vô Gian Viện.

Cổ tự tựa núi mà xây, mái ngói ẩn mình giữa rừng thông xanh.

Chuông chiều vừa dứt, hương khói còn vương vấn, lan tỏa thiền ý tĩnh mịch trang nghiêm.

Sa di đang quét lá rụng, mọi thứ dường như đã chìm vào sự tĩnh lặng của hoàng hôn.

"A Di Đà Phật." Tăng nhân giữ cổng chắp tay hành lễ, ngăn nữ tử đang đi thẳng đến: "Nữ thí chủ, chùa chúng tôi hôm nay đã qua thời hương, xin mời ngày mai hãy đến." Nữ tử dung mạo thanh lệ, nhưng

thần tình lại lạnh như băng thấu xương.

Chính là Tùng Mộng Linh đã bị Tịnh Diễn đoạt xá.

Nàng không hề ngước mí mắt: "Gọi Thích Hư Hải ra gặp ta." Sắc mặt tăng nhân chợt trầm xuống: "Thí chủ thận trọng lời nói!

Tôn húy của Phương trượng sao có thể trực tiếp gọi!" "Hừ!" Tịnh Diễn hừ lạnh một tiếng.

Nếu không phải vừa đoạt xá, cảnh giới đại giảm, lại thêm mấy ngày chạy trốn hồn thể chưa ổn định, nàng đã sớm một chưởng đánh bay tiểu tăng cản đường này.

Nàng cố gắng nén một hơi, ngẩng đầu hướng về tường chùa cao vút cất tiếng: "Thích Hư Hải ra đây gặp ta!" Trong khoảnh khắc!

Hơn mười võ tăng cầm côn lao ra, xếp trận phía trước, giới bị sâm nghiêm.

Tịnh Diễn coi như không thấy, vẫn đứng một mình giữa gió thu.

"Thí chủ, xin mau rời đi!" Tăng nhân cầm đầu cảnh cáo.

Nàng lại lần nữa cất tiếng, ngữ khí mang theo uy hiếp: "Thích Hư Hải!

Nếu không ra nữa, đừng trách bần ni phá nát ngôi chùa rách nát này của ngươi!" "..." Chúng tăng đều sửng sốt: Nữ tử này lại tự xưng "bần ni"?

Nhưng nhìn trang phục khí chất của nàng, nào có chút dáng vẻ của người xuất gia?

"A Di Đà Phật." Tiếng Phật hiệu vang lên từ tốn, trang nghiêm thâm trầm, như có năng lực nhiếp tâm.

Một thân ảnh khoác cà sa kim tuyến lặng lẽ hiện ra trước cổng chùa.

Chúng tăng nhao nhao chắp tay hành lễ: "Phương trượng." Thích Hư Hải phất tay, ánh mắt dừng lại trên người Tịnh Diễn, quan sát một lát, nghi hoặc nói: "Khí tức của thí chủ... bần tăng sao lại thấy có vài phần quen thuộc?" Tịnh Diễn cười lạnh: "Mở to mắt ngươi ra mà nhìn xem bần ni rốt cuộc là ai?" Nàng cưỡng ép thôi động hồn nguyên, một luồng khí tức quen thuộc thoảng ra.

Thích Hư Hải cảm nhận một lát, chợt kinh hãi: "Ngươi...

Tịnh..." Y kịp thời thu giọng, thần sắc khẽ biến, nói với tả hữu: "Đều lui xuống." Chúng tăng tuy ngờ vực, nhưng không dám hỏi nhiều, liền lui vào chùa.

Thích Hư Hải tiến lên một bước, cau mày: "Tịnh Diễn... thật sự là ngươi?" Tịnh Diễn gật đầu, sắc mặt tái nhợt: "Vào trong rồi nói." "Được." Trong phòng Phương trượng.

Tịnh Diễn không còn trụ được sự suy yếu sau đoạt xá, thân hình lay động liền ngã về phía trước.

Thích Hư Hải đưa tay đỡ lấy, ôm nàng vào lòng.

Rõ ràng là một cao tăng đắc đạo, lòng bàn tay lại khẽ ấn vào eo đối phương, nơi sâu trong đáy mắt dục vọng lóe lên rồi vụt tắt.

Tịnh Diễn khẽ cười, ngữ khí mang vẻ giễu cợt: "Sao?

Làn da mới có được này... ngươi rất hài lòng?" "Khụ..." Thích Hư Hải thu lại vẻ khác lạ trên mặt, đỡ nàng vào ghế: "Tịnh Diễn sư muội nói đùa rồi." "Chỗ này lại không có người ngoài, cần gì phải giả vờ." Tịnh Diễn lười biếng liếc y một cái, phong tình chợt hiện, nào còn chút thanh tịnh của Phật môn nữa.

Nếu có người ngoài ở đây, chắc chắn sẽ chấn kinh đến không nói nên lời: hai vị Phương trượng của Vô Gian Viện và Vô Vọng Tự, lại có mối quan hệ thầm kín đến vậy!

“Ngươi sao lại ra nông nỗi này?” Thích Hư Hải trầm giọng hỏi.

Tịnh Diễn thở hắt ra một hơi, kể lại đại khái quá trình.

Thích Hư Hải nghe xong giận dữ: “Triều đình đây là muốn khai chiến với Phật môn ta sao?!” “Đại Uyên bây giờ có Lục địa thần tiên tọa trấn, không thể vọng động.” Tịnh Diễn lắc đầu: “Trước hết giúp ta khôi phục tu vi, sau đó bàn kế lâu dài.” “Được, bần tăng liền vì ngươi hộ pháp.” Trong lúc Thích Hư Hải nói, hai mắt y lại một lần nữa lướt qua eo nàng thon gọn và đường cong nhấp nhô nơi cổ áo, yết hầu vô thanh nuốt khan.

Tịnh Diễn liếc nhìn y, khóe môi nhếch lên: “Đợi ta khôi phục tu vi... thân thể này, tùy ngươi hưởng dụng.” “Ha ha ha!” Thích Hư Hải cất tiếng cười lớn, dường như hoàn toàn xé bỏ lớp ngụy trang trang nghiêm.

Tịnh Diễn khoanh chân nhắm mắt.

Trong đầu nàng lại hiện lên ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của Lâm Tẫn khi chém giết nàng.

Nàng thầm niệm từng chữ một trong lòng, oán độc như nọc độc phun ra: “Lâm Tẫn...” “Sẽ có một ngày, bần ni muốn hoàng thành này của ngươi máu chảy thành sông, vạn quỷ cùng khóc!” Đêm tối buông xuống.

Hoàng thành đèn lồng rực sáng như ban ngày.

Người người tấp nập, ồn ào náo nhiệt, dường như không bao giờ biết đến đêm khuya.

Thanh Dao Các.

Trong nhã gian lớn nhất tầng ba cổ kính trang nhã, mùi đàn hương thượng hạng thoang thoảng trong không khí, nhưng không che giấu được vài phần căng thẳng vô hình.

Lâm Tẫn ngồi ở chủ vị.

Ánh mắt y lướt qua những người đang đứng thành hàng trước mặt, khẽ cười: "Các ngươi định đứng nhìn Trẫm dùng bữa sao?" Mọi người nhất thời lúng túng.

Trừ Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết sắc mặt như thường, những người còn lại đều không dám ngồi xuống.

"Đều ngồi đi." Lâm Tẫn nhìn Khâu Khải Phong và Liễu Đỉnh Hàn một cái, nói: "Khâu gia chủ, Liễu tông chủ, hai ngươi ngồi hai bên Trẫm." Hai người đều ngẩn ra.

Vị trí gần thánh giá đến vậy, khiến bọn họ theo bản năng muốn từ chối.

Nhưng đối diện với ánh mắt không cho phép nghi ngờ của hoàng đế, cuối cùng vẫn cúi người tạ ơn, cẩn thận ngồi xuống.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, giọng điệu ôn hòa: "Hôm nay chỉ coi như gia yến, không cần câu nệ lễ tiết, tự nhiên một chút là được." Gia yến?

Hai chữ nhẹ nhàng rơi xuống, nhưng lại khiến những người có mặt trong lòng ấm áp, bội phần vinh hạnh.

Lâm Tẫn nghiêng đầu nhìn Liễu Đỉnh Hàn, nói: "Liễu tông chủ rảnh rỗi có thể thường xuyên đến kinh thành dạo chơi." Liễu Đỉnh Hàn cung kính đáp: "Thảo dân vinh hạnh." Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ chuyển, nhìn sang Thanh Ninh bên cạnh, ngữ khí đầy thâm ý: "Cảnh Nhiên đến kinh thành chưa lâu, nhiều nơi còn chưa quen thuộc, Thanh Ninh cũng có thể dẫn các ngươi đi xem đó đây." Hô hấp của Thanh Ninh khẽ ngưng trệ, dường như không ngờ chủ đề đột nhiên dẫn đến mình.

Khi đôi mắt linh động của nàng vô tình đối diện với ánh mắt Ngụy

Cảnh Nhiên, khuôn mặt xinh đẹp chợt nhiễm một vệt phi hồng, vội vàng cúi đầu, ngón tay theo bản năng cắn vạt áo.

Lâm Tẫn lại cười nói: "Đều không phải người ngoài, sau này có thể thường xuyên qua lại." Ý vị trong lời nói này, khiến Liễu Đỉnh Hàn khẽ động mày.

Y nhìn Thanh Ninh, lại nhìn Ngụy Cảnh Nhiên vẫn còn đang ngoài cuộc, trong lòng đã hiểu rõ.

Đang định lên tiếng thì Lâm Tẫn đã tùy ý phất tay, tự nhiên chuyển sang chủ đề khác.

Ngụy Cảnh Nhiên hiện tại vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ quá khứ, việc vội vàng bàn luận hôn sự của hai người, khó tránh khỏi có chút quá gấp gáp.

Chương 137

Mọi việc, vẫn nên thuận theo tự nhiên thì hơn.

Rượu no cơm say.

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà xanh, quay mặt về phía Liễu Đỉnh Hàn nói: "Liễu tông chủ, Trẫm có chút việc liên quan đến giang hồ, muốn cùng ngươi đàm luận." Lúc này.

Khâu Khải Phong cực kỳ thức thời đứng dậy: "Bệ hạ, thảo dân đi phân phó người mang thêm ít hoa quả." Nói rồi hành lễ lui ra.

Thanh Ninh và Ngụy Cảnh Nhiên cũng hiểu ý cáo lui theo.

Tô Văn Tình cười kéo tay Yến Kinh Tuyết: "Bệ hạ, thần thiếp muốn ra ngoài đi dạo." Lâm Tẫn "ừ" một tiếng: "Được, mọi việc cẩn thận." Không lâu sau.

Trong nhã gian rộng lớn chỉ còn lại Lâm Tẫn và Liễu Đỉnh Hàn.

Tiếng ồn ào mơ hồ bên ngoài càng làm tôn lên sự tĩnh mịch trong phòng, chỉ có hương khói thoang thoảng.

Sắc mặt Lâm Tẫn trở nên ngưng trọng, đốt ngón tay vô thức khẽ gõ mặt bàn: "Trong giang hồ, những tông môn nào giao hảo với Lưu Vân Kiếm Tông?" Liễu Đỉnh Hàn trầm ngâm một lát, đáp: "Bẩm Bệ hạ, Thiết Y Môn và Toái Tinh Tông đều có quan hệ mật thiết với Lưu Vân Kiếm Tông, nhưng đều là tông môn nhị lưu." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Khi hỏi lại, y hơi nghiêng người về phía trước: "Nếu Trẫm muốn bọn họ quy thuận triều đình, ngươi cho rằng có mấy phần khả năng?" Liễu Đỉnh Hàn cúi đầu tĩnh tư.

Một lát sau, y ngẩng đầu trịnh trọng đáp: "Thảo dân và tông chủ

hai tông này là cố giao, theo ý thảo dân, khả năng cực lớn." "Tốt!" Lâm Tẫn vỗ bàn: "Vậy thì làm phiền Liễu tông chủ đại diện truyền lời: nếu nguyện hiệu trung triều đình, có điều kiện gì, cứ nói không cần ngại!" Liễu Đỉnh Hàn nghiêm túc đáp: "Thảo dân nhất định sẽ tận lực!" "Nếu hai tông có ý, tạm thời đừng rêu rao." "Minh bạch." Ngón tay Lâm Tẫn ngừng gõ, từ từ nắm thành quyền: "Vậy trong giang hồ, những tông môn nào tiếng ác nhất?

Tốt nhất là loại vô ác bất tác." Liễu Đỉnh Hàn gần như không cần suy nghĩ: "Ngũ Độc Giáo và Huyết Nhận Tông!" "Ồ?" Lâm Tẫn nhướn mày: "Khẳng định vậy sao?" Trong mắt Liễu Đỉnh Hàn xẹt qua một tia chán ghét, giọng nói trầm lạnh: "Bẩm Bệ hạ, hai tông này tiếng ác lẫy lừng, đặc biệt là Ngũ Độc Giáo, vì luyện kịch độc, không tiếc dùng người sống làm mồi nhử, tội nghiệt tày trời!" Lòng bàn tay Lâm Tẫn siết chặt, sát cơ hiện lên trong mắt: "Nếu đã vậy, chính đạo giang hồ không có ai thảo phạt?" "A..." Liễu Đỉnh Hàn cười khan: "Cái gọi là danh môn chính phái, bất quá chỉ là một đám đạo mạo giả dối, ai nguyện vì cái 'chính nghĩa' hư vô phiêu miểu, mà đặt cược tính mạng toàn phái?" Lâm Tẫn im lặng gật đầu.

Hoàng triều hiện nay động loạn, ngoại địch xâm lăng, nội loạn không ngừng, các tông môn giang hồ ai cũng không muốn rước họa vào thân, tự nhiên sẽ không làm chim đầu đàn.

Hơn nữa.

Giang hồ đã sớm bị sâu mọt đục khoét, nếu không chỉnh đốn, sớm muộn gì cũng họa đến triều đường, đồ độc bách tính!

Trước khi ra tay thu thập cái họa lớn Dạ Lâm, tất phải diệt trừ những độc lưu công khai này trước, mới có thể không vướng bận, chém trừ họa sâu nhất!

Một lúc sau.

Y thu hồi suy nghĩ, hạ lệnh: "Liễu tông chủ, hãy chỉnh lý chi tiết tình hình và vị trí cứ điểm của hai tông này thành sách, nhanh nhất có thể trình lên Trẫm!" Liễu Đỉnh Hàn rời tọa giá chắp tay: "Thảo dân tuân chỉ!" Lúc này.

Khâu Khải Phong bưng hai đĩa hoa quả bước vào.

Mấy người lại tán gẫu một lát, Lâm Tẫn liền đứng dậy rời tiệc.

Liễu Đỉnh Hàn cúi người tiễn, thẳng đến khi bóng dáng hoàng đế hoàn toàn biến mất ở cuối đường, mới quay sang Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ, có thể cho mượn bút mực một lát không?" "Tự nhiên." Khâu Khải Phong không chút do dự đáp.

Ngoài hoàng thành.

Liễu Đỉnh Hàn dắt ngựa, nhìn về phía chân trời bị màn đêm bao phủ, đột nhiên mở lời: "Cảnh Nhiên, có vài chuyện, nên buông bỏ rồi." Ngụy Cảnh Nhiên bên cạnh chợt giật mình, lập tức hiểu ra.

Trong mắt y hiện lên nỗi nhớ nhung và hồi ức sâu đậm, khóe mắt hơi đỏ, lệ quang ẩn hiện.

"Sư tôn, đệ tử... không buông bỏ được." "Ai." Liễu Đỉnh Hàn lộ vẻ bi thích: "Thư Dao nếu trên trời có linh, cũng không muốn con bị vướng bận vào chuyện cũ." "Nhưng mà..." Ngụy Cảnh Nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng bị Liễu Đỉnh Hàn cắt ngang: "Vi sư thấy hôm nay cô nương Thanh Ninh rất tốt, nếu có duyên, nên trân trọng hiện tại." Trong đầu Ngụy Cảnh Nhiên thoáng qua dáng vẻ Thanh Ninh cúi đầu mỉm cười, khóe môi đắng chát nhếch lên, cuối cùng không nói gì.

Liễu Đỉnh Hàn thở dài, từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa qua: "Ngày mai, đem thư này trình cho Bệ hạ." Ngụy Cảnh Nhiên hai tay tiếp lấy, chưa nhìn đã cung kính đáp: "Vâng, sư tôn." Liễu Đỉnh Hàn vỗ vai y, lời lẽ chân thành: "Hãy tận trung Bệ hạ thật tốt!" Nói

xong liền lật mình lên ngựa, bóng người rất nhanh chìm vào màn đêm.

...

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ.

Hải công công dâng trà đến, cúi người nói: "Bệ hạ, Lăng chỉ huy sứ cầu kiến." Lâm Tẫn không ngoài ý muốn, y đã sớm cảm nhận được sự đến của Lăng Hồng, đạm thanh nói: "Tuyên." Rất nhanh.

Lăng Hồng bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối: "Thần, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay ra hiệu miễn lễ, hai mắt như dao: "Khống chế Quảng Võ Thành tốn quá nhiều thời gian, có phải đã gặp phiền phức?" Lăng Hồng đứng thẳng người, thần sắc ngưng trọng: "Bẩm Bệ hạ, quả thật có chút khó nhằn." Y dừng lại một chút, ngữ khí trầm tĩnh: "Khi thần thanh tiễu cứ điểm đó, trong mật thất, đã phát hiện một vật!" Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại: "Vật gì?" Lăng Hồng không trực tiếp trả lời, mà vỗ tay.

Một Cẩm Y Vệ bưng một cái mâm gỗ dài khoảng ba thước nhanh chóng bước vào điện.

Vật phẩm trong mâm được vải đen bao bọc kín mít, bề mặt còn lưu động một tầng chân khí cấm chế có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hiển nhiên, là phong ấn do Lăng Hồng đặc biệt bố trí!

"Đây là vật gì?" Lâm Tẫn chau mày.

Thứ có thể khiến Đại tông sư đỉnh phong Lăng Hồng cẩn thận đối đãi như vậy, tuyệt đối không đơn giản!

Lăng Hồng vận chuyển chân khí bao phủ lòng bàn tay, cẩn thận từng li từng tí gỡ tấm vải đen ra.

Một đoạn đoản bổng màu tím đen tĩnh lặng nằm trong mâm.

Nó dài khoảng một thước rưỡi, phát ra ánh sáng xám xịt đặc trưng của kim loại đã bị ăn mòn, bề mặt khắc hoa văn lưu vân, đầu nhọn sắc bén, ẩn ẩn lộ ra màu xanh lam u tối.

Tựa như rắn độc đang ngủ đông, tản mát khí tức nguy hiểm.

"Bệ hạ." Lăng Hồng cung kính dâng lên, ngữ thái ngưng trọng: "Theo thần phán đoán, đây hẳn là một đoạn tán cốt." "Tán cốt?" Lâm Tẫn nhướng mày, đưa tay nắm lấy.

Trong chớp mắt!

Một cảm giác tê dại nhức nhối từ lòng bàn tay nhanh chóng lan tràn, như vạn con kiến gặm xương, điên cuồng cố gắng chui vào kinh mạch, nuốt chửng chân khí!

Sắc mặt y khẽ biến.

Lập tức vận chuyển chân khí cách ly đòn tấn công, trong mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc: "Thứ quỷ dị quá!" Tán cốt này chất liệu phi kim phi thiết, chạm vào lạnh buốt thấu xương, cho dù với tu vi Lục địa thần tiên của y, cũng cảm thấy chân khí hơi trì trệ, cho thấy ẩn chứa độc tính âm độc cực kỳ lợi hại.

Nhìn kỹ hơn.

Giữa những hoa văn lưu vân như có huyết dịch đen tối lưu động, ánh sáng u ám ẩn hiện, giống như ẩn chứa một loại sinh mệnh tà dị nào đó, khiến người ta trong lòng phát lạnh.

Lại dùng chân khí phong ấn nó đặt lên bàn.

Lâm Tẫn nghiêng đầu phân phó: "Cho Tử Linh qua đây!" Nếu vật này kịch độc vô cùng, vậy để Thánh Dũ Độc Thể Tử Linh đến, không gì thích hợp hơn.

Biết đâu, nàng có thể có phát hiện đặc biệt.

Hải công công cúi người đáp: "Vâng!" Ánh mắt Lâm Tẫn lại lần nữa rơi xuống đoạn tán cốt kia: "Quảng Võ Thành khó khống chế, chính là vì thứ này?" "Phải." Lăng Hồng gật đầu, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Thần khống chế tiệm vẽ sau đó thanh tiễu dư đảng, nhưng lại gặp phải hai cao thủ đột kích!" Y ngắt lời một chút, trong mắt sát cơ lóe lên: "Một Đại tông sư đỉnh phong, một Tông sư, tuy không phải địch thủ của thần, nhưng lại dùng độc công triền đấu, liều mạng kéo dài mấy ngày." "Đặc biệt khi thần tìm thấy mật thất dưới đất, công thế của hai người càng thêm điên cuồng, như muốn cướp lại thứ gì đó quan trọng." Lâm Tẫn nhìn tán cốt, suy nghĩ: "Theo lời ngươi nói, tán cốt này tuyệt đối không phải vật tầm thường." Vật có thể khiến võ giả Đại tông sư đỉnh phong liều mạng bảo vệ, phía sau nhất định ẩn chứa đại bí mật.

"Cuối cùng, thần đã chém giết Tông sư, trọng thương Đại tông sư kia, nhưng y bị thương bỏ trốn." Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Hồng, sát cơ còn chưa tan hết, lại hiện lên một tia đau xót sâu đậm, ngữ khí cũng trầm uất vài phần: "Hai người này không sợ chết, chiêu thức đều là lối đánh lấy mạng đổi mạng, trận chiến này, đã thiệt hại không ít Cẩm Y Vệ." Đốt ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ long án, im lặng không nói.

Tán cốt này tuy kỳ dị, độc tuy liệt, nhưng còn chưa đến mức khiến Đại tông sư đỉnh phong phải liều mạng như vậy.

Trừ phi... trong đó còn có huyền cơ chưa phát hiện?

"Bệ hạ." Hải công công lúc này cung kính bẩm báo: "Tử cô nương đã đến." Lâm Tẫn ngẩng mắt, chỉ thấy Tử Linh một thân tóc tím rũ vai, dung mạo thanh lãnh bước vào điện.

Nàng lại không nhìn Bệ hạ trước, mà đi thẳng đến bên cạnh Lăng

Hồng, ánh mắt nhanh chóng lướt qua người y, thấy y vô sự, mới tự nhiên đưa tay, khẽ khoác vào nắm đấm đang siết chặt của y.

Cả người Lăng Hồng chợt cứng đờ.

Luồng sát khí lạnh lẽo vừa rồi trong nháy mắt bị hành động thân mật đột ngột này đánh tan.

Gốc tai y không khống chế được mà nổi lên một tia hồng ửng khó nhận ra, nhưng cơ thể căng thẳng lại lặng lẽ thả lỏng vài phần.

Y không dám có động tác quá lớn trước ngự tiền, chỉ có thể mặc cho nàng khoác tay, chỉ là đường nét khuôn mặt vốn lạnh lùng đã dịu đi một chút.

Lâm Tẫn thu hết cảnh này vào mắt, khóe môi khẽ cong lên không thể nhận thấy, vạt áo phất một cái, tán cốt trên án liền lăng không bay đến trước mặt nàng.

Tử Linh tiện tay tiếp lấy.

Đầu ngón tay khẽ vuốt qua hoa văn trên tán cốt, trong mắt nàng một tia lục quang u tối chuyển động rồi vụt tắt, khóe môi nhếch lên.

"Cảm giác thế nào?" Lâm Tẫn hỏi.

"Rất thoải mái." Tử Linh đáp.

Năm ngón tay linh hoạt xoay chuyển tán cốt, kim loại màu tím đen trong tay nàng như có sinh mệnh.

"Thoải mái?" Lâm Tẫn ngẩn ra: "Không có cảm giác tê dại nuốt chửng sao?" "Không có." Tử Linh lắc đầu, thậm chí còn hít một luồng độc khí vào giữa ngón tay tỉ mỉ nếm thử: "Độc tính âm hàn thấu xương, phẩm chất cực tốt, nhưng không làm ta bị thương chút nào." Đầu ngón tay nàng lưu chuyển u quang.

Tán cốt kia thậm chí còn khẽ rung lên, dường như cùng độc công

trong cơ thể nàng sinh ra cộng hưởng, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Lâm Tẫn cạn lời.

Quả không hổ là Thánh Dũ Độc Thể được vạn độc tôi luyện mà thành.

Ngay cả cảnh giới Lục địa thần tiên của y còn cảm thấy tê dại, nàng lại hồn nhiên vô giác?

"Còn có phát hiện gì khác không?" "Không." Tử Linh đáp dứt khoát, nhưng sau đó ngón tay nàng chấm vào cuối tán cốt: "Chỉ là một cây côn có độc, không có gì đặc biệt, nhưng chỗ này khắc chữ thì... 'Bích Lạc Hoàng Tuyền'." Nàng dừng lại một chút, bổ sung: "Hơn nữa, đây hẳn chỉ là một linh kiện!" "Vì sao thấy vậy?" Lâm Tẫn hỏi.

Tử Linh bất đắc dĩ thở dài, dùng ánh mắt "cái này mà cũng không hiểu" liếc Lâm Tẫn một cái: "Ngươi đã thấy cái ô nào chưa?" Lâm Tẫn nhất thời nghẹn lời.

Trong lòng tự giễu: "Đúng là Trẫm theo quán tính tư duy, thấy vật kỳ dị liền nghĩ nó huyền ảo, ngược lại không bằng nha đầu này một cái nhìn đã thấy bản chất!" Nếu đây là tán cốt, vậy chắc chắn còn có tán diện, tán bính (cán ô) và các bộ phận khác.

Chương 138

Tuy nhiên!

Lời lẽ đại bất kính này, lại khiến Lăng Hồng lập tức quỳ xuống khấu đầu: "Bệ hạ tức giận!

Tử Linh nàng vô tâm lỡ lời, khẩn thỉnh Bệ hạ thứ tội!" "Đứng dậy đi." Lâm Tẫn phất tay, không để ý: "Nàng ấy nói có lý." Nếu y là người nhỏ mọn, Tử Linh đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

"Bích Lạc Hoàng Tuyền..." Lâm Tẫn lẩm bẩm: "Tên này toát ra vẻ quỷ dị, tự có ý u minh, nếu toàn bộ ô cụ đều được chế tạo theo pháp này, tất là tuyệt thế hung khí!" Chỉ tiếc.

Hiện nay địch tung chưa rõ, các linh kiện còn lại khó tìm.

Nhưng có thể khẳng định là, chỉ một đoạn tán cốt thôi đã hung hiểm như vậy, nếu thu thập đủ cả bộ, uy lực e rằng khó mà tưởng tượng!

Trầm ngâm một lát.

Lâm Tẫn lên tiếng: "Nếu vật này không làm ngươi bị thương, vậy tạm thời do ngươi bảo quản." Mắt Tử Linh sáng lên, hiếm hoi mà hành lễ đoan chính: "Tạ Bệ hạ." Nàng quả thật rất thích cây tán cốt này, độc tính âm hàn ẩn chứa trong đó đối với nàng là vật đại bổ!

Lâm Tẫn khóe mắt khẽ nhếch: "Đột nhiên giảng lễ nghĩa như vậy, Trẫm lại có chút không quen." Tử Linh bĩu môi, không đáp lời y, chuyên tâm cảm nhận luồng khí tức âm hàn truyền đến từ tán cốt.

Lâm Tẫn quay sang Lăng Hồng: "Cứ điểm Quảng Võ Thành còn có manh mối nào khác không?

Ba tòa thành có chữ 'Phong' tra xét thế nào rồi?" "Số lượng người

trong cứ điểm không nhiều, đã tiêu diệt hết, chưa thấy dị thường nào khác." Lăng Hồng bẩm báo: "Bệ hạ trước đây phân phó điều tra Phong Lâm, Phong Xuyên, Phong Ốc tam thành, tạm thời chưa phát hiện cứ điểm tương tự, thần đã lệnh Cẩm Y Vệ điều tra triệt để bọn tham quan lại địa phương, vẫn chưa có hồi báo." Thần sắc Lâm Tẫn trầm ngưng.

Ba thành này đều không có manh mối, chẳng lẽ cứ điểm này thật sự ở phương Nam? 【Đinh!】 Y đang định mở miệng, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống! 【Chúc mừng túc chủ tuần tra Phong Lâm Thành, thành công nắm giữ, có kích hoạt đồ giám không?】 Khóe miệng Lâm Tẫn hiện lên một nụ cười.

Hiệu suất của Cẩm Y Vệ không tệ, nhanh như vậy đã hạ được một thành.

Tuy nhiên, nụ cười này còn chưa tan. 【Đinh!】 【Chúc mừng túc chủ tuần tra Phong Xuyên Thành, thành công nắm giữ, có kích hoạt đồ giám không?】 【Đinh!】 【Chúc mừng túc chủ tuần tra Phong Ốc Thành, thành công nắm giữ, có kích hoạt đồ giám không?】 Đồng tử Lâm Tẫn chợt co rút.

Kể từ khi xuyên việt và có được hệ thống, đây là lần đầu tiên y cùng lúc kích hoạt ba đồ giám thành trì!

Không thể không nói.

Hiệu suất hành động của Cẩm Y Vệ quả thật kinh người.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại liên tục thanh trừ quan lại tham nhũng của ba thành trì, nắm quyền hành vững chắc trong tay.

Đương nhiên.

Cũng có thể là vì ba thành trì này sâu bọ vốn không nhiều, nên tiến hành thuận lợi như vậy.

Nhưng dù thế nào đi nữa.

Tiếng nhắc nhở liên tiếp vang lên trong đầu, trong trẻo như tiên nhạc.

"Toàn bộ kích hoạt!" Lâm Tẫn hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén tiếng kêu dài gần như muốn bật ra, thầm niệm trong lòng. 【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ thành công kích hoạt đồ giám: Phong Lâm Thành, Phong Xuyên Thành, Phong Ốc Thành!】【Nhận được phần thưởng: Hai vạn Huyền Giáp Cấm Quân, Vạn Lý Truyền Âm Phù *10, Đại Tông Phá Cảnh Đan *5!】...

Âm thanh hệ thống dứt đã lâu.

Lâm Tẫn vẫn mãi không thể hoàn hồn, dường như vẫn chìm đắm trong lời tuyên bố phần thưởng vô cùng động lòng kia.

Cùng với việc số lượng thành trì được nắm giữ ngày càng tăng.

Mỗi thành phái một nghìn Huyền Giáp Cấm Quân trấn thủ, dẫn đến số lượng cấm quân kinh đô giảm mạnh, chỉ còn hơn một vạn người.

Nay lại được ban thưởng hai vạn Huyền Giáp Cấm Quân, đã giải quyết rất lớn nỗi khổ thiếu hụt quân phòng thủ kinh thành!

Ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Hai vạn Huyền Giáp Cấm Quân sừng sững như rừng, sát khí ngút trời, tựa như mây đen bao phủ thành, sát khí lan tỏa khắp nơi.

Cách đó không xa.

Mười tấm phù lục màu vàng nhạt chất liệu kỳ dị, khắc họa phù văn huyền ảo, cùng năm viên đan dược to bằng mắt rồng, bề mặt có vầng sáng lấp lánh như vật sống không ngừng lưu chuyển, đang tĩnh lặng lơ lửng.

Lâm Tẫn bước lên trước.

Nắm phù lục và đan dược vào tay, nhỏ giọng hỏi: "Thống tử, giới thiệu một chút." 【Vạn Lý Truyền Âm Phù: Vật phẩm tiêu hao một lần!

Có thể dự tiên lưu trữ ấn ký tinh thần, bóp nát tức có thể bỏ qua khoảng cách, tức thời truyền âm!】 【Đại Tông Phá Cảnh Đan: Chỉ có hiệu quả khi Đại tông sư lần đầu tiên dùng!

Có thể bỏ qua bế tắc tiểu cảnh giới, trực tiếp thăng cấp một tầng, hoàn toàn không có tác dụng phụ!】 Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe.

Đây chẳng phải là thẻ điện thoại dùng một lần ư?

Ở cổ đại, việc thông tin bất tiện vốn là hạn chế lớn nhất, không biết bao nhiêu chiến cơ bị bỏ lỡ vì tin tức trì trệ.

Có Vạn Lý Truyền Âm Phù này.

Dù là chân trời góc biển, chỉ cần dự tiên lưu lại ấn ký tinh thần, liền có thể lần đầu tiên trao đổi tin tức, đưa ra quyết sách nhanh nhất!

Còn Đại Tông Phá Cảnh Đan, công dụng càng kinh khủng hơn!

Võ giả thiên hạ.

Có thể đạt đến cảnh giới Tông sư đã không dễ, cảnh giới Đại tông sư, càng là vạn người không có một.

Đạt đến cảnh này, mỗi tiểu giai đều như thiên tiệm hồng câu, đột phá khó như lên trời.

Hiện tại chỉ cần một viên đan dược, liền có thể an toàn không lo phá cảnh, có thể gọi là thần dược!

Thử nghĩ xem!

Nếu có cường giả Đại tông sư hậu kỳ dùng viên đan này, lập tức có thể đăng lâm đỉnh phong, cách cảnh giới Lục địa thần tiên, chỉ một bước xa!

Viên đan này nếu lưu lạc giang hồ, tất sẽ dẫn đến tinh phong huyết vũ!

Tiếp đó.

Tâm thần Lâm Tẫn thoát khỏi Tàng Binh Giới.

Y cố nén sự kích động, đang định mở lời, nhưng chợt thấy hai người dưới bậc thềm đang như hình với bóng.

Lăng Hồng còn đỡ.

Thân hình thẳng tắp đứng nghiêm, không có lệnh không di chuyển một tấc.

Còn Tử Linh lại hồn nhiên không để ý nơi đây là trọng địa quân chính, khoác tay Lăng Hồng, mày mắt ôn nhu như người vợ hiền thục nhìn chồng.

"Khụ khụ." Lâm Tẫn ho khan hai tiếng, trên mặt lộ ra một nụ cười như có như không: "Trẫm ngồi ở đây, có phải có vẻ hơi thừa thãi rồi không?" Cả người Lăng Hồng trong nháy mắt căng cứng.

Theo bản năng muốn né sang một bên, khóe mắt liếc thấy Tử Linh còn muốn đi theo, sợ cô nương này lại nói ra lời gì kinh thiên động địa, vội vàng dùng ánh mắt ngăn lại.

Lập tức cung thân ôm quyền, giọng nói mang theo chút lúng túng khó nhận ra: "Bệ hạ thứ tội, thần đẳng thất nghi!" Lâm Tẫn không để ý phất phất tay, ánh mắt rơi xuống Tử Linh, khóe môi khẽ nhếch: "Tử Linh, ngươi còn cần bao lâu nữa có thể đột phá đến Đại tông sư trung kỳ?" Tử Linh khẽ cau mày, dứt khoát nói: "Không biết." Cảnh giới Đại tông sư, một trọng thiên một trọng quan.

Nàng vừa mới nhập cảnh này không lâu, trong thời gian ngắn muốn lần nữa đột phá, thiên nan vạn nan!

Lâm Tẫn đứng dậy đi đến trước mặt Tử Linh, cổ tay lật một cái, một viên Đại Tông Phá Cảnh Đan hiện ra trong lòng bàn tay, lưu quang dật thải.

"Đẹp quá!" Tử Linh nhìn ánh sáng rực rỡ lưu chuyển quanh viên đan dược, phản ứng đầu tiên lại là thốt lên khen ngợi.

Lâm Tẫn cạn lời.

Khẽ ho khan hai tiếng, y giải thích: "Đây là Đại Tông Phá Cảnh Đan, có thể khiến Đại tông sư không có ẩn hoạn mà thăng cấp một tiểu cảnh giới." Thấy Tử Linh và Lăng Hồng đều lộ vẻ chấn động, y lại tiếp tục: "Trẫm cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, lập tức uống, đột phá đến trung kỳ.

Thứ hai..." Lời còn chưa dứt.

Tử Linh trực tiếp đưa tay đoạt lấy đan dược, không chút do dự nuốt vào bụng.

"Ngọa tào!" Lâm Tẫn nhịn không được buột miệng chửi thề.

Ngay sau đó ý thức được thất thái, nhanh chóng khôi phục sự trầm ổn của đế vương, nhưng ngữ khí vẫn mang theo vẻ khó tin: "Ngươi không định đợi Đại tông sư hậu kỳ rồi mới uống, một lần đăng lâm đỉnh phong sao?" Tử Linh mỉm cười: "Đột phá hậu kỳ?

Nói dễ vậy sao.

Thay vì theo đuổi tương lai hư vô mờ mịt, không bằng nắm giữ sức mạnh thiết thực ngay lúc này!" Lời nói thấu đáo và tỉnh táo này, lại khiến Lâm Tẫn nhất thời không biết phản bác thế nào.

"Vậy cũng không cần vội vàng như thế..." Lâm Tẫn chưa nói

xong, Tử Linh đã khoanh chân ngồi xuống, ngay tại chỗ vận công.

Lăng Hồng bên cạnh nhanh chóng lùi lại vài bước, chân khí trong cơ thể ngầm dâng trào, giữa lông mày khó che giấu vẻ quan tâm, chỉ sợ Tử Linh xảy ra sai sót.

Lâm Tẫn lại ung dung như cũ.

Hệ thống đã nói tuyệt đối không có tác dụng phụ, thì không cần lo lắng.

Ong!

Chương 139

Một tiếng ong ong trong trẻo từ cơ thể Tử Linh truyền ra.

Khí thế toàn thân chợt bùng nổ, chân khí bàng bạc như thủy triều dâng trào, gần như không chút trở ngại đột phá bế tắc cảnh giới, một bước đạp vào Đại tông sư trung kỳ!

Toàn bộ quá trình, nhanh đến mức khiến người ta há hốc mồm.

Nhìn Tử Linh đã mở mắt đứng dậy, Lâm Tẫn không khỏi buột miệng hỏi: "Nhanh vậy sao?" Tử Linh gật gật đầu, cũng là vẻ mặt kinh ngạc: "Ta chẳng làm gì cả, vừa chuẩn bị dẫn đạo dược lực, chân khí liền tự động bùng lên, sau đó... liền đột phá rồi." Lâm Tẫn thầm nuốt nước bọt.

Hệ thống xuất phẩm, quả nhiên đều là tinh phẩm!

Dược hiệu thần kỳ đến vậy, quả thật chưa từng nghe nói!

Tiếc là mỗi người chỉ có thể dùng một viên, nếu không trong một nén hương liền có thể đẩy Tử Linh lên Đại tông sư đỉnh phong!

Thu lại tâm tư, Lâm Tẫn nói: "Về củng cố cảnh giới thật tốt, đều lui xuống đi." "Thần, cáo lui." Lăng Hồng lần nữa hành lễ, sau đó khẽ gật đầu với Tử Linh, hai người cùng nhau lui xuống.

Lâm Tẫn nhìn bầu trời sáng rực bên ngoài điện, thở dài một hơi.

Bốn viên Đại Tông Phá Cảnh Đan còn lại, nhất định phải tận dụng tốt, mỗi viên đều là vô giá chi bảo a!

Sau đó.

Lâm Tẫn bước chân rời Ngự Thư Phòng, đi thẳng đến Khôn Ninh Cung.

Đẩy cửa ra.

Vốn tưởng sẽ thấy ôn hương nhuyễn ngọc đang chờ đợi, có lẽ còn có chút giận dỗi trách y đến muộn.

Ai ngờ.

Đập vào mắt lại là Tô Văn Tình và Yến Kinh Tuyết đối tọa trước bàn, hai người đều khẽ chau mày, thần sắc ngưng trọng, không khí trong điện áp bức đến gần như đông đặc.

Nỗi mong chờ nhẹ nhõm trong lòng Lâm Tẫn trong nháy mắt tiêu tán, lông mày y cũng theo đó cau lại: "Hai vị ái phi, đã xảy ra chuyện gì?" Tô Văn Tình tiến lên đón.

Khoác tay Lâm Tẫn dẫn y vào chỗ ngồi, dâng lên một chén trà nóng, sau đó nhìn Yến Kinh Tuyết một cái, chậm rãi nói: "Bệ hạ, thần thiếp vừa cùng Yến tỷ tỷ dạo chơi kinh đô, vô tình bắt gặp một âm mưu!" "Dường như... có liên quan đến Khâu gia chủ!" "Âm mưu?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ngón tay vô thức vuốt ve vành chén trà: "Kể kỹ lại." Yến Kinh Tuyết tiến lên nửa bước.

Giọng nàng hạ rất thấp, nhưng từng chữ đều rõ ràng: "Bệ hạ, thần thiếp hai người rời Thanh Dao Các sau đó tản bộ, ngẫu nhiên liếc thấy mấy người mặc gấm vóc hoa phục hành tung quỷ dị, lóe vào một quán trà." "Thần thiếp trong lòng sinh nghi, liền âm thầm đi theo, lờ mờ nghe được trong cuộc nói chuyện của bọn họ có nhắc đến các từ 'họ Khâu', 'chinh thảo', 'hống sĩ', 'trám tiền'." Nàng hơi dừng lại, vẻ mặt ngưng trọng: "Người cầm đầu kia tu vi không dưới thần thiếp, nên không dám mạo hiểm tiếp cận, tin tức thu được chỉ đến đây." Lông mày Lâm Tẫn dần cau chặt.

Chỉ dựa vào y phục mà phán đoán, những người này tuyệt đối không phải bách tính bình thường.

Kết hợp với những từ ngữ rời rạc kia, gần như có thể khẳng định có liên quan đến Khâu Khải Phong.

Hiện nay trong kinh đô, họ Khâu đang nổi tiếng nhất, chỉ có một mình y.

Tuy nhiên, Khâu Khải Phong nhập kinh chưa lâu, cho dù gần đây kiếm lợi khá nhiều, cũng không nên nhanh như vậy đã trở thành mục tiêu của người khác.

Nội tình trong chuyện này, e rằng còn có huyền cơ khác.

"Bệ hạ." Nỗi ưu tư hiện lên giữa mày Tô Văn Tình, nàng nhẹ giọng nói: "Thần thiếp sợ Thanh Ninh lo lắng, chưa từng tiết lộ với nàng ấy, mấy người kia e rằng có ý đồ bất thiện, Khâu gia chủ có nguy hiểm không?" Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, không trực tiếp trả lời, cất tiếng: "Người đâu!" Cửa điện theo tiếng mà mở.

Hai Phượng Linh Vệ nhanh chóng bước vào, quỳ gối.

"Truyền khẩu dụ của Trẫm." Giọng Lâm Tẫn trầm tĩnh nhưng uy nghi tự nhiên: "Mệnh Lăng Hồng suất Cẩm Y Vệ điều tra triệt để sự việc các thương nhân kinh đô mật hội, đào ra âm mưu và chủ mưu trong đó!" "Tuân chỉ!" Hai người lĩnh mệnh rời đi.

Cửa điện một lần nữa khép lại.

Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, duỗi người, dang hai tay.

Tô Văn Tình và Yến Kinh Tuyết hiểu ý, tiến lên cởi long bào cho y.

Y cũng không quá lo lắng về chuyện này.

Dù cho các thương nhân kinh đô liên thủ đối phó Khâu Khải Phong, cũng không đáng lo ngại.

Sau lưng Khâu gia, có triều đình đứng.

Cẩm Y Vệ hoặc Huyền Giáp Cấm Quân chỉ cần hơi can thiệp, bất kỳ âm mưu nào cũng sẽ bị nghiền nát.

"Bệ hạ..." Tô Văn Tình chợt khẽ gọi, mặt hàm vẻ áy náy, hơi thẹn thùng: "Thần thiếp hôm nay... chứng buồn nôn dường như lại nặng hơn một chút..." Lâm Tẫn chưa đợi nàng nói xong, liền ôm lấy eo nàng, quan tâm hỏi: "Có truyền ngự y xem qua chưa?" Trong lòng Tô Văn Tình ấm áp, nói: "Ngự y đã xem qua, nói là chứng ác trở, không có gì đáng ngại." Lâm Tẫn nghe vậy, thần sắc hơi thả lỏng.

Ác trở, tức là ốm nghén, quả thật là bình thường.

"Chỉ là..." Tô Văn Tình cúi đầu, ngón tay thon dài vô thức xoắn vạt áo, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "E rằng khó mà lại hầu hạ Bệ hạ thật tốt được nữa..." Lâm Tẫn bật cười.

Đưa tay khẽ vỗ vào mông nàng, giả vờ giận dữ nói: "Chẳng lẽ Trẫm là hạng người kén cá chọn canh đó sao?" Tô Văn Tình mím môi quay đi.

Yến Kinh Tuyết cũng che miệng cười trộm, đôi mắt biết nói kia lại dường như đang đáp lại: Chẳng lẽ không phải sao? ...

Sáng hôm sau.

Lâm Tẫn vừa đến cửa Ngự Thư Phòng, liền nhìn thấy Ngụy Cảnh Nhiên đang đứng chờ đợi bên ngoài, dường như đã đợi rất lâu.

Thấy hoàng đế, y vội vàng tiến lên, hành lễ quỳ bái: "Thần, tham kiến Bệ hạ." "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay áo, bước vào Ngự Thư Phòng.

"Tạ Bệ hạ." Ngụy Cảnh Nhiên đứng dậy đi theo vào.

Lâm Tẫn ngồi xuống long ỷ, nhìn xuống dưới: "Liễu tông chủ đã về rồi sao?" Ngụy Cảnh Nhiên cung kính đáp: "Bẩm Bệ hạ, sư tôn tối qua đã quay về rồi ạ." Nói xong.

Từ trong ngực lấy ra một phong mật tín, hai tay dâng lên: "Sư tôn trước khi đi, lệnh thần đem thư này trình cho Bệ hạ." Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua phong thư, trong lòng đã hiểu rõ.

Hải công công tiếp lấy, chuyển trình lên ngự tiền.

Mở ra xem kỹ, trên đó tường thuật chi tiết tình hình của Ngũ Độc Giáo và Huyết Nhận Tông.

Hai tông này thực lực quả thật không thể xem thường, đều trên cả Lưu Vân Kiếm Tông.

Tuy không có Lục địa thần tiên tọa trấn, nhưng mỗi tông đều có hai Đại tông sư đỉnh phong.

Hơn nữa, tổng đàn của bọn họ nằm ở nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, nếu muốn diệt trừ, trừ phi y đích thân ra tay, nếu không sẽ tốn rất nhiều công sức.

Tuy nhiên, Lâm Tẫn lại không quá lo lắng.

Sau khi đọc lướt qua, y liền đặt phong thư sang một bên: "Trẫm biết rồi, lui xuống đi." "Thần cáo lui." Ngụy Cảnh Nhiên hành lễ rồi lui đi.

Đúng lúc này.

Bóng dáng Lăng Hồng bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn giơ tay ra hiệu y đứng dậy: "Tra rõ rồi sao?" Lăng Hồng bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, một phần thương nhân kinh đô liên kết, ý đồ đối phó Khâu gia.

Nguyên nhân là do trước đó Khâu gia chủ đại tứ thu mua lương thực, bọn họ thấy lợi nổi lòng tham, tích trữ hàng hóa, ý đồ hống sĩ vật giá." "Không ngờ Khâu gia đột nhiên ngừng thu mua, khiến lương thực của bọn họ bị tồn đọng." "Vốn dĩ bọn họ không kinh hoảng, liệu định Khâu gia chỉ có thể duy trì lương thực trong hơn một tháng, đến

lúc đó vẫn cần thu mua, bách tính cũng cần mua, vẫn có thể tăng giá." "Nhưng, sau lễ thu tế lớn, bàn tính của bọn họ đều tan vỡ, nên mới tập hợp mật mưu thương lượng." Đốt ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ long án.

Khoai tây đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn phá vỡ giấc mộng đẹp của bọn họ, bách tính không còn lo đói kém, ai lại đi mua lương thực giá cao?

"Võ giả kia thì sao?" Lâm Tẫn hỏi tiếp.

Lăng Hồng nói: "Tạm thời chưa phát hiện tung tích võ giả nào khác, nhưng theo báo cáo của lính canh cửa thành, tối qua quả thật có một võ giả cảnh giới Tông sư lạ mặt rời kinh vào đêm khuya." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Nhóm thương nhân này tuy giàu có, nhưng còn chưa đến mức thuê cường giả Tông sư, càng không có gan hành hung dưới chân thiên tử.

Xem ra.

Võ giả Tông sư kia e rằng không phải được thuê, mà là một trong những chủ mưu!

Chuyện này, không đơn giản!

Suy nghĩ một lát, Lâm Tẫn hạ lệnh: "Vô luận thế nào, hống sĩ vật giá, làm rối loạn thị trường đã là đại tội, mệnh Chu Quân bắt mấy kẻ cầm đầu, nghiêm gia thẩm vấn, nhất định phải đào ra chủ mưu đứng sau và mục đích của bọn chúng!" "Thần tuân chỉ!" Lăng Hồng lĩnh mệnh!

Đang định lui xuống.

Lâm Tẫn lại lên tiếng ngăn lại, thuận tay ném phong thư trên bàn cho y: "Xem cái này." Lăng Hồng hai tay tiếp lấy.

Xem kỹ ghi chép về hai đại tông môn trên đó, trong mắt trong nháy mắt hàn quang chợt lóe.

Y lập tức ôm quyền, giọng nói như kim thạch: "Bệ hạ yên tâm! Thần tức khắc điều phái nhân thủ, nhất định sẽ triệt để diệt trừ hai lão gia này!" "Không cần." Lâm Trẫm đạm nhiên cười, phất tay nói: "Tiêu diệt hai tông này, không cần triều đình ra tay, Trẫm, có nhân tuyển thích hợp hơn." Ánh mắt y sắc bén, ngữ khí lại bình tĩnh khiến người ta rợn người: "Ngươi chỉ cần phái người bí mật tiềm phục bên ngoài hai tông, nghiêm mật giám sát mọi hành động của bọn chúng, có bất kỳ dị động nào, lần đầu tiên phải hồi báo!" "Thần, tuân chỉ!" Lăng Hồng trầm giọng lĩnh mệnh, quay người cáo lui.

Lâm Trẫn quay sang Hải công công đang đứng một bên: "Tuyên Triệu Phổ, Vương Cao tức khắc vào gặp." Hải công công cúi người lĩnh mệnh, lặng lẽ lui ra ngoài.

Không lâu sau.

Hai vị trọng thần bước nhanh vào Ngự Thư Phòng, y lễ vào kiến.

Chưa đợi bọn họ mở miệng, Lâm Trẫn đã trực tiếp nói rõ ý đồ: "Hiện nay giang hồ ám lưu dũng động, họa Lang Đình phương bắc không thể trì hoãn nữa, Trẫm quyết ý ngự giá thân chinh, chính vụ kinh đô, liền giao phó cho hai vị." Triệu Phổ sắc mặt như thường.

Dường như việc thiên tử rời kinh xuất chinh đã là chuyện bình thường, chỉ trịnh trọng chắp tay: "Bệ hạ yên tâm, thần đẳng nhất định tận hết sức lực, ổn định hậu phương, không phụ thánh thác!" Vương Cao theo sát phía sau, nhưng hỏi thêm một câu: "Bệ hạ chuyến này, cần điều động bao nhiêu binh mã?

Chương 140

Có cần thần tức khắc thông tri binh bộ chuẩn bị không?" Lâm Tẫn phất tay, khẽ cười nói: "Trẫm chỉ là đi gửi một chuyến chuyển phát nhanh, không cần phải hưng sư động chúng." Chuyển phát nhanh?

Hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự hoang mang tương đồng.

Đây là vật gì?

Lâm Tẫn không giải thích, cổ tay lật một cái, hai tấm phù triện lưu chuyển kim mang nhàn nhạt lơ lửng hiện ra trong lòng bàn tay.

Y cong ngón tay khẽ điểm, lưu lại ấn ký tinh thần, sau đó phù triện liền nhẹ nhàng bay đến trước mặt hai người.

"Đây là Vạn Lý Truyền Âm Phù." Lâm Tẫn giải thích: "Nếu gặp chuyện thập vạn hỏa cấp, bóp nát nó, bất kể Trẫm ở đâu, đều có thể nghe thấy tiếng của các ngươi." Vạn Lý Truyền Âm?!

Hai người đều chấn động, cẩn thận từng li từng tí tiếp lấy phù triện, cảm nhận sức mạnh bàng bạc mà huyền diệu ẩn chứa trong đó, trong lòng sóng lớn cuồn cuộn!

Thần vật như vậy, chưa từng nghe nói!

Lâm Tẫn không để ý đến sự chấn kinh của bọn họ, lệnh người dắt Xích Viêm đến, lật mình lên ngựa, hóa thành một đạo lưu quang đỏ rực, trong khoảnh khắc biến mất khỏi cung đạo.

Đồng thời.

Thiên Khuyết!

Dạ Lâm một thân hắc bào, đứng trên đỉnh cô nhai.

Hai mắt khẽ ngưng lại, chú mục nhìn về phía chân trời ngày càng u ám xa xăm, im lặng không nói.

Thiên Ảnh như quỷ mị không lộ dấu vết xuất hiện phía sau y, vô cùng cung kính cúi người: "Thiếu chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong!" Dạ Lâm chậm rãi gật đầu.

Ánh mắt y lại như xuyên thấu không gian vô tận, khóa chặt hướng hoàng thành Đại Uyên, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo thấu xương.

"Lâm Tẫn, đợi bản thiếu phá quan mà ra..." "Tất thân phó hoàng thành, trảm ngôi đế vương của ngươi, đốt long kỳ của ngươi, để ngươi tận mắt chứng kiến, thế nào là tuyệt vọng thực sự!" Ngoài Phong Thực Bảo.

Hoàng sa còn chưa hoàn toàn lắng xuống, di tích binh khí và vết máu nâu sẫm còn sót lại từ trận đại chiến hôm qua vẫn chói mắt.

Trong không khí lẫn lộn mùi bụi khô và một chút mùi gỉ sắt mơ hồ.

Gió thổi qua, cuốn cát bụi lên, cũng tăng thêm vài phần lẫm liệt.

Thương Sóc án kiếm đứng trên thành đầu, lông mày cau chặt, đã không còn dáng vẻ ngạo nghễ sau đại thắng trước đó.

Ánh mắt y sắc bén như chim ưng, khóa chặt đội quân Lang Đình một lần nữa dâng lên từ xa.

Thủy triều đen kịt, trông càng thêm cồng kềnh so với trước đây.

Không phải số lượng người tăng gấp đôi, mà là trong quân trận sát khí ngút trời kia, rõ ràng xen lẫn mười cái bóng khổng lồ và kỳ dị!

Lúc này, tiếng bước chân nặng nề.

Phó tướng Đại Tuyết Long Kỵ Chử Bằng bước nhanh lên trước,

khuôn mặt thô kệch ngưng lại như sắt đá: "Tướng quân, đã tra rõ rồi!" "Nói!" Giọng Thương Sóc không chút dao động, lạnh như băng, khiến người ta rợn người.

Chử Bằng liếc nhìn vùng phác họa bất tường xa xa, nhỏ giọng nói: "Vật này tên là: Lang Nộ Pháo Thạch Tháp, là khí giới ném đá cỡ lớn được Lang Đình cải tiến nhờ công tượng thuật của Đại Uyên ta." Ngữ khí y ẩn chứa sự không cam lòng đậm đặc: "Tuy tầm bắn không xa, nhưng kết cấu đã được gia cố, sức phá hoại kinh người... có thể bao phủ diện rộng quân trận, cực kỳ khó phòng bị." Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thương Sóc không thấy chút biến hóa nào.

Sự khủng khiếp của Lang Nộ Pháo Thạch Tháp, y đã đích thân trải nghiệm.

Vốn dĩ dưới sự phối hợp ăn ý của Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ, quân Lang Đình tuy đông, nhưng lại liên tục bại trận, liên tiếp rút lui.

Kéo dài thời gian.

Y nhất định có thể suất quân phản công, triệt để đánh đuổi Lang Đình về thảo nguyên!

Tuy nhiên, ngay hôm qua, Lang Đình đột nhiên tung ra thứ hung khí này, cục diện chiến trường trong khoảnh khắc đảo ngược.

Khi Đại Tuyết Long Kỵ xung kích, đối phương đột nhiên phát động tấn công mãnh liệt.

Đạn đá ẩn chứa cự lực như sao băng rơi xuống, chỉ trong chớp mắt, đã gây ra thương vong thảm khốc.

Dù binh sĩ đều là võ giả Ngũ phẩm, chân khí hộ thể, cũng khó cản được uy lực dời núi lấp đá của nó.

Huống chi giáp nhẹ của ngựa Long Câu phương bắc, dưới sự

xung kích của đạn đá chỉ như giấy mỏng, tiếng rên la khắp nơi.

Thương Sóc lập tức ra quyết định.

Mệnh Sóc Phong Cung Kỵ toàn lực yểm hộ rút lui.

Nhưng mũi tên của Sóc Phong Cung Kỵ lại không thể xuyên thủng Tháp Ném Đá như quái thú kim loại kia, cũng không thể hữu hiệu xạ sát địch quân ẩn nấp phía sau.

Nếu tiếp tục mạnh mẽ xung phong, thương vong chỉ càng lớn hơn.

Y chỉ có thể lui thủ.

Hiện nay, Lang Đình bày thứ hung khí này trước trận, ở rìa tầm bắn, lại có trọng binh vây quanh, từng bước bức cận.

Thương Sóc trơ mắt nhìn địch quân áp sát, lòng như lửa đốt.

Nếu không xuất kích, mặc cho chúng áp sát, quân tâm tất sẽ lung lay.

Nếu xuất kích... bất kể Long Kỵ hay Cung Kỵ, đều khó tránh khỏi đả kích hủy diệt.

Dù có thắng thảm, cũng đã binh mã hao tổn hết.

Chuyến này không mang theo khí giới công thành, y không có kế sách nào.

Còn về bản thân y, thân là võ giả Bán Thần Cảnh, đã siêu thoát phạm trù chiến tranh bình thường.

Một khi ra tay, Đan Vu Lang Đình tất sẽ không ngồi yên.

Hai người tương hỗ chế hành, hình thành một loại "bình hòa" quỷ dị mà mong manh.

Oanh, oanh, oanh!

Tiếng nổ long trời không ngừng áp sát, đại địa cũng theo đó khẽ

rung chuyển.

Thương Sóc hít mạnh một hơi khí lạnh mang theo bụi đất, đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài gần như không nghe thấy: "Truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị nghênh địch!" "Tướng quân!" Trong mắt Chử Bằng sóng dữ dâng trào, năm ngón tay siết chặt cây Long Kỵ Thước bên cạnh: "Không phá được Tháp Ném Đá, huynh đệ chúng ta đi lần này... lành ít dữ nhiều!" Thương Sóc nhắm mắt thở dài.

Y sao lại không biết?

Nhưng, đã không còn cách nào khác.

Nếu để quân Lang Đình tiếp tục tiến tới, một khi để Tháp Ném Đá đó tiến vào tầm bao phủ Phong Thực Bảo, địch quân phát động tổng công, thì thành này tất sẽ bị phá.

Bách tính trong thành tuy không nhiều.

Nhưng tính cả những lưu dân chạy nạn từ Thiết Tích Thành đến, đủ mấy nghìn người, đây đều là những sinh mạng sống sờ sờ a!

Thấy vẻ ngưng trọng trong mắt Thương Sóc.

Chử Bằng nghiến răng nghiến lợi, mạnh mẽ ôm quyền: "Tướng quân!

Mạt tướng nguyện suất một đội huynh đệ từ sườn cánh đột kích, hấp dẫn sự chú ý của địch quân!" "Không được!" Thương Sóc quả quyết phủ quyết: "Lang Đình tuyệt đối sẽ không dung các ngươi cận thân, tất sẽ dùng trọng binh ngăn chặn, thậm chí sẽ dùng Tháp Ném Đá tập trung oanh kích các ngươi!" "Như vậy càng tốt!" Trên mặt Chử Bằng không chút sợ hãi, chỉ có sự quyết tuyệt bùng cháy: "Mạt tướng hấp dẫn hỏa lực, Tướng quân liền có thể suất chủ lực xung trận phá địch!

Món mua bán này, không lỗ!" Thương Sóc trầm mặc không nói.

Làm như vậy, Chử Bằng và những người khác, không khác gì chịu chết.

Đích thân đưa huynh đệ chịu chết...

Lồng ngực y nghẹn đến mức gần như không thở nổi.

"Tướng quân, không có thời gian do dự nữa!" Chử Bằng nhìn quân địch ngày càng áp sát, giọng nói như lửa cháy.

Không đợi Thương Sóc đáp lời.

Y chợt rút Long Kỵ Thước ra, giương tay cao hô: "Đại Tuyết Long Kỵ tiểu đội thứ nhất, theo ta xuất thành, sườn kích địch trận!

Để đám lang tể tử kia biết, Đại Tuyết Long Kỵ, chết mà không ngã!" "Sát!

Sát!

Sát!" Hơn trăm tướng sĩ đồng thanh gầm lên giận dữ, tiếng động chấn động thành viên.

Ngay cả chiến mã cũng cảm ứng được khí quyết tuyệt, hí vang, chiến ý bùng cháy!

Môi Thương Sóc khẽ động, nhưng không phát ra tiếng.

Vì chiến thắng này, vì mấy nghìn bách tính phía sau, y không còn lựa chọn nào khác!

Đúng lúc Chử Bằng định vung thước mở thành, một giọng nói bình thản mà uy nghi từ phía sau truyền đến, đột nhiên phá vỡ sự ngưng đọng bi tráng này: "Xem ra, các ngươi đã gặp phiền phức rồi." Giọng nói này vừa dứt.

Chương 141

Thương Sóc chợt ngẩng đầu, trên mặt trong nháy mắt dâng lên vẻ cuồng hỉ!

Giọng nói này – dường như là định hải thần châm, tức thì quét sạch mọi lo lắng và hoảng loạn trong lòng y.

Y không chút do dự quay người, quỳ một gối: "Mạt tướng Thương Sóc, cung nghênh Bệ hạ!" "Cung nghênh Bệ hạ!" Chúng tướng sĩ nhao nhao xuống ngựa, quỳ xuống đồng thanh hô.

Lâm Tẫn một thân trường bào màu mực, không biết từ khi nào đã đứng trên thành lầu.

Y khẽ phất tay, giọng nói bình ổn: "Đều đứng dậy đi." Thương Sóc không đứng dậy.

Trên khuôn mặt kiên nghị viết đầy vẻ tự trách và hổ thẹn, trong mắt hổ thậm chí còn ẩn hiện lệ quang: "Mạt tướng vô năng!

Không thể kích bại địch quân, dẫn đến Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ tổn thất thảm trọng...

Xin Bệ hạ trị tội!" Lâm Tẫn vạt áo phất một cái, một luồng chân khí hùng hậu nhu hòa đỡ Thương Sóc dậy.

Y chuyển mắt nhìn về phía quân Lang Đình không ngừng áp sát ngoài thành, đạm thanh nói: "Công và tội, chiến hậu hẵng nói, hiện giờ, trước tiên giải quyết đám man nhân này." Thương Sóc hít sâu một hơi, trầm giọng bẩm báo: "Bệ hạ, Lang Đình có Lang Nộ Pháo Thạch Tháp, uy lực cực lớn, quân ta khó có thể chính diện xung trận, nhưng mà..." Trong mắt y sắc lạnh chợt lóe: "Mạt tướng xin mệnh, một mình tiền vãng địch doanh, từng cái từng cái phá hủy những khối sắt vụn

đó!" Nếu Bệ hạ đích thân lâm trận, y liền không còn lo lắng gì nữa.

Cho dù Đan Vu Lang Đình thân đến, cũng có Bệ hạ tọa trấn, đáng sợ gì!

Lâm Tẫn lại khẽ cười, lắc đầu: "Nếu vậy, chẳng phải là chúng ta đã mất đi đạo lý sao?" Khóe miệng y nhếch lên một độ cong sâu thẳm, chậm rãi nói: "Vài cái Tháp Ném Đá bé nhỏ, Trẫm, còn chưa để vào mắt!" Nói xong, y phất tay áo một cái – Oanh!!!

Tiếng vang trầm uất như hung thú hồng hoang tỉnh giấc nổ ầm, trên không địa chợt cuồn cuộn khói bụi ngút trời!

Trong vô số ánh mắt chấn động.

Từng cỗ vật thể khổng lồ từ từ hiện ra từ bụi vàng.

Đó là những cự thú đúc bằng sắt đen tuyền, ánh kim loại lạnh lẽo dưới ánh mặt trời lưu chuyển vẻ hàn ý đáng sợ, nòng pháo thô lớn dường như có thể nuốt chửng tất cả!

Bánh xe nặng nề nghiến qua mặt đất, phát ra tiếng gào thét khiến đại địa cũng phải rung chuyển, cảm giác áp bách mà chúng mang lại khi di chuyển, thậm chí còn vượt qua đội quân Lang Đình đang áp sát.

Mọi người không ai không hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi thất sắc!

"Kia... kia là vật gì?!" "Khí tức thật đáng sợ... như thượng cổ ác sát tỉnh giấc!" "Tê... ta sao lại cảm thấy toàn thân phát lạnh?" Tiếng kinh hô bốn phía!

Lâm Tẫn không giải thích.

Ánh mắt y cụp xuống, nhìn về phía vị tướng lĩnh cao tám thước, khí thế như núi, đứng ở hàng đầu quân trận ngàn người ngoài thành, đạm đạm mở lời: "Trương Phụ Khiêm, có nắm chắc không?" Trương

Phụ Khiêm một đôi mắt lạnh lùng quét qua quân Lang Đình đối diện, khóe môi nhếch lên một tia cười khinh miệt, chắp tay đáp: "Bệ hạ yên tâm, thần đưa bọn chúng về quê!" Lời nói vừa dứt.

Y đột nhiên giơ tay lên cao, quát lớn: "Chúng tướng sĩ nghe lệnh: xếp trận hàng một!" Trong khoảnh khắc, bụi trần lại nổi lên!

Hồng di đại pháo vô cùng nặng nề như ma thần viễn cổ đang ngủ đông, chậm rãi di chuyển, phát ra tiếng gầm gừ trầm đục, rất nhanh liền xếp thành một hàng trận liệt thép sâm nghiêm ngoài thành.

Một trăm khẩu Hồng di đại pháo đen tuyền, nòng pháo u u, cùng chỉ về phía địch trận, như miệng cự thú há to, lan tỏa khí tức tử vong khiến người ta nghẹt thở.

Thương Sóc nhìn khí giới quỷ dị chưa từng thấy dưới thành, trong lòng vẫn còn kinh ngạc.

Khoảng cách như vậy... thật sự có thể bắn trúng địch quân sao?

"Nạp đạn!" Trương Phụ Khiêm lần nữa hạ lệnh.

Người nạp đạn hai người một tổ, ôm đạn pháo nặng trịch, dùng sức nạp vào nòng pháo.

Ngay sau đó.

Đuốc đồng loạt cháy lên, uốn lượn như rồng, chiếu sáng khuôn mặt kiên nghị của các tướng sĩ.

Trương Phụ Khiêm nheo hai mắt, cánh tay giơ cao, trong ánh mắt căng thẳng và chấn động của tất cả mọi người, mạnh mẽ vung xuống – "Bắn!!" Oanh long long!!!

Hàng trăm khẩu Hồng Di Đại Pháo đồng loạt gào thét, miệng pháo phun ra ngọn lửa cao vài trượng, tựa hồ hỏa long giáng thế.

Tiếng pháo chấn động màng tai, trong khoảnh khắc át đi tiếng gào

thét của vạn quân, ngay cả tường thành Phong Thực Bảo cũng rung chuyển theo, cát đá vụn rơi ào ào.

Tiếp đó, đạn đặc ruột đen kịt như mưa bão xé rách trời xanh, mang theo từng trận tiếng rít thê lương, hung hăng giáng xuống trận doanh Lang Đình!

Bành!

Bành!

Bành!

Âm thanh hủy diệt vang lên.

Đạn đá rơi xuống, người ngựa đều tan xác.

Trang bị hậu thuẫn, giáp trụ, những chiến sĩ Lang Đình hung hãn, trước thần uy của Hồng Di Đại Pháo, đều như giấy mỏng, không chịu nổi một kích.

Một quả đạn pháo bắn trúng tháp pháo Lang Nộ, khối vật khổng lồ đó lập tức vỡ vụn, các linh kiện kim loại văng tung tóe, cắt nát thi thể binh sĩ gần đó.

Lại một phát pháo nữa rơi vào chỗ kỵ binh tập trung, mạnh mẽ xé toạc một con đường máu, tứ chi văng tung tóe, tiếng kêu thảm thiết bị nhấn chìm trong tiếng nổ vang.

Trăm pháo cùng lúc khai hỏa, đất trời thất sắc.

Chỉ một lượt bắn tập trung, Lang Đình đã tan rã đội hình.

Khói lửa mịt mù, hỏa quang bùng lên khắp nơi, quân trận chỉnh tề ban đầu như bị hồng hoang cự thú xé toạc, khắp nơi là hố đạn và thi hài.

Trương Phụ Khiêm chắp tay đứng trước trận, khóe miệng đọng lại một nụ cười lạnh lùng kiêu ngạo, cũng không hạ lệnh nạp đạn.

Bởi vì, đã không cần nữa.

Trên tường thành, Thương Sóc đầu tiên là sững sờ tại chỗ, ngay sau đó toàn thân kịch chấn, mạnh mẽ đấm một quyền vào tường chắn.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Y liên hô ba tiếng, đột nhiên xoay người, "Xoảng" một tiếng trường kiếm tuốt khỏi vỏ, thẳng tay chỉ về phía trước, giọng nói như sấm rền nổ vang: "Chư tướng nghe lệnh!

Toàn quân xuất kích!

Cho lão tử nghiền nát đám súc sinh Lang Đình này!!!" "Sát!!!" Nộ hỏa và sự sỉ nhục dồn nén mấy ngày qua, trong khoảnh khắc này bùng nổ ầm ầm.

Đại Tuyết Long Kỵ như ngân triều cuồn cuộn tiến lên, Sóc Phong Cung Kỵ rút ra loan đao cận chiến, theo sát phía sau, trong mắt chỉ có ngọn lửa phục thù.

Đại quân Lang Đình đã sớm bị pháo kích bắn cho hồn xiêu phách lạc.

Thấy Đại Uyên Thiết Kỵ xông tới không chút do dự, sĩ khí lập tức tan biến, lũ lượt bỏ chạy tán loạn.

Chiến trường đã trở thành cuộc tàn sát một chiều.

Lúc này, Lâm Tẫn thân hình không tiếng động lướt đến trước trận pháo dưới thành.

Trẫm khẽ vuốt nòng pháo vẫn còn nóng, đáy mắt xẹt qua vài phần đau lòng, quay đầu cười mắng Trương Phụ Khiêm: "Trương Phụ Khiêm, ngươi đúng là đồ phá gia chi tử!

Đối phó đám súc sinh Lang Đình này, sao không nã hết một trăm

phát đạn pháo đi?" Hệ thống chỉ ban thưởng một ngàn viên đạn pháo, dùng một viên là mất một viên.

Nếu sau này không còn ban thưởng nữa, chẳng phải những khẩu Hồng Di Đại Pháo này sẽ trở thành sắt vụn sao?

Uy lực tuy kinh người, nhưng không có đạn thì cũng thành công cốc!

Trương Phụ Khiêm vội vàng khom người cười khổ nói: "Bệ hạ bớt giận… Thần chỉ muốn một kích đánh tan lòng phòng thủ của địch, tuyệt trừ ý niệm tái chiến của chúng!" Lâm Tẫn không truy cứu thêm.

Trẫm biết Trương Phụ Khiêm ít nhiều có tâm tư 'làm màu', nhưng hiệu quả quả thật rất tốt.

Uy hiếp có được từ trăm phát đạn pháo, vượt xa hiệu quả sát thương của nó.

Thương Sóc bước nhanh lên phía trước, mặt đầy hưng phấn, hai mắt lấp lánh: "Bệ hạ, đây… đây rốt cuộc là thần khí gì?

Uy lực lại khủng bố đến vậy!" Lâm Tẫn khẽ mỉm cười, liếc mắt ra hiệu cho Trương Phụ Khiêm.

Người sau lập tức hiểu ý, liền thuật lại tình hình Hồng Di Đại Pháo một cách ngắn gọn.

Nghe xong, Thương Sóc hít một hơi khí lạnh, rồi nhìn những nòng pháo đen kịt kia với ánh mắt đầy nóng bỏng.

Y trịnh trọng chắp tay với Trương Phụ Khiêm: "Trương thống lĩnh, trận chiến này hoàn toàn nhờ ngươi kịp thời đến, Thương mỗ cùng binh lính trấn giữ Phong Thực Bảo và toàn thành bá tánh, xin đa tạ!" Trương Phụ Khiêm vội vàng nghiêng người tránh lễ, cung kính nói: "Thương tướng quân nói quá rồi!

Cùng vì Đại Uyên cống hiến, đây là việc phận sự của Thần Cơ Doanh!" Một lễ của cường giả Bán Thần, hắn nào dám nhận.

Thương Sóc đảo mắt, dường như nghĩ ra điều gì, y bèn nói: "Bệ hạ, chi bằng nhập Thần Cơ Doanh vào Đại Tuyết Long Kỵ thì sao?" Vừa nói, y vừa vỗ ngực, giọng vang dội: "Nếu có Thần Cơ Doanh trợ giúp, mạt tướng nhất định có thể quét ngang tất cả, vì Đại Uyên mở rộng bờ cõi!" "Ngươi nghĩ cũng hay đó." Lâm Tẫn liếc y một cái, nói: "Thần Cơ Doanh giao cho ngươi, ngươi còn không lật trời sao?" Lời này quả không sai.

Chiến lực của Đại Tuyết Long Kỵ vốn đã phi thường cường đại.

Do cường giả Bán Thần thống lĩnh, nếu lại có thêm Hồng Di Đại Pháo của Thần Cơ Doanh, thì dưới gầm trời này, sẽ không còn một đội quân nào có thể kháng cự.

Chương 142

Ngay cả những tông môn trong giang hồ, phần lớn cũng không thể chống đỡ.

Quan trọng nhất là!

Hiện tại số lượng đạn pháo có hạn, Trẫm không muốn để tên Thương Sóc này dùng hết sạch!

Thấy Thương Sóc còn muốn nói gì đó, Lâm Tẫn nói: "Chi Thần Cơ Doanh này, Trẫm riêng có an bài.

Nếu sau này có nữa, có thể cân nhắc ưu tiên cho Đại Tuyết Long Kỵ!" Thương Sóc đần mặt ra.

Y không hiểu rõ ý nghĩa của "sau này có nữa" mà Lâm Tẫn nói, nhưng thấy Bệ hạ không giải thích, y cũng không hỏi thêm.

Sau một nén hương.

Khói bụi dần tan ở xa, cuồng phong thổi qua, mùi máu tanh xộc vào mũi.

"Ha ha ha!

Sảng khoái!

Thật là sảng khoái!" Trong tiếng cười sảng khoái, Chử Bằng sải bước tới.

Y mình đầy máu tươi, nhưng tinh thần phấn chấn, quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt vui mừng không giảm: "Khải bẩm Bệ hạ, tướng quân, trận chiến này gần như tiêu diệt toàn bộ địch quân, toàn bộ tháp pháo Lang Nộ đều bị phá hủy!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, không chút bất ngờ.

Trăm pháo cùng lúc khai hỏa, dù là Lục Địa Thần Tiên đích thân đến, cũng chưa chắc dám đối đầu trực diện.

Chử Bằng đảo mắt, nhe răng cười nói: "Bệ hạ, thuộc hạ có lễ vật dâng lên!" "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày: "Vật gì?" Chử Bằng giơ tay vẫy: "Đem lên!" Một vài tên Đại Tuyết Long Kỵ nghe lệnh áp giải một người tới.

Người này khoác giáp da, thân hình vạm vỡ, khóe miệng máu tươi có chút chói mắt, sắc mặt tái nhợt.

Tuy có cảnh giới Cửu phẩm, nhưng đan điền chân khí đã bị phong tỏa, khó lòng vận chuyển.

Chử Bằng cao giọng nói: "Bệ hạ, đây là Hữu Cốc Lễ Vương Lang Đình, Thác Bạt Trác.

Lão tiểu tử này muốn liều chết phản kháng, bị mạt tướng một giáo đánh văng khỏi ngựa!" Mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe.

Hữu Cốc Lễ Vương?

Đây chính là một con cá lớn!

Trầm hỏi bằng giọng điệu bình thản: "Thác Bạt Hoành hiện tại ở đâu?" "Phi!" Thác Bạt Trác tức giận nhổ một bãi, khuôn mặt thô kệch lộ rõ vẻ hung ác: "Đồ Đại Uyên Hoàng đế hèn hạ!

Đừng hòng moi được nửa lời từ miệng dũng sĩ thảo nguyên dũng mãnh!" Bành!

Chử Bằng giơ chân nặng nề đạp vào đầu gối y, mắng: "Dám bất kính với Bệ hạ?

Muốn chết!" Giáo của Long Kỵ hàn quang chợt lóe, chớp mắt đã sắp đâm xuống, nhưng Thác Bạt Trác lại ngẩng đầu nhắm mắt, mặt không chút sợ hãi.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Là một hán tử, không sợ chết!

Nếu không phải Thần Cơ Doanh giáng lâm, e rằng Thương Sóc muốn đánh lui địch này, cũng cần phải trả cái giá cực lớn.

"Đem xuống đi." Lâm Tẫn vẫy tay ngăn Chử Bằng, ngữ khí bình thản.

Chử Bằng thu giáo hiểu ý, nhe răng cười nói: "Bệ hạ cứ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ khiến y mở miệng." Thác Bạt Trác liếc thấy nụ cười nham hiểm đó của Chử Bằng, trong lòng bỗng rùng mình. … Phong Thực Bảo, hậu đường nha môn.

Lâm Tẫn ngồi ở chủ vị, ánh mắt nhìn Thương Sóc, hỏi: "Thương vong của Long Kỵ và Cung Kỵ thế nào?" "Khải bẩm Bệ hạ!" Thương Sóc mặt mày cứng lại, quỳ trọng thể xuống đất, giọng nói mang theo chút khản đặc khó nhận ra: "Mấy ngày nay… Đại Tuyết Long Kỵ trận vong hơn năm ngàn ba trăm kỵ!

Sóc Phong Cung Kỵ, cũng tổn thất hơn hai ngàn một trăm người!" Y hít sâu một hơi, đầu khẽ cúi, tiếp tục nói: "Mạt tướng… mạt tướng đã không kịp thời nhìn thấu quỷ kế của địch, dẫn đến tướng sĩ tổn thất, tất cả đều là lỗi của mạt tướng!

Xin Bệ hạ trọng trách!" Lâm Tẫn tâm thần chấn động.

Trẫm không ngờ, Đại Tuyết Long Kỵ lại tổn thất nặng nề đến vậy.

Hơn năm ngàn Long Kỵ, có thể sánh với hơn năm vạn tinh binh!

Đặt ở đâu, cũng là một thế lực đủ để trấn thủ một phương.

Trong đó đa số thương vong, đều do tháp pháo Lang Nộ bất ngờ tấn công, không kịp thời phòng thủ mà gây ra.

Lâm Tẫn phẩy tay: "Đứng dậy đi, chuyện này không trách ngươi." Trẫm trầm ngâm một lát, lại mở miệng: "Trương Phụ Khiêm, ngươi lập tức suất Thần Cơ Doanh đến Thiết Tích Thành, Thương Sóc, Trẫm lệnh ngươi phái một vạn Đại Tuyết Long Kỵ, hai vạn Sóc Phong Cung Kỵ hộ tống dọc đường!" Hai người đồng loạt chắp tay: "Mạt tướng (Thần) tuân chỉ!" Bởi vì Hồng Di Đại Pháo quá nặng nề, tốc độ hành quân cực chậm, nhất định phải đi trước một bước, nếu không sẽ quá hao phí thời gian.

Trương Phụ Khiêm rời đi.

Thương Sóc dường như nhớ ra điều gì, y thỉnh thị: "Bệ hạ, Thác Bạt Trác nên xử trí thế nào?

Hữu Cốc Lễ Vương ở Lang Đình địa vị bất phàm, giết y… e rằng đáng tiếc." Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong thâm sâu: "Giết, đương nhiên không thể giết, người này liên quan đến đại kế tiếp theo của Trẫm đối với Lang Đình!

Cứ bảo Chử Bằng mang người đến đây đi, đừng có mà tra tấn y đến chết!" Không lâu sau, Chử Bằng kéo một thân ảnh máu thịt lẫn lộn sải bước vào.

Y tiện tay quăng người xuống đất, ôm quyền khàn giọng nói: "Bệ hạ, tên tiểu tử này miệng cứng lắm, không khai ra đâu!" Lâm Tẫn ngước mắt nhìn, không khỏi ngẩn ra – Người trên mặt đất kia còn đâu chút uy phong của Hữu Cốc Lễ Vương?

Thác Bạt Trác toàn thân y phục nát bươm, làn da trần trụi đầy những vết chém ngang dọc, nhiều vết thương sâu hoắm lộ cả xương.

Mắt trái y sưng chỉ còn một đường hẹp, mắt phải tuy còn hé mở, nhưng không có chút thần thái nào, chỉ có tiếng rên rỉ đau đớn thỉnh thoảng thoát ra từ cổ họng chứng tỏ y còn sống.

Lâm Tẫn sắc mặt kỳ dị liếc về phía Thương Sóc bên cạnh, ánh mắt rõ ràng đang hỏi: Các ngươi Đại Tuyết Long Kỵ đều thẩm vấn kiểu này sao?

Thương Sóc bị nhìn đến rùng mình, vội vàng lùi nửa bước liên tục xua tay: "Bệ hạ minh giám!

Việc này tuyệt đối không phải mạt tướng dạy!

Tên hỗn tiểu tử Chử Bằng này nhất định là tự mình mày mò làm bậy!" Chử Bằng trợn trừng hai con mắt to tròn, vẻ mặt đầy vẻ: Ta làm sai sao?

Lâm Tẫn bất lực thở dài.

Trẫm giơ tay hư án, một luồng chân khí tinh thuần truyền vào cơ thể Thác Bạt Trác, tạm thời ổn định sinh cơ đang nguy cấp của y.

Thác Bạt Trác ho khan vài tiếng dữ dội, khuôn mặt tái nhợt cuối cùng cũng hồi phục một chút huyết sắc.

Y gắng sức ngẩng đầu, dùng con mắt còn lại ác độc nhìn chằm chằm Lâm Tẫn, giọng khản đặc nói: "Đại Uyên Hoàng đế… đừng phí công vô ích… giết ta đi… dũng sĩ thảo nguyên… thà chết chứ không hàng!" Lâm Tẫn không hề nổi giận.

Trẫm đứng dậy đi đến trước mặt y, vạt bào lướt qua mặt đất, từ trên cao nhìn xuống thẩm vấn y.

"Trẫm tin khí phách của ngươi." Giọng điệu của Trẫm trầm tĩnh, nhưng mang theo một loại uy nghiêm khiến người ta phải khiếp sợ: "Nhưng…" Giọng nói đột nhiên chuyển lạnh, như băng phong quét qua trong đường: "Ngươi muốn tận mắt nhìn thấy Lang Đình vong quốc diệt chủng sao?" Thác Bạt Trác đột nhiên run rẩy: "Ngươi… có ý gì?" "Uy lực của Hồng Di Đại Pháo, ngươi đã tự mình trải qua rồi." Lâm Tẫn vẫn giữ giọng điệu lạnh nhạt: "Ngươi nghĩ, đại quân Lang

Đình có thể chống đỡ được mấy lượt bắn tập trung?" Đồng tử Thác Bạt Trác co rút mạnh, trong đầu dường như lại hiện lên cảnh tượng địa ngục đó – hỏa long gào thét, mưa đạn trút xuống, những dũng sĩ như cỏ rác bị xé nát… Y không tự chủ được mà rùng mình một cái.

"Chỉ là phô trương thanh thế!" Y cố trấn tĩnh, nghiến răng nói: "Thiền Vu sẽ không bỏ qua ngươi đâu!

Nộ hỏa của Lục Địa Thần Tiên, ngươi không chịu nổi!" "A…" Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười khẽ đầy ẩn ý, khí thế toàn thân ầm ầm bạo trướng!

Uy áp hùng hồn như núi đổ, trong khoảnh khắc tràn ngập khắp sảnh đường, không khí ngưng trệ như sắt, lửa nến cũng vì thế mà ảm đạm.

Đó không phải là uy áp chân khí đơn thuần.

Mà là đế vương chi thế hàm chứa hoàng hoàng thiên uy, khiến người ta muốn quỳ xuống thần phục!

"Lục Địa Thần Tiên?" Lời nói của Lâm Tẫn như mang âm thanh kim thạch giao kích: "Trẫm, chẳng lẽ không phải sao?" Thác Bạt Trác như bị sét đánh.

Nỗi sợ hãi vô tận từ đáy lòng điên cuồng tuôn ra, lập tức nhấn chìm ý chí của y.

Y lúc này mới nhớ ra.

Đại Uyên cũng có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, chỉ là không ngờ người này lại đứng ngay trước mặt mình!

Như vậy!

Chỗ dựa lớn nhất của Lang Đình, Thiền Vu Thác Bạt Hoành, sẽ bị Đại Uyên Hoàng đế cùng cảnh giới kiềm chế chết.

Mà Đại Tuyết Long Kỵ mất đi sự kiềm chế của Thiền Vu, lại có thêm Hồng Di Đại Pháo kinh khủng tuyệt luân kia… Đại quân Lang Đình, căn bản không cách nào chống đỡ!

Sau vài nhịp thở, uy áp khẽ thu lại.

Thác Bạt Trác thở hổn hển, mồ hôi lạnh hòa lẫn máu tươi thấm ướt mặt đất.

Y cố nén sự kinh hoàng trong lòng, khàn giọng nói: "Dù… dù có thế!

Thảo nguyên rộng lớn vô biên, dũng sĩ Lang Đình ta cũng có thể hóa chỉnh thành linh, giằng co với ngươi!

Một tháng không được thì một năm, một năm không được thì mười năm!

Xem là Đại Uyên ngươi hao tổn không nổi, hay là Lang Đình ta sụp đổ trước!" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Thác Bạt Trác này cũng không phải loại đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, y còn biết lấy không gian đổi thời gian, đánh du kích chiến trường kỳ.

Trẫm bước về chủ vị ngồi xuống.

Cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, giọng điệu khinh miệt: "Đại Uyên quả thật không chịu nổi chiến sự kéo dài." Đáy mắt Thác Bạt Trác vừa lóe lên một tia hy vọng.

Lại nghe Lâm Tẫn tiếp tục nói: "Nhưng Trẫm, cũng không có ý định hao tổn cùng các ngươi!" Trẫm ngước mắt, lời nói lạnh lẽo như dao: "Truyền lệnh Thần Cơ Doanh, mang theo Hồng Di Đại Pháo toàn tốc tiến vào cảnh nội Lang Đình." "Gặp bộ lạc thì hủy, gặp thảo nguyên thì đốt!

Chương 143

Trẫm muốn xem, không còn mảnh thảo nguyên này, các ngươi đám súc sinh Lang Đình còn có thể chạy đi đâu, dựa vào cái gì mà sống!" Thương Sóc lập tức hiểu ý, trong mắt tinh quang chợt lóe, cung thân ôm quyền: "Mạt tướng tuân chỉ!" Nói rồi, y quay người định rời đi.

"Chờ đã!!" Thác Bạt Trác đột nhiên ngẩng đầu, phát ra tiếng rít thê lương, trong tiếng rít tràn đầy sự hoảng sợ chưa từng có!

Hủy thảo nguyên!

Điều này còn độc ác gấp trăm lần so với tàn sát quân đội!

Bọn họ là dân du mục, mất đi thảo trường, trâu dê, chính là mất đi tất cả căn cơ!

Dù sau này Đại Uyên rút quân, Lang Đình cũng định trước suy vong, thậm chí… diệt chủng!

Vong quốc diệt chủng… hóa ra không phải hù dọa!

Trước mắt dường như nhìn thấy doanh địa quen thuộc đang bốc cháy trong hỏa pháo, nghe thấy tiếng khóc tuyệt vọng của thê nhi… Thân thể y kịch liệt run rẩy, chút quật cường cuối cùng bị triệt để đánh tan.

Y khó nhọc cúi gập thân hình từng ngẩng cao, trán chạm xuống mặt đất lạnh lẽo, giọng nói khản đặc vô lực: "Ngươi… ngươi muốn biết gì…" Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên một độ cong cực nhạt, rồi lập tức ẩn đi, chỉ giơ tay vẫy: "Tứ tọa." Chử Bằng ứng tiếng mang ghế gỗ đến, đặt trước mặt Thác Bạt Trác.

Lâm Tẫn khẽ vận chân khí, một luồng khí kình vô hình ôn hòa

nhưng không thể chống cự nâng cơ thể trọng thương của Thác Bạt Trác lên, đặt y vững vàng trên ghế.

"Lang Đình lần này khai chiến với Đại Uyên, dự định xuất binh bao nhiêu?" "Sáu mươi vạn." "Sáu mươi vạn?!" Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lẽo, ngay cả Thương Sóc bên cạnh vẫn luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc cũng đột nhiên ngước mắt, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi khó che giấu.

Ban đầu Trẫm cho rằng, cái gọi là ba mươi vạn thiết kỵ dù có hư báo, nhiều nhất bốn mươi vạn đã là cực hạn, ai ngờ lại tăng gấp đôi!

Nếu không có Thần Cơ Doanh, không có Hồng Di Đại Pháo, chỉ dựa vào uy lực của tháp pháo Lang Nộ cộng thêm binh lực khổng lồ này, Đại Uyên e rằng nguy hiểm rồi.

Huống hồ Lang Đình là bộ tộc du mục, trâu dê sung túc, lương thảo không thiếu.

Ngược lại Đại Uyên, phía Bắc nhiều nơi khô hạn, phía Nam bị thế gia khống chế, quân lương vốn đã không đủ, chiến lâu ắt sẽ lâm vào thế bị động.

Lâm Tẫn nén tâm tư, trầm giọng hỏi tiếp: "Đại quân hiện trú ở đâu?" "Ba mươi vạn trú trấn Huyền Đài, hai mươi vạn ở Thiết Tích Thành, còn mười vạn…" Giọng Thác Bạt Trác nghẹn lại: "Đã không còn." Lâm Tẫn hiểu ra – Mười vạn binh mã đó, chính là do Thác Bạt Thuyết suất lĩnh, vốn định dùng tháp pháo Lang Nộ phá vỡ phòng tuyến Phong Thực Bảo, nhưng lại bị tiêu diệt toàn bộ.

Trẫm khẽ gõ ngón tay lên tay vịn, mày chau lại lạnh lùng.

Hai mươi vạn địch quân ở Thiết Tích Thành vẫn chưa đáng lo.

Hồng Di Đại Pháo có thể oanh kích phá hủy, bá tánh trong thành đã sớm sơ tán, chẳng qua là tốn thêm vài phát đạn pháo.

Nhưng Trấn Huyền Đài lại là yếu tắc biên quan.

Nếu dùng hỏa pháo cưỡng công, dù có đoạt lại, cũng tất thành đổ nát hoang tàn, hậu quả sửa chữa hao phí cực lớn!

"Phải tìm mưu kế khác…" Lâm Tẫn tâm niệm điện chuyển.

Một lát sau, Trẫm lại hỏi, giọng nói bình ổn như đầm sâu: "Chiến lực đỉnh cao của Lang Đình thế nào?" Thác Bạt Trác đáp: "Tả Hữu Hiền Vương đều là đỉnh phong Đại Tông sư, Tả Cốc Lễ Vương Đại Tông sư trung kỳ, Tả Hữu Đại tướng là đỉnh phong Tông sư." Trong giọng nói, vẫn còn ẩn chứa một phần kiêu ngạo khó xóa bỏ.

Trận dung như vậy, dù đặt ở Thăng Long võ lâm, cũng có thể xưng là một phương cự bá!

Lâm Tẫn lại đột nhiên cười khẽ, đáy mắt xẹt qua một tia ý vị: "Không ngờ, ngươi lại là người có quan hệ." Thác Bạt Trác ngẩn ra, ngay sau đó mặt hơi đỏ lên, muốn biện bạch nhưng không có lời nào.

Ngay cả Tả Hữu Đại tướng đều là đỉnh phong Tông sư, mà y vị Hữu Cốc Lễ Vương này lại chỉ cảnh giới Cửu phẩm – Không dựa vào huyết mạch, thì còn là gì?

Lâm Tẫn không tiếp tục châm chọc, ánh mắt khẽ chuyển, tự mình cân nhắc, rồi lại thản nhiên mở miệng: "Nếu Trẫm giúp ngươi dọn sạch Tả Hữu Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương, với thực lực hiện tại của ngươi, có thể áp chế được Tả Hữu Đại tướng không?" "Có thể!" Thác Bạt Trác đáp dứt khoát, trong con mắt độc lập đột nhiên bắn ra ánh sáng sắc bén: "Lang Đình tuy lấy võ là tôn, nhưng huyết thống cũng trọng.

Bản vương xuất thân hoàng thất chính thống, bọn họ không dám không phục!" Lâm Tẫn nghe vậy, khóe môi khẽ cong lên khó nhận ra, chậm rãi gật đầu.

Giữa lòng bàn tay, một viên đan dược huyền đen hiện ra, u quang ẩn hiện: "Đây là Sắc Mệnh Huyền Áp Đan, phục dụng nó, sinh mệnh ngươi do Trẫm nắm giữ!" Thác Bạt Trác nhìn chằm chằm viên đan, khớp ngón tay trắng bệch.

Viên đan dược tỏa ra một loại hàn ý kỳ lạ, dường như có thể đóng băng thần hồn.

Y biết.

Viên đan này một khi vào bụng, liền như mãnh thú bị xích sắt trói buộc, không còn đường quay đầu.

Y trầm mặc vài nhịp thở.

Cuối cùng cũng đưa tay nhận đan, ngửa đầu nuốt xuống.

Đan dược vào cổ họng liền hóa tan, một luồng khí lạnh lẽo tức thì xuyên khắp tứ chi bách hài.

Đôi mắt Lâm Tẫn khẽ động khó nhận ra.

"Phốc" Thác Bạt Trác đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức chợt yếu, con mắt độc lập tức giận nhìn tới.

Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, nụ cười bên môi thanh lãnh: "Thử thuốc thôi, không cần kinh hoảng." Thác Bạt Trác nghiến chặt răng, cuối cùng cũng rũ tay.

Kể từ đó, sinh tử đã không còn do mình.

Lâm Tẫn lại phẩy tay, chân khí như triều, truyền vào cơ thể y, ổn định vết thương.

Sau đó lại lấy ra hai lá Vạn Lý Truyền Âm Phù, trong đó một lá đưa cho Thác Bạt Trác: "Truyền vào ấn ký tinh thần." Thác Bạt Trác không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Đợi y hoàn thành, Lâm Tẫn thu phù về, rồi lại truyền ấn ký tinh

thần của mình vào lá phù còn lại, trao trả cho y.

"Đây là Vạn Lý Truyền Âm Phù, khi cần thiết, có thể nhờ phù này truyền âm, bất kể khoảng cách!" Đồng tử Thác Bạt Trác hơi co rút – Vạn Lý Truyền Âm… Đại Uyên lại có huyền vật như vậy!

"Ngươi có thể đi rồi." Thác Bạt Trác ngây người một lát, ngay sau đó thở ra một hơi dài, thu phù, cố gắng đứng dậy bước ra ngoài.

Đến cửa, giọng Lâm Tẫn lại truyền tới: "Hai mươi vạn ở Thiết Tích Thành, không thể động, nhưng ba mươi vạn ở Trấn Huyền Đài… ngươi có thể tùy tình hình điều đi." Bước chân Thác Bạt Trác khựng lại, cả người như bị bao phủ bởi một tầng bi thương vô hình.

Ý Lâm Tẫn rất rõ ràng.

Hai mươi vạn tướng sĩ Lang Đình ở Thiết Tích Thành, Trẫm muốn nuốt trọn, triệt để chặt đứt một cánh tay của Lang Đình!

Nếu không phải không muốn gây ra quá nhiều phá hoại cho Trấn Huyền Đài, e rằng ba mươi vạn kia… cũng khó thoát kiếp chết!

Dù sao.

Với uy lực của Hồng Di Đại Pháo, đây không phải là chuyện không thể hoàn thành.

Y không quay đầu lại, chỉ nặng nề gật đầu, rồi đẩy cửa bước ra.

Thương Sóc tiến lên một bước, khẽ hỏi: "Bệ hạ, người này có đáng tin không?" Lâm Tẫn khẽ mỉm cười: "Đương nhiên không thể hoàn toàn tin." "Vậy vì sao…" "Vì y có dã tâm!" Lâm Tẫn ánh mắt thâm thúy, giọng nói như kim thạch: "Trẫm nhìn thấy trong mắt y ngọn lửa không cam chịu ở dưới người khác!" Trẫm dừng lại một chút, lại nói: "Hiện nay Đại Uyên nội loạn chưa bình, không nên giằng co lâu dài với Lang Đình.

Trước tiên hãy để chúng nội đấu, vừa có thể trì hoãn, lại vừa có thể suy yếu chiến lực của chúng, đợi Trẫm dẹp yên giang hồ sau….” Dư âm chưa dứt, sát ý đã lạnh lẽo.

Thương Sóc tâm lĩnh thần hội, cúi đầu nói: “Bệ hạ thánh minh!” Lâm Tẫn bước ra khỏi sảnh, nhìn quanh bốn phía, đột nhiên hỏi: “Tri châu Phong Thực Bảo đâu?” “Khải bẩm Bệ hạ.” Thương Sóc lạnh giọng đáp: “Y khi áp bá tánh, tham ô phú thuế, ngày mạt tướng đến đã chém!” Lâm Tẫn không nói nhiều, chỉ phân phó: “Truyền lệnh Vương Cao, tốc phái tri châu mới suất một ngàn Huyền Giáp Cấm Quân tiếp quản bảo này, nhất định phải an trí tốt bá tánh hai thành!” “Vâng!” “Ngoài ra, Đại Tuyết Long Kỵ, Sóc Phong Cung Kỵ mỗi bên tạm lưu một ngàn hộ vệ bá tánh, số quân còn lại…” Ánh mắt Trẫm chợt sắc lạnh, như kiếm tuốt khỏi vỏ: “Binh phát Thiết Tích Thành!!!” *** Vài ngày sau.

Bầu trời âm u như muốn sập xuống.

Mây đen dày đặc tầng tầng lớp lớp áp đỉnh, khắp nơi tràn ngập một sự ngột ngạt của núi mưa sắp đến.

Mấy vạn Đại Uyên thiết giáp liệt trận ngoài Thiết Tích Thành, sát khí lặng lẽ.

Từng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm tòa thành biên thùy vốn yên bình đó – Giờ đây.

Trên tường thành lại bay phấp phới cờ hiệu lão nha của Lang Đình.

Càng chói mắt hơn là.

Từng cây sào dài lại treo hàng trăm thi thể, đều là bá tánh vô tội mặc y phục vải thô, như cỏ khô tàn tạ bất lực lay động trong gió.

Mùi máu tanh nồng, dù cách xa vạn dặm, nhưng vẫn theo gió chui

vào mũi, làm người ta cay mắt đỏ hoe.

"Thao!" Thương Sóc đấm một quyền vào yên ngựa, nghiến chặt răng, gân xanh trên trán nổi rõ: "Đám súc sinh vô nhân tính này!

Lão tử nhất định phải chặt chúng ra từng mảnh cho chó ăn!" Lâm Tẫn đoan tọa trên Xích Viêm Mã.

Khuôn mặt lạnh lùng như sắt thép, đôi mắt sâu không thấy đáy, tĩnh lặng nhìn chằm chằm tường thành.

Trẫm bề ngoài bình tĩnh, nhưng hàn ý tỏa ra từ toàn thân, gần như muốn đông đặc hơi nước trong không khí thành băng sương.

Nếu còn dung túng thiết kỵ Lang Đình xâm nhập sâu hơn, Thiết Tích hôm nay, chính là Thăng Long ngày mai.

"Bệ hạ!" Thương Sóc đột nhiên chuyển động, giọng nói khẩn đặc: "Để mạt tướng dẫn người xông lên!

Nhất định phải chặt đầu đám súc sinh này, tế bá tánh của ta!" Lâm Tẫn không quay đầu lại, chỉ khẽ lắc đầu.

Giây phút tiếp theo, thân hình Trẫm chợt lóe lên, bay vút lên không trung, y bào tung bay, tựa hồ thần linh giáng thế, lơ lửng ngay trên không Thiết Tích Thành.

"Tướng quân, Bệ hạ người…" Chử Bằng trợn mắt há mồm, giọng nói hạ thấp nhưng mang theo sự kích động khó kìm nén.

Thương Sóc giơ tay ngăn y lại, ánh mắt dõi theo chặt chẽ thân ảnh trên không trung, trầm giọng nói: "Thánh ý há có thể suy đoán!" Lâm Tẫn hư không đạp bước, phủ thị toàn bộ thành trì.

Ý thức như thủy triều lan tỏa, tức khắc lướt qua mọi ngóc ngách – Không còn bá tánh nào sống sót.

Một tòa thành không, một tòa thành chết.

Trong lòng Trẫm nộ hỏa cuồn cuộn, sát ý suýt chút nữa bộc phát, nhưng lại quỷ dị thở phào một hơi.

Không có gánh nặng, mới có thể thả tay tàn sát.

Trẫm quay sang đội quân Lang Đình đang hỗn loạn như kiến dưới chân, giọng nói lạnh nhạt, nhưng như tiếng sấm cuộn qua toàn thành: "Đầu hàng, hoặc, chết!" Tiếng la hét trong thành chợt im bặt!

Chương 144

Ngay sau đó bùng phát những lời chửi rủa điên cuồng hơn và những mũi tên lác đác.

Mũi tên vô lực bay lên không trung liền đổ xuống, ngay cả vạt áo Trẫm cũng không chạm tới.

Lâm Tẫn khẽ nhếch khóe môi, không phí lời nữa.

Phất tay áo một cái, đem toàn bộ thi thể bá tánh treo trên tường thành mang đi, trở về trước trận.

Vô thị Thương Sóc xin chiến, Trẫm trực tiếp hạ lệnh cho Trương Phụ Khiêm: "Thần Cơ Doanh, chuẩn bị!" "Tuân mệnh!" Trương Phụ Khiêm ôm quyền hét lớn, đột nhiên xoay người: "Thần Cơ Doanh, liệt trận hàng ngang!" Hàng trăm khẩu Hồng Di Đại Pháo đen kịt nặng nề được nhanh chóng đẩy đến trước trận, dàn thành hàng ngang.

Nòng pháo kim loại lạnh lẽo dưới ánh sáng lờ mờ của trời toát ra hàn quang khiến người ta khiếp sợ, như cự thú nằm phục, chực chờ nuốt chửng con người bất cứ lúc nào.

"Nạp đạn!" Theo lệnh hô!

Binh sĩ động tác chỉnh tề, quả đạn pháo khổng lồ được đẩy vào nòng pháo, phát ra tiếng kim loại cọ xát rợn người.

Tất cả nòng pháo khẽ điều chỉnh, đồng loạt nhắm thẳng vào Thiết Tích Thành ở xa.

Binh sĩ Lang Đình trên tường thành vừa tò mò vừa khinh miệt nhìn những nòng súng đen ngòm kia, bàn tán xôn xao, thậm chí còn cười gằn.

Khoảng cách xa như vậy, có thể làm gì?

“Bắn!” Trương Phụ Khiêm vung mạnh cánh tay xuống.

Oanh long long!!!

Trời đất dường như nổ tung hàng trăm tiếng sấm sét kinh hoàng!

Miệng pháo phun ra hỏa thiệt đỏ rực như rồng, mùi khói thuốc nồng nặc cay xộc mũi trong khoảnh khắc cuộn trào, sóng nhiệt nóng bỏng thậm chí khiến cảnh tượng trước trận cũng bị bóp méo.

Hàng trăm viên đạn pháo đen kịt xé rách bầu trời u ám, mang theo tiếng rít độc đáo của sự hủy diệt, như sao băng mãnh liệt giáng xuống Thiết Tích Thành!

Trong khoảnh khắc, đất rung núi chuyển!

Tiếng nổ kinh hoàng không phải chỉ một lần, mà là những tiếng nổ liên miên bất tuyệt.

Tại nơi đạn pháo rơi xuống, gạch đá, mảnh gỗ, thân thể tàn phá thậm chí cả cự mã nguyên vẹn, đều bị lực lượng khổng lồ không thể chống cự ném lên không trung!

Ngọn lửa đỏ rực và khói đặc cuồn cuộn bốc lên trời, lập tức nuốt chửng một đoạn tường thành lớn và binh lính trấn giữ trên đó.

Nơi đáng sợ thực sự nằm ở những đợt xung kích vô hình.

Ngay cả những binh sĩ Lang Đình may mắn không bị bắn trúng trực diện, trốn sau các tường chắn cũng chỉ cảm thấy một luồng lực lượng khổng lồ mạnh mẽ đâm sầm vào bụng, ngũ tạng lục phủ tức khắc dịch chuyển, vỡ nát.

Màng nhĩ sau một tiếng ù cực hạn thì hoàn toàn mất đi thính giác.

Máu tươi rỉ ra từ mắt, tai, miệng, mũi, chưa kịp rên một tiếng đã mềm nhũn ngã xuống.

Còn những mảnh đạn vỡ và đá vụn nóng bỏng văng khắp nơi, lại

trở thành lưỡi hái tử thần hiệu quả hơn, phát ra tiếng "hưu hưu" xé gió, vô tình xé nát đám đông dày đặc.

Tường thành đang rên rỉ, sụp đổ, nhà cửa đổ sập từng mảng, chôn sống những người trốn bên trong.

Chiến mã kinh hoàng rít lên, đứng chồm lên, hất kỵ sĩ trên lưng xuống, sau đó bị đám đông hỗn loạn giẫm nát thành thịt bùn.

Binh sĩ Lang Đình bị đánh choáng váng.

Bọn họ chưa từng thấy vũ khí nào khủng khiếp đến vậy, sự sợ hãi như ôn dịch nhanh chóng lan tràn, ai nấy hoảng loạn mất vía, ôm đầu chạy tán loạn, nhưng không biết nên trốn đi đâu.

"Nạp đạn!" Trương Phụ Khiêm sắc mặt lạnh lùng như sắt, không chút do dự hạ lệnh thứ hai.

Pháo thủ động tác nhanh nhẹn, dọn sạch nòng pháo, nạp đạn mới.

"Bắn!" Lượt bắn tập trung thứ hai lại giáng xuống!

Những binh sĩ Lang Đình vừa may mắn sống sót từ lượt pháo kích đầu tiên, trân mắt nhìn thấy bóng dáng vận rủi màu đen lại lần nữa bao trùm bầu trời.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên rỉ tuyệt vọng, tiếng nổ ầm ầm, tiếng kiến trúc sụp đổ… Các loại âm thanh giao thoa vào nhau, tấu lên một khúc giao hưởng đến từ địa ngục.

Toàn bộ Thiết Tích Thành, đã hóa thành một biển máu Tu La giao thoa giữa khói đặc, hỏa quang, máu tươi và sát lục.

"Tiến hai trăm bước!

Lượt thứ ba chuẩn bị!" Trương Phụ Khiêm quát lệnh.

Trận tuyến Thần Cơ Doanh chỉnh thể tiến lên, nòng pháo lại lần nữa nâng lên.

“Chờ đã.” Lâm Tẫn đột nhiên giơ tay, đôi mắt như điện, xuyên thấu trùng trùng khói bụi, dừng lại trên lá cờ trắng đang khó khăn kéo lên trên tường thành đổ nát.

Khóe môi Trẫm cong lên một độ cong lạnh lẽo.

“Bệ hạ?” Thương Sóc cũng nhìn thấy lá cờ trắng đó, cau mày chặt: “Bọn họ muốn hàng?

Chúng ta…” Lâm Tẫn thản nhiên cắt ngang: “Tiết kiệm được vài phát đạn pháo, dù sao cũng tốt.” … Trong thành.

Mấy vạn binh sĩ Lang Đình may mắn sống sót co rúm dưới những bức tường đổ nát, ai nấy mặt mày lem luốc, trong mắt tràn đầy sự hoảng sợ và bàng hoàng chưa từng có.

“Ma… ma quỷ… Quân đội Đại Uyên là ma quỷ!” “Rốt cuộc đó là thứ gì?!

Là thiên phạt sao?!” “Đầu hàng đi… nếu không chúng ta tất cả đều phải chết ở đây!” “Đúng!

Cứ đầu hàng trước!

Sống sót rồi tính, sau này luôn có cơ hội!” Đề nghị này lập tức được gần như tất cả những người sống sót đồng tình.

Trước sức mạnh tuyệt đối và cái chết, sự kiêu ngạo của bọn họ bị triệt để nghiền nát.

Cửa thành vốn dày đặc đã sớm vỡ nát, mấy vạn binh sĩ Lang Đình bỏ mũ giáp, giơ cao cờ trắng, lảo đảo bước ra khỏi phế tích, đi về phía quân trận Đại Uyên.

Lâm Tẫn thúc ngựa đi vài bước, lạnh lùng nhìn đám binh lính tập hợp này.

“Bỏ vũ khí xuống, nếu không, chết!” Khuông lang lang… Những

binh sĩ Lang Đình sống sót không chút do dự ném những thanh đao kiếm, cung tiễn còn sót lại trong tay xuống đất.

Sóc Phong Cung Kỵ nhanh chóng bao vây từ hai cánh, mũi tên lạnh lẽo nhắm thẳng vào hàng binh không tấc sắt.

Bọn họ run rẩy co rúm lại, run cầm cập, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn những nòng pháo đen ngòm vẫn đang chĩa vào mình.

Lâm Tẫn chậm rãi cưỡi ngựa.

Đi bộ trước trận hàng binh, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt kinh hoàng tuyệt vọng.

Đột nhiên, Trẫm ghìm chiến mã, tay phải mạnh mẽ giơ lên.

Dưới sự chú ý kinh hãi của tất cả mọi người, Trẫm thản nhiên dứt khoát vung xuống: "Giết!" "Một người cũng không tha!" Ông!

Dây cung chấn động như tiếng thở dài tập thể của tử thần.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Mũi tên mạnh mẽ rời cung liền tới, mang theo tiếng rít khiến da đầu tê dại, trong khoảnh khắc đâm thẳng vào đám đông dày đặc!

"Không!" "Hèn hạ!" "Người Đại Uyên nói mà không giữ lời!" "Liều mạng với bọn chúng!" Lời nguyền rủa tuyệt vọng, tiếng rít kinh hoàng và tiếng rên rỉ hấp hối đột nhiên bùng phát, rồi nhanh chóng bị tiếng đạn tên xé nát cơ thể nhấn chìm.

Hàng vạn hàng binh như lúa bị gặt đổ rạp từng mảng, máu tươi điên cuồng tuôn ra, trong khoảnh khắc nhuộm đỏ khắp nơi.

Uy hiếp của cái chết đã kích phát bản tính hung tàn cuối cùng!

Một số binh sĩ Lang Đình hai mắt đỏ ngầu, gào thét nhặt lại vũ khí vừa vứt, hoặc dứt khoát tay không quyền cước, điên cuồng lao về phía Sóc Phong Cung Kỵ gần nhất, vọng tưởng liều mạng cá chết

lưới rách.

Tuy nhiên, "Đại Tuyết Long Kỵ!" Thương Sóc gào thét như sấm sét: "Nghiền qua chúng!" "Oanh long long" Mặt đất chấn động!

Dòng thép đen kịt ầm ầm khởi động.

Đại Tuyết Long Kỵ như bức tường thành di động, với tư thế nghiền áp mọi thứ mà phát động xung kích!

Thiết kỵ trọng giáp đối mặt với đám binh lính tán loạn, kết quả không chút nghi ngờ.

Tựa như dao nóng cắt vào bơ, trận hình xung kích dễ dàng xuyên phá những kháng cự lẻ tẻ.

Móng ngựa giẫm đạp, giáo sắc chém xuống.

Tất cả những thân ảnh cố gắng đứng dậy đều bị làn sóng đen kịt này nuốt chửng tàn nhẫn, tan nát!

Đây là một cuộc tàn sát một chiều.

Không đến một nén hương thời gian.

Tất cả sự giằng co, chạy trốn, chửi rủa và phản kháng, đều biến mất.

Chiến trường hoàn toàn trầm tịch trở lại.

Chỉ còn lại mùi máu tanh nồng nặc đến buồn nôn, hòa lẫn mùi khói súng và mùi hôi thối của nội tạng vỡ nát, đè nặng lên lồng ngực mỗi người, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Nơi tầm mắt có thể nhìn tới.

Chương 145

Tứ chi cụt, thịt nát, vũ khí vỡ nát và cờ xí lẫn lộn vào nhau, tạo thành một bức tranh địa ngục trần gian đích thực.

Lâm Tẫn đoan tọa trên lưng ngựa.

Cảnh tượng thảm khốc trước mắt dường như không hề gợi lên chút gợn sóng nào trong lòng Trẫm.

Trẫm nhớ đến những thi thể bá tánh bị treo trên tường thành, những dao động trong nội tâm cũng hoàn toàn lắng xuống.

Lấy máu trả máu, lấy răng trả răng, thiên kinh địa nghĩa!

Trẫm lạnh lùng mở miệng, giọng nói phá vỡ sự tĩnh mịch, truyền khắp toàn quân: "Vào thành, phàm là phát hiện người Lang Đình, lập tức chém giết không tha!" "Tuân mệnh!" Chử Bằng ôm quyền hét lớn.

Suất lĩnh vài tiểu đội Đại Tuyết Long Kỵ, như sói như hổ xông vào cửa thành đã tan hoang, bắt đầu truy quét từng nhà từng ngõ những kẻ may mắn thoát khỏi hỏa pháo.

Lâm Tẫn nhìn quanh bốn phía.

Chú ý đến một sườn đồi hình thang tương đối bằng phẳng ở xa.

Trẫm giơ tay chỉ: "Ở dưới sườn đồi đó đào hố, chôn tất cả người Lang Đình, để phòng ôn dịch." Trẫm dừng lại một chút, ngữ khí nặng hơn, tiếp tục nói: "Ngoài ra, trên đỉnh sườn đồi, tìm một huyệt cát khác, chôn cất tử tế bá tánh, để họ ngự trị trên đám man rợ này!" Thương Sóc thuận theo hướng Lâm Tẫn chỉ nhìn tới, tức khắc hiểu ra: "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Trừ Thần Cơ Doanh, những Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ còn lại đều bỏ vũ khí xuống, bắt đầu đào hố chôn xác khổng lồ.

Mặc dù thời tiết không quá nóng bức, nhưng nếu những di hài này bỏ mặc không quản, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đêm tối chậm rãi buông xuống.

Đuốc lửa được thắp sáng, vô số binh sĩ vẫn đang bận rộn.

Dưới sự nỗ lực của đông đảo sĩ tốt, một hố sâu vô cùng lớn cuối cùng cũng được đào xong.

Từng thi thể binh sĩ Lang Đình được ném vào hố, chất chồng lên nhau, cuối cùng bị đất đá lấp kín hoàn toàn, nén chặt!

Còn trên đỉnh sườn đồi.

Hàng trăm ngôi mộ mới cũng được xây dựng tinh xảo, bia mộ hướng về phía Thăng Long, trang nghiêm túc mục.

Lúc này, Chử Bằng từ trong thành sải bước ra, đến trước mặt Lâm Tẫn cung kính hành lễ: "Khải bẩm Bệ hạ, tàn dư binh sĩ Lang Đình trong thành đã toàn bộ chém giết, thanh lý xong, không một tên nào sống sót!" Lâm Tẫn gật đầu, thúc ngựa đạp vào Thiết Tích Thành.

Trong thành càng là cảnh hoang tàn khắp nơi.

Tường đổ gạch nát đâu đâu cũng thấy, xà gỗ cháy đen vẫn còn bốc lên từng làn khói xanh, gạch ngói vụn chất đống như núi.

Mùi máu tanh nồng và mùi cháy khét hòa lẫn vào nhau, càng thêm cay mũi.

Đột nhiên!

Bên tai vang lên một tiếng thanh thúy vui tai! 【Đinh】 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Thiết Tích Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?】 Lâm Tẫn ngẩn ra.

Ngay sau đó phản ứng lại, không chút do dự thầm niệm trong lòng: "Điểm sáng!" 【Đinh】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm

sáng đồ giám: Thiết Tích Thành!】【Nhận được ban thưởng: Tương Tác Giám! (Phụ: Tương Tác Đại Tượng Vũ Văn Khải)】 Lâm Tẫn mơ màng một lát.

Tương Tác Giám?

Trẫm cố gắng hồi tưởng, lập tức thân thể chấn động!

Đây chẳng phải là nha môn mà lão tổ tông mê người của ta đã thành lập để quản lý kiến trúc cung thất sao?!

Từ Tần Hán khởi đầu xác lập, đến Tùy Đường hoàn thiện, là cơ quan trung ương chuyên trách xây dựng cung thất hoàng gia, đô thành, tông miếu, lăng tẩm và các công trình quy mô lớn.

Ở một mức độ nào đó, có thể nói là sự kết hợp giữa bộ kiến trúc, quy hoạch quốc thổ và tổng công ty công trình cấp quốc gia của thời cổ đại!

Ý thức Lâm Tẫn chợt chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy một góc trong giới.

Hàng trăm người mặc công phục màu nâu, khí tức đa phần ở cảnh giới Võ giả Nhị, Tam phẩm, đứng uy nghi.

Trong tay họ cầm không phải đao kiếm.

Mà là thước, cưa, mực đấu, xích… cùng các loại công cụ của thợ, tuy không có sát khí sắc bén, nhưng lại có một vẻ nghiêm cẩn tinh xảo.

Người dẫn đầu.

Khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt nho nhã nhưng mang dấu vết phong sương tôi luyện, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén, chính là Tương Tác Đại Tượng – Vũ Văn Khải!

Lâm Tẫn đánh giá từ trên xuống dưới, thầm khen: "Đây chính là vị

Vũ Văn Khải đã thiết kế xây dựng hai kinh Trường An, Lạc Dương, khai phá Quảng Thông Cừ sao?" Hiện nay Thiết Tích Thành khắp nơi hoang tàn.

Có đội ngũ Tương Tác Giám do Vũ Văn Khải suất lĩnh, muốn tu sửa thì quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay, thậm chí còn xuất sắc hơn một bậc.

"Ha ha ha!

Ban thưởng này, đúng lúc hợp thời, rất vừa lòng Trẫm!" Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn!

Ý thức thoát khỏi Tàng Binh Giới.

Trẫm sải bước đi về phía nha môn Thiết Tích Thành, tuy bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng thân thể chính vẫn còn.

Sau khi ngồi xuống chủ tọa ở chính sảnh, Thương Sóc tiến lên nửa bước, sắc mặt ngưng trọng: "Bệ hạ, Trấn Huyền Đài nằm ở phía Bắc Thiết Tích Thành hai trăm dặm, liệu có nên lập tức chỉnh quân, xuất binh đoạt lại không?" Lâm Tẫn phẩy tay, ánh mắt lướt qua con phố hoang tàn bên ngoài cửa, nói: "Không vội, Thiết Tích Thành trăm phế đợi hưng, cần phải ổn định nơi này trước." Thương Sóc hiểu ý: "Mạt tướng sẽ phái người hồi cung thông tri Công Bộ, bảo bọn họ hỏa tốc phái khiển công tượng dân phu đến, tu sửa tường thành nhà cửa." "Không cần." Lâm Tẫn vẫy tay cắt ngang, khóe môi lộ ra một nụ cười thần bí, đối với bên ngoài sảnh cao giọng quát: "Vũ Văn Khải!" Lời vừa dứt.

Một thân ảnh như quỷ mị không tiếng động xuất hiện ở ngoài sảnh, sau đó ổn định bước vào.

Y quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ: "Thần, Vũ Văn Khải, tham kiến Bệ hạ, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm

Tẫn ý bảo miễn lễ, trực tiếp hỏi: "Vũ Văn Khải, hiện tại Thiết Tích Thành tàn tạ không chịu nổi này, ngươi có thể tu sửa được không?" Vũ Văn Khải không chút do dự, dứt khoát nói: "Thần, tất không phụ thánh vọng!" Xây dựng thành phòng, chính là chức trách của Tương Tác Giám, đối với y mà nói không phải chuyện khó khăn.

"Bất quá…" Vũ Văn Khải sắc mặt hơi khó xử: "Bệ hạ, thần… dưới trướng không có dịch phu để dùng." Hàng trăm người của Tương Tác Giám đều là kỹ thuật công tượng, không phải lao công thi công, muốn tu sửa toàn bộ thành trì, nhân lực còn xa mới đủ.

Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên tay vịn.

Lúc này Trẫm có chút hối hận khi đã chém giết mấy vạn hàng binh kia, nếu không thì đã có sẵn lao dịch.

Trẫm suy nghĩ một lát, quay sang Thương Sóc nói: "Lập tức phái người đến Phong Thực Bảo, báo cho bá tánh Thiết Tích Thành cũ, thành này đã được phục hồi, triều đình muốn chiêu mộ dân phu trùng chỉnh gia viên, phàm ai nguyện quay lại tham gia, tính công trả thù, mỗi tháng… hai lượng bạc!" Thương Sóc hơi kinh ngạc: "Bệ hạ, bọn họ vốn là dân Thiết Tích Thành, về hương tu sửa gia viên là phận sự của mình, sao lại phải chi trả hậu hĩnh như vậy?

Tiền bạc này liệu có…" Lâm Tẫn cắt ngang y: "Nhà đổ cửa nát, sinh kế vô định.

Triều đình không chi tiền, bọn họ ăn gì?

Mau đi truyền lệnh!" Thương Sóc không nói nhiều nữa, ấp lễ lĩnh mệnh: "Mạt tướng tuân chỉ!" Ngay sau đó quay người đối với Đại Tuyết Long Kỵ đang chờ lệnh ngoài sảnh phân phó xuống.

Vũ Văn Khải cũng chắp tay nói: "Bệ hạ, thần xin đi trước khám sát tình hình tổn hại của thành trì, để tiện quy hoạch thi công." Lâm

Tẫn gật đầu chuẩn tấu: "Đi đi." Vũ Văn Khải suất lĩnh nhân viên Tương Tác Giám tản ra trong thành bắt đầu đo đạc quy hoạch.

Lâm Tẫn cho người tìm bản đồ khu vực Thiết Tích Thành.

Trẫm đánh dấu vị trí Trấn Huyền Đài ra, khẽ nhíu mày kiếm, nhìn Thương Sóc và Trương Phụ Khiêm trước mặt, hỏi: "Về việc thu phục Trấn Huyền Đài, các khanh có ý kiến gì?" Thương Sóc chậm rãi tiến lên.

Y cúi đầu nhìn chăm chú bản đồ trải trên bàn, mày kiếm cau chặt.

Trầm ngâm một lát, y cúi người nói: "Bệ hạ, Trấn Huyền Đài là yếu tắc biên cảnh phía Bắc của triều ta, nếu dùng Hồng Di Đại Pháo oanh kích, e rằng không ổn!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Trấn Huyền Đài thà nói là một tòa thành, không bằng nói là một bức tường thành đôi nguy nga.

Đại Uyên Hoàng triều đã mất mấy chục năm mới xây dựng thành đài này, ý định ban đầu chính là để chống đỡ Thiết Kỵ thảo nguyên phương Bắc xâm lược phía Nam.

Một khi bị phá hủy.

Không chỉ bình chướng biên quan mất sạch, công trình trùng tu sẽ vô cùng hạo đại, dù có Tương Tác Giám Vũ Văn Khải đích thân đốc tạo, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

"Bệ hạ." Trương Phụ Khiêm chăm chú nhìn bản đồ, tiến cử: "Vì đại pháo uy lực quá mạnh, liệu có thể đổi dùng Sóc Phong Cung Kỵ tiến hành mưa tên bao phủ, thực hiện xạ sát trên diện rộng không?" "Không thể!" Chưa đợi Lâm Tẫn mở miệng, Thương Sóc đã quả quyết phủ nhận: "Trấn Huyền Đài địa thế cao chót vót, nếu từ dưới hướng lên trên mà bắn, uy lực của mũi tên sẽ giảm mạnh, khó tạo thành tổn thương thực chất." Trương Phụ Khiêm định nói lại thôi,

cuối cùng im lặng.

Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, ánh mắt u thâm, chìm vào trầm tư.

Hồng Di Đại Pháo sợ hủy yếu tắc, cung tiễn cũng khó mà tấn công từ dưới lên.

Thủ quân trong Trấn Huyền Đài lên tới ba mươi vạn, công thành thông thường lại càng tổn thất thảm trọng – cục diện này, dường như vô giải.

"Ừm?" Lâm Tẫn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén: "Trong Trấn Huyền Đài, tối đa có thể dung nạp bao nhiêu binh mã?" Thương Sóc tuy nghi hoặc, nhưng vẫn đáp thật: "Mạt tướng từng phán đoán, tối đa mười vạn." Mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe: "Đã như vậy, ba mươi vạn đại quân mà Thác Bạt Trác nói, tất không thể toàn bộ ẩn nấp trong đài!" Thương Sóc tức thì minh ngộ: "Ý Bệ hạ là… hai mươi vạn còn lại, thực tế trú đóng bên ngoài cảnh giới?" "Không sai!" Thương Sóc vẫn còn nghi hoặc: "Nhưng dù có phân ra hai mươi vạn, Trấn Huyền Đài địa thế hiểm trở trải dài, muốn tiêu diệt địch ngoài thành, tất phải công phá mười vạn thủ quân trong đài." Lâm Tẫn chợt chỉ ngón tay về phía Bắc bản đồ, giọng điệu trầm ổn: "Vậy nếu từ phía sau… tức là từ hướng thảo nguyên Lang Đình phát động đột kích thì sao?" "Cái gì?!" Thương Sóc và Trương Phụ Khiêm đều ngẩn người, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, đều thấy sự khó tin trong mắt đối phương.

Hai bên Đông Tây của Trấn Huyền Đài núi non hiểm trở, cao vút mây xanh, dù là cao thủ võ đạo cũng khó mà vượt qua, huống hồ vạn ngàn thiết kỵ?

Lâm Tẫn tuy là Lục Địa Thần Tiên, có thể đạp không mà đi,

nhưng đại quân há có thể bay qua?

Thương Sóc gãi gãi đầu, cười khổ nói: "Bệ hạ, chuyện này… đánh thế nào?

Tổng không thể để tướng sĩ mọc cánh bay qua chứ?" Lâm Tẫn lại chỉ khẽ mỉm cười: "Đến lúc đó, các ngươi tự sẽ rõ." Trẫm nhìn bầu trời đêm đen sâu thẳm ngoài trướng, khẽ hạ lệnh: "Truyền lệnh tam quân, đốt lửa nấu cơm, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai binh phát Trấn Huyền Đài!" Thương Sóc và Trương Phụ Khiêm nhìn nhau, tuy trong lòng còn nghi hoặc, nhưng đồng thanh ứng mệnh: "Vâng!" … Lang Đình.

Đại trướng Vương Đình.

Trong trướng đuốc lửa sáng trưng, không khí ngưng trọng.

Nến mỡ bò chảy tí tách, kéo dài bóng của mọi người trong trướng lúc dài lúc ngắn, như quỷ mị loạn vũ.

Tả Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương đứng ở bên trái.

Chương 146

Hữu Hiền Vương ở bên phải, phía sau là một đám võ tướng đứng thẳng.

Thiền Vu Thác Bạt Hoành cao cư chủ tọa thân hình vạm vỡ, khí tức trầm hậu như núi, tuy không cố ý phóng thích uy áp, nhưng khí cơ hùng hồn thuộc về Lục Địa Thần Tiên vẫn vô hình lan tỏa, khiến người ta sinh sợ.

Đôi mắt Thác Bạt Hoành như chim ưng, lạnh lẽo nhìn xuống thân ảnh đang quỳ giữa trướng, giọng nói u trầm: "Những lời ngươi vừa nói, có đúng sự thật không?" Thác Bạt Trác phủ phục trên đất, giọng nói mang vẻ bi thương pha lẫn sợ hãi: "Đại Thiền Vu, những lời thần đệ nói, tuyệt đối không nửa lời hư vọng!" Y nuốt nước bọt.

Trước mắt dường như lại hiện lên cảnh tượng kinh hoàng của những quả đạn pháo đen kịt rơi xuống đất, nổ tung tứ tán, dũng sĩ Lang Đình máu thịt văng tung tóe, xương cốt vỡ nát, thân thể y không tự chủ được mà run rẩy.

"Vũ khí tên là Hồng Di Đại Pháo đó… thực sự kinh người.

Mười vạn đại quân do thần đệ suất lĩnh, chỉ một lượt bắn tập trung, liền đã tử thương thảm trọng, trận hình tan rã…" "Hừ!" Một tiếng hừ lạnh chợt cắt ngang.

Ánh mắt Tả Hiền Vương Thác Bạt Liệt khinh miệt lướt qua Thác Bạt Trác: "Phế vật!

Đã chôn vùi mười vạn dũng sĩ Lang Đình ta, lại còn có mặt mũi chạy về?" Y tay án chuôi đao, các đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, chuôi đao đầu sói dưới ánh nến lóe lên hàn quang.

Mười vạn đại quân toàn quân bị diệt, ngay cả mười tòa tháp pháo Lang Nộ quý giá cũng toàn bộ bị phá hủy.

Nếu không phải Thác Bạt Trác là tộc thân của mình, y đã sớm rút đao chém y dưới trướng.

Thác Bạt Trác toàn thân run rẩy, im như ve sầu gặp rét.

Trán chạm xuống tấm thảm lạnh lẽo, không dám ngẩng đầu.

Thác Bạt Liệt quay sang Thác Bạt Hoành, hành lễ nói: "Phụ hãn, nếu những lời phế vật này nói không sai, Hồng Di Đại Pháo của Đại Uyên uy lực như vậy, e rằng hai mươi vạn đại quân Thiết Tích Thành, thậm chí ba mươi vạn người ở Trấn Huyền Đài, đều khó lòng chống đỡ." Thác Bạt Hoành tựa lưng vào vương tọa, ánh mắt thâm thúy, khẽ gật đầu: "Truyền lệnh, thủ quân Thiết Tích Thành lập tức triệt ly, còn về Trấn Huyền Đài…" Y cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt thô kệch xẹt qua một tia quả quyết: "Bọn họ không dám khinh suất pháo oanh!" "Vì sao?" Thác Bạt Liệt không hiểu.

Thác Bạt Hoành từ từ đứng dậy, thân thể vạm vỡ như núi dời, luồng uy áp ẩn tàng thuộc về Lục Địa Thần Tiên khiến mọi người trong trướng đều cúi đầu.

"Trấn Huyền Đài là huyết mạch của biên cảnh phía Bắc Đại Uyên, như cửa ngõ vậy, bọn họ há lại tự hủy chỗ dựa của mình?" Y thấu rõ Đại Uyên.

Yếu tắc này có vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng, phi đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể chủ động phá hủy.

Huống hồ, dù Đại Uyên thật sự dám pháo oanh, đại quân Lang Đình cũng có thể tạm thời rút lui, mặc cho chúng phá hoại.

Một khi Trấn Huyền Đài sụp đổ, thiên tiệm trải dài giữa Lang Đình và Đại Uyên sẽ không còn tồn tại.

Khi đó, Thiết Kỵ Lang Đình xâm nhập phía Nam, liền như bước vào đất không người, dù có Hồng Di Đại Pháo, lại làm sao thủ được biên giới rộng lớn dài hàng chục dặm?

Trầm mặc một lát, giọng Thác Bạt Hoành chuyển lạnh: "Nhiều nhất năm ngày, Cô có thể tiến thêm một bước, khi đó, dù Đại Uyên Thái Thượng Hoàng đích thân đến, Cô cũng có thể chém y!" Thác Bạt Liệt ánh mắt kích động: "Phụ hãn, ngài muốn đột phá Lục Địa Thần Tiên trung kỳ sao?" Thác Bạt Hoành chậm rãi lắc đầu, giữa mày toát ra chút sầu muộn: "Một cảnh giới một trời một vực, đột phá trung kỳ, sao lại khó khăn đến vậy, chỉ là hơi có chút tiến triển thôi!" Mặc dù như vậy.

Một khi đột phá thành công, y có lòng tin, sẽ chém giết Đại Uyên Thái Thượng Hoàng cũng là Lục Địa Thần Tiên sơ kỳ!

Y trở lại trong trướng.

"Hữu Hiền Vương." "Thần tại!" Hữu Hiền Vương Thác Bạt Phong ứng tiếng xuất liệt.

Y khoác áo lông sói màu xám đậm, khuôn mặt lạnh lùng như đá tảng, thần sắc sắc bén, bên hông đeo một thanh trường đao hình hồ, toàn thân toát ra sự trầm ổn và sát khí của người dày dạn chiến trường.

"Ngươi lập tức lên đường, đến Trấn Huyền Đài chủ trì đại cục." Thác Bạt Hoành ra lệnh: "Cô muốn xem, Đại Uyên rốt cuộc sẽ chọn không kể thương vong mà cưỡng công, hay… tự tay hủy hoại yếu tắc biên cảnh của chính mình!" "Thần, lĩnh mệnh!" Thác Bạt Phong trầm giọng đáp, không có chút trì nghi.

Sau đó.

Thác Bạt Hoành không nói nhiều nữa, thân hình khẽ động, đã như

huyễn ảnh biến mất trong vương trướng.

Chỉ còn lại màn trướng khẽ lay động, cùng với uy áp chưa tan đi trong không khí.

Thác Bạt Liệt và những người khác cung thân tiễn đưa.

Đợi đứng thẳng người.

Y liếc nhìn Thác Bạt Trác vẫn đang quỳ trên đất run rẩy, càng nhìn càng thấy bực mình, đặc biệt là dáng vẻ mất mật hồn vía đó, càng khiến người ta khinh bỉ.

"Cút ra ngoài!

Đơn giản là làm mất hết mặt mũi của Lang Đình ta!" "Vâng… vâng…" Thác Bạt Trác như được đại xá, liên tục dập đầu mấy cái, hoảng loạn lui ra khỏi vương trướng.

Gió lạnh bên ngoài trướng táp vào mặt, khiến y rùng mình, nhưng cũng khiến đầu óc hỗn loạn tỉnh táo được vài phần.

Không ai nhận ra.

Vào khoảnh khắc y lui ra khỏi đại trướng, quay lưng rời đi, sâu trong đáy mắt, có một tia oán độc cực lạnh chợt lóe lên rồi biến mất.

"Mặt mũi?

Ha ha." "Các ngươi chẳng qua cũng chỉ là những kẻ sắp chết mà thôi…" Trấn Huyền Đài.

Cự lũy Bắc Cảnh của Đại Uyên Hoàng triều.

Kéo dài đông tây mấy chục dặm, cao vút mây xanh, địa thế hiểm trở tựa như xây trên mây.

Từ dưới ngẩng nhìn, tường thành thẳng tắp cắm vào trời cao, đen kịt che lấp nửa bầu trời, trên đầu tường, cờ xí Lang Đình đã phần

phật tung bay.

“Đúng là yếu tắc biên cương!” Lâm Tẫn nội tâm thầm than.

Y ngẩng đầu nhìn, Trấn Huyền Đài tựa như một đầu hung thú thượng cổ, trầm mặc tọa lạc giữa hai ngọn núi dốc đứng, khí thế bức người.

“Bệ hạ.” Thương Sóc tiến lên nửa bước, hai mắt lướt qua hai sườn núi hiểm trở, ngữ khí ngưng trọng: “Mạt tướng có thể chọn một nhóm hảo thủ thử sức vượt qua, nhưng mã thất... e rằng không được.” Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng lắc đầu.

Y bước đến cạnh một khẩu Hồng Di Đại pháo, bàn tay lướt qua nòng pháo thô ráp lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Người không qua được, pháo sẽ qua.” “Pháo sẽ qua?” Thương Sóc và Trương Phụ Khiêm nhìn nhau, trong mắt cả hai đều tràn đầy kinh ngạc.

Hồng Di Đại pháo vô cùng nặng nề, dù là võ giả vận chuyển cũng cực kỳ gian nan, đừng nói đến việc vượt qua thiên hiểm như vậy.

“Bệ hạ, cái này...” Trương Phụ Khiêm lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

Lâm Tẫn lại hỏi ngược: “Trương ái khanh, khanh có biết dùng khẩu đại pháo này không?” “Đương nhiên!” Trương Phụ Khiêm không chút nghĩ ngợi: “Thần là Đề đốc Thần Cơ doanh, thao tác đã thuộc nằm lòng!” “Vậy thì tốt.” Lâm Tẫn không nói thêm lời nào, ánh mắt lướt qua trăm khẩu hỏa pháo đen sì trước mặt, bỗng nhiên phất tay áo một cái.

Trong khoảnh khắc!

Năm mươi khẩu Hồng Di Đại pháo biến mất giữa không trung, trên mặt đất chỉ còn lại những vết hằn sâu.

“Ta...

Thao!" Trương Phụ Khiêm trố mắt cứng họng, vội vàng bước tới nhìn quanh: "Bệ hạ uy vũ!

Đây quả thực là thần tích!" "Bất quá chỉ là chút tiểu kỹ mà thôi." Lâm Tẫn ngữ thái bình tĩnh.

May mắn Hệ thống tự có Tàng Binh Giới, tuy không thể thu nạp vật sống, nhưng những sát khí đúc bằng sắt thép này, lại không thuộc vật sống!

Ánh mắt y hướng về Trấn Huyền Đài từ xa.

Trên đầu thành, bóng người chớp động, cờ Lang Đình tung bay, trong mắt y một đạo hàn quang chợt lóe.

"Thương Sóc!" "Thần tại!" "Hãy sắp xếp năm mươi khẩu đại pháo còn lại thành hàng, lệnh Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ nghiêm chỉnh chờ đợi, bày ra tư thái công thành!" "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn quay sang nhìn Trương Phụ Khiêm, khóe môi nhếch lên: "Phụ Khiêm, đêm nay, trẫm sẽ đưa khanh xuất quốc." Trương Phụ Khiêm khẽ giật mình, lập tức cung kính chắp tay.

Màn đêm dần buông.

Lâm Tẫn đặt tay lên vai Trương Phụ Khiêm, chưa đợi đối phương phản ứng, hai người đã vút lên không trung, lặng lẽ ẩn vào màn đêm.

Trương Phụ Khiêm nhất thời mất trọng tâm, sợ hãi nhắm mắt ôm chặt Lâm Tẫn, dáng vẻ có phần chật vật.

Chỉ trong chốc lát, họ đã vượt qua thiên hiểm, lặng lẽ đáp xuống thảo nguyên.

"Khanh định sẽ ôm trẫm mãi như vậy sao?" Lâm Tẫn cúi đầu liếc y, khẩu khí bất đắc dĩ.

Trương Phụ Khiêm giật mình nhận ra thất thái, vội vàng buông tay

lùi lại, quỳ xuống thỉnh tội: "Thần thất lễ, mong Bệ hạ thứ tội!" Lâm Tẫn phất tay ý bảo không sao, ánh mắt như đao nhìn về sâu trong bóng tối, ý thức trải rộng.

Rất nhanh đã bắt được doanh trại quân Lang Đình cách đó ba dặm.

Y lạnh lùng cười một tiếng, quay sang Trương Phụ Khiêm: "Hồng Di Đại pháo có tầm bắn bao xa?" "Khải Bệ hạ, xa nhất có thể đạt sáu dặm, tầm bắn hiệu quả khoảng ba dặm." "Vừa hay." Lâm Tẫn phất tay áo, năm mươi khẩu pháo đen sì một lần nữa hiện ra, uy nghiêm bày trận.

"Mục tiêu ba dặm, đại doanh Lang Đình, điều pháo!" "Vâng!" Trương Phụ Khiêm động tác nhanh nhẹn như gió, thành thạo điều chỉnh góc độ từng khẩu pháo, nạp đạn.

Lâm Tẫn ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết bị mây đen che khuất, khóe môi khẽ nhếch một nụ cười lạnh lùng.

"Bắt đầu thôi, tặng cho chúng một phần đại lễ!" Y phất tay áo, chân khí hóa hỏa, trong khoảnh khắc đốt cháy tất cả dây dẫn.

Oanh!

Oanh!

Oanh!!!

Đêm khuya thảo nguyên tĩnh mịch, đột nhiên bị từng tiếng sét kinh hoàng xé toạc!

Tiếng pháo chấn động trời đất, tựa như thiên thần nổi giận.

Năm mươi viên đạn pháo xé rách bầu trời, kéo theo những vệt lửa chói mắt, như sao băng lao thẳng vào đại doanh Lang Đình, ánh lửa nổ tung lần lượt thắp sáng đường chân trời.

Ngay sau đó.

Trương Phụ Khiêm không chút do dự, vớ lấy cây cọ lau nòng pháo chạy đến khẩu pháo gần nhất, làm sạch nòng pháo, động tác thành thạo.

Chương 147

Nhưng trong lòng y lại đang tính toán: năm mươi khẩu pháo, dù y có liều hết tính mạng, hoàn thành một lượt cũng cần nửa nén hương.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Tẫn động thủ.

Y chụm ngón tay như kiếm, chân khí bàng bạc rời khỏi cơ thể, không phải một luồng mà phân hóa thành mấy chục luồng, chính xác quán nhập vào miệng mỗi khẩu hỏa pháo!

Chỉ nghe thấy một tràng tiếng "xuy xuy" chói tai.

Tro tàn và hơi nước nóng bỏng còn sót lại trong nòng pháo bị luồng chân khí tinh thuần cực độ này lập tức bức ra, năm mươi khẩu đại pháo gần như đồng thời hoàn thành việc làm sạch nòng!

Trương Phụ Khiêm trợn mắt há hốc mồm, ngay cả động tác cũng cứng đờ.

"Ngẩn người làm gì!" Lâm Tẫn quát.

Tay áo y lại khẽ phất, đạn pháo chất đống trên mặt đất bị chân khí vô hình bao bọc, tựa như được từng bàn tay vô hình nâng lên, chính xác nạp vào mỗi khẩu hỏa pháo đã làm sạch nòng.

"Hiệu chuẩn!" Trương Phụ Khiêm lập tức hiểu ý đồ của Hoàng đế.

Bệ hạ với tu vi thông thiên, một mình đã hoàn thành công việc làm sạch nòng và nạp vật nặng mà cần trăm người phụ binh mới có thể làm được!

Y chỉ cần hoàn thành bước hiệu chuẩn cuối cùng cần kinh nghiệm nhất!

Y kích động toàn thân run rẩy, khàn giọng đáp: "Thần tuân chỉ!" Cứ thế lặp đi lặp lại.

Tiếng pháo liên miên bất tuyệt, tựa như không có điểm dừng.

Đồng thời.

Trên tường thành Trấn Huyền Đài.

Hữu Hiền Vương Lang Đình Thác Bạt Phong nhìn xa xa đội thiết kỵ Đại Uyên đang bày trận, sắc mặt trầm tư.

"Không ngờ Đại Uyên lại có quân dung như vậy..." Là một võ giả Đại tông sư đỉnh phong.

Dù khoảng cách xa đến thế, y vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sát khí gần như ngưng tụ thành thực chất lan tỏa từ đội quân đó, cùng với uy áp hạo hãn do chân khí của mấy vạn người ngưng tụ thành.

Nếu là dã chiến trên bình nguyên...

Thác Bạt Phong trong lòng chợt rùng mình.

Ngay cả khi y có vạn phần tự tin vào sự dũng mãnh của những đứa con thảo nguyên nhà mình, giờ khắc này y cũng hoàn toàn không có nắm chắc có thể chính diện đánh bại đội quân đáng sợ này.

Ánh mắt y hạ xuống, dừng lại trên những hàng ống sắt đen kịt trước trận.

"Đó chính là Hồng Di Đại pháo uy lực kinh người mà Thác Bạt Trác đã nói sao?" Trên khuôn mặt thô kệch của y thoáng qua một tia khinh miệt: "Xem ra... chẳng qua chỉ là một đống sắt vụn nặng nề mà thôi, Thác Bạt Trác cái tên phế vật này, chắc chắn là tìm cớ cho sự thảm bại của mình!" Y căn bản không tin thứ này có uy lực băng sơn liệt thạch.

Huống hồ.

Trấn Huyền Đài hiểm trở ở đây, trừ phi đối phương định phá hủy luôn yếu tắc này, bằng không những vật chết này căn bản chẳng có đất dụng võ!

"Oanh!!!" Đúng lúc này.

Một tiếng nổ lớn chấn động muốn điếc tai, không báo trước đột nhiên bùng nổ từ sâu trong thảo nguyên xa phía sau y!

Ngay sau đó.

Tiếng thứ hai, tiếng thứ ba...

Tiếng sấm kinh khủng liên miên bất tuyệt làm rung chuyển trời đất, thậm chí ngay cả tường thành dưới chân họ cũng dường như đang run rẩy!

"Chuyện gì thế!?" Thác Bạt Phong hoảng sợ quay người, gầm lên về phía dưới tường thành.

Lời còn chưa dứt.

Một lính truyền lệnh lăn lộn bò lên lầu thành, trên mặt đã không còn chút huyết sắc, phịch một tiếng quỳ sụp xuống đất, giọng nói vì cực độ sợ hãi mà trở nên the thé méo mó.

"Hữu Hiền Vương!

Đại sự không ổn rồi!" "Ta, đại doanh phía sau chúng ta... gặp phải trời phạt rồi ạ!!" "Trên trời... trên trời đột nhiên rơi xuống vô số sao băng mang theo đuôi lửa!

Vừa rơi xuống đất đã đất rung núi chuyển, nổ tung một vùng lửa, người ngựa chạm vào liền nát thành tro bụi, lều bạt lương thảo đều cháy rụi cả rồi..." "Đó không phải là vũ khí nhân gian!

Đó là sự trừng phạt của lão thiên!

Đó là sấm phạt ạ!!" Trời phạt?

Sấm phạt?

Trong đầu Thác Bạt Phong "ong" một tiếng!

Y mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào những hàng "sắt vụn nặng nề" mà lúc nãy y còn khinh thường ở phía trước quân trận Đại Uyên ngoài thành.

Lại liên tưởng đến những "sao băng" mang đuôi lửa từ trên trời rơi xuống...

"Ách a!!" Thác Bạt Phong phát ra một tiếng gào thét như dã thú, năm ngón tay co quắp, hung hăng cào vào lỗ châu mai trên tường thành bên cạnh!

"Không phải trời phạt!!" "Là Hồng Di Đại pháo của Đại Uyên!" "Đám khốn kiếp ti tiện này, lại dám vòng ra phía sau chúng ta!!" "Cũng gần đủ rồi." Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, vạt áo khẽ bay phần phật trong gió đêm.

Y nhìn chằm chằm ánh lửa phóng thẳng lên trời từ xa, soi sáng đôi mắt sâu thẳm của y, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: "Hai mươi vạn đại quân, dù còn kẻ sống sót, cũng chẳng còn bao nhiêu." Tiếng pháo kéo dài trọn vẹn nửa canh giờ.

Ba trăm viên đạn pháo bắn ra, chấn động khiến mặt đất run rẩy, sơn hà thất sắc.

Mùi khói nồng nặc xen lẫn khí huyết tanh nồng, theo gió đêm lan tỏa, tuyên bố một trận đồ sát đã kết thúc.

Trong mắt Lâm Tẫn thoáng qua một tia đau lòng, nhưng ngay lập tức bị vẻ lạnh lùng thay thế.

Hiệu quả, là không thể nghi ngờ!

Trong đêm khuya!

Quân Lang Đình phía trước có Trấn Huyền Đài chắn ngang, phía sau lại ỷ vào thảo nguyên quê hương, cảnh giới đã sớm nới lỏng phần lớn.

Đợt oanh tạc sấm sét này, bọn chúng căn bản không kịp phản ứng.

Sợ hãi và tuyệt vọng bùng nổ ngay lập tức ở ranh giới giữa giấc ngủ và sự tỉnh táo, nuốt chửng tất cả.

Giờ phóng mắt nhìn.

Lửa cháy rực trời, nhuộm bầu đêm thành một màu đỏ cam quỷ dị, mùi khét lẹt theo gió bay tới, tiếng rên rỉ khóc than tuy yếu ớt, nhưng vẫn lờ mờ nghe thấy, tựa như âm thanh nền từ địa ngục vọng đến.

Kẻ sống sót, nhiều nhất là vạn người.

"Hahaha...

Sảng khoái!" Trương Phụ Khiêm ngồi bệt xuống đất, trán lấm tấm mồ hôi.

Toàn thân chân khí gần như cạn kiệt, nhưng trong mắt lại tràn đầy hưng phấn, miệng vẫn lẩm bẩm: "Đáng giá...

Đời này...

đáng giá...

Oanh mẹ nó sướng quá!" Nửa canh giờ này.

Y, một võ giả ngũ phẩm, gần như bị hút cạn toàn bộ chân khí, tựa như miếng bọt biển bị vắt khô, nhưng y cam tâm tình nguyện!

Cảnh tượng tiếng pháo oanh minh, địch trận tan tác, là khúc nhạc tráng lệ và chấn động nhất mà y từng nghe trong đời.

"Bệ hạ." Y gắng gượng chống người dậy, ngữ khí khó nén lo lắng: "Lang Đình lần này chịu trọng thương, tất sẽ không bỏ qua, nếu

chúng lâm tử phản phác, chúng ta... có nên rút lui trước không?" Lâm Tẫn vẫn đứng yên như núi, thản nhiên nói: "Không cần, cứ đợi chúng đến." Trương Phụ Khiêm khẽ giật mình.

Ngay sau đó nghĩ đến người trước mắt là một Lục địa thần tiên, liền không nói thêm nữa, lại ngồi xuống điều tức.

Lâm Tẫn lướt mắt qua năm mươi khẩu Hồng Di Đại pháo vẫn còn tản nhiệt phía sau, thân pháo kim loại lạnh lẽo tựa như vẫn còn vang vọng dư âm gào thét vừa rồi.

Y phất tay áo, toàn bộ thu hồi vào không gian trữ vật.

Trong ba mươi vạn đại quân này tất có tướng lĩnh, chính là người thích hợp nhất để y truyền lời.

Chẳng mấy chốc.

Từ xa, đuốc lửa như rồng, tiếng vó ngựa chấn động mặt đất, trầm đục như sấm, một đội kỵ binh mang theo sự phẫn nộ ngút trời và kinh hoàng cấp tốc phi tới, cuộn lên ngàn vạn khói bụi.

Trương Phụ Khiêm ngước mắt liếc nhìn, cảm nhận sát khí bén nhọn đó, nhưng cũng không để ý, có Bệ hạ ở đây, vạn quân đều là tầm thường.

Lâm Tẫn tâm niệm khẽ động.

Chương 148

Vô Tướng Long Ẩn phủ lên khuôn mặt, khí chất đột nhiên thay đổi, ngay cả Trương Phụ Khiêm ở bên cạnh cũng nhất thời hoảng hốt, suýt chút nữa không nhận ra y.

"Vây chúng lại!" Kẻ dẫn đầu chính là Thác Bạt Phong.

Mắt y muốn nứt ra, tận mắt chứng kiến thảm trạng doanh địa, lòng đau như cắt.

Y dẫn vạn dư kỵ binh nhanh chóng vây lại, mũi đao phản chiếu ánh lửa nhảy múa, hàn khí sâm sâm, vô số ánh mắt tràn đầy cừu hận tập trung vào hai người ở giữa.

Y nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy nửa khẩu hỏa pháo nào, trong lòng càng thêm kinh nghi, ghìm ngựa nhìn Lâm Tẫn, trầm giọng quát: "Ngươi là ai?

Rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà vòng ra phía sau quân ta?" Lâm Tẫn chỉ khẽ hừ một tiếng, từ từ nâng tay, hư không ấn xuống.

Thấy trẫm không quỳ, đáng chém!

Lời vừa dứt, cự lực vô hình ầm ầm giáng xuống!

Sắc mặt Thác Bạt Phong chợt biến.

Vội vàng vận chuyển toàn thân chân khí chống cự, cơ bắp căng cứng, gân xanh nổi lên, nhưng lại phát hiện toàn thân như lún vào bùn lầy, không khí xung quanh ngưng tụ như sắt, ngay cả một ngón tay cũng khó mà động đậy!

Tu vi Đại tông sư đỉnh phong mà y tự hào, giờ khắc này lại trở nên trắng bệch vô lực.

Cả người y bị một lực lượng không thể kháng cự kéo xuống khỏi lưng ngựa, "Đông" một tiếng, nặng nề quỳ rạp trước mặt Lâm Tẫn.

"Đại Uyên...

Thái Thượng Hoàng?!" Thác Bạt Phong trong lòng kinh hãi, gần như nghẹt thở.

Tu vi Đại tông sư đỉnh phong của y, trước mặt đối phương lại vô lực như hài đồng – trừ Đại Uyên Thái Thượng Hoàng sở hữu cảnh giới Lục địa thần tiên, còn ai có thể làm được?

"Thả Hữu Hiền Vương ra!" "Đám người Đại Uyên ti tiện, muốn chết!" Kỵ binh xung quanh tuy kinh sợ, nhưng vẫn cố nén hoảng loạn, vung đao gào thét, hăm hở muốn cứu người.

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, lộ ra chút ý cười đầy trêu tức: "Thì ra là Hữu Hiền Vương, thất kính thất kính a." Y quả thực không ngờ.

Lần này kẻ dẫn quân lại là một con cá lớn đến vậy!

"Hừ!" Thác Bạt Phong tuy bị chế ngự, nhưng vẫn cố gắng gượng giữ khí thế, cười lạnh nói: "Lục địa thần tiên thì đã sao?

Ngươi đừng đắc ý!

Đại Thiền Vu tu vi đã tiến thêm một bước, giết ngươi... dễ như trở bàn tay!" Lâm Tẫn nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Thác Bạt Hoành lại mạnh hơn?

Ngay cả khi chưa nhập Lục địa thần tiên trung kỳ, e rằng cũng đã không còn xa.

Chuyện y lo lắng nhất, cuối cùng vẫn xảy ra.

Thác Bạt Hoành thiên phú kinh người, là người duy nhất của Lang Đình mấy trăm năm nay bước vào cảnh giới này, nếu cho y thời gian trưởng thành, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Còn bản thân y thì sao?

Phần thưởng của Hệ thống phiêu dật bất định, lần phá cảnh tiếp theo không biết khi nào.

Nhất định phải mạo hiểm một phen, sớm ngày trừ bỏ mối uy hiếp này!

"Mẹ nó!" Y thầm mắng trong lòng: "Thống tử, ngươi nói một tiếng xem?

Có cách nào giúp trẫm đột phá không?!" Đúng lúc tâm thần y dao động, một âm thanh nhắc nhở trong trẻo đột nhiên vang lên: 【Đinh】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Liệt Khung Sơn, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?】 Lâm Tẫn ngẩn ra.

Liệt Khung Sơn?

Y tuần thị nơi này khi nào?

Chẳng lẽ...

Hệ thống bị BUG?

"Điểm sáng!" Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng y không chút do dự. 【Đinh】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Liệt Khung Sơn!】【Nhận được phần thưởng: Trăm năm tu vi!】 "Cái gì!?" Lâm Tẫn gần như muốn thốt lên kinh ngạc!

Vừa nãy còn đang lo lắng làm sao đột phá, Hệ thống chớp mắt đã tặng một đại lễ như vậy!

"Trăm năm tu vi này... có thể giúp ta đột phá đến trung kỳ không?" 【Có thể!】 Hệ thống đáp lại ngắn gọn và khẳng định.

Một trận cuồng hỉ khó kìm nén từ trong lòng Lâm Tẫn dâng lên, mọi lo lắng trong khoảnh khắc tan biến.

Chỉ cần bước vào trung kỳ, dù không mượn Vô Tướng Long Ẩn, y

cũng có thể vung tay trấn sát Thác Bạt Hoành! 【Có hấp thu không?】 "Không!" Lâm Tẫn vội vàng lắc đầu.

Y không biết đột phá trung kỳ sẽ xảy ra tình huống gì.

Xung quanh còn có vạn dư kỵ binh Lang Đình đang rình rập, nếu giờ khắc này đột phá, trực tiếp bế quan, vậy thì chẳng khác nào tìm chết.

Mà lúc này.

Thác Bạt Phong thấy Lâm Tẫn chần chừ không nói, cho rằng y đã sinh lòng sợ hãi, một lần nữa quát lớn: "Nếu ngươi thức thời, hãy lập tức thả ta ra, quy thuận Lang Đình, bằng không..." "Bằng không thì thế nào?" Lâm Tẫn ánh mắt chợt sắc bén, năm ngón tay khẽ co lại.

"Phốc" Thác Bạt Phong đột nhiên cảm thấy cổ họng ngọt lịm, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Lâm Tẫn từ trên cao nhìn xuống, giọng nói như sấm sét, rõ ràng truyền khắp bốn phía: "Trở về nói với Thác Bạt Hoành!" "Trẫm sẽ đợi y trên không Trấn Huyền Đài, ba ngày sau, nhất quyết sinh tử!" "Nếu y sợ, cứ việc không đến!" Nói xong.

Y bỗng nhiên phất tay áo: "Cút!" Uy áp chợt tan.

Thác Bạt Phong như được đại xá, chỉ cảm thấy áp lực như núi trên người lập tức biến mất.

Y chật vật đứng dậy, khí huyết trong cơ thể vẫn sôi trào không ngừng, lùi vội trăm bước, mới khó khăn lật mình lên ngựa.

Y trừng mắt nhìn Lâm Tẫn một cái.

Trong ánh mắt tràn đầy oán độc, sợ hãi và vài phần khó tin, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm lời nào, chỉ vẫy tay ra lệnh cho tàn

binh dưới trướng gầm lên: "Rút!" Vạn dư tàn binh nhanh chóng tập hợp, theo y phi về sâu trong thảo nguyên.

Không ai chú ý.

Một luồng kim mang cực nhỏ từ đầu ngón tay Lâm Tẫn lướt ra, lặng lẽ chìm vào lưng Thác Bạt Phong, như đỉa bám xương, từ từ xâm thực kinh mạch phủ tạng y...

Trong cảnh nội phía nam Trấn Huyền Đài, ánh sáng ban mai lờ mờ.

Thương Sóc thấy Lâm Tẫn từ trên trời hạ xuống, vội vàng tiến lên đón, giọng nói khó che giấu sự quan tâm: "Bệ hạ, ngài không sao chứ?" Lâm Tẫn mỉm cười nhạt, phất phất tay.

Cúi đầu nhìn Trương Phụ Khiêm vẫn ôm chặt mình không buông, y không khỏi nhướng mày, đưa tay gạt y ra, mang chút ý trêu chọc hỏi: "Trương ái khanh, khanh chẳng lẽ có sở thích đặc biệt gì sao?" Lời này vừa thốt ra.

Thương Sóc và Trử Bằng bên cạnh đều giật mình, không hẹn mà cùng lùi lại nửa bước, lặng lẽ kéo giãn khoảng cách với Trương Phụ Khiêm.

Trương Phụ Khiêm lộ vẻ cười khổ, đang định giải thích, lại bị Thương Sóc ngắt lời.

"Bệ hạ, khi nào chúng ta công thành?" Tuy cách một đoạn khoảng cách, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng pháo oanh minh liên tục truyền đến từ một bên khác của Trấn Huyền Đài – điều đó có nghĩa là, hai mươi vạn đại quân Lang Đình trú đóng bên ngoài, ước chừng đã không còn bao nhiêu.

Hiện tại sĩ khí nội bộ Lang Đình tất loạn.

Nếu thừa thế công thành, chắc chắn có thể thu phục Trấn Huyền

Đài với cái giá nhỏ nhất.

"Không công." Lâm Tẫn khẩu khí vẫn bình tĩnh, quay đầu liếc nhìn Trấn Huyền Đài từ xa, nói: "Ba ngày sau, trẫm sẽ trên không Trấn Huyền Đài, cùng Thác Bạt Hoành nhất quyết sinh tử!" Lời vừa dứt.

Sắc mặt Thương Sóc cùng những người khác chợt biến, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ nặng nề và lo lắng.

Tuy đối với thực lực của Bệ hạ có lòng tin sâu sắc.

Nhưng Thác Bạt Hoành cũng có thiên phú tuyệt luân, chiến lực cường hãn, nếu có chút sơ suất, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

"Không cần lo lắng." Lâm Tẫn ánh mắt kiên định, nhìn về phía chân trời đang dần sáng, khóe môi nhếch lên một nụ cười sắc bén: "Trẫm đã có chút lĩnh ngộ, trấn sát Thác Bạt Hoành dễ như trở bàn tay!" Thương Sóc lúc này mới hơi thả lỏng tâm thần.

Sau đó y lại trầm ngâm nói: "Nhưng Thác Bạt Hoành kia... sẽ nghênh chiến sao?" "Y nhất định sẽ đến." Lâm Tẫn ngữ khí dứt khoát như đinh đóng cột.

Lang Đình coi trọng phong cách dũng sĩ nhất, dù quý là Thiền Vu, cũng quyết không thể tránh chiến tỏ ra yếu kém, bằng không tất sẽ mất lòng dân.

Huống hồ.

Theo lời Hữu Hiền Vương, thực lực Thác Bạt Hoành gần đây lại tiến thêm một bước, lúc này hẳn đang mong chờ có thể chiến một trận với mình.

Nếu có thể chém Đại Uyên Thái Thượng Hoàng dưới ngựa, đường nam hạ của thiết kỵ Lang Đình, liền sẽ không còn chướng ngại.

Y nhìn quanh bốn phía, nhìn về phía doanh trướng tạm dựng kia, cất bước đi tới: "Trẫm cần bế quan tĩnh tu, nếu không phải việc trọng yếu, không được quấy rầy!" "Thần chờ tuân chỉ!" Mọi người đồng thanh lĩnh mệnh.

Trong trướng.

Chương 149

Lâm Tẫn khoanh chân ngồi xuống, hít sâu một hơi, thầm niệm trong lòng: "Thống tử, hấp thu trăm năm tu vi!" Ông!

Trong một khoảnh khắc.

Chân khí thiên địa như thủy triều bài sơn đảo hải cuồn cuộn đổ về.

Một luồng dòng ấm áp tinh thuần cực độ, bàng bạc hạo hãn từ hư vô quán nhập vào kinh mạch cơ thể y, như trường giang đại hà chảy xiết không ngừng, xông rửa nuôi dưỡng tứ chi bách hài!

Lâm Tẫn thầm tặc lưỡi: "Hảo gia hỏa, trực tiếp quán đỉnh sao?" Ngay khi y vừa nảy sinh ý niệm này, chuẩn bị từ từ dẫn dắt luồng lực lượng kia thì... 【Đinh】【Chúc mừng Túc chủ, thành công đột phá đến Lục địa thần tiên trung kỳ!】 Lâm Tẫn khẽ giật mình.

"Thế là...

đột phá rồi sao?" Một tầng sức mạnh hùng hồn hơn trước nhiều lần ổn định lại trong cơ thể, thần thức dường như cũng càng thêm thanh minh, cảm nhận dòng chảy năng lượng thiên địa xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng.

Y vốn tưởng rằng sau khi nhận tu vi cần tự mình vận công trùng quan, không ngờ Hệ thống lại trực tiếp giúp y hoàn thành đột phá.

Dễ dàng như vậy, quả thực khiến võ giả thiên hạ không biết giấu mặt vào đâu!

Bất quá.

Trăm năm tu vi mới đột phá một tiểu cảnh giới, là y thiên phú quá thấp, hay là Hệ thống còn ẩn chứa huyền cơ khác?

Hiện tại y vẫn tĩnh tọa bất động.

Đã nói là bế quan, nếu mười mấy khắc đã xuất quan, e rằng sẽ khiến người ta hiểu lầm y phá cảnh thất bại.

Vẫn nên giả vờ một chút đi...

Lang Đình, đại trưởng Vương đình.

Thác Bạt Phong quỳ một gối xuống đất, sắc mặt trắng bệch dị thường, như thật bẩm báo tin tức hai mươi vạn đại quân gần như bị diệt sạch.

Trong trướng lập tức một mảnh tĩnh mịch, tiếng kim rơi có thể nghe thấy.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào bóng người trên vương tọa.

Nét vui mừng trong mắt Thác Bạt Hoành do tu vi tinh tiến mà có hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là sự khó tin, sau đó chuyển thành phẫn nộ ngút trời và sát ý hung dũng.

Y mạnh mẽ vỗ một cái lên tay vịn vương tọa, huyền mộc cứng rắn trong khoảnh khắc hóa thành tro vụn!

Uy áp cấp Lục địa thần tiên không thể kiểm soát tràn ra, các gia tướng trong trướng đều biến sắc mặt, khom lưng rũ tay, hô hấp khó khăn, tựa như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp nghẹt cổ họng.

Duy chỉ có một người, tâm tình phức tạp lại ẩn chứa khoái ý – chính là Thác Bạt Trác.

Trước đây mọi người đều cho rằng y khoa trương uy lực của Hồng Di Đại pháo, là để tìm cớ cho sự bại lui của mình.

Giờ đây hai mươi vạn đại quân trong khoảnh khắc tan biến, không ai dám lên tiếng châm chọc nữa, chỉ còn một mảnh tĩnh mịch và sự sợ

hãi như vừa thoát khỏi kiếp nạn.

"Phụ hãn!" Thác Bạt Liệt vẻ mặt ngưng trọng, giọng nói vì bị áp chế mà có chút biến dạng: "Hỏa khí Đại Uyên hung mãnh như vậy, hai mươi vạn đại quân Thiết Tích thành e rằng..." Lời chưa nói hết, nhưng ý đã rõ.

Kể từ khi quân đội Đại Uyên đã đến Trấn Huyền Đài, điều đó nói lên Thiết Tích thành sớm đã thất thủ.

Thêm vào đó lính truyền lệnh đi không trở lại, hai mươi vạn đại quân kia, e rằng cũng đã lành ít dữ nhiều.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Lang Đình đã tổn thất gần năm mươi vạn binh mã!

Đây không còn là đứt tay đứt chân, mà là vết thương chí mạng, lung lay quốc bản!

"Thiền Vu." Thác Bạt Phong cố nhịn đau đớn do uy áp mang lại, khàn giọng lần nữa mở lời: "Đại Uyên Thái Thượng Hoàng kia còn nói... ba ngày sau, muốn trên không Trấn Huyền Đài, cùng ngài quyết một trận tử chiến!" "Ồ?" Thác Bạt Hoành nhướng mày rậm, mạnh mẽ kìm nén sự kinh nộ trong lòng, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ y cũng đột phá rồi?" "Phụ hãn, đây tất là quỷ kế của Đại Uyên!" Thác Bạt Liệt vội vàng nói.

"Hừ!" Thác Bạt Hoành bỗng nhiên đứng dậy, khí thế kiêu ngạo như sói: "Dù là quỷ kế, thì đã sao?

Dũng sĩ Lang Đình ta hà tất sợ chiến!

Khu khu Đại Uyên Thái Thượng Hoàng, ta tất chém y!" Y thân là Thiền Vu Lang Đình, tuyệt không phải kẻ võ phu chỉ biết tu luyện.

Kể từ khi là Đại Uyên Thái Thượng Hoàng, tất nhiên tuổi tác đã

cao, tiềm năng đã cạn, trong thời gian ngắn tuyệt khó đột phá.

Cái gọi là ước chiến này, chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế, muốn dựa vào lợi thế hỏa khí làm loạn quân tâm ta, sau đó lại mạo hiểm một phen!

"Phốc!" Đột nhiên!

Thác Bạt Phong mạnh mẽ phun ra một ngụm máu đen lẫn nội tạng nát vụn, cắt ngang trầm tư của Thác Bạt Hoành.

Chỉ thấy sắc mặt y lập tức xám xịt như đất, hai mắt thần sắc nhanh chóng ảm đạm, nặng nề ngã xuống đất.

Khí tức chợt đứt đoạn, đồng tử tan rã, vậy mà đã chết ngay tại chỗ!

Thần tình Thác Bạt Hoành kịch biến.

Y bước nhanh tới, ngồi xổm xuống đỡ lấy Thác Bạt Phong, chân khí tinh chuẩn điên cuồng dũng vào cơ thể y định thi cứu, nhưng chân khí vừa nhập thể mới biết đã quá muộn.

Trong kinh mạch Thác Bạt Phong lại tiềm phục một đạo kim mang chân khí cực kỳ ẩn mật bá đạo, sớm đã thôn phệ toàn bộ tu vi cả đời của y, ngũ tạng lục phủ đều đã bị ăn sạch!

Giờ khắc này đạo kim mang kia tựa như đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng, lóe lên một cái liền biến mất không dấu vết.

"Đại Uyên!!

Muốn chết!!" Thác Bạt Hoành giận cực cuồng gào, lòng đau như cắt!

Uy năng Lục địa thần tiên ầm ầm bùng phát, cả tòa vương trướng kiên cố kịch liệt chấn động.

Vải bạt "xé rách" một tiếng bị khí lãng vô hình xé toạc mấy lỗ lớn,

những cây cột chống đỡ khổng lồ phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi sức nặng, các gia tướng trong trướng càng bị uy áp đáng sợ này bức lui chật vật, gần như nghẹt thở.

"Ta không giết các ngươi, thề không làm người!" Lời chưa dứt.

Bóng người đã biến mất tại chỗ, chỉ còn lại dư âm cuồng nộ vang vọng trong không gian tựa phế tích của vương trướng.

Chiến tranh thần tiên, nhất xúc tức phát!

Màn đêm buông xuống, mây đen như mực.

Bầu trời đè nặng khiến người ta khó thở, dường như phút chốc sau sẽ sụp đổ hoàn toàn.

"Bệ hạ." Thương Sóc chậm rãi tiến lên.

Y liếc nhìn Trấn Huyền Đài, trong mắt lóe lên một tia khinh miệt, mang theo vài phần trêu tức nói: "Thác Bạt Hoành... chắc không dám đến chứ?" Trải qua ba ngày bế quan, Bệ hạ đã thành công thăng cấp đến Lục địa thần tiên trung kỳ.

Cảnh giới này, muốn giết Thác Bạt Hoành, dễ như trở bàn tay.

Y hoàn toàn không hề lo lắng.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, ánh mắt xuyên thấu tầng mây âm trầm, khóe môi khẽ nhếch, không đáp lời.

Thân là Đại Thiền Vu Lang Đình, nếu ngay cả dũng khí nghênh chiến cũng không có, không cần Đại Uyên ra tay, nội bộ Lang Đình tự sẽ lật đổ y.

Do đó, trận chiến này, y nhất định sẽ đến.

Sáu mươi vạn đại quân Lang Đình đã không còn bao nhiêu, chỉ cần giải quyết Thác Bạt Hoành, thảo nguyên phương Bắc liền không đáng sợ.

Hơn nữa!

Thác Bạt Trác đã bị khống chế, dù trong lòng có không cam tâm, có sắc mệnh huyền áp đan chế ước, cũng không thể gây sóng gió gì.

"Bệ hạ!" Đúng lúc này, từ xa truyền đến một tiếng gọi tang thương.

Lâm Tẫn quay đầu nhìn, chỉ thấy một kỵ mã nhanh chóng xuyên phá sắc trời u ám, phi nhanh đến.

Bóng người trên lưng ngựa khiến y khẽ giật mình.

"Liễu tông chủ?" Y quả thực không ngờ, Liễu Đỉnh Hàn lại đích thân đến biên cảnh.

Chẳng lẽ có việc quan trọng cần bẩm báo?

Liễu Đỉnh Hàn ghìm chiến mã lại, nhanh bước tiến lên quỳ một gối, khí tức vẫn còn hơi bất ổn: "Thảo dân Liễu Đỉnh Hàn, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn nâng tay, một luồng khí kình ôn hòa liền nâng y dậy: "Không cần đa lễ, có chuyện gì mà khanh phải đích thân đến đây?" Liễu Đỉnh Hàn thuận thế đứng dậy, hít sâu một hơi bình phục hô hấp, lúc này mới cung kính bẩm báo: "Bệ hạ trước đây đã lệnh thảo dân đi khuyên thuyết Toái Tinh tông và Thiết Y môn quy thuận triều đình, đã có kết quả, đặc biệt đến đây phục mệnh!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, mỉm cười hỏi: "Thái độ của bọn họ thế nào?" "Toái Tinh tông đã đồng ý quy thuận triều đình!" Bỗng nhiên!

Lâm Tẫn dường như nghĩ đến điều gì, ngắt lời Liễu Đỉnh Hàn đang nói tiếp, hỏi: "Sơn môn Toái Tinh tông, có phải nằm ở Liệt Khung Sơn không?" Liễu Đỉnh Hàn kinh ngạc, vội vàng đáp: "Bệ hạ thánh minh, Liệt Khung Sơn đúng là nơi tông môn Toái Tinh tông tọa lạc!" Thì ra là vậy.

Trong lòng Lâm Tẫn chợt sáng tỏ.

Hảo gia hỏa, phán định này của Hệ thống hóa ra là ứng ở đây!

Hệ thống không hề bị BUG, mà là vừa đúng vào thời điểm đó, Toái Tinh tông vừa hay đồng ý quy thuận!

Lưu Vân Kiếm tông đã chiêu cáo thiên hạ nghe theo triều đình, Liễu Đỉnh Hàn liền coi như nửa người của triều đình.

Chương 150

Y đại diện Lâm Tẫn đi đến Liệt Khung Sơn, đương nhiên tương đồng với việc tuần thị, việc chưởng khống cũng nằm trong lý lẽ.

"Hahaha!" Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn, trong mắt tinh quang lấp lánh: "Liễu tông chủ, lần này khanh lập đại công!" "Bệ hạ nói quá lời, đây là phận sự của thảo dân." Liễu Đỉnh Hàn khiêm tốn đáp lại.

Y còn chưa biết.

Phản ứng dây chuyền mà việc Toái Tinh tông quy thuận mang lại, giúp Lâm Tẫn lớn đến mức nào!

Nếu không có lần đột phá này, chỉ dựa vào Vô Tướng Long Ẩn, tuy có thể chiến với Thác Bạt Hoành, nhưng khó tránh khỏi hiểm tượng hoàn sinh, thậm chí nguy hiểm đến quốc bản.

Rốt cuộc.

Ai cũng không biết thực lực Thác Bạt Hoành đã tinh tiến đến mức nào!

Lâm Tẫn mỉm cười nhạt, mở lời nói: "Liễu tông chủ muốn thưởng gì?

Trẫm đều có thể ban cho khanh!" Liễu Đỉnh Hàn khom người nói: "Có thể vì Bệ hạ hiệu lực, đã là vinh hạnh của thảo dân!" Lâm Tẫn khẽ cụp mắt, trầm ngâm một lát, đột nhiên nghiêm nghị nói: "Liễu Đỉnh Hàn nghe chỉ!" Liễu Đỉnh Hàn giật mình, lập tức quỳ hai gối xuống đất: "Thảo dân cung kính lắng nghe thánh dụ!" "Liễu Đỉnh Hàn của Lưu Vân Kiếm tông, công huân trác việt, có đại công với quốc gia, đặc ban phong tước vị Lưu Vân hầu!

Thế tập vạn thế, địa vị ngang quận vương, gặp quan không bái,

khâm thử!" Liễu Đỉnh Hàn lập tức chấn kinh ngẩng đầu, khó tin nhìn về phía Lâm Tẫn.

Y vạn lần không ngờ, chỉ là khuyên thuyết một tông quy thuận, lại nhận được trọng thưởng như vậy, nhất thời được sủng mà sợ.

"Sao thế?

Không hài lòng ư?" Lâm Tẫn cười như không cười hỏi.

"Thần không dám!" Liễu Đỉnh Hàn hoảng loạn dập đầu: "Thần, Liễu Đỉnh Hàn, tạ Bệ hạ long ân, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lời vừa dứt.

Thương Sóc và Trương Phụ Khiêm cùng những người khác cũng tiến lên một bước, hướng về phía Liễu Đỉnh Hàn hành lễ: "Kính chào Lưu Vân hầu!" Liễu Đỉnh Hàn càng thêm hoảng sợ.

Trương Phụ Khiêm còn đỡ, chỉ là tu vi ngũ phẩm.

Nhưng Thương Sóc là cường giả Bán thần thực sự, thực lực chỉ kém Hoàng đế, lễ này y sao dám nhận?

"Tướng quân không cần đa lễ..." Y đưa tay muốn đỡ, nhưng không lay chuyển được cánh tay Thương Sóc.

Kỳ thực.

Lâm Tẫn làm vậy, không chỉ để thưởng công, mà còn có ý lập điển hình.

Các thế lực giang hồ phức tạp, rất nhiều kẻ không muốn thần phục, nếu có thể lấy Lưu Vân Kiếm tông làm tiêu chí, dốc sức tài nguyên, giúp tăng cường uy thế của y, sau này do y quản lý giang hồ, triều đình cũng có thể bớt đi nhiều phiền phức.

Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua vẻ mặt kích động nhưng cố nén của Liễu Đỉnh Hàn, khóe môi hiện lên một tia cười.

Y dường như tùy ý lật cổ tay một cái.

Trong khoảnh khắc!

Một mùi hương lạ tức thì tỏa ra, tựa như hít một hơi cũng có thể khiến chân khí tăng thêm một phần, trong lòng bàn tay y đã có một viên đan dược to bằng quả nhãn.

Bề mặt viên đan dược không phải là lưu quang đơn giản, mà càng giống như phong ấn một vầng hào quang đang chảy, khí tức ngưng tụ thăng hoa, huyền diệu phi phàm.

"Đây là Đại tông phá cảnh đan." Lâm Tẫn giọng nói bình đạm, nhưng lại như sấm sét nổ vang bên tai mỗi người: "Có thể khiến võ giả Đại tông sư, không chút trở ngại, trực tiếp thăng một trọng thiên!" Ông!

Lời này vừa thốt ra!

Xung quanh dường như vang lên một tràng tiếng hít thở kinh hô không kìm nén được.

Cường giả Bán thần như Thương Sóc ánh mắt khẽ ngưng lại, Trương Phụ Khiêm cùng những người tu vi hơi thấp hơn thì càng thêm nóng mắt vô cùng, gần như không thể rời mắt khỏi viên đan dược đó.

Họ quá rõ giá trị của viên đan dược này – nó đủ để khiến bất kỳ Đại tông sư nào mắc kẹt ở bình cảnh cũng phải phát điên, gây ra một trận giang hồ huyết vũ!

Liễu Đỉnh Hàn hô hấp đột nhiên dồn dập, đồng tử phóng đại, hai tay vô thức lau vào vạt áo, chỉ sợ mồ hôi tay làm ô uế thánh vật.

Vô cùng trịnh trọng, gần như run rẩy đưa hai tay ra, như đón nhận một món thần vật tối cao vô thượng, nâng viên đan dược trong lòng bàn tay.

“Thần... khấu tạ Bệ hạ thiên ân!” Giọng y cũng mang theo chút run rẩy.

Đây đã không phải là ban thưởng đơn giản, đây là ban cho y một cuộc tạo hóa thông thiên!

“Uống đi, khoảnh khắc liền có thể phá cảnh, không cần bế quan.” Lâm Tẫn nói.

Liễu Đỉnh Hàn lại do dự một lát, chần chừ nói: “Bệ hạ, thần... muốn tạm hoãn phục dụng.” “Vì sao?” “Khi đại tế mùa thu, thần quan sát Bệ hạ hiệu lệnh thiên địa, trong lòng có điều lĩnh ngộ, kiếm tâm đã có triệu chứng tinh tiến.” Y nhìn viên đan dược trong tay, mắt chứa vẻ nóng bỏng: “Kể từ khi đan này có thể thăng một cảnh, thần muốn trước hết tự mình trùng phá trung kỳ, sau đó mượn lực đan dược, trực tiếp đạt đến hậu kỳ!” Lâm Tẫn nghe vậy.

Ngón tay vốn tùy ý chắp sau lưng không khỏi khựng lại, trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc và tán thưởng không hề che giấu.

Y không lập tức nói chuyện.

Mà là trên dưới đánh giá lại Liễu Đỉnh Hàn một lượt, như lần đầu tiên thực sự nhận thức vị Kiếm tông tông chủ này.

Trong khoảnh khắc trầm mặc, chỉ có tiếng gió rít gào.

Liễu Đỉnh Hàn bị ánh mắt đó nhìn đến trong lòng có chút thấp thỏm, không biết dã tâm của mình có chọc giận thiên uy hay không.

Đột nhiên.

Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn, tiếng cười tràn đầy khoái ý: “Hay!

Có chí khí!

Đỉnh cao võ đạo, cần chính là phần tâm khí không cam chịu thua kém này!

Trẫm quả nhiên không nhìn lầm người!" Cười xong.

Sắc mặt y chợt nghiêm lại, uy nghi đế vương tự nhiên toát ra khắp người, trầm giọng nói: "Toái Tinh tông đã quy thuận, Thiết Y môn thì sao?" Liễu Đỉnh Hàn cất kỹ đan dược, biểu tình chuyển sang ngưng trọng: "Thiết Y môn không trực tiếp từ chối, nhưng đưa ra một thỉnh cầu, mong Bệ hạ chuẩn tấu, mới nguyện quy thuận." Y nói xong lặng lẽ ngước mắt, quan sát thần sắc Hoàng đế.

Lâm Tẫn không hề nổi giận.

Y sớm đã nói, chỉ cần quy thuận, điều kiện gì cũng có thể đưa ra.

"Bọn họ có yêu cầu gì?" "Bọn họ..." Ông!!!

Lời chưa dứt.

Tiếng oanh minh trầm thấp đột nhiên xé toạc bầu trời, uy áp kinh khủng như cự thú viễn cổ thức tỉnh hùng hổ giáng lâm.

Lâm Tẫn bỗng nhiên quay đầu.

Ánh mắt y rơi vào bóng người kiêu ngạo như chim ưng đang lơ lửng trên không Trấn Huyền Đài, Vô Tướng Long Ẩn lặng lẽ phủ lên khuôn mặt, chiến ý trong mắt như thủy triều ngầm cuồn cuộn.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Tiếng cười khẽ của y vừa dứt, thân hình đã động.

Xoẹt!

Tiếng xé gió vang lên.

Lâm Tẫn vút lên không trung, như rồng rời vực, vạt áo phần phật trong cuồng phong.

Phía dưới.

Liễu Đỉnh Hàn tâm thần chấn động mạnh, nghiêng người vội hỏi:

“Thương tướng quân, người này... là ai?” Ánh mắt Thương Sóc sắc như đao, lạnh giọng đáp: “Khải Lưu Vân hầu, đây chính là Thiền Vu Lang Đình, Thác Bạt Hoành, cảnh giới Lục địa thần tiên!” Liễu Đỉnh Hàn sắc mặt chợt biến.

Chẳng trách khí tràng lại đáng sợ đến thế, dù khoảng cách rất xa, nhưng vẫn khiến thần hồn y run rẩy.

“Bệ hạ... người sẽ không sao chứ?” Y nắm chặt hai tay, giữa mày ngưng đầy lo lắng.

Thương Sóc lại cất tiếng cười lớn, khoanh tay dựa vào ngựa, thần sắc thong dong: “Chém y, đối với Bệ hạ mà nói, dễ như trở bàn tay!” Liễu Đỉnh Hàn nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người đều trấn định tự nhiên, trong lòng hơi an tâm, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao theo dõi hai bóng người trên không trung.

“Cũng được, đến rất đúng giờ.” Lâm Tẫn đứng thẳng giữa hư không, một tay chắp sau lưng, dưới mặt nạ truyền ra một tiếng cười nhạt, như đang bình phẩm lão hữu.

“A...” Thác Bạt Hoành lạnh lùng hừ một tiếng.

Y lật cổ tay một cái, một thanh đại đao hình dáng dữ tợn, bao quanh bởi hoa văn huyết sắc xuất hiện giữa không trung, mũi đao thẳng chỉ Lâm Tẫn: “Ngươi chủ động tìm chết, ta há có thể không đúng giờ!” Y âm thầm thăm dò khí tức của Lâm Tẫn, không thấy dị thường, sự đề phòng hơi giảm bớt.

Ánh mắt hổ phách tham lam lướt qua Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ đang bày trận ở xa, đặc biệt là những khẩu Hồng Di Đại pháo uy nghiêm chỉnh tề, trong mắt lộ rõ hung quang.

“Hồng Di Đại pháo... không tệ, ta muốn!” “Cũng được thôi.” Lâm Tẫn nhún vai, ngữ khí tùy ý như đang nói chuyện thời tiết: “Giết được

trẫm, tất cả là của ngươi.” “Hahaha!

Vậy ta sẽ không khách khí nữa!

Chết đi!” Choang!

Tiếng đao minh xé rách không trung!

Chương 151

Toàn thân chân khí Thác Bạt Hoành dũng mãnh như núi lửa phun trào, toàn bộ quán nhập vào thân đao, huyết mang đại thịnh!

Hai cánh tay y cơ bắp cuồn cuộn, mạnh mẽ vung chém ra, một đạo đao khí huyết sắc đủ để xé toạc trời đất như sao băng lao thẳng vào Lâm Tẫn!

Thế nhưng Lâm Tẫn vẫn chắp tay đứng yên, không lùi không tránh, như đang nhìn gió nhẹ thổi qua mặt, thậm chí còn có tâm trạng rảnh rỗi sửa sang vạt áo bị khí lãng thổi bay.

Oanh!!!

Đao khí thực sự đánh trúng, ầm ầm nổ tung.

Bụi mù như sóng thần giận dữ bốc thẳng lên trời, trong khoảnh khắc nuốt chửng thân thể Lâm Tẫn, che kín mặt trời.

Sóng xung kích đáng sợ lan tỏa, ngay cả những người ở xa trên mặt đất cũng cảm thấy một trận lòng quýnh.

Thương Sóc cũng vô thức nắm chặt chuôi đao, ánh mắt hơi ngưng lại.

Khóe môi Thác Bạt Hoành đã nhếch lên nụ cười miệt thị cuồng ngạo, tựa như đã nhìn thấy cảnh tượng đối thủ bị một đao chém thành hai đoạn.

Một đao chém chết cường giả đồng cảnh.

Chiến tích như vậy, đủ để uy danh của Thác Bạt Hoành chấn nhiếp giang hồ trăm năm!

Nhưng giây phút tiếp theo!

Một giọng nói ung dung gần như lười biếng xuyên qua lớp bụi cuồn cuộn, rõ ràng không sai sót lọt vào tai y, khiến nụ cười trên mặt y lập tức đông cứng, toàn thân máu huyết chợt lạnh: "Thác Bạt Hoành, đạo đao khí này của ngươi hậu kình không đủ a, chưa ăn cơm sao?" "Cái gì?!" Đồng tử Thác Bạt Hoành đột nhiên co rút thành mũi kim, khó tin nhìn chằm chằm phía trước.

Khói bụi tan hết.

Lâm Tẫn vẫn lơ lửng tại chỗ cũ, vị trí không hề xê dịch nửa phân, thậm chí ngay cả vạt áo cũng không hề hư hại.

Hộ thể cương khí vẫn lưu chuyển bình thường, tỏa ra gợn sóng màu vàng nhạt, nhẹ nhàng hóa giải một đao hủy thiên diệt địa kia vào vô hình.

"Làm sao có thể!?" Thác Bạt Hoành nội tâm chấn động mạnh, một luồng hàn ý từ xương sống xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chưa đợi y từ kinh ngạc hồi thần.

Lâm Tẫn đã nâng tay chấn cổ tay, ám kim sắc Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm khanh nhiên hiện ra!

Mấy đạo hư ảnh thần long ngưng thực bao quanh thân kiếm, phát ra tiếng long ngâm chấn động cửu thiên, long uy hạo hãn hòa lẫn với kiếm áp càng thêm sắc bén, lập tức bao trùm bốn phía!

Dưới sự khóa định khí cơ.

Thác Bạt Hoành chỉ cảm thấy tứ chi bách hài như bị ngưng đọng.

Y liều mạng thôi động chân khí, nhưng ngay cả một ngón tay cũng khó mà động đậy, sự kinh hãi chưa từng có siết chặt trái tim y!

"Ngươi không phải Lục địa thần tiên sơ kỳ!?" Y kinh nộ đan xen, khàn giọng gầm thét, ngữ điệu đã mang theo chút run rẩy không thể

kiềm chế.

Lâm Tẫn lại không đáp.

Chỉ chợt quay đầu nhìn xuống phía dưới Liễu Đỉnh Hàn đang căng thẳng theo dõi trận chiến, khóe môi khẽ nhếch, giọng nói rõ ràng truyền vào tai y: "Nhìn cho kỹ, kiếm này sẽ rất đẹp!" Liễu Đỉnh Hàn nghe vậy kịch chấn, một cỗ kích động và mong chờ không thể tả trong khoảnh khắc xua tan mọi sợ hãi và lo lắng của y.

Y lập tức gạt bỏ mọi tạp niệm.

Hai mắt tinh quang bắn ra, không rời mắt nhìn chằm chằm bầu trời, sợ rằng sẽ bỏ lỡ dù chỉ một chút!

Chỉ thấy!

Lâm Tẫn giương kiếm lên trời, thân kiếm kim quang bạo trướng, long khiếu chấn động không trung, hào quang phảng phất đều bị kiếm này hấp nạp!

Y một kiếm chém ra!

Không phải truy cầu tốc độ cực hạn, mà lại mang theo một loại vận luật huyền diệu, tựa như chậm mà nhanh.

Giữa kiếm quang lưu chuyển.

Tựa như có nhật nguyệt tinh thần sinh diệt, quy tắc thiên địa vì thế mà cộng minh oanh tạc quanh mũi kiếm!

Đó là một loại quỹ tích của "đạo" vượt qua chiêu thức phàm tục, là sự hiển hóa của kiếm đạo cực ý chém đứt nhân quả, phá diệt vạn pháp!

"Không!!!" Thác Bạt Hoành phát ra tiếng gào thét như thú bị nhốt.

Toàn thân tinh huyết cấp tốc bùng cháy, cố gắng cưỡng chế trùng phá sự cấm cố mạnh mẽ như núi kia!

Đáng tiếc!

Tựa như kiến càng lay cây, căn bản không thể làm gì.

Y chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng kiếm quang ẩn chứa sự hủy diệt vô tận và ảo diệu vô thượng, tràn ngập toàn bộ tầm mắt.

Kiếm hạ, quang đến!

Oanh!!!

Tiếng nổ vang vọng hoàn vũ, mãnh liệt gấp mười lần trước đó!

Hào quang chói mắt và bụi trần ngút trời tựa như đóa hoa tử vong đang nở rộ, vút lên không trung, thậm chí còn xua tan hoàn toàn những đám mây đen âm trầm trên bầu trời, xé toạc chúng!

Ánh sáng trời rực rỡ như thác nước vàng đổ xuống, chiếu sáng cả Trấn Huyền Đài.

Bụi bay dần tan.

Trên không trung chỉ còn lại một mình Lâm Tẫn cầm kiếm đứng thẳng, hắc bào khẽ lay động trong ánh nắng và gió nhẹ, uyển như thần linh giáng trần.

Vạn vật lặng ngắt, thời gian dường như ngừng lại!

Thương Sóc cùng những người khác đại hỉ quá độ, tâm triều bành phái, nhao nhao quỳ một gối xuống đất, cung kính hô vang: "Bệ hạ thần uy!

Vạn tuế!" Mà Liễu Đỉnh Hàn đã đứng sững tại chỗ.

Hai mắt vô hồn, toàn thân kiếm khí cuồn cuộn không kiểm soát được mà điên cuồng quấn quanh thăng lên, bội kiếm trong túi kiếm sau lưng kịch liệt kêu ong ong, gần như muốn thoát vỏ mà bay ra!

Kiếm tâm trong cơ thể y chấn động không ngừng, như đang tắm

mình trong lễ tẩy trần của tiếng sấm.

Vô số chỗ bế tắc khó thông, mờ mịt không rõ trong tu hành ngày trước, dưới sự chiếu rọi của kiếm này chợt thông suốt!

Y phúc chí tâm linh, bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống, hai tay kết ấn.

Chân khí khắp trời dường như chịu sự dẫn dắt vô hình, hóa thành dòng khí xoáy nước có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hung dũng tụ tập về phía y, bao phủ y trong đó.

Kiếm ý của y từng bước tăng lên, như mầm xuân phá đất, triều sông cuồn cuộn, khí thế không ngừng dâng cao, ngay tại chỗ rơi vào trạng thái đốn ngộ sâu sắc!

Bên trong Trấn Huyền Đài.

Mười vạn đại quân Lang Đình như rơi vào hầm băng, trận cước đại loạn, sự hoảng sợ cấp tốc lan rộng như ôn dịch!

Đại Thiền Vu được coi như thần linh bị miểu sát trong chớp mắt, ý chí chiến đấu của bọn chúng hoàn toàn sụp đổ.

Lâm Tẫn nhẹ nhàng hạ xuống đầu thành Trấn Huyền Đài.

Ánh mắt y lạnh lẽo như vạn năm hàn băng, lướt nhìn những binh sĩ Lang Đình đang hoàn toàn hỗn loạn trước mặt, giọng nói như cửu u hàn uyên, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Cút!" Một chữ thốt ra.

Uy thế bàng bạc hòa lẫn với thanh lãng thực chất mạnh mẽ khuếch tán.

Địch quân ở gần như bị cự chùy vô hình đánh trúng, từng mảng từng mảng thất khiếu chảy máu, chết bùng tại chỗ!

Binh sĩ ở xa hơn tuy may mắn giữ được mạng, nhưng đã sớm hồn

phi phách tán, chỉ hận cha mẹ ít sinh cho hai cái chân, vứt bỏ mũ giáp, giẫm đạp lên nhau, liều mạng chạy trốn ra ngoài Trấn Huyền Đài!

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, không hề ra tay truy sát.

Đám binh sĩ này đã sớm bị dọa vỡ mật, e rằng đời này đều không còn gan đặt chân nửa bước vào cảnh nội Đại Uyên, tự nhiên đã không cần phải coi trọng nữa.

Huống hồ.

Thác Bạt Hoành đã chết, nội bộ Lang Đình quyền lực tất nhiên trống rỗng, các bộ lạc lớn đang hổ thị đam đam.

Những tàn binh bại tướng này, cứ coi như là trợ thủ để lại cho Thác Bạt Trác đi!

Lâm Tẫn xoay người.

Một bước đạp ra, đã trở lại trước quân trận Đại Uyên.

Ánh mắt y rơi trên người Liễu Đỉnh Hàn đang được chân khí bao quanh, kiếm đạo chân ý không ngừng thăng tiến, khẽ gật đầu, trong mắt thoáng qua một tia hài lòng khó nhận ra.

Liễu Đỉnh Hàn không hổ là tông chủ Lưu Vân Kiếm tông, thiên phú quả thực xuất chúng.

Trước đó y từng nhắc đến việc kiếm tâm có điều xúc động khi quan sát đại tế mùa thu, Lâm Tẫn mới thuận thế tặng y một cơ duyên.

Không ngờ.

Y thực sự có thể dựa vào kiếm đó của mình, bước vào cảnh giới đốn ngộ.

Lưu Vân Kiếm tông càng mạnh, càng có thể thay triều đình thống ngự giang hồ.

Chương 152

Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, quay sang Thương Sóc, hạ lệnh: "Thương tướng quân, suất quân nhập trú Trấn Huyền Đài!" Trong mắt Thương Sóc bùng phát sự phấn chấn, cung kính đáp: "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Y vẫy tay, Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ hùng dũng tách ra.

Trương Phụ Khiêm cũng suất Thần Cơ doanh đẩy Hồng Di Đại pháo, chậm rãi đi theo.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, vẫn chú ý đến Liễu Đỉnh Hàn.

Lúc này kiếm ý trong khí hải đối phương đã đạt đến đỉnh phong, đang cố gắng đột phá.

Ông!

Kiếm khí khẽ reo!

Từng đạo lưu quang từ cơ thể Liễu Đỉnh Hàn lưu chuyển, chân khí vốn bành trướng lại ngưng luyện, như sông lớn cuồn cuộn trùng phá quan ải.

Đạo tâm minh triệt, kiếm ý cũng theo đó thăng hoa, so với trước càng thêm sắc bén thuần túy.

Sau một khắc.

Hai mắt y bỗng nhiên mở ra, tinh quang bắn ra từ đồng tử, khí cơ toàn thân hiển nhiên đã đạt đến Đại tông sư trung kỳ!

Y khó kìm nén được tâm cảnh kích động, lập tức quỳ xuống đất, cung kính dập đầu: "Thần, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Nếu không phải kiếm đó của Lâm Tẫn điểm hóa.

Y muốn đột phá đến Đại tông sư trung kỳ, còn không biết cần hao phí bao nhiêu thời gian.

Lâm Tẫn ánh mắt khẽ cụp xuống, nhìn Liễu Đỉnh Hàn, thản nhiên nói: "Là ngộ tính của khanh đủ, cơ duyên mới đến, không liên quan đến trẫm." Nói xong, thân hình y động, lướt về phía Trấn Huyền Đài.

Liễu Đỉnh Hàn cung kính đứng dậy, đi theo sát phía sau.

Bên trong Trấn Huyền Đài.

Thương Sóc đã lệnh người dọn dẹp xong thi thể binh sĩ Lang Đình, đang bố trí Đại Tuyết Long Kỵ đóng phòng.

Hoàng hôn như máu.

Soi chiếu tường thành loang lổ và những vệt máu chưa khô, khí lạnh lẽo bao trùm.

Y nhìn quanh tường thành nguy nga, thần sắc ngưng trọng: "Bệ hạ, Trấn Huyền Đài là yết hầu biên cảnh, cần trọng binh trấn thủ, nhưng Đại Tuyết Long Kỵ là trọng kỵ binh, nếu bỏ ngựa thủ thành, e rằng sẽ tổn hại phong thái của họ!" Lâm Tẫn gật đầu không nói.

Y tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng trọng tổ biên quân Bắc Cảnh không phải việc một sớm một chiều, càng khó tìm được tướng lĩnh đáng tin cậy trong thời gian ngắn. 【Đinh】 Đúng lúc y đang suy nghĩ, âm thanh nhắc nhở trong trẻo của Hệ thống vang lên trong não. 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Trấn Huyền Đài, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?】 Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch.

Tâm niệm "điểm sáng" vừa dứt, y vẫn thầm nghĩ: "Cho trẫm binh, hiện tại chỉ thiếu binh thôi!" 【Đinh】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Trấn Huyền Đài!】【Nhận được phần thưởng: Năm vạn Bàn Thạch Quân!】 Lâm Tẫn mạnh mẽ giật mình,

trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc – năm vạn!

Đây là lần đầu tiên Hệ thống tăng binh lực nhiều nhất từ trước đến nay!

Y lập tức trầm ý thức vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy bên trong giới, mây khói lượn lờ, sát khí tràn ngập giữa trời đất, năm vạn Bàn Thạch Quân đứng yên như rừng, áo giáp đen nặng nề, thương kích sâm nghiêm.

Tuyệt đại bộ phận bọn họ là trọng trang bộ binh và cung tiễn thủ.

Cũng có một phần binh sĩ cầm công cụ, thiện về việc xây thành phòng ngự, quân dung chỉnh tề, khí thế trầm ổn, rõ ràng là một đoàn quân thiết huyết sinh ra để thủ thành.

Tuy đều là võ giả nhị phẩm.

Nhưng với tư cách là trọng giáp binh thủ thành, dựa vào Trấn Huyền Đài thiên hiểm, đủ để chống lại tất cả ngoại địch!

"Thống tử." Lâm Tẫn đè nén kích động, trong lòng nghĩ: "Ngươi thật sự không thể hóa hình sao?

Trẫm thực sự muốn hôn ngươi một cái!" Năm vạn Bàn Thạch Quân này, đến thật đúng lúc!

"Bệ hạ?" Thấy Lâm Tẫn lâu không nói, Thương Sóc thăm dò hỏi: "Có nên do mạt tướng ở gần đó trưng triệu tân binh, huấn luyện để đóng giữ biên quan không?" Lâm Tẫn hoàn hồn, khẽ lắc đầu: "Không cần, người trấn thủ, trẫm đã an bài ổn thỏa." Y lập tức nhìn xa về phía chân trời thảo nguyên, ánh mắt chuyển lạnh, nói: "Thương tướng quân, đi một chuyến đến Vương đình Lang Đình, Tả Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương, không cần giữ lại nữa!" Thương Sóc hiểu ý, cung kính đáp: "Mạt tướng tuân mệnh!" Lời chưa dứt, người đã biến mất tại chỗ.

Lâm Tẫn lật tay lấy ra một tấm Vạn Lý Truyền Âm Phù, đầu ngón tay khẽ vê, bùa chú ứng tiếng mà vỡ tan.

Y khẽ động khóe môi, âm thanh đã vượt qua ngàn sơn vạn thủy, chính xác truyền đến tai người ở đầu bên kia: "Thác Bạt Hoành đã chết, mau mang thành ý, đến Trấn Huyền Đài yết kiến trẫm!" Bên trong đại trướng Vương đình Lang Đình.

Tả Hiền Vương Thác Bạt Liệt đang nhìn chằm chằm bản đồ cương vực Đại Uyên trải trên bàn.

Theo y nghĩ.

Phụ hãn như thiên thần giáng lâm, chém giết Đại Uyên Thái Thượng Hoàng chẳng qua là dễ như trở bàn tay.

Đại Uyên không có Lục địa thần tiên tọa trấn, dù có Hồng Di Đại pháo, cũng tuyệt đối không thể ngăn cản thiết kỵ Lang Đình.

Chỉ chờ Phụ hãn trở về, y liền có thể đích thân suất đại quân vượt qua Trấn Huyền Đài, trường khu nam hạ, thẳng đến hoàng đô Đại Uyên.

Một góc trong trướng.

Thác Bạt Trác trầm mặc một mình ngồi, giữa đôi mày thô kệch ẩn chứa một tia lo âu.

Kẻ không biết chuyện, có lẽ cho rằng y đang lo lắng an nguy của Đại Thiền Vu.

Thực ra, trong lòng y đang rối bời.

Nếu trận chiến này Thác Bạt Hoành thắng, đan dược trong cơ thể y tự nhiên vô hiệu, tính mạng không còn bị người khác khống chế, nhưng y cũng sẽ hoàn toàn vô duyên với vị trí Thiền Vu.

Tội trách chôn vùi mười vạn đại quân, dù là huyết mạch vương

thất, cũng khó lòng được trọng dụng nữa, phần đời còn lại e rằng chỉ có thể sống nhục nhã.

Chi bằng...

đánh cược một phen!

"Lâm Tẫn, chỉ mong ngươi thực sự có thể thắng..." Y đang thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này – một lời nói lạnh lùng uy nghiêm không hề báo trước quán nhập vào não hải! 【Thác Bạt Hoành đã chết, mau mang thành ý, đến Trấn Huyền Đài yết kiến trẫm!】 Thác Bạt Trác mạnh mẽ đứng dậy, trên mặt viết đầy vẻ khó tin, một tia cuồng hỉ gần như không thể che giấu.

Sau niềm cuồng hỉ, trong mắt nhanh chóng hiện lên vài phần âm u và giãy giụa.

Tả Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương như hai ngọn núi lớn chắn trước đường, cái "thành ý" này, nên mang đi bằng cách nào?

Mọi người trong trướng thấy y đột nhiên đứng dậy, nhao nhao nghiêng đầu nhìn.

Thác Bạt Liệt càng lộ vẻ chán ghét, lạnh giọng nói: "Thác Bạt Trác, ngươi làm gì?" Thác Bạt Trác vội vàng khom người: "Không..." Oanh!!

Lời chưa nói xong, cả tòa đại trướng Vương đình đột nhiên sụp đổ!

Một cỗ uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống, đè nặng khiến mọi người tim đập mạnh khó thở, như rơi vào hầm băng.

Thân ảnh Thương Sóc xuất hiện giữa không trung, ánh mắt như điện quét khắp toàn trường, thần niệm trong khoảnh khắc khóa định

hai người có tu vi cao nhất trong trướng.

Hàn quang chợt lóe!

Uy năng Bán thần không ai có thể ngăn cản, Tả Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương thậm chí còn chưa kịp thốt ra tiếng kinh hô, đã đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi văng tung tóe ba trượng bên ngoài!

Mọi người trong trướng kinh hãi biến sắc, cuối cùng cũng có người phản ứng lại, vội vàng hô: "Bảo vệ Hữu Cốc Lễ Vương!" Các cận vệ vương thất còn lại nhao nhao xông lên bảo vệ Thác Bạt Trác ở trung tâm – Tả Hữu Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương đều đã chết, giờ đây huyết mạch vương thất chỉ còn lại một mình Thác Bạt Trác, bọn họ tự nhiên thề sống chết bảo vệ.

Thương Sóc lạnh lùng liếc nhìn Thác Bạt Trác trong đám đông, không ra tay nữa, thân ảnh chợt lóe, biến mất không dấu vết.

Uy áp tan đi.

Mọi người như trút được gánh nặng, nhưng vẫn còn sợ hãi.

Nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất, kinh nộ đan xen, nhưng lại sợ hãi sự tập kích tựa thần ma kia, nhất thời trong trướng tĩnh mịch, sát ý và tuyệt vọng đan xen lan tỏa.

Thác Bạt Trác nhanh bước tiến lên, đấm ngực dậm chân, nước mắt lưng tròng, diễn vai một thành viên vương thất đau khổ mất đi người thân, bi phẫn muốn chết, vô cùng chân thật.

"Đại Uyên đáng chết!

Giết huynh đệ chí thân của ta...

Đại Thiền Vu vĩ đại nhất định sẽ bắt các ngươi huyết trái huyết thường!" Thoáng cái – một kỵ binh người đầy máu, chật vật khó khăn chạy đến, bổ nhào quỳ xuống đất, run rẩy khóc gào: "Bại rồi... bại

rồi...

Đại Thiền Vu, Đại Thiền Vu người... chiến tử Trấn Huyền Đài!" Trong một khoảnh khắc!

Tất cả mọi người trong trướng như bị sét đánh, mặt không còn chút máu.

Trời, Lang Đình thật sự sắp vong sao!

"Không thể nào!" Thác Bạt Trác đột ngột đứng dậy, gương mặt phút chốc tràn ngập kinh nộ, rít gào: "Đại Thiền Vu vĩ đại là cường giả Lục Địa Thần Tiên cảnh, sao có thể chiến tử!" Thân ảnh y khẽ động, thoắt cái đã áp sát truyền lệnh binh, một tay bóp chặt cổ đối phương, quát hỏi: "Nói!

Phải chăng Đại Uyên phái ngươi đến nhiễu loạn quân tâm của ta?!" Mọi người nghe vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hy vọng.

Bọn họ biết bao mong muốn tất cả chỉ là quỷ kế của địch nhân!

Chương 153

Nếu ngay cả Đại Thiền Vu cũng chiến bại, Lang Đình e rằng thật sự sẽ không còn ngày quật khởi nữa — đây là sự thật mà không ai muốn tin!

Truyền lệnh binh toàn thân run rẩy, khiếp sợ đan xen sợ hãi, run rẩy nói: "Hạ... hạ quan quả thực...

Thái Thượng Hoàng Đại Uyên dùng gian kế, thực lực vượt xa Đan Vu..." Tia hy vọng cuối cùng, hoàn toàn tan vỡ.

Không ít người trực tiếp ngã quỵ xuống đất, hai mắt vô thần, như thể bị rút cạn hồn phách, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Chốc lát sau, Thác Bạt Trác lén lút quét mắt nhìn khắp tràng.

Y gắng sức đè nén niềm vui khôn xiết trong lòng, vẫn giữ vẻ bi thống, trầm giọng nói: "Sự tình đã đến nước này, chư vị đều là trụ cột của Lang Đình, nên làm thế nào đây?" Quần thần trong trướng nhìn nhau.

Một người trong số đó đứng dậy, lớn tiếng nói: "Đại Thiền Vu và Tả Hiền Vương đều đã tuẫn quốc, Lang Đình không thể một ngày vô chủ, xin Hữu Cốc Lễ Vương chủ trì đại cục!" Không ít người theo đó phụ họa, cung kính hành lễ với Thác Bạt Trác.

Nhưng cũng có một bộ phận người lộ vẻ do dự.

Lang Đình tuy bề ngoài thống nhất, thực chất là liên minh các bộ lạc cùng nhau bầu cử Đan Vu.

Giờ đây vương thất đã lật đổ, khó tránh khỏi có người ngấm ngầm cất giấu dị tâm.

"Ai!" Thác Bạt Trác nặng nề đấm một quyền xuống bàn, như thể

lập tức già đi rất nhiều, thở dài: "Đại Uyên nay thế mạnh, được trời ưu ái, dũng sĩ Lang Đình ta không nên hy sinh vô vị nữa... tạm thời xin hàng đi." Lời còn chưa dứt, một tiếng phản đối đột nhiên vang lên: "Không thể!" Một vị thủ lĩnh bộ lạc đứng phắt dậy, lớn tiếng nói: "Anh hào Lang Đình ta đời đời đều lấy máu xương đúc nên tôn nghiêm, há có thể cúi đầu trước Đại Uyên?

Đại Thiền Vu tuy đã băng hà, nhưng các bộ ta vẫn còn mấy vạn thiết kỵ, chưa hẳn không thể chiến một trận!" Giọng y hùng hồn, ánh mắt lóe lên, hiển nhiên có ý đồ mượn thế quật khởi, thay thế ngôi vị.

Ánh mắt Thác Bạt Trác chợt lạnh lẽo, như lưỡi dao sắc bén quét qua mặt người đó, chậm rãi nói: "Lời ngươi nói cũng có lý, nếu đã vậy, Cô sẽ phong ngươi làm Đại tướng quân, lập tức suất bộ đi Trấn Huyền Đài nghênh chiến, thế nào?" Người đó lập tức nghẹn lời, sắc mặt trắng bệch.

Trong doanh trướng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về đây.

Y chỉ cảm thấy như có gai đâm sau lưng, như thể đã nhìn thấy thảm trạng tử thương tan tác của các dũng sĩ bộ tộc mình dưới Trấn Huyền Đài, tức thì mồ hôi tuôn như tắm, không dám nói thêm nửa lời.

Nơi Lục Địa Thần Tiên chôn thây, y há dám đi?

Trong trướng nhất thời tĩnh lặng.

Mọi người đều cúi đầu không nói, cũng không ai còn dám chất vấn Thác Bạt Trác tự xưng "Cô" nữa.

Dưới ánh nhìn phức tạp khó tả của tất cả các thủ lĩnh bộ lạc, y chậm rãi bước đến vương vị tượng trưng cho quyền lực tối cao, phất ống bào một cái, vững vàng ngồi xuống.

"Truyền lệnh của Cô!" "Chuẩn bị ba trăm con bò đen, năm ngàn con dê béo, ba trăm kiện kim khí, một ngàn tấm da điêu, năm trăm cây

cung tốt, ba ngàn con chiến mã, cộng thêm tuyết sâm Bắc Cảnh, huyền thiết, hàn ngọc tùy nghi, làm lễ vật tiến cống, đưa đến Đại Uyên!" Mệnh lệnh ban ra, không ai dám phản bác nữa.

Thác Bạt Trác dựa vào vương tọa, cảm thụ niềm khoái ý khi nắm giữ quyền lực, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Đồng thời, tại Trấn Huyền Đài, đêm biên ải, gió đặc biệt lạnh lẽo.

Trên tường thành, những ngọn đuốc lắc lư, chiếu rọi thân ảnh uy nghiêm của các binh sĩ trọng giáp.

Lâm Tẫn đứng một mình trên đầu tường, nhìn về phía quân trận vững như bàn thạch ở hai bên, trong mắt tràn đầy sự hài lòng.

Bàn Thạch quân, quả thật sinh ra để giữ thành.

Bọn họ khoác huyền thiết trọng giáp, tay cầm cự thuẫn trường kích, trận liệt nghiêm chỉnh, khí thế như núi.

Cung thủ hàng sau đều đeo cường cung trọng tiễn, đồng nhân như ưng, tùy thời có thể phát ra loạt bắn chí mạng.

Chính là kiên thuẫn mạnh nhất trấn thủ hiểm ải, chặn đứng vạn quân.

Đột nhiên, tiếng gió xé rách vang lên.

Một thân ảnh như lá rụng nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng Lâm Tẫn, chính là Thương Sóc đã trở về.

"Khải bẩm Bệ hạ, mạt tướng phục mệnh." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Y không hỏi có thành công hay không.

Bán Thần ra tay, Tả Hiền Vương và Tả Cốc Lễ Vương, chẳng qua chỉ là lũ kiến hôi.

Thương Sóc đứng thẳng thân thể, đưa mắt nhìn quanh, thấy Bàn

Thạch quân không biết từ lúc nào đã xuất hiện, gương mặt kiên nghị không khỏi chấn động.

Mới rời đi bao lâu, vậy mà đã có quân cường đại như vậy trấn thủ?

Bệ hạ quả nhiên là thần nhân!

"Trương Phụ Khiêm!" "Thần tại!" Trương Phụ Khiêm đáp lời bước tới, quỳ sụp xuống đất.

Lâm Tẫn nghiêm giọng nói: "Trẫm phong khanh làm Trấn Biên Đại tướng quân, suất năm vạn Bàn Thạch quân cùng Thần Cơ Doanh trấn thủ nơi đây, bảo vệ quốc môn Bắc Cảnh Hoàng triều!" Nói đoạn, trong lúc phất tay, bốn mươi chín khẩu Hồng Di Đại Pháo hiên ngang xếp đặt trên tường thành, nòng pháo u tối xa xa chỉ về phương Bắc.

Y giữ lại một khẩu bên mình, muốn mang về Hoàng thành giao cho Công Bộ nghiên cứu, thử phục chế và bổ sung đạn pháo.

Trương Phụ Khiêm kích động khấu đầu, giọng vang như kim thạch: "Mạt tướng, lĩnh chỉ tạ ân!

Nhất định không phụ Bệ hạ ủy thác!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, quay sang nhìn Liễu Đỉnh Hàn bên cạnh.

Vị Lưu Vân Kiếm Tông tông chủ này đã dùng Đại Tông Phá Cảnh Đan, tu vi đã thăng lên Đại Tông Sư hậu kỳ, khí độ càng thêm ngưng luyện.

"Khanh trước đó nói, Thiết Y Môn nguyện quy thuận, nhưng có một việc muốn cầu?" "Hồi Bệ hạ, đúng vậy." Liễu Đỉnh Hàn sắc mặt nghiêm túc, thấp giọng nói: "Không biết Bệ hạ có từng nghe nói...

Thiết Côn Luân?" "Thiết Côn Luân?" Lâm Tẫn lắc đầu: "Chưa từng." "Thiết Côn Luân là kỳ tài ngàn năm khó gặp của Thiết Y Môn, chưa đến tuổi bốn mươi đã đạt đến Đại Tông Sư đỉnh phong, thiên

phú tuyệt luân các đời." Liễu Đỉnh Hàn ngữ khí ngưng trọng, tiếp lời: "Đáng tiếc, một trăm năm trước khi xung kích Lục Địa Thần Tiên thì tẩu hỏa nhập ma, rơi vào trạng thái phi sinh phi tử, nhục thân kim cương bất hoại, thần trí lại hoàn toàn mất đi, chỉ còn bản năng hủy diệt." "Trăm năm nay, Thiết Y Môn dốc toàn bộ sức lực, mượn Hàn Thiết Tỏa Liên cùng địa thế hiểm trở, mới miễn cưỡng giam giữ y trong cấm địa sâu thẳm." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Thiết Y Môn hy vọng Trẫm, giết y?" "Không phải." Liễu Đỉnh Hàn cười khổ, vội vàng nói: "Hiện giờ, sợi Cửu U Hàn Thiết cuối cùng giam giữ y sắp đứt, một khi y phá phong ra ngoài, kẻ đầu tiên chịu trận sẽ là toàn bộ Thiết Y Môn." "Bọn họ từng thử gia cố phong ấn, nhưng không ai có thể lại gần y...

Do đó, khẩn cầu Bệ hạ ra tay, giúp bọn họ triệt để trấn áp Thiết Côn Luân!" Lâm Tẫn khẽ vuốt tường gạch, cười nhạt nói: "Trẫm còn tưởng việc gì lớn lao, không sao." Y nhìn về phía vầng trăng lạnh lẽo trên trời, giọng vẫn bình tĩnh: "Đợi Lang Đình thần phục, Trẫm sẽ tự mình đến Thiết Y Môn một chuyến." Liễu Đỉnh Hàn đại hỉ, phục xuống đất tạ ơn: "Thần đại diện Thiết Y Môn, khấu tạ thiên ân!" Lâm Tẫn không đáp lại.

Y quả thực cũng muốn xem tận mắt, vị thiên tài từng làm rạng rỡ một thời đại, nhưng lại sa vào điên loạn đó, rốt cuộc là bộ dạng như thế nào.

Vì sao lại mất hết thần trí vào lúc xung kích Lục Địa Thần Tiên!

Sáng sớm, gió thu Bắc Cảnh lạnh lẽo thấu xương, ánh dương tuy sáng, nhưng vẫn mang theo hàn ý buốt giá.

Tường thành phủ một lớp sương mỏng, hơi thở hóa thành khói.

Nếu không phải trọng giáp Bàn Thạch quân có lót da lông, kiêm tác dụng giữ ấm, e rằng binh sĩ khinh giáp thông thường đã sớm không

chịu nổi giá rét, chiến lực đại tổn.

Lâm Tẫn đơn độc đứng trên đầu thành, xa xa nhìn một mảng bóng đen đang từ từ áp sát trên đường chân trời, khóe môi khẽ nhếch: "Xem ra, phần 'thành ý' này của Lang Đình... cũng không hề nhỏ!" Ngoài Trấn Huyền Đài, gió thu cuốn lá cỏ và cát bụi, đất trời một màu tiêu sát!

Đội ngũ Lang Đình đen kịt dừng lại cách tường thành ba trăm mét, lặng lẽ đứng sừng sững trong gió rét, tựa như một tầng mây đen nặng nề.

Thác Bạt Trác hít sâu một hơi, lật người xuống ngựa, tiến lên mấy bước, đối mặt với Trấn Huyền Đài hùng vĩ như phủ đệ thiên thần, giọng nói xuyên qua gió lạnh, truyền rõ ràng lên đầu thành: "Ngoại thần Lang Đình tân lập Đan Vu Thác Bạt Trác, cẩn đại diện gia bộ Lang Đình, kính hiến bạc lễ, khấu vấn Đại Uyên Hoàng đế Bệ hạ thánh an!

Lang Đình nguyện vĩnh thế thần phục, phụng Đại Uyên làm Thiên triều thượng quốc, năm năm triều cống, vĩnh không bội ước!

Kính xin Bệ hạ tiếp nạp!" Giọng y vang vọng khắp thảo nguyên, mang theo vẻ khiêm ti và cung thuận.

Trên tường thành, Lâm Tẫn áo đen khoác rộng, chắp tay đứng thẳng, cúi nhìn tân chủ Lang Đình cùng đoàn xe cống phẩm phía sau, khóe môi cong lên một độ cong lãnh tiếu: "Đi thôi, theo Trẫm đi tiếp nhận Lang Đình thần phục!" Giọng điệu không cao, nhưng tựa hồ có thể át cả tiếng gió.

Cửa thành từ từ mở ra.

Lâm Tẫn một ngựa đi đầu, thân dưới Xích Viêm như một đoàn liệt diễm bùng cháy, đạp những bước chân vững vàng ra khỏi Trấn

Huyền Đài.

Thương Sóc theo sát phía sau.

Rồi sau nữa, là Đại Tuyết Long Kỵ uy nghiêm im lặng, tựa như một ngọn núi tuyết di động.

Tiếng vó ngựa như sấm, nhưng lại chỉnh tề nhất quán, ẩn chứa cảm giác áp bách khiến người ta nghẹt thở.

Đến cách Thác Bạt Trác và những người khác hơn mười trượng, Lâm Tẫn ghì chặt cương ngựa.

Thương Sóc phất tay một cái.

Đại Tuyết Long Kỵ như đã có mặc khế, tản ra nhanh như gió chớp, hình thành một vòng vây khổng lồ, bao vây hàng trăm người Lang Đình cùng cống phẩm, sát ý lạnh lẽo phút chốc lan tràn.

Gần như đồng thời, từng khẩu Hồng Di Đại Pháo đen kịt khẽ điều chỉnh nòng, phản chiếu ánh sáng u ám khiến người ta rợn người dưới ánh dương.

Sóc Phong Cung Kỵ hai bên càng giương cung lắp tên, vô số mũi tên lóe hàn quang, chính xác nhắm vào từng người Lang Đình trong tràng.

Không khí dường như đông cứng lại.

Sát cơ vô hình gần như hóa thành thực thể, đè nặng trong lòng mỗi người.

Thác Bạt Trác tuy biết Đại Uyên tuyệt đối sẽ không ra tay lúc này, nhưng nỗi sợ hãi xuất phát từ sâu thẳm linh hồn lại không cách nào kiềm chế được mà lan tràn.

Đặc biệt là viên đan dược trong cơ thể y, dường như đang khẽ tỏa nhiệt, nhắc nhở y rằng sinh tử của y hoàn toàn nằm trong ý niệm của

vị hoàng đế trẻ tuổi trước mắt.

Trán y lấm tấm mồ hôi lạnh, lưng áo ướt đẫm, chỉ có thể cố gắng duy trì vẻ trấn định bề ngoài.

Bên cạnh y, vị thủ lĩnh bộ lạc chủ chiến trước đó sắc mặt càng trắng bệch, vô thức nuốt nước bọt, không động thanh sắc lùi lại nửa bước, chút tâm tư mượn thế quật khởi trước đó đã sớm bị uy thế kinh thiên này nghiền nát thành tro bụi.

Trong lòng y chỉ còn lại sự may mắn vô tận — nếu thật sự suất bộ đến đây, e rằng còn chưa kịp nhìn thấy tường thành Trấn Huyền Đài, đã sớm hóa thành tro bụi dưới sức mạnh hủy thiên diệt địa như vậy!

"Đông!" Thác Bạt Trác không chút do dự quỳ gối xuống đất, trán chạm đất, giọng nói vô cùng cung kính thậm chí ẩn chứa một tia run rẩy khó nhận ra: "Thần, Thác Bạt Trác, khấu kiến Hoàng đế Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế!

Chương 154

Vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" Hàng trăm tướng sĩ Lang Đình phía sau thấy vậy, đồng loạt quỳ rạp xuống, như đồng lúa bị cơn lốc quét qua, đồng thanh cao hô vạn tuế!

Âm thanh vang vọng trên cánh đồng hoang dã, nhưng nhanh chóng bị gió mạnh xé nát.

Lâm Tẫn ngồi cao trên lưng ngựa, ánh mắt như lửa, chậm rãi quét qua đám người ti tiện trước mặt và những cống phẩm tượng trưng cho sự thần phục.

Chốc lát sau, y mới nhàn nhạt mở miệng: "Khanh, thức thời hơn Thác Bạt Hoành nhiều." Thác Bạt Trác cúi đầu càng thấp: "Thần, tạ Bệ hạ xưng tán!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, giọng điệu đột nhiên trở nên hùng tráng mà uy nghiêm, như thánh chỉ giáng xuống: "Thác Bạt Trác nghe chỉ!" "Thần cung lĩnh thánh dụ!" "Nay Lang Đình khanh đã biết thiên mệnh, kính uy hoài đức, nguyện suất bộ quy hóa, Trẫm rất lấy làm yên lòng.

Trẫm lấy danh nghĩa Đại Uyên Hoàng đế, đặc sắc phong khanh làm 'Bắc Mạc Hầu', đời đời trấn thủ Bắc Mạc, vĩnh viễn là phiên bình của Đại Uyên!

Mong khanh khắc giữ thần tiết, cẩn tu chức cống, đừng phụ ân Trẫm!" Thác Bạt Trác lần nữa khấu đầu, lớn tiếng đáp: "Thần, Thác Bạt Trác, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!

Định sẽ khắc tận chức trách, vĩnh thế hiệu trung Đại Uyên!" "Nhớ kỹ lời khanh hôm nay." Lâm Tẫn ngữ khí bình đạm, nhưng nặng tựa ngàn quân: "Sau này cống phẩm mỗi năm, cứ theo tiêu chuẩn lần này,

không được thiếu hụt mảy may!" Y ngừng một lát, ánh mắt như lưỡi băng quét qua tất cả người Lang Đình đang quỳ rạp dưới đất, tiếp tục nói: "Ngay từ hôm nay, các bộ lạc du mục Lang Đình, không được lại gần Trấn Huyền Đài trong phạm vi mười dặm, kẻ vi phạm, coi như mưu nghịch, lập tức chém không tha!" Lời này vừa thốt ra, không ít người trong đám Lang Đình thân thể khẽ run lên, trong mắt lóe lên sự khuất nhục và không cam lòng, nhưng không ai dám lên tiếng phản bác.

Thác Bạt Trác trong lòng cũng thắt lại.

Nhưng trên mặt lại không dám để lộ chút nào, chỉ cung kính đáp: "Thần, cẩn tuân Bệ hạ thánh mệnh!" "Lui xuống đi." "Thần đẳng cáo lui!" Thác Bạt Trác dẫn mọi người đứng dậy, một lần nữa lên ngựa, quay đầu ngựa, nhanh chóng rút lui về phía thảo nguyên phương Bắc.

Đội ngũ im lặng như tờ, như thể bị rút cạn tinh khí thần.

Cho đến khi đi rất xa, không còn nhìn thấy bóng dáng sừng sững của Trấn Huyền Đài nữa, Thác Bạt Trác mới mạnh mẽ kéo cương ngựa, dừng bước.

Y quay đầu nhìn về phương Nam, đáy mắt sự uất ức cay độc và oán hận cuối cùng như thủy triều tuôn trào, gần như muốn ngưng thành thực chất.

"Truyền lệnh của Cô!" Giọng y lạnh lẽo thấu xương: "Mở cấm chế Tổ địa!" Một đại tướng tâm phúc bên cạnh nghe xong, tức thì đại kinh thất sắc: "Đại Thiền Vu!

Vạn vạn không thể!

Tổ chế nghiêm lệnh, phi lúc tộc quần tồn vong nguy cấp, tuyệt đối không được quấy nhiễu Tổ địa!" "Bây giờ chẳng lẽ còn không phải lúc tồn vong sao?!" Thác Bạt Trác quát lớn cắt ngang lời y.

Ánh mắt y quét qua những thủ lĩnh bộ lạc đang cúi đầu ủ rũ phía sau: "Chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn vĩnh sinh vĩnh thế bị Đại Uyên giẫm đạp dưới chân, năm này qua năm khác dâng lên trân bảo trâu dê mà chúng ta dùng để sinh tồn?!" "Chỉ có sức mạnh trong Tổ địa, hoặc có thể giúp chúng ta thoát khỏi tuyệt cảnh này!

Cô, muốn đánh cược một phen!" Sắc mặt y quyết tuyệt, không cho phép nghi ngờ: "Đi chấp hành mệnh lệnh!" Vị đại tướng nhìn sự cố chấp gần như điên cuồng trong mắt y, cuối cùng chỉ có thể nghiến răng lĩnh mệnh: "...Vâng!" Thác Bạt Trác một lần nữa nhìn về phương Nam, hai tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

"Lâm Tẫn..." Trong lòng y phát ra tiếng gào thét u lạnh: "Đừng nghĩ dựa vào đan dược mà có thể vĩnh viễn chưởng khống Cô!

Sẽ có một ngày, Cô nhất định sẽ suất lĩnh thiết kỵ chân chính của Lang Đình, đạp phá Trấn Huyền Đài của ngươi, ngựa đạp Hoàng thành của ngươi!" Dưới Trấn Huyền Đài, Thương Sóc thúc ngựa trở lại bên cạnh Lâm Tẫn, nhìn hướng người ngựa Lang Đình biến mất, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, Lang Đình... thật sự cam tâm nghe lời?" "Ha ha..." Lâm Tẫn khinh miệt cười một tiếng: "Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị!

Bọn họ bây giờ thần phục, chẳng qua là chó cụt đuôi rên rỉ, tạm cầu sống sót mà thôi, một khi để chúng hồi sức, răng nanh cũ nhất định sẽ lại lộ ra!" Liễu Đỉnh Hàn bên cạnh nghe vậy, sau lưng kiếm nhận ông minh, thao thiên kiếm ý vọt lên tận trời, lạnh lẽo nói: "Bệ hạ, đã biết như vậy, sao không nhân cơ hội tốt này, dấy binh diệt sạch bọn chúng, để tuyệt hậu hoạn?" Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, xa xa nhìn thảo nguyên bao la vô tận: "Thảo nguyên rộng lớn, bộ lạc phân tán, bọn chúng đến đi như gió, quân ta nếu mạo hiểm thâm nhập, tiếp tế khó khăn, dễ trúng mai phục, cho dù thắng lợi, cũng tổn thất thảm trọng, được không bù mất!" Giọng y chuyển sang trầm ổn, toát ra vẻ ung

dung mọi việc đều trong tầm kiểm soát: "Trong thời gian ngắn, bọn chúng cho dù không phục, cũng tuyệt đối không dám vọng động.

Đợi Trẫm triệt để chỉnh đốn nội bộ Hoàng triều, ổn cố căn cơ, tự nhiên có thừa thời gian và thủ đoạn, từ từ thu thập bọn chúng!" Nói đoạn, y ghì cương chuyển đầu ngựa, Xích Viêm phát ra một tiếng hí dài vang dội, đi vào trong Trấn Huyền Đài.

"Thương tướng quân, kiểm đếm cống phẩm, lưu một phần cho Bàn Thạch quân, số còn lại toàn bộ vận về Hoàng thành." "Mạt tướng lĩnh chỉ!" Lâm Tẫn lại nhìn về phía Liễu Đỉnh Hàn bên cạnh: "Liễu tông chủ." "Thần tại." "Việc nơi đây đã xong." Lâm Tẫn phóng tầm mắt về phương Nam, lướt qua trùng trùng điệp điệp núi non: "Đi thôi, theo Trẫm đi gặp một lần vị... khoáng thế thiên tài của Thiết Y Môn!" Thiên Đoán Bảo!

Tường thành được xây bằng huyền thiết nham, hiện ra màu xanh đen thâm trầm.

Lâm Tẫn ghì chặt cương ngựa, ngưng thị tòa thành nhỏ đó, nghiêng đầu hỏi: "Đây chính là tông chỉ của Thiết Y Môn?" Liễu Đỉnh Hàn khiêm cung đáp: "Hồi Bệ hạ, đúng vậy." Đáy mắt Lâm Tẫn lướt qua chút kinh ngạc.

Y vốn tưởng rằng, Thiết Y Môn là một tông môn giang hồ, lý ra nên xây dựng trên đỉnh núi mây mù lượn lờ, xa lánh hồng trần, mới có thể chuyên tâm truy cầu võ đạo chân lý.

Không ngờ, lại trực tiếp xây dựng một tòa thành trì, lấy tông môn làm hạt nhân khuếch trương ra ngoài, xây dựng thành phòng, che chở bách tính.

"Thiết Y Môn, quả nhiên không tầm thường!" Bước vào Thiên Đoán Bảo, kiến trúc bên trong góc cạnh rõ ràng, tựa như những khối sắt khổng lồ đã trải qua ngàn búa trăm luyện, mái ngói đều đúc thành

hình vảy áo giáp, khi gió mưa ập đến sẽ phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng vang dội.

Thành trì tọa bắc triều nam.

Phía Bắc là tông chỉ thật sự của Thiết Y Môn, phía ngoài là khu dân cư bình thường dành cho bách tính sinh sống.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, rõ ràng đã là tiết trời cuối thu, nhưng trong thành lại đặc biệt nóng bức, hệt như giữa hạ.

Nơi đây nhiều nhất chính là các tiệm rèn.

Bên tai liên tục vang vọng tiếng rèn sắt, lúc này lúc khác, khi thì ầm ĩ hỗn loạn, khi thì đều đặn trong trẻo, hòa quyện thành một bản giao hưởng kim loại độc đáo.

Lâm Tẫn không khỏi ngạc nhiên nói: "Đây đâu phải tông chỉ tông môn, rõ ràng là một xưởng rèn sắt cỡ lớn!" Liễu Đỉnh Hàn cười khổ một tiếng, giải thích: "Bệ hạ, bách tính trong Thiên Đoán Bảo đa phần là lưu dân, được Thiết Y Môn thu nhận tại đây.

Thiết Y Môn thường phái đệ tử truyền thụ kỹ nghệ rèn sắt cho bọn họ, đồng thời tổ chức tiêu cục, vận chuyển khí cụ do bách tính chế tạo đi nơi khác buôn bán." Nghe vậy, trong mắt Lâm Tẫn lóe lên vẻ kính phục.

Không thể không nói, Thiết Y Môn tuy ở trong giang hồ, nhưng lại lo nghĩ cho bách tính, không chỉ lấy thân làm gương nhập thế che chở, còn truyền thụ kỹ nghệ mưu sinh, quả thực không phải tông môn tầm thường có thể sánh bằng.

Không lâu sau, hai người đến trước tông chỉ thật sự của Thiết Y Môn.

Bên cạnh, trên một tảng huyền thiết nham khổng lồ khắc sâu ba chữ lớn uy nghi: Thiết Y Môn!

Đúng lúc này, đại môn từ từ mở ra, một bóng người nhanh chóng vụt ra, nắm lấy tay Liễu Đỉnh Hàn: "Liễu huynh, thế nào rồi?

Triều đình đã đồng ý chưa?" Khóe môi Liễu Đỉnh Hàn khẽ giật, bản năng giật tay đối phương ra, lùi lại nửa bước nói: "Thiết huynh, xin tự trọng, Liễu mỗ thật sự không có hứng thú với huynh." Trong khoảnh khắc, đất trời tĩnh lặng.

Vị tráng hán cởi trần, lộ ra cơ bắp rắn chắc màu đồng cổ phản ứng lại, cười mắng: "Mẹ nó!

Đã đến lúc nào rồi, còn giỡn kiểu này!" Liễu Đỉnh Hàn chỉnh lại y bào, thần sắc cung kính thấp giọng nói với Lâm Tẫn: "Bệ hạ, vị này là Môn chủ Thiết Y Môn, Thiết Đại Hùng." Lâm Tẫn đánh giá đối phương, khẽ gật đầu.

Không hổ là Môn chủ Thiết Y Môn.

Thân thể dị thường vạm vỡ, da thịt dưới ánh dương lại lóe lên quang trạch như kim loại, như thể được phủ một lớp da sắt.

Tu vi Đại Tông Sư trung kỳ, lực phòng ngự e rằng không thua kém Đại Tông Sư đỉnh phong.

Thiết Đại Hùng cũng giật mình, thần thái tôn kính nhìn về phía Lâm Tẫn, vừa định quỳ xuống hành lễ, lại bị ngăn lại: "Miễn lễ đi, vào trong rồi nói." Thiết Đại Hùng hiểu ý, nghiêng người đưa tay: "Bệ hạ, xin mời." Bố cục bên trong Thiết Y Môn khá giản ước.

Đập vào mắt là một diễn võ trường rộng lớn, mặt đất được đúc bằng kim loại, toát ra cảm giác nặng nề.

Điều càng đáng chú ý là, đệ tử Thiết Y Môn dường như đều không thích mặc áo trên, hầu như ai nấy đều cởi trần.

Thiết Đại Hùng hơi lúng túng, gãi gãi sống mũi nói: "Bệ hạ, Thiết Y Môn chúng thảo dân lấy nghề rèn sắt làm kế sinh nhai, không quen

mặc áo trên cho lắm, còn mong Bệ hạ đừng trách." Lâm Tẫn không nói nhiều.

Đệ tử Thiết Y Môn chủ tu phòng ngự, tia lửa do rèn sắt tạo ra không ảnh hưởng gì đến bọn họ, ngược lại còn có thể mượn đó mà tu luyện.

Huống hồ, không mặc áo trên thì tính là gì?

Chỉ bằng những việc Thiết Y Môn đã làm, cho dù là không mặc quần — Lâm Tẫn kịp thời ngăn dòng suy nghĩ, cảnh tượng đó quá đẹp, không dám tưởng tượng.

Thiết Đại Hùng nói: "Bệ hạ, thảo dân sẽ cho người pha trà ngay, ngài nghỉ ngơi trước." "Không cần!" Lâm Tẫn vừa khẽ mở miệng, Liễu Đỉnh Hàn đã kiên quyết xua tay từ chối: "Uống trà thì miễn đi, Bệ hạ nhật lý vạn cơ, chính vụ bận rộn, vẫn nên nói chính sự trước thì hơn." Thiết Đại Hùng hít sâu một hơi, nói: "Cũng được, Bệ hạ, mời bên này!" Nhìn Thiết Đại Hùng đang dẫn đường phía trước, Lâm Tẫn lộ vẻ nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi Liễu Đỉnh Hàn: "Trà của Thiết Y Môn, có độc?" Vừa rồi vẻ Liễu Đỉnh Hàn nghiêm nghị từ chối, không giống giả vờ.

Liễu Đỉnh Hàn khẽ lắc đầu, đè thấp giọng nói: "Bệ hạ, độc thì không đến nỗi, chỉ là trà này, cay cổ họng!" "Hả?" Lâm Tẫn vẫn có chút không hiểu.

Nhưng thấy Liễu Đỉnh Hàn chỉ chỉ lên trời, cùng với những mảnh sắt vụn bay lả tả xung quanh, y tức thì hiểu ra.

Cả Thiên Đoán Bảo chính là một xưởng rèn sắt siêu lớn, hẳn là trong nước trà sắt vụn còn nhiều hơn lá trà.

Chẳng trách Liễu Đỉnh Hàn lại kiên quyết từ chối như vậy, chắc là đã từng nếm mùi rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Thiết Đại Hùng, mấy người đến cấm địa của Thiết Y Môn.

Gọi là cấm địa, thực ra chỉ là mật thất dưới lòng đất phía sau tông môn.

Không gian dưới lòng đất này giống hệt hầm trú ẩn, trong không khí tràn ngập khí tức hung lệ, thậm chí có thể cảm nhận được cấm chế đang đứng trước bờ vực sụp đổ không ngừng chiến đấu.

Thiết Đại Hùng dừng bước, mặt đầy sầu khổ nhìn phong ấn cấm chế có thể tan vỡ bất cứ lúc nào, nói: "Bệ hạ, Sư Thúc Tổ bị phong ấn ở đây, ngài vẫn là đừng đến gần, kẻo làm ngài bị thương." Y ngừng lại, thở dài một hơi: "Mặc dù nhiều trưởng lão Thiết Y Môn đã ngày đêm gia cố phong ấn, nhưng e rằng không trụ được bao lâu nữa." Nói đến đây, y lập tức quỳ xuống đất, khấu đầu nói: "Vẫn mong Bệ hạ có thể thỉnh Thái Thượng Hoàng xuất sơn, cứu Thiết Y Môn, cứu bách tính Thiên Đoán Bảo!" Lâm Tẫn cúi đầu nhìn Thiết Đại Hùng đang vô cùng cung kính, phất ống bào một cái, chân khí hùng hậu liền nâng y dậy.

Y không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng về phía hang núi bị cấm chế bao phủ.

Sắc mặt Thiết Đại Hùng đại biến, vừa định ra tay ngăn cản, lại bị Liễu Đỉnh Hàn túm lấy.

Môi Liễu Đỉnh Hàn khẽ động, truyền âm mấy câu.

Thân thể Thiết Đại Hùng kịch chấn, đột ngột quay đầu nhìn về phía Liễu Đỉnh Hàn, hai mắt mở to, tràn đầy vẻ khó tin, giọng nói vì cực độ kinh hãi mà hơi biến đổi.

"Liễu huynh, huynh nói...

Bệ hạ cũng là...?!" Liễu Đỉnh Hàn sắc mặt ngưng trọng, cực kỳ

khẳng định gật mạnh đầu, ánh mắt ý bảo y tuyệt đối đừng quấy nhiễu thánh giá.

Thiết Đại Hùng chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, trong lòng sóng lớn cuồn cuộn!

Triều đình Đại Uyên... lại đồng thời sở hữu hai vị Lục Địa Thần Tiên?!

Đây là nội tình khủng bố đến mức nào!

Nhất thời, lòng kính sợ của y đối với triều đình đạt đến đỉnh điểm, trong sự lo lắng bất an vốn có, đột nhiên nảy sinh một tia hy vọng mãnh liệt, không thể tưởng tượng nổi!

Y nín thở, ánh mắt chăm chú dõi theo bóng lưng Lâm Tẫn, không dám có bất kỳ động tác nào nữa.

Lúc này, ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào thân ảnh đang bị Hàn Thiết Tỏa Liên trói chặt phía trước.

Bốn sợi xích sắt thô nặng xuyên qua tứ chi người đó, một sợi khác lại khóa chặt yết hầu, giam giữ y vững chắc trên vách đá.

Chương 155

“Đây chính là thiên tài từng vang danh Thiết Y Môn, Thiết Côn Luân?” Lâm Tẫn lẩm bẩm.

Bị phong ấn trăm năm, Thiết Côn Luân đã sớm không còn dáng vẻ năm xưa.

Một đầu tóc dài bạc trắng rối bời như cỏ, gần như hoàn toàn che khuất dung mạo, giữa những sợi tóc dính đầy bụi bẩn và mạng nhện.

Qua khe tóc, ẩn hiện một khuôn mặt khô héo như củi mục, làn da trắng bệch không còn chút huyết sắc, như thể đã lâu không thấy ánh sáng.

Từng vết sẹo cũ sâu đến tận xương cốt đan xen chằng chịt, càng tăng thêm vài phần hung tợn.

Khí tức quanh y cực kỳ bất ổn.

Năng lượng cuồng bạo cuồn cuộn như sóng triều, khiến các sợi xích sắt ông ông rung chuyển, hệt như một con mãnh thú bị giam cầm trăm năm, tùy thời muốn phá lồng mà thoát ra.

Sau đó, Lâm Tẫn cẩn thận kiểm tra kết cấu phong ấn, khóe môi khẽ nhếch.

Mặc dù y không tinh thông thuật phong ấn, nhưng nhờ tu vi Lục Địa Thần Tiên, việc gia cố trên cơ sở vốn có cũng không phải chuyện khó.

Ngay khi y giơ tay định vận chuyển chân khí, Thiết Côn Luân đột nhiên ngẩng đầu không báo trước!

Những sợi tóc rối bời trượt sang hai bên, đột nhiên để lộ đôi mắt của y — đó căn bản không giống mắt người!

Đồng tử co lại thành hai đường dọc tinh hồng, như mãnh thú khát máu, đáy mắt tràn ngập ý chí cuồng bạo, tàn sát và hủy diệt điên cuồng.

Ánh mắt y dường như mang theo sức nặng thực chất, đè ép không khí xung quanh cũng ngưng trệ vài phần.

Ý chí điên cuồng, bạo ngược như mũi dùi băng vô hình, ngang nhiên đâm thẳng vào thức hải của Lâm Tẫn, ý đồ khơi dậy nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất và dục vọng sát lục trong lòng người.

Chỉ cần bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm, như có sát khí ngưng thực đâm vào da thịt, khiến người ta rợn người.

Lòng Lâm Tẫn đột nhiên chấn động, thầm than: Một đời thiên kiêu, lại bị tâm ma xâm thực đến mức này, e rằng kiếp này đều phải bị giam hãm ở đây, khó lòng thấy lại ánh mặt trời!

Đáng buồn, đáng tiếc!

Y thu liễm tâm thần, không còn do dự, chân khí hùng hậu trong lòng bàn tay bắt đầu ngưng tụ, ý đồ gia cố phong ấn đã lung lay sắp đổ.

Đột nhiên!

Trong Tàng Binh Giới đột ngột truyền đến một trận ba động kỳ dị!

Động tác Lâm Tẫn khựng lại, trong lòng vạn phần kinh ngạc.

Từ khi có được Tàng Binh Giới đến nay, nó chưa từng có phản ứng tự chủ như vậy.

Y không dám chậm trễ, lập tức phân ra một tia ý thức chìm vào trong đó.

Chỉ thấy trong Tàng Binh Giới, Vô Tướng Long Ẩn đang lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, toàn thân khẽ rung, tản ra từng vòng ba

động tinh thần quỷ dị, như thể đang khao khát điều gì đó.

Lâm Tẫn khựng lại, trong lòng nghĩ: "Ngươi muốn ra ngoài?" Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ ngưng.

Suy nghĩ một lát, y quả quyết thả Vô Tướng Long Ẩn ra.

Phía sau, Thiết Đại Hùng thấy chân khí Lâm Tẫn vừa ngưng tụ đột nhiên dần tiêu tán, tức thì vạn phần sốt ruột, nhưng lại không dám thúc giục, chỉ có thể quay đầu nhìn Liễu Đỉnh Hàn.

Liễu Đỉnh Hàn cũng bối rối, vừa định bước lên hỏi.

Ong!

Cùng với sự xuất hiện của Vô Tướng Long Ẩn, tiếng ông minh trầm thấp nhưng trực tiếp xuyên thấu linh hồn đột nhiên vang vọng!

Trong khoảnh khắc!

Uy áp tinh thần hùng vĩ bùng phát, như thủy triều bao phủ toàn bộ cấm địa.

Tất cả mọi người đều cảm thấy thức hải của mình vô hình trung bị đeo một tầng gông cùm nặng nề, tư duy ngưng trệ, căn bản không thể cử động.

Ngay cả Liễu Đỉnh Hàn, vị Đại Tông Sư hậu kỳ võ giả này, cũng cảm thấy thần hồn kịch chấn, có chút không chịu nổi.

Các trưởng lão Thiết Y Môn phụ trách gia cố cấm chế ở hai bên, càng trực tiếp bị lực lượng cường đại này bức lùi, buộc phải cắt đứt chân khí truyền vào trong cấm chế.

Một trong số trưởng lão cực kỳ hoảng sợ: "Môn chủ, cái này..." Thiết Đại Hùng lặng lẽ lắc đầu, ánh mắt chăm chú nhìn bóng lưng cô ngạo của Lâm Tẫn, không nói gì.

Y tin rằng, Bệ hạ làm vậy nhất định có lý do!

Lúc này, Vô Tướng Long Ẩn từ từ lơ lửng trên đỉnh đầu Thiết Côn Luân, không ngừng xoay tròn, khuếch tán ra lực lượng tinh thần kỳ dị bao phủ lấy y.

Một luồng tinh thần quang thúc ngưng thực xuất hiện giữa không trung, kết nối với mi tâm Thiết Côn Luân, như thể đang lấy đi thứ gì đó.

Lâm Tẫn cau chặt mày, trong lòng thầm hỏi: "Thống tử, nó đang làm gì?" Đáng tiếc, Hệ thống không đáp lại y.

Từ khi có được Vô Tướng Long Ẩn, y vẫn luôn dùng nó như một chiếc mặt nạ đặc biệt, có thể che giấu khí tức thân phận của bản thân, giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng hiện tại xem ra, Vô Tướng Long Ẩn này e rằng có chút không tầm thường, sở hữu một lực lượng tự chủ nhất định, thậm chí, dường như còn có chút linh trí.

Cùng với thời gian trôi đi, trường lực tinh thần trong cấm địa trở nên ngày càng mạnh mẽ và dính đặc, không khí dường như cũng biến động cơ biến.

Mọi người chỉ cảm thấy như thể bước vào một lãnh địa tinh thần, cảnh tượng xung quanh hơi vặn vẹo, bên tai vang vọng tiếng rít gào và gầm thét có như không.

"Liễu huynh, huynh có cảm thấy, mình như bị thao túng không?" Thiết Đại Hùng thần sắc ngưng trọng, khó nhọc nhỏ giọng hỏi.

Y cảm thấy mỗi một ý niệm của mình đều trở nên trì hoãn, như bị những sợi tơ khó nắm bắt dẫn dắt.

Liễu Đỉnh Hàn trịnh trọng gật đầu, trán lấm tấm mồ hôi: "Đích xác, hơn nữa bản năng đang mách bảo ta, không thể có bất kỳ sự phản kháng nào, nếu không, tất chết!" Hai mắt Thiết Đại Hùng lóe sáng,

hiển nhiên cũng có cảm giác này.

"Nhưng mà..." Liễu Đỉnh Hàn nói tiếp, mang theo một tia kinh nghi: "Khí tức bạo lệ và sát lục trong cấm địa, dường như đang nhanh chóng biến mất." Nghe vậy, Thiết Đại Hùng cũng cẩn thận cảm nhận một phen, quả nhiên là vậy.

Khí tức hung sát lan tràn trăm năm, gần như đã ngưng thành thực chất, đang tiêu tán như thủy triều rút đi.

Oanh!

Ngay lúc này, lại một tiếng nổ vang dội!

Vô Tướng Long Ẩn đột nhiên phun trào ra luồng sáng chói mắt như muốn mù lòa, tinh thần hồng lưu hùng hồn lại lần nữa cấp tốc dâng cao!

"A!!!" Một trận tiếng thét chói tai thê lương dị thường bùng phát ra từ trong cơ thể Thiết Côn Luân!

Âm thanh đó không giống tiếng người, càng gần với tiếng vô số oan hồn lệ phách cùng lúc than khóc, lại như dùng móng tay điên cuồng cào xé lưu ly kim thạch, sắc bén thấu tận xương tủy, khiến tất cả mọi người có mặt khí huyết sôi trào, suýt chút nữa nôn mửa!

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu Thiết Côn Luân, một đạo huyết ảnh tinh hồng đậm đặc không thể hòa tan bị cứng rắn kéo ra!

Nó vặn vẹo không ngừng, miễn cưỡng duy trì hình người, dung mạo mơ hồ không rõ, chỉ có một cái miệng lớn không ngừng đóng mở, phát ra tiếng gầm thét không lời, thấm đẫm sự ác độc và hung tợn đến cực hạn!

Nó liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của tinh thần quang thúc.

Nhưng quang mang của Vô Tướng Long Ẩn chỉ khẽ giãn ra, liền như cự kình hút nước, triệt để thôn phệ hấp thu nó, biến mất không còn dấu vết!

Mọi huyên náo đều ngừng bặt!

Vô Tướng Long Ẩn quang hoa nội liễm, hóa thành một luồng lưu quang khó nhận ra, tức khắc rót vào Tàng Binh Giới trong cơ thể Lâm Tẫn.

Lòng Lâm Tẫn dấy lên sóng to gió lớn!

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Vết huyết ảnh vừa rồi là gì?

Là sát lục ý niệm Thiết Côn Luân trăm năm qua ngưng tụ?

Hay là...

Thiết Côn Luân từng bị người khác đoạt xá? [Đinh!] Ngay khi Lâm Tẫn trăm bề suy nghĩ không giải thích được, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống! [Phát hiện Vô Tướng Long Ẩn hấp thu được lực lượng tinh thần khổng lồ và đặc thù, đang trong quá trình thăng cấp, tạm thời không thể sử dụng!] Lâm Tẫn chấn kinh!

Không ngờ Vô Tướng Long Ẩn còn có thể thăng cấp?

Vốn dĩ đã rất lợi hại rồi, không chỉ có thể thay đổi khí tức của người sử dụng, còn có thể phát động công kích tinh thần.

Sau khi thăng cấp, chẳng phải sẽ càng khủng bố hơn sao?

Y chau chặt mày, trầm giọng lẩm bẩm: "Đặc thù?" Là chỉ vết huyết ảnh tràn đầy oán độc vừa rồi?

"Ta..." Lúc này, phía trước truyền đến một giọng nói cực kỳ suy yếu, khô khốc như giấy nhám cọ xát, mang theo sự mê mang và không chắc chắn nồng đậm: "Ta vẫn... còn sống?" Mọi người đều há hốc

mồm!

Lâm Tẫn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước.

Chỉ thấy Thiết Côn Luân đang khó nhọc xoay chuyển đầu, nghi hoặc quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Một đầu tóc dài bạc trắng của y vẫn còn xõa tung, nhưng đôi mắt vốn tinh hồng cuồng bạo, giờ đây lại trở nên trong trẻo.

Chương 156

Mặc dù tràn đầy mệt mỏi và suy yếu, nhưng lại không còn chút khí tức tàn sát bạo ngược nào.

Không chút do dự, Lâm Tẫn thoắt cái tiến lên, giơ chưởng thành kiếm chỉ, nhanh như chớp điểm vào giữa trán Thiết Côn Luân.

Chân khí tinh thuần vô cùng lập tức nhập vào thức hải đối phương, cẩn thận dò xét.

Chốc lát sau, y khẽ thở phào nhẹ nhõm, xác định thần trí Thiết Côn Luân đã hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh, cũng không có đạo ý thức thứ hai tàn lưu, lúc này mới khẳng định nói: "Ngươi còn sống!" Thiết Côn Luân dường như đã cạn kiệt khí lực, từ từ nhắm mắt lại, lồng ngực khẽ phập phồng yếu ớt, như thể đang xác nhận sự thật này.

"Sư Thúc Tổ!

Sư Thúc Tổ!

Ngài... ngài thật sự tỉnh rồi?!" "Quá tốt rồi!

Trời xanh có mắt!

Trời xanh có mắt a!" Thiết Đại Hùng lúc này mới từ sự chấn động và cuồng hỉ tột độ mà hoàn hồn.

Y gần như lăn lê bò toài đến trước vách đá, nhìn đôi mắt trong trẻo kia, kích động toàn thân run rẩy, nói năng lộn xộn, trong đôi mắt hổ lại dâng lên lệ quang.

Trời mới biết Thiết Y Môn bọn họ vì bảo vệ vị Sư Thúc Tổ đã nhập ma này, trăm năm qua đã gánh chịu bao nhiêu áp lực và hy sinh!

Vốn tưởng kiếp này vô vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn y triệt để

trầm luân hoặc hủy diệt, không ngờ hôm nay lại có thể chứng kiến kỳ tích!

Mấy vị trưởng lão Thiết Y Môn bên cạnh cũng nước mắt giàn giụa, quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Lâm Tẫn mà khấu bái, rồi lại hướng về phía Thiết Côn Luân mà nức nở không ngừng.

Trăm năm kiên trì và giày vò, cuối cùng đã được giải thoát vào khoảnh khắc này!

"Sư Thúc Tổ, ngài... ngài cảm thấy thế nào?

Còn nhận ra đệ tử không?

Đệ tử là Thiết Đại Hùng, Môn chủ Thiết Y Môn hiện tại đây ạ!" Thiết Đại Hùng giọng nói run rẩy, cẩn thận hỏi.

Đáng tiếc, Thiết Côn Luân hiển nhiên không nhận ra y, chỉ liếc nhìn qua loa một cái, rồi lại một lần nữa đưa mắt nhìn Lâm Tẫn.

Trong đôi mắt trong trẻo đó đột nhiên bắn ra một luồng chiến ý sắc bén như mắt ưng.

Giọng y tuy khàn đặc, nhưng mang theo sự kiên định không cho phép nghi ngờ: "Ngươi, rất mạnh!" Lâm Tẫn mặc kệ.

Giơ tay phất một cái, Hàn Thiết Tỏa Liên đã giam cầm Thiết Côn Luân trăm năm ứng tiếng mà vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Mất đi sự chống đỡ của xích sắt, thân thể Thiết Côn Luân trăm năm chưa từng hoạt động mềm nhũn ra, trực tiếp ngã vật xuống đất.

May mà Thiết Đại Hùng mắt nhanh tay lẹ, vội vàng xông lên đỡ y: "Sư Thúc Tổ, ngài cẩn thận!" Lâm Tẫn ánh mắt quét qua thân thể Thiết Côn Luân gần như hòa làm một với cáu bẩn, cánh mũi khẽ động, nhàn nhạt nói: "Hãy rửa sạch sẽ cho y, trăm năm bụi bẩn này, mùi vị quả thực rất thuần hậu!" Nói xong, y liền trực tiếp xoay người,

chắp tay rời khỏi cấm địa.

Liễu Đỉnh Hàn theo sát phía sau, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, đạo huyết ảnh vừa rồi..." Bước chân Lâm Tẫn không dừng lại, hai mắt thâm thúy, nói: "Trăm năm trước, Thiết Côn Luân đột phá thất bại, hoặc là, còn có ẩn tình khác!" Liễu Đỉnh Hàn trong lòng kinh hãi, môi khẽ động, nhưng không dám hỏi sâu thêm nữa!

Một canh giờ sau, Thiết Đại Hùng dìu Thiết Côn Luân đã được tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ y bào mới, chậm rãi đi tới.

Y vừa đi, vừa vô thức ngửi ngửi ngón tay mình, trên mặt tràn đầy vẻ không còn gì luyến tiếc đời.

Liễu Đỉnh Hàn thấy vậy, không khỏi tò mò nói: "Thiết huynh, huynh thế này là...?" Thiết Đại Hùng u oán liếc nhìn Thiết Côn Luân tuy yếu ớt nhưng đã có thể tự mình đứng vững bên cạnh, đè thấp giọng nói mang vẻ khóc lóc: "Liễu huynh, ta... ta không sạch sẽ..." Kinh nghiệm một canh giờ này, quả thực là một cơn ác mộng.

Mùi hôi thối nồng nặc trong phòng, từng chậu nước tắm đen kịt bẩn thỉu, đủ để trở thành bóng ma tâm lý cả đời y.

Liễu Đỉnh Hàn đầu tiên sững sờ, sau đó chợt hiểu ra, trên mặt hiện lên biểu cảm phức tạp vừa đồng tình lại vừa nhịn cười không được.

Y vỗ vỗ vai Thiết Đại Hùng, mọi điều đều không nói nên lời.

Tuy nhiên, khả năng hồi phục nhục thân của Thiết Côn Luân, quả thực khủng bố vượt xa tầm thường.

Trong thời gian ngắn như vậy, mặc dù chân khí khô kiệt trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, nhưng những hành động cơ bản đã không còn trở ngại lớn.

Chỉ thấy Thiết Côn Luân sải bước vào đại sảnh, một đầu tóc dài bạc trắng đã được chải gọn gàng, buộc ra sau gáy, hoàn chỉnh để lộ

một khuôn mặt gầy gò mà cương nghị.

Xương gò má cao, làn da trắng bệch sau khi tẩy sạch cáu bẩn, lại ẩn ẩn lóe ra quang trạch kim loại nội liễm.

Trăm năm phong ấn đã tàn phá hình hài y, nhưng lại không thể làm mờ đi sự mạnh mẽ khắc sâu vào xương tủy.

Ánh mắt y trong trẻo sắc bén, như hàn thiết trầm đọng, lạnh lẽo mà kiên định.

Y đi thẳng đến chỗ Lâm Tẫn đang ngồi ở vị trí trên cùng, đứng lặng vài hơi thở, phớt lờ Thiết Đại Hùng và Liễu Đỉnh Hàn đang căng thẳng nhìn chằm chằm ở hai bên, đột nhiên mở miệng, giọng khàn đặc nhưng từng chữ như đinh đóng cột: "Ta muốn khiêu chiến ngươi!" Trong khoảnh khắc!

Đại sảnh một mảnh chết lặng, tiếng kim rơi có thể nghe thấy!

Thiết Đại Hùng sợ đến hồn bay phách lạc!

Sư Thúc Tổ của ta ơi!

Ngài vừa mới ra khỏi phong ấn, đã định đưa Thiết Y Môn trên dưới đi chôn cùng Hoàng lăng sao!

Đừng nói ngài trăm năm trước chưa từng đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, cho dù thành công, thì nay trăm năm chưa xuất thế, chân khí chưa hồi phục, lại làm sao có thể là đối thủ của Bệ hạ?

Chuyện này đơn giản là tìm chết không khác gì!

Y vội vàng bước nhanh lên, quỳ xuống đất lớn tiếng nói: "Bệ hạ bớt giận!

Sư Thúc Tổ y thần trí vẫn chưa thanh tỉnh..." Lời còn chưa dứt, Thiết Côn Luân nhíu mày một cái, không chút lưu tình một cước đá y văng mấy mét: "Lão tử tỉnh táo lắm!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Dù sao Thiết Đại Hùng cũng là Môn chủ đương nhiệm của Thiết Y Môn, lại là vãn bối của y.

Cú đá này... cũng quá mẹ nó độc ác đi?

Chẳng lẽ, đây chính là phương thức giáo dục của Thiết Y Môn?

Quả thật là giản dị vô hoa mà khô khan!

Thiết Đại Hùng không hề để ý bò dậy, phủi phủi bụi đất, lại không hề hấn gì.

Lâm Tẫn không khỏi thầm than: Phòng ngự của đệ tử Thiết Y Môn, quả nhiên phi thường.

Nếu đổi lại là người khác, cú đá này cho dù không bị thương, ít nhất cũng phải đau nửa ngày.

Mà Thiết Đại Hùng lại như thể không có chuyện gì xảy ra.

"Bệ hạ, cái này..." Liễu Đỉnh Hàn cũng lộ vẻ lo lắng.

Thiết Y Môn và Lưu Vân Kiếm Tông vốn giao hảo, vạn nhất thật sự chọc giận Lâm Tẫn, hậu quả khó lường.

Lâm Tẫn xua tay, chặn lời y.

Y khẽ nhếch mắt, nhìn Thiết Côn Luân chiến ý hừng hực, bình đạm nói: "Ngươi không phải đối thủ của Trẫm!" "Chưa thử sao biết!" Lời Thiết Côn Luân vừa dứt, quyền đã xuất, lại không hề báo trước xông thẳng về phía Lâm Tẫn.

Thiết Đại Hùng bên cạnh mặt xám như tro, ngã vật xuống đất: "Còn độc chết...!" Y lúc còn chưa làm Môn chủ đã nghe sư phụ nói qua, vị Sư Thúc Tổ này là chiến đấu cuồng nhân danh xứng với thực, mỗi ngày không phải đang đánh nhau, thì cũng đang trên đường đi đánh nhau.

Nhưng mà... dù có hiếu chiến đến đâu, cũng không thể không báo

trước mà ra tay với đương kim Thiên tử a!

Đây là đại bất kính!

Nếu Hoàng đế giáng tội, cả Thiết Y Môn e rằng đều phải chịu tai ương.

Đối mặt với quyền phong gào thét ập đến, Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, chỉ nhẹ nhàng giơ tay nắm một cái, liền vững vàng cố định quyền thế cương mãnh kia giữa không trung, mặc đối phương ra sức thế nào, cũng không cách nào thoát khỏi.

Thiết Côn Luân tuy kinh ngạc, nhưng bản năng chiến đấu lại khiến y tung ra một quyền khác nhanh như chớp, trực tiếp đánh vào bụng Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn nghiêng người tránh thoát, phất nhẹ ống bào, chân khí hùng hậu hóa thành cuồng phong, trong khoảnh khắc hất bay Thiết Côn Luân, nặng nề đập vào cây cột đá giữa sảnh.

Chưa đợi y đứng dậy, khí thế hạo hãn đã như Thái Sơn áp đỉnh, giam giữ y cứng ngắc tại chỗ, không thể động đậy.

"Đợi khanh bước vào Lục Địa Thần Tiên cảnh, rồi hãy đến khiêu chiến Trẫm cũng chưa muộn." Lâm Tẫn chậm rãi ngồi xuống, áp lực cũng theo đó mà rút đi.

Thiết Côn Luân đứng dậy, đôi mắt hổ chăm chú nhìn Lâm Tẫn, nhưng không ra tay nữa.

Y tuy hiếu chiến, nhưng không ngu xuẩn.

Vừa rồi chỉ là cảm nhận được ba động chân khí sâu không lường được trên người Lâm Tẫn, nhất thời thấy "con mồi" liền mừng rỡ.

Nhưng không ngờ, đối phương lại là Lục Địa Thần Tiên.

Lúc này, trong lòng Lâm Tẫn cũng có chút kinh ngạc.

Vừa rồi y tuy chỉ tùy tiện một kích, nhưng rốt cuộc cũng mang theo một tia uy lực của Lục Địa Thần Tiên.

Chương 157

Thiết Côn Luân cảnh giới chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong, thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ bằng phòng ngự nhục thân mà có thể cứng rắn đỡ được — thể phách của y cường hãn, quả thực đáng sợ.

"Nói cho Trẫm nghe tình hình đột phá năm đó của khanh đi, có gì dị thường không?" Lâm Tẫn hỏi.

Thiết Côn Luân ngồi xuống một cách đường hoàng.

Đôi lông mày bạc trắng nhíu chặt, trầm mặc chốc lát, ngưng trọng nói: "Ta cũng không nói rõ được, với căn cơ và thiên phú năm đó của ta, đột phá Lục Địa Thần Tiên tuyệt đối không vấn đề!" Khi nói lời này, trong mắt y vẫn còn mang theo sự ngạo khí và tự tin của ngày xưa.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Y tin đối phương không hề khoa trương, quả thực có vốn liếng để kiêu ngạo.

Thiết Côn Luân tiếp tục nói: "Nhưng vào lúc đột phá then chốt nhất, đột nhiên có một luồng lực lượng tinh thần quỷ dị xâm nhập thức hải của ta, sau đó một luồng uy áp khủng bố giáng xuống." "Ta cố gắng dùng thần thức phản kháng, nhưng căn bản không có sức chống cự, lập tức bị phong ấn linh trí, dẫn đến chân khí mất kiểm soát, va chạm lẫn nhau...

đột phá thất bại!" "Chuyện sau đó, ta liền không biết nữa." Lời này vừa thốt ra, mọi người Thiết Y Môn nhìn nhau ngơ ngác.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng, năm đó là do Thiết Côn Luân nội tình

không đủ, cưỡng ép đột phá mới dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, rơi vào điên cuồng.

Không ngờ, chân tướng lại là như vậy.

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Quả nhiên là vậy.

Đạo huyết ảnh hung tợn vừa rồi bị Vô Tướng Long Ẩn hấp thu, e rằng chính là lực lượng tinh thần đã xâm nhập thức hải Thiết Côn Luân trăm năm trước.

Có thể trong khoảnh khắc phong ấn thần thức của một vị Đại Tông Sư đỉnh phong, thậm chí là võ giả đã nửa bước bước vào Lục Địa Thần Tiên, thực lực đối phương có thể nói là khủng bố.

Nhưng vì sao lại cố tình chọn Thiết Côn Luân?

Vì sao trăm năm qua không tiêu tán, cũng không lấy mạng y?

Đằng sau chuyện này, nhất định cất giấu điều bí mật kinh thiên động địa nào đó mà không ai biết!

Trầm ngâm vài hơi thở, Lâm Tẫn lại hỏi: "Khanh còn có thể nhớ ra điều gì khác không?

Ví dụ như... có nghe thấy gì không?

Hoặc đạo tinh thần lực kia có gì đặc thù?" Thiết Côn Luân lắc đầu: "Không nhớ rõ nữa, nhiều chuyện đều mơ hồ rồi." Lâm Tẫn không cố ép nữa.

Vừa mới phá phong, xua đuổi huyết ảnh, ký ức trong não có chút hỗn loạn cũng là chuyện bình thường.

Y nói: "Nếu sau này nhớ ra điều gì, tùy thời bẩm báo Trẫm!" Thiết Côn Luân vô thức gật đầu, rồi đột nhiên phản ứng lại, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tẫn, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin:

“Ngươi... ngươi là Đại Uyên Hoàng đế?” Lâm Tẫn đầy vạch đen trên trán.

Bây giờ mới phản ứng lại?

Xem ra Thiết Đại Hùng nói không sai, thần trí người này quả thực vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Nếu không thì phản ứng này... cũng quá chậm chạp rồi.

“...Có vấn đề gì sao?” Lâm Tẫn nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Thiết Côn Luân nhíu mày, ánh mắt hoảng hốt, thấp giọng lẩm bẩm: “Không đúng a...

Người trong Hoàng thất Đại Uyên, chẳng phải không thể bước vào Lục Địa Thần Tiên cảnh giới sao?” “Ngươi nói cái gì?!” Đồng tử Lâm Tẫn mạnh mẽ co rút, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn!

Hoàng thất Đại Uyên, không thể bước vào Lục Địa Thần Tiên cảnh giới?

Đây là quy củ do ai đặt ra?

Vì sao y chưa từng nghe nói?

Trong bí điển hoàng thất cũng chưa từng có ghi chép loại này!

Ánh mắt y như điện, thoắt cái khóa chặt Thiết Côn Luân, giọng nói mang theo sự gấp gáp ngay cả chính y cũng không nhận ra: “Lời này có ý gì?

Ai quy định?” Thiết Côn Luân bị khí thế lăng lệ đột ngột của Lâm Tẫn nhiếp.

Y dùng sức xoa xoa huyệt thái dương, lộ ra vẻ bối rối và giãy giụa, cố gắng hồi tưởng một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Ta... ta cũng không biết vì sao.” “Chỉ là trong đầu đột nhiên nhảy ra một ý niệm như vậy...

Hình như... hình như vốn dĩ phải là như vậy, nhưng nguyên nhân cụ thể, ta không nhớ ra được.” Lòng Lâm Tẫn mạnh mẽ trầm xuống.

Lời Thiết Côn Luân nói, không giống bịa đặt, mà càng giống một loại nhận thức tàn lưu bị cưỡng chế cấy vào, gần như là bản năng.

Y trước đó đã sớm có mối nghi ngờ sâu sắc.

Hoàng triều Đại Uyên truyền thừa ngàn năm, nội tình thâm hậu, tọa ủng tài nguyên thiên hạ, vì sao các đời tiên hoàng cho đến tông thân hoàng thất, lại không một ai có thể đột phá đến Lục Địa Thần Tiên cảnh?

Thiên phú của tử đệ hoàng thất, thật sự kém đến mức này, ngàn năm không một ngoại lệ?

Điều này căn bản không thể nói thông!

Điều quỷ dị hơn là, một hoàng triều không có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, dựa vào cái gì có thể chấn nhiếp thiên hạ, khiến những tông môn đỉnh cấp kia không dám khinh suất phạm thượng làm loạn, duy trì ngàn năm thống trị?

Đằng sau chuyện này, nhất định có ẩn bí kinh thiên mà y không biết!

Dường như có một bàn tay vô hình, đang thao túng tất cả từ phía sau, bày ra một ván cờ lớn và âm mưu bao trùm toàn bộ Đại Uyên Hoàng triều!

Ánh mắt Lâm Tẫn trở nên vô cùng thâm thúy, hàn ý thấu xương.

Đáng tiếc, thần trí Thiết Côn Luân bị phong ấn trăm năm, ký ức tan nát, không thể cung cấp thêm thông tin hữu dụng.

Manh mối vừa mới xuất hiện một chút, lại trong khoảnh khắc đứt đoạn.

Ngay khi Lâm Tẫn tư lự hỗn loạn, Thiết Côn Luân như thể lại nắm được mấu chốt gì đó, bỗng nhiên đứng dậy, thốt ra: "Thiên Diễn Tông!" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt ngưng, lập tức truy vấn: "Thiên Diễn Tông?

Có ý gì?" Biểu tình Thiết Côn Luân vặn vẹo, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nhàn nhạt nói: "Không biết, vẫn là đột nhiên nghĩ đến, cảm giác Hoàng thất Đại Uyên không thể bước vào Lục Địa Thần Tiên, dường như... có liên quan đến tông môn này." Thiên Diễn Tông?

Ngón tay Lâm Tẫn vô thức gõ vào tay vịn ghế, phát ra tiếng cốc cốc khẽ.

Y quay đầu nhìn Thiết Đại Hùng và Liễu Đỉnh Hàn cũng đang ngạc nhiên: "Các khanh có từng nghe qua tông môn này không?" Hai người nhìn nhau, đều thấy sự mơ hồ trong mắt đối phương, cung kính hồi bẩm: "Hồi Bệ hạ, thần đẳng... chưa từng nghe qua." Nghi vấn trong lòng Lâm Tẫn càng nặng!

Là ký ức Thiết Côn Luân hỗn loạn, tự ý bịa đặt?

Hay thế lực tên là "Thiên Diễn Tông" này thần bí đến mức siêu tưởng tượng, đã sớm ẩn thế không xuất?

Hoặc là... trong trăm năm qua đã bị diệt vong, chìm vào dòng sông lịch sử?

Vô số nghi vấn quanh quẩn trong lòng Lâm Tẫn, nhưng lại không tìm thấy đáp án.

Y hít sâu một hơi, cưỡng ép đè nén vạn vàn suy nghĩ, bây giờ không phải lúc đi sâu tìm hiểu chuyện này.

Ánh mắt y một lần nữa rơi vào Thiết Đại Hùng, ngữ khí lấy lại sự uy nghiêm của đế vương: "Thiết Môn chủ, Thiết Y Môn, có nguyện

quy thuận triều đình không?" Thiết Đại Hùng gần như không chút do dự, lập tức bước lên một bước, hai gối khuỵu xuống đất.

Thế nhưng!

Vừa định khấu đầu mở miệng, y đột nhiên khựng lại, vô thức quay đầu nhìn về phía Thiết Côn Luân bên cạnh.

Dù sao vị Sư Thúc Tổ này bối phận cao nhất, thực lực mạnh nhất, thái độ của y chí quan trọng yếu!

Thiết Côn Luân chú ý đến ánh mắt dò hỏi của Thiết Đại Hùng, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Dưới ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, y sải bước đến gần, không chút lưu tình lại một cước đá ra!

"Mẹ kiếp, nhìn lão tử làm gì?

Lão tử lại không phải Môn chủ!" Thiết Đại Hùng đáng thương, lần thứ hai trải nghiệm đãi ngộ "ngã mông xuống đất, bình sa lạc nhạn", chật vật ngã sóng xoài trên đất.

Y da dày thịt béo, ngượng nghịu bò dậy, phủi phủi bụi trên người, một lần nữa bước lên, cung kính quỳ xuống đất: "Bệ hạ, thảo dân nguyện dẫn Thiết Y Môn trên dưới, quy thuận..." "Khoan đã!" Lời chưa nói xong, lại một lần nữa bị Thiết Côn Luân lên tiếng cắt ngang.

Trán Thiết Đại Hùng gân xanh giật giật, suýt chút nữa không nhịn được chửi tục.

Vị Sư Thúc Tổ này cũng quá không đáng tin cậy rồi!

Hỏi ý kiến ngươi thì ngươi đá ta, thật sự muốn quy thuận thì ngươi lại hô dừng.

Đang đùa ta à?!

Chương 158

Lâm Trẫn cũng khẽ nhướng mày, quay đầu nhìn thẳng Thiết Côn Luân: "Khanh còn có ý kiến?" Thiết Côn Luân gật đầu, thần tình nghiêm túc nói: "Thiết Y Môn quy thuận thì được, nhưng ta có một điều kiện." Lâm Trẫn cười như không cười: "Nói ra nghe xem." Thiết Côn Luân giọng nói vang dội: "Ta muốn đi theo ngươi!" "Hả?" Lâm Trẫn khựng lại.

Nhìn Thiết Côn Luân trước mặt thân hình cao gầy nhưng khung xương cực lớn, trải qua trăm năm sương gió gột rửa nhưng vẫn kiên nghị như sắt thép, trong lòng không hiểu sao dâng lên một trận ác hàn: "Trẫm, không có cái sở thích đó!" Thiết Côn Luân hào sảng cười lớn: "Ha ha, ta cũng không có!

Ta chỉ là muốn đi theo bên cạnh ngươi, tiện cho ta tùy thời khiêu chiến ngươi, cho đến khi ta đánh thắng ngươi mới thôi!" Lâm Trẫn nghe vậy, bật cười không nói nên lời.

Thiên phú của Thiết Côn Luân có thể nói là tuyệt đỉnh, căn cơ hùng hậu đáng sợ.

Chỉ cần cho đủ thời gian và tài nguyên, việc y trở lại đỉnh phong thậm chí đột phá Lục Địa Thần Tiên cảnh, đều rất có khả năng.

Tính cách chiến đấu cuồng nhiệt, đường hoàng thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết này, ngược lại rất hợp khẩu vị Lâm Trẫn.

Y cố làm trầm tư một lát, chậm rãi nói: "Đi theo Trẫm, cũng không phải không được, nhưng trong vòng ba năm, không được tự ý rời đi, cần nghe theo sự điều khiển của Trẫm.

Trong thời gian này, Trẫm có thể trợ khanh đột phá bình cảnh, khuy thám cảnh giới Lục Địa Thần Tiên!" Mắt Thiết Côn Luân tức thì

sáng lên.

Không chút do dự, trực tiếp đáp: "Không vấn đề!" "Ta Thiết Côn Luân, lấy danh nghĩa lịch đại tổ sư Thiết Y Môn thề, trong vòng ba năm, hiệu trung Đại Uyên Hoàng đế Lâm Tẫn, duy mệnh là tòng, kẻ vi phạm, thiên nhân cộng lục, thần hồn câu diệt!" Lời thề vang vọng, đanh thép!

Lòng Lâm Tẫn khẽ động.

Thiết Côn Luân này nhìn thì thô hào, thực chất tâm tư lại dễ hiểu.

Y phát ra lời thề trọng đại, vừa là biểu rõ thái độ, cũng là triệt để cắt đứt đường lui của mình, đặt cược toàn bộ tương lai của bản thân và Thiết Y Môn lên người Trẫm.

Nhân vật như vậy, có thể dùng, càng có thể trọng dụng!

"Tốt!

Trẫm chuẩn tấu!" Lâm Tẫn gật đầu, lập tức phất tay, ra hiệu cho Thiết Đại Hùng bên cạnh: "Đứng dậy đi." Y lật cổ tay một cái, một viên đan dược bằng không xuất hiện trong lòng bàn tay, tức thì cả phòng ngát hương.

"Đây là Đại Tông Phá Cảnh Đan, có thể trợ khanh đột phá đến cảnh giới Đại Tông Sư hậu kỳ." Thiết Đại Hùng đầu tiên sững sờ, đợi đến khi cảm nhận được năng lượng kinh người ẩn chứa trong viên đan dược đó, trong khoảnh khắc cuồng hỉ!

Y hai tay run rẩy nhận lấy đan dược, môi mấp máy, kích động đến mức không biết nên nói gì.

Y cuối cùng cũng hiểu ra.

Vì sao cảnh giới Liễu Đỉnh Hàn có thể nhanh chóng vượt qua mình, hóa ra lại là do được Bệ hạ ban cho thần đan như vậy!

Phù!

Thiết Đại Hùng lại một lần nữa nặng nề quỳ xuống đất, lớn tiếng tạ ơn: "Thảo dân khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Lâm Tẫn xua tay, nhàn nhạt nói: "Uống đi, mau chóng đề thăng thực lực, Trẫm có việc quan trọng cần Thiết Y Môn đi làm." Thiết Đại Hùng sắc mặt nghiêm túc, cung kính nói: "Bệ hạ cứ phân phó, Thiết Y Môn vạn tử bất từ!" Theo y thấy, viên đan dược quý giá như vậy, dược lực tất nhiên bá đạo vô cùng, cần tìm một tĩnh thất, ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị vạn toàn mới có thể dùng và luyện hóa, để tránh lãng phí dược lực thậm chí tổn thương kinh mạch.

Lâm Tẫn tự nhiên nhìn ra suy nghĩ của y, nhưng không nói toạc ra, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Liễu Đỉnh Hàn.

Liễu Đỉnh Hàn tâm lĩnh thần hội, hắc hắc cười một tiếng, bất ngờ tiến lên, với thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy viên đan dược trong tay Thiết Đại Hùng, khi y còn chưa kịp phản ứng, một tay nhét vào miệng y!

"Ăn đi ngươi!

Đâu có cần rườm rà như vậy!" "Ta dựa vào?!" Thiết Đại Hùng trở tay không kịp, đan dược đã vào bụng, tức thì đại kinh thất sắc.

Linh đan như vậy, há có thể nuốt chửng một cách tùy tiện như thế?

Y hoảng hốt muốn khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển chân khí dẫn đạo dược lực.

Liễu Đỉnh Hàn lại khoanh tay, chỉnh tề đoan trang nhìn y, trên mặt mang theo vẻ xem kịch vui, dường như đang mong đợi phản ứng tiếp theo của y.

Quả nhiên!

Còn chưa đợi mông Thiết Đại Hùng ngồi ấm chỗ, năng lượng tinh thuần hạo hãn ầm ầm hóa giải, như thủy triều dũng mãnh chảy về tứ chi bách hài.

Bức tường bình cảnh trước mặt luồng lực lượng này như giấy mỏng, một chốc tức phá!

Oanh!

Khí tức cường hoành không tự chủ từ trong cơ thể Thiết Đại Hùng tuôn trào ra, đã là Đại Tông Sư hậu kỳ!

"Cái này... cái này đã đột phá rồi sao?" Thiết Đại Hùng đột nhiên mở mắt.

Cảm nhận sức mạnh cường đại đang cuộn trào khắp người, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin và hoảng hốt như mơ.

Việc đột phá này... cũng quá đơn giản, quá nhanh rồi chứ?!

Thiết Côn Luân bên cạnh cũng đồng tử co rút, đáy mắt bùng phát ra quang thái kinh người.

Y tung hoành giang hồ mấy chục năm, cũng chưa từng thấy đan dược phá cảnh nào dược hiệu khủng bố như vậy, kiến hiệu nhanh chóng như vậy mà còn không có tác dụng phụ!

Nội tình của vị hoàng đế trẻ tuổi này, sâu không lường được!

Ngay khi Lâm Tẫn nhìn Thiết Đại Hùng vẻ mặt chấn kinh, khóe môi vừa mới cong lên một nụ cười nhạt, chuẩn bị mở miệng thì — một tiếng nhắc nhở băng lãnh, vô cảm đột ngột vang vọng trong đầu y. [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Thiên Đoán Bảo, thành công chưởng khống, có muốn điểm sáng đồ giám không?] "Điểm sáng!" Lâm Tẫn ý niệm khẽ động, giọng điệu bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Thiết Y Môn đã quy thuận, Thiên Đoán Bảo tự nhiên lọt vào tay,

điều này vốn dĩ đã nằm trong dự liệu.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Thiên Đoán Bảo!

Đạt được phần thưởng: Ngự Phong Chuẩn!" "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ nhếch lông mày, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là... tọa kỵ bay lượn?" Hắn kiềm chế sự chờ mong, đem thần niệm trầm nhập Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy giữa vùng thiên địa mênh mông, ba con Ngự Phong Chuẩn thần tuấn phi phàm đang tĩnh lặng đứng đó.

Lông vũ của chúng không phải màu xanh xám đơn thuần, mà là màu xanh huyền thâm thúy như lưng tích, đến tận chóp cánh lại chuyển thành màu bạc lạnh lẽo như có thể xé rách cuồng phong.

Toàn thân hiện lên hình thái đường cong hoàn mỹ không tì vết, mang cảm giác kim loại lạnh lẽo.

Mỏ nhọn sắc bén như chủy thủ thần binh, lóe lên hàn quang đen kịt.

Đôi mắt ưng lại rực rỡ sắc vàng kim, bên trong tựa như có những tia điện vụn vặt lóe lên rồi tắt, giữa những lần liếc nhìn, vẻ ngạo nghễ, cuồng ngạo cùng khí chất lạnh lẽo dồn nén nơi khóe mắt!

Cho dù hai cánh thu lại, cặp móng vuốt hơi cong và đường nét cơ bắp mềm mại kia, vẫn luôn không ngừng tuyên bố sức mạnh bùng nổ và cảm giác tốc độ cực hạn.

Giây phút tiếp theo, một trong số đó, con Ngự Phong Chuẩn tựa hồ cảm ứng được sự tồn tại của Lâm Tẫn, đột ngột ngẩng đầu.

Một tiếng kêu trong trẻo vang vọng phá vỡ sự tĩnh mịch.

Nó vỗ cánh một cái, lại như chim hồng kinh chợt lướt đến trước

mặt Lâm Tẫn, nhẹ nhàng bay lượn.

"Tốc độ thật nhanh!" Lâm Tẫn thầm kinh ngạc, với tốc độ cực nhanh này, e rằng ngay cả Đại Tông sư cũng khó mà sánh kịp.

Hắn từ từ nâng cánh tay lên.

Một con Ngự Phong Chuẩn hiểu ý, nhẹ nhàng đậu trên cánh tay hắn, cúi đầu dùng mỏ sắc nhọn vuốt ve lông cánh, sau đó nghiêng đầu nhìn hắn.

Đôi mắt nó trong veo sáng rõ, như ẩn chứa ánh sao.

Khi nhìn Lâm Tẫn, ánh mắt đầy linh tính, tựa như có thể thấu rõ lòng người, hiểu được tiếng người.

Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên tinh quang, linh cảm chợt lóe, hắn thử lên tiếng: "Gật đầu." Nó quả nhiên làm theo, nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt vẫn trong veo nhìn hắn.

Hắn lại chỉ thị: "Bay một vòng." Ngự Phong Chuẩn lập tức vỗ cánh bay lên, lượn quanh hắn một vòng uyển chuyển, rồi lại nhẹ nhàng đậu xuống.

"Chim thật linh tính!" Lâm Tẫn trong lòng vui mừng, như nhặt được chí bảo!

Hắn khẽ tự nhủ: "Thông tuệ như vậy, tốc độ kinh người, không biết sức chịu đựng thế nào?

Một ngày có thể bay bao nhiêu dặm?" Tựa như đáp lại nghi vấn của hắn, âm báo của Hệ thống thong thả vang lên: "Ngự Phong Chuẩn có thể bay ba ngàn dặm một ngày, phân biệt phương hướng, thông hiểu tiếng người." Tâm niệm Lâm Tẫn xoay chuyển, trong nháy mắt liền hiểu rõ giá trị chiến lược của loài chim này.

Bay ba ngàn dặm một ngày, biết đường hiểu tiếng người.

Trong thời đại tin tức truyền đưa bằng trạm dịch động một cái là mất hàng tháng, điều này không khác gì nắm giữ yết hầu của thiên hạ.

Sau đó, hắn vô thức thoát khỏi Tàng Binh Giới, không để ý Thiết Đại Hùng đang kích động khó kìm nén ở bên cạnh, tầm mắt chuyển sang Liễu Đỉnh Hàn: "Ngươi trước đó nói, Ngũ Độc Giáo và Huyết Nhận Tông tội ác tày trời?" Liễu Đỉnh Hàn sững sờ, sau đó nghiêm nghị đáp: "Bẩm Bệ hạ, chính là như vậy!" "Đã như vậy, hai tông này cũng không có cần thiết phải tồn tại!" Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, giọng nói trở nên lạnh lẽo: "Chiếu cáo thiên hạ: Toái Tinh Tông và Thiết Y Môn, từ nay về sau tuyên chiến với Ngũ Độc Giáo, Huyết Nhận Tông, không chết không ngừng!" Trong nháy mắt!

Liễu Đỉnh Hàn và Thiết Đại Hùng thân hình chấn động, nhìn nhau một cái, đều thấy chiến ý trong mắt đối phương, đồng thanh đáp: "Thần (Thảo dân) tuân chỉ!" Lâm Tẫn ánh mắt quét qua đại sảnh, lại lần nữa mở miệng, ngữ khí không thể nghi ngờ: "Mang một bản bản đồ cương vực Đại Uyên đến, rồi chuẩn bị giấy bút!" Thiết Đại Hùng vội vàng sai người nhanh chóng đi chuẩn bị.

Không lâu sau, bản đồ được trải ra.

Lâm Tẫn ánh mắt nhanh chóng quét qua bản đồ, ngón tay đã chính xác đặt vào vùng chướng khí độc hại nơi Ngũ Độc Giáo tọa lạc, giọng nói dứt khoát: "Liễu Đỉnh Hàn!" "Thần tại!" Liễu Đỉnh Hàn cúi người, thần sắc nghiêm nghị.

"Truyền lệnh cấp tốc tới Toái Tinh Tông, lệnh bọn họ lập tức chỉnh bị, xuất binh san bằng Ngũ Độc Giáo!" "Thần, tuân chỉ!" Liễu Đỉnh Hàn trầm giọng đáp.

Trong đầu hắn nhanh chóng tính toán lộ trình và thời gian, toàn tức khẽ nhíu mày, nói: "Bệ hạ, Thiên Đoán Bảo cách Liệt Khung Sơn không gần, nếu phái ngựa nhanh thì khoảng hai ngày..." Lâm Tẫn khóe

môi khẽ nhếch, vẫy tay ngăn lại động tác định truyền lệnh của hắn.

Hắn cổ tay xoay một cái, hai con Ngự Phong Chuẩn thần tuấn xuất hiện giữa không trung, giữa lúc hai cánh chấn động kích khởi gió nhẹ, cuốn lên từng luồng khí lưu trong đại sảnh.

"Bệ hạ, đây là?" Liễu Đỉnh Hàn và những người khác ngẩng đầu nhìn hai con linh cầm đang bay lượn, vẻ mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 159

"Coi như là chim đưa thư, chỉ là nhanh hơn một chút." Lâm Tẫn đạm nhiên cười một tiếng.

Hắn cầm bút vung, ban bố ý chỉ cho Lăng Hồng, buộc lên chân một con Ngự Phong Chuẩn.

Ngũ Độc Giáo nổi danh về độc, thực lực không yếu, chỉ dựa vào Toái Tinh Tông e rằng khó đối phó.

Đã dùng độc, vậy để Tử Linh đi ứng đối là thích hợp nhất, lại phái Lăng Hồng đi cùng hộ tống, đủ để giảm thiểu rủi ro xuống thấp nhất.

Hắn đem bút đưa về phía Liễu Đỉnh Hàn: "Viết thư cho Tông chủ Toái Tinh Tông, báo cho hắn biết triều đình đã phái Đại Tông sư đỉnh phong đi trợ trận, lệnh hắn toàn lực vây tiễu Ngũ Độc Giáo." Liễu Đỉnh Hàn hai tay nhận bút, nghiêm túc gật đầu.

Hắn nhanh chóng viết xong một phong thư tín có thể chứng minh thân phận và trình bày tình hình, vừa định buộc lên chân chim, lại bị Lâm Tẫn ngăn lại.

Chỉ thấy Lâm Tẫn lật tay lấy ra một viên đan dược, đan văn lưu chuyển, chân khí bức người, chính là Đại Tông Phá Cảnh Đan.

"Trong thư ghi rõ công hiệu của đan này, lệnh hắn phục dụng." "Vâng." Liễu Đỉnh Hàn lập tức thêm thần hiệu của đan dược vào thư.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lâm Tẫn trực tiếp dùng giấy thư cẩn thận bọc đan dược, cho vào một túi nhỏ, rồi buộc chặt vào chân Ngự Phong Chuẩn.

Thiết Đại Hùng thất thanh kinh hô: "Bệ hạ, linh đan đẳng cấp này, cứ thế để nó mang đi sao?

Vạn nhất...” Lâm Tẫn không giải thích.

Với tốc độ và sức chịu đựng của Ngự Phong Chuẩn, hoàng hôn là có thể đến Liệt Khung Sơn, tự nhiên sẽ không xảy ra bất trắc gì.

Hắn uốn ngón tay chỉ vào hai địa điểm trên bản đồ là Hoàng Thành và Liệt Khung Sơn.

Hai con Ngự Phong Chuẩn tựa hồ đã hiểu rõ, cực kỳ thông nhân tính gật gật đầu, hai cánh mạnh mẽ chấn động, hóa thành hai đạo lưu quang chợt biến mất!

“Ngọa tào!” Thiết Đại Hùng trợn mắt há mồm, không nhịn được thốt ra một câu địa phương ngữ, lao ra sân ngẩng đầu nhìn, nhưng đã sớm không thấy bóng chim, chỉ còn khuôn mặt tràn đầy khó tin.

Đây...

đây chính là Bệ hạ nói “hơi nhanh hơn chim đưa thư” sao?

Tốc độ này còn nhanh hơn cả khi mình toàn lực bạo phát rất nhiều!

Liễu Đỉnh Hàn và Thiết Côn Luân cũng kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, bọn họ chưa từng thấy chim bay nhanh đến thế, đơn giản là đảo ngược nhận thức!

Lâm Tẫn không để ý đến sự ngạc nhiên của bọn họ, quay sang hỏi: “Tông chủ Toái Tinh Tông ở cảnh giới Đại Tông sư nào?” Liễu Đỉnh Hàn hoàn hồn, vội nói: “Bẩm Bệ hạ, trung kỳ.” Lâm Tẫn gật đầu, đối với Thiết Đại Hùng hạ lệnh: “Phái người truyền tin tức: Lưu Vân Kiếm Tông, Thiết Y Môn, Toái Tinh Tông đều đã quy thuận triều đình, ba vị Tông chủ ba tông càng là trong một đêm, cùng nhau tấn thăng Đại Tông sư hậu kỳ!” Thiết Đại Hùng trong nháy mắt bừng tỉnh!

Tin tức này một khi truyền ra, tất sẽ khiến giang hồ chấn động!

Tất cả tông môn đều sẽ phát hiện, triều đình đã nắm giữ một loại bí pháp có thể giúp Đại Tông sư nhanh chóng tăng cường cảnh giới.

Đến lúc đó, căn bản không cần triều đình bức bách, tự nhiên sẽ có một lượng lớn tông môn chủ động đến đầu quân!

"Thảo dân lĩnh chỉ!" Thiết Đại Hùng trịnh trọng chắp tay.

Lâm Tẫn cuối cùng nhìn một cái vào bản đồ cương vực, phất ống tay áo nói: "Khởi hành đi, nên đi san bằng Huyết Nhận Tông!" Một tiếng lệnh ban!

Thiết Đại Hùng lập tức triệu tập tinh anh Thiết Y Môn, chuẩn bị xuất chinh.

Trong số mọi người, phấn khích nhất phải kể đến Thiết Côn Luân.

Trăm năm chưa từng buông tay đại chiến, hắn đã sớm ngứa nghề khó chịu.

Nay phụng chỉ ra tay, đại khai sát giới, trong mắt hắn lập tức bùng lên chiến ý hừng hực! ...

Cùng lúc đó!

Trong một không gian bí ẩn nào đó, cảnh tượng vặn vẹo, khí tức quỷ dị, tựa như tách rời khỏi thế giới thực.

"Hả?" Đột nhiên!

Một đạo thân ảnh từ hư không hiện ra, hình dáng hư ảo, tựa như không có thực chất.

Kẻ đó khuôn mặt âm trầm, quanh thân quấn quanh huyết khí đỏ tươi, tản mát ra ý tứ đáng sợ khiến người ta run rẩy.

Hắn đột nhiên khẽ nói, trong giọng nói lộ ra vài phần kinh ngạc: "Tinh thần thể của Bản tọa... lại tiêu tán rồi sao?" "Tiểu Tam, có chuyện gì vậy?" Bên cạnh lại có một thân ảnh lặng lẽ hiện ra, mặc áo

bào trắng, lông mày lạnh lùng, giọng nói mang theo một tia khó hiểu.

Huyết ảnh được gọi là "Tiểu Tam" trầm giọng đáp: "Trăm năm trước, thế giới này không phải đã nứt ra một khe hở sao?

Ta nhân cơ hội phái ra một sợi tinh thần ý thức, chọn được một thân xác không tệ." Bạch bào khẽ gật đầu: "Chuyện này ta biết, bị phát hiện rồi sao?" Huyết ảnh thần sắc ngưng trọng: "Rất có khả năng, vừa rồi, liên hệ đột nhiên bị cắt đứt." Bạch bào phất ống tay áo giữa không trung ngưng tụ ra một chiếc ghế hư ảnh, chậm rãi ngồi xuống, ngữ khí trầm trọng: "Tinh thần ý thức tiêu tán là chuyện nhỏ, ta chỉ sợ... thân phận của chúng ta bị vạch trần." Huyết ảnh ánh mắt quỷ dị lóe lên, trong giọng nói mang theo chút không chắc chắn: "Nhị ca, chuyện này... không đến mức đó chứ?" Bạch bào không tiếp lời, chỉ thở dài thật sâu.

Trầm mặc hồi lâu.

Hắn giơ tay vẫy một cái, giữa không trung gợn ra một mảnh gợn sóng như màn nước.

Trong đó hiện ra một thân ảnh đang khoanh chân ngồi trong mật thất, quanh thân tràn ngập khí tức quỷ dị.

Nếu Lâm Tẫn ở đây, nhất định sẽ nhận ra ngay, đây chính là Dạ Lâm - kẻ địch số một tạm thời được hắn liệt vào danh sách!

"Giờ đây, chỉ có thể ký thác hi vọng vào hắn ta thôi!", Bạch bào chậm rãi nói.

Khóe môi huyết ảnh nhếch lên một nụ cười an ủi: "Thằng nhóc này thể chất vạn người có một, lại có thể đồng thời chịu đựng công pháp khí tức của ta và lão đại, tương lai xé rách phong ấn, tuyệt đối không khó." Bạch bào lại khẽ nhíu mày.

Trầm ngâm một lát rồi khẽ nói: "Đợi hắn thật sự đột phá đến đệ

nhất trọng rồi hẵng nói...

Chỉ sợ đến lúc đó, mấy tông môn kia lại nhảy ra phá hoại!" "Không đâu!", Huyết ảnh ngữ khí kiên định: "Ngàn năm đã qua, ai còn vì một lời hứa hư vô mờ mịt mà lấy thân phạm hiểm?

Loài người, xưa nay đều ích kỷ!" Bạch bào tựa hồ ngầm đồng ý, thân ảnh khẽ rung lên, lặng lẽ biến mất.

Huyết ảnh lại lần nữa nhìn Dạ Lâm trong màn nước, ánh mắt độc ác âm trầm, khẽ tự nhủ: "Đại Uyên... chờ Bản tọa đó, món nợ ngàn năm trước, đã đến lúc thanh toán!" ...

Tuyệt Nhận Hạp!

Tựa như một vết sẹo sâu không lường được giữa thiên địa.

Đá lạ lởm chởm, dấu chân người thưa thớt, hai bên vách đá dựng đứng như đao gọt búa bổ, hiểm trở phi thường.

Quanh năm bị một tầng sương máu đỏ tươi khó tan bao phủ, âm phong gào thét giữa đó, âm thanh thê lương như vạn mũi đao cắt gió, kinh hãi lòng người.

Lâm Tẫn ghì chặt cương ngựa.

Tầm mắt hắn sắc bén như đao, ngưng thị sương máu tràn ra từ cửa hẻm núi phía trước, thần sắc lạnh lùng.

"Đây chính là tổng bộ Huyết Nhận Tông?" "Bẩm Bệ hạ, chính là như vậy!" Thiết Đại Hùng cung kính đáp.

Ngay sau đó!

Ngay khi hắn chuẩn bị ra lệnh bao vây Tuyệt Nhận Hạp, phát động tổng công kích – Xoẹt, xoẹt!

Hai tiếng xé gió đột ngột truyền đến, nhưng không thấy bóng người.

Thiết Côn Luân nhíu mày, chân khí trong cơ thể đã khôi phục đại khái liền vận chuyển hùng dũng, hiển nhiên là sắp ra tay.

"Người của mình." Lâm Tẫn kịp thời lên tiếng, ngăn lại thế công của hắn, tựa hồ đã sớm liệu trước.

Chỉ thấy bóng tối hai bên vách đá vặn vẹo.

Hai Cẩm Y Vệ mặc Phi Ngư Phục hiện thân lặng lẽ như quỷ mị, chính xác quỳ một gối trước ngựa Lâm Tẫn, cúi đầu cung kính nói: "Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, nhưng vẫn nhìn về phía sâu trong hẻm núi, hỏi: "Gần đây, Huyết Nhận Tông có động tĩnh gì không?" Cẩm Y Vệ bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, đêm khuya hôm qua, Huyết Nhận Tông ra ngoài cướp bóc hơn mười dân thường, đến nay vẫn chưa trở về!" "Dân thường?" Lâm Tẫn khẽ nhếch lông mày.

Ba đại tông môn đã chiếu cáo giang hồ, tuyên chiến với Ngũ Độc Giáo và Huyết Nhận Tông, bọn họ không những không tìm viện binh, ngược lại còn cướp bóc dân thường?

Xem ra Huyết Nhận Tông rất tự tin vào thực lực của bản thân a!

Lúc này Liễu Đỉnh Hàn trầm giọng tiếp lời: "Bệ hạ, công pháp mà Huyết Nhận Tông tu luyện tên là 'Huyết Sát Công', cần mượn máu tươi để rèn luyện, nhằm tăng cường tu vi!" Lời này vừa thốt ra!

Sát ý trong mắt Lâm Tẫn chợt hiện, như thực chất, nhiệt độ xung quanh dường như cũng giảm xuống mấy phần!

"Huyết đàn tử?" Hắn lẩm bẩm một câu, giọng nói lạnh lẽo thấu xương, tựa như đến từ cửu u sâu thẳm.

Tà công này lại cần thu lấy máu người, tàn hại nhân mạng để tu luyện sao?

Hành vi tàn nhẫn đến tột cùng này, kéo dài đâu chỉ một năm rưỡi?

Nhiều năm qua, không biết đã có bao nhiêu dân thường vô tội thảm tao độc thủ, hóa thành vật liệu tu luyện tà công của bọn chúng!

Nghĩ đến đây, một cỗ phẫn nộ ngút trời từ trong lồng ngực hắn dâng lên.

Lâm Tẫn đột nhiên vung tay, dứt khoát, ngữ khí mang theo sự sát phạt đế vương không thể nghi ngờ: "Vây chặt Tuyệt Nhận Hạp, Trẫm muốn nơi đây, gà chó không tha!" Xoẹt!

Lời vừa dứt, tiếng rít chói tai bùng nổ đột ngột!

Chương 160

Thiết Côn Luân đã sớm không kiềm chế được, thân pháp như điện, không chút do dự lao thẳng vào sương máu.

Thiết Đại Hùng sắc mặt lập tức biến đổi, sợ vị sư thúc tổ vừa phá phong không lâu này có sơ suất, vội vàng dẫn đệ tử Thiết Y Môn theo sát phía sau.

Lâm Tẫn lại không hề lo lắng.

Với tu vi Đại Tông sư đỉnh phong của Thiết Côn Luân, thêm vào phòng ngự cường hãn gần như cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, sương máu này không thể làm gì được hắn.

Quả nhiên, Thiết Côn Luân vừa vào trong sương mù, lòng bàn tay lật động, cự kiếm hàn quang bùng phát.

Trọng kiếm không có lưỡi, lực phá vạn quân!

Theo cánh tay hắn luân kiếm chém xuống, chân khí bàng bạc mãnh liệt bạo phát, bá đạo tuyệt luân, trong chớp mắt đã xua tan gần nửa mảnh sương tà dị này!

Nhân cơ hội này, con đường vốn bị huyết khí nồng đậm che phủ hiện ra, đệ tử Thiết Y Môn nhanh chóng đột tiến.

Lâm Tẫn cũng khẽ thúc bụng ngựa, không nhanh không chậm theo sau.

Lối vào Tuyệt Nhận Hạp hẳn là đã bố trí một loại trận pháp phòng ngự, đáng tiếc trước sức mạnh tuyệt đối của Thiết Côn Luân, những trận pháp này chỉ chống đỡ được vài hơi thở, liền vỡ nát tan tành, hóa thành hư vô.

“Kẻ nào dám xông vào Huyết Nhận Tông ta?

Tìm chết!" "Tổ tông ngươi đây!", Không đợi đệ tử Huyết Nhận Tông chửi xong, Thiết Côn Luân gầm lên đáp trả, một cước đá văng hắn ra, đập mạnh vào vách đá, máu tươi phun ra dữ dội, tức khắc đoạn khí.

Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia tán thưởng, khóe môi khẽ nhếch, khẽ cười nói: "Gia hỏa này, quá bạo lực, Trẫm thích!" Hắn vẫn nhìn quanh, hoàn toàn không để ý các đệ tử Huyết Nhận Tông đang ào ạt xông tới như thủy triều, ánh mắt rơi vào bố cục của tông môn.

Kiến trúc Huyết Nhận Tông không xây dựng dưới đáy thung lũng, mà là dựa vào vách núi dựng đứng mà đào ra, nhờ vào sạn đạo treo lơ lửng, cầu treo bằng sắt, thạch động và điện vũ khảm vào thân núi liên kết chằng chịt, nhìn có vẻ thô sơ, nhưng không biết bên trong vách đá rốt cuộc đã đào ra bao nhiêu không gian.

Lâm Tẫn nghiêng người ra lệnh: "Tìm kiếm!

Nhất định phải tìm ra những dân thường kia!" Hai Cẩm Y Vệ lĩnh mệnh, thân hình lóe lên, ẩn vào chỗ tối.

Oanh!

Lúc này, mấy tiếng nổ vang từ trên không trung ép xuống, khí thế kinh người.

Lâm Tẫn bất ngờ ngẩng đầu, mấy đạo thân ảnh từ vách đá điện bay xuống, tay cầm binh khí, chân khí bành trướng, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Người dẫn đầu khóa chặt Thiết Đại Hùng, quát lớn: "Thiết Đại Hùng, Huyết Nhận Tông ta với Thiết Y Môn từ trước đến nay không có ân oán gì, vì cớ gì đến gây sự?" Thiết Đại Hùng vặn vẹo cổ tay, nhe răng cười một tiếng: "Lão tử muốn đến thì đến, liên quan quái gì

đến ngươi!" Một câu nói, làm cho mọi người Huyết Nhận Tông nhất thời nghẹn lời.

Ngươi dẫn người xông vào nhà ta, còn nói không liên quan đến ta?

Không có chuyện ức hiếp người như thế!

"Hừ!", Tông chủ Huyết Nhận Tông giận cực phản cười: "Thật sự coi Huyết Nhận Tông ta là kẻ để mặc người chà đạp sao?

Hôm nay, không một ai các ngươi nghĩ đến chuyện sống sót rời đi!" Trong chớp mắt, mấy trăm đệ tử Huyết Nhận Tông phong dũng xông lên, huyết khí hội tụ một lần nữa quán nhập không trung, gần như nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ tươi.

Thiết Côn Luân đứng sừng sững ở phía trước nhất, nhìn quanh, khinh miệt cười một tiếng: "Mấy trò vặt vãnh của lũ sâu bọ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Oanh!!!

Cự kiếm quét ngang, phong vân kích động, sương máu chưa kịp thành hình đã bị hắn một kiếm quét sạch!

"Bọn tiểu tử, người ta đã nói rồi, hôm nay, bọn họ không muốn sống sót rời đi, giết!" Thiết Côn Luân một tiếng gào thét.

Đệ tử Thiết Y Môn như được cổ vũ, lại cứng rắn chống đỡ thế công của đối phương, toàn lực xông tới chém giết!

Nhờ phòng ngự siêu thường, Huyết Nhận Tông rất nhanh không thể tập hợp thành quân.

Còn tông chủ và mấy vị trưởng lão đều sắc mặt trắng bệch, ý đồ chạy trốn, nhưng lại phát hiện xung quanh như có một bức tường chắn trong suốt, căn bản không thể thoát ra!

Lâm Tẫn ngồi ngay ngắn trên Xích Viêm, lặng lẽ thao túng kết giới vô hình, đoạn tuyệt mọi đường lui của địch nhân.

Hắn cũng không xuất thủ.

Huyết Nhận Tông mạnh nhất cũng chỉ là Đại Tông sư hậu kỳ, vừa rồi đã bị Thiết Côn Luân một kiếm trọng thương, lại bị Liễu Đỉnh Hàn bổ kiếm xuyên tim, chết thấu triệt.

Số còn lại, với hắn mà nói đều như kiến hôi, không đáng nhắc tới!

Chỉ trong hơn một canh giờ ngắn ngủi, Tuyệt Nhận Hạp đã máu chảy thành sông, tinh khí ngút trời, Huyết Nhận Tông bị diệt vong triệt để, không một ai sống sót!

Kỳ thực!

Không phải thực lực Huyết Nhận Tông quá yếu, chủ yếu là Thiết Y Môn vừa vặn khắc chế công pháp của bọn chúng.

Cái gọi là huyết khí, đối mặt với phòng ngự siêu cường của Thiết Y Môn, căn bản không cách nào xâm nhập vào cơ thể, tự nhiên cũng không thể tạo thành thương tổn quá lớn.

Lại thêm Thiết Côn Luân, Thiết Đại Hùng và Liễu Đỉnh Hàn ba Đại Tông sư liên thủ, Huyết Nhận Tông tự nhiên không phải đối thủ!

"Ha ha ha!", Thiết Côn Luân oanh một tiếng cắm cự kiếm xuống đất, ngửa mặt lên trời cười dài: "Thoải mái!

Thật sự là thoải mái!" Thiết Đại Hùng liếc nhìn vị sư thúc tổ cuồng thái rõ ràng này, nhe răng cười một tiếng, chỉ là trong nụ cười ít nhiều mang theo chút bất đắc dĩ trước phong cách hành sự của lão tổ tông này.

Hắn quay người nhìn về phía chiến trường.

Khi ánh mắt quét qua mấy đệ tử Thiết Y Môn nằm ngã trên đất, đã không còn hơi thở, ánh mắt hắn không khỏi ảm đạm, lộ ra vẻ đau xót.

Trận chiến này Thiết Y Môn sáu đệ tử trận vong, mấy chục người

bị thương, tuy khiến người đau lòng, nhưng so với Huyết Nhận Tông toàn quân bị diệt, đã là đại thắng!

"Bệ hạ!" Một Cẩm Y Vệ quay về, quỳ một gối xuống đất, chỉ vào một điện treo nào đó: "Ở phía sau điện đó, đã tìm thấy hơn mười dân thường, đã hỏi rõ tình hình, đều là thôn dân gần đó bị bắt cóc đến." Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Sắp xếp ổn thỏa đưa về." "Vâng!" Đúng lúc này!

Hai con chim bay như chim đưa thư vỗ cánh bay lượn trên không.

Lâm Tẫn trong mắt khẽ động.

Bên ngoài Tuyệt Nhận Hạp sương máu tuy tan, nhưng huyết khí vẫn nồng, chim chóc bình thường tuyệt đối không dám lại gần.

Nhưng hai con chim này sau khi bay lượn mấy vòng, lại tựa hồ có mục tiêu, bay thẳng về hướng đại điện mà Cẩm Y Vệ vừa chỉ.

Lâm Tẫn thần giác khẽ nhếch, khẽ nói: "Có chút thú vị!" Hắn đang định đi theo xem rốt cuộc là sao.

Một Cẩm Y Vệ khác vừa vặn dẫn hơn mười dân thường được giải cứu từ phía sau điện đi ra.

Chim bay trên không lượn một vòng.

Tựa hồ xác nhận được điều gì đó, phát ra mấy tiếng kêu vui vẻ, sau đó thu cánh lại, chính xác đậu xuống, một trái một phải, vững vàng đứng trên bờ vai hơi gầy guộc của một thiếu nữ.

Y phục của thiếu nữ quả thực bình thường, thậm chí có chút cũ kỹ, trên chiếc áo vải thô còn dính chút vết bẩn và nếp gấp.

Tuổi tác khoảng mười bốn mười lăm, thân hình chưa hoàn toàn phát triển, nhưng khuôn mặt lại vô cùng thanh tú, lông mày cong cong, sống mũi cao thẳng, tuy vì kinh hãi mà sắc mặt trắng bệch, nhưng

không che giấu được vẻ đẹp mộc mạc tự nhiên như ngọc thô.

Nếu có thể tô điểm một chút, nhất định là một mỹ nhân linh động trong tương lai.

Trên mặt nàng vốn dĩ vẫn còn vẻ kinh hoàng và sợ hãi sau tai ương sống sót.

Tuy nhiên!

Khi chim bay dùng cái đầu nhỏ dụi vào má nàng, trong đồng tử nàng lóe lên niềm kinh ngạc và vui mừng khó tin, thậm chí tạm thời quên đi nỗi sợ hãi, phá vỡ thế cục mà mỉm cười.

Nàng vô thức nâng tay lên, vô cùng dịu dàng vuốt ve lông vũ trắng như tuyết của chim, trong mắt nàng tràn ngập một loại ánh sáng dịu dàng gần như cưng chiều.

Chim cũng cực kỳ thông nhân tính phát ra tiếng gù gù thoải mái, càng thêm thân mật dựa vào nàng.

Không xa chỗ đó, Lâm Tẫn đem cảnh này thu hết vào mắt, trong lòng càng kinh ngạc hơn.

Loại chim bay này trí lực có hạn, dã tính chưa thuần, cực ít khi biểu hiện ra hành động thân mật ỷ lại đối với nhân loại như thế.

Quan trọng nhất là, bọn chúng chỉ là chim bay bình thường, không có chân khí dao động, lại có thể vì tìm kiếm thiếu nữ, khắc phục bản năng sinh vật sợ hãi huyết khí nồng đậm, xông vào hiểm địa vừa mới trải qua huyết chiến này?

Điều này đã vượt ra ngoài phạm trù chim chóc bình thường.

Hắn kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng, bước chậm rãi về phía trước.

“Bệ hạ!” Cẩm Y Vệ quỳ một gối xuống đất hành lễ.

Mười mấy dân thường phía sau nghe vậy, lập tức sợ đến hồn vía lên mây!

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới, nam tử trẻ tuổi khí độ phi phàm trước mắt này, lại là thiên tử đương kim!

Một đám người vội vàng không ngừng quỳ phục xuống, trán dán chặt xuống đất, toàn thân run rẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Đều đứng dậy đi." Lâm Tẫn tùy ý phất tay.

Ánh mắt hắn vẫn luôn đặt trên người thiếu nữ, đi thẳng đến trước mặt nàng, giọng điệu dịu lại hỏi: "Ngươi, tên là gì?" Thiếu nữ hiển nhiên không ngờ Hoàng đế lại tự mình hỏi tên nàng.

Thân thể còn chưa đứng vững, lại mềm nhũn chân quỳ xuống đất, bàn tay nhỏ bé lo lắng nắm chặt vạt áo cũ nát, giọng nói yếu ớt thì thầm, mang theo âm run rẩy: "Bẩm... bẩm Bệ hạ, dân nữ... tên là...

Tiểu Hòa..." "Tiểu Hòa?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Họ Tiểu?" Tiểu Hòa hoảng loạn dập đầu, vội vàng nói: "Bệ hạ bớt giận, dân nữ... dân nữ là cô nhi, không có họ, người trong thôn đều gọi là Tiểu Hòa..." Lâm Tẫn gật đầu.

Chương 161

Một luồng chân khí ôn hòa lặng lẽ phát ra, nâng nàng dậy.

Hắn cẩn thận đánh giá một phen thiếu nữ trông có vẻ rụt rè này, hỏi: "Hai con chim này, là ngươi nuôi sao?" Tiểu Hòa rụt rè gật đầu: "Bẩm Bệ hạ, là... là vậy ạ." "Trẫm thấy bọn chúng đối với ngươi đặc biệt ỷ lại, chẳng lẽ có phương pháp nuôi dưỡng đặc biệt nào sao?" Lâm Tẫn lại hỏi.

Tiểu Hòa cẩn thận nghiêng đầu nhìn chim trên vai, lắc đầu nói: "Bệ hạ, dân nữ cũng không có phương pháp nuôi dưỡng đặc biệt nào, chỉ là...".

Nàng ngừng một lát, giọng nói vẫn ngập ngừng: "Dân nữ từ nhỏ đã có cảm giác thân cận khó hiểu với loài chim, chỉ cần tiếp xúc một lúc, thì... thì chúng đều nguyện ý làm bạn với dân nữ." Nghe lời này.

Trong mắt Lâm Tẫn hiện lên một tia kinh ngạc.

Đây quả thực là thiên phú Ngự Thú bẩm sinh a!

Lúc này, mấy người dân bên cạnh đã bình tĩnh hơn một chút thấy Hoàng đế không có ý trách tội, liền đánh bạo phụ họa nói: "Hoàng...

Hoàng thượng, Tiểu Hòa không nói dối, nàng ấy thật sự có bản lĩnh này." "Lần trước đứa cháu nhỏ của Trương lão hán trong thôn bị lạc, chính là Tiểu Hòa nghe chim trên cây kêu chít chít, chỉ ra phương hướng, mới tìm thấy ở khe núi." "Đúng vậy đúng vậy, năm ngoái khi nạn châu chấu đến, cũng là Tiểu Hòa chiêu dụ rất nhiều chim ăn côn trùng, bảo vệ được một vùng lớn ruộng lúa của thôn chúng ta đó!" "Nàng ấy hình như thật sự có thể nghe hiểu chim nói!" Câu nói cuối cùng đó, như một đốm lửa, trong nháy mắt đốt cháy sự nóng bỏng trong mắt Lâm Tẫn!

Hắn đột nhiên nắm lấy trọng điểm, ngữ khí không khỏi mang theo một phần cấp thiết: "Ngươi có thể nghe hiểu tiếng chim ư?" Tiểu Hòa bị ngữ khí đột nhiên thay đổi và ánh mắt sắc bén của Hoàng đế dọa cho thân thể run lên, cúi đầu, giọng nói càng thêm run rẩy: "Nghe... nghe hiểu được một ít..." Nàng trước đây không dám chủ động nói.

Lo lắng năng lực khó tin này bị coi là yêu ngôn hoặc chúng, đó chính là tội khi quân đại tội!

Liễu Đỉnh Hàn bước lên phía trước, khẽ nói: "Bệ hạ, trong dân gian quả thật có một số kỳ nhân dị sĩ, tuy không tu luyện chân khí, nhưng lại mang một số thiên phú đặc biệt." Lâm Tẫn cưỡng chế niềm vui điên cuồng trong lòng.

Nếu cô gái này thật sự có thể hiểu tiếng chim, vậy giá trị của nàng quả thực không thể đong đếm được!

Đây không nghi ngờ gì là quốc chi trọng bảo được đưa đến tận cửa!

Hắn tâm niệm khẽ động, ý thức trầm nhập Tàng Binh Giới, lặng lẽ dặn dò mấy câu với con Ngự Phong Chuẩn còn lại bên trong.

Thấy nó gật đầu, Lâm Tẫn thoát khỏi Tàng Binh Giới, giơ tay vẫy một cái, trong chớp mắt!

Một con Ngự Phong Chuẩn thân hình ưu mỹ, ánh mắt sắc bén xuất hiện giữa không trung, khí thế uy nghiêm khác hẳn với chim chóc bình thường.

Nó bay lượn mấy vòng trên không thấp.

Đôi mắt nhanh nhạy kia trong nháy mắt đã khóa chặt Tiểu Hòa phía dưới, thậm chí phát ra từng tiếng kêu trong trẻo và cấp thiết bất thường.

Nếu không phải Lâm Tẫn có mặt, e rằng nó đã sớm không kiềm

chế được mà bay vọt tới để làm thân!

Thấy Ngự Phong Chuẩn phản ứng như vậy, trong lòng Lâm Tẫn đã tin bảy tám phần.

Hắn bước lên một bước, nói với Tiểu Hòa: "Trẫm vừa rồi đã ban bố một ý chỉ cho con Ngự Phong Chuẩn này, bây giờ ngươi hãy bảo nó nói cho ngươi biết, ý chỉ của Trẫm là gì?" Tiểu Hòa đáp một tiếng.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng khắc phục sự lo lắng.

Ngẩng đầu nhìn con Ngự Phong Chuẩn thần tuấn trên không, lộ ra một nụ cười ngọt ngào và có cảm giác thân thiện tự nhiên, chậm rãi nâng cánh tay.

Ngự Phong Chuẩn không chút chần chừ, kêu một tiếng, thu lông vũ, vững vàng đậu trên cánh tay nàng, còn dùng mỏ nhẹ nhàng dụi dụi ngón tay nàng.

Một người một chim, trán gần như chạm vào nhau, tựa hồ đang dùng một phương thức nào đó mà người thường không thể hiểu được để thì thầm giao lưu, chỉ có Ngự Phong Chuẩn thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng kêu nhỏ ngắn ngủi.

Không lâu sau.

Trong mắt nàng lóe lên một tia sáng tỏ, quay sang Lâm Tẫn, cung kính nói: "Bệ hạ, Ngự Phong Chuẩn nói, Người bảo nó... trước tiên bay ba vòng sang bên trái, rồi lại bay ba vòng sang bên phải..." Trong chớp mắt!

Trong đôi mắt Lâm Tẫn bắn ra tinh quang kinh người!

Dù với tâm tính đế vương của hắn, giờ khắc này cũng gần như không nhịn được mà cười lớn thành tiếng!

Nhặt được chí bảo rồi!

Năng lực của cô gái này hoàn toàn chính xác!

Nếu có thể khéo léo vận dụng, lấy nàng làm hạt nhân, hoàn toàn có thể tổ chức một mạng lưới tình báo chim chóc khắp thiên hạ!

Đến lúc đó.

Lợi dụng vô số chim bay làm tai mắt, thiên hạ rộng lớn, còn có cơ mật gì có thể qua mắt được Lâm Tẫn hắn?

Tốc độ và độ rộng của việc truyền tin tức, sẽ vượt xa bất kỳ hệ thống trạm dịch hiện có nào, có thể nói là vô khổng bất nhập, trong chớp mắt vạn dặm!

Lâm Tẫn nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, nhìn Tiểu Hòa, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Tiểu Hòa, ngươi có nguyện ý nhập triều làm quan, vì triều đình hiệu lực không?" Tiểu Hòa vừa nghe, lập tức kinh ngạc đến nỗi trợn mắt há mồm, ân sủng và lời hỏi thăm đột ngột này khiến nàng hoàn toàn không biết phải làm sao!

Vẫn là những người dân bên cạnh vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, nàng mới hoảng loạn hoàn hồn, vội vàng quỳ xuống đất, vừa kích động vừa bất an dập đầu: "Dân... dân nữ nguyện ý!

Tạ Bệ hạ long ân!" "Rất tốt!", Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: "Trẫm cho phép ngươi một ngày thời gian, về nhà sắp xếp một chút, từ biệt hương thân!" "Đa tạ Bệ hạ ân điển!" Tiểu Hòa vạn phần cảm kích.

Lâm Tẫn quay đầu nhìn Thiết Côn Luân đang vác cự kiếm, vẻ mặt sảng khoái: "Thiết Côn Luân, Trẫm giao cho ngươi một nhiệm vụ!" Thiết Côn Luân nghe vậy, oanh một tiếng cắm cự kiếm xuống đất, hai tay khoanh trước ngực, liếc nhìn Tiểu Hòa, thô giọng nói: "Hộ tống nha đầu nhỏ này về Hoàng Thành?" Lâm Tẫn cười nói: "Không sai, nhất định phải bảo vệ nàng chu toàn, không được để xảy ra bất kỳ bất trắc nào, phàm là kẻ nào uy hiếp tính mạng nàng, vô luận là ai, giết

không tha!" Thiết Côn Luân tuy bị phong ấn trăm năm, tính tình hào sảng không câu nệ, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt.

Hắn tự nhiên nhìn ra giá trị chiến lược của năng lực Tiểu Hòa, đối với sự coi trọng của Lâm Tẫn không hề bất ngờ.

Hắn nhe răng cười một tiếng, tiếng cười như hồng chung: "Bệ hạ cứ yên tâm!

Chuyện vặt này cứ giao cho lão Thiết ta!

Bảo đảm nha đầu nhỏ này một sợi tóc cũng không mất!" Nói xong, hắn còn nhe răng cười với Tiểu Hòa, cố gắng khiến mình trông có vẻ hòa ái dễ gần, kết quả khóe môi co giật như đang nhe nanh cười.

Dọa cho Tiểu Hòa trực tiếp trốn ra sau Cẩm Y Vệ.

Sau đó, một đoàn người dọn dẹp chiến trường, an trí các đệ tử thương vong, rời khỏi Tuyệt Nhận Hạp vẫn còn tràn ngập khí huyết tinh đạm nhạt này!

Vừa bước ra khỏi hẻm núi.

Bên tai Lâm Tẫn liền vang lên một âm thanh rõ ràng và quen thuộc: "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tuần tra Tuyệt Nhận Hạp, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?" "Điểm sáng!", Lâm Tẫn không chút do dự, dứt khoát nói.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Tuyệt Nhận Hạp!

Đạt được phần thưởng: Linh Đài Tê Phượng Bội!" "Dị bảo?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, hai tay vẫn nắm chặt cương ngựa Xích Viêm, ý thức lại đã trầm nhập Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy giữa không trung lơ lửng một miếng ngọc bội.

Toàn thân lưu chuyển lưu quang ấm áp, hình tự phượng hoàng dang cánh, lông vũ xếp chồng lên nhau, sống động như thật.

Chất ngọc trong vắt như nước thu đọng, mép viền ẩn hiện một tầng huy quang bạc nhạt, tựa như ánh trăng mới chiếu.

Bề mặt ngọc bội khắc hoa văn mây dày đặc, tựa như quỹ tích của thần thức lưu chuyển, tản mát ra một loại khí tức thanh liệt yên tĩnh, xua tan bụi trần trong tâm, tựa hồ có thể xoa dịu vạn ngàn tạp niệm, khiến linh đài người ta chợt thanh minh.

Lâm Tẫn giơ tay hư chiêu, miếng ngọc bội kia liền nhẹ nhàng bay rơi vào lòng bàn tay hắn.

Vừa nắm chặt, toàn thân hắn liền khẽ run lên.

"Cảm giác thật sảng khoái!", Hắn thốt ra thành lời.

Chỉ cảm thấy một luồng thanh lưu từ lòng bàn tay trực tiếp thấu đến thức hải.

Ý niệm vốn đang hỗn loạn trong nháy mắt lắng đọng, tư duy như gương, cảm giác như tơ, ngay cả thiên địa dường như cũng càng thêm rõ ràng thấu triệt.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, ngay cả suy nghĩ của mình cũng nhanh hơn một chút.

"Thống tử, nói đi." Lâm Tẫn thần giác nhếch lên, ngữ khí mang theo vài phần mãn ý.

Hệ thống ứng tiếng đáp lời, ngắn gọn súc tích: "Nuôi dưỡng thần hồn thức hải, giữ linh đài thanh minh, trấn tĩnh tâm thần, loại bỏ tạp niệm!" Lâm Tẫn gật đầu.

Ngọc bội này tuy không có năng lực công phòng, nhưng đối với

đường tinh thần lại trợ giúp phi phàm.

Nếu võ giả chuyên tu tinh thần lực có được vật này, cảnh giới tiến triển tất sẽ ngàn dặm một ngày!

Nếu năm đó Thiết Côn Luân có ngọc bội này hộ trì linh đài, có lẽ cũng không đến mức bị đạo huyết ảnh kia xâm chiếm thần thức.

Thoát khỏi Tàng Binh Giới.

Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua Tiểu Hòa bên cạnh, đột nhiên mở miệng: "Tiểu Hòa, ngươi giao tiếp với chim bay, thậm chí điều khiển bọn chúng, có hạn chế gì không?" Tiểu Hòa sững sờ, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đáp: "Bẩm Bệ hạ, dường như... không có hạn chế gì." Nàng ngừng một lát, như đột nhiên nhớ ra điều gì, bổ sung: "Chỉ là năm ngoái khi có nạn châu chấu, một lần triệu đến chim quá nhiều, sau đó dân nữ hôn mê mấy ngày, đầu vừa nặng vừa choáng, khó chịu lắm ạ." Lâm Tẫn lập tức hiểu rõ.

Tiểu Hòa chưa từng tu luyện chân khí, có thể giao tiếp với bầy chim, điều khiển chim bay, ngoài thiên phú dị bẩm ra, e rằng phần lớn là dựa vào tinh thần chi lực.

Một lần điều khiển quá nhiều bầy chim, tinh thần quá tải, tự nhiên sẽ rơi vào hôn mê.

"Phần thưởng của Hệ thống, quả nhiên không bao giờ lãng phí!", Lâm Tẫn trong lòng cười khổ.

Chương 162

Hệ thống này giống như một người chị gái tri kỷ không gì không hiểu, mỗi lần ban tặng, không phải vừa vặn dùng vào việc hiện tại, thì cũng là có thể giải quyết khó khăn trước mắt!

Miếng Linh Đài Tê Phượng Bội này, không chỉ ngoại hình mềm mại tinh xảo, mà công hiệu càng là được thiết kế riêng cho Tiểu Hòa.

Hắn cổ tay xoay một cái, ngọc bội hiện ra trong lòng bàn tay, đưa cho Tiểu Hòa: "Tiểu Hòa, cái này cho ngươi." Tiểu Hòa vô thức hai tay nhận lấy, ngẩn người tại chỗ, có chút không biết phải làm sao.

Lâm Tẫn dịu giọng nói: "Ngọc bội này có thể tăng cường tinh thần lực của ngươi, ổn định linh đài, đối với ngươi rất có lợi." Tiểu Hòa tuy chưa hoàn toàn hiểu, nhưng vẫn cung kính hành lễ tạ ơn: "Dân nữ tạ Bệ hạ ban bảo vật!" Lâm Tẫn phất tay, ra lệnh cho hai Cẩm Y Vệ bên cạnh: "Các ngươi cùng Thiết Côn Luân hộ tống Tiểu Hòa." "Thuộc hạ tuân mệnh!" Sau đó, Thiết Đại Hùng dẫn đệ tử Thiết Y Môn hộ tống hơn mười dân thường quay về thôn làng, Thiết Côn Luân thì cùng hai Cẩm Y Vệ đi cùng Tiểu Hòa về nhà thu dọn hành trang.

Liễu Đỉnh Hàn vốn định theo Lâm Tẫn quay về Hoàng Thành, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, lại cảm thấy không có việc gì, liền cáo từ đi trước về Lưu Vân Kiếm Tông.

Lâm Tẫn nhìn xa chân trời, chậm rãi thở ra một hơi, giật dây cương Xích Viêm, phi nhanh về hướng Hoàng Thành.

Trong lòng lại không khỏi suy nghĩ: "Không biết bên Ngũ Độc Giáo, bây giờ thế nào rồi?" ...

Vạn Độc Cốc.

Quanh năm bao phủ bởi sương mù tím bốc hơi nghi ngút, độc chướng tràn ngập.

Thực vật trong cốc quỷ dị quái lạ, giữa cành lá thường rỉ ra dịch thể màu sắc khác thường, trên mặt đất ẩn hiện có thể thấy độc trùng bò lổm ngổm.

Trong không khí phiêu đãng khí tức ngọt ngào mà nguy hiểm, người bình thường dù chỉ hít vào một chút, cũng sẽ thần trí hôn mê, da thịt thối rữa.

Lúc này, Lăng Hồng và Tử Linh dẫn đệ tử Toái Tinh Tông đã vây Ngũ Độc Giáo đến kín như bưng.

Đặc biệt là Lăng Hồng, tu vi Đại Tông sư đỉnh phong không chút bảo lưu.

Lợi dụng lúc Ngũ Độc Giáo chưa kịp phản ứng, liền như lôi đình sát nhập trận địch, nơi đi qua huyết vụ tràn ngập, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, liền thương vong thảm trọng!

Tử Linh và Tông chủ Toái Tinh Tông cũng ra tay sắc bén.

Kiếm quang chưởng phong giao nhau, trong chớp mắt máu chảy thành sông, thi thể chất chồng khắp nơi!

Ngay khi Lăng Hồng trở tay lại chém một người nữa, định tiếp tục tiến lên, phía trước đột nhiên bạo phát một cỗ uy áp kinh người, một tiếng gầm giận dữ cực độ từ sâu trong độc chướng oanh nhiên nổ vang: “Dám đến Ngũ Độc Giáo ta làm càn, chết!” Oanh!!!

Uy áp kinh người mãnh liệt giáng xuống.

Lăng Hồng không cần suy nghĩ, thân hình chợt động, đã chắn trước người Tử Linh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía những thân ảnh đột nhiên xuất hiện, thần sắc ngưng trọng.

Hai người dẫn đầu, lại đều là Đại Tông sư đỉnh phong!

Nền tảng của Ngũ Độc Giáo, quả nhiên thâm bất khả trắc.

Phía mình chỉ có mình hắn là Đại Tông sư đỉnh phong, Tông chủ Toái Tinh Tông Triệu Thần là Đại Tông sư hậu kỳ, Tử Linh lại chỉ có Đại Tông sư trung kỳ.

Chiến lực đỉnh phong, rõ ràng kém hơn đối phương.

May mắn!

Tử Linh tuy cảnh giới hơi thấp, nhưng thể chất đặc thù, chiến lực thực sự chưa chắc đã thua kém hậu kỳ!

"Là ngươi?!" Vị Phó Giáo chủ Ngũ Độc Giáo mặc áo bào lục đen bên phải, một ánh mắt nhận ra Lăng Hồng, thất thanh kinh hô.

Lăng Hồng nhìn theo tiếng nói.

Đoan trang một lát, khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười khinh miệt: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là bại tướng dưới tay, thật là trùng hợp a!" Trước đây.

Lăng Hồng phụng mệnh đến Quảng Võ Thành thanh tiễu cứ điểm, gặp phải hai cao thủ liều chết tranh đoạt Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán Cốt.

Trong đó, võ giả Đại Tông sư đỉnh phong trốn thoát, chính là trung niên nhân trước mắt này!

Không ngờ, hắn lại là người của Ngũ Độc Giáo!

"Hừ!", Phó Giáo chủ sắc mặt tái mét, quay đầu nói với người bên cạnh: "Giáo chủ, chính là người này đã cướp mất Tán Cốt!" Giáo chủ Ngũ Độc Giáo Thạch Tuyệt trong mắt sát ý bạo trướng, gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Hồng: "Giao Tán Cốt ra đây, Bản giáo chủ có thể không so đo hành vi của các ngươi!" Lăng Hồng lông mày khẽ

nhướng.

Giờ khắc này trong Ngũ Độc Giáo thi thể chất chồng khắp nơi, máu chảy thành sông, cái giá lớn như vậy, trong miệng đối phương lại còn không quan trọng bằng căn Tán Cốt kia sao?

Căn Tán Cốt này, tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Hắn cổ tay xoay một cái, Tú Xuân Đao lóe lên hàn mang lạnh lẽo, khẽ cười một tiếng: "Muốn sao?

Tự mình đến lấy đi!" "Tìm chết!", Thạch Tuyệt gầm lên giận dữ, thân ảnh không một chút dấu hiệu chợt lóe lên, biến thành một đạo tàn ảnh xanh thẫm, đột nhiên biến mất.

Lăng Hồng toàn thân giới bị.

Thuật dùng độc của Ngũ Độc Giáo quỷ dị khó lường, dù là Đại Tông sư đỉnh phong, cũng không dám có chút sơ ý nào.

Hắn nghiêng người khẽ nói: "Tử Linh, gia hỏa này giao cho ta, ngươi và Triệu Tông chủ đối phó tên kia." Tử Linh khẽ nhíu mày, liếc nhìn vị Phó Giáo chủ kia, gật đầu nói: "Cẩn thận." Lời vừa dứt.

Nàng và Triệu Thần đã đồng thời lướt ra, một trái một phải, trực tiếp công kích Phó Giáo chủ!

Kẻ này từng bị Lăng Hồng làm bị thương, tuy nhìn có vẻ đã hồi phục, nhưng thực lực hẳn là kém hơn Giáo chủ một chút.

Triệu Thần vốn còn có chút lo lắng.

Dù sao Tử Linh là người của triều đình, vạn nhất xảy ra bất trắc gì, Toái Tinh Tông e rằng không gánh nổi trách nhiệm này.

Tuy nhiên.

Sau một hồi giao thủ ngắn ngủi, Triệu Thần kinh ngạc phát hiện, kịch độc của Phó Giáo chủ hoàn toàn vô dụng đối với Tử Linh!

Điều này cũng khiến hắn hơi yên tâm, cam nguyện làm phụ trợ, không ngừng quấy nhiễu, tạo cơ hội cho Tử Linh!

Phó Giáo chủ muốn khóc không ra nước mắt!

Giao phong ngắn ngủi, hắn đã thi triển không dưới mười loại kỳ độc.

Nhưng Tử Linh lại hồn nhiên không biết, thậm chí dịch độc bắn lên mặt nàng, nàng cũng chỉ tùy tay lau đi, đầu lưỡi khẽ liếm, như đang nếm thử mùi vị!

"Rốt cuộc đây là quái vật gì?!", Phó Giáo chủ trong lòng kinh hãi.

Rầm!

Một tiếng vang trầm đục.

Tử Linh một cước đá mạnh, đá Phó Giáo chủ bay ra, đập mạnh vào tế đàn phía sau.

Tế đàn kia được chất thành từ những tảng đá khổng lồ phát ra độc quang xanh thẳm, hiển nhiên là cấm địa hạch tâm của Ngũ Độc Giáo.

"Hả?" Tử Linh đang định truy kích, Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán Cốt trong lòng lại đột nhiên rung lên, truyền ra một sự khát vọng bất thường.

Nàng tâm niệm khẽ động, ánh mắt trong nháy mắt chuyển hướng tế đàn phía sau Phó Giáo chủ.

"Thứ hấp dẫn nó, ở bên trong sao?" Nàng lóe đến bên cạnh Triệu Thần, nhanh chóng nói: "Triệu Tông chủ, quấn lấy hắn ta một lát!" Nói đoạn.

Không đợi hồi đáp, thân pháp nàng như điện, lao thẳng vào lối vào tế đàn.

"Ngũ Độc Cấm Địa, kẻ tự tiện xông vào chết!", Phó Giáo chủ

thấy vậy đại nộ, muốn ngăn cản.

Triệu Thần cắn răng, chân khí trong cơ thể bộc phát mạnh mẽ, liều chết chặn đường Phó Giáo chủ, nhất thời độc công và cương khí mãnh liệt va chạm, cảnh tượng hiểm nguy liên tiếp xảy ra.

Bên trong tế đàn.

Độc vụ nồng đậm như thực chất, màu sắc sặc sỡ, cuộn trào không ngừng.

Vô số độc trùng bò lổm ngổm trong sương mù, hoặc treo lơ lửng trên vách đá lởm chởm, mắt kép lóe lên ánh sáng khát máu.

Mặt đất nhớp nháp, rải rác vết ăn mòn và xương khô, trong không khí tràn ngập khí tức ngọt tanh khiến người ta buồn nôn, hiển nhiên là một vực sâu kịch độc.

Tử Linh coi như không thấy.

Độc vụ chạm vào người nàng, liền như băng tuyết gặp nắng mà lặng lẽ tiêu tan.

Độc trùng vừa đến gần, lập tức cứng đờ rơi xuống.

Nàng men theo sự chỉ dẫn của Tán Cốt trong tay, nhanh chóng đi sâu vào, rất nhanh liền đến hạch tâm.

Trên một thạch đài, hai kiện vật phẩm lẳng lặng lơ lửng, tản mát ra dao động u ám đồng nguyên với Tán Cốt nhưng lại mạnh mẽ hơn.

Chính là hai bộ phận còn lại của Bích Lạc Hoàng Tuyền Tuyền Tán – Tán Bính (cán ô) và Tán Diện (mặt ô)!

Tán Bính dài khoảng nửa thước, màu tím đen, chất liệu tối tăm, tựa như được rèn từ một loại kim loại kỳ dị nào đó, khắc những độc văn lưu vân cổ xưa phức tạp.

Đầu nhọn sắc bén, màu xanh lam ẩn hiện, chạm vào lạnh lẽo thấu

xương, tựa như răng độc.

Tán Diện thì mỏng như cánh ve, nhưng lại kiên nhận dị thường.

Trên đó lưu quang uyển chuyển, tựa như có vô số độc chướng vi diệu sinh diệt, mép viền sắc bén như lưỡi dao, toàn thể tản mát ra màu tím đen thâm thúy nuốt chửng ánh sáng, khí tức hòa hợp hoàn mỹ với Tán Cốt và Tán Bính.

"Quả nhiên ở đây!", Trong mắt Tử Linh tinh quang lóe lên, phớt lờ độc chướng đang cuồn cuộn tràn đến xung quanh, tiến lên muốn lấy hai vật phẩm vào tay.

Ngay khi đầu ngón tay nàng sắp chạm vào bảo vật, dị biến đột nhiên xảy ra!

Mặt đất thạch đài trong nháy mắt sáng lên vô số độc văn u quỷ, một tầng bình chướng do độc sát chi khí tinh thuần hội tụ mà thành oanh nhiên dâng lên, ngăn cách nàng ở bên ngoài.

Chương 163

Đồng thời.

Từ sâu trong thông đạo truyền đến tiếng kêu ken két khiến người ta rợn tóc gáy.

Một con Cổ Mẫu khổng lồ, do vô số độc trùng màu sắc sặc sỡ ngưng tụ mà thành, mắt kép lóe lên hồng quang bạo lệ, lao tới nàng hung mãnh!

Tử Linh tú mày khẽ nhíu, đang định vận chuyển công pháp cưỡng chế phá cấm.

Tuy nhiên.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán Cốt trong tay nàng tựa hồ bị khí tức đồng nguyên và công kích ác ý nơi đây kích nộ, lại không cần thúc đẩy, tự chủ kịch liệt rung động!

Ong!

Tiếng ong ong trầm thấp nhưng đầy uy nghiêm vang vọng khắp tế đàn.

U quang màu tím đen từ Tán Cốt bùng phát ra, một vòng lực trường vô hình khuếch tán ra ngoài.

Tấm bình chướng độc sát kia tiếp xúc với nó, như tuyết gặp nước sôi, phát ra tiếng "xuy xuy", trong chớp mắt bị tịnh hóa, tan chảy hết.

Còn con Cổ Mẫu dữ tợn kia, thì như gặp phải khắc tinh hoàng giả thật sự, phát ra từng tiếng thét chói tai thê lương tuyệt vọng, thân thể côn trùng khổng lồ chợt cứng lại giữa không trung, sau đó đột ngột tan rã, biến trở lại thành vô số độc trùng đã chết cứng, lạch cạch rơi đầy đất.

Tử Linh khẽ sững sờ, sau đó thần giác nhếch lên một nụ cười hiểu rõ, nhẹ nhàng lấy Tán Bính và Tán Diện vào tay.

"Ngược lại còn nôn nóng hơn ta." Nàng khẽ nói một câu, Tán Cốt trong lòng bàn tay xoay một cái, nhanh chóng hoàn thành việc tổ hợp ba bộ phận!

Oanh long!

Một tiếng nổ vang động trời, khí tức bàng bạc từ Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán hoàn chỉnh xông thẳng lên trời, hình thành sóng khí khủng bố, lập tức quét sạch toàn bộ độc vụ, độc trùng xung quanh!

Lấy Tử Linh làm trung tâm, hình thành một vùng lãnh địa tịnh hóa tuyệt đối.

Nàng tay cầm trường tán, nhẹ nhàng vung động, như cánh tay sai bảo ngón tay.

Một luồng năng lượng tinh thuần đến cực điểm từ tán phản hồi về, lưu chuyển khắp tứ chi bách hài, tẩm bổ kinh mạch đan điền của nàng, khiến tu vi Đại Tông sư trung kỳ của nàng triệt để ổn định, và một lần chạm đến bức tường cảnh giới hậu kỳ, thực lực tăng vọt.

Mặt tán lưu chuyển vi quang, không lúc nào không tự chủ hấp thu linh khí thiên địa, rèn luyện chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần, phản bổ vào cơ thể nàng.

"Món 'đại lễ' này của Ngũ Độc Giáo, ta nhận lấy." Tử Linh trong mắt thấm một tia ý cười lạnh lẽo, khẽ nói.

Nàng tay cầm Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán đã hoàn chỉnh, quay người bước ra khỏi tế đàn.

Bên ngoài.

Triệu Thần đã là nỏ mạnh hết đà, mặt tái xanh, toàn thân nhiều chỗ

bị thương, máu tươi tràn ra khóe miệng đều đen kịt đáng sợ, nhưng vẫn liều chết ngăn cản Phó Giáo chủ đang điên cuồng.

Sát cơ trong mắt Tử Linh chợt bùng lên.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán trong tay nàng khẽ rung, bỗng nhiên bung ra, xoay ngược chiều kim đồng hồ!

Độc khí giữa thiên địa tựa hồ nhận được triệu hoán của chí tôn, điên cuồng hội tụ, hóa thành một bộ độc khô khổng lồ nhe nanh gào thét!

"Bây giờ, để ngươi kiến thức một chút, cái gì mới là độc thật sự!" Chỉ thấy!

Bộ độc khô hư ảnh kia lơ lửng trên không, hai mắt trống rỗng, nhưng lại cháy lên ngọn lửa tím đen đáng sợ, tựa như ngưng vọng từ Địa Ngục Cửu U mà đến.

Nó vô thanh gầm rống, nứt toác cái miệng khổng lồ tựa vực sâu có thể nuốt chửng vạn vật, khí tức hủy diệt mọi thứ như thực chất tràn ngập khắp nơi!

Phó Giáo chủ đồng tử co rút đột ngột, nhưng tầm mắt lại ngay lập tức bị Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán lơ lửng trên đầu Tử Linh hấp dẫn.

Từ sâu trong mắt hắn lập tức bắn ra tham niệm cực hạn khó kiềm chế, suýt chút nữa quên mất tử thần đang kề cận!

"Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán!

Hoàn chỉnh rồi!!", Hắn gào thét khản cả tiếng.

Đối mặt với bộ độc khô đang lao đến nuốt chửng, hắn lại không lùi mà tiến lên, cười điên cuồng vận chuyển toàn thân độc công.

Lục quang đen sẫm đặc quánh như mực từ ngũ tạng lục phủ của hắn cuồng dũng trào ra, hóa thành một đạo độc cương hộ thể kiên cố,

vững vàng bảo vệ hắn ở trung tâm.

“Cùng là kẻ chơi độc, lẽ nào lại sợ ngươi?!

Xem ta vạn độc...” Tuy nhiên!

Lời cuồng ngôn của hắn còn chưa nói xong, miệng khổng lồ đã khép lại!

“Xuy!!!” Tiếng ăn mòn thấu tim thấu xương đột ngột vang lên!

Độc cương lục đen trên cơ thể Phó Giáo chủ tưởng chừng không thể phá hủy, lại như mạng nhện yếu ớt gặp phải liệt diễm, trong nháy mắt bị xâm thực, xuyên thủng, tan rã!

Độc vụ chạm vào làn da hắn.

Không phải đơn giản là ăn mòn tiêu tan, mà như vô số sinh vật nhỏ bé, điên cuồng chui vào trong cơ thể hắn!

Máu tươi không kịp chảy ra, liền trực tiếp hóa thành từng làn khói trắng cay xè mũi, bốc hơi tan biến hết!

“A!!

Không!!”, Tiếng kêu than thảm thiết đến cùng cực từ trong độc vụ cuồn cuộn bùng phát ra.

Khuôn mặt Phó Giáo chủ vặn vẹo biến dạng, thân thể kịch liệt co giật kháng cự, nhưng căn bản không thể thoát khỏi độc lực tà dị như ăn vào xương cốt kia.

Hắn cảm thấy chân khí và huyết nhục của mình, đều đang bị kịch độc siêu việt nhận thức này nhanh chóng hòa tan, hủy diệt!

Triệu Thần ở xa thấy cảnh tượng đó.

Toàn thân đột nhiên rùng mình một cái, hàn ý thấu xương từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu!

Cảnh tượng thảm khốc của Phó Giáo chủ, quả thực còn thê thảm hơn vạn lần lăng trì!

Hắn càng thêm may mắn vì mình đã chọn quy thuận triều đình.

Bằng không.

Toái Tinh Tông trước mặt vị Tử Linh đại nhân thâm bất khả trắc này và cây ma tán kỳ quỷ trong tay nàng, e rằng ngay cả chỗ để giãy giụa cũng không có!

Hắn giơ tay sờ sờ cổ mình.

May mắn, đầu vẫn an ổn mọc ở trên.

"Giáo chủ cứu ta!!!", Trong độc vụ.

Phó Giáo chủ dùng hết chút sức lực cuối cùng phát ra tiếng kêu than tuyệt vọng, nhưng âm thanh nhanh chóng trở nên yếu ớt, cuối cùng bị độc vụ cuồn cuộn kia triệt để nhấn chìm.

Tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm này, như những mũi băng đâm xuyên vào tai mỗi người có mặt tại đó.

Thạch Tuyệt đang kịch liệt giao chiến với Lăng Hồng, nghe tiếng nhìn sang.

Vừa vặn thoáng thấy cảnh Phó Giáo chủ bị tiêu diệt cuối cùng, trong chớp mắt mắt hắn muốn nứt ra, cuồng nộ như núi lửa phun trào!

"Hỗn trướng!!

Ức hiếp người quá đáng!!" May mắn!

Hắn cũng không hoàn toàn bị phẫn nộ làm cho đầu óc choáng váng.

Cảnh tượng Phó Giáo chủ chết thảm và uy lực mà Bích Lạc

Hoàng Tuyền Tán thể hiện, khiến đáy lòng hắn không khỏi lướt qua một tia kiêng kỵ cực sâu.

Nhưng rất nhanh.

Sự kiêng kỵ này liền bị sự tham lam càng hung mãnh hơn nhấn chìm!

Thần vật như vậy, nếu có thể đoạt được, lo gì đại nghiệp không thành?

Càng có thể khuy được cảnh giới độc đạo chí cao!

Toàn thân hắn đột nhiên bùng nổ ra độc khí u thâm đáng sợ hơn trước, sóng khí cuồn cuộn, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng "xì xì" bị ăn mòn.

Lăng Hồng đang chính diện giao phong với hắn lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp bội, một cỗ vị ngọt xộc lên cổ họng, bị hắn cưỡng chế nuốt xuống.

Hắn biết, Thạch Tuyệt đây là muốn liều mạng!

Không dám có chút chậm trễ nào, kiếm thế chợt chuyển, từ công chuyển sang thủ, hộ lấy yếu hại, thân hình lại bị luồng độc cương khí lãng bàng bạc kia bức lui mấy chục mét, khí huyết một trận kích động.

Lợi dụng khoảng trống này.

Thân ảnh Thạch Tuyệt chuyển thành một đạo lưu quang xanh thẫm nhanh như quỷ mị, bỏ qua Lăng Hồng, lao thẳng về phía Tử Linh!

Trong lòng bàn tay hắn, bản mệnh độc nguyên ngưng tụ lại, nén thành một quả độc cầu lục đen thâm thúy gần như nuốt chửng mọi ánh sáng.

Độc khí lạnh lẽo, tản mát ra dao động hủy diệt khiến thần hồn run rẩy, hung hăng ném về phía Tử Linh!

Đòn này, ẩn chứa tinh hoa độc công cả đời hắn, uy lực tuyệt luân.

Chương 164

Hắn tự tin đủ sức bức lui thậm chí trọng thương bất kỳ cao thủ đồng giai nào, từ đó giành cho hắn một chút cơ hội đoạt lấy ma tán hoặc xoay chuyển cục diện chiến trường!

"Tử Linh!

Cẩn thận!

Mau tránh ra!", Lăng Hồng ổn định thân hình, thấy vậy đại kinh thất sắc, vội vàng quát lớn.

Hắn biết rõ sự đáng sợ của đòn đánh chứa đầy phẫn nộ này của Thạch Tuyệt, ngay cả bản thân hắn cũng không dám chính diện cứng rắn đón đỡ.

Đối mặt với đòn đánh kinh thiên động địa này, Tử Linh lại chỉ thần sắc thờ ơ liếc nhìn quả độc cầu đang lao đến gào thét một cái, bước chân nhẹ nhàng di chuyển, không những không lùi, ngược lại còn tiến lên nửa bước.

Ngón tay ngọc ngà thon dài của nàng khẽ nhếch, tư thái ưu nhã thoải mái.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán lơ lửng trên đầu nàng như thể có tất cả linh tính của bản thân, chợt hiện ra trước người nàng.

Trên đó lưu quang màu tím đen như sóng nước nhanh chóng lưu chuyển, hình thành một trường khí phòng ngự vi diệu mà mạnh mẽ, bảo vệ nàng nghiêm nghiêm thực thực.

Xuy!

Quả độc cầu đủ để khiến cường giả Đại Tông sư đỉnh phong đều phải nghiêm chỉnh chờ đợi, tránh né không kịp kia, va chạm vào mặt

tán trông có vẻ mỏng manh, vụ nổ kinh thiên động địa dự kiến lại không xảy ra.

Như bông tuyết mùa đông rơi xuống mặt nước ấm áp, lại như giọt nước hòa vào đại dương không dấu vết.

Quả độc cầu mang tính hủy diệt kia lại lặng lẽ bị mặt tán hấp thu, tịnh hóa, khu tán, hóa thành năng lượng nguyên thủy nhất tiêu tán vào vô hình, ngay cả nửa điểm sóng gió cũng không thể gây ra.

Mọi người trợn mắt há mồm!

Đòn đánh đầy phẫn nộ của Thạch Tuyệt, uy lực đủ để phá núi đoạn nhạc, lại bị hóa giải nhẹ nhàng như vậy sao?

Năng lực phòng ngự của Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán này, quả thực nghịch thiên!

Vượt xa phạm trù nhận thức của bọn họ!

Thạch Tuyệt cũng đại kinh, nhưng càng nhiều hơn, vẫn là khát cầu và tham lam.

Hắn cưỡng chế sát ý, trừng mắt nhìn chằm chằm Tử Linh: "Tiện nhân!

Có vài thứ, không phải ngươi có thể thao túng!

Giao tán ra đây, Bản giáo chủ hoặc có thể giữ ngươi toàn thây!" Tử Linh khẽ nhếch lông mày, trên mặt lộ ra vài phần trêu tức: "Tiện nhân gọi ai?" "Tiện nhân gọi ngươi...", Thạch Tuyệt vô thức tiếp lời, sau đó đột nhiên phản ứng lại mình bị trêu chọc, lập tức lửa giận bốc cao ba trượng: "Ngươi tìm chết!!" Hắn thân là Giáo chủ Ngũ Độc Giáo, địa vị tôn sùng, sao từng chịu nhục nhã như vậy?

Oanh long!

Thạch Tuyệt triệt để bạo nộ, không còn chút bảo lưu nào!

Tóc hắn dựng đứng, độc công bàng bạc mênh mông như lũ quét sóng thần oanh nhiên bạo phát!

Y phục không gió tự phồng, phần phật vang lên, mặt đất dưới chân hắn thậm chí bị độc khí tràn ra ăn mòn "xì xì" vang, nhanh chóng nứt vỡ sụt lún.

Toàn bộ con người hắn như một tôn ma thần bò ra từ độc ngục, khí thế điên cuồng mà khủng bố!

Lăng Hồng thầm kêu không ổn, chân khí cấp tốc xoay chuyển, liền muốn lại lần nữa tiến lên ngăn cản.

Nhưng thấy Tử Linh chậm rãi nâng tay còn lại, khẽ vẫy về phía Lăng Hồng, ý bảo hắn không cần tiến lên.

Ánh mắt nàng bình tĩnh, mang theo một sự từ dung nắm giữ tất cả.

Đồng thời.

Bộ độc khô khổng lồ vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan lại lần nữa phát ra tiếng gào thét lặng lẽ nhưng chấn động linh hồn.

Cái đầu lâu xanh thẫm khổng lồ đột nhiên quay chuyển, há to miệng khổng lồ nuốt chửng trời đất, mang theo khí tức hủy diệt càng nồng đậm hơn, trùm thẳng xuống Thạch Tuyệt đang cuồng xông tới!

Độc vụ cuồn cuộn, tựa hồ so với trước kia càng ngưng thực đáng sợ hơn!

"Hừ!

Vật thực đưa đến tận cửa, không ăn chẳng phải phí sao!", Tử Linh lạnh lùng cười một tiếng, thân thể nhẹ nhàng đáp xuống đất, quần áo bay phấp phới, tựa như tiên tử trong độc.

Nàng ung dung ngẩng mắt, nhìn thân ảnh Thạch Tuyệt trong nháy

mắt bị bộ độc khô khổng lồ nhấn chìm, ánh mắt nàng lạnh lẽo mà chuyên chú.

Trong nháy mắt!

Trái tim tất cả mọi người đều nhảy đến cổ họng, ánh mắt căng thẳng vạn phần tụ tập vào bộ độc khô lục đen đang cuộn trào kịch liệt, không ngừng vặn vẹo bành trướng giữa không trung! "A!

Đây là sức mạnh gì?

Buông bản tọa ra!

Không!" Bên trong cự khô độc vụ, liên tục truyền ra tiếng gầm thét kinh hoàng pha lẫn phẫn nộ, rồi biến thành thống khổ thê lương của Thạch Tuyệt, cùng với những dao động năng lượng va chạm mãnh liệt vô cùng.

Bề mặt cự khô độc vụ không ngừng nhô lên, trông chừng như có thể bị nổ tung bất cứ lúc nào.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán khẽ xoay tròn, dưới ánh sáng xanh biếc chiếu rọi, cự khô độc vụ nhanh chóng ổn định lại, đồng thời co rút càng thêm ngưng thực.

Tiếng giãy giụa và gào thét bên trong, theo thời gian trôi qua, càng lúc càng yếu ớt, càng lúc càng nhỏ.

Cuối cùng, tất cả chìm vào tĩnh lặng.

Vật tạo tác trí mạng này chậm rãi tiêu tán, hóa thành độc khí tinh thuần, bị Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán thu hồi hết thảy.

Mặt tán thu lại hào quang, ôn thuận bay về tay Tử Linh như chim mỏi về rừng.

Bầu trời trở lại trong xanh.

Thế nhưng, nơi đó lại không còn bóng dáng Thạch Tuyệt!

Một cường giả Đại tông sư đỉnh phong, Giáo chủ Ngũ Độc Giáo, cứ thế mà thi cốt vô tồn!

Trong khoảnh khắc!

Cả Vạn Độc Cốc, một mảnh tĩnh mịch!

Ánh tà dương xuyên qua chướng độc chưa tan hết, chiếu rọi lên những vệt máu đỏ sẫm và thi thể vặn vẹo khắp nơi, càng tăng thêm vài phần thê lương và quỷ dị.

Lăng Hồng thở phào một hơi thật sâu, nén xuống sự chấn động trong lòng, bước nhanh tới bên Tử Linh, lo lắng hỏi: "Tử Linh, nàng không sao chứ?" Hắn săm soi nàng từ trên xuống dưới, sợ rằng nàng bị thứ vũ khí hung lệ kia làm tổn thương.

Tử Linh quay đầu lại, khuôn mặt khôi phục nụ cười ngọt ngào thường ngày, khẽ lắc đầu: "Không sao đâu, Lăng Hồng ca ca cứ yên tâm." Lăng Hồng lúc này mới an tâm.

Hắn quay đầu nhìn Triệu Thần đang ngồi bệt trên đất, sắc mặt xanh xám, khí tức suy yếu, trong lòng khẽ giật mình: "Triệu tông chủ, ông thế nào rồi?

Có thể tự mình bài độc không?" Triệu Thần khó khăn gật đầu, cố gắng vận công bức độc.

Nhưng kịch độc của vị Phó Giáo chủ kia cực kỳ ngoan cố, chân khí của ông ta ngược lại còn tăng tốc phát tán độc tố, khóe miệng lại trào ra một ngụm máu đen.

Tử Linh bước tới, mũi Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán trong tay nhẹ nhàng chấm vào vai Triệu Thần.

Đầu tán chạm vào da thịt hơi lạnh, ngay sau đó, một luồng hấp lực nhu hòa từ mũi tán truyền ra.

Kịch độc đang hoành hành trong cơ thể Triệu Thần như tìm thấy chỗ thoát, hóa thành từng luồng khí xanh có thể nhìn thấy, nhanh chóng bị hút vào trong thân tán.

Trên mặt tán, lưu quang lấp lánh dường như sáng thêm một phần.

Trong nháy mắt.

Sắc xanh trên mặt Triệu Thần hoàn toàn biến mất, trở lại huyết sắc.

Ông ta kinh ngạc nội thị, phát hiện kịch độc trong cơ thể đã được thanh trừ sạch sẽ, thậm chí ngay cả những vết thương ngầm nhỏ do chiến đấu trước đó gây ra cũng dường như đã được làm lành!

Ông ta chợt đứng dậy, vận động gân cốt một phen, cảm giác trạng thái còn tốt hơn trước khi chiến đấu!

Ông ta kinh hãi nhìn Tử Linh và cây tán trong tay nàng, trong mắt tràn đầy sự kính sợ khó tin, sau đó vô cùng cung kính cúi người hành lễ: "Đa tạ Tử Linh đại nhân ra tay tương cứu!

Ân này Triệu Thần không thể nào quên!" Tử Linh tùy ý phất tay, cũng không để ý.

Đối với nàng mà nói, đây chỉ là việc nhỏ như trở bàn tay.

Lăng Hồng nhìn cảnh này, tò mò hỏi: "Tử Linh, cây tán này... vậy mà còn có khả năng chữa trị và giải độc sao?" Tử Linh khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười ranh mãnh: "Giải độc thì có thể, nhưng chữa trị..." Lăng Hồng ngẩn ra, sau đó chợt bừng tỉnh, ngượng ngùng vỗ trán.

Hắn suýt nữa quên mất!

Thể chất của Tử Linh vốn dĩ có lực chữa trị, vết thương của Triệu Thần vừa rồi hồi phục, không phải vì Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán.

Bất quá, độc tố thì đích xác đã bị Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán hút đi!

Hắn nhìn cây bảo tán màu tím sẫm huyền ảo, bí ẩn khó lường kia, không kìm được tò mò, đưa tay muốn chạm vào mặt tán.

Vụt!

Chương 165

Tử Linh lại phản ứng cực nhanh, khẽ thu tay lại, lùi về sau nửa bước, khiến tay Lăng Hồng chạm vào khoảng không. "Cây tán này ẩn chứa kịch độc phi thường, huynh đừng chạm vào, kẻo bị nó phản phệ." Tử Linh nghiêm túc cảnh báo, ánh mắt mang theo vẻ quan tâm không thể nghi ngờ.

Lăng Hồng nghe vậy, lập tức rụt tay lại, gật đầu nói: "Được rồi, vậy nàng cũng phải cẩn thận." Nói xong, hắn lại cảm thấy mình thừa lời.

Tử Linh có thể hoàn mỹ điều khiển cây tán này, phát huy ra uy lực khủng bố miểu sát Đại tông sư đỉnh phong, thì sao lại sợ độc trong đó chứ?

Tử Linh ngược lại không thấy hắn lắm lời, trái lại vì sự quan tâm vô thức của Lăng Hồng mà trong lòng ấm áp, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào.

Rất nhanh!

Dưới sự chỉ huy của Triệu Thần, đệ tử Toái Tinh Tông đã tiến hành thanh tiễu cuối cùng đối với chúng giáo đồ Ngũ Độc Giáo tham gia.

Kẻ nào ngoan cố chống cự đều bị chém giết, không một ai sống sót.

Vạn Độc Cốc từng khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, giờ khắc này hoàn toàn trở thành một vùng đất tuyệt địa, thi thể chất chồng khắp nơi, máu chảy thành sông.

Sẽ không mất bao lâu.

Thi thể và vết máu nơi đây sẽ bị vô số độc trùng trong cốc gặm nhấm sạch sẽ, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Lăng Hồng đảo mắt nhìn một vòng cảnh tượng như địa ngục trần gian này, trầm giọng nói: "Đi thôi, chuyện nơi đây đã xong, chúng ta về kinh phục mệnh!" Hắn ngừng lại một chút, nhìn Triệu Thần đang cung kính đợi lệnh bên cạnh, nói: "Triệu tông chủ, ông cũng cùng chúng ta vào kinh diện thánh." Triệu Thần lập tức cúi người lĩnh mệnh: "Vâng, Lăng đại nhân!" Cùng lúc đó.

Xa trên quan đạo.

Lâm Tẫn tay nắm cương, con Xích Viêm tuấn mã dưới thân đang không nhanh không chậm phi nước đại.

Trời vừa lúc hoàng hôn.

Tịch dương nhuộm bầu trời thành một màu cam đỏ rực rỡ, ráng chiều như gấm vóc đang cháy, trải khắp chân trời phía tây.

Những dãy núi xa xa phủ một lớp cát vàng dịu nhẹ, cây cối ven quan đạo kéo lê bóng dài, cả thế giới hiện lên tĩnh lặng mà hơi lười biếng.

Lâm Tẫn hơi chậm lại tốc độ, thưởng thức cảnh đẹp của ráng chiều, tâm tình khá là thư thái.

Ngay lúc này!

Bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống không hề báo trước! [Đinh] [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Vạn Độc Cốc, thành công chưởng khống, có muốn điểm sáng bản đồ giám không?] Lâm Tẫn khẽ nhếch môi, tin tức tốt nằm trong dự liệu.

Hắn ngồi thẳng người, nhẹ nhàng kéo cương, khiến Xích Viêm gần như dừng bước.

Hắn quay đầu nhìn về hướng đại khái của Vạn Độc Cốc, đôi mắt sâu thẳm, phảng phất xuyên qua không gian vô tận, nhìn thấy cảnh chướng độc dần tan, máu chảy thành sông nơi đó. "Điểm sáng!" Hắn thầm niệm trong lòng. [Đinh] [Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Vạn Độc Cốc!] [Thu hoạch phần thưởng: Đại Tông Phá Cảnh Đan *5!] Sắc mặt Lâm Tẫn chợt lộ vẻ kinh hỉ!

Năm viên Đại Tông Phá Cảnh Đan!

Hắn vốn dĩ còn đang tính toán, sau khi Thiết Y Môn và Toái Tinh Tông quy thuận, ban xuống hai viên, viên duy nhất còn lại trong tay nên giữ cho ai?

Không ngờ Hệ thống lại hào phóng như vậy, trực tiếp lại thưởng năm viên!

Trong khoảnh khắc.

Một cảm giác "giàu có khí phách" tự nhiên mà sinh ra! "Không tệ!

Đúng là tuyết trung tống than!" Lâm Tẫn lật cổ tay một cái, năm viên đan dược tản ra dược hương kỳ dị và dao động năng lượng xuất hiện trong lòng bàn tay, lấp lánh rực rỡ.

Hắn khẽ tự nhủ: "Ba viên đan dược này ném xuống, vũng nước sâu giang hồ này, cũng nên triệt để sôi trào lên rồi chứ?" Hắn tin rằng. "Mồi câu" đã ném ra, tổng sẽ có người mắc câu!

Kế tiếp.

Cứ xem xem những con cá nhỏ nào không kiềm chế được trước tiên, hay nói cách khác, những ai nhìn rõ tình thế trước tiên, nguyện ý hiệu trung triều đình.

Đối với kẻ thức thời, hắn sẽ không tiếc ban thưởng một viên Đại Tông Phá Cảnh Đan!

Thu đan dược vào không gian Hệ thống.

Lâm Tẫn ánh mắt lại hướng về phía chân trời, nơi mặt trời sắp lặn, thân tâm thả lỏng, chuẩn bị thưởng thức trọn vẹn cảnh hoàng hôn cuối cùng này.

Đột nhiên bên tai hắn vang lên một giọng nói cực kỳ gấp gáp, thậm chí mang theo sự hoảng loạn rõ rệt! "Bệ hạ!

Đại sự không hay rồi!

Hoàng thành bị Lục địa thần tiên tập kích!" "Cái gì?!" Trong Vạn Lý Truyền Âm Phù, giọng Vương Cao chợt dừng, sắc mặt Lâm Tẫn đột biến, trong mắt hàn quang bắn ra!

Hoàng thành bị Lục địa thần tiên tập kích?

Sao có thể!

Lục địa thần tiên phe địch mà hắn biết, chỉ có Lang Đình Thác Bạt Hoành.

Nhưng, tên gia hỏa đó e rằng đã đầu thai rồi chứ?

Lẽ nào... là người dưới trướng vị thiếu chủ thần bí "Dạ Lâm" kia?

Dù thế nào, cục diện nguy cấp, không thể nghĩ nhiều.

Lâm Tẫn kẹp chặt hai chân vào bụng ngựa, Xích Viêm hí dài một tiếng, như một luồng sao băng đỏ rực, lao thẳng về hướng hoàng thành!

Cùng lúc đó, dưới màn đêm, trên hoàng cung nguy nga, một bóng người lăng không đạp hư.

Đó là một lão tăng mặc áo cà sa thêu kim tuyến, tay cầm cửu hoàn thiền trượng, lông mày rủ xuống, tướng mạo trang nghiêm.

Khắp thân thể ông ta phật quang lưu chuyển, phạm âm hạo hãn

như thủy triều khuếch tán, bao trùm cả bầu trời đêm đang chìm trong hoảng loạn và toàn bộ hoàng thành phía dưới.

Dường như có thể đánh tan tâm thần, khiến người ta sinh ra ý quy y, vô số bách tính không tự chủ được mà quỳ rạp trên đất, vẻ mặt thành kính.

Ông ta không thi triển chiêu thức kinh thiên động địa nào, chỉ nhẹ nhàng vung thiền trượng.

Mỗi lần trượng kích rơi xuống, liền có một ấn Phật màu vàng ngưng thực như thể chất lăng không giáng xuống, khí tức bàng bạc chính đại, lại mang theo lực trấn áp không thể nghi ngờ!

Thế nhưng!

Trên không hoàng cung, kết giới bán trong suốt ngoan cường lấp lánh, trong đêm tối sâu thẳm đã chặn đứng tất cả các đợt tấn công, tạm thời bảo vệ cung điện bên trong vô sự.

Nhưng kết giới đó kịch liệt run rẩy, bề mặt đã rạn nứt như mạng nhện, hiển nhiên đã đến cực hạn!

Trước Ngự Thư Phòng.

Vương Cao tay cầm pháp ấn thiết lệnh, thần sắc ngưng trọng như sắt, một vệt máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, vô cùng chói mắt.

Tấm bình chướng do pháp ấn thiết lệnh dựng lên tuy đã chặn đứng công kích trực tiếp.

Nhưng tiếng tụng kinh vô khổng bất nhập kia lại trực tiếp xuyên thấu, trực tiếp chấn động thần hồn.

Nếu không phải Thương Sóc vừa lúc phản kinh kịp thời dùng chân khí của mình hộ trì cho hắn, chỉ riêng tiếng Phật âm kia cũng đủ để chấn nát ngũ tạng lục phủ của hắn!

Giờ khắc này.

Trên trán Thương Sóc thấm ra những hạt mồ hôi nhỏ li ti, chân khí trong cơ thể như hồng thủy vỡ đập, không tiếc giá nào đổ vào quang mạc, cố gắng kéo dài sự sụp đổ của nó.

Pháp ấn thiết lệnh phòng ngự tuy mạnh, nhưng số lần sử dụng có hạn, đây đã là lần kích hoạt thứ hai.

Nếu cơ hội cuối cùng cũng dùng hết.

Đối mặt với cơn thịnh nộ của một tôn Lục địa thần tiên, toàn bộ hoàng cung tất sẽ máu chảy thành sông! "Chết tiệt!" Thương Sóc nghiến chặt răng, gấp gáp hỏi: "Tin tức đã truyền cho Bệ hạ chưa?" Triệu Phổ đứng cúi mình bên cạnh, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt: "Đã dùng truyền âm phù truyền tin." Thương Sóc hít một hơi thật sâu: "Giờ đây... chỉ có thể nghe theo ý trời thôi!" Oanh!

Lại một chưởng ấn Phật môn cương mãnh đột nhiên giáng xuống, khí lãng cuộn trào, bình chướng chớp sáng tắt điên cuồng, vết nứt lan tràn như vũ bão, trông chừng như sắp vỡ tan tành!

Thân hình Vương Cao kịch liệt run rẩy, thét lên: "Nhanh... không giữ nổi nữa rồi!" Ánh mắt Thương Sóc chợt sắc lạnh, quyết nhiên nói: "Như vừa rồi, chuẩn bị kích hoạt kết giới cuối cùng của thiết lệnh!" Vương Cao và Triệu Phổ trịnh trọng gật đầu.

Triệu Phổ lật tay một cái, lá "Thiên Cương Kiếm Sát Phù" cuối cùng đã kẹp giữa các ngón tay, ánh mắt khóa chặt vào tấm bình chướng dần tan biến trên không trung, tích súc thế chờ đợi! "Chính là lúc này!" Khi kết giới sắp tan mà chưa tan, Thương Sóc gầm lên!

Chương 166

Vương Cao tâm niệm vừa động, chủ động rút kết giới.

Cùng một sát na!

Chân khí khắp người Thương Sóc sôi trào, một luồng đao khí bá đạo ngưng luyện đến cực điểm xông thẳng lên trời!

Triệu Phổ cũng lập tức bóp nát linh phù, kiếm ý ngút trời xé rách không trung, giao hòa với đao khí, ngưng thành một luồng hồng lưu đao kiếm rực rỡ chói mắt, trực tiếp chém về phía lão tăng trên không!

Vị tăng nhân kia cúi đầu nhìn xuống.

Khẽ nhếch môi khinh miệt, chắp một tay trước ngực, khẽ niệm Phật hiệu: "A Di Đà Phật!" Ông!

Phật quang màu vàng rực rỡ từ trước người ông ta lan tỏa ra, hình thành một bức tường ánh sáng kiên cố không thể phá vỡ.

Hợp chiêu đao kiếm oanh kích lên đó, chỉ bạo phát khói bụi đầy trời, vậy mà không hề lay chuyển chút nào! "Điêu trùng tiểu kỹ!" Tăng nhân nhàn nhạt nói một câu.

Khói bụi tan hết.

Ông ta cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tấm quang tráo lẽ ra đã vỡ nát kia lại một lần nữa thành hình, quang hoa lưu động.

Lão tăng cuối cùng cũng nhíu mày, sự kiên nhẫn đã tiêu hao hết. "Ngu muội không linh!

Vậy thì để lũ kiến hôi các ngươi kiến thức thế nào là Phật pháp vô biên!" Thiền trượng trong tay ông ta giương cao, lập tức thiên tượng kịch biến!

Vạn trượng kim mang từ đỉnh mây xuyên phá, phảng phất có hư ảnh chư thiên La Hán hiển hiện, ngâm xướng phạm bái hạo đại.

Vô tận phật lực hội tụ tại đỉnh thiền trượng, hóa thành một ấn Phật chữ "Vạn" khổng lồ, xoay chuyển không ngừng, kim mang rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời, tản ra uy năng khủng bố trấn áp thiên địa.

Chính là tuyệt kỹ Phật môn: Như Lai Kim Cương Ấn! "Không hay rồi!

Lão hòa thượng này muốn ra tay thật!" Thương Sóc kinh hãi biến sắc, bất chấp tất cả điên cuồng rót chân khí vào kết giới.

Triệu Phổ cũng liều chết làm theo.

Oanh long!!!

Như Lai Kim Cương Ấn mang theo uy thế diệt thế, hung hăng ép xuống!

Trời đất rung chuyển!

Quang mạc kết giới kịch liệt vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi sức nặng.

Mặc dù bình chướng miễn cưỡng chưa vỡ, nhưng lực xung kích khủng bố và phạm âm kia lại xuyên thấu vào, như một chiếc búa tạ nặng nề giáng mạnh lên người Thương Sóc và Triệu Phổ! "Phốc!" "Phốc!" Hai người gần như đồng thời máu tươi cuồng phun, mặt vàng như giấy, trọng thương lùi lại, ngã vật xuống đất, khí tức trong khoảnh khắc suy yếu. "Hai vị... không sao chứ?" Vương Cao quay đầu lại, trong mắt tràn đầy kinh sợ và lo lắng.

Vừa rồi khoảnh khắc đó, nếu không phải Thương Sóc liều chết chắn trước mặt hắn, chịu phần lớn lực xung kích, hắn đã sớm mệnh tang hoàng tuyền rồi!

Thương Sóc giãy giụa lắc đầu, lau vệt máu tươi bên mép, khó khăn đứng dậy.

Nhìn những vết nứt khổng lồ chợt hiện trên bình phong, khóe miệng lộ vẻ cay đắng: "Xem ra... cuối cùng cũng không đỡ nổi." Hắn nhìn về phương xa, đáy mắt cuối cùng lóe lên một tia kỳ vọng.

Giờ đây, chỉ hy vọng Bệ hạ có thể kịp thời trở về.

Xoẹt!

Tiếng xé gió vang lên!

Bóng dáng Yến Kinh Tuyết chợt xuất hiện, chân khí hùng hậu truyền vào cơ thể Thương Sóc và Triệu Phổ, tú mi nhíu chặt: "Còn có thể chống đỡ không?" Thương Sóc bước tới một bước, cắt đứt dòng chân khí chữa thương, gấp gáp nói: "Người này thực lực vượt xa tưởng tượng, không thể địch lại!

Nàng lập tức hộ tống nương nương rời khỏi hoàng cung, bắc thượng tìm Bệ hạ!" "Không thể!" Yến Kinh Tuyết đoạn nhiên cự tuyệt, phượng linh khinh giáp trên người nàng khẽ kêu trong gió, trường kiếm trong tay tranh tranh vang vọng: "Hoàng cung nguy cấp, ta há có thể lâm trận thoát đào!

Bên nương nương ta đã sắp xếp Ngô thống lĩnh, một khi có biến, lập tức hộ tống rời cung!" "Ngô Tranh chỉ là một võ phu thô bỉ, há có thể chu đáo hộ vệ nương nương?" Thương Sóc ngữ khí cứng rắn: "Hãy lệnh hắn ở lại, nàng mau đưa nương nương đi!

Đây là quân lệnh!" "Nhưng..." "Chấp hành mệnh lệnh!

Đi!!!" Thương Sóc râu tóc dựng đứng, gầm lên giận dữ.

Yến Kinh Tuyết đôi môi khẽ động, cuối cùng vẫn không thể phản bác, chỉ đành cúi mình thật sâu với Thương Sóc, xoay người như lưu quang lướt về hậu cung.

Thương Sóc thở dài một tiếng, ánh mắt quyết tuyệt nhìn về phía lão tăng trên không.

Bên tai tiếng kết giới vỡ nát không ngừng, hắn đã quyết ý tử chiến!

Triệu Phổ đứng bên cạnh sắc mặt cổ quái, cẩn thận giơ ngón cái lên với hắn, than thở: "Tướng quân uy vũ, vừa rồi Quý..." Hắn khó khăn nuốt nước bọt: "...

Quý Phi nương nương, đều bị ngài quát mắng đến không dám trả lời rồi." "Quý Phi nương nương?" Thương Sóc ngây người: "Ý gì?" Vương Cao thấp giọng giải thích: "Trong thời gian Tướng quân suất quân bắc thượng, Bệ hạ đã sắc phong Yến chỉ huy sứ làm Quý Phi." Thương Sóc chỉ cảm thấy một đạo thiên lôi từ đầu bổ xuống chân, toàn thân chợt cứng đờ! "Ngọa tào?!

Các... các ngươi sao không nói sớm?!" Hắn vừa rồi vậy mà dám chỉ huy Quý Phi nương nương sao?!

Vương Cao và Triệu Phổ nhìn nhau, đều cười khổ.

Bất quá.

Thương Sóc tâm niệm vừa chuyển, nhìn chằm chằm vào tăng nhân toàn thân kim quang, tự giễu lắc đầu.

Hắn e rằng, sống không qua được đêm nay.

Ngay lúc này, cạch!

Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang vọng khắp trường!

Kết giới cuối cùng do pháp ấn thiết lệnh tạo thành, đột nhiên vỡ nát, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán khắp trời!

Thương Sóc chợt thu liễm tâm thần, thẳng lưng, lớn tiếng nói: "Hai vị, Thương mỗ đi trước một bước!" Lời còn chưa dứt.

Toàn thân hắn chân khí ầm ầm bùng cháy, hóa thành một luồng sao băng màu máu thẳng xông lên trời, sắc máu quyết tuyệt đó trong bóng tối hiện lên vô cùng chói mắt, vậy mà muốn lấy tự bạo làm cái giá, đổi lấy một phần tổn thương cho vị tăng nhân kia!

Chỉ tiếc!

Bán Thần và Lục địa thần tiên, thực sự có sự khác biệt một trời một vực.

Tăng nhân lạnh lùng nhìn xuống, thiền trượng trong tay tùy ý vung lên.

Một luồng cự lực vô cùng mạnh mẽ đột nhiên giáng xuống, lập tức dập tắt huyết diễm đang bùng cháy quanh người Thương Sóc, cả người hắn như vẫn thạch rơi xuống đất, lún sâu vào hố, sống chết không rõ.

Tăng nhân lăng không bước đi, thiền trượng chỉ xuống phía dưới, tiếng nói như hồng chung, nhưng lạnh lẽo thấu xương: "Tiết độc Phật ta, tội nghiệp thao thiên!

Hôm nay, bần tăng sẽ siêu độ các ngươi, đưa các ngươi về Tây Thiên Cực Lạc, diện Phật sám hối!

A Di Đà Phật!" Khí thế khủng bố lại một lần nữa hội tụ, Phật quang phổ chiếu, lại mang theo sát ý diệt tuyệt tất cả!

Cú đánh cuối cùng, sắp giáng xuống!

Trái tim tất cả mọi người đều bị tuyệt vọng bao trùm.

Ngàn cân treo sợi tóc...

Từ chân trời xa xăm, một thanh âm uy nghiêm hạo đãng phá không mà đến, uyển như cửu thiên long ngâm, trong khoảnh khắc xua tan phạm xướng đầy trời, chấn động cả Phật quang ngưng tụ đều tan

biến! "Muốn gặp Phật tổ?

Trẫm, liền đưa ngươi đi!" "Không hay rồi!" Long uy ập đến khiến sắc mặt tăng nhân chợt biến!

Không dám có chút do dự, xoay người liền muốn trốn ra ngoài hoàng thành!

Chỉ bằng một tiếng quát tháo, đã có thể chấn tan Phật quang quanh người ông ta từ khoảng cách xa như vậy, thực lực bậc này, tuyệt không phải ông ta có thể kháng cự! "Giờ mới muốn đi?

Không cảm thấy quá muộn rồi sao?" Ngay sau đó.

Một luồng uy áp như có thể phong ấn thiên địa ầm ầm giáng xuống, hư không xung quanh như đóng băng cố kết, khóa chặt tăng nhân, khiến ông ta không thể động đậy!

Đồng tử ông ta chợt co rút, trong lòng sóng dữ ngập trời.

Ông ta điên cuồng thúc đẩy chân khí bàng bạc, toàn thân bùng phát kim mang chói lọi, cố gắng dùng Phật lực tinh thuần phá vỡ gông cùm vô hình này, xé rách không gian trốn đi.

Chương 167

Đáng tiếc!

Không gian cố định kia chỉ hơi run rẩy một chút, nổi lên vài gợn sóng rồi lại chìm vào tĩnh mịch.

Ông ta dốc hết sức giãy giụa, vậy mà như châu chấu đá xe, ngay cả làm chậm tốc độ cấm cố cũng không làm được!

Ngay lúc này!

Lâm Tẫn thân ảnh bằng không hiện ra, đáp xuống trước mặt Triệu Phổ và Vương Cao, mở miệng hỏi: "Các khanh không sao chứ?" Trên mặt hai người khó che giấu sự kích động và kính sợ, lập tức quỳ xuống hành lễ, giọng nghẹn ngào: "Bệ hạ, thần chờ không ngại, chỉ là Thương tướng quân hắn..." Lâm Tẫn quay đầu nhìn Thương Sóc đang hôn mê bất tỉnh trong hố sâu, trong nháy mắt đã di chuyển đến bên cạnh hắn, chân khí hùng hậu như biển cả không ngừng truyền vào cơ thể hắn, miễn cưỡng ổn định vết thương.

Thế nhưng.

Kinh mạch của Thương Sóc gần như đứt đoạn, đan điền cũng bị tổn thương, dù mạnh như Lâm Tẫn, cũng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Hắn tuy thực lực ngút trời, nhưng lại không giỏi y đạo.

May mắn, tuy không thể triệt để chữa lành, chí ít cũng bảo trụ được tính mạng hắn. "Người đâu, đưa Thương tướng quân xuống nghỉ ngơi thật tốt!" Lệnh trầm giọng ban ra.

Vài tên Cẩm Y Vệ lặng lẽ xuất hiện, cẩn thận nâng Thương Sóc lên, nhanh chóng rời khỏi quảng trường trước Ngự Thư Phòng.

Sau đó.

Sát ý trong mắt Lâm Tẫn dâng trào, liếc nhìn tăng nhân bị trấn áp triệt để giữa không trung, ngón tay khẽ ấn xuống, lạnh lùng thốt ra một chữ: "Quỳ!" Trong khoảnh khắc.

Tăng nhân như sao băng rơi xuống đất, hung hăng đập mạnh, hai đầu gối lập tức vỡ nát, tiếng xương vỡ chói tai vang vọng.

Máu tươi từ khóe miệng ông ta chậm rãi chảy xuống.

Còn cây cửu hoàn thiền trượng đang lưu chuyển Phật quang trong tay ông ta, thì phát ra một trận ai minh, từng tấc từng tấc đứt gãy, hóa thành tro bụi vàng óng bay lượn trong không trung!

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, chậm rãi bước tới, phủ thị ông ta, ngữ điệu lạnh lẽo như vực sâu: "Ai phái ngươi tới?" Trong lời nói, long uy bị áp chế lan tỏa khắp nơi, khiến người ta nghẹt thở.

Hắn sở tri đích phật môn chúng nhân, duy Tịnh Diễn nhất nhân.

Đãn Tịnh Diễn tảo dĩ bị hắn thân thủ chém giết, tức tiện đoạt xá đào độn, dã tuyệt vô khả năng chỉ sử đích động lục địa thần tiên cảnh cường giả đột kích hoàng thành!

Tăng nhân nhe răng cười thảm, dữ tợn nói: "Phật môn... không phải ngươi có thể chọc vào, nếu thức thời thì thả ta ra!" Lâm Tẫn khẽ nhếch mày.

Hắn không ngờ, sự việc đến nước này, người này vậy mà còn dám nói lời cuồng ngôn.

Nhìn đối phương vốn tướng mạo trang nghiêm, giờ khắc này lại vặn vẹo như ác quỷ, Lâm Tẫn khẽ nhếch môi cười lạnh.

Hắn lật cổ tay một cái, một viên đan dược màu xám xanh, to bằng hạt tiêu, nằm trong lòng bàn tay: Thất Linh Đan!

Dùng viên đan này đối phó một vị Phật tu cảnh giới Lục địa thần tiên, ngược lại cũng khá xứng đôi!

Nói không chừng.

Còn có thể tra hỏi ra một vài tình báo không ngờ tới!

Ngay khi hắn định đưa đan dược vào miệng đối phương, [Đinh] Tiếng nhắc nhở của Hệ thống đột nhiên vang lên, khiến động tác của hắn dừng lại. [Chúc mừng Túc chủ, Vô Tướng Long Ẩn thăng cấp hoàn thành!] "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Trước đó Vô Tướng Long Ẩn do nuốt chửng tinh thần lực đặc thù trong thức hải Thiết Côn Luân, vẫn luôn ở trạng thái thăng cấp, khiến hắn lần này không đeo mặt nạ xuất hiện.

Lúc này thăng cấp hoàn thành, ngược lại khiến hắn sinh ra vài phần hiếu kỳ.

Ý thức trầm nhập Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy ngoại quan của Vô Tướng Long Ẩn không có thay đổi lớn.

Duy có tinh thể hỗn độn nhỏ bằng móng tay ở giữa trán ánh sáng càng rực rỡ, chỉ liếc nhìn một cái, liền cảm thấy thần thức chấn động, tinh thần dao động. "Hệ thống, sau khi thăng cấp có năng lực mới gì?" Lâm Tẫn ý niệm điện chuyển.

Hệ thống đáp lại ngắn gọn lạnh lùng: [Chúc Long Chi Khuy: Xé rách thức hải đối phương, thu thập mảnh vỡ ký ức!] Đọc trộm ký ức?!

Trong lòng Lâm Tẫn chấn động — đây quả là năng lực nghịch thiên!

Chẳng khác gì Thất Linh Đan không có bất kỳ hạn chế nào!

Hắn không chút do dự thu đan dược lại, tâm niệm khẽ động, Vô Tướng Long Ẩn trong nháy mắt phủ lên mặt.

Tinh thể hỗn độn giữa trán phóng đại quang mang, như một mũi dùi vô hình, bất ngờ xuyên vào mi tâm tăng nhân.

Trong khoảnh khắc.

Vô số khung cảnh màn nước bán trong suốt hiện ra trước mắt Lâm Tẫn — chính là những mảnh vỡ ký ức của tăng nhân này.

Tư tưởng Lâm Tẫn nhanh chóng xoay chuyển, lướt nhanh qua những mảnh vỡ ký ức đang chảy như màn nước.

Thì ra, tăng nhân này pháp hiệu Hư Vong, là Thủ tọa La Hán Đường của Đại Giác Tự.

Lần này đến hoàng thành, là do nhận lời nhờ cậy của cố hữu Thích Hư Hải.

Hai người vốn cùng xuất thân từ Vô Gian Viện của Phật môn, do Hư Vong thiên tư cao hơn, đi trước một bước đạp vào cảnh giới Lục địa thần tiên, được Đại Giác Tự chiêu mộ. "Quả nhiên như vậy!" Lâm Tẫn nhíu chặt mày!

Liễu Đỉnh Hàn từng nói, Vô Vọng Tự và Vô Gian Viện gần như là một thể.

Sau khi Tịnh Diễn đoạt xá, nhất định sẽ đến Vô Gian Viện, nhờ Thích Hư Hải thỉnh Hư Vong xuất sơn, báo thù cho y!

Dựa trên ký ức của Hư Vong.

Thích Hư Hải đã nói với ông ta rằng, Thái Thượng Hoàng Đại Uyên giao chiến với Lang Đình Đan Vu tại Trấn Huyền Đài, và đã chém giết hắn!

Lúc này hoàng thành trống rỗng, chính là cơ hội có thể thừa cơ —

chỉ là ông ta không ngờ chính mình lại trở về nhanh như vậy!

Lâm Tẫn tiếp tục lật xem ký ức, lại biết thêm nhiều bí mật.

Đại Giác Tự.

Là một trong ba thánh địa Phật môn đương thế, thực lực sâu không lường được, là thánh địa tối cao trong lòng các Phật tử thiên hạ!

Bốn đại đường chủ trong chùa đều là cảnh giới Lục địa thần tiên, còn phương trượng thì thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Hư Vong nhập tự thời gian còn ngắn, vậy mà ngay cả cảnh giới thực sự của người đó cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng nhất định không dưới Lục địa thần tiên!

Lâm Tẫn trong lòng nghiêm nghị.

Hắn sớm biết Phật môn thế lực lớn, nhưng không ngờ lại cường thịnh đến mức này!

Chỉ riêng Đại Giác Tự, đã có không dưới năm vị Lục địa thần tiên.

Mà đây, lại chỉ là một trong ba thánh địa Phật môn... "Chuyện Phật môn, còn cần bàn bạc kỹ lưỡng!" Hắn thầm nhủ trong lòng.

Hiện tại Đại Uyên chỉ có duy nhất hắn là Lục địa thần tiên, nếu đối địch toàn diện với Phật môn, e rằng bất lợi cho triều đình.

Huống chi.

Trong các tông phái giang hồ, phàm là kẻ có Lục địa thần tiên tọa trấn, há lại cam tâm cúi đầu xưng thần?

Cùng lúc đó.

Vương Cao và Triệu Phổ đứng bên cạnh nhìn Lâm Tẫn làm động tác hoa tay múa chân giữa không trung, nhìn nhau khó hiểu. "Thủ phụ

đại nhân, Bệ hạ đây là...?" "Thánh tâm khó dò, cứ đợi là được." "Lão hòa thượng kia không động đậy, chẳng lẽ đã..." "Thận trọng lời nói, chờ ý chỉ Bệ hạ." Hai người không thể nhìn thấy những mảnh ký ức trong não Hư Vong, nên động tác lật xem ký ức của Lâm Tẫn khiến họ rất khó hiểu.

Chẳng bao lâu.

Lâm Tẫn thu hồi thủ thế.

Hư Vong vừa từ sự hỗn loạn và kịch thống do ký ức bị cưỡng ép rút ra mà khôi phục một tia thần trí, kinh hãi trong mắt còn chưa tan biến, liền thấy một đạo hàn quang lướt qua.

Đầu thân chia lìa!

Hư Vong đến chết khó nhắm mắt.

Đường đường Thủ tọa La Hán Đường của Đại Giác Tự, tôn giả Lục địa thần tiên, vậy mà cứ thế bỏ mạng trong cung tường!

Lâm Tẫn quay người lại, giọng nói lạnh lẽo như băng: "Trước tiên hãy bảo quản thi thể cẩn thận, ngoài ra..." Hắn ngừng lại một chút, lại ra lệnh: "Mệnh Huyền Giáp Quân tuần thủ hoàng thành, an ủi bách tính, nếu có người ý đồ quy y Phật môn, lập tức bẩm báo!" Hành động lần này của Hư Vong, ảnh hưởng tuyệt không tầm thường.

Phật quang chiếu rọi trời đất kia, tất sẽ khiến không ít người trong lòng sinh ra hướng về.

Lâm Tẫn tuy không cưỡng cầu bách tính tín ngưỡng, nhưng lại phải nắm rõ động hướng.

Chương 168

Hai người nghiêm cẩn cúi mình: "Thần, tuân chỉ!"...

Vô Gian Viện.

Trong tĩnh thất của phương trượng.

Sau nhiều ngày được Thích Hư Hải dùng chân khí tụng kinh gia trì, lại thêm bí pháp Phật môn, tu vi của Tịnh Diễn sau khi đoạt xá đã khôi phục đến Đại tông sư đỉnh phong.

Muốn trở lại toàn thịnh, vẫn cần thời gian.

Chỉ là cảnh tượng trong thất lúc này, lại không hề phù hợp với chốn thanh tu của Phật môn.

Tịnh Diễn — giờ là thân xác Tùng Mộng Linh — đang mắt mị như tơ, tựa vào lòng Thích Hư Hải.

Vòng eo thon bị một đôi bàn tay lớn tùy ý vuốt ve, từng trận tê dại ập đến, khiến nàng lúc nhíu lúc giãn mày ngài, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, thoát ra vài tiếng rên rỉ mê hoặc.

Trong mắt Thích Hư Hải đã sớm không còn vẻ trang nghiêm của Phật môn.

Thân thể yểu điệu thướt tha này, làn da mềm mại, đường cong đầy đặn, khiến hắn trầm mê không thể thoát ra. "Ừm..." Tịnh Diễn kiều mị khẽ rên, giữ lấy bàn tay đang muốn dò xét chỗ hiểm của hắn, nghiêng đầu mềm mại nói: "Đừng vội...

đợi ngươi báo thù cho ta xong, nói sau cũng không muộn." Thích Hư Hải chỉ cảm thấy trăm móng vuốt cào cấu trong lòng, nhìn khuôn mặt mị thái quyến rũ của nàng, liếm liếm đôi môi khô khốc, khàn giọng nói: "Yên tâm, Hư Vong đã nhập Lục địa thần tiên cảnh, san

bằng hoàng thành bất quá là chuyện dễ như trở bàn tay." Lời vừa dứt.

Hắn đang định cúi người vùi vào giữa ôn hương nhuyễn ngọc thì, "Phương trượng!

Đại sự không hay rồi!" Bên ngoài thất đột nhiên truyền đến tiếng hô hoán kinh hoàng của một tăng nhân!

Tịnh Diễn tú mi khẽ nhíu, lập tức né vào nội thất.

Chuyện tốt bị quấy rầy, Thích Hư Hải bỗng nhiên đại nộ!

Hắn chỉnh lại cà sa, quát lớn với tăng nhân xông vào: "A Di Đà Phật!

Đất tịnh Phật môn, sao lại hoảng loạn như vậy, còn ra thể thống gì!" Tăng nhân kia cũng không thèm giữ lễ nghi, chỉ ra bên ngoài, run rẩy kinh hô: "Phương trượng, Huệ...

Mệnh đăng của Đại sư Hư Vong...

đã tắt rồi!" "Sao có thể?!" Thích Hư Hải chấn kinh vạn phần!

Không chút do dự, hắn chợt lóe người rời khỏi phòng.

Mệnh Đăng Các.

Là nơi trong chùa chuyên cất giữ mệnh đăng của các đệ tử và cao tăng cốt cán.

Ở nơi cao nhất, trong số hai ngọn mệnh đăng đại diện cho chiến lực cao nhất của tông môn, một ngọn đã hoàn toàn tắt ngúm, không còn chút ánh sáng nào.

Thích Hư Hải cũng không thể không tin sự thật đáng sợ này — Lục địa thần tiên cảnh Hư Vong, đã vẫn lạc! "Sao lại thế này?" Cú sốc và nỗi sợ hãi mãnh liệt khiến Thích Hư Hải hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt cà sa sau lưng, không ngừng toát ra.

Căn cứ tình báo.

Thái Thượng Hoàng Đại Uyên rõ ràng vẫn còn ở Trấn Huyền Đài tại Bắc Cảnh, sao lại nhanh chóng trở về hoàng thành như vậy?

Hay là... trong triều đình Đại Uyên, còn ẩn giấu một vị Lục địa thần tiên khác?

Lúc này.

Tịnh Diễn đã chỉnh trang y phục, thay một bộ trang phục bó sát, lặng lẽ từ phía sau bước vào.

Nàng nhìn ngọn mệnh đăng đã tắt, hai tay chắp lại, mặt không biểu cảm niệm một tiếng Phật hiệu: "A Di Đà Phật!" Ngay sau đó.

Nàng khép cửa phòng lại, đi tới bên Thích Hư Hải đang thất hồn lạc phách, cúi người nói nhỏ, ngữ điệu mang theo một tia bình tĩnh kỳ lạ: "Có lẽ, đây cũng chưa chắc đã là chuyện xấu!" "Hả?" Thích Hư Hải chợt ngẩng đầu, đồng tử tràn đầy kinh nghi và khó hiểu: "Ý gì?" Một vị Lục địa thần tiên vẫn lạc, dù là đối với tông môn nào cũng là tổn thất to lớn khó lòng chịu đựng, vậy mà còn không phải chuyện xấu sao?

Nếu Đại Giác Tự biết Hư Vong là do hắn thỉnh cầu mà gặp chuyện, Vô Gian Viện tất sẽ chịu cơn thịnh nộ như sấm sét!

Trong đôi mắt sâu thẳm của Tịnh Diễn lóe lên một tia âm ngoan và tính toán, giọng nói áp xuống thấp hơn: "Hư Vong, chết trong hoàng cung Đại Uyên, ngươi nghĩ, Đại Giác Tự tổn thất một vị Thủ tọa La Hán Đường, một vị Lục địa thần tiên, sẽ dễ dàng nuốt trôi cục tức này sao?" Thích Hư Hải vô thức lắc đầu, vội vàng giải thích: "Tất nhiên là không!

Nhưng... nhưng Hư Vong là vì trước đó nợ ta một ân tình, nên mới đi hoàng thành, chuyện này nếu truy cứu sâu xa..." "Ai biết?" Lời chưa

nói hết, đã bị Tịnh Diễn lạnh lùng cắt ngang: "Đừng quên, Đại Giác Tự cũng có mệnh đăng của Hư Vong, đương nhiên cũng biết ông ta đã viên tịch, chuyện sau đó, cứ để họ tự mình đi điều tra là được!" Đôi mắt Thích Hư Hải nhanh chóng xoay chuyển, sống gần trăm năm hắn trong nháy mắt đã hiểu ý ngoài lời của Tịnh Diễn.

Họa thủy đông dẫn, kim thiền thoát xác!

Hư Vong xuất thân từ Vô Gian Viện, nơi đây vẫn luôn tồn tại một ngọn bản mệnh hồn đăng của ông ta, chuyện này người ngoài biết đến rất ít.

Giờ đây mệnh đăng của Hư Vong tắt ngúm, Vô Gian Viện hoàn toàn có thể giả vờ không hay biết, triệt để rút mình ra khỏi chuyện này, phủi sạch quan hệ.

Huống chi!

Một vị Phật tu cảnh giới Lục địa thần tiên công khai hiện thân ở hoàng thành Đại Uyên, Phật quang phổ chiếu ngàn dặm, tin tức này căn bản không cần tốn sức dò la, rất nhanh sẽ truyền khắp bốn phương.

Hơn nữa.

Chém giết một vị Lục địa thần tiên, tất nhiên kinh thiên động địa, không thể nào không để lại dấu vết.

Đến lúc đó.

Với thủ đoạn của Đại Giác Tự, điều tra rõ ràng sự việc cũng không phải chuyện khó.

Chỉ cần Đại Giác Tự nhận định là triều đình Đại Uyên đã giết Hư Vong, tất sẽ dốc toàn lực báo phục.

Khi đó.

Triều đình Đại Uyên dù thật sự không chỉ có một vị Lục địa thần tiên, e rằng cũng khó lòng chống đỡ cơn thịnh nộ ngút trời của thánh địa Phật môn!

Kế này thật độc, nhưng cũng thật diệu!

Một khi thành công, Vô Gian Viện liền có thể toàn thân thoái lui, càng có thể mượn Đại Giác Tự - thanh lợi nhận vô thượng này, chém Đại Uyên triều đình thành mảnh vụn!

Tuy nhiên... kế này rủi ro cũng ngập trời!

Dối gạt thánh địa Phật môn, nếu có dù chỉ một chút tiết lộ, cơn thịnh nộ như sấm sét kia tuyệt không phải Vô Gian Viện có thể chịu đựng.

Trong mắt hắn lóe lên sự cân nhắc cực độ và do dự.

Nhưng sự cân nhắc này, khi hắn nhìn thấy nụ cười mị hoặc lạnh lùng đầy tính toán trên ngực Tịnh Diễn, trong khoảnh khắc đã có đáp án.

Điểm rủi ro này, đáng để mạo hiểm!

Thích Hư Hải nặng nề gật đầu, sự hoảng sợ và kiêng kỵ trong đôi mắt lập tức bị dã tâm và ngoan độc sâu sắc hơn thay thế: "Được!" Hắn đột nhiên đứng dậy.

Hắn vươn tay liền lấy ngọn kim đăng đại diện cho Hư Vong xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay, chân khí bàng bạc tuôn ra.

Rắc!

Kim đăng đột nhiên hóa thành tro bụi, nhanh chóng rơi vãi xuống đất từ kẽ ngón tay, không còn dấu vết.

Tịnh Diễn thấy vậy, trên mặt hiện lên nụ cười vũ mị.

Nàng bước tới lần nữa khoác tay Thích Hư Hải, mềm mại nói:

"Đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ, nên tiếp tục chuyện vừa rồi... chưa hoàn thành đi." Thích Hư Hải đầu tiên là ngẩn ra.

Sau đó phản ứng lại, sự lo lắng và sợ hãi trong mắt trong nháy mắt bị dục hỏa cháy bỏng và tà niệm thay thế.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, vươn tay trực tiếp ôm ngang Tịnh Diễn lên, thân hình lóe lên, với tốc độ cực nhanh của cảnh giới Bán Thần rời khỏi Mệnh Đăng Các, thẳng tiến tới tĩnh thất của phương trượng.

Đệ tử Vô Gian Viện bên ngoài điện chỉ cảm thấy một trận cuồng phong lướt qua, không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào, tuy đối với thái độ thất thố vừa rồi của phương trượng cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không dám truy cứu sâu.

Tựa vào lòng Thích Hư Hải, Tịnh Diễn khóe môi tuy treo nụ cười mị hoặc, nhưng sâu trong đồng tử lại là một mảnh băng hàn và hưng phấn.

Cái chết của Hư Vong, ngoài dự liệu của nàng.

Nhưng lại thành công kéo Đại Giác Tự có thực lực vượt xa Vô Gian Viện xuống nước, mối thù của nàng, kế hoạch mượn đao giết người, xem ra sắp thành hiện thực rồi! "Ha ha, Đại Uyên...

Ta ngược lại muốn xem xem, các ngươi lấy cái gì để đối mặt với cơn thịnh nộ khuynh thế của thánh địa Phật môn!" Nàng trong lòng cười lạnh, như thể đã nhìn thấy cảnh hoàng thành bị diệt, Đại Uyên tan rã.

Nửa đêm canh Tý.

Hoàng cung Đại Uyên, Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, thân thể như núi, đế vương uy nghi không hề giảm.

Nhưng nếu nhìn kỹ, liền có thể phát hiện sâu trong đáy mắt hắn có một tia ngưng trọng không thể tan biến.

Chương 169

Ngón tay thon dài của hắn không phải vô thức, mà là dùng một loại tiết tấu đầy áp lực, nhẹ nhàng gõ vào tay vịn long ỷ bằng gỗ tử đàn.

Tháp... tháp... tháp...

Âm thanh vang vọng trong Ngự Thư Phòng tĩnh mịch, mỗi tiếng đều như gõ vào lòng người.

Bên long án, chén trà Quân Sơn Ngân Châm vừa được Hải công công dâng lên đã sớm nguội lạnh, khói trà tan hết từ lâu.

Hắn nhíu mày thành hình chữ xuyên, tư tưởng trong não như điện quang xẹt qua, suy diễn đủ loại sóng to gió lớn có thể xảy đến.

Hư Vong tuy đã chết, nhưng phiền phức tiếp theo mới chỉ bắt đầu.

Nếu Đại Giác Tự hưng sư vấn tội, hắn nên ứng đối thế nào?

Cứng đối cứng, hiện tại tuyệt không phải thượng sách.

Đại Giác Tự nội tình thâm hậu.

Dù hắn bằng vào tu vi Lục địa thần tiên trung kỳ và năng lực quỷ dị của Vô Tướng Long Ẩn có tự tin ứng phó một hai vị cao thủ cùng giai thậm chí hậu kỳ đích cao thủ, nhưng nếu đối phương dốc toàn lực xuất ra...

Điều hắn lo lắng nhất, là toàn bộ Phật môn có đồng khí liên chi không?

Nếu ba thánh địa Phật môn vì cái chết của Hư Vong mà đồng lòng thù địch, liên thủ đột kích, thì đối với Đại Uyên mà nói, sẽ là tai họa diệt đỉnh thật sự!

Đương nhiên.

Khả năng này cực kỳ nhỏ, nội bộ Phật môn cũng không phải một khối sắt thép, nhưng không thể không đề phòng. "Bệ hạ!" Lúc này, bóng dáng Ngô Tranh chậm rãi bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối hành lễ: "Phụng ý chỉ Bệ hạ, Huyền Giáp Quân đã tuần thị hoàng thành xong, danh sách bách tính có lòng hướng về Phật môn, có ý quy y đã sơ bộ thống kê xong." Lời vừa dứt.

Hải công công bên cạnh lập tức tiến lên, từ tay Ngô Tranh tiếp lấy một danh sách, cung kính đặt lên long án.

Lâm Tẫn mở danh sách.

Chỉ khẽ liếc nhìn một cái, hàn ý giữa lông mày càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Phật quang hùng vĩ bao trùm toàn thành của Hư Vong, cộng thêm tiếng tụng kinh Phật âm mê hoặc lòng người vô khổng bất nhập, hiệu quả quả thực đáng kinh ngạc.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Trong hoàng thành vậy mà đã có không dưới vài trăm người rõ ràng nảy sinh ý niệm quy y Phật môn, hướng về Phật pháp.

Hơn nữa, đây mới chỉ là thống kê sơ bộ, tin tức vẫn đang lan truyền, số lượng người sau này e rằng sẽ như quả cầu tuyết càng lúc càng nhiều. "Phật môn, đúng là không có cái nào tốt cả!" Lâm Tẫn đặt danh sách xuống, đưa tay xoa mạnh huyệt thái dương đang nhức mỏi, khẽ rủa một câu.

Chí ít.

Các đệ tử Phật môn mà hắn tiếp xúc đến hiện tại, hành sự tác phong đều cách xa sự từ bi cứu thế, càng giống một nhóm thế lực tông môn sở hữu sức mạnh cường đại, theo đuổi lợi ích của riêng

mình.

Trong mắt Ngô Tranh lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo, chắp tay thỉnh thị: "Bệ hạ, những người trên danh sách này... xử trí thế nào?" Hắn ngừng lại một chút, giọng nói càng trở nên trầm thấp: "Trong đó, còn bao gồm...

Công bộ Thị lang..." "Công bộ Thị lang?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ngữ điệu toát ra vài phần trêu tức.

Hắn ngón tay khẽ lật danh sách trước mặt, cho đến trang cuối cùng, ánh mắt rơi vào một cái tên hơi quen thuộc — Chân Hạo Sắc!

Hắn gần như đã quên người này.

Người này ngày trước tuy miễn cưỡng được tính là dưới trướng Tần Tung, nhưng thủy chung không có chút trọng lượng nào, Lâm Tẫn chưa từng để hắn vào mắt.

Không ngờ, một kẻ bình thường lui tới chốn yên hoa, hạng người ham mê tửu sắc, lại đột nhiên nảy sinh ý niệm quy y Phật môn?

Thật là trào phúng biết bao. "Đã tra rõ chưa?" "Bẩm Bệ hạ, thiên chân vạn xác." Ngô Tranh cung kính hồi bẩm: "Cẩm Y Vệ đã âm thầm vào phủ điều tra, hắn đã thỉnh về một tôn Phật tượng cung phụng trong nhà, và hạ lệnh toàn phủ ăn chay tụng kinh." "A..." Khóe miệng Lâm Tẫn lướt qua một tia cười nhạt, đưa tay nặng nề khép danh sách lại, giọng nói chuyển lạnh: "Nếu đã vậy, vừa hay giết gà dọa khỉ." Ngô Tranh giật mình, sau đó nghiêm cẩn cúi mình: "Thần, tuân chỉ!

Vậy thần sẽ tiễn hắn đi Tây Thiên gặp chân Phật!" Chân Hạo Sắc vốn dĩ thân phận không trong sạch.

Chỉ cần điều tra qua loa, liền có thể thấy khắp nơi là vết bẩn.

Hắn đã muốn tin Phật, vậy thì hãy lấy tính mạng của hắn để cảnh cáo bách tính kinh thành: Tụng kinh bái Phật, không thể hưởng phúc,

càng không thể cứu mạng, an thân lập mệnh, chỉ có thể dựa vào pháp độ triều đình, dựa vào đôi tay lao động! "Còn về những bách tính khác, tạm thời không cần dùng thủ đoạn cứng rắn." Lâm Tẫn ngữ khí hơi dịu lại.

Những người đó bất quá chỉ là dân thường tay không tấc sắt, chưa vi phạm luật pháp Đại Uyên, tổng không thể vì một niệm hướng Phật, liền vung đao tương hướng.

Nếu thật sự như vậy.

E rằng không đợi cao thủ Đại Giác Tự đến vấn tội, triều đình Đại Uyên chính mình đã mất lòng dân, căn cơ động dao. "Ngoài ra..." Lâm Tẫn ngẩng mắt, lại nói: "Phái một vài người lanh lợi, lấy việc an ủi lòng dân, giải thích thiên tượng làm cớ, đi vào giữa bách tính để làm công tác khuyên giải.

Giải thích rõ ràng lợi hại trong đó." "Vâng, Bệ hạ!" Ngô Tranh cung kính lĩnh ý chỉ.

Lâm Tẫn hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra, như muốn xua đi hết thảy uất ức trong lòng.

Hắn đứng dậy.

Sâu sắc biết cục thế hiện tại phức tạp, dù có khổ tư cũng khó lòng giải quyết ngay lập tức. "Chuyện lớn đến mấy, mai hẵng bàn." Hắn lẩm bẩm.

Đôi khi, tạm hoãn một bước, ngược lại có thể đợi được chuyển cơ.

Trong Khôn Ninh Cung.

Tô Vãn Tình lòng dạ bất an, đi đi lại lại, mảnh lụa trong tay đã bị vò đến nhăn nhúm.

Yến Kinh Tuyết tuy ngồi yên trên ghế, nhưng đôi tay nắm chặt và lông mày nhíu sâu, lại không che giấu được nỗi lo sợ trong lòng.

Uy áp hủy thiên diệt địa vừa rồi, cảnh Thương Sóc trọng thương, vẫn còn rõ mồn một trước mắt, khiến các nàng sợ hãi không thôi.

Tuy Bệ hạ kịp thời trở về, chém địch dưới kiếm, nhưng các nàng vẫn lo lắng liệu hắn có bị thương ngầm không?

Ngự Thư Phòng là trọng địa quân chính, lại đúng lúc đêm khuya, các nàng không tiện mạo muội quấy rầy, chỉ đành lo lắng chờ đợi ở đây.

Kẽo kẹt — cửa cung khẽ mở.

Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đồng thời quay người.

Thấy Lâm Tẫn bước vào, đôi mắt đẹp của hai nàng lập tức sáng lên, tức khắc bước nhanh tới đón, cũng không kịp giữ lễ nghi: "Bệ hạ, ngài không sao chứ?" Lâm Tẫn thấy hai nàng lo lắng, trong lòng ấm áp, đưa tay khẽ vuốt búi tóc của các nàng, ôn nhu nói: "Yên tâm, trẫm có thể có chuyện gì?

Bất quá chỉ là một lão hòa thượng không biết sống chết, đã giải quyết xong rồi." Nghe hắn tự mình nói không sao, hai nàng lúc này mới thở phào một hơi dài, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Lâm Tẫn dắt hai nàng đi về phía long tháp, một trái một phải bị níu chặt cánh tay.

Các nàng vẫn còn sợ hãi, chỉ có đến gần hắn mới có được an bình.

Lâm Tẫn khẽ nhếch môi, thể lượng nỗi sợ hãi của các nàng, liền ôm hai nàng cùng nằm xuống, khẽ vỗ lưng các nàng, dịu giọng nói như dỗ trẻ con: "Ngủ đi, trẫm ở ngay đây." Hai nàng vừa định gật đầu, lại liếc thấy giữa mày Lâm Tẫn ẩn hiện nét sầu muộn, ánh mắt

ngưng trọng, không khỏi nhìn nhau một cái, khẽ hỏi: "Bệ hạ, có phiền lòng chuyện gì sao?" Lâm Tẫn khẽ thở dài, hơi trầm ngâm, liền kể ra chuyện của Hư Vong và Đại Giác Tự, cũng coi như trút bỏ nỗi lòng.

Hai nàng nghe xong, đều trầm ngâm suy nghĩ một lát.

Trong điện nhất thời trở nên yên tĩnh.

Tô Vãn Tình tú mi khẽ nhíu, hiển nhiên cảm thấy chuyện này nan giải.

Còn Yến Kinh Tuyết thì ánh mắt khẽ ngưng lại, đầu ngón tay vô thức khẽ gõ lên đầu gối, như đang nhanh chóng cân nhắc mấu chốt trong đó.

Chốc lát sau.

Vầng trán đang nhíu chặt của nàng đột nhiên giãn ra, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ, khẽ mỉm cười nói: "Bệ hạ, thần thiếp cho rằng, người thực ra không cần quá mức lo lắng." "Ồ?" Lâm Tẫn hơi ngẩn ra, thân thể hơi ngồi thẳng dậy: "Nói rõ hơn." Yến Kinh Tuyết thong dong phân tích, mạch lạc rõ ràng: "Bệ hạ vừa nói, Đại Giác Tự là một trong ba thánh địa Phật môn, nhất cử nhất động đều đại diện cho thể diện Phật môn.

Mà Phật môn coi trọng nhất điều gì?" "Ta biết." Tô Vãn Tình tiếp lời: "Là tín đồ!" "Chính phải." Yến Kinh Tuyết cúi đầu, lời nói càng thêm trầm ổn: "Căn cơ của Phật môn, nằm ở lòng dân tín đồ.

Bệ hạ vừa cử hành đại tế mùa thu, đẩy mạnh khoai tây, giải quyết nạn đói cho vạn dân.

Lúc này bách tính cảm niệm ân đức triều đình, lòng dân đang thịnh. " "Nếu Đại Giác Tự vào lúc này ra tay với triều đình, tất sẽ mất lòng tín đồ thiên hạ.

Không người cúng dường hương hỏa, danh vọng Phật môn cũng

sẽ sụt giảm ngàn trượng.

Được không bù mất như vậy, họ tuyệt sẽ không khinh cử vọng động." Nghe vậy, trong mắt Lâm Tẫn chợt sáng bừng.

Nút thắt mà hắn chưa gỡ được, vậy mà bị Yến Kinh Tuyết một lời nói toạc!

Đích xác là như vậy.

Chương 170

Lục địa thần tiên tuy là nội tình của tông môn, nhưng so với tín đồ thiên hạ, hương hỏa vạn dân, lại vẫn hiển nhiên không đủ.

Dù Đại Giác Tự thật sự có thể lật đổ triều đình, Hư Vong cũng không thể sống lại, ngược lại còn có thể dẫn đến sự phẫn hận của bách tính, tuyệt không phải là cử chỉ sáng suốt. "Hơn nữa..." Yến Kinh Tuyết lại nói: "Bệ hạ, chúng ta sao không tiên phát chế nhân?" "Tiên phát chế nhân?" "Vâng." Yến Kinh Tuyết ánh mắt trong sáng: "Hư Vong là do nhận lời nhờ cậy của Thích Hư Hải mới đột kích hoàng thành, cũng tức là, cái chết của Hư Vong, Thích Hư Hải cũng khó từ tội lỗi." "Bệ hạ chỉ cần truyền bá rộng rãi chuyện này ra, đồng thời đưa thi thể của ông ta đến Vô Gian Viện, tự khắc sẽ có người ngoài thay chúng ta chuyển dịch hỏa khí." "Tốt nhất..." Nàng khẽ nhếch môi, lộ ra một tia sắc sảo, "trên thi thể để lại một câu nói." "Câu gì?" "Muốn báo thù, tự mình đến, chớ sai khiến người khác, uổng phí tính mạng." Trong khoảnh khắc.

Lâm Tẫn gần như muốn vỗ bàn tán thưởng!

Kế sách này của Yến Kinh Tuyết, quả thực tinh diệu.

Vô Gian Viện muốn mượn đao giết người, hắn liền tương kế tựu kế, họa thủy đông dẫn.

Đại Giác Tự dù có giận, mục tiêu hàng đầu cũng tuyệt đối sẽ không phải triều đình.

Lâm Tẫn nén xuống sự tán thưởng trong lòng, đang định mở miệng, lại thấy hai người trong lòng đã hô hấp đều đều, chìm vào mộng đẹp.

Dây thần kinh căng thẳng bấy lâu cuối cùng cũng hoàn toàn thả

lỏng, cảm giác mệt mỏi cực độ như thủy triều ập đến, ngủ say vô cùng ngọt ngào.

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, đặt lên trán hai nàng mỗi người một nụ hôn, cẩn thận rút người xuống giường.

Đi đến bàn sách.

Hắn vung bút mực, viết hết những gì Yến Kinh Tuyết vừa nói lên giấy.

Sau đó đẩy cửa đi ra, thấp giọng gọi: "Người đâu." Hai Phượng Linh Vệ ứng tiếng hiện ra trước mặt, quỳ một gối: "Bệ hạ." Lâm Tẫn đưa thư ra: "Truyền chỉ Ngô Tranh, lan truyền tin tức: Phương trượng Vô Gian Viện vì báo tư thù, dối gạt Thủ tọa La Hán Đường Đại Giác Tự, khiến ông ta uổng mạng." "Lại đem thi thể Hư Vong cùng thư này, đưa đến Vô Gian Viện." "Thuộc hạ tuân chỉ!" Hai người lĩnh mệnh lui xuống.

Lâm Tẫn chắp tay nhìn trời, chỉ thấy huyền nguyệt treo cao, thanh quang lạnh lẽo.

Hắn khẽ cười một tiếng, ngữ ý như lưỡi dao: "Tịnh Diễn, trẫm ngược lại muốn xem xem kế mượn đao giết người của ngươi, rốt cuộc sẽ đốt cà sa của ai, phá kim thân của ai." Ngày hôm sau.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà thanh, ánh mắt rơi trên tấu chương trước mặt.

Chuyện Giả Tư Hiệp đẩy mạnh khoai tây tiến triển thuận lợi, đã sơ bộ đạt được hiệu quả ở vài thành.

Bách tính chỉ cần kịp thu hoạch một vụ trước khi tuyết lớn, liền có thể giảm bớt tai họa thiếu lương thực mùa đông. "Bệ hạ." Hải công công lặng lẽ tiến lên, nhỏ giọng bẩm báo: "Chu Quân Chu đại

nhân cầu kiến." "Tuyên." Lâm Tẫn đặt chén trà xuống.

Chẳng bao lâu.

Chu Quân thân mặc quan phục bước nhanh vào, cúi mình hành lễ: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn đưa tay: "Có chuyện gì tấu?" Chu Quân đứng dậy, cung kính đáp: "Khải bẩm Bệ hạ, vụ án các thương nhân kinh thành mật mưu mấy ngày trước, sau nhiều ngày hình bộ thẩm vấn, đã có kết quả, đặc biệt đến bẩm báo." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Đêm tiễn biệt Liễu Đỉnh Hàn, Yến Kinh Tuyết từng phá vỡ âm mưu của mấy nhà thương nhân bất lợi cho Khâu Khải Phong, hắn khi đó liền mệnh Lăng Hồng âm thầm điều tra, giao cho hình bộ bắt giữ thẩm vấn.

Sau đó chinh chiến phía bắc, vậy mà lại gác lại chuyện này. "Nói đi." Hắn nói. "Căn cứ lời khai của gia nhân, trước đó có một người thần bí chủ động liên lạc, hứa cung cấp tư bản, điều kiện duy nhất là hợp lực lật đổ Khâu gia.

Bấy giờ Khâu gia danh vọng đang lên, lại làm việc thiện phát lương, rất được lòng dân, dẫn đến sự đố kỵ của đồng nghiệp, vài người liền đồng ý." Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên long án, trầm tư một lát: "Có tra ra thân phận người đó không?" Chu Quân chắp tay: "Cẩm Y Vệ theo tuyến điều tra, nghi ngờ có liên quan đến thế gia phương nam." "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn chợt hiện hàn quang.

Thế gia phương nam...

Hắn trước đây bận đối phó Lang Đình ở Bắc Cương, vẫn chưa có thời gian dọn dẹp những thế lực chiếm cứ phương nam này, giờ đây bọn chúng lại tự mình đưa tới cửa sao?

Nhưng điều hắn càng nghi hoặc là: Khâu gia rốt cuộc vì sao lại

chọc giận thế gia phương nam, vậy mà khiến đối phương không tiếc công sức truy đến kinh thành ra tay? "Vậy thân phận cụ thể thì sao?" "Bệ hạ thứ tội, thân phận cụ thể vẫn chưa tra rõ, nhưng nhiều manh mối chỉ về Ngu gia ở Vân Minh." Chu Quân tiếp lời: "Cẩm Y Vệ đã âm thầm điều tra ở thành Vân Minh, được biết Ngu gia có một nhân vật cốt cán đã rời thành từ lâu, thực lực của người đó vừa vặn là Tông sư đỉnh phong." "Ngoài ra, gần đây kinh thành đang lưu hành một loại 'Linh Ti Vân Cẩm', giá cả phải chăng mà chất lượng tốt, khá được hoan nghênh, mà Ngu gia chính là nổi tiếng về nghề dệt." Lâm Tẫn ngón tay chợt dừng lại.

Linh Ti Vân Cẩm, Tông sư đỉnh phong, thế gia dệt vải...

Nhiều manh mối liên kết, quả thực không giống sự trùng hợp. "Bệ hạ, có cần ra tay trấn áp không?" "Không cần." Lâm Tẫn lắc đầu: "Nếu làm ăn đúng quy tắc, thì cứ để đó.

Khâu Khải Phong nếu ngay cả thách thức như vậy cũng không ứng phó được, cũng không xứng đứng vững trong thương trường." Chu Quân tuy không hiểu ý Thánh thượng nhưng không dám hỏi nhiều. "Khâu Khải Phong gần đây thế nào?" Lâm Tẫn chợt hỏi.

Chu Quân ngữ khí không khỏi mang theo một tia hâm mộ: "Bẩm Bệ hạ, Khâu gia hiện giờ đang rất thịnh, mấy ngày trước Lãm Nguyệt Các khai trương, ngày ngày khách khứa tấp nập...

E rằng lợi nhuận một ngày, đã bằng bổng lộc ba năm của thần." Lâm Tẫn khẽ nhếch môi: "Ái khanh đây là chê trẫm ban bổng lộc ít sao?" Chu Quân hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống: "Thần thất ngôn!

Bệ hạ thứ tội!" Lâm Tẫn khẽ cười bên tai.

Xem ra bất kể triều đại nào, người làm công cũng đều mong tăng lương.

Hắn khẽ vuốt cằm, ung dung đứng dậy: "Lãm Nguyệt Các đã khai trương, trẫm lý đương phải đến ủng hộ Khâu gia chủ một phen.

Chu ái khanh, cùng trẫm đồng hành." "Thần tuân chỉ." Trước Lãm Nguyệt Các, xe ngựa như nước chảy, tiếng người ẩn hiện.

Sau một phen cải tạo của Khâu Khải Phong, Lãm Nguyệt Các đã sớm tẩy sạch vẻ phù hoa, không còn thấy chút dấu vết của thanh lâu ngày trước.

Cánh cửa son lớn rộng mở, bên trong tiếng người ồn ào, tiếng đàn du dương, nghiễm nhiên một cảnh tượng phong nhã tao nhã.

Lâm Tẫn dừng bước ngoài cửa.

Một bộ thường phục màu mực với vân văn thêu chìm bằng chỉ bạc, khí độ thanh quý bất phàm.

Chu Quân bên cạnh thì mặc trường bào màu xanh sẫm, hơi có vẻ câu nệ.

Nhìn cảnh tượng ồn ào trước mắt, trong mắt hắn thoáng qua một tia ngạc nhiên: "Ồn ào như vậy là vì chuyện gì?" Chu Quân tiến lại nửa bước, nhỏ giọng bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Lãm Nguyệt Các khai trương ngay trong ngày đã thiết lập thi hội, lấy thơ hội bạn, hôm nay đã là ngày thứ năm rồi." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Có đặt cược gì không?" "Người đứng trong top ba, sẽ được miễn phí chi tiêu trọn đời ở đây.

Nếu đoạt được vị trí đầu bảng, còn có thể nhận được mười vạn lượng bạc tiền thưởng." Lâm Tẫn nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Khâu Khải Phong ra tay lần này, quả nhiên phi phàm.

Nơi phong nhã từ trước đến nay tiêu phí không ít, miễn phí trọn đời đã là không tầm thường, mười vạn lượng bạc càng đủ để chấn

động kinh thành. "Trong kinh thành vậy mà có nhiều sĩ tử phong nhã đến vậy sao?" "Không hoàn toàn là người trong kinh thành." Chu Quân đáp: "Khâu gia chủ đã sớm mấy ngày trước truyền tin tức khắp các châu, dẫn dụ tài tử bốn phương mộ danh mà đến." "Thì ra là vậy." Lâm Tẫn hàm tiếu gật đầu, khẽ khép quạt: "Thịnh sự như vậy, há có thể bỏ qua." Vừa định cất bước.

Lại bị hai nữ thị xinh đẹp trước cửa mỉm cười ngăn lại: "Quý khách dừng bước, tham gia hội thơ cần hai lượng bạc." Lâm Tẫn giật mình, sau đó bật cười.

Khâu Khải Phong hay thật, ngay cả tiền vào cửa cũng không bỏ qua!

Năm ngày qua khách khứa như mây, số tiền bạc thu được e rằng đã sớm vượt quá số tiền thưởng. "Hai lượng bạc, không khỏi hơi đắt sao?" Nữ thị cười ôn hòa: "Quý khách chắc là lần đầu đến?

Hai lượng bạc này bao gồm bốn vị bánh trái theo mùa, ngoài ra còn có một cây bút hồ, một chồng vân tiên, thưởng thức khúc nghệ trong các cũng không thu thêm phí nào khác." Lâm Tẫn khẽ cúi đầu, đương nhiên trong lòng biết đây là thủ đoạn marketing.

Hắn liếc mắt ra hiệu cho Chu Quân, người sau mặt lộ vẻ khó xử, hơi đau lòng mà từ trong lòng móc ra bốn lượng bạc.

Bàn tay hắn rút tiền khẽ run rẩy, như thể cắt không phải bạc mà là thịt tim.

Lâm Tẫn thu hết tất cả vào mắt, nhưng chỉ nhàn nhạt cười, không nói gì thêm.

Vừa bước vào, tiếng đàn Thanh Việt liền ập đến.

Các mở rộng, chia làm ba tầng, trung ương lơ lửng vài bức trường quyển, chính là ba tác phẩm thơ hiện đang tạm xếp đầu bảng.

Không ít văn nhân vây quanh bên dưới, hoặc ngưng thần thưởng thức, hoặc thấp giọng bàn luận, cũng có người cầm bút một mình trầm ngâm, như đang khổ sở gõ tìm câu thơ mới.

Xung quanh trà hương thoang thoảng, khúc nhạc du dương, vậy mà không hề có chút ồn ào nào, chỉ có vận mực và nhã nhạc lưu chuyển giữa đó.

Lâm Tẫn ngẩng mắt nhìn kỹ ba bài thơ kia — quả thực không tầm thường, từ ngữ nhã nhặn, ý cảnh mỗi bài đều có chỗ xuất sắc, có thể thấy Khâu Khải Phong lần này trù tính, không phải là hư trương thanh thế.

Ngay lúc này.

Một nữ đồng mặc váy sa màu vàng ngỗng, đầu búi tóc đôi, từ trong đám đông nhảy nhót tới, chuông bạc trên cổ tay leng keng vang dội. "Lâm thúc thúc!" Nữ đồng cười rạng rỡ như hoa, chính là con gái út của Khâu Khải Phong, Khâu Ngọc Dao.

Lâm Tẫn cúi đầu nhìn, trong lòng chợt kinh hãi: Lục phẩm?!

Tốc độ tu luyện này là đi tên lửa sao?!

Theo tốc độ này, Tông sư chẳng phải chỉ là chuyện ngày một ngày hai sao?

Cái hack này còn mạnh hơn cả Hệ thống của mình nữa?!

Hắn đưa tay khẽ vuốt đỉnh đầu Khâu Ngọc Dao, cười nói: "Ngọc Dao, phụ thân con đâu?" Nữ đồng đưa tay chỉ lên lầu ba: "Đa đa đang trên lầu tính sổ, con đưa ngài đi!" Vừa nói liền nắm tay Lâm Tẫn, dẫn hắn đi lên lầu.

Đến trước một cửa phòng, Khâu Ngọc Dao trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Khâu Khải Phong đang ngồi trước án gẩy bàn tính ngẩng đầu thấy người đến là Lâm Tẫn, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thảo dân tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay: "Ở ngoài không cần đa lễ." Hắn ung dung bước đến bên án ngồi xuống, ánh mắt lướt qua sổ sách trên bàn, nửa cười nửa không: "Khâu gia chủ gần đây thu nhập khá phong phú a." Khâu Khải Phong cung kính đẩy sổ sách đến trước mặt Lâm Tẫn: "Toàn nhờ hồng phúc của Bệ hạ." Lâm Tẫn không lật xem sổ sách, mà quay sang nhìn những cuộn thơ treo cao ngoài cửa sổ: "Thi hội này tổ chức không tồi, ba bài này đều có thể xưng là giai tác." Khâu Khải Phong nhãn châu khẽ chuyển, lập tức lấy giấy bút tới, cung duy đạo: "Bệ hạ văn thao vũ lược, quán tuyệt cổ kim, nếu như chịu ban hạ mặc bảo, tất sẽ khiến thi hội này tăng thêm sắc thái huy hoàng." Trong lòng hắn tự có tính toán: Bất kể thi tác thế nào, đây chính là ngự bút của thiên tử đương kim, treo giữa đường liền là vô giá chi bảo, thắng hơn vạn vạn tấm biển hiệu.

Lâm Tẫn há lại không nhìn ra tâm tư của hắn, nhưng cũng không nói toạc, hàm tiếu tiếp lấy bút: "Nếu Khâu gia chủ thịnh tình mời, trẫm liền hiến chút tài mọn vậy." Lâm Tẫn cầm lấy bút, vạn ngàn suy tư cuộn trào trong lòng.

Là một người xuyên việt, tuy não hải có kho tàng thi ca Việt Nam mênh mông như khói, nhưng cũng cần ứng tình ứng cảnh.

Chương 171

Ánh mắt y liếc thấy ngoài cửa sổ trời thu cao vợi, mây nhạt, bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Y vung bút chấm mực, nét bút rồng bay phượng múa: Tự cổ ai gặp thu đều bi sầu vắng vẻ, Ta bảo rằng thu thắng hẳn cảnh xuân triều.

Trời xanh một hạc vút mây xanh, Thi hứng theo đó lên tận bích tiêu.

Bút vừa hạ xuống, nét chữ mạnh mẽ dứt khoát.

Lâm Tẫn nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, ung dung hỏi: "Khâu gia chủ, thế nào?" Khâu Khải Phong há hốc miệng, ngây người tại chỗ, một lời cũng không thốt ra được.

Ngay cả Chu Quân, người vốn không mấy tinh thông thi từ ca phú, cũng cảm nhận rõ ràng được khí thế bàng bạc và tấm lòng khoáng đạt trong bài thơ.

Đây đã không còn đơn thuần là một bài thơ nữa.

Đây dường như là một bức tranh thiên địa hùng vĩ, ý vị vô cùng tận.

Hơn nữa, nó còn là một lời tuyên ngôn.

Một loại khí phách bá chủ coi thường thiên hạ, phá vỡ quy củ cũ!

Một lúc lâu sau, Khâu Khải Phong mới hoàn hồn, giọng run rẩy: "Bệ hạ...

Bài thơ này ý cảnh cao vời, hào tình ngút trời, quả thực là một tuyệt tác kinh thế!" Y cung kính nâng tác phẩm lên như báu vật: "Xin

cho thảo dân được tuyên đọc trước mọi người, chắc chắn sẽ khiến tài tử thiên hạ chấn động!" Lâm Tẫn thản nhiên nói: "Thơ có thể cho công chúng biết, nhưng không tham dự thi đấu, cũng đừng tiết lộ thân phận của trẫm." Khâu Khải Phong tuy không hiểu, nhưng vẫn cung kính đáp lời, rồi lui ra ngoài phòng.

Y đi đến lan can tầng ba, nhìn xuống các văn nhân mặc khách đang tụ tập phía dưới, hắng giọng, lớn tiếng nói: "Chư vị tài tử, xin hãy yên tĩnh một chút!" Phía dưới mọi người nghe tiếng dần dần yên lặng, ngẩng đầu nhìn lên.

Khâu Khải Phong tiếp tục nói: "Chắc hẳn các vị cũng đã nghe nói, Lãm Nguyệt Các, Khâu gia chỉ là người đứng ra kinh doanh.

Chủ nhân thực sự là người khác." Y hơi dừng lại, sau khi thành công thu hút sự chú ý của mọi người, mới giơ tờ giấy trong tay lên, giọng nói cao hơn mấy phần: "Ngay vừa rồi, chủ nhân Lãm Nguyệt Các vừa đến, thấy chư vị tài tình xuất chúng, thi hứng dạt dào, cũng vung bút chấm mực, viết một bài thơ.

Đặc biệt sai Khâu mỗ trưng bày ra đây, mời chư vị cùng thưởng giám bình phẩm!" Những người ở đại sảnh tầng một ban đầu không mấy để tâm.

Theo họ nghĩ, chủ nhân Lãm Nguyệt Các có lẽ giàu có một phương, nhưng văn nhân khinh kẻ thương gia, tầng lớp con buôn thì có thể có tài hoa siêu phàm đến mức nào?

Đa phần chỉ là phụ họa phong nhã, viết một bài thơ để góp vui mà thôi.

Nhiều người thậm chí đã chuẩn bị sẵn, bất kể bài thơ hay dở thế nào, cũng sẽ khen vài câu lấy lệ.

Thế nhưng!

Khi Khâu Khải Phong giơ cao cuộn thơ trong tay, bốn dòng hai mươi tám chữ rõ ràng hiện ra trước mặt mọi người, cả Lãm Nguyệt Các lập tức im phăng phắc, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy!

"Bát!" Không biết chén trà của ai rơi xuống đất vỡ tan đầu tiên.

Điều này giống như một tín hiệu!

Tiếp theo đó, tiếng chén bát rơi lách cách vang lên liên tục!

Hàng chục người bị câu thơ chấn động mà đột nhiên đứng bật dậy, làm đổ chén đĩa, mâm quả trên bàn nhưng hồn nhiên không hề hay biết!

Ánh mắt của tất cả mọi người dường như bị nam châm hút chặt, khóa chặt trên cuộn thơ đó, trên mặt đan xen vẻ kinh ngạc, cuồng hỉ và khó tin!

Sau sự tĩnh lặng chết chóc, liền là tiếng nổ vang trời như nước sôi đổ vào chảo dầu!

"Hay cho một câu 'Ta bảo rằng thu thắng hẳn cảnh xuân triều'!" Một vị văn sĩ trung niên mạnh mẽ vỗ đùi, kích động đến mức mặt đỏ bừng: "Câu này, trực tiếp phá vỡ điều lệ bi thu ngàn đời!

Hà kỳ hào mại!

Hà kỳ tự tin!" Bên cạnh, bạn bè ngửa mặt than thở: "Trời xanh một hạc vút mây xanh...

Đây đâu chỉ là tả cảnh, rõ ràng tả là chí khí lăng vân!

Lãm Nguyệt Các hôm nay, chính như con hạc này, một khi cất cánh liền bay thẳng lên trời!" "Gia quân tế phẩm!" Một lão giả khác vuốt râu mà tay run run, giọng nói run rẩy: "'Thi hứng theo đó lên tận bích tiêu'... hai chữ 'bích tiêu' này, bố cục rộng lớn đến cực điểm!" "Chẳng lẽ ý muốn nói vận văn của triều ta, thậm chí tài tình thiên hạ,

đều sẽ nhờ Lãm Nguyệt Các lần này mà trực thượng cửu tiêu, mở ra một cục diện mới sao?" Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh ban đầu kinh ngạc, sau đó đều lộ ra vẻ tâm đắc, lại nhìn bài thơ với ánh mắt tôn sùng và nghiên cứu chưa từng có.

"Chủ nhân Lãm Nguyệt Các lại có tài năng lớn đến thế sao?

Thâm tàng bất lộ, thật sự là thâm tàng bất lộ!" Tiếng kinh ngạc, tiếng tán thưởng, tiếng bàn luận gần như muốn lật tung mái nhà Lãm Nguyệt Các.

Tất cả văn nhân mặc khách đều bị bài thơ này hoàn toàn chinh phục, chút coi thường ban đầu đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự kính phục và chấn động từ tận đáy lòng.

Khâu Khải Phong nhìn phản ứng của mọi người phía dưới, lộ ra nụ cười đã sớm liệu trước.

Mặc dù ba bài thơ đang treo hiện tại cũng là giai tác, nhưng so với thần tác của Bệ hạ, quả thực là đom đóm so với trăng sáng, kém xa không chỉ một bậc.

Tóm lại một câu!

Bài thơ này vừa ra, không ai không thần phục!

Chỉ là... theo sự kinh ngạc và tán thưởng của mọi người dần lắng xuống, không ít người bắt đầu lộ ra vẻ nghi hoặc và bất mãn.

Chủ nhân Lãm Nguyệt Các viết ra tuyệt tác ngàn đời như vậy, danh hiệu đầu bảng của thi hội chẳng phải là không còn nghi ngờ gì sao?

Giải thưởng vạn lượng bạc, chẳng lẽ chỉ là một chiêu trò thu hút người đến, thực chất đã có người trong định sẵn?

Nghĩ đến đây, nhiều văn nhân tự thấy không có hy vọng không

khỏi lộ vẻ bất mãn.

"Chư vị yên tâm!" Khâu Khải Phong giỏi quan sát sắc mặt, lập tức cao giọng tuyên bố: "Chủ nhân đã nói, bài thơ này chỉ để góp vui, tuyệt đối không tham gia thi đấu!

Quán quân thi hội vẫn sẽ được chọn từ các tác phẩm của các vị, đảm bảo công bằng!" Nghe vậy, mọi người phía dưới mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm.

Đồng thời, trong lòng họ càng thêm tò mò và kính sợ đối với vị chủ nhân Lãm Nguyệt Các thần bí khó lường, tài hoa tuyệt thế kia!

Khâu Khải Phong cẩn thận cất cuộn thơ đi, lại một lần nữa chắp tay với mọi người, rồi mới quay người trở về phòng.

Y không hề chú ý rằng, trong một căn phòng nhã nhặn treo rèm châu trên tầng hai, một thanh niên mặc áo văn sĩ màu trắng ngà đang lặng lẽ đứng bên lan can.

Khuôn mặt thanh niên tuấn lãng, dáng người thẳng tắp.

Trong đầu y vẫn còn vương vấn cuộn thơ trong tay Khâu Khải Phong vừa rồi, ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc, ngay cả chén trà hương hảo trong tay đã nguội lạnh cũng không hề hay biết.

Y không quay đầu lại, khẽ nói với tùy tùng bên cạnh, giọng tuy nhẹ nhưng mang theo ý vị không thể nghi ngờ: "Đi điều tra xem, chủ nhân Lãm Nguyệt Các này, rốt cuộc có lai lịch gì." "Dạ, công tử." Tùy tùng thần sắc nghiêm nghị, cúi người lĩnh mệnh, lặng lẽ lui xuống.

Thanh niên lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Chiếc quạt gấp khéo léo xoay nhẹ trên đầu ngón tay, y ngẩng đầu nhìn về phía tầng ba, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú: "Không ngờ, đất kinh thành này lại có nhân tài ẩn mình đến thế?

Thật thú vị.” Trở về phòng, gò má Khâu Khải Phong vẫn còn đỏ bừng vì hưng phấn, giọng điệu đầy mong chờ hỏi: “Bệ hạ, bài thơ này có thể xưng là bảo vật trấn các!

Thảo dân... thảo dân có thể dán lên, vĩnh viễn treo trong chính đường Lãm Nguyệt Các không?” Lâm Tẫn tùy ý gật đầu: “Cứ tùy ngươi xử lý là được.” “Đa tạ Bệ hạ ân điển!” Khâu Khải Phong mừng như điên, quỳ xuống tạ ơn.

Lâm Tẫn khoát tay, sắc mặt dần trở nên trầm trọng, lời nói khiến người ta kinh ngạc: “Trẫm hỏi ngươi, Khâu gia ngươi và Ngu gia Vân Minh kia, có thù oán gì không?” “Ngu gia?” Khâu Khải Phong ngẩn người, nhíu mày trầm tư một lát, rồi khẳng định lắc đầu nói: “Hồi Bệ hạ, tuy Vân Minh Thành và Thạch Bình Thành không cách xa nhau, nhưng thảo dân và họ vốn không hề qua lại, càng không nói đến thù oán.” Lâm Tẫn hỏi lại: “Cách đây không lâu, chuyện nhiều thương gia kinh thành liên kết lại, muốn ra tay với Khâu gia ngươi, ngươi có biết không?” Khâu Khải Phong thần sắc nghiêm nghị, liếc nhìn Chu Quân đang đứng bên cạnh, đáp: “Chu đại nhân trước đây từng nhắc nhở thảo dân vài câu, bảo thảo dân nên cẩn thận phòng bị.” Y dừng lại một chút, dường như liên tưởng đến điều gì đó, chợt nhận ra: “Bệ hạ, chẳng lẽ kẻ chủ mưu phía sau, chính là Ngu gia Vân Minh...?” “Rất có khả năng.” Lâm Tẫn gật đầu, trầm giọng nói: “Theo điều tra của Hình bộ và Cẩm Y Vệ, nhiều manh mối đều chỉ về Ngu gia.

Trẫm đoán, Khâu gia trước đây vô cớ bị chèn ép, cũng như việc Cát gia có thể nhanh chóng quật khởi và nhận được lượng lớn tài chính, vật tư hỗ trợ, rất có thể là do Ngu gia thao túng!

Chỉ là...” Y đổi giọng, trong mắt lộ vẻ suy tư: “Trẫm vẫn chưa hiểu, Ngu gia thân là một trong Thập Đại Thế Gia, tại sao lại không tiếc vượt qua cả châu phủ, truy đến kinh đô dưới chân thiên tử này, cũng phải tốn hết tâm cơ đẩy Khâu gia vào chỗ chết?” Khâu Khải

Phong chau chặt mày, cũng vô cùng khó hiểu.

Y có thể khẳng định, thực sự không có chuyện gì đã chọc giận Ngu gia – một trong Thập Đại Thế Gia.

Sau vài nhịp im lặng, Lâm Tẫn không còn bận tâm về điều này nữa, chuyển sang hỏi: "Khâu gia chủ, gần đây trên thị trường kinh thành xuất hiện một loại vải tên là 'Linh Ti Vân Cẩm', ngươi có biết không?" Khâu Khải Phong sắc mặt ngưng trọng đáp: "Hồi Bệ hạ, thảo dân có biết.

Loại vải này chất liệu mềm mại trơn mượt, màu sắc tươi sáng, giá cả lại thấp hơn nhiều so với các loại tơ lụa tương tự, hiện nay gần như đã độc chiếm phần lớn thị trường vải vóc kinh thành." Lâm Tẫn nói: "Theo điều tra, đây hẳn là hàng hóa Ngu gia lén lút vận chuyển.

Chuyện này, ngươi có thể xử lý được không?" Trong mắt Khâu Khải Phong lóe lên một tia sắc bén và tự tin được tôi luyện qua bao thăng trầm thương trường, thái độ kiên định, giọng nói dứt khoát: "Bệ hạ yên tâm!

Thảo dân có thể xử lý được!" Lâm Tẫn nghe vậy, hài lòng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Y vẫn có lòng tin vào năng lực kinh doanh của Khâu Khải Phong.

Sau đó, dưới sự sắp xếp tỉ mỉ của Khâu Khải Phong, Lâm Tẫn và Chu Quân ở lại Lãm Nguyệt Các dùng bữa.

Các món ăn tinh xảo, môi trường tao nhã, cũng khá thoải mái.

Trước khi rời đi, Lâm Tẫn dường như nhớ ra điều gì, dừng bước, cười nói với Khâu Khải Phong: "À phải rồi, Khâu gia chủ, vừa rồi phí vào cửa bốn lạng bạc, ngươi tốt nhất vẫn nên trả lại cho Chu đại nhân.

Bằng không...” Y châm chọc liếc nhìn Chu Quân bên cạnh: “Chu đại nhân tối nay e là sẽ không ngủ được đâu!” Lời vừa dứt, Khâu Khải Phong và Chu Quân nhìn nhau, đều nghe ra ý đùa cợt trong lời Lâm Tẫn.

Khâu Khải Phong tức thì ha hả cười lớn, liên tục đáp lời: “Bệ hạ nói đùa rồi, Chu đại nhân có thể đến, đã là vinh hạnh cho Lãm Nguyệt Các, đâu có lý nào lại thu phí vào cửa?

Là thảo dân sơ suất rồi!” Y lập tức vẫy tay gọi quản sự, phân phó: “Người đâu, mau đi lấy bốn mươi lạng bạc đến, trả lại Chu đại nhân!” Chu Quân nghe vậy, sợ đến suýt nhảy dựng lên, vội vàng xua tay, mặt đỏ bừng: “Khâu gia chủ!

Không được!

Không được!

Là bốn lạng, không phải bốn mươi lạng!

Bệ hạ đang ở đây, ngài đừng có đùa cợt!” Vừa nói, y còn căng thẳng lén lút liếc nhìn Lâm Tẫn bên cạnh, sợ Bệ hạ cho rằng mình bình thường hay báo cáo khống chi tiêu, biển thủ công quỹ.

Chương 172

May mà Lâm Tẫn chỉ mỉm cười, vỗ vai Chu Quân: "Không sao, Khâu gia chủ có tiền, không lấy thì phí." Nói xong, y cười lớn một tiếng, cất bước rời khỏi Lãm Nguyệt Các.

Để lại Chu Quân đứng tại chỗ, tay ôm bốn mươi lạng bạc mà quản sự cứng rắn nhét vào, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cuối cùng nở nụ cười kích động không thể kiềm chế. ...

Đêm buông xuống, đèn hoa vừa lên.

Trong Ngự Thư Phòng của Hoàng cung.

Lâm Tẫn gập lại mấy bản tấu chương cuối cùng, xoa xoa thái dương, đang định đứng dậy vận động một chút.

Hải công công nhẹ nhàng bước tới, khẽ bẩm báo: "Bệ hạ, Khâu Khải Phong cầu kiến bên ngoài cung.

Y còn dẫn theo một người, nói là... người của Đạm Đài gia Mặc Hương Thành." "Đạm Đài?" Lâm Tẫn động tác khựng lại, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi lập tức hiện lên vẻ chơi đùa.

Đạm Đài Mặc Hương, một trong Thập Đại Thế Gia của Đại Uyên Hoàng triều.

Y vậy mà lại chủ động vào cung cầu kiến, lại còn do Khâu Khải Phong dẫn tiến, quả thực ngoài ý liệu.

"Tuyên." Lâm Tẫn ngồi lại ghế rồng, giọng điệu bình ổn, nhưng ẩn chứa một sự tìm hiểu khó nhận ra.

Chốc lát sau, hai bóng người bước vào Ngự Thư Phòng.

Khâu Khải Phong phủ phục quỳ bái, cung kính nói: "Thảo dân

khấu kiến Bệ hạ!" Còn người đàn ông đứng bên cạnh y, lại chỉ hơi khom lưng, chắp tay hành lễ: "Đạm Đài Hạo Miểu, đã gặp Bệ hạ." Y ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Tẫn trên ghế rồng, dường như bị long uy vô hình kia nhiếp phục, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi.

Nhưng y vẫn không quỳ, cử chỉ toát ra cốt cách văn sĩ.

"To gan!" Hải công công tiến lên nửa bước, quát to: "Diện kiến thiên tử, sao dám không quỳ!" Đạm Đài Hạo Miểu sắc mặt không đổi, vẫn thản nhiên đối mặt với Lâm Tẫn.

Ngược lại, Khâu Khải Phong đang quỳ bên cạnh sợ đến run cả người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dù sao đó là người y dẫn đến.

Vạn nhất chọc giận long nhan, y cũng khó thoát tội!

Lâm Tẫn không hề nổi giận, trái lại còn tỉ mỉ đánh giá người đến.

Chỉ thấy y mặc áo văn sĩ màu trắng ngà, áo quần phiêu dật như mây, dung mạo thanh tuấn, dáng người như cây ngọc đứng trước gió.

Chiếc quạt gấp xương trúc trong tay càng tăng thêm vài phần nho nhã.

Xung quanh dường như có mùi mực nhẹ nhàng vấn vít, quả nhiên là một công tử phong lưu bước ra từ trong sách vở.

Điều khiến Lâm Tẫn chú ý hơn là người này chân khí nội uẩn dồi dào, đã đạt đến Tông sư đỉnh phong, chỉ cách Đại tông sư một bước.

Ở tuổi này, với tu vi này, Đạm Đài thế gia quả nhiên danh bất hư truyền.

Lâm Tẫn chậm rãi hỏi: "Ngươi không sợ trẫm giết ngươi sao?" Đạm Đài Hạo Miểu khẽ cười: "Bệ hạ nếu giết ta, sẽ không có ai giải đáp nghi hoặc cho ngài." Trong mắt Lâm Tẫn hơi động.

Không hổ là người của Đạm Đài thế gia, lời nói ung dung, đầy tự tin.

Triều đình Đại Uyên suy yếu nhiều năm, sớm đã bị quyền thần Tần Tung xâm thực cạn kiệt, uy tín mất hết.

Thập Đại Thế Gia nội tình sâu dày, giàu có địch quốc, quả thực có cái vốn để không coi hoàng quyền ra gì.

Y ra hiệu cho Hải công công nhìn chỗ ngồi, rồi hỏi tiếp: "Ngươi nói xem, trẫm có nghi hoặc gì?" Đạm Đài Hạo Miểu an nhiên ngồi xuống, khóe môi khẽ nhếch: "Bệ hạ muốn biết, vì sao Ngu gia Vân Minh lại khắp nơi châm chọc Khâu gia." Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co lại.

Hình bộ vừa mới điều tra ra Ngu gia là kẻ đứng sau, người này vậy mà đã sớm rõ ràng trong lòng.

"Nói đi." Lâm Tẫn ngữ khí không đổi.

Đạm Đài Hạo Miểu lại đổi giọng: "Trước đó, tại hạ có một thắc mắc, bài thơ ở Lãm Nguyệt Các, có phải do Bệ hạ tự tay viết?" Lâm Tẫn lập tức hiểu ra.

Ánh mắt y quét về phía Khâu Khải Phong vẫn còn quỳ bên cạnh, ánh mắt chợt lạnh, như băng tựa dao.

"Bệ hạ thứ tội!" Khâu Khải Phong hoảng hốt dập đầu: "Là Đạm Đài công tử chủ động tìm đến, nói rõ thân phận... thảo dân nghĩ rằng, đồng là thế gia, có lẽ có lợi cho Bệ hạ, nên mới..." Lâm Tẫn thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Đứng dậy đi." "Tạ... tạ Bệ hạ." Khâu Khải Phong run rẩy đứng dậy.

Xem ra, Đạm Đài Hạo Miểu vốn tìm đến tác giả bài thơ.

Mãi đến khi được dẫn vào cung, diện kiến thiên nhan, mới đoán ra thân phận của y.

Cũng vì thế mà tạm thời thay đổi sách lược, lấy "Ngu gia" làm mồi nhử, phản khách vi chủ.

Con cháu Thập Đại Thế Gia, quả nhiên không ai đơn giản.

"Bài thơ đó đích thực là do trẫm sáng tác." Lâm Tẫn nhẹ nhàng nhấp trà, giọng điệu bình ổn: "Nhưng điều này có liên quan gì đến Ngu gia Vân Minh?" Đạm Đài Hạo Miểu khẽ phe phẩy quạt, ung dung cười: "Thơ, cực kỳ hay.

Không liên quan đến Ngu gia, chỉ là tại hạ đến đây..." Y đổi giọng, ánh mắt sáng rực: "Là muốn đấu thơ với Bệ hạ." "Đấu thơ?" Lâm Tẫn hơi ngẩn người, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu này.

Hải công công đúng lúc cúi người khẽ nói: "Bệ hạ, Đạm Đài thế gia đời đời thư hương, gia truyền 'Hạo Nhiên Tâm Pháp' lấy văn nhập đạo, dưỡng khí tu hành. 'Mặc Hương Thư Viện' do tộc họ sáng lập, càng là thánh địa trong lòng văn nhân thiên hạ...

Danh vọng thậm chí còn vượt qua Hàn Lâm Học Cung." Lúc này, Khâu Khải Phong như thể sợ Lâm Tẫn khinh địch, vội vàng cúi thấp người bổ sung khẽ: "Bệ hạ, vừa rồi thi hội đã kết thúc... người đứng đầu chính là Đạm Đài công tử." Lâm Tẫn không hề bất ngờ.

Đạm Đài thế gia lấy văn truyền gia, giành được thi khôi là chuyện bình thường.

Y cũng hiểu rõ mục đích của Đạm Đài Hạo Miểu.

Đấu thơ là giả, lấy văn thử quân, dưỡng văn tâm của bản thân mới là thật.

Y nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy tự tin kia, hỏi: "Đã muốn đấu thơ, vậy phần thưởng là gì?" "Nếu Bệ hạ thắng, tất cả những gì ngài muốn biết, bao gồm chuyện Ngu gia Vân Minh, tại hạ tự nhiên sẽ nói hết." Đạm Đài Hạo Miểu ung dung đáp: "Nếu như tại hạ thắng..."

“Ngươi không thắng nổi đâu.” Lâm Tẫn trực tiếp cắt ngang, giọng nói bình thản vô kỳ, nhưng mang theo một sự chắc chắn không thể nghi ngờ, tựa như đang trần thuật đạo lý thiên địa.

Đạm Đài Hạo Miểu ngẩn người.

Y thân là gia chủ kế nhiệm của Đạm Đài thế gia, từ nhỏ đã đọc rộng các sách, lấy văn nhập đạo, chưa đến tuổi trưởng thành đã đạt cảnh giới Tông sư, được mệnh danh là kỳ tài văn đạo ngàn năm có một.

Chưa từng có ai dám kiêu ngạo đến thế trước mặt y, dù là thiên tử cũng không ngoại lệ.

“À...” Đạm Đài Hạo Miểu thu lại nụ cười: “Bệ hạ dường như cực kỳ tự tin.” Lâm Tẫn không đáp, chỉ khẽ nói: “Không bằng, thêm chút đặt cược nữa.” “Bệ hạ muốn thêm cược gì?” “Ngươi nếu thua, Đạm Đài thế gia liền cáo thị thiên hạ quy thuận triều đình.” “Cái gì?!” Đạm Đài Hạo Miểu vốn luôn thản nhiên tự nhược đột nhiên đứng bật dậy, mặt lộ vẻ kinh hãi nhìn về phía Lâm Tẫn.

Thấy y thần sắc bình thản không giống nói đùa, y cố nén chấn động trong lòng, nhíu mày hỏi: “Nếu Bệ hạ thua thì sao?” “Trẫm đã nói rồi.” Lâm Tẫn trầm ổn như núi: “Ngươi không thắng nổi đâu.” Ngón tay Đạm Đài Hạo Miểu đột nhiên nắm chặt.

Kể từ khi bước vào Ngự Thư Phòng, trừ khoảnh khắc đầu tiên chiếm được chút tiên cơ, sau đó tiết tấu lại hoàn toàn bị vị thiên tử này nắm giữ.

Không phải nói hoàng đế Đại Uyên nhu nhược vô năng, hình như bù nhìn sao?

Nhưng so với đó, người bị động thất thố lại chính là mình!

Y hít sâu một hơi, nói: “Chuyện này liên quan trọng đại, không

phải một mình ta có thể quyết định." Lâm Tẫn lại không để ý: "Không sao, so xong rồi bàn lại cũng không muộn." Nói đoạn, Hải công công đã cung kính dâng bút giấy, từ từ nghiêng mực.

Lâm Tẫn thẳng người cầm bút, khoảnh khắc đó dường như đã biến thành một người khác.

Ánh mắt y trầm tĩnh như vực sâu, dáng người thẳng tắp như tùng, một cỗ đế vương khí độ khó tả dung hợp với phong cốt văn hoa mà sinh ra, cầm bút như cầm kiếm, hạ mực như định giang sơn.

Chỉ chốc lát sau, y đã thu bút.

Không hề nhìn câu thơ trên giấy, liền ngồi xuống, nhẹ nhàng nhấp trà: "Đến xem." Đạm Đài Hạo Miểu nội tâm ẩn chứa kỳ vọng, nhưng lại khó nén sự dao động.

Tư thái trầm ổn như núi, thắng lợi nắm chắc trong tay của Lâm Tẫn, đã ngấm ngầm khuấy động văn tâm tu luyện nhiều năm của y.

Y thừa nhận tài hoa của đối phương siêu việt, bài thơ ở Lãm Nguyệt Các càng là tuyệt tác kinh diễm.

Nhưng y không tin, có người có thể tùy tiện viết ra một bài thơ có cùng đẳng cấp!

Thế nhưng, khi ánh mắt y rơi xuống tờ tuyên chỉ trên án, nhìn rõ nét bút mạnh mẽ sắc sảo, tựa như rồng bay, cùng với năm mươi sáu chữ thơ trên đó, trong khoảnh khắc... y như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ.

"Bài... bài thơ này..." Gió gấp trời cao vượn thét gào, Bến trong cát trắng chim quay về.

Lá rụng vô biên tiêu tiêu rụng, Trường Giang bất tận cuồn cuộn trôi.

Vạn dặm bi thu thường làm khách, Trăm năm bệnh tật một mình lên đài.

Gian nan khổ hận tóc sương bạc, Lảo đảo mới dừng chén rượu đầy. ...

Tiếng thơ vừa dứt, hai tay Đạm Đài Hạo Miểu không kìm được run rẩy.

Y thân là người thừa kế thế gia văn học, từ nhỏ đã đọc rộng các sách, tự phụ tài tình mình đứng đầu đương đại.

Chương 173

Nhưng cho đến lúc này, đối mặt với bài thơ trước mắt, y mới kinh hãi nhận ra thế nào là "thiên ngoại hữu thiên" (ngoài trời còn có trời).

Khí tượng trong bài thơ này, bao la mà trầm uất, hùng hồn mà bi tráng, quả thực phi phàm nhân có thể viết ra!

Y mạnh mẽ ngẩng đầu.

Trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Tẫn, sự kinh hãi ban đầu đã biến thành một sự sùng kính gần như sí nhiệt.

Môi y mấp máy mấy lần, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện mình nhất thời thất ngữ.

Một lát sau, mới cuối cùng tìm lại được giọng nói, thốt ra hỏi: "Bài thơ này tên gì?!" Đối với phản ứng của Đạm Đài Hạo Miểu, Lâm Tẫn dường như đã sớm liệu trước.

Uy lực của bài thất luật đệ nhất cổ kim, như trăng sáng lơ lửng trên không, các ngôi sao trên thi đàn đều ảm đạm thất sắc.

Dù sao, trong bài thơ này chứa đựng cả một sự trầm uất của Thịnh Đường, một trọng lượng của cả một thời đại!

Nếu thực sự có người có thể viết ra tác phẩm vượt qua bài thơ này, đừng nói thắng thua, ngay cả vị trí cửu ngũ chí tôn này, y cũng hoàn toàn có thể nhường ra!

Tài năng của Thi Thánh Đỗ Phủ, há có phải phàm nhân có thể sánh kịp?

Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, chậm rãi đặt chén trà xuống, ánh mắt như xuyên qua tầng tầng thời không, tĩnh lặng mà thâm viễn thốt ra hai chữ: "Đăng Cao." "Đăng Cao...

Đăng Cao...” Đạm Đài Hạo Miểu lẩm bẩm tên bài thơ hết lần này đến lần khác, ánh mắt lại không rời khỏi mặt giấy.

Ánh sáng trong mắt y càng ngày càng sáng, cả người khẽ run rẩy, như thể thần hồn đã hoàn toàn đắm chìm vào thế giới được cấu trúc trong bài thơ.

Y lặp đi lặp lại nhấm nháp từng câu chữ trong bài, chỉ cảm thấy mỗi chữ đều nặng tựa ngàn cân, mạnh mẽ đập vào văn tâm của y.

Bình cảnh tu hành “văn đạo” kiên cố như đá tảng suốt nhiều năm qua, giờ phút này lại bị khí tượng bàng bạc và lực trầm uất trong bài thơ này xông kích đến mức kịch liệt lung lay!

“Từng chữ ngàn cân, nói hết sự thê lương mùa thu của thiên địa và nỗi sầu muộn vạn dặm...

Thi thiên như vậy, phi tiên tài thần thụ thì không thể làm được!

Văn bối... tâm duyệt thành phục!” Y cất tiếng than dài, sau đó một trận ong ong từ trong cơ thể y truyền ra.

Đạm Đài Hạo Miểu đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm chặt, chân khí quanh thân cuồn cuộn, văn tâm cùng thi vận cộng hưởng!

Lâm Tẫn hơi kinh ngạc, ngay sau đó trong mắt lóe lên một tia hiểu rõ.

Đạm Đài thế gia quả nhiên danh bất hư truyền.

Lấy văn làm đạo, bằng tâm nhập cảnh.

Vậy mà có thể mượn thơ ngộ đạo, lấy ý dẫn khí, nhờ đó mà đột phá rào cản võ học!

Ai nói thư sinh trăm vô nhất dụng?

Đạm Đài nhất tộc, chính là minh chứng cho việc văn đạo tức võ

đạo.

Mà Đạm Đài Hạo Miểu có thể nhờ một bài thơ mà đột phá cảnh giới, thiên phú và địa vị của y cũng định phi thường nhân có thể sánh kịp.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Càng như vậy, càng có lợi cho y.

Đã chủ động nhập cuộc, y tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này.

Y nhẹ nhàng tựa vào ghế rồng, ngón tay vô thanh gõ nhẹ vào tay vịn, tĩnh lặng quan sát Đạm Đài Hạo Miểu dẫn động chân khí, trùng kích bức tường Tông sư kia.

Lúc này, chân khí cuồn cuộn như thủy triều lan tỏa, tất cả nến trong Ngự Thư Phòng đều vụt tắt, ngay cả Khâu Khải Phong và Hải công công cũng bị buộc phải lùi lại một bước, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Lâm Tẫn phất tay áo, nến lại sáng lên, tuy lay động không ngừng, nhưng vẫn không tắt nữa.

Oanh!!!

Một cỗ khí thế bàng bạc đột nhiên xông thẳng lên trời.

Đạm Đài Hạo Miểu lơ lửng ngồi, áo văn sĩ màu trắng ngà không gió mà lay động, quanh thân dường như có mùi mực nhàn nhạt vấn vít, hư ảnh văn tự cổ xưa ẩn hiện theo đó chìm nổi!

Giữa lông mày y quang hoa lưu chuyển, dường như có văn chương cẩm tú đang ngưng tụ sinh diệt trong đó, một đạo văn tư kiếm ý trong suốt mà lẫm liệt, từ thiên linh cái bùng lên.

Chính là dị tượng cao cấp nhất của văn tâm triệt ngộ, lấy ý phá cảnh!

Sau vài nhịp thở, chân khí trong điện dần trở nên bình ổn, Đạm Đài Hạo Miểu nhẹ nhàng đáp xuống đất, mở mắt.

Vận công một chút, chỉ thấy chân khí cuồn cuộn lưu chuyển trong kinh mạch, cảnh giới Đại tông sư đã vững chắc như núi.

Y không kìm được nở nụ cười, quay sang Lâm Tẫn, đột nhiên quỳ một gối xuống đất, trịnh trọng hành lễ: "Thảo dân Đạm Đài Hạo Miểu, tạ Bệ hạ điểm bát chi ân!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, giơ tay dùng chân khí đỡ y dậy, thản nhiên nói: "Ngươi có thể ngộ đạo, là cơ duyên của ngươi.

Không cần tạ trẫm." Ngay sau đó y ra hiệu cho Hải công công đưa bút đến, giọng nói vẫn bình tĩnh như ban đầu: "Thơ của trẫm đã viết xong, đến lượt ngươi rồi." "Cái này..." Đạm Đài Hạo Miểu mặt lộ vẻ xấu hổ. 《Đăng Cao》 vừa ra, như trăng sáng giữa trời, các ngôi sao đều ảm đạm.

Đừng nói là y, dù toàn bộ Đạm Đài tộc liên thủ, cũng tuyệt đối không thể viết ra tác phẩm có thể sánh ngang.

"Bệ hạ nói đùa rồi." Y cúi người khẩn thiết nói: "Là thảo dân cuồng vọng vô tri, xin Bệ hạ thứ tội." Hiện tại y đã hoàn toàn thu lại sự ngạo khí của văn nhân trước đó, trong mắt chỉ còn lại sự kính phục.

Văn nhân tuy có cốt cách, nhưng cũng phải biết núi này cao còn có núi khác cao hơn!

Mà lúc này y mới thực sự hiểu rằng, lời nói "ngươi không thắng nổi đâu" của hoàng đế trước đó, không phải ngạo mạn, mà là thực sự cầu thị.

"Bệ hạ." Y nhìn cuộn thơ mực vẫn chưa khô trên long án, giọng nói hơi run rẩy: "Bài thơ này có thể..." "Tặng ngươi là được." Lâm

Tẫn thản nhiên cười.

"Tạ Bệ hạ!" Đạm Đài Hạo Miểu mừng rỡ quá đỗi, cũng không để ý đến nghi thái, nhanh chóng bước tới cẩn thận cuộn tờ thơ lại, như thể nhận được báu vật ngàn cân.

Sau đó y thần sắc nghiêm nghị, một lần nữa mở miệng: "Bệ hạ, thảo dân tuy là người thừa kế Đạm Đài thế gia, nhưng việc gia tộc có quy thuận hay không, quả thực không phải một mình ta có thể quyết định." Lâm Tẫn gật đầu: "Trẫm hiểu." Y không vội ép Đạm Đài biểu thái lúc này.

Đã chinh phục được người kế nhiệm, còn lo gì thế gia không quy phục?

Huống chi, Đạm Đài Hạo Miểu chắc chắn sẽ mang bài thơ này về.

Đạm Đài thế gia vốn luôn tự coi mình là chính thống văn đạo, đối mặt với một tác phẩm thơ ca có thể nghiền ép như vậy, văn tâm há có thể không bị chấn động?

Quy thuận, chỉ là chuyện sớm muộn.

Lâm Tẫn xoa xoa chén trà, ra hiệu cho Đạm Đài Hạo Miểu ngồi xuống, giọng điệu chuyển sang trầm lắng: "Ngu gia Vân Minh, vì sao cố chấp châm chọc Khâu gia?" Khâu Khải Phong bên cạnh cũng ngưng thần nín thở, chờ đợi câu trả lời.

Đây cũng là điều y nghi hoặc nhiều năm chưa giải đáp.

Đạm Đài Hạo Miểu không ngồi xuống, mà liếc nhìn Khâu Khải Phong, cung kính hành lễ: "Hồi Bệ hạ, chuyện này phải bắt đầu từ hai mươi năm trước." "Hai mươi năm trước?" Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Chẳng lẽ ân oán Khâu Ngu hai nhà, lại bắt đầu từ xa xưa như vậy?

“Phải.” Đạm Đài Hạo Miểu tiếp tục nói: “Năm đó Ngu gia thiếu chủ Ngu Hồng đem lòng yêu một nữ tử, nàng tuy xuất thân hàn vi, nhưng tài hoa xuất chúng, nghi thái phi phàm, thanh nhã như lan, thi họa song tuyệt.” “Ngu gia không muốn thiếu chủ cưới một nữ tử không có bối cảnh, nhưng Ngu Hồng lại hết lòng theo đuổi, không hề lay chuyển.” “Nào ngờ, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Nữ tử kia luôn giữ khoảng cách với hắn, cuối cùng... gả cho người khác.” Lâm Tẫn khẽ nhíu mày: “Chuyện này lại liên quan gì đến Khâu gia?” “Có liên quan rất lớn.” Đạm Đài Hạo Miểu giọng trầm thấp, quay sang Khâu Khải Phong: “Nữ tử kia, Khâu gia chủ hẳn phải quen biết.” Ánh mắt y phức tạp, mang theo chút đồng tình và sự bàng hoàng khó tả, chậm rãi thốt ra một cái tên...

“Ngụy Nhu Nhu!” Oanh long!

Ba chữ ngắn ngủi, lại như tiếng sét nổ bên tai Khâu Khải Phong!

Thân hình y đột nhiên chao đảo, vô thức lùi lại nửa bước, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và nỗi đau thấu xương.

“Nhu...

Nhu Nhu?” Giọng Khâu Khải Phong khô khốc khàn đặc, dường như mỗi chữ đều phải nghiến răng mà bật ra từ cổ họng: “Ngươi nói... tất cả những chuyện này, lại là vì Nhu Nhu?” Y chưa từng nghĩ tới.

Gia tộc bao năm qua phải chịu đựng sự chèn ép vô cớ, nguồn gốc của nó lại chôn sâu trong đoạn tình cảm không thành hai mươi năm trước!

Người nữ tử y từng coi như trân bảo, cầm sắt hòa minh.

Người nữ tử đã mất đi nhiều năm, nhưng vẫn là góc mềm mại nhất trong trái tim y.

Lại là nguyên nhân ban đầu của cơn bão dài đằng đẵng này?

Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia hiểu rõ, theo sau đó là hàn ý lạnh lẽo lan tỏa.

Thì ra là vậy.

Vì yêu sinh hận, cầu mà không được, liền trút giận lên người đàn ông đã có được nàng, cùng nàng xây dựng gia đình, và cả gia tộc phía sau hắn.

Tấm lòng của vị thiếu chủ Ngu gia kia, vậy mà hẹp hòi độc ác đến thế.

"Đúng vậy!" Đạm Đài Hạo Miểu khẳng định câu hỏi của Khâu Khải Phong, giọng điệu mang theo vài phần châm chọc: "Ngu Hồng cầu mãi không được, coi đó là mối hận lớn nhất đời.

Hắn cho rằng Khâu gia chủ ngươi, không xứng với Ngụy Nhu Nhu." Y dừng lại một chút, bổ sung: "Để dày vò ngươi, hủy diệt Khâu gia, hắn âm thầm phù trợ Cát gia, chính là muốn nhìn ngươi từng bước mất đi tất cả, vùng vẫy trong tuyệt vọng." Lời vừa dứt, hai nắm đấm của Khâu Khải Phong đột nhiên siết chặt, các khớp ngón tay trắng bệch vì cực độ dùng sức, thân thể khẽ run rẩy vì phẫn nộ và bi thống cuộn trào.

Chương 174

Hai mươi năm!

Khâu gia chật vật lo sợ, như đi trên băng mỏng suốt hai mươi năm, lại bắt nguồn từ một lý do hoang đường và tàn nhẫn như vậy!

Lâm Tẫn thở ra một hơi khí đục.

Ngay cả thân là đế vương, y cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

Đường đường là người thừa kế của một trong Thập Đại Thế Gia, khí lượng lại hẹp hòi đến mức này, thực sự khiến người ta khinh bỉ.

Tuy nhiên, y cũng có chút tò mò về Ngụy Nhu Nhu, người mà y chưa từng gặp mặt.

Rốt cuộc là loại nữ tử nào, có thể khiến người thừa kế Thập Đại Thế Gia niệm niệm bất vong, thậm chí cam tâm vượt qua hai mươi năm thời gian, chấp nhất không ngừng dày vò tình địch ngày xưa?

Chẳng trách!

Năm xưa Cát gia phái người bắt cóc Thanh Ninh, nhưng chỉ lấy ngọc bội mà không làm hại tính mạng nàng.

Có lẽ... lúc đó Ngu Hồng, cuối cùng không đành lòng làm hại huyết mạch do Ngụy Nhu Nhu để lại?

"Ngu Hồng, bây giờ đã cưới vợ chưa?" Lâm Tẫn đột nhiên hỏi.

Đạm Đài Hạo Miểu sắc mặt trở nên hơi kỳ lạ, cười khổ: "Cưới rồi, hơn nữa... cách đây không lâu vừa cưới phòng thứ mười hai..." Lâm Tẫn tức thì đầy vạch đen trên trán.

Ấn tượng của y về Ngu Hồng ngay lập tức xuống đáy vực.

Ban đầu còn tưởng người này tuy tâm địa hẹp hòi, nhưng ít nhất là

một kẻ si tình, không coi trọng môn đệ, chỉ vì theo đuổi tình yêu trong lòng.

Bây giờ xem ra, toàn mẹ nó là xàm ngôn!

Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, nhìn về phía Khâu Khải Phong hỏi: "Khâu gia chủ, có cần triều đình ra tay không?" Khâu Khải Phong trầm mặc một lát, hít sâu một hơi, đứng thẳng người, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định: "Kính xin Bệ hạ, cho phép thảo dân tự tay giải quyết ân oán này!

Ta muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy, lựa chọn năm đó của Nhu Nhu... không sai!" Lâm Tẫn nhìn y với ánh mắt tán thưởng, khẽ gật đầu.

Lấy Lãm Nguyệt Các làm nền tảng, Khâu gia đã gần như độc chiếm thương giới kinh đô, thêm vào sự hỗ trợ của triều đình phía sau, tương lai chưa chắc không thể vượt qua Ngu gia!

Đạm Đài Hạo Miểu cũng đúng lúc mở miệng: "Khâu gia chủ nếu gặp khó khăn, Đạm Đài gia cũng có thể ra tay, trừng phạt Ngu gia." Khâu Khải Phong lắc đầu từ chối, sau khi trịnh trọng cảm ơn, hành lễ cáo lui.

Lâm Tẫn quay sang hỏi Đạm Đài Hạo Miểu: "Thực lực của Đạm Đài gia, so với Ngu gia thế nào?" Đạm Đài Hạo Miểu thản nhiên cười, đáp: "Hồi Bệ hạ, nếu chỉ xét nội tình gia tộc, có lẽ là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng..." Y đổi giọng, kiêu hãnh nói: "Đạm Đài gia có thể hiệu triệu nhân sĩ." "Ừm?" Lâm Tẫn đầu tiên ngẩn ra, sau đó hiểu rõ.

Mặc Hương Thư Viện dưới trướng Đạm Đài thế gia, là thánh địa trong lòng văn nhân thiên hạ, từ đó mà bước ra anh tài tuấn kiệt không đếm xuể.

Trong số đó, e rằng ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng không phải không có.

Nếu hai nhà thực sự khai chiến, chỉ cần Đạm Đài gia hô một tiếng, liền có vô số văn nhân mặc khách, cường giả đại năng nguyện vì họ mà cống hiến, không ngừng gây áp lực lên Ngu gia.

Quả nhiên!

Kẻ có đào lý khắp thiên hạ, tuyệt đối không thể dễ dàng đắc tội.

"Bệ hạ." Vài nhịp thở sau, Đạm Đài Hạo Miểu cúi người hành lễ: "Nếu Bệ hạ tạm thời không có phân phó gì khác, thảo dân xin cáo lui trước." Y cúi đầu nhìn cuộn thơ đang nắm chặt, rõ ràng đã nóng lòng muốn mang nó về tộc.

Lâm Tẫn khoát tay: "Lui xuống đi." Sau khi Đạm Đài Hạo Miểu rời đi, Lâm Tẫn đứng dậy đi đến trước cửa sổ, chắp tay ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời.

Với cục diện hiện tại, Ngu gia Vân Minh cơ bản có thể coi là kẻ địch.

Ngay cả khi không có ân oán Khâu gia, với tính cách hẹp hòi của Ngu Hồng, cũng tuyệt đối khó lòng cam tâm thần phục.

Còn về Đạm Đài gia, Lâm Tẫn không quá lo lắng.

Y có đủ tự tin, chỉ bằng một bài 《Đăng Cao》, đã đủ để chấn động toàn bộ Đạm Đài thế gia.

Huống chi, ngay cả gia chủ kế nhiệm đã biểu thái thần phục, cả gia tộc chắc chắn sẽ phải cân nhắc lại lập trường.

Trước tiên thu phục Đạm Đài, sau đó lấy đó làm cơ sở, triệt để xâm nhập Thập Đại Thế Gia phương nam, thu toàn bộ phương nam vào vương thổ!

Sưu!

Đúng lúc này, một tiếng phá không vang lên.

Bóng Lăng Hồng nhanh chóng tới, quỳ một gối xuống đất, chắp tay bẩm báo: "Bệ hạ, thần, đã hoàn thành nhiệm vụ trở về!" Lâm Tẫn thu hồi suy nghĩ, quay người nhìn về phía Lăng Hồng, mỉm cười giơ tay: "Bình thân." Sự tồn tại của Hệ thống, ngoài việc ban thưởng, cũng là một công cụ tiếp nhận thông tin tiện lợi.

Ít nhất, vào khoảnh khắc Lăng Hồng tiêu diệt Ngũ Độc Giáo, y liền có thể biết được ngay lập tức.

"Bệ hạ." Lăng Hồng đứng dậy bẩm báo: "Kẻ đã tranh đoạt Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán với thần ở cứ điểm Quảng Võ Thành, chính là giáo chúng Ngũ Độc Giáo!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, "Nói như vậy, Ngũ Độc Giáo cũng thuộc hạ của Dạ Lâm?" Lăng Hồng liếc nhìn Tử Linh bên cạnh.

Tử Linh hiểu ý, cổ tay khẽ xoay, Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán ứng niệm hiện ra trong lòng bàn tay.

Lâm Tẫn ngưng mắt nhìn, trên mặt thoáng qua chút kinh ngạc: "Thu thập đủ rồi sao?" Trong mắt linh động của Tử Linh lóe lên một tia giảo hoạt, khóe môi khẽ nhếch: "Bệ hạ, chiếc tán này uy năng phi phàm, ngài không bằng tự mình cảm thụ một phen." Nói rồi, liền đưa Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán qua.

Lăng Hồng tức thì kinh hãi!

Trong tán ẩn chứa kịch độc khủng bố, Tử Linh ngay cả chạm vào cũng không cho y chạm, giờ phút này rõ ràng là muốn Bệ hạ chịu thiệt!

Tuy nhiên, chưa kịp ngăn cản, Lâm Tẫn đã tùy ý tiếp nhận Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán.

Trong nháy mắt!

Lông mày Lâm Tẫn đột nhiên cau chặt, một cỗ đau nhói sắc bén từ lòng bàn tay truyền đến, như vạn ngàn kim độc đâm vào, càng điên cuồng dũng mãnh vào toàn thân kinh mạch.

Y hai mắt sắc bén.

Chân khí bàng bạc oanh nhiên bùng phát, trong khoảnh khắc đẩy lùi và tiêu diệt kịch độc xâm nhập kinh mạch, lật tay liền triệt để trấn áp Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán.

"Phốc thông" Lăng Hồng lập tức quỳ xuống đất, hoảng hốt nói: "Bệ hạ tức giận!

Tử Linh nàng tuyệt đối không cố ý..." Y nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào cho Tử Linh.

Lâm Tẫn lại thản nhiên cười, khoát tay nói: "Không sao, vũ khí này... quả thực không tệ, rất hợp với ngươi." Nói xong, tùy ý ném chiếc tán trả lại cho Tử Linh.

Tử Linh tiếp lấy tán, đang thầm đắc ý vì khiến hoàng đế chịu một chút thiệt thòi, nhưng vào khoảnh khắc lòng bàn tay chạm vào cán tán, cũng cảm thấy một trận đau nhói thấu tim, không kìm được thất thanh kinh hô: "Nha!!" Nàng bản năng buông tay.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán vang tiếng rơi xuống đất.

Tử Linh nhíu mày xoa lòng bàn tay đang đau nhức, lập tức hiểu ra, không khỏi bĩu môi, nhưng không dám nói gì thêm.

Rõ ràng là nàng muốn Bệ hạ nếm mùi đau khổ trước, kết quả lại bị đối phương bố trí một cấm chế dùng một lần trên tán, khiến chính mình bị mất mặt.

Lâm Tẫn thấy vậy cười lớn, quay đầu phân phó Hải công công:

“Đưa Tử Linh đi tìm Thương Sóc, giúp nàng trị thương.” Hải công công cung kính lĩnh mệnh: “Lão nô tuân chỉ.” Đợi hai người rời đi, Lăng Hồng tiếp tục bẩm báo: “Bệ hạ, Tông chủ Toái Tinh Tông Triệu Thần đã cùng thần hồi kinh.

Chỉ là...” Y hơi dừng lại, tiếp tục nói: “Theo Cẩm Y Vệ báo cáo, tối nay, trong kinh thành xuất hiện một lượng lớn người lạ mặt, đa phần là nhân sĩ giang hồ, trong đó không ít người quen biết Triệu tông chủ, nên thần xin cho hắn tạm thời bí mật giám sát.” Lâm Tẫn ánh mắt hơi ngưng đọng.

Nhiều người giang hồ như vậy đột nhiên tràn vào kinh thành... chẳng lẽ có âm mưu gì?

Ngay lúc này, 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ đã tuần thị Phong Lâm sơn, thành công chưởng khống.

Có điểm sáng đồ giám không?】Âm thanh nhắc nhở của Hệ thống không báo trước vang lên trong não hải y!

“Phong Lâm sơn?” Lâm Tẫn ngẩn người, thầm nghĩ, “Nơi này là đâu?

Trẫm đâu có phái người tuần thị...” Chưa kịp lý giải, âm thanh nhắc nhở của Hệ thống lại như mất kiểm soát, bắt đầu điên cuồng, liên tiếp không ngừng vang lên! 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ đã tuần thị Lạc Nguyệt Xuyên, thành công chưởng khống.

Có điểm sáng đồ giám không?】【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ đã tuần thị Hắc Phong Ao, thành công chưởng khống.

Có điểm sáng đồ giám không?】【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ đã tuần thị Thanh Thạch Cương, thành công chưởng khống.

Có điểm sáng đồ giám không?】【Đinh!】...

Một loạt địa danh và âm thanh nhắc nhở như cuồng triều dũng

mãnh ập đến, lập tức nhấn chìm thức hải của y!

Dị biến đột ngột này, khiến trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe, kinh nghi và ngưng trọng đồng thời hiện ra.

"Chuyện này... là sao?!" Lâm Tẫn ngây người!

Hệ thống như thể đột nhiên bị nhiễm virus, liên tiếp bảy lần âm thanh nhắc nhở vang lên trong não y, khiến y nửa ngày không thể hoàn hồn.

"Thống tử, rốt cuộc là tình huống gì?" Y vội vàng hỏi trong lòng.

Hệ thống không hề phản ứng, ngược lại còn lạnh lùng nhắc nhở: 【Đinh!】【Kiểm tra thấy nhiều đồ giám đồng thời đang ở trạng thái chưởng khống, có gộp lại không?】 "Gộp lại?" 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ, các đồ giám được chưởng khống trước giờ Thần ngày mai, sẽ tự động gộp lại!】 Lâm Tẫn ngẩn người.

Chương 175

Sau đó phản ứng lại, không kìm được chửi thề trong lòng: "Ngọa tào!

Thống tử mày tai ù rồi à?

Không nghe ra trẫm vừa hỏi câu nghi vấn sao?!" Đáng tiếc, Hệ thống hoàn toàn không có phản ứng.

Đồng thời, âm thanh nhắc nhở đồ giám liên tục trong não hải cũng đột ngột dừng lại.

Y hít sâu một hơi, rất nhanh áp chế cảm xúc.

Đồ giám gộp lại, phần thưởng chắc cũng sẽ cộng dồn chứ?

Không chừng ngày mai Hệ thống có thể gửi đến một phần quà lớn.

Tốt nhất... có thể trực tiếp đẩy tu vi của y lên trên Lục Địa Thần Tiên!

"Bệ hạ?" Lăng Hồng nhìn hoàng đế trước mặt sắc mặt thay đổi mấy lần, lúc kinh ngạc lúc phẫn nộ lại không nói lời nào, trong lòng thấp thỏm, thăm dò hỏi: "Ngài... không sao chứ?" Lâm Tẫn từ từ khoát tay.

Ánh mắt y một lần nữa tập trung vào Lăng Hồng, đột nhiên nhớ đến lời y vừa bẩm báo: "Ngươi vừa nói, trong kinh thành có không ít người giang hồ đến?" "Dạ." Lăng Hồng cung kính đáp.

Lâm Tẫn sải bước đến trước bản đồ cương vực khổng lồ treo trên tường điện, chắp tay đứng, ánh mắt sắc bén quét qua núi sông.

Chỉ vài nhịp thở, y đã hiểu rõ.

Những người giang hồ này đột nhiên tề tựu kinh đô, không ngoài một mục đích: đầu thành!

Bọn họ là đến quy thuận triều đình.

Những địa điểm đồ giám mà Hệ thống vừa nhắc nhở, không phải sơn phong thì cũng là thung lũng sâu, đều là những nơi tuyệt vời để khai tông lập phái.

"Xem ra, ngư nhị khuấy động ba đào, hiệu quả còn tốt hơn dự kiến." Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên một nụ cười khó nhận ra.

Y ngồi lại ghế rồng, hạ lệnh: "Lăng Hồng, đi điều tra kỹ lưỡng thân phận của các nhân sĩ giang hồ trong kinh, trẫm muốn biết tất cả mạng lưới quan hệ của bọn họ!

Sáng mai lâm triều, cho Triệu Thần dẫn bọn họ lên điện." "Thần, tuân chỉ!" Lăng Hồng lĩnh mệnh, cúi người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngón tay có tiết tấu gõ nhẹ lên long án, chìm vào trầm tư.

Hiện tại những tông môn đột nhiên tràn vào kinh thành này, tuyệt đối không phải ai cũng thật lòng trung thành.

Trong đó chắc chắn có kẻ hám danh lợi, lòng dạ khó lường.

Tuy nhiên... dưới Hỏa Nhãn Kim Tinh của Hệ thống, mọi ngụy trang đều không có chỗ ẩn nấp.

Triều hội ngày mai, định trước là một màn kịch hay, một bữa tiệc thịnh soạn kiểm tra kỹ năng diễn xuất, có thể sánh với trận đấu tranh giành danh hiệu "Ảnh đế" đỉnh cao.

Chốc lát sau, Lâm Tẫn rời chỗ, giá ngự đến cung điện nơi Thương Sóc đang dưỡng thương.

Y nhìn Thương Sóc mặt không chút huyết sắc trên giường, khẽ

nhíu mày: “Thế nào?

Có thể chữa khỏi không?” Bên cạnh, Tử Linh chậm rãi thu tay ngọc đang đặt trên ngực Thương Sóc, chân khí trị liệu lưu chuyển quanh thân cũng theo đó thu lại.

Nàng giọng ngưng trọng: “Tính mạng không nguy hiểm, kinh mạch đứt đoạn và đan điền bị tổn thương đều đã tạm thời ổn định.

Nhưng muốn hoàn toàn hồi phục, chỉ dựa vào ngoại lực trị thương là xa vời, tốt nhất là có thể dùng thêm linh đan diệu dược đối chứng, mới có thể chữa tận gốc.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Thánh Dũ Độc Thể của Tử Linh tuy mạnh, nhưng cũng không phải vạn năng.

Có thể chữa khỏi bảy tám phần thương thế của Thương Sóc, đã được coi là cực kỳ không tồi rồi!

“Trẫm biết rồi, ngươi lui xuống đi.” Lâm Tẫn nói.

Môi Tử Linh khẽ động, như có lời muốn nói, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua một tia giằng co và do dự rất nhanh, đầu ngón tay vô thức cuộn lại một chút.

“Còn có chuyện gì?” Lâm Tẫn liếc nhìn nàng.

“...Không có gì.” Tử Linh cuối cùng chỉ khẽ thở dài một hơi, nuốt lời định nói vào trong, quay người rời đi.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc nàng quay người bước qua ngưỡng cửa cung điện, sâu trong mắt lóe lên một tia sát ý và hận ý cực nhanh, lập tức biến mất không dấu vết.

Lâm Tẫn nhìn bóng lưng nàng rời đi, tuy cảm thấy có điều lạ, nhưng lúc này tâm tư y chú trọng hơn vào Thương Sóc, liền tạm thời không truy cứu sâu, cất tiếng nói: “Người đâu, truyền Lương Kỳ

Phong!" "Dạ!" Cẩm Y Vệ ngoài điện lĩnh mệnh rời đi.

Chẳng mấy chốc, Lương Kỳ Phong vội vã chạy đến.

Áo quan của y cài cúc còn sai vị trí, dưới mắt hai quầng thâm đen, như thể đã lâu không ngủ, vội vàng quỳ xuống: "Thần, Lương Kỳ Phong, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn giơ tay, đánh giá y một chút: "Lương ái khanh, ngươi thế này là sao?" Lương Kỳ Phong đứng thẳng người, hơi ngại ngùng cười: "Hồi Bệ hạ, thần gần đây đang nghiên cứu một loại đan phương mới, dung nhan không chỉnh tề, kinh động thánh giá, vẫn xin Bệ hạ thứ tội." Lâm Tẫn không hỏi thêm, nghiêng người chỉ vào Thương Sóc trên giường: "Thương tướng quân kinh mạch bị tổn thương, đan điền cũng có vết nứt, có đan dược nào có thể phục hồi củng cố không?" Lương Kỳ Phong tiến lên tỉ mỉ kiểm tra một lát, trầm ngâm nói: "Hồi Bệ hạ, đan dược bổ sung kinh mạch không ít, nhưng có thể phục hồi đan điền... lại cực kỳ hiếm thấy." "Hiếm thấy, tức là có." Lâm Tẫn giọng điệu không cao, nhưng mang theo uy áp dứt khoát: "Trẫm mệnh ngươi, không tiếc mọi giá, luyện chế đan dược cần thiết.

Nếu không thể giúp Thương tướng quân hồi phục như ban đầu, trẫm sẽ chỉ hỏi tội ngươi!" Lương Kỳ Phong "phốc thông" một tiếng lại quỳ xuống, dập đầu nói: "Thần...

định sẽ dốc hết sức lực, không phụ thánh vọng!" "Cẩm Y Vệ sẽ toàn lực phối hợp ngươi, cần gì cứ nói." "Tạ Bệ hạ!" ...

Ngày hôm sau.

Trời u ám, tuy không gió, nhưng trong không khí lại toát ra cái lạnh thấu xương, dường như báo hiệu một trận tuyết đông sắp đến.

Trong Thiên Uyên Điện, trang nghiêm túc mục.

Lâm Tẫn một bộ long bào màu đen huyền, cao ngự trên ghế rồng.

“Thượng triều!” “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Theo tiếng hô dài của Hải công công, văn võ bá quan tuần tự quỳ bái, sơn hô vạn tuế.

“Bình thân.” “Tạ Bệ hạ!” Bá quan đứng dậy, phân liệt hai bên đại điện, im lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhân vật chính của buổi lâm triều hôm nay không phải họ.

Kinh đô chỉ sau một đêm có lượng lớn võ giả giang hồ tràn vào, chuyện này phi thường, không ai dám tùy tiện lên tiếng vào lúc này, sợ chọc giận thiên uy.

Lâm Tẫn ánh mắt quét qua toàn trường, ra hiệu cho Hải công công.

Hải công công lập tức tiến lên một bước, the thé nói: “Tuyên!

Võ giả giang hồ cận kiến!” Lời vừa dứt, lấy Tông chủ Toái Tinh Tông Triệu Thần làm thủ lĩnh, hơn mười người cúi đầu hạ mắt, cung kính bước vào Thiên Uyên Điện.

Những người này khí tức trầm ổn, kẻ yếu nhất cũng có tu vi Tông sư hậu kỳ, khi đi lại tự có một cỗ khí thế, nhưng dưới điện vũ hoàng quyền, tất cả đều hóa thành cẩn trọng và kính sợ.

“Thảo dân, Toái Tinh Tông Triệu Thần, cùng mười lăm tông tông chủ trưởng lão, đến hiệu trung!” Triệu Thần suất tiên quỳ xuống đất, đại lễ tham bái, những người phía sau cũng theo đó đồng loạt quỳ xuống, phủ phục không dậy.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Tẫn như thực chất quét qua những người dưới điện, giọng nói u trầm: “Triệu tông chủ, bình thân.” “Tạ Bệ hạ.” Triệu Thần đứng dậy, lặng lẽ lui sang một bên, buông tay đứng thẳng, không dám nói nhiều.

Lúc này, Lăng Hồng mặc bộ phi ngư phục bước lên bậc ngự giai,

cung kính dâng một danh sách lên long án.

"Bệ hạ, không thiếu một ai." "Tốt." Lâm Tẫn tiếp nhận danh sách, tỉ mỉ duyệt lãm.

Thông tin trên đó vô cùng tường tận: Tên tông môn, vị trí tông chỉ, quan hệ nhân tế, ân oán vướng mắc...

Điều phân lũ tích, nhất mục liễu nhiên.

Y cầm chu bút, dựa theo gợi ý của Hệ thống, lần lượt khoanh tròn tên những tông môn thật lòng muốn hiệu trung.

Phong Diệp Tông, Lạc Nguyệt Tông, Hắc Phong Môn, Thanh Thạch Phái, Phần Viêm Cốc... tổng cộng chín phái.

Những người dưới điện chỉ thấy thiên tử trẻ tuổi cầm bút phác họa, trong lòng thấp thỏm bất an.

Lại cảm nhận được uy áp Đại tông sư như có như không của Lăng Hồng, càng cảm thấy như ngồi trên đống lửa, thân thể khẽ run.

Hai bên văn võ bá quan cũng nín thở ngưng thần.

Ánh mắt cúi xuống nhưng ẩn chứa cơ phong, nhìn nhau không tiếng động, đều đang thầm đoán thâm ý của Bệ hạ.

Lâm Tẫn phát hiện, trong chín tông môn thật lòng quy thuận này, gần một nửa đều giao hảo với Toái Tinh Tông, khá có ý vị "gần mực thì đen, gần đèn thì rạng".

Y trầm giọng nói, niệm ra tên chín tông môn đó, giọng điệu bình ổn nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Những tông môn mà trẫm vừa niệm tên, lòng trung có thể xét, bình thân!" Chín đại biểu tông được niệm tên như được đại xá, dập đầu tạ ơn xong, mới dám đứng dậy, cẩn thận lui sang một bên, lập tức tạo ra ranh giới vô hình với mấy người vẫn còn đang quỳ phục dưới đất.

Sự đối lập rõ rệt này, khiến không khí trong đại điện càng thêm ngưng trệ.

Mấy người còn lại vẫn quỳ phục dưới đất.

Dưới ánh mắt ngưng thị của thiên tử và áp lực long uy vô hình, run rẩy bần bật, mồ hôi chảy như tương, gần như làm ướt gạch vàng lạnh lẽo trước người.

"Trẫm, lại cho các ngươi cơ hội cuối cùng." Lời Lâm Tẫn đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Có nguyện thật lòng quy thuận triều đình không?" 【Đinh!】 Lời vừa dứt, âm thanh nhắc nhở của Hệ thống lập tức vang lên, trong nháy mắt lại có hai đồ giám thành công chưởng khống!

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên một nụ cười gần như không thể nhận ra.

Chương 176

Sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi, y nhìn về phía bốn người vẫn còn quỳ dưới đất không dậy, trong mắt hàn quang chợt lóe, quát lớn: "Bắt lấy!" Một tiếng lệnh hạ!

Như sấm sét nổ vang, trong nháy mắt xé tan sự tĩnh lặng của đại điện!

Tiếng đao kiếm vang vọng.

Lăng Hồng không chút do dự, thân hình động như điện, đột nhiên vọt đến trung tâm bốn người.

Uy áp bàng bạc oanh nhiên giáng xuống, như trời nghiêng đất lật, dường như ngay cả không khí cũng ngưng đọng trong khoảnh khắc này.

Bốn người kinh hãi thất sắc!

Một người trong số đó mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt đan xen vẻ kinh cụ và không cam lòng, thậm chí còn muốn vận chuyển chân khí giãy giụa: "Bệ hạ!

Oan uổng a!

Chúng ta thật sự là..." Lời chưa nói hết!

Thân hình Lăng Hồng hơi chấn động, khí thế Đại tông sư đỉnh phong như trời sập áp xuống, ngay tại chỗ đè y ngã quỵ xuống đất, miệng không thể nói, thân không thể động!

Ba người còn lại thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, ý niệm phản kháng hoàn toàn dập tắt.

Cùng lúc đó, trong lòng họ dâng lên sóng to gió lớn: Hoàng đế rốt

cuộc đã dùng thủ đoạn gì?

Lại có thể động xuyên nhân tâm, một cái nhìn đã nhìn thấu bọn họ không thật lòng quy thuận!

Cảm giác như bị hoàn toàn nhìn thấu này, khiến họ từ sâu thẳm linh hồn cảm thấy run rẩy.

Trên triều đường, văn võ bá quan nín thở.

Một số văn quan vô thức lùi lại nửa bước, tay áo khẽ run rẩy.

Các võ quan thì không kìm được nắm chặt nắm đấm, vừa kinh ngạc trước sự quyết đoán của hoàng đế, lại vừa thầm tán thưởng thủ đoạn sắc bén này.

Các đại biểu tông môn bên cạnh Triệu Thần, càng cảm thấy sống lưng lạnh toát, thầm mừng cho lựa chọn của mình, khi nhìn về phía vị đế vương trẻ tuổi trên ghế rồng, sự kính sợ đã đạt đến cực hạn.

Trong lòng mọi người chỉ còn một ý niệm: Thiên uy của Bệ hạ, thâm bất khả trắc!

Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, long bào màu đen huyền không gió mà lay động, những đường thêu rồng vàng trên đó lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo trong ánh thần quang.

Y ánh mắt quét qua những người dưới điện, trầm giọng nói: "Người đâu, đưa Triệu tông chủ và những người khác, ra Ngự Thư Phòng đợi." Hai Cẩm Y Vệ ứng tiếng vào điện, lĩnh chỉ xong hướng Triệu Thần giơ tay: "Chư vị, mời." Đợi mọi người rời đi, không khí trong điện càng thêm ngưng trọng.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào bốn người giữa điện, chờ đợi hoàng đế tài quyết.

Lâm Tẫn bước đến trước mặt bốn người giữa điện, ý niệm khẽ

động, Vô Tướng Long Ẩn trong Tàng Binh Giới lưu chuyển u quang.

Một luồng khí tức như có như không từ quanh thân y lan tỏa ra, dường như có một con rồng vô hình đang tuần du trong điện.

Trong nháy mắt, bốn đạo kiếm quang đâm vào giữa mi tâm mấy người, ký ức như ánh sáng lướt qua, toàn bộ hiện ra trước mắt Lâm Tẫn.

Y khẽ nhíu mày, tỉ mỉ xem xét ký ức của bốn người, cố gắng tìm kiếm manh mối hữu ích từ trong đó.

Hai bên bá quan nhìn nhau, nhìn vị hoàng đế đang đứng bất động, đều không hiểu.

Có quan viên khẽ hỏi: "Thủ phụ đại nhân, Bệ hạ thế này là...?" Triệu Phổ khẽ lắc đầu, giọng trầm thấp: "Thánh ý bất khả trắc, cứ tĩnh chờ là được." Mọi người đành phải nén nghi hoặc, nín thở chờ đợi.

Một lát sau, Lâm Tẫn nhờ vào sự che chắn của Long Khí, đã động sát rõ ràng thân phận của bốn người.

Bốn người này lần lượt thuộc Vạn Tượng Tông, Thất Tuyệt Đường, Phục Hổ Môn và Ảnh Sát Lâu.

Đến triều đường, vốn chỉ vì mưu cầu Đại Tông Phá Cảnh Đan, vọng tưởng hư với ủy xà, được lợi mà không phải trả giá.

Ba người đầu tiên dưới uy hiếp sinh tử của long uy và Lăng Hồng, đã nảy sinh ý niệm quy thuận, nào ngờ thân là trưởng lão, không có quyền quyết định hướng đi của tông môn, nên chưa được Hệ thống công nhận.

Còn về trưởng lão Ảnh Sát Lâu kia, y cho đến lúc này vẫn không có nửa phần ý quy thuận.

Chỉ vì, y là thuộc hạ của Dạ Lâm!

Theo ký ức của y, Dạ Lâm đã lâu không hiện thân, hành tung khó lường, mưu đồ không rõ.

Vốn dĩ Ảnh Sát Lâu nên tiềm phục chờ lệnh, không được hành động vọng động, nhưng Pháp Phá Cảnh Đại Tông Sư mà triều đình nắm giữ quá sức dụ dỗ, mới khiến y mạo hiểm nhập kinh, ý đồ đoạt lấy cơ duyên.

"Dạ Lâm... xem ra lại đang ủ mưu một trận phong ba lớn." Tâm niệm Lâm Tẫn điện chuyển, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Trước cơn bão táp, luôn là lúc yên tĩnh nhất.

Dạ Lâm đã lâu không hiện thân, chắc chắn đang âm thầm mưu đồ một cục diện kinh thiên.

Lại nghĩ đến lời đe dọa lần trước y để lại, lần gặp sau, định trước là tinh phong huyết vũ.

Thu hồi tâm thần, Lâm Tẫn thu lại uy thế, hướng Lăng Hồng khẽ khoát tay, nói: "Ba vị đã không thật lòng quy thuận, vậy thì trở về đi." Ba người của Vạn Tượng Tông, Thất Tuyệt Đường, Phục Hổ Môn như được đại xá, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng dập đầu: "Tạ Bệ hạ!

Thảo dân trở về tông môn, nhất định sẽ khuyên tông chủ thật lòng quy thuận!" Giọng họ run rẩy vì sợ hãi, trán áp vào nền đất lạnh lẽo, không dám ngẩng đầu.

Lâm Tẫn không nói nhiều, khoát tay ra lệnh lui.

Ba người sợ hãi đứng dậy, dưới ánh mắt của bá quan nhanh chóng lui ra khỏi đại điện, dường như sợ hoàng đế đổi ý.

Cuối cùng, trưởng lão Ảnh Sát Lâu cố nén kinh hoàng, ngẩng đầu

nói: “Bệ hạ, thảo dân cũng nguyện trở về khuyên...” “A.” Lâm Tẫn một tiếng cười lạnh cắt ngang, giọng nói như hàn băng thấu xương: “Người của Dạ Lâm thiếu chủ, trẫm không thu nhận nổi.” Toàn thân trưởng lão Ảnh Sát Lâu kịch chấn, như rơi xuống hầm băng!

Y chỉ cảm thấy trong não ong ong, hệt như bị một bàn tay khổng lồ vô hình mạnh mẽ bóp chặt thần hồn, ngay cả hô hấp cũng tức thì đình trệ.

Y vạn vạn không ngờ, vị đế vương trẻ tuổi này vậy mà đã sớm nhìn thấu thân phận của y!

Là triều đình đã điều tra rõ ràng?

Hay vừa rồi khi đại não mình trống rỗng, y đã làm gì đó với mình?

Vô số ý niệm cuồn cuộn trong não hải, nhưng không tìm được câu trả lời.

“Bệ hạ... thảo dân không hiểu...” “Ngươi không cần hiểu.” Lâm Tẫn giọng lạnh như sắt, nghiêng người hạ lệnh: “Lăng Hồng, dẫn Cẩm Y Vệ đến tông chỉ Ảnh Sát Lâu diệt môn, không chừa một ai.” Lăng Hồng nghiêm nghị ứng mệnh: “Thần, tuân chỉ!” Trưởng lão Ảnh Sát Lâu mặt như tro tàn, còn định mở miệng, sưu!

Một đạo hàn quang phá không mà đến, thoáng chốc xuyên thủng đan điền của y.

Chân khí tứ tán, tu vi bị phế hoàn toàn, y triệt để biến thành phế nhân, mềm nhũn ngã xuống đất, trong mắt chỉ còn lại tuyệt vọng.

Lâm Tẫn lạnh lùng nói: “Hình bộ, Binh bộ!” “Thần tại!” Chu Quân và Trình Liệt ứng tiếng xuất liệt, quỳ xuống nghe lệnh.

“Ảnh Sát Lâu thông địch phản quốc, họa loạn giang hồ.

Hình bộ ngay lập tức ban bố hịch văn thiên hạ, liệt kê tội trạng

của chúng, 'hảo hảo' xử lý." "Binh bộ lấy bát bách lý gia cấp (thư hỏa tốc), truyền hịch văn đến các châu phủ huyện.

Trẫm muốn toàn bộ giang hồ đều biết." Y giọng như sấm rền, từng chữ một: "Thuận trẫm thì sống, nghịch trẫm thì, tất cầu chết không được!" "Kẻ nào dám câu kết với Dạ Lâm, cửu tộc liên lọa, môn phái san bằng, gà chó không còn!" Lời vừa dứt, sát khí tịch quyển đại điện, bá quan cúi đầu, lòng gan đều run rẩy.

Một số quan viên trẻ tuổi thậm chí không kìm được rùng mình, lúc này mới chân thực thể hội thế nào là thiên tử nhất nộ, phục thi bách vạn.

Chu Quân và Trình Liệt dập đầu lĩnh chỉ: "Thần tuân chỉ!" Lâm Tẫn không nhìn tên phế nhân kia thêm một lần nào nữa, ánh mắt quét qua Hải công công, quay người rời đi.

Hải công công hiểu ý, tiến lên nửa bước, the thé tuyên bố: "Thoái triều!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bá quan đồng thanh quỳ tiễn, trong giọng nói thêm mấy phần kính sợ chưa từng có.

Rời khỏi Thiên Uyên Điện.

Lâm Tẫn chắp tay bước đi, giữa mày khẽ nhíu.

Trong giang hồ, bè lũ của Dạ Lâm không phải số ít.

Đã không tìm được vị trí thật sự của "Thiên Khuyết", vậy thì trước tiên san trừ vây cánh của chúng, bức chúng tự hiện thân!

Đi đến ngoài Ngự Thư Phòng.

Y chậm rãi thở ra một hơi khí đục, đang định bước vào... trong não hải, một đạo âm thanh nhắc nhở thanh việt của Hệ thống đột nhiên vang lên: 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ, đã thành công chưởng khống nhiều đồ giám, hiện đã gộp lại, có điểm sáng không?】 "Điểm sáng!" Lâm Tẫn không chút do dự, trong lòng dâng lên một trận chờ

mong nóng bỏng.

Tính cả hai thế lực vừa mới quy thuận trên triều đường, lúc này đã có đủ mười một bản đồ giám.

Phần thưởng từ việc hợp nhất và điểm sáng bản đồ giám, chắc chắn sẽ phi phàm! [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ đã điểm sáng thành công nhiều bản đồ giám, phần thưởng đã phát!] [Phần thưởng một: Vạn Tượng Đoán Chú Thăng Biến!] [Phần thưởng hai: Vũ Nguyên Truyền Thừa Quán Đỉnh!] [Phần thưởng ba: Ám Dạ Lợi Nhận – Dạ Bất Thu!] Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Tuy chỉ có ba phần thưởng, nhưng riêng tên gọi đã toát ra khí tượng bất phàm!

"Hệ thống, giải thích chi tiết." Y thầm niệm.

Hệ thống nhanh chóng phản ứng, lần lượt hiển thị ba hạng phần thưởng: [Vạn Tượng Đoán Chú: Túc chủ có thể chỉ định một khí cụ, tiến hành đoán chú tiến hóa về bản chất!] [Vũ Nguyên Truyền Thừa: Ba trăm năm tu vi, thể hồ quán đỉnh!] [Ám Dạ Lợi Nhận: Sự tồn tại cực hạn của đạo ám sát và ẩn nấp, pháp tắc tối cao trong bóng tối!] Lâm Tẫn trong mắt tinh quang bắn ra.

Ba trăm năm tu vi!

Chương 177

Đối với y mà nói, đây đơn giản là vật cầu mà trong mơ cũng chẳng có.

Ban đầu một trăm năm tu vi đã giúp y đột phá đến Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, ba trăm năm tích lũy này, nói không chừng có thể một lần đẩy tới đỉnh phong!

Nếu đúng như vậy.

Y liền chân chính đứng trên đỉnh võ đạo đại lục này.

Dù cho Phật môn Đại Giác Tự có đến vấn tội, y cũng chẳng hề sợ hãi.

Phần thưởng từ việc hợp nhất nhiều bản đồ giám, quả nhiên phi thường.

Chỉ riêng điều này thôi, đã đáng giá rồi!

Nhưng y vẫn chưa vội hấp thu tu vi, ngược lại càng hứng thú hơn với cái gọi là "Dạ Bất Thu".

Có thể được xưng là "pháp tắc tối cao trong bóng tối", tuyệt đối không phải tồn tại tầm thường.

Ý niệm vừa động, y chìm vào Tàng Binh Giới.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên u ám, hệt như bước vào một cảnh giới hư vô.

Chín đạo thân ảnh mơ hồ đứng yên trong đó, quanh thân bao phủ một cỗ u tịch và băng lãnh khó mà nắm bắt.

Bọn họ hệt như không thuộc về thế giới này, nằm giữa tồn tại và hư vô.

Lâm Tẫn ngưng thần chú mục, trong lòng hơi chấn động.

Chín người này phục sức thống nhất, thân mặc dạ hành y màu đen, chất liệu y phục dường như có thể nuốt chửng ánh sáng, thân hình ẩn hiện, tựa như hòa làm một với bóng tối.

Điều càng khiến y kinh hãi là, y lại hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của bọn họ.

Ngay cả khi mở mắt, bọn họ cũng như không tồn tại.

Nhắm mắt lại, thì hoàn toàn biến mất khỏi cảm tri.

Lâm Tẫn bước lên trước, chắp tay đứng yên, trầm giọng mở lời: "Phóng thích khí tức của các ngươi." Chín người đồng loạt hành động, khí tức bỗng nhiên phóng ra ngoài.

"Tông sư đỉnh phong?!" Đồng tử Lâm Tẫn co rút, không kìm được hít một ngụm khí lạnh.

Chín vị Tông sư đỉnh phong!

Điều này đơn giản là... có chút phá vỡ sự cân bằng rồi.

Ngay cả những nhân vật như Yến Kinh Tuyết, Ngô Tranh, Lâm Uyên cũng chỉ đến thế.

Y nghiêm trọng hoài nghi, Hệ thống có phải đang "tới tháng" rồi không?

Ngay lúc này.

Một đạo lưu quang nhập vào thức hải của y, tất cả thông tin liên quan đến "Dạ Bất Thu" đều hiện ra.

Sau một khắc.

Lâm Tẫn đã hiểu rõ trong lòng.

Chín người lần lượt là: Huyền Ấp, Hối Tịch, Hư Yểm, Tuyệt Xu,

Minh Đồ, Vô Gian, Khư Vô, Mang Thệ, Tịch Diệt.

Tuy bọn họ là Tông sư đỉnh phong, nhưng không phải mạnh về chính diện chiến đấu, mà nắm giữ thuật ẩn nấp, ngụy trang và ám sát cực hạn.

Trong hoàn cảnh đặc biệt, thậm chí có thể uy hiếp đến Đại Tông sư.

Nếu chín người hợp lực, dù là nhân vật như Lăng Hồng, cũng khó nói chắc thắng.

Ý thức thoát khỏi Tàng Binh Giới.

Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên, tâm niệm chợt động: "Dạ Bất Thu, hiện!" Ngay khoảnh khắc lời nói vừa dứt.

Ánh sáng trời rực rỡ như bị một bàn tay vô hình bóp nát một đoạn, đột nhiên tối sầm đi một nửa.

Không có tiếng gió, không có tiếng xé gió, thậm chí không có một tia khí tức lưu động.

Chỉ có chín đạo hư ảnh nhạt đến gần như không tồn tại, như mực loang vào nước tĩnh lặng mà lặng lẽ hiện ra, rồi tan biến mất tăm.

Lâm Tẫn nhìn khắp bốn phía, lại không cảm nhận được dấu vết nào của bọn họ, giống như đã hoàn toàn hòa tan vào bóng tối.

Không hổ danh là Ám Dạ Lợi Nhận, hóa thân của đạo ẩn nấp!

Có thủ đoạn này, thiên hạ không người nào không thể đâm, không bóng nào không thể ẩn.

Y từ từ thở ra một hơi trọc khí, kế đó tâm niệm lại chuyển: "Hệ thống, hấp thu ba trăm năm tu vi!" Oong— trong chớp mắt, dị biến chợt sinh!

Ngoài Ngự Thư Phòng, dường như xuất hiện một cơn xoáy nước

trong suốt từ hư không.

Lấy Lâm Tẫn làm trung tâm, trong phạm vi vài dặm, linh khí thiên địa điên cuồng hội tụ đến, thậm chí phát ra tiếng ầm ầm như sông lớn cuồn cuộn!

Rèm cửa, cột nhà, thậm chí cả long bào trên người y, không gió mà tự động bay phấp phới.

Ánh sáng toàn bộ không gian cũng hơi vặn vẹo, gợn sóng như mặt nước.

Một luồng khí ấm mênh mông như biển từ hư không rót xuống, thô bạo nhưng không kém phần chính xác, xông vào tứ chi bách hài của y, quán thông từng kinh mạch huyệt khiếu nhỏ bé nhất!

Năng lượng dữ dội xông rửa mang đến một cảm giác cực hạn bành trướng, phảng phất như cơ thể y sắp bị sức mạnh bàng bạc này xé toạc.

Nhưng khoảnh khắc kế tiếp.

Bức tường kinh mạch lại dưới sự tư dưỡng của năng lượng trở nên kiên nhận, rộng rãi hơn.

Không cần vận chuyển chân khí.

Cỗ lực lượng này đã tự vận hành theo chu thiên tuần hoàn huyền ảo vô cùng, cuồn cuộn không ngừng.

Tu vi hùng hồn bị lực lượng vô danh dẫn dắt, áp súc, ngưng luyện, cuối cùng hóa thành một phần của bản thân y, ổn định lại.

Thần thức của y với tốc độ chưa từng có lan rộng ra ngoài, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ kinh đô.

Hơi thở của từng cỏ cây, tiếng cánh côn trùng rung khẽ, tiếng tim đập hơi dồn dập của thị vệ từ xa, thậm chí cả tiếng rao bán mơ hồ từ

các con hẻm xa xôi... vô số thông tin ồ ạt đổ đến, nhưng lại được thần thức mạnh mẽ phân biệt rõ ràng, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Đây là một cảm giác cường đại gần như khống chế tất cả! [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ đã đột phá thành công đến Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ!] "Chỉ là hậu kỳ?" Lâm Tẫn mở mắt, trong con ngươi tự có đạo rực sáng sắc bén lóe lên rồi biến mất, ẩn chứa tiếng phong lôi, quanh thân khí tức đáng sợ cuồn cuộn từ từ thu liễm, trở lại bình tĩnh.

Y hơi cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng cảm nhận chân khí trong cơ thể kia xa hơn trung kỳ không chỉ gấp mấy lần, hùng hậu ngưng luyện, như thép như hổ mà cuồn cuộn không ngừng, tự tin mạnh mẽ tự nhiên sinh ra.

Cảnh giới hậu kỳ, đủ để phủ khám chúng sinh thế gian này!

Lúc này!

Dị tượng thiên địa và uy áp khủng bố vừa rồi, tuy đã bị Lâm Tẫn nhanh chóng thu liễm, nhưng vẫn như tảng đá lớn ném xuống hồ, kinh động các cao thủ trong cung.

Thân ảnh Yến Kinh Tuyết và Tử Linh nhanh nhất, như quỷ mị lóe đến trong viện, Ngô Tranh cũng theo sau đến.

Thấy Lâm Tẫn một mình chắp tay đứng ngoài Ngự Thư Phòng, khí độ so với trước càng thêm thâm bất khả trắc, uyên đình nhạc trì, hệt như hòa mình vào thiên địa xung quanh.

Bọn họ đè nén sóng biển kinh hãi trong lòng, vội vàng tiến lên: "Bệ hạ!" Lâm Tẫn khoát tay, ngữ khí bình đạm: "Trẫm ngẫu nhiên có chút cảm ngộ, tiến cảnh một chút mà thôi.

Không cần hoảng sợ, lui xuống đi." Trên mặt ba người đều mang vẻ kinh dung khó che giấu.

Đối mặt với Hoàng đế, bọn họ cảm thấy mình hệt như một chiếc thuyền con giữa biển rộng sóng dữ, nhỏ bé vô cùng, sinh tử hoàn toàn không do mình khống chế!

"Dạ!" Yến Kinh Tuyết và Ngô Tranh nén xuống sự kích động và kính sợ, cung thân lĩnh mệnh.

Còn đáy mắt Tử Linh lại xẹt qua một vẻ hàm ý sâu xa, dường như muốn nói gì đó, nhưng ngại có người khác ở đây, đành thôi.

Đợi mọi người lui đi, Lâm Tẫn sải bước vào Ngự Thư Phòng.

Dưới thềm, mười hai người do Triệu Thần dẫn đầu đang cung kính đứng.

Thấy y vào, tất cả cùng quỳ rạp xuống đất: "Thảo dân khấu kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bọn họ quỳ phục trên đất.

Trong lòng sự kinh hãi do khí tức như thiên uy bên ngoài cánh cửa gây ra vẫn chưa bình phục, lúc này lại càng thêm xác tín.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi này, thủ đoạn và thực lực của y vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Lâm Tẫn ngồi xuống long ỷ, lạnh nhạt mở miệng: "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Mọi người nén xuống tâm tư, tạ ơn đứng dậy.

Chương 178

Ánh mắt Lâm Tẫn sắc như dao, quét qua mọi người, trầm giọng nói: "Các ngươi nguyện quy thuận triều đình, Trẫm tâm rất an ủi." Lời y hơi ngừng, rồi chuyển trầm: "Trẫm cũng rõ, các ngươi cầu gì." Mọi người thân hình hơi run, đều không dám lên tiếng.

Lâm Tẫn lật tay, một viên đan dược hiện ra trong lòng bàn tay, dược khí tinh thuần, tràn ra, khiến mọi người có mặt tinh thần chấn động.

Giọng y u lãnh mà uy nghiêm, như thiên dụ giáng lâm: "Đây là Đại Tông Phá Cảnh Đan.

Triệu tông chủ hẳn là nhận ra, có thể khiến Đại Tông sư cảnh giới không chút chướng ngại mà đề thăng một trọng cảnh giới." "Trẫm giao cho các ngươi một nhiệm vụ.

Ai có thể hoàn thành, hoặc cung cấp manh mối quan trọng..." "Thưởng đan này!" Lời này vừa nói ra.

Trong mắt mọi người đột nhiên tinh quang bắn ra, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ chờ mong và hưng phấn.

Ngay cả Triệu Thần cũng không ngoại lệ.

Rốt cuộc.

Có thêm một viên Đại Tông Phá Cảnh Đan, liền có nghĩa là nội tình tông môn lại tiến thêm một bước, đây là một đại cơ duyên thực sự!

"Bệ hạ xin phân phó, thảo dân nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không phụ thánh thác!" Triệu Thần suất tiên quỳ xuống, giọng nói sang sảng, hai mắt sáng quắc.

Những người còn lại thấy vậy, trong lòng không khỏi thầm mắng một câu: Đáng chết!

Lại bị Toái Tinh Tông giành trước rồi!

Chẳng trách hắn có thể trở thành tông môn đầu tiên trung thành với triều đình, nhận được ban thưởng.

Cái tốc độ phản ứng nhanh nhạy này, thật khiến người ta vừa ghen tị vừa phục.

"Không cần đa lễ." Thấy mọi người cũng sắp sửa quỳ xuống biểu lộ lòng trung thành.

Lâm Tẫn vung tay áo, trầm ngâm một lát, rồi nói: "Nhiệm vụ không phức tạp, chỉ cần tìm ra vị trí cụ thể của 'Thiên Khuyết' là được." Thiên Khuyết?

Tất cả những người có mặt đều sững sờ, nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ mờ mịt và khó hiểu, hiển nhiên đều chưa từng nghe nói đến địa phương này.

Đúng lúc này.

Một người dường như nhớ ra điều gì, cung kính bẩm báo: "Bệ hạ, 'Thiên Khuyết' mà Người nói, chẳng lẽ là hành cung của 'Dạ Lâm Thiếu Chủ' trong lời đồn giang hồ?" Ánh mắt Lâm Tẫn như điện, trong nháy mắt khóa chặt người vừa nói.

"Lạc Nguyệt Tông chủ, ngươi biết vị trí đó sao?" Lạc Nguyệt Tông tông chủ hơi cúi người, cẩn thận đáp: "Bẩm Bệ hạ, thảo dân không biết rõ vị trí của nó.

Chỉ là cách đây không lâu, ngẫu nhiên biết được một phương pháp để tiến vào 'Thiên Khuyết'." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, truy vấn: "Phương pháp gì?" "Nghe nói tại Bạch Sa Thành có đặt một điểm liên lạc, chỉ cần tìm được chỗ đó, và nói đúng khẩu lệnh, sẽ có

sứ giả tiếp dẫn xuất hiện, đưa người tiến vào Thiên Khuyết." Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên.

Trước đó, Tịnh Diễn cũng từng nhắc đến một điểm liên lạc, nằm ở Quy Viễn Thành.

Thế nhưng!

Sau khi kế hoạch Phấn Tâm Tiễu thất bại, Dạ Lâm nhanh chóng cắt đứt đường dây đó, khiến y công cốc.

Giờ lại có thêm một manh mối, coi như không phải tay trắng.

Nhưng y rõ, mỗi điểm liên lạc đều ứng với khẩu lệnh đặc biệt, tuyệt đối không thể dùng chung.

"Có biết ám hiệu không?" Lâm Tẫn hỏi lại.

Lạc Nguyệt Tông chủ lắc đầu: "Thứ cho thảo dân ngu dốt, không rõ." Lâm Tẫn không lộ vẻ thất vọng quá nhiều.

Nếu ám hiệu dễ dàng biết được như vậy, điểm liên lạc ở Bạch Sa Thành e rằng cũng đã không còn tồn tại.

Bây giờ ra tay, có lẽ vẫn còn kịp.

Y thu liễm tâm tư, nói với những người có mặt: "Chư vị hãy lưu ý nhiều, phàm là phát hiện 'Thiên Khuyết' hoặc bất kỳ manh mối nào liên quan đến Dạ Lâm, lập tức thượng tấu!" "Dạ!" Mọi người đồng thanh tuân mệnh.

Tuy chưa trực tiếp nhận được Đại Tông Phá Cảnh Đan, nhưng hy vọng vẫn còn đó.

Không ít người ngầm hạ quyết tâm, sau khi về tông, nhất định phải không tiếc giá nào phái đệ tử đi khắp nơi dò la.

Dù không tìm được Thiên Khuyết, nếu có thể tìm ra dấu vết các thế lực khác dưới trướng Dạ Lâm, báo cho triều đình, có lẽ cũng có

thể đổi lấy một viên đan dược!

Ngay khi bọn họ lòng đang sôi sục.

Chỉ nghe ngoài Ngự Thư Phòng truyền đến một trận tiếng bước chân trầm ổn mà vội vã, sau đó Cẩm Y Vệ ở ngoài cửa điện cao giọng nói: "Khải bẩm Bệ hạ, Đan Đỉnh Thượng Thư Lương đại nhân cầu kiến ở ngoài điện, xưng có việc hệ trọng tấu báo!" "Tuyên." Rất nhanh.

Lương Kỳ Phong sải bước vào, quan bào vẫn còn hơi lộn xộn, quầng thâm dưới mắt vẫn chưa tan.

"Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Lương Kỳ Phong đứng dậy.

Lúc này hắn mới chú ý trong Ngự Thư Phòng còn đứng rất nhiều người, ai nấy khí tức thâm trầm, xa trên hắn, uy áp vô hình khiến hắn có chút thở không ra hơi.

Nhưng ngay sau đó, hắn kinh ngạc phát hiện, những cao thủ này lại đều hơi cúi người hành lễ với hắn, thái độ khá khách khí.

Hắn nhất thời thụ sủng nhược kinh, đứng ngây tại chỗ.

Còn đối với Triệu Thần và những người khác mà nói, tuy tu vi không thấp, nhưng không có quan thân, đối mặt với quan viên nhị phẩm triều đình, lễ số tự nhiên không thể thiếu.

"Lương ái khanh, có việc gì tấu báo?" Giọng Lâm Tẫn vang lên lần nữa, kéo tâm thần hắn trở lại.

Lương Kỳ Phong vội vàng cúi người: "Bệ hạ, thần đã lật xem cổ tịch, cuối cùng tìm được một phương đan dược, không những có thể chữa khỏi vết thương của Thương tướng quân, thậm chí còn có thể giúp tu vi của y đại tiến!" "Ồ?" Đáy mắt Lâm Tẫn chợt lóe lên chút mong đợi: "Vậy sao còn chưa mau đi luyện chế?

Dược liệu cần thiết, truyền lệnh Cẩm Y Vệ dốc toàn lực sưu tầm!" "Đan này tên là 'Bát Mạch Tục Khí Hoàn'." Lương Kỳ Phong giải thích: "Các phụ dược khác khá dễ tìm, chỉ có một vị chủ dược là Địa Huyết Long Tham, cực kỳ hiếm thấy." "Tìm!" Lâm Tẫn dứt khoát: "Dù có lật tung toàn bộ Đại Uyên, cũng phải tìm ra vị dược này!" "Thần tuân..." "Địa Huyết Long Tham?!" Lời Lương Kỳ Phong chưa dứt, trong góc phòng đột nhiên truyền ra một tiếng kinh hô.

Lâm Tẫn quay đầu nhìn lại: "Bách Thảo Tông chủ, ngươi từng nghe nói đến dược này sao?" Bách Thảo Đường tông chủ Hoa Huy từ trong đám đông bước ra, cung kính đáp: "Bẩm Bệ hạ, thảo dân quả thực có biết." "Có biết có thể tìm ở đâu không?" "Trong Bách Thảo Đường, đang cất giữ một cây Địa Huyết Long Tham ba trăm năm tuổi, đây chính là... trấn tông chi bảo." Nghe vậy!

Đáy mắt Lâm Tẫn sáng bừng, vẻ vui mừng khó kiềm chế hiện rõ giữa đôi mày.

Không ngờ.

Trong số các tông môn quy thuận triều đình, Bách Thảo Đường, tông môn duy nhất chuyên về đan đạo, lại cất giữ bảo vật quý giá như vậy!

Trong lòng y mừng rỡ khôn xiết, nhưng giọng nói lại không hề gợn sóng, vẫn bình ổn nói: "Bách Thảo Tông chủ, ngươi cứ nói thẳng, muốn điều kiện gì?" Hòa Huy toàn thân run lên, lập tức quỳ rạp xuống đất, cao giọng nói: "Bệ hạ nói quá lời!

Vật này Bệ hạ cần, thảo dân tự nhiên nên dâng lên, nào dám nêu điều kiện!" Hắn không phải là người không hiểu chừng mực.

Hoàng đế mở lời bảo ngươi nêu điều kiện, đó là khách khí.

Ngươi mà thật sự nêu ra, thì là không biết điều.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, lật tay, một viên đan dược hiện ra trong lòng bàn tay.

"Trẫm sẽ không lấy không bảo vật của ngươi.

Viên Đại Tông Phá Cảnh Đan này, coi như là trao đổi." Hoa Huy run rẩy hai tay tiếp lấy viên đan dược lơ lửng trước mắt, vẫn còn có chút không dám tin: "Đa...

đa tạ Bệ hạ ban thưởng!" Lâm Tẫn lại cất tiếng, ngữ điệu tuy nhạt, nhưng nặng như Cửu Đỉnh: "Sau này Bách Thảo Đường nếu gặp khó khăn, tùy thời có thể tấu báo triều đình, Trẫm sẽ không bỏ mặc." Trong khoảnh khắc.

Hoa Huy suýt nữa kích động đến choáng váng.

Lời hứa của Hoàng đế, vào một lúc nào đó, quý giá hơn một viên đan dược rất nhiều.

Điều này tương đương với việc mời về cho Bách Thảo Đường một đạo "thánh chỉ hộ tông"!

Những người của các tông môn khác đều đưa mắt nhìn sang với vẻ cực kỳ hâm mộ, trong lòng hối hận không thôi: Sao tạo hóa như vậy, lại không rơi vào đầu mình?

Lúc này.

Triệu Thần mắt đảo một vòng, lại lần nữa quỳ một gối xuống đất: "Bệ hạ, thảo dân nguyện hộ tống Hoa tông chủ trở về tông môn, an toàn hộ tống Địa Huyết Long Tham về kinh!" Những người khác cũng lập tức phản ứng lại, thầm mắng một tiếng, vội vàng cùng quỳ xuống: "Thảo dân cũng nguyện đi!

Thề chết bảo vệ Địa Huyết Long Tham!" Lâm Tẫn hơi buồn cười, khoát khoát tay: "Đi nhiều người như vậy làm gì?

Muốn lật tung Bách Thảo Đường sao?" Y dừng lại, nói, "Triệu tông chủ một mình đi là được, đi nhanh về nhanh." "Thảo dân lĩnh chỉ!" Triệu Thần mừng ra mặt, trịnh trọng đáp.

Ngay khi mọi người hành lễ cáo lui, chuẩn bị rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn dường như chợt nhớ ra điều gì, mở lời: "Lạc Nguyệt Tông chủ." Bước chân của bọn họ khựng lại.

Chỉ thấy Lâm Tẫn lật cổ tay, trong lòng bàn tay lại hiện ra một viên đan dược óng ánh như ngọc, hiển nhiên lại là một viên Đại Tông Phá Cảnh Đan.

"Ngươi đã cung cấp manh mối, triều đình tự nhiên sẽ không thất tín." Lạc Nguyệt Tông chủ cả người sững sờ tại chỗ, trên mặt đầy vẻ kinh hãi khó hiểu.

Hắn vạn vạn không ngờ, lại có vận may lớn đến từ trên trời rơi xuống như vậy!

Hắn chợt hoàn hồn, kích động đến râu run lên, "phù" một tiếng quỳ rạp xuống đất, giọng nói nghẹn ngào: "Bệ hạ...

Bệ hạ long ân!

Thảo dân...

Thảo dân vạn chết khó báo!

Nhất định sẽ dốc hết sức mình, vì Bệ hạ điều tra rõ ràng vị trí của 'Thiên Khuyết'!" Khoảnh khắc này, trong Ngự Thư Phòng tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Chương 179

Mấy vị tông chủ còn lại trừng trừng nhìn viên đan dược lưu quang dật thải kia, ánh mắt nóng rực và hâm mộ, gần như muốn ngưng tụ thành thực chất!

Bọn họ thở dốc, tim đập như trống, hận không thể người vừa nói ra manh mối chính là mình.

Khoảnh khắc kế tiếp.

Những người này gần như cùng lúc tăng nhanh bước chân, gần như tranh nhau chen lấn mà rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Giữa bọn họ thậm chí không kịp khách sáo nhiều lời, ánh mắt giao nhau đã đạt được sự đồng thuận không lời: Nhất định phải lập tức, ngay lập tức trở về tông môn!

Triệu tập tất cả đệ tử, huy động mọi mối quan hệ, dù có lật tung cả giang hồ lên, cũng phải tìm ra bất kỳ manh mối nào liên quan đến "Dạ Lâm"!

Hiện giờ Dạ Lâm.

Trong mắt bọn họ không còn chỉ là kẻ địch của triều đình, mà còn là một kho báu di động, một cơ hội trời cho!

Nhìn bóng lưng đám người vội vã rời đi, khóe miệng Lâm Tẫn khẽ cong lên một độ cong khó nhận ra.

Ân uy cùng thi, thưởng phạt phân minh, đây mới là đạo ngự hạ.

Không lâu sau đó.

Ngón tay Lâm Tẫn vô thức gõ nhẹ lên long án, trong mắt sát cơ bắn ra, trầm giọng gọi: "Huyền Ấp, Hối Tịch, Hư Yểm!" Trong

khoảnh khắc!

Ba đạo thân ảnh như quỷ mị lặng lẽ hiện ra trong Ngự Thư Phòng, hệt như vốn sinh ra từ bóng tối, hòa vào sự trầm tịch.

"Bạch Sa Thành." Lâm Tẫn thốt ra ba chữ, ngữ khí lạnh lẽo thấu xương: "Điều tra điểm liên lạc của Dạ Lâm, tìm ra sứ giả tiếp dẫn!" Giọng y không cao, nhưng mỗi chữ như sắt thép, mang theo sự quyết tuyệt không cho phép nghi ngờ.

Ba người lặng lẽ cúi đầu.

Thân hình vừa thoáng qua, đã tan biến như khói, phảng phất chưa từng tồn tại.

Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh lặng.

Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, ánh mắt rơi trên làn khói trà lượn lờ trước mặt, đáy mắt xẹt qua một tia sắc bén khó nhận ra.

Đối với âm mưu mà Dạ Lâm có thể đã bày ra, y không hề hoảng sợ.

Bất kỳ âm mưu nào, trước sức mạnh tuyệt đối, đều mỏng manh như tờ giấy.

Huống chi.

Là một võ giả Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ, nhìn khắp toàn bộ Đại Uyên hoàng triều, người có thể uy hiếp đến y, đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng Tịnh Diễn từng nói, sư tôn của Dạ Lâm cảnh giới còn xa trên Lục Địa Thần Tiên, hơn nữa, không chỉ một vị.

Đây mới là căn nguyên lo lắng thực sự của y.

Tuy có thể xác định sư tôn của Dạ Lâm vì lý do nào đó không thể hiện thân, nhưng đây tuyệt đối không phải kế lâu dài.

Một khi bọn họ ra tay, triều đình tất sẽ đối mặt với nguy cơ sụp đổ!

Chỉ có thể nhanh chóng tìm ra vị trí "Thiên Khuyết", trừ bỏ Dạ Lâm, và điều tra rõ ràng nội tình sư tôn của bọn chúng, mới có thể từ căn bản tiêu trừ uy hiếp.

Một lát sau!

Lâm Tẫn hít sâu một hơi trọc khí, xua tan tạp niệm.

Y nhớ đến phần thưởng đạt được khi điểm sáng bản đồ giám, còn một hạng chưa dùng: Vạn Tượng Đoán Chú.

Y cân nhắc trong lòng.

Thích hợp nhất để thăng luyện, không nghi ngờ gì là Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm.

Trong đó ẩn chứa kiếm ý và uy áp kinh thiên, dù đối mặt với Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, y cũng có sức một trận chiến.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người có thể uy hiếp y vốn không nhiều.

Việc thăng luyện kiếm thành đệ nhất thiên hạ, bất quá chỉ là cẩm thượng thiêm hoa (thêm hoa trên gấm).

Y hiện tại cần hơn, là tuyết trung tống thán (gửi than giữa trời tuyết – giúp đỡ kịp thời).

Đang suy tư.

Khóe mắt Lâm Tẫn chợt liếc thấy phương ngọc tỷ màu đen ở một góc long án, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

"Sao lại quên nó!" Trấn Nhạc Đế Tỉ!

Ngọc đen làm nền, kim long năm móng quấn quanh, mắt rồng

được khảm bảo vật dị màu đỏ sẫm, đỏ như máu, lặng lẽ nói rằng: Đây chính là thiên mệnh chi tuyển.

Ban đầu.

Chú nhập chân khí vào đế tỉ, có thể kích hoạt "Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận", uy lực không hề kém, phàm những người thực lực không vượt qua Lâm Tẫn, đều sẽ bị phong ấn triệt để.

Đáng tiếc, hiệu quả chỉ duy trì bảy ngày, thời gian hồi chiêu lại cần hai mươi mốt ngày.

Nếu mượn Vạn Tượng Đoán Chú để thăng luyện nó, có lẽ... sẽ có bất ngờ thú vị!

Ý đã quyết.

Lâm Tẫn một tay nâng phương đế tỉ nặng trịch lên, tâm niệm khẽ động: "Hệ thống, thăng luyện Trấn Nhạc Đế Tỉ." Oong— một tiếng trầm đục, đế tỉ khẽ rung.

Từng đạo lưu quang âm trầm từ thân tỉ hiện ra, hệt như con hắc long vừa tỉnh giấc mà uốn lượn.

Vảy của kim long năm móng được điêu khắc trên đó lấp lánh, mắt rồng tràn ngập ánh sáng, tựa như vật sống.

Một cỗ uy áp khó tả lan tỏa ra, tràn ngập toàn bộ Ngự Thư Phòng, nhưng rồi lại ngưng đọng không tan, thu liễm hết vào trong tỉ.

Sau một nén hương. [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ, Trấn Nhạc Đế Tỉ thăng luyện thành công!] Tiếng Hệ thống vang lên.

Đế tỉ khẽ rơi xuống án thư, ngoại hình không thay đổi nhiều, nhưng lại càng thêm cổ phác hậu trọng, con kim long kia thật sự như vật sống, bễ nghễ chúng sinh.

Lâm Tẫn đưa tay chạm vào, uy năng hoàn toàn mới của đế tỉ trong

khoảnh khắc dũng nhập vào não hải.

Sau khi xem xét qua, y lập tức đại hỉ!

Thời gian hạn chế: không!

Chu kỳ hồi chiêu: không!

Phạm vi bao phủ tăng gấp mấy lần, có thể bao trùm toàn bộ hoàng thành!

Giờ đây Trấn Nhạc Đế Tỉ, đã lột xác thành hạch tâm hộ vệ hoàng thành chân chính.

Một khi kích hoạt, đại trận tự thành, chống ngoại địch, trấn nội loạn, an nguy hoàng thành đều gắn liền với nó, vững như kim thang!

Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên nụ cười, không chút chần chừ dẫn động chân khí trong cơ thể.

Long lực tinh thuần cuồn cuộn, quán nhập vào đế tỉ.

Oong— Đế tỉ rung mạnh, phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp.

Một đạo ba động vô hình lấy Ngự Thư Phòng làm trung tâm đột nhiên khuếch tán, trong chớp mắt bao phủ toàn bộ hoàng thành.

Thiên tượng hơi biến đổi, tầng mây như bị một lực lượng vô hình xé toạc, ánh mặt trời đột nhiên sáng bừng một chớp rồi lại trở lại bình thường.

Bách tính hoàng thành đều sững sờ, phảng phất trong lòng xẹt qua một sự rúng động khó tả, nhưng rồi lại trong chớp mắt biến mất, mọi thứ như thường, không ai nhận ra dị thường.

Ý thức Lâm Tẫn theo đó lan rộng.

Cảm nhận rõ ràng toàn bộ hoàng thành đã nằm dưới sự bảo hộ của đại trận, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Từ đây.

Dù cho Đại Giác Tự có tấn công, chỉ cần kẻ đến thực lực không vượt qua y, nhập hoàng thành liền như nhập thiên la địa võng, chỉ có thể mặc y xẻ thịt!

Y hài lòng nhìn thoáng qua đế tỉ đang lưu chuyển ánh sáng âm u trên long án, thong thả bước đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua âm u, tâm tình y đại hảo.

"Trẫm ngược lại rất tò mò." "Rốt cuộc ai sẽ trở thành vị khách đầu tiên của 'Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận' này!" .....

Cùng lúc đó.

Bên cạnh quan đạo, quán trà đơn sơ.

Hai người ngồi đối diện, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn con tuấn mã đang đứng yên gặm cỏ bên cạnh.

Chương 180

Hai người nhìn có vẻ bình thường, nhưng lại đều là võ giả cảnh giới Đại Tông sư.

"Hoa tông chủ." Triệu Thần khẽ nhấp trà thô, cười nói: "Vẫn cần đợi một lát, chi bằng ngươi bây giờ hãy uống viên Đại Tông Phá Cảnh Đan kia đi." "Ở đây?" Hoa Huy sững sờ, nhìn quanh bốn phía hoang dã, tuy vô nhân tích, nhưng suy cho cùng vẫn là nơi hoang vu hẻo lánh.

Nếu bế quan đột phá ở đây, nhỡ có biến cố, e rằng không có đường lui.

"Có phải quá mạo hiểm rồi không?" "Mạo hiểm?" Triệu Thần đặt chén trà xuống, cười nói: "Chuyện trong chớp mắt, có gì mà hiểm?" Thấy Hoa Huy vẫn còn nghi ngờ, hắn liền kể lại tình hình mình dùng Phá Cảnh Đan.

Hoa Huy lập tức kinh ngạc: "Đương chân?

Triệu tông chủ, lão hủ là người thật thà, ngươi chớ có lừa ta!" Triệu Thần nghiêm mặt nói: "Hoa tông chủ giờ đang phụng chỉ hành sự, Triệu mỗ nào dám vọng ngôn?" Ánh mắt Hoa Huy lóe lên, quả thực là như vậy.

Nếu vì hắn đột phá mà làm chậm trễ việc Địa Huyết Long Tham hồi kinh, Toái Tinh Tông khủng phạ cũng khó thoát đại kiếp!

Hắn không còn do dự, lật cổ tay, viên đan dược tràn đầy chân khí hiện ra trong lòng bàn tay, nhanh chóng đưa đan dược vào miệng.

Đan dược nhập phúc.

Hoa Huy chỉ giác một cỗ bàng bạc mà ôn hòa hồng lưu trong khoảnh khắc dũng mãnh chảy vào tứ chi bách hài, quán thông kinh

mạch, trùng xoát huyệt khiếu.

Bình cảnh ầm ầm vỡ nát.

Cảnh giới chất cốc như đồng hư thiết, khí tức của hắn tiết tiết leo lên, Đại Tông sư trung kỳ chi cảnh vậy mà đạt thành trong hơi thở!

Toàn bộ quá trình thuận sướng vô cùng, vô bán phần miễn cường, càng vô nhậm hà ẩn hoạn, do như cảnh giới bản tựu tại thử, chỉ thị bị nhân khinh khinh thôi liễu nhất bả.

Hắn một đời luyện đan, hà tằng nghe văn dược hiệu năng khủng bố như tư!

Đây đã phi đan dược, kham xưng thần tích!

"Như hà, vị phiến nhĩ ba?" Triệu Thần cười hỏi.

Hoa Huy dài dài thổ xuất một ngụm trọc khí, trọng trọng gật đầu, trong mắt kinh lan vị bình.

Triệu Thần vì hắn tục thượng trà thủy, hỏi: "Hoa tông chủ, Địa Huyết Long Tham quả chân như thử hi thiếu?

Bát Mạch Tục Khí Đan, luyện chế nan độ cực cao?" Hoa Huy trầm ngâm nửa khắc, nói: "Lão phu chưa từng nghe nói đến đan này.

Nhưng Địa Huyết Long Tham... há chỉ là hiếm thấy!" Hắn áp đê thanh âm: "Phóng nhãn Đại Uyên, khủng phạ cũng chỉ có duy nhất một cây này!

Nếu phi vì đột phá cảnh giới, duyên thọ tục mệnh, ta tuyệt bất hội nhượng kỳ hiện thế." Vì quá trân quý, hắn thủ khẩu như bình, tức tiện tông môn chi nội cũng thiếu hữu nhân tri, duy khủng dẫn lai ký du.

Nại hà thiên phú hữu hạn, khốn vu Đại Tông sư sơ kỳ thái cửu, tuổi thọ tương tẫn, duy hữu dĩ thử hào đổ.

Sở hạnh, hắn đổ doanh rồi.

Hoa Huy than thở: “Ai, Bách Thảo Đường thanh danh bất hiển, tỷ bất đắc Toái Tinh Tông.

Nhược bất tầm ỷ trượng, phúc diệt hoặc hứa chỉ tại sớm tối.” Triệu Thần trong mắt tinh quang lóe lên, nói: “Hoa tông chủ, Triệu mỗ có một tưởng pháp, hoặc khả cải biến Bách Thảo Đường cục diện.” “Ồ?” Hoa Huy tinh thần chấn động: “Thỉnh Triệu tông chủ chỉ điểm!” Triệu Thần chậm rãi nói: “Y Hoa tông chủ khán, dĩ Địa Huyết Long Tham giá đẳng kỳ trân vi chủ dược, tông sư sơ kỳ đan sư, thành công luyện chế có bao nhiêu nắm chắc?” Hoa Huy tư tác phiến khắc, lắc đầu: “Nắm chắc không lớn.” Triệu Thần cười nói: “Ký nhiên như thử, Hoa tông chủ hà bất chủ động thỉnh anh, hiệp trợ Đan Đỉnh Thượng Thư luyện đan?

Đan nhược thành, tiện là đại công một kiện!” “Đúng vậy!” Hoa Huy vỗ đùi, diện lộ hưng phấn.

Nhược đắc Bệ hạ hoan tâm, sảo gia thưởng tứ, túc dĩ nhượng Bách Thảo Đường nội tình đại tăng!

Triệu Thần tiếu dung càng sâu, đê thanh đạo: “Thử ngoại, Bách Thảo Đường... hoặc hứa cai càng tiến một bước hướng Bệ hạ hiệu trung.” Hoa Huy bất giải: “Triệu tông chủ thử ngôn hà ý?” Bách Thảo Đường dĩ nhiên quy phụ, vì hà tái đề hiệu trung?

Triệu Thần hơi nghiêng người, tại tai hắn đê ngữ mấy câu.

Hoa Huy thần tình chợt biến, từ nghi hoặc đến chấn kinh, tối chung hóa vi hãi nhiên.

Hắn mạnh mẽ đứng dậy, thân thể vì kích động hơi run rẩy.

“Triệu tông chủ, ngươi là nói...” “Triệu mỗ chỉ là kiến nghị.” Triệu Thần đoan khởi trà bôi, một ẩm mà tẫn: “Như hà quyết đoạn, toàn bằng Hoa tông chủ.” Hắn sải bước đi về phía tuấn mã: “Nhược

tha nhật Bách Thảo Đường thừa phong mà khởi, vọng Hoa tông chủ mạc vong Toái Tinh Tông.” Ngôn bãi, phiên thân thượng mã.

Hoa Huy ngây người đáp một tiếng, mày mắt gian phong vân biến huyễn, trong lòng tựa có sóng lớn cuồn cuộn, không ai biết hắn lúc này rốt cuộc đang nghĩ gì...

Đêm tối buông xuống.

Vô Gian Viện chìm trong một không khí áp bức.

Trong tịnh thất của Phương Trượng.

Thích Hư Hải khoác cà sa, đi đi lại lại, giữa đôi mày khóa chặt, lo lắng gần như tràn ra khỏi khóe mắt.

Ở một bên khác, Tịnh Diễn tĩnh tọa.

Trong mắt nàng cũng có vẻ ngưng trọng lưu chuyển, nhưng thần tình lại không hề gợn sóng.

“Làm sao đây!” Thích Hư Hải chợt dừng lại, giọng nói lạnh lẽo: “Triều đình lại điều tra ra Hư Vong là do ta ủy thác mới vào hoàng thành!

Nếu Đại Giác Tự biết được, Vô Gian Viện... tiêu rồi!” Nỗi hối hận dâng trào trong lòng hắn.

Vì một chút tư dục, vì một tấm da thịt, lại mạo hiểm đến mức này!

Trong chốc lát hoảng hốt.

Hắn dường như đã thấy cao tăng Đại Giác Tự đạp thiên mà đến, chỉ trong một chưởng, Vô Gian Viện liền tro bay khói tán.

“Ngươi đang trách ta sao?” Tịnh Diễn ngữ khí chuyển lạnh: “Đừng quên, ban đầu đề nghị này, ngươi cũng đã gật đầu rồi.” Thích Hư Hải nhất thời nghẹn lời.

Im lặng một lúc lâu.

Hắn cứng rắn mở miệng: “Bớt nói nhảm!

Mau nghĩ bây giờ phải làm sao!” Tịnh Diễn từ từ đứng dậy, bước đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, mây đen che khuất trăng.

Nàng nhìn một lát, rồi nói: “Hoảng loạn có ích gì?

Đại Giác Tự lúc này chắc chắn đã nhìn thấu then chốt, nói không chừng...” Giọng nàng hơi ngừng, ngữ điệu càng trầm: “Đã trên đường rồi.” Thích Hư Hải toàn thân run lên, gần như đứng không vững.

Khóe miệng Tịnh Diễn lại nhếch lên một độ cong khó nắm bắt.

Nàng bước lên, nắm lấy cánh tay hắn: “Lần này, quả thực là ngươi và ta đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Không ngờ mạng lưới tình báo của triều đình lại lợi hại đến vậy.” Nàng cũng không thể không thừa nhận, mình vốn định họa thủy đông dẫn, lại bị triều đình dùng cách của chính họ để trả lại, phản tướng một nước cờ.

“Ngươi nói...” Đáy mắt Thích Hư Hải nhóm lên một tia hy vọng: “Đại Giác Tự liệu có đi tìm triều đình trước không?

Hư Vong rốt cuộc cũng chết ở hoàng thành!” “E là không.” Tịnh Diễn khẽ thở dài: “Nếu Đại Giác Tự không biết quan hệ giữa ngươi và Hư Vong, có lẽ sẽ vì tranh một phần thể diện mà đến triều đình vấn tội.

Nhưng bây giờ...” Nàng hơi ngừng lại: “Đã có thêm một lựa chọn, thì sẽ không quá khả năng vì một người chết mà đối đầu gay gắt với triều đình đang như mặt trời ban trưa.” Thích Hư Hải như bị sét đánh, đầu óc ong ong.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong!

Chẳng lẽ chỉ còn cách ngồi chờ chết sao?

"Phương Trượng!" Ngay lúc này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng hô vội vã của tăng nhân, xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm, hệt như tiếng chuông tang vang lên, khiến Thích Hư Hải và Tịnh Diễn đồng thời lưng lạnh toát.

"Không hay rồi!" Tăng nhân đẩy cửa xông vào, thở hổn hển.

Thích Hư Hải cấp hỏi: "Có phải Đại Giác Tự đến nhân rồi?" Tăng nhân lắc đầu: "Không phải!

Là có nhân... tống một cỗ thi thể đến, liền phóng tại viện môn ngoại!" Hai người đối thị một nhãn, bất tường đích dự cảm phong cuồng phàn thăng.

Ngoài cổng viện.

Một cỗ thi thể tăng bào tĩnh thảng tại địa, sinh cơ toàn vô.

Khán thanh đối phương diện dung sát na, hai người tâm trung đều là mạnh mẽ một trầm.

"Đại Uyên triều đình... thủ đoạn thật độc ác!" Tịnh Diễn ngân nha khẩn giảo, hận thanh mắng.

Tương Hư Vong đích thi thể tống chí Vô Gian Viện?

Thử cử vô dị vu chiêu cáo thiên hạ: Đại Giác Tự La Câu Đường thủ tọa, thị bị Vô Gian Viện đương làm thương sử, uổng tống tính mệnh!

Đây mới là chân chính họa thủy đông dẫn!

Chương 181

"Hoàn rồi..." Thích Hư Hải vọng trứ Hư Vong thi thân, lương thương hậu thối, diện như tử hôi: "Vô Gian Viện hoàn rồi... triệt để hoàn rồi!" Tịnh Diễn thâm hấp một khẩu khí, thượng tiền bán bộ, chợt nói: "Hoặc hứa, còn có một nhân có thể cứu chúng ta." "Ai?" Thích Hư Hải như đồng trảo trụ cứu mệnh đạo thảo.

Tịnh Diễn nhãn để quyết nhiên chi sắc một thiểm mà qua, chậm rãi thổ xuất một cái danh tự: "Viên Tuệ." "Cái gì!?" Thích Hư Hải kiểm sắc chợt biến, phảng phất thính đáo rồi địa ngục ác quỷ danh tự: "Viên Tuệ?!" "Cái kia thôn phệ đồng môn tinh huyết, dâm tà phá giới, bị Phật môn tam đại thánh địa liên thủ vây quét đều bất tử huyết liên tà tăng?!" "Ngươi tìm hắn?

Huyết Liên Thiền Phòng của hắn nữ tử thảm hào ngươi không nghe quá sao!

Ngươi đây là tống tử!" Tịnh Diễn nhãn trung thiểm quá quyết tuyệt: "Chính vì hắn cường đến nỗi nhượng tam đại thánh địa đều bó tay vô sách, mới có thể cứu chúng ta!" Thích Hư Hải tự nhiên minh bạch Tịnh Diễn ý đồ: dĩ Tùng Mộng Linh giá cụ linh lung hữu trí, bì nang giảo hảo, lại kiêm Phật môn đệ tử hồn phách nhục thân, tất năng dẫn khởi Viên Tuệ hứng thú.

Chỉ yếu hắn xuất thủ, tức tiện Đại Giác Tự, khủng phạ cũng đắc kiêng dè ba phần, Vô Gian Viện hoặc khả hữu một tuyến sinh cơ.

Đãn...

Viên Tuệ thủ đoạn tàn nhẫn ngoan lạt văn danh vu thế, lạc nhập hắn thủ trung đích nữ tử, tòng vô toàn thân mà thối giả!

"Ai." Lương cửu.

Tịnh Diễn u u một thán, ác trụ Thích Hư Hải thủ, ngôn từ dứt khoát: "Chúng ta, đã biệt vô tuyển trạch." Nhược Đại Uyên âm mưu đắc sính, Đại Giác Tự thao thiên nộ hỏa giáng hạ, Vô Gian Viện khoảnh khắc phúc diệt, liên Vô Vọng Tự cũng tất tương vạn kiếp bất phục.

Thích Hư Hải diện lộ giằng co, thị tuyến lưu liên vu Tịnh Diễn thân tư uyển chuyển, nhưng là bất xá, lại tri cục thế dĩ nhiên bức chí tuyệt cảnh.

"Phóng tâm." Tịnh Diễn trắc thân, tương Thích Hư Hải đích kiểm bàng mai nhập chính mình ôn nhuyễn hung thang, khinh khinh ma sa: "Ta sẽ bình an quy lai." Ngữ bãi, nàng nhón gót chân nhẹ nhàng, không nhập dạ sắc thâm xử.

Kỳ thực nàng như thử cấp thiết ly khứ, lại hà tằng chỉ thị vì cứu Vô Gian Viện?

Càng nhân cụ phạ Đại Giác Tự chuyển thuấn tức chí.

Đáo thì, khủng phạ nàng liên cầu xin đích cơ hội đều vô, tiện sẽ thần hình câu diệt.

Vọng trứ Tịnh Diễn tiêu thất phương hướng, Thích Hư Hải thất hồn lạc phách địa đê đầu, nhãn thần tái thứ lạc hướng Hư Vong thi thân, hối ý như thủy triều dũng hiện.

"Hửm?" Hốt nhiên, hắn liếc kiến Hư Vong hoài trung tự hữu một giác tín tiên lộ xuất, đang dục loan yêu thập thủ...

"A Di Đà Phật!" Một thanh uẩn hàm vô thượng phạm âm Phật hào chợt hưởng triệt thiên địa!

Bàng bạc uy áp ầm ầm giáng lâm, mãn thiên Phật quang phổ chiếu, hoảng như ban ngày!

Thích Hư Hải thân thể cương cứng, bị triệt để trấn áp, động đạn

bất đắc, duy hữu tâm trung khủng cụ phong cuồng tư trưởng.

Hai đạo thân ảnh tùy Phật quang giáng hạ, mục quang tảo quá địa thượng thi thân, đốn thì nộ hát như lôi đình tạc hưởng: "Vô Gian Viện!

Gan chó thật lớn!" Thích Hư Hải hồn phi phách tán.

Đại Giác Tự lai nhân!

Cánh lai đắc như thử chi khoái!

Bành!

Cường phong tập diện, Thích Hư Hải thậm chí bất kịp phản ứng, cả người liền bị hung hăng quán tại tường thượng!

Cốt liệt chi thanh rõ ràng khả văn.

Vị đợi suyễn tức đích không khích, một cỗ vô khả kháng cự cự lực lại tương hắn một xả, trọng trọng suất hồi thi thân bàng.

Tử vong âm ảnh bao trùm.

Thích Hư Hải muốn trương khẩu cầu xin, lại phát hiện tại giá khủng bố uy áp hạ, liên phát xuất thanh âm đều thị xa vọng!

Lúc này.

Một danh Đại Giác Tự tăng nhân cũng chú ý đáo rồi Hư Vong hoài trung tín tiên, sĩ thủ nhiếp quá, triển khai một khán.

Sát na gian, thiên địa hoảng như ngưng cố!

Vô thất sát ý tự tăng nhân thân thượng bạo phát, cánh tương na tường hòa Phật quang đều trùng tán rồi kỷ phần!

Dù là đắc đạo cao tăng, diện đối như thử thiết chứng, cũng khó kìm nén sát niệm ngút trời!

"A Di Đà Phật!" "Vô Gian Viện, uổng xưng Phật môn, phản bội

Phật ta, tội đáng tru diệt!" Oanh!!!

Tiếng vang lớn chấn tứ dã!

Thích Hư Hải liên ý niệm đều vị kịp chuyển, nhục thân trong khoảnh khắc băng diệt, hóa vi tê phấn, hảo tự tòng vị tồn vu thế gian.

Đồng thời.

Một chích cự đại Phật thủ ấn lăng không phách lạc, chỉnh tọa sơn phong kịch liệt chấn chiến, cánh bị ngạnh sinh sinh mạt bình số xích!

Điện vũ khuynh đồi, trần yên trùng tiêu.

Vô Gian Viện, tự thử vu thế gian trừ danh!

Phiến khắc hậu.

Một danh Đại Giác Tự tăng nhân trầm thanh khai khẩu: "Triều đình chi sự, nhãn hạ bất nghi vi địch, tiên hành cảnh cáo tức khả." Lại một nhân hạm thủ, hóa tác một đạo lưu quang, tiêu thất vô tung.

Thiên địa trọng quy tịch tĩnh.

Chỉ dư na hủy diệt tính uy áp y cựu di mạn tại dĩ bị di vi bình địa đích sơn điên, tố thuyết trứ phương tài lôi đình chi nộ.

Ám xử, Tịnh Diễn cường áp nội tâm kinh hãi, sĩ thủ mạt khứ thần biên một lũ bị dư ba chấn xuất tiên huyết.

Nhãn kiến Thích Hư Hải hình thần câu diệt, nàng kiểm thượng biểu tình chỉ lược vi ba động một thuấn, toàn tức phục quy mạc nhiên.

Vu nàng mà ngôn.

Thích Hư Hải bất quá thị một kẻ tu vi thượng khả, tham luyến nàng nhục thân, khả cung lợi dụng đích phanh đầu bãi rồi.

Tử rồi, tiện tử rồi.

Nàng thâm thâm thổ xuất một khẩu trọc khí, nghị nhiên chuyển

thân, song mục chi trung thối xuất băng lãnh khắc cốt độc diễm.

"Đại Uyên triều đình... mối thù hận này, Tịnh Diễn ta đã ghi nhớ!

Ngày sau nhất định sẽ khiến triều đường các ngươi chấn động, sơn hà nhuộm máu!

Dù có đọa vào Vô Gian địa ngục, vĩnh thế bất đắc siêu sinh, ta cũng muốn các ngươi..." "Nợ máu trả bằng máu!!" Ngày hôm sau.

Bầu trời vẫn âm u như nước.

Tầng mây dày nặng trĩu, tựa như bông gòn thấm mực, nặng nề đè lên toàn bộ hoàng thành, không một tia sáng nào lọt qua.

Lâm Tẫn một mình bước vào Ngự Thư Phòng.

Y nhanh chóng phê duyệt vài bản tấu chiết khẩn cấp, rồi đứng dậy bước đến trước bức tường treo bản đồ cương vực.

Ánh mắt như dao, từng tấc từng tấc quét qua địa hình sơn hà.

Đôi mày y dần chau lại, đáy mắt trầm đục không tan nổi sự nghi hoặc.

Rất lâu trước đây.

Bán thần áo xám Phấn Tâm Tiễu trước khi chết đã tiết lộ một manh mối: ngoài Quảng Võ Thành, còn có một cứ điểm bắt đầu bằng chữ "Phong", như một cây dao găm âm thầm, luôn đâm vào lòng y.

Cẩm Y Vệ điều tra đến nay, vậy mà không thu hoạch được gì.

Giấu càng sâu, mưu đồ chắc chắn càng lớn.

Nếu có thể đào ra, có lẽ chính là bước ngoặt để vén màn từng lớp sương mù của Dạ Lâm.

"Chẳng lẽ... thật sự ở phương nam?" Y thấp giọng tự nói, mắt không tự chủ di chuyển, lướt qua mấy tòa thành trì có tên bắt đầu

bằng chữ "Phong".

Sớm biết như vậy.

Lúc đó thật nên hỏi thêm vài câu từ Đạm Đài Hạo Miểu, nàng ấy ở nam cảnh lâu năm, hẳn là biết nhiều bí mật hơn.

"Bệ hạ." Hải công công lặng lẽ bước vào, nhẹ nhàng đặt chén trà nóng vừa pha lên án thư, cung kính nói: "Có người cầu kiến." Thần niệm Lâm Tẫn khẽ động, đã cảm nhận được khí tức ngoài điện, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ý cười: "Tuyên." "Dạ." Một lát sau.

Thân ảnh khôi ngô như tòa tháp của Thiết Côn Luân liền bước vào điện.

Hắn không hề câu nệ lễ tiết, đôi mắt như chuông đồng ngó nghiêng khắp nơi, đánh giá cách bài trí trong Ngự Thư Phòng, đầy vẻ hiếu kỳ.

Cô bé nhỏ Tiểu Hòa đi theo sau hắn, lại hoàn toàn là một dáng vẻ khác.

Thân hình gầy gò của nàng khẽ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú cúi thấp, ngón tay căng thẳng cắn vạt áo, không dám ngẩng đầu.

Chương 182

Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ, mỉm cười hỏi: "Chuyến đi này có thuận lợi không?" Thiết Côn Luân vỗ ngực, giọng nói vang như chuông đồng: "Có lão Thiết ta ở đây, có thể có nguy hiểm gì chứ?" Lâm Tẫn khẽ cười gật đầu.

Lời này quả không sai.

Thiết Côn Luân chính là cảnh giới Đại Tông sư đỉnh phong, trăm năm trước đã nửa bước đặt chân vào Lục Địa Thần Tiên, có hắn hộ tống, tiểu nhân vật tầm thường căn bản không thể đến gần.

Y quay đầu nhìn Tiểu Hòa, giọng nói ôn hòa hơn vài phần: "Trên đường có vất vả không?" Tiểu Hòa vội vàng lắc đầu, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu: "Bẩm Bệ hạ, dân nữ không mệt." Lâm Tẫn sớm đã cảm nhận được ba con Ngự Phong Chuẩn đang không ngừng lượn vòng trên không trung ngoài điện, kêu réo lo lắng.

Rõ ràng chúng khao khát muốn tiếp cận Tiểu Hòa, nhưng lại sợ hãi uy áp nơi đây, không dám hạ xuống.

"Truyền chỉ!" Sắc mặt y chợt nghiêm nghị, giọng nói đột nhiên trầm xuống, vang dội: "Từ hôm nay, thiết lập Thiên Thính Giám, chuyên trách việc truyền đạt mật tin quân quốc bằng phi cầm, trinh trắc dư tình bốn phương.

Nuôi dưỡng ưng cốt cáp tước, xây dựng mạng lưới thông tin, phàm tin tức trong thiên hạ, đều phải nhanh chóng đến trước mặt Trẫm!" Ánh mắt chợt nhìn về phía cô bé gầy gò dưới thềm.

"Phong Tiểu Hòa làm Thiên Thính Giám Sát Lĩnh, quan trật tam phẩm, tổng lĩnh mọi sự vụ trong giám, chỉ chịu trách nhiệm với một mình Trẫm." Thân thể Tiểu Hòa đột nhiên run lên, khó tin ngẩng đầu,

đồng tử tràn đầy kinh hoàng và mờ mịt.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Nàng từ một cô gái thôn quê sáng không biết tối có cơm, một bước trở thành quan viên tam phẩm của triều đình?

Điều này đơn giản như rơi vào giấc mộng huyễn, khiến nàng bản năng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khi nàng đón lấy ánh mắt bình tĩnh nhưng tràn đầy tín nhiệm và cổ vũ của Hoàng đế.

Khi nàng nghĩ đến những người bạn chim của mình có lẽ thật sự có thể vì nước mà cống hiến, một cỗ dũng khí chưa từng có lặng lẽ nảy sinh trong lòng.

Lâm Tẫn thấy nàng ngây người, không khỏi khẽ cười: "Sao vậy, chê quan nhỏ sao?" "Thần... thần không dám!" Tiểu Hòa hoảng hốt quỳ rạp xuống đất, trán áp sát gạch lạnh băng, giọng nói run rẩy: "Thần lĩnh chỉ tạ ân!

Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" "Bình thân." Lâm Tẫn gật đầu, nghiêng người phân phó Hải công công: "Tìm ra khu viện lạc yên tĩnh ở góc tây bắc hoàng thành, cải tạo thành nha môn Thiên Thính Giám.

Lập tức trưng dụng công tượng, xây dựng chuồng chim cỡ lớn, di dời cây cối, dẫn nước chảy, tạo môi trường thích hợp cho chim thú nghỉ ngơi." "Nơi đây chính là trọng khí của quốc gia, trọng địa cơ yếu, vô Trẫm thủ dụ, thiện cận giả dĩ khuy tham cung cấm luận xử, cách sát vật luận!" "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công cung thân lĩnh mệnh, lui xuống sắp xếp.

Việc nhà đã định.

Lâm Tẫn lại nhìn về phía Thiết Côn Luân: "Thiết Côn Luân, ngươi

có ý định vào Binh Bộ không?" Y vốn có ý tiếc tài.

Thiết Côn Luân thiên phú dị bẩm, chiến lực cường hãn, nếu nhập Binh Bộ, tất năng luyện ra một chi thiết huyết hùng sư.

Không ngờ Thiết Côn Luân không hề suy nghĩ, vung tay lớn: "Không hứng thú!" Lâm Tẫn cũng không tức giận, hỏi: "Vậy, Lục Bộ triều đình, ngươi muốn đi đâu?" Thiết Côn Luân cúi đầu nhìn Tiểu Hòa đang đứng cạnh, vẫn còn chút bối rối sau khi được ban thưởng, không chút do dự thô thanh nói: "Ta thấy Thiên Thính Giám cũng rất tốt!

Ta sẽ đến đó!

Ngày ngày có thể xem chim, nói không chừng còn có thể nhặt hai quả trứng chim uống rượu!

Đẹp lắm!" Lâm Tẫn nghe vậy, khóe miệng khẽ co giật một cái khó nhận ra.

Tên đại hán thô lỗ này, thật không coi mình là người ngoài...

Bất quá.

Thiên Thính Giám mới thành lập, Tiểu Hòa tuy có dị năng, nhưng không có võ nghệ phòng thân, quả thực cần một cường giả tọa trấn hộ vệ.

"Chuẩn." Lâm Tẫn hơi suy nghĩ, liền cao giọng nói: "Phong Thiết Côn Luân làm Thiên Thính Giám Trấn Thủ Sứ, quan trật tứ phẩm." "Trọng trách của ngươi, nằm ở việc trấn thủ nha môn, hộ vệ đốc lĩnh chu toàn, thống lĩnh đội vệ binh thuộc bộ, đảm bảo tất cả cơ mật vạn vô nhất thất!

Gặp tình huống khẩn cấp, Trẫm cho phép ngươi quyền tiên trảm hậu tấu!" Thiết Côn Luân quỳ một gối xuống đất, giọng nói trầm như sấm: "Thần, lĩnh chỉ tạ ân!" "Trẫm sẽ điều tám mươi hai Thiên Huyền

Giáp Quân về ngươi thống lĩnh." Lâm Tẫn ngưng thị hắn, ngữ khí ngưng trọng: "Vụ tất hộ đắc Tiểu Hòa chu toàn." "Bệ hạ phóng tâm!" Thiết Côn Luân cười toe toét, vỗ ngực thật mạnh: "Kẻ nào dám động đến một sợi tóc của Tiểu Hòa, ta sẽ vặn đầu hắn xuống!" Lâm Tẫn cười khẽ lắc đầu.

Vừa định lệnh hai người lui xuống, trong đầu y chợt lóe lên linh quang, lần nữa gọi Thiết Côn Luân lại: "Khoan đã!

Khi ngươi tung hoành thiên hạ trăm năm trước, có biết trong cảnh nội có những thành trì nào bắt đầu bằng chữ 'Phong' không?" Thiết Côn Luân nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, ậm ừ nói: "Lão Thiết ta là người thô lỗ, chưa từng nhớ những địa danh này." Lâm Tẫn khóe miệng hiện lên một tia cười khổ.

Quay người lại nhìn về phía bản đồ cương vực khổng lồ kia, xem xét kỹ khu vực phương nam, giữa hai hàng lông mày lướt qua vẻ ngưng trọng sâu sắc: "Xem ra, khả năng lớn là ở phương nam!" "Sao vậy?" Thiết Côn Luân thấy sắc mặt y trầm uất, theo bản năng hỏi thêm một câu.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, tiện miệng nói ra tình huống cứ điểm bắt đầu bằng chữ "Phong" mà bán thần áo xám đã nói.

"Ta còn tưởng chuyện gì to tát lắm!" Thiết Côn Luân nghe xong, vung bàn tay to như quạt bồ, tiện miệng nói: "Hắn ta nói cũng đâu nhất định là thành trì!

Huyện thành, thôn trang, thậm chí là khe núi không người, đại hạp cốc, chẳng phải cũng có khả năng tên là 'Phong' gì đó sao?" Lời này vừa thốt ra, hệt như một tia sét đánh tan sương mù!

Thân hình Lâm Tẫn đột nhiên khựng lại, chợt quay người, trong mắt tinh quang đại thịnh!

Quả nhiên là khai thông mạch lạc!

Đúng rồi!

Y vẫn luôn mắc kẹt trong lối suy nghĩ cũ, cho rằng cứ điểm của Dạ Lâm nhất định ở trong thành, lại quên mất rằng nơi hoang dã hẻo lánh còn ẩn tàng kín đáo hơn nhiều!

"Ngôn chi hữu lý!" Lâm Tẫn vỗ tay, sảng khoái cười nói: "Thiết Côn Luân, thử sự ký nhĩ một công!" Thiết Côn Luân gãi đầu, hồn bất tại ý.

Lâm Tẫn dĩ nhiên định kế, quýnh quýnh hữu thần địa khán trứ Tiểu Hòa: "Tiểu Hòa, dĩ nhĩ như kim chi lực, tối đa khả điều khiển bao nhiêu phi điểu?" Tiểu Hòa oai đầu mặc toán phiến khắc, khinh thanh đạo: "Bẩm Bệ hạ, có Linh Đài Tê Phượng Bội tương trợ, trăm con chim hẳn là không vấn đề." "Tốt!" Lâm Tẫn dứt khoát, hạ lệnh: "Thiên Thính Giám Sát Lĩnh Tiểu Hòa nghe lệnh: Lập tức phái khiển phi điểu dưới trướng, triệt tra tất cả những nơi bắt đầu bằng chữ 'Phong' trong cảnh nội hoàng triều, bất kể thành trì, thôn trấn, núi sông, hạp cốc, nhất xử bất đắc di lậu!

Một khi phát hiện nhậm hà dị thường, lập tức bẩm báo, bất đắc hữu ngộ!" "Thần lĩnh chỉ!" Tiểu Hòa tái thứ quỳ đảo, ngữ điều tuy khinh, lại dĩ đái thượng một phần kiên quyết.

Lâm Tẫn phụ thủ mà lập, dài dài thư rồi một khẩu khí.

Nhược thử cứ điểm chân ẩn tàng tại hương dã chi gian, kỳ trọng yếu tính khủng phạ viễn siêu tưởng tượng.

Hoặc hứa.

Chân năng tòng trung đào xuất quan hồ Dạ Lâm căn cơ bí mật!

Ngay lúc này— Oong!!!

Ngoài điện đột nhiên truyền đến một trận tiếng ong ong trầm thấp, như tiếng rồng ngâm rống nhẹ.

Cùng lúc đó.

Trấn Nhạc Đế Tỉ trên long án cũng theo đó lưu chuyển một vệt quang hoa rực rỡ, khẽ rung chuyển.

Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một nụ cười băng lãnh.

"A a..." Y khẽ cười lạnh, ánh mắt xuyên thấu điện môn: "Xem ra, vị khách đầu tiên của Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận đã đến!" Ngoài Ngự Thư Phòng.

Một thân ảnh tăng bào bị lực lượng vô hình giam cầm giữa không trung, diện mạo kinh ngạc khó tả.

Phật lực trong cơ thể hắn cuồng loạn lưu chuyển, quanh thân toát ra ánh vi quang màu vàng nhạt, hệt như côn trùng bị mắc kẹt trong hổ phách, cố gắng thoát khỏi xiềng xích không gian.

Nhưng lại như thú bị nhốt giãy giụa, vô ích.

Phật quang dần ảm đạm.

Tựa như bị một bàn tay khổng lồ vô hình từng tấc từng tấc xóa đi quang hoa, kế đó ngay cả chân khí cũng bị phong ấn hoàn toàn.

Lúc này hắn không khác gì phàm nhân, rõ ràng đã trở thành cá nằm trên thớt.

"Ối chà!" Giọng nói thô kệch của Thiết Côn Luân vang lên.

Hắn xoa cằm, lông mày rậm cau chặt: "Tên hòa thượng già giả bộ này, đang bày trò gì vậy?" Lâm Tẫn chắp tay đứng yên, ánh mắt như nước hồ sâu lạnh lẽo, nhạt như sương: "Hoàng thành có đại trận thủ hộ, kẻ hoài ác ý tự sa vào lồng giam." Thiết Côn Luân lập tức bừng tỉnh, đôi mắt như chuông đồng trợn trừng, nheo mắt cười lạnh một

tiếng: “Thì ra là vậy, vậy còn chờ gì nữa?

Giết đi là được!” Lời nói chưa dứt.

Cổ tay hắn khẽ run, một thanh cự kiếm nặng trịch đột nhiên cắm xuống đất, làm tung lên một đám bụi.

Ngay khi hắn định vung kiếm chém về phía tăng nhân bị trói buộc kia— “Khoan.” Lâm Tẫn lên tiếng ngăn lại.

Thiết Côn Luân động tác khựng lại, khó hiểu nói: “Tên hòa thượng ngốc này rõ ràng không có ý tốt, giữ lại làm gì?” Lâm Tẫn khóe miệng khẽ nhếch, tựa cười mà không phải cười: “Trẫm chỉ là nhắc nhở ngươi, hắn là Lục Địa Thần Tiên cảnh trung kỳ.” “Ách...” Khí thế Thiết Côn Luân lập tức giảm, nụ cười nheo mắt trên mặt cứng lại, ngượng ngùng thu thế.

Hắn tuy cuồng, nhưng không ngu.

Với tu vi Đại Tông sư đỉnh phong mà đối đầu trực diện với Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, dù đối phương bị khống chế, cũng khó đảm bảo không có bí thuật liều mạng phản phệ.

Hắn thu cự kiếm, một tay kéo Tiểu Hòa đang hơi hoảng hốt bên cạnh, lầm bầm: “Chẳng có gì hay, Lục Địa Thần Tiên có gì mà ghê gớm chứ?

Đi thôi, đi thôi.” Với Lâm Tẫn ung dung tự tại như vậy, hoàng cung liền vững như kim thang, cần gì hắn phải lo lắng?

Tiểu Hòa ngoan ngoãn gật đầu, khi rời đi còn không quên ra hiệu cấm tiếng với ba con Ngự Phong Chuẩn đang đậu trên góc mái hiên không xa, ba con linh cầm hiểu tính người mà rụt rụt cổ.

Ngay sau đó.

Trong viện chỉ còn lại Lâm Tẫn và tăng nhân kia.

Ánh mắt Lâm Tẫn quét qua tăng nhân vẫn đang giãy giụa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: "Quỳ." Oanh— Như Thái Sơn áp đỉnh, lực lượng vĩ đại vô hình đột nhiên giáng xuống.

Thân ảnh tăng bào ứng tiếng mà ngã xuống, hai đầu gối nặng nề quỳ trên đất, gạch đá xanh trong khoảnh khắc vỡ nát.

Lâm Tẫn chậm rãi bước lên, vạt bào màu đen phất qua mặt đất, không tiếng động, rũ mắt nhìn xuống: "Đại Giác Tự?" Lúc này, ở đây, tăng nhân có tu vi như vậy, trừ Đại Giác Tự, một trong ba thánh địa Phật môn, không thể nghĩ đến ai khác.

"A Di Đà Phật." Tăng nhân cố định tâm thần, hít sâu một hơi, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh bề ngoài, giữa đôi mày toát ra vài phần bi mẫn: "Bần tăng Đại Giác Tự Viên Thông, đã gặp Hoàng đế Bệ hạ." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Viên Thông?

Chương 183

Hóa ra là đến "giao hàng"?

"Thì ra là Viên Thông đại sư, không ở trong tự thanh tu, đến hoàng cung của Trẫm có việc gì?" Lâm Tẫn ngữ khí đạm mạc, thuận theo lời đối phương hỏi.

Vì đối phương muốn diễn, y liền phụng bồi đến cùng.

Trong mắt Viên Thông một tia phẫn nộ thoáng qua rồi biến mất.

Hắn thân là thủ tọa Bát Nhã Đường của Đại Giác Tự, một Đại năng Lục Địa Thần Tiên trung kỳ đường đường, khi nào từng chịu nhục nhã như vậy?

Lại còn quỳ dưới đất không thể đứng dậy!

Nhưng hắn dù sao cũng đã tu hành nhiều năm, công phu biến sắc mặt đã đạt đến cảnh giới thuần thục, lập tức lại niệm Phật hiệu, ngược lại còn đánh lạc hướng: "A Di Đà Phật, bần tăng lần này đến vốn có việc muốn thỉnh giáo Bệ hạ, nhưng đạo đãi khách của Bệ hạ, dường như..." "A a." Lâm Tẫn khẽ cười ngắt lời, thần sắc cố ý tỏ ra kinh ngạc: "Đại sư hiểu lầm.

Trận này có thể tự phân biệt địch ta, chắc chắn là đã nhầm đại sư thành kẻ ác.

Đợi Trẫm quay lại kiểm tra kỹ, xem làm sao có thể giải trừ nó." Lời y chân thành, nhưng trong mắt lại xẹt qua một tia trêu tức: "Đại sư yên tâm, ước chừng sang xuân năm sau, hẳn là có thể sửa xong." Viên Thông nghe vậy, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Sang xuân năm sau?!

Chẳng lẽ hắn phải quỳ ở đây mấy tháng trời?

Nếu truyền ra ngoài, đừng nói đến thể diện cá nhân, ngay cả thanh danh ngàn năm của Đại Giác Tự cũng sẽ hủy hoại trong chốc lát!

Thấy Lâm Tẫn có vẻ định bỏ đi.

Hắn không thể giữ vững được nữa, vội vàng nói: "Bệ hạ lưu bộ!

Là... là bần tăng đã nói bừa!" "Ồ?" Lâm Tẫn trú túc hồi thân: "Thử thoại chẩm giảng?" Viên Thông lông mày dài khẽ run, phảng phất trong khoảnh khắc già đi vài phần, thầm thở dài một tiếng: "Thủ tọa La Câu Đường Hư Vong của tự đã vẫn lạc tại hoàng thành, bần tăng nhất thời sân niệm dũng động, động vô minh, hoàn vọng Bệ hạ hải hàm." Lâm Tẫn lúc này mới hơi cúi đầu.

Trước mặt Trẫm, còn muốn diễn kịch?

Non nớt!

Nhưng y cũng không rút bỏ ràng buộc của trận pháp, chỉ tiếp tục nói: "Hư Vong thiện sấm cung cấm, mạo phạm thiên uy, Trẫm trảm hắn, có hà bất thỏa?

Hoàn thị thuyết..." Lời y ngừng lại, long uy ầm ầm bùng nổ, như núi non sụp đổ, hoàn toàn áp chế Viên Thông xuống đất, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy chút nào.

"...Đại Giác Tự dục vì hắn báo thù?" "Không... không dám..." Viên Thông khó khăn lắm mới nặn ra tiếng cầu xin qua kẽ răng, khuôn mặt áp chặt vào gạch đá thô ráp lạnh lẽo, nội tâm sớm đã bị sợ hãi nuốt chửng.

Hắn làm sao cũng không ngờ!

Thiên tử đương kim thực lực cư nhiên đạt đến rồi như thử khủng bố cảnh giới, nhượng hắn liên hoàn thủ đích năng lực đều không có!

Vài hơi thở sau, uy áp hơi giảm.

Viên Thông đắc dĩ suyễn tức, tái bất dám có nửa điểm do dự, liên mang nói: "Bệ hạ minh giám!

Kinh tự trung tra thực, chính là Vô Gian Viện phương trượng Thích Hư Hải cổ hoặc Hư Vong, tài trí kỳ trùng chàng thiên uy.

Vô Gian Viện đã bị san bình, vạn vọng Bệ hạ tức nộ!" Lâm Tẫn nhãn thần hơi động: "Thích Hư Hải tử rồi?" "Dạ, thi cốt vô tồn." "Tịnh Diễn ni?" Viên Thông sảo một tư tác, lắc đầu nói: "Hồi Bệ hạ, tịnh vị kiến đáo thử nhân." Lâm Tẫn mi phong khinh thiêu.

Thích Hư Hải tử rồi, Tịnh Diễn lại không tri sở tung?

Đề tiền lưu rồi?

Giá na lý là ni cô a, bãi minh rồi chính là cá trạch a!

Bất quá.

Một giới lâu nghĩ, dù là lậu võng, cũng hiên bất khởi thập yêu phong lãng.

"Bệ hạ." Viên Thông cường ức kinh cụ, thanh âm y cựu đái trứ thiếu hứa bất dịch sát giác run rẩy, đê thanh đạo: "Đại Giác Tự thân là giang hồ tông môn, tòng vị phản bội triều đình, hoàn thỉnh Bệ hạ minh giám!" Lâm Tẫn nhãn để hoa qua một tia cơ tiếu.

Tòng vị hiệu trung, hà đàm phản bội?

Khán lai.

Tức tiện quý vi Phật môn thánh địa cao tăng, diện đối sinh tử, cũng dữ thường nhân vô dị.

Y thu liễm tâm tư, khán hướng nhưng bát phục vu địa Viên Thông, hốt nhiên khinh tiếu: "Đại sư chẩm hoàn bát tại địa thượng?

Khoái thỉnh khởi, mạc trứ lương." Ngôn bãi.

Tụ thủ khinh huy, trận pháp đốn tiêu.

Viên Thông như được đại xá, thủ cước tịnh dụng địa ba khởi, hoảng mang khởi thân chỉnh lý cà sa, phất khứ trần thổ, nỗ lực đĩnh trực yêu bối, trọng hiện bảo tướng trang nghiêm.

Hắn hợp thập nhất lễ: "A Di Đà Phật, ký nhiên ngộ hội dĩ giải, bần tăng cáo từ." Thử địa hắn một khắc cũng bất nguyện đa lưu.

Kim nhật thụ đáo đích khuất nhục, đãi phản hồi Đại Giác Tự, tuyệt bất hội thiện bãi cam hưu!

Nhiên nhi— hắn cương chuyển thân, u lãnh ngữ thanh tái độ tự thân hậu hưởng khởi: "Trẫm giá hoàng cung, khởi thị nhĩ thuyết lai tiện lai, tưởng tẩu tựu tẩu?" Viên Thông hãi nhiên biến sắc, bản năng dục đào, lại phát giác tứ chu không khí tái độ ngưng cố, như hãm đồng tường thiết bích!

Xoẹt— Cùng lúc đó.

Một đạo kiếm minh trùng tiêu mà khởi, chấn triệt thiên địa, lẫm liệt sát cơ siếp thì tương hắn triệt để bao trùm.

Viên Thông diện sắc thảm bạch, thất thanh kinh khiếu: "Không hay rồi!!" Phốc xuy!

Một tiếng động nghẹn ngào vang lên, kèm theo âm thanh răng rắc lạnh lẽo đến rợn người.

Tiên huyết văng tung tóe.

Một đoạn cánh tay bọc trong tăng bào rách nát bay vụt lên, vẽ một đường cong thê lương trong không trung, rồi rơi mạnh xuống phiến đá xanh cách đó không xa.

Ngón tay thậm chí vẫn còn khẽ co giật, tàn dư sinh mệnh vẫn còn lưu lại.

Ách a!

Viên Thông phát ra một tiếng gầm nhẹ không thể kiềm chế, gân xanh trên trán nổi lên, những giọt mồ hôi hạt đậu lập tức túa ra.

Hắn dùng tay trái cấp tốc điểm vào chỗ vai phải bị đứt, Phật quang yếu ớt lóe lên, miễn cưỡng cầm được dòng máu đang phun trào, nhưng cơn đau kịch liệt cùng cảm giác trống rỗng do tu vi đột ngột suy giảm gần như kéo hắn vào bóng tối.

Ngoài Ngự Thư Phòng.

Nhất thời chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề và đau đớn của hắn.

Lâm Tẫn vẫn chắp tay đứng thẳng, long bào màu huyền trong gió nhẹ không mảy may lay động, phảng phất nhát kiếm đoạn tay vừa rồi chẳng hề liên quan đến y.

"Cánh tay này, là trừng phạt." Ánh mắt y lạnh lẽo đến thấu xương, lời nói bình thản nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Nếu có lần sau, Trẫm chém, chính là ngàn năm hương hỏa của Đại Giác Tự." Lời vừa dứt, uy áp khiến người ta ngạt thở liền như thủy triều rút đi.

"Cút đi." Lâm Tẫn thản nhiên xoay người, không thèm nhìn lại một lần.

Viên Thông như được đại xá.

Hắn thậm chí còn không màng đến đoạn cánh tay kia, thân hình chật vật hóa thành một đạo kim quang ảm đạm, dùng tốc độ nhanh nhất đào tẩu khỏi hoàng thành đã ban cho hắn nỗi sợ hãi và nhục nhã vô tận này, ngay cả dũng khí quay đầu lại cũng đã mất.

Bên ngoài Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh lặng.

Chỉ còn lại vũng máu đỏ tươi trên mặt đất cùng đoạn cánh tay chói

mắt kia, lặng lẽ tố cáo sự tàn khốc vừa rồi.

Gió nhẹ thổi qua, cuốn lên mấy chiếc lá rụng.

Lâm Tẫn lướt mắt qua, thản nhiên nói: "Dọn dẹp đi." Trong bóng tối, dường như có một bóng người mơ hồ cung kính lĩnh mệnh, rồi ẩn mình.

Đại Giác Tự lần này tới, tuyệt đối không phải thăm dò đơn thuần.

Triều đình nếu yếu thế dù chỉ nửa phần, đối phương tất sẽ được đằng chân lân đằng đầu, từng bước ép sát.

Chỉ có dùng thủ đoạn lôi đình mạnh mẽ trừng phạt, mới có thể khiến chúng sinh lòng sợ hãi, trong thời gian ngắn không dám hành động ngông cuồng nữa.

Trong chùa hai vị Lục Địa Thần Tiên, một chết một bị thương.

Trừ phi vị Phương Trượng kia là kẻ ngốc, nếu không tuyệt đối không dám đối địch với triều đình nữa.

Ít nhất, trên mặt nổi là không dám.

Sau đó.

Lâm Tẫn không quay lại Ngự Thư Phòng, mà xoay người đi về phía một cung điện khác.

Đẩy cửa bước vào.

Trên giường, Thương Sóc vẫn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt.

Giữa lông mày Lâm Tẫn không khỏi xẹt qua một tia trầm tư.

Chương 184

Bách Thảo Đường tuy không quá xa hoàng thành, nhưng đi đi về về ít nhất cũng mất vài ngày.

Cho dù lấy được dược liệu, việc luyện chế Bát Mạch Tục Khí Đan cũng cần thời gian.

Thương thế trong người Thương Sóc tuy đã tạm ổn, nhưng kéo dài lâu ngày, rốt cuộc không phải kế hay.

"Bệ hạ." Thanh âm của Tử Linh truyền đến từ bên ngoài cửa.

Nàng chậm rãi bước vào, coi như khách khí hành một lễ.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, biết nàng như thường lệ đến để ổn định thương thế cho Thương Sóc.

Chốc lát sau.

Đợi Tử Linh thu liễm chân khí, Lâm Tẫn hỏi: "Sao rồi?" "Vẫn như cũ." Tử Linh khẽ lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh như mọi khi: "Kinh mạch và đan điền đã dùng chân khí cưỡng ép ổn định, nhưng việc phục hồi cuối cùng vẫn cần đan dược hoặc ngoại lực đặc biệt." Lâm Tẫn thầm thở dài trong lòng.

Hiện tại, ngoài chờ đợi ra, quả thật không còn cách nào khác.

Tuy nhiên.

Y chú ý thấy Tử Linh không lập tức cáo từ như mọi khi.

Nàng đứng tại chỗ, ánh mắt gần như không thể nhận ra lướt nhìn xung quanh, xác nhận trong điện không còn người khác, sau đó đôi mắt lạnh lẽo hiện lên vẻ phức tạp và giằng xé, đầu ngón tay vô thức siết chặt vạt áo, dường như đang tiến hành cuộc đấu tranh tư tưởng

kịch liệt.

Cuối cùng.

Nàng như đã hạ quyết tâm nào đó, hít một hơi thật sâu, dưới ánh mắt hơi kinh ngạc của Lâm Tẫn, chợt quỵ gối xuống đất.

"Nàng đây là?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ngữ điệu mang theo một tia dò hỏi.

Từ khi quen biết đến nay, y chưa từng thấy Tử Linh có thái độ ti tiện như vậy.

Giọng Tử Linh trầm thấp, nhưng mang theo một tia kiên quyết khó nhận ra: "Bệ hạ, thần muốn xin Người một vài người." "Người nào?" "Cẩm Y Vệ." Cẩm Y Vệ?

Lâm Tẫn trong lòng khẽ động.

Nàng xưa nay độc lai độc vãng, trừ Lăng Hồng ra, ngay cả hoàng đế nàng cũng không xem vào đâu, vì sao đột nhiên lại cần điều động sức mạnh của triều đình?

Lâm Tẫn đi đến một bên ngồi xuống: "Nàng cần Cẩm Y Vệ làm gì?" Tử Linh vẫn quỳ trên đất, ngón tay vô thức siết chặt vạt áo: "Nguyên do... thần không muốn nói.

Nhưng có thể đảm bảo với Bệ hạ, tuyệt đối sẽ không trái với luật pháp Đại Uyên, càng không làm bất cứ chuyện gì bất lợi cho triều đình." Lâm Tẫn thản nhiên cười.

Điều này, y quả thật chưa từng nghi ngờ.

Cẩm Y Vệ chỉ trung thành với y.

Cho dù tạm giao quyền chỉ huy cho Tử Linh, nhất cử nhất động của nàng cũng sẽ có người chi tiết bẩm báo.

Y chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Chẳng lẽ... ký ức của nàng, đã khôi phục rồi?

Lâm Tẫn gõ nhẹ ngón tay lên bàn: "Vì sao không tìm Lăng Hồng?" Thân là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ, Lăng Hồng tự nhiên có quyền điều khiển, vốn không cần phải qua y.

Tử Linh lại lắc đầu: "Thần... không muốn để hắn biết." Lúc này, Lâm Tẫn càng thêm hiếu kỳ.

Đang lúc y định nói thêm, Tử Linh đã đứng dậy, khóe miệng khẽ nhếch lên mấy phần cay đắng: "Nếu Bệ hạ không chuẩn, thì cứ xem như thần chưa từng đề cập." Nói rồi, nàng xoay người định rời đi.

"Khoan đã." Lâm Tẫn lên tiếng ngăn lại.

Nha đầu này, thật là càng ngày càng không coi hoàng đế như y ra gì nữa rồi.

Lúc này.

Hải công công từ ngoài cửa nhanh bước đi vào, phá vỡ bầu không khí hơi lúng túng, liếc nhìn Tử Linh đứng bên cạnh, rồi cung kính nói: "Bệ hạ, Giả Tư Hiệp đại nhân đã về, đang chờ chỉ dụ bên ngoài Ngự Thư Phòng." Mắt Lâm Tẫn sáng lên.

Giả Tư Hiệp phụng mệnh mang hạt giống khoai tây lên phía bắc, truyền thụ phương pháp trồng trọt cho bách tính các thành, nay trở về, hẳn là đã công thành viên mãn trở về.

"Cho hắn vào đây gặp Trẫm." "Vâng." Không lâu sau.

Giả Tư Hiệp đi vào, người dính đầy bụi trần trong chiếc bào cũ, quỳ bái hành lễ: "Thần, Giả Tư Hiệp, khấu kiến Bệ hạ!" "Giả tiên sinh vất vả rồi." Lâm Tẫn nhấc tay đỡ hờ, hỏi: "Chuyến đi này mọi việc đều thuận lợi chứ?" Giả Tư Hiệp cung kính đáp: "Nhờ hồng phúc của Bệ hạ, mọi việc đều thuận lợi.

Đã có bảy tòa thành trì bách tính học được phương pháp trồng khoai tây, và đều đã gieo trồng." Nếu không phải hạt giống mang đi đã dùng hết, hắn vốn muốn truyền thụ xong toàn bộ khu vực phía bắc hoàng triều rồi mới trở về.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: "Rất tốt!

Đây là đại công của Giả tiên sinh!" Giả Tư Hiệp liên tục nói không dám.

Ngay sau đó ngữ điệu chuyển thành ngưng trọng: "Bệ hạ, thần khi đi về phía bắc, đến một thung lũng tên là Bạch Kiều Hạp, từng gặp mấy võ giả chặn đường.

Bọn họ không cướp của giết người, chỉ buộc thần và những người khác phải đổi đường.

Để tránh việc ngoài ý muốn, thần đã không cho Lâm đại nhân động thủ.

Nhưng sau khi trở về nghĩ kỹ lại, thần luôn cảm thấy chuyện này có điều mờ ám.

Mấy người kia tu vi không yếu, hành sự lại không giống đạo phỉ thông thường, e rằng có mưu đồ khác." Lâm Tẫn nghe xong, khẽ nhíu mày.

Theo lời Giả Tư Hiệp, quả thật đáng ngờ.

Bạch Kiều Hạp không phải yếu điểm giao thông, cũng không phải nơi tài nguyên phong phú, võ giả vô cớ lại thiết lập chướng ngại ở đó?

Thật kỳ quái!

Y trầm ngâm một lúc, rồi phất tay nói: "Trẫm biết rồi.

Chuyện này Trẫm sẽ lưu ý.

Giả tiên sinh đường xa vất vả, hãy về nghỉ ngơi cho tốt đi." "Thần, xin cáo lui." Giả Tư Hiệp hành lễ rồi lui ra.

Tử Linh vẫn đứng yên một bên cũng lập tức mở miệng: "Bệ hạ nếu không có việc gì, thần xin cáo lui trước." "Khoan đã." Lâm Tẫn gọi nàng lại: "Vì nàng không muốn Lăng Hồng nhúng tay, Cẩm Y Vệ, Trẫm không thể giao cho nàng.

Bất quá..." Y đổi giọng: "Trẫm có người thích hợp hơn cho nàng." "Hả?" Mắt Tử Linh lướt qua một tia khó hiểu.

Nhưng nàng khẽ đảo mắt, nụ cười hiện ra sau đó lại mang theo vẻ cay đắng, nhẹ giọng nói: "Nếu không phải Cẩm Y Vệ giúp sức... vậy thì thôi vậy." Hiển nhiên!

Điều nàng cầu không phải người võ công cao cường, mà là nhìn trúng năng lực thâm nhập mọi ngóc ngách, điều tra chân tướng của Cẩm Y Vệ.

Lâm Tẫn nhìn thấu nhưng không nói ra, chỉ bước đến cửa điện, chợt cất cao giọng nói: "Lâm Uyên." Lời vừa dứt, một tiếng xé gió chợt vang lên!

Thân ảnh mặc huyền giáp, mặt che họa văn từ bóng tối cách đó không xa thoắt cái đã đến, một chân quỳ xuống đất, giọng nói như sắt lạnh: "Thần tại!" Tử Linh hơi kinh ngạc.

Nhìn về phía bóng người toàn thân tản mát khí tức lạnh lẽo này, mắt nàng lóe lên một tia sáng.

Chân khí đối phương ẩn mà không phát, nhưng lại như dòng chảy ngầm cuồn cuộn, rõ ràng là cường giả sinh ra trong đêm tối, tinh thông ám sát.

Lâm Tẫn không để ý đến sự thay đổi thần sắc của nàng, lại một lần nữa quát: "Ảnh Sát Vệ!" Trong chớp mắt.

Từ bóng tối bốn phía, từng bóng người hiện ra.

Bọn họ đều mặc kình trang màu huyền, đeo mặt nạ hồ điệp đen che mặt, sát khí lạnh lẽo tràn ngập khắp nơi, như vực sâu hồ nước.

Lâm Tẫn xoay người sang một bên, ngữ khí bình đạm nhưng tựa như có thâm ý: "Đây là ba trăm Ảnh Sát Vệ, đều ở Cửu phẩm đỉnh phong, chuyên về đạo ẩn nấp ám sát." Khóe miệng y khẽ nhếch, lướt qua chút ý vị trêu đùa: "Trẫm vốn muốn tạm giao Ảnh Sát Vệ cho nàng chỉ huy, nhưng vì nàng không muốn..." "Ta muốn!" Chưa đợi y nói xong, Tử Linh đã vội vàng mở miệng, phảng phất như sợ chậm một khắc sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt.

Nàng quỳ gối hành lễ, giọng nói kiên định: "Tử Linh, tạ ơn Bệ hạ!" Lâm Tẫn thản nhiên nói, rồi lệnh cho Lâm Uyên: "Từ giờ khắc này, các ngươi hãy nghe theo Tử Linh điều khiển." Lâm Uyên liếc qua Tử Linh đang khó nén vẻ kích động bên cạnh, cung kính lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ." Ngay sau đó hắn hướng Tử Linh khẽ khom người: "Thuộc hạ bái kiến Tử đại nhân." Tử Linh tươi cười, phất tay ra hiệu Ảnh Sát Vệ rút về bóng tối.

Đợi mọi người tản đi, nàng tiến lên nửa bước, trịnh trọng nói: "Chuyện này, coi như ta nợ ngươi một ân tình.

Ngày sau tất sẽ trả." Nói rồi xoay người rời đi, tà áo tung bay.

Lâm Tẫn không khỏi sững sờ.

Từ khi y xuyên việt đến nay, đây là lần đầu tiên có người lấy "ân tình" làm báo đáp.

Y lắc đầu bật cười, cũng không để tâm.

Ngước mắt nhìn sắc trời u ám, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, chợt quát: "Tuyệt Xu, Minh Đồ!" Dưới hiên, bóng tối ứng tiếng mà động, hai bóng đen sau lưng y tựa như sống lại, lặng lẽ kéo dài, ngưng tụ,

hóa thành hai hình người màu mực.

Lâm Tẫn sớm đã quen, chỉ thản nhiên nói: "Lập tức đến Bạch Kiều Hạp, thăm dò hư thực." Hai người lặng lẽ rũ tay, thân hình lóe lên, đã biến mất.

Đôi mắt Lâm Tẫn khẽ híp lại.

Không cướp không giật, không giống loại phỉ tặc, chỉ ép đổi đường – hành động muốn che giấu lại càng khiến y cảnh giác.

Chương 185

“Bạch Kiều Hạp... xem ra có ẩn chứa bí mật.” Y khẽ tự nhủ, hàn quang trong mắt lóe lên rồi vụt tắt.

Hai ngày sau.

Góc tây bắc hoàng cung.

Dưới sự đốc thúc ngày đêm của Công Bộ, Thiên Thính Giam dần hiện rõ hình hài sơ khai.

Sân rộng rãi.

Trung tâm thiết lập nhiều chuồng chim lớn, san sát nhau.

Bốn phía trồng cây cao, dẫn nước chảy thành suối, len lỏi khắp nơi.

Tuy chưa hoàn toàn hoàn công, nhưng bãi huấn luyện, khu ấp nở, đài tấn công đã bố cục rõ ràng.

Trên không trung.

Ưng, cò, diệc, sẻ các loại chim chóc bay lượn qua lại, tiếng kêu không ngớt, tràn đầy sinh khí.

“Thần khấu kiến Bệ hạ!” Tiểu Hòa đang bận rộn thấy Lâm Tẫn, vội vàng tiến lên hành lễ.

Lâm Tẫn phất tay cười nói: “Hòa ái khanh, xem ra Thiên Thính Giam sắp hoàn công toàn diện rồi phải không?” Tiểu Hòa ra sức gật đầu, trên mặt không che giấu được sự vui mừng.

Hắn mới mười ba, mười bốn tuổi, tâm tính thuần chân, nay được trọng trách này, lại bầu bạn cùng chim chóc, tự nhiên tràn đầy nhiệt huyết, đều biểu lộ trên mặt.

“Rất tốt.” Lâm Tẫn nói: “Nếu có khó khăn gì, tùy thời báo cáo.” “Tạ Bệ hạ.” Tiểu Hòa đáp, ngẩng đầu nhìn đàn chim bay lượn trên không trung, rồi bổ sung: “Trước đây Bệ hạ phân phó thăm dò những nơi đó, đã có một phần chim chóc trở về, hiện tại vẫn chưa phát hiện điều gì dị thường.” Lâm Tẫn phân phó: “Vừa có tin tức, lập tức bẩm báo.” “Vâng.” Rời khỏi Thiên Thính Giam.

Lâm Tẫn trở về Ngự Thư Phòng.

Vừa mới ngồi xuống, Hải công công liền nhanh bước đi vào, cung kính nói: “Khải bẩm Bệ hạ, người của Bách Thảo Đường đã đến.” Lâm Tẫn nhàn nhã uống trà, cũng không để ý: “Tuyên.” Hải công công sắc mặt hơi kỳ lạ, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ... không chỉ Hoa Tông chủ một người, mà là toàn bộ tông môn Bách Thảo Đường trên dưới, đều đã đến.” “Toàn bộ đến rồi?” Lâm Tẫn khẽ giật mình, linh thức lặng lẽ triển khai, trong khoảnh khắc bao trùm bên ngoài điện.

Quả nhiên, hơn trăm đạo khí tức nín thở ngưng thần, lặng lẽ quỳ bên ngoài cung môn.

“Truyền Hoa Huy đơn độc tiến kiến.” “Vâng.” Chốc lát.

Hoa Huy nhanh bước đi vào, phủ phục khấu bái: “Thảo dân Hoa Huy, khấu kiến Bệ hạ.” Lâm Tẫn nói thẳng vào vấn đề: “Ngươi dẫn toàn bộ Bách Thảo Đường đến đây, là định tấn công Ngự Thư Phòng của Trẫm sao?” Hoa Huy toàn thân run lên, suýt nữa ngã quỵ xuống đất: “Thảo dân không dám!

Thảo dân thừa mông thiên ân của Bệ hạ, đột phá cảnh giới, tăng thêm tuổi thọ, vô cùng cảm kích...

đặc biệt dẫn toàn tông đến đây, nguyện tận trung!” Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động.

Y không ngờ, Hoa Huy lại có quyết đoán đến vậy.

Hành động này tương đương với việc giao toàn bộ mạch sống của tông môn cho triều đình, không còn thân phận độc lập nữa.

Khí phách như vậy, người thường khó mà sánh kịp.

Trầm mặc một lát.

Hoa Huy từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp gỗ, cung kính giơ lên: "Bệ hạ, Địa Huyết Long Sâm ở đây." Ánh mắt Lâm Tẫn sáng lên, ra hiệu Hải công công tiếp lấy.

Mở hộp gỗ ra trong khoảnh khắc, một luồng dược hương nồng đậm liền khuếch tán ra.

Thân sâm đỏ rực như máu, hình thái cuộn kết như rồng, ẩn ẩn tản mát ra một luồng khí thuần chính, quả là cực phẩm linh dược hiếm có.

Lâm Tẫn hài lòng cười cười.

Có vật này, thương thế của Thương Sóc cuối cùng cũng có hy vọng cứu vãn.

Y nghiêng người hạ lệnh: "Tuyên Lương Kỳ Phong." "Vâng." Dưới sân, Hoa Huy thấy Lâm Tẫn đóng hộp gỗ lại, bỗng mở miệng: "Bệ hạ, xin thứ thảo dân mạo muội dùng Địa Huyết Long Sâm làm chủ dược, đan dược luyện ra tuyệt phi phàm phẩm.

Lương đại nhân tuy kỹ nghệ tinh xảo, nhưng công lực có lẽ khó mà chống đỡ được...

Thảo dân nguyện toàn lực tương trợ!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, điều này y đã sớm dự liệu.

Lương Kỳ Phong chỉ là Tông sư cảnh, luyện chế "Bát Mạch Tục Khí Đan" đẳng cấp linh đan cao cấp như vậy, quả thật có phần lực bất tòng tâm.

Y hơi suy nghĩ, chợt hỏi: "Ngươi quyết ý để Bách Thảo Đường

hoàn toàn quy về triều đình sao?" Hoa Huy dứt khoát nói: "Bách Thảo Đường trên dưới, nguyện vì Bệ hạ tận trung!" "Tốt." Khóe miệng Lâm Trẫn nhếch lên, "Ngay từ hôm nay, Trẫm liền chuẩn tấu sở thỉnh của ngươi." Đúng lúc này.

Lương Kỳ Phong bước vào điện, sau khi hành lễ liếc thấy đám người bên ngoài điện, không khỏi nghi hoặc: "Bệ hạ, những người bên ngoài này dường như đều là Đan sư..." Lâm Trẫn cắt ngang: "Từ nay về sau, bọn họ liền thuộc quyền quản lý của Đan Đỉnh Ti ngươi." Không đợi Lương Kỳ Phong phản ứng, y đã cao giọng hạ chỉ: "Truyền ý chỉ của Trẫm: Sách phong Hoa Huy làm Đan Đỉnh Ti Thị Lang, đệ tử nguyên Bách Thảo Đường biên chế thành 'Bách Thảo Đường' trực thuộc Đan Đỉnh Ti, chuyên trách luyện chế đan dược, do Hoa Huy chấp chưởng." Hoa Huy mừng rỡ quá đỗi, phủ phục tạ ơn: "Thần, tạ ơn thiên ân của Bệ hạ!

Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Như vậy, Bách Thảo Đường tuy mất danh hiệu tông môn, nhưng lại có danh chính ngôn thuận của triều đình, tương đương với việc trực tiếp có biên chế chính thức.

Đợt này, Bách Thảo Đường kiếm lời lớn rồi!

Lâm Trẫn phất tay, rồi hỏi: "Luyện chế Bát Mạch Tục Khí Đan, còn cần bao nhiêu thời gian nữa?

Có khó khăn nào khác không?" Lương Kỳ Phong và Hoa Huy nhìn nhau, trầm ngâm nói: "Có Hoa đại nhân tương trợ, ba ngày hẳn là đủ.

Nhưng đan này năng lượng bàng bạc, đan lô bình thường khó có thể chịu đựng, cần một chiếc đan lô phẩm chất thượng thừa mới được." Lâm Trẫn khẽ nhíu mày.

Y đối với đan lô biết có hạn, đang định hạ lệnh cho Cẩm Y Vệ tìm kiếm, trong đầu lại chợt vang lên một âm thanh: 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị U Ảnh Cốc, thành công chưởng khống, có

điểm sáng bản đồ giám không?】 “U Ảnh Cốc?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ngữ điệu mang theo một tia trầm ngâm như có như không.

Y xoay người lại.

Nhìn về phía tấm cương vực đồ khổng lồ treo sau lưng, ánh mắt vô thức lướt qua lướt lại trên đó, dường như muốn tìm kiếm dấu vết của cái tên xa lạ kia từ những đường nét đan xen chằng chịt.

Dưới sân.

Hoa Huy nghe thấy, lập tức tiến lên nửa bước, cung kính chắp tay: “Bệ hạ, U Ảnh Cốc... chính là tông môn của Ảnh Sát Lâu.” “Ồ?” Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên một độ cong cực nhẹ, khẽ nói như gió: “Xem ra, Ảnh Sát Lâu đã thành quá vãng.” Lời nói nhẹ nhàng.

Lòng Hoa Huy lại chợt chùng xuống, thầm hít một ngụm khí lạnh.

U Ảnh Cốc cách xa mấy trăm dặm, Bệ hạ thâm cư cung cấm, lại đối với việc tông môn ở xa bị lật đổ mà như trong lòng bàn tay...

Thủ đoạn khó lường này, thực sự khiến người ta kính sợ.

Nghĩ đến đây.

Hắn càng thêm cung kính cúi đầu, thái độ khiêm tốn, trong lòng dâng trào sự tôn sùng khó tả.

“Điểm sáng.” Lâm Tẫn không để ý đến suy nghĩ của Hoa Huy, thầm niệm trong lòng. 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: U Ảnh Cốc!】 【Nhận được phần thưởng: Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh!】 Một tia tinh quang lướt qua đáy mắt Lâm Tẫn.

Danh hiệu “Đại Tỷ tri kỷ” của Hệ thống này, quả thật danh xứng với thực a!

Đan Đỉnh Ti đang thiếu một chiếc đan lô thượng thừa để luyện chế Bát Mạch Tục Khí Đan, khắc sau, nó liền bất ngờ xuất hiện.

Hệ thống ban tặng, từ trước đến nay chưa từng có phàm phẩm.

Y không hề nghi ngờ chiếc đỉnh này có thể chịu đựng được năng lượng bàng bạc của Địa Huyết Long Sâm hay không.

Ánh mắt y rơi trở lại hai người dưới sân: "Vừa rồi ái khanh nói, luyện chế Bát Mạch Tục Khí Đan, còn thiếu một chiếc lô đỉnh thượng thừa?" Lương Kỳ Phong cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, chính là như vậy..." Bành!

Một tiếng nổ trầm đục kịch liệt chợt vang vọng điện đường, theo sau là mặt đất khẽ rung chuyển, khiến thân hình Lương Kỳ Phong chao đảo, suýt nữa đứng không vững.

Giọng Lâm Tẫn bình thản: "Ái khanh hãy xem, chiếc đỉnh này có được không?" Lương Kỳ Phong chợt ngẩng đầu.

Nhìn vật lớn khổng lồ xuất hiện giữa không trung trong Ngự Thư Phòng, nhất thời há hốc mồm, yết hầu chuyển động, vậy mà nhất thời thất ngữ.

Một chiếc đỉnh đồng khổng lồ nặng tựa núi sừng sững đứng đó.

Cao khoảng bảy thước, hình chế cổ xưa, không có quá nhiều điêu khắc, nhưng toàn thân tản mát ra cảm giác sức mạnh bàng bạc và nặng nề.

Thân đỉnh mang màu đen xanh trầm ổn, bề mặt không hề nhẵn bóng, ngược lại phủ đầy những đường vân lồi lõm tự nhiên hình thành khi kim loại nung chảy, như dung nham nóng chảy đã hóa rắn.

Quan sát kỹ.

Giữa những đường vân kia còn ẩn hiện những sợi kim loại ngũ

sắc khảm vào, phác họa nên những hình ảnh mờ ảo của núi non, sông ngòi, lửa cháy, cùng nhau đan xen thành một trận thế "Ngũ Hành Tuần Hoàn" huyền ảo.

Hoa Huy đứng một bên cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Chiếc đỉnh lớn này tổng thể như một khối thiết lạnh trải qua vạn cổ, tản mát ra khí tức kim loại cổ xưa cùng một mùi dược hương khó tả, nhưng phảng phất như ngưng tụ tinh hoa của vô số linh dược.

So với nó.

Những chiếc đan lô trong Bách Thảo Đường, cũng không bằng một phần mười vật trước mắt này!

"Bệ hạ..." Lương Kỳ Phong khó khăn nuốt nước bọt một cái, cố gắng kiềm nén tâm tư đang sôi trào, giọng nói run rẩy: "Chiếc đỉnh này... tên là gì?" Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh." "Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh...

Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh..." Lương Kỳ Phong lặp đi lặp lại cái tên này, vẻ cuồng hỉ giữa lông mày không thể kiềm chế được nữa: "Tốt!

Chương 186

Tốt một chiếc Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh!

Thần sinh bình chưa từng thấy chiếc đan lô phẩm chất siêu phàm đến vậy!" Lâm Tẫn gật đầu: "Đã không có vấn đề, hai vị ái khanh hãy nhanh chóng bắt tay vào luyện chế.

Đan này, quan trọng phi thường, không được phép có sai sót." Hai người nhìn nhau, đồng thời chắp tay thật sâu, lời nói dứt khoát: "Thần, lĩnh chỉ!

Nhất định không phụ sự tin tưởng của Bệ hạ!" Ban đầu.

Lâm Tẫn định gọi Cẩm Y Vệ di chuyển chiếc đỉnh lớn đến Đan Đỉnh Ti, nhưng lại bị Lương Kỳ Phong và Hoa Huy đồng thanh ngăn cản.

Vẻ cẩn thận của họ, dường như sợ người khác hấp tấp, làm hỏng thần vật này.

Hai người lập tức vận chuyển chân khí, cẩn thận từng li từng tí bao bọc lô đỉnh, một người bên trái một người bên phải, hợp lực khiêng lên, bước đi vững vàng nhưng khó nén vẻ vội vàng, rồi rút khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn thấy vậy, không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Lúc này, thái giám trực ban ngoài điện cung kính đi vào: "Khải bẩm Bệ hạ, Chu Quân Chu đại nhân cầu kiến." "Tuyên." Chu Quân mặc quan bào, bước đi vội vàng đi vào, quỳ xuống đất hành lễ: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn nhấc tay đỡ hờ: "Bình thân.

Có chuyện gì tấu bẩm?" Chu Quân đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Bệ hạ, vì ban thưởng đan dược, các tông môn

giang hồ vì tranh công mà chém giết lẫn nhau, thậm chí thảm họa diệt môn thường xuyên xảy ra, nhiều nơi gió tanh mưa máu, mấy lần lan đến bách tính thành trấn, sinh linh đồ thán.

Chuyện này cấp bách cần Bệ hạ thánh tài!" Lông mày kiếm của Lâm Tẫn chợt nhíu chặt!

Lực hấp dẫn của Đại Tông Phá Cảnh Đan quả nhiên kinh người.

Những tông môn bị diệt, tám chín phần mười hẳn là các ám cọc do Dạ Lâm bố trí.

Tuy nhiên, thế sự không có tuyệt đối!

Khó đảm bảo không có kẻ bị lợi dục che mắt, vì tranh công mà vu oan hãm hại, làm bừa sát hại người vô tội!

Mục tiêu có hạn, nếu có kẻ không còn tông môn nào để diệt, vì cầu đan dược, chuyện gì mà không dám làm?

Sau một khắc trầm mặc.

Hàn quang chợt lóe trong mắt Lâm Tẫn, lạnh giọng nói: "Truyền ý chỉ của Trẫm: Phàm tông môn tư sát liên lụy bách tính, quấy nhiễu dân sinh, triều đình lập tức phái binh, trấn áp tiêu diệt, tuyệt không dung tha!

Đồng thời, truyền lệnh Thiên Thính Giam, lệnh Lưu Vân Kiếm Tông, Thiết Y Môn, Toái Tinh Tông ba phái, điều tra kỹ lưỡng tất cả tông môn bị diệt, tất cả chứng cứ, giao cho Cẩm Y Vệ hạch nghiệm!

Nếu có tông môn nào dám vọng hại vô tội, mạo công lĩnh thưởng, một khi tra ra sự thật, toàn môn tru diệt, gà chó không tha!" Chuyện này, có thể lớn có thể nhỏ!

Hiện tại các phái có lẽ còn chưa kịp động tâm tư xấu xa, chỉ vội vã từ miệng thuộc hạ của Dạ Lâm khảo vấn manh mối "Thiên

Khuyết" để đổi lấy thưởng tứ.

Nhưng thời gian càng lâu, tất sẽ sinh lòng quỷ dị, nếu không nghiêm khắc chấn nhiếp, hậu họa vô cùng.

Chu Quân nghiêm nghị hành lễ: "Thần, tuân chỉ!" Chu Quân lui xuống, Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh lặng.

Lâm Tẫn đứng dậy, chắp tay đi đến trước cửa sổ.

Gió lạnh đêm thu mang theo hơi lạnh thấu xương thổi vào, đôi mắt y khẽ híp lại, nhìn bầu trời u ám, khẽ nói như băng: "Dạ Lâm, đã nàng ẩn mình không lộ, Trẫm liền buộc nàng phải xuất hiện!" Màn đêm như mực, Thiên Khuyết.

Đỉnh núi cô độc.

Dạ Lâm một thân áo bào đen, nhắm mắt tọa thiền, khí tức mờ mịt, gần như hòa làm một với bóng tối vô biên này, cho dù ở gần kề, cũng khó mà phát giác sự tồn tại của nàng.

Ong!

Đột nhiên!

Một tiếng ong ong vô hình từ trong cơ thể nàng chấn động mà ra.

Thân thể Dạ Lâm khẽ chấn động, năng lượng quỷ dị quấn quanh toàn thân ầm ầm bạo trướng, như trường giang đại hà cuồn cuộn đổ vào biển rộng vô tận, bàng bạc vô biên!

Cảnh giới của nàng thế như chẻ tre, điên cuồng thăng tiến.

Cánh cửa Lục Địa Thần Tiên cảnh đã ngăn cách vô số thiên tài anh kiệt, đối với nàng mà nói mỏng như tờ giấy, chạm vào là vỡ.

Tuy nhiên, năng lượng hạo hãn kia lại không hề có ý ngừng lại dù nửa phần.

Trong nháy mắt.

Cảnh giới đã ổn định ở Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, và tiếp tục mãnh liệt xung kích về phía hậu kỳ!

Cuối cùng, ngay trước khoảnh khắc chạm vào bức tường của hậu kỳ, sức mạnh bành trướng dần dần bình ổn, vững vàng.

Dạ Lâm chợt mở bừng đôi mắt!

Hai đạo tinh mang như điện lạnh từ trong mắt bạo xạ ra, xuyên thẳng vạn dặm hư không, hệt như tia sét xé toạc màn đêm.

Nàng chậm rãi đứng dậy, cảm nhận sức mạnh khủng bố như có thể nhấn chìm tất cả đang cuồn cuộn lưu chuyển trong cơ thể, khóe miệng khẽ nhếch lên vẻ hài lòng.

Tuy chưa hoàn thành toàn bộ công pháp, chỉ dừng lại ở trung kỳ đỉnh phong, nhưng thực lực như vậy, đã có thể xưng là tuyệt đỉnh thế gian.

Vô thượng bí pháp do sư tôn truyền thụ, nàng mượn tinh huyết chí thân làm dẫn, cũng mới vừa vẹn tu thành trọng thứ nhất.

Nếu có một ngày có thể đột phá vào cảnh giới trọng thứ hai...

Khi đó.

Dưới gầm trời này, còn ai dám một trận chiến?

Nàng phóng mình nhảy xuống cô phong, nhìn về phía hoàng thành, sát ý trong mắt như thủy triều dâng trào: "Lâm Tẫn... kỳ tử của ngươi, đã đến." "Thiếu chủ." Thân ảnh Thiên Ảnh như quỷ mị lặng lẽ hiện ra, sắc mặt tái nhợt xen lẫn một tia ngưng trọng, trầm giọng bẩm báo: "Phật môn Đại Giác Tự phái người cầu kiến, nói có tình báo khẩn yếu muốn dâng lên, sự việc liên quan..." Hắn dừng lại một chút, giọng nói càng hạ thấp: "Triều đình!" "Đại Giác Tự?" Lông mày Dạ Lâm khẽ

nhướng lên, mắt nàng lướt qua một tia suy tư, rồi lạnh giọng nói: "Đám lừa ngốc này đến làm gì?" Tuy trong lòng không hiểu.

Nàng cũng không trực tiếp cự tuyệt người ngoài cửa, chỉ lệnh Thiên Ảnh đi dẫn đường.

Không lâu sau.

Trong đại điện nguy nga xa hoa.

Dạ Lâm đoan tọa trên ghế, nhàn nhã bưng chén trà, khóe mắt liếc thấy một bóng người chậm rãi bước vào, nhưng vẫn không hề động đậy.

"A Di Đà Phật!" Một tiếng Phật hiệu vang lên, hòa thượng khoác cà sa màu đỏ chắp tay hành một lễ, thần sắc không kiêu không hèn: "Dạ thí chủ, bần tăng Viên Chỉ, đã ngưỡng mộ đã lâu." Dạ Lâm khẽ đặt chén trà xuống, không đứng dậy, chỉ thản nhiên nói: "Có chuyện gì?" Cùng với cảnh giới đột phá.

Giữa lông mày nàng tự mang theo một cỗ khí phách khinh thường, cho dù đối phương xuất thân từ Phật môn thánh địa Đại Giác Tự, nàng cũng không hề để tâm.

Huống chi, Viên Chỉ cũng chỉ là Lục Địa Thần Tiên trung kỳ.

Cho dù bỏ qua bối cảnh, chỉ đơn thuần đối đầu bằng thực lực, Dạ Lâm cũng có tự tin chém đối phương tại đây, lại hà tất phải khách sáo?

Viên Chỉ không hề tức giận, khóe miệng ngược lại hiện lên một tia cười như có như không, chắp tay nói: "A Di Đà Phật, bần tăng đến đây, là muốn cùng Dạ thí chủ kết một thiện duyên..." "Có rắm thì mau thả." Lời chưa nói hết, đã bị Dạ Lâm không kiên nhẫn cắt ngang.

Khóe miệng Viên Chỉ khẽ co giật một cách khó nhận ra, vẻ sắc lạnh và uất hận trong mắt lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn cố làm ra

vẻ từ bi nói: “Dạ thí chủ quả nhiên thẳng thắn, bần tăng bội phục.

Đã như vậy, bần tăng xin nói thẳng.

Thế cục hoàng thành Đại Uyên có biến, đại trận hộ thành của nó huyền diệu phi thường, đủ để dễ dàng vây khốn võ giả Lục Địa Thần Tiên trung kỳ.

Hơn nữa, trong cung còn có đại năng hậu kỳ tọa trấn.” Lời vừa dứt.

Vẻ kiêu ngạo và phấn khích của Dạ Lâm khi vừa đột phá cảnh giới lập tức tan biến phần lớn.

Trận pháp có thể dễ dàng trấn áp Lục Địa Thần Tiên trung kỳ?

Vậy giới hạn trên của nó, e rằng còn xa không chỉ có vậy.

Cộng thêm trong cung còn có đại năng hậu kỳ trấn thủ...

Nếu mình mạo hiểm xông vào, cho dù trong tay có nhiều dị bảo, cũng tất là cửu tử nhất sinh!

Nghĩ đến đây.

Nàng lại một lần nữa ngẩng mắt nhìn Viên Chỉ đang trang nghiêm trước mặt, sự không kiên nhẫn trong mắt giảm đi chút ít, phất tay nói: “Ban tọa.” Tin tức này, quả thật có giá trị.

“Không cần đâu.” Viên Chỉ lại lắc đầu cự tuyệt: “Bần tăng chỉ là người truyền tin, tin đã đưa đến, tiện không ở lâu.

A Di Đà Phật.” Nói rồi, hắn xoay người liền đi, không hề do dự.

Mãi đến khi bóng Viên Chỉ hoàn toàn biến mất ngoài điện, Thiên Ảnh vẫn đứng yên một bên mới tiến lên thấp giọng nói: “Thiếu chủ, Đại Giác Tự... thật sự có lòng tốt đặc biệt đến nhắc nhở sao?” “A.” Dạ Lâm lạnh lẽo cười một tiếng: “Lòng tốt?

Đám lừa ngốc đạo mạo nghiêm nghị kia chẳng qua là muốn mượn đao giết người thôi, thật buồn cười!" Nàng há lại không nhìn ra ý đồ thật sự của Đại Giác Tự?

Chắc chắn là trước đây trong giao phong với triều đình đã chịu tổn thất lớn, nên mới giả ý đến đây "nhắc nhở", thực chất là muốn họa thủy đông dẫn, muốn ngồi xem hổ đấu.

Phong cách giả dối này, quả nhiên là tác phong nhất quán của Phật môn.

Dạ Lâm trầm ngâm một lát, ra lệnh: "Đi điều tra rõ ràng, gần đây giữa Đại Giác Tự và triều đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Vâng, Thiếu chủ." Thiên Ảnh cung kính lĩnh mệnh, đang định lui xuống, lại chợt nhớ ra một chuyện, xoay người lại lần nữa xin chỉ thị: "Khải bẩm Thiếu chủ, triều đình đã dùng 'Đại Tông Phá Cảnh Đan' làm mồi nhử, dụ dỗ các phái giang hồ vây quét các tông môn phụ thuộc của chúng ta, hiện nay đã có mấy phái bị diệt." "Đại Tông Phá Cảnh Đan?" Dạ Lâm nhướng mày: "Đó là vật gì?" "Tương truyền sau khi phục dụng có thể khiến Đại Tông Sư lập tức thăng cấp một cảnh giới, hơn nữa... hoàn toàn không có tác dụng phụ." Đồng tử Dạ Lâm chợt sáng lên.

Chương 187

Thần đan như vậy, cho dù với kiến thức của nàng cũng chưa từng nghe nói.

Nếu không phải vô số tông môn vì nó mà điên cuồng tranh đoạt, nàng gần như sẽ cho rằng đây chỉ là lời đồn đại giang hồ.

"Thiếu chủ, chúng ta có cần ra tay phản kích không?" "Không cần." Dạ Lâm chậm rãi đứng dậy, áo bào đen không gió tự động, ngữ khí lạnh lẽo: "Hắn muốn dùng cách này ép bản Thiếu chủ hiện thân sao?

Mánh khóe vặt vãnh." Nàng hơi dừng lại, rồi chuyển lời: "Những kẻ phụ dung thực lực thấp kém kia, mất rồi thì mất, cũng đỡ sau này tiết lộ cơ mật." "Thuộc hạ minh bạch." Giọng Dạ Lâm chợt lại chuyển lạnh, tiếp tục nói: "Bất quá, nếu dung túng đám tiểu bối kia không ngừng truy tra, khó tránh khỏi nảy sinh chi tiết.

Xem ra, đã đến lúc đi tranh đoạt 'cái tông môn kia'." Thiên Ảnh nghe vậy, sắc máu trên mặt chợt biến mất, như thể nghe thấy một danh từ cực kỳ cấm kỵ, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại.

Dạ Lâm cất bước đi về phía ngoài điện, khẽ tự nhủ: "Lâm Tẫn, cuộc đối đầu thực sự, bây giờ mới vừa bắt đầu..." Ngày hôm sau.

Bầu trời u ám nhiều ngày cuối cùng cũng trút xuống trận mưa lớn xối xả.

Nước mưa như thiên hà đổ xuống, mạnh mẽ đánh vào gạch xanh hoàng thành, giống như cơn sóng điên cuồng cuối cùng trước khi mùa đông giá rét đến.

Lâm Tẫn đứng một mình dưới hiên Ngự Thư Phòng, mặc cho gió

lạnh cuốn mưa, làm ướt long bào, nhưng vẫn hồn nhiên bất động.

Mưa lớn ào ạt, không hiểu sao mang đến một trận lòng quý, như thể một loại biến cố hủy thiên diệt địa sắp xảy ra.

Ong!

Ngay lúc này.

Từ bóng tối phía sau truyền đến tiếng ong ong yếu ớt, hai bóng người từ nơi tối tăm lặng lẽ hiện ra, như mực nhỏ vào nước, dần hóa thành hình người.

Chính là Tuyệt Xu, Minh Đồ, thành viên của Dạ Bất Thu đã phụng mệnh đi Bạch Kiều Hạp điều tra ba ngày trước!

"Tra rõ rồi?" Lâm Tẫn không quay đầu lại, giọng nói lạnh lẽo.

"Vâng." Tuyệt Xu rũ tay, giọng nói phiêu miểu như không, lời nói đứt quãng: "Bạch Kiều Hạp... tông môn chiếm cứ... bách tính đều chết...

đã tiêu diệt...

địa chất dị thường." Lâm Tẫn nghe mà lông mày nhíu chặt.

Lời nói của Tuyệt Xu đứt đoạn, còn khó nghe hơn cả học sinh vỡ lòng.

Có lẽ vì trường niên ẩn mình trong bóng tối, cực ít khi mở miệng, khiến năng lực ngôn ngữ gần như thoái hóa.

Y khẽ thở dài một tiếng, nói: "Mở thức hải." Trong chớp mắt.

Vô Tướng Long Ẩn trong Tàng Binh Giới khẽ chấn động, một đạo lưu quang chìm vào mi tâm Tuyệt Xu, ký ức của hắn như một bức họa cuộn tròn hiện ra trước mắt Lâm Tẫn.

Y chưa từng nghĩ, có một ngày "Chúc Long Chi Khuy" lại phải

dùng trên người mình.

May mà không có phản phệ.

Nếu không sau này tình báo Dạ Bất Thu truy tra được, y cũng khó mà hiểu rõ chi tiết.

Sau nửa canh giờ.

Lâm Tẫn thu hồi thần thức, trên mặt trước tiên hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó chuyển thành vẻ phấn khích rõ rệt.

Bạch Kiều Hạp, vậy mà lại là một mỏ muối tự nhiên!

Không trách tông môn kia không cho phép Giả Tư Hiệp vượt qua hạp cốc, là sợ bí mật mỏ muối bị người khác phát hiện.

Tông môn kia thực lực cũng không mạnh, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Tông Sư đỉnh phong, vốn định âm thầm khai thác, chế biến thô sơ để bán, đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Nguyên do diệt vong của nó, không phải vì chiếm giữ mỏ muối.

Mà là vì chúng bắt cóc bách tính gần đó vào hạp cốc khai thác, lại không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào, mặc cho họ chịu khổ bị muối ăn mòn, kẻ chết đều bị vứt bỏ ở sâu trong hạp cốc, rồi lại bắt thêm người mới bổ sung.

Điều đáng hận nhất là.

Chúng thấy Tuyệt Xu, Minh Đồ thực lực cao cường, phản ứng đầu tiên vậy mà lại là lập tức diệt khẩu mười mấy bách tính trong hạp cốc, rồi cố gắng độn tẩu cầu viện.

Hành động như vậy, đáng lẽ phải toàn tông bị tru diệt!

Không lâu sau.

Lâm Tẫn thu hồi thần thông.

Minh Đồ cũng đúng lúc từ trong lòng lấy ra mấy khối quặng muối thô lớn bằng nắm tay, cung kính trình lên.

Lâm Tẫn tiếp lấy nhìn kỹ.

Chỉ thấy quặng đá màu xám trắng, chất thô ráp, nhưng ẩn ẩn toát ra khí vị mặn chát, quả nhiên là quặng muối không nghi ngờ.

Đầu ngón tay ma sát quặng muối thô ráp, tinh quang lóe lên trong mắt, phảng phất như đã nhìn thấy những hạt muối trắng tuyết được sản xuất như nước chảy, sung túc quốc khố, phúc trạch vạn dân.

Y đang định hạ lệnh, Oanh!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa chợt từ ngoài thành truyền đến, rung chuyển toàn bộ hoàng thành.

"Hoàng đế tiểu nhi, cút ra đây chịu chết!" Tiếng gầm giận dữ như sấm sét, vang dội khắp trời, vậy mà chấn động màn mưa đầy trời khẽ ngừng lại!

Lâm Tẫn lộ sát cơ, thân hình lóe lên đã đến ngoài điện, chân khí tự động lưu chuyển, nước mưa không thể xâm nhập.

Ánh mắt y như điện, xuyên qua màn mưa nhìn thẳng ra ngoài thành, sắc mặt khẽ biến đổi.

"Lục Địa Thần Tiên...

đỉnh phong!?" Mưa lớn ào ạt.

Như thiên hà vỡ đê, với thế hủy diệt điên cuồng cọ rửa hoàng thành nguy nga hùng tráng.

Tường cung màu đỏ tía được rửa sáng bóng, trên ngói lưu ly, thác nước như dải lụa.

Tiếng gầm giận dữ kia.

Như sấm sét kinh thiên nổ vang, mang theo uy áp đáng sợ của Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, quét sạch toàn bộ hoàng thành!

"Địch tập!

Hộ giá!" Trong ngoài hoàng thành, phản ứng nhanh đến cực hạn!

Thân hình Thiết Côn Luân và Tử Linh tựa như quỷ mị, chợt hiện ra ở nơi cao nhất của tường thành, chân khí bùng phát, chết chóc khóa chặt bóng người màu huyết sắc đang tản mát khí tức đáng sợ trên không trung.

Phía dưới.

Ngô Tranh dẫn Huyền Giáp Cấm Quân kết trận, mũi đao như rừng, sát khí lạnh lẽo thấu xương xông thẳng lên trời.

Chử Bằng thì càng trực tiếp hơn.

Dẫn Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ như dòng thép cuồn cuộn xông ra khỏi doanh Long Kỵ.

Vạn ngựa sắt đạp nát nước đọng khắp nơi, cung dây kéo căng, mũi tên lóe lên hàn quang, vây khốn hòa thượng tà dị trên không trung.

Dù đối mặt với cường giả Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, bọn họ cũng không hề sợ hãi dù nửa phần – muốn bước vào hoàng thành, phải bước qua thi thể của bọn họ trước!

Giữa không trung.

Hòa thượng khôi ngô khoác cà sa huyết hồng kia, chỉ tùy ý liếc nhìn trận thế như thùng sắt phía dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt và khinh bỉ không hề che giấu.

Nước mưa cách cơ thể hắn ba thước, liền bị một đoàn huyết sát chi khí nồng đậm không thể hóa giải làm bốc hơi hết, phát ra tiếng "xì xì" khẽ.

Dung mạo hắn nhìn có vẻ trang nghiêm như Phật, nhưng trong đôi mắt dài nhỏ lại lóe lên ánh sáng dâm tà, bạo ngược và vặn vẹo, hoàn toàn không hòa hợp với lớp "Phật quang" quỷ dị quanh thân.

Trong tay hắn, một cây kim cương xử rỗng ruột từ từ xoay tròn, thân xử màu đỏ sẫm, trông như được đúc từ vô số máu đông đặc, ẩn ẩn có tiếng oan hồn than khóc truyền ra.

"Hừ, kiến càng tụ tập đông đến mấy, cũng chỉ là kiến càng mà thôi." Hòa thượng cười khẩy.

Ngay lúc này.

Lâm Tẫn đeo mặt nạ Vô Tướng Long Ẩn che mặt, lặng lẽ xuất hiện giữa không trung.

Thân y cao lớn thẳng tắp, một tay chắp sau lưng, tuy không có thanh thế, nhưng tựa như có một cỗ uy nghiêm sâu thẳm như vực thẳm hồ sâu.

"Xem ra, Đại Giác Tự vẫn chưa từ bỏ ý định a!" Giọng Lâm Tẫn không cao vút, nhưng ngữ khí lạnh lẽo lại như kiếm sắc xuyên thấu tầng tầng màn mưa.

"Đại Giác Tự?

A a..." Hòa thượng áo máu nghe vậy, khóe miệng nứt ra một độ cong đầy tà khí: "Tông môn rác rưởi, còn không xứng sai khiến bản Phật gia." Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Y vốn cho rằng.

Chương 188

Viên Thông bị chặt tay, Hư Vong vẫn lạc, Đại Giác Tự liên tiếp chịu đả kích, tất là trong lòng không cam, mới phái cường giả như vậy đến báo thù, để vãn hồi thể diện.

Nhưng vẻ khinh thường trong ngữ khí của đối phương, hoàn toàn không giống làm bộ.

Không phải Đại Giác Tự?

Chẳng lẽ là thánh địa Phật môn khác?

Nhưng cùng là kiêu ngạo của Phật môn, cho dù âm thầm có cạnh tranh, bề mặt cũng duy trì hòa khí, không nên công khai miệt thị như vậy mới đúng.

Hòa thượng dường như nhìn thấu sự nghi hoặc của Lâm Tẫn, cuồng vọng cười lớn nói: "Không cần đoán mò nữa, Phật gia pháp hiệu Viên Tuệ, có thể chết trong tay bản Phật gia, coi như là vinh hạnh tu tám đời của ngươi!" Viên Tuệ?

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ ngưng.

Lúc này.

Truyền âm của Thiết Côn Luân cấp bách vang lên: "Bệ hạ cẩn thận!

Lão này là 'Huyết Liên Tà Tăng', bại loại Phật môn, coi sắc như mạng, thủ đoạn tàn nhẫn!

Trăm năm trước, ba đại thánh địa Phật môn từng liên thủ phái ra sáu vị cao tăng vây quét, với cái giá hai chết bốn bị thương, nhưng vẫn không thể chém giết được hắn!" Lòng Lâm Tẫn rùng mình!

Có thể đối kháng liên thủ vây quét của ba đại thánh địa Phật môn và phản sát hai người, chiến lực như vậy, quả thật đáng sợ.

"Ai, sai ngươi đến?" Lâm Tẫn áp chế nghi hoặc, lạnh giọng chỉ thẳng vào trọng tâm.

Kim cương xử trong tay Viên Tuệ khẽ xoay tròn, miệng nứt ra cười nói: "Trên đời này, không ai có thể sai khiến được Phật gia.

Bất quá mà..." Tà quang trong mắt hắn càng thịnh: "Mỹ nhân thì ngoại lệ." Mỹ nhân?

Tư duy Lâm Tẫn điện chuyển, mình khi nào đắc tội với nữ tử nào mà có thể mời động ma đầu như vậy?

"Thôi đi, không nói nhảm với ngươi nữa!" Viên Tuệ dường như không kiên nhẫn, kim cương xử trong tay chợt chấn động: "Giết ngươi xong, Phật gia còn phải vội về cùng mỹ nhân kia cùng đến cực lạc đây, ha ha ha!" Ong!

Sóng động mạnh mẽ pha tạp vẻ trang nghiêm giả tạo và huyết sát ô uế, như sóng thần cuồn cuộn ập đến Lâm Tẫn!

Lại có lực tinh thần tà ác vô hình, lặng lẽ xông thẳng vào thức hải Lâm Tẫn!

Trong chớp mắt.

Trước mắt huyễn tượng trùng trùng — lại là cảnh Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết mắt mị như tơ, y phục nửa cởi mời gọi, dục vọng nguyên thủy cố gắng nuốt chửng lý trí của y!

"Tà môn ngoại đạo!" Lâm Tẫn lạnh lùng hừ một tiếng, mặt nạ Vô Tướng Long Ẩn trên mặt khẽ lóe sáng, lực tinh thần hạo hãn như biển cả chợt bùng nổ, hệt như mặt trời rực lửa làm tan tuyết, xua tan mọi huyễn tượng tà niệm đến mức không còn một chút nào!

Cùng lúc đó, tay phải y hư không chộp một cái!

Xoẹt!

Tiếng rồng ngâm chấn cửu tiêu!

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm sừng sững trong tay!

Kiếm khí quanh thân cuộn trào, uy nghi hoàng đạo tràn ngập, nước mưa xung quanh vì thế mà ngưng trệ nặng nề!

"Trảm!" Lâm Tẫn không chút hoa mỹ, một kiếm chém ra!

Kiếm cương màu vàng xé toạc màn mưa, mang theo ý chí bá đạo trấn áp tất cả, trực tiếp chém về phía Viên Tuệ!

"Cũng có chút thú vị!

Nhưng không đủ xem!" Viên Tuệ cuồng tiếu, kim cương xử màu huyết sắc đón gió bạo trướng, hóa thành một con cự mãng huyết sắc hung ác, gào thét đâm sầm vào kiếm cương!

Oanh long!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, năng lượng cuồng bạo lan ra trong chốc lát làm trống không nước mưa trong phạm vi mấy trăm mét, để lộ bầu trời xám xịt!

Những người phía dưới không ai không khí huyết cuồn cuộn, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Trên khuôn mặt thô kệch của Thiết Côn Luân đầy vẻ ngưng trọng, đôi tay siết chặt gân xanh nổi lên.

Uy thế của Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong quả nhiên khủng bố, không biết mình khi nào mới có thể lần nữa đột phá gông xiềng, chạm tới cảnh giới hạo hãn kia.

Một bên.

Lông mày thanh tú của Tử Linh nhíu chặt, tay cầm Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán che chắn gió mưa, nước mưa nhỏ giọt từ rìa tán đều mang theo một tia xanh lục u ám.

Đầu ngón tay mảnh mai của nàng u quang lóe sáng, đôi mắt như rắn độc khóa chặt Viên Tuệ trên không trung.

Chỉ cần có cơ hội tiếp cận, cho dù đối phương là Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, nàng cũng có tự tin khiến hắn nếm thử vạn độc cắn nuốt tâm trí!

Trên cao không.

Sau một đòn, vẻ khinh miệt trên mặt Viên Tuệ hơi giảm bớt, chuyển sang hung tướng: "Tiểu tử, vậy mà có thể chặn được một đòn của Phật gia?

Cũng có chút bản lĩnh!" Hắn đã nhận ra.

Cảnh giới Lâm Tẫn tuy thấp hơn hắn, nhưng chiếc mặt nạ kia có thể chống lại sự xâm thực tinh thần, và thanh long kiếm kia lại ẩn ẩn khắc chế huyết sát chi khí của hắn, khiến hắn bó tay bó chân.

"Giết ngươi, đủ rồi!" Lâm Tẫn giận quát, chủ động xuất kích!

Thân pháp y như điện, kiếm quang như rồng, khí tức hoàng đạo và Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm tương phụ tương thành, mỗi một kiếm đều ẩn chứa uy năng băng sơn liệt thạch.

Viên Tuệ thì vũ động huyết xử, huyết sát chi khí hóa ra các loại hình thái hung tợn.

Khi thì như lệ quỷ khóc thét, khi thì như Tu La giáng thế, quỷ dị xảo quyệt, uy lực tuyệt luân.

Lâm Tẫn tâm niệm điện chuyển: Yêu tăng này tu vi thâm hậu, không thể đối kháng bằng sức mạnh, chỉ có thể mượn lực phong ấn

của Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận mới có thể trấn áp.

Nghĩ đến đây.

Kiếm thế Lâm Tẫn chợt biến đổi.

Y không còn đối đầu trực diện với hắn nữa, kiếm quang rực rỡ của Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm nhìn như bị huyết sát chi khí áp chế, từng bước phòng thủ.

Thực chất mỗi một kiếm đều ẩn chứa đạo lý dẫn dắt mượn lực, kiếm quang lưu chuyển như dệt nên một tấm lưới lớn vô hình, vừa đánh vừa lùi, không dấu vết nào dời chiến trường về phía không trung trên hoàng thành.

Tuy nhiên.

Viên Tuệ dường như đã sớm nhận ra sự tồn tại của trận pháp, luôn du đấu ở biên giới hoàng thành, tuyệt đối không tiến sâu nửa bước, khiến mưu đồ của Lâm Tẫn khó mà phát huy hiệu quả.

Bành!

Lại một lần đối đầu trực diện, thân hình hai người chợt tách ra.

Lâm Tẫn khí huyết cuồn cuộn, khóe miệng Viên Tuệ cũng thấy một tia máu.

"Sách, thật mẹ nó cứng!" Viên Tuệ lau vết máu, vẻ cuồng vọng trên mặt không giảm, ngược lại còn lộ ra một tia không kiên nhẫn: "Không chơi nữa!

Giết ngươi cũng tốn không ít công sức của Phật gia, lỡ mất lương tiêu với mỹ nhân, há chẳng phải là tội sao?

Tiểu tử, coi như ngươi may mắn!" Nói rồi.

Huyết quang trên người hắn lóe lên, vậy mà thật sự nảy sinh ý thoái lui, muốn rút thân rời đi.

Lâm Tẫn trong lòng biết, với thực lực của lão này, nếu một lòng muốn đi, mình quả thật khó mà giữ lại, cố gắng giữ chỉ e lưỡng bại câu thương.

Chợt!

Một âm thanh nhắc nhở lạnh lẽo của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Tẫn. 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Bạch Sa Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?】 "Điểm sáng!" Lâm Tẫn không chút do dự, tâm niệm vừa động. 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Bạch Sa Thành!】【Nhận được phần thưởng: Kiếm Phá Cửu Tiêu!】 Trong khoảnh khắc.

Một luồng kiếm đạo cảm ngộ bàng bạc hạo hãn như hồng thủy vỡ đê tràn vào thức hải Lâm Tẫn!

Đó là một loại kiếm ý cực hạn, một đi không trở lại, chém phá mọi hư vọng và trở ngại!

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm trong tay y phảng phất nhận được cảm triệu, phát ra tiếng rồng ngâm trong trẻo chưa từng có, thân kiếm hào quang đại phóng, kiếm uy hoàng hoàng xông thẳng lên trời!

Khí tức vốn có chút hỗn loạn của Lâm Tẫn lập tức bình phục, khí thế quanh thân điên cuồng bạo trướng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tinh quang bạo xạ trong đôi mắt, như kiếm sắc xuất vỏ!

Y một bước đạp ra, hư không dưới chân vậy mà vì thế mà chấn động.

Nhìn Viên Tuệ phía trước đã xoay người, chuẩn bị hóa thành huyết quang độn tẩu, giọng Lâm Tẫn lạnh thấu xương như đến từ cửu u hàn ngục, vang vọng khắp không trung trên hoàng thành: "Trẫm,

đã cho ngươi đi sao?" Thân hình Viên Tuệ chợt khựng lại, khó tin xoay người.

Hắn nhìn Lâm Tẫn khí thế đột nhiên bạo trướng, gần như muốn xuyên phá mây trời, như thể nghe thấy chuyện cười hoang đường nhất thế gian, giận cực phản cười: "Ha ha ha!

Phật gia từ bi, tha cho ngươi một tiện mệnh, ngươi không dập đầu tạ ơn thì thôi, còn dám nói lời ngông cuồng?

Thật là chán sống rồi!" Lâm Tẫn đối với lời châm chọc của hắn làm ngơ, chỉ từ từ giơ Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm trong tay lên.

Chương 189

Một bước đạp ra!

Oanh!

Khí tức hoàng đạo quanh thân và kiếm ý bàng bạc vậy mà hoàn mỹ hòa quyện, một cỗ uy áp khủng bố chưa từng có lấy y làm trung tâm, ầm ầm bùng nổ, quét sạch tứ phương!

"Tự ý xông vào hoàng thành, mạo phạm thiên uy, Trẫm, phán ngươi tử tội!" Trong chớp mắt, trời đất vì thế mà thất sắc!

Mưa lớn ào ạt như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp nghẹt, hàng vạn giọt mưa quỷ dị lơ lửng giữa không trung.

Trên không hoàng thành, gió mây cuộn ngược.

Nguyên khí thiên địa hạo hãn điên cuồng dồn về mũi kiếm trong tay Lâm Tẫn, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh vàng kim khổng lồ xuyên qua trời đất!

Kiếm ảnh ngưng tụ như thực chất, long văn quấn quanh, phù văn lưu chuyển, tản phát ra uy nghi hoàng hoàng của thiên tử, những người phía dưới tâm thần đều run rẩy, gần như muốn quỳ xuống thần phục.

Nụ cười cuồng vọng trên mặt Viên Tuệ chợt cứng đờ, chuyển thành cực độ kinh hãi.

Hắn phát hiện không gian quanh thân mình như bị đúc bằng sắt, kiếm thế hoàng hoàng kia chưa giáng xuống, đã hoàn toàn phong tỏa tất cả đường lui của hắn!

Mặc cho hắn có thúc đẩy huyết sát chi lực Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong đến mức nào, cũng như sa vào vũng lầy, khó mà thoát ra

được!

“Không...

điều này không thể nào!” Viên Tuệ cuối cùng cũng hoảng sợ, trong mắt lần đầu tiên lộ ra nỗi sợ hãi thật sự.

Khí tức hủy diệt ẩn chứa trong kiếm ảnh kia, khiến linh hồn hắn cũng đang run rẩy.

“Dừng tay!

Đừng giết ta!

Ta có thể nói cho ngươi biết ai đã sai ta đến!

Tha cho ta một mạng!

Ta có thể dâng lên vô thượng bí thuật phòng the!” “Muộn rồi.” Giọng Lâm Tẫn lạnh lẽo như thiết hàn cửu u, không mang một chút gợn sóng.

Y vung tay xuống, kiếm ảnh vàng kim xuyên suốt trời đất kia theo đó chém xuống!

“Kiếm Phá Cửu Tiêu!!!” Không có tiếng nổ vang đến ù tai.

Chỉ có một loại âm thanh khiến người ta ê răng, tựa như không gian bị xé ra một cách trơn tru và tinh vi.

Kiếm quang lướt qua, huyết sát chi khí như băng tuyết tan chảy.

Biểu cảm kinh khủng của Viên Tuệ hoàn toàn đông cứng, ngay cả cây kim cương xử huyết sắc tà dị trong tay hắn, cũng bị đạo kiếm cương rực rỡ như mặt trời ban mai, uy nghiêm như thiên phạt này, từ giữa mà chém thành hai!

Kiếm quang dần tan.

Những đám mây đen dày đặc trên không trung, vậy mà cũng bị một

kiếm này chém ra một vết nứt khổng lồ.

Ánh dương đã lâu không thấy như thác nước vàng kim đổ xuống, chiếu sáng hoàng thành sau mưa, cũng chiếu sáng thi thể cháy đen bị chém thành hai nửa trên mặt đất.

Đang lang!

Kim cương xử vỡ nát rơi xuống đất, tà dị huyết khí hoàn toàn biến mất.

Lâm Tẫn thân thể nhẹ nhàng đáp xuống, bước chân hơi loạng choạng, sắc mặt hơi tái nhợt.

Chiêu võ kỹ này uy lực kinh thiên, nhưng cũng gần như hút cạn tám chín phần chân khí trong cơ thể y!

Nếu một kiếm này không thể lập công, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Y cố gắng hít một hơi, nhìn Chử Bằng và những người khác ngoài thành: "Về đi." Chử Bằng mặt lộ vẻ do dự, tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Bệ hạ, mạt tướng mạo muội... tướng quân ngài..." "Hắn không sao." Lâm Tẫn phất tay, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Chử Bằng không dám nói thêm, cung kính hành lễ, dẫn Đại Tuyết Long Kỵ và Sóc Phong Cung Kỵ đang tâm thần kích động trở về đại doanh.

Lâm Tẫn nhìn Thiết Côn Luân và Tử Linh, đang định quay về cung.

Đột nhiên.

Đôi mắt Tử Linh sắc lạnh chợt hiện ra, tựa như rắn độc khóa chặt con mồi, trong khoảnh khắc nhìn về phía bóng tối sau tảng đá lớn cách hoàng thành không xa!

Không chút do dự, thân ảnh nàng như quỷ mị từ trên tường thành nhảy xuống, nhanh đến mức chỉ để lại một tàn ảnh mờ ảo!

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tử Linh trong nháy mắt đã lướt đến sau tảng đá lớn.

Khắc sau đó.

Một thân ảnh bị nàng chế trụ như gà con, phong ấn đan điền, trực tiếp ném xuống khoảng đất trống trước mặt Lâm Tẫn.

"Lén lút trốn tránh, vừa nhìn đã không phải người tốt lành gì!" Giọng Tử Linh lạnh lẽo.

Lâm Tẫn từ trên cao nhìn xuống, xem xét kỹ cô gái này.

Nàng tư sắc không tầm thường, nhưng giữa lông mày đầy vẻ mệt mỏi và nỗi kinh hoàng thấu xương, trên người mặc trang phục nô lệ gần như trong suốt, làn da trần trụi phủ đầy những vết thương màu đỏ tươi ám muội và hung tợn, hiển nhiên đã phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân.

Lúc này.

Ngô Tranh khéo léo tiến lên, nhận diện một hồi, kinh ngạc nói: "Bệ hạ, nàng là Tùng Mộng Linh!

Thần đã thấy bức họa do Hình Bộ phát ra!" "Ồ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng lên, khóe miệng lập tức nhếch lên một độ cong đầy ý vị: "Thì ra là Tịnh Diễn Sư Thái, xem ra duyên phận giữa ngươi và Trẫm không cạn." Đến đây, chân tướng đã sáng tỏ.

Ma đầu như Viên Tuệ vì sao lại vô cớ đột kích, chính là bị Tịnh Diễn dùng cái xác này và thủ đoạn ti tiện dẫn dụ đến.

Tịnh Diễn mềm nhũn trên đất, thân thể kịch liệt run rẩy, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Lâm Tẫn một cái cũng đã mất.

Mấy ngày nay, vì để lấy lòng Viên Tuệ đổi lấy cơ hội báo thù.

Nàng đã chịu đựng sự sỉ nhục và tra tấn khó tưởng tượng, thân tâm sớm đã sụp đổ.

Vốn tưởng rằng có chỗ dựa đến có thể tận mắt chứng kiến kẻ thù bị phục tru, nhưng lại không ngờ ngay cả tồn tại như Huyết Liên Tà Tăng này, cũng bị Lâm Tẫn một kiếm chém giết!

Hy vọng cuối cùng của nàng hoàn toàn tan vỡ, trong lòng chỉ còn lại tuyệt vọng và run rẩy vô tận.

Lâm Tẫn nhìn nàng bộ dạng này, trong mắt không hề có chút thương hại, chỉ có băng hàn: "Trẫm rất tò mò, lần này, ngươi còn có thể đoạt xá trọng sinh không?" Phốc xuy!

Hàn quang lóe lên, Lâm Tẫn tịnh chỉ như kiếm, một đạo kiếm khí sắc bén tức thì xuyên thủng mi tâm Tịnh Diễn.

Cùng lúc đó.

Vô Tướng Long Ẩn trên mặt y phát ra tiếng ong ong rất nhỏ, lực tinh thần mạnh mẽ như thủy ngân tràn xuống đất, bao trùm bốn phía, dò xét kỹ lưỡng từng tấc không gian, xác nhận không còn bất kỳ dao động linh hồn nào còn sót lại, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, là thật sự hình thần câu diệt!

Nhìn thi thể Tùng Mộng Linh trên đất, Lâm Tẫn thản nhiên nói: "Hãy chôn cất thi thể này cho tử tế đi." Tịnh Diễn hồn phi phách tán, cái xác này chung quy vẫn là Tùng Mộng Linh vô tội.

Ngô Tranh chắp tay lĩnh mệnh: "Vâng, Bệ hạ!" Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn tọa trên long ỷ, linh khí quanh thân hội tụ, từ từ khôi phục chân khí gần như cạn kiệt.

Thiết Côn Luân bị kích thích sâu sắc, đã trở về Thiên Thính Giam bế quan, thề phải đột phá.

Tử Linh thì bị Lâm Tẫn giữ lại.

Điều tức chốc lát.

Lâm Tẫn mở bừng đôi mắt, tinh quang nội liễm, lệnh cho Tử Linh: "Đi Vô Vọng Tự tranh đoạt.

Không chừa một ai!" Phương Trượng đã phi thiện loại, tông môn dưới trướng hắn, tự nhiên gà chó không tha!

Tử Linh hưng phấn gật đầu, nói: "Được thôi!" Vừa mới tiếp quản Ảnh Sát Vệ, còn chưa kịp kiểm nghiệm thực lực, lần này đúng là cơ hội tốt!

Hải công công đứng một bên đúng lúc dâng trà nóng.

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm, thản nhiên nói: "Truyền ý chỉ của Trẫm, cáo thị thiên hạ: Huyết Liên Tà Tăng Viên Tuệ, ỷ vào tu vi Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, tự ý xông vào hoàng thành, coi thường thiên uy, đã bị Trẫm tự tay chém giết ngoài hoàng thành ngay trong hôm nay!" Hải công công cung kính: "Lão nô tuân chỉ." Đầu ngón tay Lâm Tẫn ma sát chén trà ấm nóng, ánh mắt phảng phất xuyên thấu tường cung, nhìn về phía thánh địa Phật môn xa xôi, độ cong lạnh lẽo ở khóe miệng càng thêm sắc bén: "A a, Phật môn..." "Trẫm ngược lại muốn xem, nghe tin tức này, các ngươi còn có thể ngồi yên trên tòa sen không?

Là chờ kiếm của Trẫm, hay là đến cửa thỉnh tội!" Một lát sau, chân khí trong cơ thể Lâm Tẫn đã khôi phục tám chín phần.

Ánh mắt y rơi vào mấy cục khoáng muối thô to bằng nắm tay trên long án, thần sắc thâm trầm.

Muối!

Là trọng khí của quốc gia, từ xưa đến nay đều như vậy.

Vì Bạch Kiều Hạp đã phát hiện ra mỏ muối, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để kiểm soát chặt chẽ, tuyệt đối không thể để lộ tin tức.

Chương 190

"Truyền chỉ, tuyên Chử Bằng cận kiến!" "Vâng!" Hải công công đáp lời, khom lưng nhanh chóng lui xuống.

Không lâu sau, Chử Bằng mặc giáp trụ liền sải bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối xuống, giọng như hồng chung: "Mạt tướng tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn không chút dây dưa, trực tiếp hạ lệnh: "Chử Bằng nghe lệnh!

Trẫm lệnh ngươi tức khắc suất lĩnh năm ngàn Đại Tuyết Long Kỵ, hỏa tốc chạy đến Bạch Kiều Hạp, phong tỏa hẻm núi, toàn lực khai quật mỏ muối, tất cả vận hồi kinh đô!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Chử Bằng không chút chần chừ, nghiêm nghị ôm quyền.

Năm ngàn Đại Tuyết Long Kỵ hành động như gió, đủ sức trong thời gian ngắn nhất khống chế Bạch Kiều Hạp.

Dựa theo ký ức của Tuyệt Xu, quy mô mỏ muối kia e rằng không nhỏ, Lâm Tẫn tuyệt không cho phép bất kỳ ai nhúng tay.

Ánh mắt y hơi chuyển, một lần nữa mở lời, giọng nói mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Tuyệt Xu, Minh Đồ, Vô Gian, Khư Vô!

Các ngươi tùy hành, âm thầm bảo hộ!" Trong Ngự Thư Phòng không có tiếng đáp lại.

Chỉ có nơi góc tối, mấy bóng đen khó nhận ra khẽ vặn vẹo một thoáng, rồi lập tức trở lại bình thường, như thể chưa từng có dị động.

Bốn vị cao thủ Tông sư đỉnh phong tinh thông ám sát và ẩn nấp âm thầm tùy hành, dù có Đại Tông sư nào ý đồ bất chính, cũng phải cân nhắc xem có thể né tránh đòn tất sát từ chỗ tối hay không.

An bài thỏa đáng.

Lâm Tẫn lại nhìn mấy cục khoáng muối thô kia, hít sâu một hơi, gọi: "Hải công công!" "Lão nô tại!" "Đi chuẩn bị ít cát mịn, than vụn, rồi từ Ngự Thiện Phòng lấy một cái nồi sắt lớn đến.

Ngoài ra, truyền Khâu Khải Phong nhập cung, bảo hắn mang theo ít Vân Ti Linh Miên đến." "Lão nô tuân chỉ." Hải công công lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Tẫn khẽ gõ đầu ngón tay lên long án, khóe môi nhếch lên một độ cong.

Thân là kẻ xuyên việt, đã có được mỏ muối thô, lẽ nào chỉ bán muối thô?

Như vậy cũng quá mất mặt người xuyên việt rồi.

Muốn bán, thì phải bán muối tinh mà thời đại này chưa từng có!

Chẳng qua chỉ là bốn bước hòa tan, lọc, chưng cất, kết tinh, đối với người từng trải qua chín năm giáo dục nghĩa vụ mà nói, dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, Hải công công liền chuẩn bị đầy đủ vật phẩm.

Một cái nồi sắt lớn đen kịt được đặt ở thiên điện Ngự Thư Phòng, đối lập rõ rệt với những đồ vật xa hoa xung quanh, có vẻ hơi đột ngột.

Khâu Khải Phong cũng kịp thời đến, kính cẩn đặt những sợi Vân Ti Linh Miên tốt nhất trong lòng ra: "Bệ hạ, ngài xem những thứ này có đủ không?" "Đủ rồi." Lâm Tẫn chạm vào những sợi Linh Miên mềm mại, bền chắc, hài lòng gật đầu.

Vân Ti Linh Miên của Vân Minh Ngu gia, quả thật là thứ không tồi, dùng để làm màng lọc thì còn gì thích hợp hơn!

Y đưa một khối khoáng muối thô cho Khâu Khải Phong: "Khâu gia

chủ, có nhận ra vật này không?" Khâu Khải Phong hai tay tiếp lấy, cẩn thận ma sát, lại thận trọng nếm một chút, trong mắt lập tức bùng lên tinh quang: "Bệ hạ, đây là… muối thô?!" "Không sai." Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Trẫm phát hiện một mỏ muối thô có trữ lượng không nhỏ, có ý muốn Khâu gia tham gia vào việc kinh doanh muối này, ý ngươi thế nào?" Khâu Khải Phong nghe vậy mừng rỡ khôn xiết.

Lập tức quỳ hai gối xuống đất, kích động nói: "Thiên ân của Bệ hạ!

Thảo dân khấu tạ Bệ hạ!

Khâu gia nhất định dốc hết toàn lực!" Muối và sắt từ trước đến nay đều do triều đình độc quyền kinh doanh, có thể giành được sự cho phép của hoàng đế để buôn bán muối, đối với Khâu gia mà nói, không nghi ngờ gì là một kỳ ngộ lớn lao.

Hắn nắm chặt cục muối thô, nhìn các dụng cụ bên cạnh, thăm dò hỏi: "Bệ hạ đây là muốn… tự mình luyện muối sao?" "Trẫm muốn luyện, không phải thứ tầm thường." Khóe miệng Lâm Tẫn nở một nụ cười bí ẩn: "Là muối tinh mà các ngươi chưa từng thấy." Trong lòng Khâu Khải Phong tuy có nghi hoặc — muối tinh chẳng qua chỉ là nghiền muối thô mịn hơn một chút thôi, có thể khác biệt lớn đến mức nào? — nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Ngay khi Lâm Tẫn chuẩn bị bắt tay vào làm, thân ảnh Lăng Hồng xuất hiện như quỷ mị, quỳ một gối xuống: "Bệ hạ!" "Đến đúng lúc." Lâm Tẫn nhìn y: "Tuyển mười danh Cẩm Y Vệ đến đây." Lăng Hồng tuy không rõ nguyên do, nhưng vẫn lập tức làm theo.

Không lâu sau đó!

Mười danh Cẩm Y Vệ đứng thẳng tắp chỉnh tề.

Lâm Tẫn quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói: "Kể từ hôm

nay, các ngươi thoát ly biên chế Cẩm Y Vệ." Mười người đều giật mình, mặt lộ vẻ hoảng sợ, nhao nhao quỳ xuống đất.

Lâm Tẫn tiếp tục nói: "Trẫm quyết định tân lập Diêm Chính Ti, trực thuộc Hộ Bộ.

Mười người các ngươi, chính là lứa chuyên viên đầu tiên của Diêm Chính Ti, chuyên trách việc luyện chế muối tinh." Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thanh đáp: "Thần đẳng lĩnh chỉ tạ ân!" Lâm Tẫn ngay sau đó cho lui tất cả những người không liên quan.

Y vận chuyển chân khí, nội lực bàng bạc thấu thể mà ra, bao bọc lấy mấy khối khoáng muối thô, lòng bàn tay khẽ nắm lại, nội lực chấn động, những khối khoáng muối cứng rắn tức khắc bị nghiền thành bột mịn!

Có chân khí tương trợ, tiết kiệm được vô số công sức giã và nghiền.

Nhìn bột muối được chân khí bao bọc, Lâm Tẫn đem tất cả đổ vào một thùng gỗ lớn, thêm nước sạch.

"Khuấy đều, dùng sức!" Hai chuyên viên Diêm Chính Ti lập tức tiến lên, cầm những cây gậy gỗ dài đặc chế ra sức khuấy động.

Ban đầu, trong thùng đục ngầu không thể tả, như bùn.

Nhưng theo muối tan ra, dung dịch nước dần chuyển sang màu vàng đục, dưới ánh lửa chiếu vào phát ra ánh sáng mờ ảo.

Sau khi tĩnh lại lắng đọng một canh giờ, đáy thùng đã đọng một lớp cặn bùn cát màu xám đen dày cộm, còn nước muối phía trên, thì lại có màu hổ phách nhạt.

Bước quan trọng nhất đã đến.

Dưới sự chỉ huy của Lâm Tẫn, mọi người cẩn thận dùng thìa gỗ múc nước muối phía trên, từ từ đổ vào "tháp lọc ba tầng" được cấu tạo từ cát mịn, than vụn và Vân Ti Linh Miên.

Ban đầu, những giọt nước chảy ra vẫn còn màu sắc, nhưng rất nhanh, phép màu đã xảy ra.

Khi lớp lọc được ngấm hoàn toàn, chất lỏng đọng lại trong chậu gốm phía dưới, trở nên trong suốt vô cùng, tựa như suối trong khe núi, dưới ánh sáng rực rỡ chiếu vào, thậm chí còn ẩn hiện ánh sáng trong suốt!

So với nước muối đục ngầu trước đó, đơn giản là khác biệt một trời một vực!

Khâu Khải Phong nhìn không chớp mắt, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Cái này… cái nước đục này lại có thể trở nên trong veo như vậy sao?!" Tiếp theo là công đoạn đun nấu, càng đẩy kỳ quan này lên cao trào.

Nước muối trong suốt được đổ vào cái nồi sắt lớn đen kịt, lửa bếp bốc lên, bùng cháy dữ dội.

Theo nhiệt độ tăng cao, trong nồi bắt đầu sôi ùng ục, hơi nước bốc lên nghi ngút, cả thiên điện đều tràn ngập một mùi hương độc đáo, hơi mặn và tươi mới.

Nước không ngừng bay hơi, mép vách nồi dần xuất hiện một vòng kết tinh màu trắng như băng, lại như những viên kim cương vỡ vụn.

Những tinh thể này sẽ không ngừng lớn lên, bong ra, rồi lại kết tinh theo nước muối đang sôi.

Đến khi nước muối trong nồi dần sánh lại, bề mặt nổi lên những bọt khí nhỏ li ti như mắt cá, đáy nồi đã trải đầy một lớp kết tinh màu trắng trong suốt, lấp lánh ánh sáng vụn vặt dưới ánh lửa, tựa như dải

ngân hà ngưng đọng trên bầu trời đêm.

Thấy lửa đã vừa vặn, Lâm Tẫn đích thân tiến lên, dùng một con dao ngọc sạch sẽ cẩn thận cạo lấy tinh muối ở vách nồi và đáy nồi, đặt vào trong đĩa gốm trắng tinh đã chuẩn bị sẵn.

Y vẫn chưa dừng tay.

Mà là dẫn động một luồng chân khí khó nhận ra, lòng bàn tay lơ lửng trên đĩa gốm, dùng lửa nhỏ từ từ sấy khô, cho đến khi giọt nước cuối cùng trong tinh muối hoàn toàn bốc hơi.

Cuối cùng, hiện ra trước mắt mọi người là muối tinh mịn như cát chảy, trắng tinh hơn cả tuyết mới.

Lâm Tẫn nhúm một ít thành phẩm, đi đến bên cửa sổ.

Lúc này, trời đã sáng rõ.

Ánh nắng ban mai xuyên qua kẽ tay y, những hạt muối mịn trắng tinh còn sót lại, thậm chí còn ẩn hiện ánh sáng ngũ sắc!

Đây không còn là muối thông thường để no bụng và điều vị, mà là tác phẩm nghệ thuật sánh ngang châu ngọc, là bạch sắc hoàng kim đủ sức lật đổ cục diện tài phú của thiên hạ!

Khâu Khải Phong lập tức trợn tròn mắt, gần như không dám tin vào những gì mình thấy.

Hắn quên cả lễ nghi, một bước lao đến trước đĩa gốm, cẩn thận nhúm một ít bỏ vào miệng.

Ngay khắc sau, cả người hắn kịch liệt chấn động!

Hương vị đó… mặn tinh khiết vô cùng, hoàn toàn không có vị chát đắng tạp chất của muối thô!

Cảm giác trong miệng mịn màng, tan chảy ngay khi vào miệng!

Độ tinh khiết này, phẩm chất này, cả đời hắn chưa từng thấy!

Ngay cả cống muối dùng trong hoàng cung cũng còn kém xa!

"Thần tích!

Cái này… cái này đơn giản là thần tích a!" Giọng Khâu Khải Phong phấn khích run rẩy, mặt đỏ bừng: "Bệ hạ!

Muối này chỉ nên có trên trời!

Trần gian… trần gian nào được mấy lần nếm thử!" Lâm Tẫn ngồi lại vào ghế, ung dung nhấp một ngụm trà, nhìn dáng vẻ thất thố của Khâu Khải Phong, khẽ cười: "Lau miệng đi, nước miếng sắp chảy xuống đất rồi." Y đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: "Diêm Chính Ti phụ trách luyện chế, Khâu gia phụ trách mở cửa hàng muối chính thức để bán.

Cụ thể sự việc, do ngươi tự lo liệu." Khâu Khải Phong vội vàng dùng tay áo lau miệng, liên tục đáp: "Thảo dân tuân chỉ!

Nhất định không phụ trọng thác của Bệ hạ!" Trong cơn cuồng hỉ, hắn chợt nghĩ đến một chuyện, lông mày không khỏi nhíu lại, thần sắc trở nên ngưng trọng: "Bệ hạ, loại muối tinh cực phẩm này một khi ra đời, nhất định sẽ chấn động thị trường muối thiên hạ… E rằng, sẽ dẫn đến sự phản kích dữ dội của Sử gia Chu Kiều." Sử gia Chu Kiều?

Ngón tay Lâm Tẫn đặt trên phù thủ đột nhiên dừng lại, giọng trầm thấp: "Thế gia?" Khâu Khải Phong vội vàng khom người: "Bẩm Bệ hạ, chính là vậy.

Sử gia là gia tộc duy nhất nắm giữ Diêm Dẫn của Đại Uyên hoàng triều.

Tư cách này, là hàng trăm năm trước bọn họ hao phí tâm lực cầu xin từ triều đình mà có được." "Chỉ là, theo nội tình của Sử gia ngày

càng sâu dày, uy quyền của triều đình lại có phần suy yếu, bọn họ liền… không còn dâng lợi nhuận nữa.” Nói đến đây, hắn cẩn thận ngước mắt, dò xét long nhan, chỉ thấy đối phương mặt vẫn bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng, mới tiếp tục nói: “Theo tin tức, Sử gia tư dưỡng binh mã, khống chế mười mấy mỏ muối quy mô lớn, độc chiếm tuyến đường muối ở phía Nam hoàng triều!” “À…” Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười lạnh, trong mắt hàn quang chợt lóe: “Theo ngươi nói vậy, là triều đình tự tay nuôi lớn một con sói cắn ngược chủ sao?” Sử gia có được ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào triều đình năm xưa ban Diêm Dẫn.

Nay lại dám coi thường quốc pháp, tư chứa binh lực, độc chiếm lợi nhuận muối, đây đã là công nhiên chà đạp hoàng quyền!

Chương 191

"Bệ hạ!" Trong mắt Lăng Hồng sát cơ lăng lệ, tiến lên nửa bước, chắp tay xin mệnh: "Thần xin suất Cẩm Y Vệ tức khắc tiền vãng Chu Kiều Thành, đem Sử gia mãn môn sao trảm, để chỉnh quốc pháp!" Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, không nói một lời.

Sử gia trải qua mấy trăm năm kinh doanh, độc chiếm tuyến đường muối, tài phú tích lũy e rằng đã đến mức kinh người.

Ngay cả dùng tiền đắp, nói không chừng cũng có thể đắp ra một cường giả cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Đã là dựa vào muối mà phát gia… vậy thì xem xem ai có thủ đoạn cao minh hơn!

Mười mấy mỏ muối chỉ có thể sản xuất muối thô của bọn chúng, trước mặt trân phẩm muối trắng mịn như tuyết của Trẫm, chẳng qua chỉ là gà đất chó sành!

"Khâu gia chủ." Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, chỉ vào đĩa muối tinh trên bàn: "Theo ý ngươi, muối này định giá bao nhiêu là hợp lý?" Khâu Khải Phong lộ vẻ khó xử, chìm vào trầm tư.

Theo tình hình hiện tại, ngay cả muối thô nhiều tạp chất, giá cả cũng đã khiến bách tính bình thường không thể chịu đựng nổi.

Còn muối tinh có phẩm chất tốt hơn một chút, lại chỉ có quan lại hiển quý thậm chí hoàng thất mới có thể hưởng dụng.

Đĩa muối tinh trắng trong, mịn như tuyết trước mắt này, quý giá sánh ngang hoàng kim, giá cả thực sự không thể định lượng.

Sau một hồi cân nhắc, Khâu Khải Phong cẩn thận nói: "Bệ hạ, thảo dân cho rằng, muối này nên đi theo con đường cao cấp, chuyên

cung cấp cho các thế gia và tông môn hàng đầu, mới có thể tối đa hóa lợi nhuận…" Lời chưa nói xong, khóe miệng Lâm Tẫn đã nhếch lên một độ cong đầy thâm ý, thờ ơ cười.

Khâu Khải Phong lộ vẻ không hiểu.

Lâm Tẫn nói: "Ý nghĩ của Trẫm, lại hoàn toàn trái ngược với ngươi." Y hơi dừng lại, ngữ khí dứt khoát: "Giá muối tinh này, cứ định bằng một nửa giá muối thô!" "Cái gì?!" Khâu Khải Phong thất thanh kinh hô, mặt tràn đầy vẻ khó tin, thậm chí nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

Một nửa giá muối thô?

Cái này… cái này đơn giản là bạo điễn thiên vật (phá giá đồ trời ban)!

Một trân phẩm như vậy lại bán với giá rẻ, chẳng khác nào đẩy núi vàng núi bạc đến tận tay ra ngoài!

Hắn vội vàng khuyên can: "Bệ hạ, hiện tại chúng ta chỉ có một mỏ muối thô, dù quy mô đáng kể, cũng rất khó chống lại lượng tồn kho hàng trăm năm của Sử gia.

Nếu định giá thấp như vậy, e rằng sẽ khiến dân gian tranh mua, mỏ muối rất nhanh sẽ cạn kiệt.

Đến lúc đó…" Những lời phía sau hắn không nói, nhưng ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Giá thấp cố nhiên có thể làm lợi cho bách tính, nhưng nếu nguồn cung cạn kiệt, mọi thứ đều là nói suông.

Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch, hỏi ngược lại: "Trẫm chỉ hỏi ngươi, sau khi nếm thử loại muối tinh này, ngươi còn nguyện ý đi đụng vào những loại muối thô kia nữa không?" "Tất nhiên không nguyện!" Khâu Khải Phong buột miệng thốt ra, không chút do dự.

So với muối tinh trước mắt, những loại muối thô màu đục ngầu, vị đắng chát, thậm chí còn lẫn cát sạn lạo xạo trước đó, căn bản không thể vào miệng!

"Ngươi như vậy, người thiên hạ cũng như vậy!" Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ phù thủ, cười nói: "Trẫm muốn, chính là để người thiên hạ đều quen thuộc với hương vị thượng đẳng này.

Còn về mỏ muối cạn kiệt?" Y chuyển giọng, hàn ý lạnh lẽo: "Mười mấy mỏ muối mà Sử gia khống chế, chính là mỏ mới mà Trẫm đã chuẩn bị sẵn!" Nghe vậy, nội tâm Khâu Khải Phong như nổi lên sóng lớn, không biết tự lúc nào, lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn tự nhận tinh thông thương đạo, giỏi phát hiện các sách lược tận dụng mọi vật.

Thế nhưng, tâm thuật của đế vương sâu thẳm, bố cục xa vời, quả thực không phải hắn có thể sánh kịp!

Chiêu này của Bệ hạ, chính là dùng lợi làm mồi nhử, kế sách khu hổ thôn lang (đánh hổ nuốt sói)!

Trước tiên dùng cực phẩm giá thấp hấp dẫn người thiên hạ, nuôi dưỡng dục vọng khẩu vị của họ, hình thành sự ỷ lại.

Một khi nguồn hàng có vẻ khan hiếm, những người đã quen với khẩu vị tinh tế không thể quay lại thời đại muối thô, sự chênh lệch nhu cầu khổng lồ và lợi ích thúc đẩy, tự nhiên sẽ hình thành một sức mạnh to lớn, hướng mũi nhọn vào Sử gia độc quyền các mỏ muối tốt.

Đến lúc đó, triều đình chỉ cần hơi dẫn dắt, liền có thể mượn thế của người thiên hạ, không tốn một giọt máu mà phá tan căn cơ của Sử gia!

Khâu Khải Phong thở dài một hơi, tâm phục khẩu phục mà cúi thật sâu: "Bệ hạ thâm mưu viễn lự, thảo dân… ngũ thể đầu địa!"

Chiêu này có thể nói là dương mưu vô giải (mưu kế công khai không có cách hóa giải).

Sử gia dù có nhìn thấu, cũng vô năng vi lực!

Dù sao, phương pháp tinh luyện muối tinh này, hiện tại chỉ có mười mấy người trong Ngự Thư Phòng này biết.

Một lát sau, Lâm Tẫn ung dung đứng dậy, sải bước ra điện ngoài, rồi hỏi: "Vân Minh Ngu gia, gần đây có động thái mới nào không?" "Bẩm Bệ hạ, tạm thời không có." Khâu Khải Phong theo sát, thấp giọng nói: "Trừ việc tiếp tục gia tăng lượng cung ứng Linh Ti Vân Miên, thì không có hành động bất thường nào khác." Lâm Tẫn gật đầu, trầm ngâm mấy nhịp, lạnh giọng gọi: "Lăng Hồng!" "Thần tại!" Lăng Hồng nghiêm nghị ứng mệnh.

"Tức khắc phái Cẩm Y Vệ đắc lực, bí mật tiềm nhập Vân Minh Thành, tra rõ tất cả các kênh tiêu thụ sản phẩm dệt may của Ngu gia cho Trẫm, đặc biệt là các thương hộ hợp tác tuyến dưới của họ, nhất định phải thống kê chi tiết vào sổ sách!" "Tuân chỉ!" Lăng Hồng ôm quyền lĩnh mệnh, rồi ánh mắt khẽ động, thăm dò hỏi: "Bệ hạ, có cần… thực hiện hành động thanh trừ đối với các thành viên cốt lõi của Ngu gia không?" "Không cần." Lâm Tẫn xua tay, không nói nhiều.

Khâu Khải Phong ở bên cạnh, đáy mắt khẽ lướt qua một tia cảm kích.

Bệ hạ không trực tiếp dùng thủ đoạn sấm sét đối với Ngu gia, hiển nhiên là muốn để lại cơ hội kết thúc đoạn ân oán hơn hai mươi năm này cho chính mình.

Đây là sự tôn trọng đối với hắn, cũng là sự tín nhiệm lớn lao!

Sau đó, mọi người hành lễ cáo lui.

Lâm Tẫn trở về long ỷ ngồi xuống, ánh mắt rơi vào vị trí Bạch Sa

Thành trên bản đồ, thấp giọng tự nhủ: "Bạch Sa Thành đã nằm trong tầm kiểm soát, không biết manh mối của 'Thiên Khuyết' liệu đã có gì chưa?" Bây giờ, chỉ có thể chờ Huyền Ế và những người khác trở về, mới có thể hé lộ đáp án… Thánh địa Phật môn, Đại Giác Tự.

Ngôi cổ tự ngàn năm, khí thế hùng vĩ.

Điện vũ nguy nga, mái cong đấu củng ẩn mình giữa rừng thông xanh biếc.

Tiếng chuông du dương vang vọng trong núi, âm kinh kệ như dòng suối nhỏ róc rách, gột rửa trần lụy.

Mái ngói lưu ly đỉnh vàng lấp lánh Phật quang trang nghiêm dưới ánh nắng, không khí cũng tràn ngập mùi đàn hương thoang thoảng, khiến lòng người tĩnh lặng.

Trong điện vũ trung tâm, thờ tượng Phật tổ kim thân trượng lục, khói hương lượn lờ, không khí trang nghiêm.

Trưởng lão Đại Giác Tự, Minh Ngộ Thiền Sư đang thành kính đứng trước Phật, hai tay chắp lại, ánh mắt cung kính ngưỡng vọng kim thân bảo tướng trang nghiêm, từ bi phủ thị chúng sinh, cúi lạy thật sâu.

"Trưởng lão." Viên Chỉ, thủ tọa Đạt Ma Viện, chậm rãi bước vào từ ngoài điện, bước đi trầm ổn, nhưng giữa lông mày lại ẩn chứa một tia ưu tư.

"A Di Đà Phật." Minh Ngộ Thiền Sư tuyên một tiếng Phật hiệu, thần sắc trang trọng, quay người hỏi: "Bọn họ hồi đáp thế nào?" Viên Chỉ lông mày cau chặt, trong giọng nói mang theo vài phần phẫn nộ không kìm được: "Mặt Trời Như Lai Viện và Lưu Ly Tịnh Thổ đều nói, chuyện này không liên quan đến họ, không muốn nhúng tay!" Hắn dừng lại một chút, giọng nói không khỏi nâng cao vài phần: "Theo đệ

tử thấy, bọn họ rõ ràng là sợ uy thế của triều đình, không dám gây sự!" "A Di Đà Phật." Giọng Minh Ngộ Thiền Sư bình hòa, nhưng lại mang theo một phần cảnh cáo, "Viên Chỉ, sân niệm của ngươi đã động, cần tĩnh tâm." Viên Chỉ hít sâu một hơi, hai tay chắp lại, mặt lộ vẻ hổ thẹn: "Đệ tử biết lỗi, tạ Trưởng lão chỉ điểm." Minh Ngộ chậm rãi bước ra ngoài điện, nhìn mây núi xa xăm, từ từ nói: "Viên Tuệ tu vi không dưới bần tăng, lại thảm thiết gặp bất trắc ngoài hoàng thành.

Bọn họ sinh lòng sợ hãi, cũng là chuyện thường tình." Lời đến miệng hơi chần chừ, rồi hỏi: "Sư huynh phương trượng… vẫn bế quan chưa xuất?" Viên Chỉ bẩm báo: "Bẩm Trưởng lão, nơi bế quan của phương trượng vẫn chưa có động tĩnh." Minh Ngộ khẽ thở dài, cân nhắc hồi lâu, quyết đoán nói: "Mọi việc trong tự, tạm thời do ngươi thay mặt xử lý.

Bần tăng… phải đích thân đến hoàng thành một chuyến." Viên Chỉ đại kinh: "Trưởng lão không thể!

Vạn nhất vị Hoàng đế kia…" "Ngươi lo lắng Thánh thượng đương kim sẽ bất lợi cho bần tăng sao?" Minh Ngộ Thiền Sư trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên đầy trí tuệ, "Sẽ không đâu.

Nếu bần tăng liệu không sai, lúc này, ngài ấy e rằng đã ở trong thâm cung, chờ đợi bần tăng đến bái hội rồi." Trăng đã lên cao.

Trong Ngự Thư Phòng, nến lung lay.

Một trận gió đêm xuyên qua đại điện, những bóng tối dưới xà ngang cũng khẽ vặn vẹo theo, dần kéo dài ra, tụ lại, ngưng thành ba hình người trầm mặc.

Lâm Tẫn ngước mắt, nhìn ba người vô thanh hiện thân, khóe môi khẽ nhếch: "Bạch Sa Thành, tình huống thế nào?" Lời vừa ra khỏi miệng, y đã hơi hối hận bĩu môi.

Dạ Lâm thường niên tiềm hành trong bóng tối, năng lực ngôn ngữ đa phần bị thoái hóa, thường khó diễn đạt trôi chảy.

Tuyệt Xu trước đó chính là minh chứng.

Tâm niệm y khẽ động, Vô Tướng Long Ẩn trong Tàng Binh Giới ẩn ẩn vang lên, chính muốn trực tiếp tra xét ký ức của Huyền Ế và những người khác.

Không ngờ, Hư Yểm lại chắp tay hành lễ, giọng nói tuy phiêu diêu lạnh lẽo, nhưng từng câu lại rõ ràng: "Khải bẩm Bệ hạ, điểm liên lạc đã bị nhổ tận gốc, sứ giả tiếp dẫn đã bị phục tru!" Lâm Tẫn sững sờ, nhất thời lại bỏ qua nội dung tình báo, vô thức buột miệng: "Ngươi… biết nói chuyện?" Khóe miệng Hư Yểm khẽ giật một cái khó nhận ra, cúi đầu đáp: "Bẩm Bệ hạ, thuộc hạ, biết nói chuyện." Huyền Ế và Hối Tịch bên cạnh tuy vẫn không chút biểu cảm, nhưng thân thể dường như cứng đờ đi nửa phần.

Lâm Tẫn lúng túng xoa xoa chóp mũi.

Định kiến quả nhiên hại người.

Y nhanh chóng thu liễm thần sắc, khôi phục uy nghi đế vương, lạnh giọng nói: "Báo cáo chi tiết." Hư Yểm tiếp tục nói: "Qua điều tra, mục tiêu ở tiệm dao cũ phía Tây thành.

Do không có khẩu lệnh, chúng thuộc hạ tiềm phục một ngày.

Hoàng hôn ngày hôm sau, một tăng nhân đến thăm, nói nhỏ vài câu với người trong tiệm, liền được một vị khách áo đen dẫn vào hẻm sâu.

Người này thân pháp quỷ dị, thuộc hạ không dám truy đuổi sâu." Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng: "Tăng nhân?" Phật môn… quả thực là vô khổng bất nhập (xâm nhập khắp nơi).

Nơi nào có phong ba, nơi đó liền thấy bóng dáng của chúng, âm hồn bất tán.

Hư Yểm đáp: “Bẩm Bệ hạ, người này tự xưng là Viên Chỉ, tu vi thâm bất khả trắc, chúng thuộc hạ viễn phi kỳ địch (không phải đối thủ của hắn).” Bối tự Viên?

Đáy mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe.

Kể từ khi chém giết tà tăng Huyết Liên Viên Tuệ, y đã sớm nắm rõ các bối tự của Phật môn — Đức Dung Diệu Hành, Trí Minh Viên Hư.

Tịnh Định Giác Không, Thường Chiếu Phổ Độ!

Đệ tử bối tự Viên, tu vi đa phần đã đạt đến Lục Địa Thần Tiên.

“Tiếp tục.” Giọng y không đổi.

Hư Yểm tiếp tục nói: “Một ngày sau, thuộc hạ cũng vào tiệm vào cùng thời điểm, đọc ra khẩu lệnh.

Nửa canh giờ sau, sứ giả tiếp dẫn hiện thân.” “Người này là Đại Tông Sư sơ kỳ, chúng thuộc hạ liên thủ chế phục, không ngờ hắn cực kỳ quyết đoán, thấy không còn hy vọng thoát thân, lập tức cắn nát túi độc trong miệng, tức khắc mất mạng.” Lâm Tẫn không bất ngờ.

Dạ Lâm hành sự cẩn mật, sứ giả tiếp dẫn đã biết nơi của “Thiên Khuyết”, tất là tâm phúc tử sĩ, tự tận cũng nằm trong dự liệu.

Lúc này, Huyền Ế vốn vẫn im lặng, từ trong lòng lấy ra một gói giấy dầu, hai tay dâng lên.

Hải công công cung kính tiếp lấy, chuyển trình lên ngự tiền.

Chương 192

Gói giấy dầu mở ra, bên trong là một ít cát sạn trong suốt, như những tinh thể băng nhỏ, dưới ánh nến chiếu vào phát ra hàn quang lạnh lẽo.

"Vật này là gì?" Lâm Tẫn hỏi.

Hư Yểm đáp: "Bẩm Bệ hạ, cát sạn này lấy từ gót giày và nếp gấp ống quần của sứ giả tiếp dẫn, không phải vật ở khu vực Bạch Sa Thành." Lâm Tẫn đầu ngón tay nhúm một hạt cát, chạm vào thấy lạnh buốt.

Sứ giả tiếp dẫn thường xuyên qua lại giữa "Thiên Khuyết" và điểm liên lạc, dị vật dính trên người, nếu không phải của địa phương, thì tất phải là… Y quay sang Hải công công: "Ngươi có nhận ra không?" Hải công công tiến lên nhúm mấy hạt nhìn kỹ, lông mày đầu tiên cau chặt, rồi giãn ra, giọng nói mang theo vài phần không chắc chắn: "Bệ hạ, vật này… lão nô nếu không nhìn lầm, cực kỳ giống 'Sương Tinh Sa' kia sao?" "Sương Tinh Sa?" Giọng Lâm Tẫn hơi nhướng.

"Chính là vậy!" Hải công công lần này giọng khẳng định hơn nhiều, nghiêng người nhanh chóng dẫn đến bản đồ cương vực: "Bệ hạ xin xem, đặc tính của cát này độc nhất vô nhị, chỉ sản sinh ở thượng nguồn Tuyết Dũng Giang tại Lăng Bắc Châu!

Do quặng mạch của nó nằm sâu dưới lớp băng vạn năm, nên mới có cái lạnh thấu xương này, nơi khác tuyệt đối khó làm giả!" Lâm Tẫn một bước đạp đến trước bản đồ, ánh mắt như đèn, tức khắc khóa chặt Lăng Bắc Châu.

Lăng Bắc Châu nằm ở phía Bắc hoàng triều, phía Đông giáp Đông

Liêu Phủ, phía Bắc giáp Phong Thực Bảo và Thiết Tích Thành.

Y hai mắt hơi nheo lại, suy nghĩ nhanh chóng.

"Nói như vậy, 'Thiên Khuyết' rất có thể ẩn thân trong địa phận Lăng Bắc Châu?" Tuy địa phận một châu vẫn rộng lớn, nhưng phạm vi đã thu hẹp từ thiên hạ xuống một con sông một châu, đây đã là một đột phá lớn.

"Chuyện này làm không tồi, lui xuống đi." Lâm Tẫn gật đầu.

Hư Yểm và những người khác vô thanh cúi đầu, thân hình khẽ rung lên, hòa vào bóng tối, như thể chưa từng tồn tại.

Ngay sau đó, Lâm Tẫn cầm bút viết nhanh một lá thư, rồi cẩn thận quan sát địa thế Lăng Bắc Châu một lát, phất long bào huyền sắc, quay người bước ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Trong Thiên Thính Giám, đêm khuya tĩnh lặng, đa số chim bay đã về tổ, chỉ có lác đác vài con cú đêm bay lượn, mắt sáng u quang.

"Thần khấu kiến Bệ hạ!" Tiểu Hòa thấy y, vội vàng quỳ xuống đón.

"Bình thân." Lâm Tẫn xua tay nhìn xung quanh: "Thiết Côn Luân đâu rồi?" Tiểu Hòa đứng dậy, cười ngọt ngào đáp: "Bệ hạ, Thiết gia gia bế quan rồi." "Bế quan?" Lâm Tẫn hơi sững sờ, rồi chợt hiểu ra.

Chắc chắn là do mấy ngày trước chứng kiến y và Viên Tuệ giao chiến, nên bị xúc động sâu sắc.

Trăm năm trì hoãn, những hậu bối ngày xưa hoặc đã vượt qua, người có tâm cao như hắn, sao có thể không động lòng.

"Cũng tốt." Lâm Tẫn gật đầu: "Trong thời gian bế quan nếu có dị trạng, tức khắc báo Trẫm." "Tạ Bệ hạ." Tiểu Hòa tạ ơn rồi hỏi: "Bệ hạ đêm khuya thân lâm, có ý chỉ gì?" "Ngày mai phái Phi Điểu tường

tra Lăng Bắc Châu, đặc biệt chú trọng thượng nguồn Tuyết Dũng Giang.

Nếu thấy trận pháp hay những dấu vết bất thường khác, nhanh chóng hồi báo!" Lâm Tẫn hạ lệnh.

"Thần tuân chỉ!" Tiểu Hòa cung kính ứng mệnh.

Lâm Tẫn lại đưa phong thư qua: "Ngoài ra, đem phong thư này một mình đưa đến Thiết Tích Thành." Thời gian đã lâu, Tượng Tác Giám vẫn đóng quân ở Thiết Tích Thành, chẳng lẽ Vũ Văn Khải muốn xây thành này thành yếu tắc hay sao?

Tiểu Hòa tiếp lấy phong thư, không dám mở xem, chỉ nghiêm nghị đáp: "Vâng, Bệ hạ." Dặn dò xong, Lâm Tẫn không nán lại lâu, quay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, trong Khôn Ninh Cung ấm hương lượn lờ.

Lâm Tẫn vẫn ôm Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết say ngủ.

Tô Vãn Tình cuộn tròn trong vòng tay y như một chú mèo nhỏ, hơi thở nhẹ nhàng.

Yến Kinh Tuyết thì phóng khoáng hơn nhiều, một cánh tay trắng như tuyết lộ ra ngoài chăn gấm, đặt lên ngực Lâm Tẫn.

Bỗng nhiên, hai mắt Lâm Tẫn chợt mở, khí cơ trong cơ thể khẽ động.

"Ừm?" Yến Kinh Tuyết cảnh giác như báo săn, gần như đồng thời tỉnh dậy.

Lông mi dài khẽ chớp rồi liền muốn chống người ngồi dậy, chăn gấm trượt xuống, lộ ra bờ vai thanh tú và đường cong quyến rũ.

Ánh mắt tức khắc từ mờ mịt chuyển sang sắc bén, quét về phía cửa sổ: "Bệ hạ, có tình huống?" Động tác này của nàng đã làm kinh

động Tô Vãn Tình ở bên kia.

Tô Vãn Tình khẽ rên một tiếng, không hoàn toàn tỉnh giấc, chỉ bản năng vùi mặt sâu hơn vào vòng tay ấm áp của Lâm Tẫn, lông mày khẽ nhíu, dường như bất mãn với sự quấy rầy vào buổi sáng sớm này.

Lâm Tẫn cảm nhận được hương thơm mềm mại và ngọc thể dựa vào trong lòng, trong tim không khỏi mềm đi.

Y nhẹ nhàng rút tay ra khỏi cổ Tô Vãn Tình, rồi lại đắp chăn cho nàng cẩn thận, động tác nhẹ nhàng.

Ngay sau đó, y dứt khoát đứng dậy, cầm lấy long bào huyền sắc khoác lên, mỉm cười trấn an Yến Kinh Tuyết: "Không có gì, chỉ là một chút gió thổi cỏ động thôi.

Kinh Tuyết, ngươi ở lại ngủ thêm với Vãn Tình đi." Nói rồi, y không dừng lại nữa, thân ảnh lóe lên, đã bước ra khỏi Khôn Ninh Cung.

Chỉ còn lại Yến Kinh Tuyết nhìn bóng lưng y, rồi quay đầu nhìn Tô Vãn Tình vẫn còn mơ màng ngủ, lắc đầu cười khổ, nhưng cũng làm theo lời y, nằm xuống lại.

Ngoài điện, Lâm Tẫn nhìn trời xa, sắc mặt ngưng trọng.

"Lại là một vị Lục Địa Thần Tiên… đỉnh phong?" Ánh sáng ban mai yếu ớt, chiếu rọi quảng trường bằng bạch ngọc hán.

Một bóng người, vô thanh vô tức xuất hiện giữa quảng trường, tựa như y vẫn luôn ở đó.

Người đến mặc áo cà sa màu hạnh vàng, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt trong suốt như trẻ thơ, khí tức quanh thân viên dung tự nhiên, hòa làm một với trời đất.

Nhưng luồng uy áp sâu thẳm như biển cả vô tình lan tỏa, lại khiến

không khí trong hoàng cung cũng vì thế mà ngưng trệ.

Xoẹt!

Thân hình Lăng Hồng chợt động, xông lên đón đầu!

Tú Xuân Đao ứng tiếng xuất vỏ, hàn quang như lưỡi rắn phun ra, y quát lớn: "Kẻ nào dám tự tiện xông vào cấm cung!" "Keng!

Keng!

Keng!" Gần như trong cùng một khoảnh khắc, từ dưới mái hiên, sau cột hành lang, mấy chục Cẩm Y Vệ như quỷ mị nhanh chóng xông ra, đao kiếm tề minh, tức thì kết thành trận pháp nghiêm ngặt, vây chặt vị tăng nhân không mời kia vào trung tâm, sát khí lạnh lẽo tràn ngập.

Tuy nhiên, vị tăng nhân kia vẫn không đổi sắc mặt.

Y bảo tướng trang nghiêm, khóe miệng vẫn giữ một nụ cười bình hòa, tựa như những thanh đao kiếm sáng choang xung quanh chẳng qua chỉ là gió lướt qua mặt vậy.

Y không để ý đến lời quát hỏi của Lăng Hồng.

Mà chỉ khẽ nghiêng người, ánh mắt ung dung vượt qua trùng trùng bao vây, nhìn về phía ngự đạo kéo dài từ hướng Khôn Ninh Cung.

Đúng lúc này, Lâm Tẫn xuất hiện trên bậc thềm cao phía ngoài Ngự Thư Phòng, long bào huyền sắc khẽ phất phơ trong gió sớm se lạnh.

"A Di Đà Phật!" Tăng nhân hai tay chắp lại, từ xa hành lễ, giọng nói bình hòa nhưng cực kỳ xuyên thấu, rõ ràng truyền vào tai mỗi người: "Bần tăng là Minh Ngộ, trưởng lão Đại Giác Tự, không mời mà đến, đã làm phiền nhiều, mong Bệ hạ thứ tội." Ánh mắt Lâm Tẫn rũ xuống, thẩm thị vị khách đến từ thánh địa Phật môn này.

Cảnh giới Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, chân khí hùng hồn như

biển, nhưng lại nội liễm đến cực điểm, thực lực của y, e rằng còn hơn cả Viên Tuệ trước đó.

Y nâng tay, giọng nói vẫn thản nhiên: "Lăng Hồng, lui xuống.

Minh Ngộ đại sư không có ác ý." Đối phương một mình đến đây, nhưng lại không hề khiến Đại Trận Long Nộ Khốn Uyên nhắm vào, đủ để chứng minh đối phương không phải đến gây sự!

Lăng Hồng nghe lệnh, tuy thu đao lùi lại, nhưng hai mắt vẫn sắc bén, hàn quang của Tú Xuân Đao trong tay vẫn chưa tắt.

Lâm Tẫn nhìn Minh Ngộ, đưa ra lời mời: "Đại sư đường xa mà đến, lẽ nào lại để khách đứng giữa quảng trường?

Có nguyện vào trong, uống một chén trà thanh đạm không?" Nụ cười của Minh Ngộ càng thêm ôn hòa, một lần nữa chắp tay: "Thịnh tình của Bệ hạ, bần tăng xin không từ." Trong Ngự Thư Phòng, hương long tiên từ lư hương thú nữu lượn lờ bay lên.

Lâm Tẫn đoan tọa phía sau long án, còn Minh Ngộ thì được mời ngồi ở ghế gỗ tử đàn phía dưới.

Hải công công lặng lẽ dâng lên hai chén trà thanh đạm.

Đầu ngón tay Lâm Tẫn khẽ vuốt thành chén, không có ý định uống: "Không biết Minh Ngộ đại sư hôm nay giáng lâm cung đình thế tục của Trẫm, là vì chuyện gì?" Minh Ngộ hai tay tiếp lấy chén trà, nói lời tạ ơn, cử chỉ ung dung.

Y nhìn Lâm Tẫn, chậm rãi nói: "Lần này bần tăng đến, quả thực có hai việc.

Thứ nhất, là vì sư điệt lỗ mãng Viên Thông của ta, cùng với đệ tử ký danh bất thành khí Hư Vong kia." Ánh mắt Lâm Tẫn hơi ngưng lại, bất động thanh sắc: "Ồ?

Đại sư đến để vấn tội?" "Không phải vậy." Minh Ngộ lắc đầu, giọng điệu điềm đạm như ban đầu: "Hư Vong bị người ta mê hoặc, tự tiện xông vào cung cấm, kinh nhiễu thánh giá, đã phạm đại kỵ.

Bệ hạ xử tội hắn theo phép nước, là duy trì pháp độ triều đình, bần tăng không có gì để nói." "Viên Thông thân là sư trưởng, không biện thị phi, sân niệm vọng động, thậm chí giao thủ với Bệ hạ, bị chặt một tay, cũng là nhân quả tự chiêu, do tu vi không đủ mà ra." Lời này quả thực nằm ngoài dự liệu của Lâm Tẫn.

Y vốn cho rằng Phật môn dù không công khai báo thù, cũng sẽ mượn cớ này mà gây khó.

Không ngờ.

Vị cao tăng bối tự Minh này, cảnh giới quả nhiên siêu nhiên.

Một phen ngôn ngữ, vừa phủi sạch trách nhiệm tông môn quản giáo không nghiêm, lại vừa thể hiện phong thái công chính siêu thoát của Phật môn.

Lúc này, nếu chính mình vẫn chấp trước vào việc vấn tội, ngược lại lại khiến cho vị quân vương một nước này, có vẻ không có dung nhân chi lượng.

"Đại sư minh biện thị phi, Trẫm tâm thậm úy (lòng Trẫm rất kính phục)." Giọng Lâm Tẫn hơi dịu xuống: "Vậy còn thứ hai?" Minh Ngộ thân thể hơi nghiêng về phía trước, nụ cười trên mặt không giảm, nhưng đáy mắt lại u thâm đi vài phần: "Thứ hai này, bần tăng là vì Bệ hạ mà đến." "Vì Trẫm?" "Chính là vậy." Minh Ngộ gật đầu: "Bệ hạ tuổi trẻ đăng cơ, đã thể hiện thủ đoạn sấm sét, túc thanh nội đình (dẹp yên nội đình), chỉnh đốn triều cương, lại thêm một thân tu vi thâm bất khả trắc, ngay cả ma tăng như Viên Tuệ cũng có thể trảm dưới kiếm.

Thiên phú tâm tính như vậy, từ xưa hiếm thấy." Lời y hơi dừng

lại, giọng nói mang theo một loại âm luật kỳ dị: “Tuy nhiên, thiên đạo vô thường, đế vương chi lộ kinh cức biến bố.

Bệ hạ sát phạt quả đoán, dễ kết nhân quả.

Bần tăng quan Bệ hạ khí vận như hồng, nhưng đế tinh chi trắc ẩn hữu hắc sát củ triền, e rằng làm tổn hại quốc tộ miên trường (vận nước lâu dài).

Cứ thế này, không phải phúc của xã tắc.” Lâm Tẫn lắng nghe, mặt không đổi sắc: “Theo ý đại sư, nên làm thế nào?” “A Di Đà Phật!” Minh Ngộ hai tay chắp lại, thấp giọng tuyên Phật hiệu: “Phật môn ta có Đại Thừa Phật pháp, có thể hóa giải lệ khí, tư dưỡng tâm thần.

Bệ hạ nếu thường xuyên mang lòng nhân từ, lược tham Phật pháp tinh diệu, đối với bản thân, đối với giang sơn, đều có vô lượng công đức.

Chương 193

Đại Giác Tự ta nguyện vì Bệ hạ mở rộng cửa tiện lợi.” Lời này vừa ra, trong Ngự Thư Phòng kim rơi có thể nghe thấy.

Tay Lăng Hồng nắm chặt đao đột nhiên siết chặt, các khớp ngón tay trắng bệch — lão hòa thượng ngốc này, lại dám ám chỉ Bệ hạ quy y Phật môn sao?

Ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ lên long án, phát ra tiếng động đều đặn.

Y chú mục nhìn Minh Ngộ, đột nhiên cười: “Ý đại sư là, muốn Trẫm… lễ Phật?” Minh Ngộ thản nhiên đối mặt: “Bệ hạ có thể hiểu như vậy.

Phật pháp vô biên, độ mọi khổ ách.

Bệ hạ nếu có thể thân cận Phật pháp, tất sẽ phúc trạch thương sinh, bảo quốc thái dân an.” Lâm Tẫn đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Nhìn bầu trời trong vắt ngoài cửa sổ, trầm mặc một lát, rồi mới mở lời, giọng nói bình tĩnh nhưng mang theo một tia lạnh lẽo: “Ý tốt của Đại sư, Trẫm xin ghi nhận.

Trẫm tín phụng, là thanh kiếm trong tay, là con đường dưới chân, là pháp luật cương thường của vạn lý giang sơn này.” “Phật nói từ bi, Trẫm lại biết, đối với thiên hạ này, có khi… thủ đoạn sấm sét, mới chính là tâm bồ tát.” Y đột nhiên quay người, ánh mắt như đèn, nhìn thẳng Minh Ngộ: “Còn về nhân quả?

Mọi việc Trẫm làm, bất luận thiện ác, đều do một mình Trẫm gánh vác.

Sẽ không làm phiền Phật môn, thay Trẫm hóa giải đâu.” Minh Ngộ nghe vậy, không hề bất ngờ, tựa như đã sớm liệu trước.

Y từ từ đứng dậy, chắp tay cúi người, thần thái an nhiên như cũ: "A Di Đà Phật.

Tâm ý Bệ hạ kiên định, bần tăng đã rõ.

Đã như vậy, bần tăng sẽ không cưỡng cầu nữa." "Cái gốc của Đại Giác Tự ta, nằm ở việc phổ độ chúng sinh, tụng kinh niệm Phật, cầu là nội tâm thanh tịnh và an bình thế gian.

Ân oán giang hồ, tranh chấp triều đường, không phải là điều tự ta cầu." Đây mới là mục đích của y khi đến đây!

Lời này, vừa bày tỏ thái độ không còn truy cứu chuyện cũ, lại vừa ngụ ý hy vọng triều đình về sau đừng nhằm vào Đại Giác Tự, ý là phân rõ giới hạn, tức sự an nhân (giải quyết êm đẹp).

Lâm Tẫn không hồi đáp, coi như mặc nhận.

Minh Ngộ thấy mục đích đã đạt, lại chắp tay: "Như vậy, bần tăng cáo từ." Nói rồi, quay người ung dung đi ra cửa.

Ngay khoảnh khắc Minh Ngộ sắp bước qua ngưỡng cửa… "Chờ một chút." Lâm Tẫn không hề báo trước mở miệng, giọng nói bình đạm, nhưng tựa hàn băng thấu xương.

Bước chân Minh Ngộ khẽ khựng lại, thân hình dừng lại, không quay đầu.

Ánh mắt Lâm Tẫn như điện lạnh lẽo rơi trên bóng lưng y, chậm rãi nói: "Viên Chỉ, là đệ tử quý tự phải không?" Minh Ngộ hơi trầm ngâm: "Không sai." Lâm Tẫn cười lạnh: "Tốt.

Nhìn mặt Minh Ngộ đại sư, chuyện Viên Chỉ ở Bạch Sa Thành, Trẫm có thể tạm thời không truy cứu.

Nhưng xin đại sư khắc cốt ghi tâm." Y quát lớn đột nhiên chuyển sang sắc bén, trong mắt phong mang như đao: "Ngươi tu tịnh thổ kiếp

sau của ngươi, Trẫm chưởng càn khôn kiếp này của Trẫm.

Nếu còn vượt giới, Trẫm không ngại để thế gian này… thiếu một tòa Phật sơn!" "Oanh!" Dư âm chưa dứt, một luồng uy áp bàng bạc hạo hãn, như thể thực chất khủng bố, từ trong cơ thể Lâm Tẫn ầm ầm bùng phát!

Trong nháy mắt, trong ngoài Ngự Thư Phòng trời đất thất sắc, không khí ngưng đọng, ánh sáng mờ đi, như có vạn ngàn lưỡi kiếm vô hình treo trên đỉnh đầu, hơi thở tử vong bao trùm bốn phía!

Sắc mặt Minh Ngộ chợt biến!

Y thân là Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, cảnh giới xa hơn Lâm Tẫn, nhưng lúc này lại cảm nhận rõ ràng một loại run rẩy và nguy cơ đến từ sâu thẳm linh hồn!

Đó là áp chế về vị giai, là uy hiếp ở tầng diện pháp tắc!

Điều khiến y càng kinh hãi hơn là, trên bầu trời truyền đến tiếng ông minh trầm đục, như vô số thần long vô hình khóa chặt khí cơ của y — một luồng sức mạnh đủ để phong ấn thiên địa, ma diệt tiên Phật đang tụ tập!

Y vội vàng thu liễm tất cả Phật lực, khí tức càng nội liễm hơn lúc trước, hít sâu một hơi, cúi thật sâu một lễ đối với Lâm Tẫn, lời nói mang theo sự ngưng trọng chưa từng có: "A Di Đà Phật!

Lời của Bệ hạ, bần tăng… xin khắc cốt ghi tâm!

Cáo từ!" Lần này, Minh Ngộ không còn dừng lại, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang vàng nhạt, tức khắc biến mất vào chân trời.

Uy áp khủng bố như thủy triều rút đi.

Lâm Tẫn chậm rãi ngồi lại vào long ỷ, bưng chén trà đã nguội lên,

nhấp một ngụm, ánh mắt sâu thẳm như vạn cổ hàn uyên.

Lăng Hồng lặng lẽ tiến lên, thấp giọng nói: "Bệ hạ, hòa thượng này…" Lâm Tẫn xua tay ngắt lời: "Một con cáo già.

Y nhượng bộ, phủi sạch, chẳng qua là tạm tránh mũi nhọn thôi." Ánh mắt Lăng Hồng lóe lên: "Có cần phái Cẩm Y Vệ giám thị Đại Giác Tự không?" "Không cần." Lâm Tẫn lắc đầu: "Phật môn, tạm thời có thể bỏ qua." Ong… Lời còn chưa dứt!

Một tiếng ông minh kỳ dị truyền đến, như thủy triều từng lớp khuếch tán, theo sau đó, còn có một mùi hương dược liệu thoang thoảng thấm vào tim gan.

Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, thần thức tức khắc bao trùm toàn bộ hoàng cung!

Ngay sau đó!

Trong mắt y bùng lên vẻ mừng rỡ: "Đan Đỉnh Ti?

Chẳng lẽ là…" Đan Đỉnh Ti.

Trong luyện đan thất, nhiệt sóng cuồn cuộn, không khí bị nhiệt độ cao hun nóng đến mức hơi vặn vẹo.

Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh khổng lồ vững vàng đặt ở trung tâm đài đá, Lương Kỳ Phong và Hoa Huy đứng hai bên, thần tình trang nghiêm.

Hai người hai tay đẩy về phía trước, chân khí hùng hồn từ lòng bàn tay phun ra, hóa thành ngọn lửa ngưng thực, bao trọn đan đỉnh.

Trên thân đỉnh, ngũ sắc quang hoa theo ngọn lửa lưu chuyển, mơ hồ cấu thành trận văn huyền ảo.

Áo bào đã ướt đẫm mồ hôi, gân xanh trên trán khẽ nổi lên, việc duy trì chân khí ngưng hỏa tiêu hao cực lớn đối với hai người.

Lúc này!

Đan đỉnh phát ra tiếng ông minh trầm đục, khe nắp đỉnh thấu ra từng luồng hà quang, hương thuốc nồng nặc tràn ngập, lấp đầy cả đan thất.

Luyện đan, đã đến thời khắc quan trọng nhất!

"Sắp thành đan rồi." Lâm Tẫn vô thanh xuất hiện ở cửa đan thất, trong giọng nói mang theo một tia ngưng trọng mà ngay cả chính y cũng không nhận ra.

Viên Bát Mạch Tục Khí Đan này liên quan đến sinh tử của Thương Sóc.

Địa Huyết Long Sâm chỉ có một cây duy nhất, một khi thất bại, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

May mắn thay!

Hoa Huy vị Đại Tông Sư này kinh nghiệm lão luyện, Lương Kỳ Phong đối với việc khống chế đan phương cũng tế trí nhập vi (tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ), hai người phối hợp ăn ý, đang cẩn thận hoàn thành bước ngưng đan cuối cùng.

"Ong!" Tiếng đỉnh minh ngân dài vang lên, Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh quang hoa đại phóng, nắp đỉnh kịch liệt chấn động!

"Bành!!" Một tiếng nổ lớn như sấm rền vang lên, nắp đỉnh bị lực lớn đẩy bay, một đạo lưu quang bao bọc huyết sắc hà quang như hồng kích bắn ra, thẳng tắp xuyên thủng mái nhà!

Viên đan dược to bằng mắt rồng, toàn thân trong suốt, bề mặt tám đạo huyết văn như vật sống bơi lượn, tựa như có hô hấp.

Nó lơ lửng giữa không trung, xoay tròn vo vo, mỗi lần chuyển động đều khuếch tán ra một vòng gợn sóng linh khí màu hồng nhạt.

Hương dược nồng nặc tràn ngập đan thất, mọi người chỉ hít vào một hơi, liền cảm thấy mệt mỏi tiêu tan, chân khí đình trệ cũng ẩn ẩn hoạt bát trở lại.

Hoa Huy nhìn chằm chằm vào viên linh đan, trong mắt bùng lên ánh sáng cuồng hỉ không thể kiềm chế, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: "Thành rồi… thật sự thành rồi!

Tám mạch huyết văn lưu chuyển không ngừng, đan hà tự sinh… Đây là Viên Bát Mạch Tục Khí Đan phẩm chất hoàn mỹ!

Lão hủ luyện đan cả đời, có thể tận mắt chứng kiến viên đan này ra đời, chết mà không hối tiếc!" Lương Kỳ Phong lau mồ hôi trên mặt, giọng nói vì kích động mà run rẩy: "Bẩm Bệ hạ, may mắn không phụ mệnh, Bát Mạch Tục Khí Đan, thành rồi!" "Tốt!" Lâm Tẫn hô lớn một tiếng, tiếng vang chấn động mái ngói.

Y giơ tay hư trảo, viên linh đan như được dẫn dắt liền rơi vào lòng bàn tay.

Cảm nhận dược lực bàng bạc trong đan dược, Lâm Tẫn trong lòng an định, thân ảnh một lần nữa mơ hồ, tức khắc biến mất.

Trong cung điện nơi Thương Sóc dưỡng thương.

Thân ảnh Lâm Tẫn hiển hiện, nhanh chóng bước đến bên giường.

Trên giường, Thương Sóc sắc mặt tái nhợt, khí tức yếu ớt, kinh mạch trong cơ thể bị tổn thương, đan điền tử tịch.

Lâm Tẫn không còn do dự, cong ngón tay búng một cái, Viên Bát Mạch Tục Khí Đan tinh chuẩn đi vào miệng Thương Sóc.

Đan dược nhập phúc, mặt Thương Sóc tức khắc nổi lên một màu đỏ ửng bất thường.

Cơ thể kịch liệt run rẩy, các lỗ chân lông toàn thân thấm ra những

giọt máu nhỏ li ti, chớp mắt lại bị một lực sinh cơ càng lớn hơn bốc hơi thành một làn huyết vụ mờ nhạt, bao trùm toàn bộ người hắn.

"Ca sát… ca sát…" Những tiếng động nhỏ nhưng rõ ràng truyền ra từ trong cơ thể hắn, đó là những kinh mạch bị đứt gãy đang bị dược lực bá đạo cường hành nối lại, trọng tố (tái tạo)!

Đan điền vốn đã chết, như một con sông khô cạn đón cơn mưa lớn, một xoáy nước chân khí nhỏ bé không trung sinh ra, và với tốc độ khủng khiếp điên cuồng bành trướng, chớp mắt hóa thành biển chân khí sâu không thấy đáy!

Lương Kỳ Phong, Lăng Hồng và những người khác theo sát đến, vừa vặn chứng kiến cảnh tượng kinh người này.

"Khí tức thật khủng bố!" Lương Kỳ Phong cảm nhận khí thế đang từng bước leo lên trong cơ thể Thương Sóc, không nhịn được kinh hô: "Cái này… cái này không chỉ là phục hồi thương thế, chẳng lẽ Thương tướng quân muốn mượn cơ hội này, đột phá đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên sao?!" Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, giữa lông mày ánh lên một tia mong đợi.

Nếu Thương Sóc có thể một lần đột phá, bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, chiến lực đỉnh cao của Đại Uyên Hoàng Triều sẽ có một bước nhảy vọt về chất!

Một bên, nụ cười vừa mới nhếch lên ở khóe miệng Lăng Hồng đột nhiên cứng lại, như thể bị băng lạnh đóng băng.

Y vô thức siết chặt cán Tú Xuân Đao, các khớp ngón tay vì dùng sức quá độ mà phát ra tiếng 'lắc rắc' giòn tan!

Chương 194

Một nỗi chua xót khó tả và sự không cam lòng ngút trời, như một con rắn độc cắn xé nội tâm y.

"Lục Địa Thần Tiên… Lão Thương, ngươi cuối cùng cũng đi trước ta một bước…" Ý niệm này khiến y gần như nghẹt thở.

Nhưng y rốt cuộc là Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, trong nháy mắt, tất cả cảm xúc bị cưỡng ép chôn vùi vào sâu nhất trong đáy mắt lạnh lẽo, khi ngẩng đầu lên, trên mặt đã chỉ còn lại một vẻ bình tĩnh pha lẫn chút mừng rỡ.

Lâm Tẫn mẫn cảm bắt được sự dao động cảm xúc của Lăng Hồng, trong lòng thầm nghĩ: "Xem ra, phải tìm cách giúp y tiến thêm một bước nữa rồi." Ngay khi tâm niệm mọi người điện chuyển, chân khí trong cơ thể Thương Sóc sôi trào đến cực hạn!

Bề mặt cơ thể hắn huyết quang đại thịnh, cả người chậm rãi lơ lửng, cách giường ba thước!

Một luồng khí tức hạo hãn bàng bạc như một con cự long đang ngủ say thức tỉnh, ầm ầm va chạm vào bức tường vô hình đã giam cầm vô số võ giả cả đời!

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn mà chỉ cao thủ mới có thể cảm nhận, nổ tung trong tâm thần mỗi người!

Trong điện không gió mà tự động, khí lãng cuồn cuộn!

Tất cả dấu hiệu đều rõ ràng — cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, thành rồi!

Sau một nén hương, uy áp khủng bố tràn ngập trong điện được Thương Sóc thu liễm toàn bộ vào cơ thể, hào quang quanh thân nội

liễm, thân thể từ từ hạ xuống đất.

Ngay sau đó!

Hai mắt hắn chợt mở, tinh quang trong mắt như mũi kiếm sắc bén bắn ra, nhiếp nhân tâm phách (khiến lòng người kinh hãi)!

Hắn nhanh chóng tiến lên, quỳ một gối xuống, giọng nói hùng tráng như chuông đồng, mang theo lòng cảm kích và trung thành vô hạn: "Mạt tướng Thương Sóc, khấu tạ Bệ hạ tái tạo chi ân!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: "Muốn tạ, thì tạ Lương ái khanh và Hoa ái khanh đi, là đan dược do bọn họ luyện chế đã cứu ngươi." Thương Sóc đứng dậy, quay sang Lương Kỳ Phong và Hoa Huy bên cạnh, trịnh trọng chắp tay cúi chào: "Thương mỗ đa tạ hai vị đại nhân cứu mạng chi ân!" Lương Kỳ Phong và Hoa Huy vội vàng nghiêng người tránh né, liên tục xua tay: "Tướng quân nói quá lời! Đây là phận sự của chúng ta, vạn vạn không dám nhận!" Hai người thấy Thương Sóc đã không còn ngại, liền thức thời cáo lui, lần luyện đan này cảm ngộ rất nhiều, cần gấp bế quan tiêu hóa.

Hoa Huy vị Đại Tông Sư này có lẽ vì quá phấn khích và mệt mỏi, đi lại hơi lảo đảo, suýt bị ngưỡng cửa vấp ngã, được Lương Kỳ Phong vội vàng đỡ lấy.

Mặt Hoa Huy lão đỏ bừng, lẩm bẩm: "Không sao không sao, lão phu chỉ là… chỉ là tâm triều bành phái (lòng ngực phập phồng), khó lòng tự chủ!" Lâm Tẫn thấy vậy, khóe môi khẽ nhếch một cách khó nhận ra.

Ngay lúc này!

Một bóng dáng nhỏ nhắn vội vã chạy từ ngoài điện vào, cánh tay trái còn ôm một con Ngự Phong Chuẩn, chính là Tiểu Hòa!

Nàng thần sắc vội vàng, thấy Lâm Tẫn, lập tức quỳ xuống đất, thở

hổn hển bẩm báo: “Bệ hạ!

Tìm thấy rồi!

Phong Lĩnh Thôn, phát hiện dị dạng!!” “Phong Lĩnh Thôn?” Lâm Tẫn hơi sững sờ, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Cái tên này đối với y mà nói, khá xa lạ.

Tiểu Hòa thấy vậy, vội vàng nuốt nước bọt, giải thích: “Bệ hạ, ngài trước đây không phải đã dặn thần, khu sử phi điểu thăm dò tất cả những nơi trong cảnh nội bắt đầu bằng chữ ‘Phong’ sao?” Nghe vậy, Lâm Tẫn lập tức nhớ ra!

Vừa rồi vì Thương Sóc đột phá đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, nội tâm kích động, lại tạm thời gác lại chuyện này.

Y tức khắc thu liễm tâm thần, uy nghi đế vương tái hiện, trầm giọng nói: “Bẩm báo kỹ càng.” “Vâng.” Tiểu Hòa gật đầu, tiếp tục nói: “Vừa rồi Tiểu Tam Nhi báo về, nói ở một thôn núi hẻo lánh, gần đây thường xuyên có võ giả thực lực không tầm thường xuất hiện, hành tung khá khả nghi.” Ánh mắt Lâm Tẫn quét qua con Ngự Phong Chuẩn tên “Tiểu Tam Nhi” trên cánh tay trái của Tiểu Hòa, hỏi: “Có thể dò xét cảnh giới cụ thể của những võ giả đó không?” Tiểu Hòa nghiêng đầu, dường như đang cố gắng lý giải thông tin mà Ngự Phong Chuẩn truyền đạt: “Tiểu Tam Nhi nói, trong đó có mấy người có khí tức khiến nó cảm thấy khủng bố, thực lực… đại khái ngang với Thiết gia gia.” Đáy mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe.

Tương đương với Thiết Côn Luân?

Vậy ít nhất cũng là cường giả Đại Tông Sư đỉnh phong!

Một thôn núi hẻo lánh, lại có cao thủ như vậy thường xuyên xuất hiện, chuyện này tuyệt đối không tầm thường!

Trầm ngâm mấy nhịp, Lâm Tẫn đột nhiên quay người, giọng như

kim thiết: “Thương Sóc!” “Mạt tướng tại!” Thương Sóc sải bước ra khỏi hàng, giọng như hồng chung.

Hắn vừa mới phá cảnh không lâu, khí tức quanh thân vẫn chưa hoàn toàn nội liễm, như một thanh kiếm sắc bén đã xuất vỏ, đang khao khát thử thách.

“Tức khắc tiền vãng Phong Lĩnh Thôn, tra rõ hư thực.

Nếu xác nhận là cứ điểm của Dạ Lâm, cách sát vô luận (giết không cần lý do), một kẻ cũng không để sót!” “Mạt tướng tuân chỉ!” Thương Sóc nghiêm nghị lĩnh mệnh, trong mắt chiến ý hừng hực.

Lăng Hồng ở bên cạnh nhìn theo hướng Thương Sóc biến mất, thở dài một hơi, tiến lên nửa bước chắp tay nói: “Bệ hạ, nếu tạm thời không có phân phó khác, thần xin cáo lui trước.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Nhìn bóng lưng Lăng Hồng khi rời đi mang theo chút tâm sự, Lâm Tẫn thầm nghĩ: “Hệ thống, lần sau ban thưởng, có thể ưu tiên ban đan dược giúp người đột phá cảnh giới không?” 【Đinh!】 Ý niệm vừa dứt, âm thanh nhắc nhở dễ nghe của Hệ thống lại tức khắc vang lên!

Lâm Tẫn sững sờ, Hệ thống hôm nay sao lại phản ứng nhanh như vậy? 【Chúc mừng Túc Chủ tuần thị Vô Vọng Phong, thành công chưởng khống, có muốn điểm sáng đồ giám không?】 “Tử Linh hành động cũng nhanh nhẹn đấy chứ.” Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch: “Điểm sáng!” 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc Chủ thành công điểm sáng đồ giám: Vô Vọng Phong!】 【Thu được phần thưởng: Thái Hư Địch Hồn Đan!】 Hai mắt Lâm Tẫn tức thì tinh quang chói lọi!

Tâm tưởng sự thành sao?

Y tâm niệm vừa động, một viên đan dược liền xuất hiện trong lòng bàn tay, lặng lẽ lơ lửng.

Viên đan này to bằng mắt rồng, toàn thân hiện ra màu tím sẫm ôn nhuận, bề mặt đan thể tự nhiên lượn lờ một tầng tử khí bao quanh.

Nhìn kỹ, có thể thấy thân đan có những vân văn huyền ảo tự nhiên hình thành, tựa như ẩn chứa đạo lý thiên địa.

Hào quang của nó nội liễm, nhưng lại ẩn ẩn thấu ra chất cảm trong suốt như hổ phách.

Đưa đến gần khẽ ngửi, không có mùi dược nồng nặc của đan dược thông thường, mà ngược lại có một mùi hương cực kỳ thanh đạm, như rừng thông sau tuyết, xen lẫn một tia đàn hương yếu ớt.

Ngửi vào khiến lòng người tĩnh lặng, linh đài tức thì sinh ra ý niệm thanh minh, khí tức phù táo quanh thân trong khoảnh khắc liền có thể bình phục ít nhiều.

"Thống tử, đan này có thể giúp võ giả Đại Tông Sư đỉnh phong đột phá đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên không?" Lâm Tẫn đầy mong đợi hỏi.

Hệ thống hồi đáp giản khiết: 【Địch đãng thần hồn cựu thương, trừng triệt linh đài tâm ma! (Thanh tẩy vết thương cũ của thần hồn, làm trong sáng linh đài tâm ma!)】 Lâm Tẫn thấp giọng lặp lại một lần, rồi lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Đan dược thì đã cho rồi, nhưng phương hướng dường như lại lệch lạc.

Căn cơ của Lăng Hồng vững chắc, không có vết thương cũ hay tâm ma rõ rệt, viên đan này đối với việc nâng cao cảnh giới chân khí của y, e rằng trợ giúp có hạn.

Tiểu Hòa ở bên cạnh nhìn sắc mặt Bệ hạ lúc thì vui mừng, lúc thì thất vọng, đôi mắt to linh động tràn đầy tò mò.

Nàng khẽ vuốt ve lông vũ của Tiểu Tam Nhi trên cánh tay, cúi

người cung kính về phía Lâm Tẫn, rồi muốn lặng lẽ lui xuống.

"Khoan đã." Lâm Tẫn gạt bỏ suy nghĩ, cất tiếng gọi nàng lại: "Phía Lăng Bắc Châu, có phát hiện mới nào không?" Tiểu Hòa lắc đầu: "Bẩm Bệ hạ, vẫn chưa có tin tức." "Phía Thiết Tích Thành đã thông báo đến chưa?" "Tín tiên đã đảm bảo đưa đến." Lâm Tẫn gật đầu.

Chờ Vũ Văn Khải trở về, còn rất nhiều công trình cần Tượng Tác Giám ra sức.

Ánh mắt y lại một lần nữa rơi vào Tiểu Hòa, trong đầu lóe lên linh quang, cất tiếng hỏi: "Thiết Côn Luân vẫn còn bế quan?" "Bẩm Bệ hạ, vâng ạ." Tiểu Hòa ngoan ngoãn đáp.

"Đi, theo Trẫm đến Thiên Thính Giám." Một lát sau, hai người đã đến sân viện Thiên Thính Giám.

Trên không trung các loại chim bay lượn qua lại, tiếng hót trong trẻo dễ nghe, dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Hòa, chúng có trật tự rõ ràng.

Lâm Tẫn dừng lại trước cửa một gian tĩnh thất, cảm nhận luồng chân khí hùng hậu đang rục rịch, không ngừng leo lên từ bên trong thất, khóe môi khẽ nhếch.

Thiết Côn Luân thiên phú dị bẩm.

Nhưng cái bóng của lần phá cảnh thất bại trăm năm trước, e rằng vẫn là tâm kết, muốn triệt để vượt qua, không phải chuyện dễ dàng.

Môi y khẽ động, dùng nội lực truyền âm vào thất.

Rất nhanh, chân khí hùng dũng trong thất dần dần bình phục, cuối cùng trở nên tĩnh lặng.

Cánh cửa phòng "kẽo kẹt" một tiếng mở ra, Thiết Côn Luân bước ra, một tia thất vọng vì chưa thể đột phá nhanh chóng ẩn đi khỏi lông

mày, cung kính hỏi: "Bệ hạ thân lâm, có gì phân phó?" Lâm Tẫn bí hiểm cười, đi thẳng vào vấn đề: "Muốn đột phá không?" "Vớ vẩn…" Thiết Côn Luân vô thức buột miệng, rồi lập tức ý thức được mình lỡ lời, vội vàng nuốt lại, cười ngượng nghịu: "Bệ hạ nói đùa rồi, lão Thiết ta nằm mơ cũng muốn a!" Lâm Tẫn xoay cổ tay, Thái Hư Địch Hồn Đan một lần nữa hiện ra.

Mùi đàn hương thanh nhã và cảm giác linh đài thanh minh trong suốt khiến mắt Thiết Côn Luân tức khắc trợn tròn!

"Viên đan dược này… khí tức thật kỳ lạ!" "Đây là Thái Hư Địch Hồn Đan." Lâm Tẫn giới thiệu: "Có hiệu quả tẩy rửa vết thương cũ của thần hồn, quét sạch tâm ma của linh đài, có lẽ rất hợp với ngươi." Thiết Côn Luân đại hỉ quá vọng!

Hắn chỉ bằng cảm giác đã thấy viên đan này vô cùng khế hợp với tình trạng của bản thân, đơn giản như được đo ni đóng giày vậy!

Hắn cố nén xung động muốn xông lên giật lấy, xoa xoa bàn tay lớn, nhe miệng cười nói: "Bệ hạ, ngài cứ nói thẳng đi, muốn lão Thiết ta làm chuyện gì, mới chịu ban thưởng viên đan quý báu này cho ta?" Lâm Tẫn nhìn bộ dạng hắn, bất đắc dĩ lắc đầu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thiết Côn Luân, y tùy tiện ném viên đan dược qua: "Cầm lấy đi.

Nếu phục hạ viên đan này mà vẫn không thể đột phá, Trẫm chỉ hỏi tội ngươi!" Nói rồi, không đợi Thiết Côn Luân phản ứng, y liền quay người rời đi.

Thiết Côn Luân hai tay cẩn thận tiếp lấy đan dược, ngưng thị bóng lưng Lâm Tẫn dần khuất xa, vẻ kinh ngạc trên mặt dần hóa thành lòng cảm kích khó tả và sự kính trọng sâu sắc.

Trong lồng ngực hắn nhiệt huyết sôi trào, chỉ cảm thấy gan óc

nghiền nát cũng không đủ để báo đáp vạn nhất ân điển của quân vương!

Thế là, hắn mạnh mẽ hít hụt hơi, thôi kim sơn đảo ngọc trụ (như núi vàng đổ, cột ngọc gãy) mà "Đông!

Đông!

Đông!" dập ba cái đầu thật mạnh về phía bóng dáng huyền sắc dần đi xa, mặt đất cũng hơi chấn động.

Không xa đó, Lâm Tẫn tuy không quay đầu, nhưng động tĩnh phía sau y cảm nhận rõ ràng.

Bước chân y không để lại dấu vết khẽ khựng lại, trán tựa như có hắc tuyến rũ xuống, trong lòng thầm mắng: "Cái tên hồn nhân này… đang cúng mộ sao?

Chẳng lẽ muốn tiễn Trẫm đi thẳng luôn?".

Vài ngày sau, nhiệt độ chợt giảm, trên trời bay lất phất những bông tuyết, mùa đông lặng lẽ đến.

Chương 195

Lâm Tẫn vẫn mặc bộ long bào huyền sắc kia, bề mặt cơ thể có chân khí thoang thoảng lưu chuyển, ngăn cách cái lạnh lẽo thấu xương bên ngoài.

Bỗng nhiên, tiếng phá không vang lên!

Thương Sóc thân khoác trọng giáp huyền thiết như quỷ mị hiện thân trong đình viện, quỳ một gối xuống: "Bệ hạ." Lâm Tẫn đánh giá bộ giáp trụ còn vương tuyết lạnh của hắn, hỏi: "Tình hình Phong Lĩnh Thôn thế nào?" Giọng Thương Sóc trầm thấp, hồi bẩm: "Bệ hạ minh giám, Phong Lĩnh Thôn xác nhận là cứ điểm của Dạ Lâm, có hai võ giả Đại Tông Sư đỉnh phong trấn giữ.

Đã bị mạt tướng thanh lý." Ánh mắt Lâm Tẫn như đèn: "Hai Đại Tông Sư đỉnh phong, trấn giữ một thôn núi hẻo lánh?

Chẳng phải là dùng tài lớn vào việc nhỏ sao.

Có phát hiện bất thường nào khác không?" Thương Sóc ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng ngưng trọng: "Có!

Bệ hạ, điểm mấu chốt chính là, dưới lòng đất thôn đó…" Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ.

Ngón tay thỉnh thoảng gõ nhẹ lên long án, trầm ngâm nói: "Kể rõ hơn!" Thương Sóc chắp tay bẩm báo: "Hồi bệ hạ, dưới thôn Phong Lĩnh là một khoáng mạch, trong đó sản sinh một loại tinh thạch tên là 'Địa mạch huyết tủy nham'.

Căn cứ theo lời khai của những kẻ đã bị bắt, loại đá này có thể được võ giả hấp thu, tăng cường chân khí trong cơ thể." "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày.

Loại tinh thạch kỳ lạ như vậy, chẳng phải tương đương với ‘Linh thạch’ trong các tiểu thuyết huyền huyễn kiếp trước sao?

Nếu trữ lượng đủ, trong thời gian ngắn bồi dưỡng ra một nhóm cao thủ võ đạo cũng không phải chuyện khó khăn.

Khoáng mạch này, phải đoạt lấy!

Trong lòng đã quyết.

Lâm Tẫn nghiêm nghị nói: “Thương Sóc nghe chỉ!

Lập tức dẫn Đại Tuyết Long Kỵ đến thôn Phong Lĩnh, nhanh chóng khai thác Địa mạch huyết tủy nham, vận chuyển toàn bộ về kinh đô!” Lời vừa dứt, Thương Sóc lại không quỳ xuống tiếp chỉ, trên khuôn mặt kiên nghị lạnh lùng của y ngược lại thoáng hiện vẻ khó xử.

“Bệ hạ, Địa mạch huyết tủy nham… vận không về được.” “Vì sao?” Lâm Tẫn không hiểu.

Thương Sóc giải thích: “Mạt tướng thẩm vấn được biết, Địa mạch huyết tủy nham liên kết với địa tâm, cực kỳ bất ổn.

Một khi đem tinh thạch rời khỏi khoáng mạch, năng lượng trong đó sẽ tiêu tán nhanh chóng, cho đến khi hoàn toàn biến mất.” Lâm Tẫn nhíu mày kiếm.

Không thể rời khỏi khoáng mạch, quả thực phiền phức.

Chẳng lẽ bảo tất cả những người cần tu luyện đều chạy đến thôn Phong Lĩnh sao?

Chỉ riêng việc đi lại thôi đã tốn rất nhiều thời gian rồi.

Đúng lúc y đang cân nhắc, Thương Sóc lại lên tiếng: “Bệ hạ, kỳ thực vận có về được hay không, đã không còn quan trọng nữa, bởi vì…” Y ngừng lại, cười khổ nói: “Cả khoáng mạch, hầu như đã bị

khai thác cạn kiệt, không còn lại bao nhiêu Địa mạch huyết tủy nham." Nghe vậy, ngón tay Lâm Tẫn khựng lại, trán y suýt nữa nổi gân xanh.

Y nhìn chằm chằm biểu cảm vô tội trên mặt Thương Sóc, hận không thể tiến lên đá y một cước.

Khoáng mạch đã hết rồi mà ngươi không nói sớm?

Khiến Trẫm phí công suy nghĩ, còn muốn làm sao để tận dụng tối đa!

"Nhưng mà…" Thương Sóc lại bổ sung: "Do khoáng mạch lắng đọng nhiều năm, ở khu vực lõi đã ngưng tụ ra một khối 'Huyết tủy mẫu tinh', có thể nói là tinh hoa của toàn bộ khoáng mạch." Sắc mặt Lâm Tẫn không đổi, hỏi: "Huyết tủy mẫu tinh, cũng chỉ có thể dùng trong khoáng mạch?" "Hồi bệ hạ, không phải vậy." Thương Sóc nhe răng cười, từ trong lòng lấy ra một vật.

Đó là một viên tinh thạch hình giọt nước lớn cỡ quả trứng gà.

Toàn thân đỏ sẫm, tựa như giọt máu ngưng kết, bề mặt lưu chuyển ánh sáng nhu hòa, ẩn ẩn tản mát ra khí tức thuần tịnh dưỡng thần hồn.

Lâm Tẫn cầm Huyết tủy mẫu tinh, nghịch trong lòng bàn tay, hai mắt hơi sáng.

Địa mạch huyết tủy nham đã có thể tăng cường chân khí, vậy Huyết tủy mẫu tinh tụ tập tinh hoa này, hiệu quả chắc chắn còn kinh người hơn.

Y thử vận chuyển chân khí hấp thu, lại kinh ngạc phát hiện Huyết tủy mẫu tinh không có dao động trực tiếp tăng phúc chân khí, ngược lại dâng lên một luồng năng lượng tinh thuần hùng hậu, như suối ấm dưỡng kinh mạch, làm trạch thần hồn, càng chú trọng cải thiện căn

cốt, thăng hoa tư chất.

"Đáng tiếc!" Lâm Tẫn khẽ than.

Ban đầu y muốn ban vật này cho Lăng Hồng, giúp y trùng kích cảnh giới Lục địa thần tiên, nhưng giờ xem ra, tác dụng không lớn rồi.

Y cất Huyết tủy mẫu tinh, ngước mắt hỏi: "Phong Lĩnh Thôn hiện trạng ra sao?" Thương Sóc thần sắc nghiêm nghị, ôm quyền nói: "Hồi bệ hạ, mạt tướng trong thôn… không phát hiện tung tích bất kỳ bách tính nào." Trong mắt Lâm Tẫn một tia hàn quang chợt lóe rồi tắt.

Vì muốn tùy tiện khai quật khoáng mạch, những thôn dân kia, e rằng đã sớm gặp độc thủ.

Trầm mặc vài hơi thở.

Y vừa định mở miệng— Oanh!!!

Một đạo chấn động mạnh mẽ từ phía tây bắc truyền đến, theo sau là uy áp cuồng phóng bạo ngược!

Trong hoàng cung, thị vệ tuần tra chỉ cảm thấy tâm đầu nặng nề, như bị tảng đá lớn đè xuống, kẻ thực lực yếu hơn càng run rẩy hai cẳng.

Lâm Tẫn giật mình đứng dậy.

Linh giác trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ hoàng cung, khóa chặt nguồn gốc dao động, trên mặt y lập tức hiện lên vẻ vui mừng: "Thiên Thính Giám?

Thiết Côn Luân sắp đột phá rồi!" Lời vừa dứt.

Thân ảnh y đã như làn khói nhẹ lướt ra khỏi Ngự Thư Phòng, Thương Sóc không dám chậm trễ, theo sát phía sau.

Trong sân Thiên Thính Giám.

Vô số loài chim đang nghỉ ngơi bị chân khí hùng hậu đột nhiên xuất hiện làm kinh động, bay tán loạn khắp nơi.

May mà Tiểu Hòa ở một bên không ngừng an ủi, mới không gây ra hỗn loạn quá lớn.

Chân khí tinh thuần mà cường hoành như một cơn lốc xoáy quanh điện trung tâm, khiến cây cỏ cúi rạp.

Lâm Tẫn đáp xuống trước điện, chỉ thấy cửa phòng đã bị chân khí bành trướng chấn thành mảnh vụn.

Y nhìn Thiết Côn Luân đang khoanh chân đột phá trong phòng, khóe miệng khẽ nhếch: "Thái Hư Địch Hồn Đan, hiệu quả quả nhiên phi phàm!" Chỉ thấy toàn thân Thiết Côn Luân chân khí cuồn cuộn, như dòng khí vàng thực chất bao quanh, y bào phồng lên, tóc tai điên cuồng bay múa.

Khí tức của y từng chút thăng lên, mạnh mẽ vô cùng, thậm chí còn khiến không gian xung quanh hơi vặn vẹo, hệt như một con hồng hoang cự thú sắp tỉnh giấc.

Ở một bên, ánh mắt Thương Sóc lóe lên vẻ kinh ngạc.

Y tuy không biết Thiết Côn Luân, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng uy thế tỏa ra khi đối phương đột phá, chân khí hùng hồn, ý cảnh bá đạo, vượt xa bản thân y.

Nếu đánh một trận sinh tử, thắng bại khó lường!

Điều này cũng không có gì lạ.

Thiết Côn Luân một trăm năm trước đã chạm đến ngưỡng Lục địa thần tiên, nhưng lại bị huyết sắc tinh thần thể xâm chiếm thức hải, đột phá công bại gần thành.

Giờ đây linh đài thanh minh, còn hơn cả trước đây.

Cộng thêm chân khí tích lũy trăm năm đã vững chắc đến cực hạn, một khi đột phá, thực lực tự nhiên vượt xa Lục địa thần tiên thông thường!

Oanh!!!

Nửa canh giờ sau.

Một tiếng nổ trầm đục như sấm vang vọng từ trong điện, khí thế bàng bạc xông thẳng lên trời!

Thiết Côn Luân bỗng nhiên mở choàng hai mắt, tinh quang trong mắt như điện, thẳng tắp bắn lên mây cao!

"Hắc hắc hắc!" Y phóng thanh cười lớn, tiếng cười chấn động bốn phía, "Ta đây Thiết Côn Luân, cuối cùng cũng đột phá rồi!!" Trăm năm ẩn mình, một sớm phá kén!

Bao uất ức trong lòng theo tiếng cười dài này tuôn ra hết.

Y chỉ cảm thấy chân khí khắp người chảy xiết như sông lớn, cảm giác sức mạnh chưa từng có tràn ngập tứ chi bách hài, thần thức thanh minh, vạn vật thiên địa dường như nằm trong lòng bàn tay.

Cảm giác thoát khỏi gông cùm, trọng hoạch tân sinh sảng khoái đến tột độ này, khiến y hận không thể lập tức tìm một đối thủ, đại chiến ba trăm hiệp, để hảo hảo thể hội sự huyền diệu của cảnh giới Lục địa thần tiên!

Tiếng cười vừa dứt.

Y mới chú ý đến Lâm Tẫn và những người khác ở ngoài cửa, vội vàng thu liễm cuồng thái, bước nhanh đến, quỳ một chân xuống đất, giọng nói vang dội mà thành kính: "Thần, khấu tạ bệ hạ ân tình!

Từ nay về sau, đao sơn hỏa hải, vạn tử bất từ!" Lâm Tẫn nâng tay hư đỡ, cười nói: "Với thiên phú căn cơ của ngươi, đột phá vốn là

chuyện nước chảy thành sông, không cần tạ Trẫm.” Thiết Côn Luân đứng dậy, trên khuôn mặt thô kệch vẫn khó che giấu sự kích động.

Ánh mắt y chuyển sang Thương Sóc ở một bên, đáy mắt lập tức bùng lên ý chiến đấu nóng bỏng.

Thương Sóc cũng khí tức hơi ngưng, không hề tỏ ra yếu thế.

Ngay lúc đó!

Thân ảnh nhỏ nhắn của Tiểu Hòa như một chú chim sẻ vui vẻ, chạy thẳng đến bên Thiết Côn Luân.

“Chúc mừng Thiết gia gia!” Nàng ngước khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lên, đôi mắt to tròn đầy phấn khích và sùng bái, như thể đang nhìn một vị anh hùng khải hoàn.

Khí thế cuồng bá trên người Thiết Côn Luân, thứ khiến Thương Sóc cũng phải nghiêm mặt đề phòng, khi Tiểu Hòa lại gần, lại tự nhiên thu liễm đi vài phần như tuyết gặp nắng xuân.

Y cúi đầu nhìn cô bé mà mình vô cùng yêu quý này, trên khuôn mặt thô kệch hiếm khi lộ ra một vẻ nhu hòa gần như vụng về.

“Hắc hắc, dọa Tiểu Hòa nhà ta không?” Y đưa bàn tay rộng lớn, nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Hòa.

Chương 196

"Không có!" Tiểu Hòa mạnh mẽ lắc đầu, ngữ khí kiêu ngạo: "Con biết Thiết gia gia lợi hại nhất mà!" Nhìn hai ông cháu trước mắt.

Lâm Tẫn không khỏi thầm cười, vừa định lên tiếng thì tiếng nhắc nhở dễ nghe của hệ thống chợt vang lên trong đầu: 【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ tuần thị Mãnh Hổ Bảo, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?】【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ tuần thị Thất Tinh Tự, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?】【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ tuần thị Nhạc Dương Sơn, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?】【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ…..】 Lâm Tẫn đột nhiên đứng sững tại chỗ, ánh mắt không kìm nén được bùng lên vẻ mừng rỡ lẫn kinh ngạc.

"Lại đến nữa?" Lâm Tẫn cố kìm nén sự bành trướng trong lòng.

Những tiếng nhắc nhở hệ thống liên tiếp vang lên, hệt như một khúc nhạc tuyệt diệu, tấu lên trong lòng y!

Sau một khắc, tiếng nhắc nhở tạm dừng. 【Đinh!】【Kiểm tra thấy nhiều đồ giám đồng thời ở trạng thái chưởng khống, có muốn tiến hành hợp nhất không?】 Lâm Tẫn hiểu ra: "Quả nhiên!" Trước đó, Đại Tông Phá Cảnh Đan khuấy động giang hồ, khiến nhiều tông môn quy phụ, hệ thống đã từng hợp nhất đồ giám, giúp y đột phá cảnh giới.

Nếu không phải vậy, Viên Huệ tà tăng Huyết Liên đột kích, Đại Uyên hoàng triều e rằng có nguy cơ sụp đổ.

Lần này, không nghi ngờ gì vẫn là dư âm của Phá Cảnh Đan chưa dứt.

Những thế lực khát vọng đan dược hoặc cấp bách biểu trung, đang điên cuồng thanh tiễu các tông môn phụ thuộc của Dạ Lâm.

Sơn môn mà bọn họ công chiếm, đều được hệ thống mặc định là trực tiếp chưởng khống!

Lần hợp nhất đồ giám này tuy chỉ có sáu cái, nhưng phần thưởng chắc chắn sẽ không khiến người thất vọng.

"Hợp nhất!

Thắp sáng!" Lâm Tẫn tâm niệm đã định, không chút do dự. 【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ thành công thắp sáng đồ giám hợp nhất, phần thưởng phát ra!】【Phần thưởng một: Niết Bàn Thoái Phàm Đan!】【Phần thưởng hai: Hoàng Cực Chân Long Giáp!】 Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe, ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Giữa không trung, một viên đan dược và một bộ điển tịch tĩnh lặng lơ lửng, tỏa ra vầng sáng nhạt, ẩn ước thấu ra dao động chân khí hùng vĩ.

Lâm Tẫn bước tới, ngưng thần quan sát kỹ.

Chỉ thấy viên đan dược toàn thân tròn trịa, đan văn như cánh phượng lưu chuyển, bề mặt ẩn hiện hào quang thất sắc, một luồng khí tức sinh mệnh khiến người ta kinh sợ vờn quanh không tan, phảng phất ẩn chứa một phương tạo hóa chi lực của thiên địa sơ khai.

Y đưa tay nắm lấy đan dược, thông tin về công hiệu của nó tức khắc dũng nhập thức hải: 【Đoạt thiên địa tạo hóa, phá càn khôn chất cốc!

Võ giả Đại tông sư đỉnh phong phục dụng, trực tiếp bước vào cảnh giới Lục địa thần tiên!】 Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, trong lòng hơi chấn động.

Hệ thống này quả thật thông hiểu lòng người.

Y trước đó đã ám chỉ, hy vọng phần thưởng thiên về đan dược, chính là để giúp Lăng Hồng đột phá cảnh giới.

Phần thưởng khi thắp sáng Vô Vọng Phong trước đó tuy cũng là đan dược, nhưng lại không phải vật trực tiếp đề thăng tu vi, chắc là do lượng đồ giám đơn lẻ, chưa đủ để đổi lấy thần đan nghịch thiên như vậy.

Mà lần hợp nhất thắp sáng này, hệ thống quả nhiên không khiến y thất vọng!

Niết Bàn Thoái Phàm Đan!

Lăng Hồng đạp vào cảnh giới Lục địa thần tiên, đã thành định cục.

Trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, vận khí của Đại Uyên hoàng triều càng thêm thịnh vượng, lại đã có bốn vị Lục địa thần tiên!

Nền tảng như vậy, e rằng so với thánh địa Phật môn Đại Giác Tự, cũng không kém cạnh bao nhiêu đi?

Ngay sau đó, ánh mắt y chuyển sang bộ điển tịch bên cạnh.

Không phải vàng cũng không phải ngọc, ánh sáng lung linh, bề mặt khắc hoa văn như rồng bay, tản ra khí tức hậu trọng kiên cố không thể phá hủy, vạn pháp bất xâm.

Vốn tưởng "Hoàng Cực Chân Long Giáp" sẽ là một bộ giáp trụ thực thể, không ngờ lại là một môn võ kỹ bí điển.

Ngón tay khẽ chạm vào trang sách, trong khoảnh khắc – "Ong!" Điển tịch hóa thành một luồng lưu quang, tức thì chìm vào giữa mi tâm Lâm Tẫn.

Trong hơi thở, y đã lĩnh ngộ toàn bộ tinh túy của võ kỹ này, trực tiếp đạt đến cảnh giới đại thành!

Pháp này có thể dẫn động hoàng đạo long khí và chân khí tinh thuần trong cơ thể, ngưng tụ thành một hộ giáp vô hình mà hữu chất cực mạnh bên ngoài cơ thể, không chỉ có lực phòng ngự kinh người, mà còn ẩn chứa hiệu quả tá lực và phản chấn huyền diệu.

"Sách kỹ năng phản giáp?" Lông mày Lâm Tẫn hơi nhướng, trong lòng chợt hiểu ra.

Y tuy sùng bái công kích cực hạn, nhưng kỹ năng công thủ nhất thể, đặc tính phản thương địch thủ này, lại rất hợp ý y.

Công có "Kiếm Phá Cửu Tiêu", thủ có "Hoàng Cực Chân Long".

Từ nay, cho dù là cường giả cảnh giới Lục địa thần tiên đỉnh phong, trước mặt y, cũng như hổ báo đối với chân long, khó lòng cấu thành uy hiếp nữa!

"Bệ hạ?" Thương Sóc và Thiết Côn Luân cảm nhận được khí tức Lâm Tẫn lưu chuyển bất định, hơi lo lắng đồng thanh khẽ gọi.

Lâm Tẫn từ từ thở ra một hơi trọc khí, áp xuống sự kích động trong lòng, ý thức trở về hiện thực, ánh mắt lại trở nên thâm thúy.

"Truyền Lăng Hồng đến gặp Trẫm." "Vâng!" Thương Sóc lĩnh mệnh, tự mình đi thông truyền.

Không lâu sau, trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi đoan chính trên long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà thanh, nhìn Thiết Côn Luân đang hơi sốt ruột ở một bên: "Vừa phá cảnh, không đi củng cố tu vi, chạy đến đây làm gì?" "Hắc hắc." Thiết Côn Luân xoa xoa tay, nhe răng cười nói: "Bệ hạ, ta đây muốn tìm Thương tướng quân tỷ thí vài chiêu." Lâm Tẫn bật cười lắc đầu.

Tên mãng hán này chính là một kẻ si chiến bẩm sinh, vừa đột phá, gặp đối thủ cùng cảnh giới, liền không kìm được lòng hiếu chiến.

Y đặt chén trà xuống, cười như không cười: "Trẫm cũng là Lục địa thần tiên, chi bằng, Trẫm bồi ngươi luyện tập?" "Ách…" Thiết Côn Luân rụt cổ, liên tục xua tay: "Đừng đừng đừng, bệ hạ, ta đây là muốn đánh nhau, không phải muốn bị ăn đòn." Động thủ với Lâm Tẫn?

Đó thuần túy là tự tìm khổ, e rằng chưa đỡ được một chiêu đã phải nằm bẹp vài ngày.

Trong lúc nói đùa, Thương Sóc đã dẫn Lăng Hồng bước vào Ngự Thư Phòng.

"Thần, tham kiến bệ hạ." Lăng Hồng cung thân hành lễ.

"Bình thân." Lâm Tẫn vung tay áo, một viên đan dược lơ lửng bay về phía Lăng Hồng: "Lăng Hồng, đan này ban cho ngươi." Lăng Hồng tiếp lấy đan dược, chỉ cảm thấy chân khí bên trong hùng hậu như biển, thậm chí ẩn ẩn dẫn động khí cơ của bản thân, không khỏi kinh hãi: "Bệ hạ, đây là…?" "Niết Bàn Thoái Phàm Đan." Lâm Tẫn ngữ khí bình đạm, nhưng lời nói lại hùng hồn: "Có thể giúp ngươi, bước vào cảnh giới Lục địa thần tiên." Toàn thân Lăng Hồng kịch chấn.

Y chỉ cảm thấy viên đan dược trong tay nặng như ngàn quân, một luồng nhiệt lưu từ đan điền xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Vị Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ vốn luôn trầm ổn này, lại kích động đến mức các khớp ngón tay trắng bệch, cổ họng nghẹn ứ, cuối cùng hóa thành một cái khấu đầu thật mạnh: "Thần… vạn tử khó báo thiên ân của bệ hạ!" Nếu không phải đang ở Ngự Thư Phòng, y hận không thể lập tức nuốt đan dược bế quan.

"Bình thân đi." Lâm Tẫn nâng tay: "Trở về điều chỉnh trạng thái cho tốt, nhớ kỹ, đan dược là phụ, căn cơ là gốc, tuyệt đối không được tham công mạo hiểm." "Thần, kính cẩn ghi nhớ lời dạy của bệ hạ!" Lăng Hồng mạnh mẽ gật đầu, sau khi đứng dậy, thân hình lóe lên, đã

biến mất với tốc độ nhanh nhất ngoài Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn lộ vẻ mỉm cười nhạt.

Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ nếu có thể bước vào cảnh giới Lục địa thần tiên, tương lai ứng phó với cục diện phức tạp hơn, chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh.

"Khải bẩm bệ hạ!" Lúc này, một nội thị vội vã chạy vào: "Liễu Đỉnh Hàn tông chủ Lưu Vân Kiếm Tông cầu kiến ngoài cung, xưng có chuyện mười vạn hỏa cấp!" Lâm Tẫn nhướng mày: "Tuyên." Rất nhanh, Liễu Đỉnh Hàn phong trần mệt mỏi xông vào điện, chưa kịp đứng vững đã "phịch" một tiếng quỳ xuống: "Bệ hạ!

Đại sự không ổn!

Giang hồ… e rằng sẽ sinh biến!" "Ừm?" Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại: "Nói rõ từng chi tiết!" Liễu Đỉnh Hàn thở dốc, gấp gáp nói: "Bệ hạ minh giám, gần đây giang hồ vì truy tìm manh mối 'Thiên Khuyết', các phái tư sát thảm liệt, máu chảy thành sông." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Chuyện này y đương nhiên biết, hệ thống vừa rồi nhắc nhở chính là minh chứng.

Y đã phái người trấn áp điều tra, ngăn chặn việc lan đến bách tính, hoặc bắt bớ bừa bãi.

Theo lý mà nói, cục diện nên vẫn trong tầm kiểm soát, hà cớ gì lại khiến Liễu Đỉnh Hàn kinh hoảng đến vậy?

Liễu Đỉnh Hàn nói nhanh hơn, mang theo vẻ kinh hãi: "Nhưng ngay tối hôm qua, Tàng Kiếm Sơn Trang vốn ẩn thế ngàn năm đột nhiên cáo thị thiên hạ, nghiêm cấm tất cả các cuộc tư đấu giang hồ, kẻ vi phạm… coi như địch với Tàng Kiếm Sơn Trang!" "Tàng Kiếm Sơn Trang?" Lâm Tẫn cong ngón tay khẽ gõ lên tay vịn long ỷ, đáy mắt hàn quang chợt lóe: "Lai lịch thế nào?" Trong mày Liễu Đỉnh Hàn bất giác

lộ ra một tia kính sợ, nghiêm nghị nói: "Hồi bệ hạ, Tàng Kiếm Sơn Trang chính là một trong Ngũ Đại Thánh Địa của giang hồ!

Lại càng là điện đường tối cao mà kiếm tu thiên hạ đều ngưỡng vọng!" Y ngừng lại, giọng nói hạ thấp: "Dụ hoặc của Đại Tông Phá Cảnh Đan tuy lớn, nhưng dưới uy danh của Tàng Kiếm Sơn Trang, đa số mọi người, vẫn quý trọng tính mạng hơn.

Hiện giờ phong ba giang hồ, đã dần lắng xuống." Nghe vậy, Lâm Tẫn từ từ tựa lưng vào ghế, khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh lẽo mà thâm sâu.

Các tông môn giang hồ tương tàn.

Tuy là vì đan dược, nhưng cũng vô hình trung giúp y khuấy động "Thiên Khuyết" – cái vũng nước sâu này.

Chuyện này vốn không hề liên quan đến Tàng Kiếm Sơn Trang siêu nhiên vật ngoại.

Xem ra, vị thiếu chủ thần bí Dạ Lâm kia, cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay rồi!

"A…" Lâm Tẫn cười lạnh một tiếng, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, ánh mắt xuyên thấu cung tường, nhìn về phía chân trời xa xăm: "Đúng là Trẫm đã đánh giá thấp Dạ Lâm, ngay cả Ngũ Đại Thánh Địa cũng có thể vì y mà khu sách, thủ đoạn hay thật!" Liễu Đỉnh Hàn kinh hãi ngẩng đầu: "Ý của bệ hạ… Tàng Kiếm Sơn Trang hành động này, là do Dạ Lâm chỉ thị?" Lâm Tẫn không đáp.

Khí lạnh quanh người y lại ngưng kết như thực chất, sát cơ lẫm liệt.

Giang hồ này, chính là giang hồ của Đại Uyên!

Hành động của Tàng Kiếm Sơn Trang này, chẳng khác nào công nhiên vượt quyền hạn, đưa cho y một phong chiến thư.

Chiến thư này, Trẫm Lâm Tẫn, nhận!

Y muốn đích thân xem xem, Tàng Kiếm Sơn Trang cái gọi là thánh địa này, rốt cuộc có tư cách gì, dám chặn đường y!

"Thiết Côn Luân!" "Thần có mặt!" Thiết Côn Luân bước ra, tiếng nói như chuông đồng.

"Ngươi không phải muốn đánh nhau sao?" Lâm Tẫn vung tay áo, quả quyết nói: "Theo Trẫm thân chinh Tàng Kiếm Sơn Trang!

Trẫm muốn xem xem, cái gọi là thánh địa này, có gánh vác nổi… tư cách đưa chiến thư cho Trẫm không!" Tàng Kiếm Sơn Trang.

Tọa lạc trên đỉnh Thiên Kiếm Sơn Mạch, thuộc Đông Liêu Phủ, Bắc Cảnh.

Chương 197

Địa thế sơn mạch, hệt như vạn kiếm quy tông, kiếm cương hùng vĩ quanh năm vờn quanh không tan, thấu tận xương tủy.

Võ giả thông thường đừng nói leo núi, ngay cả khi đến gần rìa sơn mạch, cũng sẽ bị kiếm sát vô hình xâm thực kinh mạch, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng!

Kiến trúc sơn trang không phải kiểu thế tục kim bích huy hoàng, mà là một vẻ âm u và thâm trầm đã trải qua vạn năm phong sương lắng đọng.

Từng viên gạch, từng ngói, từng ngọn cỏ, từng cái cây, đều như thấm đẫm vô tận kiếm ý, cổ phác hùng vĩ, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ.

Thiên Kiếm Điện.

Phía trong lại lạnh lẽo hơn cả kiếm khí vờn quanh bên ngoài điện.

Trong điện, vài bóng người đứng phân biệt.

Mỗi người trên thân đều ẩn ẩn tản ra khí tức sắc bén khiến da thịt châm chích, hiển nhiên đều là cường giả kiếm đạo tu vi cao thâm.

Bên trái, một lão giả mặc trường bào kiếm văn màu đen, mặt mày gầy gò, mang vẻ phẫn nộ, kiếm ý trong cơ thể kích động, khiến không khí hơi rung chuyển.

"Đại trưởng lão!" Lão giả áo đen này, chính là Nhị trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, Diệp Quy Trần!

Giọng y mang theo lửa giận bị kìm nén: "Chuyện này, ngài lẽ nào không muốn cho chúng ta một lời giải thích sao?" Trên chủ tọa, Đại trưởng lão Lãnh Thiên Sương mặc kiếm bào tử kim, mặt mày uy

nghiêm.

Ngón tay bà khẽ gõ lên tay vịn làm từ gỗ hàn thiết vạn năm, phát ra tiếng gõ trầm đục, cười lạnh nói: "Giải thích?

Ngươi muốn lời giải thích gì?" Diệp Quy Trần bước lên một bước, kiếm bào không gió tự động: "Trang chủ trước khi bế quan đã đặc biệt căn dặn, không được can thiệp vào chuyện vặt giang hồ, càng không được làm địch với triều đình!

Giờ đây, triều đình ban thưởng, điều tra manh mối 'Thiên Khuyết', giang hồ đại lượng tông môn nghe tiếng mà động, ngài lại tự ý cáo thị thiên hạ, nghiêm cấm tư đấu, đây chẳng phải là công nhiên đứng ở vị trí đối lập với triều đình, làm địch với triều đình sao?" "À à." Lãnh Thiên Sương phát ra một tiếng cười khẩy không rõ ý nghĩa.

Ánh mắt bà lướt qua mọi người có mặt: "Thân là triều đình, lẽ ra phải duy trì thiên hạ an định, chứ không phải cố ý châm ngòi giang hồ tinh phong huyết vũ, bản tọa làm như vậy, chính là vì sự an ninh lâu dài của giang hồ!" "Ngươi bớt xảo biện ở đây!" Lúc này, một trung niên đứng bên cạnh Diệp Quy Trần, mặc thanh bào, mày râu lộ vẻ cương trực, trầm giọng mở miệng.

Y là Tam trưởng lão, Thạch Tranh.

Khí tức của y lăng lệ cương mãnh, hệt như một thanh kiếm sắc bén xuất vỏ.

"Mấy ngày trước, ta tận mắt thấy ngươi lén lút rời sơn trang, đến rìa sơn mạch gặp một người mật đàm, người đó, hẳn là vị thiếu chủ Dạ Lâm trong truyền thuyết?" Đối mặt với chất vấn.

Lãnh Thiên Sương lại không hề có ý che giấu, thản nhiên nói: "Đúng thì sao?" "Thì sao?" Thạch Tranh nghe vậy đại nộ.

Kiếm khí quanh thân bùng phát, trong điện hàn ý chợt sinh: "Ngươi

rõ ràng biết Dạ Lâm là tử địch của triều đình, ngươi tư thông với y, rõ ràng là muốn đẩy Tàng Kiếm Sơn Trang của ta vào đầu sóng ngọn gió!" "Hừ!

Triều đình?

Đại Uyên hoàng triều?" Trên mặt Lãnh Thiên Sương hiện lên vẻ khinh thường và kiêu ngạo nồng đậm: "Vương triều phàm trần nho nhỏ, sao hiểu được nội tình thánh địa của ta!

Dạ Lâm là thiên mệnh sở quy, khí vận gia thân, bản tọa chẳng qua là thuận ứng thiên thời mà thôi!" "Ngươi…" "Chuyện này không cần bàn bạc nữa!" Lãnh Thiên Sương chợt đứng dậy, vung tay áo, kiếm ý cường hoành trong khoảnh khắc áp đảo khí thế của Thạch Tranh, cắt đứt lời y.

Bà chậm rãi đi đến cửa đại điện.

Ngưng thị mây biển cuồn cuộn nơi chân trời xa xăm, giọng điệu mang theo một sự chắc chắn gần như cuồng nhiệt: "Trang chủ trước khi bế quan, đã giao phó mọi việc lớn nhỏ của Tàng Kiếm Sơn Trang vào tay bản tọa.

Giờ đây thiên hạ ám lưu cuồn cuộn, chính là thời cơ tuyệt vời để Tàng Kiếm Sơn Trang của ta thừa thế mà lên, bước vào huy hoàng cao hơn!" Nhìn vẻ mặt kiên định gần như cố chấp của Đại trưởng lão, các trưởng lão trong điện thần sắc khác nhau.

Không ít trưởng lão đều ôm ấp dã tâm tương tự, ngầm chấp thuận, thậm chí ủng hộ quyết định này!

Duy chỉ có Diệp Quy Trần và Thạch Tranh, thì nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ bất lực và lo lắng.

Trang chủ bế quan không ra.

Đại trưởng lão quyền thế ngập trời, thực lực lại là người mạnh

nhất trong tông, bọn họ dù có dị nghị, cũng khó lòng xoay chuyển càn khôn!

Không khí trong điện, nhất thời trở nên cực kỳ nặng nề.

Ngay trong sự tĩnh mịch chết chóc đó – "Dã tâm của Tàng Kiếm Sơn Trang quả nhiên không nhỏ a, thực sự khiến Trẫm… có chút bất ngờ!" Một giọng nói tràn đầy uy nghiêm và bá đạo, như thể từ cửu thiên truyền xuống, lại như trực tiếp vang lên trong lòng mỗi người!

Oanh!

Một luồng uy áp hùng vĩ như tinh hải, trầm trọng như thái cổ sơn nhạc, đột nhiên giáng xuống, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ Tàng Kiếm Sơn Trang!

Trong uy áp này, ẩn chứa hoàng đạo long khí không thể nghi ngờ, quang minh chính đại.

Nhưng lại mang theo sự ngang ngược nghiền nát tất cả, va chạm kịch liệt với kiếm ý âm u trong sơn trang, kích khởi những gợn sóng vô hình.

"Địch tập!" "Kết kiếm trận!" Khắp nơi trong sơn trang, lập tức vang lên vô số tiếng kiếm reo trong trẻo.

Tất cả đệ tử bất kể đang ở đâu, đều vô thức nắm chặt trường kiếm trong tay, từng đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, nghiêm trận chờ đợi.

Các vị trưởng lão càng sắc mặt kịch biến.

Luồng uy áp kia mạnh đến mức, khiến những kiếm đạo cự bá đã lâu ở vị trí cao như bọn họ cũng cảm thấy kinh hãi không thôi!

Đặc biệt là câu tự xưng rõ ràng vô cùng, ẩn chứa quyền uy vô thượng – "Trẫm!" Càng khiến lòng người, dậy sóng cuồn cuộn!

Đại Uyên Hoàng đế!

Y lại… đích thân đến!

Hơn nữa đến nhanh đến thế, mạnh mẽ đến thế!

Trên bầu trời, mây biển cuồn cuộn.

Lâm Tẫn đạp lập hư không, hoàng đạo long khí bao quanh, uy áp vạn vật.

Thiết Côn Luân đứng bên cạnh, xoa tay sát cánh, chiến ý sôi trào, chỉ chờ lệnh của bệ hạ.

Trước Thiên Kiếm Điện.

Kiếm bào tử kim của Lãnh Thiên Sương bay phần phật.

Bà ngẩng đầu nhìn thân ảnh bao trùm trong long khí kia, trên mặt không những không có vẻ sợ hãi, ngược lại thoáng hiện một tia khinh miệt.

"Thiện xông vào Tàng Kiếm Sơn Trang." Giọng Lãnh Thiên Sương lạnh băng, mang theo sự sắc bén như mũi kiếm, rõ ràng truyền vào tai mỗi người: "Hạ tràng, ngươi đã từng nghĩ tới chưa?" Lời này vừa ra, ngay cả mây biển cuồn cuộn dường như cũng vì thế mà ngưng trệ.

Lâm Tẫn hiển nhiên sững sờ một chút.

Đây… quả thật là lần đầu tiên phá thiên hoang.

Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thần, bao giờ có ai dám dùng giọng điệu uy hiếp như vậy để nói chuyện với y?

Tàng Kiếm Sơn Trang này, quả nhiên đủ cuồng!

"Bệ hạ tức giận!" Ngay lúc cục diện kiếm bạt nỗ trương.

Diệp Quy Trần vội vàng vượt đám đông ra, hướng về Lâm Tẫn trên hư không cúi sâu một cái, thái độ khiêm tốn đến cực điểm: "Nhị trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang Diệp Quy Trần, cùng một phần trưởng lão, đệ tử, cung nghênh bệ hạ thánh giá!

Lời của Đại trưởng lão, tuyệt không phải ý của sơn trang, kính mong bệ hạ minh giám!" Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ rủ xuống, rơi trên người Diệp Quy Trần, đạm mạc mở miệng: "Ngươi, cũng không tệ." Trong lòng Diệp Quy Trần hơi định, tuy không hiểu lời khen này của bệ hạ đến từ đâu, nhưng vẫn cung kính nói: "Đa tạ bệ hạ tán thưởng, sơn trang…" "Nói nhảm thật nhiều!" Lãnh Thiên Sương không chút khách khí ngắt lời Diệp Quy Trần.

Ánh mắt bà như kiếm, thẳng tắp đâm vào Lâm Tẫn, sự ngạo mạn trong ngữ khí càng tăng thêm vài phần: "Hoàng quyền thế tục, cũng dám lăng giá trên kiếm phong sao?

Ngươi nếu bây giờ quỳ xuống khấu đầu, bản tọa có thể coi như ngươi chưa từng đặt chân lên Thiên Kiếm Sơn này!" Ánh mắt Lâm Tẫn bình tĩnh.

Trong đôi mắt thâm thúy không nhìn ra chút gợn sóng nào, chỉ có sâu trong đáy mắt thoáng qua một tia sát ý băng hàn.

Y đã rất lâu không gặp phải kẻ ngu ngốc dám trực diện đối đầu với phong mang hoàng quyền như vậy.

Cảnh giới Lục địa thần tiên đỉnh phong, cộng thêm sức tấn công đáng sợ của kiếm tu có thể sánh ngang đồng cấp, lực chiến thực sự của bà ta, tuyệt đối vượt xa Viên Huệ tà tăng Huyết Liên!

Nhưng!

Điều này không có nghĩa là bà ta có tư cách sủa trước mặt mình!

Lâm Tẫn không hề nổi giận.

Khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh lẽo, nhiệt độ không khí xung quanh đột ngột hạ thấp: "Câu nói này, Trẫm trả lại ngươi!" Lời vừa dứt – Oanh long!!!

Uy áp rồng càng thêm khủng bố cuồn cuộn tuôn ra!

Sau lưng Lâm Tẫn, một đạo hư ảnh ngũ trảo thần long khổng lồ vô cùng, ngưng kết như thực chất vờn quanh mà ra, long mâu mở choàng, bễ nghễ thiên hạ, phát ra âm thanh như sấm sét cửu thiên, mang theo ý quyết định chúng sinh: "Quỳ xuống!

Bằng không, chết!" "Cuồng vọng!" Lãnh Thiên Sương bị kích nộ hoàn toàn.

Bà tung hoành giang hồ mấy trăm năm, vô số vong hồn dưới kiếm, bao giờ từng chịu sỉ nhục lớn đến thế?

Một tiếng quát bạo, kiếm thế quanh thân không còn giữ lại chút nào, ầm ầm bùng nổ!

Toàn bộ Thiên Kiếm Sơn Mạch vô cùng kiếm khí dường như đều bị dẫn động, điên cuồng hội tụ về phía bà!

"Xoang!" Một tiếng kiếm minh trong trẻo, hệt như rồng ngâm, vang vọng cửu tiêu.

Một thanh trường kiếm toàn thân xanh thẳm, hàn quang bốn phía, xuất hiện trong tay bà, kiếm phong lăng lệ, tựa muốn xé toang không gian!

Sương Hàn!

Chương 198

Một trong những danh kiếm trấn sơn trang của Tàng Kiếm Sơn Trang!

"Đã ngươi cố ý đến chịu chết, vậy bản tọa… thành toàn cho ngươi!" Sát cơ của Lãnh Thiên Sương ngập tràn.

Hai chân mạnh mẽ giẫm xuống, mặt đất lát đá thanh cương kiên cố dưới chân lập tức nứt toác.

Bà thân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo cầu vồng xanh xé rách trường không, hội tụ kiếm khí thiên địa, thẳng tắp đâm về phía Lâm Tẫn!

Kiếm này, nhanh như điện chớp, thế không thể cản!

"Đại trưởng lão không thể!" Sắc mặt Diệp Quy Trần kịch biến, muốn ra tay ngăn cản, nhưng kiếm thế kia quá nhanh quá mạnh, y căn bản không kịp phản ứng!

Thế nhưng… Đối mặt với đòn chí mạng đủ để khiến Lục địa thần tiên đồng cấp phải biến sắc này.

Lâm Tẫn trên hư không, vẫn chắp tay sau lưng, thần tình đạm mạc, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có bất kỳ dao động nào!

Dường như… trước mắt công đến không phải là kiếm sát đoạt mệnh, mà chỉ là một làn gió nhẹ không đáng kể!

Oanh!!!

Kiếm quang đánh trúng Lâm Tẫn, nổ tung tiếng vang lớn và khói bụi ngút trời!

Khí lãng cuồn cuộn, kiếm trận của các đệ tử phía dưới tức thì bị

xung tán, không ít người thổ huyết ngã xuống đất.

Ngay cả một số trưởng lão tu vi hơi kém hơn, cũng bị chấn động đến khí huyết cuồn cuộn, liên tục lùi lại!

Chốc lát sau, khi năng lượng dư ba hơi tan, khói bụi dần dần lắng xuống.

Cảnh tượng trước mắt, khiến tất cả mọi người có mặt, đều… trừng mắt há hốc mồm!

Đồng tử địa chấn!

"Cái gì?!" "Đây… đây không thể nào!!!" Chỉ thấy!

Thân thể Lâm Tẫn bất động, ngay cả bước chân cũng không nhúc nhích nửa tấc.

Quanh thân bao phủ một hộ giáp bán trong suốt vô hình mà hữu chất, vài đạo thần long hư ảnh uốn lượn bơi lội trong đó, tản ra hoàng hoàng thiên uy.

Ở một bên khác, Lãnh Thiên Sương quỳ một chân trên đất, hoàn toàn phải dựa vào thanh Sương Hàn kiếm trong tay chống đỡ mới không đổ xuống.

Bà cúi đầu, máu tươi trào ra từng ngụm lớn, trong đó còn lẫn vài mảnh nội tạng vỡ vụn.

Kiếm ý vốn lăng lệ giờ đây tán loạn bất kham, tựa hồ kiếm tâm bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Đồng tử Diệp Quy Trần co rút, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lãnh Thiên Sương chính là kiếm tu Lục địa thần tiên đỉnh phong, lực tấn công phóng nhãn toàn bộ Đại Uyên đều có thể gọi là đỉnh tiêm!

Đòn đánh hủy thiên diệt địa vừa rồi, lại không thể làm Lâm Tẫn bị thương chút nào?

Y thậm chí không nhìn rõ Lâm Tẫn đã ra tay như thế nào, mà Đại trưởng lão đã trọng thương đến mức này!

Thiết Côn Luân há hốc mồm.

Nhìn Lãnh Thiên Sương chật vật trên đất, rồi lại nghiêng đầu nhìn Lâm Tẫn uy nghi như thiên thần giáng thế, trong lòng chợt rợn người: May mà ta không đồng ý tỷ thí với bệ hạ, nếu không lúc này e rằng đã đầu thai chuyển thế rồi!

Lâm Tẫn thần sắc mờ mịt, nhưng trong lòng lại bành trướng không thôi.

Uy lực của Hoàng Cực Chân Long Giáp, khủng bố đến thế!

Không chỉ có thể dễ dàng chống đỡ đòn chí cường của kiếm tu Lục địa thần tiên đỉnh phong, mà còn có thể phản đòn tấn công, có thể nói là vô địch!

Đương nhiên, nếu thực lực kẻ địch vượt xa bản thân, giáp này e rằng cũng khó lòng hoàn toàn chống đỡ.

Nhưng… kẻ võ giả thực lực vượt xa y?

Ít nhất hiện tại, còn chưa tồn tại!

Y thu liễm tâm thần, cư cao lâm hạ phủ thị Lãnh Thiên Sương, giọng điệu lạnh băng: "Đại trưởng lão?

Xem ra, kiếm của Tàng Kiếm Sơn Trang, đã cùn." Lãnh Thiên Sương khó khăn nâng tay, lau vết máu ở khóe miệng, cố gắng đứng thẳng người.

Bà ngưng thị Lâm Tẫn đang được long khí bao quanh giữa không trung, đáy mắt lần đầu tiên thoáng qua một tia kiêng kỵ.

Vài hơi thở sau, bà lại nhe răng cười: "Bản tọa quả thực đã xem thường ngươi.

Nhưng mà…" Giọng điệu bà đột nhiên chuyển sang sắc bén: "Đến Tàng Kiếm Sơn Trang làm càn, vẫn là một con đường chết!" Lời vừa dứt.

Bà nâng tay vung lên, bốn bóng người sau lưng lập tức xông lên!

Đều là trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, đều có tu vi Lục địa thần tiên sơ kỳ!

Lâm Tẫn bễ nghễ nhìn bốn người xông tới, cùng Lãnh Thiên Sương đang âm thầm dốc sức ngưng tụ kiếm khí, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

Để đồng môn đi chịu chết, vì mình tranh thủ thời gian?

Vị Đại trưởng lão này, thật là "tận chức"!

Diệp Quy Trần và Thạch Tranh nhìn nhau, cổ tay xoay chuyển, kiếm phong hàn quang chợt hiện, đang định ra tay ngăn cản— "Đừng động đậy!

Bốn tên này đều là của ta!" Một tiếng quát bạo nổ vang!

Trong tay Thiết Côn Luân không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh trọng kiếm không lưỡi, thân kiếm nặng nề như núi, tản ra cảm giác áp bách nghẹt thở!

Thân ảnh y như sao băng từ trên trời giáng xuống, trọng kiếm đại khai đại hợp, quét ngang ngàn quân, lại bằng một mình y bức lui đồng thời bốn tên kiếm tu trưởng lão!

Thỉnh thoảng có kiếm khí tản mác rơi vào người y, nhưng chỉ bắn ra vài tia lửa, bị nhục thân cường hoành của y cứng rắn chống đỡ!

Bốn vị trưởng lão này kiếm pháp tuy tinh diệu, nhưng lại thiện về

kỹ thuật đơn đả độc đấu, sao từng thấy lối đánh ngang ngược, lấy mạng đổi mạng trên chiến trường của Thiết Côn Luân?

Nhất thời lại bị khí thế đồng quy vu tận kia nhiếp phục, kiếm chiêu không tránh khỏi thêm vài phần do dự và trệ trệ.

Diệp Quy Trần cau mày chặt: "Lão tam, ngươi xem người kia, có chút quen mắt không?" Thạch Tranh định thần nhìn kỹ, thất thanh kinh hô: "Đó chẳng phải là cuồng nhân chiến đấu của Thiết Y Môn sao?" Đồng tử Diệp Quy Trần co lại: "Quả nhiên là y!

Một trăm năm trước không phải có tin đồn y đã chết sao?" Thạch Tranh lắc đầu, ánh mắt kính sợ nhìn về phía Lâm Tẫn đang khí định thần nhàn ở một bên: "Xem ra, vị Đại Uyên Hoàng đế này, phi thường a!" Bất kể Thiết Côn Luân "chết đi sống lại" là lời đồn hay là bố cục trăm năm của triều đình, giờ đây Đại Uyên hoàng triều, đều đã khác xưa rồi!

Lâm Tẫn nhìn Thiết Côn Luân lấy một địch bốn mà càng chiến càng dũng, trong mắt y cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Tên mãng hán này đánh nhau đúng là không sợ chết.

Luồng khí thế sở hướng vô địch kia, lại khiến bốn tên kiếm tu thiện trường công phạt nhất thời không dám nghênh địch!

Y khẽ cười lắc đầu, rồi nhìn về phía Lãnh Thiên Sương vẫn đang tích súc kiếm thế, thản nhiên nói: "Không cần vội, ngươi cứ từ từ ủ.

Trẫm, đợi ngươi." Một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại như một mũi băng đâm vào lòng Lãnh Thiên Sương!

Bà lại bị nhìn thấu hoàn toàn!

Trực giác bất ổn trong lòng tức khắc hóa thành quyết tuyệt phá phủ trầm chu.

Bà bất chấp nguy cơ kiếm tâm tan vỡ, bắt đầu đốt cháy bản mệnh tinh huyết!

Sương Hàn kiếm phát ra tiếng bi minh thê lương, chân khí thiên địa xung quanh với tốc độ càng điên cuồng hơn hội tụ về phía bà!

"Hừ!

Tiểu nhi vô tri, có thể chết dưới đòn chí cường của bản tọa, cũng coi như vinh hạnh của ngươi!" Lãnh Thiên Sương mặt mày vặn vẹo, đột nhiên bạo quát: "Vạn Kiếp Quy Nhất!" Bà hai tay nắm kiếm, kiếm phong chỉ thẳng trời, Sương Hàn kiếm bùng phát ra ánh sáng thảm liệt chưa từng có, dường như nuốt chửng tất cả ánh sáng xung quanh!

Toàn bộ kiếm khí sát ý tích lũy vạn năm của Thiên Kiếm Sơn Mạch, như trăm sông đổ về biển, điên cuồng dũng nhập vào thân kiếm.

Trên không trung mây đen tụ tập như mực, từng đạo lôi đình như rồng rắn điên cuồng vần vũ giáng xuống, dung nhập vào kiếm thế!

Kiếm này, như thể dẫn động tất cả lực lượng kiếp nạn giữa thiên địa, thề sẽ khiến vạn vật quy về tịch diệt.

Kiếm phong chưa ra, cả ngọn núi đã bắt đầu nứt toác, cung điện đổ nát, hệt như tận thế giáng lâm!

Lâm Tẫn tĩnh lập hư không, không hề lay động.

Y cố ý thử giới hạn phòng ngự của Hoàng Cực Chân Long Giáp, lại càng muốn tận mắt chứng kiến đòn đánh đỉnh phong của Đại trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào!

Hoàng Cực Chân Long Giáp dường như cảm ứng được uy hiếp, vài đạo hư ảnh thần long vờn lượn trên bề mặt giáp trụ đột nhiên tăng tốc xoay tròn, thân giáp bán trong suốt ẩn ẩn bành trướng, quang hoa

lưu chuyển, càng thêm ngưng thực.

Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhíu, chân khí trong cơ thể lặng lẽ tăng tốc vận chuyển.

Oanh!!!

Kiếm quang và long giáp dữ dội va chạm!

Tiếng nổ vang vọng khắp vũ trụ!

Khí lãng kinh người như thực chất khuếch tán ra, Tàng Kiếm Sơn Trang rung chuyển kịch liệt, không ít tường cung điện nứt toác, gạch ngói bay tứ tung!

Chương 199

Nhiều đệ tử bị khí lãng quét trúng, thổ huyết thân vong ngay tại chỗ!

Ngay cả bốn vị trưởng lão đang giao chiến với Thiết Côn Luân, cũng bị ảnh hưởng, khí huyết cuồn cuộn, bị thương ở mức độ khác nhau!

Khói bụi dần dần tan hết.

Thân hình Lâm Tẫn khẽ lùi nửa bước, chỉ vậy mà thôi!

Hoàng Cực Chân Long Giáp quanh thân đã tiêu tán, nhưng long bào màu đen vẫn không dính bụi trần, bay phần phật trong dư ba kích động.

Ngược lại Lãnh Thiên Sương.

Toàn thân đẫm máu nằm vật vã trong hố sâu, thoi thóp hơi tàn.

Thanh Sương Hàn danh kiếm trấn sơn trang kia, lại đã từng tấc đứt gãy!

Đòn chí cường bà dốc toàn lực, cuối cùng phản đòn lại, cũng là uy lực khủng bố tương đương!

Nếu không phải bà ta kịp thời khí kiếm hồi hộ, đã sớm hóa thành mảnh vụn!

Giờ đây tuy còn thoi thóp một hơi, nhưng kinh mạch đã nát tan, kiếm tâm băng hủy, đừng nói luyện kiếm, sau này ngay cả việc trọng tu võ đạo cũng là si tâm vọng tưởng!

Những người còn lại thấy cảnh này, không ai không kinh hãi thất sắc!

Đặc biệt là bốn vị trưởng lão kia, càng bị nỗi sợ hãi nuốt chửng, nảy sinh ý thoái.

Nhưng Thiết Côn Luân, kẻ cuồng chiến này, thấy bọn họ muốn chạy, thế công ngược lại càng thêm cuồng bạo, trọng kiếm vung vẩy kín kẽ, quấn chặt lấy bốn người, không cho bọn họ thoát thân!

Cảnh tượng nhất thời trở nên cực kỳ quái dị – một võ giả Lục địa thần tiên sơ kỳ, lại đuổi theo bốn tên kiếm tu đồng cấp mà chém giết dũng mãnh vô cùng, không ai dám tiến lên can thiệp!

Lâm Tẫn không để ý đến chiến cục bên kia.

Y nhìn Lãnh Thiên Sương nằm trong vũng máu, giọng nói lạnh như băng: "Lãnh Thiên Sương, ngươi thân là Đại trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, không lo phò trợ chính đạo, ngược lại cấu kết nghịch tặc triều đình khâm phạm, công nhiên chống lại ý của Trẫm, nhiễu loạn trật tự giang hồ, vọng đồ lấy võ phạm cấm, khiêu chiến thiên uy hoàng quyền!

Tội của ngươi… đáng tru!" Y từ từ nâng tay, hai ngón chụm lại như kiếm, một tia hàn quang ngưng luyện đến cực hạn ở đầu ngón tay không ngừng phun ra nuốt vào.

"Trẫm, phán ngươi tử tội!" Ngay khi kiếm chỉ sắp điểm ra, một giọng nói như đến từ hồng hoang tuyên cổ, từ bốn phương tám hướng ung dung vang lên, ẩn chứa uy nghiêm và tang thương khó tả: "Đắc nhiêu nhân xử thả nhiêu nhân.

Bệ hạ, có thể nể mặt lão phu một chút, tha cho bà ta một mạng không?" Giọng nói không cao.

Nhưng lại như một tiếng kiếm minh trong trẻo, trong khoảnh khắc áp chế mọi âm thanh ồn ào trên Thiên Kiếm Phong.

Mọi người có mặt đều sững sờ, ngay sau đó lộ vẻ kinh ngạc.

Diệp Quy Trần và Thạch Tranh thần sắc nghiêm nghị, trong mắt kính ý từ đáy lòng sinh ra, khẽ cung thân hành lễ.

Các đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang vốn kinh hoàng, lúc này cũng như tìm được chỗ dựa, nhao nhao hướng về phía giọng nói chắp tay, đồng thanh cao hô: "Cung nghênh Trang chủ xuất quan!" Duy chỉ có Thiết Côn Luân, như thể không nghe thấy gì.

Thanh trọng kiếm không lưỡi trong tay vẫn điên cuồng vung vẩy như ma, đuổi theo bốn vị trưởng lão đã sớm kinh hãi mà đánh tới tấp.

Bốn người chật vật không chịu nổi, ngay cả khe hở để hành lễ cũng không có, chỉ đành miễn cưỡng chống đỡ, trên người lại thêm vài vết thương mới, khổ không tả xiết.

Lâm Tẫn sắc mặt đạm mạc, luồng hàn quang ngưng luyện ở đầu ngón tay lặng lẽ tiêu tán.

Y chắp tay đứng.

Long bào đen phất phơ trong gió nhẹ, ánh mắt bình tĩnh nhìn về một nơi nào đó trong hư không, không sợ hãi hay kinh hoàng, chỉ có vẻ thâm thúy không thấy đáy.

Một thân ảnh áo xanh, lặng lẽ hiện ra giữa không trung.

Chính là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang – Tiêu Luyện!

Mặt mày kiên nghị, tóc tai như tuyết, đôi mắt tang thương như biển, quanh thân lại không hề có chút kiếm ý nào lưu chuyển, hệt như một lão già bình thường.

Ông rủ mắt lướt qua chiến cục hỗn loạn phía dưới, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong khó nắm bắt, mở miệng nói: "Tiểu Côn Luân, nếu không dừng tay, cái mông của ngươi e rằng sẽ nở hoa đấy." Lời này vừa ra.

Động tác của Thiết Côn Luân đang khí thế hùng hổ đột nhiên khựng lại.

Y quay đầu liếc thấy thân ảnh áo xanh giữa không trung, phá thiên hoang chưa từng thấy cảnh giác, chỉ rên hừ một tiếng, trọng kiếm với lực đạo càng hung hãn hơn, vung mạnh về phía một trong số các trưởng lão!

"Phốc" Vị trưởng lão kia như diều đứt dây bay ngược ra, máu tươi cuồng phun, rơi xuống đất thật mạnh, khí tức lập tức suy yếu.

Kinh mạch trọng tổn, kiếm tâm băng hủy, võ đạo kiếp này, e rằng đã đứt đoạn.

Làm xong tất cả những điều này, Thiết Côn Luân mới hậm hực thu kiếm.

Y trước tiên lén lút liếc nhìn Tiêu Luyện giữa không trung.

Vừa vặn đối diện với ánh mắt Tiêu Luyện nửa cười nửa không, như thể có thể nhìn thấu tâm tư của y, trong lòng không khỏi cảm thấy trống rỗng, vô thức sờ sờ chóp mũi để che giấu sự ngượng ngùng.

Thân hình lóe lên, liền ngoan ngoãn lui về sau Lâm Tẫn, trên khuôn mặt thô kệch lại thoáng qua một tia sợ hãi cực nhạt, giống như đứa trẻ nghịch ngợm bị người lớn bắt quả tang.

Lâm Tẫn thu hết thảy vào mắt, trong lòng hơi kinh ngạc.

Thiết Côn Luân không sợ trời không sợ đất này, lại đối với Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang lại "ngoan ngoãn" như vậy.

Ngay sau đó, sự chú ý của y lại tập trung vào Tiêu Luyện, lòng cảnh giác âm thầm nảy sinh.

Lão giả trước mắt mặt mày hiền từ, khí tức nội liễm đến cực

điểm, nhưng linh giác lại điên cuồng cảnh báo – đây là người mạnh nhất y từng thấy trong đời!

Viên Huệ, Lãnh Thiên Sương và những kẻ khác, e rằng khó lòng đi qua được một chiêu dưới tay ông ta.

Cảnh giới phản phác quy chân như vậy, mang lại cho y áp lực chưa từng có.

"Bệ hạ, nể mặt lão phu một chút, thế nào?" Tiêu Luyện lần nữa lên tiếng, giọng điệu vẫn ôn hòa.

Lâm Trẫn thu liễm tâm thần, ngưng thị đối phương, trầm ngâm một lát, chợt phá lên cười sảng khoái: "Trang chủ Tàng Kiếm đích thân lên tiếng, cái mặt mũi này, Trẫm tự nhiên phải cho!" Giọng điệu y đột nhiên chuyển lạnh, thanh âm như sắt lạnh, rõ ràng truyền khắp Thiên Kiếm Phong: "Nhưng nếu Tàng Kiếm Sơn Trang sau này vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, lần sau, Trẫm tất san bằng ngọn núi này!" Lời vừa dứt.

Một luồng đế vương uy áp bàng bạc hùng vĩ, ầm ầm từ trong cơ thể Lâm Trẫn bùng phát!

Không còn là sát ý nhắm vào cá nhân, mà là thiên uy hoàng hoàng quét sạch thiên địa!

Sắc trời dường như cũng tối sầm đi vài phần, áp lực vô hình khiến tất cả đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang, bao gồm Diệp Quy Trần và Thạch Tranh.

Đều tâm thần kịch chấn, hô hấp nghẹt thở, sâu trong nội tâm không tự chủ dâng lên sợ hãi và kính sợ, gần như muốn quỳ rạp.

Duy chỉ có Tiêu Luyện, biểu cảm như thường, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Trẫn, thâm trầm hơn một chút.

Lời đã tận đây.

Lâm Tẫn phất tay áo một cái, xoay người đạp không mà đi, dứt khoát gọn gàng.

Thiết Côn Luân liếc nhìn Tiêu Luyện, vội vàng theo sát phía sau.

Tiêu Luyện ánh mắt ẩn chứa thâm ý nhìn về phía chân trời nơi Lâm Tẫn biến mất, cho đến khi thân ảnh hoàn toàn không còn, thân hình ông mới từ từ hạ xuống.

Mấy vị trưởng lão vừa thoát hiểm, hồn vía chưa định đã vây lại.

Một người cố nặn ra nụ cười, nịnh bợ nói: "Trang chủ thần uy!

Một lời liền quát lui tên tiểu hoàng đế cuồng ngạo kia, thực sự là…" "Ừm?" Khóe miệng Tiêu Luyện nụ cười nhạt tức khắc biến mất, đáy mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, cắt ngang: "Ai nói cho ngươi, y là bị lão phu hù dọa mà lui?" "Cái này…" Mấy vị trưởng lão đột nhiên cảm thấy hàn ý thấu xương, im như hến, không dám lên tiếng nữa.

Ánh mắt Tiêu Luyện lại lần nữa nhìn về phía xa, thâm thúy khó lường.

Ông tâm tri đỗ minh.

Lâm Tẫn tuyệt không phải vì sợ ông mà rút lui.

Vị đế vương trẻ tuổi kia sở dĩ dừng tay, là vì y hiểu rõ, Lãnh Thiên Sương kiếm tâm băng hủy, kinh mạch nát tan đã không khác gì phế nhân, mệnh không còn lâu.

Thay vì hoàn toàn xé rách mặt, không bằng thuận theo tình thế, chừa lại một đường.

Lần giao phong đầu tiên này, nhìn có vẻ bình hòa, thực chất là Tàng Kiếm Sơn Trang đã ở thế hạ phong.

Ánh mắt ông lạnh băng lướt qua Lãnh Thiên Sương đang thoi thóp trong vũng máu, giọng điệu âm u tuyên bố: "Lãnh Thiên Sương cấu

kết nghịch tặc, vi phạm trang quy, tự ý gây tranh chấp, từ nay trở đi, đánh vào Kiếm Lôi Nhai, diện bích trăm năm!" Lệnh này vừa ra, cả trường đều kinh hãi.

Sắc mặt Diệp Quy Trần cũng hơi động.

Kiếm Lôi Nhai là cấm địa của sơn trang, kiếm khí tung hoành, lôi đình hoành hành, ngay cả Lãnh Thiên Sương thời kỳ toàn thịnh tiến vào cũng khó tự vệ, trăm năm diện bích, không khác gì tử hình!

Có trưởng lão lộ vẻ không đành lòng, muốn cầu tình, Tiêu Luyện lạnh lùng liếc qua: "Kẻ cầu tình, đồng tội luận xử!" Trong khoảnh khắc.

Không ai dám nói thêm lời nào, chỉ đành theo lệnh đưa Lãnh Thiên Sương đến tuyệt địa.

Tiêu Luyện chậm rãi bước vào đại điện, ngồi xuống chủ tọa.

Diệp Quy Trần tiến lên, mang theo mong đợi hỏi: "Trang chủ, cảnh giới của ngài… đã đột phá rồi sao?" Tiêu Luyện từ từ lắc đầu, tự giễu cười một tiếng: "Cái chất cốc vạn cổ kia, muốn đột phá, nói sao dễ dàng.

Ông thở dài một hơi, ngừng lại một chút, nghiêm mặt nói: "Truyền lệnh xuống, từ nay trở đi, bất kỳ ai trong sơn trang không được làm địch với triều đình, kẻ vi phạm, phế tu vi trục xuất khỏi môn!" "Ngoài ra." Ông bổ sung: "Đi Tàng Bảo Các chọn một dị bảo, do ngươi đích thân đến Đại Uyên kinh đô, coi như lễ tạ tội của Tàng Kiếm Sơn Trang của ta." Diệp Quy Trần càng kinh ngạc.

Nhìn Thạch Tranh một cái, thấp giọng nói: "Trang chủ, hà tất phải đến mức này?

Chương 200

Vị Hoàng đế kia tuy mạnh, nhưng nội tình triều đình, rốt cuộc khó mà sánh bằng tích lũy ngàn năm của sơn trang ta…" Lông mày Tiêu Luyện khẽ nhíu, ngữ khí ngưng trọng: "Ngươi không hiểu." Ông nhìn hai người, lời nói kinh người: "Có biết lão phu trước khi bế quan, vì sao nghiêm lệnh các ngươi không được can thiệp vào chuyện vặt giang hồ, càng không được làm địch với triều đình không?" Diệp Quy Trần và Thạch Tranh đồng thời lắc đầu.

"Chỉ vì, thiên hạ đại kiếp sắp tới!" Tiêu Luyện lời nói mang theo sự trầm trọng: "Khi đó, giang hồ sụp đổ, vạn tông tịch diệt… Mà biến số duy nhất, chính là ở triều đình!" Diệp Quy Trần chấn kinh: "Trang chủ là nói… đương kim thiên tử, là cái biến số kia?" Thạch Tranh nghi ngờ tiếp lời: "Cái này… không thể nào chứ?

Y tuy tu vi không tầm thường, nhưng so với Trang chủ ngài, còn kém xa a…" Tiêu Luyện lại ý vị thâm trường cười một tiếng: "Cảnh giới bản thân y, lẽ nào còn chưa đủ để nói rõ tất cả sao?" Hai người nghe vậy, đều sững sờ.

Đúng vậy, huyết mạch hoàng thất, vĩnh viễn không thể đột phá đến cảnh giới Lục địa thần tiên.

Đây là lời nguyền được lưu truyền từ xa xưa, cũng là cái giá không thể tránh khỏi.

Tuy không rõ cụ thể nguyên do, nhưng điều luật bất di bất dịch này vẫn luôn được Ngũ Đại Thánh Địa truyền thừa qua các đời, chưa từng có ngoại lệ.

Nhưng đương kim thiên tử, lại thiên thiên phá vỡ được cái chất cốc này!

Ánh mắt Tiêu Luyện lướt qua hai người, khẽ nói thêm: "Huống hồ… lời phê của Thiên Cơ Các, bao giờ từng sai?" "Thiên Cơ Các?!" Diệp Quy Trần và Thạch Tranh đồng loạt thất thanh, sắc mặt kịch biến!

Chỉ ba chữ này, như tiếng sấm nổ vang, tất cả nghi ngờ trong khoảnh khắc tiêu tán, lời Tiêu Luyện nói, bọn họ không còn chút hoài nghi nào.

Thiên Cơ Các!

Đứng đầu Ngũ Đại Thánh Địa giang hồ, siêu nhiên vật ngoại, thần bí đến cực điểm.

Họ không xưng hùng bằng võ lực, nhưng không ai dám lay chuyển địa vị của họ, chỉ vì họ nắm giữ thiên địa huyền cơ, có thể khuy thám vận mệnh tương lai!

Không ai biết nguồn gốc của họ, như thể từ thuở ban sơ của giang hồ, họ đã tồn tại.

Phiêu diểu vô tung, nhưng lại vô chỗ bất tại.

Từ xưa đến nay, lời phê của Thiên Cơ Các giáng xuống, chưa từng sai sót, từng chữ ứng nghiệm, từng câu thành sấm.

Nếu Thiên Cơ Các đã đoạn ngôn "Thiên hạ đại kiếp sắp tới, giang hồ sụp đổ, vạn tông tịch diệt", vậy thì mảnh thiên địa này, chú định khó thoát một trận hạo kiếp.

Mà câu "biến số duy nhất, chính là ở triều đình", lúc này nghe lại, nặng như ngàn quân!

Diệp Quy Trần thở ra một hơi dài trọc khí, cố áp xuống sự cuộn trào trong lòng, ánh mắt chuyển sang kiên quyết.

Đã đại kiếp không thể tránh khỏi, biến số hệ tại triều đình, Tàng

Kiếm Sơn Trang liền phải biểu minh lập trường, không dung chút mơ hồ nào.

"Trang chủ, ta đã hiểu!" Y cung thân một lễ, ngữ khí nghiêm nghị: "Một kiện dị bảo, không đủ để biểu thị thành ý của sơn trang ta, ta đây sẽ đi chọn thêm vài kiện, lập tức đưa đến triều đình!" Nhìn bóng lưng Diệp Quy Trần lóe lên rời đi, Tiêu Luyện không ngăn cản.

Ông từ từ nhắm hai mắt, ngón tay khẽ gõ tay vịn, thần sắc thâm trầm, không ai có thể hiểu được tâm tư của ông… Cùng lúc đó, rìa Thiên Kiếm Sơn Mạch.

Lâm Tẫn ngồi đoan chính trên Xích Viêm Mã, ánh mắt hơi nghiêng, nhìn Thiết Côn Luân bên cạnh, tùy ý hỏi nhỏ: "Ngươi, nhận thức Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang?" Biểu cảm bất thường của Thiết Côn Luân vừa rồi, y đã thu hết vào mắt.

Giữa hai người này, chắc chắn có duyên nợ.

Trên khuôn mặt thô kệch của Thiết Côn Luân hiếm khi thoáng qua một tia xấu hổ, ấp úng nói: "Coi… coi như nhận thức đi.

Một trăm năm trước, ta đây từng lên Tàng Kiếm Sơn Trang khiêu chiến, hơi bại dưới tay ông ta." "Một trăm năm trước, ông ta cảnh giới nào?" Lâm Tẫn truy vấn.

"Lục địa thần tiên đỉnh phong." Thiết Côn Luân đáp dứt khoát, trong mắt thậm chí còn lóe lên một tia vẫn còn sợ hãi.

Lâm Tẫn nghe vậy sững sờ.

Lập tức không khách khí lườm Thiết Côn Luân một cái.

Một trăm năm trước ngươi bất quá là Đại tông sư đỉnh phong, lại dám nói "hơi bại" dưới tay Lục địa thần tiên đỉnh phong sao?

Ngươi làm sao có mặt mũi nói ra câu này?

Ánh mắt Lâm Tẫn như lửa, mang theo vài phần trêu chọc, cứ thế tĩnh lặng nhìn chằm chằm Thiết Côn Luân, như muốn hoàn toàn nhìn thấu chút tâm tư nhỏ mọn của y.

Thiết Côn Luân bị nhìn đến toàn thân không thoải mái, khuôn mặt già hiếm khi đỏ lên, xấu hổ ngoảnh đầu đi.

Trong đầu y, những chuyện cũ không muốn nhớ lại không kìm chế được mà cuồn cuộn dâng lên – Thực ra, năm đó y là đi khiêu chiến sao?

Bất quá là nghe nói kiếm pháp Tàng Kiếm Sơn Trang tinh diệu, muốn lén lút lẻn vào "mượn" vài bản bí tịch, kết quả bị Tiêu Luyện bắt gặp tại trận.

Đánh sao?

Đó là thật sự không đánh lại.

Chạy sao?

Đó là thật sự không chạy thoát.

Thế là!

Y bị Tiêu Luyện đè xuống đất, dùng thanh kiếm chưa ra vỏ thật sự quất cho một trận vào mông!

Hồi ức đến đây.

Cảm giác nóng rát như tức thì bò lên mông, Thiết Côn Luân vô thức nhích nhích thân thể vạm vỡ như núi trên yên ngựa.

Lâm Tẫn tuy không biết cụ thể chi tiết, nhưng nhìn dáng vẻ này của y, cũng đoán được cái "hơi bại" này chắc chắn cực kỳ "tinh tế", khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường, không truy cứu thêm nữa.

Chỉ là, y không ngờ, vị lão giả nhìn có vẻ bình thường kia, một

trăm năm trước đã sừng sững trên đỉnh cao võ đạo.

Y hít sâu một hơi, ngữ khí ngưng trọng: "Ông ta hiện giờ, còn mạnh hơn." Thiết Côn Luân kinh ngạc: "Mạnh hơn?

Chẳng lẽ ông ta đã đột phá?" "Cái đó chưa chắc." Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, mắt sâu thẳm: "Nhưng Trẫm có thể cảm nhận được, khí tức của ông ta uyên thâm như biển, dường như đã chạm đến ngưỡng cửa phía trên Lục địa thần tiên." Cùng là đỉnh phong.

Ngay cả khi không mượn sức mạnh của Hoàng Cực Chân Long Giáp, y cũng có tự tin chém giết Lãnh Thiên Sương.

Nhưng đối mặt với Tiêu Luyện, lại có một loại cảm giác hư vô khó tả, không phải sợ hãi, mà là một sự chênh lệch về tầng thứ.

"Mặc kệ ông ta đi!" Thiết Côn Luân nghĩ không thông liền lắc đầu vứt bỏ: "Dù sao Tàng Kiếm Sơn Trang cũng chịu nhún nhường rồi, xem ra là không dám đối đầu với triều đình nữa!" Lông mày Lâm Tẫn lại nhíu chặt hơn: "Đây, mới là chỗ Trẫm khó hiểu nhất." Lãnh Thiên Sương có một câu nói không sai.

Thực lực của Tàng Kiếm Sơn Trang quả thật cao hơn triều đình hiện tại.

Thân phận thiên hạ chí tôn của mình, đối với cường giả tuyệt đỉnh thực sự có sức ràng buộc hạn chế.

Thái độ khiêm tốn thậm chí lấy lòng như vậy của Tiêu Luyện, ngược lại khiến y cảm thấy phía sau có lẽ ẩn chứa thâm ý, trong lòng càng thêm nặng nề.

Ngay khi y đang suy tư miên man, cố gắng sắp xếp lại mọi chuyện, một tiếng nhắc nhở rõ ràng đột ngột vang lên trong đầu: 【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ tuần thị Thiên Kiếm Sơn Mạch, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?】

“Ừm?!” Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút, bàn tay ghì chặt cương ngựa hơi khựng lại, Xích Viêm Mã dưới thân dường như cảm nhận được điều gì, phát ra một tiếng hí bất an.

Thiết Côn Luân bên cạnh giật mình, tưởng có địch tấn công, lập tức nắm chặt trọng kiếm, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Bệ hạ, làm sao vậy?” Thiết Côn Luân gấp gáp hỏi.

Lâm Tẫn không đáp lời, ánh mắt hơi mờ mịt nhìn về phía xa, trong lòng sóng gió cuồn cuộn.

Chưởng khống Thiên Kiếm Sơn Mạch?

Điều này có nghĩa là Tàng Kiếm Sơn Trang đã hoàn toàn quy thuận triều đình.

Tiêu Luyện rốt cuộc ý đồ gì?

Đại trưởng lão của sơn trang chết dưới tay Trẫm, ông ta không những không để bụng, ngược lại toàn bộ sơn trang đầu hàng sao?

Lâm Tẫn trăm mối tơ vò không giải được.

“Thắp sáng!” 【Đinh!】 【Chúc mừng túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Thiên Kiếm Sơn Mạch!】 【Nhận được phần thưởng: Nhân Hoàng Kiếm Phôi! (Phụ: Thiên Cơ Ánh Chiếu)】 Lông mày Lâm Tẫn nhướng lên.

Nhân Hoàng Kiếm?

Thánh đạo chi kiếm của nhân tộc trong truyền thuyết?

Giới này cũng có truyền thừa sao?

Y lập tức đưa ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy giữa không trung lơ lửng một thanh kiếm phôi cổ phác, dài khoảng ba thước, toàn thân màu vàng tối, thân kiếm ẩn chứa

những hoa văn huyền ảo lưu chuyển.

Tuy chưa thành hình, nhưng đã tản ra khí tức chí tôn đường hoàng hùng vĩ, thống ngự bát hoang.

Chỉ là kiếm phong chưa mở, quang hoa nội liễm, hiển nhiên còn cần thời gian thai nghén.

"Đây chính là Nhân Hoàng Kiếm Phôi?" Lâm Tẫn thấp giọng nói, đưa tay định chạm vào. 【Thời cơ chưa đến, Nhân Hoàng Kiếm Phôi tạm thời không thể dùng!】 Tiếng nhắc nhở lạnh băng của hệ thống vang lên, đồng thời kiếm phôi quang hoa thu liễm, hóa thành lưu quang bay đến góc Tàng Binh Giới, tĩnh lặng bất động.

Trán Lâm Tẫn hơi giật giật.

Thời cơ chưa đến?

Tạm thời không thể dùng?

Được thần vật này mà chỉ có thể nhìn không thể động, thật sự treo khẩu vị.

Chương 201

Y định thần lại, áp xuống sự uất ức, chuyển sang hỏi: "Thống tử, 'Thiên Cơ Ánh Chiếu' là ý gì?" 【Thiên Cơ Ánh Chiếu: Quyền hạn một lần, có thể nhìn trộm một tuyến thiên cơ, phản chiếu một đoạn tương lai!】 Nhìn trộm thiên cơ!

Bốn chữ lọt vào tai, Lâm Tẫn tâm thần kịch chấn!

Năng lực này, có thể nói là nghịch thiên!

"Nếu Trẫm lúc này động dụng, chẳng phải có thể trực tiếp khóa chặt vị trí của 'Thiên Khuyết' sao?" Y tâm niệm chợt lóe.

Nhưng ngay sau đó lắc đầu phủ quyết.

Đã xác định "Thiên Khuyết" nằm trong địa phận Lăng Bắc Châu, thì không cần lãng phí cơ duyên như vậy.

"Lưu lại sau này vào thời khắc then chốt đi." Lâm Tẫn hạ quyết tâm.

Lần thắp sáng Thiên Kiếm Sơn Mạch này, phần thưởng tuy mạnh, nhưng đều không thể sử dụng ngay lập tức, không khỏi có chút tiếc nuối.

"Bệ hạ, bốn phía không có địch nhân a." Lúc này, Thiết Côn Luân đã dùng linh thức quét qua xung quanh, thu hồi trọng kiếm, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, thản nhiên cười một tiếng: "Không có gì, về cung thôi." Thiết Côn Luân gãi gãi đầu, tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không truy vấn nữa, thúc ngựa theo sát phía sau.

Ngày hôm sau, hoàng cung.

Lâm Tẫn và Thiết Côn Luân vừa đặt chân vào cung môn, còn chưa kịp nghỉ ngơi, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn chấn động trời đất!

Theo sau đó, là một luồng uy áp khí tức cường hoành, quét sạch bốn phương!

Lông mày Thiết Côn Luân dựng ngược, bột nhiên đại nộ: “Mẹ nó!

Kẻ nào không có mắt dám đến hoàng cung làm càn!

Xem gia gia đây không đánh cho ngươi răng rụng đầy đất!” Nhìn bóng lưng Thiết Côn Luân như lâm đại địch, khóe miệng Lâm Tẫn khẽ co giật. "Cái đồ ngốc này..." Hắn bất lực thầm nghĩ: "Não bộ sợ là còn không to bằng hạt óc chó." Cái cường hoành ba động trùng tiêu kia, rõ ràng là dấu hiệu có người đột phá cảnh giới, chứ đâu phải là địch tập?

Hắn lắc đầu, thân hình chợt lóe, như một làn gió nhẹ biến mất tại chỗ, lướt về phía nguồn khí tức.

Trong chớp mắt, Lâm Tẫn đã đến bên ngoài Cẩm Y Điện.

Bên trong điện, Lăng Hồng nhắm chặt hai mắt, khoanh chân ngồi.

Thiên địa chân khí hội tụ thành dòng xoáy, đang hung dũng quán nhập vào cơ thể nàng.

Toàn thân nàng khí lưu cuồn cuộn, y bào phần phật, mày khẽ nhíu lại, đang dốc toàn lực xung kích đạo bình cảnh cực kỳ quan trọng kia.

Một bên, Tử Linh nắm chặt bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt non nớt tràn đầy căng thẳng.

Vừa thấy Lâm Tẫn xuất hiện, nàng lập tức như tìm được chỗ dựa, vội vàng hỏi: "Bệ hạ, Lăng Hồng ca ca huynh ấy... không sao chứ?" Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, cảm nhận khí tức trong cơ thể

Lăng Hồng đang ổn định tăng lên, dần viên mãn, thản nhiên nói: "Không sao, chỉ là đột phá thôi." Có Niết Bàn Thoái Phàm Đan thần hiệu nghịch thiên này làm phụ trợ, cộng thêm căn cơ của Lăng Hồng vững chắc, lần đột phá này hầu như không có hiểm nguy.

Hắn quay đầu hỏi: "Ảnh Sát Vệ, dùng có thuận tay không?" "Cũng tạm ổn." Tử Linh không quay đầu lại, ánh mắt vẫn khóa chặt trên người Lăng Hồng, tùy tiện đáp.

Lâm Tẫn nhất thời cạn lời.

Nha đầu này càng ngày càng không biết lớn nhỏ rồi.

Hắn ý niệm khẽ động, cảm ứng xung quanh.

Ba trăm Ảnh Sát Vệ, lúc này lưu lại trong cung chỉ có hơn trăm người, số hai trăm người còn lại, kể cả Chỉ huy sứ Lâm Uyên, đều không thấy tăm hơi.

Sắc mặt hắn không đổi, Lâm Uyên hành sự tự có quy củ, sau đó tất sẽ bẩm báo.

Ong!

Đúng lúc này, khí tức hùng hậu quanh Lăng Hồng chợt thu lại.

Ngay sau đó như ngọn núi lửa tích súc đã lâu, ầm ầm bạo phát ra, uy áp trong khoảnh khắc khuếch tán, rồi lại nhanh chóng đảo cuốn thu về bản thân, quy về một sự sâu lắng tĩnh lặng.

Một cỗ khí tràng cường đại vượt xa trước kia tự nhiên bộc lộ, tuy chỉ mới bước vào Lục địa thần tiên cảnh, nhưng luồng đao ý thuần túy sắc bén kia đã đủ khiến người ta phải chú ý.

Lăng Hồng từ từ mở mắt, trong mắt một tia tinh mang như điện xẹt qua.

Nàng cảm nhận sức mạnh hoàn toàn mới đang cuồn cuộn như

sông lớn trong kinh mạch, cùng với sợi dây liên kết huyền diệu giữa bản thân và thiên địa, trên mặt khó nén nổi sự cuồng hỷ.

Lục địa thần tiên!

Cảnh giới vô số võ giả cả đời theo đuổi, hôm nay nàng, cuối cùng đã đặt chân tới!

Nàng chú ý đến Lâm Tẫn ở gần đó, vội vàng đứng dậy, nhanh chóng bước tới, quỳ một gối xuống, giọng nói vì kích động mà hơi run rẩy: "Thần Lăng Hồng, khấu tạ Bệ hạ long ân!" Lâm Tẫn tùy ý xua tay.

Vừa định mở miệng, Thiết Côn Luân ở bên cạnh đã không kiềm chế được, một bước vọt tới. "Ha ha!

Tốt tiểu tử, thế mà đã là Lục địa thần tiên!" Hắn dùng bàn tay to như quạt vỗ mạnh vào ngực Lăng Hồng bộp bộp, miệng cười toe toét: "Vừa hay, cùng yêm lão Thiết qua mấy chiêu, hoạt động gân cốt, tiện thể giúp ngươi củng cố cảnh giới mới này luôn!" Lăng Hồng nghe vậy, ánh mắt chợt trở nên sắc bén như đao, trực tiếp bắn về phía Thiết Côn Luân, giữa hai lông mày không những không sợ hãi, ngược lại còn bùng lên chiến ý hừng hực.

Thân là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, nàng từ trước đến nay không sợ chiến đấu, cho dù đối mặt với bậc tiền bối đã thành danh từ lâu.

Nhưng nàng không lập tức đồng ý, mà đưa ánh mắt thỉnh thị về phía Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn nhìn hai người chiến ý hăng hái trước mắt, không khỏi mỉm cười thản nhiên: "Cũng được, thích đáng giao đấu, xác thực có ích.

Nhớ kỹ, điểm đến là dừng." "Hắc hắc, Bệ hạ cứ yên tâm!

Yêm có chừng mực!" Thiết Côn Luân chất phác cười, lật tay một

cái, thanh trọng kiếm không lưỡi to như tấm ván kia "Rầm" một tiếng đặt xuống đất, những phiến đá xanh lập tức nứt ra mấy vết.

Lăng Hồng cũng không cam chịu yếu thế. "Keng!" Một tiếng đao minh trong trẻo vang lên, Tú Xuân Đao hùng dũng ra khỏi vỏ, lưỡi đao lạnh lẽo dưới ánh mặt trời lưu chuyển hàn quang đáng sợ.

Mà càng khiến Lâm Tẫn cạn lời hơn là.

Tử Linh ở một bên gần như cùng lúc, "Xoạt" một tiếng mở ra cây dù Bích Lạc Hoàng Tuyền kỳ dị hoa lệ kia, mặt dù u quang lưu chuyển.

Tiểu nha đầu ác nghiệt trừng mắt nhìn Thiết Côn Luân, một bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên liều mạng. "Tử Linh, ngươi đây là làm gì?" Lâm Tẫn nhướng mày hỏi.

Tử Linh không chớp mắt, đôi mắt gắt gao khóa chặt Thiết Côn Luân, từ kẽ răng nặn ra lời: "Cái khối thịt lớn này mà dám làm Lăng Hồng ca ca bị thương một sợi lông, cô nãi nãi ta sẽ hạ độc chết hắn!" Lâm Tẫn lấy tay vỗ trán, triệt để không nói nên lời.

Nha đầu này khi bao che khuyết điểm thì quả thực là không nói lý lẽ, trắng trợn quá mức!

Bất quá, Tử Linh tuy chỉ là Đại tông sư cảnh, nhưng nhờ Thánh Dũ Độc Thể và cây quỷ tán trong tay, độc nàng thi triển ra, e rằng ngay cả Thiết Côn Luân cũng chưa chắc có thể dễ dàng chống đỡ.

Hắn nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm ở giữa sân, cùng với tiểu nha đầu bên cạnh sẵn sàng "hạ độc" bất cứ lúc nào, không còn khí lực mà phất tay áo: "Muốn đánh thì ra ngoài mà đánh!

Cút ra hoang sơn ngoài thành mà đánh!

Điện của trẫm mà hỏng một viên gạch một mảnh ngói, bán các ngươi đi cũng không đền nổi!" Lục địa thần tiên giao thủ, cho dù chỉ

là giao đấu, dư ba uy năng cũng phi thường.

Lăng Hồng và Thiết Côn Luân nhìn nhau một cái, lập tức hiểu ý. "Xoẹt!

Xoẹt!" Hai bóng người như tên rời cung, trước sau vút đi, hóa thành lưu quang thẳng hướng ra ngoài hoàng thành. "Này!

Đợi ta với!" Tử Linh thấy vậy, vội vàng thu tán, cả người hóa thành một làn khói tím, vội vã đuổi theo.

Lâm Tẫn lắc đầu cười.

Đang định động thân đi xem chiến đấu, cũng để cân nhắc thực lực của Lăng Hồng khi mới bước vào cảnh giới này, thì thấy Hải công công từ xa nhanh chóng bước tới, cung kính hành lễ: "Khải bẩm Bệ hạ, ngoài cung có người cầu kiến, tự xưng là Nhị trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang." "Ừ?" Lâm Tẫn nhướng mày.

Diệp Quy Trần?

Mới hôm qua ở Tàng Kiếm Sơn Trang cáo biệt, hôm nay hắn đã vội vã tới thăm, có việc gì quan trọng?

Hắn liếc nhìn hướng Lăng Hồng và những người khác biến mất, gạt bỏ ý niệm quan chiến, phất tay áo xoay người: "Tuyên vào Ngự Thư Phòng." "Tuân chỉ." ...

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa ngồi xuống long ỷ không lâu, Diệp Quy Trần đã được nội thị dẫn vào điện.

Hắn vẫn mặc trường bào kiếm văn màu đen, khí tức hoàn toàn nội liễm, không lộ chút kiếm ý sắc bén nào, hiển thị sự cố ý thu liễm, để bày tỏ sự tôn kính đối với hoàng quyền. "Tàng Kiếm Sơn Trang Diệp Quy Trần, bái kiến Bệ hạ!" Diệp Quy Trần đứng thẳng người, chắp

tay cúi người, hành lễ vô cùng cung kính.

Lâm Tẫn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Diệp trưởng lão, mới hôm qua từ biệt, hôm nay đã đích thân tới hoàng cung, không biết có việc gì quan trọng?" Diệp Quy Trần thần sắc nghiêm túc, cúi người thật sâu: "Tại hạ lần này đến, một là vì tội sơ suất của sơn trang hôm qua, xin dâng ba kiện dị bảo, để tỏ lòng xin lỗi." Nói xong, hắn phất tay áo một cái, ba kiện vật phẩm lưu quang rực rỡ, khí tức phi phàm lơ lửng giữa không trung! "Hai là..." Diệp Quy Trần ngẩng đầu, hai mắt sáng quắc nhìn về phía Lâm Tẫn, ngữ khí trở nên vô cùng trịnh trọng: "Tàng Kiếm Sơn Trang của ta, muốn dùng ba kiện dị bảo này, mạo muội xin Bệ hạ một ân tình lớn lao!" Khóe mắt Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Chương 202

Ánh mắt dừng lại trên ba vật phẩm đang lơ lửng trước mặt hắn.

Một quyển sách, một thanh kiếm, một viên ngọc thạch.

Cả ba vật đều bao quanh bởi lưu quang màu sắc khác nhau, khí tức hoặc sắc bén, hoặc thâm thúy, hoặc ôn nhuận, không có vật nào không hiển lộ chúng tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Tàng Kiếm Sơn Trang.

Quả không hổ danh là một trong Ngũ Đại Thánh Địa đứng trên đỉnh giang hồ, ra tay quả nhiên phi phàm.

Hắn thu liễm tâm thần, trực tiếp đi vào trọng điểm: "Diệp trưởng lão, cái gọi là 'ân tình lớn lao', cụ thể là gì?" Diệp Quy Trần thần thái vẫn cung kính, chắp tay cúi người: "Hồi Bệ hạ, sơn trang chỉ cầu một lời hứa.

Nếu trong tương lai không xa, Tàng Kiếm Sơn Trang gặp phải nguy cơ diệt tông, mong Bệ hạ có thể xuất thủ tương cứu một lần." Lời vừa dứt, cả đại điện yên lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lâm Tẫn không lập tức trả lời, ánh mắt thâm thúy từ từ rời khỏi ba bảo vật, dừng lại trên người Diệp Quy Trần.

Ánh mắt kia bình tĩnh, nhưng lại mang theo áp lực ngàn cân, tựa như có thể xuyên thấu da thịt, nhìn thẳng vào sâu trong linh hồn.

Diệp Quy Trần vẫn giữ tư thế cúi người, trên trán lén lút rịn ra một giọt mồ hôi.

Hắn cảm giác thời gian như đã trôi qua rất lâu.

Cuối cùng, Lâm Tẫn hơi ngả người ra sau, dựa vào long ỷ, khớp ngón tay có tiết tấu nhẹ nhàng gõ vào tay vịn, phát ra tiếng "Tách, tách" khẽ, mỗi tiếng đều gõ vào lòng Diệp Quy Trần.

Khóe miệng hắn cong lên một nụ cười như có như không, giọng nói ôn hòa nhưng mang theo sức mạnh thấu triệt mọi thứ: "Diệp trưởng lão nói vậy, e rằng quá nguy ngôn tủng thính.

Tiêu Trang chủ tu vi thông thiên, nếu thật sự có nguy cơ đến cả ông ấy cũng không thể đối phó, trẫm chỉ e cũng là hữu tâm vô lực." Diệp Quy Trần lại lời lẽ kiên định: "Bệ hạ thiên tung chi tư, tương lai bất khả hạn lượng.

Tại hạ sở ngôn, cũng chỉ là 'vị vũ trù mâu', phòng hoạn từ khi chưa xảy ra.

Nếu không có phong ba, đương nhiên là tốt nhất." Lâm Tẫn vô thức xoa chiếc chén trà ấm nóng bằng đầu ngón tay, trầm mặc không nói.

Từ thái độ quá khiêm tốn của Tiêu Luyện, đến việc Diệp Quy Trần đích thân đến tận cửa xin lỗi, rồi đến nay không tiếc dùng ba kiện dị bảo để đổi lấy một lời hứa có vẻ hư vô mờ mịt...

Tất cả những điều này đều chỉ ra một sự thật – Tàng Kiếm Sơn Trang nhất định biết một số bí mật ít người biết, thậm chí đã dự kiến được một loại nguy cơ cực lớn.

Trong khoảnh khắc, hắn gần như muốn vận dụng thần thông "Thiên Cơ Ánh Chiếu" để tìm hiểu rốt cuộc.

Nhưng ý niệm vừa chuyển, lại bị áp xuống.

Hệ thống đã phán định Tàng Kiếm Sơn Trang trung thành, vậy bất kể có kế hoạch gì, đối với mình mà nói, đều không có hại.

Huống hồ, hắn cũng không tin, thiên hạ này thật sự có sức mạnh

có thể dễ dàng hủy diệt Tàng Kiếm Sơn Trang. "Tốt!" Ngón tay Lâm Tẫn khẽ dừng, dứt khoát nói: "Trẫm đáp ứng ngươi.

Nếu Tàng Kiếm Sơn Trang thật sự gặp tai họa diệt đỉnh, triều đình tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Tuy nhiên, Diệp Quy Trần lại khẽ lắc đầu, chỉnh sửa: "Bệ hạ, sơn trang sở cầu, không phải là triều đình xuất thủ, mà là Ngài...

đích thân xuất thủ." "Ừ?" Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, trong lòng lại sinh nghi.

Triều đình và hắn xuất thủ, có gì khác biệt?

Diệp Quy Trần chỉ mỉm cười không nói, tựa hồ trong đó ẩn chứa thâm ý khác.

Lâm Tẫn nhìn hắn thật sâu một cái, không truy vấn nữa, đồng ý: "Được.

Đến lúc đó, trẫm sẽ xuất thủ." "Đa tạ Bệ hạ!" Diệp Quy Trần lúc này mới cúi người thật sâu, như trút được gánh nặng.

Ánh mắt Lâm Tẫn quay lại, một lần nữa tập trung vào ba kiện dị bảo, cỗ sức mạnh hùng hậu ẩn chứa bên trong khiến hắn cũng sinh lòng kỳ vọng: "Diệp trưởng lão, vì trẫm tường giải một phen đi." "Tuân mệnh." Diệp Quy Trần tiến lên một bước, chỉ vào quyển cổ tịch tản ra kiếm ý sắc bén nhất ở bên trái: "Bệ hạ, đây là 《Thuấn Ảnh Cửu Kiếm Quyết》, tinh yếu của nó, duy chỉ ở một chữ 'nhanh'!" "Tu luyện đến đại thành, trong một hơi thở có thể đâm ra chín kiếm, kiếm ra như ảnh, hư thực khó phân biệt.

Chỗ huyền diệu hơn nữa là, kiếm thế có thể dẫn động khí lưu quanh đối thủ, tạo thành cấm cố vô hình, khiến người ta không thể né tránh." Hắn trong lời nói mang theo một tia kiêu ngạo: "Chín kiếm tề xuất, quỷ thần đều kinh.

Trong cùng cảnh giới, hầu như không có đối thủ; cho dù vượt cảnh đối địch, cũng có thể giành chiếm tiên cơ, xứng đáng là tuyệt sát chi thuật." Lâm Tẫn trong lòng khẽ động.

Kiếm quyết này quả thực rất thích hợp với lộ tuyến theo đuổi cực hạn công kích và tốc độ, nếu do kiếm khách đỉnh tiêm thi triển, uy lực e rằng khó mà tưởng tượng được.

Tiếp đó, Diệp Quy Trần chỉ vào thanh trường kiếm lưu chuyển vầng sáng màu xanh u lam ở giữa: "Thanh kiếm này, tên là 'Lưu Quang Tinh Vẫn'." "Lưỡi kiếm của nó là thiên thành, chưa qua mài giũa đã sắc bén vô cùng, chém sắt như bùn.

Bệ hạ xin xem những đốm bạc trên thân kiếm." Hắn gợi ý: "Khi quán chú chân khí nhanh chóng huy động, những đốm tinh sẽ tỏa ra lưu quang rực rỡ, quỹ tích khó lường, đủ để mê hoặc tâm thần địch thủ.

Nếu trong đêm tối, thật sự như sao băng rơi xuống, quang hoa chợt lóe, lấy mạng vô hình." Lâm Tẫn thầm gật đầu, quả là một thanh thần binh tốt, không chỉ sắc bén, còn tự mang hiệu quả mê hoặc địch, giá trị cực lớn trong thực chiến.

Cuối cùng, Diệp Quy Trần hít sâu một hơi.

Khi ánh mắt chạm vào viên ngọc thạch ở bên phải nhất, tốc độ giới thiệu của hắn hơi khựng lại một cách khó nhận ra, lòng bàn tay rũ bên người vô thức nắm chặt rồi lập tức buông ra.

Dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn sinh lòng hiếu kỳ.

Rốt cuộc là bảo vật gì, mà có thể khiến Nhị trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang cũng cảm thấy không nỡ? "Vật này, tên là Vạn Hóa Kiếm

Thai!" Diệp Quy Trần thần sắc ngưng trọng, từng chữ từng câu nói: "Chỗ huyền diệu của nó, ở hai chữ 'thai nghén'.

Đem kiếm thai này dung luyện vào bất kỳ binh khí nào, không những có thể tăng cường độ bền và sắc bén của binh khí, mà còn có thể ôn dưỡng thần thức của binh chủ, giúp tăng cường sự khế hợp ý uẩn giữa binh khí và binh chủ." Hắn dừng lại, ngữ điệu càng thêm trầm ngưng: "Nói một cách đơn giản, nó thậm chí có thể từng bước thai nghén một khối sắt phàm thành... bản mệnh thần binh độc quyền của chính binh chủ!" Nghe vậy, trong mắt Lâm Tẫn đột nhiên bùng lên một tia tinh quang!

Thì ra là thế!

Chẳng trách Diệp Quy Trần lại đau lòng.

Công hiệu của Vạn Hóa Kiếm Thai này, có thể xưng là nghịch thiên!

Ngay cả sắt phàm cũng có thể thai nghén thành thần binh, đây không phải là năng lực tầm thường.

Lâm Tẫn đứng dậy, đi đến trước Vạn Hóa Kiếm Thai, đưa tay nắm chặt lấy.

Chạm vào ấm áp ôn nhuận, bên trong tựa hồ có vầng sáng dịch thể đang từ từ lưu chuyển, biến hóa, cho người ta một cảm giác bao dung, ôn hòa và tràn đầy sinh cơ, không hề có phong mang sắc bén, nhưng lại khiến người ta an tâm.

Một ý niệm chợt hình thành trong đầu hắn. "Diệp trưởng lão." Lâm Tẫn mở miệng hỏi: "Vạn Hóa Kiếm Thai này, có thể cắt lát để sử dụng không?" "Có thể!" Diệp Quy Trần đáp không chút do dự: "Vạn Hóa Kiếm Thai chất liệu đặc thù, khả tố tính cực mạnh, dung luyện hay cắt lát, đều sẽ không làm tổn hại đặc tính căn bản của nó."

Lâm Tẫn cố nén sự kích động trong lòng, hỏi tiếp: "Nếu chỉ dùng bản thân kiếm thai này rèn đúc khí vật, có khả thi không?

Đối với người rèn đúc có yêu cầu đặc biệt gì không?" "Hồi Bệ hạ, đơn thuần dùng kiếm thai rèn khí, vì thể tích hạn chế, đại khái chỉ có thể thành hình thành các vật nhỏ như chủy thủ.

Còn về thợ rèn..." Diệp Quy Trần hơi suy nghĩ, đáp: "Thợ rèn bình thường tuyệt đối khó có thể đảm nhiệm, tốt nhất là do kiếm khí thuần túy tiến hành dung luyện tạo hình, như vậy mới có thể bảo lưu tối đa linh tính của kiếm thai, không đến mức bị tổn hao." Lâm Tẫn gật đầu, trong lòng đã có quyết định. "Nếu đã như vậy, vậy làm phiền Diệp trưởng lão." Lâm Tẫn nhìn Diệp Quy Trần: "Việc dung luyện tạo hình này, phi ngươi mạc chúc (không ai thích hợp hơn ngươi)." Diệp Quy Trần khẽ mỉm cười, đã hiểu ý: "Có thể vì Bệ hạ hiệu lao, là vinh hạnh của tại hạ.

Không biết Bệ hạ muốn rèn đúc loại chủy thủ nào?

Có bản vẽ không?" "Không phải chủy thủ!" Lâm Tẫn thản nhiên lắc đầu, ngữ khí mang ý không thể nghi ngờ: "Trẫm muốn, là một sợi dây chuyền." "Dây chuyền?" Diệp Quy Trần nghe vậy, lập tức ngẩn người tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin và khó hiểu.

Ngay khi hắn định mở miệng hỏi nguyên do của hành động phung phí thiên vật này, một thái giám từ ngoài điện vội vàng bước vào, giọng cung kính truyền báo đã phá vỡ sự tĩnh mịch kỳ dị trong điện. "Khải bẩm Bệ hạ, ngoài cung có người cầu kiến, tự xưng đến từ...

Đạm Đài gia tộc!" Lâm Tẫn ngẩn ra.

Sau đó, liền nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng khẽ nhếch, thản nhiên truyền lệnh: "Tuyên!" Một bên, Diệp Quy Trần trong lòng sinh ra đôi chút khó hiểu.

Đạm Đài?

Một trong Thập Đại Thế Gia phương Nam, lập tộc bằng văn học, thư viện môn hạ tài tử khắp thiên hạ, ảnh hưởng lực không nhỏ.

Bọn họ đột nhiên đến thăm có việc gì?

Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng hắn hiểu rõ lúc này không nên ở lại lâu, liền chắp tay cúi người nói: "Bệ hạ, đã có khách nhân đến thăm, tại hạ xin cáo lui trước." "Không cần!" Lâm Tẫn lên tiếng ngăn lại, giọng vẫn ôn hòa nói: "Diệp trưởng lão cũng không phải người ngoài, không cần phải né tránh, tứ tọa!" "Lão nô tuân chỉ." Hải công công hiểu ý, lập tức bê một chiếc ghế tới, đặt ở vị trí hơi chếch xuống phía dưới ngự án.

Diệp Quy Trần nội tâm khẽ động.

Có thể được tứ tọa trong Ngự Thư Phòng, đây quả thực là lễ ngộ cực cao, đủ thấy hoàng đế xem trọng hắn.

Hắn không từ chối nữa, cung kính nói: "Tạ Bệ hạ." Tiếp đó thong dong ngồi xuống, tư thái trầm ổn, thể hiện rõ phong thái của trưởng lão thánh địa.

Lâm Tẫn giơ tay phất một cái, ba kiện dị bảo lơ lửng giữa không trung bị thu vào Tàng Binh Giới, tựa như chưa từng xuất hiện.

Không lâu sau, ba bóng người dưới sự dẫn dắt của thái giám bước vào Ngự Thư Phòng.

Người dẫn đầu là một nam tử trung niên, mặc nho sam màu trắng nguyệt, dung mạo thanh tú, ba chòm râu dài cắt tỉa không chút cẩu thả, giữa hai lông mày mang theo khí chất nho nhã hình thành từ việc lâu năm đắm mình trong sách vở.

Nhưng sâu trong đôi mắt thâm thúy kia, lại ẩn chứa một tia kiên định và tính toán của một người nắm quyền thế gia.

Đạm Đài Hạo Miểu đi theo phía sau hắn.

Thần tình cung kính, thậm chí mang theo vài phần căng thẳng, cúi đầu rũ mắt, không dám nhìn thẳng long nhan.

Một người khác, là một lão giả mặc trường bào đơn sơ màu xám đậm.

Tóc và râu đều bạc trắng, dung mạo khô gầy, nhưng đôi mắt lại dị thường trong trẻo, lộ ra sự minh mẫn thấu hiểu thế sự.

Chương 203

Khi ông ta bước vào Ngự Thư Phòng!

Lông mày trắng bệch đột nhiên nhíu chặt, ánh mắt như điện, trong khoảnh khắc dừng lại trên người Diệp Quy Trần đang ngồi một bên.

Ông ta cảm nhận được một cỗ kiếm ý nội liễm nhưng cực kỳ sắc bén, tựa như đang tiềm tàng một hung khí tuyệt thế, khiến ông ta bản năng sinh ra cảm giác uy hiếp và cảnh giác mạnh mẽ! "Đạm Đài gia tộc gia chủ đương nhiệm, Đạm Đài Viêm Minh, cùng Thái Thượng trưởng lão Đạm Đài Minh và khuyển tử Đạm Đài Hạo Miểu, tham kiến Bệ hạ." Đạm Đài Viêm Minh tiến lên một bước, y lễ tham bái.

Lời lẽ tuy cung kính, nhưng cái cằm hơi ngẩng lên và ý vị dò xét khó che giấu hoàn toàn trong mắt, vẫn lộ ra sự kiêu ngạo thường có của các đại thế gia.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, không động thần sắc, rũ mắt phủ thị xuống phía dưới: "Đạm Đài gia chủ đến đây, có việc gì quan trọng?" Đạm Đài Viêm Minh không một chút khách sáo hay hàn huyên, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Tại hạ đến đây, chỉ muốn cầu chứng một việc, bài 《Đăng Cao》 kia, có phải do đích thân Bệ hạ sáng tác?" Kể từ khi Đạm Đài Hạo Miểu mang bài thơ 《Đăng Cao》 về tộc, toàn bộ cao tầng Đạm Đài gia tộc đều chấn động.

Bọn họ tập hợp tất cả các văn học đại gia trong tộc, vắt óc suy nghĩ, cố gắng họa vần thậm chí siêu việt, nhưng không ai thành công.

Sự trùng kích mà bài thơ này mang lại, không chỉ ở chỗ bản thân nó đạt đến đỉnh cao, mà còn lay động căn cơ văn tâm mà Đạm Đài gia tộc tự hào.

Bọn họ thậm chí không dám dễ dàng công bố bài thơ này ra ngoài,

chỉ sợ thiên hạ biết được kiệt tác có thể xưng là "thi luật cổ kim đệ nhất" này lại không xuất từ Đạm Đài gia tộc, điều đó sẽ gây ra đả kích hủy diệt đối với địa vị lãnh tụ văn đàn của gia tộc.

Vì vậy, hắn nhất định phải đích thân đến đây, hỏi cho ra nhẽ.

Lúc này, Lâm Tẫn khẽ nhíu mày kiếm, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, như mũi băng nhọn đâm thẳng vào Đạm Đài Viêm Minh, giọng nói đột nhiên chuyển lạnh: "Đạm Đài gia chủ, ngươi đây là... chất vấn trẫm sao?" Trong khoảnh khắc!

Nhiệt độ cả Ngự Thư Phòng như bị hút cạn, hóa thành hầm băng!

Một cỗ đế vương uy áp hạo hãn như thiên uy ầm ầm giáng xuống, bao trùm toàn trường! "Keng!" Một tiếng kiếm minh trong trẻo tự hư vô vang lên!

Giữa thiên địa như không trung ngưng tụ vạn vạn lưỡi kiếm vô hình, hàn quang ẩn hiện lấp lánh, mũi kiếm đồng loạt chỉ thẳng vào ba người Đạm Đài Viêm Minh, sát cơ lạnh lẽo gần như ngưng tụ thành thực chất!

Chỉ cần bọn họ có chút dị động, trong chớp mắt sẽ hóa thành tro bụi!

Sắc mặt Đạm Đài Viêm Minh lập tức trắng bệch!

Hắn chỉ có tu vi Đại tông sư đỉnh phong, dưới uy áp kinh khủng này, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân muốn vỡ nát, khí huyết cuồn cuộn, ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Đạm Đài Minh cũng thần sắc ngưng trọng.

Vội vàng bước lên một bước, chân khí trong cơ thể bùng phát, hình thành một đạo hộ thể cương khí ngưng thực, miễn cưỡng bảo vệ Đạm Đài Viêm Minh và Đạm Đài Hạo Miểu, nhưng bản thân ông ta cũng bị uy áp chấn động đến khí huyết phù động.

Tuy nhiên!

Khóe miệng Diệp Quy Trần không hề nhếch lên, trong hai mắt kiếm quang chợt lóe, kiếm đạo uy áp càng thêm hùng hậu như núi lớn chồng chất giáng xuống, hắn lạnh giọng quát: "Quỳ xuống!" Phịch!

Phịch!

Phịch!

Ba người không thể chống cự nổi sức mạnh kinh khủng chồng chất song trọng kia nữa, hai đầu gối mềm nhũn, lần lượt quỳ rạp xuống đất!

Sự sợ hãi và kinh hãi vô biên hiện lên, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt y sam của bọn họ.

Đặc biệt là Đạm Đài Minh!

Thân là Thái Thượng trưởng lão Đạm Đài gia tộc, tu vi Lục địa thần tiên trung kỳ, lúc này lại cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ giữa sóng lớn.

Chân tay bách hài bị kiếm ý vô hình gắt gao khóa chặt, đừng nói phản kháng, ngay cả nhấc một ngón tay cũng không làm được! "Bệ...

Bệ hạ... tha mạng..." Đạm Đài Viêm Minh cố nhịn đau đớn xương cốt tựa hồ muốn bị nghiền nát, từ kẽ răng khó khăn nặn ra tiếng cầu xin.

Lâm Tẫn phủ thị ba người đang quỳ dưới đất cầu xin, trong mắt xẹt qua một tia khinh miệt: "Cho trẫm một lý do không giết các ngươi." Môi Đạm Đài Viêm Minh run rẩy, mặt không còn chút huyết sắc, biết lúc này bất kỳ lời nói dối nào cũng có thể chiêu trí tai họa diệt đỉnh, dùng hết sức lực hét lên: "Đạm Đài...

Đạm Đài gia tộc, nguyện ý hiệu trung Bệ hạ!

Vĩnh thế bất du!" Nghe lời này, khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên một cách khó nhận ra, nhẹ nhàng xua tay.

Diệp Quy Trần hiểu ý, ý niệm vừa động, kiếm đạo uy áp nặng như núi lớn kia như thủy triều rút đi.

Nhưng cảm giác sắc bén của vạn kiếm lơ lửng trên không vẫn còn đó, gắt gao khóa chặt ba người, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát trở lại. "Hô... hô..." Đạm Đài Viêm Minh thở hổn hển, hoàn toàn mang bộ dạng sống sót sau tai nạn, không dám ngẩng đầu nữa, tư thái ti tiện đến mức nằm rạp xuống đất.

Giọng nói lạnh lẽo của Lâm Tẫn từ từ vang lên, như lời phán xét: "Đạm Đài gia chủ, lòng trung thành của ngươi, không thành thật a." Hệ thống không hề có phản ứng, chứng tỏ lòng trung thành của Đạm Đài gia tộc lúc này vẫn còn pha tạp sự sợ hãi và quyền lợi, không phải thật tâm thực ý.

Khoảnh khắc!

Vạn vạn kiếm ý lơ lửng trong hư không lại lần nữa rục rịch, sát cơ lạnh lẽo như lưỡi dao sau lưng, ngay cả xương tủy cũng cảm thấy cái lạnh thấu xương.

Đạm Đài Viêm Minh càng thêm hoảng sợ tột độ, hoàn toàn mất đi phong thái của gia chủ Thập Đại Thế Gia.

Trên thực tế, sau khi nhìn thấy toàn bộ bài thơ 《Đăng Cao》, và nghe Đạm Đài Hạo Miểu miêu tả, nội bộ Đạm Đài gia tộc đã có ý quy thuận triều đình.

Lần này đến đây, ngoài việc cầu chứng, cũng không phải không có ý đồ lợi dụng cơ hội thăm dò, cố gắng tranh thủ nhiều quyền tự chủ và lợi ích hơn cho gia tộc trong việc quy thuận.

Bọn họ không cam lòng hoàn toàn trở thành phụ dung, muốn một

địa vị tương đối bình đẳng.

Chỉ tiếc, dưới sự nghiền ép của tuyệt đối thực lực, bọn họ thậm chí không có tư cách mở miệng đàm phán, ngoài việc triệt để thần phục, không còn lựa chọn nào khác. "Bệ hạ tức giận." Lúc này, Đạm Đài Hạo Miểu, người vẫn luôn trầm mặc, cố nén sợ hãi, lên tiếng biện giải: "Đạm Đài gia tộc chúng ta tuyệt đối là chân tâm quy thuận triều đình, tuyệt không có ý đồ khác!

Chỉ là... chỉ là có điều lo ngại..." Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua hắn, lạnh lùng tiếp lời: "Lo sợ các thế gia khác nhắm vào?" Đạm Đài Hạo Miểu giật mình, dường như không ngờ Lâm Tẫn đã nhìn thấu, từ từ gật đầu.

Một khi Đạm Đài gia tộc cáo thị thiên hạ, hiệu trung triều đình, tất sẽ dẫn đến các thế gia phương Nam đồng loạt công kích.

Đạm Đài gia tộc dù có môn hạ tài tử khắp thiên hạ, cũng không thể khiến tài tử thiên hạ đối địch với Cửu Đại Thế Gia, đứng ở phía đối lập với bọn họ.

Huống hồ, có mấy thế gia lại còn có quan hệ với các tông môn cường đại trên giang hồ, bọn họ không thể gánh chịu hậu quả này!

Đạm Đài Viêm Minh khó khăn mở miệng nói: "Bệ hạ minh giám, phi là thần đẳng không thành tâm, nếu tộc ta suất tiên đầu thành, tất sẽ trở thành bia đỡ đạn, e rằng... e rằng có họa diệt môn, cũng vì Bệ hạ mà tăng thêm phiền nhiễu a!" Lâm Tẫn nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng lại cười lạnh: A.

Lão hồ ly, miệng nói là vì trẫm suy nghĩ, thực chất là ném vấn đề trở lại, còn muốn mặc cả.

Cái trò "đạo đức ràng buộc, cùng chịu rủi ro" này, chơi cũng thật lưu loát.

Cũng được.

Vậy thì giáng xuống một liều thuốc mạnh không thể biện bác, triệt để dập tắt ý đồ đợi giá mà bán của bọn họ!

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn dường như tùy ý liếc nhìn Diệp Quy Trần bên cạnh.

Ánh mắt giao hội trong chớp mắt, Diệp Quy Trần lập tức hiểu rõ, trong mắt lóe lên một tia sáng. "Hừ!

Trù tính trước sau, khó thành đại sự!" Diệp Quy Trần lạnh lùng hừ một tiếng, trong ngữ khí tràn đầy sự khinh bỉ đối với sự tính toán quyền lợi của các thế gia, ánh mắt khinh miệt lướt qua ba người đang quỳ dưới đất.

Hắn lập tức đứng dậy, đối diện Lâm Tẫn trịnh trọng hành một lễ, giọng nói rõ ràng mà kiên định: "Bệ hạ, trước khi đến đây, Trang chủ từng có dặn dò.

Nếu Bệ hạ tạm không có phân phó khác, Tàng Kiếm Sơn Trang ta không lâu nữa sẽ cáo thị thiên hạ, chính thức hiệu trung Đại Uyên Hoàng Triều, duy Bệ hạ mã thủ thị chiêm (lấy Bệ hạ làm chủ)!" Lời này vừa ra!

Như tiếng sét đánh ngang trời, ầm ầm nổ vang trong Ngự Thư Phòng!

Ba người Đạm Đài Viêm Minh, Đạm Đài Minh và Đạm Đài Hạo Miểu đang quỳ rạp dưới đất, đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt trong khoảnh khắc tràn ngập sự kinh hãi khó tin!

Tàng Kiếm Sơn Trang!

Một trong những thánh địa võ đạo thiên hạ, nội tình sâu không lường được, kiếm đạo độc bộ giang hồ!

Bọn họ lại muốn hiệu trung triều đình?

Hơn nữa lại là công khai như vậy, đầu hàng không chút bảo lưu?

Điều này sao có thể?!

Trong đầu Đạm Đài Viêm Minh một mảnh ong ong, gần như mất đi khả năng suy nghĩ!

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là cục diện sức mạnh của Đại Uyên Hoàng Triều sẽ hoàn toàn bị lật đổ!

Chương 204

Hoàng quyền sẽ có được một sự ủng hộ mạnh mẽ đến rúng động!

Cái lợi ích nhỏ nhoi mà hắn tính toán trước đó, cái rủi ro nhỏ mà hắn e ngại, vào giờ phút này trông thật nực cười, thật tầm nhìn hạn hẹp!

Đạm Đài Minh càng thêm chấn động tâm thần.

Chẳng trách đối phương chỉ bằng kiếm ý phát ra quanh người, đã có thể dễ dàng phong tỏa hành động của mình – thì ra là cao thủ Tàng Kiếm Sơn Trang!

So với đó, cái gọi là địa vị văn học của Đạm Đài gia tộc, quả thực như đom đóm so với ánh trăng rằm, không đáng kể!

Lâm Tẫn trong lòng cười thầm.

Diệp Quy Trần này, ngược lại rất thức thời.

Ngọn lửa này châm vào, nếu Đạm Đài gia vẫn không nhìn rõ cục diện, vậy cũng không cần thiết phải tồn tại.

Sắc mặt hắn lại không động, chỉ khẽ gật đầu, ngữ khí bình đạm: "Tiêu Trang chủ có lòng rồi.

Diệp trưởng lão, trở về thay trẫm hỏi thăm Tiêu Trang chủ." "Cẩn tuân thánh dụ!" Diệp Quy Trần cung kính hành một lễ, giọng như kim thiết giao kích.

Nói xong, ánh mắt hắn như kiếm, lướt qua ba người Đạm Đài gia tộc, khóe miệng cong lên một nì cười không hề che giấu.

Ngay sau đó y bào tung bay, bước nhanh mà đi, thân ảnh trong chớp mắt đã biến mất trong ánh sáng ngoài điện.

Trong điện nhất thời chìm vào tĩnh mịch.

Đạm Đài Viêm Minh và Đạm Đài Minh nhanh chóng trao đổi ánh mắt, trong mắt cả hai đều là một mảnh quyết nhiên.

Ngay cả Tàng Kiếm Sơn Trang, một thánh địa võ đạo như vậy cũng đã cúi đầu xưng thần, nếu bọn họ còn chần chừ, đừng nói duy trì địa vị văn đàn, e rằng ngay cả chỗ đứng cũng không giữ được!

Đầu thành vào lúc này, tuy mạo hiểm, nhưng cũng là cơ hội 'tòng long' ngàn năm có một!

Đạm Đài Viêm Minh đột nhiên cắn răng, trán nặng nề khấu đầu xuống đất, giọng nói khàn đặc nhưng dứt khoát: "Bệ hạ!

Thảo dân Đạm Đài Viêm Minh, đại biểu toàn tộc Đạm Đài gia tộc, xin lập lời thề tại đây!

Đạm Đài gia tộc thề chết hiệu trung Đại Uyên, hiệu trung Bệ hạ!

Phóng thang đạo hỏa, vạn tử bất từ!

Nếu có dị tâm, thiên nhân cộng lục!" Lần này, trong giọng nói của hắn không còn nửa phần do dự, chỉ còn sự quyết tuyệt dốc hết một ván và lòng thành kính. 【Đinh!】 Hầu như ngay khi lời hắn dứt, tiếng nhắc nhở trong trẻo của hệ thống đã vang lên trong đầu Lâm Tẫn. 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Mặc Hương Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?】 Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Thập Đại Thế Gia chiếm cứ phương Nam, thế lực cắm rễ sâu xa, không ngờ kẻ đầu tiên thu phục lại là Đạm Đài gia.

Cũng tốt.

Với địa vị văn đàn của Đạm Đài gia, cộng thêm uy hiếp võ lực của Tàng Kiếm Sơn Trang, các thế gia còn lại dù không lập tức hiệu trung,

cũng phải cân nhắc xem có thật sự có nội tình để đối kháng hoàng quyền hay không! "Điểm sáng." Lâm Tẫn ý niệm vừa động. 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Mặc Hương Thành!】【Nhận được phần thưởng: Tam Công Kham Hà Can Đồ Chỉ!】 "Cái gì?" Lâm Tẫn ngẩn ra.

Hắn vốn cho rằng, Đạm Đài gia thân là một trong Thập Đại Thế Gia, lập tộc bằng văn, sau khi thu phục, hệ thống ít nhất cũng phải thưởng một vị văn thần mưu sĩ.

Ví dụ như Gia Cát Lượng gì đó.

Ai ngờ, lại là một tấm đồ chỉ nhìn như chẳng liên quan gì. "Hệ thống, đồ chỉ này có tác dụng gì?" Lâm Tẫn hỏi. 【Tam Công Kham Hà Can: Có thể đo độ dốc của sông, tính toán khoảng cách tuyến đường, tìm kiếm nguồn nước dọc đường.】 "Sông ngòi?" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe.

Hệ thống này là muốn giúp hắn khai thác Đại Vận Hà!

Từ xưa đến nay, thủy vận chính là căn bản để kiểm soát sự lưu thông vật tư và phân phối tài phú của đế quốc.

Nếu Đại Uyên có thể thành công khai thác Đại Vận Hà, nối liền Nam Bắc, thực hiện Nam lương Bắc vận, vậy cục diện Nam Bắc cách biệt sẽ hoàn toàn bị phá vỡ.

Hiện nay Đại Uyên Nam Bắc không thông, thế gia phương Nam cát cứ, phương Bắc ngoại hoạn không ngừng, triều đình mệt mỏi ứng phó, hữu tâm vô lực.

Một khi vận hà thông suốt, có thể liên kết chặt chẽ trung tâm chính trị với trọng địa kinh tế, khiến chính quyền trung ương có thể kiểm soát hiệu quả vùng Giang Nam phú thứ xa kinh thành, chấm dứt thế cát cứ địa phương.

Thông thường mà nói, việc khai thác vận hà khó khăn nhất nằm ở sự khảo sát chính xác và lựa chọn tuyến đường.

Nếu tuyến đường ban đầu có sai sót, dù có hàng triệu dân công, hàng vạn vật tư, cũng sẽ đổ sông đổ biển, thậm chí dẫn đến công trình bỏ dở.

Chỉ riêng giai đoạn khảo sát ban đầu, đã cần tốn một hai năm.

Tuy nhiên!

Có Tam Công Kham Hà Can này, ít nhất có thể rút ngắn thời gian xuống còn trong vòng nửa năm, và dữ liệu chính xác, có thể tối đa tránh được rủi ro lựa chọn sai tuyến đường.

Quan trọng hơn là, Tương Tác Giám không lâu nữa sẽ đến kinh thành.

Vũ Văn Khải chính là Tổng công trình sư của Đại Vận Hà, do ông ta lãnh đạo Tương Tác Giám chủ trì công trình, việc khai thác vận hà, dường như cũng không phải là chuyện khó khăn.

Bất quá, ngoài nhân lực, quan trọng nhất vẫn là tiền.

Một con Đại Vận Hà nối liền Nam Bắc, đủ để đào rỗng quốc khố, khi đó được không bù mất.

Số tiền này, nên đến từ đâu?

Mặc dù phủ đệ Tần Tung bị tịch thu năm ngàn vạn lượng bạc trắng, nhưng phần lớn đều phải dùng cho quân phí và các chi tiêu khác của hoàng thành.

Thêm vào đó phương Bắc thiếu lương thực, bá tánh khổ không nói nên lời, lại càng giảm miễn lượng lớn phú thuế.

Điều này cũng dẫn đến hiện tại Đại Uyên Hoàng Triều, hoàn toàn là ăn vào vốn cũ! "Bệ hạ..." Dưới đài, Đạm Đài Viêm Minh thấy

hoàng đế mãi không nói, ngầm nghĩ thánh tâm vẫn còn nghi ngại, vội vàng lần nữa khấu đầu: "Bệ hạ minh giám!

Thảo dân sở ngôn, câu câu phát tự phế phủ, tuyệt vô nửa lời hư ngôn!" Lâm Tẫn nghe tiếng ngẩng mắt.

Thấy Đạm Đài Viêm Minh khuôn mặt thành thật nhưng khó che giấu sự kinh hoàng, đột nhiên ánh mắt sáng lên, khóe miệng không kìm được nhếch cao.

Tiền, đây chẳng phải đã đến rồi sao? "Đạm Đài gia chủ sao vẫn còn quỳ?

Mau mau xin đứng dậy!" Nói đoạn, hắn đưa mắt ra hiệu cho Hải công công: "Tứ tọa." Hải công công ứng tiếng mà hành động.

Lâm Tẫn lại nói: "Đạm Đài gia tộc đã thành tâm hiệu trung như vậy, trẫm trong lòng vô cùng an ủi, nhất thời thi hứng bột phát, bút mực hầu hạ!" Sự chuyển biến đột ngột này khiến Đạm Đài Viêm Minh trở tay không kịp.

Hắn nhìn chiếc ghế trước mặt, đâu dám ngồi?

Khoảnh khắc trước, thiên uy lẫm liệt, tựa muốn nghiền nát bọn họ thành tro bụi.

Khoảnh khắc sau, lại long nhan đại duyệt, tựa hồ thật sự vui mừng vì Đạm Đài gia đầu thành.

Nhưng không biết vì sao.

Trong lòng Đạm Đài Viêm Minh ẩn ẩn dâng lên một tia bất an – tựa hồ bị thứ gì đó theo dõi.

Lâm Tẫn mặc kệ trong lòng hắn đang xao động thế nào, cầm bút hơi trầm ngâm, rồi bút đi rồng bay phượng múa.

Chốc lát, thơ thành bút dừng.

Lâm Tẫn liếc qua một cái, ra hiệu: "Đạm Đài gia chủ, tiến lên một chút xem?" Đạm Đài Viêm Minh không dám chậm trễ, vội vàng cúi người nói: "Tạ Bệ hạ, thảo dân vinh hạnh vô cùng." Hắn run rẩy tiến lên, ngưng thần nhìn lên ngự án, chỉ thấy trên giấy mực tích lâm li, nét bút phóng khoáng, câu thơ càng thêm khí phách khôi hoành: Rượu vàng chén ngọc ngàn đấu, trân tu mâm ngọc giá vạn tiền.

Buông chén đũa chẳng muốn ăn, rút kiếm nhìn quanh lòng bàng hoàng.

Muốn vượt sông Hoàng Hà băng chắn lối, muốn trèo núi Thái Hành tuyết trắng đồi.

Buồn đến câu cá Bích Khê, chợt lại nằm thuyền mơ cạnh mặt trời.

Đường đi khó, đường đi khó, nhiều ngả rẽ, nay ở đâu?

Gió lớn phá sóng sẽ có lúc, thẳng buồm mây ra biển cả.

Thơ cú vào mắt, Đạm Đài Viêm Minh lập tức ngẩn người tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Đạm Đài Minh và Đạm Đài Hạo Miểu cũng không kìm được tiến lên, chỉ xem một lần, liền khó dời mắt, trong miệng lẩm bẩm, lặp đi lặp lại ngâm tụng.

Khí thế bàng bạc, ôm ấp hoài bão lăng vân!

Vài dòng ngắn ngủi, nhưng tựa hồ đã nói hết cảnh giới mà cả đời bọn họ khó lòng đạt tới!

Ngay khi ba người văn tâm kích động, muốn từ từ thể ngộ, Lâm Tẫn lại phất tay áo một cái, thu cuộn thơ lại.

Chương 205

Đạm Đài Viêm Minh thất vọng.

Vừa rồi khoảnh khắc đó, hắn rõ ràng cảm thấy cảnh giới bản thân ẩn ẩn có điều xúc động. "Bệ hạ, bài thơ này..." Hắn không kìm được mở miệng, muốn cầu được xem thêm một lát, nhưng lại không biết phải dùng lời lẽ thế nào.

Lâm Tẫn cười nói: "Đạm Đài gia chủ, bài thơ này thế nào?" "Tuyệt diệu!" Đạm Đài Viêm Minh thốt ra, "Không hề thua kém《Đăng Cao》!" "Thích bài thơ này sao?" "Thích!" "Nếu đã như vậy..." Lâm Tẫn cười đầy ẩn ý, "Trẫm, bán cho ngươi thì sao?" "A?" Đạm Đài Viêm Minh đột nhiên ngẩn ra, gần như nghi ngờ mình nghe nhầm: "Bệ hạ...

Ngài nói lời này là thật ư?" "Trẫm trông giống đang nói đùa sao?" Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, khóe miệng khẽ vương một tia cười như có như không: "Ngươi cứ nói, mua, hay không mua?" "Mua!

Đương nhiên phải mua!" Đạm Đài Viêm Minh dứt khoát nói.

Nếu đổi lại là người khác, dám công khai rao bán thơ thiên cổ truyền đời này, hắn chắc chắn sẽ coi đó là sự báng bổ văn tự của thánh hiền, lập tức phất tay áo bỏ đi, tuyệt đối không quay đầu lại!

Văn chương, chính là đại nghiệp kinh bang, sự nghiệp bất hủ, sao dung thứ cho sự ô uế của mùi tiền?

Nhưng lúc này, hoàn toàn khác biệt!

Đây không phải là một cuộc mua bán tầm thường, mà là Hoàng đế ban tặng!

Là ân vinh chưa từng có từ ngàn xưa, là cơ duyên không bao nhiêu

kim ngân nào đổi được!

Có thể được thiên tử đích thân ban tặng thi cảo, bản thân nó đã là một giai thoại văn đàn đủ để lưu truyền hậu thế, ý nghĩa của nó đã vượt xa bản thân kim ngân.

Huống hồ, bài thơ trước mắt này, còn hơn cả một thần tác đơn thuần.

Nếu có thể tỉ mỉ tham ngộ, nói không chừng... chính là cơ hội để hắn đột phá chất cốc, bước vào cảnh giới Lục địa thần tiên kia! "Chỉ là..." Đạm Đài Viêm Minh lộ vẻ khó xử, thăm dò hỏi: "Bệ hạ, không biết thảo dân cần dâng lên bao nhiêu kim bạch, mới có thể thỉnh được vô giá chi bảo này về?" Trên long ỷ, Lâm Tẫn cười càng sâu hơn.

Hắn hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt như thước, tựa hồ có thể xuyên thấu những bí ẩn sâu nhất trong lòng người. "Đạm Đài gia chủ, trẫm lại muốn nghe, Đạm Đài gia các ngươi bây giờ... có bao nhiêu gia sản?" Ngữ điệu nhẹ như gió, nhưng từng chữ lại như búa tạ, gõ vào lòng Đạm Đài Viêm Minh!

Bệ hạ đây đâu phải là hỏi thăm, rõ ràng là muốn... mở miệng đòi giá cắt cổ a! "Hô!" Đạm Đài Viêm Minh hít sâu một hơi, trong lòng nhanh chóng tính toán, cuối cùng không dám giấu giếm: "Hồi Bệ hạ, Đạm Đài gia tộc hiện tại có thể động dụng tiền mặt, khoảng một ngàn sáu trăm vạn lượng." "Cạch." Ngón tay Lâm Tẫn khẽ khẩy một tiếng, ánh mắt khẽ động.

Một ngàn sáu trăm vạn lượng?

Mở trường học mà kiếm tiền như vậy sao?

Nhưng nghĩ lại, cũng hợp lý.

Mặc Hương Thư Viện sao phải là hàn môn có thể vào?

Chỉ riêng "thúc tu" đã giá trị không nhỏ, người nhập viện phi phú

tức quý.

Các hào tộc ở khắp nơi vì đưa con em vào học, hoặc vì muốn phan phụ Đạm Đài gia, quyên tặng càng không đếm xuể.

Cộng thêm các ngành nghề kinh doanh văn phòng tứ bảo, in ấn sách vở của Đạm Đài gia, đều là ổn định kiếm lời không lỗ.

Hơn nữa, còn chưa kể đến lợi nhuận từ ruộng đất và các phụ nghiệp khác dưới danh nghĩa.

Chốc lát trầm ngâm, Lâm Tẫn từ từ giơ ba ngón tay: "Nếu đã vậy, vậy thì ba ngàn vạn lượng đi." Lời vừa nói ra, Đạm Đài Viêm Minh như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ!

Ngay cả Đạm Đài Minh và Đạm Đài Hạo Miểu phía sau hắn cũng trừng mắt, trong lòng thầm kinh hãi: Cái miệng của Bệ hạ... mở cũng quá tàn nhẫn!

Ba ngàn vạn lượng, Đạm Đài gia không phải không lấy ra được.

Nhưng điều đó có nghĩa là, cần phải động dụng vốn liếng duy trì thư viện, bán đi ruộng đất sản nghiệp, động đến căn cơ!

Nhất thời, sắc mặt Đạm Đài Viêm Minh như nuốt hoàng liên, tiến thoái lưỡng nan.

Thấy vẻ mặt hắn như vậy, Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Yên tâm, ba ngàn vạn lượng này, không chỉ mua bài thơ này." Hắn dừng lời, nói: "Trẫm, còn muốn cùng Đạm Đài gia làm một mối làm ăn." Đạm Đài Viêm Minh ngẩn người: "Dám hỏi Bệ hạ, là mối làm ăn gì?" "Thủy vận." Lâm Tẫn đứng dậy, đi về phía bản đồ cương vực treo trên tường, đôi mắt như chim ưng: "Trẫm muốn khai thác Đại Vận Hà, nối liền Nam Bắc, phá vỡ cách trở địa lý, lưu thông mạch lạc thiên hạ." "Công trình này đầu tư giai đoạn đầu và duy trì quanh năm, do Đạm Đài gia các ngươi đảm nhận.

Tương ứng, sau khi vận hà thông suốt, Đạm Đài gia không những có thể hưởng hai thành lợi nhuận phân chia, trẫm còn có thể cho phép thuyền bè của gia tộc các ngươi, ưu tiên thông hành, phí thuế giảm một nửa." Lời vừa dứt, Đạm Đài Viêm Minh còn đang cân nhắc lợi hại, Đạm Đài Minh bên cạnh đã dứt khoát đáp: "Cẩn tuân Bệ hạ thánh ý!

Có thể cùng Bệ hạ mưu tính đại nghiệp này, là vinh hạnh của Đạm Đài gia!" Trong lúc nói, ông ta lén đưa một ánh mắt.

Đạm Đài Viêm Minh lập tức hiểu ý, phục xuống khấu đầu: "Thảo dân khấu tạ Bệ hạ long ân!" Hoàng đế mở miệng, không phải là thương nghị, mà là thánh dụ.

Nếu dám không tuân theo, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Huống hồ, Đại Vận Hà tuy giai đoạn đầu hao tốn cực lớn, duy trì về sau cũng cần đầu tư liên tục, nhưng một khi thông suốt, vật tư Nam Bắc lưu thông, lợi nhuận há chỉ ngàn vạn?

Dù chỉ chia được hai thành, cũng là nguồn tài nguyên dồi dào không ngừng! "Tốt!" Lâm Tẫn vỗ tay một cái, định âm: "Nếu đã như vậy, Đạm Đài gia lưu lại một người chủ sự ở kinh thành.

Đợi Tổng đốc Đại Vận Hà về kinh, sẽ bàn bạc chi tiết." "Thảo dân tuân chỉ!" Đạm Đài Viêm Minh cung kính lĩnh mệnh.

Lúc này, Đạm Đài Hạo Miểu lại nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Bệ hạ, muốn khiến Đại Vận Hà thông suốt không trở ngại, ngoài khảo sát tuyến đường, chuẩn bị vật tư, còn có một trở ngại lớn." "Cái gì?" Lâm Tẫn hỏi.

Đạm Đài Hạo Miểu trầm ngưng nói: "Bích Ba Thẩm gia!" "Đúng rồi!

Sao lại quên bọn họ!" Đạm Đài Viêm Minh đột nhiên giật mình,

quay người đối diện Lâm Tẫn, ngữ khí ngưng trọng: "Bệ hạ, Thẩm gia xưng là 'Thương Lan Thủy Long Vương', thế lực của họ lớn mạnh, đã không phải thế gia bình thường có thể sánh bằng, gần như là 'quốc trung chi quốc' (một quốc gia trong quốc gia)!" Hắn từng câu từng chữ rõ ràng, chỉ ra điểm mấu chốt: "Vận tải đường sông Thương Lan Giang, chín thành do họ kiểm soát. 'Trấn Hà Vệ' tư binh dưới trướng họ hung hãn dị thường, quan lại các châu phủ ven sông, đều bị Thẩm thị mua chuộc." "Ở nơi đó, chính lệnh của triều đình, không bằng một lời nói của Thẩm gia." "Bệ hạ muốn khai vận hà, công tại thiên thu, lợi trạch vạn dân.

Nhưng hành động này... tất sẽ động chạm đến căn cơ của Thẩm gia!" Lâm Tẫn nghe vậy, mày kiếm khẽ nhíu, ngón tay khẽ gõ vào ngự án.

Xem ra, kế sách Đại Vận Hà này, liên quan rộng, trở lực sâu, vượt xa dự kiến.

Bất quá, họa phúc tương y, nguy trong tàng cơ.

Vừa hay mượn cơ hội tốt này, những con sâu mọt địa phương kia, cùng với Thẩm gia lớn mạnh không thể nhổ tận gốc này... cùng nhau nhổ tận gốc! "Trẫm, biết rồi." Lâm Tẫn lạnh lùng gật đầu, không nói thêm gì.

Đạm Đài Viêm Minh ánh mắt lén lút lướt qua cuộn tuyên chỉ trên ngự án, khẽ giọng thỉnh cầu: "Bệ hạ nếu không còn việc gì khác, thảo dân xin cáo lui trước.

Bài thơ này..." "Cứ mang đi đi." Lâm Tẫn tùy ý xua tay. "Tạ Bệ hạ long ân!" Đạm Đài Viêm Minh như được báu vật, cẩn thận từng li từng tí thu cuộn thi cảo vào trong lòng, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, sợ làm hư hại dù chỉ một chút.

Ngay sau đó lại nói: "Việc vận hà, Bệ hạ cứ phân phó khuyển tử là

được." Hắn đang định cúi người cáo lui.

Giọng Lâm Tẫn lại lần nữa vang lên: "Đạm Đài gia và Vân Minh Ngu gia, có qua lại không?" Bước chân Đạm Đài Viêm Minh dừng lại, cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, có chút hợp tác.

Trang phục của học tử thư viện, phần lớn mua từ Ngu gia." Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh: "Mối làm ăn này, cắt đứt đi." Đạm Đài Viêm Minh tâm lĩnh thần hội, lập tức ứng đáp: "Dạ, thảo dân minh bạch!" Tuy không biết Ngu gia đã đắc tội thiên nhan thế nào, nhưng hắn rõ ràng – Vân Minh Ngu gia, khí số đã tận!

Mấy người lui ra sau, Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh mịch.

Lâm Tẫn độc tọa trên long ỷ, xem xét lại chuyện Bích Ba Thẩm gia trong đầu, nhưng không đi sâu.

Vận hà chưa động công, hiện tại không cần vội vàng ra tay với Thẩm gia.

Trước tiên giải quyết Ngu gia rồi nói!

Hắn quay đầu hỏi: "Liễu Đỉnh Hàn còn ở trong cung không?" Hải công công cúi người bẩm báo: "Hồi Bệ hạ, Liễu tông chủ vẫn còn ở hoàng thành." Ánh mắt Lâm Tẫn lạnh lẽo, ra lệnh: "Truyền chỉ, lệnh Liễu Đỉnh Hàn, Ngụy Cảnh Nhiên, Khâu Khải Phong, lập tức tiến kiến!" Chốc lát sau, mấy bóng người bước vào Ngự Thư Phòng.

Đến không phải Liễu Đỉnh Hàn và những người khác, mà là Thiết Côn Luân và Lăng Hồng vừa giao đấu xong, Tử Linh đi theo phía sau hai người, cái miệng nhỏ bé chu ra. "Bệ hạ." Ba người đồng thanh hành lễ, cung kính đứng thẳng.

Lâm Tẫn nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà xanh, ánh mắt lướt qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Lăng Hồng: "Thua rồi sao?" Lăng Hồng hơi giật mình, lộ vẻ hổ thẹn: "Bệ hạ làm sao biết được?"

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch, chỉ vào Thiết Côn Luân bên cạnh: "Ngươi xem tên gia hỏa này, khóe miệng sắp toét đến mang tai rồi, trẫm muốn không biết cũng khó!" "Hắc hắc!" Thiết Côn Luân chất phác cười, gãi gãi đầu: "Bệ hạ thánh minh, mạt tướng bất quá chỉ nhỉnh hơn nửa chiêu." Hắn tuy nói khiêm tốn, nhưng sự sảng khoái toát ra từ giọng nói hùng tráng kia, lại không thể che giấu niềm vui chiến thắng sau trận đấu dài.

Lăng Hồng thì khẽ lắc đầu, trên mặt tuy mang vẻ tiếc nuối, nhưng trong mắt lại không hề có sự bất phục, hiển nhiên trận chiến này đã khiến nàng có chút lĩnh ngộ.

Kết quả này, sớm đã nằm trong dự liệu của Lâm Tẫn.

Thiết Côn Luân trăm năm trước đã chạm đến ngưỡng cửa Lục địa thần tiên, nay phá cảnh mà ra, bất luận là chân khí tích lũy hay võ đạo căn cơ, đều vượt xa Lăng Hồng.

Huống hồ, Thiết Y Môn vốn lấy phòng ngự làm sở trường, phối hợp với thế hùng hậu của thanh trọng kiếm không lưỡi kia, Tú Xuân Đao linh hoạt của Lăng Hồng đương nhiên khó mà chống đỡ.

Lâm Tẫn ánh mắt xoay chuyển, rơi vào Tử Linh đang bĩu môi, cười hỏi: "Nha đầu này lại sao vậy?" Tử Linh hai tay chống nạnh, hung hăng trừng Thiết Côn Luân một cái: "Bệ hạ ngài bình luận công bằng đi, cái khối thịt lớn này quá không giảng võ đức, căn bản không cho người ta đến gần!" Lâm Tẫn nghe vậy bật cười.

Đâu phải là Thiết Côn Luân không cho nàng đến gần.

Chương 206

Cương khí tản ra khi Lục địa thần tiên giao phong, há là Đại tông sư có thể dễ dàng chịu đựng?

Nếu cứ xông vào, tất sẽ bị nội thương.

Huống hồ, độc khí quanh người Tử Linh, ai cũng sẽ tâm sinh kiêng dè, Thiết Côn Luân cố ý giữ khoảng cách, cũng là điều hợp lý. "Các ngươi đến vừa đúng lúc." Lâm Tẫn thần sắc nghiêm nghị, đế uy tự nhiên bộc lộ: "Trẫm có việc quan trọng cần giao phó." Lời còn chưa dứt, một nội thị cúi người bước vào: "Khải bẩm Bệ hạ, Cẩm Y Vệ Bách hộ Ngụy Cảnh Nhiên cầu kiến." "Tuyên." Không lâu sau, Ngụy Cảnh Nhiên mặc phi ngư phục, lưng đeo trường kiếm, quanh người ẩn hiện kiếm khí lưu chuyển, nhanh chóng tiến lên quỳ một gối xuống: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Liễu Đỉnh Hàn và Khâu Khải Phong phía sau cũng theo đó hành lễ: "Thần (thảo dân) khấu kiến Bệ hạ." "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Ba người đứng dậy đứng một bên.

Lâm Tẫn ánh mắt rơi vào thanh kiếm trên lưng Ngụy Cảnh Nhiên, đột nhiên chỉ tay một cái, trường kiếm ứng tiếng ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo hàn mang rơi trên ngự án.

Ngụy Cảnh Nhiên tuy kinh nhưng không loạn, tĩnh lặng chờ thánh ý.

Lâm Tẫn cầm kiếm trong tay, chân khí khẽ phun ra, sau khi tỉ mỉ quan sát liền khẽ lắc đầu.

Thanh kiếm này tuy sắc bén, nhưng chung quy vẫn là phàm thiết, lại chưa cùng kiếm tâm của hắn tương thông. "Ngụy ái khanh, công pháp ngươi tu là gì?" Lâm Tẫn vuốt ve trường kiếm, dường như tùy ý hỏi.

Ngụy Cảnh Nhiên tuy không hiểu ý, nhưng vẫn cung kính bẩm báo: "Hồi Bệ hạ, thần tu là công pháp trấn tông Lưu Vân Kiếm Quyết của Lưu Vân Kiếm Tông..." "Cạch!" Tiếng còn vương trong tai.

Lâm Tẫn hai ngón tay khẽ bụu, thân kiếm ứng tiếng đứt đoạn, mảnh vỡ tản mát trên ngự án.

Ngụy Cảnh Nhiên trợn mắt há hốc mồm, không hiểu vì sao Bệ hạ lại hủy bội kiếm của mình. "Bỏ đi." Lâm Tẫn ngữ khí thản nhiên, nhưng tự có uy nghiêm: "Trẫm, ban cho ngươi một trận tạo hóa." Nói đoạn phất tay áo một cái, hai đạo lưu quang phá không mà đến, dừng trước mặt Ngụy Cảnh Nhiên.

Trong khoảnh khắc, kiếm thế sắc bén trùng tiêu mà lên, khí tức cả Ngự Thư Phòng vì thế mà ngưng lại!

Sắc mặt Ngụy Cảnh Nhiên chợt biến, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm thanh trường kiếm lưu chuyển vầng sáng xanh u lam kia.

Kiếm ý hùng hồn ẩn chứa bên trong, lại dẫn động kiếm tâm trong cơ thể hắn cộng minh, gần như muốn phá thể mà ra! "Bệ hạ, cái này..." "Kiếm này tên 'Lưu Quang Tinh Vẫn'." Lâm Tẫn giọng như kim ngọc giao kích: "Kiếm phong thiên thành, chém sắt như bùn; quỹ tích khó lường, lấy mạng vô hình." Yết hầu Ngụy Cảnh Nhiên cuộn lên, đưa tay định chạm vào rồi lại dừng. "Cứ cầm lấy đi, nó là của ngươi rồi." Nghe vậy, Ngụy Cảnh Nhiên mừng rỡ ra mặt, trong mắt bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hắn hít sâu một hơi, trịnh trọng đưa hai tay ra.

Đầu ngón tay chạm vào chuôi kiếm trong khoảnh khắc, một cỗ kiếm uy sắc bén lập tức quán thể mà vào, chân khí trong cơ thể theo đó sôi trào, bình cảnh vốn đình trệ không tiến lên được lại nới lỏng vào lúc này, khiến hắn rõ ràng chạm tới ngưỡng cửa Tông sư cảnh! "Thần, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!

Tất sẽ phó thang đạo hỏa, vạn tử bất từ!" Ngụy Cảnh Nhiên khấu đầu thật mạnh, tiếng vang chấn động.

Liễu Đỉnh Hàn một bên nhìn thanh trường kiếm xanh u lam kia, trong mắt tràn đầy sự đố kỵ – thanh kiếm này, còn vượt trội hơn bội kiếm của hắn mấy bậc!

Lâm Tẫn xua tay nói: "Chớ vội tạ ơn, bộ công pháp này, cũng cùng ban cho ngươi." "Công pháp?" "Không sai." Lâm Tẫn gật đầu: "《Thuấn Ảnh Cửu Kiếm Quyết》, kiếm ra như ảnh, hư thực khó phân biệt; chín kiếm tề xuất, quỷ thần đều kinh!" Ngụy Cảnh Nhiên ngẩn người tại chỗ, như trong mộng.

Hắn vạn vạn không ngờ, hôm nay diện thánh lại có cơ duyên như vậy.

Trước là được ban thần binh, nay lại có tuyệt thế công pháp, ân sủng như thế, khiến hắn nhất thời không biết phải hồi ứng thế nào.

Cho đến khi ngón tay chạm vào ngọc giản công pháp đang lơ lửng, vô số kiếm quyết huyền ảo dũng nhập vào thức hải, hắn lúc này mới xác tín tất cả đều là thật.

Thấy hắn lại muốn quỳ lạy, Lâm Tẫn ngăn lại: "Không cần đa lễ.

Kiếm và công pháp trẫm đều đã ban cho ngươi, nếu vẫn không thể đột phá Tông sư cảnh..." "Thần nguyện lập quân lệnh trạng!" Ngụy Cảnh Nhiên tự tin đầy mình.

Lâm Tẫn cười mà không nói.

Sở dĩ hắn ưu ái ban thưởng Ngụy Cảnh Nhiên, chủ yếu là vì duyên phận giữa hắn và Khâu gia.

Những ngày này, Ngụy Cảnh Nhiên thường xuyên trực ở gần Thanh Dao Các, qua lại mật thiết với Khâu Khải Phong, thêm vào Tô Vãn Tình thỉnh thoảng tác thành, với Thanh Ninh càng là tình ý âm

thầm nảy sinh.

Giúp hắn đề thăng thực lực, vừa là 'vị vũ trù mâu' (lo xa) cho những phiền toái mà Khâu gia có thể phải đối mặt trong tương lai, vừa là tác thành một đoạn lương duyên.

Tư niệm đã định, Lâm Tẫn chuyển hướng sang Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ, danh sách kênh dệt may và thương hộ của Ngu gia, Cẩm Y Vệ có giao phó cho ngươi không?" Khâu Khải Phong vội vàng cúi người: "Hồi Bệ hạ, thảo dân đã nhận được tất cả." Lâm Tẫn hỏi tiếp: "Kế hoạch tiếp theo là gì?" Trong mắt Khâu Khải Phong lóe lên hàn quang: "Ngu gia thao túng ngành dệt, thủ đoạn tàn khốc.

Ở khâu nguyên liệu, bọn họ ép giá tằm nông một cách trắng trợn." "Ở khâu tiêu thụ, lại đánh thuế nặng nề lên các thương hộ phụ thuộc, danh mục thuế má rườm rà, khiến lợi nhuận của nhiều thương hộ mỏng manh, khổ không nói nên lời." "Thảo dân mượn cơ hội này, đã âm thầm liên hệ với nhiều tằm nông, và bí mật ly gián một số thương hộ có thực lực.

Còn về kênh vận chuyển hàng hóa..." Hắn lộ vẻ khó xử: "Mỗi lần Ngu gia vận chuyển hàng hóa đều có cao thủ đi kèm, thảo dân thực sự vô lực ngăn cản." Lâm Tẫn gật đầu hiểu rõ.

Với võ lực hiện tại của Khâu gia, quả thực khó mà đối kháng với Ngu gia, những đại thương hộ kia cũng sẽ không dễ dàng phản bội Ngu gia.

Ban đầu Lâm Tẫn muốn dung Khâu gia từ từ ra tay, tự mình báo thù, nhưng hiện tại Thập Đại Thế Gia phương Nam dần lộ rõ dã tâm, việc này không nên trì hoãn nữa. "Ngu gia, không cần thiết phải tồn tại nữa." Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, giọng nói băng hàn thấu xương.

Nhiệt độ trong Ngự Thư Phòng đột ngột giảm xuống, đế uy như nhà ngục. "Thiết Côn Luân, Lăng Hồng, Liễu Đỉnh Hàn, Ngụy Cảnh

Nhiên, nghe lệnh!" "Thần tại!" Bốn người đồng thanh ứng, sát khí ẩn hiện. "Ngu gia lũng đoạn ti nguyên, tùy ý áp giá, chèn ép tằm nông, khống chế tiêu lộ, khấu trừ khoản tiền của thương hộ, thậm chí tư tăng phú thuế, khiến dân oán ngầm sôi, hành vi thật đáng ghét!" Lâm Tẫn trầm giọng lạnh lẽo: "Kéo dài như thế, toàn bộ ngành dệt may tất sẽ băng hoại, vạn ngàn tằm nông, thương hộ sinh kế bị tổn hại, cuối cùng sẽ động lay quốc bản!" Ánh mắt y như điện, quét qua bốn người, hạ lệnh: "Bởi vậy, Trẫm mệnh các khanh binh chia hai đường, đoạt lấy hàng hóa, chặt đứt gốc rễ, bức tử chủ nhân!" "Thiết Côn Luân, Liễu Đỉnh Hàn!" "Thần tại!" "Hai khanh dẫn tám trăm Huyền Giáp Cấm Quân, chặn bắt đội buôn tơ lụa của Ngu gia, phải toàn bộ bắt gọn không sót một mảy!" Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ long án, phát ra tiếng vang trầm đục: "Nếu có kẻ phản kháng, giết không tha!

Tất cả hàng hóa một phân một hào không được hư hao, có thể làm được không?" Thiết Côn Luân cười toe toét, giọng như hồng chung: "Bệ hạ yên tâm, lão thần bảo đảm ngay cả rương đựng tơ lụa cũng mang về nguyên vẹn!" Liễu Đỉnh Hàn cũng trầm ổn lĩnh mệnh: "Thần, định không phụ mệnh!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Ngu gia thân là một trong Thập Đại Thế Gia, nội tình hùng hậu, trong tộc tất có Lục địa thần tiên cảnh võ giả tọa trấn.

Nhưng việc hộ tống hàng hóa tầm thường này, bọn họ tuyệt không thể phái cao thủ cảnh giới đó đi. "Lăng Hồng, Ngụy Cảnh Nhiên!" "Thần tại!" "Hai khanh tuyển chọn hảo thủ trong Cẩm Y Vệ, đồng bộ hành động.

Mục tiêu là các kho hàng chính của Ngu gia!" Ánh mắt Lâm Tẫn sắc bén như dao: "Chế phục thủ vệ, khống chế kho hàng, vận chuyển tất cả hàng hóa về.

Nhớ kỹ, hành động phải nhanh, phải bí mật, tuyệt đối không được

bại lộ thân phận!" Lăng Hồng nghiêm túc chắp tay lĩnh chỉ.

Ngụy Cảnh Nhiên cảm nhận được Lưu Quang Tinh Vẫn Kiếm sau lưng khẽ rung, trầm giọng nói: "Thần minh bạch!" Sau đó.

Lâm Tẫn chuyển tầm mắt sang Khâu Khải Phong bên cạnh: "Khâu gia chủ." "Thảo dân tại!" Khâu Khải Phong kích động tiến lên, phủ phục lắng nghe. "Tất cả hàng hóa sẽ giao cho Khâu gia khanh xử lý.

Khanh lập tức bắt tay vào việc, lấy danh nghĩa Khâu gia an ủi, liên lạc những tầm nông và thương hộ bị Ngu gia chèn ép." Lâm Tẫn ngữ khí trầm thấp, mang theo sự tính toán sâu xa: "Bù đắp phần chênh lệch do Ngu gia áp bức suốt nhiều năm, ban ơn cho họ.

Chi phí cung cấp hàng hóa phải duy trì hợp lý, không được đi vào vết xe đổ của Ngu gia, phải đảm bảo ba bên đều có lợi." "Còn về khoản chênh lệch cần thiết, do Bộ Hộ..." Lời còn chưa dứt.

Khâu Khải Phong đã cung kính cúi người, giọng dứt khoát: "Bệ hạ!

Ngân lượng cần thiết, Khâu gia xin một mình gánh vác!" Hắn ngừng lại.

Nắm đấm vô thức siết chặt, sâu trong đáy mắt đan xen mối hận và quyết tâm đã kìm nén bấy lâu: "Đây là ý chí báo thù của Khâu gia, cũng là báo đáp thiên ân của Bệ hạ, khẩn cầu Bệ hạ thành toàn!" Lâm Tẫn nhìn hắn thật sâu, đáy mắt xẹt qua một tia tán thưởng: "Chuẩn!" "Tạ Bệ hạ!" Khâu Khải Phong trong lòng đại định.

Lâm Tẫn suy nghĩ một lát, bổ sung với Lăng Hồng: "Lăng Hồng, sau khi nhiệm vụ kết thúc, tìm cơ hội nhắn một câu cho Ngu Hồng kia." Giọng y đột nhiên trở nên lạnh lẽo, băng hàn thấu xương: "Nếu không muốn cơ nghiệp mấy trăm năm của Ngu gia triệt để phá sản, hãy để hắn tự mình đến Thanh Dao Các ở Kinh Đô!" "Vâng, Bệ hạ!"

"Hành động đi!

Trong vòng ba ngày, Trẫm muốn thấy kết quả!" "Thần đẳng, lĩnh chỉ!" Năm người hành lễ lui khỏi Ngự Thư Phòng, lập tức chia nhau sắp xếp, bóng dáng nhanh chóng biến mất sâu trong hành lang cung điện.

Lâm Tẫn ngồi lại trên long ỷ.

Ngón tay lướt trên long án, như đang phác thảo một bản đồ tài phú vô hình.

Miếng thịt béo bở Ngu gia này, y ăn chắc rồi!

Chặn bắt hàng hóa hiện có chỉ là món khai vị, bữa tiệc chính là khối tài phú khổng lồ Ngu gia để lại sau khi sụp đổ.

Đến lúc đó.

Do Khâu gia đứng ra, do Bộ Hộ bảo chứng, toàn bộ mạch máu ngành dệt may sẽ nằm trọn trong tay y.

Quốc khố sẽ sung túc hơn bao giờ hết.

Và số tiền này, sẽ trở thành nền tảng củng cố quốc bản, giúp thiên hạ bách tính an cư lạc nghiệp!

Ý niệm vừa đến, một luồng khoái ý liền dâng trào.

Y thậm chí có thể tưởng tượng được.

Khi Ngu Hồng đồng thời nhận được tin đội buôn biến mất, kho hàng bị dọn sạch, cùng với lời nhắn "Thanh Dao Các gặp" của Cẩm Y Vệ, trên khuôn mặt già nua đó sẽ là biểu cảm tuyệt vời đến mức nào.

Hoảng sợ?

Phẫn nộ?

Hay là tuyệt vọng?

Cơ nghiệp mấy trăm năm, trong chớp mắt, đã đứng bên bờ vực thẳm. "Không biết Ngu gia này, có thể chống đỡ bao lâu..." Đáy mắt Lâm Tẫn xẹt qua hàn quang, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười u lãnh.

Đúng lúc này.

Hải công công đứng một bên cung kính tiến lên, châm thêm trà nóng cho Lâm Tẫn.

Chương 207

Lâm Tẫn thu liễm suy nghĩ, khẽ nhấp một ngụm trà xanh, phân phó: "Hải công công, chuẩn bị bút mực.

Ngoài ra, truyền Diệp trưởng lão đến." Diệp Quy Trần trước đó chỉ phối hợp diễn một màn kịch, chưa hề rời khỏi hoàng cung.

Hải công công lĩnh mệnh, lặng lẽ lui xuống chuẩn bị.

Lâm Tẫn ngưng thị tờ tuyên chỉ được trải ra trước mặt, tư duy chuyển động trong não.

Sau mấy khắc.

Y tựa hồ có điều đắc được, cầm ngự bút lên, bắt đầu cẩn thận phác họa.

Không lâu sau.

Diệp Quy Trần bước chân nhẹ nhàng bước vào điện.

Thấy Lâm Tẫn đang chuyên tâm dưới ngọn bút, hắn liền đứng im một bên, kiên nhẫn chờ đợi.

Mãi đến sau một nén hương.

Lâm Tẫn mới đặt bút xuống, tỉ mỉ ngắm nhìn tác phẩm của mình, lộ ra vẻ hài lòng.

Y ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Quy Trần: "Diệp trưởng lão, đến xem bản vẽ này, có hiểu không?" Diệp Quy Trần nghe vậy tiến lên, ngắm nhìn một lát, có chút không chắc chắn hỏi: "Đây... một sợi dây chuyền?" Sợi dây chuyền được vẽ trên bản vẽ, đường nét sắc sảo mà không mất đi sự mượt mà, chủ thể do vài cấu trúc hình học sắc nhọn liên kết thành.

Tổng thể toát ra một vẻ đẹp lạnh lùng mà mạnh mẽ, khác hẳn với những món trang sức mềm mại mà nữ tử bình thường đeo. "Không tệ!" Lâm Tẫn gật đầu: "Có thể đem Vạn Hóa Kiếm Thai, y theo kiểu dáng bản vẽ này tiến hành dung luyện trọng tạo không?" Diệp Quy Trần nghe vậy, càng thêm tỉ mỉ nghiên cứu.

Cuối cùng.

Ánh mắt hắn rơi vào một khoảng trống hình tròn được cố ý chừa ra ở trung tâm mặt dây chuyền, nghi hoặc hỏi: "Bệ hạ, dung luyện thành dây chuyền bản thân không khó.

Chỉ là chỗ này... chẳng lẽ còn muốn khảm vật khác vào?" Vạn Hóa Kiếm Thai là thần vật thế gian, dù chế thành hình thái dây chuyền đơn giản nhất, cũng tự có công hiệu mạnh mẽ.

Nếu vì trang trí mà khảm thêm thứ khác, vạn nhất khí tức tương xung, trái lại là vẽ rắn thêm chân.

Lâm Tẫn nhìn ra nỗi lo của hắn, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười thần bí.

Y cổ tay khẽ lật, một viên tinh thạch màu đỏ máu hình giọt nước lơ lửng xuất hiện trong lòng bàn tay. "Diệp trưởng lão, hãy xem vật này thế nào?" "Đây là..." Diệp Quy Trần hơi động dung.

Viên tinh thạch toàn thân đỏ máu, nhưng lại lưu chuyển quang trạch ấm áp, ẩn ẩn tản phát ra một luồng khí tức thanh lương vô cùng thuần tịnh, có thể tư dưỡng thần hồn, khiến người tu vi như hắn cũng cảm thấy tâm thần chấn động, như tắm trong gió xuân.

Hắn nhịn không được nuốt nước bọt, kinh thán: "Bệ hạ, vật này quả phi phàm phẩm!

Khí tức nó tản phát ra, dường như có cùng diệu dụng với Vạn Hóa Kiếm Thai, đều là vật cực kỳ có ích cho thần hồn." Lâm Tẫn cười nói:

"Vật này tên là 'Huyết Tủy Mẫu Tinh'.

Trẫm định khảm nó vào sợi dây chuyền luyện chế từ Vạn Hóa Kiếm Thai, khanh cho là khả thi không?" "Tuyệt diệu!" Diệp Quy Trần không chút do dự tán thán: "Hai vật tương phụ tương thành, tất là khí vật tuyệt hảo tư dưỡng thần hồn, bồi dục kiếm thai!" Lâm Tẫn ưng thuận, tiện tay lấy Vạn Hóa Kiếm Thai ra, cùng lúc đưa sang: "Vậy thì làm phiền Diệp trưởng lão." "Có thể vì Bệ hạ hiệu lao, là vinh hạnh của tại hạ." Diệp Quy Trần hai tay tiếp nhận.

Hắn lần nữa ngắm nhìn kiểu dáng dây chuyền trên bản vẽ, sau đó kiếm chỉ hợp lại, một đạo kiếm khí vô hình lướt qua, chuẩn xác cắt xuống khoảng một phần ba Vạn Hóa Kiếm Thai.

Mặt cắt được bao phủ bởi lưu quang nhân uân trong nháy mắt, khôi phục như ban đầu, không thấy chút dấu vết nào, thể hiện sự thần dị về tính dung hợp của Vạn Hóa Kiếm Thai.

Trong Ngự Thư Phòng.

Khí tức theo đó biến ảo bất định, lúc sắc bén như kiếm, lúc ôn hòa như nước.

Diệp Quy Trần toàn thần chú ý, lấy kiếm nguyên của bản thân làm lò lửa, thần thức làm khắc đao, cẩn thận dung luyện tạo hình.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, đèn lồng trong cung dần dần sáng lên.

Cuối cùng.

Đôi mắt Diệp Quy Trần đột nhiên ngưng tụ, một luồng kiếm thế hùng hồn thuần túy bùng phát, trong nháy mắt triệt để cố định sợi dây chuyền đã thành hình, đồng thời cũng vững vàng khảm viên Huyết Tủy Mẫu Tinh vào vị trí dự trữ ở trung tâm mặt dây chuyền.

Hắn thở dài một hơi, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi nhỏ trên

trán, trên mặt lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng: "Bệ hạ, may mắn không phụ mệnh!" Với tu vi Lục địa thần tiên của hắn, giết người chém địch dễ như trở bàn tay, nhưng làm công việc luyện chế tinh xảo như vậy, thực sự hao phí tâm thần.

Nếu không phải Hoàng đế tự mình mở lời, hắn kiên quyết sẽ không nhận việc này.

Lâm Tẫn tiếp lấy dây chuyền, chỉ cảm thấy chạm vào mát lạnh.

Dây chuyền toàn thân hiện màu bạc tối, tạo hình lạnh lùng mà độc đáo.

Viên Huyết Tủy Mẫu Tinh được khảm ở trung tâm như một giọt thần huyết ngưng tụ, chậm rãi lưu chuyển ánh đỏ, cùng với vi quang của Vạn Hóa Kiếm Thai tự thân tương giao, tản phát ra một luồng khí tức kỳ dị khiến người ta tâm thần tĩnh lặng mà lại ẩn chứa sự mạnh mẽ.

Y ngón tay lướt qua sợi dây chuyền lạnh băng, cảm nhận linh lực ấm áp ẩn chứa bên trong, ánh mắt càng thêm thâm thúy, tràn đầy tán thưởng. "Diệp trưởng lão vất vả rồi." "Bệ hạ quá lời." "Trẫm còn một việc, vẫn cần Diệp trưởng lão tương trợ." "Ừm?" Diệp Quy Trần khẽ nhướng mày, lộ ra vẻ hỏi han.

Lâm Tẫn giản lược kể lại kế hoạch đối phó Ngu gia, giọng điệu dần lạnh đi: "Thiết Côn Luân và Lăng Hồng đều chỉ ở Lục địa thần tiên sơ kỳ, nếu lần này Ngu gia có cao thủ vượt quá cảnh giới này can thiệp, e rằng sẽ sinh biến cố." "Bởi vậy, Trẫm hy vọng khanh tự mình đến Vân Minh Thành, không cần hiện thân, chỉ cần ở trong bóng tối tiếp ứng, đảm bảo nhân mã của ta sẽ không gặp phải cường địch không thể chống lại." Diệp Quy Trần cười nhạt, chắp tay lĩnh mệnh: "Bệ hạ yên tâm, việc này giao cho tại hạ." Dứt lời.

Thấy Lâm Tẫn không còn phân phó gì khác.

Bóng dáng hắn khẽ lay động, đèn trong Ngự Thư Phòng thậm chí không gió tự động, lập lòe một thoáng, người đã biến mất không dấu vết.

Có cao thủ như Diệp Quy Trần âm thầm tọa trấn, chút lo lắng cuối cùng trong lòng Lâm Tẫn cũng theo đó tiêu tan.

Y mân mê sợi dây chuyền độc nhất vô nhị trong tay, khóe môi khẽ cong lên một độ cong khó nhận ra, cất giữ cẩn thận xong, liền động thân đi thẳng đến Khôn Ninh Cung.

Bước vào cửa cung.

Còn chưa mở miệng, đã thấy bên bàn trong thiên điện, Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết tĩnh lập hai bên, còn Thanh Ninh thì đoan tọa giữa, đang cúi đầu chuyên tâm bày biện thứ gì đó.

Cảnh tượng này khiến y tò mò.

Thế là khẽ bước chân, lặng lẽ tiến lên, hỏi nhỏ: "Các nàng...

đang làm gì thế?" "A!" Tiếng nói đột ngột khiến Tô Vãn Tình khẽ kêu một tiếng, quay đầu thấy là Lâm Tẫn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng níu lấy cánh tay y, khẽ nói: "Bệ hạ, người xem..." Lời còn chưa dứt.

Thanh Ninh đang ngồi cũng phát giác động tĩnh, tức thì hoảng sợ quỳ rạp xuống đất: "Nô tỳ thất lễ, xin Bệ hạ thứ tội!" Vừa rồi quá chuyên chú, vậy mà không nhận ra hai vị quý phi đã rời chỗ đứng sau lưng mình.

Nương nương đang đứng, mình lại ngồi, còn bị Bệ hạ tận mắt chứng kiến.

Đây chẳng phải là tội đại bất kính sao? "Thanh Ninh, quỳ làm gì?" Yến Kinh Tuyết tiến lên đỡ nàng dậy, tiếp lấy chiếc đỗ đâu nhỏ bằng lụa màu vàng hoàng đế chưa hoàn thành trong tay nàng, đưa cho Lâm

Tẫn: "Bệ hạ, xin xem cái này." Lâm Tẫn ngồi vào ghế.

Ngắm nhìn chiếc đỗ đâu chưa hoàn công này, trên đó thêu hình Kỳ Lân thần thú đã sơ bộ thành hình.

Chỉ thấy kim tuyến phác họa vảy giáp lấp lánh sáng ngời, lông bờm như lửa bay lên, mắt thú uy nghiêm lẫm liệt, bốn vó đạp mây, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể phá không bay đi, quả thật là bá khí phi phàm. "Thêu công thật tinh xảo!" Lâm Tẫn từ đáy lòng tán thán: "Đây là tài nghệ của Thanh Ninh sao?" Thanh Ninh rụt rè cắn vạt áo, rủ tay đáp: "Bẩm Bệ hạ, phải... là nô tỳ thêu." Tô Vãn Tình tiếp lời: "Bệ hạ, thần thiếp tuy cũng biết chút nữ công, nhưng so với Thanh Ninh thực là một trời một vực.

Công nghệ như thế này, thần thiếp sinh bình mới thấy." "Quả thực có thể xưng là tuyệt phẩm." Lâm Tẫn gật đầu đồng ý.

Ngón tay lướt qua những mũi kim nhỏ mịn, chỉ thấy kim thanh nhị sắc tơ tuyến đan xen, hình thái Kỳ Lân như sắp sửa hiện ra.

Nếu đợi hoàn công, y hầu như phải nghi ngờ liệu thần thú này có xé rách lụa, cưỡi mây bay lên hay không.

Bỗng nhiên!

Ý niệm trong lòng y điện chuyển, như thể nhớ ra điều gì, tinh quang trong mắt lóe sáng.

Phẩm thêu khéo léo như vậy, chẳng phải chính là chìa khóa nắm giữ cục diện hiện tại sao? "Thanh Ninh tiếp chỉ!" Giọng trầm thấp không thể nghi ngờ đột nhiên vang lên!

Thanh Ninh toàn thân run rẩy, hoảng hốt quỳ xuống: "Nô tỳ tại!" Lâm Tẫn đứng dậy, giọng uy nghiêm vang vọng cung thất: "Đỗ đâu Kỳ Lân mà Thanh Ninh thêu, công nghệ trác tuyệt, tường thụy trời ban, Trẫm rất hài lòng." "Đặc biệt thiết lập 'Chức Tạo Ty', phong

Thanh Ninh làm Chức Tạo Ty Ti Chính, quan cư ngũ phẩm.

Mọi vật dụng dệt may trong cung, đều do nàng chưởng quản!" Lệnh này vừa ra!

Trong Khôn Ninh Cung vạn vật tĩnh mịch, chỉ nghe gió đêm đầu đông cuốn theo tuyết mịn, khẽ gõ cửa sổ.

Thanh Ninh khó tin ngẩng đầu, đôi mắt đẹp tràn ngập sóng biển cuồn cuộn.

Nàng hầu như nghi ngờ mình đang ở trong mộng cảnh.

Lâm Tẫn khẽ cười: "Còn không lĩnh chỉ tạ ơn?" Thanh Ninh cố nén sự chấn động trong lòng, nặng nề khấu đầu, giọng run run: "Nô tỳ... lĩnh chỉ tạ ơn." "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay, khóe môi ẩn chứa ý cười sâu xa: "Có phải nghi hoặc Trẫm vì sao lại ban thưởng như vậy không?" Thanh Ninh thật thà gật đầu.

Lâm Tẫn nói: "Trẫm cho nàng một ngày nghỉ, đem việc này nói cho Khâu gia chủ, hắn tự sẽ hiểu." Với đầu óc của Khâu Khải Phong, nếu ngay cả chút sắp xếp này cũng không nhìn thấu, vậy cũng không đáng để y tốn công bồi dưỡng!

Thanh Ninh tuy đầy bụng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi thêm, cung kính hành lễ xong, vẫn còn chút thần trí hoảng hốt lui khỏi Khôn Ninh Cung.

Chương 208

Đợi nàng rời đi.

Tô Vãn Tình tựa vào Lâm Tẫn ngồi xuống, khẽ hỏi: "Bệ hạ, trong đó có huyền cơ gì?" Nàng tuy chưa từng coi Thanh Ninh là tỳ nữ tầm thường, nhưng chỉ bằng một chiếc đỗ đâu mà đặc biệt thiết lập nha môn, sắc phong quan hàm ngũ phẩm, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Huống hồ Thanh Ninh về hỏi Khâu Khải Phong là có thể hiểu?

Điều này đủ để nói lên, lần ban thưởng này tuyệt không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lâm Tẫn tựa lưng vào giường, chậm rãi nói: "Vân Minh Ngu gia, nàng có biết không?" "Biết." Tô Vãn Tình gật đầu: "Lũng đoạn ngành dệt may trong nước, không ít gấm vóc tơ lụa quý giá đều xuất phát từ tay Ngu gia, trong cung cũng có không ít." Đáy mắt Lâm Tẫn hàn quang lưu chuyển, giọng điệu u lãnh: "Ngu gia, vận số đã hết." Nghe vậy.

Tô Vãn Tình khẽ nhíu mày thanh tú, tỉ mỉ suy ngẫm ý nghĩa trong lời nói.

Yến Kinh Tuyết lại trong nháy mắt bừng tỉnh: Bệ hạ, đây là muốn động thủ với Ngu gia rồi!

Ngu gia một khi khuynh đảo, ngành dệt may to lớn của họ tất sẽ quần long vô thủ.

Mà người thích hợp nhất để tiếp quản, không ai khác ngoài Khâu gia.

Thanh Ninh tinh thông nữ công, lại là trưởng nữ Khâu gia, do nàng

chấp chưởng là thích hợp nhất. "Đúng rồi." Lâm Tẫn thấy Tô Vãn Tình vẫn còn đang trầm tư, cưng chiều cười, lật tay lấy ra sợi dây chuyền lưu quang rực rỡ: "Cái này tặng nàng." "Mặt dây chuyền thật độc đáo!" Tô Vãn Tình tiếp lấy dây chuyền, chỉ thấy dây bạc như nguyệt hoa ngưng luyện, mặt dây trong suốt như băng, chạm vào ấm áp, lập tức cảm thấy tinh thần thanh sảng, sự khó chịu vì thai nghén mấy ngày nay liền tiêu tan hết.

Lâm Tẫn không nói rõ chất liệu dây chuyền, chỉ ôn nhu nói: "Dây chuyền này cần đeo mọi lúc, đối với thân thể nàng và thai nhi đều có ích." Lấy Vạn Hóa Kiếm Thai và Huyết Tủy Mẫu Tinh tư dưỡng thần hồn, điều hòa khí huyết, không chỉ có thể tăng cường thể chất Tô Vãn Tình, có lẽ còn có thể khiến thai nhi trong bụng sớm thích nghi với sự lưu chuyển của chân khí.

Nếu tương lai sinh ra đã là võ giả, thì đó mới thực sự hoàn mỹ. "Thần thiếp tạ Bệ hạ!" Tô Vãn Tình nói rồi liền muốn cúi người hành lễ.

Lâm Tẫn đưa tay khẽ ấn vai nàng.

Sau đó dang rộng hai tay, nói: "Thời thần không còn sớm, nghỉ ngơi đi." Tô Vãn Tình hớn hở đeo dây chuyền, cùng Yến Kinh Tuyết một trái một phải giúp y cởi áo.

Đợi chăn gấm được vén ra, hai người tựa vào lồng ngực ấm áp vững chãi kia.

Hương mềm ngọc ấm trong vòng tay.

Lâm Tẫn mãn nguyện cúi mắt, thấy mặt dây chuyền Huyết Tủy Mẫu Tinh vừa vặn khảm giữa vòng ngực đầy đặn của Tô Vãn Tình, ẩn hiện.

Y nghiêng đầu nhìn sang Yến Kinh Tuyết, truyền âm nói: "Kinh

Tuyết, dây chuyền này chủ yếu dùng để an thai.

Đợi ngày sau Trẫm tìm được bảo vật thích hợp cho nàng, sẽ chuẩn bị lễ vật cho nàng." Yến Kinh Tuyết khẽ lắc đầu, tựa sát vào lòng y thêm vài phần, không nói lời nào.

Chỉ là bàn tay ngọc mảnh khảnh kia, lại không an phận mà lặng lẽ lướt xuống.

May mà Lâm Tẫn kịp thời nắm lấy, mới không để đêm đông tĩnh mịch này, suýt chút nữa đã khơi lên một trận gió táp mưa sa nồng nhiệt.

Hai ngày sau, đêm khuya.

Từng bông tuyết nhỏ li ti từ màn trời đen kịt phiêu lạc xuống, như ngọc vụn khẽ bay, còn chưa chạm đất đã hóa thành hơi ẩm.

Vạn nhà đèn lửa dần tắt, chỉ có đèn lồng dưới hiên trong màn tuyết tản ra từng quầng vàng sẫm.

Vân Minh Thành, Ngu gia phủ đệ.

Khu trạch viện vốn bao phủ trong sự yên bình tĩnh mịch, đột nhiên bị một tiếng kêu hoảng cấp xé rách: "Gia chủ!

Đại sự bất hảo!!" Cùng lúc đó.

Trên mái ngói liên miên của phủ đệ, một bóng người áo đen lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối.

Chậm rãi kéo cung lắp tên, ánh mắt lạnh lẽo như rắn độc, chết chóc khóa chặt gia phó đang cuồng chạy trong hành lang báo tin kia.

Hưu!

Phốc xuy!

Tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, ngay sau đó là tiếng mũi tên sắc

bén xuyên thấu huyết nhục trầm đục.

Thân hình gia phó đang định hô hoán báo tin đột nhiên cứng đờ, cúi đầu kinh hãi tột độ nhìn mũi tên nhuốm máu xuyên qua ngực mình.

Hắn hé miệng, lượng lớn máu tươi không kiểm soát được tuôn ra, thân thể ngay lập tức nặng nề ngã xuống nền đá xanh lạnh lẽo, bắn lên mấy điểm máu đỏ sẫm lẫn với tuyết.

Nơi bóng râm mái nhà.

Bóng người áo đen thần tình lạnh nhạt thu lại trường cung, xoay người lóe lên, liền như quỷ mị hòa vào màn đêm, biến mất không dấu vết. "Chuyện gì thế?" "Có thích khách!" Biến cố đột ngột này trong nháy mắt phá vỡ sự tĩnh lặng của Ngu phủ, đèn nến trong mấy căn phòng gần đó liên tiếp sáng lên.

Cửa phòng ngủ chính rộng rãi xa hoa nhất "kẽo kẹt" một tiếng bị đẩy ra, một bóng người trung niên bước ra.

Hắn diện mạo anh tuấn, giữa hai hàng lông mày mang theo sự uy nghiêm của kẻ đã lâu ở vị trí cao, chính là đương đại gia chủ của Ngu gia: Ngu Hồng!

Lúc này hắn chỉ mặc một chiếc áo ngủ lụa mỏng manh, trên người tùy ý khoác một chiếc áo choàng lông chồn tím quý giá, dùng để chống lại cái lạnh của đêm đông.

Ánh mắt quét qua gia phó ngã trong vũng máu trước cửa, máu tươi phun ra đã nhuộm đỏ rực nền đá xanh phủ tuyết mỏng. "Lão gia!" Hai tiếng gọi kèm kinh hãi truyền đến.

Hai người thiếp xinh đẹp chỉ mặc yếm lụa trong suốt từ phòng theo ra, nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc trước cửa, khuôn mặt trắng bệch trong khoảnh khắc, vô thức rụt rè nép vào sau Ngu Hồng, thân thể uyển chuyển vì lạnh và sợ hãi mà khẽ run.

Ngu Hồng cảm nhận được ngọc ấm mềm mại trong vòng tay trở nên cứng đờ, sốt ruột nhíu mày.

Lúc này hắn đã không còn chút tâm tư y nỉ nào, lật tay nhẹ nhàng đẩy hai nữ ra. "Cút về phòng đi." Giọng hắn không lớn, nhưng mang theo sự lạnh lẽo không thể nghi ngờ.

Hai người thiếp xinh đẹp như được đại xá, hoảng hốt lùi vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Đúng lúc này!

Một gia đinh thần sắc hoảng loạn cuồng chạy đến, giọng nói mang theo kinh hoàng: "Gia chủ!

Đại sự bất hảo!" "Ba đội buôn của chúng ta phái đi các nơi đồng thời gặp kiếp sát, hàng hóa... hàng hóa toàn bộ bị cướp sạch, huynh đệ áp vận không một ai sống sót!" "Cái gì!?" Trong mắt Ngu Hồng đầu tiên lóe lên một tia khó tin, sau đó hóa thành lửa giận ngút trời, nhưng giọng nói lại dị thường sắc lạnh: "Tra!

Đào sâu ba thước, cũng phải lôi kẻ đứng sau ra cho ta!" Đã bao nhiêu năm rồi, không ai dám trắng trợn cướp đoạt hàng hóa của Ngu gia như vậy, điều này trong mắt hắn, khác gì tự tìm đường diệt vong!

Gia đinh báo tin không lập tức lĩnh mệnh lui xuống, sắc mặt trái lại càng thêm trắng bệch, lời nói run rẩy đến mức hầu như không thành tiếng: "Gia... gia chủ... còn, còn có...

Ngay vừa rồi, mấy kho hàng chính của chúng ta thiết lập ở các thành trì lân cận cũng... cũng đồng thời bị tấn công, tất cả huynh đệ trông coi kho hàng... toàn bộ... toàn bộ thảm tử!" Đồng tử Ngu Hồng co rút.

Hắn một bước tiến lên, nắm chặt cổ áo gia đinh, nhấc bổng cả người hắn lên khỏi mặt đất, nghiệt ngã bức vấn: "Hàng đâu?!

Hàng trong kho thế nào rồi?!" Gia đinh bị siết đến mặt đỏ bừng, khó thở, khó khăn thốt ra hai chữ: "Hàng... mất rồi..." Oanh!

Ngu Hồng chỉ cảm thấy trong đầu một tiếng nổ vang, như bị kinh lôi chín tầng trời đánh trúng! "Đồ hỗn trướng!!" Hắn bạo nộ như sư tử điên, quăng phắt gia đinh xuống đất: "Là ai!

Rốt cuộc là ai!!

Ta muốn xé xác hắn thành vạn mảnh!" Đối với hắn mà nói.

Những binh lính tư nhân trông coi chết thì chết, cùng lắm là tuyển lại.

Nhưng hàng hóa trong kho mất rồi, đó đơn giản là đào gốc rễ của Ngu gia!

Hiện giờ đầu đông đã đến, các thương hộ lớn đã sớm ứng trước tiền đặt cọc, chỉ chờ lô hàng này đến.

Nếu không thể giao hàng đúng hạn, không những khoản tiền hàng không thể thu hồi, còn phải đối mặt với khoản bồi thường khổng lồ, một khi chuỗi vốn đứt gãy, phản ứng dây chuyền gây ra không thể tưởng tượng nổi!

Mặc dù với nội tình hùng hậu của Ngu gia, chưa chắc không thể vượt qua kiếp nạn này, nhưng hắn tuyệt không cam tâm chịu tổn thất lớn đến vậy! "Lập tức thông tri tri phủ của tất cả thành trì xung quanh, bảo bọn họ phái binh dọc đường điều tra tất cả đạo khấu phỉ đồ khả nghi, không thể bỏ qua bất cứ manh mối nào!" Ngu Hồng cố nén lửa giận, nhanh chóng hạ lệnh: "Đồng thời phái người đi an ủi những thương hộ và tầm nông cung cấp nguyên liệu kia, cố gắng kéo dài thời gian, kéo dài được bao lâu thì kéo bấy lâu..." "Gia chủ!" Lời còn chưa dứt.

Lại có một người lăn lê bò lết xông vào viện, giọng khóc nức nở

kêu lên: "Không hay rồi!

Không biết vì sao, rất nhiều thương hộ và tằm nông dường như đã hẹn trước, đồng thời đến làm loạn, nói...

Chương 209

nói chúng ta Ngu gia thất tín, không thể giao hàng đúng hẹn, bọn họ yêu cầu chúng ta lập tức bồi thường tổn thất!" "Nhanh vậy sao?!" Trong lòng Ngu Hồng đột nhiên trầm xuống.

Thân là gia chủ, hắn mẫn cảm ngửi thấy một mùi âm mưu cực kỳ bất thường.

Chân trước hàng hóa vừa bị cướp, kho hàng vừa bị tấn công, chân sau những thương hộ và tầm nông này đã nhận được tin tức và liên kết đến đòi nợ?

Điều này hiển nhiên có người đã tỉ mỉ sách lược, đứng sau đẩy sóng trợ giúp! "Rốt cuộc là ai...

đang đối đầu với Ngu gia ta?" Ngu Hồng cau chặt hai mày, trong lòng dâng lên sự bất an mãnh liệt.

Gia đinh quỳ một gối trên đất do dự mãi, cuối cùng vẫn cố nén sợ hãi, bổ sung thêm một tin tức khác như sét đánh ngang tai: "Gia... gia chủ... còn có...

Phía Đạm Đài gia tộc vừa mới phái người truyền tin, nói... nói tất cả giao dịch và hợp tác mùa đông năm nay... toàn bộ hủy bỏ!" "Cái gì!?" Liên tiếp những đả kích nặng nề, như chiếc búa tạ hung hăng giáng vào tim Ngu Hồng, dù là tu vi Đại tông sư cảnh giới của hắn, giờ khắc này cũng chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn.

Thân hình đột nhiên loạng choạng, phải vịn vào khung cửa mới đứng vững, sắc máu trên mặt hoàn toàn biến mất.

Những thương hộ và tầm nông bình thường, trong mắt hắn chẳng qua là lũ kiến hôi, cho chút tiền có lẽ là có thể cho qua, dù không cho,

liệu bọn họ cũng không dám thật sự xé toạc mặt với Ngu gia.

Nhưng Đạm Đài gia tộc thì khác!

Thập Đại Gia Tộc cũng có mạnh yếu khác biệt!

Đạm Đài gia tộc nắm giữ ngưu nhĩ của văn đàn, có thể xưng là thánh địa của học tử thiên hạ, ảnh hưởng lực vô cùng to lớn.

Giao dịch đặt hàng với Đạm Đài gia tộc, gần như chiếm một phần ba lợi nhuận hàng năm của Ngu gia!

Mà nay Đạm Đài gia tộc đột nhiên đơn phương hủy bỏ tất cả hợp tác, hoàn toàn phủ để trừu tân!

Hắn lòng loạn như tơ vò, thực sự không nghĩ thông, rốt cuộc là phương thần thánh nào đang nhằm vào Ngu gia, mà ngay cả Đạm Đài gia tộc cũng có thể bị sai khiến? "Phái... phái người đến Đạm Đài gia tộc hỏi thăm tình hình chi tiết chưa?

Bọn họ tổng phải cho một lời giải thích chứ!" Ngu Hồng ôm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi.

Gia đinh mặt xám như tro tàn đáp: "Bẩm gia chủ, đã phái người đi rồi... nhưng... nhưng Đạm Đài gia tộc đóng cửa không gặp, chỉ cho người truyền ra một câu, nói... nói chúng ta đã đắc tội với người không thể đắc tội..." "Đắc tội người không thể đắc tội?" Ngu Hồng lẩm bẩm, trăm mối vẫn không có lời giải.

Trong Đại Uyên hoàng triều này, còn có ai mà ngay cả Thập Đại Gia Tộc cũng không thể đắc tội?

Chẳng lẽ... là truyền nhân của một võ đạo thánh địa ẩn thế nào đó?

Nhưng cũng không đúng!

Võ đạo thánh địa siêu nhiên ngoài vật chất, hà tất phải động can qua lớn như vậy để nhằm vào một thế gia thế tục? "Hừm?" Ngay khi

ý niệm trong lòng hắn cấp chuyển, ánh mắt vô tình lướt qua thi thể trước cửa.

Trên cánh mũi tên xuyên qua ngực hắn, dường như buộc một cuộn vải nhỏ không đáng chú ý, đang khẽ lay động trong gió lạnh.

Hắn không động.

Thậm chí sự lo lắng và tức giận trên mặt cũng không hề thay đổi, chỉ là yết hầu phát ra một tiếng hừ lạnh trầm thấp.

Gia đinh quỳ trên đất đã hiểu ý.

Không cần bất kỳ lời nói chỉ lệnh nào, lập tức nhanh chân tiến lên, động tác dứt khoát nắm lấy cán tên, "phốc" một tiếng liền rút mũi tên ra, hai tay nâng lên, cung kính dâng cánh tên đến trước mặt Ngu Hồng.

Ngu Hồng mặt không biểu tình, ngón tay khẽ nhúm mở ra.

Chỉ thấy trên mảnh vải, một hàng chữ nhỏ sắc sảo được viết bằng than tro, như nét bút của phán quan, rõ ràng đâm thẳng vào mắt: [Nếu không muốn cơ nghiệp trăm năm của Ngu gia hủy hoại trong chớp mắt, trong ba ngày, đích thân đến Thanh Dao Các ở Kinh Đô, chịu tội trước triều đình!] "Thanh Dao Các?" Ngu Hồng cau chặt mày, kinh ngạc càng sâu.

Hắn nhanh chóng tìm kiếm trong ký ức, nhưng đối với địa danh này hoàn toàn không có ấn tượng.

Ngu gia đắc tội nhân vật nào ở Kinh Đô khi nào?

Thanh Dao Các này lại là phương thần thánh nào?

Một gia đinh khá thông minh bên cạnh thấy vậy, dường như nhớ ra điều gì, vội vàng cẩn thận nói: "Gia chủ, tiểu nhân... tiểu nhân hình như đã nghe nói qua Thanh Dao Các này.

Nghe nói là một tửu lâu mới nổi nhanh chóng ở Kinh Đô gần đây,

chủ nhân đứng sau... hình như họ Khâu..." "Khâu gia?!" Ngu Hồng như bị sét đánh, đồng tử co rút!

Tất cả manh mối vào khoảnh khắc này, trong nháy mắt xâu chuỗi lại!

Lại là bọn họ?!

Cái Khâu gia như chó nhà có tang chạy khỏi Thạch Bình Thành kia, sao lại... sao lại có thủ đoạn lôi đình như vậy?!

Trừ phi... bọn họ đã bám vào một chỗ dựa đáng sợ khiến người ta run rẩy?

Mấy ý niệm trong đầu Ngu Hồng xoay chuyển, nhưng vẫn không thể lý giải ra một mạch lạc rõ ràng.

Mấy khắc sau.

Hắn hít sâu một hơi khí lạnh, cưỡng chế đè nén cơn sóng dữ dâng trào trong lòng, sắc mặt u ám đến mức hầu như có thể vắt ra nước, quát lớn với gia đinh bên cạnh: "Đi!

Mau thỉnh Đại trưởng lão đến Nghị Sự Sảnh!" "Vâng..." "Không cần đi nữa." Một giọng nói tang thương u u vang lên, như giếng cổ không gợn sóng, nhưng mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng người đã lặng lẽ đứng trong sân.

Chỉ thấy hắn thân mặc trường bào vân văn màu đen, diện mạo nhìn như trung niên, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm như vực thẳm, như thể ẩn chứa phong sương trăm năm.

Khí tức quanh thân hắn viên mãn nội liễm, nhưng lại ẩn ẩn cộng hưởng với thiên địa, chính là Ngu Hạo, Nhị trưởng lão Ngu gia, Lục địa thần tiên sơ kỳ.

Mọi người thấy vậy, đều cung kính cúi người hành lễ: "Gặp Nhị trưởng lão!" Ngu Hạo phất tay, thần sắc u uất dị thường, trầm giọng nói: "Gia chủ, mượn một bước nói chuyện." Không biết vì sao.

Nhìn vẻ ngưng trọng không thể hóa giải trên mặt Ngu Hạo, linh cảm bất tường trong lòng Ngu Hồng càng thêm mãnh liệt.

Đuổi hết tả hữu, hai người nhanh chóng bước vào Nghị Sự Sảnh.

Xác nhận bốn phía không có người, Ngu Hồng vội hỏi: "Nhị trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngu Hạo chậm rãi ngồi xuống, thở ra một hơi trọc khí, từng chữ một nói: "Gia chủ, Đại trưởng lão...

đã chiến tử." "Cái gì?!" Ngu Hồng toàn thân kịch chấn, hai mắt trợn tròn, trong mắt tràn đầy sự không thể tin được! "Điều này tuyệt đối không thể!" Đại trưởng lão Ngu gia là cường giả Lục địa thần tiên trung kỳ, nhìn khắp Thập Đại Thế Gia, cũng thuộc hàng chiến lực đỉnh tiêm, sao có thể dễ dàng chiến tử?

Giọng Ngu Hạo trầm ngưng, như đè nén ngàn cân nặng: "Vừa rồi kho hàng bị tập kích, đối phương thực lực cực mạnh.

Đại trưởng lão ra tay ngăn cản, nhưng bị một đạo kiếm khí tập kích từ trong bóng tối... chém giết tại chỗ." Nghe vậy.

Ngu Hồng như rơi vào hầm băng, toàn thân khí lực dường như bị rút cạn trong nháy mắt, cả người mềm nhũn trên ghế.

Chỉ bằng một đạo kiếm khí, liền có thể chém giết Lục địa thần tiên trung kỳ?

Vậy thực lực của kẻ ra tay, rốt cuộc khủng bố đến mức nào? "Hắn... hắn sao có thể mời được cường giả đẳng cấp đó?" Ngu Hồng thất thần lẩm bẩm.

Ngu Hạo mẫn cảm bắt được điểm mấu chốt, truy vấn: "Gia chủ

đã biết đối phương là ai?" Ngu Hồng không trực tiếp trả lời, chỉ là đưa mảnh giấy nhuốm máu kia qua.

Ngu Hạo tiếp lấy xem, khẽ nhíu mày: "Thanh Dao Các?

Chương 210

Đây là thế lực phương nào?" Ngu Hồng thở dài thật sâu, thốt ra hai chữ: "Khâu gia." "Khâu gia?!" Lần này, ngay cả Ngu Hạo cũng lộ vẻ kinh hãi!

Gia tộc vốn đã suy bại thảm hại kia, khi nào lại có thủ đoạn có thể chém giết Lục địa thần tiên trung kỳ?

Sau đó.

Trong mắt hắn tinh quang lóe lên, như thể đã nghĩ thông điểm mấu chốt, đưa tay khẽ vuốt cằm, đôi mắt hơi híp lại: "Xem ra... là triều đình ra tay rồi." "Triều đình?" Ngu Hồng nội tâm chợt thắt lại, "Nhị trưởng lão, lời này là sao?" Ngu Hạo thu liễm suy nghĩ, bình tĩnh phân tích: "Trước đây Khâu gia đã được triều đình che chở một cách khó hiểu, mới có thể diệt Cát gia, Huyền Giáp Cấm Quân lại mượn cớ đó tiếp quản Thạch Bình Thành." "Bọn họ cả tộc thiên di đến Kinh Đô, nếu không có triều đình ở phía sau ngầm cho phép thậm chí nâng đỡ, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà khuếch trương không giới hạn đến mức này?" Hồi tưởng lại những manh mối đã điều tra được ở ngoại ô Thạch Bình Thành trước đó, hắn càng thêm khẳng định suy đoán này.

Một tia hối hận lướt qua tâm trí: Biết thế này, ngay từ đầu ở ngoại ô Thạch Bình Thành, lẽ ra phải bất chấp tất cả, triệt để chém giết Khâu Khải Phong, để tuyệt hậu hoạn! "Vậy... chúng ta bây giờ nên làm thế nào cho phải?" Ngu Hồng đã rối bời.

Khâu gia nếu có triều đình làm chỗ dựa, cộng thêm Đạm Đài gia đột ngột cắt đứt hợp tác, Ngu gia hiện giờ đã là độc mộc nan chi.

Nếu lại ra tay với Khâu gia, chính là đối đầu với toàn bộ triều

đình, tuyệt không có phần thắng!

Trong mắt Ngu Hạo hàn quang lưu chuyển, ánh mắt lại lần nữa rơi vào mảnh vải kia, lạnh lùng nói: "Đã hắn muốn ngươi đến Thanh Dao Các, vậy thì đi!" "Cái gì?" Ngu Hồng kinh ngạc, hoảng sợ nói: "Nhị trưởng lão, ta lúc này đi Kinh Đô, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?" Ngu Hạo khóe môi cong lên một nụ cười lạnh sâu xa: "Tất nhiên không thể lặng lẽ mà đi." Hắn ngừng lại, tiếp tục nói: "Hãy loan truyền chuyện này thật lớn ra ngoài!

Cứ nói Ngu gia ta và Khâu gia tuy là thế cừu, nhưng vì giữ gìn đại cục, nguyện bỏ qua ân oán, càng vì tắm nông thiên hạ mưu cầu phúc lợi lớn hơn, nên gia chủ Ngu gia không tiếc thân mình đến Kinh Đô, để tỏ lòng thành ý." "Sự tình càng làm lớn, người biết càng nhiều, ngươi càng an toàn.

Đến lúc đó, ta sẽ cùng ngươi đi!" Kế này độc đến mức tột cùng.

Nếu thiên hạ đều biết Ngu Hồng đến Kinh Đô, vậy thì vô luận hắn ở trong Kinh hay trên đường đi về gặp bất kỳ tai nạn nào, tất cả mọi người sẽ ngay lập tức nghi ngờ là Khâu gia ra tay.

Khi đó, Khâu gia tất sẽ trở thành mục tiêu chỉ trích của đám đông, dù triều đình muốn bảo vệ, cũng khó bịt miệng lưỡi thiên hạ.

Đến lúc đó, quân cờ mà triều đình dốc sức bồi dưỡng này, cũng sẽ triệt để phế bỏ.

Vì vậy, triều đình không những không động đến Ngu Hồng, trái lại còn hết sức đảm bảo an toàn cho hắn, nhiều nhất là ép buộc Ngu gia nhượng lại một phần lợi ích.

Nhưng dù thế nào, căn cơ gia tộc vẫn có thể bảo toàn.

Nghĩ đến đây.

Ngu Hạo đối với kế sách của mình càng thêm hài lòng.

Ngu Hồng nửa hiểu nửa không, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu: "Được, ta lập tức phái người đi làm!" Nhìn bóng lưng Ngu Hồng vội vã rời đi, sâu trong đáy mắt Ngu Hạo xẹt qua một tia chán ghét và bất đắc dĩ khó nhận ra.

Nếu không phải hơn hai mươi năm trước, vì tranh giành một nữ tử mà kết thù sinh tử với Khâu gia, Ngu gia hà cớ gì lại rơi vào cục diện nguy hiểm như ngày nay?

Giờ đây, hồng nhan đã hóa xương khô, nhưng lại vì gia tộc chiêu đến cường địch như vậy. "Quả nhiên là... hồng nhan họa thủy!" Ngu Hạo trong lòng thầm than.

Ngày hôm sau, xế chiều.

Trời về tối, ánh hoàng hôn nhuộm chân trời thành một mảng cam ấm áp.

Trải qua đợt ấm ngắn ngủi, lớp tuyết mỏng trên mái hiên đã hoàn toàn tan chảy, nước tuyết theo rìa ngói tí tách rơi xuống, tạo thành những vết nước sẫm màu trên nền đá xanh.

Trong không khí vẫn còn vương chút se lạnh, nhưng đã không còn thấu xương như mùa đông khắc nghiệt.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn chắp tay đứng, ngưng thị bức đồ cương vực khổng lồ trên tường, kiếm mày khẽ nhíu.

Quan hệ của Thập Đại Thế Gia chằng chịt, nếu dùng thủ đoạn thiết huyết cưỡng ép trấn áp, không phải không làm được, nhưng tất nhiên sẽ tổn hại quốc bản, liên lụy bách tính, càng không thể hoàn chỉnh tiếp thu nội tình và kênh rạch mà thế gia tích lũy mấy trăm năm, thực sự là hạ sách.

Đêm qua Diệp Quy Trần hồi báo, vị trưởng lão Lục địa thần tiên

trung kỳ của Ngu gia đã bị hắn một kiếm chém giết.

Đến đây, Ngu gia cơ bản đã không đáng lo ngại.

Giải quyết Ngu gia xong, bước tiếp theo, chính là khống chế Chu Kiều Sử gia nắm giữ diêm dẫn thiên hạ.

Nếu có thể hạ gục bọn họ, quốc khố tất sẽ càng sung túc, quốc lực bội tăng, xa không thể sánh với việc thôn tính một Ngu gia. "Bệ hạ." Hải công công nhẹ nhàng bước vào, cung kính bẩm báo, "Khâu gia chủ cầu kiến." "Tuyên." "Vâng." Khâu Khải Phong nhanh chóng bước vào, cung kính quỳ bái: "Thảo dân, khấu kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn quay người, hư nâng tay phải: "Bình thân." Ánh mắt y rơi trên mặt Khâu Khải Phong, khẽ cười: "Khâu gia chủ, lần này thu hoạch phong phú chứ?" Khâu Khải Phong đứng dậy, giữa hai hàng lông mày là sự phấn chấn và vui mừng không nén được: "Toàn nhờ hồng phúc của Bệ hạ!

Lần này hàng hóa thu được quả thực vượt xa dự kiến, thảo dân đã thỏa thuận hợp tác với các thương hộ lớn, tầm nông, hàng hóa tùy thời có thể tung ra thị trường." Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: "Rất tốt.

Khanh lúc này đến gặp Trẫm, có việc gì?" Khâu Khải Phong thần sắc nghiêm túc, vội vàng bẩm báo: "Bệ hạ, vừa nhận được tin tức, Ngu Hồng đã phái người truyền tin, nói hắn sắp đến Kinh Đô." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ý cười càng sâu: "Đến cũng nhanh đấy." "Hơn nữa..." Khâu Khải Phong lộ vẻ khó xử, nói tiếp: "Hắn tung tin, nói Ngu gia sở dĩ không tiếc thân mình mạo hiểm đến Kinh Đô, hòa đàm với Khâu gia, là để tranh thủ lợi ích lớn hơn cho tầm nông!" "A a..." Lâm Tẫn khinh miệt cười lạnh: "Gia hỏa này, mặt dày thật không phải bình thường!" Khâu Khải Phong vẫn lo lắng không thôi: "Bệ hạ, hiện giờ hành tung của hắn đã công khai, muốn ra tay với hắn nữa, e rằng sẽ bất lợi cho danh tiếng của triều đình." "Hừ!" Lâm Tẫn không hề để tâm, hừ lạnh nói: "Gia hỏa này muốn mượn dư luận để bảo

đảm an toàn cho mình sao?

Chơi trò đạo đức trói buộc với Trẫm?

Nực cười!" "Hải công công!" "Lão nô tại!" "Thay y phục, chuẩn bị xe!

Trẫm muốn đích thân đến Thanh Dao Các." Ánh mắt y hướng ra ngoài cung, ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một tia hàn ý lạnh thấu xương: "Dạy cho vị Ngu gia chủ này, một bài học thật tốt!" Đường phố Kinh Đô, đèn hoa mới lên.

Tiếng rao của người bán hàng và tiếng xe ngựa giao hòa thành một bức tranh phố thị phồn hoa.

Nhưng!

Sự ồn ào này, tại bên ngoài cửa nhã gian lầu ba được dọn dẹp của Thanh Dao Các, đột nhiên dừng lại!

Bên trong cửa, là sự tĩnh mịch như chết.

Ngu Hồng và Ngu Hạo đã đợi ở đây gần một nén hương.

Nhang trong lư hương bốc lên từng sợi khói, nhưng không làm dịu đi sự lo lắng giữa hai hàng lông mày của Ngu Hồng.

Hắn nhiều lần đứng dậy, đi đến bên cửa sổ rồi lại ngồi xuống, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn. "Nhị trưởng lão, hắn... sẽ không đến nữa sao?

Hay là, đây căn bản là một cái bẫy?" Ngu Hạo đôi mắt hơi khép.

Nhìn như lão tăng nhập định, nhưng bàn tay khẽ siết chặt đặt trên đầu gối, lại để lộ sự bất an trong lòng hắn. "Trầm tĩnh lại!" "Đã hắn bày ra cục diện này, nhất định sẽ đến." Ngay lúc này.

Bên ngoài hành lang, từ xa đến gần, truyền đến một tràng tiếng bước chân rõ ràng, vững vàng, không nhanh không chậm. "Tháp...

tháp... tháp..." Tiếng bước chân kia như dẫm lên tim hai người Ngu gia.

Mỗi một bước, đều khiến hô hấp của bọn họ càng thêm dồn dập.

Ngu Hồng đột nhiên đứng dậy, mặt trắng bệch nhìn về phía cửa.

Ngu Hạo cũng đột nhiên mở choàng mắt, tinh quang bắn ra bốn phía.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa.

Sự tĩnh mịch ngắn ngủi, lại như vĩnh hằng kéo dài. "Kẽo kẹt" Cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra.

Khâu Khải Phong thân mặc gấm vóc dẫn đầu bước vào.

Ánh mắt như hai mũi tên lạnh lẽo, trong nháy mắt đã chết chóc khóa chặt Ngu Hồng!

Trong ánh mắt đó, là sự khuất nhục tích tụ hai mươi năm, sự phẫn hận vì gia tộc suy bại, cùng với sát ý ngút trời hận không thể ăn thịt uống máu đối phương!

Ngu Hồng bị ánh mắt đó đâm một cái, thân bất do kỷ lùi lại nửa bước.

Rõ ràng đối phương chỉ có cảnh giới bát phẩm.

Nhưng không biết vì sao.

Luôn cảm giác như trong cõi u minh, bị một cường giả Lục địa thần tiên cảnh mạnh mẽ nhìn chằm chằm, một luồng hàn ý từ lòng bàn chân xộc thẳng lên thiên linh cái!

Khâu Khải Phong hít sâu một hơi, cưỡng ép đè nén ngọn núi lửa đang bùng lên này xuống.

Hắn nghiêng người lui đến bên cửa, từ từ rủ tay xuống, làm ra tư

thái cung nghênh.

Ngay sau đó.

Thanh Ninh và Ngô Tranh cũng bước vào, không hề để ý đến hai người trong phòng, tĩnh lặng đứng một bên, thần tình cung kính.

Cho đến lúc này.

Chương 211

Một bóng người thân mặc thường phục, nhưng không che giấu được vẻ ung dung hoa lệ và uy nghiêm, mới chậm rãi bước vào.

Ánh mắt Lâm Tẫn lơ đãng quét qua căn phòng, cuối cùng dừng lại trên hai người Ngu Hồng đang như lâm đại địch, khóe môi khẽ cong lên một độ cong tựa tiếu phi tiếu. "Để hai vị đợi lâu rồi!" Trong khoảnh khắc!

Thân thể hai người bất giác cứng đờ!

Ngu Hồng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, lồng ngực điên cuồng đập thình thịch.

Ánh mắt lướt qua tùy ý kia, nhìn như bình đạm, nhưng lại như có thể xuyên thấu da thịt, trực tiếp nhìn thấu sự sợ hãi và toan tính sâu nhất trong lòng hắn.

Ngu Hạo, cũng vậy!

Sắc mặt đột biến, mồ hôi lạnh lập tức thấm ra.

Tu vi Lục địa thần tiên mà hắn vẫn tự hào, trước mặt đối phương, nhỏ bé như kiến hôi, ngay cả ý niệm phản kháng nửa phần cũng trở nên vô cùng buồn cười.

Chân khí cuồn cuộn như sông ngòi trong cơ thể, lúc này ngoan ngoãn như một vũng nước đọng, bị xiềng xích vô hình vững chắc giam cầm.

Lâm Tẫn ung dung ngồi xuống, cười nhạt nói: "Hai vị không cần khẩn trương, Trẫm lại không ăn thịt người." Lời này vừa ra!

Như kinh lôi chín tầng trời, nổ vang trong đầu hai người! "Thảo dân, khấu kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Hầu

như là bản năng!

Hai người đồng thời quỳ rạp xuống đất, đầu cúi sâu, thân thể run rẩy khó kìm nén.

Đã đến nơi này, chính là vì cầu một con đường sống, thân phận và thái độ tự nhiên phải hạ thấp nhất.

Huống hồ.

Kinh Đô như hang rồng ổ hổ, vị cao thủ thần bí đã từng một kiếm chém giết Đại trưởng lão kia, nói không chừng đang tiềm ẩn trong bóng tối.

Bọn họ không dám có chút nào phóng tứ, càng không dám để lộ một tia kiêu ngạo.

Lâm Tẫn đối với phản ứng của bọn họ khá hài lòng, phất tay nói: "Không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện." Ngay sau đó.

Y đưa mắt ra hiệu cho Khâu Khải Phong, hậu giả tâm lĩnh thần hội, lập tức sai người dâng lên các món trân tu mỹ vị.

Lâm Tẫn cầm đũa gắp một miếng thức ăn, miệng nói chuyện ung dung như thể trò chuyện việc nhà: "Ngu gia chủ cũng là người bận rộn, Trẫm sẽ không vòng vo nữa." Đáy mắt y hàn quang lóe sáng, giọng nói đột nhiên chuyển lạnh: "Những việc Ngu gia làm gần đây, nói thật, Trẫm rất không hài lòng." Trong chớp mắt.

Trong nhã gian dường như có uy áp hạo hãn tràn ra, không khí ngưng trệ như sắt.

Ngay cả Ngu Hạo, lúc này cũng chỉ cảm thấy sống lưng như mang núi lớn, hô hấp khó khăn, mồ hôi châu từ thái dương lặng lẽ chảy xuống. "Ngu gia tư tăng phú thuế, áp bức tầm nông, đội giá chi phí, hãm hại thương hộ, lũng đoạn dệt may..." Lâm Tẫn giọng điệu bình ổn, nhưng mỗi chữ như dao, "theo Đại Uyên luật pháp của ta, dù có

mười cái mạng, cũng không đủ để các ngươi đền tội." Dứt lời.

Hai người Ngu gia lại lần nữa quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy. "Bệ hạ tha mạng!

Bệ hạ tha mạng a!" Hai người liên tục khấu đầu, lời nói lộn xộn cầu xin tha thứ.

Đáy mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia chán ghét, giọng nói nhạt nhẽo: "Trẫm có thể cho các ngươi một cơ hội.

Khâu gia có ý muốn tiến quân vào ngành dệt may, Ngu gia...

định nhượng lại bao nhiêu phần trăm?" Không đợi Ngu Hồng phản ứng.

Lâm Tẫn đôi mắt khẽ híp lại, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng mang theo cảnh cáo không thể nghi ngờ: "Cơ hội, chỉ có một lần.

Nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời." Trong lòng Ngu Hồng kịch chấn.

Giao ra toàn bộ, Ngu gia trong khoảnh khắc sẽ là dê đợi làm thịt.

Nếu có thể bảo lưu hai phần căn bản, nhờ nội tình của Ngu gia chưa chắc không có cơ hội đông sơn tái khởi...

Hắn nhanh chóng cân nhắc, lòng may mắn cuối cùng lấn át nỗi sợ hãi, ánh mắt giao nhau ngắn ngủi với Ngu Hạo bên cạnh, cuối cùng run rẩy mở lời: "Ân đức của Bệ hạ, Ngu gia khắc cốt ghi tâm..." Hắn liếc nhìn Khâu Khải Phong bên cạnh, trong mắt ẩn chứa sự phẫn nộ, sát khí ẩn hiện, cắn răng nói: "Ngu gia... nguyện nhượng lại tám thành thị trường, và... và toàn lực hiệp trợ Khâu gia làm quen với ngành nghề..." Lâm Tẫn cầm đũa tay khẽ dừng lại.

Sau đó như không có chuyện gì xảy ra mà đưa miếng thức ăn vào miệng, nhấm nháp chậm rãi, rồi mới từ từ đặt đũa xuống, lấy khăn lụa lau khóe miệng.

Y chậm rãi dựa lưng vào ghế, cười lạnh một tiếng, lắc đầu: "Đáng tiếc a...

Cho ngươi cơ hội, ngươi lại không biết nắm lấy." Y đột nhiên đứng dậy, uy áp quanh thân lại bạo tăng, sát ý lẫm liệt gần như ngưng tụ thành thực chất mà tràn ra!

Sắc mặt Ngu Hạo đột biến, trong lòng biết đối phương đã động sát cơ, tuyệt không thể ngồi yên chờ chết.

Ánh mắt hắn đột nhiên khóa chặt vào cửa sổ song bên cạnh, tu vi Lục địa thần tiên trong nháy mắt được đẩy lên đỉnh phong, mặt đất dưới chân thậm chí vì thế mà nứt ra những vết nứt nhỏ như mạng nhện!

Đây là một đòn liều mạng dồn hết công lực cả đời hắn!

Tuy nhiên.

Khí thế lôi đình vạn quân này trong mắt Lâm Tẫn, lại chậm chạp như cánh ve rung.

Còn chưa kịp đợi Ngu Hạo có bất kỳ động tác nào, một đạo hàn quang đã như điện xẹt qua, trong chớp mắt xuyên thủng trái tim hắn.

Máu tươi còn chưa kịp phun ra, đã bị chân khí bàng bạc bốc hơi khí hóa.

Đôi mắt Ngu Hạo trợn tròn, ý thức nhanh chóng tan rã, đến chết cũng khó tin: Đối phương vậy mà dám động thủ ở đây!

Mà Ngu Hồng một bên sớm đã hồn phi phách tán, chỉ có thể liều mạng dập đầu, giọng run rẩy nói: "Bệ, Bệ hạ... thảo dân nói sai rồi!

Ngu gia nguyện nhượng lại toàn bộ thị phần, từ nay tuyệt không nhúng tay vào ngành dệt may..." Lâm Tẫn lạnh nhạt phủ thị hắn, ngữ khí mang theo vài phần trào lộng tiếc nuối: "Cơ hội chỉ có một lần,

vừa rồi sao lại không nói chứ?

Ai..." Ngu Hồng đã bất chấp thể diện, cảm nhận sát ý gần như ngưng thành thực chất kia, khàn giọng kêu lên: "Ngươi không thể giết ta!

Thiên hạ đều biết ta nhập Kinh hòa đàm, ngươi nếu giết ta... chính là bất nhân bất nghĩa!

Vì một tiểu nhân vật như ta, không đáng đâu!" "A a..." Lâm Tẫn cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý mà quay người đi, chỉ để lại một bóng lưng u lãnh. "Muốn dùng bách tính thiên hạ để bịt miệng Trẫm?

Ngươi còn quá non." Lời còn chưa dứt.

Y ngón tay khẽ phất không chút dấu vết.

Xuy!

Chỉ phong như kiếm vô hình, xuy nhiên khẽ vang, đã vô cùng chuẩn xác đâm xuyên khí hải đan điền của Ngu Hồng.

Ngu Hồng toàn thân run rẩy, tu vi cả đời toàn bộ tan biến, triệt để trở thành phế nhân!

Lâm Tẫn đưa tay, vỗ nhẹ an ủi trên vai Khâu Khải Phong. "Hắn, giao cho khanh." Nói xong, y bước ra khỏi nhã gian.

Ngoài cửa, ánh mắt Lâm Tẫn như sương, quét nhìn bốn phía, trầm giọng gọi: "Ngô Tranh!" "Thần tại!" "Truyền ý chỉ của Trẫm!" Giọng Lâm Tẫn như sắt lạnh, vang vọng bốn phía: "Ngu gia xúc phạm Đại Uyên luật pháp, hiện đã phục tru.

Khanh lập tức dẫn ba ngàn Đại Tuyết Long Kỵ và hai ngàn Huyền Giáp Cấm Quân, khởi hành đến Vân Minh Thành!" Ánh mắt y chuyển sang Thanh Ninh bên cạnh, ngữ khí không thể nghi ngờ: "Thanh Ninh

tùy hành, toàn quyền tiếp quản tất cả sản nghiệp của Ngu gia.

Nếu có kẻ chống cự, lập tức chém không tha!" Ngừng lại một lát.

Lâm Tẫn lại mở lời, ngữ ý lạnh lẽo: "Ngoài ra, Trẫm sẽ riêng phái Lăng Hồng và Ngụy Cảnh Nhiên theo sau cản phó, cùng các khanh hội hợp." Ngu gia tuy mất hai Lục địa thần tiên, nhưng bách túc chi trùng chết mà không cứng, khó bảo không có hậu thủ ẩn giấu hoặc tử trung phản công.

Có Đại Tuyết Long Kỵ và Huyền Giáp Quân trấn áp chính diện, lại phụ thêm Lục địa thần tiên âm thầm tiếp ứng, mới có thể triệt để nắm giữ toàn bộ sản nghiệp Ngu gia!

Ngô Tranh và Thanh Ninh đồng loạt cung thân, nghiêm nghị ứng: "Thần, tuân chỉ!" Tiễn Ngô Tranh và Thanh Ninh lĩnh mệnh rời đi, Lâm Tẫn chắp tay đứng dưới hành lang, không rời khỏi.

Thần thức của y như nước thủy ngân chảy tràn, đã thu trọn mọi thứ trong nhã gian vào lòng.

Trong nhã gian.

Đáy mắt Khâu Khải Phong sát ý cuồn cuộn, hầu như không thể áp chế.

Hắn chết chóc nhìn chằm chằm Ngu Hồng đang co ro ở góc tường, tu vi toàn bộ biến mất, chân khí quanh thân cuồn cuộn, từng bước bức đến. "Không...

đừng giết ta... ngươi muốn gì...

Chương 212

ta đều có thể cho ngươi..." Ngu Hồng cố nén cơn đau dữ dội ở đan điền, giọng nói run rẩy, mặt đầy kinh hãi. "Hừ!" Khâu Khải Phong giận dữ hừ một tiếng, hai mắt đỏ ngầu: "Mấy chục mạng người Khâu gia ta, ngươi đền nổi không?

Hai mươi năm Khâu gia chịu khuất nhục, ngươi bồi thường nổi không?" Hắn nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, giọng khàn đặc như kể: "Mệnh của Nhu Nhu... ngươi lại lấy gì để trả!" Bành!

Chân khí ngưng thành quyền ảnh, nặng nề giáng vào ngực Ngu Hồng, đánh bay cả người hắn ra xa, va mạnh vào tường.

Máu tươi chảy xuống khóe miệng Ngu Hồng, hắn lại không thể phát ra một tiếng kêu đau nào.

Năm đó, nếu không phải ngụy quân tử này ham sắc quên nghĩa, Khâu gia lại sao bị trận pháp "Di hoa tiếp mộc" thôn phệ khí vận, tộc nhân liên tiếp thảm tử?

Nếu Thanh Ninh không bị bắt cóc, Ngụy Nhu Nhu lại hà tất vì Khâu gia lưu lại huyết mạch, mạo hiểm tái độ sinh dục, cuối cùng khó sinh mà chết...

Tất cả, đều do dục vọng cá nhân của kẻ trước mắt này mà ra!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Khâu Khải Phong không chút lưu tình, quyền phong như mưa, căn bản không cho Ngu Hồng cơ hội cầu xin tha thứ.

Mỗi một quyền, đều mang theo sự phẫn hận và đau khổ tích tụ hơn hai mươi năm.

Không biết từ lúc nào, nước mắt đã lặng lẽ chảy xuống.

Cho đến khi Ngu Hồng hoàn toàn không còn khí tức, khuôn mặt từng tuấn lãng kia đã máu thịt mơ hồ, Khâu Khải Phong mới cuối cùng kiệt sức, suy sụp ngồi bệt xuống đất. "Nhu Nhu..." Hắn thất thần lẩm bẩm, trước mắt dường như lại hiện lên dáng vẻ Ngụy Nhu Nhu ôn nhu mỉm cười.

Đại thù tuy đã báo, nhưng trong lòng lại không có nửa phần khoái ý, chỉ có một mảnh trống rỗng hoang mang.

Nửa canh giờ sau.

Cửa nhã gian được lặng lẽ đẩy ra.

Khâu Khải Phong đã phần nào chỉnh sửa lại dung mạo, nhưng tơ máu trong đáy mắt và sự trống rỗng sau bi thích kia lại khó có thể che giấu hết.

Hắn cố nén sự hoảng hốt trong lòng, chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn không nói nhiều.

Y hiểu, mối thù hơn hai mươi năm một sớm được rửa sạch, sự trống rỗng sau cuồng nộ, đủ để khiến người ta thất hồn lạc phách. "Bệ hạ, thảo dân..." Khâu Khải Phong đang định hành lễ mở lời, nhưng bị Lâm Tẫn ngắt lời: "Sắp xếp mấy người đáng tin cậy, theo Ngô Tranh đến Vân Minh Thành, hiệp trợ Thanh Ninh tiếp quản sản nghiệp dệt may của Ngu gia." "Thảo dân tuân chỉ." Khâu Khải Phong hít sâu một hơi, trịnh trọng ứng.

Ngay sau đó, hắn lại nhớ ra một việc, thấp giọng bẩm báo: "Bệ hạ, lô quặng diêm thô đầu tiên từ Bạch Kiều Hạp đã vận đến, khoảng

năm ngàn cân, có thể luyện chế hơn hai ngàn cân diêm tinh." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, "Tốc độ cũng không chậm." Do Đại Tuyết Long Kỵ áp vận diêm thô, tuy có chút đại tài tiểu dụng, nhưng tốc độ và an toàn quả thực không thể chê vào đâu được.

Y hơi trầm ngâm, lại hỏi: "Lô thứ hai khi nào có thể đến?" "Bẩm Bệ hạ, theo tin tức từ Trử đại nhân truyền về, năm ngày sau có thể đến, số lượng ít nhất tăng gấp đôi." "Ngoài ra, lô diêm thô này hiện tạm tồn trữ ở hậu viện Thanh Dao Các, Bệ hạ có muốn đích thân xem qua không?" Lâm Tẫn phất phất tay.

Từ sản lượng hiện tại mà xem, trữ lượng quặng diêm thô ở Bạch Kiều Hạp khá khả quan.

Đây đúng là chuyện tốt, sản lượng càng lớn, càng có khả năng phá vỡ sự lũng đoạn ngành diêm nghiệp của Chu Kiều Sử gia.

Trước đó khi nhàn đàm với Diệp Quy Trần, hắn từng đề cập trong Thập Đại Thế Gia phương Nam, có mấy nhà thực lực thậm chí không kém Tàng Kiếm Sơn Trang.

Đây cũng là lý do Lâm Tẫn chưa trực tiếp dùng vũ lực đối phó Sử gia.

Nếu tám đại gia tộc còn lại liên thủ chống đối triều đình, tất sẽ gây ra biến động không nhỏ, càng liên lụy bách tính vô tội.

Tư duy quay trở lại.

Lâm Tẫn hạ lệnh: "Diêm Chính Ty đã sửa chữa hoàn tất, lợi dụng đêm tối bí mật vận diêm thô đến đó, lập tức bắt tay vào luyện chế.

Trong năm ngày, nhất định phải hoàn thành." Diêm Chính Ty tuy chỉ có mười người, nhưng đều xuất thân Cẩm Y Vệ, thực lực đều ở võ giả thất phẩm, đủ để dùng chân khí phấn toái quặng diêm thô.

Nếu ngày đêm không nghỉ toàn lực luyện chế, năm ngày thời gian,

dư sức. "Luyện chế hoàn thành xong, giữ lại một phần cung cấp cho cung đình sử dụng và dự phòng, phần còn lại giao cho Khâu gia bán tại các cửa hàng diêm." Khâu Khải Phong lĩnh mệnh, lại hỏi: "Thế còn các thành trì khác..." "Tạm thời không mở rộng." Đồng tử Lâm Tẫn khẽ híp lại: "Trước tiên cứ tung tin về diêm tinh ra ngoài.

Nếu có người muốn, tự sẽ đến Kinh Đô mua.

Đợi lô diêm tinh thứ hai luyện chế xong, rồi từng bước triển khai." "Thảo dân minh bạch." Mọi việc sắp xếp thỏa đáng.

Ngô Tranh dẫn Huyền Giáp Cấm Quân, hộ tống Thanh Ninh và một nhóm nhân viên dệt may đáng tin cậy rời Kinh Đô, hội hợp với Đại Tuyết Long Kỵ ngoài thành xong, thẳng tiến Vân Minh Thành.

Lâm Tẫn thì thân ảnh chợt lóe, lặng lẽ quay về hoàng cung.

Sáng hôm sau.

Lâm Tẫn cúi đầu nhìn Tô Vãn Tình vẫn còn đang say ngủ trong lòng, ánh mắt tràn đầy nhu tình, ôm ấp nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Y cẩn thận đứng dậy, đắp lại chăn cho nàng, sợ nàng bị lạnh.

Yến Kinh Tuyết bưng một chậu nước nóng bước chân nhẹ nhàng đi vào, thấp giọng nói: "Bệ hạ, rửa mặt đi." Lâm Tẫn gật đầu, sau khi sơ tẩy đơn giản, hỏi: "Nha đầu Ngọc Dao kia đến rồi?" Trước đó Yến Kinh Tuyết dậy sớm, chính là để chỉ đạo Khâu Ngọc Dao tu luyện. "Đến rồi, đang ở trong viện dẫn khí nhập thể, khai triển kinh mạch." Yến Kinh Tuyết mỉm cười đáp, "Nha đầu này thiên phú kinh người, e rằng không lâu nữa, sẽ có thể vượt qua phụ thân nàng." Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Dường như có thể xuyên thấu cửa điện mà nhìn, rơi trên thiếu nữ đang chuyên tâm tu luyện kia.

Thiên phú của nàng quả thực trác tuyệt, nếu có thể bồi dưỡng tốt, tương lai tất thành rường cột của Đại Uyên hoàng triều.

Hai người lại nói mấy câu, Lâm Tẫn cúi người khẽ thưởng thức nụ anh đào ngọt mềm kia, rồi mới đứng dậy rời Khôn Ninh Cung.

Trong Ngự Thư Phòng.

Y vừa ngồi xuống, còn chưa kịp uống trà, Hải công công liền nhanh chóng bước vào, cung kính bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, ngoài điện có người cầu kiến, tự xưng Vũ Văn Khải." “Tuyên!” Lâm Tẫn khẽ cong môi.

Cuối cùng cũng chờ được Vũ Văn Khải trở về.

Việc Đại Vận Hà nếu thiếu đi sự dốc sức trợ giúp của Tượng Tác Giám, rốt cuộc cũng chỉ là lâu đài trên không.Chốc lát.

Vũ Văn Khải phong trần mệt mỏi, bước nhanh đạp vào, quỳ một gối xuống đất, giọng nói hùng hồn: “Thần, Vũ Văn Khải, khấu kiến Bệ hạ!” “Bình thân.” Lâm Tẫn tùy ý phất tay, hỏi: “Thiết Tích thành, thế nào rồi?”Vũ Văn Khải đứng dậy, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt: “Khải bẩm Bệ hạ, chủ thể Thiết Tích thành đã tu sửa hoàn tất.

Thần đã để lại mấy danh tướng tài đắc lực cùng đồ chỉ chi tiết, bá tánh địa phương tuần theo đồ tự kiến, hẳn không có trở ngại lớn.” Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, thần sắc chợt trở nên trịnh trọng: “Trẫm lần này cấp triệu khanh hồi kinh, là có một đại sự liên quan đến quốc vận, phi khanh đảm đương không thể!”Vũ Văn Khải không chút do dự, lần nữa quỳ một gối xuống đất, chắp quyền nói: “Bệ hạ cứ việc phân phó, thần, vạn tử bất từ!” “Trẫm, muốn khai thông một con Đại Vận Hà nối liền Nam Bắc, triệt để phá vỡ sự cách trở địa lý trăm năm của Đại Uyên này!” Lâm Tẫn ngữ khí không cao vút, nhưng mỗi chữ lại như vàng đá rơi xuống đất, vang vọng trong thư phòng tĩnh mịch.Lời này vừa dứt!

Hắn thân là Tượng Tác Đại Tượng, cả đời mong cầu không gì hơn là kiến công lập nghiệp lừng lẫy trong lĩnh vực công trình.

Tu sửa Thiết Tích thành cố nhiên trọng yếu.

Nhưng so với việc chủ trì khai thông một công trình vĩ đại chưa từng có, ban phúc cho vạn thế như thế này, ý nghĩa không thể nào sánh bằng.

Đây chính là vĩ nghiệp lưu danh sử sách thiên thu!Hắn cố nén sự kích động bành trướng trong lòng, khẽ đáp: "Bệ hạ hùng tâm, thần vô cùng khâm phục!

Theo thần phỏng đoán, việc khảo sát định tuyến cần một năm, khai quật hà đạo cần ba năm, trong vòng năm năm, nhất định có thể khiến vận hà thông suốt, Nam Bắc không còn trở ngại!" Thế nhưng.

Lâm Tẫn lại chậm rãi lắc đầu, bình tĩnh nói: "Năm năm?

Quá lâu rồi.

Trẫm, không có kiên nhẫn để đợi."Vũ Văn Khải cau mày thật chặt.

Đây đã là thời hạn hắn cố gắng rút ngắn hết mức, có tính đến ý chỉ gấp gáp của Thánh thượng, nếu muốn rút ngắn hơn nữa, gần như không thể hoàn thành.

Lâm Tẫn dường như đã nhìn thấu lo lắng của hắn, đứng dậy phất tay áo: "Vũ Văn Ái khanh, theo trẫm đổi chỗ nói chuyện."Ngay sau đó, quay sang Hải Công công đứng bên cạnh giao đãi: "Truyền chỉ, mệnh Đàm Đài Hạo Miểu lập tức đến Công Bộ Tư kiến giá." "Lão nô tuân chỉ!" Không lâu sau.

Quân thần hai người di bộ đến Công Bộ Tư.

Nhận được thông truyền, Quách Chấn Hào vội vã chạy ra đón, quỳ phục xuống đất: "Thần, Quách Chấn Hào, cung nghênh Bệ hạ thánh

giá!”Lâm Tẫn xua tay, ý bảo miễn lễ.

Chẳng nói nhiều lời hàn huyên, cổ tay chuyển động, một tấm đồ chỉ hiện ra, trực tiếp đưa qua: “Quách Ái khanh, xem vật này, chế tác theo mẫu, cần bao lâu?” Quách Chấn Hào hai tay tiếp lấy, tỉ mỉ quan sát.

Các cấu kiện trên đồ chỉ tuy tinh mật phức tạp, nhưng đối với hắn, một Công Bộ Thượng thư, cũng không phải việc khó.

Hắn trầm ngâm một lát, tự tin nói: “Khải bẩm Bệ hạ, nửa canh giờ là đủ.”“Tốt, trẫm sẽ cho khanh nửa canh giờ, trẫm muốn thấy một thành phẩm hoàn mỹ!” “Thần, lĩnh chỉ!” Quách Chấn Hào không dám chậm trễ, lập tức tự mình dẫn người chuẩn bị vật liệu, bắt tay vào chế tác.

Trong lúc chờ đợi.

Lâm Tẫn liếc mắt thấy Vũ Văn Khải bên cạnh vẫn chưa giãn mày sầu, bèn hỏi: “Vũ Văn Ái khanh, còn đang suy tính chuyện gì?”Vũ Văn Khải cười khổ một tiếng: “Bệ hạ, thần vừa rồi đã suy đi tính lại, chỉ riêng việc khảo sát ngàn dặm, xác định tuyến đường hà đạo tối ưu, ít nhất cũng cần một hai năm.

Nếu lại cố gắng rút ngắn thời gian thi công, trừ phi bất chấp mọi giá đầu tư vô số nhân lực vật lực, nhưng dù vậy, cũng khó bảo đảm vạn toàn...” Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng thẳng, ánh mắt thâm viễn: “Ái khanh không cần lo lắng nhiều, lát nữa sẽ rõ.”Nửa canh giờ thoắt cái trôi qua.

Quách Chấn Hào hai tay nâng một cây gậy dài đặc biệt lấp lánh ánh kim loại, cung kính dâng lên: “Bệ hạ, thần may mắn không làm nhục mệnh!” Lâm Tẫn tiếp lấy cây gậy dài, đưa ra cho Vũ Văn Khải xem: “Vật này, tên là ‘Tam Công Khám Hà Can’, có thể đo lường chính xác độ dốc hà đạo, hạch định lý trình tuyến đường, dò tìm mạch

nước ngầm dọc đường.

Có nó trợ giúp, hà tất một hai năm dài đằng đẵng?"Vũ Văn Khải dán chặt mắt vào món khí vật kết cấu tinh xảo kia, hơi thở bỗng trở nên dồn dập.

Hắn thân là bậc thầy công trình, trong nháy mắt đã hiểu ra điểm nghịch thiên của vật này.

Chương 213

Vật này đủ để nâng cao hiệu suất khảo sát lên gấp mấy lần, thậm chí hơn mười lần!

Hắn hai tay hơi run rẩy tiếp lấy Khám Hà Can, đầu ngón tay tỉ mỉ vuốt ve những vạch chia độ tinh vi và cơ quan khéo léo trên đó, trong mắt tràn đầy sự cuồng hỉ và khó tin.Mọi lo lắng trước đây trong khoảnh khắc đã tan biến như khói mây, thay vào đó là lòng tin kiên định vô hạn cùng khí thế hừng hực.

"Bệ hạ!

Có thần khí này trợ giúp, thần chỉ cần ba tháng, nhất định trước khi sang xuân năm sau, sẽ hoàn tất khảo sát tuyến đường cuối cùng của Đại Vận Hà, trình báo ngự tiền!" Hắn vì kích động mà giọng hơi khàn, nhưng lời nói lại dứt khoát mạnh mẽ.Lâm Tẫn cất tiếng cười sảng khoái: "Tốt!

Nếu có thể hoàn thành đúng kỳ hạn, trẫm sẽ ghi công đầu cho khanh!" Tiếp đó.

Hắn quay sang Quách Chấn Hào: "Quách Ái khanh, Công Bộ cần toàn lực phối hợp, lấy vật này làm chuẩn, nhanh chóng chế tạo một trăm cây Khám Hà Can.

Đồng thời, mọi vật tư cần thiết cho công trình vận hà cũng phải bắt tay chuẩn bị trước, không được có sai sót!""Thần, tuân chỉ!" Quách Chấn Hào lập tức đáp lời, rồi lại lộ vẻ khó xử: "Bệ hạ, công trình đồ sộ như vậy, vật tư tiền lương cần đến có thể nói là hải lượng, việc điều động này...

Thần có nên lập tức hiệp thương với Hộ Bộ để phân bổ không?" Lâm Tẫn đoạn nhiên phất tay áo, dứt khoát nói: "Không cần.

Công trình vận hà, Hộ Bộ tạm thời không tham gia.”Hộ Bộ không tham gia?

Chẳng lẽ khoản tiền lương hao phí ngất trời này, phải do Công Bộ một mình gánh vác?

Có bán hắn đi e rằng cũng không đủ một phần trăm số tiền cần thiết!

Đúng lúc này.

Đàm Đài Hạo Miểu bước nhanh vào, chân khí quanh thân ẩn hiện cảm giác bôn lưu không ngừng, hiển nhiên là vừa kết thúc tu luyện, khí tức vẫn chưa hoàn toàn bình ổn.

Hắn cung kính hành lễ: “Bệ hạ thứ tội, thảo dân vừa rồi ngẫu nhiên có sở ngộ, bế quan chốc lát, tiếp chỉ đến chậm.”Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia kinh ngạc.

Hắn nhìn ra, Đàm Đài Hạo Miểu đã chạm đến ngưỡng Đại Tông Sư trung kỳ, thiên phú như thế này, quả thực kinh người.

Phỏng chừng có liên quan rất lớn đến bài thơ mà chính mình đã viết trước đó.

Lâm Tẫn nói với Quách Chấn Hào và Vũ Văn Khải: “Vị này là Đàm Đài Hạo Miểu của Đàm Đài gia tộc, sau này mọi chi phí cho Đại Vận Hà, đều do Đàm Đài gia tộc gánh vác, các khanh chỗ nào thiếu bạc, trực tiếp tìm hắn là được, hắn, có rất nhiều tiền!”Nghe vậy.

Nụ cười trên mặt Đàm Đài Hạo Miểu trong nháy mắt cứng đờ, trán dường như có vệt hắc tuyến trượt xuống.

Lời nói của Bệ hạ... thật sự là xem Đàm Đài gia hắn như con cừu béo không bao giờ cạn tiền vậy.

Dù sao thì, cũng nên đợi hắn không có mặt ở đây rồi hãy phân phó

chứ...

Quách Chấn Hào và Vũ Văn Khải lập tức minh bạch.

Hai cặp mắt chợt sáng rực lên, nhìn về phía Đàm Đài Hạo Miểu với ánh mắt nóng rực như thấy núi vàng biển bạc.Lâm Tẫn thu hết phản ứng của mọi người vào đáy mắt, cười nhạt một tiếng, thần tình chợt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Vũ Văn Khải, Đàm Đài Hạo Miểu, tiếp chỉ!" Hai người cùng nhau cung thân, giọng nói trầm ổn hữu lực: "Thần (thảo dân) tại!" Lâm Tẫn ánh mắt như đuốc, chậm rãi quét qua hai người, giọng nói như kim thạch va vào nhau: "Vũ Văn Khải, trẫm phong khanh làm 'Vận Hà Tổng Đốc', tổng quản mọi sự vụ khai thông Đại Vận Hà.

Nếu gặp tình huống khẩn cấp, có thể tiền trảm hậu tấu!""Thần, Vũ Văn Khải, lĩnh chỉ tạ ân!" Vũ Văn Khải khấu đầu thật sâu, vai lưng vững như núi.

Lâm Tẫn quay sang nhìn Đàm Đài Hạo Miểu đang đứng yên một bên, ngữ khí hơi dịu lại: "Đàm Đài Hạo Miểu, trẫm phong ngươi làm 'Vận Hà Đốc Biện Đại Thần', chấp chưởng mọi chi tiêu, điều phối vật tư, tiền lương dân phu của công trình vận hà."Đàm Đài Hạo Miểu hít sâu một hơi, trịnh trọng quỳ xuống đất, giọng nói trong trẻo: "Thần, lĩnh chỉ!

Đàm Đài gia dẫu khuynh tẫn gia tài, cũng sẽ bảo đảm dòng bạc cho vận hà không ngừng, tuyệt không trì hoãn công trình!" "Tốt!" Lâm Tẫn vỗ tay cười một tiếng, lập tức nghiêm mặt nói: "Trẫm sẽ điều động một trăm danh Đại Tuyết Long Kỵ, phụ trách khảo sát tuyến đường giai đoạn đầu.

Công Bộ lập tức chuẩn bị vật tư cần thiết cho giai đoạn đầu, đồ chỉ chi tiết vận hà do Tượng Tác Giám toàn lực hội chế, Vũ Văn Khải, khanh tự mình kiểm tra."Ánh mắt của hắn cuối cùng lại dừng

trên người Đàm Đài Hạo Miểu, khóe môi khẽ nhếch, mang theo một tia cổ vũ ẩn hiện: "Còn về ngươi thì... cứ phụ trách moi tiền ra là được." Trên mặt Đàm Đài đúng lúc lộ ra một nụ cười khổ vừa phải.

Thế nhưng ánh mắt lại minh triệt, không thấy nửa phần miễn cưỡng.Chỉ là.

Hắn bỗng nhiên khẽ nhíu mày, như thể nghĩ đến điều gì, ngữ khí chuyển sang ngưng trọng: "Bệ hạ, moi tiền một sự, thần nghĩa bất dung từ.

Chỉ là hiện tại vẫn còn một nan đề cấp bách, nếu không giải quyết trước, e rằng công trình vận hà... khó mà thúc đẩy.""Chuyện gì?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày kiếm, trong ngữ điệu toát ra một tia lạnh lẽo khó nhận ra.

Đàm Đài Hạo Miểu tiến lên một bước, ngữ khí trầm trọng: "Bệ hạ, nếu Đại Vận Hà muốn thông suốt Nam Bắc, tuyến đường phía Bắc không có vấn đề lớn, nhưng phía Nam... e rằng sẽ đi qua địa giới của nhiều thế gia đang chiếm cứ, mọi chuyện tuyệt đối sẽ không thuận lợi!" Nghe xong!

Sắc mặt Lâm Tẫn lạnh nhạt, không thể hiện hỉ nộ, chỉ khẽ gật đầu.Đây quả thực là một vấn đề gai góc.

Một khi các thế gia phía Nam, đặc biệt là Thẩm gia Bích Ba, biết được ý đồ của triều đình, họ nhất định sẽ bất chấp mọi giá để ngăn cản.

Nếu không giải quyết trước, đừng nói động thổ khởi công, ngay cả tuyến đường vận hà hoàn chỉnh cũng khó mà định ra.

Trầm tư chốc lát.

Lâm Tẫn trầm giọng phân phó: "Đem cương vực đồ lại đây.""Vâng!" Quách Chấn Hào lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Không lâu sau.

Một bức cương vực đồ chi tiết của hoàng triều liền trải ra trên bàn.

Lâm Tẫn ánh mắt quét qua núi sông hồ nước trên bản đồ, nghiêng đầu nhìn sang một bên: "Vũ Văn Ái khanh, khanh hãy căn cứ vào đồ này, trước tiên nghiên cứu phán đoán tuyến đường khả thi của vận hà." "Thần, tuân chỉ." Vũ Văn Khải hiểu ý, tiến lên cầm bút.Khai thông Đại Vận Hà, không phải hoàn toàn dựa vào sức người mà đào bới lại, mà cần khéo léo lợi dụng các sông hồ hiện có trong cương vực.

Nếu có thể dựa vào các thủy đạo đã có, bất luận về thời gian thi công, nhân lực hay bảo đảm nguồn nước tương lai, đều có thể đạt hiệu quả gấp đôi.

Vũ Văn Khải ngưng thần tĩnh khí, bút đi như rồng bay phượng múa, dựa theo địa thế núi sông và phân bố thủy hệ, từ Bắc xuống Nam vẽ ra mấy đường đánh dấu rõ ràng.

Hắn đặt bút xuống, cung kính bẩm báo: "Bệ hạ, nếu tạm thời không xét đến nguồn nước ngầm và đặc tính địa chất chính xác, theo thiển kiến của thần, mấy tuyến đường này là thích hợp nhất."Lâm Tẫn chăm chú nhìn kỹ, khẽ gật đầu, rồi quay sang Đàm Đài Hạo Miểu hỏi: "Đàm Đài Ái khanh, theo tuyến đường này, vận hà sẽ đi qua địa giới của những thế gia nào ở phương Nam?" Đàm Đài Hạo Miểu cúi người xem xét kỹ lưỡng, ngón tay di chuyển trên bản đồ: "Khải bẩm Bệ hạ, theo tuyến đường này, vận hà sẽ đi qua Chu Kiều Sử gia, Tỏa Vân Dương gia, Tê Hà Cốc Diệp gia, và..." Hắn ngừng lại, giọng nói hạ thấp vài phần: "Bích Ba Thẩm gia."Lâm Tẫn nghe vậy, mày nhíu chặt: "Lại có nhiều như vậy?" Thập đại thế gia, gần một nửa đều nằm trong tuyến đường.

Muốn định ra tuyến đường mà không gặp trở ngại gì, e rằng khó như lên trời.

Hắn suy nghĩ một lát, hỏi: "Chu Kiều Sử gia và Bích Ba Thẩm gia, trẫm đã biết.

Còn Tỏa Vân Dương gia và Tê Hà Cốc Diệp gia, nội tình thế nào?"Đàm Đài Hạo Miểu vội nói: "Bệ hạ, Tỏa Vân Dương thị tộc chủ yếu kinh doanh trà diệp, trên thị trường hễ có trà phẩm nào có chút danh tiếng, gần như đều xuất phát từ tay họ.

Thêm vào đó là các sản nghiệp phái sinh như chế tác trà khí, nội tình của họ sâu sắc, tuyệt đối không thua kém gia tộc của thần." Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động.

Từ xưa đến nay, trà diệp vẫn luôn là ngành nghề có lợi nhuận cực cao.

Lợi nhuận của nó thường gấp mấy lần hàng hóa thông thường, nếu là danh phẩm cống trà, càng có giá trị liên thành, đủ để thương nhân khuynh gia tranh mua.Dương gia nội tình đã không thua kém Đàm Đài thế gia, thực lực tự nhiên vượt xa Ngu gia đã được giải quyết, cao thủ Lục Địa Thần Tiên cảnh tọa trấn trong tộc, e rằng không chỉ một vị.

Điều gay go hơn là.

Trong giang hồ, bất kể tu vi cao thấp, người yêu trà rất nhiều.

Điều này có nghĩa là mạng lưới quan hệ mà Dương gia đã xây dựng vô cùng lớn mạnh, nhân mạch sâu không lường, động đến một mối sẽ ảnh hưởng toàn thân, khiến người ta phải kiêng dè.Suy nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn tâm niệm khẽ chuyển, nghiêng đầu hỏi: "Hải Công công." "Lão nô tại." "Dương gia gần năm nay, có từng theo luật nộp

thuế trà, thực hiện các quy chế về trà?" Hải Công công gần như không cần suy nghĩ: "Khải bẩm Bệ hạ, Tỏa Vân Dương gia đã gần trăm năm chưa từng nộp một phân phú thuế nào!

Ngay cả trà dùng trong cung, cũng không phải do Dương gia tiến cống."Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một đường lạnh lẽo: "Rất tốt.

Đã là quốc pháp, trẫm liền danh chính ngôn thuận." Chiếm cứ danh phận đại nghĩa, nhiều chuyện liền dễ làm hơn rất nhiều.

Hắn tạm gác lại chuyện Dương gia, rồi nghiêm giọng hạ lệnh: "Chuyện vận hà, trước tiên tập trung vào việc định tuyến phía Bắc.

Tuyến đường phía Nam, do Đàm Đài gia âm thầm che chở hội chế, trẫm tự sẽ phái người tương trợ.

Nếu có kẻ nào dám cản trở công trình, giết không tha!" "Thần, tuân chỉ!" Vũ Văn Khải và Đàm Đài Hạo Miểu đồng thanh đáp.Thế nhưng, vẻ ngưng trọng giữa chân mày Đàm Đài Hạo Miểu vẫn chưa tiêu tan, khóe môi khẽ động, dường như có lời chưa nói hết.

Lâm Tẫn liếc thấy thần sắc của hắn, tạm thời không vạch trần, ánh mắt chuyển sang Quách Chấn Hào.

Chỉ thấy hắn cổ tay lật một cái, một đạo hắc quang lóe qua.

Oanh!

Một cỗ khí giới nặng nề đen sì xuất hiện giữa không trung, nặng nề rơi xuống đất, thân kim loại lạnh lẽo tản ra hàn ý rợn người, khiến mọi người có mặt đều rùng mình."Quách Ái khanh." Lâm Tẫn chỉ vào khẩu Hồng Di Đại Pháo kia: "Đợi khi Khám Hà Can rèn đúc hoàn tất, khanh liền dẫn người toàn lực phỏng chế khẩu pháo này.

Cỗ trước mắt này, tùy khanh tháo dỡ nghiên cứu." Hắn lại chỉ vào đạn pháo bên cạnh: "Vật này cũng cần cẩn thận phỏng tạo, ghi nhớ, phi võ giả không được đến gần!"Cỗ Hồng Di Đại Pháo này từ Trấn

Huyền Đài mang về sau, vì việc nhà quấn thân, suýt chút nữa đã quên.

Hôm nay đã đến Công Bộ, nhân tiện giao đãi luôn.

Nếu có thể phục khắc thành công, dù uy lực hơi kém, chỉ cần hình thành quy mô, liền đủ để tổ kiến một chi sư đoàn vô địch hoành tảo lục hợp.

Khi đó.

Dù là võ đạo thánh địa, cũng có một sức chiến đấu!Quách Chấn Hào thấu hiểu trách nhiệm trọng đại, cung thân lĩnh mệnh: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không phụ thánh vọng!" "Mọi việc giai đoạn đầu, Tượng Tác Giám và Công Bộ cần liên lạc mật thiết, gặp khó khăn gì, tùy thời bẩm báo cho trẫm." Lâm Tẫn cuối cùng dặn dò.

"Thần đẳng minh bạch." "Đàm Đài Hạo Miểu." Lâm Tẫn quay người, nói: "Theo trẫm đến đây." "Vâng, Bệ hạ."Rời khỏi Công Bộ, một đường không nói chuyện.

Trực tiếp trở lại Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi xuống long ỷ, khẽ nhấp một ngụm thanh trà, nhìn những búp trà trôi nổi trong nước trà trong vắt, rồi mới ngẩng mắt hỏi: "Trong Tỏa Vân Dương thị tộc, có mấy vị Lục Địa Thần Tiên?" Đàm Đài Hạo Miểu trầm ngâm nói: "Khải bẩm Bệ hạ, trên danh nghĩa nghe đồn có hai vị, nhưng cụ thể... thần cũng không dám vọng đoán."Thập đại thế gia, nội tình thâm hậu, há lại phô bày hết thảy trước mặt người khác?

Ngay cả Ngu gia còn có hai vị Lục Địa Thần Tiên, Dương gia tất nhiên không chỉ dừng lại ở đó.

Trong bóng tối, nhất định còn ẩn giấu sức mạnh không thể xem thường.

Muốn động Dương gia, tất phải phá vỡ mạng lưới nhân mạch đã kinh doanh nhiều năm của họ.

Chương 214

Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ mặt bàn, tạm thời gác lại suy nghĩ, lời nói chợt chuyển, giọng điệu u lãnh: "Vừa rồi ở Công Bộ, ngươi dường như có lời chưa nói hết?"Đàm Đài Hạo Miểu thân thể khẽ chấn động, lập tức không còn che giấu, vẻ mặt ngưng trọng: "Bệ hạ minh giám.

Các thế gia mà vận hà đi qua, Dương, Sử hai gia tuy mạnh, Bích Ba Thẩm gia dựa vào thủy vận, tài lực võ lực càng hơn một bậc.

Nhưng..." Hắn chợt đổi giọng, ngữ điệu đầy thâm ý: "Nếu so với Tê Hà Cốc Diệp gia kia, ba gia tộc này, liền chẳng đáng là gì!" "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia kinh ngạc: "Diệp gia này, lại phi phàm đến vậy?"Đàm Đài Hạo Miểu nặng nề gật đầu, từng chữ từng câu, kinh thiên động địa: "Chỉ vì sau lưng Diệp gia dựa vào, chính là..." "Võ đạo Thánh địa!" "Cái gì!?" Lâm Tẫn chợt ngẩng đầu, trong đôi mắt đế vương tĩnh lặng như giếng cổ kia, cuối cùng đã rõ ràng nổ tung một tia kinh ngạc!

Hắn tuy liệu được sau lưng Diệp gia tất có chỗ dựa, nhưng vạn vạn không ngờ, lại là Võ đạo Thánh địa!

Tồn tại siêu nhiên như vậy, với thế gia phàm trần vốn dĩ như mây với bùn, sao lại có thể..."Hơn nữa..." Đàm Đài Hạo Miểu ngữ điệu trầm trọng, thậm chí mang theo vài phần cay đắng: "Lại là một tồn tại không thua kém Tàng Kiếm Sơn Trang!" "Không thua kém Tàng Kiếm Sơn Trang?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt trở nên sắc bén như kiếm ra khỏi vỏ.

Theo lời Diệp Quy Trần, Tàng Kiếm Sơn Trang trong ngũ đại võ đạo thánh địa thực lực đứng hàng đầu, Diệp gia chỗ dựa, lại có thể

sánh ngang với nó sao?Hắn trong nháy mắt ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu cường hành ra tay với Diệp gia, dù có sự ủng hộ của Tàng Kiếm Sơn Trang, cũng tất sẽ dẫn đến sự va chạm trực tiếp giữa hai đại thánh địa.

Thắng bại khó lường, hậu quả không dám tưởng tượng!

Đại vận hà hoành đồ đã ấp ủ bấy lâu, rất có thể sẽ gãy đổ tại đây.

Lâm Tẫn đè nén tâm tư, giọng nói khôi phục sự lạnh lẽo thường ngày: "Là thánh địa nào?

Diệp gia và nó có quan hệ thế nào?"Trên mặt Đàm Đài Hạo Miểu vẻ cay đắng càng đậm, gật đầu nói: "Cửu Tiêu Thánh Tông." Hắn hơi ngừng lại, lời nói kinh người: "Còn về quan hệ... không phải giao hảo bình thường.

Nếu Diệp gia có chuyện, Cửu Tiêu Thánh Tông nhất định sẽ ra tay như sấm sét.

Chỉ vì họ vốn dĩ là một thể!" "Một thể?" Lâm Tẫn nhíu chặt mày kiếm: "Lời này có ý gì?" Hắn lờ mờ chạm đến mấu chốt, nhưng mối liên hệ đằng sau vẫn khiến hắn không ngờ tới."Bệ hạ, tiên tổ Diệp gia, vốn dĩ là đệ tử hạch tâm của Cửu Tiêu Thánh Tông, nghìn năm trước phụng mệnh hạ sơn, sáng lập Diệp gia." Đàm Đài Hạo Miểu ngữ khí trầm ngưng, mỗi chữ đều nặng như ngàn cân: "Sự tồn tại của họ, ngay từ đầu đã không phải là thế gia bình thường!

Họ vừa là cánh tay của Thánh Tông đi vào phàm tục, thu thập tài nguyên, tích lũy tài phú; lại vừa là nền tảng để Thánh Tông dựa vào huyết mạch gia tộc khổng lồ, tuyển chọn và cung cấp những mầm mống võ đạo đỉnh cấp!

Nghìn năm kinh doanh, huyết mạch sớm đã dung hợp sâu sắc.

Hiện giờ trong Cửu Tiêu Thánh Tông, từ các Các chủ, Thái Thượng Trưởng Lão, cho đến nhiều chức vụ hạch tâm, bảy tám phần mười...

đều mang họ Diệp!"Lời vừa dứt.

Trong Ngự Thư Phòng rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Lâm Tẫn đốt ngón tay vô thức gõ mạnh long án, phát ra một tiếng "đông" trầm đục.

Sóng gió ngập tràn trong mắt hắn chỉ tồn tại trong một thoáng, liền bị lý trí băng lãnh tuyệt đối cưỡng hành áp xuống, sâu không thấy đáy, giống như sự tĩnh lặng trước đêm bão tuyết.

Đồng khí liên chi, cùng sống cùng chết!

Ra là thế!

Đây đã không còn là sự dựa dẫm đơn thuần, mà là một cộng đồng vận mệnh mà huyết mạch và lợi ích hoàn toàn ràng buộc.

Một mất tất cả mất, một vinh tất cả vinh.

Động đến Diệp gia, chính là lay động căn cơ của Cửu Tiêu Thánh Tông, đối phương tuyệt đối không có lý do khoanh tay đứng nhìn.

Mà tuyến đường Đại Vận Hà, thiên hạ lại không thể tránh khỏi Tê Hà Cốc Diệp gia này.

Một thế gia cự bá đã chiếm cứ phương Nam nghìn năm, gốc rễ sâu bền.

Một thánh địa cổ xưa đứng trên đỉnh võ đạo, nội tình thâm hậu.

Con đường phía trước, dường như bị một ngọn núi khổng lồ vô hình chắn ngang.Mãi lâu sau.

Giọng Lâm Tẫn cuối cùng cũng vang lên, bình tĩnh đến mức không

một gợn sóng, nhưng lại mang theo sự dứt khoát quyết tuyệt, đoạn tuyệt mọi do dự.

"Trẫm, biết rồi." Hắn ngữ tốc bình hoãn, không nghe ra cảm xúc: "Chuyện Diệp gia, tạm hoãn.

Công trình vận hà, cứ theo phương án đã định mà thúc đẩy.

Ngươi hãy lui xuống, âm thầm khảo sát định tuyến phía Nam, nhất định phải bảo mật." "Thần, tuân chỉ!" Nỗi lo trong lòng Đàm Đài Hạo Miểu chưa tan, nhưng thấy Bệ hạ tâm ý đã quyết, không dám nói nhiều, cung thân lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.Trong điện trống rỗng, chỉ còn lại một mình Lâm Tẫn.

Hắn chậm rãi bước đến trước cửa sổ, chắp tay sau lưng đứng thẳng, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu trùng trùng cung khuyết, nhìn về phía chân trời phương Nam.

Không ai biết, trong lòng đế vương lúc này đang suy nghĩ điều gì.

Mấy hơi thở sau.

Lâm Tẫn quay người, chiếu lệnh lạnh lẽo: "Truyền, Thiên Thính Giám sát lĩnh!" "Vâng!" Hải Công công cung thân lĩnh mệnh.Rất nhanh, Tiểu Hòa bước nhanh vào, cung kính hành lễ: "Thần, tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn trực tiếp hạ lệnh: "Lập tức liên hệ Tàng Kiếm Sơn Trang, cáo tri trẫm có việc trọng yếu cần thương lượng!" Tiểu Hòa nhận thấy vẻ nghiêm nghị giữa mày của Hoàng đế, không dám chậm trễ, quả quyết chắp tay: "Thần, lĩnh chỉ!" Nhìn bóng Tiểu Hòa rời đi, Lâm Tẫn trong lòng khẽ thở dài.

Sớm biết như vậy, ban đầu liền không nên để Diệp Quy Trần rời đi...Mấy ngày sau.

Lâm Tẫn đứng trước tấm cương vực đồ khổng lồ trong Ngự Thư Phòng, ánh mắt khóa chặt phương Nam, không ngừng suy diễn

phương lược giải quyết các thế gia.

Sử gia, Thẩm gia, Dương gia...

đều không đáng lo ngại.

Mấu chốt nằm ở chỗ làm sao dịch chuyển tảng đá khổng lồ chắn đường là Tê Hà Cốc Diệp gia này!

"Bệ hạ." Hải Công công cung thân bước vào: "Tàng Kiếm Sơn Trang Tam Trưởng Lão cầu kiến!" "Thạch Tranh?" Lâm Tẫn hơi bất ngờ.

Hắn vốn tưởng người đến sẽ là Diệp Quy Trần.

"Tuyên." "Vâng!"Chốc lát.

Thạch Tranh thân vận thanh bào, rồng bước hổ đi tiến vào, khuôn mặt cương nghị mang theo chút hiếu kỳ, ánh mắt như điện, quét nhìn bốn phía.

Kiếm khí sắc bén quanh thân tự nhiên lưu chuyển, không hề cố ý thu liễm.

Đây không phải khiêu khích, mà thực ra là tính tình hắn vốn như vậy, không câu nệ tiểu tiết.

"Tham kiến Bệ hạ!" Thạch Tranh chắp tay hành lễ, giọng nói như chuông đồng.

Lâm Tẫn không để ý, trái lại còn thưởng thức sự thẳng thắn này, cười nói: "Thạch Trưởng Lão đích thân đến, trẫm có chút ngạc nhiên."Thạch Tranh nhếch mép cười: "Khải bẩm Bệ hạ, lão đại đang bế quan vào thời điểm quan trọng.

Nhận được tin tức, ta liền lập tức chạy đến, chỉ theo phân phó của Bệ hạ!" "Lão đại?" Lâm Tẫn khẽ giật mình, sau đó hiểu ra.

Lãnh Thiên Sương vẫn lạc, nguyên Nhị Trưởng Lão Diệp Quy

Trần tự nhiên tấn thăng Đại Trưởng Lão.

Lâm Tẫn cười nhạt một tiếng, sau khi ngồi xuống, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Thạch Trưởng Lão, lần này trẫm mời đến, là có một việc, cần làm rõ thái độ của Tàng Kiếm Sơn Trang."Thạch Tranh nghiêm sắc nói: "Bệ hạ xin cứ giảng." Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ gõ long án, chậm rãi hỏi: "Đối với Cửu Tiêu Thánh Tông kia, Thạch Trưởng Lão hiểu biết bao nhiêu?" "Cửu Tiêu Thánh Tông?" Sắc mặt Thạch Tranh lập tức ngưng trọng, trầm giọng nói: "Bệ hạ, Cửu Tiêu Thánh Tông thực lực cường hoành, trấn tông công pháp của họ có thể dẫn động Cửu Tiêu Thần Lôi, uy lực bá đạo tuyệt luân, cực kỳ khó đối phó!"Ánh mắt Lâm Tẫn thâm thúy, truy vấn: "Nếu Tàng Kiếm Sơn Trang và Cửu Tiêu Thánh Tông toàn diện khai chiến, có thắng toán không?" Thạch Tranh nhíu chặt lông mày rậm, trầm ngâm hồi lâu, mới từ kẽ răng nặn ra tám chữ: "Giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm!" Nghe vậy.

Vẻ ngưng trọng trong mắt Lâm Tẫn lại sâu thêm một tầng.

Cùng là võ đạo thánh địa, thực lực ngang nhau.Tàng Kiếm Sơn Trang há lại vì triều đình, dễ dàng đặt cược cơ nghiệp ngàn năm, làm cái việc sinh tử liều mạng đó?

Thế nhưng ngay khi Lâm Tẫn tâm niệm chuyển động, Thạch Tranh lại khoát nhiên đứng dậy!

Trong mắt hắn chiến ý bùng phát, giọng nói như kim thiết va vào nhau: "Bệ hạ, Tàng Kiếm Sơn Trang đã hiệu trung triều đình, kẻ địch của ngài, liền là mũi kiếm của chúng ta chỉ tới!

Cửu Tiêu Thánh Tông thì sao?"Lời này vừa dứt!

Dù Lâm Tẫn thân là đế vương, tâm tính trầm ổn như núi, lúc này tâm triều cũng kịch chấn, như nghe sấm sét giữa trời quang!

Hắn ánh mắt như đuốc.

Chăm chú khóa chặt đôi mắt rực cháy chiến ý của Thạch Tranh, khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong khó nhận thấy: "Nếu thật sự khai chiến, nội tình tích lũy ngàn năm của Tàng Kiếm Sơn Trang, e rằng sẽ hủy hoại trong một sớm. ...

Ngươi, có thể làm chủ chuyện này sao?"Dù Thạch Tranh đã tấn thăng Nhị Trưởng Lão, nhưng đại sự quan hệ đến sự tồn vong của tông môn như thế này, tuyệt đối không phải một người có thể quyết định.

Thế nhưng Thạch Tranh biểu tình kiên nghị như sắt, giọng nói dứt khoát mạnh mẽ: "Có thể!" Hắn hơi ngừng lại, chắp tay nghiêm nghị nói: "Khải bẩm Bệ hạ, trước khi lâm hành, Trang chủ từng giao đãi: Bất luận Bệ hạ có ý chỉ gì, Tàng Kiếm Sơn Trang vô điều kiện tuân theo, dù cho... " "Thương tổn đến căn bản, cũng không tiếc!"Trong khoảnh khắc!

Ngón tay Lâm Tẫn đột ngột gõ mạnh xuống án, mày kiếm dần nhíu chặt.

Trong lòng hắn càng thêm tin chắc Tàng Kiếm Sơn Trang, nhất định đang âm thầm mưu đồ điều gì, thậm chí...

đã biết được bí mật kinh thiên động địa nào đó!

Bằng không, sao lại cam nguyện đánh cược cơ nghiệp ngàn năm, cũng bất chấp mọi giá đứng về phía triều đình này?

Điều này căn bản không hợp lý!

"Bệ hạ." Thạch Tranh thấy Lâm Tẫn thần sắc thâm trầm, lại lần nữa mở miệng: "Khi nào động thủ?"Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, phất tay áo ý bảo hắn ngồi xuống, ngữ khí khôi phục vẻ ung dung: "Trẫm bất quá tùy miệng nhắc đến, Thạch Trưởng Lão không cần sốt ruột.

Thái độ của Cửu Tiêu Thánh Tông chưa rõ ràng, lúc này khai chiến, còn quá sớm." "Vậy có gì khó?" Thạch Tranh không ngồi xuống, ngẩng đầu nhướn mày, khí phách ngút trời: "Tại hạ nguyện đích thân đến Cửu Tiêu Thánh Tông, trực tiếp hỏi cho ra nhẽ!

Nếu bọn họ không nghe theo..." Giọng hắn chợt trở nên sắc bén: "Ta Thạch Tranh, nguyện làm tiên phong!"Lâm Tẫn chú mục vào vẻ lẫm liệt giữa mày hắn, khẽ gật đầu: "Cũng tốt, vậy thì có lao Thạch Trưởng Lão đi chuyến này vậy.

Ngươi đi nói với bọn họ...".

Hắn chậm rãi đứng dậy, ngữ điệu bình đạm nhưng không thể nghi ngờ: "Trẫm muốn khai thông Đại Vận Hà, nối liền Nam Bắc Đại Uyên thiên tiệm.

Chương 215

Vận hà đi qua, có thể sẽ đi vào địa giới Diệp gia.

Ngươi đi hỏi xem bọn họ, thái độ thế nào.”Thạch Tranh chắp quyền: “Tuân chỉ!” Ngay khi hắn quay người bước ra khỏi ngưỡng cửa Ngự Thư Phòng, giọng Lâm Tẫn lại lần nữa truyền đến, như sắt lạnh rơi xuống đất: “Ghi nhớ, Đại Vận Hà, trẫm đã định là sẽ khai thông.” “Bất chấp mọi giá.” Thạch Tranh bước chân khẽ dừng lại, tâm lĩnh thần hội, sải bước rời đi.Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh mịch.

Lâm Tẫn bước đến trước cửa sổ, nhìn gió lạnh gào thét bên ngoài, ánh mắt khẽ nheo lại.

Cửu Tiêu Thánh Tông nếu không ngu xuẩn, tự nhiên sẽ hiểu được thâm ý trong lời nói của hắn.

Chuyện này, không có chỗ nào để xoay chuyển.

Đồng ý, thì Nam Bắc thông đạt.

Cự tuyệt, thì binh đao tương kiến.

Hắn không ngại để cái gọi là “võ đạo thánh địa” này, đích thân trải nghiệm một phen thế nào là thiên tử chi nộ.Chốc lát sau.

Lâm Tẫn tay vịn khung cửa sổ, trong đầu lại lần nữa vang vọng lời thề không thể nghi ngờ của Thạch Tranh.

Trầm ngâm mấy hơi.

Trong mắt hắn nhuệ quang chợt lóe, tâm niệm chợt chuyển: “Hệ thống, khởi động Thiên Cơ Ánh Chiếu!” Hắn rốt cuộc không nén nổi sự hiếu kỳ ngày càng mãnh liệt.

Bí mật ẩn giấu sau lưng Tàng Kiếm Sơn Trang, nhất định phải

điều tra rõ ràng càng sớm càng tốt.

Bằng không một khi cục diện có biến, tất sẽ không kịp trở tay.

Chỉ có hiểu rõ chân tướng, mới có thể đi trước một bước.“Đinh!” “Thiên Cơ Ánh Chiếu đã khởi động, xin Túc chủ chỉ định thiên cơ cần khuy thám.” Lâm Tẫn thần tình ngưng trọng, từng chữ từng câu trầm lạnh: “Trẫm muốn biết, Tàng Kiếm Sơn Trang vì sao đột nhiên hiệu trung triều đình, thậm chí bất chấp căn cơ bị tổn hại, cũng muốn toàn lực chi trì?” Lời vừa dứt.

Vạn vật đều tĩnh mịch, ngay cả tiếng gió rít ngoài cửa sổ cũng dường như ngưng trệ.

Không biết qua bao lâu, hồi ứng của Hệ thống cuối cùng cũng vang lên: “Tàng Kiếm Sơn Trang đạt được thiên cơ khải thị: Đại kiếp sắp tới, giang hồ lật đổ, vạn tông tịch diệt.

Biến số duy nhất, nằm ở triều đình.”Lâm Tẫn nghe vậy, đứng sững tại chỗ, sắc mặt chấn động.

Vạn tông... tịch diệt?

Biến số ở triều đình?

Chẳng trách Tàng Kiếm Sơn Trang lại dốc sức như vậy, hóa ra là đã có cảnh báo thiên cơ!

Nhưng bọn họ rốt cuộc từ đâu mà có được lời dụ này?

Lại là kiếp nạn khủng bố đến mức nào, lại có thể khiến cả giang hồ sụp đổ?

Còn cái gọi là “biến số”... chẳng lẽ là chỉ hệ thống?

Không, không đúng.

Hệ thống là tuyệt mật độc thuộc về trẫm, người ngoài tuyệt đối không thể biết được.

Vậy cái ‘biến số’ này... là chỉ một cá thể nào đó?

Hay là một loại ‘quốc sách’ nào đó mà trẫm đại biểu sắp thi hành? Lâm Tẫn tâm tư cuộn trào, trăm mối khó gỡ.

Mấy hơi thở sau.

Hắn cố nén tạp niệm, ánh mắt dần trầm xuống.

Bất luận nguyên nhân là gì, đã Tàng Kiếm Sơn Trang tin thiên cơ này, vậy hắn cũng phải sớm lo liệu.

Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải đích thân hỏi Tiêu Luyện!

“Bệ hạ.” Một giọng nói hơi quen thuộc từ phía sau vang lên, cắt ngang trầm tư của Lâm Tẫn.

Hắn quay người nhìn lại, chỉ thấy Vương Cao đang cung kính hành lễ, nhưng khuôn mặt lại mang vài phần ưu sầu.“Vương Ái khanh, có chuyện gì bẩm tấu?” Lâm Tẫn mỉm cười hỏi.

Vương Cao khẽ thở dài một tiếng, nói: “Khải bẩm Bệ hạ, các thành phía Bắc tuy đã trở về triều đình quản hạt, nhưng quan lại địa phương tham hủ thành phong, đa số đã bị cách chức tra xét, dẫn đến các nha môn địa phương thiếu hụt nghiêm trọng.” “Thần tuy đã dốc sức điều phái nhân viên bổ khuyết, tạm thời duy trì ổn định, nhưng nếu tiếp tục điều tra những kẻ bất pháp, nhân sự hậu kỳ... e rằng khó mà tiếp tục.”Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Các thành phía Bắc tuy đại thể ổn định, Huyền Giáp Cấm Quân cũng đã tiến trú trấn thủ, nhưng vẫn còn một số thành trì chưa kịp điều tra kỹ lưỡng.

Trong đó sâu mọt, tất nhiên không ít.

Điều Vương Cao lo lắng, quả là tình hình thực tế.

Nếu hậu kỳ không có đủ quan viên bổ khuyết, nha môn không vận

hành, dân sinh không được bảo đảm, rất dễ nảy sinh biến động.

Lâm Tẫn trở lại long ỷ ngồi xuống, dung nhan nghiêm nghị: "Vậy ý Ái khanh, là tạm hoãn thanh tra?""Tuyệt đối không phải vậy!" Vương Cao cất cao giọng nói, ánh mắt sắc bén: "Những kẻ tham ô hoang phí pháp luật, ức hiếp bá tánh, tất phải nghiêm trị không tha!" Thân là Thiết Diện Phán Quan, hắn đối với những sâu mọt đó căm ghét thấu xương, một ngày không trừ, dân tâm một ngày khó an.

"Vậy khanh có lương sách nào không?" Lâm Tẫn lại hỏi.

Vương Cao đã đến, tất có đối sách.

Quả nhiên.

Hắn nghiêm nghị đáp: "Bệ hạ, thần cho rằng, phương pháp trực tiếp nhất hiện nay, chính là quảng nạp hiền tài, trọng khai khoa cử!"Lâm Tẫn cong ngón tay khẽ gõ long án, bất động thanh sắc: "Nói kỹ hơn." "Thần từng tra xem kỷ sự gần trăm năm của Đại Uyên, phát hiện triều đình đã lâu không mở khoa thi tuyển sĩ, dẫn đến nhân tài điêu linh, thanh hoàng bất tiếp." "Chính vì như vậy, các quan viên trong triều và địa phương, đa số do quyền quý tiến cử nhậm mệnh, trong đó không thiếu kẻ dung tục vô học." "Chỉ có trọng khai khoa cử, mới có thể mở rộng đường tài, khiến học tử thiên hạ có cửa báo quốc, triều đình được nguồn tân huyết không ngừng!"Lâm Tẫn nghe xong, mắt lộ tán thưởng, nhưng vẫn khẽ thở dài: "Phương pháp này tuy tốt, nhưng... hiện tại vẫn khó thi hành." "Vì sao?" Vương Cao không hiểu.

"Phía Bắc tuy đã định, nhưng vẫn còn ẩn ưu.

Thế gia phía Nam chiếm cứ, dù trẫm hạ chiếu mở khoa thi, học tử phía Nam cũng khó mà đến kinh." Thay vì nói học tử không muốn đến, không bằng nói thế gia không cho phép họ đến.

Vương Cao lộ vẻ sốt ruột: "Bệ hạ, vậy..."Lâm Tẫn giơ tay ngăn

lời hắn, cười nhạt: "Vương Ái khanh không cần lo lắng, chuyện này, trẫm đã có tính toán.

Khanh cứ lui xuống đi." "...Thần, cáo lui." "Khoan đã." Vương Cao vừa định quay người, Lâm Tẫn chợt lại mở miệng: "Pháp ấn thiết lệnh, đưa cho trẫm." Vương Cao cung kính lấy thiết lệnh trong lòng ra, hai tay dâng lên.

Lâm Tẫn vận chuyển chân khí, lần nữa rót vào ba lần kết giới hộ thể.

Sau khi hao hết trước đó, công vụ bận rộn, vẫn chưa kịp bổ sung.Vương Cao lộ vẻ vui mừng: "Tạ Bệ hạ!" Lâm Tẫn xua xua tay.

Khoa cử là kế sách lâu dài, nước xa khó cứu lửa gần.

Xem ra, đã đến lúc phải dùng chút thủ đoạn phi thường quy, cho những thế gia đang chiếm cứ phương Nam kia, hạ một liều thuốc mạnh rồi.

"Truyền chỉ!" Hắn nghiêng đầu phân phó, giọng nói như kim ngọc va vào nhau: "Tuyên, Đàm Đài Hạo Miểu, cận kiến!"Sau một nén hương.

Đàm Đài Hạo Miểu phụng triệu mà đến, cung thân đứng trước ngự.

"Thần, Đàm Đài Hạo Miểu, khấu kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn không vòng vo, trực tiếp hỏi: "Chuyện Đại Vận Hà, chuẩn bị thế nào rồi?" Đề cập chính sự.

Đàm Đài Hạo Miểu tinh thần chấn động, lưu loát bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, một trăm cây Tam Công Khám Hà Can đã toàn bộ rèn đúc hoàn tất.""Vũ Văn Tổng Đốc đang phái người theo các tuyến đường dự tuyển đã định, phân đoạn đồng bộ khảo sát, nhằm tìm ra hà đạo chính nhanh nhất, sau đó mới hợp long thông suốt.

Phương pháp này, dự kiến có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian." Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia tán thưởng, khẽ gật đầu: "Rất tốt." "Ngoài ra." Đàm Đài Hạo Miểu tiếp tục tấu báo: "Đàm Đài gia tộc đã chi khoản ba trăm vạn lượng bạc trắng, toàn bộ đã được chuyển vào tài khoản chuyên dụng của Công Bộ.

Các lại viên liên quan đã bắt tay vào mua sắm và dự trữ vật tư đợt đầu, nhằm bảo đảm việc khảo sát và công trình tiếp theo được liên kết liền mạch.""Không tệ." Lâm Tẫn ngữ khí bình ổn: "Mọi việc cứ theo phương án đã định mà thúc đẩy, gặp bất kỳ khó khăn nào, tùy thời tấu báo." "Thần, tuân chỉ." Đàm Đài Hạo Miểu cung kính đáp, trong lòng hơi thả lỏng.

Thế nhưng.

Giọng nói trên ngự tọa lại lần nữa vang lên, mang theo một ý vị khó nắm bắt, khiến dây cung trong lòng hắn vừa buông lỏng chợt căng cứng.

"Bất quá, trẫm hôm nay triệu ngươi đến, chủ yếu lại không phải vì chuyện vận hà." Lâm Tẫn thân thể hơi nghiêng về phía trước, khóe môi hiện lên một nụ cười đầy thâm ý: "Trẫm, là muốn cùng Đàm Đài gia ngươi, bàn thêm một vụ làm ăn.""Làm ăn?" Đàm Đài Hạo Miểu giật mình, ngẩng mắt đối diện với ánh mắt thâm thúy của Hoàng đế.

Trong nháy mắt.

Một luồng hàn ý không hề báo trước xộc thẳng từ sống lưng lên.

Hắn vô thức lùi lại nửa bước, dường như thân ảnh uy nghiêm không giận tự uy trên ngự tọa, đã hóa thành một ngọn núi sắp đổ sụp, muốn nghiền nát hắn và cả Đàm Đài gia thành tro bụi.

Lần trước "làm ăn", Đàm Đài gia tộc đã bị trói buộc vào cỗ chiến xa nuốt vàng là việc khai thông Đại Vận Hà.

Đầu tư ban đầu đã là hơn vạn lượng bạc trắng, tuy về lâu dài có thể khả quan, nhưng hiện tại lại như một cái động không đáy không thấy điểm dừng, vốn vẫn không ngừng đầu tư, chưa thấy nửa phần lợi ích thu về.Mới trôi qua bao lâu?

Hoàng đế vậy mà lại muốn bàn chuyện làm ăn nữa?

Đàm Đài Hạo Miểu chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cố nén sự hoảng loạn trong lòng, hít sâu một hơi, cẩn thận thăm dò: “Không biết Bệ hạ... lần này có ý muốn làm gì?

Thần xin thứ tội trực ngôn, Đàm Đài gia hiện tại... thực sự đã rỗng túi rồi.” Thấy hắn một bộ dạng như lâm đại nạn, sắp khóc đến nơi.

Lâm Tẫn không khỏi khẽ cười, xua xua tay: “Ái khanh không cần kinh hoàng.

Chương 216

Lần này, trẫm không muốn tiền của Đàm Đài gia ngươi.”“Không muốn tiền?” Đàm Đài Hạo Miểu lại giật mình, càng thêm khó hiểu: “Vậy Bệ hạ là muốn...” “Trẫm chỉ cần Đàm Đài gia ngươi xuất ra một thứ.” Lâm Tẫn ánh mắt sáng quắc, từng chữ từng câu nói: “Chỉ cần ‘danh’ là đủ.” “Xuất danh?” Đàm Đài Hạo Miểu càng thêm không hiểu.

“Không sai.” Lâm Tẫn chậm rãi nói: “Mặc Hương Thư Viện mà Đàm Đài gia ngươi kinh doanh, chính là thánh địa văn mạch trong lòng học tử thiên hạ, danh tiếng vang xa.”“Bất quá, theo trẫm được biết, học tử trong thư viện đa số đều đến từ các tỉnh phía Nam phải không?

Bắc cảnh hoàng triều, đối với Mặc Hương Thư Viện tuy như sấm bên tai, nhưng người thật sự được hưởng lợi, e rằng chỉ có lác đác vài người.” Đàm Đài Hạo Miểu gật đầu thừa nhận: “Bệ hạ minh giám, đúng là như vậy.

Đường xá xa xôi, quan sơn cách trở, học tử phương Bắc muốn đến Mặc Hương Thư Viện, muôn vàn gian nan.

Vả lại thư viện... tiêu chuẩn thu nhận vốn dĩ như vậy, đối tượng hướng tới, cũng không phải hàn môn bình thường.”Lâm Tẫn nói ra ý đồ: “Ý của trẫm, chính là do triều đình xuất tiền, mời Đàm Đài gia tộc ngươi, tại các thành trì trọng yếu ở Bắc cảnh, mở một phân viện của ‘Mặc Hương Thư Viện’!” “Cái gì?!” Đàm Đài Hạo Miểu toàn thân kịch chấn, trong mắt bùng phát ra ánh sáng khó tin.

Đây đâu phải là làm ăn?

Rõ ràng là Bệ hạ đang dâng tặng vinh quang và kỳ ngộ hiếm có!

Khiến Mặc Hương Thư Viện cắm rễ ở Bắc cảnh, được triều đình

bảo chứng, chẳng khác nào đẩy danh vọng gia tộc lên đỉnh cao chưa từng có!Từ đó.

Đàm Đài gia không chỉ là thư viện dân lập, mà còn sẽ trở thành tông sư văn giáo của Bắc cảnh, sức ảnh hưởng của họ sẽ khó mà lường được!

Khi ấy.

Vô số tài tuấn phương Bắc khao khát chen chân vào con đường sĩ đồ, tất sẽ cảm ân Đàm Đài gia!

Hắn cố nén sự kích động gần như muốn vỡ tung lồng ngực, giọng nói hơi run: "Bệ hạ... lời này là thật sao?" "Quân vô hí ngôn." Lâm Tẫn đứng dậy, chắp tay sau lưng đứng thẳng, long bào quét đất, uy nghi tự sinh, nhưng lời nói chợt chuyển: "Tuy nhiên, trẫm, có một điều kiện."Đàm Đài Hạo Miểu lúc này đã tâm triều bành phái, không chút do dự nói: "Bệ hạ xin cứ giảng!

Đàm Đài gia tộc vô bất ứng thuận!" Lâm Tẫn nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng nói: "Trẫm muốn trong Mặc Hương Thư Viện, trước tiên cử hành một kỳ khoa cử khảo thí quy mô nhỏ, có tính chất trọng điểm.

Phàm những ai thông qua kỳ khảo thí này, thành tích ưu lương, sau khi triều đình hạch tra phẩm hạnh, có thể trực tiếp thụ quan, phái đi nhậm chức các vị trí còn trống ở Bắc cảnh!"Ra là thế!

Đàm Đài Hạo Miểu trong nháy mắt minh ngộ.

Triều đình đang ra sức chỉnh đốn quan lại ở Bắc cảnh, nhiều kẻ ngã ngựa, dẫn đến các nha môn cấp bậc thiếu hụt nhân sự nghiêm trọng.

Kế sách này của Bệ hạ, là muốn mượn biển hiệu vàng của Mặc Hương Thư Viện cùng nguồn nhân tài dự bị đã thành thục, với tốc độ

nhanh nhất tuyển chọn các sĩ tử tài học song toàn, phẩm hạnh đáng tin cậy, điền vào chỗ trống, ổn định Bắc cảnh!

Điều này đối với triều đình là giải tỏa cơn khẩn cấp trước mắt, đối với Đàm Đài gia và thư viện, càng là cơ hội ngàn năm khó gặp: Môn sinh của họ, sẽ trực tiếp bước vào triều đường!"Bệ hạ thánh minh!" Đàm Đài Hạo Miểu không còn nghi ngờ gì nữa, cúi sâu người: "Bệ hạ tín nhiệm như thế, chính là vinh quang vô thượng của thần tộc!

Thần lập tức quay về, diện bẩm phụ thân cùng chư vị trưởng lão, nhất định toàn lực thúc thành việc này, hỏa tốc thi hành!" "Rất tốt." Lâm Tẫn gật đầu: "Đề thi do Lễ Bộ cùng trẫm đích thân ra, trẫm sẽ phái chuyên sứ đưa đến Mặc Hương Thành.

Ngoài ra, trong kỳ khảo hạch, nhất định phải bảo đảm tuyệt đối công bằng, công chính, trẫm, không hy vọng thấy bất kỳ tư vị, gian lận nào.

Nếu bị trẫm phát giác..."Ý lời chưa dứt.

Cái lạnh lẽo lẫm liệt giữa chừng đã khiến da đầu Đàm Đài Hạo Miểu căng chặt.

Chưa đợi Hoàng đế nói xong.

Hắn đã vén áo bào quỳ xuống, trán chạm gạch vàng, giọng nói dứt khoát mạnh mẽ: "Bệ hạ yên tâm!

Nếu trong kỳ khảo hạch này có bất kỳ tình trạng gian lận nào xảy ra, không cần Bệ hạ ra tay, cả Đàm Đài gia tộc thần, nguyện lấy cái chết tạ tội!" "Tốt!" Trên mặt Lâm Tẫn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thực sự hài lòng: "Đi đi, việc này, nên sớm không nên muộn.""Vâng!

Thần cáo lui!" Đàm Đài Hạo Miểu lần nữa khấu đầu, sau khi đứng dậy, bước những bước chân kiên định mà vội vã quay người rời

đi, trong bóng lưng tràn đầy sự hưng phấn và cảm giác sứ mệnh không thể kìm nén.

Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh mịch.

Lâm Tẫn bước về phía cửa sổ, nhìn sắc trời chạng vạng dần buông bên ngoài, ánh mắt u thâm.

Khoa cử toàn quốc tuy tạm thời bị cản trở, nhưng "tiểu khoa cử" này, chính là cây đòn bẩy đầu tiên của hắn để lay động bức tường thành của các thế gia phương Nam, cũng là một tín hiệu rõ ràng hắn phóng thích đến học tử hàn môn thiên hạ: Triều đình cầu hiền như khát, công thành danh toại, ngay trước mắt!Ong!

Đúng lúc này.

Ánh nến trong Ngự Thư Phòng khẽ chao đảo, kèm theo tiếng khẽ ngân khó nghe thấy.

Bóng tối ở góc tường tựa như vật sống mà mềm mại lay động.

Một bóng người thân vận huyền giáp, mặt che mặt nạ mực, lặng lẽ hiện ra, quỳ một gối xuống đất, cúi đầu thật thấp, cung kính bẩm báo: "Bệ hạ." Lâm Tẫn ngẩng đầu nhìn lại.

Lâm Uyên đang cung kính quỳ ở phía dưới.

Hắn bước đến trước long ỷ ngồi xuống, ngữ khí nhạt nhẽo thốt ra một chữ: "Giảng."Từ khi Tử Linh tiếp quản Ảnh Sát Vệ, Lâm Uyên liền vẫn chưa từng hồi cung phục mệnh.

Lúc này hắn đột nhiên trở về, trong lòng Lâm Tẫn không khỏi dấy lên một tia hiếu kỳ: Tử Linh, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

"Khải bẩm Bệ hạ." Lâm Uyên giọng nói u lãnh như vực sâu: "Tử Linh đại nhân mệnh thần suất lĩnh Ảnh Sát Vệ, bí mật điều tra Thục Trung Đường Môn." "Đường Môn?" Lâm Tẫn khẽ giật mình.Trong

Thập đại thế gia của Đại Uyên Hoàng triều, Đường Môn là một tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Họ vừa là một tông môn hùng cứ giang hồ, lại vừa là một gia tộc phàm trần bám rễ sâu xa.

Dựa vào ám khí độc bộ thiên hạ và thuật dùng độc khiến người ta nghe danh đã mất mật, địa vị của Đường Môn trong giang hồ siêu nhiên, khiến người ta kiêng kỵ.

Tổng hợp thực lực và nội tình của họ, ngay cả trong giang hồ, cũng thuộc hàng đỉnh tiêm.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, hỏi: "Có thu hoạch gì không?""Khải bẩm Bệ hạ, thu hoạch rất ít." Lâm Uyên mặt có vẻ hổ thẹn, cúi đầu bẩm báo: "Đường Gia Bảo phòng bị sâm nghiêm, giống như long đàm hổ huyệt, người ngoài cực kỳ khó tiềm nhập.

Thần nhờ Thiên Ảnh Tàng Phong Trận, cũng chỉ có thể tiềm nhập ngoại vi, chặn được một mật báo với ngôn ngữ không rõ ràng." "Nói kỹ hơn." Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Lâm Uyên trầm giọng nói: "Mật báo đứt quãng, chỉ có vài chữ có thể nhận ra: Nam...

Thất Tinh Liên Châu...

Đường Môn...

Đoạt...

Cải..."Nghe vậy.

Trán Lâm Tẫn gần như rũ xuống hắc tuyến.

Mật báo này, nói ra gần như bằng không nói.

Tuyến manh mối có giá trị duy nhất, e rằng chỉ có bốn chữ "Thất Tinh Liên Châu".

“Chuyện này, ngươi đã từng bẩm báo Tử Linh chưa?” “Chưa ạ.” Lâm Uyên đáp: “Thần từ Đường Gia Bảo trở về, liền lập tức vào cung, thành thật bẩm cáo Bệ hạ mọi chuyện đã trải qua.” “Đi nói với nàng ấy đi, không cần giấu giếm.” “Thần, tuân chỉ.” Lâm Uyên lĩnh mệnh, thân hình chợt lóe, liền đã biến mất trong Ngự Thư Phòng.Lâm Tẫn hai mắt khẽ nheo lại, ngả người tựa vào long ỷ, đầu ngón tay vô thức khẽ gõ tay vịn, lâm vào trầm tư.

Từ mật báo tàn phá này mà suy đoán, Đường Môn dường như có mưu đồ vào ngày “Thất Tinh Liên Châu”, ý đồ “đoạt thủ” vật gì đó, hoặc “cải tả” sự việc nào đó.

“Ai...” Lâm Tẫn thở dài một tiếng thật sâu, trong lòng thầm nhủ: “Sớm biết như vậy, thì thuật Thiên Cơ Ánh Chiếu kia, không dùng cũng được.”Hắn quả thực có chút hối hận.

Thiên cơ của Tàng Kiếm Sơn Trang cố nhiên trọng yếu, giúp hắn biết được đại kiếp sắp đến, có thể sớm lo liệu.

Nhưng bất luận thế nào, lòng trung thành của Tàng Kiếm Sơn Trang đối với triều đình là không thể nghi ngờ.

Còn Đường Môn, lại hoàn toàn khác biệt.

Tuy vẫn chưa xác định được lập trường cụ thể của Đường Môn hiện tại, nhưng phần lớn sẽ không đứng về phía triều đình.

Việc họ mật mưu, rất có khả năng bất lợi cho triều đình, khiến hắn không thể không phòng bị!

Điều càng khiến hắn không nghĩ thông là: Tử Linh vì sao lại phái Ảnh Sát Vệ đi điều tra Đường Môn?

Nàng ấy và Đường Môn, rốt cuộc có quan hệ gì?

Là địch?

Là bạn?Nửa buổi.

Lâm Tẫn dài dài thở ra một ngụm trọc khí, cố gắng đè nén những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Đã Tử Linh chấp ý muốn tra, vậy cứ để nàng đi.

Đợi khi nàng gặp phải phiền phức không thể giải quyết, tự nhiên sẽ đến tìm hắn.

Hắn khẽ nhấp một ngụm thanh trà, liếc nhìn sắc trời chạng vạng bên ngoài cửa sổ, nghiêng đầu phân phó: "Truyền khẩu dụ của trẫm, mệnh Nhạc Đào ngày mai suất lĩnh các yếu viên Lễ Bộ, đến Ngự Thư Phòng nghị sự." "Lão nô tuân chỉ." Hải Công công cung thân lĩnh mệnh, nhẹ bước lui xuống.Màn đêm như mực, nhuộm đen trời xanh.

Thiên Khuyết điện vũ dưới ánh trăng mờ nhạt ẩn hiện, uyển như một đầu cự thú khổng lồ đang nằm phục.

Sâu trong đại điện.

Dạ Lâm huyền bào quét đất, khoanh chân ngồi.

Giữa mày hắn tà mị và thần bí đan xen, chân khí quanh thân không ngừng dao động.

Lúc thì thánh khiết như thần Phật lâm thế, khiến người ta sinh lòng kính sợ, lúc lại âm hàn như Cửu U ma vực, khiến người ta gan mật đều vỡ nát.

Hắn không phải đang tu luyện bình thường, mà là nhờ công pháp huyền diệu, ý thức ly thể, xâm nhập vào một không gian kỳ dị."Sư tôn." Ý thức thể của Dạ Lâm đứng giữa hư vô, hướng về hai bóng người mờ ảo phía trước cung kính hành lễ.

"Kiệt kiệt kiệt..." Một trận tiếng cười quái dị khiến người ta rợn tóc gáy vang lên, một bóng người quanh thân vờn quanh huyết quang

lượn quanh Dạ Lâm mấy vòng, ngữ khí tràn đầy tán thưởng: “Không tệ, không tệ!

Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, cách hậu kỳ cũng chỉ kém một bước.

Chương 217

Rất tốt!" Khóe môi Dạ Lâm khẽ cong: "Đa tạ Tam Sư Tôn khoa tán.""Cảnh giới trung kỳ, còn xa xa chưa đủ, không thể kiêu căng." Bóng người vận bạch bào bên cạnh ngữ điệu lạnh lẽo: "Muốn thành đại sự, thực lực của ngươi bây giờ, vẫn chưa đủ." Nghe lời này.

Trên mặt Dạ Lâm không hề có nửa phần khó chịu, trái lại khiêm tốn cung thân: "Nhị Sư Phụ giáo huấn đúng ạ." Hắn hơi ngừng lại, tiếp tục nói: "Hạch tâm trọng thứ hai đã tìm được, chỉ chờ tìm thấy giới chất đặc biệt có thể chịu đựng được phép chuyển di, đệ tử liền có thể bắt tay đột phá!""Rất tốt." Người áo trắng khẽ gật đầu, lập tức nhíu chặt mày, dặn dò: "Hiện giờ khí vận triều đình đang thịnh, tạm thời tránh mũi nhọn của họ, đừng đối đầu cứng rắn.

Mọi chuyện, đợi ngươi đột phá trọng thứ hai xong, rồi hãy mưu tính!" Trong đáy mắt Dạ Lâm một tia sát cơ sắc bén chợt hiện chợt tắt, trong lòng hắn tuy không cho là đúng, nhưng cũng không phản bác, chỉ khẽ đáp: "Đệ tử minh bạch."Người áo trắng dường như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, khẽ thở dài một tiếng không thể nhận ra, không nói thêm gì, chỉ xua tay nói: "Về đi, nơi đây không thể ở lâu." Dạ Lâm chắp tay: "Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ nhanh chóng cứu các ngài thoát khốn!" Lời vừa dứt, ánh mắt hắn vô thức nhìn về phía sâu thẳm hư không xa xăm, như đang tìm kiếm điều gì, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Ngay sau đó, rời khỏi không gian kỳ dị này.Đợi khi bóng Dạ Lâm hoàn toàn tiêu tán trong hư vô, Huyết Ảnh thu hồi ánh mắt, trong giọng nói mang theo một tia trêu đùa: "Hắc, tiểu tử này tâm cao hơn trời, vừa rồi phỏng chừng đang tìm kiếm khí tức của lão đại. ...

Ta thấy, lời dặn dò của ngươi bảo hắn tạm tránh mũi nhọn của triều đình, hắn phần lớn là tai này vào, tai kia ra." Người áo trắng lạnh lẽo cười một tiếng, thân ảnh dần phai nhạt, chỉ có câu nói dứt khoát kia lạnh lẽo vang vọng trong không gian: "Không sao.

Nếu hắn là kẻ an phận thủ kỷ, ngươi và ta hà tất phải chọn hắn?"Trong đại điện.

Ý thức Dạ Lâm quy thể, hai mắt chợt mở, một cỗ uy áp Lục Địa Thần Tiên bàng bạc ào ạt bùng phát, rồi lại chợt thu liễm không còn tăm hơi.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nắm tay vô thức siết chặt, trong mắt sát ý không còn chút che giấu nào.

"Thiếu chủ." Đúng lúc này.

Một giọng nữ trong trẻo như ngọc đá va vào nhau truyền đến.

Huyết Liên Thánh Nữ Ân Liên uyển chuyển bước vào.

Nàng mặc một bộ sa quần màu tím nhạt dần, trên tà váy, văn sen thêu bằng huyết tuyến yêu dã nở rộ.Dạ Lâm nghe tiếng quay đầu, vẻ sắc lạnh trên mặt trong nháy mắt thu lại, cực kỳ tự nhiên vươn tay ôm lấy vòng eo thon không chịu được một nắm của nàng, hỏi: "Liên nhi, chuyện gì?" Má Ân Liên ửng hồng, nhưng không né tránh, thần sắc ngưng trọng bẩm báo: "Thiếu chủ, theo thám tử báo lại, gần đây quanh Thiên Khuyết... dường như có dị động.""Dị động?" Mày kiếm Dạ Lâm chợt nhíu chặt.

Hắn chậm rãi bước đến trước ghế thái sư ngồi xuống, cong ngón tay vô thức gõ vào tay vịn gỗ tử đàn, đáy mắt hàn quang ẩn hiện: "Nói kỹ hơn." Ân Liên cung thân hành lễ, thần sắc ngưng trọng: "Khải bẩm Thiếu chủ, gần đây quanh Thiên Khuyết, liên tục có chim chóc không rõ chủng loại lượn lờ do thám, trong đó mấy con đã chạm vào trận

pháp, đều bị tru sát tại chỗ.”“Có tra rõ nội tình không?” Giọng Dạ Lâm trầm thấp.

“Đã tra rõ.” Ân Liên khẳng định nói: “Theo mật báo, triều đình Đại Uyên mới thành lập ‘Thiên Thính Giám’, chiêu mộ một dị nhân có thể thông hiểu tiếng chim, có thể khu sử chim chóc để dò la tình báo.” “Ồ?” Mày Dạ Lâm khẽ nhếch, khóe môi cong lên một đường lạnh lẽo: “Nói như vậy, đám súc sinh lông vũ này, là do Lâm Tẫn phái đến làm tai mắt?” Ân Liên im lặng cúi đầu, coi như đáp lời.Sự trầm mặc ngắn ngủi lan tỏa trong điện, chỉ có tiếng ngón tay gõ vào tay vịn “đốc đốc”, đều đặn khiến người ta trong lòng căng thẳng.

Mấy hơi thở sau, tiếng gõ chợt dừng.

Dạ Lâm năm ngón tay đột ngột siết chặt, tay vịn ghế thái sư theo tiếng mà nứt ra mấy đường vân nhỏ: “Hay cho một Lâm Tẫn, bản thiếu đây lại xem thường ngươi rồi!

Đã ngươi chấp ý muốn thăm dò nội tình của ta...” Hắn hơi ngừng lại, trong mắt sát cơ như thực chất bắn ra: “Truyền lệnh, lập tức khởi động ‘Liêu Thành Kế Hoạch’!

Bản thiếu muốn trong vũng nước tù này, hung hăng châm một mồi lửa lớn!”Ân Liên nghe vậy, thân thể hơi chấn động, lập tức nhanh chóng lĩnh mệnh: “Vâng!” Nàng quay người lui xuống, bước chân vội vã, bóng lưng uyển chuyển rất nhanh biến mất ngoài cửa điện.

Tiễn đưa bóng dáng thướt tha kia đi xa.

Khóe môi Dạ Lâm nhếch lên một nụ cười khó nắm bắt, đáy mắt u quang lấp lánh, tựa hồ có tính toán sâu xa ẩn giấu.

“Thiên Ảnh.” “Chúc hạ tại!” Trong bóng tối, một bóng người như quỷ mị lặng lẽ hiện ra, cung kính hành lễ.Dạ Lâm từ từ đứng dậy, chắp tay sau lưng đứng thẳng: “Giới chất chi vật, tìm kiếm được thế

nào rồi?" Thiên Ảnh cung thân bẩm báo: "Khải bẩm Thiếu chủ, 'Triền Oán Bí Cảnh' dưới đáy Khô Cốt Uyên Tây Hoang không lâu nữa sẽ khai mở.

Dựa theo nhiều nguồn tình báo đối chiếu xác nhận, trong bí cảnh, cực kỳ có khả năng tồn tại giới chất thích hợp có thể chịu đựng được bí pháp chuyển di!" "Rất tốt." Dạ Lâm hai mắt khẽ nheo lại, hàn mang lưu chuyển: "Giám sát mật thiết động thái của bí cảnh, thời khắc khai mở, chính là lúc bản thiếu đích thân đến!""Chúc hạ tuân mệnh!" Thiên Ảnh lĩnh mệnh, thân hình lần nữa hòa vào bóng tối, như thể chưa từng xuất hiện.

Dạ Lâm bước đến cửa điện, nhìn về phía chân trời.

Màn đêm buông thấp, không thấy trăng sao, chỉ có mây đen cuồn cuộn, áp bức đến nghẹt thở.

"Lâm Tẫn... cứ ngồi cho vững long ỷ của ngươi đi, chỉ sợ, thời gian không còn nhiều."Sáng hôm sau, ánh bình minh le lói.

Trong Ngự Thư Phòng, Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào cùng một nhóm yếu viên của bản bộ, cung kính quỳ phục dưới đất.

"Bình thân." Lâm Tẫn đoan tọa long ỷ, ánh mắt quét qua mọi người, không nói thêm lời nào.

"Tạ Bệ hạ!" Mọi người tạ ơn đứng dậy, rủ tay cung kính đứng.Lâm Tẫn đi thẳng vào vấn đề: "Trẫm sẽ ở Bắc Vực sáng lập phân viện 'Mặc Hương Thư Viện'.

Nhạc Ái khanh, theo ý khanh, địa điểm nào là tốt nhất để chọn làm phân viện?" Nhạc Đào tâm niệm điện chuyển.

Mặc Hương Thư Viện danh động thiên hạ, nhưng đáng tiếc Đại Uyên Nam Bắc cách trở, học tử Bắc Vực cầu học gian nan.

Nếu phân viện có thể thành lập, cả về giáo hóa lẫn triều đình, đều

là lợi ích lớn.

Hắn ngẩng tay nhìn tấm cương vực đồ khổng lồ treo trên tường, ngưng thần chốc lát, đưa tay chỉ vào một điểm: "Khải bẩm Bệ hạ, thần cho rằng, Mặc Chiếu thành chính là lựa chọn không hai!"Lâm Tẫn thuận theo hướng hắn chỉ nhìn qua: "Lý do?" "Khải tấu Bệ hạ, thứ nhất, Mặc Chiếu thành nằm ở phúc địa Bắc Vực, thủy lục giao hội, là nơi thông thương bốn phương, học tử phương Bắc đi lại cực kỳ tiện lợi." "Thứ hai." Nhạc Đào ngữ điệu chuyển sang kiên định: "Phía Tây thành này, có một Văn Lan Cốc, bên trong có 'Tam Kỳ', có thể nói là nơi trời ban cho thư viện!" "Tam Kỳ?" Lâm Tẫn lộ ra chút hứng thú: "Nói kỹ hơn." "Cái gọi là Tam Kỳ, chính là Kỳ Cảnh, Kỳ Tuyền, Kỳ Thụ!"Nhạc Đào như kể vật báu gia truyền: "Kỳ Cảnh tên là 'Mặc Lãng Lưu Sa', ban ngày, cát đỏ lưu động theo gió tạo hình, uyển như bút tự nhiên đi rồng bay phượng múa, tương truyền người có thiên phú trác tuyệt quan sát, có thể trợ giúp đốn ngộ văn tâm!" "Kỳ Tuyền tên là 'Nhuận Bút Tuyền', dùng suối này mài mực, mực sắc thuần tịnh, viết không nhòe không lem, tựa như lịch sử cửu viễn đổi mới!" "Còn về Kỳ Thụ, chính là 'Bút Can Lâm'.

Trong rừng sinh trưởng một loại kỳ mộc, thân cây thẳng tắp như bút, vỏ cây màu như giấy tuyên, tự nhiên chính là vật liệu thượng giai để chế tác bút cán!"Trần thuật xong xuôi trong một hơi.

Nhạc Đào hơi chậm lại hơi thở, tổng kết: "Vì vậy, thần tin chắc, Văn Lan Cốc Mặc Chiếu thành, thực sự là địa điểm căn cơ tốt nhất cho phân viện!" Lâm Tẫn sắc mặt không đổi, trong lòng đã cân nhắc.

Nếu lời Nhạc Đào không hư, nơi đây quả thực là lựa chọn thượng giai.

"Đã như vậy." Hắn lập tức quyết đoán: "Nhạc Ái khanh, lập tức phái người tiền vãng Mặc Chiếu thành, khảo định viện chỉ, hội chế đồ

án, giao cho Công Bộ, với tốc độ nhanh nhất khởi kiến thư viện!”“Thần, lĩnh chỉ!” Nhạc Đào nghiêm nghị ứng mệnh.

Đợi khi việc này nghị định.

Lâm Tẫn ngữ khí bình ổn nhưng mang theo uy nghi không thể nghi ngờ: “Trước điều này, trẫm muốn ở Mặc Hương Thư Viện phương Nam khai khoa tuyển sĩ, tuyển chọn hiền năng, sung thực quan trường Bắc Vực.

Chư khanh cho rằng thế nào?” Lời vừa dứt.

Tiếng phản đối chợt vang lên.

Lễ Bộ Thị Lang dẫn đầu bước ra, mặt mang vẻ ưu sầu: “Bệ hạ!

Hệ thống quan viên Bắc Vực bám rễ sâu xa, nếu đột nhiên thay thế một lượng lớn học tử mới tiến cử, e rằng sẽ khiến quan viên ly tâm, chính vụ đình trệ, ngược lại sinh họa loạn!”Một lão thần huân quý vội vàng theo sau: “Vương Thị Lang nói chí phải!

Những thư sinh đó, chỉ biết trên giấy nói binh, nào hiểu được nỗi khổ dân gian, chính vụ phiền hà?

Bệ hạ nếu mở tiền lệ này, e rằng... sẽ khiến lòng quan viên thiên hạ lạnh lẽo mất!” Lâm Tẫn đối với điều này sớm đã dự liệu, thần tình không đổi: “Bắc Vực tệ nạn đã lâu, tham hủ sinh sôi.

Lần tuyển sĩ này, không phải để thay thế toàn bộ, ý là bổ sung tân huyết, quét sạch phong khí.

Còn về kinh nghiệm, ai lại không từ rèn luyện mà có được?”Vương Thị Lang thấy Hoàng đế thái độ kiên quyết, vậy mà “phốc thông” một tiếng quỳ sụp xuống đất, đầu chạm đất, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Bệ hạ!

Ngài nếu chấp ý như vậy, chẳng lẽ không sợ văn võ bá quan mãn

triều, quan lại thiên hạ, đều sẽ lạnh lòng sao?!" Lời này vừa dứt.

Cả điện tịch nhiên, không khí dường như ngưng đọng.

Lời này, đã gần như bức cung.

Lâm Tẫn không giận ngược lại cười, chỉ là nụ cười kia băng lãnh, không mang chút ấm áp nào: "Vương Ái khanh, khanh hãy nói cho trẫm biết. 'Lạnh lòng' trong miệng khanh, có thể đóng băng đến chết người không?"Vương lão thần toàn thân run lên, phục dưới đất không dám ngẩng đầu: "...Tự, tự nhiên là không thể." "Vậy vạn thiên bá tánh Bắc Vực, mùa đông không lương không y 'thân hàn', lại là thực sự, sẽ đóng băng đến chết người!" Lâm Tẫn giọng điệu chợt cao vút, như sấm sét nổ vang trong điện vũ, "Là mấy quan viên 'lạnh lòng' trọng yếu, hay là vạn ngàn lê dân 'thân hàn' trọng yếu?!

Các khanh ôm sách thánh hiền mà đọc, chẳng lẽ ngay cả đạo lý 'dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh' cũng quên khuấy đi chín tầng mây rồi sao?!"Đế uy như ngục, lẫm liệt khó phạm.

Lời quở trách này, uyển như chuông lớn và hông đại lữ, chấn động khiến tất cả các thần có dị nghị đều kinh hồn bạt vía, không còn ai dám phát ngôn.

"Chuyện này, trẫm ý đã quyết, không cần bàn lại!" Lâm Tẫn dứt khoát mạnh mẽ, định ra điều khoản: "Việc cấp bách của Lễ Bộ, là nhanh chóng nghĩ định đề mục khoa khảo.

Làm sao từ trong đống ngọc thô này, chân tuyển ra tài năng thực sự có thể an bang định ấp mà trẫm cần?"Trong Ngự Thư Phòng lập tức vang lên một tràng nghị luận trầm thấp.

Rất nhanh, liền có quan viên xuất liệt kiến ngôn.

Một vị Thị Lang lớn tiếng nói: "Bệ hạ, thần cho rằng, nên lấy 'Giang Sơn Xã Tắc' làm trọng!

Đề thi nên liên quan đến quốc bản, ví như làm sao củng cố hoàng quyền, duy trì thiên hạ an định, khiến cơ nghiệp Đại Uyên ta vĩnh cố!" Một quan viên khác vội tiếp lời: "Thần phụ nghị, nhưng cần cụ thể hơn.

Hiện tại tuy không có đại chiến biên hoạn, nhưng ẩn họa vẫn còn, đề thi nên nhấn mạnh sách lược 'đề ngự ngoại vũ', tuyển chọn tài năng tinh thông quân lược, có viễn kiến!" Lại có người nói: "'Khai cương thác thổ' cũng không thể bỏ qua!

Đại Uyên tuy cương vực rộng lớn, nhưng bốn phương vẫn còn những nơi chưa phục tùng vương hóa, đề thi nên có thể kích phát hùng tâm vạn lý khai thác của học tử!"Lâm Tẫn tĩnh lặng nghe chốc lát, nhưng lại chậm rãi lắc đầu: "Giang Sơn Xã Tắc, quá đỗi trống rỗng.

Đề ngự ngoại vũ?

Khai cương thác thổ?

Đây không phải việc trọng yếu hàng đầu của Đại Uyên hiện tại." "Trẫm muốn, là những quan châu huyện có thể giúp bá tánh nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chứ không phải soái tài bày mưu tính kế, cũng không phải mãnh tướng khai cương thác thổ." Mọi người thấy Hoàng đế liên tiếp phủ định, đều nín thở yên lặng, ánh mắt không hẹn mà cùng đổ dồn lên Thượng Thư Nhạc Đào.

Nhạc Đào nhíu mày trầm tư chốc lát, trong mắt dần hiện lên vẻ sáng rõ.

Hắn lại lần nữa chỉnh y chắp tay, lời nói trầm ổn mà rõ ràng: "Bệ hạ, thần có một đề nghị, có lẽ có thể thử một lần!" "Thuyết!" Lâm Tẫn trong mắt xẹt qua một tia hứng thú.

Nhạc Đào khom lưng bẩm báo: "Bệ hạ nói đúng, 'dân là quý', vậy tự nhiên phải lấy 'dân sinh' làm gốc.

Ví như: hưng tu thủy lợi, bình ổn vật giá, ức chế hào cường thôn tính, khiến bách tính có sản nghiệp ổn định, nội tâm có bình an vĩnh cửu, đây mới là căn bản của việc làm quan." Lời vừa dứt.

Trong Ngự Thư Phòng tĩnh lặng như tờ.

Lâm Tẫn im lặng chốc lát, ngón tay thon dài khẽ gõ nhẹ lên ngự án, ánh mắt tán thưởng càng thêm rạng rỡ.

Một lúc lâu sau.

Hắn chậm rãi cất lời, giọng trầm hùng hữu lực, vang vọng trong điện vũ: "Tốt!

Chương 218

Nhạc ái khanh sở ngôn, rất hợp ý trẫm!

Vậy cứ lấy 'dân sinh' làm trọng tâm, giao Lễ Bộ ngươi chi tiết hóa đề thi khoa cử, phải cầu sự tinh chuẩn, thiết thực!" "Thần, tuân chỉ!" Nhạc Đào cùng các quan viên Lễ Bộ đồng thanh vâng mệnh, cung kính lui khỏi Ngự Thư Phòng.

Trong điện khôi phục tĩnh lặng.

Lâm Tẫn một mình đứng trước bản đồ cương vực rộng lớn, tầm mắt một lần nữa rơi xuống vị trí "Mặc Chiếu thành".

Nếu thành này thật như Nhạc Đào đã nói, quả thực là nơi tốt nhất để lập thư viện.

Chỉ cần phân viện Bắc Cương xây thành, liền có thể thu phục lòng học tử phương Bắc, càng có thể liên tục thâu tống nhân tài cho triều đình.

Thậm chí.

Đợi cục diện nam bắc ổn định, chính thức mở khoa cử tuyển sĩ, cũng mang ý nghĩa sâu xa!

Chỉ là... có một vấn đề khiến Lâm Tẫn hơi trầm ngâm.

"Mặc Hương phân viện, nên do ai chấp chưởng? " Bên cạnh hắn đa phần là những tướng kiêu dũng như Lăng Hồng, Thương Sóc, Thiết Côn Luân, không phù hợp để trấn giữ thư viện.

Người này không những cần trung thành tuyệt đối, mà còn phải có thực lực tương đương, mới có thể che chở học tử trong viện, tránh bị thế lực giang hồ quấy nhiễu.

Ngay khi hắn đang suy tư... một tiếng nhắc nhở trong trẻo của Hệ thống vang lên, cắt ngang suy nghĩ của hắn. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tuần tra Vân Minh thành, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không? 】 Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch lên.

Hệ thống đã đưa ra nhắc nhở, liền nói rõ Thanh Ninh đã toàn diện tiếp quản sản nghiệp dệt may dưới trướng Ngu gia.

"Thắp sáng." Hắn không chút do dự. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Vân Minh thành! 】 【Nhận được phần thưởng: Huyền Giáp Cấm Quân ×50000! 】 Lâm Tẫn nhìn nhắc nhở của Hệ thống, nhất thời ngây người, gần như khó mà hoàn hồn.

Năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân?!

Từ khi có Hệ thống đến nay, tổng số Huyền Giáp Cấm Quân mà hắn tích lũy cũng chỉ vỏn vẹn năm vạn.

Nay một hơi lại được thêm năm vạn, lập tức tăng gấp đôi, đây quả thực là cường binh từ trời giáng xuống!

May mắn thay.

Ngu gia ở Vân Minh có nội tình sâu dày, gia tài tất nhiên hùng hậu, chi viện lương thảo cho năm vạn đại quân này, chắc hẳn không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn nghiêng đầu nói: "Truyền Thiên Thính Giám Sát Lĩnh." "Vâng." Hải công công khom người vâng mệnh.

Hắn vừa mới bước ra khỏi Ngự Thư Phòng, chưa kịp đi được mấy bước, lại quay người trở vào: "Bệ hạ, Thiên Thính Giám Sát

Lĩnh cầu kiến.” “Ồ?” Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Thật là trùng hợp.

“Tuyên.” “Vâng.” Rất nhanh, Tiểu Hòa bước vào, quỳ xuống hành lễ: “Thần, khấu kiến Bệ hạ!” Lâm Tẫn nói: “Ngươi đến đúng lúc.

Truyền tin Ngô Tranh, lệnh hắn đem tất cả tài sản của Ngu gia đã tịch thu vận về kinh đô, không được có sai sót.” “Thần tuân chỉ.” Tiểu Hòa đứng dậy, Lâm Tẫn thấy nàng thần sắc ngưng trọng, bèn hỏi: “Ngươi đến tìm trẫm, có việc gì? ” Trên gương mặt xinh xắn của Tiểu Hòa bao phủ một tầng ưu tư, giọng điệu trầm thấp: “Khải bẩm Bệ hạ, thần phụng mệnh phái khiển phi điểu tuần tra khu vực Tuyết Dũng Giang thuộc Lăng Bắc Châu.

Thế nhưng gần đây, liên tiếp có vài con phi điểu vô cớ mất tích, không hề trở về kinh đô.” Lâm Tẫn không mấy để ý, tùy tiện nói: “Là thoát ly sự khống chế của ngươi, hay là không muốn quay về? ” “Đều không phải.” Tiểu Hòa kiên định lắc đầu: “Theo phi điểu quay về bẩm báo, những con mất tích đều đột nhiên biến mất trong lúc bay, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Thần cho rằng... việc này có lẽ có ẩn tình.” Lâm Tẫn nghe vậy, kiếm mày chợt nhíu chặt.

Theo tình báo đã chỉ ra: Sào huyệt của “Dạ Lâm” là “Thiên Khuyết”, cực kỳ có khả năng ẩn nấp ở khu vực Tuyết Dũng Giang thuộc Lăng Bắc Châu.

Nếu phán đoán không sai, vậy mấy con phi điểu này, e rằng đã lạc vào trận pháp bên ngoài Thiên Khuyết, do đó mới vô cớ biến mất.

“A...” Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười lạnh nhạt, trong mắt hàn quang lưu chuyển: “Xem ra, sào huyệt của vị Thiếu chủ thần bí này, sắp nổi lên mặt nước rồi.” Hắn hơi dừng lại, lần nữa hạ lệnh: “Tiếp

tục phái khiển phi điểu dò xét bốn phía, nhất định phải xác định được vị trí chính xác của chúng, nhưng tuyệt đối không được đánh rắn động cỏ." "Thần, tuân chỉ!" Tiểu Hòa nghiêm chỉnh chắp tay, vừa định quay người rời đi, giọng nói của Lâm Tẫn lại vang lên: "Thiết Côn Luân gần đây đang bận việc gì? " Kể từ khi giải quyết đám thủ vệ kho hàng Ngu gia, vận chuyển hàng hóa đến Khâu gia xong, Thiết Côn Luân liền về Thiên Thính Giám bế quan, mấy ngày nay không có động tĩnh gì, Lâm Tẫn không khỏi có chút hiếu kỳ.

Khóe môi Tiểu Hòa khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: "Bẩm Bệ hạ, Thiết gia gia nói ông ấy tâm có sở ngộ, đang thử bế quan đột phá." "Đột phá?!" Lâm Tẫn không khỏi ngẩn ra.

Tên này mới vừa nhập Lục Địa Thần Tiên cảnh không lâu, lại còn là nhờ vào sức mạnh của Thái Hư Địch Hồn Đan.

Trong thời gian ngắn như vậy, lại muốn đột phá lần nữa, gần như là chuyện không thể.

Chẳng lẽ... nội tình chân khí trầm tích trăm năm của hắn, lại sâu dày đến mức đủ để liên tiếp phá hai trọng cảnh giới sao?

Lâm Tẫn khẽ thở ra một hơi, dặn dò: "Ngày thường hãy chú ý tình trạng của hắn, nếu có bất kỳ dị thường nào, lập tức bẩm báo." "Vâng, Bệ hạ." Tiểu Hòa cung kính hành lễ, lặng lẽ lui đi.

Lâm Tẫn ngồi một mình.

Nhân tuyển cho "Mặc Chiếu Thư Viện" và tung tích của "Dạ Lâm" giao thoa trong đầu hắn, nhất thời khó mà có manh mối.

Hắn dứt khoát đứng dậy, bước ra khỏi cửa điện, ánh nắng ấm áp buổi trưa chiếu rọi khắp người.

Rảo bước trên đường cung, bất giác, mái hiên Khôn Ninh Cung đã hiện vào tầm mắt.

Mà điều càng khiến người ta chú ý, chính là thiên địa linh khí đang cuồng loạn hội tụ phía trên cung uyển, rõ ràng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Oong!

Tiếng chân khí ngân nga ùa đến.

Lâm Tẫn dừng bước, nhìn về phía trước, nơi vòng xoáy chân khí không ngừng xoay tròn, hấp nạp thiên địa linh khí, giữa hai hàng mày hắn hiện lên một nụ cười.

"Nha đầu này, thật khiến người ta không thể với tới." Chỉ thấy ngoài cửa chính Khôn Ninh Cung, Khâu Ngọc Dao khoanh chân ngồi đó, quanh thân vờn quanh lưu quang chân khí cực kỳ tinh thuần, năng lượng trong kinh mạch nàng như sông cuồn cuộn chảy, lưu chuyển không ngừng.

Rắc!

Cùng với một tiếng vỡ nát thanh thúy, cảnh giới của Khâu Ngọc Dao nước chảy thành sông, một bước vọt lên Bát phẩm võ giả!

Đợi chân khí dần dần thu liễm, nàng tĩnh mở đôi mắt linh động, vọt lên, vui vẻ chạy đến trước mặt Yến Kinh Tuyết, líu lo nói: "Sư phụ, con đột phá rồi!" Trong mắt Yến Kinh Tuyết lưu chuyển vẻ vui mừng, đưa tay khẽ xoa đỉnh đầu mềm mại của nàng, ôn hòa nói: "Không tệ, cố gắng củng cố, tuyệt đối đừng mạo hiểm." "Vâng ạ!" Khâu Ngọc Dao gật đầu lia lịa.

Lúc này, Lâm Tẫn bước tới, cảm nhận được căn cơ vững chắc và chân khí dồi dào trong cơ thể nàng, không khỏi cười nói: "Nha đầu Ngọc Dao, thiên phú của ngươi thế này, khiến trẫm không nhịn được nghi ngờ... rốt cuộc ngươi có phải là người không? " Khâu Ngọc Dao nghiêng đầu, nhìn nhìn Lâm Tẫn, lại nhìn về phía Yến Kinh Tuyết

đang cung kính hành lễ, chỉ vào chóp mũi mình, ngây thơ hỏi: “Sư phụ...

Bệ hạ có phải đang mắng con không ạ? ” Yến Kinh Tuyết nghe xong, chỉ mím môi cười, không nói rõ, trong mắt lưu chuyển vẻ dịu dàng thanh nhã.

Lâm Tẫn bước tới, tự nhiên xoa xoa đỉnh đầu Khâu Ngọc Dao, ôn hòa nói: “Trẫm đang khen ngươi đó.” Khâu Ngọc Dao chớp chớp đôi mắt lanh lợi, khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy vẻ “tin ngài mới lạ” (cái biểu cảm).

Lâm Tẫn bật cười, tiếp tục cổ vũ nói: “Cứ theo tiến độ này, chẳng bao lâu nữa, ngươi liền có thể siêu việt thực lực của phụ thân ngươi rồi, hãy cố gắng thật tốt.” Khâu Ngọc Dao nghe vậy, kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ, hai tay chống eo, khí thế hừng hực nói: “Siêu việt phụ thân thì có là gì?

Mục tiêu của con, chính là siêu việt Bệ hạ!” “Ồ?” Lâm Tẫn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười lớn sảng khoái: “Ha ha ha, có chí khí!

Vậy trẫm cứ chờ ngươi đến siêu việt!” Trong lòng hắn thực ra cảm khái vạn phần.

Với thiên phú kinh tài tuyệt diễm như Khâu Ngọc Dao, nếu bản thân hắn không có Hệ thống gia trì, e rằng ngay cả tư cách đứng trước mặt nàng cũng không có.

Cơ chế thưởng cảnh giới của Hệ thống vẫn chưa rõ ràng, nếu lâu dài không có phần thưởng về tu vi, giả sử thời gian trôi đi, bị nha đầu này siêu việt cũng không phải là không thể.

Mấy người lại nhàn đàm một lát.

Lâm Tẫn quay đầu hỏi Yến Kinh Tuyết: “Văn Tình đâu rồi? ” Yến Kinh Tuyết dịu dàng đáp: “Bẩm Bệ hạ, nàng vừa mới dùng chút thiện

thực, giờ phút này đang nghỉ ngơi trong điện." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, sau đó cất bước đi về phía nội điện.

Chương 219

Hắn vừa đẩy cửa điện ra, một luồng ý chí sắc bén khó tả liền ập thẳng vào mặt!

Đây không phải chân khí.

Mà là một đạo kiếm ý thuần túy, lăng lệ đến cực hạn, thậm chí khiến thần thức của hắn, một Lục Địa Thần Tiên, cũng cảm thấy hơi nhói!

Khi ánh mắt hắn rơi xuống long tháp, sự kinh ngạc trong con ngươi lập tức hóa thành kinh hãi khó tin!

Chỉ thấy Tô Vãn Tình nhắm chặt hai mắt, an tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Nhưng ở vị trí ba tấc phía trên bụng dưới của nàng, một hư ảnh tiểu kiếm dài ba tấc, trong suốt như thủy tinh, đang lẳng lặng lơ lửng.

Giữa lúc nó khẽ run động, các tia sáng xung quanh đều bị xé rách thành từng vết đen, dường như bản thân không gian cũng không thể chịu đựng nổi mũi nhọn sắc bén của nó!

"Đây...

đây là chuyện gì?!" Lâm Tẫn chuyên chú cảm nhận.

Phát hiện lưỡi kiếm lơ lửng kia tuy không phải thực thể, nhưng lại tản ra khí tức lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Yến Kinh Tuyết mặt hiện vẻ lo âu, bàn tay ngọc vô thức siết chặt: "Sao lại thế này?

Vừa rồi không phải vẫn rất tốt sao... " Lời còn chưa dứt.

Lâm Tẫn đã giơ tay chặn lời nàng.

Hắn mẫn cảm nhận ra, thanh kiếm hư ảo này tuy kiếm khí sắc bén, nhưng lại không hề có ác ý.

Ý chí sắc bén kia không nhằm vào Tô Vãn Tình, mà ngược lại như một loại môi giới huyền diệu, đang chuyển hóa thiên địa linh khí thành kiếm ý tinh thuần, như mưa xuân hóa vũ, ôn nhu rót vào bụng nàng.

Sau khoảng một nén hương.

Kiếm ảnh dần nhạt đi, cuối cùng tan biến.

Trong điện trở lại tĩnh lặng, dường như không có chuyện gì từng xảy ra.

"Ừm..." Một tiếng khẽ ngâm vang lên.

Tô Vãn Tình từ từ mở mắt, chống người ngồi dậy, nhìn ba người đang ngẩn người ở cửa điện, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia khó hiểu: "Bệ hạ, các người đây là...? " Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, quay đầu ra lệnh: "Mau truyền Ngự y!" Sau đó nhanh bước tới, ôn hòa hỏi: "Vãn Tình, có chỗ nào không thoải mái không? " Tô Vãn Tình khẽ lắc đầu: "Không sao, vừa rồi thiếp nằm mơ một giấc mộng, rất là thư thái." "Mộng gì? "Lâm Tẫn truy vấn.

Nàng nghiêng đầu hơi suy nghĩ, nói: "Hình như thiếp đi vào một khu rừng, nhưng xung quanh không phải là cây cối, mà là vô số thanh kiếm lóe hàn quang.

Kỳ lạ là, những thanh kiếm đó không hề băng lãnh, ngược lại còn tản ra hơi ấm, rất dịu dàng." Nghe vậy.

Lâm Tẫn và Yến Kinh Tuyết nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương đọc ra sự mờ mịt.

Đúng lúc này.

Ngự y nhanh chóng bước vào, khom lưng hành lễ: "Thần, tham

kiến Bệ hạ.” Lâm Tẫn nói: “Mau chẩn mạch cho Quý phi.” “Tuân chỉ!” Ngự y cung kính đáp lời, tay đặt khăn lụa lên cổ tay Tô Vãn Tình, ngưng thần chẩn mạch tỉ mỉ.

Chốc lát.

Trên mặt ông ta đầu tiên xẹt qua một tia cực độ bối rối, sau đó lại biến thành niềm vui sướng khó tin, cúi người thật sâu nói: “Kỳ lạ thay!

Chúc mừng Bệ hạ, phượng thể Quý phi nương nương không những an khang, mạch tượng còn cường kiện dồi dào, như thể được thiên địa tư dưỡng!” “Thai nhi trong bụng càng khí huyết sung doanh, thai tức ổn kiện ẩn chứa một cỗ... một cỗ sinh cơ sắc bén khó tả, thực là đại cát triệu thần sinh bình hiếm thấy!” Lâm Tẫn thở phào nhẹ nhõm, phất tay cho Ngự y lui.

Yến Kinh Tuyết đúng lúc bước tới, vẻ lo âu giữa hai hàng mày nàng vẫn chưa tan hết.

Nàng trầm giọng nói: “Bệ hạ, lời Ngự y nói cố nhiên là tin vui.

Nhưng kiếm ý thông linh, bá đạo cương liệt, từ xưa đến nay vốn là thuật sát phạt.” “Nay lại có thể hóa thành sinh cơ tinh thuần nhất tư dưỡng thai nguyên... việc này chưa từng nghe nói đến, không thể dùng hai chữ ‘cát triệu’ mà khái quát sơ sài được.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Nguyên do cụ thể, vẫn nên đợi Thạch Tranh quay về, hoặc Diệp Quy Trần xuất quan rồi hỏi lại.

Chuyện liên quan đến kiếm, không ai hiểu rõ bằng Tàng Kiếm Sơn Trang.

Hắn ngồi bên tháp nhẹ giọng nói: “Vãn Tình, nếu có bất cứ chỗ nào không thoải mái, nhất định phải lập tức báo cho trẫm biết.” Tô Vãn Tình khẽ xoa bụng dưới hơi nhô lên, tràn đầy hạnh phúc.

Nàng không hề hay biết.

Huyết Tủy Mẫu Tinh khảm trên ngực nàng đang phát ra ánh sáng mờ nhạt, đặc biệt là chiếc vòng cổ được rèn từ Vạn Hóa Kiếm Thai, lại ẩn ẩn lưu chuyển kiếm ý tinh thuần. ...

Mấy ngày sau.

Lâm Tẫn không thể cưỡng lại Tô Vãn Tình nài nỉ hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng dẫn nàng ra cung tản bộ.

Trên đường phố rộng lớn xe ngựa như nước, người đi như mắc cửi, tuy thời tiết hơi lạnh, nhưng trên mặt bách tính đều tràn ngập nụ cười mãn nguyện.

Đối với gia đình bình thường mà nói, ăn no mặc ấm, thiên hạ thái bình, chính là phúc phận lớn nhất.

"Bệ hạ." Tô Vãn Tình khẽ khoác tay Lâm Tẫn, thấp giọng nói: "Kinh đô có thể phồn hoa an định như vậy, trong lòng bách tính, nhất định là vô cùng cảm kích ân đức của Bệ hạ." Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Đây là bổn phận của quân vương.

Trẫm có lẽ không sánh bằng Tần Thủy Hoàng, nhưng gắng sức trị quốc, siêu việt Đường Thái Tông thì có thể thử một lần." Tô Vãn Tình chớp chớp đôi mắt linh động, đối với hai cái tên trong miệng hắn dường như hiểu mà không hiểu.

Đang định hỏi kỹ, bỗng nghe xa xa truyền đến tiếng rao hàng lớn: "Muối mới về!

Muối tinh hạt nhỏ, giá cả phải chăng!

Mỗi người hạn mua nửa cân, ai đến trước được trước!" Trong chốc lát.

Bách tính xung quanh nhao nhao bỏ dở công việc trong tay, đổ xô

về phía đó, nhưng lại tự phát xếp hàng dài trước cửa tiệm, trật tự đâu vào đấy.

Lâm Tẫn che chắn cho Tô Văn Tình, nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe môi hơi nhếch: "Xếp hàng có trật tự, Khâu Khải Phong làm không tệ." Tô Văn Tình tò mò hỏi: "Bệ hạ, họ đang làm gì vậy? " "Cửa hàng muối của triều đình đang bán muối tinh." Thấy nàng đầy vẻ tò mò, Lâm Tẫn khẽ cười: "Đã muốn xem, vậy lại gần mà xem." Nói đoạn, hắn nắm tay mềm mại của Tô Văn Tình, đi về phía đám đông.

Đứng đối diện cửa hàng muối, chỉ thấy bách tính trật tự đâu vào đấy trả tiền lấy muối, không hề có cảnh tranh giành ồn ào, một cảnh tượng hòa thuận.

Tô Văn Tình một tay khẽ xoa bụng dưới, dịu dàng hỏi: "Bệ hạ, muối tinh mà cửa hàng muối này bán, có phải cùng một lô với muối dùng trong cung không ạ? " Lâm Tẫn đáp: "Đúng là giống nhau.

Muối tinh do nha môn muối chế luyện, đều sẽ ưu tiên đủ dùng cho trong cung." Tô Văn Tình cười duyên: "Thảo nào mấy ngày nay ngự thiện phòng làm món ăn đặc biệt ngon miệng, thần thiếp còn cảm thấy mình mập lên một chút." Nàng khẽ bĩu môi, lộ ra vài phần phiền não làm nũng.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

Tô Văn Tình tuy đang mang thai, nhưng vòng eo vẫn thon gọn, nhìn từ phía sau hoàn toàn không giống như đang mang thai.

Nếu như vậy mà cũng tính là mập lên, e rằng sẽ khiến người bên cạnh không có chỗ dung thân.

Hơn nữa.

Cho dù vóc dáng nhìn có hơi tròn trịa, đó cũng chỉ là vì thời tiết

lạnh giá, mặc thêm vài bộ quần áo mà thôi!

Đang nói chuyện.

Ánh mắt Lâm Tẫn chợt dừng lại trên một bóng người quen thuộc trước cửa hàng muối, khóe môi khẽ nhếch: "Văn Tình, đứng đây ngắm nhìn rốt cuộc cũng vô vị, chi bằng vào trong tiệm xem sao? " "Vào trong?" Tô Văn Tình hơi ngẩn ra.

Không đợi nàng đáp lời, Lâm Tẫn khóe miệng khẽ động, dường như đang truyền âm cho ai đó.

Chốc lát sau, một bóng người từ trong tiệm nhanh chóng bước ra, chính là Khâu Khải Phong.

Hắn nhìn quanh một lượt, thấy hai người Lâm Tẫn, vội tiến lên khom người thấp giọng nói: "Thảo dân tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn phất tay: "Ngoài cung không cần đa lễ, tìm chỗ thanh tịnh nói chuyện đi." Khâu Khải Phong hiểu ý, dẫn hai người qua lối đi chuyên biệt của cửa tiệm vào trong, thẳng lên nhã gian lầu hai.

Sau khi dâng trà thơm bánh ngọt, Khâu Khải Phong cung kính đứng hầu một bên.

Lâm Tẫn khẽ nhấp trà, nhìn hàng người dài vẫn còn uốn lượn dưới lầu, tán thưởng nói: "Khâu gia chủ tướng quán diêm điếm này quản lý rất tốt.

Trước mặt muối tinh, bách tính lại có thể giữ được trật tự như vậy, hiếm có." Khâu Khải Phong cung kính bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, mấy ngày đầu mới bán quả thực từng có cảnh tranh giành.

May mắn nhờ Chu đại nhân kịp thời xử trí, bắt giữ hết những kẻ cầm đầu gây rối, có ý đồ đầu cơ trục lợi, đồng thời hạ lệnh công bố..." "Phàm kẻ nào không giữ trật tự, vĩnh viễn không được mua muối, gia quyến của chúng cũng chịu hình phạt tương tự.

Kể từ đó, liền không còn ai dám gây sự nữa.” Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Chu Quân này quả nhiên là một người diệu kế, ngay cả bán muối cũng có thể thi hành pháp liên đới, đúng là độc đáo.

Chương 220

Đặt chén trà xuống, Lâm Tẫn chuyển sang hỏi: "Bên Thanh Ninh tiến triển thế nào rồi? " "Chi tiết cụ thể thảo dân không rõ lắm, nhưng hiện đã chính thức hợp tác với các thương hộ lớn và nông dân nuôi tằm, hơn mười loại vải vóc và tơ lụa đều đã bày bán trên thị trường.

Tuy định giá bình dân, nhưng thắng ở chỗ lợi nhuận mỏng mà bán được nhiều." Lâm Tẫn gật đầu, dặn dò: "Phải điều phối thỏa đáng mối quan hệ ba bên.

Những gì Ngu gia từng làm ngày trước, trẫm không hy vọng tái diễn." Khâu Khải Phong vội vàng cung thân: "Bệ hạ yên tâm, tuyệt đối sẽ không như vậy!" Lâm Tẫn vốn không phải truy trách, chỉ là hơi nhắc nhở.

Khâu Khải Phong đứng thẳng người, ánh mắt lướt qua Tô Vãn Tình đang ở một bên, dường như có điều gì đó chợt nhận ra: "Bệ hạ, thảo dân vốn định mấy ngày nay sẽ vào cung bẩm báo.

Thanh Ninh có thư nói, trong kho báu của Ngu gia phát hiện một bộ y phục, vừa mới hôm qua sai người dùng ngựa nhanh chóng đưa về." "Y phục?" Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

"Chính là.

Theo Thanh Ninh nói, y phục này phi thường, không chỉ chất liệu đặc biệt, dường như còn có huyền diệu khác, cực kỳ thích hợp với Quý phi nương nương." Tô Vãn Tình vẫn luôn ngồi yên nghe nãy giờ, nghe vậy liền ngẩn ra: "Thích hợp với ta?" Khâu Khải Phong gật đầu xác nhận, nhưng không nói chi tiết, quay người lệnh người đi lấy y phục.

Lâm Tẫn cũng không khỏi trong lòng sinh hiếu kỳ.

Rốt cuộc là vật y phục gì, lại có thể khiến Thanh Ninh và Khâu Khải Phong xem trọng đến vậy, lại còn đặc biệt chỉ định thích hợp với Tô Vãn Tình?

Không lâu sau, một thị tòng bưng một chiếc hộp gỗ đi vào.

Khâu Khải Phong tiếp lấy, nhẹ nhàng đặt lên án.

Khoảnh khắc nắp hộp mở ra, một luồng hơi ấm dịu dàng lặng lẽ lan tỏa, thậm chí xua tan đi vài phần cái lạnh trong phòng!

Lâm Tẫn đứng dậy ngưng mắt nhìn, khi nhìn rõ vật trong hộp, lập tức kinh hãi: "Ngọa tào!

Áo thu giữ ấm?!" Khâu Khải Phong nghe vậy ngẩn ra.

Cúi đầu nhìn y phục được xếp gọn gàng trong hộp gỗ, sau đó cười nịnh bợ nói: "Bệ hạ quả nhiên bác học đa thức, thì ra vật này tên là 'áo thu giữ ấm'." Lâm Tẫn không khỏi hơi xấu hổ.

Hắn không để ý đến lời nịnh bợ cứng nhắc của Khâu Khải Phong, chỉ cẩn thận đưa tay, lấy y phục trong hộp ra.

"Nhẹ thật!" Đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Tẫn.

Bộ y phục kia khi cầm trên tay gần như không cảm thấy trọng lượng, như thể đang ôm một khối không khí ấm áp.

Trông có vẻ mỏng manh mát mẻ, nhưng khi chạm vào lại ẩn ẩn tản ra hơi ấm.

Hơi ấm đó không hề nóng bỏng, mà là từng chút từng chút thẩm thấu lan ra, khiến toàn thân lỗ chân lông của hắn đều giãn nở.

Nhìn kỹ lại.

Kiểu dáng y phục này trông có vẻ đơn giản, nhưng lại là màu trắng sữa, thậm chí còn mang chút cảm giác bán trong suốt.

Trên đó có những hoa văn chìm cùng màu cực kỳ nhỏ, nếu không ngưng thần nhìn kỹ, gần như khó mà phân biệt.

Vải mềm mại tinh tế, nhưng lại ẩn chứa một cỗ nhận kính khó phát hiện, hiển nhiên không phải phàm phẩm.

"Đẹp quá!" Trong đôi mắt đẹp của Tô Văn Tình ánh lên vẻ rạng rỡ động lòng người.

Nàng nhìn bộ y phục dưới ánh nắng càng trở nên trong suốt, những hoa văn chìm tinh tế trên đó dưới ánh sáng dường như sống dậy, giống như những tinh linh lơ lửng giữa không trung.

Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, thấy nàng thích, liền đưa y phục qua, ôn hòa hỏi: "Thích không? " "Vâng!" Tô Văn Tình đón lấy y phục, đầu ngón tay cảm nhận chất liệu độc đáo mềm mại thoải mái kia, trong lòng tràn đầy vui vẻ, khẽ đáp một tiếng.

Chỉ là.

Nàng rất nhanh như nhớ ra điều gì đó, lén lút ngẩng mắt liếc Lâm Tẫn một cái, trên gương mặt tuyệt mỹ tức khắc hiện lên hai vệt hồng hà quyến rũ.

Như vậy... bộ y phục trong suốt như thế này, nếu mặc trên người, có khác gì không mặc chút vải nào?

Miễn là quá xấu hổ.

Nhưng nghĩ lại, nếu Bệ hạ thích... thì chút xấu hổ này, dường như cũng chẳng là gì.

Lâm Tẫn không hề phát giác tâm tư của cô gái nhỏ này, quay đầu nói với Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ, thay trẫm đa tạ Thanh Ninh." Tuy không biết bộ y phục này cụ thể làm từ chất liệu gì, nhưng luồng hơi ấm liên tục không ngừng này, hiệu quả có thể nói mạnh hơn "áo thu giữ ấm" thông thường quá nhiều.

Trong những ngày đông lạnh giá này, có vật này trên người, nhất định có thể khiến Tô Văn Tình vừa không bị lạnh, lại không cần phải mặc đồ cồng kềnh khó coi.

Thảo nào Thanh Ninh đặc biệt chỉ rõ, vật này cực kỳ thích hợp với Tô Văn Tình.

Là thị nữ thân cận của nàng, Thanh Ninh tự nhiên rõ nhất những phiền não gần đây của Quý phi nương nương.

Vừa muốn lo cho hoàng nhi trong bụng sợ lạnh, lại không muốn mặc đồ dày cộp, sợ làm mất đi vẻ đoan trang, khiến Lâm Tẫn chán ghét.

"Bệ hạ nói quá lời rồi." Khâu Khải Phong vội vàng cung thân hành lễ: "Quý phi nương nương có thể thích, chính là vinh hạnh lớn lao của thảo dân và những người khác." Lâm Tẫn từ tốn ngồi xuống, cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó hỏi: "Bên Sử gia, có động tĩnh gì không? " "Bẩm Bệ hạ, hiện tại vẫn chưa có dị động." Khâu Khải Phong thần sắc nghiêm lại, cung kính đáp: "Muối tinh của chúng ta vẫn chưa bán ra các thành ngoài kinh, Sử gia có lẽ vẫn chưa nghe phong thanh gì." Hắn nói hơi dừng lại, giữa hai hàng mày xẹt qua một tia quả quyết và kiêu ngạo: "Tuy nhiên lô muối tinh thứ hai sắp được luyện chế hoàn thành, bất cứ lúc nào cũng có thể tung ra thị trường ngoại kinh, lúc đó nhất định sẽ tạo thành trùng kích lớn đối với Sử gia." Lâm Tẫn giơ tay, ngón tay khẽ vuốt cằm, trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Hiện tại kế hoạch sẽ mở quán diêm điếm ở mấy thành trì? " "Năm tòa!" Khâu Khải Phong không chút do dự: "Thảo dân nghĩ sẽ lấy các thành trì quanh kinh đô làm cơ sở, đợi căn cơ vững chắc, sau đó mới từ từ mở rộng." Lâm Tẫn không lập tức đáp lời, mà hỏi ngược lại: "Tổng hào quán diêm điếm của Sử gia, có phải đặt ở Chu Kiều Thành không? " "Không phải." Khâu Khải Phong lắc đầu: "Tổng hào của Sử gia nằm ở Vân Cẩm Thành, cách Chu Kiều Thành không

xa, đường thủy đường bộ thông suốt, các thương nhân muối thuộc địa phương đều từ đây lấy hàng." Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lóe, hàn quang chợt hiện: "Phía Bắc vực, ngươi cứ việc phóng tay triển khai; còn về Nam vực, hãy lập cho trẫm một quán ở Vân Cẩm Thành, đối diện thẳng với cổng chính tổng hào Sử gia!" "Cửa tiệm không cần quá rộng lớn, nhưng phải cực kỳ xa hoa.

Biển ngự 'Cung Đình Ngự Diêm', hãy treo thật cao cho trẫm, treo ở chỗ dễ thấy nhất!" Lời vừa dứt.

Khâu Khải Phong đã hít một hơi khí lạnh, tức khắc hiểu ra.

Đây đã không còn là kinh doanh, mà là vả mặt, là giữa chốn bá quan vạn dân Nam vực, hung hăng tát thẳng vào mặt Sử gia!

"Bệ hạ thánh minh!" Giọng Khâu Khải Phong run nhẹ vì kích động.

Đây chính là dương mưu!

Sử gia nếu nhẫn nhịn, thì uy tín sẽ mất hết.

Nếu không nhẫn nhịn mà hành động, thì chính là công nhiên kháng chỉ!

Đến lúc đó triều đình ra tay, danh chính ngôn thuận, xuất sư có danh!

Ánh mắt Lâm Tẫn như dao, ngữ khí lạnh lẽo: "Chưởng quầy và tiểu nhị của tiệm này, đều do Huyền Giáp Cấm Quân giả trang.

Nếu bọn chúng an phận, chúng ta cứ bán muối; nếu bọn chúng vọng động..." Hắn không nói hết.

Mà Khâu Khải Phong sau lưng toát mồ hôi lạnh, đã cảm nhận sát khí lẫm liệt, như dao kề cổ họng.

Sau đó.

Lâm Tẫn lại tỉ mỉ giao phó một số chi tiết về vụ việc muối, rồi dắt Tô Vãn Tình rời khỏi quán diêm điếm.

Ngoài cửa tiệm, hàng người dài vẫn còn uốn lượn, không thấy điểm cuối.

Nhưng Tô Vãn Tình lúc này, tâm tư sớm đã không còn ở cảnh tượng náo nhiệt này nữa.

Toàn bộ tâm trí nàng, đều đặt vào chiếc hộp gỗ nhỏ trong lòng Lâm Tẫn, chỉ mong có thể nhanh chóng quay về, thử bộ y phục thần kỳ kia.

Lâm Tẫn tự nhiên nhìn ra sự sốt ruột của nàng, lập tức không chần chừ nữa, hai người rất nhanh đã quay về cung.

Trong Khôn Ninh Cung.

Lâm Tẫn ngồi trên ghế bên cửa sổ, thong thả nhấp trà thơm, còn Tô Vãn Tình thì đã vào nội điện thay y phục.

Không lâu sau.

Từ hướng nội điện truyền đến tiếng gọi khẽ, ẩn hàm sự e thẹn.

"Bệ hạ..." Lâm Tẫn nghe tiếng quay đầu, giây tiếp theo, liền ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy Tô Vãn Tình cười tươi đứng bên rèm châu, bộ y phục màu trắng sữa kia đã mặc trên người.

Vải mỏng như cánh ve, dưới ánh đèn cung đình dịu nhẹ, hiện lên một vẻ đẹp mơ hồ.

Những đường cong cơ thể tinh tế của nàng ẩn hiện lấp ló, so với việc hoàn toàn trần trụi, càng thêm vài phần quyến rũ nửa kín nửa hở.

Nàng vòng tay ôm nhẹ, có chút không tự nhiên đan chéo trước người, cố gắng che đi những bộ phận then chốt, gò má trắng nõn đã

đỏ bừng, ngay cả xương quai xanh tinh xảo kia cũng nhiễm một tầng sắc hồng, mi cong rủ xuống, e thẹn không dám nhìn thẳng ánh mắt Lâm Tẫn.

Ánh mắt Lâm Tẫn không tự chủ mà lưu luyến trên người nàng, giữa hai hàng lông mày tràn đầy kinh ngạc và sự thưởng thức không che giấu.

Đây nào phải áo thu giữ ấm, đây rõ ràng là mẫu thiết kế đỉnh cấp của Victoria's Secret trình diễn!

Từng tấc da thịt trên người Tô Vãn Tình, hắn đã quen thuộc vô cùng.

Nhưng giờ khắc này.

Dưới lớp y phục gần như trong suốt, nửa che nửa mở, cảnh tượng như có như không kia, ngược lại càng là một sự trêu chọc thầm lặng, dễ dàng lay động dây đàn sâu trong lòng hắn.

Chương 221

Nếu không phải nghĩ đến nàng đang mang thai, hắn e rằng đã không kìm nén được, liền tại chỗ "chính pháp" tiểu mỹ nhân khả ái này.

"Ái phi." Lâm Tẫn đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt nàng, đầu ngón tay khẽ vuốt lên gò má nóng bừng của nàng, giọng nói chứa ý trêu chọc: "Nàng thế này, thật sự là đang khảo nghiệm định lực của trẫm đó." Tô Vãn Tình nghe vậy, làm nũng liếc hắn một cái đầy quyến rũ, theo bản năng liền muốn quay người bỏ chạy, lại bị Lâm Tẫn một tay ôm vào lòng.

Hắn cảm nhận được sự ấm áp và run rẩy khẽ khàng của thân thể mềm mại trong lòng, thấp giọng hỏi: "Cảm thấy thế nào? " "Rất... rất ấm áp." Tô Vãn Tình vùi khuôn mặt nóng bừng vào ngực hắn, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Cảm giác... cứ như không mặc gì, nhưng... một chút cũng không lạnh, rất thoải mái." Lâm Tẫn gật gật đầu.

Ngay cả khi cách lớp vải ôm nàng, hắn cũng có thể rõ ràng cảm nhận được luồng hơi ấm vừa vặn mà bộ y phục kia liên tục tản ra, quả nhiên không phải phàm phẩm.

Đợi Thanh Ninh trở về, nhất định phải trọng thưởng nàng một phen.

"Bệ hạ!" Ngoài điện đúng lúc vang lên tiếng bẩm báo rõ ràng của Phượng Linh Vệ: "Binh Bộ Thượng Thư Trình đại nhân cầu kiến, nói có mười vạn hỏa cấp sự tình tấu bẩm!" Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, thản nhiên gật đầu biểu thị đã biết.

Hắn cúi người, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên vầng trán nhẵn nhụi của Tô Vãn Tình, dặn dò: "Tuy y phục này thần kỳ, nhưng cũng phải

chú ý, không được tham mát, nhất định phải lấy thân thể làm trọng." Tô Vãn Tình cười ngọt ngào, dịu dàng nói: "Thần thiếp biết rồi, Bệ hạ mau đi làm việc đi ạ." Lâm Tẫn lúc này mới khẽ cười, quay người sải bước rời khỏi Khôn Ninh Cung.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ.

Nhìn Trình Liệt mũ quan xiêu vẹo, trên trán mồ hôi lạnh rịn ra, trầm giọng hỏi: "Trình ái khanh, chuyện gì khiến ngươi hoảng hốt đến mức này? " Trình Liệt đột nhiên dập đầu xuống đất, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Bệ hạ!

Tám trăm dặm hỏa cấp!

Các thành phương Bắc... dân biến!

Hàng vạn lưu dân tụ tập, dường như muốn tạo phản!" "Tạo phản?!" Lâm Tẫn kiếm mày chợt nhíu chặt!

Một cỗ uy áp Lục Địa Thần Tiên cảnh ầm ầm tràn ra, nhiệt độ trong Ngự Thư Phòng đột ngột giảm xuống, như rơi vào hầm băng, ngay cả không khí cũng dường như ngưng đọng!

"Bẩm báo chi tiết!" Giọng đế vương trầm thấp, giận dữ, nhưng lại khiến người ta kinh sợ hơn cả tiếng sấm sét.

Trình Liệt quỳ rạp trên đất, cố nén sự hoảng sợ trong lòng, giọng nói run rẩy: "Bệ, Bệ hạ...

Các thành trì ở mấy châu phương Bắc, gần như đồng loạt xảy ra bạo loạn!" "Có nơi là lưu dân tụ tập xung kích phủ quan, có nơi thì biển ngạch nha môn bị đập phá vào ban đêm, tường ngoài lương kho bị bôi vẽ những lời đại nghịch bất đạo." "Thậm chí hơn nữa, có gian tặc ban đêm dán hịch văn trên tường thành, khắp nơi loan truyền triều đình sẽ gia tăng trưng 'thuế bình loạn', cưỡng ép trưng thu 'Bắc thú

đinh' tin đồn!" "Hiện nay mấy thành ở Bắc địa đã nhân tâm hoàng hoàng, chợ búa tiêu điều...

Theo báo cáo, ít nhất ba nha môn châu phủ, chính lệnh đã không thể ra khỏi cổng nha môn!" Mỗi khi ông ta nói một câu.

Tiếng Lâm Tẫn gõ ngón tay vào tay vịn long ỷ lại trầm hơn một phần.

"Cốc, cốc, cốc" Không nhanh không chậm, nhưng như búa tạ giáng xuống lồng ngực!

Đợi Trình Liệt nói xong, cả căn phòng chết lặng, chỉ có cơn giận của đế vương khiến người ta nghẹt thở, vẫn đang lặng lẽ xâm thực từng tấc không gian.

"À..." Một tiếng hừ lạnh phá tan sự trầm mặc.

Lâm Tẫn chậm rãi ngước mắt, trong mắt không thấy sự phẫn nộ, chỉ có vẻ lạnh lùng nhìn thấu hư thực.

"Nhiều nơi cùng loạn, tin đồn nổi lên đồng loạt, thủ đoạn khác nhau nhưng đều nhằm lung lay lòng dân...

Trình ái khanh, ngươi nói cho trẫm biết, thiên hạ có sự trùng hợp đến mức này không? " Trình Liệt đột nhiên ngẩng đầu, mặt trắng bệch: "Ý của Bệ hạ là...

đây không phải thiên tai, mà là nhân họa? " "Không phải thiên tai, cũng không phải dân biến đơn thuần." Lâm Tẫn đứng dậy, long bào khẽ rung, giọng lạnh lùng như dao: "Là có kẻ đang bày cờ với trẫm." Hắn sải bước đến bên cửa sổ, mặc cho gió lạnh thổi vào, hai mắt khẽ híp lại, hàn quang lưu chuyển.

Thời gian đồng bộ như vậy, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định là thống nhất hiệu lệnh!

Thủ đoạn đều là quấy nhiễu đối địch, chứ không phải dao thật kiếm thật, ý đồ tạo ra hoảng loạn, thăm dò phản ứng của triều đình!

Có thể khiến nhiều nha môn hoặc mất khả năng hoặc tham gia, năng lượng như vậy, tuyệt đối không phải loại phỉ tặc tầm thường có thể sánh kịp!

Đằng sau chuyện này, nhất định có một con cá lớn!

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, khóe môi cong lên một độ cong bá đạo mà lạnh lẽo: "Giấu đầu lòi đuôi, khuấy động phong vân...

Đúng là thủ đoạn cao." "Nhưng mà..." Hắn đột nhiên quay người, đế uy lẫm liệt: "Đã ra tay rồi, trẫm sao có thể không tiếp chiêu? " "Muốn làm loạn Bắc Cương của trẫm, trẫm liền mượn trận 'lửa' mà chúng tự tay nhóm lên này, đem tất cả những tệ nạn, yêu ma quỷ quái ở phương Bắc, triệt để thanh tẩy!" "Trình Liệt!" "Thần tại!" "Truyền ý chỉ của trẫm, Binh Bộ lập tức dẫn năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân Bắc thượng, Đại Tuyết Long Kỵ làm tiên phong!

Phàm gặp phản loạn, giết không tha!

Trẫm sẽ lệnh các tông môn giang hồ phối hợp hành động của ngươi, trong vòng một tháng, Bắc cảnh nhất định phải khôi phục thái bình!" Không thể không nói.

Hệ thống cao xa nhìn về tương lai, quả thực khiến hắn kinh hãi.

Nếu không có năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân vừa được thưởng, đối mặt với cục diện loạn lạc phương Bắc, e rằng thật sự không đủ binh lực để nhanh chóng trấn áp!

"Thần, lĩnh chỉ!" Trình Liệt khấu đầu, nhưng hơi chần chừ: "Bệ hạ, những lưu dân kia..." Lâm Tẫn nhìn xuống ông ta, giọng nói không nghe ra cảm xúc: "Trình ái khanh cảm thấy, đối với phản quân, nên xử

lý như thế nào? ” Trình Liệt toàn thân cứng đờ, tức khắc hiểu ra.

Ông ta đè nén tạp niệm đang cuồn cuộn trong lòng, đem tất cả sự thương xót không cần thiết nén lại sâu trong tim, lần nữa nặng nề khấu đầu: “Thần... vạn tử!

Nhất định không phụ trọng trách của Bệ hạ!” Sau khi nhận được cái gật đầu ngầm đồng ý của Lâm Tẫn, ông ta mới cúi lạy thật sâu, lùi bước nhanh chóng rời đi.

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm quảng trường rộng lớn ngoài Ngự Thư Phòng, tâm niệm khẽ động.

Năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân từ hư không xuất hiện, đội hình chỉnh tề, giáp đen nghiêm nghị, sát khí ngút trời!

Khí thế ngút trời kia, khiến Trình Liệt vẫn chưa đi xa theo bản năng lùi lại sau một bước, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Ông ta quay đầu nhìn bóng người trong Ngự Thư Phòng một cái, hít sâu một hơi, trịnh trọng hành lễ, sau đó quay người dẫn Huyền Giáp Quân, hùng hổ rời khỏi hoàng cung.

Lâm Tẫn ngồi trở lại long ỷ, nghiêng đầu nhàn nhạt nói: “Truyền Tiểu Hòa.” “Vâng.” Hải công công cung thân vâng mệnh.

Chưa đầy chốc lát, bóng dáng nhanh nhẹn của Tiểu Hòa nhanh chóng bước vào, quỳ một gối xuống đất: “Bệ hạ.” Lâm Tẫn vung bút viết vài đạo mật lệnh: “Với tốc độ nhanh nhất, truyền lệnh cho tất cả các tông môn trung thành với triều đình, mệnh bọn họ gần nhất hiệp trợ Huyền Giáp Quân, dẹp loạn phản loạn, dập tắt tin đồn!” “Thần, tuân chỉ!” Tiểu Hòa hai tay tiếp lấy mật lệnh, gọn gàng cất giữ.

Nàng vừa định quay người, Lâm Tẫn lại lần nữa mở miệng: “Khoan đã.” Tiểu Hòa lập tức dừng bước, khẽ cúi người: “Bệ hạ xin phân phó.” “Tung tích Thiên Khuyết, đã xác định được chưa?” Giọng

điệu Lâm Tẫn lạnh lẽo đi vài phần.

Tiểu Hòa rủ tay bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, thần đang dốc toàn lực truy tra, hiện tại... vẫn chưa có tin tức chính xác." Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia hàn quang, phất phất tay: "Hễ có tin tức, lập tức bẩm báo." "Tuân mệnh!" Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh lặng.

Lâm Tẫn dùng đầu ngón tay xoa xoa mép chén trà.

Loạn lạc ở Bắc Cảnh, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Những thế gia kia còn chưa có cái gan và năng lực này, khả năng lớn nhất, chính là vị Thiếu chủ thần bí kia, Dạ Lâm.

Muốn khuấy động phong vân trong bóng tối?

Chỉ là không biết trẫm đang nhân cơ hội này, đem Bắc địa vững vàng nắm trong lòng bàn tay.

Đợi trẫm quét sạch chướng ngại rõ ràng, tiếp theo, chính là lôi lũ chuột trong cống ngầm các ngươi, từng con từng con một ra!

Lâm Tẫn nội tâm cười lạnh, trận động loạn này, đối với hắn mà nói, trong nguy cơ cũng ẩn chứa cơ hội!

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng thông bẩm: "Bệ hạ, Cấm Quân Thống Lĩnh Ngô Tranh, ngoài điện cầu kiến!" Lâm Tẫn nói: "Tuyên." Rất nhanh, Ngô Tranh thân khoác khôi giáp kỳ lân màu đen, sải bước đi vào, vết sẹo trên mặt dưới ánh nến càng hiện rõ vẻ hung hãn.

"Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn ý bảo miễn lễ, trực tiếp hỏi: "Cụ thể số lượng, có bao nhiêu? " Ngô Tranh không chút chần chừ, từ trong lòng lấy ra một quyển sổ sách, cung kính trình lên: "Bẩm Bệ hạ, Ngu gia tịch thu bạch ngân ước tám trăm vạn lượng, hoàng kim mười vạn lượng, ruộng tốt đất nền giá trị hai trăm vạn lượng cổ, số còn lại cổ đồng tự họa, châu báu trân ngoạn, ước một trăm sáu mươi vạn

lượng.” “Con số này vẫn chưa tính đến xưởng của Ngu gia và thiết bị hán phòng (xưởng dệt) v.v.

Tất cả vật phẩm đều đã đăng ký lập sổ sách, vận về kinh thành, đợi sau khi Hộ Bộ kiểm tra xong, liền có thể nhập kho.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu, chỉ lướt qua sổ sách một cái liền đóng lại.

Ngu gia thân là một trong Thập Đại Thế Gia, số tiền mặt này không tính là nhiều.

Dù sao ngành kinh doanh chính của họ là dệt may, vốn liếng phần lớn bị đè nén trên hàng hóa, dòng tiền mặt tự nhiên không dồi dào như Đàm Đài gia tộc trực tiếp thu học phí, bán sản phẩm.

“Bạch ngân không cần nhập kho.” Lâm Tẫn nói: “Ngươi đi thông báo Hộ Bộ, đem toàn bộ bạch ngân tịch thu từ Ngu gia, giao cho Binh Bộ, sung làm quân phí bình loạn phương Bắc lần này!” Ngô Tranh nghiêm chỉnh lĩnh mệnh: “Thần, tuân chỉ!” Lâm Tẫn lại hỏi: “Vân Minh Thành có gặp rắc rối gì không? ” “Không có.” Ngô Tranh đáp: “Ngu gia có vài kẻ tử trung cố gắng phản kháng, ngăn cản Khâu gia nhập cuộc, nhưng đều bị Đại Tuyết Long Kỵ và Lăng Chỉ Huy Sứ giải quyết.

Hiện tại Đại Tuyết Long Kỵ đã về Long Kỵ Doanh, Ngụy Bách Hộ lưu thủ Vân Minh Thành.” Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ long án, khóe môi hơi nhếch.

Chương 222

Có Ngụy Cảnh Nhiên phụ tá, thêm vào những lão thủ dệt may mà Khâu Khải Phong phái đi, Thanh Ninh đứng vững gót chân, không thành vấn đề.

"Ừm, không có việc gì thì lui xuống đi." "Thần, cáo lui!" Ngô Tranh chắp tay rời đi.

Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, giơ tay khẽ xoa thái dương, từ từ thở ra một hơi trọc khí.

Thế gia phương Nam, Dạ Lâm phương Bắc.

Hai thế lực lớn này, không một ai an phận.

Nếu không nhanh chóng giải quyết, hậu họa chỉ càng ngày càng lớn.

Ông!

Ngay khi Lâm Tẫn đang suy tư làm sao để đẩy nhanh bố cục, một tiếng ong ong khẽ khàng truyền vào cảm nhận.

Hắn theo bản năng nhìn về hướng tây bắc, lông mày khẽ nhướng lên, trong lời thấp giọng mang theo một tia ngạc nhiên: "Thằng cha này, thật sự thành công rồi sao?" Trong Thiên Thính Giám.

Chân khí bàng bạc chợt bùng nổ, như nộ triều từ cửu thiên cuồn cuộn dâng trào, dẫn động khí tức thiên địa xung quanh vặn vẹo hỗn loạn.

Uy áp vô thanh bao trùm bốn phía.

Chim chóc hoặc kinh hoàng kêu chói tai, bay loạn xạ đâm vào lồng, hoặc co rúm trong tổ, cánh run lẩy bẩy, tất cả đều bị khí cơ cuồng bạo

lăng lệ kia nghiền ép đến mức gần như sụp đổ.

Thân hình nhỏ nhắn của Tiểu Hòa dán chặt vào một góc chuồng chim, trong lòng ôm chặt hai con Ngự Phong Chuẩn.

Trong đôi mắt to linh động của nàng tràn đầy hoảng sợ, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve bộ lông đang căng cứng vì sợ hãi của Ngự Phong Chuẩn, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không sợ, không sợ..." Lâm Tẫn chắp tay đứng trong sân.

Cảm nhận được luồng cuồng triều gần như lật tung mái nhà kia, hắn khẽ nhíu mày, sau đó phất tay áo một cái.

Một cỗ chân khí hùng hậu nhu hòa ứng thế mà ra, hóa thành bình chướng vô hình, bao trùm Tiểu Hòa và Ngự Phong Chuẩn trong lòng nàng, tức khắc cách ly áp lực ngột ngạt bên ngoài.

Tiểu Hòa chợt cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, sâu sắc thở ra một hơi trọc khí.

Nàng vội vàng cẩn thận đặt Ngự Phong Chuẩn trở lại chuồng chim, nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ để chúng ổn định, lúc này mới đứng dậy cung kính hành lễ với Lâm Tẫn: "Đa tạ Bệ hạ." Lâm Tẫn chỉ phất tay.

Ánh mắt hắn như điện, xuyên qua cánh cửa điện dày đặc đang đóng chặt, trực tiếp rơi xuống Thiết Côn Luân đang khoanh chân đột phá, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Mới đột phá đến Lục Địa Thần Tiên cảnh được bao lâu?

Lại đã chạm đến bích chướng trung kỳ!

Xem ra.

Những năm tháng phong điên trăm năm kia tuy hành hạ tâm thần hắn, nhưng cũng khiến trong cơ thể hắn tích lũy lượng chân khí khổng

lồ chưa từng được luyện hóa.

Hiện nay dưới sự thúc đẩy của dược hiệu Thái Hư Địch Hồn Đan, thần hồn hợp nhất, hậu tích bạc phát, mới tạo nên kỳ tích liên tục phá quan này.

Oanh!

Đúng lúc này.

Cánh cửa điện đang đóng chặt rốt cuộc không thể chịu đựng nổi sức mạnh khủng bố đang bành trướng bên trong, ầm ầm nổ tung!

Mảnh gỗ vỡ vụn bắn ra như mưa, luồng khí lãng càng hung mãnh hơn như thực chất cuồn cuộn lan ra, thổi bay bụi đất trong sân.

Một thân thể vạm vỡ như núi từ trung tâm luồng khí bành trướng thẳng người đứng dậy.

Khắp xương cốt bùng nổ tiếng tí tách như sấm sét, khí thế hạo hãn từng bước tăng vọt, sau đó ổn định ở một cảnh giới hoàn toàn mới!

"Ha ha ha!" "Thống khoái!

Lão Thiết ta chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, lần này thật sự muốn một phi trùng thiên (bay thẳng lên trời)!" Thiết Côn Luân cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn gào thét trong cơ thể, vượt xa trước đây, không nhịn được cười lớn, tiếng cười chấn động mái ngói, ngay cả ngói xanh trên mái hiên cũng khẽ rung theo.

Tiểu Hòa nhìn Thiết Côn Luân phía trước trạng thái như phát điên, cười không ngừng, tú mi khẽ nhíu, theo bản năng lùi lại nửa bước, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thiết gia gia ông ấy... hình như lại phát điên rồi..." Lâm Tẫn nghe vậy, chỉ cười mà không nói.

Hắn chắp tay sau lưng, bước lên phía trước, ánh mắt lướt qua phế tích cửa điện, ngữ khí bình đạm nhưng mang theo uy nghiêm không

thể nghi ngờ: "Ngươi trước khi bay, hãy bồi thường cửa điện cho trẫm đã." Tiếng cười chợt im bặt.

Thiết Côn Luân đột ngột quay đầu, thấy Lâm Tẫn, trên mặt tức khắc nở nụ cười càng thêm rạng rỡ, mang theo vài phần thẳng thắn bước nhanh tới đón: "Ha ha, Bệ hạ!

Ngài đến rồi!

Ta đột phá rồi!" Lâm Tẫn nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Trẫm không mù." Hơi dừng lại.

Cảm nhận uy thế chưa hoàn toàn nội liễm, nóng rực như lò luyện trên người Thiết Côn Luân, hỏi: "Cảm giác thế nào? " "Sảng khoái!" Thiết Côn Luân không chút do dự gầm lên, nắm đấm như cái vạc đất đột nhiên siết chặt, cơ bắp cánh tay cuồn cuộn: "Giờ ta toàn thân dùng không hết sức lực, hận không thể lập tức tìm Tọa Sơn Chủ tẩn hắn mấy trận!" Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong nửa cười nửa không: "Đã tinh lực dồi dào như vậy, chi bằng... trẫm bồi ngươi luyện luyện?

Cũng tốt giúp ngươi củng cố cảnh giới." Thiết Côn Luân vừa rồi còn khí phách ngút trời, tức khắc khí thế suy yếu, vội vàng lùi lại mấy bước, hai tay vẫy như chong chóng: "Đừng đừng đừng!

Bệ hạ, cái đó thì thôi đi!

Cái đạo hạnh cỏn con của ta, nào dám động thủ với ngài!" Hắn tận mắt nhìn thấy Bệ hạ gần như một chiêu diệt sát vị Đại trưởng lão Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong của Tàng Kiếm Sơn Trang kia.

Bản thân tuy đã đột phá, thực lực bạo tăng, nhưng vẫn chưa cuồng vọng đến mức chủ động tìm Bệ hạ "thử sức".

Cái đó thuần túy là bị đánh đơn phương, không khác gì tìm chết.

Thật sự muốn thử sức.

Thà đi tìm Lăng Hồng hoặc Thương Sóc hai tên đó còn đáng tin hơn...

Thấy hắn dáng vẻ như vậy, Lâm Tẫn cũng không trêu chọc hắn nữa, thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói: "Ngươi đột phá đúng lúc, trẫm có một việc, cần ngươi đi làm." Thiết Côn Luân lập tức thu liễm tạp niệm, thẳng lưng, ôm quyền cung thân, mặt sắc nghiêm nghị: "Bệ hạ cứ việc phân phó!

Đao sơn hỏa hải, lão Thiết ta tuyệt đối không hai lời!" Lâm Tẫn nói: "Binh Bộ bẩm báo, các thành phương Bắc xảy ra phản loạn, Huyền Giáp Quân sắp Bắc thượng trấn áp.

Trẫm liệu sau đó nhất định có người thao túng, e rằng có thế lực giang hồ nhúng tay vào, cho nên..." "Không thành vấn đề!" Lời còn chưa nói hết, Thiết Côn Luân đã vỗ ngực quả quyết nói: "Chuyện này giao cho ta!

Nếu để ta phát hiện có kẻ gây rối, trực tiếp làm thịt!" Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch.

Sở dĩ hắn phái Thiết Côn Luân đi, chính là vì coi trọng tính cách không sợ trời không sợ đất của hắn!

Nếu để Thương Sóc hoặc Lăng Hồng dẫn quân, có lẽ sẽ ổn thỏa hơn, nhưng lại khó đạt được mục đích uy hiếp triệt để thế lực giang hồ phương Bắc trong lòng Lâm Tẫn.

Thiết Côn Luân thì khác.

Sự tình càng lớn, thể hiện thực lực càng bá đạo, những thế lực phụ thuộc dưới trướng Dạ Lâm kia, mới càng thêm kinh hồn bạt vía!

Sau đó.

Lâm Tẫn cổ tay khẽ xoay, hai lá bùa màu vàng nhạt hiện ra trong lòng bàn tay: "Đây là Vạn Lý Truyền Âm Phù.

Nếu có việc khẩn cấp, hãy bẩm báo ngay lập tức." Thiết Côn Luân tiếp lấy, tức khắc bị vật mới lạ này hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Hai ngón tay thô bè như củ cà rốt của hắn, cẩn thận từng li từng tí nhéo lá bùa nhẹ tênh kia, nhìn trái nhìn phải, thậm chí còn ghé sát mũi ngửi ngửi, một bộ dạng muốn thử nghiệm ngay tại chỗ xem hiệu quả thế nào.

Lâm Tẫn thấy vậy, lạnh giọng nhắc nhở: "Ngươi nếu bây giờ bóp nát, thì cứ chạy bộ đi phương Bắc truyền tin đi." Thiết Côn Luân giật mình một cái, vội vàng như báu vật nhét lá bùa vào trong lòng.

Lâm Tẫn cuối cùng dặn dò: "Ghi nhớ, không được can thiệp vào lộ tuyến của Binh Bộ và Huyền Giáp Cấm Quân.

Nếu không có thế lực giang hồ ra tay, ngươi cũng không được vọng động!" Thiết Côn Luân ậm ừ nói: "Bệ hạ cứ yên tâm đi, ta hiểu mà!" Nói đoạn.

Hắn nghiêng đầu nhìn Tiểu Hòa đang chớp chớp đôi mắt to linh động bên cạnh, giơ tay cưng chiều xoa xoa đỉnh đầu nàng: "Nha đầu, đừng quá nhớ gia gia." Tiểu Hòa cười ngọt ngào: "Thiết gia gia cẩn thận." Thiết Côn Luân gật đầu, thân ảnh chợt lóe, đột nhiên biến mất!

Lâm Tẫn nhìn về hướng hắn rời đi, thấp giọng phân phó: "Tiểu Hòa, để hai con Ngự Phong Chuẩn kia theo sát lộ tuyến của Thiết Côn Luân và Binh Bộ, hễ có tiến triển, kịp thời bẩm báo." Tiểu Hòa lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Rời khỏi Thiên Thính Giám.

Lâm Tẫn đi về phía Ngự Thư Phòng.

Dưới hành lang dài, hắn kiếm mày khẽ nhíu, trong lòng tư lự cuồn cuộn.

Có Thiết Côn Luân trấn giữ, cái gọi là "phản loạn" ở phương Bắc, cơ bản không thể gây ra sóng gió gì.

Việc cấp bách trước mắt, vẫn nằm ở các thế gia phương Nam.

Chỉ khi giải quyết được mối họa này, Đại Vận Hà mới có thể thuận lợi khai thông, cuối cùng triệt để phá vỡ thế cục bế tắc ngăn cách Nam Bắc!

Chỉ là... chỉ riêng Diệp gia ở Khê Hà Cốc, tông môn Cửu Tiêu Thánh Tông phía sau họ, đã đủ để hắn phải cẩn trọng đối đãi.

Đúng lúc này!

Chân trước Lâm Tẫn vừa bước vào Ngự Thư Phòng, lông mày chợt nhướng lên.

Hai đạo khí vận quen thuộc xâm nhập thức hải.

Khóe môi hắn không khỏi nhếch lên: "Đến thật đúng lúc!" Trong Ngự Thư Phòng.

Chương 223

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai bóng người chậm rãi bước vào từ ngoài cửa, khóe môi hơi nhếch: "Diệp trưởng lão, ngươi không phải vẫn còn đang bế quan sao? " Diệp Quy Trần cung thân thi lễ, mỉm cười đáp: "Nhị trưởng lão truyền tin cho ta, nói rõ muốn đi Cửu Tiêu Thánh Tông một chuyến.

Để phòng bất trắc, tại hạ liền đi cùng hắn." "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia ngạc nhiên: "Diệp trưởng lão cũng đi rồi sao? " Hắn vốn tưởng Diệp Quy Trần lần này vào cung là có việc gấp khác, ngẫu nhiên gặp Thạch Tranh, nhưng không ngờ hắn lại từ Cửu Tiêu Thánh Tông trở về.

Diệp Quy Trần khẽ gật đầu, ngữ khí trầm tĩnh: "Ta lo Nhị trưởng lão một mình, khó mà ứng phó chu toàn." Lâm Tẫn thấu hiểu gật đầu.

Tính cách của Thạch Tranh, thực ra không khác mấy so với Thiết Côn Luân, chỉ là ngại thân phận trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, hành sự hơi có chút cố kỵ mà thôi.

Nếu Cửu Tiêu Thánh Tông lời lẽ có chút bất kính, e rằng hắn sẽ ngay tại chỗ rút kiếm tương hướng.

"Diệp trưởng lão có lòng rồi." Lâm Tẫn tán thưởng nói.

Diệp Quy Trần khẽ lắc đầu, thần sắc mang vài phần vi diệu: "Nếu không phải còn chưa rõ thái độ của Cửu Tiêu Thánh Tông, e rằng Trang chủ đã đích thân đi rồi." Đối với điều này, Lâm Tẫn không hề nghi ngờ.

Kể từ khi biết được thiên cơ mà Tàng Kiếm Sơn Trang có được, hắn đã hoàn toàn buông bỏ đề phòng, đối với bất cứ chuyện gì cũng không còn cảm thấy bất ngờ nữa.

Thu liễm tâm tư.

Lâm Tẫn ý bảo hai người ngồi xuống, hỏi: "Cửu Tiêu Thánh Tông, có thái độ như thế nào? " Sau khi hai người ngồi xuống.

Thạch Tranh dẫn đầu đáp: "Bẩm Bệ hạ, Cửu Tiêu Thánh Tông biểu thị, không muốn đối địch với triều đình." Sắc mặt Lâm Tẫn không đổi.

Câu trả lời này, không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thay vì nói là không muốn đối địch với triều đình, chi bằng nói là không muốn đối địch với Tàng Kiếm Sơn Trang.

Có lẽ bọn họ cũng không ngờ, thái độ của Tàng Kiếm Sơn Trang lại cường ngạnh đến vậy, thậm chí không tiếc dốc hết nội tình, cũng muốn cùng Cửu Tiêu Thánh Tông quyết một trận tử chiến.

Do đó, bọn họ đã thoái lui.

"Theo lời này, Diệp gia sẽ không ngăn cản việc khai thông Đại Vận Hà sao?" Lâm Tẫn hỏi lại.

Diệp Quy Trần thần sắc nghiêm lại, lắc đầu nói: "Cũng không phải.

Cửu Tiêu Thánh Tông không can thiệp quốc sách của triều đình, có một điều kiện tiên quyết." "Điều kiện gì? " Diệp Quy Trần và Thạch Tranh trao đổi ánh mắt, chậm rãi nói: "Họ hy vọng triều đình trong vòng nửa năm, tìm giúp họ một cây dược liệu tên là 'Tịnh Hồn Bồ Đề Lan'." "Tịnh Hồn Bồ Đề Lan?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày: "Dược liệu này có thần hiệu gì, lại có thể khiến Cửu Tiêu Thánh Tông dùng nó làm điều kiện trao đổi? " Diệp Quy Trần hít sâu một hơi, nói ra nguyên do trong đó: "Bệ hạ có điều không biết.

Tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông Diệp Đình Uyên, hai năm trước khi bế quan trùng kích cảnh giới cao hơn, gặp tâm ma phản phệ,

nguyên thần bị tổn thương, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, hình đồng người sống mà như đã chết." "Theo ghi chép trong cổ tịch Cửu Tiêu Thánh Tông, dược liệu này ẩn chứa Tịnh Hóa chi lực chí thuần chí tịnh, chuyên khắc chế tâm ma, địch trừ ô uế nguyên thần, là hy vọng duy nhất để cứu chữa Diệp Đình Uyên." Lời vừa dứt.

Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ vào tay vịn long ỷ, trong mắt tinh quang lóe lên.

Trùng kích cảnh giới cao hơn?

Chẳng lẽ là tầng thứ trên Lục Địa Thần Tiên?

Tiêu Luyện của Tàng Kiếm Sơn Trang trước đó bế quan, chắc hẳn cũng là để trùng kích cảnh giới này.

Xem ra, nội tình của Cửu Tiêu Thánh Tông, quả thực không kém Tàng Kiếm Sơn Trang.

"Theo ta thấy, cần gì phải phiền phức như vậy!" Thạch Tranh hai tay ôm ngực, giọng điệu phẫn nộ: "Lão già Diệp Đình Uyên kia đã nửa sống nửa chết rồi, Cửu Tiêu Thánh Tông quần long vô thủ, nào phải đối thủ của Tàng Kiếm Sơn Trang ta!" Diệp Quy Trần trừng mắt nhìn hắn một cái, không nói gì.

Lâm Tẫn cũng khẽ cười.

Lời Thạch Tranh nói không phải không có lý.

Nếu Tiêu Luyện đích thân dẫn Tàng Kiếm Sơn Trang ra tay, với thực lực hiện tại của Cửu Tiêu Thánh Tông, quả thực khó mà chống đỡ được sự tồn tại khủng bố gần như siêu việt Lục Địa Thần Tiên kia.

Nhưng hậu quả của việc làm như vậy, nhất định sẽ gây ra động loạn giang hồ, triệt để phá vỡ cục diện an ninh hiện tại.

Nếu các thánh địa khác thừa cơ xâm nhập, Tàng Kiếm Sơn Trang và Cửu Tiêu Thánh Tông rất có thể lưỡng bại câu thương, cuối cùng diệt vong trong dòng sông lịch sử.

Trầm ngâm chốc lát.

Lâm Tẫn nhìn về phía Diệp Quy Trần: "Cây dược liệu này, hiện tại ở đâu? " "Không rõ." Diệp Quy Trần đáp gọn lỏn: "Nếu biết được tung tích, Cửu Tiêu Thánh Tông đã tự mình lấy về rồi." Lâm Tẫn không khỏi á khẩu.

Không biết vị trí cụ thể, biết tìm từ đâu?

"Chỉ có nửa năm thời gian? " "Chính là." Diệp Quy Trần lại nói: "Diệp Đình Uyên trùng kích thất bại, bị Cửu Thiên Thần Lôi phản phệ nguyên thần, tối đa chỉ có thể chống đỡ hai năm rưỡi.

Thời hạn vừa qua, nhất định thần hồn câu diệt, thân tử đạo tiêu." Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà, thấp giọng nói: "Trong vòng nửa năm, tìm một cây dược liệu chỉ tồn tại trong cổ tịch, độ khó không nhỏ đâu." Thấy Hoàng đế lộ vẻ sầu muộn, Diệp Quy Trần cố ý nói nhẹ nhàng: "Bệ hạ cũng không cần quá lo lắng.

Tại hạ đây sẽ trở về sơn trang ngay, lật xem cổ tịch, cố gắng tìm kiếm manh mối liên quan đến Tịnh Hồn Bồ Đề Lan." Hắn dừng lại một chút, liếc nhìn Thạch Tranh bên cạnh, ý chiến trong mắt chợt lóe rồi vụt tắt: "Huống hồ, nếu thật sự không được, phương pháp mà Nhị trưởng lão đã nói, cũng chưa hẳn không thể thử." Lời này vừa ra.

Lâm Tẫn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hiểu ý, thản nhiên cười, không tỏ ý kiến.

Trời dần tối, trong Ngự Thư Phòng tĩnh lặng một mảnh.

Diệp Quy Trần chậm rãi đứng dậy, chắp tay nói: "Bệ hạ nếu không có việc gì phân phó, ngã đẳng tựu tiên cáo từ liễu." "Khoan đã."

Lâm Tẫn lên tiếng ngăn lại, sau đó nghiêng đầu phân phó: “Tuyên Tô Quý phi đến đây.” Hải công công cung thân lĩnh mệnh: “Vâng, Bệ hạ!” Diệp Quy Trần mặt lộ vẻ khó hiểu: “Bệ hạ đây là...? ” Lâm Tẫn thần sắc ngưng trọng, đem dị tượng vừa xảy ra trên người Tô Vãn Tình không lâu trước đó, kể lại nguyên vẹn.

Nghe xong.

Diệp Quy Trần và Thạch Tranh nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh hãi.

“Bệ hạ, theo lời ngài nói, đây cực kỳ có khả năng là dấu hiệu Tiên Thiên Kiếm Thể thức tỉnh!” Diệp Quy Trần chắc chắn nói.

“Tiên Thiên Kiếm Thể?” Lâm Tẫn ngạc nhiên: “Thể chất đặc thù?

So với Thánh Dũ Độc Thể thế nào? ” Diệp Quy Trần chính sắc nói: “Tiên Thiên Kiếm Thể là thể chất kiếm đạo trời ban vạn năm khó gặp, thể chất này tu hành kiếm đạo không có bất kỳ bình cảnh nào, chỉ cần tu vi theo kịp, kiếm ý tăng trưởng vượt xa đồng cấp.

Tiếp xúc bất kỳ kiếm khí nào, đều có thể nhanh chóng cộng hưởng với nó, thậm chí có thể trực tiếp điều khiển binh khí loại kiếm trong tay người khác.” Lâm Tẫn nghe vậy đại kinh!

Vạn năm khó gặp?

Kiếm đạo trời ban?

Không có bình cảnh?

Một loạt từ ngữ nổ tung trong đầu hắn.

Là một người xuyên việt.

Hắn quá rõ loại “hack bẩm sinh” này trong tiểu thuyết có ý nghĩa gì.

Đó là sự tồn tại đỉnh sẵn sẽ đứng trên đỉnh cao của thế giới!

Niềm vui sướng tột độ như dung nham, khoảnh khắc xông lên đầu: Đây là con của trẫm!

Lúc này.

Yến Kinh Tuyết dìu Tô Vãn Tình bước vào Ngự Thư Phòng.

Hai người hành qua vạn phúc lễ xong, ánh mắt rơi trên người Diệp Quy Trần và Thạch Tranh, kiếm ý lăng lệ bàng bạc kia khiến Yến Kinh Tuyết thầm kinh hãi.

Lâm Tẫn tiến lên đỡ Tô Vãn Tình ngồi xuống, đối với Diệp Quy Trần nói: "Làm phiền Diệp trưởng lão xem qua một chút." Tô Vãn Tình tuy không biết nguyên do, nhưng vẫn an tĩnh ngồi đoan trang.

Diệp Quy Trần tiến lên.

Sắc mặt nghiêm lại, khí tức toàn thân đột nhiên thay đổi.

Không khí trong Ngự Thư Phòng lại đột nhiên trở nên đặc quánh, nặng nề.

Không phải sát khí.

Mà là một loại "ý" cực kỳ tinh thuần, cực kỳ sắc bén, như thể có vô số thanh tiểu kiếm vô hình trong suốt lơ lửng trong từng tấc không gian, khiến Yến Kinh Tuyết bên cạnh lập tức dựng tóc gáy, theo bản năng vận công chống cự.

"Quý phi nương nương, mạo phạm rồi." Diệp Quy Trần lời vừa dứt, chỉ tay như kiếm, khẽ điểm một cái.

Một đạo kiếm ý màu vàng nhạt ngưng luyện như thực chất, từ đầu ngón tay hắn chảy ra, như những xúc tu sinh mệnh, lại như dòng nước ôn hòa, nhẹ nhàng bao phủ thân thể mềm mại của Tô Vãn Tình.

Kiếm ý lưu chuyển, toàn thân Tô Vãn Tình như được phủ một tầng kim quang nhàn nhạt.

Thai nhi trong bụng nàng dường như có cảm ứng, đạo kiếm ý tiềm phục kia bản năng cộng hưởng với nó, một tia kiếm vận tinh thuần như có như không, nhưng lại khiến Thạch Tranh cũng phải liếc mắt, lặng lẽ tản ra.

Ban đầu.

Chương 224

Trong mắt Diệp Quy Trần là sự thấu hiểu và tán thưởng, hiển nhiên xác nhận phán đoán "Tiên Thiên Kiếm Thể".

Nhưng giây tiếp theo.

Lông mày hắn đột nhiên nhíu chặt, vẻ thong dong trên mặt tức khắc biến mất, thay vào đó là một tia kinh nghi khó tin!

"Cái này...

đây là..." Hắn khẽ kêu một tiếng, kiếm ý toàn thân đột nhiên gia tăng!

Luồng kim quang nhạt kia không còn ôn hòa nữa, mà trở nên hơi táo động bất an, như thể đang thăm dò một sự tồn tại nào đó khiến hắn vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn.

Trên trán hắn, lại trong vài hơi thở ngắn ngủi đã rịn ra những hạt mồ hôi li ti!

Cuối cùng.

Hắn đột ngột thu hồi kiếm chỉ, kiếm ý bàng bạc khắp người như thủy triều rút đi, nhưng lại để lại một không gian chết lặng trong Ngự Thư Phòng.

Hắn hít một hơi thật dài, như muốn trấn áp cơn sóng lớn trong lòng, khi mở miệng lần nữa, giọng nói mang theo một sự khô khốc và run rẩy mà ngay cả chính hắn cũng không phát giác: "Bệ hạ, tình hình... không đúng!

Vô cùng không đúng!" "Không ổn?" Trái tim Lâm Tẫn chợt thắt lại.

Ba chữ này như một chậu nước đá, dội tắt sự phấn khích vừa dâng lên trong lòng hắn.

Hắn cảm nhận rõ ràng, bàn tay Tô Vãn Tình đang nắm lấy tay hắn bỗng siết chặt, móng tay như muốn cắm vào da thịt hắn, thân thể mềm mại càng không ngừng run rẩy.

"Bệ hạ…." Nàng run rẩy nói, một tay khác siết chặt lấy bụng, sắc mặt tái nhợt, đầy vẻ kinh hoàng.

Người mẹ nào nghe con mình "không ổn" lại không sợ hãi?

Yến Kinh Tuyết lập tức tiến lên, lặng lẽ đỡ lấy cánh tay còn lại của Tô Vãn Tình, lòng bàn tay truyền qua một luồng chân khí ôn hòa, ánh mắt mang theo sự an ủi.

Lâm Tẫn cố nén cảm xúc đang trào dâng, lạnh giọng hỏi: "Chỗ nào không ổn?

Chẳng lẽ không phải Tiên Thiên Kiếm Thể?" Diệp Quy Trần cau mày, đầu tiên lắc đầu, rồi như nghĩ ra điều gì đó lại đột ngột gật đầu: "Ban đầu, ta cũng tưởng là vậy!

Nhưng khí tức đó.… nó đã thay đổi rồi!" Trong mắt hắn lóe lên một tia sợ hãi: "Khi đại kiếm ý của ta dò xét, luồng lực lượng kia trong cơ thể hoàng tử.… nó lại tự chủ phản kích, trong khoảnh khắc đã nghiền nát mối liên hệ kiếm ý của ta!" "Bá đạo, quá bá đạo!

Đây tuyệt đối không phải sức mạnh mà Tiên Thiên Kiếm Thể bình thường có được!

Luồng khí tức này.… lăng giá trên tất cả!

Trừ Trang chủ ra, còn chưa ai có thể dễ dàng cắt đứt kiếm ý của ta như vậy!

Lãnh Thiên Sương cũng không làm được!" "Cái gì?!" Thạch Tranh

hít vào một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt Diệp Quy Trần rực sáng.

Như thể phát hiện ra tuyệt thế kỳ trân, giọng nói của hắn run rẩy vì kích động: "Bệ hạ!

Long tử trong bụng Quý phi nương nương, thể chất tuyệt đối siêu việt Tiên Thiên Kiếm Thể!

Đây là dị số ngàn vạn năm chưa từng có!

Một khi giáng thế, tất có thể quét ngang bát hoang, thậm chí.… phá vỡ gông xiềng của thiên địa này!" Sau một lúc im lặng ngắn ngủi.

"Ha ha ha!

Tốt!

Tốt!

Tốt!" Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn, sự u ám trong lòng quét sạch, chỉ còn lại sự cuồng hỉ ngập trời!

Con của hắn, quả nhiên ngưu bức!

Tô Vãn Tình càng là lập tức từ địa ngục lên thiên đường, ôm chặt lấy bụng, trên mặt nở rộ nụ cười pha lẫn kiêu ngạo và tình mẫu tử, khóe mắt vui mừng đến mức ứa lệ.

Lâm Tẫn nắm chặt lại tay nàng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Diệp Quy Trần: "Diệp trưởng lão, trước kia trẫm đã ban cho Vãn Tình chuỗi hạt được đúc từ Vạn Hóa Kiếm Thai.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc này?" "Bệ hạ minh giám!" Diệp Quy Trần đáp: "Vạn Hóa Kiếm Thai có lẽ đã phát huy tác dụng xúc tác, nhưng căn bản vẫn nằm ở bản thân hoàng tử!

Nếu không có tuyệt thế căn cốt, ngoại vật có tốt đến mấy cũng vô

dụng!" Lâm Tẫn gật đầu, đạo lý này hắn hiểu.

Nếu Vạn Hóa Kiếm Thai có thể sản xuất Tiên Thiên Kiếm Thể hàng loạt, Tàng Kiếm Sơn Trang sớm mẹ nó thống nhất giang hồ rồi, còn đến lượt người khác sao?

Lúc này.

Thạch Tranh, gã thô hào hán tử này đã nín nhịn nửa buổi, mặt đỏ bừng, như thể dồn hết sức lực toàn thân mới ấp úng ôm quyền nói: "Ta là kẻ thô lỗ, nhưng ta cảm thấy, đây chắc chắn là do Bệ hạ là Chân Long Thiên Tử, hồng phúc tề thiên, Quý phi nương nương lại là Phượng Nghi Vạn Thiên, hai vị rồng phượng hòa hợp, mới có thể thai nghén ra long chủng kinh thiên địa khấp quỷ thần như vậy!" Lời này vừa thốt ra, cả điện lập tức tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn Thạch Tranh như nhìn quái vật.

Thạch Tranh bị nhìn đến rợn cả tóc gáy, cặp mắt to như chuông đồng trợn trừng: "Sao?

Ta.… ta nói sai sao?" Diệp Quy Trần là người đầu tiên phản ứng lại, vỗ đùi cười lớn: "Ha ha ha!

Không sai!

Thạch trưởng lão ngươi nói quá đúng rồi!

Thật không ngờ ngươi thô kệch như vậy mà còn nói được lời nịnh hót văn hoa đến thế!

Mặt trời mọc đằng tây rồi!" Lâm Tẫn cũng bật cười.

Cảm giác này giống như Trương Phi đột nhiên ngâm thơ đối đáp vậy, vừa kỳ lạ lại vừa kinh hỉ: "Lời của Thạch trưởng lão, rất hợp ý trẫm!

Quay đầu trẫm sẽ cho Nội Vụ phủ ban cho ngươi hai vò ngự tửu,

làm ẩm cổ họng, sau này nói nhiều hơn!" Mắt Thạch Tranh sáng lên như chuông đồng, gãi đầu cười hắc hắc: "Tạ Bệ hạ!

Ta.… ta sau này nhất định sẽ đọc sách nhiều hơn!" Diệp Quy Trần thừa thắng xông lên.

Mắt hắn tinh quang lóe lên, tiến lên một bước, trịnh trọng ôm quyền: "Bệ hạ!

Vì Thạch trưởng lão đã nói hay như vậy, Tàng Kiếm Sơn Trang ta có một thỉnh cầu không dám mời!" "Cứ nói." Ánh mắt Diệp Quy Trần lướt qua bụng Tô Vãn Tình, cúi mình chín mươi độ, giọng nói dứt khoát: "Thảo dân Diệp Quy Trần, Đại trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, khẩn thiết thỉnh Bệ hạ, ân chuẩn hoàng tử trong bụng Quý phi nương nương, đảm nhiệm Thất trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang!" Oanh!

Lời này còn chấn động hơn cả lời của Thạch Tranh vừa rồi!

Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đều ngây người, đôi môi nhỏ hơi hé mở.

Trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang?

Thạch Tranh đầu tiên là ngẩn ra, rồi đột nhiên phản ứng lại, cũng cúi mình, giọng như chuông đồng: "Xin Bệ hạ ân chuẩn!" Đồng tử Lâm Tẫn co rút, Diệp Quy Trần lại tự xưng "thảo dân"?

Hắn nén lại sự chấn động trong lòng, trầm giọng nói: "Diệp trưởng lão, hoàng tử còn chưa ra đời, đây không phải trò đùa!" "Tuyệt không phải trò đùa!" Diệp Quy Trần cúi đầu thấp hơn, ngữ khí vô cùng cuồng nhiệt, nhưng sau đó lại thêm một phần sâu sắc khẩn thiết: "Bệ hạ, thực không dám giấu.

Ba trăm năm trước, trấn tông chi kiếm của tệ trang khi hoàn thành tấn thăng cuối cùng, lại sinh ra linh trí, có ý thức tự thân.

Thần kiếm tự phong ấn trong sâu thẳm kiếm trủng, chúng ta dốc hết sức lực toàn trang, cũng không cách nào lấy ra được." "Ba trăm năm qua, chúng ta vẫn luôn chờ đợi một thiên mệnh chi tử có thể phá vỡ phong ấn kiếm trủng!

Mà hoàng tử điện hạ, hoặc hứa tiện là hy vọng duy nhất!" Kiếm nhận có ý thức tự thân?

Lâm Tẫn tâm niệm vừa động, đó chẳng phải tương đương với một thần khí có khí linh sao?

Ánh mắt hắn sắc bén, hỏi ra vấn đề then chốt nhất: "Tiêu Trang chủ cũng không được?" Trên mặt Diệp Quy Trần xẹt qua một tia phức tạp và kính sợ, chậm rãi nhưng kiên định lắc đầu: "Trang chủ cũng lực bất tòng tâm." Trong điện rơi vào một khoảng im lặng.

Lâm Tẫn nhẹ nhàng xoa ngón tay phía sau lưng, trong chớp mắt đã cân nhắc lợi hại trong đó.

Chốc lát sau.

Hắn dừng động tác, khi ngẩng mắt đã có quyết đoán, lời nói mang theo khí độ đế vương hùng vĩ: "Tốt!

Trẫm chuẩn rồi!

Đợi hoàng nhi giáng sinh, y sẽ là Thái tử Đại Uyên của trẫm, cũng là Thất trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang!" Diệp Quy Trần và Thạch Tranh nghe vậy đại hỉ, đồng thanh bái tạ: "Đa tạ Bệ hạ!" Trên mặt Lâm Tẫn hiện lên một nụ cười như có như không, không nói nhiều lời.

Trong lòng hắn hiểu rõ, có mối quan hệ này, cho dù Tàng Kiếm Sơn Trang chưa từng nhận được "Thiên cơ chỉ dẫn" gì đó, cũng nhất định sẽ hết lòng trung thành với triều đình!

Dù sao.

Đứa trẻ chưa ra đời này, đối với Tàng Kiếm Sơn Trang mà nói, là hy vọng mà họ đã chờ đợi mấy trăm năm, nói không chừng còn có thể dẫn dắt tông môn đột phá gông xiềng, lên đến đỉnh cao tuyệt đỉnh!

Họ sao dám không tận tâm tận lực?

Diệp Quy Trần đứng thẳng người, lập tức bày tỏ thái độ: "Bệ hạ, trong bảo khố sơn trang còn cất giữ vài vị linh dược đỉnh cấp để ôn dưỡng mẫu thể, thảo dân lập tức tự mình quay về, nhất định sẽ lấy về với tốc độ nhanh nhất, để điều lý phượng thể cho Quý phi nương nương!" "Diệp trưởng lão có lòng rồi." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Sắc mặt Diệp Quy Trần lại đột nhiên chuyển sang ngưng trọng, trầm giọng nói: "Bệ hạ, chuyện thiên phú dị bẩm của Thất trưởng lão, mong người nhất định phải giữ bí mật nghiêm ngặt, vạn phần không được để lộ nửa điểm phong thanh." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, lập tức hiểu ý.

Nếu để những thế lực địch thị triều đình kia biết được, vị hoàng tử mang thiên tư nghịch thiên, cực kỳ có khả năng kế thừa đại thống, vẫn còn trong bụng mẹ.

Bọn chúng tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào, thi triển thủ đoạn lôi đình, thề phải bóp chết mối đe dọa từ trong trứng nước!

Chương 225

Nguy hiểm như vậy, ai cũng không gánh nổi!

"Trẫm, trong lòng có số." Lời nói của Lâm Tẫn mang theo sự lạnh lẽo không thể nghi ngờ.

Lúc này, ánh mắt Diệp Quy Trần lại lần nữa chuyển sang Tô Văn Tình, mang theo vài phần thăm dò, do dự nói: "Bệ hạ, còn một chuyện. …… không biết có nên nói hay không?" "Cứ nói đừng ngại!" Lâm Tẫn mở miệng.

Ánh mắt Diệp Quy Trần thoáng hiện nghi hoặc: "Vừa rồi khi dò xét tình hình long tử cho nương nương, thảo dân ẩn ước cảm nhận được một luồng khí tức ôn nhuận cực kỳ yếu ớt lưu chuyển, không phải từ đan điền kinh mạch, mà càng giống như bao quanh.…" "Thể biểu?" Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động.

"Chính là vậy!" Giọng Diệp Quy Trần khẳng định: "Luồng khí tức này bao quanh bên ngoài, như hòa nhập vào huyết nhục nhưng lại như lìa xa, thực sự khiến thảo dân tò mò!" Lâm Tẫn nghe vậy, khóe môi khẽ nở nụ cười thấu hiểu.

Hắn cúi người.

Dưới ánh nhìn dịu dàng của Tô Văn Tình, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mảnh mai của nàng.

Kéo ống tay áo cung trang rộng rãi lên ba tấc, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn, cùng với lớp y vật mỏng manh như cánh ve, dính sát vào da thịt, ẩn hiện ánh sáng yếu ớt.

"Diệp trưởng lão nói, có phải là vật này?" Lâm Tẫn dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào lớp vải mỏng như cánh ve đó.

Diệp Quy Trần ngưng thần nhìn kỹ một lát, trong mắt chợt bừng tỉnh, cười nói: "Thì ra là bảo y dệt từ Thiên Tằm Noãn Ngọc Ti, khó trách có hiệu quả kỳ diệu như vậy." "Thiên Tằm Noãn Ngọc Ti?" Lâm Tẫn hỏi: "Vật này không phải bình thường sao?" Diệp Quy Trần gật đầu, ngữ khí bình tĩnh: "Cũng coi như vậy.

Nó là tơ do dị chủng Thiên Tằm nuốt chửng khoáng mạch Noãn Ngọc rồi nhả ra, không sợ thủy hỏa, tự sinh hơi ấm, chỉ là đã tuyệt tích trăm năm rồi." Lâm Tẫn hơi nghi hoặc.

Theo lời Diệp Quy Trần, Thiên Tằm Noãn Ngọc Ti này hẳn phải quý giá, nhưng ngữ điệu đối phương lại bình thản như vậy, không hề lộ ra nửa phần kinh ngạc.

Diệp Quy Trần tiếp tục nói: "Tuy nhiên, khoáng mạch Noãn Ngọc vốn đã hiếm, để lấy tơ tằm mà hao phí lượng lớn khoáng thạch thì được chẳng bù mất.

Hơn nữa tơ này đối với võ giả ích lợi hữu hạn, vì vậy tuy hiếm, nhưng không tính là quý giá." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Như vậy thì hợp lý rồi, khó trách Diệp Quy Trần không để tâm.

Thân là Đại trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, cường giả Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ, đối với những vật phàm trần này tự nhiên không có hứng thú.

"Bệ hạ." Lúc này Diệp Quy Trần chắp tay: "Nếu không có gì phân phó, thảo dân liền trở về tông môn lấy linh dược ôn dưỡng mẫu thể, đồng thời phái người điều tra tung tích Tịnh Hồn Bồ Đề Lan." Lâm Tẫn trên mặt khôi phục uy nghi đế vương, chuẩn tấu nói: "Tốt." Sau khi hai người rời đi.

Lâm Tẫn cùng Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Trên đường.

Tô Vãn Tình khẽ vuốt cái bụng nhỏ đang nhô lên, nụ cười trên gương mặt tuyệt mỹ vẫn không hề tắt.

Vọng tử thành long, là tâm nguyện chung của mọi người mẹ, nàng tự nhiên là vui mừng.

Tuy nhiên.

Ngoài sự vui mừng, trong lòng nàng cũng có một tia lo lắng.

Đứa trẻ còn chưa ra đời, đã bị đặt kỳ vọng lớn.

Tuy đáng tự hào, nhưng kỳ vọng này cũng như núi nặng đè lên.

Thất trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, Thái tử Đại Uyên — hai thân phận này, nếu đứa trẻ tương lai không được như kỳ vọng, tổn hại cũng là thể diện của Bệ hạ.

Lâm Tẫn liếc thấy thần sắc của nàng, khẽ vỗ lưng bàn tay nàng, ôn tồn an ủi: "Vãn Tình, không cần nghĩ nhiều.

Dù thế nào, chỉ cần đứa trẻ bình an khỏe mạnh, vậy là đủ rồi." Tô Vãn Tình sững sờ, ngẩng mắt nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hắn, đáy mắt chợt rưng rưng nước, dùng sức gật đầu: "Vâng!" Khi đêm đã khuya.

Lâm Tẫn dưới sự hầu hạ của hai nữ nhân cởi long bào, vén chăn nằm xuống.

Hắn vừa giang hai tay ra, lại thấy Tô Vãn Tình đứng tại chỗ, khẽ lắc đầu: "Bệ hạ, đêm nay thần thiếp..... muốn ngủ một mình." "Ừm?" Lâm Tẫn ngồi dậy, không hiểu: "Vì sao?" Trong mắt Tô Vãn Tình xẹt qua một tia tinh quái, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ đừng hỏi.

Đêm nay, thần thiếp sẽ đến Thiên Điện nghỉ ngơi." Nói xong.

Nàng liếc nhìn Yến Kinh Tuyết một cái đầy ẩn ý, rồi xoay người

đi về phía Bàng Điện.

Yến Kinh Tuyết thông minh biết mấy, lập tức hiểu ý nàng.

Nàng đỏ bừng hai má, cởi bỏ áo ngoài, như linh miêu nhẹ nhàng chui vào lòng Lâm Tẫn.

"Bệ hạ…." Một tiếng gọi mềm mại ngọt ngào đến tận xương tủy, khiến Lâm Tẫn ngứa ngáy trong lòng.

Lâm Tẫn hiểu rõ.

Hành động này của Tô Văn Tình, không gì khác hơn là muốn tạo cơ hội cho hắn và Yến Kinh Tuyết ở riêng.

Nàng đã mang thai, còn Yến Kinh Tuyết thì vẫn chưa có động tĩnh gì.

Để tránh chị em thất vọng, nàng tự nhiên nguyện ý tác thành cho người khác.

Hắn cúi đầu nhìn dung nhan e ấp, xinh đẹp trong lòng mình, trong tâm gợn sóng liên miên.

"Ba" một chưởng nặng nề rơi xuống cặp mông đầy đặn mềm mại kia, xúc cảm mềm mại đàn hồi khiến người ta lưu luyến không thôi.

"Ái phi đêm nay, còn định ngủ sao?" Yến Kinh Tuyết ban đầu không hiểu ý.

Nhưng nhìn thấy khóe miệng Lâm Tẫn nở nụ cười, ánh mắt ẩn chứa ngọn lửa rực cháy, nàng lập tức hiểu ra, má đỏ ửng lan đến tận mang tai.

Nàng vòng tay ngọc trắng muốt lên cổ Lâm Tẫn, giọng yếu ớt thì thầm: "Thần thiếp.… không buồn ngủ." Lâm Tẫn nhìn vẻ đáng yêu vừa như cam chịu số phận lại vừa e ấp vô hạn của nàng, trong lòng bốc hỏa, ghé sát tai nàng cười khẽ: "Ái phi, khẩu hiệu đêm nay là

quyết chiến đến bình minh!" Yến Kinh Tuyết đã sớm mê mẩn.

Môi anh đào chủ động đón lấy, lưỡi hương như linh xà thăm dò.

Chiến hỏa, bùng nổ trong chớp mắt.

Tiếng rên rỉ uyển chuyển xuyên qua cánh cửa điện, hòa quyện với gió lạnh ngoài cửa sổ, phổ thành một khúc chương dạ ái ân.… Ngày hôm sau.

Ánh sáng sớm đầu đông trong vắt, tuy khí lạnh vẫn còn vương vấn, nhưng nắng lại ấm áp trải khắp mái cung điện.

Gió lặng tuyết tan, đất trời một màu yên bình.

Lâm Tẫn mở mắt, nhìn về phía Yến Kinh Tuyết vẫn còn đang say ngủ trong lòng, khóe môi không tự chủ được nở nụ cười yêu chiều.

Đêm qua triền miên rất kịch liệt.

Cho dù là Yến Kinh Tuyết cảnh giới Tông sư đỉnh phong, cũng có mấy lần khó lòng chống đỡ, quỳ rạp thở dốc liên tục cầu xin tha thứ.

Lúc này nàng tóc mây tán loạn, trên làn da trắng như tuyết được chăn gấm che nửa vẫn còn thấy những vết đỏ nhạt, cánh tay ngọc ngà buông lỏng trên ngực hắn, lông mi dài khẽ khép, hơi thở đều đặn, hiển nhiên là mệt đến cực độ chưa tỉnh lại.

Lâm Tẫn đặt một nụ hôn lên trán nàng, lặng lẽ đứng dậy, khoác long bào.

Đẩy cửa ra.

Một luồng gió mát phả vào mặt, khiến tinh thần sảng khoái.

"Sau khi Quý phi tỉnh dậy, truyền Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một ít dược thiện tẩm bổ." Hắn khẽ phân phó.

Ngoài điện Phượng Linh Vệ cung kính ứng mệnh: "Dạ, Bệ hạ!"

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, Hải công công đúng lúc dâng trà thơm.

Hắn khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt lướt qua mấy bản tấu chương lác đác trên ngự án, đều là những lời thỉnh an vấn hậu.

Có Triệu Phổ và Vương Cao hiệp lý chính sự, những việc vặt vãnh đều không cần hắn hao tổn tâm thần.

Hơn nữa hai người này do Hệ thống ban tặng, trung thành không nghi ngờ, tự nhiên khiến hắn an tâm hài lòng.

"Bệ hạ." Một nội thị bên ngoài điện nhanh nhẹn bước vào, cúi mình bẩm báo: "Lễ bộ Thượng thư Nhạc Đào cầu kiến." "Tuyên." Nhạc Đào thân khoác quan phục nhị phẩm, phục xuống đất hành lễ: "Thần tham kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Nhạc Đào đứng dậy tấu: "Khải bẩm Bệ hạ, tình hình Mặc Chiếu Thành đã điều tra rõ ràng.

Cảnh trí Tam Kỳ Văn Lan Cốc vẫn còn đó, trong thành vốn có một thư viện, nhưng vì học trò không đủ, cộng thêm một số nguyên do không rõ ràng, hiện đã bị hoang phế từ lâu, chỉ cần sửa sang một chút là có thể sử dụng lại." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, mặt lộ vẻ hài lòng.

Cái gọi là "nguyên do không rõ ràng", không gì khác hơn là không lo liệu tốt mối quan hệ với nha môn.

Khi Tần Tung nắm quyền, chuyện như vậy là chuyện thường thấy, không có bạc mở đường, vạn sự khó thành.

Đương nhiên, cũng không loại trừ nguyên nhân kinh doanh không tốt.

"Truyền chỉ Công Bộ." Lâm Tẫn ra lệnh: "Lập tức phái người đến Mặc Chiếu Thành, sửa chữa thư viện với tốc độ nhanh nhất.

Ngoài ra, phái một đội Huyền Giáp Cấm Quân đồng hành." Hệ thống không nhắc nhở Mặc Chiếu Thành đã được điểm sáng, có thể thấy nha môn trong thành e rằng đã mục nát rồi.

Đã như vậy, giữ lại làm gì!

"Thần tuân chỉ." Nhạc Đào cung kính ứng, rồi lại nói: "Bệ hạ, sau khi phân viện Mặc Hương Thư Viện được xây xong, nên do ai đảm nhiệm Viện trưởng?" "Cái này…." Lâm Tẫn vừa định mở miệng, chợt ngẩng mắt nhìn xa xăm.

Hai luồng khí tức hơi quen thuộc xâm nhập linh thức, khiến ánh mắt hắn lóe lên tinh quang, cười nhạt nói: "A a, Viện trưởng có sẵn, đây chẳng phải đã đến rồi sao?" Xoẹt!

Xoẹt!

Tiếng nói chưa dứt.

Hai đạo tiếng xé gió sắc bén đã đến ngoài điện.

Chưa đợi nội thị truyền báo, Lâm Tẫn đã ngẩng mắt, giọng như kim ngọc va chạm: "Vào!" Cửa Ngự Thư Phòng bị đẩy ra không tiếng động, hai thân ảnh một trước một sau bước vào.

Chương 226

Người đi trước áo xanh phóng khoáng, người đi sau áo vải mộc mạc, nhưng đều có khí độ bất phàm.

Hai người quỳ một gối xuống đất, giọng nói trong điện tĩnh lặng đặc biệt rõ ràng: "Thần, Đàm Đài Hạo Miểu, tham kiến Bệ hạ!" "Thảo dân, Đàm Đài Minh, tham kiến Bệ hạ!" Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong, giơ tay làm hiệu: "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Hai người ứng tiếng đứng dậy.

Ánh mắt Lễ bộ Thượng thư Nhạc Đào một bên rực sáng, đặc biệt khi nhìn về phía Đàm Đài Minh, đáy mắt là sự sùng kính không thể kìm nén.

Hắn xuất thân hàn lâm, hơn ai hết hiểu rõ tầm cỡ của hai chữ "Đàm Đài" trong văn đàn, đó là vầng trăng sáng trên trời cao, là nội hàm ngàn năm!

Đàm Đài Hạo Miểu không chú ý đến ánh mắt nhìn trộm bên cạnh, chắp tay bẩm báo: "Bệ hạ, thần tộc trung đã chuẩn bị thỏa đáng địa điểm khoa cử, bất cứ lúc nào cũng có thể khai thí." "Tốt." Lâm Tẫn gật đầu, đầu ngón tay khẽ điểm lên ngự án: "Truyền lệnh học tử phương Nam: Năm ngày sau, khoa cử khai mạc.

Phàm người văn lý thông đạt, phẩm hạnh đoan chính, đều có thể bắc thượng nhập kinh, đợi trẫm lượng tài thụ chức." "Thần, lĩnh chỉ!" Lâm Tẫn chuyển ánh mắt sang Nhạc Đào: "Khảo đề có thể bị thỏa?" Nhạc Đào hoàn hồn, vội vàng cúi mình: "Hồi Bệ hạ, khảo đề đều đã phong tồn, vạn vô nhất thất." "Truyền ý chỉ của trẫm." Giọng Lâm Tẫn chuyển sang trầm lạnh: "Mệnh Thương Sóc mang khảo đề tức tốc đến Mặc Hương Thành.

Học tử nhập trường tiền, bất kỳ nhân nào bất đắc cận khảo đề bán bộ vi lệnh giả, trảm!" Một chữ "trảm" khiến nhiệt độ trong điện chợt hạ thấp.

"Thần tuân chỉ!" Nhạc Đào phục thủ lĩnh mệnh, ngạch đầu thấm xuất tế hãn.

Trong điện tĩnh lặng gần một khắc.

Ánh mắt Lâm Tẫn liền như mũi tên tinh chuẩn, lạc tại một trắc tĩnh lập Đàm Đài Minh thân thượng.

"Đàm Đài Minh." "Thảo dân tại." Đàm Đài Minh cung thân, hồn trọc đích nhãn mâu thâm xử, tinh quang nhất thiểm nhi thệ.

"Mặc Hương Thư Viện bắc vực phân viện, đã định chỉ Mặc Chiếu Thành." Lâm Tẫn thanh điều bình hòa, khước tự tự thiên quân, tạp tại mỗi cá nhân đích tâm đầu: "Trẫm, hiện phong nhĩ vi Hàn Lâm Viện Đại học sĩ, tức nhật tùy Công Bộ tiền vãng tọa trấn, tịnh..... xuất nhậm Mặc Hương phân viện Viện trưởng." Oanh!

Lời này vừa thốt ra, như đồng nhất đạo kinh lôi tại Đàm Đài Minh não hải trung tạc hưởng!

Tha dự tưởng quá thưởng tứ, khước tòng vị cảm tưởng thị như thử thực quyền thanh quý kiêm bị đích thao thiên ân sủng!

Viện trưởng chi tôn, chấp chưởng bắc phương văn mạch!

Hàn Lâm Học sĩ, vị liệt thanh quý chí cực!

Thân thể hắn đột nhiên chấn động, tất cả sự u tối trong mắt phút chốc bị quét sạch, bùng lên thần thái rực cháy như thiếu niên.

Không chút do dự.

Hắn quỳ hai gối xuống đất, đầu chạm đất, lời nói mang theo sự run rẩy và nghẹn ngào không thể kiềm chế: "Lão thần.... Lão thần

khấu tạ Bệ hạ thiên ân!

Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn hư sĩ thủ: "Mặc Hương phân viện bách phế đãi hưng, vãng hậu, tiện hữu lao Đàm Đài Viện trưởng phí tâm liễu." "Bệ hạ phóng tâm!" Đàm Đài Minh tái thứ thâm thâm bái hạ, ngữ tốc khanh thương như thiết: "Lão thần tất kiệt tẫn quăng cốt chi lực, tung can não đồ địa, diệc yếu báo Bệ hạ tri ngộ chi ân!" Lâm Tẫn mãn ý hạm thủ, phục đối Nhạc Đào đạo: "Chiêu cáo thiên hạ: Mặc Hương phân viện tương vu nhất nguyệt hậu, lánh khai khoa cử, đãi ngộ dữ tổng viện đẳng đồng.

Vọng bắc phương học tử, mạc phụ thiều hoa." "Thần, lĩnh chỉ!" Lâm Tẫn kháo hướng long ỷ, chấp khởi trà trản khinh hạp nhất khẩu.

Hữu Đàm Đài Minh giá tôn Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, gia chi Đàm Đài gia tộc thiên niên văn danh, bắc phương phân viện bất sầu thanh danh bất hiển.

Chích yếu nghiêm cách bả quan, giả dĩ thì nhật, triều đình tiện năng nguyên nguyên bất đoạn địa nạp thủ anh tài, căn cơ tương dũ phát ổn cố.

Đãi Nhạc Đào dữ kích động đích bộ lý đô hữu ta bàn san đích Đàm Đài Minh ly khứ hậu, Đàm Đài Hạo Miểu chính dục cáo thối.

Lâm Tẫn khước tái độ khai khẩu: "Thả mạn." Lâm Tẫn trắc thủ, ngữ điều tùy ý đắc tượng thị tại thuyết nhất kiện gia thường: "Hải công công, thủ thập cân tế diêm, tứ dư Đàm Đài ái khanh thường thường tiên." "Lão nô tuân chỉ." Đàm Đài Hạo Miểu nội tâm vi nghi.

Đàm Đài gia luy thế phú quý, thập yêu quỳnh tương ngọc dịch, sơn trân hải vị một kiến quá?

Bệ hạ đặc ý tứ hạ tế diêm, thị hà thâm ý?

Ngận khoái, Hải công công phủng thượng nhất cá tinh trí cẩm đại,

trí vu ngự án.

Lâm Tẫn đạm nhiên nhất tiếu: "Ái khanh, thả quan thử diêm như hà?" Đàm Đài Hạo Miểu y ngôn thượng tiền, giải khai đại khẩu ti thằng.

Hạ nhất khắc.

Tha đồng khổng sậu nhiên thu súc thành châm tiêm đại tiểu!

Đại trung chi diêm, tế nị như sơ tuyết, khiết bạch tự lê hoa, tinh oánh dịch thấu, tại điện nội quang tuyến hạ, cánh ẩn ẩn hữu vi quang lưu chuyển, hào vô tầm thường thực diêm bán điểm hồn trọc dữ tạp chất!

Tha nan dĩ trí tín địa thân xuất thực chỉ, tiểu tâm dực dực địa niêm khởi nhất tiểu toát, phóng nhập khẩu trung.

Siếp thời gian một cỗ cực hạn thuần túy đích hàm tiên vị, uyển nhược tối ôn nhuận quỳnh tương, sát na gian tại thiệt tiêm hóa khai, tịch quyển liễu chỉnh cá vị lôi!

Một hữu bán phân dự tưởng trung đích khổ sáp tạp vị, duy hữu mãn khẩu thanh nhuận hàm hương, hồi vị du trường!

"Giá..... giá chẩm yêu khả năng?!" Tha mãnh địa sĩ đầu, khán hướng Lâm Tẫn, mâu tử lý mãn thị kình đào hải lãng bàn chấn hám!

Dữ tha bình nhật sở thực, bất, dữ giá thiên hạ nhậm hà nhất gia sở thụ chi diêm tương bỉ, tha quá khứ kỷ thập niên cật, giản trực tựu thị nê sa hỗn tạp đích thô lệ chi vật!

Số tức chi hậu.

Tha tài miễn cường áp hạ tâm trung đích thao thiên cự lãng, trường thổ nhất khẩu trọc khí, tảng âm cán sáp địa khổ tiếu đạo: "Bệ hạ..... thần kim nhật phương tri, hà vi 'diêm'!

Dữ thử diêm tương bỉ, na Sử gia sở phiến, trực như..... phẩn thổ!" Lâm Tẫn hoàn nhĩ.

"Sảo hậu nhĩ dữ Thương Sóc đồng hành, tương thử diêm đái hồi khứ, dã nhượng Đàm Đài gia chủ thường thường tiên." "Thần, tạ Bệ hạ ân thưởng!" Đàm Đài Hạo Miểu trịnh trọng hành lễ, tùy tức, nhất cá ý niệm như điện quang thạch hỏa bàn hoa quá não hải, nhượng tha thuấn gian minh ngộ, thoát khẩu nhi xuất: "Bệ hạ..... thị yếu đối Chu Kiều Sử gia, động thủ liễu?" "Nhĩ, ngận thông minh." Lâm Tẫn tịnh vị phủ nhận.

Đàm Đài Hạo Miểu kiểm thượng lộ xuất liễu nhiên tiếu dung: "Bệ hạ mậu tán." Như kim Đại Uyên thương diêm, thập chi bát cửu kinh Sử gia chi thủ.

Triều đình thử khắc nã xuất giá đẳng phẩm chất tế diêm, kỳ ý bất ngôn tự minh.

"Bệ hạ nhu yếu Đàm Đài gia tố ta thập yêu?" "Bất tất, thử diêm, thị cấp nhĩ môn thường." Lâm Tẫn ngữ khí chuyển đạm, khước đái trứ vô hình đích áp lực: "Nhược hữu giao hảo đích tông môn thế gia, khả phân tặng ta hứa, đãn thiết ký, bất khả đa dư nhĩ, khả minh bạch?" Đàm Đài Hạo Miểu song mục trung tinh quang nhất thiểm, thần giác dương khởi hội ý đích tiếu: "Bệ hạ phóng tâm, thần..... minh bạch." Điếu túc tha môn đích vị khẩu.

Đãi tha môn tập quán liễu giá đẳng cực phẩm, dục bãi bất năng thì, Đàm Đài gia khước "đoạn cung".

Sử gia hựu căn bản luyện chế bất xuất thử đẳng phẩm chất.

Giới thì.

Na ta thế lực yếu yêu hướng triều đình kháo long, yếu yêu tựu chích năng cường nhẫn.

Nhược triều đình tái thích thì phóng xuất diêm khoáng đoản khuyết, tế diêm giảm sản phong thanh..... tự hữu "thông minh nhân "hội thế triều đình, tương mâu đầu chỉ hướng na khối phì nhục Sử gia!

"Thối hạ ba." "Thần, cáo thối!" Đàm Đài Hạo Miểu cung kính hành lễ, nhi hậu song thủ phủng khởi na đại tế diêm, động tác khinh hoãn hảo tự phủng trứ tuyệt thế côi bảo, trân nhi trọng chi địa thối xuất Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn mục tống tha ly khứ, diện thượng tiếu ý tiệm thâm.

Sở hữu đích câu tuyến đô dĩ bố hạ, như kim, chích đãi phong khởi, chích đãi na Sử gia..... tự đầu la võng!

Tha khởi thân đạc chí song biên, phụ thủ nhi lập, thâm thâm hấp nhập nhất khẩu vi lương đích không khí, mục trung hàn mang như băng nhận sạ hiện.

"Truyền lệnh." Tha thanh tuyến bất cao, khước đái trứ bất dung trí nghi uy nghiêm: "Tuyên, Lăng Hồng!" Chẳng mấy chốc.

Lăng Hồng khoác phi ngư phục vù vù như gió, bước chân nhanh nhẹn đi vào điện, quỳ một gối xuống đất, giọng nói trong trẻo: "Bệ hạ." Lâm Tẫn xoay người lại, mặt lạnh như sương, ngữ điệu trầm thấp: "Phái tất cả Cẩm Y Vệ, tra tham 'Tịnh Hồn Bồ Đề Lan ' đích hạ lạc.

Nhất đán hữu sở phát hiện, đệ nhất thời gian hồi báo!" Lăng Hồng ôm quyền lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Nửa năm thời gian.

Sẽ quyết định hướng đi cuối cùng — là chiến, hoàn thị hòa?

Cửu Tiêu Thánh Tông tuy nội tình sâu dày.

Đãn Lâm Tẫn tâm trung tịnh vô đa thiếu ưu lự úy cụ.

Chích yếu Hệ thống tái tứ hạ nhất thứ tu vi tưởng lệ, tha tiện năng đạp túc Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong.

Giới thì.

Thủ ác Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm, kiếm phá cửu tiêu chi kỹ, thân phi Hoàng Cực Chân Long Giáp, tung thị Tiêu Luyện, Lâm Tẫn dã hữu tín tâm dữ chi nhất giác cao hạ.

Tổng nhi ngôn chi.

Năng hoa đáo, tự thị tối hảo.

Nhược bất năng, diệc vô sở cụ!

"Tử Linh tối cận tại mang thập yêu?" Tựu tại Lăng Hồng dục yếu thối hạ chi thì, Lâm Tẫn tái độ xuất thanh.

Tự Ám Sát Vệ điều tra Thục Trung Đường Môn vị quả chi hậu, Tử Linh tiện tự trầm tịch hạ lai, nhất trực cư vu thâm cung, đảo nhượng tha sinh xuất kỷ phân hảo kỳ.

Lăng Hồng trú túc, chủy giác vi dương: "Hồi Bệ hạ, Tử Linh chính tại bế quan tu luyện, tự hồ..... dĩ xúc cập đột phá chi cơ." "Nga?" Lâm Tẫn mi sao khinh thiêu.

Tử Linh thân phụ Thánh Dụ Độc Thể, thiên tư bản tựu phi phàm.

Tái phụ dĩ chuyên chúc công pháp gia trì, nhược năng tu luyện chí đệ nhị giai đoạn, tiện khả nhập Lục Địa Thần Tiên chi cảnh.

Na phạ chích thị sơ kỳ, kỳ chân thực chiến lực, khủng phạ dã túc dĩ bễ mỹ hậu kỳ cường giả.

Tất cánh na kịch độc chi lực, tái phối thượng Bích Lạc Hoàng Tuyền Tán, liên tha chính mình đô tằng cảm đáo nhất ti thứ thống, canh hoàng luận tha nhân.

"Ân, thối hạ ba." Lâm Tẫn thu hồi tư tự, khinh khinh huy thủ.

Lăng Hồng cung thân: “Thần, cáo thối.” Lâm Tẫn tịnh vị hướng tha đề cập Đường Môn chi sự.

Ký nhiên Tử Linh bất nguyện đa thuyết, tha hựu hà tất đa ngôn, thả đẳng tha thân tự khai khẩu tiện thị.

“Bệ hạ.” Hải công công thử thì hoãn bộ thượng tiền, khiếm thân đạo: “Giả Tư Hiệp đại nhân cầu kiến.” “Tuyên.” “Thị.” Phiến khắc hậu, Giả Tư Hiệp thân trứ quan bào, khoái bộ tẩu nhập, phục địa khấu thủ: “Thần, Giả Tư Hiệp, khấu kiến Bệ hạ!” “Giả tiên sinh thỉnh khởi, bất tất đa lễ.” “Tạ Bệ hạ!” Giả Tư Hiệp khởi thân, khai môn kiến sơn đạo: “Bệ hạ, thần thử lai, thị vi bẩm báo các địa bách tính thổ đậu thu thành chi huống.” Lâm Tẫn tọa hồi long ỷ, tiếu vấn đạo: “Như hà?” Giả Tư Hiệp chuyển thân nhất lễ, đạo: “Đắc ích vu Hạn Bách Chi Thuật dữ Ốc Thổ Sinh Kim Tán song trọng gia trì, các thành thổ đậu giai dĩ thu thành.

Chương 227

Chích thị……” Tha thoại ngữ vi đốn, lược đái oản tích địa khinh thán: “Tiền ta thì nhật âm vũ liên miên, gia chi kim niên đông tuyết tảo chí, đạo trí sản lượng viễn bất cập Vân Bình Sơn thí nghiệm chi thì.” Lâm Tẫn mi vũ vi túc.

Chỉ tiêm tại long án thượng khinh xao lưỡng hạ, lược tác tư thốn, vấn đạo: “Khả hữu xác thiết số mục?” “Hữu.” Giả Tư Hiệp tự hoài trung thủ xuất nhất bản sách tử, cung kính trình thượng: “Thất tọa thành trì tập đắc thổ đậu chủng thực chi pháp, cộng thu thành thổ đậu thất thập lục vạn dư cân.” Lâm Tẫn phiên duyệt trướng sách, lược nhất hạm thủ: “Năng hữu thử thu thành, dĩ chúc bất dịch.

Giả tiên sinh, công bất khả một.” Giả Tư Hiệp khiêm tốn củng thủ: “Bệ hạ mậu tán, thần bất cảm đương.” Trầm ngâm số tức.

Lâm Tẫn hợp thượng sách tử, mâu trung tinh quang nhất thiểm, hạ lệnh đạo: “Truyền trẫm ý chỉ: mỗi hộ chước nạp thập cân thổ đậu tác vi chủng phôi.

Lệnh thất thành bách tính lưu túc quá đông chi lương hậu, dư hạ thổ đậu, triều đình án mỗi cân ngũ văn chi giới tất số thu cấu!” Giả Tư Hiệp tiên thị nhất chinh, tùy tức hoảng nhiên, thí tham vấn đạo: “Bệ hạ chi ý, thị tương thất thành thổ đậu thu cấu hậu, phân phát chí bắc phương kỳ dư thành trì bách tính thủ trung?” “Chính thị.” Lâm Tẫn hàm tiếu điểm đầu: “Tri trẫm giả, Giả tiên sinh dã.” Giả Tư Hiệp do trung tán thán: “Bệ hạ tâm hệ vạn dân, nhân đức trạch bị thương sinh, thực nãi thiên cổ minh quân, thần đẳng kính bội bất dĩ!” Lâm Tẫn vi vi nhất tiếu, hựu vấn: “Cố Điền Doanh như kim tại tố thập yêu?” Giả Tư Hiệp đáp đạo: “Hồi Bệ hạ, Cố Điền Doanh mục tiền

tạm trú Long Kỵ Doanh, hiệp trợ Đại Tuyết Long Kỵ dữ Sóc Phong Cung Kỵ dưỡng hộ binh giáp mã thất." Lâm Tẫn thất tiếu.

Uy mã sát thương, đáo văn nhân chủy lý, quả nhiên thuyết đắc cách ngoại phong nhã.

"Truyền lệnh: mệnh Cố Điền Doanh hiệp trợ Hộ Bộ thu cấu thổ đậu, lánh điều Đại Tuyết Long Kỵ lưỡng thiên, Sóc Phong Cung Kỵ tam thiên duyên đồ hộ vệ.

Vụ tất vu thâm đông chi tiền, tương thổ đậu phân phát chí các địa bách tính thủ trung!" Giả Tư Hiệp túc nhiên hành lễ: "Thần, tuân chỉ!" Ngự Thư Phòng nội trọng hồi tịch tĩnh.

Lâm Tẫn khinh mân nhất khẩu thanh trà, song nhãn vi mị, mục quang đầu hướng bắc phương thiên tế, hốt nhiên tưởng khởi nhất sự.

"Hải công công." "Lão nô tại." "Khứ Vân Minh Thành truyện chỉ Thanh Ninh, mệnh tha trù bị nhất phê quá đông miên y dữ lương thảo, dĩ tối khoái tốc độ vận vãng Trấn Huyền Đài." "Lão nô tuân chỉ!" Bàn Thạch Quân giáp trụ hậu thực, bất cụ nghiêm hàn, khả Thần Cơ Doanh khước vị tất như thử.

Cận lai sự vụ phồn tạp, cánh nhất thì sơ hốt liễu Trấn Huyền Đài xử cảnh.

Trương Phụ Khiêm giá gia hỏa dã thị, thiên hàn địa đống, cánh bất tri thượng tấu thỉnh kỳ.

Nhược phi chính mình hốt nhiên tưởng khởi, giá quần quốc chi lợi khí, khởi phi yếu đống tễ vu phong tuyết chi trung?…… Mặt trời lặn về tây, hoàng hôn buông xuống.

Chu Kiều Thành, Sử gia phủ đệ.

Phủ đệ cực tận xa hoa, kim chuyên ngọc ngõa, điêu lương họa đống, đình trung kỳ thạch la liệt, viên lâm tinh xảo như họa, vô nhất

bất chương hiển kỳ bát thiên phú quý.

Thân vi chưởng khống diêm lộ số bách niên cự giả, Sử gia chi phú, khả vị phú khả địch quốc.

Chính sảnh chi trung, khí phân ngưng trọng.

Sử gia gia chủ Sử Phong Hào đoan tọa vu thái sư y thượng.

Tha thể hình ung thũng phì bàn, mãn kiểm hoành nhục đôi điệp, nhất song tế nhãn thiểm thước trứ âm hiểm giảo trá quang mang, lệnh nhân vọng chi sinh yếm.

Thử khắc, tha diện sắc âm trầm, nộ ý ẩn hiện.

Đại Tông Sư hậu kỳ đích uy áp tự tha thể nội di mạn nhi xuất, như vô hình sơn nhạc, lung tráo chỉnh cá chính sảnh, áp đắc chúng nhân suyễn bất quá khí lai.

Sử Phong Hào niết khởi trác thượng na nhất tiểu đại tế diêm, tảng âm tê ách như phá la: "Thùy lai thuyết thuyết, giá…… thị chẩm yêu hồi sự?" Sảnh trung nhất phiến tử tịch, vô nhân cảm tại thử thì xúc kỳ môi đầu.

Lương cửu.

Tả trắc nhất danh trưởng lão ngạnh trứ đầu bì thượng tiền, cường nhẫn uy áp đái lai đích tâm quý, đê thanh đạo: "Gia chủ, bắc phương giang hồ thế lực thác tống phục tạp, chúng ta hướng lai thiếu hữu thiệp túc.

Triều đình ngẫu nhiên tầm đắc nhất xử diêm khoáng, dã…… dã chúc chính thường." "Hừ!" Nhất thanh lãnh hanh sậu nhiên tạc hưởng!

Bàng bạc khí kình oanh nhiên đãng xuất, tương na Đại Tông Sư sơ kỳ trưởng lão chấn đắc liên thối số bộ, hầu đầu nhất điềm, khước bất

cảm hữu bán phân bất mãn.

"Ngã tại ý đích thị diêm khoáng mạ?!" Sử Phong Hào niết trứ diêm đại, thoại âm âm lãnh đắc tượng độc xà thổ tín: "Chư vị đô thường quá liễu ba?

Giá đẳng thành sắc diêm, nhược thị nhượng na ta nê thối tử cật quán liễu..... chúng ta Sử gia kỷ bách niên cơ nghiệp, phạ thị yếu bị giá tiểu tiểu đích diêm lạp, cấp chú không liễu a." Chúng nhân diện diện tương thứ, tận giai mặc nhiên.

Bọn họ đích xác thường quá giá triều đình tế diêm, dữ chi tương bỉ, Sử gia tối hảo đích diêm dã hiển đắc thô lậu bất kham.

Trường thử dĩ vãng, Sử gia diêm nghiệp tất tương nhất lạc thiên trượng.

Tức tiện nhãn hạ, dĩ hữu kỷ cá đảm đại đích hạ chúc diêm phiến tâm sinh oán ngôn — triều đình tế diêm nhất xuất, giản trực đoạn liễu tha môn tài lộ!

Xoẹt – Một đạo phá không thanh hưởng khởi, thương lão thân ảnh thúc nhiên hiện thân sảnh trung.

Chúng nhân kiến trạng, phân phân thùy thủ hành lễ: "Kiến quá Thái Thượng Trưởng Lão!" Sử Lê Dương đại tụ nhất phất, lạc tọa nhất trắc, thanh tuyến sâm hàn: "Gia chủ, triều đình tương quan diêm điếm khai tại Vân Cẩm Thành, chính đối chúng ta tổng hào đối diện!

Giá thị xích lỏa lỏa đích thiêu hấn!

Sử gia..... tuyệt bất năng nhẫn!" Sử Phong Hào mi đầu khẩn tỏa.

Lão mưu thâm toán tha, tự nhiên khán đắc xuất triều đình thử cử thâm ý, trầm thanh đạo: "Phụ thân, nhược chúng ta trực tiếp động thủ, tiện thị thụ nhân dĩ bính, khủng đối ngã bất lợi.

Huống thả..... cư tất Đàm Đài gia tộc dĩ quy thuận triều đình, nhược tha môn sáp thủ..... " "A a!" Sử Lê Dương âm lãnh nhất tiếu, hồn trọc đích nhãn trung tận thị ngoan lệ dữ gian trá: "Thùy thuyết. ..... chúng ta yếu thân tự động thủ đích?" "Giá thế thượng, hữu đích thị nã tiền bạn sự đao, nhi Sử gia, tối bất khuyết đích, tựu thị tiền!" [Đinh] [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Sóc Thần Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?] [Đinh] [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Lan Sa Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?] [Đinh] [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Vô Phong Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng đồ giám không?]... Sáng sớm.

Một loạt âm thanh nhắc nhở của Hệ thống, như tiếng phù chú đòi mạng, trực tiếp đánh thức Lâm Tẫn khỏi giấc ngủ say.

Hắn chợt mở mắt, sự mơ màng vừa tỉnh ngủ trong khoảnh khắc bị sự sắc bén thay thế.

"Sóc Thần, Lan Sa, Vô Phong.... một đêm mà liên tiếp hạ ba thành?" Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một nụ cười lạnh lùng sắc bén: "Thiết Côn Luân, thanh đao này, quả thực còn nhanh hơn và tàn nhẫn hơn trẫm nghĩ!" Thiết Côn Luân dẫn Huyền Giáp Cấm Quân bắc thượng bình loạn, hiệu suất quả thực khó có được.

Lâm Tẫn thở ra một hơi trọc khí dài, không vội điểm sáng đồ giám, mà trong lòng mặc hỏi: "Hệ thống, đồ giám hậu tục chắc chắn không ít, có thể hợp nhất xử lý không?" Trong điện tĩnh lặng một lát. [Đinh] [Đồ giám cần điểm sáng đã hợp nhất, tùy thời có thể điểm sáng!] Phản hồi của Hệ thống khiến hắn khẽ nhướng mày, vẻ mừng rỡ lướt qua đáy mắt.

Từng cái điểm sáng tuy có thể nhận được một ít linh đan thưởng lệ, nhưng đối với hắn hiện tại mà nói, binh mã, đan dược đều không

phải cấp thiết.

Tu vi!

Chỉ có tu vi bản thân đột phá, mới là căn bản!

Hắn thu liễm tâm thần, nghiêng đầu nhìn người bên gối.

Yến Kinh Tuyết vẫn còn đang say ngủ, tóc mây hơi loạn, hơi thở đều đặn.

Lâm Tẫn vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc tán loạn bên thái dương nàng, ánh mắt ôn tồn.

Sau đó.

Hắn lặng lẽ đứng dậy, khoác long bào, bước chân rời khỏi Khôn Ninh Cung.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lò sưởi bàn long xua tan cái lạnh buổi sáng.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trước bản đồ cương vực rộng lớn, ánh mắt như lửa, từ từ lướt qua vùng đất rộng lớn phương Bắc, khẽ gật đầu.

Vừa rồi Hệ thống nhắc đến ba thành, vị trí liền kề, phương năng bị nhất cử chưởng khống.

Trừ đi những nơi Thương Sóc đã đi qua trong cuộc bắc chinh trước đó, cũng như những đồ giám đã được điểm sáng, Đại Uyên Bắc Cảnh vẫn còn hai mươi sáu thành cao huyền.

Nếu có thể thu nạp tất cả vào trong tay, tận số hợp nhất.… Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn thần biên bất cấm dương khởi nhất ngân thế tại tất đắc đích hồ độ.

Cận tam thập cá đồ giám hối tụ nhất đường, tưởng lệ tất tương kinh thiên động địa!

Đáo thì hậu, thập yêu Thiên Khuyết, thập yêu thế gia, tại tuyệt đối thực lực diện tiền, thống thống đô thị thổ kê ngõa cẩu!

"Bệ hạ." Hải công công lặng lẽ tiến lên, thấp giọng bẩm cáo: "Thiên Thính Giám sát lệnh cầu kiến." "Tuyên." "Tuân chỉ." Rất nhanh, thân ảnh nhỏ bé của Tiểu Hòa bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối xuống đất: "Thần, khấu kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn đã ngồi lại trên long ỷ, trầm thanh vấn đạo: "Hà sự?" "Khải bẩm Bệ hạ, Thiết Côn Luân tướng quân suất Huyền Giáp Cấm Quân bắc thượng, dĩ thành công chưởng khống Sóc Thần, Lan Sa, Vô Phong tam thành.

Kỳ trung lưỡng thành tằng sinh lưu dân chi loạn, dĩ bị trấn áp.

Đương địa nha môn nghiệp dĩ thanh lý, nhãn hạ chức vị không khuyết.

Tam thành các lưu nhất thiên Huyền Giáp Quân trấn thủ, chủ lực tắc kế tục bắc thượng." Lâm Tẫn điểm liễu điểm đầu.

Thiên Thính Giám tin tức truyền đệ xác thực tấn tiệp, bất quá tha chính mình thân phụ Hệ thống, như đồng thủ ác tiên cơ.

Tha lược nhất trầm ngâm, trắc thủ phân phù: "Truyền Lại bộ Thượng thư Vương Cao cận kiến." "Thị, Bệ hạ." Hải công công cung thân thối hạ.

Tiểu Hòa kế tục bẩm báo: "Bệ hạ, Mặc Hương Thành truyện lai tin tức, khoa cử dĩ vu kim nhật khai khải.

Thương thống lĩnh thỉnh kỳ, thí quyển thị phủ nhu áp tống hồi kinh, do Bệ hạ thân duyệt?" "Bất tất." Lâm Tẫn bãi thủ: "Truyền tấn Thương Sóc, giao do Đàm Đài gia tộc phụ trách thẩm duyệt, vụ tất bỉnh trì công chính." Nam phương khoa cử, tuy phi toàn quốc thịnh cử,

đãn như kim Mặc Hương Thành tất định hối tụ liễu tứ phương học tử, quyển trật hạo phồn.

Nhược toàn bộ vận hồi kinh đô do tha thân thẩm, chích phạ yếu háo phí vô số thì nhật.

Tha đốn liễu đốn, bổ sung đạo: "Lánh, cáo tri Thương Sóc, khoa cử thành tích cố nhiên trọng yếu, đãn canh nhu tra thanh học tử xuất thân bối cảnh, phẩm hành đoan chính phương khả lục dụng.

Nhược đức hành hữu khuy, tung hữu tài học, diệc bất khả thủ." "Thần, tuân chỉ!" Tiểu Hòa lĩnh mệnh, chính dục thối hạ, tự hựu tưởng khởi nhất sự, hồi thân đạo: "Bệ hạ, cận nhật nam phương các thành trà lâu tửu tứ gian, hốt hữu nhất tắc đồng dao lưu truyện." "Đồng dao?" Lâm Tẫn mi phong vi động: "Niệm." Tiểu Hòa thanh tích phục thuật: "Kinh đô lai liễu thần tiên diêm, tuyết bạch tinh oánh tái ngọc bạch.

Quan gia nhân chính đê giới mại, Sử gia hắc tâm khổ nan ngôn!" Văn ngôn.

Lâm Tẫn thần giác câu khởi nhất mạt ngoạn vị đích tiếu ý.

"Giá Đàm Đài Hạo Miểu, đảo thị pha đổng tạo thế." Đồng dao tuy chất phác, khước tương triều đình tân diêm chi ưu, Sử gia cựu diêm chi tệ, dĩ cập quan phủ nhân chính dữ thương giả hắc tâm đối bỉ đắc lâm li tận trí.

Năng hữu thử thủ đoạn biên truyện giả, trừ khứ Đàm Đài gia tộc, bất tố đệ nhị nhân tưởng.

Khả dĩ tưởng kiến.

Sử gia thính văn thử dao, cai thị hà đẳng đích khí cấp bại phôi.

Chương 228

"Ngận hảo." Lâm Tẫn thân thể lược vi tiền khuynh: "Tương thử đồng dao đại tứ khoách tán, vụ tất nhượng toàn quốc cảnh nội đích bách tính, đô năng tri hiểu!

Trẫm yếu nhượng tha Sử gia, triệt để lạn tại dân tâm giá khối nê địa lý!" "Thần, tuân chỉ!" Tiểu Hòa lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn sĩ nhãn, tái vấn đạo: "Thiên Khuyết phương diện, khả hữu tiến triển?" Tiểu Hòa diện hiện tàm sắc, dao đầu đạo: "Hồi Bệ hạ, thượng vô xác thiết tin tức.

Cận năng đại trí tỏa định tại Tuyết Dũng Giang thượng du khu vực.

Đãn phái xuất đích phi điểu đa hữu thất tung, vô pháp tinh xác định vị." Lâm Tẫn khuất chỉ, khinh khấu long án, phát xuất quy luật thanh hưởng: "Trẫm tri đạo, hạ khứ ba." "Thần cáo thối!" Tiểu Hòa ly khứ hậu, Lâm Tẫn mâu để hàn quang sạ hiện.

Chích đãi khoa cử lạc mạc, bắc phương gia thành tận tại chưởng ác, các địa nha môn hoàn thành thanh tẩy, tiện thị tha đẳng xuất thủ lai, triệt để sạn trừ Thiên Khuyết chi thì!

Thiếu khoảnh.

Vương Cao đạp nhập Ngự Thư Phòng, phục địa hành lễ: "Thần, khấu kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn sĩ thủ kỳ ý kỳ khởi thân, đạo: "Huyền Giáp Quân bắc thượng thanh lý chú trùng, các thành nha môn không khuyết thậm đa, nhĩ tức khắc tòng Lại Bộ tuyển phái quan viên, tận khoái tiền nhiệm." Vương Cao na như thiết thạch bàn đích diện dung thượng lược quá nhất ti vi nan: "Bệ hạ, Lại Bộ..... nhãn hạ khả cung điều phái đích nhân thủ, dã sở thặng bất đa liễu." "Trẫm tri

hiểu.” Lâm Tẫn đạo: “Hữu đa thiếu tiện tiên phái đa thiếu.

Đãi Mặc Hương khoa cử kết thúc, tân khoa nhân tài nhập kinh, tái do nhĩ Lại Bộ thống nhất thuyên tuyển phân phối.” Vương Cao thính văn, thần sắc nhất tùng, củng thủ đạo: “Thần, tuân chỉ!” Ngự Thư Phòng nội trọng quy tịch tĩnh.

Lâm Tẫn đoan khởi thủ biên trà trản, khinh hạp nhất trản ôn nhiệt đích hương mính, hoãn hoãn thổ tức.

Nhất liên số nhật.

Sử gia na biên cánh vô bán điểm động tĩnh, giá phân trầm tịch, phản đảo nhượng tha tâm sinh ta hứa nghi lự.

“Đảo thị năng nhẫn……” Tha đê thanh tự ngữ, mâu trung thiểm quá nhất lũ tham cứu.

Kháp tại thử thì.

Nhất danh nội thị nhập nội bẩm báo: “Khải bẩm Bệ hạ, Khâu Khải Phong cầu kiến!” “Chuẩn.” Khâu Khải Phong bộ lý thông mang địa đạp nhập điện trung, thần tình tiêu chước, quỵ địa tiện đạo: “Bệ hạ, cương tiếp đáo Vân Cẩm Thành cấp báo, quan diêm điếm…… hữu dị động!” Lâm Tẫn nhãn trung tinh quang nhất thiểm: “Sử gia, động thủ liễu?” “Na đảo một hữu.” Khâu Khải Phong dao đầu, thâm hấp nhất khẩu khí, diện lộ cổ quái: “Chích thị…… Vân Cẩm Thành bách tính, dĩ bất tái cấu mãi triều đình đích tế diêm!” “Không còn mua nữa sao?” Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh đi, giọng trầm xuống: “Sử gia bắt đầu cưỡng mua cưỡng bán?” “Không phải cưỡng chế công khai.” Khâu Khải Phong hít sâu một hơi, cố nén sự lo lắng trong lòng: “Cư thám tử hồi báo, Sử gia một hữu thân tự xuất thủ, nhi thị đối Vân Cẩm Thành nội sở hữu hợp tác đích thương phô hạ tử mệnh lệnh.” Tha giảo khẩn nha quan, thanh âm kỷ hồ thị tòng xỉ phùng lý tễ xuất lai: “Thùy cảm mãi triều đình đích tế diêm, tựu vĩnh viễn biệt tưởng

tái tòng tha môn thủ lý mãi đáo nhất lạp mễ, nhất thốn bố!" Văn ngôn!

Lâm Tẫn thần giác câu khởi nhất mạt lãnh tiếu, thung lại địa kháo hồi long ỷ: "Tựu giá điểm hạ tam lạm đích thủ đoạn?" Chiêu này quả thực hiểm độc.

Vân Cẩm Thành bách tính thùy cảm vi kháng?

Trừ phi bất tưởng tại thành lý hỗn liễu, thậm chí yếu diện đối Sử gia ám địa lý báo phục.

Tại sinh tử diện tiền, thùy hoàn cảm bính triều đình đích tế diêm?

Lâm Tẫn trầm mặc phiến khắc, khởi thân tẩu đáo cương vực đồ tiền, mục quang duệ lợi địa tuần thoa vu kỷ cá quan kiện thành trì chi gian, nhãn trung tinh quang nhất thiểm.

"Ký nhiên Sử gia bất nhượng mại, na tựu bất mại!" "A?" Khâu Khải Phong lăng trụ liễu.

Bệ hạ thập yêu thì hậu giá yêu hảo thuyết thoại liễu?

"Truyền trẫm ý chỉ!" Lâm Tẫn ngữ thanh lẫm liệt: "Gia đại nam phương tế diêm cung ứng, phân tán đáo đa cá thành trì đồng thì thụ mại, giới cách bất biến!" "Đãn Sử gia thế lực phạm vi nội Chu Kiều Thành, Vân Cẩm Thành đẳng địa, nhất khái tạm bất phô thiết thụ mại điểm.

Đối ngoại tuyên xưng, nhân Sử gia ám trung trở nạo, trí sử triều đình tế diêm vô pháp huệ cập đương địa bách tính!" Khâu Khải Phong nhãn kiểm nhất sĩ, thuấn gian minh ngộ: "Bệ hạ thánh minh!

Ngài thị tưởng lợi dụng dân gian dư luận, phản hướng cô lập Sử gia?" Lâm Tẫn vi vi hạm thủ: "Đàm Đài gia diêm ứng cai khoái dụng hoàn liễu, tái cấp tha môn tống nhất phê khứ.

Ký trụ, vô luận thị thế gia hoàn thị giang hồ thế lực, nhất cá đô bất

năng thiếu.” Đương nam phương các địa bách tính giai năng hưởng dụng cao phẩm chất tế diêm, duy độc Sử gia thế lực phạm vi nội nhất phiến không bạch.

Thì nhật nhất cửu, tại nhật ích phát diếu đích oán đỗi dữ đối bỉ chi hạ, Vân Cẩm đẳng thành dân chúng nãi chí kỳ tha thế gia, giang hồ môn phái, đối Sử gia đích bất mãn dữ cách ngại tất nhiên dữ nhật câu tăng.

Đáo na thì, tựu cai Sử gia tọa bất trụ liễu!

“Thảo dân minh bạch!” Khâu Khải Phong cung thân thối hạ.

Lâm Tẫn sĩ thủ khinh án mi tâm, mâu để thâm xử lược quá nhất ti bất dịch sát giác tư lự.

Sử gia bất quá thị giới tiển chi tật, bính đáp bất liễu đa cửu.

Nhiên nhi giá tế diêm mãi mại, trường cửu do triều đình trực tiếp kinh doanh, chung cứu phi thượng sách, bất cận đại tài tiểu dụng, diệc khiên xả quá đa tinh lực.

Nhược giao dư tầm thường gia tộc, hựu khủng nan dĩ tín nhiệm. …… “Bãi liễu, dĩ hậu tái thuyết.” Bán thưởng, Lâm Tẫn đê thanh tự ngữ, tương thử sự tạm các.… Vài ngày sau, Thiên Uyên Đại Điện.

Điện ngoại phiêu trứ tế tuyết, hàn ý thứ cốt.

Điện nội khước ôn noãn như xuân, lưu kim bàn long trụ nguy nhiên tủng lập, hương lô trung thanh yên niểu niểu.

Văn võ bá quan bình tức ngưng thần, phân liệt lưỡng trắc.

Lâm Tẫn cao tọa long ỷ, huyền sắc long bào sấn đắc tha uy nghiêm vô cùng.

Tha thùy mâu khán trứ điện trung quỵ trứ đích Thương Sóc hòa Đàm Đài Hạo Miểu, đạm đạm đạo: “Bình thân.” “Tạ Bệ hạ!” Đàm

Đài Hạo Miểu thượng tiền nhất bộ, cao cử danh sách: "Khải bẩm Bệ hạ, Mặc Hương Thư Viện khoa cử kết quả dĩ xuất, thỉnh Bệ hạ quá mục." Hải công công khoái bộ thượng tiền tiếp quá danh sách, trình đệ ngự tiền.

Đàm Đài Hạo Miểu kế tục bẩm báo: "Thử thứ khoa cử, thủ trung nhất giáp tam nhân, nhị giáp tam thập lục nhân, tam giáp nhất bách thất thập bát nhân, thử khắc đô tại điện ngoại hậu chỉ!" Đại điện nội đốn thì nhất phiến tịch tĩnh.

Tuy nhiên bách niên vị khai khoa cử, đãn án chiếu cựu chế, nhị giáp tam giáp nhu kinh điện thí tài năng tối chung xác định.

Như kim Đàm Đài gia tộc trực tiếp trình báo, nhượng bất thiếu lão thần ám tự trứu mi.

Lâm Tẫn phiên khai danh sách, khoái tốc lưu lãm thượng diện đích danh tự, tịch quán hòa gia thế, mãn ý địa điểm liễu điểm đầu.

Đàm Đài gia tộc bạn sự, quả nhiên chu đáo.

"Tuyên tha môn tiến lai." "Tuyên tân khoa tiến sĩ tiến điện" hồng lượng đích xướng nhạ thanh truyện biến đại điện, hồi đãng tại phong tuyết trung.

Khoảnh khắc gian.

Lưỡng bách đa danh thanh sam học tử tỉnh nhiên hữu tự địa bộ nhập đại điện.

Hưng phấn, kích động, hoàng khủng, bất an..... chủng chủng tình tự tả tại mỗi trương niên khinh đích kiểm thượng.

Năng trạm tại giá Đại Uyên Hoàng triều quyền lực trung tâm, thị tha môn tố mộng đô bất cảm tưởng đích sự.

Nhân quần dũng nhập, nhượng khoan sưởng đích đại điện lược

hiển ủng tễ, lưỡng trắc quan viên mặc mặc nhượng xuất không gian.

"Tham kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Sơn hô hải khiếu bàn triêu bái thanh chấn triệt điện vũ.

Lâm Tẫn bãi thủ: "Bình thân." Chúng nhân khởi thân, đại đa đê thùy trứ đầu, bất cảm trực thị thiên nhan.

Duy hữu nhất nhân lệ ngoại.

Tha trạm tại tối tiền phương, thân xuyên tẩy đắc phát bạch đích học tử phục, thân hình thanh sấu, diện dung đái trứ hàn môn tử đệ đặc hữu đích kiên nghị.

Tối dẫn nhân chú mục đích thị tha na song nhãn tình, thanh triệt minh lượng, thử khắc chính bất thiểm bất tị địa vọng trứ long ỷ thượng hoàng đế, một hữu ti hào úy cụ.

Sấu tước đích kiểm bàng khán bất xuất đa thiếu kích động, phản đảo hữu chủng..... thẩm thị đích ý vị?

Tượng thị tại xác nhận long ỷ thượng giá vị niên khinh đế vương, thị phủ chân như truyện văn trung na bàn, thị tha trị đắc hiệu trung đích minh chủ.

"Bệ hạ." Thương Sóc truyện âm đạo: "Thử tử danh khiếu Tôn Thánh Dương, thị bản thứ khoa cử Trạng nguyên." Lâm Tẫn mâu trung thiểm quá hưng vị.

Bất quý thị Trạng nguyên, đan thị giá phân cảm vu trực thị thiên uy đảm phách dữ trầm tĩnh khí độ, dĩ viễn siêu đồng sài.

Tha thu liễm tâm thần, nhãn mâu tảo quá điện hạ tế tế nhân tài, lãng thanh đạo: "Trẫm tằng ngôn, khoa cử thủ sĩ, lượng tài thụ quan.

Ký dĩ thông qua khảo hạch, nhĩ đẳng tiện giai hữu tư cách nhập trẫm chi triều đường!" Siếp thời gian, điện nội khí phân ẩn ẩn phí

đẳng!

Tức tiện tảo hữu chuẩn bị, thân nhĩ thính đáo hoàng đế thừa nặc, y cựu nhượng giá ta hàn song khổ độc học tử kích động bất dĩ.

Hải công công thích thì thượng tiền, phất trần vi dương, tiêm thanh đạo: "Túc tĩnh!" Thanh lãng lập khắc bình tức.

Lâm Tẫn tịnh vị kế giác tha môn thất thái, kế tục đạo: "Như kim bắc cảnh các thành huyện lệnh chức vị không khuyết, trẫm quyết định, thụ dư nhĩ môn Thất phẩm Tri huyện chi chức, kinh qua đoản kỳ bồi huấn hậu, tức khắc bắc thượng phó nhậm!" Oanh!

Giá thoại như đồng kinh lôi, bất cận chấn trụ liễu tân khoa tiến sĩ, liên lưỡng trắc văn võ bá quan đô diện lộ kinh dung.

Thất phẩm Tri huyện!

Tha môn đương niên phí tẫn thiên tân vạn khổ tài năng hoạch đắc chức vị, giá ta học tử cánh nhiên nhất bộ đăng thiên?

Kỷ cá lão thần tưởng yếu tiến gián, khước bị thiên tử lãnh lãnh nhất miết, na vô hình đích uy áp nhượng tha môn bả thoại yết liễu hồi khứ.

Đãi chúng nhân sảo định.

Lâm Tẫn thoại phong vi chuyển, ngữ điều tiệm trầm: "Nhiên, thử chức cận thị tạm đại.

Trẫm cấp dư nhĩ đẳng tam nguyệt chi kỳ dĩ quan hậu hiệu.

Đãi lai niên khai xuân, Lại Bộ tương y nhĩ đẳng chính tích biểu hiện, hạch định tối chung quan chức khứ lưu!" Giá tam cá nguyệt tựu thị thí dụng kỳ.

Nhược thị liên cơ bản chính vụ đô xử lý bất hảo, trị hạ nhất đoàn tao, na tựu bất chích thị đâu quan na yêu giản đan liễu.

“Trẫm cấp nhĩ môn tam tức thời gian khảo lự.

Bất nguyện khứ bắc cảnh, hiện tại tựu khả dĩ thối xuất, trẫm tuyệt bất truy cứu!” Lâm Tẫn thủ chỉ khinh xao long ỷ phù thủ, thoại âm bất đái ti hào cảm tình.

Học tử môn diện diện tương thứ, tối sơ chấn kinh ngận khoái bị ngang dương đấu chí thủ đại.

Dạng đích cơ hội thiên tái nan phùng, thùy nguyện ý phóng khí?

Chương 229

"Thần đẳng nguyện vãng!" Chỉnh tề hoa nhất ứng đáp thanh hưởng triệt đại điện.

Lâm Tẫn hát đạo: "Vương ái khanh." "Thần tại!" Vương Cao xuất liệt.

"Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa nhập Hàn Lâm Viện.

Kỳ dư nhân đẳng, do nhĩ tận khoái an bài bắc thượng." "Thần tuân chỉ!" Tại Vương Cao đái lĩnh hạ, tiến sĩ môn khai thủy hữu tự thối xuất đại điện.

Tựu tại giá thì, Lâm Tẫn mục quang đột nhiên tỏa định na cá thanh sấu đích bối ảnh, thanh tuyến lẫm nhiên: "Tôn Thánh Dương!" Na thân ảnh nhất đốn, đương tức chuyển thân quỵ đảo: "Thần tại." Lâm Tẫn hoãn hoãn tòng long ỷ thượng khởi thân, nhất bộ bộ tẩu hạ ngự giai, huyền sắc long bào duệ địa vô thanh.

Tha đình tại Tôn Thánh Dương diện tiền, cư cao lâm hạ địa đả lượng trứ giá vị tân khoa Trạng nguyên, nhãn để hàn quang sạ hiện: "Trực thị thiên nhan, thần sắc bất cung, nhĩ, khả tri tội?!" Không khí trong đại điện chợt đông cứng lại.

Giọng Lâm Tẫn không cao, nhưng mỗi câu như lưỡi dao, đè nặng khiến văn võ bá quan cả triều lòng trĩu xuống.

Bá quan nhìn nhau thất sắc, đáy mắt tràn đầy kinh nghi – vì sao Bệ hạ đột nhiên gây khó dễ cho tân khoa trạng nguyên?

Tôn Thánh Dương quỳ trên nền đá lạnh lẽo, lưng thẳng tắp.

Trên gương mặt thanh tú không thấy vẻ sợ hãi, hắn bình tĩnh ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt nhìn xuống của người ở trên cao: "Thần,

không biết đã phạm tội gì.” Cả điện lập tức vang lên tiếng hít thở dồn nén!

Mấy lão thần thầm thở dài: Người trẻ tuổi này, thái quá kiệt ngao.

Đàm Đài Hạo Miểu cau mày muốn nói, nhưng bị Thương Sóc dùng ánh mắt ngăn lại.

Trong mắt Lâm Tẫn hàn mang lóe lên, lại cúi người ngồi xổm xuống, ngang tầm mắt với Tôn Thánh Dương.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người trong lòng cuồng chấn – Thiên tử khi nào lại cúi mình trước thần tử như vậy?

“Không biết tội?” Đế vương tảng âm đê trầm, đái trứ vô hình áp bách: “Ngươi vừa rồi nhìn trẫm, ánh mắt mang theo sự đánh giá và phán xét.

Thế nào, là đang cân nhắc trẫm, vị hoàng đế này, có đáng để trạng nguyên lang như ngươi hiệu trung không?” Lời nói như dao, mổ xẻ thẳng vào lòng người.

Tôn Thánh Dương đồng khổng vi súc, tùy tức khước dương khởi hạ cáp, thản nhiên tương đối: “Bệ hạ minh giám, thần..... quả thực đang thẩm xét thánh nhan.” “Phóng tứ!” Điện trung kinh hô tứ khởi, liên thị lập Hải công công đô kinh đắc đảo thối bán bộ.

“Hảo, ngận hảo.” Lâm Tẫn hoãn hoãn khởi thân, huyền sắc long bào duệ quá ngọc giai, thính bất xuất hỉ nộ: “Na nhĩ cáo tố trẫm, thẩm thị đích kết quả như hà?” Tôn Thánh Dương thanh âm thanh việt, hồi đãng tại tử tịch điện trung: “Thần kiến Bệ hạ khai khoa thủ sĩ, hữu cách tân chi chí; quan Bệ hạ bình định bắc cảnh, hiển hùng chủ chi tư.

Nhiên ” Tiếng chuyển âm này, như hàn băng tạc liệt.

Bá quan vô bất thùy thủ bình tức, lãnh hãn sầm sầm, liên y bào ma sát đích tất tốt thanh đô lịch lịch khả văn.

“Nhiên Bệ hạ đối đãi giang hồ thế lực, thủ đoạn quá vu khốc liệt.

Lôi đình trấn áp tuy kiến hiệu tấn tật, khước lệnh thiên hạ chí sĩ tâm hàn.

Trường thử dĩ vãng, khởi thị thánh quân chi đạo?” Tha cánh ngang thủ trực thị thiên nhan, tự tự khanh thương: “Trị quốc đương dĩ nhân đức vi cơ, luật pháp vi cương.

Nhược chích tri dĩ sát lập uy, tung năng nhiếp phục tứ phương, dã nan thu thiên hạ quy tâm!” Thử ngôn như kinh lôi quán nhĩ, mãn điện tử tịch.

Kỷ vị lão thần dĩ nhiên diện bạch như chỉ.

“Cuồng vọng!” Lễ bộ Thượng thư Nhạc Đào lệ thanh a xích: “Tôn Thánh Dương!

Ngươi cánh cảm điện tiền thất nghi, phỉ báng thánh thượng!” Tôn Thánh Dương tư thái y cựu tòng dung: “Thần bất cảm phỉ báng, duy trực ngôn nhĩ.

Thánh nhân vân: Quân đãi thần như thủ túc, thần thị quân như phúc tâm.

Bệ hạ nhược dục đắc thiên hạ anh tài, tự đương dĩ nhân đức bố trạch tứ hải.” Lâm Tẫn tĩnh mặc phiến khắc, hốt đích lãnh tiếu: “Hảo nhất cá trực ngôn!

Độc liễu kỷ quyển thánh hiền thư, tiện cảm tại trẫm diện tiền không đàm nhân chính?” Hắn đứng trước mặt Tôn Thánh Dương, cái bóng đen kịt bao trùm hoàn toàn đối phương.

“Đãn nhĩ khả tri, đan bằng phương tài na phiên thoại, trẫm tựu năng trị nhĩ đại bất kính?!” “Thần tri đạo.” Tôn Thánh Dương ngôn từ đê trầm khước thanh sở.

“Đãn thần canh tri, minh quân đương triêu, vi thần giả đương dĩ thành sự quân.

Nhược nhân úy thiên uy nhi sức bản tâm, nãi gian nịnh chi hành, phi trung thần sở vi.” “Trung thần?” Lâm Tẫn xuy tiếu, thanh tuyến băng hàn: “Ngươi dĩ vi, hữu kỷ phân tài học đảm thức, tựu năng tại trẫm diện tiền tứ ý vọng ngôn?” “Trẫm thưởng thức nhĩ đích tài hoa, đãn yếu nhĩ minh bạch, triều đường phi thư trai, vi quan bất thị tố văn chương.

Nhĩ na điểm cô cao tự hứa, tại trẫm khán lai, bất quá nhi hí!” Giá phiên thoại như trọng chuỳ kích đỉnh, nhượng Tôn Thánh Dương thân hình vi hoảng.

Thủy chung bình tĩnh đích kiểm thượng, chung vu hiện xuất nhất ti liệt ngân, hiển lộ xuất để hạ đích chấn động.

Lâm Tẫn tương tha giá tế vi biến hóa tận thu nhãn để, kế tục đạo: “Ngươi cốt tử lý tiều bất khởi văn thần ‘vu hủ ’, dã khán bất thượng võ tướng ‘thô man ’.

Đãn nhĩ khả tri, chính thị giá ta ‘vu hủ ’ văn thần tại duy hệ quốc vận?

Chính thị giá ta ‘thô man ’ võ tướng tại thú thủ biên cương?” “Sự kiêu ngạo của ngươi, nhược bất năng hóa vi thực tích, tựu chích thị vô vị đích cuồng vọng!” Tối hậu nhất cú, thanh bất đại nhi uy tự hiển, chấn đắc Tôn Thánh Dương nhĩ tế ông minh.

Tha quỵ tại nguyên địa, thanh sấu thân thể vi chiến, thần khẩn mân, nhãn trung ba lan hung dũng, tối chung nhưng quật cường sĩ đầu: “Thần..... bất cảm khinh thị đồng liêu.

Duy dĩ vi, vi thần giả, đương dĩ trực gián vi trung.

Nhược nhân úy quân uy nhi giam khẩu, tài thị độc chức.” Ngữ khí

tuy hoãn, cốt tử lý bất khuất y cựu phân minh.

Lâm Tẫn mâu sắc nhất lệ: Hảo cá bất tri tiến thối thư sinh!

"Trực gián?" Tha lãnh thanh phản vấn: "Ngươi dĩ vi, đan bằng kỷ cú thánh hiền thư trung đích đạo lý, tiện năng trị quốc bình thiên hạ?" Tha trú túc bất động, na sâm lãnh mục quang khước như Thái Sơn áp đỉnh, trầm trầm áp tại Tôn Thánh Dương kiên đầu.

"Hảo, ngươi ký yếu luận nhân đức, đàm nhân tâm, trẫm tựu dữ nhĩ luận cá minh bạch." "Hàn đông tương chí, bắc cảnh bách tính cơ hàn giao bách.

Nhi na ta giang hồ môn phái, trượng vũ tự lập, bất tuân vương hóa, trí sử chính lệnh nan hành!

Thử nãi quốc triều cố tật, tích tệ dĩ cửu!" Tha đích thoại âm trầm tĩnh, khước ngưng tụ trứ lệnh nhân trất tức đích uy áp: "Ngươi cáo tố trẫm, nhược bất hành lôi đình thủ đoạn, đả điệu tha môn khí diễm, triều đình chẩn tế như hà tống đạt bách tính?

Trẫm đích chính lệnh, như hà thông hành thiên hạ?" "Hiện tại, trẫm cấp nhĩ giá cá cơ hội." Lâm Tẫn vi vi phủ thân, nhất tự nhất cú, thanh tích tạp lạc: "Tương nhĩ khẩu trung na sáo nhân chính, cấp trẫm lạc đáo thực xử tả nhất phân tường tận phương lược.

Cáo tố trẫm, như hà ký năng thu phục giá ta giang hồ thế lực, lệnh kỳ chân tâm quy thuận, hựu năng giải quyết bắc cảnh cơ hàn, đạt thành nhĩ sở thuyết…… thiên hạ quy tâm." "Nhượng trẫm thân nhãn khán khán, nhĩ đích nhân đức, trừ liễu không đàm, năng phủ chân chính cứu dân vu thủy hỏa." Tha thoại phong sậu duệ, đái trứ bất dung trí nghi quyết đoạn: "Nhược tả đắc xuất nhượng trẫm mãn ý đích phương lược, tiện nhiêu nhĩ giá thứ; nhược tả bất xuất, hoặc cảm phu diễn……" Lời nói chợt dừng lại.

Na vị tận uy hiếp, bỉ nhậm hà khốc hình đô canh nhiếp nhân.

Tôn Thánh Dương phục quỵ tại địa, ngạch giác thấm xuất lãnh hãn.

Giá nhất thứ, tha chân thiết cảm thụ đáo liễu hà vi thiên uy như ngục.

"Đàm Đài Hạo Miểu." "Thần tại." Đàm Đài Hạo Miểu cấp mang xuất liệt, ngạch gian thấm hãn.

"Đái trạng nguyên lang hạ khứ, hảo sinh 'chiếu liêu '." Lâm Tẫn khắc ý gia trọng na nhị tự: "Bút mặc chỉ nghiễn bị tề, bất đắc hữu ngộ." "Thần..... tuân chỉ." Đàm Đài Hạo Miểu chiến chiến căng căng hành lễ, thượng tiền khinh duệ phát lăng đích Tôn Thánh Dương.

Phương tài hoàn ý khí phong phát trạng nguyên lang, thử khắc diện sắc thương bạch, nhãn đái chấn kinh mang nhiên, nhậm do tha bán phù bán duệ xuất điện.

Vọng trứ nhị nhân bối ảnh, Lâm Tẫn nhãn trung thiểm quá thâm thúy quang mang.

Thử tử xác hữu đại tài, đãn thị tài ngạo vật, bất xao đả tất thành họa đoan.

Tùy hậu, Lâm Tẫn trọng đạp ngự giai, tọa hồi long ỷ, tảo thị quần thần: "Chúng khanh khả hoàn hữu bản tấu?" Điện nội lạc châm khả văn!

Kỷ cá bản dục gián ngôn lão thần, kinh thử chấn nhiếp, tảo dĩ đảm hàn thùy thủ.

Lâm Tẫn mị nhãn, lược quá nhất mạt thất vọng.

Giá ta lão thần, chích tri minh triết bảo thân, hào vô Tôn Thánh Dương đảm phách, trứ thực khả bi.

Chính nhân như thử!

Tha đối Tôn Thánh Dương trị tai sách, canh gia hảo kỳ.

Hy vọng giá vị trạng nguyên lang, mạc nhượng nhân thất vọng!

"Thối triêu." Lâm Tẫn chuyển thân ly khứ.

Hải công công thượng tiền cao xướng: "Thối triêu" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bá quan quỳ phục.

Nhiên nhi – Dữ thử đồng thì Chu Kiều Thành, Sử gia phủ đệ.

Nguyên bản ninh tĩnh xa hoa đích đình viện, thử khắc dĩ loạn tác nhất đoàn, khốc hảm dữ khiếu mạ thanh trùng thiên nhi khởi!

Dinh thự Sử gia một mảnh hoang tàn.

Sân viện xa hoa ngày trước bị đập phá tan hoang, hoa cỏ danh quý bị giẫm nát thành bùn nhão, cổ họa trên tường vỡ nát đầy đất.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối khó ngửi.

Ngoài phủ, con đường dài người người tấp nập.

Không chỉ bách tính Chu Kiều thành đổ xô ra, ngay cả người Vân Cẩm thành cũng đã tới.

Vô số trứng thối, rau hỏng như mưa bắn về phía tường cao Sử gia, tiếng chửi rủa phẫn nộ đinh tai nhức óc.

"Sử gia lũ tặc lòng đen!

Dựa vào đâu không cho chúng ta mua muối quan!" "Muối của các ngươi vừa đắt vừa chát, so với tế diêm của triều đình, quả thực là cứt!" "Cắt đứt đường sống của chúng ta, các ngươi sẽ không được chết tử tế!" "Sử Phong Hào, ngươi sinh con không có lỗ đít!" Tiếng la mắng từng đợt cao hơn từng đợt, hội tụ thành triều sóng cuồn cuộn, suýt chút nữa lật tung nóc nhà phủ đệ Sử gia.

Hộ vệ trong phủ tạo thành tường người, liều mạng chống đỡ các đợt công kích, không ít người trên đầu trên mình đã bị thương, nhưng chỉ dám ngăn cản, không dám thực sự động vũ phản kích.

Chương 230

Bọn họ rất rõ ràng, một khi thấy máu, kích khởi dân biến, mấy vạn dân chúng phẫn nộ bên ngoài sẽ lập tức xé bọn họ thành mảnh vụn.

Trong chính sảnh.

Thân thể mập mạp của Sử Phong Hào chắn ở cửa, sắc mặt tái mét, trong đôi mắt dài hẹp lóe lên hung quang, tựa như một con rắn độc bị chọc giận.

Chân khí quanh thân không tự chủ khuấy động, làm các bình hoa bên cạnh xuất hiện từng vết rạn nứt.

"Mẹ nó!" Hắn đột nhiên đấm một quyền lên khung cửa, mảnh gỗ bay tứ tung: "Đám tiện dân không biết tốt xấu này!

Lão tử bán muối cho bọn chúng là ban ân!

Là tổ tiên bọn chúng tích đức!

Bây giờ lại dám cắn ngược một miếng?

Đều mẹ nó đáng chết!" Hắn ngực kịch liệt phập phồng, hít một hơi thật sâu, mùi hôi thối trong không khí khiến hắn muốn nôn, rồi lập tức gào thét chói tai: "Người đâu!

Đánh!

Đánh chết cho lão tử!

Kẻ nào dám làm loạn nữa, giết không tha!

Không chừa một ai!" Mấy vị trưởng lão và tinh nhuệ hộ vệ vốn đã không kìm được nữa, nghe vậy, mắt lóe lên hung quang, liền định lãnh mệnh rời đi.

"Dừng tay!" Một tiếng quát khẽ già nua như sấm nổ vang trong

sảnh.

Thân ảnh Sử Lê Dương như quỷ mị nhẹ nhàng xuất hiện giữa đại sảnh.

Lông mày dài trắng như tuyết của ông nhíu chặt, nhưng đôi mắt già nua lúc này lại đầy vẻ ngưng trọng cùng một tia đau lòng và phẫn nộ thất vọng.

Sử Phong Hào làm như không thấy ánh mắt của phụ thân, tiến lên một bước, vội vàng hành lễ, răng nghiến ken két: "Phụ thân!

Người đã thấy rồi!

Cứ để đám dân đen này làm loạn nữa, Sử gia chúng ta sẽ không còn là thế gia phủ đệ, mà sẽ biến thành cống rãnh hôi thối bị người đời sỉ nhục!" "Hừ!" Sử Lê Dương hừ lạnh một tiếng đầy phẫn nộ, ngữ điệu băng giá: "Nếu con lúc này ra tay với bách tính, Sử gia mới thật sự vạn kiếp bất phục, hoàn toàn trở thành bụi trần của lịch sử!" "Ý gì?" Sử Phong Hào sững sờ.

Ánh mắt Sử Lê Dương sắc bén như chim ưng xuyên thủng bầu trời mờ tối ngoài phủ, từng chữ từng câu nói: "Con tưởng bên ngoài chỉ có bách tính thôi sao?

Đồ ngu!

Xung quanh, ít nhất có không dưới ba luồng khí tức Lục địa thần tiên đang ẩn hiện phập phồng, hổ thị đan đan!" "Chỉ cần chúng ta dám ra tay quy mô lớn với bách tính, bọn họ lập tức sẽ mượn cớ mà phát huy, nghiền nát Sử gia ta thành tro bụi!

Con cho rằng, Sử gia có thể chống đỡ ba Lục địa thần tiên vây công sao?" Lời này vừa nói ra, cả sảnh đều kinh hãi.

Các trưởng lão và hộ vệ ban đầu còn hăm hở muốn thử sức lập tức tái mặt, toàn thân không tự chủ được run rẩy, một luồng hàn ý từ

lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Sử Phong Hào nhìn quanh bốn phía, cố gắng đè nén ngọn lửa phẫn nộ gần như muốn phá vỡ lồng ngực, buộc mình bình tĩnh lại, giọng khàn đặc hỏi: "Phụ thân, chuyện này... rốt cuộc là sao?" "Đồ ngu!

Đến giờ con còn chưa nhìn rõ sao?" Sử Lê Dương nhìn vẻ mặt chỉ muốn giết người của con trai, gầm lên thất vọng: "Triều đình dùng, là mưu kế tru tâm!" Ông phất tay áo, chỉ ra ngoài phủ: "Bọn họ bán tế diêm giá rẻ ở nơi khác, duy độc ở địa bàn của chúng ta thì không buông một hạt!

Lại còn khắp nơi lan truyền rằng Sử gia ta không cho bọn họ vào!" "Bây giờ, đám tiện dân không có muối ăn, hận ai?

Là triều đình, hay là Sử gia chúng ta?!

Mấy Lục địa thần tiên kia, đều đang đợi xem Sử gia chúng ta thành trò cười!" Sử Phong Hào như bị sét đánh, há miệng, luồng sát ý sôi sục kia lập tức bị một chậu nước đá dập tắt, chỉ còn lại hàn ý thấu xương.

"Phụ thân, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Báo!" Sử Lê Dương vừa định mở miệng, một hộ vệ liền lăn lê bò toài xông vào.

Toàn thân y phục rách nát, máu me be bét, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, thở hổn hển khóc hô: "Gia, gia chủ!

Đại sự không hay rồi!

Tổng hiệu của chúng ta ở Vân Cẩm thành... bị, bị đập phá rồi!" "Cái gì?!" Đồng tử Sử Phong Hào co rút mạnh: "Ai làm?!" Hộ vệ kia gắng sức ngẩng đầu, ánh mắt hoảng loạn: "Là... là bách tính trong thành...

Bọn họ xông vào tổng hiệu, thấy gì đập nấy, muối trữ trong kho...

đều bị bọn họ cướp ra...

đổ xuống đất, dùng nước xả, xả trôi hết rồi ạ...” Lời chưa dứt.

Tiếng chửi rủa rung trời bên ngoài lại lần nữa rõ ràng truyền vào tai.

Dây cung mang tên lý trí trong đầu Sử Phong Hào, chợt đứt phựt!

“Hỗn đản!

Đều mẹ nó đáng chết!!” Chân khí quanh thân hắn ầm ầm bạo phát, thân ảnh loáng một cái, liền muốn xông ra đại sảnh, lao vào đám đông.

“Phóng túng!” Sử Lê Dương sớm đã có phòng bị, phất tay áo một cái, một luồng cự lực vô hình trong khoảnh khắc đã giam cầm Sử Phong Hào tại chỗ.

Ông lạnh lùng trừng con trai một cái, ánh mắt như đao: “Ngay cả chút khí này cũng không nhịn được, con tương lai làm sao lãnh đạo gia tộc tiến lên?” Sử Phong Hào hai mắt đỏ ngầu, làm sao còn nghe lọt những lời này.

Sử Lê Dương không để ý đến hắn nữa, quay sang mấy vị trưởng lão mặt tái mét bên cạnh, trầm giọng phân phó: “Ra ngoài, an ủi bách tính.

Cứ nói chuyện này là hiểu lầm, Sử gia đã phái người đến triều đình hiệp thương, nhất định sẽ sớm nhất có thể để mọi người đều mua được tế diêm giá rẻ của triều đình.” Một vị trưởng lão kinh ngạc không chắc chắn: “Thái thượng trưởng lão, chúng ta...

đây là muốn thần phục triều đình sao?” “Ha ha, thần phục?” Khóe miệng Sử Lê Dương nhếch lên một nụ cười lạnh lùng châm biếm: “Triều đình, còn chưa đủ tư cách!

Nhưng hợp tác tạm thời, cũng chưa hẳn không thể.

Chỉ cần có thể đoạt được phương pháp chế tế diêm của triều đình kia...” Trong mắt ông ta lóe lên ánh sáng tự tin.

Sử gia nắm giữ gần một nửa tài nguyên mỏ muối thiên hạ, đây chính là chỗ dựa lớn nhất.

Triều đình dù có phương pháp chế diêm mới, nhưng việc khai thác mỏ muối và cung ứng nguyên liệu có hạn, muốn phát triển lâu dài, tuyệt đối không thể!

“Vậy... phái ai đi là thích hợp?” Một vị trưởng lão khác run rẩy hỏi.

Bây giờ triều đình đã bày rõ muốn đối phó Sử gia, ai đi cũng có khả năng là dê vào miệng hổ.

Đôi mắt già nua của Sử Lê Dương mang theo một tia khinh thường, chậm rãi lướt qua gương mặt từng người: “Thôi vậy, lão phu tự mình đi chuyến này!” Lời vừa dứt.

Thân ảnh ông ta khẽ loáng một cái, liền biến mất khỏi đại sảnh. *** Ngày hôm sau.

Trời xám xịt, không thấy tuyết rơi.

Chỉ có gió lạnh khô khốc lướt qua mặt đất, mang theo vài phần tiêu điều thấu xương.

Trong Ngự thư phòng.

Lò sưởi lặng lẽ tỏa ra hơi ấm, ngăn cách hàn ý bên ngoài.

Lâm Tẫn lười biếng tựa vào long ỷ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chén trà ấm nóng, chỉ có ánh mắt lướt qua đôi khi liếc nhìn ngoài điện, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

“Bệ hạ!

Đàm Đài Hạo Miểu cầu kiến!” Thị vệ ngoài điện truyền báo.

“Tuyên.” Đàm Đài Hạo Miểu bước nhanh vào, tay nâng một phần tấu chiết, cung kính quỳ xuống dâng lên: “Khải bẩm Bệ hạ, Tấu chiết của Tôn Thánh Dương.” Lâm Tẫn nhướng mày: “Ồ?

Thật sự để hắn viết ra rồi sao.” Hắn không lập tức nhận tấu chiết do Hải công công chuyển lên, mà ngược lại hứng thú nhìn Đàm Đài Hạo Miểu: “Khanh tối qua tận mắt nhìn hắn viết sao?

Cảm giác thế nào?” Thân thể Đàm Đài Hạo Miểu hơi chấn động, trầm ngâm một lát, ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực, giọng nói kiên định mà đầy lực: “Khải bẩm Bệ hạ, thần cho rằng, người này nếu có cơ duyên, tu tập công pháp thượng thừa, lấy văn nhập đạo...

Đột phá cảnh giới Lục địa thần tiên, chỉ là chuyện một sớm một chiều!” Lời này vừa nói ra, trong Ngự thư phòng tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi!

Có thể khiến thiếu chủ Đàm Đài gia tâm cao khí ngạo đưa ra đánh giá cao như vậy, phần tấu chiết này, e rằng không tầm thường!

Hắn không nói thêm lời nào, đưa tay nhận lấy tấu chiết, từ từ mở ra.

Hàng chữ đầu tiên đập vào mắt, liền như một đạo kiếm quang sắc bén, lập tức thu hút toàn bộ tâm thần hắn.

“Thần, Tôn Thánh Dương, khẩn xin Bệ hạ” “Ban cho người trong giang hồ, một trường phú quý, cùng một con đường sống.” “Có ý tứ.” Khóe môi Lâm Tẫn hiện lên một nụ cười, tiếp tục đọc xuống.

Cùng với thời gian trôi qua!

Ánh sáng trong mắt hắn, càng lúc càng nồng đậm!

Bản 《 Bắc Cảnh An Dân Sách Giang Hồ Quy Tâm Sơ 》 mà Tôn Thánh Dương viết, tuy đơn giản thô bạo, nhưng lại đánh trúng yếu hại!

Chương 231

Hắn đưa cho giang hồ hai con đường: Một là con đường quan lộ vinh hoa phú quý, một là cây cầu độc mộc vạn kiếp bất phục!

Người giang hồ cầu điều gì?

Đỉnh phong võ đạo?

Đó chỉ là số ít kẻ thiên tư thông minh theo đuổi mà thôi, không đại diện cho cả giang hồ!

Đa số người theo đuổi, chẳng qua là hai chữ danh lợi, là con đường thoát!

Vậy thì cứ ban cho bọn họ!

Ban đến khi bọn họ mềm tay, ban đến khi bọn họ không thể rời xa triều đình nữa!

Muốn làm quan?

Thiết lập "Hương Dũng Liên Phòng", bắt cướp tiễu phỉ, làm nên thành tích, trực tiếp bảo cử ngươi làm huyện úy chính thất phẩm.

Nắm thực quyền, quản lý hình danh trị an một huyện!

Khiến ngươi từ kẻ giang hồ thảo dã, một bước trở thành quan phụ mẫu địa phương!

Muốn biên chế?

Mở "Võ Lâm Khoa Cử", một khi kim bảng đề danh, khởi điểm chính là Chiêu Võ giáo úy chính lục phẩm!

Không chỉ có thể thống hạt đoàn luyện địa phương, càng có thể trực tiếp tiến vào binh bộ đương án, trở thành môn sinh thiên tử, tương lai phong hầu bái tướng cũng chưa biết chừng!

Mưu cầu danh tiếng?

Thiết lập "Hiệp Nghĩa Bạc", cuối năm bình chọn "Trung Nghĩa Bảng".

Mười người đứng đầu bảng, Hoàng đế không chỉ ngự bút tự tay đề "Thiên hạ anh hiệp" kim biển, càng ban "Đan Thư Thiết Khoán" một mặt.

Không phải tội mưu nghịch đại tội, có thể miễn tử một lần!

Điều này có đủ để ngươi quang diệu thiên thu không?

Vì con cháu?

Đến dịch trạm làm "Hiệp lý", làm việc xuất sắc, đặc biệt cho phép một người con cháu, miễn thi vào Quốc Tử Giám đọc sách, cùng con em công khanh đồng học!

Triệt để phá vỡ bức tường hàn môn, khiến gia tộc một bước trở thành thế gia thư hương!

Bộ quyền tổng hợp này tung ra, có mấy nhân sĩ giang hồ tầng dưới có thể chống đỡ được?

Điều này không khác gì dùng thể chế triều đình, đi đào tận gốc rễ những môn phái giang hồ kia!

Dùng lợi ích phân hóa, lôi kéo tầng lớp trung hạ, khiến cao thủ được triều đình sử dụng, khiến võ giả bình thường trở thành sức mạnh duy trì trị an địa phương.

Còn những kẻ cứng đầu không chịu cúi đầu?

Tôn Thánh Dương đề nghị, càng tàn nhẫn hơn!

Lập 《 Giang Hồ Cấm Lệnh 》, kẻ tự tiện hành hình chém!

Kẻ cướp bóc tộc!

Kẻ chống thuế tịch biên gia sản!

Lại thiết lập ám vệ Hình bộ, mang mật chỉ tuần tra.

Gặp kẻ không tuân quản giáo, giết gà dọa khỉ!

Sau khi giết, còn phải công bố tội trạng của bọn họ khắp thiên hạ, để tất cả mọi người đều biết, chống đối triều đình sẽ có kết cục gì.

Một tay ban phú quý, một tay giương đao đồ sát.

Kẻ nghe lời thì được ăn thịt, kẻ không nghe lời thì ngay cả nồi cũng bị đập nát!

Còn về khốn cảnh của bách tính Bắc Cảnh.

Phương pháp giải quyết của Tôn Thánh Dương càng được Lâm Tẫn, người hiện đại này, tán thưởng: Phát động quần chúng, lợi ích thúc đẩy!

Cho dân đói sửa kênh mương, không chỉ cấp cơm cấp tiền, sửa xong còn phân ruộng!

Cho thương nhân vận lương đến Bắc Cảnh, thì cấp cho hắn quyền kinh doanh đặc biệt biên mậu, để hắn kiếm được bồn đầy bát đầy!

Cho lão bách tính trồng cây hái thuốc, triều đình bao thu mua, chia lời ba bảy!

Mỗi một phần sức lực đều không uổng phí, mỗi một đồng tiền đều chi vào chỗ cần thiết.

Đọc đến cuối cùng.

Lâm Tẫn không thể không thừa nhận: Tôn Thánh Dương này, quả thực là một quỷ tài!

"Hay!

Hay lắm!" Lâm Tẫn không kìm được vỗ mạnh long án: "Hay thật

một cái ban phú quý cùng ban đường sống!

Tôn Thánh Dương này, đã thấu hiểu nhân tâm rồi!" Hắn từ từ gấp tấu chiết lại.

Ánh mắt nhìn về phía Đàm Đài Hạo Miểu vẫn còn quỳ dưới bậc thềm, cuối cùng cũng hiểu vì sao đối phương vừa rồi lại nói, nếu người này có thể lấy văn nhập đạo, giả dĩ thời nhật, tất có thể đặt chân vào cảnh giới Lục địa thần tiên!

Sách lược phương châm như thế này, quả thực không tầm thường!

"Hắn hiện tại ở đâu?" "Khải bẩm Bệ hạ, đang đợi ở ngoài điện!" Đàm Đài Hạo Miểu đáp.

Lâm Tẫn thu lại vẻ vui mừng và tâm tình như nhặt được báu vật nơi khóe mắt, khôi phục uy nghiêm và thờ ơ của đế vương, lạnh giọng nói: "Cho hắn vào!" "Vâng!" Đàm Đài Hạo Miểu lĩnh mệnh, đứng dậy lui ra Ngự thư phòng!

Lâm Tẫn đầu ngón tay gõ nhịp lên tấu chiết, trên mặt không biểu lộ chút hỉ nộ nào, chỉ có đôi mắt sâu như hàn đàm.

Tôn Thánh Dương bước vào điện.

Tuy cung kính hành lễ, nhưng lưng vẫn thẳng tắp, giữa mày toát ra khí chất ngạo mạn của người đọc sách gần như muốn tràn ra ngoài.

"Tôn Thánh Dương." Lâm Tẫn chậm rãi mở miệng, ngữ điệu bình ổn nghe không ra hỉ nộ: "Sách luận của ngươi, Trẫm đã xem xong." "Bệ hạ minh giám." Tôn Thánh Dương giọng điệu bình tĩnh, dường như sớm đã chuẩn bị nhận tưởng thưởng.

"Hừ!" Lâm Tẫn hừ lạnh một tiếng, tiện tay ném tấu chiết lên Ngự án, phát ra tiếng "ba" giòn giã: "Nhãn quang hẹp hòi, chỉ nói suông trên giấy!" Tôn Thánh Dương đột ngột ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ

không thể tin nổi.

Lâm Tẫn không cho hắn cơ hội biện giải, lời nói băng lạnh như đao: "Trò vặt này của ngươi, lừa gạt đám võ phu tầng dưới và tiểu môn tiểu phái thì còn tạm được.

Nhưng đối với những tông môn trăm năm, võ đạo cự đầu kia, chút quan vị và tiền tài này của ngươi, khác gì ban bố cho ăn mày?" Hắn chợt đứng dậy, uy áp như núi, bức bách Tôn Thánh Dương sắc mặt tái nhợt: "Nói suông hại nước!

Sách lược của ngươi, hoa mà không quả, chưa từng chạm đến bệnh hiểm nghèo thật sự của giang hồ!

Trong mắt Trẫm, chẳng qua là kiến giải của thư sinh, đáng cười vô cùng!" Thân thể Tôn Thánh Dương kịch chấn.

Sắc mặt từ trắng chuyển hồng, hai nắm tay siết chặt, móng tay suýt chút nữa đâm vào thịt.

Hắn há miệng, muốn phản bác, nhưng đế uy như núi, luồng khí uất nghẹn đó tắc nghẽn ở lồng ngực, khiến toàn thân hắn khẽ run rẩy.

Đối với hắn, kẻ tâm cao khí ngạo, đây không nghi ngờ gì là một đả kích chí mạng.

Nhìn hắn dáng vẻ bị đả kích nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn không khuất phục.

Lâm Tẫn trong lòng cười thầm, ngữ khí lại hơi dịu xuống: "Bất quá, niệm tình ngươi khoa cử đỗ đầu, những gì ngươi suy nghĩ đều là vì triều đình tận trung, Trẫm có thể không trị tội vọng ngôn của ngươi." Lời nói chuyển hướng, hàn ý lại nổi lên: "Nhưng quan chức, ngươi tạm thời đừng nghĩ đến nữa!" Nói xong.

Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng quát: "Lăng Hồng!" Dư âm còn đang vang vọng trong điện.

Một thân ảnh mơ hồ đã như quỷ mị từ không trung xuất hiện dưới Ngự giai, một gối quỳ xuống đất, giọng nói bình ổn không gợn sóng: "Thần tại!" "Đem tiểu tử này." Lâm Tẫn chỉ vào Tôn Thánh Dương dưới bậc thềm: "Giao cho Thiết Côn Luân!

Để vị trạng nguyên lang của chúng ta xem cho kỹ, sách thánh hiền hắn đọc, và thiên hạ chân thực này, rốt cuộc có phải là một chuyện hay không!" "Thần, tuân mệnh!" Lăng Hồng không hề chần chừ.

Ngay khi hắn chuẩn bị dẫn người rời đi, Lâm Tẫn truyền âm chuẩn xác vào tai hắn: "Nói cho Thiết Côn Luân, Trẫm muốn là một người thoát thai hoán cốt, có thể gánh vác việc lớn, chứ không phải một thư sinh ngốc bị hành hạ phế bỏ.

Luyện tập thì được, nhưng nếu luyện phế người cho Trẫm, Trẫm sẽ ném hắn vào Mặc Hương Thư Viện, cho hắn đi làm thư đồng ba năm cho Đàm Đài Hạo Miểu!" Lăng Hồng nghe vậy, bước chân khẽ dừng lại không thể nhận ra, rồi lập tức trở lại bình thường.

Hắn quay người, cung kính hành lễ với Lâm Tẫn, sau đó liền dẫn Tôn Thánh Dương vẫn còn bất cam rời khỏi Ngự thư phòng.

Sau vài hơi thở.

Thần thức xác nhận Tôn Thánh Dương đã rời khỏi phạm vi hoàng cung.

"Ha ha ha!" Lâm Tẫn vừa rồi còn một vẻ mặt lạnh băng, chợt cất tiếng cười lớn, sảng khoái tràn trề.

"Hay!

Hay lắm một Tôn Thánh Dương!

Ông trời đối Trẫm không bạc đãi, người này nếu trải qua tôi luyện, rũ bỏ cốt cách kiêu ngạo, giữ lại phong thái sắc bén, tương lai tất là cột ngọc chống trời của Đại Uyên ta!" Người này quả thật là

đại tài.

Chương 232

Nhưng phong thái quá lộ liễu, góc cạnh chưa mài giũa.

Một thiên sách luận, giữa các dòng đều là 'thần cho rằng', 'thần xin thực hiện', tự cho mình cao ngạo, coi anh hùng thiên hạ như không có gì.

Tâm tính như vậy, nếu hiện tại đã giao trọng trách, ban thưởng lớn, không những không phải phúc, mà ngược lại sẽ làm tăng thêm khí kiêu ngạo của hắn, cuối cùng như sao băng vụt qua, chỉ còn lại tiếc nuối.

Ngọc không mài, không thành khí.

Một viên ngọc đẹp như vậy, nếu không nhẫn tâm ra tay rèn giũa một phen, lại làm sao có thể khiến hắn rũ bỏ lớp vỏ cuồng dã bên ngoài, lộ ra tài năng chống trời bên trong?

Đàm Đài Hạo Miểu đứng bên cạnh đúng lúc cung kính cúi người, cười nói: "Chúc mừng Bệ hạ, tìm được một khối ngọc thô chưa từng điêu khắc." Lâm Tẫn tiếng cười dần ngừng, quay đầu nhìn Đàm Đài Hạo Miểu, khóe miệng chợt kéo lên một nụ cười mang theo vài phần tà khí: "Đàm Đài ái khanh." "Thần tại." "Ngươi, quỳ xuống, Trẫm có chuyện muốn bàn với ngươi!" Giọng Lâm Tẫn rất bình đạm, nhưng lại mang ý vị không thể nghi ngờ.

Đàm Đài Hạo Miểu trong lòng chợt lạnh, tuy vạn phần không hiểu, nhưng vẫn y lời cung kính quỳ rạp xuống đất.

Lâm Tẫn bước đến trước mặt hắn, cúi nhìn hắn: "Khanh vừa nói, người này nếu có cơ duyên, lấy văn nhập đạo, tất sẽ bước vào Lục địa thần tiên?" "Khải bẩm Bệ hạ, thần tin tưởng không chút nghi ngờ." Đàm Đài Hạo Miểu cúi đầu đáp.

“Nhìn khắp Đại Uyên, người có thể lấy văn nhập đạo, duy chỉ có Đàm Đài nhất tộc của khanh.” Trong lời Lâm Tẫn tràn ngập thâm ý: “Cho nên...” Đàm Đài Hạo Miểu lập tức hiểu ra.

Con ngươi hắn chuyển động, suy nghĩ nhanh chóng, trầm giọng nói: “Thánh ý Bệ hạ, thần đã hiểu.

Thần lập tức trở về gia tộc, vào Tàng Công Các, dù có lật tung vạn thiên điển tịch, cũng nhất định tìm cho Tôn Thánh Dương công pháp căn bản thích hợp nhất để hắn lấy văn nhập đạo!” Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, đưa tay đỡ hắn dậy: “Lao công ái khanh, đi đi.” “Thần, vạn tử bất từ!” Đàm Đài Hạo Miểu lại hành lễ một lần, quay người nhanh chóng rời đi.

Đợi hắn đi rồi.

Lâm Tẫn ngồi lại long ỷ, vuốt ve “An dân chi sách” trước mặt mà không muốn rời tay, khóe môi nhếch lên một độ cong thể hiện tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

“Hải công công.” “Lão nô tại.” “Tuyên Triệu Phổ và Lục bộ Thượng thư, lập tức vào yết kiến!” Một lát sau.

Lục bộ trọng thần do thủ phụ Triệu Phổ dẫn đầu, nối tiếp nhau bước vào, quỳ lạy chỉnh tề dưới Ngự giai, tiếng sơn hô vạn tuế chấn động điện vũ.

“Bình thân.” Giọng Lâm Tẫn không cao, nhưng mang chất cảm như kim thạch, không cho phép nghi ngờ.

Hắn không hề hàn huyên nửa câu, trực tiếp cầm lấy quyển 《 Bắc Cảnh An Dân Sách 》 trên long án, ra hiệu Hải công công bên cạnh giao xuống.

“Các khanh đều xem đi.” Hải công công cung kính nhận lấy, rồi đưa trước cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ hai tay nâng lấy, vẻ mặt trang trọng chậm rãi mở ra.

Mấy vị Thượng thư lập tức xúm lại, ánh mắt đồng loạt rơi trên tấu chiết.

Lúc đầu.

Trong Ngự thư phòng chỉ có tiếng giấy lật khe khẽ.

Nhưng rất nhanh, hơi thở của mấy vị Thượng thư liền rõ ràng trở nên nặng nề!

"Hay lắm!" Trình Liệt là người đầu tiên không kìm được, mắt hổ trợn tròn, gằm nhẹ nói: "Cái 'Hương Dũng Liên Phòng' và 'Võ Lâm Khoa Cử' này, quả thực là chỉ rõ cho đám giang hồ mãng phu kia một con đường sáng!

Vừa có thể tiêu trừ tai họa, lại vừa có thể thêm gạch ngói cho quốc triều!" Giả Tư Hiệp khẽ vuốt râu dài, trong mắt tinh quang lấp lánh: "Lấy công thay chẩn, lấy thương bổ quốc...

Sách lược này khéo léo gắn kết dục vọng nhân tâm với đại kế triều đình, mỗi một đồng tiền đều chi vào chỗ có thể sinh ra tiền!" "Bệ hạ." Chu Quân dường như đã hiểu ra, không kìm được ngẩng đầu, ngữ điệu vì kích động mà có chút run rẩy: "Sách lược này, chẳng lẽ xuất phát từ tay tân khoa trạng nguyên?" Lâm Tẫn ngồi cao trên long ỷ, đầu ngón tay nhẹ gõ vào tay vịn, khẽ gật đầu.

"Tài năng kinh thế!" Chu Quân buột miệng khen ngợi: "Người này nắm bắt nhân tâm, luật pháp, có thể xưng là thấu hiểu như nhìn lửa cháy!

Nếu có thể dựa vào đây để dọn dẹp giang hồ, những án quan trọng tích đọng nhiều năm của Hình bộ ta, ít nhất có thể dọn sạch ba thành!

Bắc Cảnh có thể định!" Ngày hôm qua hắn còn cho rằng Tôn Thánh Dương quá mức cô ngạo, không hiểu lễ số.

Ai có thể ngờ được.

Chỉ trong một đêm, người này lại thực sự dâng phương lược mà Bệ hạ yêu cầu lên Ngự tiền, hơn nữa lại kinh tài tuyệt diễm đến thế!

Danh hiệu trạng nguyên, quả xứng đáng với tài năng!

Lúc này!

Nhạc Đào thần sắc ngưng trọng, lông mày nhíu chặt, bước ra khỏi hàng, cúi sâu một cái, trầm giọng nói: "Bệ hạ!

Sách lược này, thần cho rằng vạn vạn không thể!" Hắn tăng tốc ngữ điệu, lời lẽ sắc bén như đao: "Võ Lâm Khoa Cử?

Quả thực hoang đường!

Khoa cử là điển chế thần thánh để quốc gia tuyển chọn hiền tài, há dung giang hồ thảo mãng làm ô uế?

Nếu để võ phu và văn nhân đồng liệt, sĩ tử thiên hạ sẽ nản lòng, quốc bản lung lay!

Hơn nữa, Đan Thư Thiết Khoán quý giá đến mức nào?

Là để ban thưởng công lao cái thế!

Bây giờ lại dùng như vật thưởng của tỉnh huyện, uy nghiêm quốc pháp ở đâu?

Sử bút hậu thế, lại sẽ bình phán Bệ hạ thế nào!" Hắn thở dài một tiếng, đau lòng nói: "Sách lược này của Tôn Thánh Dương, nhìn có vẻ tuyệt diệu, thực chất là uống thuốc độc giải khát!

Là lấy văn vận pháp độ làm cái giá, đổi lấy bình an nhất thời!

Thần khẩn thỉnh Bệ hạ, lập tức đốt bỏ sách lược này, để chấn chỉnh dư luận!" Tuy nhiên.

Lâm Tẫn trên long ỷ, dung mạo không hề thay đổi.

Hắn tĩnh lặng đợi Nhạc Đào nói xong, mới nhàn nhạt mở miệng: "Nhạc ái khanh, khi bách tính Bắc Cảnh dễ dàng chết đói, kinh văn Lễ bộ của ngươi có thể khiến họ sống sót sao?

Khi giang hồ phỉ khấu coi luật pháp như không, văn chương Hàn Lâm Viện của ngươi có thể phục được đao binh của chúng sao?

Không thể!" Lâm Tẫn tự hỏi tự đáp, ánh mắt như điện: "Đã không thể, thì đừng nói nhiều nữa.

Trẫm muốn là phương pháp giải quyết vấn đề, chứ không phải nói suông!

Khanh sợ làm ô uế văn vận?

Trẫm nói cho khanh biết, dân sinh lầm than mới là sự ô uế lớn nhất đối với văn vận!

Khanh sợ hậu thế bình xét?

Trẫm, chính là muốn khai sáng một thịnh thế chưa từng có, để hậu thế đến bình luận công nghiệp của Trẫm!" "Bệ hạ..." Nhạc Đào còn muốn tranh luận.

"Đủ rồi!" Lâm Tẫn phất tay áo lớn, tiếng nói như kim thiết giao minh: "Ý Trẫm đã quyết, sách lược này nhất định phải thi hành!" Không khí trong điện trong chớp mắt hạ xuống điểm đóng băng.

Các trọng thần còn lại đều rủ tay xuống, không dám nói lời nào, sợ làm phật ý long nhan!

Duy chỉ có Triệu Phổ.

Hắn chậm rãi gấp tấu chiết lại, trong mắt mang theo sự tán thưởng sâu sắc và thận trọng: "Bệ hạ, Nhạc đại nhân lo lắng không phải không có lý, sách lược này quả thực có chút quá mức cấp tiến, chi bằng..." Hắn chuyển hướng lời nói, nói: "Trước tiên chọn một hai

châu huyện thí điểm thực hiện, quan sát hiệu quả sau đó, rồi mới mở rộng phổ biến." Lâm Tẫn ngón tay vuốt ve chén trà trên án.

Sau vài hơi thở.

Hắn vẫn nhìn các quần thần, mang theo sự quyết đoán dứt khoát: "Giang hồ hỗn loạn, bách tính lầm than, cục diện đã không cho phép chúng ta từ từ mưu tính nữa!

Thời điểm phi thường, đương nhiên phải dùng phương pháp phi thường!" "Bệ hạ." Quách Chấn Hào bước ra khỏi hàng nói: "Trong sách luận có việc cho bách tính trồng rừng cây, hái thuốc, do triều đình bao thu mua, sách lược này rất hay.

Tuy nhiên, cần Hộ bộ xuất ra khoản tiền khổng lồ, trong đó vận chuyển, lưu trữ cũng là vấn đề nan giải." "Chuyện này không khó." Lâm Tẫn vung tay áo lớn, mọi việc đã nằm trong tính toán: "Giai đoạn đầu tiên do Hộ bộ tạm ứng.

Qua một thời gian nữa, tự khắc sẽ có người đem số ngân lượng cần thiết, không thiếu một phần, tự mình đưa tới tận cửa!" Chúng thần nghe vậy, nhìn nhau, đều lộ vẻ khó hiểu.

Lâm Tẫn lại không có ý định giải thích.

Nếu luận ai trong Đại Uyên Hoàng triều có tài sản phong phú nhất, Sử gia nắm giữ diêm dẫn, nhất định đứng đầu!

Chẳng mấy chốc.

Tiền của Sử gia, sẽ không ngừng chảy vào quốc khố!

"Quách ái khanh, Công bộ của khanh phụ trách thống nhất quy hoạch; Giả ái khanh, Hộ bộ của khanh phụ trách đối tiếp.

Nhất định phải để bách tính sau khi lao động, lập tức có thể nhận được tiền mặt, không được chậm trễ một xu!" Quách, Giả hai người

nhìn nhau, đồng thanh đáp: "Thần, tuân chỉ!" "Trình ái khanh." Lâm Tẫn nhìn Binh bộ Thượng thư.

"Thần tại!" Trình Liệt tiến lên một bước, giọng nói như sấm rền.

"Binh bộ lập tức ban bố 'Hương Dũng Liên Phòng' lệnh!

Thông cáo Bắc Cảnh thậm chí toàn quốc: phàm những kẻ có thể tiễu trừ đạo phỉ đã được triều đình thống kê vào sổ sách, đều có thể đến phủ thành gần nhất trình báo để lĩnh thưởng!

Tất cả nhân viên được thưởng, phải nghiêm ngặt đăng ký lập sổ, Trẫm sẽ mật thiết quan tâm động hướng của họ!" "Thần, tuân mệnh!" "Ngoài ra." Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, mang theo khí độ coi thường thiên hạ: "'Võ Lâm Khoa Cử' cũng do Binh bộ của khanh chủ trì, một tháng sau, cùng lúc với khoa cử văn chương của Mặc Hương phân viện mà cử hành!

Trẫm muốn cho thiên hạ nhân thấy, bất luận văn võ chi đạo, đều là tiên phong của vương triều!" "Bệ hạ thánh minh!" Trình Liệt hưng phấn đến mặt mày hồng hào.

Lâm Tẫn quay sang Hình bộ Thượng thư Chu Quân, ngữ khí lạnh lẽo: "Chu ái khanh." "Vi thần tại!" Chu Quân toàn thân chợt rùng mình.

"Hình bộ lập tức thiết lập 'Hiệp Nghĩa Bộ', tổng hợp tất cả hình tượng, tội trạng, mức thưởng của các giang dương đại đạo, lưu khấu cự kiêu khét tiếng trong Đại Uyên, khắc ấn thành sách, phát về các châu huyện, truyền hịch thiên hạ!

Kẻ nào thành công chém giết hoặc bắt giữ, sẽ được lĩnh thưởng theo sách!

Chương 233

Cuối năm bình định 'Trung Nghĩa Bảng', mười người đứng đầu bảng, Trẫm... tự tay ban Đan Thư Thiết Khoán!" Nói đến đây.

Trong lòng Lâm Tẫn không khỏi dấy lên một tia chua xót khó nhận ra.

Đan Thư Thiết Khoán?

A, khác gì tờ thiếp của Diêm Vương?

Trên sử xanh, mấy người có được vật này mà có kết cục tốt đẹp?

Chỉ có người đời này, còn coi nó như chí bảo...

"Thần, cẩn tuân thánh dụ!" Chu Quân đương nhiên không biết Hoàng đế đang nghĩ gì trong lòng, cung kính lĩnh chỉ.

"Vương ái khanh." Lâm Tẫn nhìn Lại bộ Thượng thư Vương Cao.

"Thần tại." "Chức 'Hiệp lý' dịch trạm, do Lại bộ của khanh thống nhất khảo công.

Người có chính tích xuất sắc trong thời gian nhậm chức, con cháu của họ sau khi thẩm hạch, nếu phẩm hạnh đoan chính, có thể phá cách đưa vào Quốc Tử Giám hoặc Mặc Hương Thư Viện, mọi chi phí, do triều đình gánh vác!" "Bệ hạ nhân đức!

Thần, nhất định sẽ nghiêm khắc tuyển chọn, không phụ thánh ân!" Vương Cao cung kính cúi người lĩnh mệnh.

"Triệu ái khanh." "Thần tại." "Sách lược này liên quan đến các bộ, phức tạp muôn vàn." Lâm Tẫn giọng trầm ngưng, mang theo sự quyết định cuối cùng: "Do khanh tổng hợp toàn cục, điều phối các phương!

Trẫm, muốn bộ quyền tổng hợp này, với tốc độ nhanh nhất, lực

đạo mạnh nhất, hung hăng đập vào khối đá tảng Bắc Cảnh này!

Nhất định phải... thi hành hoàn hảo!" Triệu Phổ hít sâu một hơi, cảm nhận được gánh nặng trĩu vai và sự tín nhiệm không chút giữ lại của đế vương.

Hắn trịnh trọng vén quan bào, trang nghiêm bái xuống: "Thần... lĩnh chỉ!

Nhất định không phụ trọng trách của Bệ hạ!" Cuối cùng.

Lâm Tẫn ánh mắt rơi trên Nhạc Đào sắc mặt xám xịt, vẫn còn chưa phục.

"Nhạc ái khanh." "...Thần tại." Cổ họng Nhạc Đào khô khốc, gắng sức bước ra khỏi hàng, bước đi có phần nặng nề.

"Kẻ nào đỗ khoa cử Võ Lâm lần này, Trẫm đặc biệt ban danh 'Vũ Anh'.

Mọi quy chế bảng vàng, nghi thức Quỳnh Lâm Yến, đều do Lễ bộ của khanh toàn quyền lo liệu, nhất định phải long trọng, nhất định phải thể diện!" Lâm Tẫn ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại như nghìn quân áp đỉnh: "Trẫm muốn thiên hạ nhân thấy khí độ của triều đình.

Chuyện này nếu có nửa phần sai sót, hoặc khiến thế nhân cho rằng triều đình khinh thường 'Vũ Anh'".

Hắn hơi dừng lại, giọng nói như sắt lạnh: "Trẫm, chỉ hỏi mình khanh." Nhạc Đào toàn thân run rẩy, trong khoảnh khắc đã hiểu thâm ý của Hoàng đế.

Đây là biến việc mà hắn phản đối nhất, thành việc hắn phải tự tay lo liệu, hơn nữa còn phải làm cho không thể bắt bẻ.

Làm không tốt, là kháng chỉ.

Làm tốt, thì là tự tay dựng bia cho chính sách mà mình phản đối.

Trầm mặc nửa khắc.

Hắn cúi đầu sâu sắc, nghiến răng ken két, gần như là từ lồng ngực mà nặn ra ba chữ đó: "...Thần, tuân chỉ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, phất tay áo nói: "Lui xuống đi." "Thần đẳng cáo thoái." Nhìn thân ảnh các thần nối tiếp nhau ra ngoài, đặc biệt là bóng lưng có phần khó nhọc của Nhạc Đào, Lâm Tẫn chậm rãi tựa vào long ỷ, khóe môi nhếch lên một độ cong cực nhạt.

Nhạc Đào người này, năng lực và lòng trung thành đều không có vấn đề.

Chỉ là quá cố chấp, coi lễ pháp quy chế như thiên điều.

Bất quá.

Cũng chính vì sự cố chấp này, hắn mới có thể lãnh đạo Lễ bộ, duy trì thể thống và uy nghiêm của triều đình.

Đối với quốc gia mà nói, lợi lớn hơn hại.

"Rèn giũa một phen, vẫn là tài năng có thể dùng." Lâm Tẫn lẩm bẩm.

Ngay sau đó.

Tâm niệm hắn khẽ động, Sơn Hà Xã Tắc Đồ của hệ thống như lưu quang hiện lên, hóa thành một màn sáng bán trong suốt treo trước mắt.

Cùng với Thiết Côn Luân một đường bắc thượng, số thành trì được thắp sáng đã đạt đến chín tòa.

"Chín bản đồ giám... lần này thắp sáng, thu hoạch hẳn là không tầm thường." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Trước đó sáp nhập sáu thành, không chỉ có được Niết Bàn Thối Phàm Đan, giúp Lăng Hồng một bước vào Lục địa thần tiên, còn có võ

kỹ nghịch thiên như "Hoàng Cực Chân Long Giáp", công thủ hợp nhất, phản chấn kẻ địch, khiến hắn thực sự đứng ở thế bất bại.

Bây giờ là con số chín thành, phần thưởng nhất định sẽ càng phong phú hơn. 【Đinh】 【Phát hiện Túc chủ có ý đồ thắp sáng đồ giám, có lập tức thắp sáng không?】 "Không!" Lâm Tẫn trong lòng giật mình, lập tức phủ quyết.

Hệ thống này, quá mức "hiểu lòng người".

Hắn vừa động niệm, liền lên tiếng hỏi, nếu phản ứng hơi chậm, phần thưởng đã vào tay.

Tuy khiến người ta động lòng.

Nhưng đối với Lâm Tẫn lúc này, cũng không có nhu cầu cấp thiết.

Hắn càng mong đợi, là sau khi hai mươi chín thành Bắc Vực đều quy về trong tay, phần thưởng sáp nhập kinh thiên động địa kia!

Theo tốc độ hành quân của Thiết Côn Luân.

Trước cuối năm, hơn hai mươi thành còn lại của Bắc Vực tất sẽ nằm gọn trong túi.

Còn về những tông phái giang hồ kia, ẩn mình trong sơn xuyên bí cảnh hiểm địa, đại khái có thể từ từ tính sau.

Rồi phối hợp với an dân chi sách của Tôn Thánh Dương.

Bắc Cảnh Đại Uyên, chẳng bao lâu nữa sẽ dân sinh phục hồi, giang hồ thái bình, nạn phỉ tuyệt tích.

Chốc lát.

Hắn phất tay tán đi màn sáng, quay người nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ cương vực Đại Uyên khổng lồ phía sau.

Ánh mắt chậm rãi dịch xuống phía nam, kiếm mi không khỏi khẽ

nhíu.

Sử gia... khí số đã tận.

"Bệ hạ." Nội thị vào báo: "Thiên Thính Giám Sát Lĩnh cầu kiến." "Tuyên." "Vâng." Không lâu sau, Tiểu Hà bước nhanh vào Ngự thư phòng, cung kính phục bái: "Thần, tham kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Tiểu Hà đứng dậy, nghiêm túc chắp tay: "Khải bẩm Bệ hạ, Bắc Vực truyền đến tin thắng trận, Thiết Côn Luân suất Huyền Giáp Cấm Quân liên tiếp thắng lợi, đã lại hạ sáu thành.

Cao thủ như Liễu Đỉnh Hàn của Lưu Vân Kiếm Tông, Triệu Thần của Toái Tinh Tông, Thiết Đại Hùng của Thiết Y Môn cùng mười mấy tông môn giang hồ khác từ bên cạnh hiệp trợ, tiến quân thần tốc." Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ long án, phát ra âm thanh trong trẻo, long nhan vui vẻ: "Hay!" Hắn lập tức ra lệnh: "Truyền ý chỉ của Trẫm, phàm những tông môn ra sức rõ rệt, không làm thương tổn bách tính, Trẫm có thể tùy tình hình ban thưởng một viên Đại Tông Sư Phá Cảnh Đan, để khích lệ." Tiểu Hà cung kính đáp: "Vâng, Bệ hạ!" Lâm Tẫn trầm ngâm một lát, lại nói: "Ngoài ra, truyền tin cho Thiết Côn Luân và những người khác, cố gắng bắt sống vài tên địch thủ, nghiêm tra thẩm vấn, xem rốt cuộc là ai đang thao túng phía sau." Tuy trong lòng đã có đáp án, liệu định là Dạ Lâm bí mật gây rối, nhưng vẫn cần xác minh.

Tiểu Hà gật đầu, tiếp tục nói: "Bệ hạ, Chu Kiều thành cũng có tin tức truyền đến." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, khóe môi hiện lên một tia ý vị: "Sử gia bây giờ, hẳn là rất khó chịu nhỉ?" "Khải bẩm Bệ hạ, quả thực gian nan." Tiểu Hà dường như hồi tưởng lại điều gì, khóe miệng khẽ mím: "Do triều đình tạm dừng cung ứng tế diêm trong phạm vi thế lực Sử gia, bách tính các thành như Chu Kiều, Vân Cẩm đều quẫn tình phẫn nộ.

Ngày hôm qua, đã có người tụ tập bao vây phủ đệ Sử gia, nước chảy không lọt, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tiểu Nhị chỉ có thể lượn vòng từ xa, khó mà tiếp cận." Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên: "Vì sao?" Tiểu Hà nín cười: "Bệ hạ, quá thối rồi ạ..." "Thối?" Lâm Tẫn sững sờ, lập tức chợt hiểu.

Những bách tính này nếu bị bức đến đường cùng, vật bẩn thỉu gì cũng dám ném vào Sử gia, trứng thối e rằng chỉ là chuyện bình thường.

Mà bây giờ Sử gia.

E rằng đã không khác gì cống rãnh hôi thối.

Chẳng trách Ngự Phong Chuẩn không muốn đến gần, nghĩ lại cũng sợ bị hun cho rụng xuống.

"Bất quá..." Tiểu Hà nhíu nhẹ đôi mày thanh tú, lại nói: "Tiểu Nhị nói, hắn thấy trên không Chu Kiều thành, còn có ba thân ảnh đứng đó, khí thế cực mạnh." "Lục địa thần tiên?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Có thể đạp không mà đứng, phi Lục địa thần tiên không thể làm được.

Ba người này, e rằng cũng như bách tính phía dưới, là đến gây sự, hay nói chính xác hơn là đến giám thị.

Tuy không biết thân phận cụ thể.

Nhưng phần lớn, có liên quan đến Đàm Đài gia tộc, hoặc là những kẻ giao hảo với họ.

"Xem ra, tế diêm mà Đàm Đài gia phân phát, đã có hiệu quả." Lâm Tẫn khẽ nói.

Nếu Sử gia dám ra tay với bách tính, mấy Lục địa thần tiên kia liền có cớ ra tay.

Không cần triều đình động thủ, Sử gia tự sẽ diệt vong.

Chương 234

“Trẫm biết rồi, tiếp tục theo dõi.” “Thần tuân chỉ.” Tiểu Hà lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Tẫn hai mắt khẽ híp, đầu ngón tay vuốt ve chén trà ấm nóng, thần sắc thoáng qua một tia ngưng trọng.

Sử gia, đã không đáng lo ngại.

Nhưng vấn đề thực sự hiện tại là...

Việc kinh doanh muối quan, nên giao cho ai tiếp quản?

Khâu gia gốc rễ vẫn ở kinh đô, Thanh Dao Các và Lãm Nguyệt Các đều là nơi hiểm yếu.

Tuy hiện tại việc muối tạm thời do Khâu Khải Phong quản lý, nhưng chung quy không phải kế lâu dài.

Cần tìm một người hoặc một tộc ổn thỏa hơn, tốt nhất là vốn đã cắm rễ ở phương Nam, quen thuộc với phân bố các mỏ muối, tiếp quản mới có thể đạt được hiệu quả gấp đôi với một nửa công sức.

“Ai...” Lâm Tẫn khẽ xoa trán, thở dài một tiếng: “Nhân tài khó có được, thật sự nan giải...” Oong!

Ngay lúc này.

Một tiếng chấn động kỳ dị đột nhiên vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Hắn chợt ngẩng đầu, linh thức như thủy triều lan tỏa cảm tri, ánh mắt sắc bén lóe lên, khóe môi theo đó nhếch lên một nụ cười hiểu rõ.

“Tử Linh nha đầu này...

động tĩnh gây ra, quả thực không nhỏ.” Ngưng Phương Điện.

Khói độc cuồn cuộn, như vô số rắn độc luẩn quẩn trong không khí, nơi nó đi qua, ngay cả gạch đá cũng ẩn ẩn truyền đến tiếng "tư tư" ăn mòn.

Mấy thái giám cung nữ không kịp tránh né ngã vật ra hành lang, sắc mặt xanh đen như quỷ, miệng sùi bọt mép, toàn thân khí tức hỗn loạn không chịu nổi, rõ ràng sắp tắt thở mà chết!

Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng quát: "Cứu người!" Sưu sưu sưu!

Trong bóng tối chợt lướt ra mấy thân ảnh như quỷ mị, động tác nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh, trong hơi thở đã đưa tất cả những người trúng độc ra khỏi phạm vi khói độc.

Lâm Tẫn thần thức quét qua, khóe môi không khỏi hiện lên một nụ cười hiểu rõ: "Nha đầu này... quả là nhẫn nhịn chịu đựng gian khổ." Hắn liếc mắt đã nhìn ra.

Tử Linh đột phá lần này đến đột ngột, hẳn là do đốn ngộ mà ra, không kịp dọn dẹp, mới khiến độc khí tràn ra ngoài.

May mắn là nàng đối với kịch độc khống chế đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh, vào thời khắc nguy cấp vẫn áp chế độc tính trong sương mù xuống thấp nhất, những cung nhân này tuy trúng độc không nhẹ, nhưng vẫn chưa đến mức nguy hiểm đến tính mạng, uống vài thang giải độc điều tức vài ngày là có thể vô sự.

"Giao cho Thái Y Viện." Lâm Tẫn nhàn nhạt nói.

"Vâng, Bệ hạ." Hải công công cung kính cúi người lĩnh mệnh, vội vàng chỉ huy mấy nội thị đưa người xuống.

Thành viên Dạ Bất Thu cũng theo đó lại ẩn vào chỗ tối, dường như chưa từng xuất hiện.

Lâm Tẫn ngước mắt nhìn về phía luồng khói độc ngày càng nồng

đậm trong điện.

Hắn bước tới một bước, tay áo khẽ vung.

Một luồng chân khí bàng bạc ầm ầm tuôn ra, hóa thành một bức tường chắn trong suốt, bao phủ toàn bộ Ngưng Phương Điện kín kẽ không một kẽ hở.

Khói độc va chạm vào bức chắn, phát ra tiếng "xuy xuy" nhỏ, nhưng không thể thoát ra chút nào.

Ánh mắt hắn xuyên qua cửa điện.

Chỉ thấy Tử Linh đang ngồi khoanh chân bên trong, dung mạo xinh đẹp vì cố sức áp chế mà vặn vẹo, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, mày thanh tú nhíu chặt, hiển nhiên đang dùng ý chí cực lớn để khống chế độc nguyên đang bạo tẩu trong cơ thể, không muốn làm tổn thương người vô tội.

Trong mắt Lâm Tẫn thoáng qua vài phần tán thưởng, truyền âm nhập mật, giọng nói như tiếng chuông trầm: "Trẫm, ở đây." Lời vừa lọt vào tai.

Khóe miệng Tử Linh khẽ nhếch lên một cách khó nhận ra.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Nàng không còn giữ lại gì nữa!

Oanh! !

Độc khí ngập trời như hồng thủy vỡ đê, từ trong cơ thể nàng cuồn cuộn tuôn ra, trong chớp mắt tràn ngập toàn bộ đại điện!

Luồng khói độc màu xanh đen nồng đậm như thực chất, điên cuồng va chạm vào bức chắn mà Lâm Tẫn đã bố trí, truyền ra âm thanh chói tai đến tê dại.

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, trong lòng thầm kinh ngạc: Nếu không

phải nha đầu này trước đó cực lực khắc chế, mặc cho độc thế này hoàn toàn bạo phát, e rằng không quá một nén hương, hơn nửa hoàng thành đều sẽ biến thành tử vực!

Ngay khi độc thế đạt đến đỉnh phong, bên trong bức chắn đã bị khói độc hoàn toàn nuốt chửng, không thấy ánh mặt trời.

Oong!

Một tiếng trong trẻo từ trong điện vang lên, ngay sau đó một điểm sáng trắng lấp lánh từ trái tim Tử Linh sáng lên.

Ban đầu yếu ớt, sau đó như lửa sao lân tinh cháy đồng cỏ, nhanh chóng khuếch tán!

Đó lại là chân khí trị liệu tinh thuần vô cùng!

Hai luồng sức mạnh hoàn toàn đối lập: Độc cực ác và trị liệu chí thiện, như kẻ địch truyền kiếp, kịch liệt giao phong, nuốt chửng, quấn lấy nhau bên trong bức chắn!

Khói độc hóa giao, ánh sáng trắng thành phượng, giữa cuộc chiến long tranh hổ đấu tỏa ra dao động năng lượng, khiến toàn bộ Ngưng Phương Điện đều rung chuyển!

"Không hổ là Thánh Dũ Độc Thể...

Lấy độc sinh dũ, lấy dũ dưỡng độc, tương khắc tương sinh, tạo hóa thông thiên!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, từ đáy lòng cảm khái: "Lần này, nha đầu này cách cảnh giới Lục địa thần tiên, lại tiến thêm một bước." Nếu ngày khác nàng thật sự có thể đạt đến cảnh giới đó, uy lực Thánh Dũ Độc Thể toàn diện phóng thích, chỉ trong một niệm có thể khiến ngàn dặm hoang vu, một mình một ngựa đạp đổ nhất đẳng tông môn, cũng không phải việc khó! *** Màn đêm buông xuống.

Năng lượng kích động trong điện dần dần trở nên bình hòa.

Hai luồng khí độc và dũ vốn như nước với lửa, lại dưới sự dẫn dắt của một loại pháp tắc huyền diệu nào đó chậm rãi hòa vào nhau, cuối cùng hóa thành một chùm lưu quang hỗn độn, nhập vào thiên linh của Tử Linh.

Nàng thân hình mềm mại khẽ run, lơ lửng giữa không trung, khí tức quanh thân từng bước thăng cấp, một tầng gông cùm vô hình ứng tiếng mà phá vỡ!

Đại Tông Sư hậu kỳ, thành!

Nàng hai mắt chợt mở, mắt trái lướt qua một tia độc mang xanh tối, mắt phải lóe lên một luồng ánh sáng trắng thánh khiết, rồi lập tức ẩn đi, khôi phục trong trẻo.

Thân hình chậm rãi hạ xuống đất, khí tức nội liễm như vực sâu.

"Đa tạ Bệ hạ." Tử Linh rụt rè thi lễ, ngữ khí mang ý tạ ơn.

Nếu không phải Lâm Tẫn kịp thời ra tay, nàng dù có đột phá, cũng tất sẽ gây ra đại họa.

Lâm Tẫn vung tay triệt đi bức chắn, mỉm cười khen ngợi: "Căn cơ vững chắc, tiến cảnh không tầm thường, tiếp tục nỗ lực, tranh thủ sớm ngày đặt chân vào cảnh giới Lục địa thần tiên!" Nói xong, quay người định đi.

"Bệ hạ... xin lưu bước." Tử Linh đột nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần do dự.

Lâm Tẫn quay người: "Còn có chuyện gì?" Nàng khẽ cắn môi dưới, dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng mắt nói: "Chuyện Ảnh Sát Vệ hành động...

Bệ hạ không có gì muốn hỏi thiếp sao?" Lâm Tẫn nhàn nhạt cười: "Ngươi nếu không muốn nói, Trẫm không hỏi." Sắc mặt Tử Linh càng thêm cảm kích, hít sâu một hơi, lời nói kinh người: "Bệ hạ, thiếp

vốn họ Nhậm, là người Thiên Hà thành, Đại Uyên Hoàng triều." Lâm Tẫn khẽ động khóe mày, không ngắt lời, mà ngồi xuống bên cạnh, tĩnh lặng chờ đợi lời tiếp theo.

Tử Linh rót cho hắn một chén trà thanh, tiếp tục nói: "Vài tháng trước một đêm nọ, thiếp trong lòng phiền muộn, khó ngủ, liền ra ngoài tản bộ.

Khi đi ngang qua hẻm tối phía nam thành, thiếp tình cờ thấy vài tên hắc y nhân đang cưỡng đoạt một thiếu nữ.

Thiếp nhất thời nghĩa phẫn, ra tay tương cứu, nhưng không ngờ... trong đám người đối phương lại ẩn nấp một vị cao thủ." Đồng tử nàng khẽ co lại, thoáng qua một tia khuất nhục và sợ hãi: "Người đó chỉ bằng uy áp, liền khiến thiếp không thể động đậy.

Trước khi hôn mê, thiếp liếc thấy ở cổ tay hắn có một chuôi dao găm quấn tơ màu xanh.

Chuyện sau đó, liền không nhớ nữa.

Đến khi tỉnh lại, đã ở trong Vạn Độc Trì của Thiên Độn Tông, chịu đủ mọi tra tấn...

Là Lăng Hồng đã cứu thiếp ra." Nói đến đây.

Giọng nàng hơi nghẹn, đoạn quá khứ đó đối với nàng mà nói, vẫn phức tạp khó nói.

Khi xưa ký ức hoàn toàn mất, tâm trí yếu ớt, là Lăng Hồng đã cứu nàng ra, ban cho nàng sự ấm áp và che chở duy nhất.

Sự cảm kích bắt nguồn từ tuyệt cảnh đó, trong vô thức dần dần hóa thành sự ỷ lại sâu sắc, thậm chí... ngưỡng mộ.

"Mọi chuyện sau đó, Bệ hạ đều đã biết." Nhậm Tử Linh cuối cùng nói.

Chương 235

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Người ra tay với ngươi, là Thục Trung Đường Môn?" "Phải!" Tử Linh nghiến răng bạc, tay nắm chặt đến mức khớp xương trắng bệch: "Thiếp đã tra rồi, chuôi dao găm quấn tơ màu xanh đó là ký hiệu của cao tầng Đường Môn!

Nhất định là người đó đã đánh thiếp ngất, đưa vào Thiên Độn Tông, trở thành nô lệ thử độc của Vạn Độc Trì...

Bọn họ không ngờ, thiếp Nhậm Tử Linh, lại có thể sống sót đi ra, hơn nữa còn có được Thánh Dũ Độc Thể này!" Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, khẽ gật đầu.

Đến đây.

Nguyên nhân Tử Linh bí mật điều động Ảnh Sát Vệ điều tra chuyện cũ, đã rõ ràng.

Hắn đứng dậy, hỏi: "Cần Trẫm giúp ngươi đạp bằng Đường Môn không?" Giọng nói bình tĩnh, nhưng lại mang theo uy thế thờ ơ của đế vương, một lời có thể khiến thiên lý nằm rạp.

"Không!" Tử Linh dứt khoát, con ngươi rực rỡ như lửa: "Thù này hận này, thiếp nhất định phải tự tay kết thúc!

Xin Bệ hạ thành toàn!" Lâm Tẫn nhìn nàng một lát, trong mắt vẻ vui mừng càng đậm: "Chuẩn.

Nhưng nếu có khó khăn, tùy thời có thể đến tìm Trẫm." Đi đến cửa điện.

Hắn chợt dừng lại, nghiêng đầu hỏi: "Khanh vừa nói... khanh là nữ nhi Nhậm gia, Thiên Hà thành?" Nhậm Tử Linh sững sờ, gật đầu

nói: “Phải.” Lâm Tẫn cười cười đầy thâm ý, không nói nhiều, quay người rời đi, chỉ còn lại Nhậm Tử Linh một mình đứng trong điện, tâm tư xao động, như có điều suy nghĩ.

Trong Ngự thư phòng.

Lâm Tẫn ánh mắt rơi trên ba chữ “Thiên Hà Thành” trên bản đồ cương vực, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén.

“Huyền Ế, Hư Yểm.” Hai bóng đen mơ hồ tự động từ trong bóng tối mềm mại hiện ra, lặng lẽ quỳ rạp xuống đất, như hòa vào u linh của bóng tối.

“Lập tức bí mật đến Thiên Hà thành, điều tra tất cả gốc gác của Nhậm gia, không kể lớn nhỏ, Trẫm đều muốn biết.” “Vâng.” Hai người lĩnh mệnh, thân hình loáng một cái, liền như quỷ mị biến mất không dấu vết.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng mà đứng, nhìn ra ngoài cửa sổ đêm tối mịt mờ, khóe môi khẽ nhếch, tiếng thì thầm vang vọng trong điện vắng lặng: “Xem ra... chuyện khó giải quyết kia, lại có chuyển cơ rồi.” *** Sáng sớm đầu đông.

Trời xám xịt, mây giăng thấp.

Gió lạnh cắt da lướt qua tường cung, rít qua mái hiên, một trận tuyết lớn dường như đang hình thành.

Trong Ngự thư phòng.

Lò sưởi lặng lẽ tỏa ra hơi ấm, ngăn cách hàn ý bên ngoài.

Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, tay nâng một chén trà mới pha, ánh mắt trầm tĩnh lướt qua tấu chiết. 《An Dân Sách》 thi hành dần vào giai cảnh, Lục bộ vận hành như bánh xe, mọi thứ đang chậm rãi trở về quỹ đạo.

“Hửm?” Kiếm mi hắn chợt ngưng lại, ánh mắt lướt qua góc long án, Trấn Nhạc Đế Tỉ, đang phát ra ánh sáng cực nhạt.

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, thoát ra một tiếng cười nhỏ: “Có khách đến thăm.” Hải công công đứng bên cạnh lộ vẻ nghi hoặc, vừa định mở miệng.

“Bành!” Một tiếng động trầm đục từ ngoài điện truyền đến!

“Có thích khách!

Hộ giá!” Hải công công sắc mặt chợt biến, the thé hô to!

Lâm Tẫn lại chỉ liếc xéo ông ta một cái, không vui phất tay áo: “Hộ giá cái gì?

Lui xuống.” Cẩm Y Vệ xông vào trong cửa, lại bị ánh mắt hắn đẩy lùi.

Hắn đường đường Lục địa thần tiên hậu kỳ, cả hoàng triều rộng lớn, có mấy ai có thể tiếp cận được hắn?

Ngoài điện.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng mà đứng, ngước mắt nhìn lên không trung: một thân ảnh già nua đang bị “Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận” khóa chặt, không thể giãy dụa.

Là một khuôn mặt xa lạ.

“Quỳ.” Lâm Tẫn nhàn nhạt thốt ra một chữ.

Oanh!

Đó tựa như thiên uy giáng phạt, bao hàm lực lượng pháp tắc khó mà kháng cự.

Thân ảnh già nua giữa không trung như bị núi lớn đè đỉnh, hộ thể cương khí chợt sáng chợt tắt, vỡ nát như lưu ly.

Thân hình ông ta không tự chủ được nặng nề rơi xuống đất, hai đầu gối va chạm với gạch xanh cứng rắn, phát ra âm thanh nứt xương chói tai, vết nứt như mạng nhện từ dưới đầu gối ông ta làm trung tâm lan rộng ra.

"Phốc" lão giả phun ra một ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ dường như bị bàn tay khổng lồ vô hình siết chặt, nhào nặn.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn kia lập tức mất hết huyết sắc, chỉ còn lại sự thống khổ cực độ và kinh hãi không thể tin nổi.

Lâm Tẫn thần sắc lạnh lùng, giọng nói như băng: "Báo tên." Kẻ có thể xúc động trận pháp đế tỉ, tất là người mang địch ý trong lòng.

Để ông ta một mạng, chẳng qua vì tu vi ông ta đã đạt đến Lục địa thần tiên, vẫn còn giá trị để hỏi.

"Bệ, Bệ hạ tha mạng... thảo dân...

Sử Lê Dương." "Người Sử gia?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Sử Lê Dương hoảng hốt gật đầu: "Phải, phải." Trong mắt Lâm Tẫn thoáng qua một tia hiểu rõ.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Vốn tưởng Sử gia có thể cầm cự thêm vài ngày, không ngờ lại không giữ được bình tĩnh như vậy.

Hắn phất tay áo một cái, tán đi cấm chế, giọng nói không nghe ra cảm xúc: "Vào đây." Sử Lê Dương thầm thở phào một hơi, vừa rồi trong khoảnh khắc, ông ta thực sự cảm thấy một chân đã bước vào quỷ môn quan.

Bất quá.

Sợ hãi thì sợ hãi.

Nhưng trong tay ông ta vẫn nắm giữ mỏ muối thiên hạ!

Chỉ cần con bài còn đó, chỉ cần còn có thể nói chuyện, thì vẫn chưa đến đường cùng!

Lâm Tẫn ngồi lại, đầu ngón tay khẽ vuốt mép chén trà, biết rõ mà vẫn hỏi: "Sử gia đến đây, là vì việc gì?" Sử Lê Dương cúi người, ngữ điệu vẫn còn hơi run rẩy: "Khải bẩm Bệ hạ, thảo dân... là đến để hợp tác." "Hợp tác?" Lâm Tẫn khẽ cười một tiếng, tràn đầy châm biếm: "Sử gia, có tư cách gì mà đàm hợp tác với Trẫm?" "Phương pháp luyện muối mà Bệ hạ nắm giữ, quả thực là thần kỹ.

Tuy nhiên khéo léo đến đâu cũng khó mà không có gạo mà nấu cơm... (ý là không có nguyên liệu)..." Sử Lê Dương hít sâu một hơi, đè nén khí huyết đang sôi trào, cố gắng giành lại quyền chủ động đàm phán: "Nếu thảo dân đoán không sai, mỏ muối trong tay triều đình, hẳn là... không nhiều nhỉ?" Lâm Tẫn nâng chén trà, nhẹ nhàng gạt bọt trà, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên: "Chỉ có một mỏ mà thôi." Thái độ khinh mạn này, khiến Sử Lê Dương trong lòng dấy lên một trận thẹn và giận, nhưng ông ta lập tức nắm lấy lời nói, ngữ khí cũng khôi phục ba phần tự tin: "Đã như vậy, Sử gia nguyện giải mối lo cấp bách của Bệ hạ, liên tục cung ứng mỏ muối.

Tế diêm luyện chế được, Sử gia... chỉ lấy năm thành!" Ông ta trong lòng đã định kế.

Sự "chia năm năm" này đã là thành ý lớn nhất của Sử gia.

Ông ta cá rằng vị Hoàng đế trẻ tuổi này sẽ biết tùy thời thế, cúi đầu trước "thực tế".

Dù sao.

Không có bí pháp mà không có mỏ muối, khác gì ôm chén vàng đi xin ăn?

Chỉ cần chấp nhận hợp tác, dựa vào tài lực hùng hậu và nhân

mạch của Sử gia, từ từ mua chuộc, ăn mòn vài công tượng quan trọng, chưa chắc không thể đoạt được bí pháp.

Thế gia trăm năm, thứ không thiếu nhất chính là kiên nhẫn và vàng bạc!

"Bệ hạ." Ông ta thừa thế tiến lời: "Hợp tác với Sử gia, là cục diện đôi bên cùng thắng." Lâm Tẫn nhìn tia giảo hoạt trong mắt ông ta, suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Vừa rồi suýt mất mạng, giờ khắc này lại còn dám chơi tâm cơ với hắn?

Ai cho ông ta lá gan đó?

Lương Tĩnh Như ư?

Lâm Tẫn thu lại tâm tư, nhàn nhạt cười nói: "Không có mỏ muối, vậy không luyện là được." Hắn quay đầu phân phó Hải công công: "Truyền chỉ: Triều đình vốn muốn thu mua mỏ muối Sử gia, để luyện chế tế diêm cho bách tính thiên hạ, nhưng Sử gia không muốn." Sử Lê Dương kinh hãi thất sắc, buột miệng nói: "Ai nói không muốn!?" Nếu chiếu lệnh này truyền ra, thiên hạ nhân há chẳng phải sẽ nuốt sống Sử gia sao?

Đừng nói bách tính.

Ngay cả những tông môn thế gia đã quen với tế diêm, cũng tất sẽ nổi lên công kích, cường đoạt mỏ muối!

Đến lúc đó, Sử gia mới thật sự là không còn gì cả.

Ông ta thở dài, chỉ đành lui một bước tìm giải pháp thứ hai.

Chương 236

Đã không còn hy vọng hợp tác, vậy thì cứ đem những mỏ muối thô gần như cạn kiệt kia bán giá cao cho triều đình.

Dù sau này triều đình có phát giác, cũng chỉ có thể chịu thiệt.

Trên thương trường có lời có lỗ, vốn là lẽ thường.

"Không biết Bệ hạ... muốn thu mua với giá nào?" Ông ta thấp giọng hỏi.

Lâm Tẫn khóe môi nhếch lên một tia ý vị, không nhanh không chậm đưa ra một ngón tay: "Một mỏ muối, một lạng bạc." "Cái gì!?" Sử Lê Dương chợt biến sắc: "Bệ hạ đây là đang đùa giỡn thảo dân sao!?" "Hừ!" Lâm Tẫn hừ lạnh một tiếng, uy áp như núi đổ xuống, ầm ầm ép Sử Lê Dương phục xuống đất!

Khớp xương phát ra âm thanh không chịu nổi trọng áp mà vỡ vụn.

"Ngươi, còn chưa đủ tư cách để Trẫm đùa giỡn." Hắn lời nói băng hàn: "Trả lời Trẫm: đồng ý, hay là không đồng ý?" "Không...

đồng ý!" Sử Lê Dương nghiến răng nói.

Mỏ muối vốn là căn bản lập thân của Sử gia!

Nếu đem mỏ muối dưới trướng bán với cái giá chết một lạng bạc, thì Sử gia mới thật sự là xong đời!

Lâm Tẫn trong mắt sát cơ lóe lên: "Đã không đồng ý, thì đừng trách Trẫm không nể tình." Sưu!

Tiếng xé gió nổi lên, hàn quang chợt hiện!

Một luồng kiếm khí sắc bén trong chớp mắt xuyên thủng thiên linh của Sử Lê Dương.

Ông ta hai mắt trợn tròn, bóng ảnh cuối cùng trong đồng tử, là vẻ thờ ơ của Hoàng đế như đang phủ khám lũ kiến.

Ông ta ôm mười phần nắm chắc mà đến, đến chết mới hiểu.

Sai lầm lớn nhất của ông ta, không phải là tính toán, mà là đã đánh giá thấp quyết tâm giết người của vị đế vương này.

Hải công công khẽ vẫy tay, ra hiệu tiểu thái giám kéo thi thể ra ngoài xử lý, sau đó cung kính cúi người: "Bệ hạ, chiếu lệnh kia... còn cần chiêu cáo thiên hạ không?" Lâm Tẫn ngước mắt: "Sử gia, đã đồng ý chưa?" Hải công công lập tức tỉnh ngộ, khóe miệng khẽ giật.

Vừa định lui xuống truyền chỉ, lại nghe giọng Lâm Tẫn vang lên lần nữa: "Ngoài ra, truyền chỉ Khâu Khải Phong: kể từ hôm nay, toàn diện dừng bán tế diêm.

Đối ngoại tuyên bố" Hắn hơi dừng lại, nhàn nhạt nói: "Mỏ muối triều đình, đã khai thác cạn kiệt." "Lão nô tuân chỉ." Hải công công cung kính lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn đứng dậy, bước đến trước bản đồ cương vực, ánh mắt rơi trên ba chữ "Chu Kiều Thành", khóe môi hiện lên nụ cười thâm thúy: "Sử gia... nên cám ơn Mạc." Nửa tháng có dư.

Tựa hồ đã có dự mưu từ sớm, giữa mùa đông lạnh giá, tuyết bay ngập trời, bao trùm cả thiên địa.

Ba ngày đại tuyết đã nuốt chửng những bức tường cung son đỏ, chỉ còn lại một màu trắng xóa dày đặc.

Dưới mái hiên, băng lăng như kiếm, cơn gió lạnh thấu xương cũng không thể lay động sự tĩnh mịch tựa hồ thời gian đã ngưng đọng này.

Lâm Tẫn thân khoác áo bào huyền sắc, tĩnh lặng đứng trước cửa Ngự Thư Phòng.

Chàng chắp tay sau lưng, ánh mắt thâm thúy xuyên qua màn tuyết đang rơi dày đặc, ngưng vọng phiến thiên địa bị băng tuyết thống trị này, giữa đôi mày nhuốm một tầng u sầu khó tả.

Bất tri bất giác, chàng xuyên việt đến đây đã nửa năm.

Mang theo hệ thống, nó trợ giúp chàng ở thế giới xa lạ này đăng lâm tuyệt đỉnh, vững vàng ngồi trên long ỷ, bễ nghễ thiên hạ.

Nhưng!

Dù thân là cửu ngũ chí tôn, giang hồ ám lưu, thế gia bám trụ phương nam, thiếu chủ bí ẩn Dạ Lâm...

đủ loại phiền nhiễu, vẫn như gông xiềng vô hình, khiến chàng không dám có chút nào thở dốc.

"Ai…" Chàng thở dài một tiếng, thấp giọng như gió: "Chẳng biết đến khi nào, mới có thể từng chút một giải quyết hết những chuyện gai góc này, để Trẫm cũng được thể nghiệm một phen cái cuộc sống tiêu dao của 'hậu cung ba nghìn' đó." Ý niệm này chợt lóe lên rồi vụt tắt.

Tại trung tâm của vòng xoáy quyền lực và đao kiếm giao thoa này, một thoáng thư giãn cũng có thể chiêu trí vạn kiếp bất phục.

Chàng định xoay người hồi cung.

Giữa màn tuyết mênh mang, vài bóng người dần trở nên rõ ràng, người dẫn đầu chính là Triệu Phổ.

"Thần đẳng, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân, tiến điện nói chuyện." Lâm Tẫn giọng nói bình tĩnh, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Tuyết lớn như vậy, nếu đứng ngoài lâu, chốc lát sẽ thành người tuyết.

“Tạ Bệ hạ!” Vài người khom người tạ ơn, lập tức nối đuôi nhau vào điện, mang theo một thân khí lạnh lẽo thấu xương.

Lâm Tẫn vững bước đi đến long ỷ, ổn định ngồi xuống.

Sau đó, chàng liếc mắt nhìn Hải Công Công đang đứng bên cạnh.

“Pha cho mấy vị ái khanh chén trà nóng, xua đi cái lạnh.” Hải Công Công lĩnh mệnh: “Lão nô tuân chỉ.” Chẳng bao lâu sau, hắn liền bưng đến mấy chén trà thơm nghi ngút khói, cung kính đưa đến tay mấy vị đại thần.

“Mấy vị đại nhân, xin mời dùng trà, làm ấm thân thể.” Triệu Phổ và những người khác hai tay tiếp lấy, chạm vào chén trà ấm áp, hơi ấm lan tỏa từ đầu ngón tay, đều khách khí nói: “Vất vả cho Hải Công Công.” Lâm Tẫn thấy mấy người khí tức đã hơi ổn định, mới mở lời: “Chư vị ái khanh đội tuyết lớn đến đây, có chuyện gì cần tấu?” Triệu Phổ đứng ở vị trí đầu tiên bước lên nửa bước, cung kính bẩm báo: “Hồi Bệ hạ, 《An dân sách》 đã bước đầu có hiệu quả.

Hộ Bộ và Công Bộ hợp lực, chiêu mộ bách tính Bắc Vực trồng cây chịu hạn, và thu thập dược liệu núi rừng, dự kiến không lâu sau, đợt thành quả đầu tiên sẽ có thể vận về kinh đô.” Ngay sau đó, Chu Quân kịp thời bổ sung: “Bệ hạ, Hiệp Nghĩa Bảng và Trung Nghĩa Bảng đã phát đến các thành ở Bắc Vực.

Căn cứ báo cáo từ các nha môn địa phương, đã có vài tên đại đạo cự kiêu có tên trong bảng bị phục tru, dân gian phản ứng nhiệt liệt.” Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia hài lòng.

Chàng trầm ngâm một lát, ngẩng đầu dặn dò, giọng điệu nghiêm túc: “Hiệu quả đáng mừng, nhưng việc thẩm hạch nhất định phải nghiêm cẩn!

Nếu có kẻ lạm dụng, mạo công lĩnh thưởng, thậm chí làm hại vô

tội, một khi điều tra ra, định trảm không tha!" Thần sắc Chu Quân nghiêm lại, trịnh trọng chắp tay: "Thần, tuân chỉ!" Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển sang Trình Liệt: "Trình ái khanh, tình huống bên khanh thế nào?" Trình Liệt nhe răng cười, tiếng nói như hồng chung: "Bệ hạ, Binh Bộ thôi hành Hương Dũng Liên Phòng cũng đã bước đầu có hiệu quả.

Hiện nay đã có không ít võ giả tán tu tự phát thanh tiễu lưu khấu đạo phỉ, chiến tích một khi thẩm hạch thực, liền có thể chuyển giao Lại Bộ, dựa công luận chức, ban thưởng chức vị tương ứng!" Lâm Tẫn gật đầu.

Dưới sự thống lĩnh của Triệu Phổ và diệu kế tương phụ tương thành của Tôn Thánh Dương, các sự vụ trong nước đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Nhưng, càng như vậy, càng cần cảnh giác.

Dưới thời thịnh thế, sóng ngầm càng hiểm.

Bất kỳ một khâu nào xuất hiện sơ hở nhỏ, đều có thể khiến triều đình uy nghiêm quét sạch, trở thành trò cười.

Triệu Phổ tựa hồ nhìn thấu một tia ưu lo trong lòng Lâm Tẫn, kịp thời mở lời, giọng điệu trầm ngưng như núi: "Bệ hạ cứ yên tâm, tất cả các khâu, thần đều luôn theo dõi sát sao, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ vấn đề nào nảy sinh và lan rộng." Nghe xong, khóe môi Lâm Tẫn cuối cùng cũng không nhịn được khẽ nhếch lên.

Triệu Phổ này, quả không hổ danh là mưu thần thiên cổ lưu danh sử sách, việc chính vụ xử lý đâu vào đấy, thực sự giúp chàng bớt đi vô số tâm sức.

Cuối cùng, Lâm Tẫn nhìn về phía Đạm Đài Hạo Miểu đang đứng một bên: "Đạm Đài ái khanh, khanh thì sao?" Đạm Đài Hạo Miểu

bước lên một bước, cung kính hành lễ: "Hồi Bệ hạ, thần đã từ bí khố trong tộc tìm được một bộ công pháp, tên là 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》, và đã phái người cưỡi ngựa nhanh nhất, đưa đến tay Tôn Thánh Dương." "《Sơn Hà Hóa Thần Lục》?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Chỉ nghe cái tên này, liền cảm thấy một cỗ đại khí bàng bạc ập đến, tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Thần sắc Đạm Đài Hạo Miểu càng thêm ngưng trọng, giải thích: "Bộ công pháp này điều kiện truyền thừa cực kỳ hà khắc, phi người mang đại tài, đại đức, đại nghị lực không thể tu tập." "Cần phải kiêm cụ văn mạch khí vận, ngạo cốt bất khuất, cùng với văn tâm trừng triệt như gương không nhiễm mùi đồng tiền, mới có thể nhập môn.

Một khi thỏa mãn điều kiện, văn đạo tu hành liền sẽ một phiến thản đồ!" Nghe vậy, giữa mày Lâm Tẫn không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Theo miêu tả này, bộ 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》 này có thể xưng là nghịch thiên!

Mà những điều kiện gần như nghiêm ngặt này, quả thực tựa như được đo ni đóng giày cho Tôn Thánh Dương.

Thân là tân khoa trạng nguyên, văn mạch khí vận của Tôn Thánh Dương thịnh vượng, có thể xưng là đứng đầu đương đại.

Ngạo cốt bất khuất của hắn, Lâm Tẫn đã sớm tự mình thể nghiệm, nếu không cũng sẽ không phái hắn đến tiền tuyến Bắc Vực rèn luyện.

Còn về việc không nhiễm bẩn trần tục, văn tâm trừng triệt... nếu không phải bậc tâm chí cao khiết, lại dám nào dám đối diện đế vương chi uy trên kim điện?

“Rất tốt!” Ánh mắt Lâm Tẫn tán thưởng càng đậm: “Nếu người này thật sự có thể mượn công pháp này bình bộ thanh vân, Trẫm tất sẽ để hắn đích thân tạ ơn Đạm Đài gia tộc lần ban tặng này.” Trên mặt Đạm Đài Hạo Miểu lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ, cúi mình sâu sắc: “Tạ Bệ hạ long ân!” Thực tế, bộ 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》 này ngay cả trong Đạm Đài thế gia, cũng là công pháp cấp trấn tộc đỉnh cấp.

Chỉ tiếc con cháu trong tộc, hoặc văn vận không đủ, hoặc ngạo cốt kém đôi chút, hoặc khó thoát vật dục thế tục, thủy chung không ai có thể thỏa mãn điều kiện tu luyện.

Giờ đây, trao nó cho Tôn Thánh Dương, vừa là tuân theo hoàng mệnh, cũng là một khoản đầu tư quan trọng cho tương lai.

Nếu có thể kết duyên với một văn đạo đại năng tương lai, đối với Đạm Đài gia tộc mà nói, không có gì tốt hơn.

“Tôn Thánh Dương giờ này đang ở đâu?” Lâm Tẫn lại hỏi.

Lăng Hồng ứng tiếng bước lên: “Hồi Bệ hạ, hiện tại hắn đang ở trong địa phận Phù Yên Thành.

Thần phụng mệnh đưa Tôn Thánh Dương đến dưới trướng Thiết Côn Luân xong, liền vẫn luôn âm thầm hộ trì bên cạnh hắn, cho đến khi công pháp của Đạm Đài đại nhân được đưa đến, và chỉ đạo hắn sơ bộ cảm ứng dẫn khí xong, mới rời đi.” Lâm Tẫn gật đầu.

Tâm niệm khẽ động, hư ảnh Sơn Hà Xã Tắc Đồ lặng lẽ mở ra.

Trên đồ quyển, điểm sáng đại biểu cho Phù Yên Thành quả nhiên đã ở trạng thái chờ được điểm sáng.

Trong nửa tháng này, Thiết Côn Luân một đường bắc thượng, mũi binh phong hướng tới đâu, các thành trì được điểm sáng đã tích lũy đến mười sáu tòa.

Một cỗ xung động muốn lập tức sáp nhập và điểm sáng chợt nảy

sinh, nhưng chàng lập tức kiềm chế lại, hiện giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Chương 237

Chàng thu liễm tâm thần, ánh mắt lại lần nữa đảo qua chúng thần trong điện: "Còn có chuyện gì muốn tấu không?" Đạm Đài Hạo Miểu và Trình Liệt trao đổi ánh mắt, do Trình Liệt lớn tiếng bẩm báo: "Khải tấu Bệ hạ, Văn cử và Vũ cử tất cả sự nghi đều đã chuẩn bị ổn thỏa, không bao lâu nữa sẽ chính thức khai mở.

Hiện tại số người báo danh ở các nơi đã lên đến mấy ngàn!" Lâm Tẫn hơi suy nghĩ, quyết đoán nói: "Tốt!

Chuyện này cứ giao cho hai khanh toàn quyền phụ trách, nhất định phải công bằng, công chính, công khai!" Trình Liệt ôm quyền, giọng như kim thạch: "Bệ hạ cứ yên tâm, thần đẳng nhất định sẽ bỉnh công chấp sự, tuyệt không cô phụ thánh vọng!" "Ừm, nếu không có chuyện gì khác, vậy thì lui xuống đi." "Thần đẳng cáo lui!" Chúng thần rũ tay lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn đứng dậy, sải bước đến bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, tuyết lớn như lông ngỗng vẫn không biết mệt mỏi mà bay lượn, gió lạnh thấu xương xuyên qua song cửa, phất động sợi tóc trước trán chàng.

Khóe miệng chàng lại nhếch lên một nụ cười thản nhiên mà chắc chắn.

Văn cử và Vũ cử cùng lúc được tổ chức, tất sẽ vì Đại Uyên Hoàng Triều mà chiêu mộ vô số anh tài.

Những người này, giả dĩ thời nhật, đều là quốc chi đống lương.

Ông!

Ngay lúc này, một tiếng ong ong cực nhỏ vang lên.

Từ góc tối trong Ngự Thư Phòng, hai bóng người như mực nước hòa tan mà vặn vẹo hiện ra, quỳ rạp xuống đất.

Chính là Huyền Ế và Hư Yểm, những người trước đó đã phụng mệnh đến Thiên Hà Thành, mật tra sự việc của Nhậm gia.

Thân hình Lâm Tẫn vẫn ổn định như Thái Sơn, đầu cũng không quay lại, giọng nói lạnh lùng vang vọng trong điện: "Nói." "Bệ hạ, đã tra rõ ràng!" Hư Yểm ôm quyền, tiếng nói trầm thấp rõ ràng: "Nhậm gia chỉ là một thương hộ bình thường ở Thiên Hà Thành, kinh doanh dược liệu, hiệu tên 'Tế Thế Đường', không có bất kỳ bối cảnh thế lực nào." Bên cạnh, Huyền Ế gật đầu lia lịa.

Lâm Tẫn chậm rãi xoay người, giọng nói không thể nghe ra cảm xúc: "Tiếng tăm thế nào?" "Cực tốt!" Hư Yểm quả quyết nói: "Thuộc hạ âm thầm quan sát nửa tháng, gia chủ Nhậm Minh Viễn y thuật khá, thê tử Liễu thị cũng là người thiện tâm, láng giềng đều khen ngợi." Thần sắc Lâm Tẫn không đổi, nội tâm lại đã rõ ràng.

Nếu không phải phong thái như vậy, lại làm sao có thể dưỡng dục ra một nữ tử như Nhậm Tử Linh với cốt cách bất khuất dù trong tuyệt cảnh?

Xem ra… Sau khi Sử gia sụp đổ, việc kinh doanh muối liên quan giao cho Nhậm gia tiếp quản, cũng thích hợp!

"Chỉ là…" Biểu cảm Hư Yểm cứng lại, giọng điệu đột nhiên hạ thấp: "Tình hình gần đây của Nhậm gia… không tốt." "Mấy tháng trước, độc nữ của Nhậm gia thất tung, Nhậm Minh Viễn lập tức báo quan, nhưng bên nha môn… trì trệ không có động tĩnh." "Vì sao không tra?" Giọng Lâm Tẫn đột nhiên lạnh đi.

"Tiền, chưa đủ." Không khí trong Ngự Thư Phòng tựa hồ đột nhiên ngưng đọng, hàn ý vô hình lan tràn ra.

Trong lòng Lâm Tẫn bỗng dâng lên một cỗ lửa vô danh, lẫn với một cảm giác quen thuộc hoang đường: "Cái quy trình 'không tiền không làm việc' này, thật sự là từ trên xuống dưới, từ cổ chí kim, cái thế giới nào cũng một đức hạnh!" Ánh nến trong góc chao đảo, kéo dài bóng lưng Lâm Tẫn càng thêm thâm trầm lạnh lẽo.

Chàng không nói một lời.

Hư Yểm và Huyền Ế lại không hẹn mà cùng cảm thấy một cỗ sát ý gần như ngưng thành thực chất, như lưỡi băng đâm vào xương cốt, khiến nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống.

Hư Yểm không dám chậm trễ, lập tức bổ sung, từng câu như dao cắt: "Nhậm gia vì cầu nha môn tìm con gái, gần như tán gia bại sản để đả điểm trên dưới, ngay cả 'Tế Thế Đường' gia truyền cũng đã thế chấp đi.

Đáng tiếc tiền tài hao hết, vẫn như đá chìm đáy biển.

Hiện tại Nhậm Minh Viễn và Liễu thị đã chuyển đến một căn nhà dột nát ở thành tây, chỉ dựa vào việc khám bệnh vặt cho người đời, miễn cưỡng duy trì sinh kế." "Cạch!" Một tiếng giòn tan rất nhỏ.

Tay vịn song cửa gỗ đàn hương chạm khắc, vậy mà bị năm ngón tay Lâm Tẫn ấn ra vết nứt.

"Thiên Hà Huyện lệnh… rất tốt." Lời nói bị áp chế đến cực hạn, tựa hồ truyền ra từ vực sâu cửu u, mỗi chữ đều ẩn chứa sát cơ ngập trời.

Chỉ vỏn vẹn sáu chữ.

Hư Yểm và Huyền Ế lại đồng loạt vùi đầu xuống thấp hơn, lưng toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ biết, cái đầu của Thiên Hà Thành huyện lệnh này, đã không còn thuộc về chính hắn nữa rồi!

Sau đó, Lâm Tẫn vẫy tay, hai người hiểu ý, lặng lẽ ẩn vào bóng tối, Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh mịch.

"Lăng Hồng!" Một tiếng quát lạnh.

Trong điện, u ảnh lóe lên, Lăng Hồng bằng không xuất hiện, quỳ một gối xuống đất: "Thần tại!" Lâm Tẫn mặt mày trầm lạnh: "Lập tức suất Cẩm Y Vệ đến Thiên Hà Thành, đưa Nhậm Minh Viễn phu phụ an toàn về đây.

Nếu hỏi duyên do, cứ nói là cung trung trưng triệu y giả, tường tình đến kinh đô rồi tự khắc sẽ rõ." Chàng hơi dừng lại, trong mắt lóe lên sát khí: "Còn về nha môn Thiên Hà…" "Thần minh bạch!" Lời chưa dứt, Lăng Hồng đã hoàn toàn lĩnh hội, khóe môi hắn nhếch lên một độ cong lạnh lẽo.

Đã vậy nha môn Thiên Hà này đã thối nát đến tận gốc, không vì dân làm chủ, chỉ nhận tiền mà làm việc, vậy thì cái nha môn này, cũng không có tất yếu tồn tại.

Thân hình chớp động, Lăng Hồng đã như quỷ mị biến mất trong điện.

Lăng Hồng rời đi, Lâm Tẫn không quay lại ngồi, chỉ nhìn thoáng qua màn tuyết bay ngoài điện, rồi thẳng bước đi ra.

Hải Công Công giật mình, vội vàng cầm ô định che tuyết cho Bệ hạ.

Nào ngờ!

Hắn còn chưa kịp đến gần, Lâm Tẫn đã biến mất không dấu vết, trên mặt tuyết, ngay cả một dấu chân cũng không để lại!

Ngưng Phương Điện.

Lâm Tẫn không tiếng động bước vào điện.

Nhìn Nhậm Tử Linh đang khoanh chân ngồi giữa điện, quanh thân triều dâng song trọng chân khí kịch độc và trị liệu, khóe miệng chàng khẽ nhếch.

Thành công đột phá đến Đại Tông Sư hậu kỳ, chân khí nội tại của nàng rõ ràng vững chắc hơn rất nhiều.

Với tốc độ này, tiến lên đỉnh phong không phải là việc khó.

Nếu cơ duyên đến, một sớm đốn ngộ, trực tiếp nhập Lục Địa Thần Tiên cũng chưa biết chừng!

Một lát sau, Nhậm Tử Linh thu liễm chân khí, khoảnh khắc mở mắt, bóng người tĩnh tọa không xa khiến nàng toàn thân run rẩy, lập tức bật dậy, chân khí toàn thân ầm ầm bộc phát!

"Không cần khẩn trương." Lâm Tẫn đạm thanh mở lời.

Nhậm Tử Linh lúc này mới nhìn rõ người đến, thở phào một hơi, trong lòng lại dâng lên một trận sợ hãi.

Nàng vậy mà một chút cũng không cảm giác được Bệ hạ đến.

Nếu là kẻ địch, giờ này nàng e rằng đã bước qua cầu Nại Hà rồi.

"Bệ hạ." Nàng bước lên cung thân hành lễ: "Người đến đây, có việc gì phân phó?" Lâm Tẫn phất tay ý bảo nàng ngồi xuống, hỏi: "Khoảng thời gian này, khanh có từng về Thiên Hà Thành xem qua không?" Ánh mắt Nhậm Tử Linh ảm đạm, khẽ lắc đầu: "Hồi Bệ hạ, không có." Không phải không muốn, mà là không thể.

Thiên Độn Tông tuy diệt, nhưng Đường Môn vẫn còn.

Mình còn chưa có năng lực báo thù, nếu lúc này trở về, vạn nhất bị Đường Môn phát giác chút manh mối, liên lụy phụ mẫu… nàng vạn tử khó chuộc.

Duy có nỗ lực tu luyện, sớm ngày bước vào Lục Địa Thần Tiên,

tự tay chấm dứt thù oán, mới có thể triệt để chặt đứt uy hiếp.

Lâm Tẫn tự nhiên nhìn ra ưu lo trong mắt nàng, mở lời cắt đứt suy nghĩ của nàng: "Lăng Hồng đã động thân đến Thiên Hà Thành." Nhậm Tử Linh giật mình, sau đó minh ngộ, kích động quỳ xuống đất: "Đa tạ Bệ hạ!" "Đừng vội tạ." Lâm Tẫn đạm đạm nói: "Trẫm tiếp phụ mẫu khanh đến, chỉ là để họ biết nữ nhi vẫn còn sống.

Qua một thời gian, họ vẫn phải trở về." Ánh mắt Nhậm Tử Linh ảm đạm, niềm vui vừa đột phá trong khoảnh khắc bị sự chua xót của hiện thực làm tan biến.

Biết song thân an lành, đã là ân tứ lớn lao, nàng không thể cầu xin thêm nữa.

Nàng khẽ gật đầu không thể nhận ra, giọng nói nghẹn ngào: "Có thể gặp một lần, Tử Linh đã tâm mãn ý túc." Lâm Tẫn đứng dậy, biết nàng hiểu lầm ý của mình, nhưng cũng không giải thích nhiều.

Trầm ngâm một lát.

Giọng chàng chuyển trầm, không cho phép nghi ngờ: "Tử Linh nghe lệnh!

Trẫm phong khanh làm Bạch Loan Tuần Thiên Sứ, quan cư tam phẩm!

Có thể cầm lệnh tuần tra địa phương, trực tấu Thiên Thính, phàm quan viên tam phẩm trở xuống, thấy lệnh như thấy Trẫm!" "Thần… lĩnh chỉ tạ ơn!" Nhậm Tử Linh theo bản năng tiếp chỉ, sau đó phản ứng lại, ngẩng đôi mắt linh động lên, tò mò hỏi: "Bệ hạ, Bạch Loan Tuần Thiên Sứ này… là làm gì vậy?" Lâm Tẫn khẽ cười: "Hiện tại chưa cần làm gì cả.

Về sau, tự khắc có đại dụng." Nhậm Tử Linh càng không hiểu, nhưng khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tinh nghịch: "Bệ hạ,

Lăng Hồng ca ca là mấy phẩm?" "Hiện tại, tam phẩm." Nàng mắt sáng lên: "Vậy thì nói, ta và Lăng Hồng ca ca bình cấp rồi ư?" Lâm Tẫn cười mà không nói.

Tuy cùng là tam phẩm, nhưng Lăng Hồng thân là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ, là con dao sắc bén nhất trong tay đế vương.

Ngay cả Thượng Thư nhị phẩm gặp hắn, cũng phải nhường ba phần.

Vài hơi thở sau, Lâm Tẫn mở lời: "Tiếp tục tu luyện đi, đừng nóng vội.

Đường Môn… trốn không thoát đâu." Nhậm Tử Linh trịnh trọng đáp lời, ánh mắt cảm kích chưa phai, cung thân nói: "Cung tống Bệ hạ!" … Cùng lúc đó.

Thiên Khuyết, đỉnh núi!

Bầu trời đêm lẽ ra phải đầy sao, giờ đây lại bị một vầng huyết nguyệt tinh hồng bao phủ, phát ra khí tức quỷ dị khiến người ta bất an.

Chân khí thiên địa xao động không yên.

Dạ Lâm một thân huyền văn mặc bào, gấu áo thêu hoa văn quỷ ám kim, dáng người cao ngất, dung mạo tuấn lãng nhưng toát ra vẻ u lạnh.

Hắn chắp tay đứng đó, đôi mắt như dao, ngưng thị khoảng không phía trước.

Một lúc lâu, hắn nheo mắt lại, giọng nói u hàn như tiếng vọng từ vực sâu: "Kế hoạch, phải đẩy sớm." Trên trời cao, xích nguyệt treo lơ lửng.

Màu tinh hồng đậm đặc tựa hồ có thể bất cứ lúc nào nhỏ xuống từ

trên trời, nhuộm đỏ vạn vật.

Cả vũ trụ đều tràn ngập một cỗ khí tức quỷ bí khiến người ta bất an, ngay cả tiếng gió cũng mang theo tiếng rên rỉ bất tường.

Oanh!!!

Chương 238

Chân khí giữa thiên địa hoàn toàn bạo tẩu!

Lấy đỉnh núi làm trung tâm, một vòng xoáy năng lượng khổng lồ màu đen điên cuồng khuấy động, như một cái miệng khổng lồ tham lam, nuốt chửng chí âm chi khí từ bốn phương tám hướng.

Nguồn năng lượng âm hàn tinh thuần vô cùng đó, như trăm sông đổ về biển, điên cuồng dũng mãnh chảy vào trung tâm vòng xoáy, nhập vào bóng hình tuyệt mỹ kia – Ân Liên!

Nàng lơ lửng giữa không trung, hai mắt nhắm chặt, các khiếu huyệt toàn thân mở ra, như đói khát mà hấp thụ sức mạnh hạo hãn này.

Dòng lũ âm hàn cuồn cuộn cuộn chảy trong kinh mạch nàng, va đập mãnh liệt, liều mạng va chạm vào bức tường tu vi kiên cố kia!

"Rắc!" Một tiếng giòn tan rõ ràng truyền ra từ trong cơ thể nàng.

Bức tường, đã nứt!

Trên mặt Ân Liên hiện lên một tia đau đớn nhẫn nhịn, mồ hôi thấm ra lập tức ngưng kết thành băng sương.

Nàng cắn chặt răng, dốc hết ý chí cuối cùng, dẫn dắt nguồn năng lượng ngập trời đó, phát động đòn xung kích cuối cùng!

Cách đó không xa, Dạ Lâm tĩnh lập như vực sâu, bình tĩnh chú mục vào tất cả những điều này.

Gió âm cuồng loạn cuốn lên gấu áo bào đen của hắn, hoa văn quỷ ám kim thêu trên đó dưới ánh huyết nguyệt như sống dậy, u u lấp lánh, cùng với sự thâm thúy trong đáy mắt hắn phản chiếu lẫn nhau.

“Thược thi, đã thành thục.” Giọng điệu hắn bình đạm, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: “Gia tăng tìm kiếm môi giới.” Bên cạnh, Thiên Ảnh khẽ cung thân, trầm giọng nói: “Hồi thiếu chủ, đã tăng phái nhân thủ canh chừng động tĩnh Tây Hoang, vừa có tin tức, tất sẽ đệ nhất thời gian hồi bẩm.” Dạ Lâm gật đầu, không nói thêm lời nào.

Đôi mắt sâu thẳm như vực thẳm đó, lóe lên ánh sáng quỷ quyệt khó tả, khóa chặt Ân Liên đang trải qua thuế biến giữa không trung.

Hắn thè lưỡi, khẽ liếm qua đôi môi mỏng hơi khô khốc, trong tiếng lầm bầm mang theo vài phần chơi đùa: “Trọng thứ hai… thật sự khiến người ta mong đợi.” Lúc này, thần sắc Thiên Ảnh hơi ngưng lại, nhỏ giọng bẩm báo: “Thiếu chủ, gần đây triều đình liên tiếp ban bố pháp lệnh, và phái một lượng lớn quân đội bắc thượng.

Dưới sự hiệp trợ của các tông môn giang hồ, nhiều thành trì đã bị họ nắm giữ chặt chẽ.” Hắn dừng lại một chút, giữa mày xẹt qua một tia âm u: “Loạn lưu dân mà chúng ta sắp xếp trước đó, về cơ bản đã bị trấn áp gần hết.” Nghe vậy, biểu cảm Dạ Lâm thờ ơ, tựa hồ nghe được chẳng qua chỉ là chuyện vặt vãnh không quan trọng.

“Không cần để ý.

Nếu Lâm Tẫn ngay cả chút sóng gió này cũng không thể bình tức, cũng không xứng làm đối thủ của bản thiếu chủ.” Hắn hơi dừng lại, giọng điệu chuyển lạnh: “Thỉnh thoảng tìm vài tông môn gây sự, đừng để triều đình quá thanh nhàn là được.

Hiện tại, môi giới mới là trọng trung chi trọng!” “Thuộc hạ minh bạch!” Thân hình Thiên Ảnh thoáng chốc, như mực nhập nước, lặng lẽ hòa vào bóng tối.

Ngay khoảnh khắc hắn biến mất.

“Ông!!!” Một tiếng ong ong hùng vĩ, vĩ đại đột nhiên vang vọng tận trời mây, như âm thanh đại đạo chấn động hư không.

Chí âm chi khí cuồng loạn trên bầu trời khoảnh khắc trở nên ngoan ngoãn như cừu non, bao quanh Ân Liên từ từ lưu chuyển, cuối cùng hóa thành một cột sáng đen ngưng thực, hoàn toàn nhập vào cơ thể nàng.

Một cỗ khí tức bàng bạc hạo hãn vô thất, vượt xa trước kia, như hung thú thái cổ trầm miên đột nhiên thức tỉnh, từ trong kiều khu của Ân Liên ầm ầm bộc phát, tịch quyển tứ dã bát hoang!

Cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, thành!

Hào quang toàn thân nàng nội liễm, làn da trắng nõn càng hơn trước, giữa lúc mở nhắm mắt thần quang chói lòa, tăng thêm vài phần vận vị siêu phàm thoát tục.

Thân hình từ từ bay xuống, mũi chân khẽ chạm đất, sau đó thân hình lóe lên, mang theo hàn ý chưa tan và niềm vui đột phá, xuất hiện trước mặt Dạ Lâm.

“Thiếu chủ, ta thành công rồi.” Ân Liên cười yểu điệu, đôi mắt đẹp lưu quang dật thải, khó che giấu sự phấn khích.

“Làm tốt lắm.” Dạ Lâm cười tà mị, đưa tay, những ngón tay hơi lạnh khẽ nâng cằm mịn màng của nàng.

“Nga!” Không đợi Ân Liên phản ứng, Dạ Lâm đã cúi người, một tay luồn qua khe đùi nàng, một tay ôm lấy hương vai, trực tiếp bế ngang nàng vào lòng.

Cánh tay mạnh mẽ siết chặt lấy eo mềm mại của nàng, bàn tay kia thì không nói một lời đã phủ lên cặp mông tròn cong vút.

Với lực đạo không thể chống cự, xoa nắn sự mềm mại kinh người đó, cách lớp vải mỏng, rõ ràng cảm nhận được làn da dần dần

nóng lên bên dưới.

"Ân~" Ân Liên lập tức toàn thân mềm nhũn, má phiếm hồng, mắt long lanh mê ly, phát ra một tiếng anh ninh câu hồn nhiếp phách, cả người như nước xuân tan chảy trong lòng Dạ Lâm, hơi thở như lan.

Dạ Lâm cúi đầu.

Đôi môi mỏng tà mị gần như dán vào vành tai mẫn cảm của nàng, hơi thở nóng rực phả qua gáy, giọng nói trầm thấp mà đầy xâm lược: "Đột phá vất vả… đêm nay, bản thiếu chủ liền đích thân vì khanh 'củng cố' cảnh giới… Bàn tay hắn tăng thêm lực đạo trên cặp mông nàng, giọng nói khàn khàn mà nguy hiểm: "Tiểu yêu tinh của ta, đã chuẩn bị sẵn sàng… để thừa thụ 'tạo hóa' sâu hơn chưa?" … Nửa đêm canh ba, Chu Kiều Thành, Sử gia phủ đệ.

Mùi hôi thối trong không khí dường như đã thấm vào gạch ngói gỗ lim, dù có thanh tẩy thế nào, cái mùi khiến người ta buồn nôn đó vẫn luôn vương vấn không tan.

Ban đầu, Sử Phong Hào vẫn không ngừng sai người quét dọn, khử uế, nhưng cùng với thời gian trôi đi, cộng thêm bách tính không ngừng tụ tập xung quanh, hắn cuối cùng cũng từ bỏ.

Lúc này, thân thể béo phì của hắn lún sâu vào chiếc ghế thái sư trong chính sảnh, gương mặt gian xảo từng tinh thông tính toán, bày mưu lập kế, giờ chỉ còn lại sự hoảng sợ và lo lắng đậm đặc không thể hóa giải.

Thái thượng trưởng lão đi Hoàng cung, đến nay chưa về.

Mà triều đình cáo thị thiên hạ, trực ngôn Sử gia từ chối thu mua mỏ muối… kết quả, không cần nói cũng tự rõ.

Sử Lê Dương, sẽ không về được nữa rồi!

Sử Phong Hào dù thế nào cũng không thể nghĩ thông!

Đường đường là một trong Thập Đại Thế Gia, tại sao lại phải luân lạc đến nông nỗi này?

Triều đình với giá cực thấp mà bán ra muối tinh, đây không chỉ là đả kích vào việc kinh doanh muối độc quyền mấy trăm năm của Sử gia, mà còn là đẩy họ hoàn toàn vào thế đối lập với bách tính thiên hạ, thậm chí cả các thế gia tông môn khác!

Những ngày này, hắn liên tục gửi thư cầu cứu các thế gia tông môn có giao hảo, khẩn cầu họ ra tay giúp đỡ, trợ Sử gia vượt qua kiếp nạn này.

Nào ngờ!

Đá chìm đáy biển, không một ai hồi đáp!

Ai cũng không ngốc!

Hiện giờ cục diện đã rõ ràng, triều đình rõ ràng là muốn lấy Sử gia ra khai đao, lúc này mà nhúng tay vào, khác nào tự rước họa vào thân, cuối cùng trong vô số hài cốt dưới chân triều đình, tất sẽ thêm vào vong hồn của chính gia tộc mình.

"Ai!" Lâu sau, Sử Phong Hào thở dài thật sâu, yếu ớt mở lời: "Mọi người cứ nói đi… bây giờ, nên làm thế nào cho tốt đây?" Trong chính sảnh, chỉ còn lại ba bốn vị trưởng lão rũ tay đứng đó.

Sử gia từng môn đình nếu thịnh, mười mấy vị Tông Sư cảnh cung phụng trưởng lão, đều đã lần lượt rời đi, vội vàng vạch rõ giới hạn với Sử gia.

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau.

Một người bước lên, chần chừ nói: "Gia chủ, Thái thượng trưởng lão e rằng lành ít dữ nhiều, triều đình lần này thế tất phải được… chi bằng…" Hắn ngập ngừng, dò hỏi: "Giao mỏ muối… ra sao?" "Hừ!" Sử Phong Hào tức giận hừ một tiếng, ánh mắt âm chí trừng về phía

đối phương: “Giao ra?

Để Sử gia trên dưới sau này uống gió tây bắc à?” Khóe miệng vị trưởng lão kia khẽ động, cuối cùng cũng im lặng.

Lúc này, trong góc, một vị trưởng lão thân hình gầy gò mắt lóe lên sát khí: “Gia chủ, theo ta được biết, hiện nay việc kinh doanh muối quan đều do Khâu gia nắm giữ.

Có tin đồn nhỏ nói, đại nữ nhi thất tán nhiều năm của Khâu gia đã được tìm về.

Nữ nhân này… hiện đang ở Vân Minh Thành, tiếp quản việc kinh doanh dệt may của Ngu gia.” Lông mày dài của Sử Phong Hào đột nhiên nhíu chặt, trong mắt lóe lên hàn quang: “Ý của ngươi là…” Ngự Thư Phòng.

Trong lư hương bằng vàng, hương rồng trầm mặc lượn lờ.

Lâm Tẫn ngồi cao trên long ỷ, những ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ nhẹ vào tay vịn bằng gỗ tử đàn, lắng nghe Đạm Đài Minh bẩm báo phía dưới.

Đợi hắn nói xong, chàng mới khẽ gật đầu, hỏi: “Lần khoa cử phân viện này, có ai có thể sánh ngang với Tôn Thánh Dương không?” Đạm Đài Minh rũ tay đáp: “Hồi Bệ hạ, Trạng nguyên phương Bắc tuy tài học khá, nhưng luận tài hoa đảm thức, đều kém xa Tôn Thánh Dương.” Sắc mặt Lâm Tẫn không đổi, tựa hồ đã sớm có dự liệu, chỉ bình tĩnh nói: “Đã như vậy, cứ theo lệ cũ.

Tam giáp đầu vào Hàn Lâm Viện, những người còn lại sau khi tập huấn, cùng với những người trúng tuyển phương Nam một thể bắc tiến nhậm chức.” “Thần tuân chỉ.” Đạm Đài Minh khom lưng hành lễ, lặng lẽ lui sang một bên.

Quang ảnh lưu chuyển trong điện.

Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển sang Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào đang tĩnh lập một bên, khóe môi lóe lên một độ cong như có như không.

"Nhạc ái khanh." Giọng chàng trầm ổn: "Võ cử giang hồ, hẳn cũng đã kết thúc?" Nhạc Đào bước lên một bước, cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, đã kết thúc." Trong giọng Lâm Tẫn mang theo vài phần chơi đùa: "Trẫm nghe nói, lần võ cử này, khanh đã tư hạ làm không ít thay đổi?" Nhạc Đào nghe vậy, lập tức quỳ xuống đất, trịnh trọng hồi bẩm: "Bệ hạ minh giám, thần quả thật đã điều chỉnh đôi chút cho khoa cử giang hồ.

Phàm đệ tử tông môn, có liệt tích tiền khoa, phẩm tính bất đoan giả, nhất luật không được tham gia." "Ngoài ra, quy trình võ cử chi tiết chia làm ba trường: nhất phẩm đến ngũ phẩm là sơ cấp, lục phẩm đến cửu phẩm là trung cấp, Tông Sư cảnh thì vào khảo trường cao cấp.

Thần cho rằng, phân cấp như vậy, càng hiển công bằng." Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia tán thưởng.

Hành động này của Nhạc Đào, quả thật có kiến giải.

Nếu để võ giả cấp thấp và Tông Sư cùng đài, khác nào lấy tay cản xe, mất đi sự công bằng.

Còn về việc vì sao không thiết lập khảo trường Đại Tông Sư, Lâm Tẫn tâm chiếu bất tuyên – người ở cảnh giới đó, sớm đã không thèm cái danh khoa cử, dù có đầu thân vào đâu, đều có thể được liệt vào hàng thượng tân, thậm chí là tôn thờ như cung phụng.

Chàng thản nhiên cười, giọng nói hòa hoãn: "Đứng dậy đi, việc này khanh làm không tệ." Hơi dừng lại, lại hỏi: "Bảng danh đã công bố chưa?" Nhạc Đào đứng dậy, ung dung đáp: "Hồi Bệ hạ, võ cử Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa mỗi chức ba vị, người trúng

tuyển tổng cộng ba trăm sáu mươi bảy người." Vừa nói, hắn vừa lấy từ trong lòng ra một quyển danh sách, hai tay dâng lên: "Chúng sĩ tử đã trên đường phó kinh, dự kiến hai ngày sau sẽ đến." Lâm Tẫn không nói, ngón tay khẽ lật danh sách.

Trong hơn ba trăm người, Tông Sư chỉ có năm vị, những người còn lại đa phần là võ giả ngũ phẩm hoặc cửu phẩm.

Hơi suy nghĩ, cũng hợp lý.

Trong khảo trường sơ cấp, ngũ phẩm đối nhất phẩm, thắng thua rõ ràng.

Tuy vẫn có thiên vị, nhưng thế gian này, lại làm gì có công bằng tuyệt đối?

Chàng gấp sách lại, hỏi: "Quỳnh Lâm Yến chuẩn bị thế nào rồi?" Nhạc Đào đáp: "Hồi Bệ hạ, tất cả đã sẵn sàng, định vào ba ngày sau tổ chức tại quảng trường trước Minh Huy Điện, cung thỉnh Bệ hạ thân lâm ban yến phong thưởng." Lâm Tẫn gật đầu, phân phó: "Nhất định phải an bài thỏa đáng, đặc biệt là các Tông Sư võ giả, chưa được cho phép, không được tự tiện hành động!" Nhạc Đào nghiêm sắc lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Sau đó, hai người hành lễ cáo lui.

Lâm Tẫn nghiêng đầu phân phó: "Truyền Tiểu Hòa." Hải Công Công thấp giọng ứng: "Lão nô tuân chỉ!" Chẳng bao lâu, Tiểu Hòa bước vào Ngự Thư Phòng, đứng dưới thềm, đại lễ quỳ bái: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn đánh giá hắn, khóe môi khẽ nhếch.

Tuy không cảm ứng được chút chân khí ba động nào trong cơ thể hắn, nhưng dưới sự tư dưỡng của Linh Đài Tê Phượng Bội, tinh thần lực của hắn càng thêm sung mãn, đã không thua kém Tông Sư bình thường!

Chẳng trách gần đây cảm thấy, chim chóc bay lượn trên không

Thiên Thính Giám, dường như lại nhiều hơn không ít.

Chương 239

"Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Tiểu Hòa đứng dậy tĩnh lập.

Lâm Tẫn hạ lệnh: "Lập tức truyền tấn, mời Lưu Vân Kiếm Tông, Thiết Y Môn, Toái Tinh Tông cùng các tông môn giang hồ khác trung thành với triều đình, tham gia thịnh yến võ cử ba ngày sau!" Tiểu Hòa khom người đáp: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn lại hỏi: "Bên Thiết Côn Luân, tình hình thế nào?" Tiểu Hòa hồi bẩm: "Huyền Giáp Cấm Quân tiếp tục bắc thượng, Đông Liêu Phủ và Tây Hoang chưa đến, các địa vực còn lại, về cơ bản đã bình định." Lâm Tẫn hỏi tiếp: "Tôn Thánh Dương thì sao?" Tiểu Hòa đáp: "Hồi Bệ hạ, Tôn Thánh Dương đã vào ngày hôm qua, đột phá nhập cảnh giới Tứ phẩm." "Rắc." Cây bút chu sa trong tay Lâm Tẫn đang kẹp, vang tiếng gãy lìa.

Trong Ngự Thư Phòng, tiếng kim rơi có thể nghe thấy.

Hải Công Công mí mắt giật giật, vội vàng cúi đầu xuống.

Một tháng… Tứ phẩm?!

Dù Lâm Tẫn tâm tính trầm ổn, giờ khắc này trong lòng cũng dấy lên sóng to gió lớn.

Bộ 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》 này, lại khủng bố đến vậy sao?!

Thiên phú của người này, quả thực là khoáng cổ thước kim!

Đạm Đài Hạo Miểu nói không sai – chỉ cần cho Tôn Thánh Dương đủ thời gian, bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, tựa hồ cũng không phải việc khó!

Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, đạm thanh nói: "Khanh lui xuống trước, có việc gì tốc báo." "Vâng, Bệ hạ!" Tiểu Hòa hành lễ lui ra.

Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh mịch.

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà xanh, bước đến trước cửa sổ, ngẩng mắt nhìn ra ngoài.

Liên tục mấy ngày tuyết lớn mới ngừng, hôm nay hiếm hoi trời quang mây tạnh.

Tuy hàn ý chưa giảm, nhưng ánh dương chiếu rọi, tuyết tích dần tan, đầu hiên tích tắc nhỏ giọt, như mưa xuân khẽ rơi, có một vẻ cảnh tượng tĩnh mịch riêng.

"Bệ hạ." Một nội thị nhanh chóng bước vào, cung thân bẩm báo: "Giả đại nhân cầu kiến." "Tuyên." "Vâng!" Rất nhanh, Giả Tư Hiệp chậm rãi bước vào, cúi mình thật sâu: "Thần, khấu kiến Bệ hạ." "Giả tiên sinh không cần đa lễ." Lâm Tẫn giơ tay hư phù, hỏi: "Lần này đến có việc gì?" Giả Tư Hiệp thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Bệ hạ, thần là đến thỉnh tội!" "Thỉnh tội?" Lâm Tẫn nhướng mày.

Giả Tư Hiệp giải thích: "Khoai tây ở bảy thành Bắc Vực đã được thu mua hết, thần đã lệnh người nhanh chóng phân phát đến tay bách tính các thành, nhưng… vẫn còn không ít thành trì chưa thể phân phát đến." Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động.

Hơn bảy mươi vạn cân khoai tây tuy nhiều, nhưng bách tính Bắc Vực tính bằng vạn vạn, khó tránh khỏi như chén nước cứu xe.

Giả Tư Hiệp tiếp tục nói: "Thần ngẫu nhiên biết được, Bệ hạ lệnh Chức Tạo Ti trù bị áo bông đưa đến Trấn Huyền Đài Bắc Cảnh, liền tự tiện điều động ngân lượng của Hộ Bộ, mua thêm một lô vật tư, đặc biệt là thịt.

Ngoài ra, thần cũng nhờ Thanh Ninh Ti đang thu mua một lượng lớn lương thực ở các phường gian phương Nam, vận đến các thành trì Bắc Vực chưa được phân phát khoai tây, giúp bách tính vượt qua mùa đông khắc nghiệt." Nói xong, hắn lại quỳ rạp xuống đất, trán chạm đất: "Thần tự tiện na dụng công khoản, khẩn thỉnh Bệ hạ trị tội!"

Lâm Tẫn chú thị Giả Tư Hiệp, trong mắt không có ý tức giận.

Thân là Hộ Bộ Thượng Thư, hành động này quả thật vi phạm luật pháp, nhưng… ngoài luật pháp, vẫn còn tình người.

Việc làm của Giả Tư Hiệp, đều là vì tướng sĩ Bắc Cảnh và bách tính Bắc Vực, sao có thể trọng trách?

Tuy nhiên, lòng tốt cũng không thể dung túng.

"Ừm.

Lạm dụng chức quyền, na dụng ngân lượng quốc khố, án luật đáng bãi quan khứ chức, giao cho hữu ti luận xử." Giọng Lâm Tẫn vừa dứt, thân thể Giả Tư Hiệp liền run lên.

"Nhưng." Giọng chàng đổi chiều: "Khanh một lòng vì dân, vì Trẫm phân ưu, tình cảnh đáng thương, công lao đáng thưởng.

Như vậy, công và lỗi triệt tiêu nhau, Trẫm liền không thưởng công lao lần này của khanh nữa.

Ngoài ra, phạt bổng một năm, để răn đe.

Nếu tái phạm, hai tội cùng phạt.

Khanh có phục không?" Giả Tư Hiệp nghe vậy, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, càng thêm cảm động không thôi.

Hắn vốn đã chuẩn bị tinh thần mất chức, không ngờ Bệ hạ lại khoan hồng đến vậy.

Hắn khấu đầu thật mạnh, giọng nói nghẹn ngào: "Thần… tạ Bệ hạ long ân!

Thần tâm phục khẩu phục!" Lâm Tẫn xoay người ngồi lại long ỷ, phất tay nói: "Nếu không có việc gì, vậy thì lui xuống đi." Giả Tư Hiệp chấp lễ nói: "Thần cáo lui!" Lâm Tẫn ngón tay khẽ vuốt chén trà, như có điều suy nghĩ.

Hành động này của Giả Tư Hiệp, cũng đã nhắc nhở chàng.

Trầm ngâm một lát, chàng nghiêng đầu phân phó: "Truyền ý chỉ của Trẫm, mệnh Đạm Đài Hạo Miểu thu mua lương thực các thành phương Nam, hỏa tốc vận đến Bắc Vực, phân phát cho bách tính thiếu lương!" Hải Công Công nghiêm túc đáp: "Lão nô tuân chỉ!" Phương Nam lương sản phong túc, trước tiên trợ Bắc Vực vượt qua mùa đông này.

Đợi đến năm sau khai xuân, khoai tây được thôi quảng toàn quốc, liền sẽ không còn phải lo lắng về lương thảo nữa!

"Bệ hạ!" Ngay lúc này, thân ảnh Lăng Hồng lóe lên, bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối xuống đất: "Người đã đưa đến!" "Để họ tiến vào!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, mở lời phân phó.

Dừng lại một chút, lại nói: "Ngoài ra, đi gọi Tử Linh qua đây." "Vâng!" Lăng Hồng cung thân lĩnh mệnh, nhanh chóng lui ra.

Ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ ngự án, trong mắt xẹt qua một tia tò mò và mong đợi.

Ở thời đại này, huyết mạch truyền thừa và gia sản kế thừa đều gắn liền với con trai, tâm sức và tài nguyên phụ mẫu dành cho con gái thường có hạn.

Như phu phụ Nhậm gia, không tiếc bán cả tổ trạch, tán gia bại sản, chỉ để tìm lại tung tích con gái, thực sự hiếm thấy như phượng mao lân giác.

Chẳng bao lâu, một đôi nam nữ trung niên được dẫn vào.

Hai người y phục mộc mạc, bước đi trì trệ, thủy chung cúi đầu, không dám hoàn cố sự hùng vĩ và uy nghiêm trong sâu thẳm điện vũ này.

Người nam tử kia trông chừng hơn bốn mươi tuổi, nhưng tóc mai

đã bạc trắng quá nửa, hẳn là do lo lắng sầu não trong mấy tháng qua.

Phu nhân bên cạnh hẳn giữa đôi mày còn sót lại vài phần nét thanh tú, thời trẻ ắt hẳn là một giai nhân.

Lúc này gương mặt lại đầy những nếp nhăn tiều tụy, thân thể hơi run rẩy, hoàn toàn dựa vào chồng đỡ mới có thể đứng vững.

Hai người nương tựa nhau đến dưới thềm, "phịch" một tiếng liền quỳ xuống đất, giọng nói vì căng thẳng mà đứt quãng: "Thảo dân… Nhậm Minh Viễn, cùng thê tử Liễu thị, khấu… khấu kiến Bệ hạ.

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." "Tạ… tạ Bệ hạ…" Nhậm Minh Viễn run rẩy đứng dậy, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào gạch vàng dưới chân, không dám ngẩng đầu.

Lâm Tẫn giọng nói bình hòa: "Khanh có biết, Trẫm triệu hai khanh đến đây, là vì việc gì không?" "Phịch!" Lời chưa dứt, chân Nhậm Minh Viễn mềm nhũn, lại quỳ rạp xuống, hoảng hốt nói: "Bệ hạ thứ tội!" Lâm Tẫn bất đắc dĩ.

Tay áo khẽ phất, một cỗ chân khí ôn hòa mà hùng hậu liền đã nâng hai người dậy.

"Khanh vô tội, hà tất Trẫm phải thứ?" Nhậm Minh Viễn không dám đáp lời, mồ hôi lạnh thấm ra từ lòng bàn tay đã làm ướt đẫm tay áo vải thô, thân thể vì cực độ sợ hãi mà run rẩy không thể kiềm chế.

Đối với tiểu dân bình thường mà nói, diện kiến thiên nhan, thực sự là cảnh tượng trong mơ cũng chưa từng tưởng tượng.

"Trẫm nghe nói, con gái của các khanh bị mất tích?" Lâm Tẫn lại hỏi, giọng nói vẫn ổn định.

"Hồi Bệ hạ, là… là vậy." Nhắc đến con gái, khóe mắt Liễu thị bên cạnh Nhậm Minh Viễn lập tức đỏ hoe, cắn chặt môi, mới không để tiếng nức nở bật ra.

Lâm Tẫn đạm đạm nói: "Lần này tìm các khanh đến, là có người muốn gặp các khanh." Trong lòng Nhậm Minh Viễn càng thêm kinh nghi bất định.

Hắn ở trong cung sao lại quen biết ai được?

Huống chi, là thân phận nào mà có thể khiến Thiên tử đích thân phái Cẩm Y Vệ vượt ngàn dặm đến Thiên Hà Thành tìm kiếm họ?

Chưa đợi hắn kịp nghĩ kỹ, tiếng bước chân ngoài điện vang lên, Lăng Hồng đã dẫn Nhậm Tử Linh trở về.

Vì phu phụ Nhậm Minh Viễn đứng gần, Nhậm Tử Linh lúc đầu không để ý.

Nàng dứt khoát quỳ một gối xuống, ôm quyền hành lễ: "Thần, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn giơ tay hư phù, khóe môi khẽ cong: "Khanh xem xem, ai đến rồi?" Tử Linh nghe lời quay đầu lại, ánh mắt vừa vặn chạm phải Nhậm Minh Viễn đang ngạc nhiên quay nhìn.

Trong khoảnh khắc, dường như cả không khí cũng ngưng trệ.

"Cha?

Nương?!" Tử Linh đột nhiên ngây người, sau đó như từ trong mơ tỉnh lại, chợt đứng dậy, mấy bước xông lên, nhào thẳng vào lòng Nhậm Minh Viễn.

"Cha!

Nương!

Thật sự là hai người!" Nước mắt tuôn rơi như đê vỡ, làm ướt đẫm vạt áo thô ráp của cha.

Nhậm Minh Viễn và Liễu thị cũng như rơi vào mộng cảnh, không dám tin.

Liễu thị run rẩy đôi tay, một lần lại một lần vuốt ve má con gái,

tóc mai, nước mắt như mưa rơi, nghẹn ngào khó nói.

Nhậm Minh Viễn ôm chặt lấy người con gái tưởng mất mà tìm lại được.

Người đàn ông trung niên mấy tháng nay vì sầu muộn mà bạc tóc, giờ khắc này cũng nước mắt lưng tròng, ngàn lời vạn tiếng đều nghẹn ở cổ họng, chỉ hóa thành từng tiếng khàn khàn: "Linh nhi… Linh nhi của ta…" Lâm Tẫn không làm phiền khoảnh khắc trùng phùng ấm áp sau tai nạn này, chỉ lẳng lặng nhìn.

Chàng hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói với Hải Công Công đang đứng một bên: "Truyền Khâu Khải Phong." Hải Công Công lặng lẽ lĩnh mệnh, âm thầm lui xuống.

Lâu sau, Nhậm Tử Linh mới chợt tỉnh hồn lại, nhớ ra mình đang ở đâu.

Nàng vội vàng lùi lại hai bước, dùng sức lau đi vết lệ trên mặt, quỳ rạp xuống đất: "Thần… khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Nhậm Minh Viễn và Liễu thị cũng đồng loạt quỳ xuống, cảm kích không thôi.

Mấy tháng sầu não, gần như tuyệt vọng, nào ngờ liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, lại có thể dưới chân thiên tử mà cốt nhục trùng tụ.

Lâm Tẫn phất phất tay: "Đứng dậy đi." Ánh mắt chàng dừng trên người Nhậm Minh Viễn vẫn còn đỏ hoe mắt: "Nhậm Minh Viễn, Thiên Hà Huyện nha không làm việc, Trẫm đã phái Cẩm Y Vệ đi xử trí.

Gia tài mà khanh đã tán đi vì tìm con gái, đến lúc đó sẽ hoàn trả đủ." Nhậm Minh Viễn đối với điều này phản ứng bình đạm, chỉ là lại lần nữa khấu đầu: "Tạ Bệ hạ long ân!

Tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần có thể đổi lấy Linh nhi bình an, thảo dân… vô hám rồi." Phản ứng này của hắn, khiến ánh mắt Lâm

Tẫn lóe lên một tia tán thưởng.

Chương 240

Chàng muốn, chính là một người xem trọng tình thân hơn tiền tài.

Sử gia vì sao lại không thể sụp đổ?

Không gì khác ngoài việc lòng tham lợi dục che mắt.

Mà Nhậm Minh Viễn này, trọng tình trọng nghĩa, tâm tính chất phác, chính là con dao thích hợp nhất để tiếp quản đường muối, phá vỡ sự độc quyền của thế gia.

"Ngoài ra…" Lâm Tẫn đổi giọng, khóe miệng câu lên một độ cong đầy ý vị thâm trường: "Trẫm ở đây có một mối làm ăn, không biết khanh có hứng thú không?" Nhậm Minh Viễn nhất thời ngây người, suýt nữa cho rằng mình nghe nhầm.

Thiên tử… lại muốn cùng hắn một thảo dân bàn chuyện làm ăn?

Cho đến khi con gái bên cạnh khẽ chạm vào cánh tay hắn, hắn mới chợt tỉnh hồn, vội vàng khom người, giọng điệu vẫn mang theo sự run rẩy khó tin: "Thảo dân hoảng sợ… nhưng tùy Bệ hạ phân phó!" "Tình hình triều đình và Sử gia, khanh hẳn đã nghe nói." Giọng Lâm Tẫn chuyển lạnh: "Sử gia khí số đã tận, nhưng con đường muối dưới trướng họ, Trẫm cần tìm một người đáng tin cậy tiếp quản." Lời này vừa ra, Nhậm Minh Viễn dù ngu độn đến mấy cũng hiểu được ý của Hoàng đế.

Hắn vạn vạn không ngờ, cái gọi là "làm ăn" này, lại là đường muối!

Đây chính là phú quý ngập trời đủ để khiến bất kỳ thương nhân nào cũng điên cuồng!

"Bệ hạ, cái này…" Nhậm Minh Viễn vừa kích động vừa kinh sợ,

lời nói ấp úng: “Thảo dân… thảo dân chưa từng dính líu đến việc muối, chỉ sợ… có phụ thánh vọng a!” “Không sao.” Đúng lúc này, Khâu Khải Phong ứng triệu bước vào Ngự Thư Phòng, cung kính hành lễ: “Thảo dân Khâu Khải Phong, khấu kiến Bệ hạ.” “Đến đúng lúc lắm.” Lâm Tẫn gật đầu, chỉ vào Nhậm Minh Viễn: “Vị này là gia chủ Nhậm gia Nhậm Minh Viễn.

Từ nay về một thời gian, tất cả các khâu vận hành muối quan, khanh đều phải truyền thụ cho hắn, trợ hắn nhanh chóng quen thuộc và nắm bắt.” Khâu Khải Phong lập tức hiểu rõ thánh ý, trong lòng không khỏi giật mình.

Nhậm Minh Viễn là ai mà có thể khiến Bệ hạ trực tiếp giao phó trọng trách đường muối?

Nhưng thánh ý đã quyết, hắn không dám biểu lộ chút nào, lập tức nghiêm túc đáp: “Bệ hạ cứ yên tâm, thảo dân nhất định sẽ dốc hết lòng truyền dạy, không giữ lại chút nào!” “Tốt.” Lâm Tẫn lộ ra vẻ hài lòng, thần sắc sau đó nghiêm lại, chính sắc lệnh đạo: “Nhậm Minh Viễn nghe chỉ!” “Phịch!” Nhậm Minh Viễn toàn thân run lên, quỳ rạp xuống đất, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại!

“Muối, là đại kế của quốc gia, là căn bản của dân.” Giọng Lâm Tẫn đột nhiên cất cao, mang theo quyết đoán không thể nghi ngờ: “Kể từ hôm nay, Trẫm phong khanh làm Diêm Chính Đốc Biện, trật đồng tứ phẩm, chuyên ti tất cả mọi việc sản xuất, vận chuyển, tiêu thụ muối quan!” “Oanh!” Nhậm Minh Viễn chỉ cảm thấy trong tâm thần sấm sét nổ vang, một khoảng trống rỗng.

Tứ phẩm?

Mỗi một chữ đều nặng như ngàn quân, đập vào đầu hắn choáng váng mắt hoa, gần như nghi ngờ mình đang ở trong mơ.

Chỉ cách đây không lâu, hắn còn chỉ là một thảo dân chạy vạy

khắp nơi tìm con gái, ngay cả một bữa cơm no cũng khó cầu, suốt ngày sống trong kinh hoàng và tuyệt vọng.

Ai có thể nghĩ đến, vận mệnh lại có thể đột ngột chuyển biến như vậy?

Một sớm được gặp thiên nhan, thân phận ti vi này của hắn, vậy mà chợt biến hóa, trở thành quan viên tứ phẩm của triều đình, nắm giữ thực quyền về muối!

Ân sủng đột ngột này, như sóng thần cuồn cuộn, nhấn chìm hắn, khiến lòng hắn tràn đầy sự hoang mang không thực và cú sốc cực lớn.

Hắn theo bản năng quay đầu, nhìn về phía con gái bên cạnh.

Trong mắt Nhậm Tử Linh lệ quang lấp lánh, nhưng đầy khích lệ và khẳng định, gật đầu thật mạnh với hắn.

Một luồng nhiệt lưu chưa từng có, mạnh mẽ xông lên tâm trí Nhậm Minh Viễn, khoảnh khắc xua tan tất cả sự hoảng sợ và tự ti của hắn.

Đó là sự cảm kích mãnh liệt đối với ân tri ngộ của Bệ hạ, càng là cảm giác trách nhiệm bàng bạc được thắp lên bởi sự tin tưởng nặng nề này!

Hắn không còn run rẩy nữa.

Lưng dần dần thẳng tắp, như cây tùng trải qua gió sương cuối cùng cũng thấy ánh bình minh, dùng hết sức lực lớn nhất đời mình, mạnh mẽ dập đầu xuống gạch vàng, phát ra tiếng "đông" thanh thúy.

"Thần!

Nhậm Minh Viễn!

Lĩnh chỉ tạ ơn!

Thần xin lấy tàn khu và tính mạng này thề với Bệ hạ, tất sẽ cúc

cung tận tụy, địch đãng tích tệ trong chính sách muối!

Nếu có một đồng tiền hay một hạt muối nào rơi vào túi riêng, thần, cam chịu thiên đao vạn quả, vạn tử bất từ!" Khoảnh khắc này!

Hắn không còn là thảo dân ti tiện vô trợ kia, mà là vị "Diêm Chính Đốc Biện" đầu tiên của Đại Uyên Hoàng Triều do Hoàng đế đích thân cất nhắc, gánh vác sứ mệnh cách tân!

Lâm Tẫn nhìn Nhậm Minh Viễn như lột xác ở phía dưới, khóe môi câu lên một nụ cười hài lòng thật sự.

Chàng không hề hoài nghi năng lực và sự công chính của Nhậm Minh Viễn.

Huống chi, Nhậm Tử Linh vẫn còn ở trong cung, hơn nữa đã phục hạ Sắc Mệnh Huyền Áp Đan, tính mạng đều nằm trong tầm kiểm soát của chàng.

Có song trọng bảo chướng này, Nhậm Minh Viễn tuyệt đối không thể không màng tính mạng con gái mà làm chuyện tham lam trái pháp luật.

"Bình thân." Lâm Tẫn phất tay ra hiệu, sau đó nhìn sang Lăng Hồng: "Mỏ muối, điều tra thế nào rồi?" Lăng Hồng ôm quyền hồi bẩm: "Hồi Bệ hạ, sáu mỏ muối do Sử gia nắm giữ, vị trí, sản lượng đều đã điều tra rõ ràng." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, hạ lệnh: "Đợi Nhậm ái khanh quen thuộc việc muối xong, khanh liền phái binh tiếp quản, mỗi mỏ muối phái trú năm trăm Huyền Giáp Quân, nghiêm ngặt canh giữ!" "Thần, tuân chỉ!" Lăng Hồng lĩnh mệnh.

Ánh mắt Lâm Tẫn lại rơi vào Nhậm Tử Linh đang có chút kích động và hưng phấn: "Tử Linh, khanh thân là Bạch Loan Tuần Thiên Sứ, phụ trách giám sát các địa diêm vụ, hiệp trợ Nhậm ái khanh thống lĩnh toàn cục." Lời chàng chuyển lạnh, mang theo sát ý sâm nhiên:

“Phàm phát hiện có người dám đi theo đường cũ của Sử gia, hà khắc bách tính, mưu cầu tiền tài bất nghĩa, giết không tha!” Nhậm Tử Linh quỳ một gối xuống đất, nghiêm túc chắp tay: “Thần, tuân chỉ!” Vài hơi thở sau, Lâm Tẫn thu liễm uy nghiêm, giọng nói hòa nhã hơn nhiều: “Tử Linh, mấy ngày này khanh cứ dẫn phụ mẫu dạo chơi kinh đô cho thật tốt, đợi mọi việc an bài ổn thỏa, rồi tiếp quản cũng không muộn.” “Đa tạ Bệ hạ.” Nhậm Tử Linh cảm kích nói, sau đó cùng phụ mẫu lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Đi đến cửa, Nhậm Tử Linh thân mật khoác tay phụ mẫu, nhỏ giọng cười với Nhậm Minh Viễn: “Cha, quan chức của cha là tứ phẩm, còn con gái con, Bạch Loan Tuần Thiên Sứ này, lại là quan tam phẩm đó nha.” Nhậm Minh Viễn cưng chiều nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Con dù có quan cư nhất phẩm, thì vẫn là con gái của ta.” Sau đó thần sắc nghiêm lại: “Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, tuyệt đối không được cô phụ sự tin tưởng của Bệ hạ!” Tử Linh cười ngọt ngào, thè lưỡi nhỏ đáng yêu: “Hi hi, con biết rồi, cha!” Trong Ngự Thư Phòng, Lâm Tẫn nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của hai cha con, sự tán thưởng trong lòng đối với Nhậm Minh Viễn không khỏi sâu sắc thêm vài phần.

Một thường dân, có thể có kiến thức và tấm lòng như vậy, quả thực không phải tầm thường.

Chàng nghiêng đầu nói với Lăng Hồng: “Lăng Hồng, đến Hộ Bộ lĩnh hai trăm lượng bạc.

Mấy ngày này, khanh cứ cùng Tử Linh và phụ mẫu nàng, đi dạo xem xét kinh đô cho thật tốt đi.” Lăng Hồng lúc đầu giật mình, sau đó phản ứng lại đây là cơ hội Bệ hạ ban cho mình, lập tức mừng rỡ như điên, cung thân nói: “Đa tạ Bệ hạ ân điển!” Đợi Lăng Hồng cũng rời đi, Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà xanh, ánh mắt lúc này mới chuyển sang Khâu Khải Phong vẫn luôn tĩnh lập một bên, im lặng

không nói, đạm đạm mở lời: "Khâu gia chủ, đối với sự an bài vừa rồi của Trẫm, khanh có dị nghị gì không?" "Hồi Bệ hạ, thảo dân không dám có dị nghị." Khâu Khải Phong khom lưng đáp, tư thái cung kính.

Lâm Tẫn thản nhiên cười.

Khâu gia từ khi nhập trú kinh đô đến nay, dưới sự phù trì của triều đình, dù là Lãm Nguyệt Các, Thanh Dao Các hay các mối làm ăn khác, đều phát triển như diều gặp gió, ngay cả ngành dệt may khổng lồ của Ngu gia cũng gần như quy về dưới trướng họ.

Tuy nhiên, tất cả những mối làm ăn này cộng lại, tầm quan trọng cũng kém xa việc muối.

Chàng giao đại quyền việc muối cho một "người ngoài", nếu nói trong lòng Khâu Khải Phong không có chút sóng gió nào, tuyệt đối là không thể.

"Khâu gia chủ, khanh vì triều đình tận tâm tận lực, sung mãn quốc khố, ổn định thương giới, công lao không thể không kể." Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, ánh mắt như điện, lời nói kinh người: "Trẫm lại giao muối quan cho người khác, khanh, có oán ngôn không?" "Thảo dân không dám!" Khâu Khải Phong kinh hãi quỳ rạp xuống đất, trán dán chặt vào mặt đất lạnh lẽo.

Dưới ánh mắt như có thể thấu rõ tất cả kia, hắn chỉ cảm thấy mọi tâm tư đều không chỗ ẩn náu, thân thể không kiểm soát mà khẽ run rẩy.

"Không cần kinh hoảng, việc này quả thật là Trẫm suy xét chưa chu toàn." Giọng Lâm Tẫn hòa hoãn hơn một chút, suy nghĩ một lát, lớn tiếng nói: "Khâu Khải Phong, khanh cần mẫn vương sự, vì triều đình sung mãn quốc khố, ổn định thương giới kinh đô, lập được công huân trác việt.

Trẫm, đặc ban khanh tước vị tam đẳng ‘Cần Nghiệp Bá’, hưởng bổng lộc Bá tước, có thể kiến quan bất bái!” Trong khoảnh khắc, Khâu Khải Phong chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, cả người đều cứng đờ, trong đầu ong ong!

Tước vị?

Thân là thương nhân, lại được phong Bá tước?!

Khâu gia ta… Khâu gia ta từ nay về sau liền là huân quý sao?!

Phú quý ngập trời và vinh dự này, vậy mà lại thật sự rơi xuống đầu Khâu Khải Phong ta!

Hắn nước mắt lưng tròng, một tia bất mãn nhỏ nhoi còn sót lại trong sâu thẳm nội tâm, khoảnh khắc bị ân sủng ngập trời này cuốn trôi không còn chút nào.

Hắn dập đầu thật mạnh, giọng nói vì cực độ kích động mà khàn khàn nức nở: “Thần!

Khâu Khải Phong!

Lĩnh chỉ tạ ơn!

Bệ hạ long ân, thần dù can não đồ địa, cũng khó báo vạn nhất!” Lâm Tẫn phất phất tay, giọng nói bình hòa nhưng ẩn chứa thâm ý: “Mong khanh có thể ghi nhớ hai chữ ‘Cần Nghiệp’, đừng phụ Trẫm mong đợi.” “Bệ hạ cứ yên tâm!

Thần tất khắc tận chức thủ, vĩnh chí bất vong!” Khâu Khải Phong lại lần nữa khấu bái thật sâu.

“Lui xuống đi.” “Thần, tuân chỉ.” Khâu Khải Phong cố gắng kìm nén sự cuồng hỉ gần như muốn bộc phát, cung kính lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Trong điện khôi phục tĩnh mịch.

Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên một nụ cười đầy ý vị thâm trường, không ai có thể dò biết vị đế vương trẻ tuổi này lúc này đang thực sự mưu tính điều gì. … Ba ngày sau.

Tuy là đầu đông, nhưng ánh nắng chan hòa, ấm áp.

Trong Minh Huy Điện, trân tu mỹ soạn bày đầy trên bàn dài, rượu ngon bay hương, một phong thái hoàng gia.

Hôm nay là Quỳnh Lâm Yến, hơn ba trăm võ giả trúng bảng trong võ cử phương Bắc tề tụ tại đây, ai nấy đều khí thế bất phàm.

Năm vị Tông Sư đứng ở phía trước nhất khí tức trầm ổn, hiển nhiên đều là tán tu dựa vào khổ tu của bản thân mà đặt nền móng vững chắc, hơn so với những đệ tử tông môn kia vài phần kiên nghị.

Hai bên ngồi các đại diện tông môn đã quy thuận triều đình.

Liễu Đỉnh Hàn, Thiết Đại Hùng, Triệu Thần ba người mặt mang mỉm cười, đứng ở vị trí đầu tiên.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trên ngự tọa, ánh mắt như điện quét qua toàn trường.

Khi chàng nhìn thấy thiếu niên áo xanh đứng ở hàng đầu tiên của các võ giả, đồng tử đột nhiên co rút – "Đao ý sát phạt thuần túy như vậy… Người này, rốt cuộc là lai lịch gì?" Thiếu niên kia dung mạo bình thường, khoác bộ thanh sam, nhìn qua mới chỉ khoảng hai mươi tuổi nhưng tu vi đã đạt tới Tông sư sơ kỳ.

Bên hông treo một thanh trường đao màu mực kiểu dáng cổ phác, ẩn chứa vẻ bất phàm trong sự trầm tĩnh.

Ánh mắt Lâm Tẫn sáng như điện, dừng lại trên người y.

Dưới vẻ ngoài tầm thường kia, lại ẩn chứa một luồng sát phạt chi khí cực kỳ thuần túy, ngưng luyện như thực chất!

Đao ý trong cơ thể y sâm nghiêm đến cực hạn, ẩn nhẫn chưa bộc phát, nhưng lại như một con hung thú nằm phục trong vực sâu, lờ mờ tỏa ra phong mang khiến người ta phải khiếp sợ.

Chương 241

"Có chút thú vị." Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, thầm nghĩ: "Kỳ vũ cử lần này, quả nhiên đã phát hiện ra một thanh lợi khí chưa hề bị vùi lấp." Y lập tức thu liễm tâm thần, không vội hỏi thiếu niên kia, mà quét mắt nhìn khắp các quan viên trong điện, giọng điệu trầm ổn như giếng cổ không gợn sóng, không chút cảm xúc. "Các ngươi đều là nhân kiệt thông qua vũ cử tuyển chọn, cũng là trụ cột tương lai của Đại Uyên." Y khẽ dừng lại, để mỗi chữ đều nặng nề rơi vào tai mọi người, in sâu vào tận đáy lòng. "Mong các ngươi ghi nhớ vinh quang của ngày hôm nay, cũng đừng quên trách nhiệm trên vai.

Dùng lưỡi đao trong tay, bảo vệ an ninh quốc gia.

Dùng khí phách trong lồng ngực, làm rạng rỡ uy danh Đại Uyên!" Lời vừa dứt.

Nhiều võ giả trẻ tuổi trong điện đã kích động đến mức mặt đỏ bừng, ánh mắt nóng rực, lồng ngực bất giác ưỡn cao hơn.

Được Bệ hạ đích thân khẳng định, không nghi ngờ gì là một vinh quang tột bậc!

Thấy quần chúng khí thế hừng hực.

Lâm Tẫn chuyển giọng, âm điệu uy nghiêm: "Đã nhập triều đình, ắt phải có chức vị.

Trẫm đã ra lệnh Lại bộ, Binh bộ nghị định phong thưởng." "Phàm võ giả ngũ phẩm, thụ chức Bát phẩm 'Chiêu Võ Giáo Úy', nhập biên quân hoặc Đô úy phủ địa phương rèn luyện." "Võ giả cửu phẩm, thụ chức Thất phẩm 'Tuyên Tiết Giáo Úy', ưu tiên bổ sung vào cấm quân và các vệ." "Còn về Tông sư..." Ánh mắt y lướt qua hàng đầu, chỉ dừng lại trên người thiếu niên kia một thoáng, rồi thản nhiên nói:

"Bốn người các ngươi, thụ chức Lục phẩm 'Trung Vũ Lang Tướng', phân chia chưởng quản 'Trung Nghĩa Bảng' và 'Hiệp Nghĩa Bộ', giám sát giang hồ!" Phong thưởng đã xong, mọi người đang trong lòng cuồn cuộn.

Sự chú ý của Lâm Tẫn lại lần nữa quay về trên người thiếu niên thanh sam kia, giọng nói bình thản: "Ngươi, tên là gì?" Thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh như nước, nhìn thẳng vào ngự tọa: "Cố Trục Dã." Ba chữ đơn giản, lại khiến cả đại điện đột nhiên tĩnh lặng!

Trình Liệt, người đang đứng bên cạnh Lâm Tẫn, lập tức biến sắc, quát to: "Phóng túng!

Trước mặt Bệ hạ, sao dám vô lễ như thế?!" Nhìn thẳng Thiên Nhan, không hành đại lễ quỳ bái, đã là vượt phép!

Lâm Tẫn lại khẽ phất tay, không những không tức giận, mà đáy mắt còn lướt qua một tia thú vị cực nhạt. "Cố Trục Dã...

Được." Giọng y thản nhiên, nhưng mang theo sự quyết đoán không thể nghi ngờ: "Ngươi, tạm thời ở lại cung trung, không thụ quan chức." Lời này vừa ra, đủ loại ánh mắt như châm nhọn đâm về phía thiếu niên thanh sam kia – có kinh ngạc, có khó hiểu, nhưng nhiều hơn cả, là sự hả hê không chút che giấu!

Cuồng?

Mặc ngươi có cuồng đến đâu!

Trước mặt Bệ hạ mà làm ra vẻ ta đây, quả nhiên đã chọc giận thiên uy rồi phải không!

Thật sự cho rằng đoạt được vũ trạng nguyên là có thể coi trời bằng vung sao?

Thế nhưng.

Đối mặt với đủ thứ ánh mắt khác lạ và những lời xì xầm xung quanh, dung mạo thanh lãnh của Cố Trục Dã vẫn không chút gợn sóng, dường như mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến y.

Lâm Tẫn thu hết dáng vẻ không màng vinh nhục đó vào đáy mắt, khẽ gật đầu khó nhận ra.

Ngay sau đó.

Y không nói nhiều lời, vung tay lên, tiếng nói chấn động điện vũ: "Các khanh, nhập tịch!" "Quỳnh Lâm thịnh yến hôm nay, không cần câu nệ lễ tiết, hãy tận hứng mà về!" Tiếng tơ trúc u nhã vang lên, không khí trong đại điện tức thì trở nên sôi động, chén rượu giao nhau, tiếng cười nói huyên náo.

Trên đài ngự tọa cao.

Chỉ đặt một ngai vàng gỗ nam mộc kim tuyến có chín con rồng quấn quanh.

Lâm Tẫn phất ống tay áo ngồi xuống, tư thái ung dung, nói với mấy trọng thần đang đứng bên cạnh: "Chư vị ái khanh, cũng ngồi xuống đi." "Tạ Bệ hạ." Mọi người cung kính tạ ơn, lúc này mới ngồi vào các chỗ ngồi đặc biệt được bố trí hai bên dưới ngự tọa.

Yến tiệc chính thức bắt đầu.

Lâm Tẫn cầm chiếc đũa bạc, gắp một miếng rau xào theo mùa, từ tốn nhấm nháp.

Trình Liệt lại hơi nhíu mày, khóe mắt liếc qua mấy vị Tông sư mới được phong thưởng phía dưới, trầm ngâm một lát, rồi vẫn hạ giọng nói: "Bệ hạ, giao 'Trung Nghĩa Bảng' và 'Hiệp Nghĩa Bộ' cho các võ giả xuất thân từ dân gian chấp chưởng, thần lo lắng..." Lâm Tẫn đặt đũa xuống, cười hiểu rõ: "E rằng bọn họ sẽ vì tình riêng mà làm trái pháp luật, cài cắm thân tín?" "Bệ hạ minh giám." Trình Liệt gật

đầu: "Nếu họ mượn quyền thế mưu lợi cho thân bằng cố hữu, không những làm bại hoại cương kỷ, mà còn tổn hại thể diện triều đình." "Không sao." Lâm Tẫn thản nhiên phất tay: "Sẽ chia bốn người này thành hai tổ, phái đến nhậm chức ở những nơi xa quê quán của họ, khiến họ khó lòng chăm sóc cố hữu.

Giữa hai tổ cũng có thể tương hỗ chế hành, phân chia quản lý Hiệp Nghĩa Bộ và Trung Nghĩa Bảng." "Bọn họ chỉ phụ trách việc sàng lọc và ghi chép ban đầu, định kỳ trình danh sách về kinh đô, do Thủ phụ và Binh bộ cùng thẩm nghị quyết định." Y hơi dừng lại, ngữ khí chuyển sang lạnh nhạt, nhưng lại mang theo một tia lãnh liệt: "Ngoài ra, Trẫm sẽ phái Cẩm Y Vệ ngầm giám sát.

Nếu họ làm việc công chính, tự nhiên sẽ có thưởng thăng chức; nếu dám tư vị..." Lời chưa dứt.

Một luồng hàn ý như thực chất tức khắc lan tỏa, tuy chỉ thoáng qua, nhưng lại khiến mấy người có mặt ở đó lưng ớn lạnh, như rơi vào hầm băng.

Nỗi lo lắng trong lòng Trình Liệt tan biến hết, y từ trong tâm cúi đầu: "Bệ hạ suy tính chu toàn, là thần đa lo." Lâm Tẫn không nói nhiều nữa, quay sang nhìn Nhạc Đào bên cạnh: "Nhạc ái khanh, kỳ giang hồ vũ cử và Quỳnh Lâm thịnh yến lần này, khanh tổ chức chu đáo, Trẫm rất hài lòng." Nhạc Đào vội vàng rời chỗ quỳ xuống: "Thần hoảng sợ!

Đây là chức trách phận sự, không dám nhận công." Lâm Tẫn nhìn xuống hàng trăm anh tài vũ cử bên dưới, chậm rãi nói: "Khanh có thể cho rằng những kẻ giang hồ thô kệch này kiệt ngao khó thuần, không thể dùng việc lớn.

Tuy nhiên, Thánh nhân đã dạy: hữu giáo vô loại." "Bọn võ giả này, căn cơ thanh bạch, không bị tông môn ràng buộc, nếu có thể tận tâm vì

triều đình hiệu lực, sẽ tăng cường nội tình của triều ta." "Ngày sau Bắc cảnh lang đình nếu lại nổi phong yên, chỉ dựa vào bút mực của văn nhân, làm sao bảo vệ an khang trăm họ?

Chỉ có võ lực cường thịnh, mới là căn bản bảo đảm cho xã tắc an ổn.

Khanh, có hiểu không?" Nhạc Đào nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh và khâm phục: "Bệ hạ thâm mưu viễn lự, động thấu vạn dặm, là thần thiển cận." Lâm Tẫn phất tay ra hiệu y về chỗ ngồi, không truy cứu sâu.

Ánh mắt y chuyển một cái, dừng lại trên người Cố Trục Dã đang ăn uống rất phóng khoáng ở đằng kia, hỏi: "Kẻ này có lai lịch gì?" Nhạc Đào vội vàng bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, kẻ này là Tông sư trạng nguyên của kỳ vũ cử lần này, tuy mới chỉ cảnh giới sơ kỳ, nhưng đã liên tiếp đánh bại mấy cao thủ trung kỳ.

Thần không thông võ học, chỉ biết y giỏi dùng trường đao." Lâm Tẫn nghe vậy, liếc nhìn thanh trường đao nổi bật bên hông Cố Trục Dã, trong lòng hơi cạn lời.

Việc này còn cần ngươi nói sao? "Bối cảnh có tra rõ chưa?" "Không mấy rõ ràng," Nhạc Đào lộ vẻ khó xử: "Người này tựa như từ trên trời rơi xuống, không thân không thích, đột nhiên đến tham gia vũ cử." Y dừng lại một chút, như nhớ ra điều gì đó, bổ sung: "À đúng rồi, khi báo danh y từng hỏi một câu: 'Nếu đậu Trạng nguyên, có thể diện kiến Hoàng đế không?'" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Cố ý vì muốn gặp Trẫm mà đến sao?

Xem ra trên người tiểu tử này, ẩn chứa vài chuyện không ai biết. "A, ngược lại có chút thú vị." Khóe miệng y cong lên một độ cong đầy thâm ý.

Trình Liệt thấy vậy, thấp giọng thỉnh thị: "Bệ hạ, có cần triệu y đến hỏi chuyện không?" "Không cần." Lâm Tẫn lắc đầu.

Trước mắt, còn có việc khẩn yếu hơn cần xử lý.

Y nghiêng đầu nhìn về phía các tông môn đại biểu như Liễu Đỉnh Hàn ở hai bên chỗ ngồi, môi khẽ động, truyền âm nhập mật: "Liễu tông chủ, dẫn các tông chủ và trưởng lão của các tông đến nội điện nghị sự." Trong nội điện.

Lâm Tẫn ngồi cao trên chủ vị, im lặng quan sát một đám người đứng đầu các tông môn như Liễu Đỉnh Hàn lũ lượt bước vào, khóe môi ẩn chứa một độ cong khó lường.

Yến Quỳnh Lâm lần này, dụng ý không chỉ dừng lại ở chén rượu.

Rất nhanh.

Với Liễu Đỉnh Hàn cầm đầu, mọi người đứng yên trước bậc ngự giai, đồng loạt quỳ một gối xuống đất, tiếng hô đồng thanh vang vọng trong điện vũ trống trải: "Thần (thảo dân) khấu kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." Giọng Lâm Tẫn không cao, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ. "Tạ Bệ hạ." Mọi người tạ ơn đứng dậy, rủ tay đứng nghiêm, không khí trang trọng.

Lâm Tẫn khẽ nâng mắt, nói thẳng vào vấn đề: "Huyền Giáp Cấm Quân bắc thượng, từng bước tiếp quản phòng vụ Gia Thành, chắc hẳn các vị đều đã nghe nói?" Liễu Đỉnh Hàn lập tức tiến lên một bước, cúi mình đáp: "Hồi Bệ hạ, thần đã phái trưởng lão tông môn đến hiệp trợ gần đó, để cung ứng sai khiến." Những người còn lại cũng vội vàng theo sau, sốt sắng biểu thái, chỉ sợ chậm một bước, để lại ấn tượng chậm trễ cho Thiên tử. "Các vị không cần khẩn trương." Lâm Tẫn thản nhiên cười, không khí nặng nề trong điện dường như dịu đi đôi chút: "Trong chuyện này, phàm ai có cống hiến nổi bật,

Trẫm nhất định sẽ không tiếc phong thưởng.

Nhưng mà..." Giọng y đột nhiên chuyển, một luồng khí tức u lãnh vô thanh vô tức lan tỏa, bao trùm cả nội điện: "Cũng nhất định có một số tông môn, đã lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Các ngươi sau khi trở về, hãy điều tra kỹ lưỡng, thống kê lại những kẻ chưa từng ra tay, báo lại cho Liễu tông chủ tổng hợp, sau đó... giao cho Trẫm." Trong lòng mọi người đều rùng mình, trao đổi ánh mắt với nhau.

Triệu Thần là người đầu tiên phản ứng, vội bước lên trước, giọng nói dứt khoát: "Bệ hạ yên tâm!

Thảo dân trở về sẽ lập tức bắt tay điều tra, tuyệt đối không bỏ sót bất kỳ ai!" Thiết Đại Hùng và những người khác cũng vội vàng cúi mình ứng lời, sau lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ đều đã hiểu, Bệ hạ đây là muốn tính sổ sau!

Chưa từng ra tay viện trợ, tuy không đến mức bị vấn tội ngay lập tức, nhưng một khi tên tuổi đã nằm trong danh sách đó, thì tương đương với việc bị triều đình đánh dấu.

Sau này chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, nhất định sẽ là người đầu tiên chịu trận, gánh chịu cơn thịnh nộ như sấm sét.

Hành động này của Lâm Tẫn, ngược lại cũng không hoàn toàn xuất phát từ việc thanh toán.

Dưới trướng Dạ Lâm có rất nhiều tông môn phụ thuộc, những kẻ án binh bất động đó, khó mà bảo đảm trong số họ không có người của phe Dạ Lâm cài cắm.

Thống kê lại trong sổ sách, đề phòng bất trắc, đến thời khắc mấu chốt mới có thể kịp thời ứng phó. "Ngoài ra..." Lâm Tẫn hơi dừng lại, khi mở miệng lần nữa, giọng nói dịu đi đôi chút: "Đông lạnh đã đến,

triều đình tuy đã cố gắng điều động lương thực, y phục, bảo đảm dân sinh, nhưng sức có hạn, khó tránh khỏi sơ sót." "Sau khi các ngươi trở về địa phận của mình, cần chú ý tình hình bách tính ở các thành trì lân cận, nếu có ai thiếu y phục, thiếu lương thực, hãy tận lực tương trợ.

Số tiền lương hao tốn, đều có thể tấu báo triều đình, do quốc khố chi trả, Trẫm sẽ không để các ngươi phải xuất tiền vô ích." Lời này vừa ra, các tông chủ và trưởng lão tông môn đầu tiên là ngẩn người, sau đó nhao nhao quỳ xuống đất, lời nói mang theo kích động và hoảng sợ: "Bệ hạ nhân đức!

Chúng thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực!" "Thảo dân nguyện dốc toàn lực của tông môn, bảo đảm bách tính một phương được ấm no!" "Đây là phận sự của thần, đâu dám yêu cầu triều đình bồi thường!" Trong một lúc, tiếng biểu lộ lòng trung thành vang lên không ngớt.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, không nói nhiều nữa.

Ngay sau đó.

Y lại đơn giản giao phó vài chuyện nhỏ, rồi phất tay cho mọi người lui, chỉ giữ lại mình Liễu Đỉnh Hàn. "Liễu tông chủ, ngươi ở lại." Liễu Đỉnh Hàn trong lòng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi nhiều, sau khi đóng lại cánh cửa điện nặng nề, y bước nhanh quay lại, cung kính hành lễ: "Bệ hạ, có gì phân phó?" Lâm Tẫn đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, có chút hứng thú đánh giá thân ảnh vẫn đang ăn ngấu nghiến kia – Cố Trục Dã. "Đối với tiểu tử này, ngươi có nhận định gì?" Liễu Đỉnh Hàn nhìn theo hướng Hoàng đế chỉ, chỉ một cái liếc mắt, thần sắc đã trở nên ngưng trọng: "Hồi bẩm Bệ hạ, cảnh giới của tiểu tử này tuy chỉ là Tông sư, nhưng... thần mơ hồ cảm nhận được, trong cơ thể y tiềm tàng một luồng sát phạt chi khí cực kỳ khủng bố, xa xa không phải người thường có thể sánh kịp." Y im lặng trong chốc lát, ngữ khí trở nên cực kỳ khẳng định: "Nếu thần đoán

không sai, y mang trong mình, hẳn là một loại thể chất đặc thù nào đó." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Xác định?" Người sở hữu thể chất đặc thù, đều là thiên tài võ đạo vạn người có một.

Chương 242

Nếu Cố Trục Dã thật sự có thiên phú như vậy, thành tựu tương lai của y, không thể lường trước.

Liễu Đỉnh Hàn trịnh trọng đáp: "Thần có kiến thức hạn hẹp về đao đạo, khó có thể khẳng định cụ thể đó là thể chất gì.

Nhưng phong mang kia... phi thường không tầm thường!" Lâm Tẫn im lặng gật đầu.

Luồng đao ý như có như không trong cơ thể Cố Trục Dã, sự tinh thuần và sắc bén của nó, quả thực là điều y ít thấy trong đời, thậm chí còn vượt xa Lăng Hồng, người đã là cảnh giới Lục địa thần tiên.

Có thể ở cảnh giới Tông sư mà đã có khí tượng như vậy, thể chất của y nhất định cực kỳ bất phàm.

Thấy Lâm Tẫn trầm ngâm không nói, Liễu Đỉnh Hàn lại nói: "Bệ hạ, thần tuy không thể xác định, nhưng có một nơi, có lẽ có thể đưa ra đáp án." "Nói đi." "Tàng Kiếm Sơn Trang." Liễu Đỉnh Hàn nói: "Bọn họ tuy chuyên về kiếm đạo, nhưng đao kiếm từ xưa đã sánh đôi, tuy đường khác nhau nhưng cùng một đích.

Đối với các loại thể chất đao đạo trên thế gian, Tàng Kiếm Sơn Trang nhất định có nghiên cứu sâu sắc." Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên bệ cửa sổ lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một tia sáng hiểu rõ: "Trẫm, đã biết." Chốc lát sau.

Y thu liễm tâm thần, trở lại ngồi trên chủ vị: "Truyền Nhạc Đào, dẫn Cố Trục Dã vào đây." "Vâng." Liễu Đỉnh Hàn cúi mình thật sâu rồi lui xuống.

Chẳng mấy chốc, cửa điện lại lần nữa mở ra.

Nhạc Đào bước vào trước, cung kính hành lễ: "Bệ hạ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua y, dừng lại trên người Cố Trục Dã đang bước vào sau.

Chỉ thấy thiếu niên này một tay tùy ý đặt trên chuôi trường đao màu mực bên hông, đứng thẳng người, lại ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Tẫn, im lặng không nói.

Lâm Tẫn thầm thấy có chút buồn cười.

Từ khi y xuyên việt đến nay, chưa từng có ai dám "không câu nệ lễ tiết" như thế trước mặt y.

Nếu không phải linh hồn y đến từ một thế giới khác đề cao sự bình đẳng, đổi lại là một đế vương phong kiến thực sự ở đây, e rằng đã sớm hạ lệnh lôi tiểu tử vô lễ này ra ngoài rồi. "Gặp Trẫm, vì sao không quỳ?" Giọng Lâm Tẫn bình thản, không nghe ra vui giận. "Vì sao phải quỳ?" Cố Trục Dã hỏi ngược lại, lời lẽ lạnh lùng cứng rắn: "Sư tôn từng dạy, đời này chỉ ba lần quỳ: một quỳ thiên địa càn khôn, hai quỳ phụ mẫu sư thừa, ba quỳ người có ân.

Ngoài ba điều đó ra, đều có thể không quỳ." Đáy mắt y tỏa ra phong mang sắc bén, không chút sợ hãi nhìn thẳng Lâm Tẫn trên ngự tọa: "Ngươi, thuộc loại nào?" "Phóng túng!" Nhạc Đào lập tức biến sắc, quát lớn.

Lâm Tẫn lại phất tay, ngăn cản Nhạc Đào.

Y không những không tức giận, mà ngược lại còn nảy sinh hứng thú sâu sắc hơn với thiếu niên trước mắt, cùng với vị "sư tôn" trong lời y nói.

Là người như thế nào, mới có thể dạy ra được một đệ tử... không hiểu sự đời, nhưng lại góc cạnh rõ ràng như vậy?

Quan sát lời nói và hành động của y, ngược lại giống như vừa

bước ra từ một khu rừng già núi sâu cách biệt với thế gian.

Lâm Tẫn khẽ thở hắt ra một hơi không thể nhận ra, rồi đổi câu hỏi: "Trẫm nghe nói, ngươi tham gia vũ cử, là vì muốn đoạt Trạng nguyên, gặp Trẫm một lần?" "Phải." Cố Trục Dã trả lời dứt khoát.

Ánh mắt Lâm Tẫn như đuốc, nhìn thẳng y: "Ngươi tốn công tốn sức gặp Trẫm, là vì cầu gì?" Cố Trục Dã ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau với Lâm Tẫn trong không trung, thốt ra từng lời cứng rắn như băng đá, từng chữ một: "Xin lệnh, giết người." "Giết ai?" "Cảnh Vương, Mộ Dung Kiêu!" Đáy mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn Nhạc Đào bên cạnh: "Cảnh Vương?

Triều Trẫm có thêm vị vương gia nào vậy?" Nhạc Đào vội vàng hạ thấp giọng bẩm báo: "Bệ hạ, Cảnh Vương không phải tông thất, mà là dị tính vương thế trấn Tây Hoang, tước vị đã truyền thừa ba đời, phong địa tại Thiên Hùng Thành!" Lâm Tẫn hiểu ra, ánh mắt quay lại trên người Cố Trục Dã, mang theo sự thẩm thị: "Vì sao giết hắn?" Các khớp ngón tay Cố Trục Dã đặt trên chuôi đao bỗng siết chặt, xương khớp trắng bệch: "Hắn dung túng con cái hành hung, ức hiếp lương thiện, sư phụ ta ra tay ngăn cản..." Lời y dừng lại, dường như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc trào dâng, từ kẽ răng nặn ra phần tiếp theo: "...nhưng bị hắn, đích thân phế bỏ toàn thân tu vi." "Sư tôn của ngươi hiện giờ ở đâu?" Lâm Tẫn thuận theo lời y truy vấn.

Câu nói này, giống như châm ngòi nổ.

Thân thể Cố Trục Dã đột nhiên run lên, ánh mắt vẫn luôn băng lãnh tức thì bị huyết sắc tràn ngập!

Y đột nhiên nắm chặt hai nắm đấm, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra từ kẽ ngón tay nhỏ giọt xuống đất, nhưng y dường như không cảm thấy chút đau đớn nào. "...Chết rồi." Giọng y khàn đặc, mang theo một sự tĩnh mịch trước khi hủy diệt! "Oanh!"

Một luồng sát phạt đao khí bạo lệ, đỏ rực phóng lên trời!

Dây buộc tóc của y ứng thanh vỡ tan, mái tóc đen nhánh từ chân tóc bắt đầu, trong nháy mắt trở nên đỏ tươi như máu, cuồng loạn bay múa!

Thấy vậy!

Hai mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Ngọa tào!

Đây là... siêu cấp Saiyan biến thân sao?!" Khí thế toàn thân Cố Trục Dã như ngựa hoang thoát cương, điên cuồng tăng vọt không chút tiết chế!

Đáy mắt y nhanh chóng phủ lên một tầng huyết vụ hỗn độn, đồng tử sắc bén cũng theo đó tan biến.

Lý trí đang bị thôn phệ, chỉ còn lại sự điên cuồng muốn hủy diệt tất cả! "Ông!" Thanh trường đao màu mực bên hông cảm ứng được dị biến của chủ nhân, ứng thanh xuất vỏ, phát ra từng tiếng đao minh gấp gáp mà sắc nhọn.

Một luồng khí tức càng thêm đen tối, càng thêm bạo ngược, tựa như hung vật cổ xưa đang say ngủ bị đánh thức.

Từ sâu bên trong cơ thể y dần dần tỉnh lại, xao động bất an va đập vào tứ chi bách hài của y, như thể giây phút tiếp theo sẽ phá thể mà ra!

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Y sớm đã lặng lẽ bố trí kết giới vô hình, cách ly toàn bộ nội điện với thế giới bên ngoài, để tránh luồng khí tức cuồng loạn đang càn quét này kinh động đến người khác.

Y vốn định xem xem thiếu niên này rốt cuộc có thể kích phát ra tiềm lực đến mức nào, nhưng tình thế lúc này, dường như có chút

vượt ngoài kiểm soát – luồng sức mạnh này, tuyệt đối không phải Cố Trục Dã hiện tại có thể khống chế. "Hộ, hộ giá!" Nhạc Đào một bên đã mặt không còn chút máu, thân thể run rẩy như người mất hồn.

Luồng sát ý như thực chất kia suýt chút nữa đã đông cứng máu y, nhưng y vẫn nghiến chặt răng, dù hai chân mềm nhũn, vẫn kiên quyết dang hai tay, dùng thân thể văn nhược không chút tu vi của mình, chắn trước ngự tọa của Lâm Tẫn.

Thấy lão thần trung thành này run rẩy như lá rụng nhưng không lùi bước, Lâm Tẫn suýt chút nữa bật cười.

Dũng khí đáng khen, lòng trung thành đáng biểu dương.

Bất quá, màn kịch náo loạn này, nên kết thúc rồi.

Ngay tại khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc khi luồng khí tức hung lệ sắp phá vỡ giới hạn – Lâm Tẫn động rồi.

Không có tiếng động, chỉ có một luồng khí tức như tinh hải hạo hãn, uy áp thiên uy bàng bạc lan tỏa ra, như bầu trời sụp đổ, tức khắc trấn áp toàn bộ đại điện!

Luồng xích hồng đao khí vốn cuồng bạo càn quét, muốn hủy thiên diệt địa kia, trước sức mạnh tuyệt đối này, giống như sóng dữ va vào ghềnh đá, ầm ầm đổ ngược, bị đè chặt trong phạm vi vuông tấc quanh người Cố Trục Dã, không thể lan tràn thêm chút nào!

Ngay sau đó.

Chân khí tinh thuần hùng hậu từ hư không ngưng kết, hóa thành mấy sợi xích thực chất lấp lánh ánh kim nhạt, như vật sống cuộn tròn lên tứ chi và thân thể Cố Trục Dã, rồi tức thì đột nhiên co rút lại, trực tiếp chìm vào trong cơ thể y! "Ách a!" Cố Trục Dã phát ra một tiếng gầm nhẹ bị kìm nén, toàn thân y kịch liệt run rẩy.

Những sợi xích chân khí chìm vào trong cơ thể, dường như đã xây

dựng một con đê kiên cố không thể phá vỡ trong kinh mạch và khí hải của y, cưỡng ép dẫn dắt, quy tụ và trấn áp sức mạnh đang bạo tẩu.

Khí thế ngạt thở trong điện như thủy triều rút đi.

Chốc lát sau.

Mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Cố Trục Dã quỳ một gối xuống đất, dùng thanh trường đao màu mực vẫn đang rung lên trong tay để chống đỡ bản thân, thở hổn hển.

Mái tóc đỏ tươi yêu dị của y đang nhanh chóng trở lại màu đen nhánh, ánh tinh hồng trong mắt cũng dần dần tiêu tan.

Sắc mặt tuy vẫn tái nhợt, nhưng thần trí đã khôi phục thanh tỉnh.

Đến khi tia xao động cuối cùng hoàn toàn bị dẹp yên.

Y hít sâu một hơi, từ từ đứng thẳng dậy. "Xoảng" thu đao vào vỏ, động tác dứt khoát, toát lên vẻ lạnh lùng tuấn tú khắc sâu vào tận xương cốt.

Y khẽ cúi người, hướng về Lâm Tẫn trên ngự tọa thốt ra hai chữ: "Đa tạ." Giọng y khàn đặc, nhưng đã khôi phục sự lạnh lùng cứng rắn như trước.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Tiểu tử này, thật sự ngạo mạn đến vô biên.

Vừa nãy được mình kéo từ bờ vực tẩu hỏa nhập ma trở về, vậy mà lời cảm ơn cũng nói kiệm lời đến mức này, không chịu bộc lộ chút cảm xúc nào.

Bất quá, người có năng lực thì tính cách đều có chút quái đản, cũng có thể lý giải được.

Lâm Tẫn hơi nghiêng người, đầu ngón tay khẽ gõ lên tay vịn, khẩu

khí đầy vẻ trêu đùa: "Ngươi không định, cho Trẫm một lời giải thích sao?" "Không biết." "Không biết?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Vừa nãy ngươi gần như không còn hình người, sát khí ngút trời, màu tóc đỏ rực, mà ngươi lại nói với Trẫm... ngươi không biết sao?" Theo y thấy.

Cố Trục Dã rõ ràng cố ý che giấu dị biến của bản thân, điều này khiến y trong lòng thoáng qua một tia không vui.

Trẫm có thể thưởng thức sự ngạo mạn của ngươi, dung thứ góc cạnh của ngươi, nhưng không thể chấp nhận ngươi biết mà không báo – đây là vấn đề nguyên tắc.

Cố Trục Dã thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài mang theo sự mệt mỏi khó nhận ra: "Từ nhỏ đã như vậy.

Mỗi lần giận đến cực điểm, vượt qua một giới hạn nào đó, liền sẽ mất kiểm soát...

Chương 243

mất đi lý trí, sau đó hoàn toàn không còn ký ức." Y dừng lại một chút.

Trong mắt lóe lên một tia nhu hòa khó nhận ra, rồi tức thì bị sự lạnh lẽo sâu hơn bao phủ: "Vì vậy, sư tôn vẫn luôn đưa ta ẩn cư trong thâm sơn cùng cốc, mài giũa tâm tính." Lâm Tẫn bừng tỉnh.

Hèn chi lại không hiểu sự đời như vậy, nguyên lai là lớn lên ở nơi hẻo lánh ít dấu chân người.

Y hơi trầm ngâm, đứng dậy đi đến trước mặt Cố Trục Dã, ngữ khí mang theo uy nghiêm dứt khoát: "Buông lỏng tâm thần!" Trong tích tắc.

Một luồng chân khí ôn nhuận nhưng không thể kháng cự từ lòng bàn tay Lâm Tẫn tuôn ra, bao bọc quanh người Cố Trục Dã, rồi hóa thành vô số sợi tơ nhỏ, cẩn thận thăm dò vào kinh mạch của y.

Thân thể Cố Trục Dã bản năng cứng đờ, nhưng không hề chống cự.

Y rõ ràng, với thực lực và địa vị của vị đế vương trước mắt này, nếu thật sự muốn lấy mạng y, không cần phải quanh co như vậy.

Lúc này.

Ý thức Lâm Tẫn bám vào chân khí, tỉ mỉ tra xét tình trạng kinh lạc của thiếu niên.

Những kinh mạch rộng lớn vượt xa người cùng cấp, cùng với luồng đao khí sắc bén vô cùng ẩn ẩn lưu chuyển trên vách mạch, khiến y thầm kinh hãi!

Đây là thể chất kinh người đến mức nào!

Sự dẻo dai và độ rộng của kinh mạch, lại không thua kém Đại Tông sư bình thường!

Nếu cứ để y trưởng thành đến cảnh giới Lục địa thần tiên, e rằng vừa mới nhập cảnh đã có thể chống lại cường giả hậu kỳ, thậm chí... vượt cấp phản sát!

Căn cốt nghịch thiên như vậy, ngay cả Lâm Tẫn cũng không khỏi thì thầm trong lòng: "Rốt cuộc ai mới là nhân vật chính có hack chứ?" Rất nhanh.

Ý thức Lâm Tẫn đã đến đan điền.

Chỉ thấy ở trung tâm đan điền, một đoàn sương mù đen đỏ ngưng tụ không tan chậm rãi xoay chuyển, cuồn cuộn, tỏa ra khí tức bạo lệ khiến người ta phải sợ hãi.

Chân khí của y cố gắng thâm nhập, nhưng lại bị một bình chướng vô hình kiên quyết ngăn cản, khó lòng khám phá được sự huyền ảo bên trong.

Bình chướng này không phải do người tạo ra, ngược lại giống như một cấm chế tiên thiên bẩm sinh.

Cưỡng ép đột phá, chỉ sẽ hủy hoại y.

Lâm Tẫn khẽ thở dài một tiếng, thu hồi chân khí, mày nhíu lại: "Sư tôn của ngươi, liệu có từng nhắc đến thể chất của ngươi có điểm đặc thù nào không?" Cố Trục Dã lắc đầu.

Thần sắc Lâm Tẫn trầm trọng thêm mấy phần, thầm nghĩ: "Xem ra, thật sự phải đi hỏi Tàng Kiếm Sơn Trang rồi." Thể chất Cố Trục Dã quá đỗi đặc thù, nếu không làm rõ căn nguyên, lần tới lại vì bạo nộ mà sụp đổ, mà bên cạnh lại không có ai trấn áp, tiểu tử này nhất định sẽ vạn kiếp bất phục.

Cần phải nhanh chóng điều tra rõ sự tình, mới có thể đối chứng hạ

dược.

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn trở lại ngồi trên long ỷ, khôi phục uy nghi đế vương, trầm giọng nói: "Lời ngươi vừa nói, Cảnh Vương Mộ Dung Kiêu phế sư tôn của ngươi, dẫn đến cái chết của y, đây là lời từ một phía của ngươi.

Trẫm, cần xác minh." Cố Trục Dã dường như không hề bất ngờ, chỉ bình tĩnh gật đầu: "Được.

Cho ta an bài một chỗ ở, ta chờ kết quả." Nói xong, y lại trực tiếp xoay người, định đi ra ngoài điện.

Lâm Tẫn ngẩn người.

Nhạc Đào bên cạnh càng trợn mắt há mồm.

Cái này... cái này rốt cuộc ai mới là Hoàng đế chứ?!

Nhạc Đào tức đến run cả người, lập tức chắp tay, giọng nói vì phẫn nộ mà có chút chói tai: "Bệ hạ!

Tiểu tử này tuy thiên phú dị bẩm, nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa sức mạnh hung lệ như vậy, tính tình lại kiệt ngao bất tuần, mắt không có quân thượng, tương lai nhất định sẽ thành đại họa!

Theo thần kiến nghị, tuyệt đối không thể giữ lại!" Thân là Lễ bộ Thượng thư, trong mắt y, phàm ai không tuân lễ pháp, không kính quân vương, đều không phải loại lương thiện!

Lâm Tẫn lại chỉ thản nhiên cười, phất tay: "Không sao.

Nhạc ái khanh, đi an bài cho y một chút." Nhạc Đào còn định can gián nữa, nhưng bị ánh mắt băng lãnh lạnh nhạt của Lâm Tẫn ngăn lại, tất cả lời muốn nói đều mắc kẹt trong cổ họng.

Y chỉ có thể cúi mình thật sâu, mang theo đầy bụng khó hiểu và lo

lắng, đáp: "Thần... tuân chỉ!" Đợi Nhạc Đào dẫn Cố Trục Dã rời đi.

Lâm Tẫn lười biếng tựa vào long ỷ, hàn quang ẩn hiện trong hai mắt lóe lên rồi biến mất, hướng về đại điện trống rỗng lạnh lùng gọi: "Huyền Ế, Hối Tịch, Hư Yểm, Mang Thệ!" Lời vừa dứt.

Trong bóng tối nội điện một trận vặn vẹo, bốn thân ảnh như hòa vào bóng đêm ngưng tụ giữa không trung, lặng lẽ quỳ một gối xuống đất. "Đi đến Thiên Hùng Thành ở Tây Hoang một chuyến." Giọng Lâm Tẫn bình thản, nhưng mang theo ý chí không thể nghi ngờ: "Tra rõ Cảnh Vương Mộ Dung Kiêu, cùng tất cả những liên quan giữa hắn và sư đồ thiếu niên kia.

Trẫm, muốn biết toàn bộ chân tướng." Bốn đạo hắc ảnh lặng lẽ lĩnh mệnh, thân hình như quỷ mị thoáng mơ hồ một trận, lại lần nữa hòa vào bóng tối, biến mất không thấy, như thể chưa từng tồn tại.

Lâm Tẫn từ từ đứng dậy, khóe môi cong lên một độ cong đầy thâm ý, thấp giọng nói: "Dị tính vương thế trấn Tây Hoang...

A." Đột nhiên!

Cửa điện bị đẩy ra hơi vội vàng, Hải công công vội vàng bước lên trước, hạ thấp giọng cấp báo: "Bẩm Bệ hạ, Thanh Ninh Ti Chính, xảy ra chuyện rồi!" "Nàng ấy sao rồi?" Lông mày kiếm của Lâm Tẫn khẽ nhíu lại, đáy mắt hàn quang lập tức lóe qua!

Hải công công cố nén chân khí xao động trào dâng, thở hổn hển một hơi, cúi mình nói: "Hồi Bệ hạ, Sử gia đã ra tay, bắt cóc Thanh Ninh Ti Chính rồi!" Lâm Tẫn thần sắc băng giá, khí tức toàn thân đột nhiên lạnh lẽo trầm xuống.

Y vạn vạn không ngờ, Sử gia bị dồn vào đường cùng, lại dám chọn ra tay với Thanh Ninh. "Bọn chúng còn nói gì nữa?" Giọng Lâm Tẫn không nghe ra chút cảm xúc nào.

Hải công công vội nói: "Theo Huyền Giáp quân bẩm báo, trước khi Sử gia mang Thanh Ninh Ti Chính đi, từng ngang nhiên tuyên bố: muốn triều đình lập tức công bố thiên hạ, trả lại Sử gia một sự trong sạch!" "A..." Lâm Tẫn nghe vậy, khóe môi bật ra một tiếng cười lạnh châm biếm không chút che giấu.

Người của Sử gia, chẳng lẽ đầu óc bị hỏng rồi sao?

Chớ nói đến việc dùng mạng một người yếu đuối để uy hiếp triều đình là chuyện hoang đường đến mức nào, chỉ riêng cái gọi là "trong sạch" kia – Sử gia các ngươi, lấy đâu ra trong sạch mà nói! "Ngụy Cảnh Nhiên đâu?" Lâm Tẫn chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Y sao lại không có mặt?" Hải công công đáp: "Bệ hạ, Ngụy bách hộ mang trọng thương, đã được Huyền Giáp quân hộ tống về kinh, hiện đang được chữa trị tại Đan Đỉnh Ti." Lâm Tẫn khẽ gật đầu. "Truyền Thương Sóc, Tiểu Hòa, nhanh chóng đến Đan Đỉnh Ti diện kiến Trẫm!" Lời chưa dứt, thân ảnh y đã như quỷ mị tiêu tán tại chỗ.

Hải công công lĩnh mệnh: "Lão nô tuân chỉ!" Trong Minh Huy Điện, tiếng tơ trúc vẫn như cũ, chén rượu giao nhau.

Các võ giả không ai nhận ra phong ba trong nội điện, vẫn đắm chìm trong yến ẩm giao tiếp – dù sao, ai cũng không biết đồng liêu đang nâng chén hôm nay, ngày sau liệu có thăng quan tiến chức.

Những mối quan hệ này, tự nhiên cần sớm thiết lập.

Trong Đan Đỉnh Ti, hương thuốc lan tỏa.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy đứng cạnh giường, thấy Hoàng đế đích thân đến, vội vàng phủ phục hành lễ: "Chúng thần, khấu kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn vẫy tay, đi thẳng đến trước giường, cúi mắt nhìn Ngụy Cảnh Nhiên mặt tái nhợt, khí tức yếu ớt, hỏi: "Thương thế thế nào rồi?" Lương Kỳ Phong cung kính đáp: "Bẩm Bệ hạ, kinh mạch Ngụy bách hộ tuy có chút rối loạn, may mắn chưa đứt lìa.

Thần đã cho dùng đan dược trị thương, tính mạng hẳn là không ngại." Lâm Tẫn trong lòng hơi thả lỏng, giơ tay đưa vào một luồng chân khí tinh thuần, du tẩu khắp tứ chi bách hài của y, tỉ mỉ tra xét thương thế của Ngụy Cảnh Nhiên.

Quả nhiên như Lương Kỳ Phong đã nói, kinh mạch tuy loạn, nhưng đang từ từ phục hồi.

Lúc này.

Hoa Huy tiến lên nửa bước, chắp tay nói: "Bệ hạ, khi thần chẩn trị cho Ngụy bách hộ, phát hiện một chuyện khá kỳ lạ." "Nói đi." "Ngụy bách hộ trọng thương đến mức này, trong cơ thể còn sót lại chân khí của đối phương.

Theo lẽ thường, đối phương đã có năng lực trọng thương y, lấy mạng y dễ như trở bàn tay, nhưng lại cố tình lưu lại một đường sinh cơ..." "Ý ngươi là, đối phương cố ý tha cho Ngụy Cảnh Nhiên một con đường sống?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lóe lên.

Hua Huy ngưng trọng gật đầu: "Chính xác là vậy." Lông mày Lâm Tẫn nhíu chặt.

Sử gia đã chó cùng rứt giậu, vì sao lại độc nhất tha cho Ngụy Cảnh Nhiên?

Thân là Bách hộ Cẩm Y Vệ, giá trị của Ngụy Cảnh Nhiên xem thế nào cũng phải trên Thanh Ninh.

Sử gia vì sao lại bỏ lớn giữ nhỏ?

Đúng lúc này, Hải công công dẫn theo Thương Sóc và Tiểu Hòa bước vào Đan Đỉnh Ti. "Chúng thần, khấu kiến Bệ hạ." Mấy người đồng thanh hành lễ.

Lâm Tẫn không lập tức đáp lại, đầu ngón tay khẽ gõ bên giường, vẫn đang trầm tư về điểm nghi vấn không hợp lẽ thường kia.

Thương Sóc và Tiểu Hòa đứng im một bên, không dám quấy rầy.

Hải công công rón rén bước lên trước, nhìn Ngụy Cảnh Nhiên, thấp giọng thỉnh thị: "Bệ hạ, chuyện này... liệu có cần thông báo cho Cần Nghiệp Bá một tiếng không?" Oanh – Lời này như một tia điện giật tan sương mù!

Đầu óc Lâm Tẫn tức khắc minh mẫn!

Y đã hiểu rồi!

Sử gia vì sao chọn Thanh Ninh mà không phải Ngụy Cảnh Nhiên – chính là vì Khâu Khải Phong!

Chương 244

Sử gia nhất định đã biết Thanh Ninh là nữ nhi thất lạc nhiều năm của Khâu Khải Phong.

Kế sách của chúng quả là độc địa!

Bắt cóc Thanh Ninh, chính là muốn ép Khâu Khải Phong, người cha này, phải lựa chọn giữa trung và hiếu.

Triều đình nếu cứu, nguy cơ của Sử gia sẽ tự giải.

Triều đình nếu không cứu, nhất định sẽ làm lạnh lòng Khâu Khải Phong, thậm chí tất cả các thế lực dân gian dựa vào triều đình!

Đây chính là kế sách nhất tiễn song điêu! "Hay cho một phen tính toán!" Lâm Tẫn cười lạnh, giữa hàng mày kiếm sát ý như sương giá ngưng kết: "Chỉ đáng tiếc, quá đỗi ngây thơ!" Y đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén như đao: "Tiểu Hòa, Thiên Thính Giám toàn viên xuất động, không tiếc mọi giá, tìm ra tung tích của Thanh Ninh cho Trẫm!" "Thần, lĩnh mệnh!" Tiểu Hòa nhanh nhẹn đáp lời, xoay người tức tốc rời đi. "Thương Sóc." Giọng Lâm Tẫn băng hàn: "Lập tức đi Chu Kiều Thành, Trẫm muốn Sử gia gà chó không tha!

Ngoài ra, mang gia chủ Sử gia sống về kinh thành.

Một 'kỳ tài' như vậy, Trẫm ngược lại muốn tận mắt nhìn xem!" Thương Sóc ôm quyền, sát khí tràn ngập thân: "Mạt tướng, tuân chỉ!" Đối với an nguy của Thanh Ninh.

Lâm Tẫn lúc này cũng không quá lo lắng.

Sử gia đã lấy nàng làm con tin, trước khi đạt được mục đích, tuyệt đối sẽ không để nàng bị tổn hại chút nào. "Truyền ý chỉ của Trẫm!" Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, giọng nói như kim thiết giao minh,

mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Sử gia Chu Kiều, độc chiếm đường muối, khiến trăm họ không có muối ăn, họa loạn dân sinh; bắt cóc trọng thần triều đình, uy hiếp xã tắc an định, nhiều tội cùng phạt, chiếu theo luật Đại Uyên –" "Tru, cửu tộc!" Từng chữ như dùi băng, đập xuống nền đất lạnh lẽo của Đan Đỉnh Ti, kích thích một luồng hàn ý vô thanh nhưng lạnh lẽo.

Hải công công tâm thần chấn động, phủ phục cao hô: "Lão nô tuân chỉ!" "Nhất định phải toàn lực cứu chữa Ngụy Cảnh Nhiên, vật tư cần thiết, lập tức tấu báo, không được sai sót!" Lâm Tẫn cuối cùng phân phó.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy cúi đầu ứng lời: "Chúng thần tuân chỉ!" Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, ngón tay thon dài gõ nhịp lên long án, phát ra tiếng "cốc cốc" trầm ổn.

Vân Minh Thành với tư cách là trung tâm dệt may của Đại Uyên, hiện giờ lực lượng phòng vệ quả thực quá yếu kém.

Cho dù không có Sử gia gây khó, ngày sau triều đình động thủ với các thế gia khác, cũng khó bảo đảm không ai sẽ nhắm vào Vân Minh Thành hoặc Thanh Ninh.

Thế nhưng.

Mặc dù Đại Uyên có nhiều chiến lực đỉnh cao, nhưng cũng không thể phái một vị Lục địa thần tiên đi trấn thủ Vân Minh Thành – há chẳng phải giết gà dùng dao mổ trâu sao?

Huống hồ.

Để những hãn tướng sa trường như Thương Sóc hay Thiết Côn Luân đi quản lý việc kinh doanh dệt may, thì khác gì lệnh Trương Phi đi thêu thùa kim chỉ? "Phòng vụ Vân Minh Thành, vẫn cần tìm

phương sách khác." Lâm Tẫn thấp giọng tự nói, trong mắt tư lự cuồn cuộn.

Ngay lúc này.

Một tên nội thị khẽ bước vào, cúi mình bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Cần Nghiệp Bá cầu kiến!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Chuẩn." Rất nhanh.

Khâu Khải Phong nhanh chóng bước vào, dung mạo khó che giấu vẻ lo lắng và sốt ruột, quỳ bái trước thềm: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn giơ tay, ánh mắt như đuốc: "Ngươi vì Thanh Ninh mà đến?" Sử gia đã dùng kế sách này, nhất định sẽ tìm cách để tin tức lọt đến Khâu gia.

Khâu Khải Phong biết chuyện, nằm trong dự liệu của y.

Không ngờ.

Sau khi Khâu Khải Phong đứng dậy, lại từ từ lắc đầu: "Không phải.

Thanh Ninh tuy bị bắt cóc, nhưng thần thâm tín, Bệ hạ nhất định có vạn toàn chi sách, chắc chắn có thể bảo hộ nàng chu toàn!" Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên, lướt qua một tia tán thưởng khó nhận ra.

Khâu Khải Phong có thể nghĩ được như vậy, thực sự khiến y vui mừng. "Vậy ngươi lúc này nhập cung, là vì chuyện gì?" Lâm Tẫn hỏi. "Hồi bẩm Bệ hạ!" Khâu Khải Phong cúi mình hành lễ, mở miệng trầm ổn: "Thượng hạ Diêm Chính Ti đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả sự vụ liên quan đến sản xuất, vận chuyển, tiêu thụ muối quan, thần đều đã giao cho Nhậm Đốc Ban.

Bất cứ lúc nào cũng có thể chính thức tiếp quản." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trên mặt thoáng qua một tia hài lòng.

Thương Sóc rời kinh, Sử gia diệt vong sắp đến, sáu mỏ muối dưới

trướng chúng đều sẽ thuộc về triều đình.

Sẽ không mất bao lâu.

Nhờ muối quan tinh thuần không tạp chất, triều đình không những có thể sung túc quốc khố, mà còn có thể dùng nó để kìm kẹp các tông môn thế gia.

Đến lúc đó.

Nhiều chuyện, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. "Chuyện này, ngươi xử lý thỏa đáng." Lâm Tẫn không tiếc lời khen ngợi.

Khâu Khải Phong cúi mình: "Bệ hạ quá khen, đây là trách nhiệm phận sự của thần." Y hơi dừng lại, giữa lông mày nổi lên một tia ngưng trọng: "Bất quá, trước mắt còn có một việc, khá là cấp bách." "Nói đi." "Sáu mỏ muối dưới danh nghĩa Sử gia, đều nằm ở Nam vực Hoàng triều.

Nếu sau khi khai thác muối thô, trước tiên vận về kinh đô luyện chế, rồi lại quay lại phân phối cho các thành ở Nam vực...

đường sá xa xôi, tốn thời gian, hao sức lực, chi phí tăng gấp bội không nói, giữa đường càng dễ sinh biến cố." Lâm Tẫn khẽ nhấp trà xanh, như có điều suy nghĩ.

Lời Khâu Khải Phong nói, quả thực hợp lý.

Việc đi đi về về này, tăng thêm khó khăn, nếu gặp phải kẻ có tâm lợi dụng, khó tránh khỏi nảy sinh chi tiết ngoài ý muốn. "Ngươi có kiến giải gì?" Lâm Tẫn nâng mắt.

Khâu Khải Phong ánh mắt khẽ động, tấu: "Thần cho rằng, có thể thiết lập phân bộ Diêm Chính Ti, chia Nam Bắc mà trị, để tiết kiệm hao phí và hiểm nguy trong việc vận chuyển." Tinh quang trong mắt Lâm Tẫn chợt bùng lên.

Phương pháp này rất hay.

Phân bộ Diêm Chính Ti Nam vực chuyên trách luyện chế muối tinh cần dùng cho Nam vực, cung ứng cho các thành trì và tông môn thế gia tại địa phương.

Bắc vực thì vẫn do Diêm Chính Ti kinh kỳ chưởng quản.

Dù cho mỏ muối Bạch Kiều Hạp phía bắc ngày sau cạn kiệt, việc điều vận từ phía nam cũng kịp thời.

Huống hồ.

Ai lại có thể đoán chắc, phía bắc sẽ không thăm dò ra được mỏ mới?

Quan trọng nhất là!

Ngoài mỏ muối ra, còn có một nơi khác cũng có thể sản xuất muối tinh, đó chính là – biển!

Đó là nguồn dự trữ muối tinh vô tận.

Chỉ có điều, hiện tại tạm thời chưa có thời gian thôi.

Y xoay người nhìn về phía bản đồ cương vực treo trên tường, ánh mắt lướt qua từng vị trí sáu mỏ muối mà Lăng Hồng đã báo trước đó.

Các mỏ muối phân bố rải rác, khó mà chọn một vị trí trung tâm để thiết lập phân bộ.

Đột nhiên.

Ánh mắt Lâm Tẫn dừng lại, rơi vào một thành trì tên là "Hạo Nguyệt".

Thành này tuy không nằm chính giữa các mỏ muối, nhưng lại không xa bốn trong số đó, quan trọng hơn là – nó giáp với Mặc Hương Thành!

Nếu đặt tổng ti chế muối Nam vực ở đây, không những có thể rút ngắn đáng kể tuyến đường vận chuyển muối thô, mà còn có thể mượn thế lực Đạm Đài gia, làm bình chướng. "Truyền chỉ!" Giọng Lâm Tẫn trầm xuống.

Hai tên Cẩm Y Vệ ứng thanh xuất hiện, quỳ xuống đất nghe lệnh. "Mệnh Lăng Hồng tức khắc tuyển chọn mười Cẩm Y Vệ, nhập Diêm Chính Ti tập luyện pháp chế muối.

Ngoài ra, điều ba ngàn Huyền Giáp Cấm Quân, nhanh chóng đến Hạo Nguyệt Thành trú thủ, đồng thời truyền ý chỉ của Trẫm, Đạm Đài gia từ bên cạnh hiệp trợ." "Chiêu cáo thiên hạ: triều đình sẽ tại Hạo Nguyệt Thành thiết lập Diêm Chính Ti Nam vực, muối tinh sản xuất ra, ưu tiên cung cấp cho các thành ở Nam vực, giá muối như cũ, tuyệt đối không tăng!" "Tuân chỉ!" Cẩm Y Vệ lĩnh mệnh, thân ảnh ứng thanh mà động, tức khắc biến mất.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, khóe miệng khẽ nhếch.

Bố cục như vậy, nếu còn có kẻ dám gây sự, chính là đối địch với toàn bộ bách tính Nam vực.

Có Đạm Đài nhất tộc tọa trấn gần bên, càng là đoạn tuyệt nỗi lo về sau. "Cần Nghiệp Bá, chuyện này, nên ghi công cho ngươi." Lâm Tẫn quay người lại, cười nói.

Khâu Khải Phong vội vàng cúi mình: "Thần, tạ Bệ hạ ân điển." "Trẫm còn một chuyện nữa, muốn nghe ý kiến của ngươi." "Bệ hạ thỉnh giảng." Thần sắc Lâm Tẫn trở nên trang trọng, ngữ ý trầm ngưng: "Thanh Ninh lần này gặp hiểm, căn nguyên là do Vân Minh Thành vũ bị yếu kém.

Theo ý kiến của ngươi, nên làm thế nào để bù đắp thiếu sót này?

Lại nên phái ai trấn thủ là phù hợp?" Thanh Ninh không thông võ

nghệ, Ngụy Cảnh Nhiên tuy đã nhập cảnh Tông sư, nhưng vẫn hiển nhiên không đủ.

Nếu không trừ tận gốc mối họa này, Vân Minh Thành cuối cùng sẽ khó mà an ổn.

Khâu Khải Phong rủ tay trầm ngâm, giữa lông mày tư lự cuồn cuộn.

Chương 245

Chốc lát.

Y đột nhiên ngẩng đầu, lời nói kinh người: "Bệ hạ, thần mạo muội kiến nghị, hà cớ không mời giang hồ tông môn, đại diện trấn thủ?" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, dường như có chút bất ngờ, rồi nói: "Nói rõ hơn." "Có thể chọn một tông môn đáng tin cậy, triều đình hứa hẹn ban thưởng hoặc tiện lợi, khiến họ di dời đến trú đóng gần Vân Minh Thành." Lâm Tẫn dùng đầu ngón tay khẽ vuốt mép chén trà, lắc đầu nói: "Tông chỉ là căn cơ tổ nghiệp của tông môn, việc di dời cả tông, e rằng không phải chuyện dễ dàng." "Sẽ có người bằng lòng." Giọng Khâu Khải Phong quả quyết: "Hiện giờ cục diện Nam vực đã rõ ràng, Ngu gia, Sử gia liên tiếp sụp đổ, Đạm Đài gia quy phụ triều đình.

Phàm người có kiến thức, đều có thể nhìn ra khí vận triều đình đang thịnh vượng, thế không thể cản.

Lúc này không biết có bao nhiêu tông môn muốn quy thuận nhưng không có đường.

Nếu Bệ hạ nguyện ý ban cho cơ hội, nhất định sẽ có người tranh nhau mà đến." Ánh mắt Lâm Tẫn sáng lên.

Khâu Khải Phong không hổ là xuất thân thương nhân, đối với vấn đề lợi hại, nhìn nhận vô cùng thấu triệt.

Quả đúng là như vậy.

Những tông môn có thực lực kha khá nhưng khó tiến thêm một bước, nếu có thể được triều đình phù trì, có lẽ chính là cơ hội hóa rồng. "Dù cho không ai nguyện ý dời đi," Khâu Khải Phong tiếp tục nói: "Cũng có thể chọn lựa tông môn thích hợp ở xung quanh Vân

Minh Thành, không cần di dời tông chỉ, liền có thể kiêm quản thành trì." "Ha ha ha!" Lâm Tẫn cười lớn sảng khoái, trên mặt đầy vẻ tán thưởng: "Cần Nghiệp Bá, ngươi quả là đã giải quyết một đại nan đề cho Trẫm!" Phương pháp này không những bổ sung được điểm yếu kém về vũ bị của Vân Minh Thành, mà còn có thể hạ thấp rủi ro triều đình trực tiếp phái trú, chỉ cần phái người thân tín định kỳ về kinh báo cáo sổ sách và sự vụ là được.

Khâu Khải Phong liên tục nói không dám: "Có thể vì Bệ hạ phân ưu, là bổn phận của thần." "Không cần quá khiêm tốn." Lâm Tẫn nghiêm sắc nói: "Kế này rất hay.

Ái khanh muốn cầu thưởng gì, Trẫm đều có thể chấp thuận." Trong mắt Khâu Khải Phong niềm vui lóe lên rồi vụt tắt, lập tức bị sự lo lắng sâu sắc thay thế.

Y quỳ hai gối xuống đất, giọng nói trầm thấp: "Thần không cầu ban thưởng, chỉ nguyện tiểu nữ... có thể bình an trở về." Sắc mặt Lâm Tẫn trầm xuống.

Làm cha, sao có thể không lo?

Dù có tin tưởng triều đình đến mấy, Thanh Ninh một ngày chưa về, lòng y một ngày khó yên. "Yên tâm." Lâm Tẫn trịnh trọng nói: "Trẫm cam đoan với ngươi, Thanh Ninh, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì." "Tạ Bệ hạ!" Khâu Khải Phong trọng trọng khấu đầu, đứng dậy lui khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn không chần chừ nữa, nghiêng đầu phân phó: "Truyền Liễu Đỉnh Hàn, Thiết Đại Hùng, Triệu Thần vào diện kiến." Hải công công lập tức ứng tiếng: "Lão nô tuân chỉ." Chẳng mấy chốc.

Ba người bước vào Ngự Thư Phòng, cung kính hành lễ: "Thần (thảo dân), khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay lệnh họ bình thân, giản lược thuật lại kế sách Khâu Khải Phong đã hiến, rồi trực tiếp

hỏi: "Xung quanh Vân Minh Thành, liệu có tông môn nào thích hợp?" Ba người nhìn nhau, mỗi người một vẻ trầm ngâm.

Thiết Đại Hùng gãi gãi đầu, nói ấp úng: "Bệ hạ, ta không biết các tông môn khác.

Nhưng Thiết Y Môn của ta nguyện ý đi!" Nhìn dáng vẻ thẳng thắn của y, Lâm Tẫn không tiếp lời.

Địa vị của Thiên Đoán Bảo đặc thù, bách tính trong thành phần lớn lấy nghề rèn đúc làm sinh kế, Thiết Y Môn nếu di dời, dân sinh nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa.

Để đám hán tử thô kệch này đi quản lý xưởng dệt ư?

Lâm Tẫn thà từ bỏ Vân Minh Thành còn hơn.

Lúc này.

Triệu Thần tiến lên nửa bước, tấu: "Hồi Bệ hạ, phụ cận Vân Minh Thành quả thực có hai tông môn, một là 'Bách Hoa Tuyền', một gọi là 'Xích Diễm Tông'.

Chỉ là..." "Chỉ là gì?" "Hai nhà này là thế thù, không chết không ngừng nghỉ!" Triệu Thần dừng lại một chút, thần sắc lộ ra vài phần cổ quái: "Tương truyền trăm năm trước, một vị trưởng lão Xích Diễm Tông đã làm ô nhục mấy nữ đệ tử Bách Hoa Tuyền, vì vậy..." Lời vừa dứt.

Mọi người trong Ngự Thư Phòng đều lộ vẻ khó xử, âm thầm tặc lưỡi.

Quả nhiên, đắc tội ai cũng không thể đắc tội phụ nữ, mối thù này lại nhớ quá lâu. "Điểm này của Bách Hoa Tuyền, làm chưa đủ tốt." Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, khẽ lắc đầu.

Liễu Đỉnh Hàn ngẩn người, lông mày khẽ nhíu lại, thăm dò hỏi: "Ý Bệ hạ là...

Bách Hoa Tuyền quá cố chấp?" "Không phải vậy." Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một độ cong lạnh lẽo, trong mắt hàn mang lóe lên: "Đệ tử tông môn chịu nhục, thì nên tại chỗ diệt Xích Diễm Tông.

Đã trăm năm rồi, vậy mà vẫn chưa báo thù?" "..." Mọi người nhất thời im lặng.

Cứ ngỡ Hoàng đế chê Bách Hoa Tuyền lòng dạ hẹp hòi, nào ngờ lại là chê bọn họ nương tay. "Cái này cũng không trách bọn họ được." Triệu Thần lại giải thích: "Năm đó vị trưởng lão Xích Diễm Tông kia đã bị Bách Hoa Tuyền tru sát, hai tông vì thế kết thành tử thù.

Nhưng hai phái thực lực tương đương, đều có Tông sư hậu kỳ tọa trấn, ai cũng không diệt được ai." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Xem ra Bách Hoa Tuyền không phải không muốn báo thù, mà là lực bất tòng tâm.

Y hơi trầm ngâm, ngẩng mắt hỏi: "Triệu tông chủ, tiếng tăm của Bách Hoa Tuyền thế nào?" "Cái này... nói ra phức tạp." Triệu Thần cười khổ. "Nói sao?" Lâm Tẫn truy vấn. "Bệ hạ, Bách Hoa Tuyền toàn bộ đều là nữ đệ tử, tu tập công pháp cũng liên quan đến hoa cỏ.

Có lẽ vì chuyện trăm năm trước, toàn tông trên dưới cực kỳ bài xích nam tử." Y hơi dừng lại, lại nói: "Họ cho rằng nam tử thiên hạ đều không phải loại lương thiện – đương nhiên, Bệ hạ tự nhiên là ngoại lệ." Đối với lời nịnh hót này, Lâm Tẫn không để ý.

Trong đầu y chỉ vang vọng một câu: toàn bộ đều là nữ đệ tử!

Đây quả thực là lựa chọn trời ban, thích hợp nhất để chấp chưởng ngành dệt may Vân Minh!

Nếu có thể để Bách Hoa Tuyền trấn thủ Vân Minh Thành, bảo vệ

ngành sản xuất dệt may của Chức Tạo Ti, rồi lại do đệ tử môn hạ đích thân tham gia, nhất định sẽ như hổ thêm cánh.

Còn việc họ ghét nam giới, không quan trọng.

Lâm Tẫn đâu có muốn nạp họ vào hậu cung.

Triệu Thần tiếp tục nói: "Vì ghét nam giới, đệ tử Bách Hoa Tuyền dù có xuống núi hành tẩu, đối với nam tử gặp nạn cũng thường làm ngơ, coi như là hành thiện có chọn lọc." Lâm Tẫn gật đầu, lại hỏi: "Vậy còn Xích Diễm Tông thì sao?" Chuyện trăm năm trước đã có thể thấy phong cách của tông môn này.

Bất quá, sự việc không có tuyệt đối, y vẫn muốn nghe cho kỹ.

Ai ngờ!

Triệu Thần không chút do dự nói: "Không thể chịu nổi!" "Nói rõ hơn." "Đệ tử Xích Diễm Tông vì tu luyện công pháp hệ hỏa, tính tình phần lớn bạo liệt ngang ngược, tin vào luật kẻ mạnh được yếu thua." Triệu Thần giữa lông mày đầy vẻ ghét bỏ: "Bọn họ coi thường lễ pháp luân thường, nếu gặp nữ tử vừa ý, từ không bao giờ theo đuổi đường đường chính chính, mà ngược lại ỷ thế cường đoạt." "Lại còn tự xưng thực lực là tôn, nói bừa rằng nữ tử đều ngưỡng mộ kẻ mạnh, miệng nói không nguyện ý chẳng qua là cố làm ra vẻ...

Thực sự là một tai họa của địa phương, dân chúng oán hận cực lớn." Nghe vậy.

Hàn quang trong mắt Lâm Tẫn chợt lóe lên, rồi hóa thành một tiếng cười lạnh: "Rất tốt!" Mọi người đều ngẩn ra.

Bách Hoa Tuyền ghi hận trăm năm, ngươi lại nói người ta làm không đúng.

Xích Diễm Tông ức hiếp nam nữ, ngươi lại nói "rất tốt"?

Tâm tư Bệ hạ này, rốt cuộc là nghĩ thế nào?

May mà câu nói tiếp theo của Lâm Trẫn đã giải đáp nghi hoặc cho bọn họ: "Xích Diễm Tông nếu là chính nhân quân tử, Trẫm ngược lại không tiện động thủ!" Ánh mắt y sắc bén, lạnh lùng hạ lệnh: "Triệu tông chủ, ngươi đích thân đi một chuyến Bách Hoa Tuyền, hỏi bọn họ có nguyện ý quy thuận không.

Triều đình có thể giúp họ san bằng Xích Diễm Tông!" "Ngoài ra, nếu đệ tử Bách Hoa Tuyền nguyện ý xuống núi phụ tá Chức Tạo Ti, Trẫm có thể ban cho họ một cơ duyên, giúp họ đột phá đến Đại Tông sư đỉnh phong!" Lời này vừa ra.

Trên mặt Triệu Thần tức thì tràn ngập vẻ ghen tị nồng đậm.

Quy thuận triều đình, không những có thể không tốn chút sức lực nào báo thù rửa hận, mà còn có thể gắn bó với triều đình, tương lai nhất định là một con đường bằng phẳng, thực sự là một cơ duyên trời ban.

Hơn nữa, còn có thể đề thăng tu vi!

Y thu liễm tâm thần, trịnh trọng quỳ xuống đất: "Thảo dân, tuân chỉ!" Mọi người lui khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Trẫn xoay người, nhìn về phía bản đồ cương vực khổng lồ, ánh mắt rơi vào vị trí Vân Minh Thành.

Bách Hoa Tuyền nếu nguyện ý quy thuận, tự nhiên là đại hỷ.

Nếu không chịu...

Lâm Trẫn cũng không có ý cưỡng cầu, chỉ là phải tìm tông môn thích hợp khác trú đóng xung quanh Vân Minh để phòng vệ.

Mấu chốt hiện tại, là ở Hạo Nguyệt Thành!

Chỉ cần Diêm Chính Ti Hạo Nguyệt Thành thuận lợi kiến thành,

quốc khố sẽ không còn thiếu thốn nữa.

Có tiền, mới có thể thả lỏng tay chân mà đại triển hoành đồ!

Đương nhiên!

Điều Lâm Tẫn mong đợi nhất, chính là thu hoạch của Thương Sóc sau khi sao nhà Sử gia ở Chu Kiều Thành trở về!

Sử gia độc chiếm đường muối hàng trăm năm, tài phú tích lũy được, nhất định là con số thiên văn!

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, ngồi lại long ỷ, nhắm mắt ngưng thần.

Ý thức chìm sâu vào trong não hải, Sơn Hà Xã Tắc Đồ yên tĩnh lơ lửng, phát ra ánh sáng u vi.

Trên cương vực rộng lớn, phía bắc đã cơ bản được thắp sáng, chỉ còn lại khu vực Tây Hoang và một phần nhỏ của Đông Liêu phủ chưa rõ ràng.

Thiết Côn Luân dẫn quân bắc thượng, các bản đồ đã được thắp sáng đã đạt đến mười tám chỗ.

Chương 246

Theo tốc độ này, e rằng không ra khỏi năm, liền có thể hoàn toàn khống chế.

Vừa nghĩ đến phần thưởng phong phú sau khi toàn bộ bản đồ được thắp sáng, trong lòng Lâm Tẫn liền dâng trào khó mà kiềm chế được. "Nếu Hệ thống có thể thưởng cho ta một quả DF-5C, thì trên thế gian này chẳng phải vô địch rồi sao?" Ngay cả Lục địa thần tiên, dưới uy lực hủy thiên diệt địa như thế này, e rằng cũng phải tan thành tro bụi.

Mấu chốt là, Lâm Tẫn không xác định thế gian này liệu có tồn tại quốc gia ủy khuất nào không.

Nếu có, thưởng cho bọn chúng một phát, đó quả là công đức vô lượng! "Xem ra sau khi bình định Nam Bắc, phải phái người ra biển thăm dò một chuyến." Y thấp giọng tự nói. ...

Sáng sớm mấy ngày sau.

Lâm Tẫn vừa ra khỏi Khôn Ninh Cung, Hải công công liền bước nhanh đến đón, mày mặt hớn hở: "Bẩm Bệ hạ, Ngụy bách hộ đã tỉnh rồi, chỉ là..." "Chỉ là gì?" "Y vừa tỉnh lại liền đòi ra cung cứu người, Lương thượng thư và Hoa thị lang đều sắp không cản được rồi!" Lâm Tẫn nhíu mày: "Bãi giá Đan Đỉnh Ti." Chẳng mấy chốc.

Lâm Tẫn bước vào cổng viện Đan Đỉnh Ti, cảnh tượng trước mắt khiến thần tình y đột nhiên lạnh lẽo.

Chỉ thấy Ngụy Cảnh Nhiên thân mặc Phi Ngư Phục, đang một tay đẩy Lương Kỳ Phong đang tiến lên khuyên ngăn ra, xông ra ngoài cổng.

Mặt y vì kích động mà đỏ bừng, trên trán gân xanh nổi lên. "Tránh ra!

Thương thế của ta đã khỏi rồi!" Lương Kỳ Phong dang hai tay chắn trước cửa, khổ sở khuyên nhủ: "Ngụy bách hộ, Bệ hạ có chỉ, ngươi nhất định phải tịnh dưỡng quan sát, không được động khí a!" "Tịnh dưỡng?

Thanh Ninh rơi vào tay giặc, sống chết không rõ, ngươi bảo ta làm sao tịnh dưỡng?!" Ngụy Cảnh Nhiên gầm nhẹ, giọng nói vì cực độ lo lắng mà khàn đặc, ánh mắt y cuồng loạn, như một con dã thú bị nhốt: "Còn cản ta, đừng trách ta không nể tình!" "Buông y ra!" Giọng Lâm Tẫn băng lãnh như vật hữu hình, tức khắc định trụ toàn trường.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy thấy thánh giá đích thân đến, sắc mặt đều tái nhợt, hoảng hốt quỳ xuống đất.

Thân thể Ngụy Cảnh Nhiên đột nhiên cứng đờ.

Y quay người lại, nhìn thấy Hoàng đế sắc mặt trầm uất, luồng cuồng nộ bất chấp tất cả kia như quả bóng bị chọc thủng, nhanh chóng xì hơi, thay vào đó là một loại đau khổ và bất lực sâu sắc. "Bệ hạ, thần..." "Ngụy Cảnh Nhiên." Giọng Lâm Tẫn lạnh lùng tuấn dật, từng chữ như băng: "Ngươi nếu một lòng cầu chết, Trẫm sẽ không ngăn ngươi.

Hiện tại liền có thể ra ngoài, Trẫm bảo đảm không ai dám cản." Ngụy Cảnh Nhiên nắm chặt hai nắm đấm, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, thân thể vì cảm xúc cực độ mà kịch liệt run rẩy.

Ý giận của Thiên tử như nước đá đổ lên đầu.

Nhưng vừa nghĩ đến khổ nạn Thanh Ninh có thể đang phải chịu đựng, trái tim y liền như bị nướng trên lửa. "Hừ!" Lâm Tẫn lạnh lùng hừ một tiếng, phất ống tay áo ngồi xuống, phất tay cho Lương Kỳ

Phong và những người khác lui, trầm giọng hỏi: "Chỉ bằng dáng vẻ ngươi hiện tại, cứu được Thanh Ninh sao?" Trong mắt Ngụy Cảnh Nhiên lệ quang lấp lánh, y bước nhanh đến trước mặt Lâm Tẫn, trọng trọng khấu đầu: "Bệ hạ... cầu xin ngài, cứu Thanh Ninh." Nhìn đôi mắt đỏ hoe của y, Lâm Tẫn hỏi ngược lại: "Nói rõ tình hình ngày hôm đó.

Sử gia đã có thể giết ngươi, vì sao lại tha cho ngươi một mạng?" Ngụy Cảnh Nhiên cố nén sự bi thương trong lòng, hít sâu một hơi, nói: "Hồi Bệ hạ, Sử gia không giết thần, là vì..." “Thanh Ninh.” “Vì Thanh Ninh?” Lâm Tẫn nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Tường tận kể rõ.” Ngụy Cảnh Nhiên song quyền bỗng nhiên siết chặt, khớp xương kêu lên khe khẽ.

Đoạn ký ức sỉ nhục suốt đời ấy, tựa như lưỡi dao tẩm độc, lần nữa cắt qua tâm khảm y.

“Ngày đó, thần cùng Thanh Ninh đang ở kho hàng Vân Minh thành kiểm kê hàng hóa, Sử Phong Hào đột nhiên ra tay tập kích.

Thần liều chết chống cự, cuối cùng vẫn không địch lại, bị hắn trọng thương vài chỗ kinh mạch, ngã xuống đất không dậy nổi.” Giọng y run rẩy không kiểm soát, khó khăn kể ra từng cảnh tượng tuyệt vọng.

“Thanh Ninh nhìn ra đối phương là nhắm vào nàng, ngay lúc Sử Phong Hào muốn hạ sát thủ với thần, nàng... nàng đột nhiên nhặt thanh Lưu Quang Tinh Vẫn Kiếm thần làm rơi, trực tiếp đặt ngang cổ mình!” Ngụy Cảnh Nhiên bỗng ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập sự bất lực và thống khổ khắc cốt, như thể một lần nữa rơi vào vực sâu ngạt thở kia.

“Nàng nói với Sử Phong Hào: ‘Thả hắn đi!

Bằng không, ngươi sẽ chỉ nhận được một cỗ thi thể!’” “Thần...

thần muốn ngăn cản, nhưng toàn thân kinh mạch như bị đốt cháy, đến động một ngón tay cũng không làm được!

Chỉ đành trơ mắt nhìn nàng... vì thần...” Lời nói bị tiếng nấc nghẹn kịch liệt cắt ngang, móng tay y đã lún sâu vào lòng bàn tay, rách ra vết máu, nhưng y lại không hề hay biết.

“Sử Phong Hào thấy Thanh Ninh lấy cái chết uy hiếp, mới chịu dừng tay.” “Hắn trừng mắt nhìn thần, giống như nhìn một con kiến hôi, cứ thế trước mặt thần, cưỡng ép bắt Thanh Ninh...

đi.” Trong điện chìm vào một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề và đau khổ của Ngụy Cảnh Nhiên vang vọng.

Cảm giác bất lực của khoảnh khắc đó, còn khiến y đau đớn hơn cả vết thương trên cơ thể.

Y đường đường là một nam tử bảy thước, Cẩm Y Vệ Bách hộ, vậy mà lại cần một nữ tử dùng tính mạng uy hiếp, mới có thể sống sót!

Nhận thức này như ngọn lửa độc mãnh liệt nhất, ngày đêm thiêu đốt ngũ tạng lục phủ của y.

Ánh mắt kiên quyết của Thanh Ninh, dáng vẻ không chút do dự dùng lưỡi kiếm kề vào cổ, đã in sâu vào linh hồn y.

Nếu nói.

Triệu Thư Dao là vết thương vĩnh viễn không lành trong lòng y, là cõi tịnh thổ y cẩn thận trân tàng.

Vậy thì giờ đây.

Một người khác, bằng cách thức bi tráng và quyết tuyệt tương tự, đã ngang nhiên xông vào, mang theo một sức nặng không thể bỏ qua.

Một nữ nhân, nguyện vì ngươi từ bỏ tính mạng.

Tình nghĩa này, nặng tựa núi, sâu tựa biển.

Y còn có gì phải do dự?

Còn có lý do gì để lùi bước?

Ánh lệ cùng nỗi bi thống trong mắt Ngụy Cảnh Nhiên, dần dần bị một loại chấp niệm và kiên quyết gần như điên cuồng thay thế.

Y lần nữa trọng trọng khấu đầu, trán đập xuống nền đất lạnh lẽo, phát ra một tiếng trầm đục.

"Bệ hạ!" Giọng y khàn đặc, nhưng mang theo sức mạnh dứt khoát, dốc hết tâm huyết.

"Mạng của thần, là Thanh Ninh đổi lại!" "Thần khẩn cầu Bệ hạ, cho phép thần lập công chuộc tội!

Dù là đao sơn hỏa hải, thần cũng nhất định phải đưa Thanh Ninh... bình an trở về!" "Nếu không thể cứu được Thanh Ninh, thần... cũng không còn mặt mũi sống sót trên đời!" Y phủ phục trên đất, thân thể run rẩy vì cảm xúc tột độ, chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Giờ khắc này.

Y không còn là Cẩm Y Vệ từng vì tình cũ mà phong bế tâm hồn, mà là một nam nhân bị một phần tình nghĩa sâu nặng khác đốt cháy, bất chấp đốt cháy tất cả cũng phải cứu vãn.

Lâm Tẫn khẽ động biểu cảm.

Nhìn Ngụy Cảnh Nhiên quỳ phủ trên đất, thân thể run rẩy, y chậm rãi gật đầu.

Thanh Ninh có thể vì Ngụy Cảnh Nhiên từ bỏ sinh cơ của mình, nữ tử như vậy, quả thực bất phàm.

"Ngươi..." Lâm Tẫn vừa định mở lời, nhưng chợt lông mày khẽ nhíu lại, ngẩng mắt nhìn ra ngoài điện, như thể cảm nhận được điều

gì, khóe môi y nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

"Trẫm hỏi ngươi, nếu Thanh Ninh bình an trở về, ngươi sẽ đối xử với nàng ra sao?" "Thần, đời này thề sẽ không phụ nàng!" Ngụy Cảnh Nhiên nói năng dứt khoát, hùng hồn.

"Rất tốt." Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, đứng dậy nói: "Theo trẫm đến." Nhìn bóng lưng Lâm Tẫn bước ra khỏi Đan Đỉnh điện, Ngụy Cảnh Nhiên tuy lòng còn nghi hoặc, nhưng nhanh chóng lau đi vết lệ nơi khóe mắt, vội vàng đi theo.

Trong Ngự Thư phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ.

Chưa đợi Ngụy Cảnh Nhiên lên tiếng hỏi, một thân ảnh bỗng vụt hiện. *Bành!* Thân thể cao lớn của Thương Sóc xuất hiện giữa không trung, cánh tay chấn động, nặng nề ném một bóng người xuống đất.

"Khải bẩm Bệ hạ, mạt tướng may mắn không làm nhục mệnh!" Lời vừa dứt.

Ánh mắt Ngụy Cảnh Nhiên đã khóa chặt vào người nằm trên đất, sát ý lập tức bùng phát, kiếm ý trong người cuồn cuộn dâng lên mất kiểm soát.

"Sử Phong Hào!

Ta giết ngươi!" Một tiếng gầm giận dữ, Ngụy Cảnh Nhiên không chút do dự rút Lưu Quang Tinh Vẫn Kiếm ra, thân kiếm hóa thành chín đạo hư ảnh, đâm thẳng vào yết hầu Sử Phong Hào!

"Dừng tay!" Lâm Tẫn chợt quát lớn ngăn lại!

Uy áp khủng bố giáng xuống, khoảnh khắc xua tan kiếm ý bàng bạc, giam cầm Ngụy Cảnh Nhiên tại chỗ.

"Bệ hạ, vì sao lại ngăn thần giết hắn?" Ngụy Cảnh Nhiên không

hiểu quay đầu.

Lâm Tẫn lạnh giọng nói: “Ngươi muốn giết hắn, trẫm sẽ không ngăn cản, nhưng không thể làm bẩn Ngự Thư phòng của trẫm.

Chương 247

Huống hồ...” Y chuyển lời, ánh mắt liếc nhìn ra ngoài điện: “Chẳng lẽ ngươi muốn làm việc huyết tinh này trước mặt Thanh Ninh sao?” Ngụy Cảnh Nhiên chợt khựng lại!

Theo bản năng quay đầu, nhìn thấy bóng dáng thướt tha đang chậm rãi bước vào Ngự Thư phòng, lập tức toàn thân kịch chấn. *Xoẹt!* Không chút do dự, tiếng xé gió vang lên, Ngụy Cảnh Nhiên thân hóa tàn ảnh, lao thẳng tới.

Thanh Ninh còn chưa kịp phản ứng, đã bị một đôi cánh tay rắn chắc, hữu lực ôm chặt vào lòng.

Hơi thở quen thuộc cùng lồng ngực ấm áp khiến nàng lập tức chìm đắm.

“Thanh Ninh...” Ngụy Cảnh Nhiên nước mắt lăn dài, cánh tay lại siết chặt thêm vài phần, thì thầm bên tai nàng, giọng khàn đặc nhưng từng chữ rõ ràng: “Từ nay về sau, mạng của ta là của nàng.

Nàng sống, ta hộ nàng một đời; nàng nếu không còn, hoàng tuyền bích lạc ta cũng sẽ theo nàng đi.” Thanh Ninh kiều khu khẽ run, nước mắt cũng không nhịn được lăn xuống, giơ tay ôm chặt lấy y, dùng sức đáp: “Thiếp tin chàng.” Lâm Tẫn nhìn hai người đang ôm nhau trước mắt, sắc mặt hơi cổ quái, nghiêng đầu bất đắc dĩ cười với Thương Sóc: “Hai ta ở đây, phải chăng có hơi thừa thãi rồi?” Khóe miệng Thương Sóc khẽ giật giật, lẳng lặng dời tầm mắt đi.

Một lúc lâu.

Thanh Ninh mới giật mình nhận ra mình đang ở đâu, khẽ thoát khỏi cái ôm của Ngụy Cảnh Nhiên, tiến lên nửa bước, khom người hành lễ: “Thần thiếp đã gây phiền phức cho Bệ hạ.” “Vô ngại, là trẫm

suy tính không chu toàn." Lâm Tẫn khoát tay, ngữ khí ôn hòa: "Mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi, trước tiên hãy trở về nghỉ ngơi cho tốt." Thanh Ninh tuy không lo lắng về tính mạng, nhưng dung nhan xinh đẹp khó che nổi vẻ mệt mỏi, vết máu trên cổ trắng như tuyết vẫn còn chói mắt, hiển nhiên mấy ngày nay đã chịu nhiều hành hạ.

"Thần thiếp tuân chỉ." Thanh Ninh cung kính lĩnh mệnh.

Sau khi hành lễ, nàng liếc nhìn Ngụy Cảnh Nhiên, khóe môi khẽ nở một nụ cười thẹn thùng, lặng lẽ lui ra khỏi Ngự Thư phòng.

"Ngụy Cảnh Nhiên, ngươi ở lại." Lâm Tẫn chỉ vào Sử Phong Hào đang bị giam cầm không thể nói năng trên đất, nhàn nhạt nói: "Người này, giao cho ngươi rồi.

Đừng để hắn chết quá dễ dàng." Ngụy Cảnh Nhiên lập tức hiểu ý.

Khóe miệng y cong lên một nụ cười lạnh lẽo và tà dị, chắp tay nói: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ 'chiêu đãi' Sử gia chủ thật tốt!" Nói rồi.

Y một tay nhấc bổng Sử Phong Hào như chó chết dưới đất, nhanh chóng rời đi.

Ngự Thư phòng lại trở về tĩnh lặng.

Lâm Tẫn khẽ thở ra một hơi trọc khí, nhấp một ngụm trà xanh, ánh mắt quay lại nhìn Thương Sóc, hỏi: "Lần này, thu hoạch ra sao?" Y không hề hỏi Thương Sóc tìm thấy Sử Phong Hào và Thanh Ninh từ đâu.

Dưới sự giám sát của Thiên Thính Giám, chỉ cần Sử Phong Hào còn ở dưới mảnh trời này, sẽ không thể trốn thoát!

Điều y quan tâm hơn, vẫn là nội tình của Sử gia!

Chỉ thấy Thương Sóc hít sâu một hơi, trên khuôn mặt vốn luôn

tĩnh lặng như giếng cổ, lại hiện lên vẻ khó tin: "Hồi Bệ hạ,... thật kinh người!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe!

Có thể khiến Thương Sóc vốn luôn trầm ổn cũng phải động lòng, nội tình của Sử gia quả nhiên phi phàm!

Chỉ thấy!

Thương Sóc từ trong ngực lấy ra một cuốn sổ dày nặng, cung kính dùng hai tay dâng lên trước ngự, giọng trầm ngưng: "Bệ hạ, lần tịch thu này, tổng cộng ba mươi bảy triệu lạng bạc trắng, một trăm hai mươi vạn lạng hoàng kim!" Trong khoảnh khắc Lâm Tẫn vừa nhận lấy danh sách, ngón tay khẽ khựng lại, suýt nữa không giữ vững được.

Tuy đã sớm đoán Sử gia nội tình hùng hậu, nhưng không ngờ lại hùng hậu đến mức này!

Phải biết rằng.

Ngu gia, đồng là một trong Thập Đại Thế Gia, lúc bị tịch thu ban đầu cũng chỉ được tám triệu lạng bạc trắng.

Mà Sử gia, lại vượt qua gần năm lần con số đó!

Đây còn chưa tính hoàng kim vào.

"Hô..." Lâm Tẫn hít sâu một hơi trọc khí, bàn tay gân guốc lật mở sổ sách, ánh mắt như đèn lồng, từng trang từng trang xem xét kỹ lưỡng.

Thương Sóc tiếp tục bẩm báo: "Ngoài ra, tịch thu được ba mươi vạn khoảnh ruộng tốt, trang viên, biệt viện, cửa hàng tổng cộng một ngàn ba trăm chỗ.

Trân châu mã não, ngọc thạch cổ ngoạn, vân vân, đã chất đầy hơn hai trăm hòm." Y dừng lại một chút, giữa lông mày lướt qua một tia

nộ ý lạnh lẽo, tiếp tục nói: "Còn về số lượng diêm dẫn, diêm phiếu và các kho muối tư nhân ở các nơi... thì càng khó mà đếm xuể." Lời vừa dứt.

Lâm Tẫn không lập tức đáp lại.

Y chỉ lặng lẽ lật xem cuốn sổ trong tay, càng về sau, những ghi chép càng khiến người ta kinh hãi.

Sử gia độc quyền đường muối mấy trăm năm, tài phú tích lũy, vậy mà đủ để nuôi sống toàn bộ bách tính Đại Uyên ba năm không lo ăn mặc!

Thật sự kinh khủng!

Một lát sau.

Y chậm rãi khép sổ sách lại, hít sâu một hơi, dứt khoát nói: "Phân năm triệu lạng bạc cho Diêm Chính Ti ở Nam Vực, làm kinh phí ban đầu cho công cuộc cải cách diêm chính, nâng cao đãi ngộ cho diêm nông.

Số còn lại toàn bộ giao cho Hộ Bộ đăng ký, sung vào quốc khố!" Thương Sóc lập tức ôm quyền: "Mạt tướng tuân chỉ!" Lâm Tẫn khoát tay ra hiệu y lui xuống, dựa lưng vào long ỷ, đưa tay nhẹ nhàng xoa thái dương.

Một tảng đá lớn trong lòng y cuối cùng cũng rơi xuống.

Sử gia sụp đổ, nỗi khó khăn do quốc khố Đại Uyên trống rỗng gần như được giải quyết triệt để.

Sau này hành sự, không còn phải bó tay bó chân vì tiền bạc nữa.

Còn về việc Thương Sóc đã giết bao nhiêu bè phái Sử gia, thanh lý bao nhiêu thương nhân muối phụ thuộc, y cũng không bận tâm.

Những kẻ này, chết không tiếc.

Màn đêm buông xuống, cung đăng vừa lên.

Lâm Tẫn đứng dậy, lười biếng vươn vai thư giãn gân cốt.

Đang định rời Ngự Thư phòng, lại thấy Hải công công từ ngoài bước nhanh vào, sắc mặt hơi biến đổi, vội vàng tiến lên bẩm báo: "Bệ hạ, Sử Phong Hào... chết rồi." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, sinh ra vài phần hứng thú: "Tường tận kể rõ." Sử Phong Hào đã bắt cóc Thanh Ninh, làm Ngụy Cảnh Nhiên trọng thương gần chết, trơ mắt nhìn người yêu bị bắt đi.

Giờ đây rơi vào tay Ngụy Cảnh Nhiên, cái chết của hắn... tất nhiên không hề tầm thường.

"Hồi Bệ hạ." Khóe miệng Hải công công khẽ giật giật, dù là người từng trải phong ba như ông, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa thấy, vẫn cảm thấy lạnh sống lưng: "Ngụy Bách hộ trước tiên dùng móc sắt nhỏ, từng tấc từng tấc thiêu đứt rồi rút gân tứ chi của Sử Phong Hào, sau đó dùng bàn chải sắt nung đỏ chà xát thân thể hắn lặp đi lặp lại ba lần." "Kế đó dùng dao găm khoét mắt, kìm sắt cắt lưỡi, xẻo tai chặt ngón tay, lại dùng chân khí tinh thuần bảo vệ tâm mạch của hắn, khiến hắn tỉnh táo chịu đựng từng phần thống khổ." Nói đến đây.

Ông khẽ dừng lại, đưa tay lau mồ hôi trên trán: "Đợi khi Sử Phong Hào đã thành một người tàn phế như hồ lô máu, Ngụy Bách hộ lại sai người từ Diêm Chính Ti lấy muối hạt, xát vào từng vết thương của hắn." "Cứ thế tra tấn lặp đi lặp lại cả ngày, cuối cùng mới dùng đòn kết liễu, chặt xác tàn tạ của hắn thành thịt nát, ném vào hố phân." "Lão nô rời đi lúc đó, trong thiên lao...

đã không tìm thấy một mảnh da thịt nguyên vẹn nào, chỉ còn lại một vũng máu đặc sệt, mùi tanh nồng nặc, quanh quẩn không tan." Lời vừa dứt.

Trong lòng Lâm Tẫn dấy lên một tia lạnh lẽo, điều này không phù hợp với nền giáo dục hiện đại mà y đã tiếp nhận.

Nhưng y nhanh chóng dằn xuống sự khó chịu này.

Nơi đây là cổ đại, nơi hoàng quyền chí thượng, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân và những người bên cạnh.

Khi Sử Phong Hào bắt cóc Thanh Ninh, trọng thương Ngụy Cảnh Nhiên, hắn lại từng giảng đạo nhân nào sao?

Đã chọn con đường này, có một số cái giá, nhất định phải chịu đựng.

"Hắn hiện giờ đang ở đâu?" Lâm Tẫn hỏi.

"Ngụy Bách hộ toàn thân dính máu, đã trở về Cẩm Y điện tắm rửa.

Nói là lát nữa... sẽ đích thân đến khấu tạ Bệ hạ đã ban cho hắn cơ hội này." Lâm Tẫn lập tức nói: "Mau đi nói với hắn, không cần đến nữa.

Trẫm chuẩn hắn nghỉ ngơi vài ngày, tĩnh dưỡng tâm trạng cho tốt." Y thật sự sợ tên tiểu tử này tâm lý sẽ hoàn toàn vặn vẹo.

Hải công công cung thân: "Lão nô tuân chỉ." Lâm Tẫn thở dài một tiếng, lẩm bẩm: "Sau này tuyệt đối không thể để tên tiểu tử này thẩm vấn phạm nhân nữa...

Diêm Vương gặp hắn, e rằng cũng phải tránh xa ba xá." Nửa buổi.

Lâm Tẫn rất khó khăn mới trấn định lại tinh thần, xua đuổi cảnh tượng máu tanh Hải công công vừa kể ra khỏi đầu, cất bước rời Ngự Thư phòng.

Trong Khôn Ninh Cung.

Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đang đi đi lại lại, trên dung nhan

tuyệt mỹ tràn đầy ưu tư.

"Cạch." Cửa điện khẽ mở.

Hai người đồng thời quay người, thấy là Lâm Tẫn, vội vàng tiến lên đồng thanh nói: "Bệ hạ, Thanh Ninh còn an toàn không?" "Các nàng sao lại biết?" Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Thanh Ninh hôm nay mới được cứu về, hai người ở sâu trong hậu cung, tin tức không nên linh thông đến vậy.

Yến Kinh Tuyết nhẹ giọng nói: "Là Phượng Linh Vệ đến báo, nói Ngụy Bách hộ vì người yêu, trong thiên lao đã tra tấn kẻ địch bằng những hình phạt tàn khốc, cảnh tượng... cực kỳ thảm liệt." Lâm Tẫn cười khổ.

May mà không ai kể chi tiết cụ thể cho các nàng, nếu không y thật sự lo lắng hai người sẽ không nuốt trôi cơm được trong ba ngày.

Trong Phượng Linh Vệ có một số người đúng lúc đang tuần tra ở rìa hậu cung, ngẫu nhiên có thể nghe ngóng tin tức từ thái giám, cung nữ bên ngoài, vậy cũng hợp lý.

Chương 248

Lâm Tẫn ngồi xuống, ôn hòa nói: "Thanh Ninh đã vô sự." Tô Vãn Tình dâng lên một tách trà xanh, đôi mắt đẹp long lanh, dấy lên vẻ hiếu kỳ: "Bệ hạ, 'người yêu' này... rốt cuộc là tình hình ra sao?" Yến Kinh Tuyết cũng gật đầu bên cạnh, trong mắt lấp lánh ánh mong chờ được nghe chuyện.

Lâm Tẫn thản nhiên cười, kể lại chuyện Ngụy Cảnh Nhiên và Thanh Ninh.

Đặc biệt là những lời Ngụy Cảnh Nhiên nói với Thanh Ninh trong Ngự Thư phòng, khiến hai nữ nhân nghe mà mắt sáng rực, vô cùng cảm động.

"Không ngờ Ngụy Cảnh Nhiên bình thường lạnh lùng, lại có trách nhiệm đến vậy!" Tô Vãn Tình khẽ cảm thán.

Lâm Tẫn nhấp một ngụm trà, nói: "Điều đó là đương nhiên.

Một nữ tử nguyện vì hắn hy sinh tính mạng, nếu hắn vẫn không động lòng, trẫm sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn." Yến Kinh Tuyết đứng sau Lâm Tẫn, bàn tay ngọc trắng muốt khẽ đặt lên vai y xoa nắn, ánh mắt lưu chuyển chợt lóe lên một tia giảo hoạt: "Bệ hạ, ngài có phải... nên ban hôn rồi không?" "Vội gì?" Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, cười như không cười: "Đợi tên tiểu tử kia đích thân đến cầu trẫm rồi hãy nói!" Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết nhìn nhau cười, không nói thêm lời nào.

Ngày hôm sau.

Thời tiết tốt liên tục mấy ngày dường như đã kết thúc, bầu trời lại một lần nữa u ám, như thể đang ấp ủ một trận đại tuyết chưa từng có.

Lâm Tẫn bước vào Ngự Thư phòng, một luồng hơi ấm ập đến.

Than bạc tĩnh lặng cháy trong lò sưởi, luồng hơi ấm áp xua tan khí lạnh khắc nghiệt bên ngoài, khiến y toàn thân thư thái, tinh thần chấn động.

Y vừa mới ngồi xuống, một nội thị đã cúi đầu bước vào điện, cung kính bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Tông chủ Toái Tinh Tông Triệu Thần ở ngoài điện cầu kiến.

Hắn còn... mang theo một nữ tử." "Nữ tử?" Lâm Tẫn khẽ nhúc nhích lông mày: "Tuyên." Không lâu sau.

Triệu Thần dẫn theo một nữ tử bước vào Ngự Thư phòng.

Chỉ thấy nữ tử kia thân hình yểu điệu, một bộ váy dài màu trắng ngà, gấu váy và cổ tay áo đều thêu những họa tiết dây leo mảnh dẻ bằng chỉ bạc, khi đi lại tựa hồ có hương thơm thoang thoảng.

Nàng dung mạo thanh lệ, mày như núi xa, mắt tựa làn thu thủy.

Chỉ là giữa thần sắc lại có một vẻ lạnh lùng kiêu ngạo từ chối người ngoài ngàn dặm, như thể một tiên nữ thoát tục không vướng khói lửa nhân gian.

"Thảo dân Triệu Thần, cùng với Tông chủ Bách Hoa Tuyền Tần Nhược Dao, khấu kiến Bệ hạ!" Triệu Thần quỳ xuống hành lễ, giọng cung kính.

Tần Nhược Dao bên cạnh cũng theo đó quỳ xuống, tư thái tuy ưu nhã, nhưng giữa lông mày vẫn mang theo vài phần căng thẳng khó gần.

Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Tầm mắt y rơi trên Tần Nhược Dao dưới bậc thang.

Y ban đầu chỉ lệnh Triệu Thần đi thuyết phục Bách Hoa Tuyền

quy thuận, không ngờ người này lại trực tiếp mang về một Tông chủ?

"Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Hai người tạ ơn đứng dậy.

Lâm Tẫn mở lời, giọng điệu không nghe ra cảm xúc: "Tần Tông chủ, ý của triều đình, Triệu Tông chủ hẳn đã truyền đạt rõ ràng.

Ngươi lần này đích thân đến, là vì chuyện gì?" Tần Nhược Dao trên mặt thanh lãnh không chút gợn sóng, chỉ khẽ cúi người, nói: "Bệ hạ, Bách Hoa Tuyền nguyện quy thuận triều đình, chỉ là dân nữ có một thỉnh cầu vô lễ." "Nói." Lâm Tẫn ngữ khí bình đạm, tựa một đầm nước sâu.

Tần Nhược Dao ung dung không vội, giọng nói trong trẻo: "Triều đình ngoài việc cần giúp tông môn ta tiêu diệt Xích Diễm Tông, và giúp dân nữ đột phá Đại Tông Sư đỉnh phong... còn mong Bệ hạ ban chỉ, định ngày hoa nở rộ nhất vào mùa xuân hàng năm là 'Bách Hoa Tiết'." Nàng khẽ dừng lại, đáy mắt lướt qua một tia kỳ vọng khó nhận thấy: "Và sắc phong Bách Hoa Tuyền ta độc quyền chủ trì lễ hội khắp thiên hạ, phụ trách bài trí trăm hoa trong cung và kinh thành, cùng các nghi quỹ khánh điển." Lời vừa dứt.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch lên gần như không thể thấy.

Hay cho Tần Nhược Dao, quả nhiên đánh một bàn tính hay!

Thoạt nghe.

Yêu cầu này đối với triều đình chẳng qua chỉ là một chiếu thư, lại còn có thể thể hiện khí tượng thịnh thế.

Nhưng một khi ưng thuận, Bách Hoa Tuyền sẽ từ một môn phái giang hồ, một bước trở thành quyền uy chính thức duy nhất trên con đường này, địa vị không ai có thể lay chuyển!

Nếu các tông khác học theo, hôm nay lập ra "Bách Thảo Tiết", ngày mai lại tạo ra "Thiên Khí Điện", thì uy nghiêm của triều đình còn

đâu?

Tưởng chừng khiêm cung, thực chất lại ẩn chứa phong mang.

Lâm Tẫn tâm niệm xoay chuyển, trên mặt lại không chút biểu cảm, chỉ khẽ gật đầu.

Dưới cái nhìn đầy mong đợi của Tần Nhược Dao, y bỗng nhiên cất tiếng: "Ngươi, có thể đi rồi." Tần Nhược Dao chợt khựng lại: "Bệ hạ đây là ý gì?" "A." Lâm Tẫn khẽ cười một tiếng. *Oanh!* Một cỗ đế uy bàng bạc như núi đột nhiên giáng xuống, tựa như trời đất nghiêng đổ, ầm ầm đè lên vai Tần Nhược Dao!

Tu vi Đại Tông Sư cảnh khổ tu mấy chục năm của nàng, trước sức mạnh này như hư không, đến một tia ý niệm phản kháng cũng không sinh ra được, liền bị ép cho quỳ phục xuống đất!

Toàn thân nàng trong chốc lát bị mồ hôi lạnh thấm ướt, trên khuôn mặt thanh lệ tuyệt tục kia huyết sắc tiêu tan, chỉ còn lại sự kinh hãi.

Giờ khắc này.

Tất cả kiêu ngạo, tất cả dựa dẫm của nàng, trước sức mạnh thuần túy, nghiền ép này, đều bị nghiền nát tan tành!

Nàng lần đầu tiên rõ ràng đến vậy mà ngửi thấy hơi thở tử vong, cũng lần đầu tiên hiểu được, thế nào là "thiên tử một giận, vạn người phơi thây".

Lâm Tẫn đứng trên cao nhìn xuống, lạnh lùng như băng: "Trẫm xác thực có ý muốn Bách Hoa Tuyền hỗ trợ Chức Tạo Ti duy trì nghiệp dệt may, nhưng..." Y chuyển giọng, sức ép tinh thần kia dường như lại nặng thêm vài phần: "Tuyệt đối không phải không có nàng thì không được!" Thật là hoang đường!

Đem cái bộ dạng ra vẻ khinh thường nam tử kia đặt trước mắt trẫm?

Ai đã cho nàng cái gan đó?

Từ khi nữ nhân này bước vào Ngự Thư phòng, thần sắc đã như thể nam tử thiên hạ đều nợ nàng vậy.

Thái độ như vậy, thật sự khiến người ta không vui.

Chân chính cho rằng có chút nhan sắc, liền có thể làm càn sao?

“Bệ...

Bệ hạ...” Tần Nhược Dao cắn chặt răng bạc, khó khăn phun ra từng chữ: “Chuyện này đối với ngài... chẳng qua chỉ là giơ tay nhấc chân...” Lâm Tẫn nhàn nhạt nói: “Đối với trẫm mà nói, dễ như trở bàn tay.

Nhưng, trẫm không muốn!” “Cút!” Một tiếng quát lạnh, uy áp chợt tan.

Tần Nhược Dao bỗng thở hổn hển một hơi, cả người phủ phục trên đất, đường cong lộ rõ.

Đặc biệt là đường cong eo hông động lòng người kia, khiến Triệu Thần đứng bên cạnh không kìm được nuốt nước bọt.

Tuy nhiên, thân thể tuy được tự do, nhưng sự sợ hãi trong lòng Tần Nhược Dao lại càng sâu đậm hơn.

Khoảnh khắc vừa rồi, nàng thực sự ngửi thấy hơi thở tử vong!

Nàng cuối cùng cũng bừng tỉnh!

Người trước mắt này, không chỉ là Cửu Ngũ Chí Tôn, mà còn là Lục Địa Thần Tiên!

Tuyệt đối không phải những kẻ dung tục sẽ quỳ rạp dưới váy nàng.

Lời nói và hành động vừa rồi của mình, nào có khác gì tự tìm

đường chết?

Một bên.

Triệu Thần khó khăn dời tầm mắt khỏi đường cong quyến rũ kia, trong lòng thở dài.

Cơ duyên to lớn đưa đến tận tay, không biết trân trọng, ngược lại còn muốn được voi đòi tiên.

Ngu ngốc đến đáng thương!

Tần Nhược Dao cứng đờ tại chỗ, không dám vọng động, chỉ đành đưa ánh mắt cầu cứu về phía Triệu Thần.

Bốn mắt nhìn nhau.

Triệu Thần thầm thở dài một tiếng, quay sang Lâm Tẫn, chắp tay nói: "Bệ hạ, Tần Tông chủ nhất thời hồ đồ, còn mong Bệ hạ rộng lòng tha thứ, ban thêm một cơ hội.

Nếu sau này Bách Hoa Tuyền đối với Chức Tạo Ti có nửa phần lơ là, đến lúc đó số tội cùng phạt, chắc hẳn Tần Tông chủ cũng tuyệt không oán hận!" Tần Nhược Dao giờ khắc này cũng đã hồi thần, vội vàng phủ phục khấu đầu, giọng run rẩy: "Bệ hạ minh giám!

Lời Triệu Tông chủ nói, chính là lời từ tận đáy lòng dân nữ!

Bách Hoa Tuyền nhất định sẽ dốc hết toàn lực, lấy công chuộc tội, khẩn cầu Bệ hạ tha tội!" Nàng không hề nhận ra.

Ánh mắt Lâm Tẫn mang ý tán thưởng, liếc nhìn Triệu Thần.

Bách Hoa Tuyền đúng là lựa chọn hàng đầu cho Chức Tạo Ti, nhưng thái độ của Tần Nhược Dao này, lại cần phải dạy dỗ cẩn thận.

Triệu Thần lúc này lên tiếng, đúng là thời cơ.

Lâm Tẫn nhíu mày trầm ngâm một lát, rồi mới nói: "Vì Triệu Tông

chủ đã cầu tình, trẫm liền cho ngươi một cơ hội.

Chương 249

Xích Diễm Tông, triều đình sẽ ra tay.

Còn về cảnh giới của ngươi... sau này xem biểu hiện của ngươi." Tần Nhược Dao như được đại xá, lần nữa khấu đầu: "Tạ Bệ hạ long ân!" Trong lòng nàng lại dâng lên một trận hối hận—cơ hội đột phá ngay trong tầm tay, lại bị chính mình tự tay đẩy đi rồi.

Lâm Tẫn nói: "Lập tức dẫn một phần đệ tử Bách Hoa Tuyền nhập trú Vân Minh thành, nghe theo Thanh Ninh điều khiển.

Nếu Thanh Ninh hài lòng, trẫm tự khắc có thưởng tứ." "Dân nữ tuân chỉ!" "Lui xuống đi." "Vâng." Hai người cung kính hành lễ, cúi người lui ra khỏi Ngự Thư phòng ngột ngạt đó.

Mãi cho đến khi đi xa đến dưới tường cung, Tần Nhược Dao mới dám thả lỏng đôi chân mềm nhũn, lạnh lẽo vịn vào cột hành lang lạnh băng, thở dốc từng ngụm lớn.

Nàng theo bản năng quay đầu lại.

Liếc nhìn hướng điện vũ sâu thẳm kia, cánh cửa đỏ thẫm trong mắt nàng tựa như miệng của một con quái thú nuốt chửng người, khiến nàng lòng còn sợ hãi.

Sau khi hoàn hồn.

Trên mặt nàng tràn đầy vẻ cay đắng và hối hận, quay sang Triệu Thần: "Triệu Tông chủ, Bệ hạ người... liệu có vì chuyện này mà sinh lòng đề phòng Bách Hoa Tuyền không?

Đều tại dân nữ nhất thời hồ đồ..." Triệu Thần thản nhiên cười: "Bệ hạ bao dung như biển, sẽ không so đo.

Bất quá..." Hắn chuyển giọng: "Nếu ngươi muốn Bách Hoa Tuyền

tiến xa hơn, Triệu mỗ lại có một kiến giải thô thiển." Tần Nhược Dao mắt sáng ngời, vội vàng thi lễ: "Kính xin Triệu Tông chủ chỉ điểm!" Triệu Thần nhìn quanh bốn phía, hạ thấp giọng: "Bệ hạ đã giao toàn quyền phụ trách nghiệp dệt may của hoàng triều cho Thanh Ninh ti chính, có thể thấy ngài tín nhiệm nàng đến mức nào.

Nếu ngươi có thể được Thanh Ninh ti chính công nhận, Bách Hoa Tuyền còn lo gì tiền đồ?" Tần Nhược Dao vẫn còn hơi bối rối: "Nhưng ta và vị Thanh Ninh ti chính này vốn không có qua lại, làm sao có thể được nàng thanh lãi?" Giọng Triệu Thần càng thấp hơn: "Theo ta được biết, Thanh Ninh ti chính chưa hề tu luyện chân khí, lần trước còn vì thực lực kém mà bị người khác bắt cóc, Bệ hạ lại phái Lục Địa Thần Tiên đích thân đi cứu viện." Hắn dừng lại, đầy thâm ý nói: "Công pháp Bách Hoa Tuyền rất thích hợp cho nữ tử tu luyện.

Ngươi nếu dốc túi truyền thụ, giúp nàng bước vào võ đạo, thậm chí... phong nàng làm Bách Hoa Thánh Nữ.

Vậy thì sau này, Bách Hoa Tuyền há chẳng phải..." Lời chưa nói hết, ý đã rõ ràng.

Trong mắt Tần Nhược Dao chợt bùng lên vẻ rạng rỡ!

Những năm qua, Bách Hoa Tuyền ngày càng khó khăn, toàn bộ đệ tử trong tông đều là nữ, thường xuyên bị quấy nhiễu, gặp cường địch chỉ đành nhẫn nhịn.

Nói trắng ra!

Bách Hoa Tuyền trong lòng một số cường giả, chẳng qua chỉ là một hậu hoa viên muốn gì có nấy.

Đây chính là nguyên nhân nàng vội vàng tìm kiếm sự che chở của triều đình.

Nếu theo kế sách của Triệu Thần, buộc chặt Bách Hoa Tuyền với

triều đình, tuy mất đi sự tự do, nhưng lại có thể bảo đảm an ninh tông môn, tương lai thậm chí có thể trở thành khuôn mẫu cho các tông môn nữ tử trong thiên hạ!

Nghĩ đến đây.

Nàng hướng Triệu Thần cúi mình thật sâu một lễ: "Đa tạ Triệu Tông chủ đã chỉ điểm!

Ân đức này, Bách Hoa Tuyền nhất định sẽ không dám quên!" Triệu Thần khoát tay, không nói thêm lời nào.

Trong lòng lại cười khổ: "Lại thành toàn thêm một cái.

Bách Thảo Đường, Bách Hoa Tuyền đều có tiền đồ...

Chẳng lẽ là vì tên có chữ 'Bách' sao?

Xem ra ta thật sự nên cân nhắc đổi 'Toái Tinh Tông' thành 'Bách Tinh Tông'." Đồng thời.

Trong Ngự Thư phòng, Lâm Tẫn không để ý đến hậu sự của hai người kia.

Bởi vì tiếng nhắc nhở của hệ thống đã lâu không nghe thấy, đang vang lên thanh thúy bên tai y, như tiếng trời ban: 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Bách Hoa Cốc, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?】【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Chu Kiều thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?】 Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch lên!

Các bản đồ giám đang chờ điểm sáng ở Bắc Vực, y đã yêu cầu hệ thống gộp lại xử lý, tự nhiên sẽ không có những nhắc nhở linh tinh quấy rầy.

Nhưng!

Bách Hoa Cốc và Chu Kiều Thành lại là ngoại lệ!

Hai nơi này thuộc Nam Vực, không nằm trong phạm trù yêu cầu trước đó của y.

Giờ khắc này.

Cùng với sự quy phục thật sự của Tần Nhược Dao, và việc Thương Sóc đã triệt để thanh lý sạch sẽ nha môn Chu Kiều thành, tiếng nhắc nhở của hệ thống liền vang lên kịp thời!

"Điểm sáng!" Lâm Tẫn thầm niệm trong lòng. 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Bách Hoa Cốc!】 【Nhận được phần thưởng: Bách Hoa Tinh Túy!】 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Chu Kiều thành!】 【Nhận được phần thưởng: Ngũ Khí Triều Nguyên Đan *10!】 "Cái quái gì vậy?" Nghe xong tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Tẫn chợt khựng lại, buột miệng thốt ra.

Hải công công đứng cạnh bị tiếng này dọa giật mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía Hoàng đế, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu và kinh hãi.

"Bệ hạ, ngài... ngài nói gì vậy?" "Vô sự." Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, trong khoảnh khắc đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Ngũ Khí Triều Nguyên Đan, y vẫn có thể lý giải.

Mặc dù không biết công hiệu cụ thể, nhưng đan dược do hệ thống xuất phẩm, xưa nay không phải vật phàm.

Nhưng cái "Bách Hoa Tinh Túy" này... nghe tên sao lại toát ra một mùi vị nữ tính thế này?

Y xòe lòng bàn tay.

Một tiểu bình xanh biếc trong suốt, tựa như lưu ly đúc thành liền xuất hiện trong lòng bàn tay y.

Trong bình, chất lỏng màu hổ phách khẽ lay động, giữa đó tựa hồ có vạn ngàn tinh huy li ti luân chuyển không ngừng.

Dù miệng bình đóng chặt, một trận hương thơm bách hoa đậm đà, thấm vào tâm tỳ, đã từng đợt từng đợt lan tỏa ra, khiến người ta thần hồn thanh tỉnh.

"Quả là hương kỳ lạ!" Đây là cảm giác đầu tiên của Lâm Tẫn.

Hương khí này u viễn thâm thúy, tựa hồ có thể tẩy rửa thần hồn.

"Hệ thống, thứ này có tác dụng gì?" Y hỏi thầm trong lòng. 【Hương thấm cơ cốt, nhuận ngọc thể, an thần dưỡng tâm, vi hiệu thông mạch!】 Câu trả lời của hệ thống khiến Lâm Tẫn hơi thất vọng.

Không thể nâng cao tu vi, cũng không cách nào củng cố căn cơ, đối với y mà nói, gần như là đồ bỏ đi.

May thay.

Lời giải thích bổ sung sau đó của hệ thống, khiến đáy mắt y một lần nữa sáng lên một tia sáng nhỏ.

Theo lời hệ thống, người dùng sẽ từ đó toàn thân tỏa hương, mê hoặc nhưng không yêu dị, nhã nhặn mà không tục tằn.

Càng có thể ôn hòa dưỡng kinh mạch, cải thiện thể chất, có tác dụng phụ trợ tĩnh tâm ngưng thần, loại bỏ tạp niệm.

Còn về sơ thông kinh mạch?

Hiệu quả cực kỳ yếu ớt, đối với cao giai võ giả cơ bản có thể bỏ qua.

Nhưng!

Chỉ riêng điều "toàn thân tỏa hương" đó thôi, đã đủ để khiến tuyệt đại đa số nữ tử thế gian phát cuồng!

“Hệ thống, phụ nữ mang thai có dùng được không?” 【Có thể!】 Hệ thống trả lời dứt khoát.

Lâm Tẫn khóe môi nở nụ cười nhẹ nhõm, khẽ tự lẩm bẩm: “Xem ra, hai vị ái phi của trẫm, sau này sẽ trở thành ‘Hương phi’ chân chính.” Y tiện tay thu Bách Hoa Tinh Túy vào không gian hệ thống, lần nữa hỏi: “Còn Ngũ Khí Triều Nguyên Đan thì sao?” 【Ngũ Khí Triều Nguyên Đan: Điều hòa âm dương ngũ hành trong cơ thể, củng cố căn bản bồi dưỡng nguyên khí, tăng thêm hai mươi năm tuổi thọ!】 Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Đối với võ giả mà nói, cảnh giới đột phá tự nhiên có thể kéo dài tuổi thọ.

Cảnh Tông Sư có thể sống đến một trăm năm mươi tuổi, cảnh Đại Tông Sư có thể đạt hai trăm, mà một khi bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, lại càng có thể hưởng ba trăm năm xuân thu!

Thoạt nhìn, việc tăng thêm hai mươi năm tuổi thọ đối với cao giai võ giả không tính là quá nhiều.

Nhưng nếu là một lão quái vật tuổi thọ sắp cạn, kẹt ở đỉnh phong Đại Tông Sư chỉ còn kém một bước cuối cùng thì sao?

Viên đan dược này, có lẽ đủ để xoay chuyển vận mệnh của cá nhân, thậm chí là cả một tông môn gia tộc!

“Không tệ, lần này hệ thống lại hào phóng.” Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Số lượng mười viên, đủ để y sắp xếp nhiều việc.

Y thu liễm tâm thần, khôi phục uy nghi đế vương, nghiêng mình phân phó: “Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh Thương Sóc lập tức đi Xích Diễm Tông, diệt trừ cái ác tận gốc, không chừa một ai!” Hải công công sắc mặt nghiêm túc, cúi người lĩnh mệnh: “Lão nô tuân chỉ!”

Giải quyết Xích Diễm Tông, lại có Bách Hoa Tuyền nhập trú Vân Minh thành bảo hộ Chức Tạo Ti, bố cục về dệt may bên này, cơ bản là ổn định rồi.

Ngay lúc này!

Một nội thị bước nhanh vào, quỳ xuống bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Lăng Chỉ huy sứ ở ngoài điện cầu kiến!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mắt.

Chương 250

Thần thức cảm nhận được vài luồng khí tức quen thuộc bên ngoài điện, khóe môi không khỏi nhếch lên một nụ cười đầy ý vị, thầm nghĩ: "Tên tiểu tử Lăng Hồng này, trước mặt lão trượng nhân, lại biết giữ quy củ rồi." Vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ này của y, vốn luôn có đặc quyền cầm đao trực tiếp vào Ngự Thư phòng.

Giờ khắc này lại chính thức thông truyền như vậy, hiển nhiên là làm ra vẻ cho Nhậm Minh Viễn xem.

"Tuyên!" "Vâng!" Rất nhanh.

Lăng Hồng, Nhậm Tử Linh cùng phu phụ Nhậm Minh Viễn mấy người bước vào điện, cung kính hành lễ: "Thần đẳng, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân đi." "Tạ Bệ hạ!" Mọi người tạ ơn đứng dậy.

Ánh mắt Lâm Tẫn rơi trên phu phụ Nhậm Minh Viễn hơi câu nệ, cười hỏi: "Nhậm Ái khanh, mấy ngày ở kinh đô, có còn quen không?" Nhậm Minh Viễn nghe vậy, lần nữa quỳ xuống, vội vàng nói: "Nhờ hồng phúc của Bệ hạ, mọi việc đều an tốt, sự phồn hoa của kinh đô, vượt xa tưởng tượng của thảo dân." "Không cần đa lễ." Lâm Tẫn hư nâng tay phải.

Nhậm Minh Viễn lúc này mới đứng vững dưới sự đỡ của nữ nhi Nhậm Tử Linh, trên má vẫn còn mang vài phần thụ sủng nhược kinh.

"Bệ hạ." Nhậm Tử Linh tiến lên một bước, chắp tay nói: "Thần nghe nói Sử gia đã bị Thương tướng quân y pháp trừng trị, tru di cửu tộc.

Nay các đại diêm thương quần long vô thủ, gia phụ cho rằng, nên nhanh chóng quay về Nam Vực, chỉnh đốn lại đường muối, để tránh phát sinh hỗn loạn." Lâm Tẫn tán thưởng gật đầu: "Ái khanh nói rất

đúng, chuyện này quả thật nên sớm không nên muộn." Y quay sang nhìn Lăng Hồng, ra lệnh: "Lăng Hồng, ngươi lập tức dẫn mười chuyên viên Diêm Chính Ti, cùng Tử Linh, hộ tống Nhậm Ái khanh đến Hạo Nguyệt thành." "Trẫm đã điều động ba ngàn Huyền Giáp quân tiên hành đến đóng giữ, bắt đầu từ hôm nay, Hạo Nguyệt thành sẽ là trị sở của Diêm Chính Ti Nam Vực!

Mau chóng dùng thời gian nhanh nhất, nắm chắc hoàn toàn việc muối trong tay triều đình!

Gặp kẻ nào gây trở ngại, bất luận là ai, cứ chém trước tấu sau!" Lăng Hồng một gối quỳ xuống đất, ôm quyền lĩnh mệnh, giọng nói hùng hồn: "Thần, lĩnh chỉ!" "Năm triệu lạng bạc trắng trẫm đã cấp phát." Lâm Tẫn bổ sung: "Đợi khi Diêm Chính Ti Nam Vực bước đầu đi vào quỹ đạo, rồi hãy hồi kinh phục mệnh!" "Tuân chỉ!" Lăng Hồng và Nhậm Tử Linh đồng thanh đáp.

Ngay lúc mấy người hành lễ cáo lui, sắp sửa quay người rời đi.

Lâm Tẫn ánh mắt lướt qua mấy sợi tóc bạc chói mắt bên thái dương Nhậm Minh Viễn, tâm niệm khẽ động, cất tiếng gọi: "Khoan đã!" Mấy người lập tức dừng bước, nghi hoặc quay người lại.

Chỉ thấy Lâm Tẫn xoay cổ tay, hai viên đan dược lớn bằng mắt long nhãn, tỏa ra khí tức ấm áp nhân từ lơ lửng xuất hiện, chậm rãi bay đến trước mặt Nhậm Minh Viễn và Liễu thị.

"Viên đan này tên là Ngũ Khí Triều Nguyên Đan, uống vào có thể tăng thêm hai mươi năm dương thọ." Một câu nói miêu tả nhẹ nhàng, nhưng lại như tiếng sấm nổ vang trời, làm Nhậm Minh Viễn và Liễu thị chấn động bên tai!

Hai người trong khoảnh khắc trợn trừng mắt, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin!

Tăng thêm hai mươi năm tuổi thọ?!

Cái này... cái này quả thực là thủ đoạn của tiên nhân trong thần thoại!

Đối với những người phàm tục như bọn họ, trăm năm nhân sinh, có mấy cái hai mươi năm?

Điều này đã không còn là thứ có thể đo lường bằng vàng bạc, đây là cơ duyên nghịch thiên cải mệnh!

"Bệ...

Bệ hạ...

Cái này quá trân quý...

Thần... thần hà đức hà năng..." Nhậm Minh Viễn giọng run rẩy, gần như nói năng lộn xộn.

"Uống đi." Lâm Tẫn đứng dậy, ngữ khí ôn hòa nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Đường muối tương lai của Đại Uyên, vẫn cần Nhậm Ái khanh hao tâm tổn trí quản lý nhiều hơn." *Phịch!* Nhậm Minh Viễn và Liễu thị không còn do dự, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trọng trọng khấu đầu.

Đan dược vừa vào miệng liền tan ra.

Nhậm Minh Viễn chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm ôn nhuận rộng lớn lập tức quét qua tứ chi bách hài, những cơn đau âm ỉ do lao lực tích tụ nhiều năm vậy mà tan biến nhanh chóng như băng tuyết gặp nắng.

Y theo bản năng sờ sờ thái dương, nơi chạm vào lại là sợi tóc đen nhánh mềm mại!

Liễu thị bên cạnh càng kích động che miệng, nước mắt giàn giụa.

Nàng nhìn dung mạo trượng phu trẻ ra mười mấy tuổi trong nháy

mắt, lại cảm nhận được trong cơ thể mình luồng hoạt lực bừng bừng như thể trở lại tuổi thanh xuân, sự chấn động này, còn khiến người ta phát cuồng hơn cả việc có được núi vàng núi bạc!

"Bệ hạ!" Nhậm Minh Viễn giọng nghẹn lại, thậm chí không màng lễ nghi mà lấy đầu đập xuống đất, *phanh phanh* vang dội: "Thần... thần nguyện vì Bệ hạ, vì diêm chính Đại Uyên, đốt cháy hết cuộc đời này!!" Giờ khắc này, vàng bạc châu báu gì, quyền thế địa vị gì, trước kỳ tích như phản lão hoàn đồng này đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Ân tình này, đã không còn là tình nghĩa quân thần thông thường, đây là ân tái tạo!

Lâm Tẫn thản nhiên cười, vạt áo bào khẽ phất: "Trẫm, tin ngươi, lui xuống đi." Hai người lần nữa cúi mình thật sâu với Lâm Tẫn, lúc này mới dưới sự hộ tống của Lăng Hồng và Nhậm Tử Linh, cung kính lui ra khỏi Ngự Thư phòng.

Lâm Tẫn khẽ thở ra một hơi trọc khí.

Y bước đến trước bản đồ cương vực, ánh mắt sắc bén như chim ưng, chậm rãi lướt qua các thế lực và thành trì được đánh dấu trên bản đồ, chìm vào suy tư sâu xa.

Ngu gia dệt may, Sử gia nghiệp muối, đã hoàn toàn rơi vào tay triều đình kiểm soát.

Vậy tiếp theo... nên đến lượt ai đây?

Lâm Tẫn ngón tay lướt qua bản đồ cương vực rộng lớn.

Tuyến đường vận hà do Vũ Văn Khải vạch ra như một con cự long, chạy ngang dọc nam bắc.

Tuy nhiên.

Nơi long mạch phải đi qua, lại vẫn còn mấy nơi cứng đầu chiếm

cứ.

Tầm mắt y lần lượt lướt qua mấy địa danh: Tỏa Vân Dương gia, Tê Hà Cốc Diệp gia, Bích Ba Thẩm gia.

"Sử gia đã diệt, Diệp gia còn có thể đàm phán, Thẩm gia không nên xé toạc mặt...".

Lâm Tẫn lẩm bẩm, đầu ngón tay cuối cùng nặng nề chấm vào Tỏa Vân thành: "Vậy thì, chính là ngươi, Dương gia!" Trong mắt y hàn quang chợt lóe.

Dương gia chủ yếu kinh doanh trà diệp, nhưng nhiều năm không nộp thuế trà, cũng không thực hiện các quy chế về trà.

Xét cả công lẫn tư, lấy họ ra mở đầu, đều là lựa chọn tốt nhất!

"Người đâu!" Lâm Tẫn ra lệnh, giọng nói vang vọng trong Ngự Thư phòng, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Một Cẩm Y Vệ Thiên hộ như quỷ mị xuất hiện, một gối quỳ xuống đất, cung kính đáp: "Chúc hạ có mặt!" "Dẫn người đến Tỏa Vân thành, bí mật điều tra mọi việc của Dương gia, trẫm muốn biết tất cả mọi thứ liên quan đến Dương gia!" "Chúc hạ tuân mệnh!" Cẩm Y Vệ Thiên hộ lĩnh mệnh, thân ảnh lập tức biến mất.

Khôn Ninh Cung.

Hơi ấm lan tỏa, hương thơm thoang thoảng.

Tô Vãn Tình ngồi trên nhuyễn tháp, ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng vuốt ve một bộ y phục nhỏ, ánh mắt dịu dàng như muốn chảy ra nước.

Một bên.

Yến Kinh Tuyết tú mi nhíu chặt, có vẻ vụng về cầm kim chỉ, nhìn chằm chằm vào mảnh vải trong tay, chần chừ không biết làm sao bắt

đầu.

Thân là Phượng Linh Vệ Chỉ huy sứ.

Nếu để nàng cầm kiếm giết địch, nàng đương nhiên không nhường ai, nhưng bảo nàng làm những việc nữ công tinh xảo, còn khó chịu hơn cả giết nàng.

May thay.

Nàng cảm nhận được hơi thở quen thuộc, lập tức mắt sáng ngời, dứt khoát bỏ mảnh vải trong tay xuống, uyển chuyển đứng dậy, chậm rãi hành lễ.

"Thần thiếp tham kiến Bệ hạ." "Không cần đa lễ." "Tạ Bệ hạ." Tô Vãn Tình theo thói quen muốn đi pha trà cho Lâm Tẫn, nhưng lại bị y nhẹ nhàng kéo lấy cổ tay.

"Ái phi đừng vội." Lâm Tẫn trên mặt mang theo vài phần ý cười thần bí: "Trẫm có lễ vật tặng cho các nàng." "Lễ vật?" Đôi mắt đẹp của hai giai nhân lập tức sáng rỡ, không hẹn mà cùng xích lại gần, đưa ra bàn tay trắng nõn thon dài, đầy mong đợi nhìn y.

Dáng vẻ đó, giống hệt như thiếu nữ đang chờ đợi được người yêu tặng kẹo.

Lâm Tẫn cười khẽ, lòng bàn tay xoay chuyển, tiểu bình lưu ly xanh biếc kia lần nữa xuất hiện.

Thân bình trong suốt, trong đó hổ phách lưu quang cùng hương hoa thoang thoảng cùng lúc lan tỏa, trong nháy mắt tràn ngập khắp phòng.

"Hương vị thật độc đáo..." Tô Vãn Tình khẽ nhắm mắt ngửi ngửi, tú mi khẽ nhướng lên, đáy mắt dâng lên vẻ rạng rỡ động lòng người.

Yến Kinh Tuyết cũng vậy, ánh mắt mang theo sự tò mò và yêu thích.

Lâm Tẫn bèn kể lại những diệu dụng của Bách Hoa Tinh Túy.

Nghe đến mô tả "toàn thân tỏa hương", "dưỡng ngọc thể", vẻ mong đợi trong mắt hai người càng thêm nồng đậm, hiển nhiên có chút nóng lòng.

Thấy các nàng như vậy, Lâm Tẫn không khỏi mỉm cười, lấy hai chén trà sạch.

Mở nắp bình.

Trong khoảnh khắc.

Luồng hương hoa vốn thanh nhã kia dường như được giải thoát khỏi gông cùm, trở nên nồng nàn thuần hậu hơn, nhưng lại không hề cảm thấy ngọt gắt chói mũi, ngược lại như đang đặt mình giữa vườn bách hoa vào buổi sớm mai.

Mỗi loại hương hoa đều rõ ràng có thể phân biệt được, hòa quyện hài hòa, mang lại một cảm giác tĩnh lặng và vui vẻ kỳ diệu.

"Thường xuyên xem." Lâm Tẫn cười, rót tinh túy vào chén.

Tô Vãn Tình đưa ngón tay thon dài, cẩn thận nhón lấy chén trà, đôi mắt linh động chớp chớp hỏi: "Bệ hạ, ngài không uống sao?" Lâm Tẫn nghe vậy bật cười, lắc đầu.

Chương 251

Y đường đường là quân vương một nước, nếu toàn thân tỏa hương hoa, còn ra thể thống gì?

Hai nữ nhân nhìn nhau cười, không còn do dự, một hơi uống cạn tinh túy trong chén.

Tinh túy vào cổ họng, hóa thành dòng ấm áp tan vào tứ chi bách hài.

Chẳng qua chỉ một lát.

Làn da trên cơ thể các nàng dường như được phủ lên một lớp sáng bóng cực nhạt, mà kỳ dị hơn là, từng luồng hương thơm thanh nhã tự nhiên từ trong cơ thể các nàng phát ra, quanh quẩn không ngừng.

Chỉ thấy quanh Tô Vãn Tình dường như lan tỏa một tầng u hương cực nhạt, như hoa lan hoa quế, thanh nhã mà mê người, hợp với khí chất ôn nhu của nàng.

Còn Yến Kinh Tuyết bên cạnh, lại mơ hồ tỏa ra một luồng hương lạnh lẽo như mai lạnh trong tuyết, thanh thoát mà kiêu ngạo.

"Cảm giác thế nào?" Lâm Tẫn cười hỏi.

"Rất kỳ diệu, cơ thể ấm áp, rất thoải mái." Tô Vãn Tình khẽ đáp, cảm nhận sự thay đổi của bản thân.

Yến Kinh Tuyết cũng không giấu được sự vui mừng: "Bệ hạ, thần thiếp tựa hồ có cơ hội đột phá." Lâm Tẫn tỉ mỉ đánh giá hai người.

Chỉ thấy dung nhan vốn đã tuyệt mỹ của các nàng, trong làn hương hoa ấm áp lại càng thêm vũ mị, giữa ánh mắt long lanh, mị ý trời sinh, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười, đều động lòng người.

Y hít sâu một hơi, luồng hương hoa lạnh ấm hòa quyện thấm vào phế phủ, vậy mà khiến tâm thần y khẽ lay động.

Trong lòng y chợt nóng lên, liền sau đó phất tay, ra hiệu cho tất cả nội thị và cung nữ trong điện lui xuống.

Đợi khi cửa điện khẽ khép lại.

Lâm Tẫn đột nhiên cúi người, một tay ôm ngang Yến Kinh Tuyết đang còn cảm nhận sự biến hóa của chân khí trong kinh mạch.

"Nha!" Yến Kinh Tuyết không kịp phòng bị, khẽ kêu một tiếng, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ y, má phiếm hồng, luồng hương mai thanh liệt càng thêm nồng nàn.

"Bệ hạ..." Giọng nàng khẽ run, mang theo một tia thẹn thùng và hiểu rõ.

Lâm Tẫn cười thấp, sải bước đi về phía long tháp, vững vàng đặt nàng lên chiếc chăn gấm.

Ánh mắt y rực cháy, đang định cúi người, lại thấy Tô Vãn Tình cũng yểu điệu thướt tha đi tới.

Nàng vậy mà giơ tay, chủ động cởi bỏ dây thắt bên hông bộ cung trang, áo khoác ngoài theo đó trượt xuống, để lộ chiếc áo lót ngọc tơ tằm gần như trong suốt bên trong, làm nổi bật đường cong đã nhô rõ, nhưng càng thêm tròn đầy quyến rũ.

Lâm Tẫn chợt khựng lại: "Ái phi, nàng muốn làm gì?" Tô Vãn Tình mắt biếc gợn thu thủy, ánh mắt mông lung, khẽ gật đầu, giọng mềm mại: "Muốn." Lâm Tẫn lập tức phản ứng lại, nhìn bụng nàng đã nhô rõ, bất đắc dĩ lại sủng nịch nói: "Nàng còn đang mang thai, không thể vận động kịch liệt." Tô Vãn Tình lại không hề để tâm.

Nàng tự mình tiến lên, dang tay ngọc ôm lấy cổ y, thở ra hơi thở như lan: "Bệ hạ yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu." Nàng cảm nhận

được cảm giác ấm áp như chân khí cuộn quanh ở bụng dưới, nhẹ nhàng nói: "Hài nhi trong bụng thần thiếp không giống bình thường, rất khỏe mạnh.

Hơn nữa..." Nàng áp thân mình mềm mại lại gần, lại liếc nhìn Yến Kinh Tuyết đang má hồng trên giường, khóe mắt đuôi mày mang theo một tia giảo hoạt: "Hơn nữa... thần thiếp hôm nay, chỉ là hỗ trợ cho Yến tỷ tỷ mà thôi." Lời vừa dứt.

Nàng cùng Yến Kinh Tuyết trên giường trao đổi một ánh mắt.

Yến Kinh Tuyết hiểu ý, cũng đưa tay ra.

Hai nữ nhân đồng lòng, khẽ dùng sức, vậy mà phản khách vi chủ, kéo Lâm Tẫn đang nhất thời không đề phòng ngã xuống long tháp mềm mại.

"Các nàng..." Lời Lâm Tẫn chưa kịp thốt ra, Tô Vãn Tình đã khẽ cười một tiếng, chủ động phong kín môi y, mang theo làn hương hoa ấm áp nồng nàn, nhiệt tình, vụng về nhưng kiên định phát động công kích.

Yến Kinh Tuyết cũng từ bên cạnh tựa vào, hương khí lạnh lẽo hòa quyện, ngón tay ngọc khẽ vuốt ve lồng ngực y.

Trong điện.

Màn trướng phất phới ấm áp, xuân ý tràn đầy, chỉ có làn hương hoa phức tạp quyện vào nhau, cùng tiếng nức nở vụn vỡ, tiếng thở dốc trầm thấp, vương vấn không dứt.

Ngày thứ hai.

Trời âm trầm, mây đen giăng thấp, ngay cả gió cũng ngừng thổi, một cảnh tượng báo hiệu tuyết lớn sắp đến.

Lâm Tẫn mở mắt, ôn hương nhuyễn ngọc tràn đầy trong vòng tay.

Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết một người bên trái, một người bên phải tựa vào cánh tay y, mái tóc đen như mực, trải dài trên gối, vai trắng như tuyết khẽ lộ ra khỏi chăn gấm.

Trong tẩm điện vẫn còn đọng lại mùi hương phức tạp chưa tan hết sau cuộc hoan ái đêm qua.

Nhớ lại cảnh xuân nồng ấm đêm qua, khóe môi y không khỏi nhếch lên một nụ cười đầy ý vị.

Y động tác cực nhẹ nhàng rút mình ra, cẩn thận đắp chăn cho hai vị ái phi đang say ngủ, ngắm nhìn dung nhan say ngủ điềm tĩnh và xinh đẹp của các nàng một lát, rồi mới khoác y phục đứng dậy, lặng lẽ bước ra khỏi Khôn Ninh Cung.

Trong Ngự Thư phòng.

Lâm Tẫn vừa ngồi xuống, còn chưa định thần.

Bóng tối trong điện chợt vặn vẹo, dần hiện hóa thành bốn thân ảnh, quỳ dưới bậc thang.

Y khẽ nhướng mắt, đáy mắt hàn quang chợt lóe qua, lạnh giọng nói: "Đã điều tra rõ ràng chưa?" "Hồi bẩm Bệ hạ!" Hư Yểm sắc mặt lạnh lùng, lập tức ôm quyền: "Đã điều tra xong, những điều Cố Trục Dã trần tình, từng câu từng chữ đều là sự thật!" Lâm Tẫn kiếm mày khẽ nhíu lại, trong mắt hàn quang ẩn hiện: "Kể rõ!" Hư Yểm hít sâu một hơi, từng chữ như băng: "Mộ Dung Kiêu dưới trướng nuôi dưỡng 'Hắc Kiêu Vệ', chuyên trách các hoạt động ám sát, bắt cóc, diệt môn bàng, vân vân.

Trong Tây Hoang cảnh nội, bất kể quan thương bách tính, chỉ cần hơi trái ý hắn, nhẹ thì tan cửa nát nhà, nặng thì diệt môn!" Lâm Tẫn ánh mắt thâm trầm, im lặng không nói.

"Tự ý đặt ra 'huyết thuế', 'an biên quyên' và vô số các khoản thuế

vô lý khác, lại còn độc quyền các ngành nghề huyết mạch như mỏ sắt, trường ngựa, dược liệu, hút tủy bóc lột đến tận cùng, tự ý làm giàu." Hư Yểm nói nhanh hơn, hận ý khó bình: "Xây dựng 'Cảnh Vương Cung', cưỡng chế hàng vạn dân phu, những người chết vì mệt, chết vì bệnh không đếm xuể, thi cốt...

đều được chôn dưới chân tường cung, làm nền móng!" *Oanh!!!* Đế uy như ngục!

Long uy chợt lóe rồi vụt tắt.

Nộ ý trong lòng Lâm Tẫn cuồn cuộn dâng trào, nhưng trên mặt lại càng thêm bình tĩnh, chỉ là ánh mắt kia, lạnh đến mức có thể đóng băng linh hồn: "Hay cho một 'Cảnh Vương Cung', tiếp tục!" "Con hắn Mộ Dung Uy..." Hư Yểm giọng trầm thấp như sắt: "Tính tình tàn bạo, còn hơn cả cha hắn!

Cưỡng đoạt dân nữ chẳng qua là chuyện thường, lại còn lấy việc ngược sát làm vui..." "Mộ Dung Kiêu chẳng những không kiềm chế, ngược lại còn cho rằng đây là hổ phụ sinh hổ tử, nhiều lần phái Hắc Kiêu Vệ, đồ sát cả gia đình những khổ chủ kêu oan không cửa, lấy danh nghĩa... 'dọn dẹp tàn cục' cho con trai, dùng điều này để 'mài giũa'!" "Hỗn trướng!!" Lâm Tẫn cuối cùng không nhịn được phát ra một tiếng quát khẽ, chén trà trên ngự án bị khí kình vô hình chấn động, kêu *ong ong*.

"Coi tử dân của trẫm như cỏ rác, coi luân thường đạo lý như không có gì!

Lão già này, vạn lần chết cũng không đủ để nguôi dân oán!!" Tĩnh mịch.

Sự tĩnh mịch ngột ngạt lan tràn trong Ngự Thư phòng.

Một lúc lâu.

Lâm Tẫn chậm rãi ngẩng mắt, sâu trong con ngươi tựa hồ có núi lửa băng đang ấp ủ.

Y cường ép lửa giận trong lòng, lại hỏi: "Sư tôn của Cố Trục Dã, lại là tình huống thế nào?" Hư Yểm trầm giọng nói: "Hồi Bệ hạ, những gì Cố Trục Dã nói không sai.

Mộ Dung Uy ngang nhiên bắt cóc một bé gái trên phố, định làm chuyện bất chính, sư phụ hắn thấy vậy, thực sự không thể ngồi yên nhìn hành vi độc ác khiến trời đất căm phẫn này, nên đã ra tay cứu giúp." "Ngay lúc sư phụ hắn cùng bé gái kia sắp rời thành, thì bị Mộ Dung Kiêu đích thân chặn lại, ngang nhiên ra tay, phế đi toàn bộ tu vi của sư phụ hắn ngay tại chỗ!" Lâm Tẫn ngón tay xoa xoa chén trà, hai mắt khẽ híp lại.

Có thể khiến Mộ Dung Kiêu đích thân ra tay trấn áp, sư tôn của Cố Trục Dã, chắc chắn là cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Xem ra là vậy.

Cố Trục Dã đến tham gia võ cử, hẳn là do sư phụ hắn sai khiến.

Sư tôn đã thành phế nhân, Cố Trục Dã nếu trực tiếp đi tìm thù, chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa.

Cách duy nhất hợp lý, hợp pháp lại có năng lực loại trừ Mộ Dung Kiêu, thì chỉ có triều đình!

Nếu có thể đoạt được võ khôi, diện kiến thánh thượng trần tình, liền có thể mượn sức triều đình, kết thúc lão già này.

Tuy có một chút ý mượn đao, nhưng Lâm Tẫn không bận tâm.

Nếu không phải Cố Trục Dã, đợi Thiết Côn Luân suất quân trực tiếp đến Thiên Hùng thành, không rõ nội tình mà giao phong với Mộ Dung Kiêu, e rằng sẽ gặp bất trắc.

Tổn thất đó, chính là trụ cột của triều đình!

"Trẫm, đã rõ." Lâm Tẫn khoát nhiên đứng dậy, ý niệm trong đầu khẽ động, Sơn Hà Xã Tắc Đồ hóa thành màn nước hiện ra trước mắt.

Hiện giờ Bắc Vực Đại Uyên, trừ Tây Hoang ra, đã cơ bản nằm trong tay triều đình kiểm soát.

Không phải Thiết Côn Luân tiến quân thần tốc, mà thực chất là khí vận triều đình ngày càng hưng thịnh, thêm nhiều thành trì trông gió quy phụ, Huyền Giáp quân thường xuyên không cần đổ máu.

Y xua tan Xã Tắc Đồ, ánh mắt như đuốc, ngưng thị phương Tây, đoạn nhiên hạ lệnh: "Người đâu!

Truyền lệnh Thiên Thính Giám, tốc lệnh Thiết Côn Luân suất quân tiến phát Tây Hoang!" "Vâng!" Cẩm Y Vệ ngoài điện nghiêm nghị lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn từ từ thở ra một luồng trọc khí, phất tay cho Dạ Bất Thu và những người khác lui xuống, cất bước rời Ngự Thư phòng.

Một lát sau.

Lâm Tẫn bước vào cung uyển nơi Cố Trục Dã tạm trú.

Cố Trục Dã đang ngưng thần tu luyện chợt mở mắt, đứng dậy lạnh nhạt nói: "Có chuyện gì?" Lâm Tẫn phớt lờ thái độ hơi vô lễ của hắn, giọng điệu không mang chút cảm xúc nào: "Trẫm, đưa ngươi đi giết người." Thiên Hùng thành.

Nằm ở rìa phía tây Bắc Vực của Đại Uyên hoàng triều, hùng cứ tại trung tâm giới vực Tây Hoang, là tòa cự thành khổng lồ nhất giữa vùng trời đất này.

Tựa lưng vào dãy Bắc Mang sơn mạch hiểm trở liên miên, trong sơn mạch ẩn chứa mỏ sắt phong phú và dược liệu quý giá.

Chương 252

Hai ngày sau.

Lâm Tẫn đoan tọa trên lưng Xích Viêm mã thần tuấn, tay nắm dây cương.

Ánh mắt sắc bén lướt qua tòa cự thành nguy nga cao ngất phía trước, tường thành như rồng cuộn, trong lòng y không khỏi thầm tán thưởng: Quy mô tòa thành này, gần bằng hai Thiết Tích thành cộng lại, không hổ danh là hùng thành số một Tây Hoang.

Bên cạnh.

Sát phạt đao khí trong cơ thể Cố Trục Dã cuồn cuộn dâng trào khó kìm nén, hai mắt hắn lóe lên sắc đỏ tươi, thân thể run rẩy vì cừu hận và áp chế tột độ.

Kẻ thù ngay trước mắt, hắn gần như khó lòng tự kiềm chế.

Lâm Tẫn nghiêng đầu, lạnh giọng cảnh cáo: "Nếu muốn giờ khắc này chịu chết, trẫm, tuyệt đối không ngăn ngươi." Cố Trục Dã nghe vậy, tâm thần chấn động.

Hắn biết rõ, dù thể chất mình đặc thù, toàn lực bùng nổ có lẽ có thể chống lại Tông Sư hậu kỳ, nhưng trước mặt Lục Địa Thần Tiên, vẫn như kiến hôi.

Nghĩ đến đây.

Hắn mãnh liệt hít vào một hơi dài, nhíu chặt mày, gắng sức ép sát ý và đao khí đang sôi sục trở về trong cơ thể.

Lâm Tẫn thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Có thể trước biển máu thâm thù như vậy mà ghìm cương ngựa

tâm ma lại, tâm tính kiên cường của tên tiểu tử này, vượt xa thiên phú của hắn.

Thiên tài không thể điều khiển nộ hỏa của bản thân, cuối cùng cũng chỉ là dã thú bị sức mạnh điều khiển, chứ không phải cường giả làm chủ sức mạnh.

Hai người tiến vào trong thành.

Bên ngoài thành trông hùng vĩ phồn hoa, nhưng bên trong thành lại là một cảnh tượng tiêu điều dị thường.

Đường phố tuy rộng, nhưng người đi lại thưa thớt, hai bên đường quán xá lèo tèo, đa số cửa hàng đều đóng chặt.

Một không khí áp bức vô hình lan tỏa trong không khí, nặng nề đến mức khiến tim người ta thắt lại.

"Khi nào ra tay?" Cố Trục Dã giọng khàn đặc, đã nóng lòng không đợi được.

Lâm Tẫn không đáp, ánh mắt chợt chuyển hướng phía trước.

Chỉ thấy vài bóng người mang theo khí tức bất thiện, đang nghênh ngang bước đến.

Khóe môi y cong lên một nụ cười lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Vội gì?

Đây chẳng phải, có kẻ tìm chết chủ động đưa tới cửa rồi sao." Lời vừa dứt.

Mấy chục vệ sĩ thân mặc giáp trụ đen tuyền, tay cầm trường đao lạnh lẽo đã nhanh chóng tiến lên, bao vây hai người lại.

Kẻ cầm đầu là một thanh niên mặt vàng vọt, mắt to sâu hõm.

Hắn bước đi hư phù, cho thấy đã lâu ngày chìm đắm trong tửu sắc mà thân thể suy kiệt.

Một đôi mắt tam giác lóe lên vẻ gian xảo và hung ác, giờ khắc này đang dùng ánh mắt cực kỳ tham lam nhìn chằm chằm vào Xích Viêm.

Hắn vênh váo giơ tay chỉ trỏ, ngữ khí vô cùng kiêu căng: "Thằng nhãi ranh từ đâu đến!

Con súc sinh dưới háng ngươi, bản thiếu gia đây nhìn trúng rồi!

Thức thời thì mau cút xuống đây, dập đầu dâng ngựa lên...!" Lâm Tẫn nghe vậy, chẳng những không giận, ngược lại còn cười.

Y nhẹ nhàng vuốt ve bờm Xích Viêm, như thể tự nói một mình, lại như nói cho Cố Trục Dã nghe: "Nghe thấy chưa?

Có người nói ngươi là súc sinh." Xích Viêm mã hiểu tiếng người khịt mũi một tiếng, móng guốc to bằng miệng chén bồn chồn gõ xuống đất, trong đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ khinh bỉ, như thể đang nói: "Thằng ngu này có phải bị mù không?" "Hừ!" Thanh niên không nghe thấy Lâm Tẫn nói nhỏ, lạnh lùng hừ một tiếng: "Bằng không...

để ngươi nếm thử xem, ở Thiên Hùng thành này, đắc tội với Mộ Dung Uy ta là có kết cục gì!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Thật là đạp phá giày sắt không tìm thấy, đến khi có lại chẳng mất chút công phu nào.

Vừa đặt chân vào Thiên Hùng Thành này, Trẫm đã đụng ngay phải chính chủ.

Hắn ung dung tự tại đánh giá tên thanh niên ngông cuồng, ngang ngược trước mắt, đáy lòng cười lạnh.

Đây chính là Mộ Dung Uy?

Quan sát khí tức của hắn, tuy có cảnh giới Võ Đạo Bát phẩm, nhưng lại hư phù, căn cơ yếu ớt, e rằng đến một Võ giả Ngũ phẩm vững chắc cũng có thể đè hắn xuống đất mà chà đạp.

Còn về những vệ sĩ mặc giáp đen kịt, sát khí đằng đằng bên cạnh hắn, chắc hẳn chính là đội Hắc Kiêu Vệ "lừng lẫy" chuyên làm những chuyện dơ bẩn.

Toàn bộ đều có thực lực Tam – Tứ phẩm.

Mộ Dung Kiêu này, quả nhiên có chút thủ đoạn, có thể nuôi dưỡng được đội quân tinh nhuệ riêng tư đến vậy.

"Mẹ nó!

Tai ngươi bị điếc hay là bị dọa sợ rồi?

Lời của bản thiếu gia ngươi không nghe thấy sao?" Mộ Dung Uy thấy Lâm Tẫn im lặng hồi lâu, lập tức cảm thấy bị khinh thị, lửa giận bùng lên, quát chói tai: "Được mặt không biết mặt!

Cho hắn quỳ xuống!" Lệnh vừa ra.

Hắc Kiêu Vệ lập tức áp sát, đại đao lạnh lẽo trong tay phản chiếu hàn quang, khí cơ vững vàng khóa chặt Lâm Tẫn, hiển nhiên đã chuẩn bị dùng vũ lực.

Cố Trục Dã cũng bùng lên hung quang trong mắt, chân khí trong cơ thể cuồn cuộn như sóng triều, năm ngón tay đã siết chặt chuôi đao màu đen bên hông, sát ý suýt nữa thì không thể kìm nén được!

Nhưng!

Lâm Tẫn lại khẽ giơ tay, ngăn hành động của hắn lại.

"Một đám kiến hôi, hà tất phải ra tay." Lâm Tẫn nói giọng bình thản, hàm chứa ý vị không thể nghi ngờ.

Cố Trục Dã khẽ giật mình.

Hai bên đường, những người dân Thiên Hùng Thành đang trốn trong khe cửa tiệm, sau song cửa sổ, cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho người ngoại lai này.

Trong lòng thầm than: Tên xui xẻo, vận khí quá kém, vừa vào thành đã đụng phải vị diêm vương sống này, hôm nay e rằng khó mà toàn thây!

Xuy!

Ngay khoảnh khắc lưỡi đao của Hắc Kiêu Vệ sắp chạm vào thân thể, một tiếng xé gió cực nhỏ nhưng sắc bén đột nhiên vang lên!

Huyền Ế nhanh như quỷ mị xẹt qua, đến đột ngột, đi lại càng không một tiếng động, chớp mắt đã hòa vào bóng tối kiến trúc, như thể chưa từng xuất hiện.

Nhưng những Hắc Kiêu Vệ đang khí thế hùng hổ đó lại như bị điểm định thân chú, cứng đờ tại chỗ.

"Đều mẹ nó đứng đực ra đó làm gì?

Ra tay đi!" Mộ Dung Uy thấy thủ hạ không động, càng thêm tức giận.

Đáng tiếc, lời hắn còn chưa dứt – "Phốc thông!" "Phốc thông!" "Phốc thông!" Liên tiếp những tiếng động trầm đục truyền đến.

Những Hắc Kiêu Vệ đó như những cọng rơm bị cắt đổ, lặng lẽ ngã xuống đất, sinh cơ toàn bộ mất sạch, trên người không thấy nửa điểm vết máu, nhưng đã mất mạng nơi hoàng tuyền!

"Hít!" Xung quanh vang lên một tràng tiếng hít khí lạnh.

"Hắn… hắn đã giết Hắc Kiêu Vệ?" "Làm thế nào vậy?

Căn bản không thấy người ra tay mà!" "Điên rồi!

Thật sự điên rồi!

Dám ở Thiên Hùng Thành giết người của Mộ Dung thiếu gia, hắn đừng hòng sống sót rời đi!" Tiếng thì thầm như thủy triều dâng trào trong bóng tối đường phố.

Mộ Dung Uy lúc này cũng phản ứng lại, khí thế ngông cuồng trên mặt khựng lại, rồi biến thành oán độc sâu sắc hơn.

Tuy bị đánh thành trọc lốc, hắn lại không hề sợ hãi, trái lại còn ưỡn thẳng thân hình đã bị rượu chè gái gú làm cho trống rỗng, nói với vẻ hung ác: "Hay!

Hay lắm tiểu tử!

Có gan!

Dám ở Thiên Hùng Thành giết người của ta, ngươi là kẻ đầu tiên!" Hắn cố giữ vẻ trấn tĩnh, hung dữ nhưng bên trong vẫn có chút sợ hãi chỉ vào Lâm Tẫn: "Nếu là hán tử thì đừng có chạy!

Đứng đây chờ bản thiếu gia!

Không xé xác ngươi thành vạn mảnh, lão tử sẽ không mang họ Mộ Dung!" Nói xong, hắn vậy mà còn muốn nghênh ngang quay người rời đi.

"A." Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong lạnh lẽo: "Trẫm đã cho phép ngươi đi sao?" Ông!

Ngay khoảnh khắc lời nói vừa dứt.

Uy áp khủng bố che trời lấp đất ầm ầm giáng xuống, vô cùng chuẩn xác bao trùm lên người Mộ Dung Uy!

"Quỳ xuống!" Hai chữ như thiên hiển, ngôn xuất pháp tùy!

Chương 253

"Cái gì?!" Sắc mặt Mộ Dung Uy kịch biến, chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ không thể chống cự đè mạnh lên hai vai hắn, toàn thân xương cốt răng rắc kêu vang, căn bản không cho hắn nửa điểm phản kháng!

"Rắc!" Tiếng xương cốt gãy giòn tan đến ghê người.

"A!!!" Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết xé rách không trung.

Mộ Dung Uy ngã quỵ xuống đất, hai đầu gối lập tức nát bấy, cơn đau thấu tim gan khiến mặt hắn vặn vẹo, nước mắt nước mũi chảy ròng, trong miệng vẫn điên cuồng chửi bới: "Thao tổ tông ngươi!

Đồ súc sinh chó má!

Lão tử nhất định phải giết chết ngươi!

Lột da rút gân ngươi!

A!!" Lâm Tẫn mặt không biểu cảm, như thể không nghe thấy những lời tục tĩu đó, chỉ khẽ ngẩng mắt, nhìn về góc phố xa xa.

Một luồng khí tức cường hãn và bạo liệt đang từ xa đến gần, cấp tốc áp sát!

"Mộ Dung Kiêu, đã đến." Lâm Tẫn khẽ lẩm bẩm.

Bên cạnh.

Bàn tay nắm đao của Cố Trục Dã, các khớp ngón tay phát ra tiếng 'lạc lạc' khe khẽ vì quá dùng sức, tơ máu đỏ tươi lập tức tràn ngập đồng tử của hắn.

Kẻ thù ngay trước mắt, hận ý ngập trời đó, suýt nữa đã phá vỡ rào

cản lý trí của hắn.

Hắn hận không thể lập tức xông lên, băm vằm kẻ đó thành vạn mảnh, để tế sư tôn nơi chín suối!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh!

Một thân ảnh mang theo thế gió bão, ầm ầm giáng xuống, vững vàng đáp xuống giữa đường phố cách đó không xa, mặt đất cũng rung chuyển theo.

Người đến mặc một bộ mãng bào màu xanh đậm, tuổi chừng bốn mươi, năm mươi.

Diện mạo âm hiểm, đôi mắt tam giác lóe lên tia lạnh lẽo như rắn độc, môi mỏng mím chặt dưới mũi diều hâu, xương gò má cao nhô, toát ra vài phần khắc nghiệt và ngoan lệ.

Khí tức quanh thân hắn hùng hậu, hiển nhiên là cường giả Lục Địa Thần Tiên trung kỳ.

Tuy đang cố nén giận, nhưng sát cơ tràn ngập trong mắt hắn gần như ngưng thành thực chất, khiến người ta không rét mà run.

Chính là vị hoàng đế thổ địa của Tây Hoang, Cảnh Vương Mộ Dung Kiêu!

"Phụ vương!

Cứu con!

Nhanh cứu con a!!" Mộ Dung Uy thấy cứu tinh, giống như vớ được cọng rơm cứu mạng, gào khóc cầu cứu, liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn bị áp chế vô hình đè chết cứng xuống đất, không thể nhúc nhích.

Ánh mắt Mộ Dung Kiêu quét qua đôi chân nát bươm của con trai,

cùng với thi thể Hắc Kiêu Vệ nằm im lìm khắp nơi, sắc mặt âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt độc địa nhìn thẳng vào Lâm Tẫn đang ngồi trên lưng ngựa, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: "Tiểu tử, hiện tại quỳ xuống dập đầu nhận tội, bản vương có lẽ… còn có thể ban cho ngươi một bộ toàn thây!" "Ha ha." Lâm Tẫn khẽ cười một tiếng, hai tay khoanh lại, tùy ý cúi người trên lưng ngựa.

Ánh mắt đó, giống như đang nhìn một con kiến hôi đang cố sức kêu rên, tràn ngập sự khinh miệt tột độ: "Một phiên vương nho nhỏ, cũng dám sủa bậy trước mặt Trẫm?

Ai đã cho ngươi cái gan đó?" Giọng hắn đột nhiên trầm xuống, mang theo uy nghiêm vô thượng: "Ngươi, cũng vậy, quỳ xuống cho Trẫm!" Oanh!!!

Một luồng uy thế khủng bố hùng vĩ hơn gấp mười, trăm lần so với trước đó, đột nhiên bùng phát từ cơ thể Lâm Tẫn!

Giống như Ngân Hà chín tầng trời đổ xuống, lại như vạn trượng núi cao sụp đổ, mang theo thiên uy hùng tráng hủy thiên diệt địa, nghiền ép về phía Mộ Dung Kiêu!

"Trẫm?" Đồng tử Mộ Dung Kiêu đột nhiên co rút, cách xưng hô của Lâm Tẫn khiến lòng hắn chấn động mạnh.

Đại Uyên Hoàng đế, Lâm Tẫn?

Hắn vậy mà đích thân đến sao?!

Kinh ngạc chỉ là nhất thời, sau đó bị sự cuồng ngạo vô tận thay thế.

Cho dù ngươi là chân long thiên tử, đến địa phận Tây Hoang của ta, là rồng ngươi cũng phải cuộn lại, là hổ cũng phải nằm im!

"Hừ!

Mánh khóe điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Mộ Dung Kiêu lạnh lùng hừ một tiếng, tu vi Lục Địa Thần Tiên toàn diện bùng phát, định chống lại đế vương chi uy này.

Thế nhưng!

Ngay khoảnh khắc hắn vận chuyển chân khí, chuẩn bị chống đỡ, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt!

Thứ nghiền ép đến đó đâu phải là khí thế gì?

Rõ ràng là cả trời đất đều đang chống lại hắn!

Là ý chí của cả mảnh Tây Hoang này đều đang bài xích hắn!

Lực lượng đó, hạo hãn, mênh mông, không thể chống cự!

"Không… không thể nào?!" Hắn kinh hãi tột độ, điên cuồng thôi động chân khí hùng hậu trong kinh mạch, gân xanh trên cổ nổi lên từng đường, những phiến đá xanh cứng rắn dưới chân nứt vụn từng tấc vì sự chống cự của hắn, vết nứt hình mạng nhện lan rộng.

Nhưng tất cả những điều này, đều chỉ là vô ích!

"Phốc thông!" Dưới ánh mắt khó tin của vô số người, vị Cảnh Vương Mộ Dung Kiêu, kẻ từng tác oai tác quái, một tay che trời ở Tây Hoang, giống như con trai hắn, hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất!

Đầu gối đập vào mặt đất, phát ra tiếng động trầm đục.

"……" Tĩnh mịch!

Cả con đường chìm vào một sự tĩnh mịch quỷ dị!

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, há hốc mồm, dường như đã

chứng kiến cảnh tượng khó tin nhất trên đời.

"Ta… ta không phải đang nằm mơ chứ?" "Hắn… hắn vừa tự xưng 'Trẫm'?

Hắn là Hoàng đế Bệ hạ?!" "Mộ Dung Kiêu… Mộ Dung Kiêu đã quỳ xuống!

Hắn vậy mà lại quỳ xuống!" "Trời xanh có mắt!

Trời xanh đã có mắt rồi a!" "Bệ hạ vạn tuế!

Hoàng đế Bệ hạ vạn tuế!!" Sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi, là tiếng hoan hô và xả giận như sóng thần núi đổ!

Những người dân vốn đang trốn trong nhà, lúc này đều đổ ra đường.

Họ nước mắt lưng tròng, kích động đến toàn thân run rẩy.

Nhiều người thậm chí còn trực tiếp quỳ phục xuống đất, khấu bái về phía Lâm Tẫn, sự oán hận và khuất nhục tích tụ bao nhiêu năm, vào khoảnh khắc này đều hóa thành sự ủng hộ và reo hò cuồng nhiệt đối với Hoàng đế!

Lâm Tẫn ánh mắt quét qua những người dân mặt mày tiều tụy, quần áo rách rưới, nhưng lúc này lại kích động vạn phần, nhìn ánh sáng lại bùng lên trong mắt họ, sát ý trong ngực hắn càng thêm lạnh lẽo, như băng vạn năm.

Hắn khẽ kẹp bụng ngựa, Xích Viêm Mã bước đi vững chãi và đầy uy áp, tiến đến trước mặt Mộ Dung Kiêu đang quỳ trên đất.

"Mộ Dung Kiêu." Giọng nói không cao, nhưng mang theo đế uy như sấm sét, truyền rõ ràng khắp bốn phía: "Ngươi, có biết tội không?" "Hừ!" Mộ Dung Kiêu giận dữ hừ một tiếng, gân xanh trên cổ nổi lên.

Chân khí trong cơ thể điên cuồng va chạm với sự trói buộc vô hình, trên mặt lại cố giữ vẻ ngang ngược.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt độc ác nghênh đón Lâm Tẫn: "Bản vương chấp chưởng Tây Hoang, công lao hiển hách một phương!

Có tội gì chứ?!" "Có tội gì?" Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên sắc lạnh, giọng điệu đột nhiên cao vút, như lợi kiếm xuất vỏ.

"Ngươi nuôi dưỡng Hắc Kiêu Vệ, đồ sát vô tội, sưu cao thuế nặng, vơ vét xương tủy, lại vì tư dục cá nhân, cưỡng ép dân phu, dùng vạn ngàn thi cốt xây dựng Cảnh Vương Cung của ngươi!" "Ngươi dung túng con trai hành hung, ngược sát bá tánh, sau đó còn diệt môn, mất hết lương tri!" "Món nợ máu chồng chất này, trúc cũng khó ghi hết, ngươi còn dám nói vô tội?!" Lời vừa dứt!

Thế thiên địa hùng vĩ ầm ầm giáng xuống, khiến xương cốt Mộ Dung Kiêu kêu rên vì không chịu nổi sức nặng.

"Ha ha… khà khà khà…" Mộ Dung Kiêu phát ra một trận cười lạnh trầm thấp và vặn vẹo.

Hắn ngẩng đầu, trên mặt không thấy sợ hãi, chỉ có một biểu cảm pha trộn giữa châm biếm và oán độc.

"Lâm Tẫn, ngươi gọi những thứ này là tội trạng sao?" Hắn khàn giọng nói, ánh mắt quét qua những người dân đang phẫn nộ xung quanh, như thể đang nhìn một đám gia súc đang xao động.

"Trong mắt bản vương, đây chẳng qua là chuyện thường ngày khi cai trị phong địa!

Bò dê sinh ra vốn dĩ phải bị cắt lông, ăn thịt, những tiện dân này có thể sống dưới sự che chở của Mộ Dung gia, bản thân đã là ân tứ!" Hắn đột nhiên nhìn về phía Lâm Tẫn, giọng nói vút cao, mang theo sự

khiêu khích trần trụi: “Ngươi coi bọn chúng là người, ngồi trên long ỷ mà ra vẻ.

Nhưng trong lòng ngươi rõ ràng, trải qua các triều đại, giang sơn nào mà không được xây dựng trên xương cốt trắng chất chồng?” “Ngươi hôm nay giết ta, không phải vì ta ‘có tội’, mà là vì ngươi đã thắng, cho nên ngươi nắm giữ quyền lực định nghĩa ‘tội’!” “Ngươi và ta bản chất đều là kẻ săn mồi, khác biệt chỉ ở chỗ, ta ăn trông khó coi, còn ngươi… vừa muốn ăn thịt người, lại vừa muốn lập đền thờ!” Đoạn thoại này, tựa như châm ngòi nổ cho thùng thuốc súng!

Mối huyết hải thâm thù đã tích tụ từ lâu của bá tánh xung quanh, bị triệt để bùng nổ!

“Mộ Dung lão tặc!

Chương 254

Ngươi đồ súc sinh!

Ngươi trả mạng con trai ta lại!" "Con gái ta chính là bị con trai súc sinh của ngươi đánh chết!

Ngươi không được chết tử tế!" "Giết hắn!

Bệ hạ, giết hắn để báo thù cho chúng thần a!" Tiếng khóc than, tiếng chửi rủa, tiếng gào thét phẫn nộ hội tụ thành một đại dương giận dữ.

Vô số đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào hai cha con Mộ Dung Kiêu, hận ý trong ánh mắt đó, suýt nữa đã muốn băm vằm họ thành vạn mảnh, ăn tươi nuốt sống thịt họ!

Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong lạnh lẽo đến cực điểm, ánh mắt liếc qua Mộ Dung Uy đã sớm sợ hãi đến mức ngã quỵ, đại tiểu tiện ra quần.

"Rất tốt, nếu ngươi tin phụng kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu…" Giọng nói của hắn như đến từ Cửu U, mang theo lời phán quyết cuối cùng: "Vậy Trẫm, sẽ để ngươi tự mình nếm thử, thế nào là thật sự kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu!" Lòng Mộ Dung Kiêu chấn động mạnh.

Dự cảm bất tường lập tức siết chặt trái tim hắn.

"Ngươi… ngươi muốn làm gì?!" Lâm Tẫn không trả lời.

Ngón tay khẽ nâng lên, một luồng kiếm quang lạnh lẽo và sắc bén lặng lẽ lóe lên, khoảnh khắc đã xuyên thủng đan điền của Mộ Dung Uy!

"A!!!" Cơn đau thấu xương truyền đến, Mộ Dung Uy ngã vật xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chân khí trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán, cảm giác suy yếu chưa từng có bao trùm lấy hắn, hắn thở hổn hển, đến sức lực ngẩng đầu cũng đã mất.

"Uy nhi!!" Mắt Mộ Dung Kiêu muốn nứt ra.

Hắn đường đường là vương của Tây Hoang, Võ giả Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, trước mặt Đại Uyên Hoàng đế, vậy mà lại yếu ớt như một đứa trẻ!

Hiện thực này khiến hắn kinh sợ và phẫn nộ đan xen, càng cảm thấy tuyệt vọng.

"Yên tâm." Môi Lâm Tẫn khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, "Con trai ngươi, tạm thời sẽ không chết." Nói rồi.

Đầu ngón tay hắn tuôn ra một luồng chân khí tinh thuần, vững vàng bảo vệ tâm mạch của Mộ Dung Uy, khiến sinh mệnh lực của hắn dị thường ngoan cường.

Ngay sau đó.

Hắn không để ý đến Mộ Dung Kiêu đang hai mắt đỏ ngầu, hận không thể ăn tươi nuốt sống mình, quay người đối mặt với những người dân xung quanh, giọng nói lạnh lùng như băng: "Hiện tại, hắn là của các ngươi." Trong nháy mắt.

Bá tánh đứng sững tại chỗ, dường như không thể lập tức hiểu ý của Hoàng đế.

"Súc sinh!

Ta giết ngươi!" Ngay lúc này.

Trong đám đông vang lên một tiếng chửi rủa đầy huyết lệ.

Một thân ảnh trung niên như phát điên xông ra, đạp mạnh một cước vào Mộ Dung Uy, đá văng hắn vài mét!

Bụng bị trọng kích, Mộ Dung Uy đau đến suýt ngất, hơi thở nghẹn lại, ngay cả tiếng kêu rên cũng không phát ra được.

Cú đá này tựa như một hiệu lệnh, những người dân khác lập tức phản ứng lại, như dòng lũ vỡ đê ào ào xông lên, đấm đá Mộ Dung Uy, không chút lưu tình!

Mỗi đôi mắt đều đỏ rực, nước mắt hòa lẫn với sự khuất nhục và thù hận bao năm, chảy tràn.

Trong Thiên Hùng Thành, không ai là chưa từng bị Mộ Dung Uy ức hiếp.

Lúc này, lửa giận tích tụ đã triệt để bùng phát!

"Dừng tay!

Các ngươi đám tiện dân!

Đều dừng tay cho bản vương!" Mộ Dung Kiêu thấy gan ruột nát bươm, khàn giọng gào thét, nhưng tiếng nói của hắn bị nhấn chìm trong làn sóng giận dữ của dân chúng.

Hắn liều mạng giãy giụa, nhưng sự trói buộc vô hình kia vẫn không hề lay chuyển, chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa con trai yêu quý bị những kẻ mà ngày xưa hắn coi như cỏ rác, "kiến hôi" giẫm đạp.

"Phản rồi!

Đều phản rồi!

Hắc Kiêu Vệ của bản vương nhất định sẽ đồ sát các ngươi!

Không một ai sống sót!

Không một ai!" Nghe thấy ba chữ "Hắc Kiêu Vệ".

Lâm Tẫn lập tức nhướng mày, nhếch môi cười lạnh: "Ngươi không nói, Trẫm suýt nữa thì quên." Ánh mắt hắn lạnh lẽo quét nhìn

xung quanh, trầm giọng quát: "Hắc Kiêu Vệ, trợ Trụ vi ngược, tội không thể tha!

Không một ai sống sót!" Lời vừa dứt.

Bóng tối xung quanh lập tức cuồn cuộn, đột nhiên hóa thành vô số mũi tên sắc bén tối tăm, bắn về bốn phương tám hướng, chớp mắt biến mất không dấu vết!

Cố Trục Dã ở một bên kinh ngạc vạn phần.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm nhận rõ ràng mối đe dọa tử vong, mặc dù khí cơ không khóa chặt mình, nhưng vẫn khiến hắn tâm hoảng không thôi.

Hắn nhìn vị Hoàng đế Đại Uyên uy nghiêm sâu sắc bên cạnh, nội tâm thầm rùng mình: Hoàng đế Đại Uyên, thâm bất khả trắc!

Mộ Dung Kiêu hiển nhiên cũng phát giác ra sự dị động, dự cảm bất lành lại một lần nữa hiện lên, nhưng hắn, không thể làm gì được.

Tiếng chửi rủa của bá tánh, bụi đất bay tung tóe, tiếng rên rỉ thảm thiết biến điệu của Mộ Dung Uy, cuối cùng hóa thành tiếng kêu rên yếu ớt không thể nghe thấy, hóa thành một khúc bi ca báo thù.

Trận xả giận mất kiểm soát này, mãi cho đến khi mọi người kiệt sức, mới dần dần lắng xuống.

Lâm Tẫn khẽ phất tay, bá tánh tuy vẫn còn chìm đắm trong sự kích động báo thù, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui lại vài bước.

Giữa sân, Mộ Dung Uy đã không còn ra hình người.

Hắn toàn thân đẫm máu, mặt mũi sưng vù khó nhận ra, tứ chi đã gãy gập ở những góc độ quỷ dị, hơi thở yếu ớt, chỉ dựa vào luồng chân khí tinh thuần ở tâm mạch mà giữ lại hơi thở cuối cùng, yếu ớt đến mức dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ đứt đoạn.

Lâm Tẫn giơ tay hư nắm, trực tiếp tóm Mộ Dung Uy đang sống chết không rõ lên không trung trước mặt, cười nói với Mộ Dung Kiêu đang trong trạng thái phát điên: "Mộ Dung Kiêu, ngươi nên cảm ơn Trẫm.

Nếu không phải Trẫm, con trai ngươi đã chết cả trăm lần rồi." Quả thật.

Nếu không có luồng chân khí của hắn hộ trì, Mộ Dung Uy đã bỏ mạng ngay trong làn sóng giận dữ đầu tiên của bá tánh.

"Ta giết ngươi!

Ta nhất định phải giết ngươi!" Mộ Dung Kiêu mặt mũi dữ tợn như ác quỷ, giọng nói khàn khàn gào thét.

Lâm Tẫn lại không hề để ý, quay sang Cố Trục Dã bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Đến lượt ngươi rồi." Cố Trục Dã khẽ gật đầu.

"Keng" Trường đao màu đen bên hông ứng tiếng rút ra, lưỡi đao sáng lòa.

Hắn lật người xuống ngựa, từng bước đi về phía Mộ Dung Kiêu, giọng nói khàn đặc mang theo mối huyết cừu khắc cốt ghi tâm: "Mộ Dung Kiêu, khi ngươi phế tu vi sư tôn ta, có từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay không?" Mộ Dung Kiêu trừng trừng nhìn Cố Trục Dã, trong mắt chỉ có lửa hận và sát ý điên cuồng, không hề hối hận, thậm chí còn mang theo một chút mơ hồ – hắn căn bản không nhớ rõ sư tôn của Cố Trục Dã là ai.

Đối với hắn mà nói.

Đó chẳng qua là tiện tay nghiền chết một con kiến hôi, hà tất phải bận tâm?

Cố Trục Dã thấy vậy, trong lòng càng thêm bi phẫn!

Hắn không nói thêm lời nào.

Thân hình đứng vững, trường đao màu đen trong tay đột nhiên xoay chuyển, hàn quang như rắn độc thè lưỡi, mũi đao đã vững vàng điểm vào tâm khẩu Mộ Dung Uy.

Hắn không đâm xuống ngay.

Mà là ngẩng mắt, ánh mắt như vạn năm băng trùy, hung hăng đâm thẳng vào Mộ Dung Kiêu – hắn muốn lão ma này, nhìn rõ ràng tất cả những chuyện này!

"Tiện dân!

Ngươi dám!" Đồng tử Mộ Dung Kiêu co rút lại, phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng xé tâm liệt phế.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Phụt!

Trường đao chuẩn xác và ngoan lệ xuyên thủng trái tim, đâm xuyên ra sau lưng.

"Không!!!

Uy nhi!

Uy nhi của ta a!" Hắn già mới có con, coi con như sinh mệnh, gán gắm tất cả dã tâm và hy vọng cả đời vào đứa con này.

Bây giờ tận mắt chứng kiến con chết thảm dưới đao, lập tức tâm thần tan nát, gan ruột đứt từng khúc!

Hắn điên cuồng giãy giụa, tóc tai bù xù, trạng thái như lệ quỷ phát điên, ánh mắt khóa chặt vào Cố Trục Dã, hận không thể ăn thịt, uống máu, lột da hắn!

Cố Trục Dã mặt không biểu cảm.

Chương 255

Cổ tay khẽ xoay, trường đao rút ra, mang theo một vệt máu, ngay sau đó đao quang như dải lụa trắng lại một lần nữa vung chém!

Hàn quang lóe lên, tiếng gào thét thảm thiết của Mộ Dung Kiêu đột ngột dừng lại.

Một cái đầu lăn lông lốc trên đất, mắt vẫn trợn tròn, nét mặt chết cứng trong sự không cam lòng và oán độc tột độ.

Máu tươi ấm nóng bắn tung tóe lên má Cố Trục Dã, nhưng hắn như không hề hay biết.

Hắn "phốc thông" một tiếng nặng nề quỳ xuống đất, nhìn cái đầu đang trừng mắt trên đất, nước mắt nóng hổi trong khóe mắt cuối cùng cũng tuôn trào, giọng nói khàn đặc nghẹn ngào: "Sư tôn… Đồ nhi… đã báo thù cho người!" Khoái cảm khi tự tay giết kẻ thù như thủy triều rút đi, theo sau là sự trống rỗng và bi lương vô tận.

Đại thù đã báo.

Nhưng vị sư tôn đã từng vuốt ve đầu hắn, khen hắn "đao pháp có tiến bộ" từ nay sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Hắn nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt hòa lẫn máu kẻ thù, rơi xuống mặt đất lạnh lẽo.

Lâm Tẫn ở một bên yên lặng nhìn, thở dài một tiếng, không quấy rầy.

Hắn phất tay, lệnh người treo đầu Mộ Dung Kiêu lên nơi cao nhất của tường thành Thiên Hùng, để cáo thị tội trạng của hắn.

Còn thi thể của hắn, thì giao cho những người dân đang phẫn nộ xử lý.

Không lâu sau đó.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng ngoài cổng thành nguy nga, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái đầu vẫn còn rỉ máu trên tường thành, ánh mắt sâu thẳm như hàn đàm.

Cái ác của Mộ Dung Kiêu, vạn chết khó chuộc hết tội.

Cố Trục Dã trực tiếp kết thúc sinh mạng hắn, ngược lại lại là điều dễ dàng cho hắn, ban cho hắn một cái chết sảng khoái.

Có lẽ đối với Cố Trục Dã mà nói, để kẻ thù này thở thêm một giây cũng là nỗi giày vò không thể chịu đựng được.

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc này.

Phía sau truyền đến tiếng nổ trầm đục như sấm, mặt đất cũng khẽ rung chuyển theo, dường như có một dòng sắt thép cuồn cuộn đang lao đến.

Lâm Tẫn khẽ ngẩng mắt, khóe môi cong lên một độ cong đã sớm đoán trước.

"Bệ hạ!

Lão Thiết này đến rồi!" Tiếng vừa dứt, người đã đến!

Một thân ảnh vạm vỡ như tháp sắt như cơn lốc lướt đến gần, ầm ầm quỳ một gối xuống đất, ôm quyền hành lễ, tiếng nói như chuông đồng: "Thiết Côn Luân tham kiến Bệ hạ!

Lão Thiết này không đến muộn chứ?" Lâm Tẫn khẽ phất tay, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: "Dẫn quân, san bằng Cảnh Vương Cung, không còn một ngọn cỏ!" Thiết Côn Luân sững sờ.

Ngẩng đầu liếc thấy cái đầu dữ tợn trên tường thành, trong lòng lập tức hiểu ra, nhếch môi lộ ra hàm răng trắng hếu, cười nanh ác:

“Tuân lệnh!

Anh em, theo lão tử xông!” Một tiếng lệnh vang lên!

Đội quân Cấm quân Huyền Giáp hùng hậu như thủy triều đen xông vào trong thành.

Bá tánh trên đường phố thấy vô số binh sĩ tinh nhuệ xông vào, lập tức kinh hoảng thất thố, theo bản năng định tản ra bỏ chạy – họ còn tưởng là quân tiếp viện của Mộ Dung Kiêu đã đến.

“Các vị phụ lão hương thân, đừng sợ!” Thiết Côn Luân vận đủ trung khí, tiếng nói chấn động cả con đường dài: “Chúng thần là thân quân của Bệ hạ, phụng mệnh trừ gian nịnh, san bằng Cảnh Vương Cung, chỉ vì muốn trả lại Thiên Hùng Thành một bầu trời quang đãng!

Tuyệt đối không làm tổn thương bá tánh vô tội một phân một hào!” Nghe thấy lời này.

Bá tánh kinh hồn táng đảm dần bình tĩnh lại, phân phân lui về hai bên đường, kính sợ nhìn dòng chảy sắt thép màu đen của đội quân uy vũ đang cuồn cuộn tiến lên. …… Hoàng hôn.

Cảnh Vương Cung.

Nhìn ra xa, điện vũ nguy nga, vàng son rực rỡ, mức độ xa hoa này vậy mà sánh ngang với Hoàng cung!

Để xây dựng cung điện này, Mộ Dung Kiêu đã trưng dụng hàng vạn dân phu, số người chết vì lao lực, bệnh tật vô số, đây quả thực là dùng sinh mạng và xương cốt con người chất đống lên mà thành!

Trong chính điện.

Lâm Tẫn nhìn chiếc ghế thái sư xa hoa đến cực điểm đó, mặt trầm như nước, không ngồi xuống.

Thiết Côn Luân bên cạnh mặt đầy phẫn nộ, sát ý trong mắt suýt

nữa tràn ra ngoài, ôm quyền nói với giọng thô bạo: "Bệ hạ, sơ bộ kiểm kê, chỉ riêng kho bạc đã tịch thu hơn tám mươi vạn lượng hoàng kim, bạch ngân vượt năm trăm vạn lượng!

Châu báu tranh ngọc lại càng vô số kể!

Đây vẫn chỉ là phần nổi thôi!" Nghe xong.

Trong mắt Lâm Tẫn chợt lóe lên sắc lạnh: "Mộ Dung Kiêu lão tặc này, vét sạch ba tấc đất, thật đúng là chết vẫn còn dư tội!" Hắn nhớ lại những gì đã thấy khi vào thành.

Tiết trời đông lạnh giá, bá tánh áo không đủ che thân, run rẩy vì lạnh, mà trong Cảnh Vương Cung này lại ấm áp như mùa xuân, sống trong cảnh xa hoa trụy lạc!

Một luồng lửa giận lập tức dâng lên trong lòng.

Thiết Côn Luân mắt hổ đỏ hoe, cố nén sát ý, khàn giọng bổ sung: "Bệ hạ… còn tìm thấy hơn trăm nữ tử trong mật thất hậu cung… đều bị tra tấn đến không còn hình người…" "Trong phòng bên cạnh… còn có mấy chục thi thể nữ tử… đa số không còn nguyên vẹn, cảnh tượng… thảm không nỡ nhìn!

Hai cha con Mộ Dung gia, quả thật không bằng súc sinh!" Oanh!

Một luồng khí thế khủng bố bùng phát từ cơ thể Lâm Tẫn, cả đại điện rung chuyển.

Hắn sớm đã biết Mộ Dung Kiêu không phải người, nhưng không ngờ lại táng tâm bệnh cuồng đến mức độ này!

Vài hơi thở sau, khí thế thu liễm.

Lâm Tẫn nhắm mắt hít sâu một hơi, khi mở mắt ra đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Hãy đi tìm những phu nhân tâm thiện, chăm sóc tốt cho những nữ tử này, tìm thầy hỏi thuốc, an trí thỏa đáng." Giọng hắn

dứt khoát: “Lại đem tất cả vàng bạc châu ngọc trong cung, toàn bộ phân phát cho bá tánh!

Lập tức phái người mua sắm áo bông, lương thực, đảm bảo toàn thành bá tánh an toàn qua đông!” Nói rồi.

Hắn lại nhìn bốn phía điện vũ chạm khắc vàng ngọc, cực kỳ xa hoa mỹ lệ này, ánh mắt chợt lạnh, lạnh giọng ra lệnh: “Còn về cung điện này…” “Sách!” “Truyền ý chỉ của Trẫm, toàn bộ Huyền Giáp Quân xuất động, san bằng nó cho Trẫm!

Tất cả gạch đá gỗ ván tháo dỡ được, toàn bộ dùng để gia cố nhà cửa cho bá tánh trong thành!” “Vâng!

Bệ hạ!” Thiết Côn Luân đáp lời, không chút do dự quay người truyền đạt mệnh lệnh cho các tướng lĩnh dưới quyền, hành động lôi lệ phong hành.

Đột nhiên!

Thiết Côn Luân dường như lại nhớ ra điều gì, quay lại bẩm báo: “Bệ hạ, lão Thiết tìm thấy một lượng lớn quặng sắt đã khai thác trong một thiên điện trong cung, chất đống như một ngọn núi nhỏ.

Phẩm chất đó, rất tốt!” “Ồ?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: “Ngươi còn hiểu cả cái này?” Thiết Côn Luân mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nói giọng ấp úng: “Bệ hạ, ngài không phải quên nghề cũ của lão Thiết sao?” Lâm Tẫn sững sờ, rồi bật cười lắc đầu.

Quả thật.

Thiết Y Môn nổi tiếng thiên hạ với thuật luyện khí, thân là sư thúc tổ trong môn, Thiết Côn Luân tự nhiên là đại hành gia trong lĩnh vực này.

“Nếu đã như vậy, những quặng sắt này liền vận về Thiết Y Môn, coi như thù lao cho sự vất vả lần này.” Lâm Tẫn hào phóng nói.

“Hắc hắc, vậy lão Thiết này xin cảm ơn Bệ hạ trước!” Thiết Côn Luân phấn khích xoa tay, ánh mắt tinh quang chợt lóe, thăm dò hỏi: “Vậy… mỏ sắt bên ngoài thành, có phải cũng… một thể tặng cho Thiết Y Môn chúng tôi không?” “Mỏ sắt?” Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia sáng sắc bén.

Hắn nhớ lại tình báo của Hư Yểm.

Mộ Dung Kiêu đã độc chiếm việc kinh doanh mỏ sắt và dược liệu của Thiên Hùng Thành.

Nếu không có mỏ quặng, làm sao độc chiếm?

Lợi ích từ muối và sắt, từ xưa đã là mạch máu của quốc gia!

Mỏ sắt có nghĩa là vũ khí, áo giáp, nông cụ không ngừng được sản xuất, có nghĩa là tiềm lực quân sự mạnh mẽ và nền tảng thống trị vững chắc.

Kiểm soát một mỏ sắt chất lượng tốt, giá trị chiến lược của nó không thể đánh giá được!

Lâm Tẫn nén suy nghĩ, vung tay áo: “Đi, theo Trẫm đi xem!” Rất nhanh.

Thiết Côn Luân tìm một người dân Thiên Hùng Thành quen thuộc địa hình dẫn đường.

Lâm Tẫn liếc mắt nhận ra, người này chính là người đàn ông trung niên buổi sáng đầu tiên xông ra, đạp mạnh Mộ Dung Uy một cước.

“Thì ra là ngươi.” Lâm Tẫn khẽ cười.

Người đàn ông trung niên thấy Hoàng đế vậy mà lại nhận ra mình, toàn thân kích động run lên, vội vàng quỳ xuống đất: “Thảo dân Bàng Thần, khấu tạ thiên ân của Bệ hạ!” “Đứng dậy đi.” Lâm Tẫn giơ tay hư đỡ: “Dẫn đường phía trước.” “Vâng, Bệ hạ!” Dưới sự dẫn dắt

của Bàng Thần, mọi người rất nhanh đã đến dãy núi Bắc Mang ở phía bắc thành.

Men theo một con đường đã được sửa sang rõ ràng, khá rộng rãi tiến sâu vào trong núi, một thung lũng rộng lớn hiện ra trước mắt mọi người.

Trong thung lũng, khắp nơi có thể thấy dấu vết khai thác.

Vách đá có nhiều vết nổ, dụng cụ nằm rải rác trên đất, quặng sắt chất đống lấp lánh ánh kim loại u tối.

Lâm Tẫn khẽ nheo mắt.

Thần thức mạnh mẽ lan ra, cẩn thận cảm nhận địa khí và sự phân bố khoáng tàng của dãy núi này.

Chương 256

Sau một khắc.

Trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc: "Mỏ quặng này… trữ lượng thật kinh người a!" Lời nói vừa dứt.

Một tiếng nhắc nhở thanh thúy của Hệ thống vang lên trong đầu! 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ tuần tra Bắc Mang Sơn Mạch, thành công nắm giữ, có điểm sáng bản đồ giám không?】 "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ rũ mắt, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc.

Hắn rõ ràng đã ra lệnh cho Hệ thống xử lý hợp nhất tất cả các bản đồ giám chờ điểm sáng ở Bắc Vực của Hoàng Triều, sao Bắc Mang Sơn Mạch này lại đơn độc nhảy ra nhắc nhở?

Ý niệm vừa chuyển, hắn liền hiểu rõ nguyên do.

Hợp nhất là bản đồ giám thành trì, còn Bắc Mang Sơn Mạch… lại không thuộc loại thành trì.

"Thống tử, ngươi thật đúng là cứng nhắc a." Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch, nội tâm mặc niệm: "Điểm sáng!" 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Bắc Mang Sơn Mạch!】 【Nhận được phần thưởng: Trấn Ngục Huyền Thiết!】 "Kim loại?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, cũng không có gì thất vọng.

Lần trước phần thưởng "Địa Mạch Huyền Thiết Đĩnh" của Hệ thống, đã được rèn thành Khúc Viên Lê Hoa và Lê Bích, đẩy mạnh đáng kể tiến trình trồng khoai tây.

Còn lần này… chỉ nghe tên "Trấn Ngục Huyền Thiết" thôi, đã toát ra vẻ bất phàm.

Tâm niệm hắn khẽ động.

Trong lòng bàn tay đã có thêm một khối kim loại đen kịt nặng trĩu.

Khối Trấn Ngục Huyền Thiết này dài khoảng nửa cẳng tay, toàn thân tối sầm như đêm, chạm vào lạnh thấu xương.

Càng đặc biệt hơn là.

Khi nắm giữ, ngay cả chân khí lưu chuyển trong cơ thể cũng dường như ngưng trệ vài phần, như bị một loại lực lượng vô hình nào đó âm thầm áp chế.

Lâm Tẫn thử dùng thần thức thăm dò, nhưng như đá chìm đáy biển, không hề có phản ứng.

"Chậc, một khối nhỏ thế này, ngay cả để đúc một thanh kiếm cũng không đủ." Hắn đang trầm ngâm, thì Thiết Côn Luân bên cạnh lại đột nhiên trợn tròn mắt hổ, nhìn chằm chằm vào khối Huyền Thiết đó, nói giọng ấp úng: "Sắt tốt!

Thật là sắt tốt!" Lâm Tẫn nghiêng đầu: "Ngươi nhận ra vật này?" "Không nhận ra." Thiết Côn Luân lắc đầu thẳng thắn, rồi lại bổ sung: "Nhưng lão Thiết này có thể cảm nhận được, khối sắt này… không đơn giản!

Bên trong có một luồng ý vị trấn áp không thể tả." Lâm Tẫn cười nhạt, lật tay thu Huyền Thiết lại.

Vật Hệ thống ban ra, ắt có tác dụng của nó, có lẽ là thời cơ chưa đến mà thôi.

Hắn nhìn về phía mỏ quặng đang trải dài trước mắt, hỏi: "Bàng Thần, các công tượng khai thác sắt quặng trước đây đang ở đâu?" Bàng Thần vội vàng cung thân, giọng nói mang theo sự kích động khó che giấu: "Bẩm Bệ hạ, tin tức Mộ Dung Kiêu bị tru diệt đã truyền khắp thành, các công tượng nghe tin, đều… đều vui mừng trở về nhà rồi ạ." Trong mắt Lâm Tẫn một tia hàn quang chợt lóe rồi biến mất.

Mộ Dung Kiêu cưỡng bức dân phu khai thác quặng, nhất định không trả công tiền, nếu không những công tượng này sao lại đi vội vã đến vậy?

Hắn khẽ suy nghĩ, giọng nói mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Thiết Côn Luân, lập tức phái binh trấn thủ mỏ sắt Bắc Mang.

Nơi đây, do Binh bộ trực tiếp quản lý!" Với quy mô mỏ quặng này, đủ để rèn đúc một lượng lớn binh giáp, là căn cơ cho một đội quân hùng mạnh trong tương lai.

"Thần, tuân chỉ!" Thiết Côn Luân ôm quyền lĩnh mệnh, tiếng nói như chuông đồng.

Lâm Tẫn lại nhìn về phía Bàng Thần: "Ngươi sau khi về thành, liên lạc với các công tượng cũ, mỏ sắt sẽ hoạt động trở lại.

Trẫm hứa với bọn họ, mỗi tháng một lạng bạc!" "Một, một lạng bạc?!" Bàng Thần như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ.

Phải biết rằng!

Một công nhân mỏ bình thường mỗi ngày không quá năm văn tiền, mỗi tháng một lạng, gấp gần bảy lần!

Phụt!

Hắn đột nhiên quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh, giọng nói đã nghẹn ngào: "Tạ Bệ hạ long ân!

Bệ hạ vạn tuế!

Vạn tuế, vạn vạn tuế!" "Bình thân." Lâm Tẫn giơ tay hư đỡ, ánh mắt lại nhìn về phía khu rừng tối tăm rậm rạp sâu trong Bắc Mang Sơn Mạch: "Khu rừng đó, có gì đặc biệt không?" Bàng Thần đứng dậy, cung kính đáp: "Bẩm Bệ hạ, rừng rậm Bắc Mang ngoại trừ một số dã thú thông thường, cũng không có gì đặc biệt.

Tuy nhiên… dược liệu quý hiếm thì không thiếu.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Chuyện dược liệu, sau khi về kinh giao cho Đan Đỉnh Ti xử lý là được.

Đêm buông xuống.

Mấy người trở về Thiên Hùng Thành.

Vừa vào cổng thành, cảnh tượng trước mắt khiến Lâm Tẫn khẽ dừng bước.

Trên đường dài, đuốc như rồng, hàng vạn người dân đen nghịt quỳ đầy đất.

Thấy bóng dáng Lâm Tẫn, trong đám đông lập tức bùng nổ tiếng hoan hô và khóc lóc chấn động trời đất.

Vô số cái trán nặng nề khấu đầu xuống nền đá xanh lạnh lẽo, phát ra tiếng động trầm đục, lẫn với tiếng gào thét khàn đặc “Bệ hạ vạn tuế”, hội tụ thành một âm thanh bi tráng và cuồng hỉ đan xen, thẳng tắp xông lên trời cao.

Nếu không phải Lâm Tẫn dùng thủ đoạn sấm sét trừ diệt Mộ Dung Kiêu, bọn họ vẫn sẽ sống trong nỗi sợ hãi tăm tối không có ngày mai, làm gì có sự tái sinh hôm nay?

Lâm Tẫn đứng trước vạn dân, thân hình thẳng tắp dưới ánh lửa càng thêm thâm trầm.

Hắn từ từ giơ tay, giọng nói bình hòa nhưng mang theo uy nghiêm độc hữu của đế vương, truyền rõ ràng vào tai mỗi người: “Sự bạo ngược của Mộ Dung thị, đã trở thành quá khứ.

Kể từ hôm nay, Thiên Hùng Thành sẽ hồi sinh, Trẫm, hứa cho các ngươi một cảnh thái bình!” “Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Bá

tánh nghe lời, tiếng khấu tạ càng thêm chấn động tai, âm thanh đó suýt nữa đã lật tung cả bầu trời đêm.

Mãi mới an ủi được những người dân đang kích động, Lâm Tẫn đi đến trước Cảnh Vương Cung.

Huyền Giáp Quân làm việc cực kỳ hiệu quả, chỉ sau vài canh giờ, tường cung đã bị phá hủy hơn nửa.

Theo tiến độ này, không quá năm sáu ngày, cung điện tượng trưng cho sự bạo chính của Mộ Dung thị này sẽ hoàn toàn hóa thành lịch sử.

Gạch đá tháo dỡ đang được vận chuyển có trật tự đến các nơi trong thành, dùng để gia cố nền nhà dân.

Đợi vật tư chống rét đến nơi, bá tánh Thiên Hùng Thành, hẳn có thể trải qua một mùa đông ấm áp hiếm có.

Lúc này, bóng dáng cô độc của Cố Trục Dã từ xa đi tới.

Ánh mắt hắn trống rỗng, bước đi có chút hư phù, vạt áo và mặt giày dính chút bùn đất chưa khô.

Lâm Tẫn nhàn nhạt liếc nhìn, ánh mắt dừng lại ở vết bùn trên y phục hắn, trong lòng liền hiểu rõ.

Sau khi đại thù được báo, tiểu tử này liền một mình rời Thiên Hùng Thành.

Đi đâu, không nói cũng biết – không ngoài việc đến trước mộ sư tôn, cáo úy nơi chín suối.

"Trong lòng còn vướng bận?" Lâm Tẫn mở miệng.

Cố Trục Dã chậm rãi lắc đầu, im lặng không nói, chỉ theo bản năng siết chặt chuôi trường đao màu đen bên hông – chỉ vì thanh đao này, là do sư tôn tặng!

Lâm Tẫn không hỏi thêm, quay sang Thiết Côn Luân, hạ lệnh: "Để

lại một bộ phận Huyền Giáp Quân trấn thủ Thiên Hùng Thành.

Trẫm sẽ lệnh Binh bộ nhanh chóng tiếp quản mỏ sắt, và trùng kiến nha môn trong thành.

Các thành còn lại ở Bắc Vực, tốc chiến tốc thắng, sau đó ban sư hồi triều!" "Thần, lĩnh chỉ!" Thiết Côn Luân cung kính ôm quyền.

Lâm Tẫn vỗ vỗ vai hắn, nói với Cố Trục Dã: "Đi thôi." Cố Trục Dã vẫn trầm mặc, chỉ lặng lẽ đi theo bước chân Lâm Tẫn. …… Cùng lúc đó, Thiên Khuyết.

Đêm đen như mực, đặc quánh không tan, bầu trời âm trầm, không thấy nửa vì sao, chỉ có gió núi gào thét, mang theo cái lạnh thấu xương.

Đỉnh Phong.

Dạ Lâm mặc một bộ hắc bào, tĩnh lặng đứng bên vách đá, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía chân trời đen tối vô tận, không ai có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Xuy – Tiếng xé gió vang lên.

Thiên Ảnh như quỷ mị hiện thân, cung kính hành lễ: "Thiếu chủ, các thành trong Đông Liêu Phủ đã toàn bộ rơi vào tay triều đình, bao gồm… thành trì không xa Thiên Khuyết, chúng ta có nên…" Hắn giơ tay, làm một động tác chém, ý vị không cần nói cũng rõ.

"Không cần!" Dạ Lâm khẽ lắc đầu, biểu cảm lạnh lùng như băng.

Từ đầu đến cuối.

Hắn chưa từng đặt động thái của triều đình vào lòng.

Bất luận là Huyền Giáp Quân bắc tiến tiếp quản thành trì, hay Thiên Thính Giám phái phi điểu tuần tra, đối với hắn mà nói, đều như phù vân qua mắt, không đáng nhắc tới.

Hắn một tay chắp sau lưng, chậm rãi quay người lại, giọng nói trầm thấp: “Chuyện môi giới, tiến triển thế nào rồi?” Thiên Ảnh cung thân, cung kính hồi bẩm: “Bẩm Thiếu chủ, Chuyển Oán Bí Cảnh đã bắt đầu thoát ra dị năng lượng, nhiều nhất nửa tháng, liền có thể chính thức khai mở!” “Rất tốt.” Trong mắt Dạ Lâm lóe lên một tia hài lòng.

Chỉ cần bí cảnh khai mở, có được môi giới đủ để thừa tải pháp chuyển di, hắn liền có thể bước vào tầng thứ cao hơn!

Đến lúc đó.

Cái gọi là Đại Uyên Hoàng Triều, trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là kiến hôi bụi trần!

Hắn khẽ trầm ngâm, lại hỏi: “Những phi điểu bên ngoài Thiên Khuyết, còn đang lượn vòng chứ?” “Bẩm Thiếu chủ, vẫn còn.” Thiên Ảnh đáp.

Chương 257

Khóe môi Dạ Lâm cong lên một độ cong lạnh lẽo, lời nói kinh người: "Ba ngày sau, triệt tiêu cổ trận Thiên Khuyết." "Thiếu chủ!" Sắc mặt Thiên Ảnh kịch biến, giọng nói khó che giấu sự kinh hoảng: "Tuyệt đối không thể!

Một khi cổ trận bị dỡ bỏ, chúng ta liền hoàn toàn bại lộ dưới mắt triều đình, không còn rào cản nào để dựa vào!" "A…" Dạ Lâm khẽ cười một tiếng, giọng điệu mang theo sự kiêu ngạo không thể nghi ngờ: "Đợi bản thiếu chủ bước vào trọng thứ hai, hà tất phải dựa vào rào cản?

Cứ làm theo đi." Thấy hắn đã quyết tâm, Thiên Ảnh không dám nói thêm, chỉ đành rũ tay ứng mệnh: "Vâng, Thiếu chủ!" Đợi Thiên Ảnh rời đi.

Dạ Lâm ngẩng mắt nhìn về phương xa, trong mắt một tia sắc lạnh chợt lóe rồi biến mất: "Lâm Tẫn, cuộc chiến giữa ngươi và ta, cuối cùng cũng sắp đến rồi…" …… Đại Uyên Kinh Đô.

Khi Lâm Tẫn trở về Hoàng cung, trời đã về khuya.

Hắn đang định dặn dò Cố Trục Dã về nghỉ ngơi, đột nhiên lông mày khẽ động, chợt quay sang phía xa – Xuy!

Một luồng kiếm ý sắc bén xé gió mà đến, không khí xung quanh rung động!

Cố Trục Dã sắc mặt nghiêm lại, theo bản năng siết chặt trường đao màu đen bên hông, thân hình khẽ trầm xuống, tiến lên nửa bước, lờ mờ che chắn Lâm Tẫn phía sau.

Có lẽ!

Khoảnh khắc Hoàng đế báo thù cho hắn, hắn liền nguyện dùng thân mình làm lá chắn, bảo vệ người toàn vẹn.

Thế nhưng Lâm Tẫn lại thần sắc ung dung, giơ tay khẽ đặt lên vai hắn, nhàn nhạt nói: "Không sao, là hữu phi địch." Lời vừa dứt.

Một thân ảnh áo xanh đột nhiên hiện ra, một tay tóm chặt cổ tay Lâm Tẫn, miệng vội vàng nói: "Nhanh, dẫn lão phu đi gặp Quý phi!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, nhìn vị lão giả thất thố trước mặt, nửa cười nửa không nói: "Tiêu Trang chủ, đêm khuya canh vắng thế này, ngươi vừa gặp đã muốn gặp Quý phi của Trẫm, e rằng không được thỏa đáng lắm chứ?" Người đến chính là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang – Tiêu Luyện.

Hắn vội vàng như vậy, trong lòng Lâm Tẫn tự nhiên hiểu rõ – nhất định là Diệp Quy Trần đã nói chuyện về khả năng thai nhi trong bụng Tô Vãn Tình là "Tiên Thiên Kiếm Thể" cho hắn biết.

Chỉ là đối phương lúc này mới đến, lại khiến Lâm Tẫn hơi bất ngờ.

"Khụ… là lão phu thất thố rồi, Bệ hạ đừng trách." Tiêu Luyện cũng ý thức được sự không ổn, buông tay ra, hơi ngượng ngùng khẽ ho hai tiếng.

Lâm Tẫn không để ý.

Dẫn hắn cùng Cố Trục Dã đi vào Ngự Thư Phòng, sau khi ngồi xuống nói: "Tiêu Trang chủ, giờ đã muộn rồi, Ái phi đã an giấc, chi bằng ngày mai hãy gặp." Tiêu Luyện nghe vậy, trên mặt khó che giấu sự thất vọng.

Hắn vừa xuất quan, nghe tin tức "Tiên Thiên Kiếm Thể", liền ngày đêm không ngừng cản đến.

Lúc này tuy cấp thiết, nhưng cũng biết không tiện quấy rầy.

“Cũng phải, vậy thì làm phiền Bệ hạ sắp xếp cho lão phu một chỗ nghỉ chân.” “Không vội.” Lâm Tẫn khẽ cười: “Tiêu Trang chủ đến thật đúng lúc, Trẫm đang có một việc muốn thỉnh giáo.” “Bệ hạ xin cứ nói.” “Trục Dã, ngươi lại đây.” Lâm Tẫn vẫy tay gọi Cố Trục Dã, nói với Tiêu Luyện: “Tiểu tử này là Trạng nguyên võ cử lần này, thể chất tự có điều dị thường, xin Tiêu Trang chủ xem qua.” “Ồ?” Lông mày kiếm của Tiêu Luyện khẽ nhướng, ánh mắt rơi trên người Cố Trục Dã: “Tiểu hữu, có thể thả lỏng tâm thần không?” Cố Trục Dã gật đầu đồng ý.

Tuy hắn không cảm nhận được chân khí dao động của Tiêu Luyện, nhưng luồng kiếm ý như có thể xé rách hư không khi đối phương hiện thân, đã khiến hắn trong lòng rùng mình.

Huống hồ.

Người có thể khiến Bệ hạ đối đãi bằng lễ nghi, tuyệt đối không phải phàm tục.

Tiêu Luyện hai ngón tay hợp lại như kiếm, một luồng kiếm quang đột nhiên chìm vào cơ thể Cố Trục Dã.

Sau một khắc.

Lông mày hắn dần cau lại, ánh mắt nhìn Cố Trục Dã, lại toát ra vẻ ngưng trọng, thậm chí… một tia sát ý khó mà nhận ra!

“Tiêu Trang chủ, thế nào rồi?” Lâm Tẫn lên tiếng hỏi.

Tiêu Luyện không trả lời trực tiếp, ánh mắt chuyển sang trường đao màu đen bên hông Cố Trục Dã: “Thanh đao này, có thể cho lão phu xem qua không?” Cố Trục Dã hai tay dâng lên.

“Keng” Trường đao xuất vỏ, một luồng sát phạt khí lạnh lẽo bùng phát ra, nhưng lại nhanh chóng thu liễm.

Tiêu Luyện quan sát những hoa văn quỷ dị trên thân đao, khẽ cảm

nhận, khóe môi hiện lên nụ cười như có như không: “Dùng đao phong ma, phân hóa sát phạt, rồi mượn ngoại vật liên kết, trì hoãn sự xâm thực… Ý tưởng không tồi, đáng tiếc thủ pháp có vẻ hơi thô thiển.” Cố Trục Dã nghe vậy, đáy mắt lập tức dâng lên nộ ý.

Thanh đao này là sư tôn tặng, là niệm tưởng duy nhất của hắn.

Cho dù đối phương tu vi có cao đến đâu, xúc phạm sư tôn, hắn cũng tuyệt đối không lùi bước!

“Đây là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, tồn tại trên cả Lục Địa Thần Tiên.” Lời truyền âm của Lâm Tẫn vừa vặn rơi vào tai hắn: “Nếu ngươi động thủ, Trẫm không ngăn ngươi.

Chỉ là sau khi ngươi chết, có còn mặt mũi đi gặp sư tôn ngươi không?” Thân hình Cố Trục Dã chấn động, nhớ lại lời dặn dò “hãy sống tốt” của sư tôn trước lúc lâm chung, cuối cùng cũng cúi đầu, hai nắm đấm siết chặt chậm rãi buông lỏng.

Lúc này.

Tiêu Luyện lại thu trường đao về vỏ, nhàn nhạt gật đầu: “Thủ pháp tuy thô thiển, nhưng hắn là bị cảnh giới hạn chế.

Nếu được thời gian, tất không phải vật trong ao.” Cố Trục Dã giật mình, nộ ý trong lòng cũng dần tiêu tán.

Có thể nhận được một câu tán dương từ cường giả như vậy, sư tôn nếu trên trời có linh, cũng hẳn sẽ vui mừng.

“Tiêu Trang chủ, thủ pháp mà ngươi vừa nói là gì?

Thể chất của hắn rốt cuộc là…” Lâm Tẫn lại mở miệng.

Tiêu Luyện đưa đao lại, ánh mắt lại quay về phía Cố Trục Dã, thẳng thắn không chút che giấu: “Bệ hạ, đây là Vạn Kiếp Ma Nhận Thể.” “Vạn Kiếp Ma Nhận Thể?” Lâm Tẫn khẽ gõ vào tay vịn long ỷ:

“Nghe có vẻ bất phàm.” “Hà chỉ bất phàm.” Sắc mặt Tiêu Luyện nghiêm túc: “Thể chất này, trong cơ thể phong ấn một đầu đao ma thượng cổ, có thể cải tạo kinh mạch, rèn luyện chân khí, sự thịnh vượng của sát phạt đao khí đủ để vượt cảnh giết địch!” “Mấy ngàn năm qua, thể chất này tổng cộng xuất hiện bốn lần, mà kết cục của chúng…” Giọng hắn trầm xuống: “Không ngoại lệ một ai, tất cả đều bị đao ma trong cơ thể nuốt chửng thần trí, trở thành hung binh chỉ biết sát lục, gây ra huyết vũ tinh phong khắp đại lục!” Cố Trục Dã như bị sét đánh, trong đầu vang lên tiếng ầm ĩ.

Chẳng trách… Sư tôn, cho đến chết vẫn giấu giếm hắn chân tướng thể chất!

Sự hiểu ra trong khoảnh khắc này, còn khiến hắn lạnh lẽo toàn thân hơn cả lời Tiêu Luyện, buồn bã đến mức suýt không đứng vững được.

Lâm Tẫn cũng không ngờ.

Thể chất của Cố Trục Dã tuy mạnh, nhưng lại là một thanh huyền đỉnh chi kiếm, một khi mất kiểm soát, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Thông thường mà nói,” Tiêu Luyện tiếp tục nói: “Người có thể chất này đa số ẩn mình trong bóng tối, đợi có đủ sức tự vệ mới xuất hiện.

Như hắn vừa mới nhập Tông sư đã đi lại trước mặt người, đúng là hiếm thấy.” Hắn bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, trong lời nói đột nhiên mang theo một tia sát cơ lạnh lẽo: “Theo lão phu thấy, tiểu tử này, không thể giữ.” Tiêu Luyện căn bản không nghĩ đến việc giấu Cố Trục Dã.

Với thân phận và thực lực của hắn, Cố Trục Dã có hận hắn cũng được, coi hắn là kẻ thù cũng vậy, hắn đều không bận tâm.

Hổ mạnh lẽ nào bận tâm suy nghĩ của linh dương?

Lòng Cố Trục Dã thắt lại, bàn tay theo bản năng siết chặt chuôi đao.

Hắn không lựa chọn bỏ chạy – chủ yếu là, cũng căn bản không chạy thoát được!

Lông mày Lâm Tẫn khẽ động, chỉ nhàn nhạt liếc Cố Trục Dã một cái, liền dứt khoát nói: "Tiêu Trang chủ lo lắng quá rồi, có Trẫm ở đây, tuyệt đối sẽ không để đao ma nuốt chửng lý trí của hắn." Lòng Cố Trục Dã không tên ấm áp.

Ngoại trừ sư tôn ra, chưa từng có ai quan tâm hắn như vậy, cũng chưa từng có ai nguyện bảo vệ hắn đến mức này.

Tiêu Luyện cũng không nói thêm.

Đối với hắn mà nói.

Nếu Cố Trục Dã thật sự có ngày bị đao ma nuốt chửng, trực tiếp giết chết là được, không có gì đáng do dự.

"Tiêu Trang chủ." Lâm Tẫn đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi: "Ngươi vừa nãy nói 'dùng đao phong ma, phân hóa sát phạt', là có ý gì?" Tiêu Luyện ánh mắt nhìn về trường đao màu đen bên hông Cố Trục Dã, giải thích: "Vạn Kiếp Ma Nhận Thể, đao ma tồn tại trong đan điền, cùng tồn tại với Túc chủ.

Thực lực Túc chủ đề thăng, đao ma cũng theo đó mà lớn mạnh." "Mà có người đã đúc thanh đao này, dùng phù lục minh văn đặc biệt kết thành trận pháp trấn áp, phong ấn một phần khí tức đao ma vào trong đao, chia sát phạt khí thành hai phần." Hắn khẽ dừng lại, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng: "Đây quả thật là một cách, có thể ức chế sự trưởng thành của đao ma đến mức tối đa.

Đáng tiếc, cảnh giới của người đúc đao có hạn, đợi tiểu tử này

bước vào cảnh giới Đại Tông sư, thanh đao này sẽ vô dụng." Ánh mắt Cố Trục Dã khẽ mờ đi, ngón tay nhẹ nhàng ma sát chuôi đao, trong lòng dâng lên nỗi hoài niệm.

Từ nhỏ đến lớn, sư tôn vẫn luôn bảo vệ hắn.

Nay sư tôn tuy đã không còn, nhưng thanh đao này vẫn có thể bảo vệ hắn một đoạn đường rất dài.

Lâm Tẫn khẽ gõ vào long án, trong mắt tinh quang lóe lên: "Tiêu Trang chủ, nếu đã như vậy, có thể rèn đúc lại thanh đao này, dùng cảnh giới cao hơn để gia cố phong ấn không?" "Khó." Tiêu Luyện lắc đầu: "Minh văn này đã khắc sâu vào thân đao, rèn lại khó tránh khỏi phá hoại kết cấu, chỉ cần sơ suất một chút, ngược lại sẽ dẫn đến đao ma phản phệ, lúc đó tiểu tử này tất sẽ mất lý trí." Lâm Tẫn khẽ cảm thấy thất vọng, thầm than một tiếng, trong lòng nghĩ: "Xem ra chỉ có thể tìm cách khác." Cố Trục Dã bản tính kiên cường, thiên phú tuyệt vời, hắn thật sự không muốn thấy một mầm non như vậy biến thành ma vật chỉ biết sát lục.

"Nhưng…" Tiêu Luyện đột nhiên lại lên tiếng: "Cũng không phải hoàn toàn không có cách." "Cách gì?" Lâm Tẫn truy hỏi.

Tiêu Luyện nói: "Tìm kim loại cấp cao hơn, khắc lên đó trận pháp phong ấn hoàn chỉnh, sau khi dung luyện, rồi hợp nhất với thanh đao này mà trọng tố." "Như vậy chính là chồng thêm trận mới lên trận cũ, không phá hoại kết cấu ban đầu.

Khi dung luyện chỉ cần tạm thời phong bế thức hải của hắn, khiến đao ma không có cơ hội thừa cơ, hắn có thể thành công." Hắn khẽ cười, nói: "Bệ hạ nếu thật sự muốn cứu hắn, lão phu có thể trở về sơn trang tìm một khối kim loại thích hợp." Lâm Tẫn đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt nở một nụ cười, đột nhiên thông suốt.

Hắn cuối cùng cũng hiểu.

Trấn Ngục Huyền Thiết mà Hệ thống ban thưởng có tác dụng gì, chính là để chuẩn bị cho việc này!

"Thiện ý của Tiêu Trang chủ, Trẫm xin ghi nhận." Lâm Tẫn từ từ lắc đầu, cười nói: "Trong tay Trẫm vừa vặn có một khối kim loại không tồi, hẳn là đủ dùng." Muốn dùng một khối kim loại đổi lấy ân tình của Trẫm sao?

Lão gia hỏa này, tính toán cũng hay thật.

Tiêu Luyện bị nhìn thấu tâm tư, cũng không ngượng ngùng, thuận thế nói: "Bệ hạ, kim loại thông thường e rằng không được." Lâm Tẫn lật tay, một khối kim loại đen kịt nặng trĩu đột nhiên hiện ra.

"Tiêu Trang chủ xem khối sắt này thế nào?" Tiêu Luyện tiến lên tiếp lấy, ngón tay vừa chạm vào, lông mày chợt cau lại.

"Khối kim loại này… thật đặc biệt!" "Đây là 'Trấn Ngục Huyền Thiết'." Lâm Tẫn nhàn nhạt nói: "Là Trẫm tình cờ có được không lâu trước đây." "Sắt tốt!" Tiêu Luyện sau khi cảm nhận kỹ càng, tán thán: "Chạm vào lạnh lẽo, tự mang theo lực phong ấn, nếu dung nhập vào đao, đủ để hắn đặt chân vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên mà không bị đao ma xâm thực!" Lời này vừa ra.

Cố Trục Dã đột nhiên ngẩng đầu.

Trong đôi mắt như nước chết đó, dường như có một tảng đá khổng lồ rơi vào, hiên lên sóng to gió lớn.

Lục Địa Thần Tiên mà không bị đao ma khống chế… đây là điều hắn ngay cả trong mơ cũng không dám nghĩ tới!

"Tiêu Trang chủ." Lâm Tẫn đứng dậy cười nói: "Còn về việc khắc trận pháp phong ấn, vẫn cần ngươi phải phí tâm nhiều." Tiêu Luyện cũng đứng dậy, không chút do dự: "Bệ hạ yên tâm, việc này cứ giao cho lão phu!" Tuy không lấy được ân tình, nhưng Hoàng đế đã

chủ động mở miệng, hắn cũng vui vẻ nhận lấy phần giao tình này.

Chương 258

"Bệ hạ." Tiêu Luyện đưa Trấn Ngục Huyền Thiết lại, rồi nói: "Việc dung luyện, tốt nhất là do một thợ rèn có kinh nghiệm phong phú, tu vi không tầm thường thực hiện, mới có thể vạn vô nhất thất." "Đương nhiên, việc này cũng không vội.

Với thiên phú của tiểu tử này, cho dù thân mang thể chất đặc thù, trong thời gian ngắn cũng khó mà nhập Đại Tông sư." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, không nói thêm.

Nhắc đến thợ rèn, còn ai thích hợp hơn Thiết Côn Luân?

Thân là sư thúc tổ Thiết Y Môn, rèn sắt đúc kiếm là nghề bản thân, thêm tu vi Lục Địa Thần Tiên, quả thực là người được trời chọn.

Đợi hắn từ Tây Hoang trở về, liền có thể bắt tay vào luyện đao!

"Thời gian không còn sớm nữa." Tiêu Luyện nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ khom người: "Lão phu xin không quấy rầy, ngày mai…" "Yên tâm, ngày mai nhất định sẽ để ngươi như nguyện." Lâm Tẫn đáp.

Tiêu Luyện hài lòng rời đi.

Cố Trục Dã đứng tại chỗ, môi khẽ động, muốn nói lại thôi.

Lâm Tẫn nhìn ra sự do dự của hắn, nhàn nhạt nói: "Việc này Trẫm tự có sắp xếp, ngươi không cần nghĩ nhiều." Lời nói còn chưa dứt.

Cố Trục Dã đột nhiên khuỵu gối quỳ xuống đất, cung kính khấu đầu một lễ.

Khóe môi Lâm Tẫn ý vị thâm trường nhếch lên, một tay chắp sau lưng: "Ngươi, không phải không nguyện quỳ Trẫm sao?" Cố Trục Dã thẳng lưng, giọng nói trầm tĩnh mà kiên định: "Bệ hạ vì sư tôn ta báo

thù, là một ân; vì ta giải quyết họa đao ma, là hai ân; không vì thể chất của ta mà giết ta, là ba ân.

Ân trọng đến mức này, cú quỳ này của ta, thiên kinh địa nghĩa." Lâm Tẫn gật đầu, vung tay áo, một luồng chân khí nhu hòa nâng hắn dậy.

Hắn tiến lên vỗ vỗ vai Cố Trục Dã: "Về nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ nhiều." Cố Trục Dã lại một lần nữa cung thân hành lễ, quay người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Nhìn bóng lưng cô độc đó, ánh mắt Lâm Tẫn sâu thẳm.

Đây là một thanh kiếm hai lưỡi.

Dùng tốt, tương lai sẽ là chiến đao sắc bén nhất của Đại Uyên, sở hướng phi mĩ.

Nếu dùng không tốt… giết đi là được. …… Sáng sớm hôm sau, tuyết bất ngờ đổ.

Chỉ trong chốc lát, mái ngói cung điện đã phủ một lớp bạc trắng, cả hoàng thành như được bao bọc trong giáp băng, uy nghiêm tĩnh mịch.

Lâm Tẫn khoan thai vươn vai, đi đến cửa sổ đẩy tung cánh cửa, một luồng khí lạnh lẽo thấu xương ập vào mặt, kích thích tinh thần hắn.

Hắn nhìn quảng trường bạc trắng ngoài Ngự Thư Phòng, tuyết rơi không tiếng động, trời đất tịch liêu.

Xuy – Một tiếng xé gió đột nhiên vang lên, cắt ngang hứng thú thưởng tuyết của hắn.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ cười một tiếng, thầm nghĩ: "Đến cũng thật sớm." "Bệ hạ." Tiêu Luyện một bước đạp vào Ngự Thư Phòng, thậm

chí còn chưa kịp hành lễ, đã thốt ra: "Quý phi đâu?" Lâm Tẫn thấy vậy, không khỏi thầm cười.

Dù sao khanh cũng là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, một trong Ngũ Đại Thánh Địa, lại không hề có khí độ trang trọng.

Nếu để người ngoài nhìn thấy, e rằng phải kinh ngạc rớt cằm!

Trẫm xoay người, trên mặt đã mang theo ý cười ôn hòa: "Đi mời Quý phi nương nương đến đây." Thị lập bên cạnh, Hải công công lập tức cúi người: "Lão nô tuân chỉ!" Lâm Tẫn trở lại long ỷ ngồi xuống, lên tiếng chào: "Tiêu Trang chủ, không cần sốt ruột, mời ngồi xuống uống chén trà, chờ đợi một lát." Tiêu Luyện nhận lấy chén trà nóng do thị nữ dâng lên, tiện tay đặt lên bàn, cười khổ nói: "Bệ hạ có chỗ không biết, Tiên Thiên Kiếm Thể đối với Tàng Kiếm Sơn Trang của lão phu có ý nghĩa phi phàm, lão phu thật sự khó lòng giữ bình tĩnh." Lâm Tẫn chỉ cười mà không nói.

Trẫm đương nhiên hiểu rõ.

Bất kể là ngộ tính siêu phàm về kiếm đạo của Tiên Thiên Kiếm Thể, hay khả năng mượn đó để phá vỡ phong ấn Kiếm Trủng, lấy ra trấn tông chi kiếm, đều đủ để khiến vị kiếm đạo cự bá này mất đi sự điềm tĩnh.

Chẳng bao lâu sau, dưới sự đỡ của cung nữ, Tô Vãn Tình một tay khẽ vuốt cái bụng nhô cao, chậm rãi bước vào Ngự Thư Phòng.

"Thần thiếp, tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn còn chưa mở lời, Tiêu Luyện đã lập tức lướt tới, khách khí khom người trước Tô Vãn Tình: "Quý phi nương nương, lão phu là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang Tiêu Luyện, không biết có thể cho phép lão phu cảm tri tình trạng của hoàng tử được không?" Tô Vãn Tình khẽ giật mình, tú mi nhíu nhẹ, mang theo chút nghi hoặc cùng lo lắng nhìn về phía Lâm Tẫn.

Thấy Hoàng đế gật đầu chuẩn tấu, nàng mới dịu giọng đáp: "Phiền toái Trang chủ." Đợi Tô Vãn Tình ngồi xuống, Tiêu Luyện hít sâu một hơi, chắp ngón tay như kiếm, một đạo linh thức ôn nhuận bình hòa như sương mỏng lan tỏa ra, cực kỳ cẩn thận bao trùm lên bụng Tô Vãn Tình.

Y nhắm mắt ngưng thần, khí cơ như sợi tơ mỏng từ từ thâm nhập.

Lúc đầu, mặt y vẫn bình tĩnh, ngay sau đó chân mày khẽ động.

Trong bụng không phải là kiếm vận thân hòa của Tiên Thiên Kiếm Thể như dự đoán, mà lại là một đoàn khí tức hỗn độn nguyên sơ chưa khai.

Trong đó có một đạo bản nguyên tuy chỉ chợt lóe lên, nhưng lại thuần túy cổ xưa, tựa như kiếm quang khai thiên lập địa.

Bản chất cao thâm của nó thậm chí khiến một người đạt tới đỉnh phong kiếm đạo như y cũng cảm thấy kiếm ý của mình như suối nhỏ gặp biển lớn!

Một lát sau, Tiêu Luyện chợt mở mắt, tinh quang trong mắt bùng lên, tiện tay vung một cái, tán đi sự thăm dò.

Lâm Tẫn lập tức hỏi: "Tiêu Trang chủ, thế nào rồi?

Hoàng tử có phải Tiên Thiên Kiếm Thể không?" Tô Vãn Tình cũng ngước mắt đẹp lên, căng thẳng nhìn tới.

Mặc dù đã cơ bản xác nhận đứa bé này phi phàm, nhưng giờ khắc này vẫn không tránh khỏi thấp thỏm lo âu.

Tuy nhiên, Tiêu Luyện lại nhíu chặt mày, sắc mặt ngưng trọng.

Lâm Tẫn khẽ giật mình: "Chẳng lẽ không phải?" "Đích xác không phải." Tiêu Luyện nói ra lời kinh người: "Bệ hạ, hoàng tử trong bụng

Quý phi nương nương, tuyệt đối không phải Tiên Thiên Kiếm Thể!" Tô Vãn Tình nghe xong, đáy mắt lướt qua một tia thất vọng khó che giấu.

Là một người mẹ, tuy chỉ cầu hài nhi bình an khỏe mạnh, nhưng cũng mong nó có thiên phú dị bẩm, không phụ hoàng ân, tương lai có thể kế thừa đại thống, mở ra vạn thế thái bình.

Lâm Tẫn khẽ nhíu kiếm mi, thần sắc không lộ vẻ thất lạc nhiều, mà phần nhiều là nghi hoặc: Đã có kiếm ý bàng bạc như vậy, sao lại không phải Tiên Thiên Kiếm Thể?

Nhưng lời tiếp theo của Tiêu Luyện, lại khiến Trẫm gần như không kìm nén được, hận không thể tiến lên tranh luận với lão già nói chuyện đầy khí thế này một phen!

"Đứa bé này, là vạn cổ vô nhất, vượt xa Tiên Thiên Kiếm Thể… Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể!" "Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể?" Lâm Tẫn ngạc nhiên, lòng bàn tay an ủi đặt lên vai Tô Vãn Tình: "So với Tiên Thiên Kiếm Thể thì sao?" "Xin lão phu nói thẳng." Tiêu Luyện hừ lạnh một tiếng, không hề khách khí: "Trước mặt Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, cái gọi là Tiên Thiên Kiếm Thể, chẳng khác gì gỗ mục sắt vụn!" Một lời nói tựa ngàn con sóng dậy!

Trong Ngự Thư Phòng tức thì yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Ngay cả Lâm Tẫn thân là đế vương, tâm tính trầm ổn như núi, giờ khắc này nội tâm cũng như sóng lớn cuộn trào, chấn động khôn tả.

Cái Tiên Thiên Kiếm Thể ngàn năm khó gặp, trước mặt Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể này, lại chỉ xứng được gọi là... rác rưởi?

Tiêu Luyện nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm, mượn đó để bình phục tâm tư đang kích động, ngay cả giọng nói cũng mang theo run

rẩy khó nhận ra: “Tiên Thiên Kiếm Thể, bất quá chỉ là nhục thân khế hợp kiếm đạo, bẩm sinh thân cận kiếm khí.

Mà Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể... bản thân nó, chính là ‘kiếm đạo’ bản nguyên hiển hóa!

Là sợi pháp tắc kiếm chi đầu tiên trong trời đất khi Thái Sơ Huyền Hoàng khai tịch mà thành!” Y đặt chén trà xuống, thần sắc vô cùng nghiêm nghị: “Thể chất này chỉ tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ, lão phu cũng chỉ ngẫu nhiên thấy được vài lời trên những cổ tịch tàn phá trong trang.” “Đoàn kiếm nguyên trong bụng Quý phi nương nương, độ tinh thuần của nó còn vượt trên cả tu vi cả đời của lão phu!

Đứa bé này giáng thế, tất sẽ tái tạo lại cục diện kiếm đạo của thế gian này!” Lời vừa dứt, Lâm Tẫn có thể cảm nhận rõ ràng, thân thể Tô Vãn Tình dựa vào mình khẽ run lên vì kích động.

Ngay cả thân là Thiên tử, Trẫm cũng suýt chút nữa không kiềm chế được tâm triều đang cuộn trào!

Thái Sơ Kiếm Nguyên!

Kiếm tắc đệ nhất!

Những từ ngữ này, không một cái nào không báo hiệu sự kinh thiên tạo hóa của vị hoàng tử sắp ra đời này!

Vài hơi thở sau, Lâm Tẫn cố nén sự hưng phấn, nhưng giữa mày lại nhiễm một nét ưu tư: “Tiêu Trang chủ, Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể đã bá đạo đến vậy, khi giáng thế, liệu có làm tổn thương mẫu thể không?” Nữ tử sinh nở, vốn dĩ là một lần vượt cửa quỷ.

Trong thế gian với điều kiện y liệu hạn chế này, chỉ cần sơ suất nhỏ, liền là bi kịch không thể vãn hồi.

So với thể chất vô thượng hư vô mờ mịt kia, Trẫm càng quan tâm đến sự an nguy của Tô Vãn Tình.

Tô Văn Tình nghe vậy, vành mắt lập tức ngấn đầy nước mắt cảm động.

Tiêu Luyện lại thản nhiên lắc đầu: "Bệ hạ yên tâm.

Kiếm nguyên là bản nguyên thiên địa pháp tắc, ôn hòa thuần chính, không những sẽ không tổn thương mẫu thể, trái lại còn sẽ tiềm di mặc hóa, tư dưỡng kinh mạch thể phách của nương nương, có thể nói ích lợi vô cùng." Lâm Tẫn lúc này mới phần nào yên lòng.

Lúc này, Tiêu Luyện phất tay áo, bên cạnh tức thì xuất hiện bảy tám cái hộp ngọc, hộp gỗ lớn nhỏ khác nhau, linh khí lượn lờ.

"Bệ hạ, đây là một số linh dược tư bổ ôn dưỡng mẫu thể, tăng cường cảm ngộ kiếm đạo mà Sơn Trang trân tàng, xin biểu chút tâm ý." Lâm Tẫn mắt sáng lên, không chút từ chối, ra hiệu cho Hải công công: "Vậy thì đa tạ Tiêu Trang chủ hậu tặng." Tàng Kiếm Sơn Trang nội tình thâm hậu, thứ tốt như thế, không lấy chẳng phải phí sao.

Thấy Hải công công đã cất gọn tất cả linh dược, khóe miệng Tiêu Luyện hơi nhếch lên, lại lần nữa mở lời: "Bệ hạ, lão phu còn có một thỉnh cầu không mời mà đến." "Tiêu Trang chủ cứ nói vô phương." "Lão phu... muốn cầu làm ký danh sư phụ của vị hoàng tử này!" Lâm Tẫn hoàn toàn ngây người.

Trẫm chỉ nghe qua ký danh đệ tử, cái "ký danh sư phụ" này thì đúng là chưa từng nghe thấy!

Tiêu Luyện lộ vẻ ngượng ngùng, thành thật nói: "Thật không dám giấu, với khả năng của lão phu, quả thực không xứng làm thầy của Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể.

Tuy nhiên, nhìn khắp Đại Uyên, trong con đường kiếm đạo, người có thể siêu việt lão phu, tạm thời chưa có ai." "Vì vậy, giai đoạn đầu lão phu có lẽ có thể dẫn đường xây nền cho đứa bé, nhưng chắc chắn

không quá vài năm, lão phu liền không còn tư cách dạy dỗ nó nữa." Lâm Tẫn lộ vẻ mỉm cười.

Đối với đề nghị này, Trẫm không có bất kỳ lý do gì để từ chối.

Trẫm cúi đầu nhìn về phía Tô Vãn Tình, thấy trên mặt nàng cũng là vẻ hân hoan, liền gật đầu nói: "Đây chính là phúc phận của hoàng nhi." Tiêu Luyện trịnh trọng chắp tay: "Đa tạ Bệ hạ thành toàn!" Sau đó, cung nữ cẩn thận đỡ Tô Vãn Tình rời đi.

Tiêu Luyện lần nữa ngồi xuống, ngón tay khẽ vuốt mép chén trà, ngữ khí chuyển một cái, đi vào chính đề: "Bệ hạ, đối với Cửu Tiêu Thánh Tông kia, ngài định xử trí thế nào?" Lâm Tẫn ánh mắt chuyển lạnh, trầm giọng nói: "Nếu có thể tìm được Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, tự nhiên giai đại hoan hỉ.

Nếu thực sự không tìm được..." Lời chưa nói hết, nhưng sát ý chợt lóe lên trong mắt, đã báo hiệu tất cả.

Chương 259

"Nếu thực sự không tìm được..." Tiêu Luyện tiếp lời, giọng điệu đạm mạc như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể: "Vậy thì Cửu Tiêu Thánh Tông này, cũng không có tất yếu tiếp tục tồn tại." Lâm Tẫn trong lòng khẽ chấn động, không ngờ Tiêu Luyện lại dứt khoát như vậy mà tuyên án tử hình cho một Thánh địa.

Chợt nghĩ lại, lại cũng rõ ràng.

Tàng Kiếm Sơn Trang bây giờ hầu như ký thác toàn bộ hy vọng vào vị hoàng tử chưa ra đời, đã liên kết sâu sắc với triều đình.

Địch của Đại Uyên, tự nhiên cũng là địch của Sơn Trang!

Diệp Đình Uyên trọng thương hôn mê, Cửu Tiêu Thánh Tông thiếu hụt chiến lực đỉnh cao, không ai là đối thủ của Tiêu Luyện, diệt tông của bọn họ, cũng chẳng phải việc khó.

Mấu chốt nằm ở chỗ, các Thánh địa khác liệu có nhân cơ hội nhúng tay vào, chia một chén canh không?

Còn có Phật Môn luôn siêu nhiên ngoài vật, liệu có can dự không?

Những điều này đều là ẩn số.

Trầm ngâm nửa buổi, Lâm Tẫn tâm niệm khẽ động, nhớ tới một chuyện, ngữ khí vạn phần ngưng trọng hỏi: "Tiêu Trang chủ, Trẫm có một vấn đề, trên Lục địa thần tiên... là cảnh giới nào?" Tiêu Luyện khẽ giật mình, dường như không ngờ Lâm Tẫn lại đột nhiên hỏi về điều này.

Y rũ tay, ngưng mắt nhìn chén trà lượn lờ hơi nóng.

Vài hơi thở sau, khóe miệng y kéo lên một nụ cười nhạt, nói: "Chuyện này tuy liên quan đến thiên cơ, nhưng đối với Bệ hạ mà nói,

tự có tư cách để biết." Lời vừa dứt, Tiêu Luyện không tiếp tục, ánh mắt lướt qua bốn phía không để lại dấu vết.

Lâm Tẫn lập tức hiểu ý.

"Tất cả lui xuống." "Vâng!" Hải công công đứng cạnh lập tức lĩnh hội, biết cuộc nói chuyện tiếp theo không phải chuyện nhỏ, tức thì cúi người, dẫn tất cả cung nữ và nội thị trong Ngự Thư Phòng lặng lẽ lui ra.

Đợi mọi người đều đi hết, Tiêu Luyện giọng nói chuyển sang trầm ngưng, từ từ nói: "Trên Lục địa thần tiên, chính là...

Thiên Nhân cảnh!" "Thiên Nhân cảnh?" "Không sai." Tiêu Luyện gật đầu, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, giữa Lục địa thần tiên và Thiên Nhân cảnh, còn tồn tại một cảnh giới chuyển tiếp, gọi là Khấu Thiên cảnh!" Lâm Tẫn kiếm mi khẽ nhếch: "Tương tự như cảnh giới Bán Thần trên Đại Tông Sư?" Tiêu Luyện gật đầu: "Hình thái tương tự mà lại thần dị, phân chia càng thêm tinh vi." Y hơi dừng lại, giọng nói càng thêm nặng nề: "Cảnh giới này, chính là dùng thân phàm tục, gõ cửa Thiên Đạo, sơ lược khuy thấy huyền ảo của Thiên Nhân.

Hiện nay Thiên Đạo phong cấm, không ai có thể trực tiếp phá Thiên Môn, chỉ có thể từng bước một, từng trọng thiên một, gõ cửa mà đi lên." Lâm Tẫn hiểu rõ.

Thiên lộ đã đứt, võ giả chỉ đành tuần tự mà lên, lần lượt thử gõ cánh cửa đóng chặt trên Cửu Thiên kia.

Chẳng trách Tiêu Luyện lại xem trọng Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể như vậy, chắc hẳn là coi nó là chìa khóa có hy vọng đột phá gông cùm xiềng xích của thiên địa, chân chính mở ra Thiên Nhân đại đạo.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên một cách khó nhận ra.

Mang trong mình Hệ thống, vốn dĩ đã siêu thoát khỏi quy tắc Thiên

Đạo của thế giới này, chút phong ấn nhỏ nhoi thì đáng nói làm gì.

Một lát sau, Trẫm thu liễm tâm tư, lại lần nữa hỏi: "Khấu Thiên cảnh tổng cộng có mấy trọng?" "Chín trọng." "Không biết Tiêu Trang chủ hiện giờ đã Khấu đến trọng thiên thứ mấy rồi?" "Trọng thứ sáu." Tiêu Luyện thẳng thắn đáp, không hề che giấu.

Đồng tử Lâm Tẫn khẽ co lại.

Khấu Thiên cửu trọng, Tiêu Luyện đã đi đến giữa chừng, thực lực của y nếu nhìn khắp thế gian này, e rằng đã hiếm có địch thủ.

Chẳng trách ngay cả Cửu Tiêu Thánh Tông cũng không để vào mắt.

Ngay cả khi Diệp Đình Uyên chưa trọng thương, nếu Tiêu Luyện muốn lấy mạng y, chắc hẳn cũng chẳng phải chuyện khó.

Thấy Lâm Tẫn trầm ngâm không nói, Tiêu Luyện chỉ nghĩ Trẫm bị cảnh giới siêu việt phàm tục này làm cho kinh sợ, bèn lên tiếng an ủi: "Bệ hạ không cần lo lắng quá, với thiên tư của Bệ hạ, đăng lâm Khấu Thiên cảnh, chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn." Lâm Tẫn nghe vậy, chỉ đạm nhiên cười một tiếng.

Trong lòng Trẫm không hề có chút lo lắng nào.

Thiên phú có lẽ tầm thường, nhưng mang theo Hệ thống, dù không thể chủ động tu luyện, cũng có thể dựa vào tu vi được Hệ thống ban thưởng mà từng bước đột phá.

Khấu Thiên cảnh mà thôi, đối với Trẫm mà nói, cũng chẳng phải xa vời không thể với tới.

Ngay khi Trẫm định mở lời, một tiếng nhắc nhở trong trẻo của Hệ thống vang lên trong não hải: 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành tuần thị toàn cảnh Bắc Vực, hai mươi chín thành đã hợp nhất, có muốn điểm sáng bản đồ không?】 Tinh mang trong mắt Lâm Tẫn

chợt lóe!

Cuối cùng cũng đợi được rồi!

Bản đồ hai mươi chín thành Bắc Vực được điểm sáng một lần, phần thưởng lần này, khiến Trẫm cũng không khỏi tâm triều bành phái.

Trẫm cố nén kích động, trong lòng mặc niệm: "Điểm sáng!" 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ Bắc Vực, phần thưởng đang phát phóng...】 【Phần thưởng một: Thần Thông Đại Tướng Lý Tự Nghiệp!】【Phần thưởng hai: Vũ Nguyên truyền thừa quán đỉnh!】【Phần thưởng ba: Linh thực vật Thần Thụ Huyền Vận Tạo Hóa!】【Phần thưởng bốn: Bí cảnh chuyên thuộc Long Uyên Động Thiên!】 Tiếng nhắc nhở của Hệ thống vừa dứt, Lâm Tẫn tâm thần kịch chấn, dù Trẫm thân là đế vương, tâm tính đã sớm được rèn luyện kiên cố như bàn thạch, giờ khắc này não hải cũng không khỏi trống rỗng một thoáng.

Tuy chỉ có bốn hạng phần thưởng, nhưng mỗi hạng nghe đều phi phàm!

Trẫm không chút do dự, lập tức từng cái kiểm tra.

Lý Tự Nghiệp, một cường giả Lục địa thần tiên trung kỳ được Hệ thống trực tiếp ban tặng, trời sinh thần lực, Mạch Đao tung hoành, chiến công hiển hách!

Vũ Nguyên truyền thừa vốn là kiểu cũ, nhưng lần này Hệ thống ra tay cực kỳ hào phóng, lại là trọn vẹn tám trăm năm tu vi tinh thuần!

Điều khiến Lâm Tẫn tâm triều bành phái nhất, là hai hạng phần thưởng sau!

Huyền Vận Tạo Hóa Thụ: mỗi tháng kết một quả huyền diệu, công hiệu ngẫu nhiên, hoặc tăng võ đạo cảm ngộ, hoặc đề thăng tu vi

cảnh giới, hoặc kéo dài tuổi thọ...

Tuy kết quả không cố định, nhưng có thể sản xuất liên tục không ngừng!

Vật này tất sẽ cực đại tăng cường nội tình của Đại Uyên Hoàng triều!

Mà Long Uyên Động Thiên kia, lại là một thế giới nhỏ bí cảnh độc lập.

Một khi bố trí, liền có thể sinh thành một không gian đặc biệt siêu thoát thiên địa của thế giới này.

Trong đó nồng độ linh khí là gấp ba lần bên ngoài, càng kinh người hơn là tốc độ thời gian trôi: Động Thiên mười ngày, bên ngoài chỉ qua một ngày!

Đây chính là thánh địa tu luyện tuyệt vời.

Duy có hạn chế: mỗi người mỗi tháng chỉ có thể ở lại trong đó bảy ngày theo thời gian bên ngoài, vượt quá sẽ bị bí cảnh bài xích.

Ngay cả như vậy, cũng đủ khiến võ giả thiên hạ phát điên!

Điều diệu hơn là, hạn chế này chỉ có hiệu lực với sinh linh.

Nếu trồng linh dược, cây trồng trong đó, thì không chịu hạn chế này.

Bên ngoài một năm, trong Động Thiên liền là mười năm dược hiệu!

Nếu trồng cây trồng thông thường như khoai tây, bên ngoài ba bốn ngày liền có thể thu hoạch một lứa, từ nay Đại Uyên Hoàng triều sẽ không còn nỗi lo đói kém!

"Ha ha ha!" Nghĩ đến chỗ diệu kỳ, Lâm Tẫn không khỏi vỗ tay cười lớn, giữa mày tràn ngập sự vui sướng và phấn chấn tột độ.

Đối diện, Tiêu Luyện đang đưa chén trà lên môi, bị tiếng cười đột ngột này làm giật mình, suýt chút nữa sặc.

Y ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tẫn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và lo lắng: "Bệ hạ, ngài... vô sự chứ?" Chẳng lẽ là sau khi biết được bí mật về cảnh giới trên tiên cảnh, tâm thần kích động quá mà thất thố sao?

"Vô phương." Lâm Tẫn miễn cưỡng thu liễm ý cười, phất phất tay.

Trẫm phớt lờ ánh mắt dò xét của Tiêu Luyện, trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, tiếp nhận Vũ Nguyên truyền thừa!" Ông!

Một tiếng khẽ ngân khó nghe thấy tựa như vang lên từ sâu thẳm linh hồn.

Lâm Tẫn đang ngồi trên long ỷ, trong cơ thể dường như có một cự long ngủ say đang thức tỉnh.

Khí cơ như núi lửa phun trào bùng nổ, trong chớp mắt đã đột phá bức tường của cảnh giới Lục địa thần tiên, thế vẫn không giảm, hướng tới tầng thứ cao hơn xa hơn mà phát động xung kích!

Thần thức như được gột rửa, trong trẻo chưa từng có.

Cảm nhận và khống chế lực lượng thiên địa xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng và nhạy bén, dường như vẫy tay là có thể dẫn động phong vân.

Tứ chi bách hài tràn ngập sức mạnh chưa từng có, một cảm giác nhẹ nhàng và tự tại như vừa thoát khỏi một tầng xiềng xích nặng nề tự nhiên sinh ra.

Đây chính là trải nghiệm huyền diệu khi bước vào Khấu Thiên cảnh!

Rất lâu sau, Lâm Tẫn chậm rãi mở mắt, tất cả khí tức phát ra bên ngoài lập tức thu vào trong cơ thể, mọi biến hóa đều xảy ra trong chớp mắt, ngay cả Tiêu Luyện ở gần trong gang tấc cũng không hề nhận ra.

Chỉ là vẻ lo lắng trong mắt Tiêu Luyện càng thêm đậm, lại lần nữa hỏi: "Bệ hạ, ngài thực sự vô sự sao?

Phong cấm Thiên Đạo tuy vững chắc, nhưng cuối cùng cũng sẽ có người phá cục, Bệ hạ xin đừng quá chấp trước, chỉ thêm tâm chướng." Lâm Tẫn nghe vậy, trên má nổi lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Trẫm khẽ lắc đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén như kiếm, trực tiếp nhìn thẳng Tiêu Luyện, chậm rãi hỏi: "Tiêu Trang chủ, Khấu Thiên cảnh mà khanh vừa nói, có phải như thế này không?" Lời còn văng vẳng, khí tức quanh thân Trẫm không còn bị áp chế, uy áp bàng bạc hỗn hợp với Chân Long chi khí oanh nhiên khuếch tán, thậm chí bức cho Tiêu Luyện không kịp trở tay phải lùi liền ba bước!

Toàn thân Tiêu Luyện kịch chấn, hai mắt trợn tròn, trên mặt viết đầy sự kinh hãi không thể tin nổi, thất thanh kinh hô: "Cái này... sao có thể?!" "Khấu Thiên cảnh...

Tam Trọng Thiên?!" "Cái này sao có thể?!" Tiêu Luyện kinh hãi mà đơ tại chỗ.

Đôi mắt đã trải qua bao thăng trầm của y chết dí trên người vị đế vương trẻ tuổi trên long ỷ, tựa như đang nhìn thấy cảnh tượng khó tin nhất thế gian!

"Bệ hạ... ngài vẫn luôn ẩn giấu tu vi sao?

Ngay cả lão phu cũng không nhìn thấu?" Trong giọng y, mang theo một tia run rẩy mà ngay cả bản thân y cũng chưa từng nhận ra.

Chương 260

Ngoài điều này ra, y thực sự không tìm ra được lời giải thích thứ hai.

Cho dù là tiên nhân chuyển thế, cũng tuyệt đối không thể trong chớp mắt, từ Lục địa thần tiên hậu kỳ một bước bước vào Khấu Thiên cảnh Tam Trọng Thiên!

Khí tức bàng bạc không thể chống cự quanh thân Lâm Trẫn như thủy triều thu về trong cơ thể.

Trẫm chỉnh tề thoải mái tựa vào long ỷ, ngón tay khẽ gõ trên tay vịn, phát ra tiếng "đốc đốc" đều đặn mà trầm ổn.

"Tiêu Trang chủ nghĩ sao?" Trẫm không khẳng định cũng không phủ định, khóe miệng vương một nụ cười nhạt khó nắm bắt.

Tiêu Luyện hít sâu một hơi, cố nén những con sóng dữ dội đang cuộn trào trong lòng.

Y lần nữa thẩm định vị đế vương trẻ tuổi trước mặt: Sự bình tĩnh siêu thoát tuổi tác kia, sự đạm nhiên không hề thay đổi khi đối mặt với Cửu Tiêu Thánh Tông hay thậm chí là chính mình, giờ khắc này, cuối cùng cũng có đáp án.

"Là lão phu mắt kém rồi." Tiêu Luyện cười khổ lắc đầu, ánh mắt phức tạp khó nói: "Bệ hạ đã đi đến bước này...

Cửu Tiêu Thánh Tông, quả thực không đáng sợ." Y chợt cảm thấy, lời an ủi "chỉ nhật khả đãi" của mình trước đó, giờ phút này hiển lộ ra thật nhợt nhạt và nực cười.

Lâm Trẫn thu hết thần tình của y vào đáy mắt, từ từ đứng dậy: "Tiêu Trang chủ, khanh có nguyện ý cùng Trẫm đi một nơi, cùng xem

Đại Uyên của Trẫm mới thêm nội tình gì không?" Tiêu Luyện khẽ giật mình.

Thứ có thể được hoàng đế Khấu Thiên cảnh xưng là "nội tình", tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Y lập tức khom người: "Lão phu vinh hạnh vô cùng." Hai người bước ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn dẫn đường phía trước, không đi về phía bất kỳ chủ điện nào xa hoa lộng lẫy, mà ngược lại chuyên chọn những con đường nhỏ yên tĩnh giữa các bức tường cung điện mà đi.

Càng đi về phía bắc, dấu chân người càng thưa thớt, chỉ có tiếng tuyết đọng rơi xào xạc dưới chân.

Trong lòng Tiêu Luyện dần sinh nghi ngờ: Bệ hạ vì sao lại đưa y đến cung uyển gần như hoang phế này?

Đi bộ khoảng một khắc sau, Lâm Tẫn bước vào một cung uyển ở phía bắc Hoàng Cung, biển ngạch phủ bụi, trông hơi tiêu điều.

"Bệ hạ." Hải công công thấy vậy vội vàng tiến lên: "Cung uyển này đã lâu không dùng, có chút hoang phế rồi." "Vô phương." Lâm Tẫn phất tay: "Truyền ý chỉ của Trẫm, điện này đổi tên thành 'Long Uyên Điện', mệnh Công Bộ lập tức phái người tiến hành sửa chữa đơn giản." "Lão nô tuân chỉ." Hải công công cúi người lĩnh mệnh lui xuống.

Sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của Tiêu Luyện, Lâm Tẫn đi tới giữa quảng trường không tính là rộng rãi trước điện, ý niệm khẽ động.

"Hệ thống, bố trí Long Uyên Động Thiên tại đây." 【Đinh!】【Lối vào bí cảnh một khi xác định, không thể thay đổi, có muốn xác nhận không?】 "Xác nhận!" Ông!

Tiếng ngân trầm thấp vang vọng khắp vũ trụ.

Một đạo lưu quang khó tả từ trong cơ thể Lâm Tẫn bùng phát, lặng lẽ chìm vào mặt đất lát gạch xanh của quảng trường.

Trong khoảnh khắc, hoa tuyết bay lả tả trên không trung dường như bị một lực lượng vô hình làm ngưng trệ, một tầng bình chướng vô hình lặng lẽ cách biệt bên trong và bên ngoài.

Giữa quảng trường, một cánh cửa đá cổ xưa sừng sững mọc lên từ mặt đất, trong cửa đá lưu chuyển vầng sáng màu lam ngọc thâm thúy, như xoáy nước chậm rãi xoay tròn, tản mát ra khí tức thuần tịnh khiến người ta tâm khoáng thần di.

Tiêu Luyện cảm nhận rõ ràng, phía trước đang có một phương thiên địa lặng lẽ thành hình!

Luồng linh khí vô tình tản mát ra kia, thậm chí khiến người có tu vi như y cũng cảm thấy tâm thần thanh tỉnh.

Y nhìn về phía ánh mắt Lâm Tẫn, đã hoàn toàn bị một sự kính sợ khó tin thay thế.

Vị Đại Uyên Hoàng đế này, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn kinh thế hãi tục?

Sau một nén hương, dị tượng dần thu lại, chỉ còn lại cánh cửa đá thần bí tĩnh lặng sừng sững, chứng minh tất cả vừa rồi không phải hư ảo.

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, tiến lên một bước, đặt lòng bàn tay lên giữa cánh cửa đá.

Bí cảnh như thể huyết mạch tương liên với Trẫm, phát ra một tiếng ngân khẽ như đáp lại, quang hoa chợt lóe rồi vụt tắt.

Trẫm nghiêng người mỉm cười: “Tiêu Trang chủ, khanh có

nguyện ý vào trong xem một chút không?" Tiêu Luyện theo bản năng gật đầu.

Hai người cất bước xuyên qua cửa đá.

Trước mắt khoát nhiên khai lãng: một phương thiên địa rộng khoảng trăm kilômét vuông hiện ra.

Nơi đây linh khí sung túc, lại là gấp mấy lần bên ngoài, khí hậu ôn hòa như xuân, khác biệt một trời một vực với thế giới băng thiên tuyết địa bên ngoài cung.

"Không gian độc lập?!" Tiêu Luyện nhìn quanh bốn phía, đồng tử chợt co rút.

Ngay cả cường giả Thiên Nhân cảnh trong truyền thuyết, cũng tuyệt đối không có khả năng khai tịch không gian độc lập, Lâm Tẫn làm sao làm được?

Huống chi linh khí trong Động Thiên này nồng đậm như thực chất...

Đây đâu phải bí cảnh tầm thường, rõ ràng là phúc địa động thiên ngàn năm khó gặp!

Giờ khắc này, Lâm Tẫn cũng có cảm giác.

Kể từ khoảnh khắc Trẫm bước vào nơi đây, mọi ngóc ngách nhỏ bé của toàn bộ Long Uyên Động Thiên đều hiện rõ trong thức hải của Trẫm, dường như chỉ một niệm liền có thể ảnh hưởng đến phương thiên địa này.

Để nghiệm chứng niệm này, Trẫm đi tới giữa bí cảnh, tâm niệm khẽ động, nâng tay khẽ vẫy.

Oanh, oanh, oanh!

Mặt đất khẽ chấn động, vài tòa cung điện lấy ngọc xanh làm nền,

ngói vàng làm đỉnh ứng tiếng mà mọc lên từ đất, điêu lương họa đống ẩn hiện trong linh vụ, trong chớp mắt liền hùng vĩ thành quần!

"Cái này..." Ngay cả với kiến thức rộng rãi của Tiêu Luyện, tình cảnh này cũng khiến y ngây người.

Tạo vật vô căn cứ, đây thật sự là sức người có thể làm được sao?

"Bệ hạ, ngài đây là..." "Tiêu Trang chủ không cần kinh ngạc." Lâm Trẫn đạm nhiên cười một tiếng: "Long Uyên Động Thiên này là bí cảnh của Trẫm, trong thế giới này, Trẫm tự nhiên có thể tùy tâm sở dục." Nói xong, Trẫm không để ý đến vẻ mặt khó tin của Tiêu Luyện, đi tới phía trước cung điện mới xây, dùng chân chạm đất, trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, trồng Huyền Vận Tạo Hóa Thụ tại đây." 【Đinh!】【Huyền Vận Tạo Hóa Thụ một khi gieo trồng, không thể di chuyển, có muốn xác nhận không?】 "Xác nhận!" Một hạt giống hiện ra từ hư không, rơi vào đất màu mỡ.

Giữa lúc đại địa khẽ chấn, hạt giống nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, trong vài hơi thở, liền đã hóa thành một cây cổ thụ cao vút trời xanh, cành lá sum suê, tán cây như mây!

Tiêu Luyện ngước nhìn cây thần thụ này, yết hầu khẽ động, nhất thời lại mất tiếng.

Ánh mắt Lâm Trẫn rơi vào giữa tán cây, nơi lấp lánh treo vài quả đang lưu chuyển ánh sáng óng ánh, hình dáng tựa quả táo, lớn chừng nắm tay.

Trẫm tiện tay vung một cái, hai quả khẽ rụng xuống, ổn định nằm gọn trong lòng bàn tay.

"Tiêu Trang chủ, nếm thử xem?" "Được." Tiêu Luyện nhận lấy quả, cắn một miếng, quả thịt giòn tan, nước cốt ngọt lành.

Ngay lập tức, tinh quang trong mắt y chợt lóe, những mê chướng

kiếm đạo đã làm khó y nhiều năm, lại vào khoảnh khắc này bỗng nhiên sáng tỏ!

"Bệ hạ, rốt cuộc đây là loại linh quả gì?" Y không tự chủ được mà nắm lấy cánh tay Lâm Trẫn, ngay lập tức ý thức được sự thất thố, vội vàng buông ra như bị điện giật.

Lâm Trẫn bình tĩnh nói: "Cây này tên là 'Huyền Vận Tạo Hóa Thụ', quả kết ra chính là 'Tạo Hóa Quả'.

Người dùng nó, cơ duyên mỗi người mỗi khác, hoặc ngộ đạo minh lý, hoặc đề thăng tu vi, hoặc kéo dài tuổi thọ." Nói đến đây, Trẫm khẽ thở dài, hơi lộ vẻ bất đắc dĩ.

Vừa rồi Trẫm cũng đã dùng một quả, ngoài cảm giác ngọt thanh ra, đối với bản thân lại không có thần hiệu rõ ràng, thực sự khiến người ta uất ức.

Trẫm lại không biết, lúc này trong lòng Tiêu Luyện đã sớm dấy lên vạn trượng sóng lớn!

Thần quả như thế, nếu lưu lạc giang hồ, tất sẽ dẫn tới vô số tinh phong huyết vũ.

Lại có thể khiến cường giả Khấu Thiên cảnh trong chớp mắt tâm sinh minh ngộ, thực sự là thần vật nghịch thiên!

Thấy Tiêu Luyện vẫn đang chìm đắm trong chấn kinh, Lâm Trẫn cười nói: "Tiêu Trang chủ nếu thích, không ngại dùng thêm vài quả.

Cây này mỗi tháng có thể kết một quả Tạo Hóa Quả." "Một tháng một quả?" Tiêu Luyện khẽ nhướng mày.

Tuy không phải cực kỳ hiếm có, nhưng cũng tuyệt đối không phải vật có thể tùy ý hưởng dụng, một năm cũng chỉ có mười hai quả.

Tuy nhiên lời tiếp theo của Lâm Trẫn, lại khiến y gần như nghi

ngờ những gì mình vừa nghe.

"À phải, có một chuyện quên nói với khanh." Khóe miệng Lâm Tẫn ý cười càng sâu: "Tốc độ thời gian trôi trong Long Uyên Động Thiên khác với bên ngoài: nơi đây mười ngày, bên ngoài chỉ qua một ngày." Oanh!

Trong đầu Tiêu Luyện như có tiếng sấm sét nổ vang!

Khác biệt về tốc độ thời gian trôi?

Điều này đã không còn là bí cảnh tầm thường, gần như là sự tồn tại nghịch cải pháp tắc Thiên Đạo!

"Bệ hạ..." Rất lâu sau, y mới miễn cưỡng nén xuống sóng dữ trong lòng, giọng nói hơi khàn: "Không biết lão phu có thể..." "Có thể." Không đợi y nói xong, Lâm Tẫn đã gật đầu: "Tiêu Trang chủ nếu nguyện ý tĩnh tu tại đây, tùy thời hoan nghênh.

Bất quá, mỗi người mỗi tháng chỉ có thể ở lại trong đó bảy ngày theo thời gian bên ngoài, quá kỳ sẽ bị bí cảnh tự động đưa ra ngoài." Tiêu Luyện trịnh trọng cúi người: "Lão phu minh bạch, tạ Bệ hạ ân điển." Lâm Tẫn không nói thêm gì nữa, xoay người bước ra khỏi Long Uyên Động Thiên.

Nhìn bóng lưng cô ngạo của vị đế vương trẻ tuổi dần đi xa, Tiêu Luyện thần sắc ngưng trọng, tâm tư như thủy triều: "Biến số" mà Thiên Cơ Các đã dự ngôn, rốt cuộc ứng vào ai?

Ban đầu y cho rằng Lâm Tẫn chính là biến số đó.

Sau đó phát giác Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, lại nghi ngờ là vị thai nhi giáng thế kia.

Nhưng nhìn hiện tại... vị đế vương trẻ tuổi thâm bất khả trắc này, e rằng mới là căn nguyên chân chính khuấy động phong vân thiên hạ!

Cùng lúc đó, Lâm Tẫn đã trở lại Ngự Thư Phòng, nhưng không hề biết Tiêu Luyện đang nghĩ gì trong lòng.

Trẫm vừa ngồi xuống không lâu, liền thấy thân ảnh nhỏ bé của Tiểu Hòa bất chấp tuyết lớn, loạng choạng chạy tới, tóc mai và vạt áo đều dính đầy tuyết.

Chương 261

Nàng không kịp phủi tuyết, thở hổn hển gấp gáp nói: "Bệ hạ...

Thiên, Thiên Khuyết... tìm thấy rồi!" "Xác định?" Đồng tử Lâm Tẫn chợt co rút, thân thể nghiêng về phía trước, trong ngữ khí mang theo sự cấp thiết khó nén: "Ở đâu?" Tiểu Hòa nuốt nước bọt, không khí lạnh lẽo khiến khuôn mặt tinh xảo của nàng đông cứng đỏ bừng.

Nàng rõ ràng bẩm báo: "Phía bắc Đông Liêu Phủ, mười dặm ngoài đầu nguồn Tuyết Dũng Giang, Thương Hạo Thiên Lĩnh!" Hàn mang trong mắt Lâm Tẫn như thực chất.

Kể từ khi đã biết được vị trí chính xác của Thiên Khuyết, liền không cần đợi thêm một khắc nào nữa.

Trẫm nhất định phải thân mình đặt chân đến vùng đất đó, chém Dạ Lâm dưới kiếm của mình!

"Truyền lệnh, mệnh Cố Trục Dã tức khắc đến gặp Trẫm!" "Vâng!" Hải công công cúi người lĩnh mệnh, nhanh chóng lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Cố Trục Dã tính tình cô lãnh, trong cơ thể vẫn còn Đao Ma rục rịch, nếu ở lại Hoàng Cung lâu dài, khó bảo đảm không sinh biến cố.

Huống chi, Lâm Tẫn có ý muốn mài giũa y thành thanh lợi kiếm sắc bén nhất của Đại Uyên Vương triều, tự nhiên cần mang theo bên mình, lấy thực chiến để mài sắc mũi kiếm của y.

"Bệ hạ." Tiểu Hòa lúc này lại nhíu tú mi, bổ sung: "Theo báo cáo, vòng ngoài Thương Hạo Thiên Lĩnh vốn có kết giới kỳ dị, khiến rất nhiều phi điểu biến mất.

Nhưng không hiểu vì sao, gần đây kết giới kia... dường như đã

tiêu tán." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Thiên Khuyết bên ngoài có cổ trận che chở, đây chính là nguyên nhân chính khiến Trẫm tìm kiếm đã lâu mà không thấy.

Giờ đây cổ trận vô cớ tiêu tán, là kế dụ địch của Dạ Lâm?

Hay là...

đã xảy ra biến cố gì?

Chỉ trầm ngâm nửa khắc, khóe miệng Lâm Tẫn liền nhếch lên một nụ cười lạnh tự giễu.

Thân là chí cường giả Khấu Thiên cảnh Tam Trọng Thiên, cho dù phía trước thật sự là Long đàm Hổ huyệt, âm mưu cạm bẫy, Trẫm lại sợ gì chứ?

Rất nhanh, Cố Trục Dã liền đến.

Y sắc mặt như cũ lãnh đạm, quỳ một gối bên ngoài Ngự Thư Phòng, giọng nói trầm ổn: "Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn vung tay áo, giữa lúc y vạt áo bay bay đã hướng ra ngoài mà đi: "Theo Trẫm, giết địch!" "Vâng!" Ánh mắt Cố Trục Dã chợt lóe, không chút do dự, đứng dậy theo sát phía sau. ...

Thương Hạo Thiên Lĩnh.

Dãy núi liên miên như cự long ngủ say phủ phục trên mặt đất, núi non hiểm trở, vách đá dựng đứng như dao khắc búa bổ.

Trong không khí lan tỏa một loại vận vị thần bí như có như không, dường như vẫn còn tàn lưu hơi thở của trận pháp cổ xưa, khiến vùng đất băng tuyết bao phủ này càng thêm tịch mịch và u tịch.

Vài ngày cấp tốc đi, Lâm Tẫn đoan tọa trên Xích Viêm Mã thần tuấn, ngước mắt ngưng thị ngọn chủ phong cao vút mây xanh phía trước, tựa như nối liền với trời cao, thần sắc trầm tĩnh như nước.

Trẫm tâm niệm khẽ động, lực lượng thần thức bàng bạc như thủy triều vô thanh khuếch tán ra, trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ Thương Hạo Thiên Lĩnh.

"Vô nhân?" Lâm Tẫn mày lập tức nhíu chặt, đáy mắt lướt qua một tia kinh ngạc khó che giấu.

Trẫm có thể xác định, nơi đây tất là Thiên Khuyết không nghi ngờ gì.

Trong núi vẫn còn tàn lưu vận dư của một loại trận pháp huyền ảo khó lường nào đó, người thường đến đây, chỉ bằng những khí tức tàn dư này cũng đủ để lạc mất phương hướng.

Vòng ngoài dãy núi, càng là rải rác không ít thi thể phi điểu, chết trạng quỷ dị, đều là bị chân khí cường hoành trong chớp mắt nghiền nát.

"Đi, lên đó xem rốt cuộc thế nào!" Nói xong, Lâm Tẫn lòng bàn tay đã đặt lên vai Cố Trục Dã.

Không đợi người sau phản ứng, hai người liền đằng không mà lên, hóa thành hai đạo lưu quang, cấp tốc lướt về phía ngọn núi cao nhất xa xa.

Một lát sau, hai người ổn định thân hình đáp xuống đỉnh núi.

Lâm Tẫn ánh mắt quét qua bốn phía.

Quần thể cung điện hùng vĩ nhưng âm hàn tĩnh lặng sừng sững, dưới lớp tuyết trắng xóa bao phủ, càng lộ vẻ tiêu điều.

Mặt đất hơi lộn xộn, tuyết đọng dày đặc, hiển nhiên người ở nơi đây đã rời đi được vài ngày rồi.

Dạ Lâm vì sao đột nhiên từ bỏ Thiên Khuyết đã kinh doanh nhiều năm?

Là tìm được cứ điểm lý tưởng hơn?

Hay là... thực lực của hắn đã bành trướng đến mức không cần nhờ vào trận pháp để ẩn nấp hành tung nữa?

"Bệ hạ, các nơi đều trống rỗng, không thu hoạch được gì." Cố Trục Dã nhanh chóng tìm kiếm vài tòa cung điện gần đó, quay lại phục mệnh.

Lâm Tẫn không nói gì, ánh mắt hướng về tòa chủ điện hùng vĩ nhất phía trước, cất bước đi vào.

Trong điện cực kỳ rộng rãi, nhưng lại lạnh lẽo bất thường, không có quá nhiều trang trí xa hoa, chỉ có bốn bức tường băng huyền và tông màu trầm tối, vô hình trung toát ra một cỗ hàn ý sâu lạnh thấu xương.

Giữa đại điện, một chiếc bàn dài bằng gỗ mun cô độc đặt đó, so với không khí toàn bộ điện đường hiển đắc lạc lõng.

Trên mặt bàn, dường như có một vật phẩm được đặt gọn gàng.

Cố Trục Dã chợt lóe đến trước bàn, định thần nhìn kỹ, xoay người nói: "Bệ hạ, là một phong thư." "Niệm." Lâm Tẫn ra lệnh.

Cố Trục Dã tháo phong ấn niêm bằng lửa, ánh mắt nhanh chóng lướt qua mấy chữ ít ỏi trên phong thư, thần tình hơi ngưng lại, hai tay dâng phong thư qua: "Bệ hạ, xin ngài tự duyệt." Lâm Tẫn nhận lấy.

Trên phong thư, chỉ có một hàng chữ với bút lực mạnh mẽ, nhưng lại toát ra hàn ý lạnh lẽo: "Chung cục nhất chiến, hoàng quyền yên diệt, thiên địa khuynh phúc.

Lâm Tẫn, đợi ta!" Hàn quang trong mắt Lâm Tẫn chợt bùng lên, đầu ngón tay khẽ dùng lực, phong thư tức thì hóa thành tro bụi, từ kẽ ngón tay bay tán loạn.

Khóe miệng Trẫm nhếch lên một nụ cười khẩy khinh thường: "À, xem ra vị Dạ Lâm thiếu chủ này, tự tin lắm nhỉ." Cố Trục Dã nhìn quanh đại điện trống rỗng âm u này, thỉnh thị: "Bệ hạ, có muốn... hủy nơi này đi không?" Lâm Tẫn lắc đầu, không nói nhiều.

Phá hủy những vật chết này hoàn toàn vô nghĩa, bản thân Dạ Lâm mới là mấu chốt.

Trẫm chỉ là suy nghĩ không thấu, cái "chung cục nhất chiến" này của Dạ Lâm rốt cuộc dựa vào đâu mà có tự tin?

Cái gọi là "chung cục" này, lại chỉ về chuyện gì?

Đứng yên vài hơi thở, Lâm Tẫn xoay người bước ra khỏi đại điện, đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống dãy núi tuyết hùng vĩ liên miên bất tuyệt phía xa, chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, ngưng thành sương trắng trong không khí lạnh lẽo.

Vốn dĩ cho rằng lần này có thể hoàn thành công việc trong một trận, triệt để trừ bỏ mối họa lớn trong lòng, không ngờ, lại là tay không.

"Về..." Trẫm vừa định ra lệnh trở về, lời còn chưa dứt, "Ông!" một tiếng ngân khẽ nhưng rõ ràng đột ngột vang lên bên tai, là dao động đặc hữu khi Thiên Lý Truyền Âm Phù bị kích hoạt.

Ngay sau đó, một giọng nói thô khàn nhưng mang theo vẻ sốt ruột rõ ràng trực tiếp truyền vào thức hải của Trẫm: "Bệ hạ!

Tây Hoang có biến, hình như có bí cảnh khai mở, năng lượng dao động cực kỳ quỷ dị, mau tới!" Nghe vậy, trong hai mắt Lâm Tẫn chợt bùng phát ra tinh quang nhiếp người!

Việc có thể khiến Thiết Côn Luân không tiếc dùng Thiên Lý Truyền Âm Phù, tuyệt đối không tầm thường!

Kể từ khi chuyến đi Thiên Khuyết không thu hoạch được gì, vậy

thì đến bí cảnh Tây Hoang này một chuyến, cũng không coi là chạy một chuyến uổng công.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Tẫn lần nữa nhếch lên, nghiêng đầu nói với Cố Trục Dã, người hơi ngây người vì dao động truyền âm: "Trục Dã, Trẫm dẫn khanh về 'lão gia' dạo chơi!" Cố Trục Dã nghe vậy khẽ giật mình: "Lão gia?" Tây Hoang Giới Vực.

Lâm Tẫn kiếm mi nhíu chặt, quét mắt nhìn cảnh tượng hoang lương mà quỷ dị xung quanh.

Bốn phía hôn ám, những tảng đá quái dị như yêu ma cúi đầu ngưỡng mộ, cành cây khô kết lại như móng quỷ.

Trong không khí tràn ngập khí cơ oán hận khiến người ta sợ hãi, dường như là tiếng ai oán của vong hồn ngưng kết ngàn năm không tan.

Trẫm vừa định mở lời, Cố Trục Dã bên cạnh lại chợt thất thanh thấp giọng kêu: "Khô Cốt Uyên?!" "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía y: "Khanh biết nơi này sao?" Cố Trục Dã khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ hồi ức: "Bệ hạ, nơi đây chính là chỗ ngày trước thần và sư tôn ẩn cư bế quan, sao lại... biến thành bộ dạng như thế này?" Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia kinh ngạc.

Mấy ngày trước tùy tiện nói một câu "dẫn khanh về lão gia", lại thành lời tiên tri.

Xem ra oán khí khuếch tán của bí cảnh này, đã hoàn toàn làm mục rữa cố địa.

"Khanh đã ẩn cư ở đây, có từng nghe nói qua bí cảnh này không?" Lâm Tẫn hỏi.

Cố Trục Dã ngón tay vô thức khẽ gõ lên chuôi đao, dường như đang cố sức hồi tưởng.

“Bệ hạ!” Giọng nói thô khàn của Thiết Côn Luân phá không mà đến, quỳ một gối xuống đất hành lễ: “Tham kiến Bệ hạ!” Lâm Tẫn phất tay: “Tình hình hiện tại thế nào?” Thiết Côn Luân đứng dậy, giữa mày ngưng đọng vẻ ngưng trọng khó tan: “Bẩm Bệ hạ, bí cảnh đã khai mở, chỉ là khí trường tản ra bên trong cực kỳ quỷ dị tà ác, ta lo có trá, không dám khinh suất phái người vào trong dò xét.” Lâm Tẫn hiểu rõ.

Huyền Giáp Cấm Quân tu vi còn nông cạn, nếu mạo hiểm xông vào, quả thật dễ sinh bất trắc.

Trẫm hai mắt quét qua phía sau Thiết Côn Luân, tiện miệng hỏi: “Tôn Thánh Dương ở đâu?

Vì sao không thấy bóng dáng hắn?” Lần trước ở Thiên Hùng Thành đã không thấy bóng dáng hắn, lúc đó vì chuyện Mộ Dung Kiêu và Thiết Khoáng mà bị kìm hãm, chưa từng điều tra sâu.

Giờ khắc này vẫn chưa thấy người, không khỏi khiến Trẫm nảy sinh nghi ngờ.

Chương 262

Thiết Côn Luân ngượng nghịu gãi gãi sau gáy: "Thằng nhóc đó dẫn binh đi tiếp quản các thành trì xung quanh.

Bệ hạ yên tâm, trong mấy thành đó không có gì khó nhằn.

Trước khi đi, ta còn chia cho hắn một tấm Thiên Lý Truyền Âm Phù, thật sự gặp phiền toái, Bệ hạ khẳng định sẽ nhận được tin tức." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Bản đồ các thành Bắc Vực đều đã được điểm sáng, thu vào trong tầm kiểm soát, chứng tỏ tin tức của Thiết Côn Luân không sai.

Tôn Thánh Dương lúc này, hẳn đang trên đường dẫn binh tới hội hợp.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Thiết Côn Luân, một nhóm người đi tới lối vào bí cảnh.

Chỉ thấy một vết nứt lởm chởm xuyên qua vách núi, tựa như một vết thương đang chảy máu giữa trời đất.

Chướng khí đen đặc như mực liên tục phun ra từ trong đó, huyết quang như rắn độc thoắt ẩn thoắt hiện trong bóng tối, chỉ cần đến gần cũng khiến người ta tâm thần dao động.

Ác niệm ngút trời và dao động bất tường ập thẳng vào mặt, dường như muốn nuốt chửng lý trí của mọi sinh linh.

"Oán khí thật nồng!" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, chân khí hùng hậu trong cơ thể lặng lẽ lưu chuyển, bảo vệ toàn thân.

Thiết Côn Luân sâu sắc đồng cảm mà gật đầu mạnh: Đây chính là lý do y không dám tùy tiện xông vào.

“Triền Oán Bí Cảnh?!” Lúc này, Cố Trục Dã vẫn luôn trầm mặc như chợt giật mình tỉnh dậy, thốt ra: “Lời sư tôn năm xưa... hóa ra là thật!” Lâm Tẫn ánh mắt chợt sắc bén: “Khanh biết lai lịch của bí cảnh này sao?” Cố Trục Dã hít sâu một hơi, nén xuống tâm tư đang cuộn trào: “Bệ hạ, hồi nhỏ sư tôn từng kể một câu chuyện.” “Mấy ngàn năm trước, nữ vu bảo hộ nơi này đã cứu một võ giả ngoại lai bị trọng thương.

Võ giả kia vì mưu đồ chí bảo của bí cảnh, đối với nữ vu giảo hoạt qua loa, lừa gạt lấy được sự tin tưởng và... tình cảm của nàng.” Giọng y mang theo sự hư ảo trầm lắng của thời gian.

“Tuy nhiên, ngay khi bảo vật sắp sửa vào tay, võ giả kia lại đột nhiên ra tay ám toán, hiến tế nữ vu.” “Trước khi nữ vu chết, đã dùng tàn hồn của mình dẫn động oán khí tích tụ ngàn năm trong vực, phát ra lời nguyền ác độc nhất.” Nói đến đây, giọng Cố Trục Dã khẽ ngừng lại.

Chướng khí huyết sắc xung quanh như bị dẫn dắt, cuồn cuộn càng thêm kịch liệt.

“Kể từ đó, bí cảnh này liền triệt để dị biến, trở thành ‘Triền Oán Bí Cảnh’ như ngày nay.

Oán khí trong đó ngàn năm không tan, chuyên ăn mòn tâm trí, nhiễu loạn thần hồn con người.” Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng, ngưng mắt nhìn lối vào không ngừng tràn ra oán hận chi khí, khẽ than: “Si tâm thác phó, xưa nay nhiều, đáng tiếc cho vị nữ vu kia.” Thiết Côn Luân chớp chớp đôi mắt to tròn, ú ớ chen lời: “Thứ có thể khiến nữ vu bảo hộ, võ giả không tiếc phản bội cũng phải mưu đồ... khẳng định không tầm thường nhỉ?” Lâm Tẫn nhất thời nghẹn lời.

Tên võ phu này quả nhiên tâm tư đơn giản, người khác đều than số mệnh trêu người, hắn lại nhớ nhung trân bảo bên trong.

Thật đúng là không biết phong tình!

Cố Trục Dã tiếp lời: "Cụ thể là bảo vật gì, sư tôn chưa từng nói rõ.

Chỉ biết sau lời nguyền của nữ vu kia, vật bên trong dường như cũng đã xảy ra dị biến." Y hơi dừng lại, đạm nhiên cười một tiếng: "Bất quá, rốt cuộc cũng là truyền thuyết lâu đời, là thật hay giả, còn chưa thể biết." Lâm Trẫn ánh mắt sắc bén: "Bất luận thế nào, đã đến nước này, tuyệt không có lý do quay về tay không." Trẫm tiến lên nửa bước, tỉ mỉ cảm nhận mức độ ăn mòn của oán khí, lại hỏi: "Trước đây, có từng có người khác tiến vào chưa?" "Ta không biết." Thiết Côn Luân lắc đầu: "Khi ta đến, bí cảnh đã khai mở.

Nhưng sau đó, tuyệt đối không có ai tiến ra hay vào nữa!" Lâm Trẫn đáp một tiếng, nhìn quanh bốn phía rồi quả quyết ra lệnh: "Huyền Giáp Cấm Quân lùi về trăm bước!

Tránh oán khí xâm nhiễm, nghiêm cấm bất kỳ ai đến gần!" "Thiết Côn Luân, Cố Trục Dã, theo Trẫm vào bí cảnh!" "Vâng!" Hai người đồng thanh đáp mệnh, thần tình nghiêm nghị. ...

Bước vào bí cảnh, cảnh tượng chợt biến đổi.

Vầng sáng đỏ sẫm dính nhớp bao trùm bốn phía, tầm nhìn khó mà đi xa.

Oán khí nồng đậm như thực chất như thủy triều vô hình từ bốn phương tám hướng ép tới, điên cuồng chui vào thất khiếu lông tóc, ý đồ xâm thực tâm trí.

Dưới chân là u cốc gập ghềnh, hai bên vách đá màu đỏ sẫm như được đúc thành từ máu tươi ngưng đọng, tản mát ra mùi hôi thối vừa tanh tưởi vừa mục rữa.

Chân khí quanh thân Lâm Trẫn tự nhiên lưu chuyển, cách ly oán khí

ra bên ngoài.

Trẫm liếc thấy Cố Trục Dã mày nhíu chặt, hiển nhiên đang chống lại sự xâm thực, đặc biệt là luồng khí tức sát phạt thuộc về Đao Ma trong cơ thể y, dưới sự kích thích của oán khí lại càng thêm hoạt động.

"Ngưng thần tĩnh khí, giữ chặt linh đài." Lâm Tẫn trầm giọng cảnh báo.

Đồng thời chắp ngón tay như kiếm, phân ra một luồng chân khí tinh thuần ôn hòa, như màn lụa mỏng bao trùm toàn bộ thân hình Cố Trục Dục, gia trì phòng hộ cho y.

Được sự trợ giúp này, Cố Trục Dã lập tức cảm thấy áp lực giảm mạnh, sự xao động của Đao Ma trong cơ thể cũng bị áp chế.

Y cảm kích nhìn Lâm Tẫn một cái: "Đa tạ Bệ hạ." Thiết Côn Luân cũng gầm nhẹ một tiếng, trên bề mặt cơ thể nổi lên vầng sáng màu vàng đất, chấn tan oán khí đang bức bách tới gần.

Một nhóm người cẩn thận tiến về phía trước.

Bên trong bí cảnh, sự chết chóc toát ra vẻ quỷ dị.

Rõ ràng toàn bộ tinh hoa của bí cảnh đều đã bị oán khí ngàn năm thôn phệ chuyển hóa, không còn thai nghén thiên tài địa bảo, ngược lại còn sinh ra vô số tà uế ác niệm.

Quả nhiên, chưa đi được bao xa, bên đường huyết vụ cuồn cuộn, chợt ngưng tụ ra mấy đạo oan hồn méo mó!

Những tà vật do oán khí thuần túy và tàn hồn cấu thành này phát ra tiếng gào thét vô thanh, nhe nanh múa vuốt lao tới!

Hình thái của chúng bất định, chỉ có đôi "mắt" rỗng tuếch đỏ như máu kia tràn đầy bạo lệ và oán hận.

“Hừ, yêu ma quỷ quái, cũng dám cản đường!” Thiết Côn Luân nổi giận hừ một tiếng, bàn tay lớn như quạt bồ vung ra, kình khí cương mãnh như cuồng phong quét lá, trong chớp mắt đã đánh tan hai ba con oan hồn.

Hắn thu tay về, ý vẫn chưa hết mà tặc lưỡi: “Chậc, trông được mà chẳng dùng được, ngay cả muốn ta làm nóng người cũng không làm nổi.” Ánh mắt Cố Trục Dã sắc bén như đao, trường đao tuy chưa hoàn toàn rút ra khỏi vỏ, nhưng đao ý lăng lệ đã bàng bạc phát ra!

Đao quang lạnh lẽo như điện xẹt qua, tinh chuẩn chém diệt mấy con oan hồn khác, oán khí vừa chạm liền tan, phát ra tiếng “xuy xuy” tan biến.

Những oan hồn này thực lực tầm thường, tựa như tạp binh do oán khí bí cảnh tự nhiên diễn sinh.

Dọc đường đi, công kích không ngừng, đều bị hai người tiện tay giải quyết, không thành khí hậu.

Tiến hành như vậy khoảng nửa canh giờ, cuối con đường, một cánh cửa đá nguy nga chặn lối!

Cửa đá cao vút như núi, toàn thân hiện màu huyết sắc u trầm, trên đó khắc vô số phù đồ quái đản, tản mát ra uy áp cổ lão mà tà dị bàng bạc.

Bề mặt đá nhẵn nhụi như gương, nhưng lại dường như có thể hấp thu ánh sáng, khiến người ta nhìn vào tâm sinh áp lực.

Tinh quang trong mắt Thiết Côn Luân bùng lên: “Cửa đá thật khí phái!

Bảo bối của bí cảnh, tám phần là ở bên trong rồi nhỉ?” Lâm Tẫn nghe vậy bật cười.

Tên võ phu này, đến tận bây giờ vẫn còn niệm niệm bất vong trân

bảo.

Thật đúng là không biết phong tình!

Trẫm không đáp lại, cất bước tiến lên, lòng bàn tay khẽ ấn lên cửa đá lạnh lẽo.

Chân khí trong cơ thể bàng bạc dũng động...

"Oanh long long..." Cùng với tiếng nổ trầm thấp, cửa đá bị chậm rãi đẩy ra một khe hở.

Trong nháy mắt, huyết quang đổ ập xuống!

Đợi đến khi mắt thích nghi với tình hình bên trong cửa, đồng tử Lâm Tẫn chợt co rút: Thân ảnh bên trong đó, khiến khóe miệng Trẫm nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú: "A a...

Cái này còn thú vị hơn bất cứ bảo vật nào." Bên trong cửa đá, lại có một động thiên khác!

Một tòa tế đàn khổng lồ và cổ xưa sừng sững giữa hang động, xung quanh là những ngọn đuốc đứng thẳng, ngọn lửa nhảy múa chiếu sáng toàn bộ không gian lúc sáng lúc tối.

Huyết khí nồng đậm như sương mù vờn quanh tế đàn, trong không khí tràn ngập cảm giác áp bức khiến người ta sợ hãi.

Vài bóng người tĩnh lặng đứng trên đỉnh tế đàn.

Trong đó có một người, chính là Dạ Lâm mà Lâm Tẫn mấy ngày trước đến Thiên Khuyết lại không tìm thấy!

Hắn cũng phát giác sự đến của Lâm Tẫn và những người khác, nhưng trên mặt lại không hề có chút hoảng loạn nào.

Ngược lại còn nghiêng người, khóe miệng treo nụ cười tà mị không hề che giấu, lớn tiếng nói: "Hoàng đế Bệ hạ thân lâm, thật đúng là khiến lều cỏ sinh huy a!" "Hừ!" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh, căn

bản lười nói lời vô nghĩa.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường!

Trẫm phất tay áo, chân khí tinh thuần trong chớp mắt ngưng tụ thành một đạo kiếm quang lăng lệ, xé rách không khí, trực xạ Dạ Lâm trên tế đàn!

Bành!

Kiếm quang va vào một tầng bình chướng trong suốt giữa không trung, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Những gợn sóng như gợn nước lan tỏa trong hư không, sau đó bình phục, đạo bình chướng kia lại không hề nhúc nhích.

"Kết giới?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Chẳng trách Dạ Lâm lại không hề sợ hãi, hóa ra đã sớm có bố trí!

"Mẹ nó!" Thiết Côn Luân tức giận mắng một tiếng, bàn tay lớn như quạt bồ lật một cái, cây trọng kiếm không phong tựa như tấm ván cửa đã ở trong tay.

Hắn bước lớn về phía trước, cự kiếm mang theo thế Thái Sơn áp đỉnh mãnh liệt bổ xuống: "Đập nát cho lão tử!" Oanh!

Chương 263

Tiếng nổ lớn chấn động muốn nứt tai vang vọng trong hang động, toàn bộ không gian đều kịch liệt chấn động.

Tuy nhiên, màn sáng kết giới kia chỉ lóe lên mấy cái liên tục, liền hóa giải toàn bộ sức mạnh kinh người đó.

Thậm chí lực phản chấn mạnh mẽ bàng bạc dũng ra, khiến thân thể vạm vỡ của Thiết Côn Luân bị chấn lùi mấy bước cứng đờ, khí huyết cuồn cuộn không ngừng.

"Ngọa tào!

Cái thằng rùa rụt cổ này đúng là mẹ nó cứng!" Hắn nghiến răng nhe nanh thấp giọng gầm.

Ánh mắt Lâm Tẫn hơi trầm xuống.

Ngay cả một đòn toàn lực của Lục địa thần tiên cảnh cũng không thể lay chuyển, mức độ kiên cố của kết giới này vượt xa dự liệu của Trẫm.

"Đừng phí sức vô ích!" Dạ Lâm đứng trên cao nhìn xuống, ánh mắt khinh miệt, tựa như đang nhìn thú bị nhốt trong lồng: "Trừ phi các ngươi có tu vi Thiên Nhân cảnh, bằng không, đừng hòng động đến kết giới này một chút nào!" Lâm Tẫn thần sắc không thay đổi.

Chỉ là trong lòng hơi cảm thấy hiếu kỳ, Dạ Lâm vì sao lại xuất hiện ở nơi đây?

"Bệ hạ, bây giờ làm thế nào?" Thiết Côn Luân nắm chặt trọng kiếm, thấp giọng hỏi.

Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, nhìn quanh bốn phía, ngoài cánh cửa đá mà bọn họ đi vào, không còn lối đi nào khác.

Trẫm lộ một tia lạnh lẽo: "Vô phương, công không phá được, vậy thì đợi.

Hắn sớm muộn gì cũng phải ra ngoài." Lúc này, Dạ Lâm trên tế đàn thấy Lâm Tẫn và những người khác dừng tay, cũng không để ý nữa, quay đầu ra hiệu với Thiên Ảnh bên cạnh: "Bắt đầu đi." Thiên Ảnh lĩnh mệnh, cung kính từ một bên thạch đài lấy ra một tấm lệnh bài cổ xưa.

Bề mặt lệnh bài bao quanh bởi khí đen nồng đậm khó hóa giải, ẩn ẩn truyền ra những tiếng lầm bầm oán hận khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Hắn rót chân khí vào, lệnh bài liền lơ lửng giữa không trung.

Dạ Lâm tức thì khoanh chân ngồi xuống, khí tức quỷ dị bắt đầu thăng đẳng.

Khí tức đó vừa chính vừa tà, giao thoa lẫn nhau, không ngừng tăng lên.

Ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào thân ảnh thanh mảnh đang nằm tĩnh lặng đối diện Dạ Lâm: Thánh nữ Huyết Liên Tông, Ân Liên.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bình ổn, tựa như chìm vào giấc ngủ sâu, không hề hay biết mọi chuyện đang xảy ra xung quanh.

"Bọn chúng...

đây là muốn làm trò gì?" Thiết Côn Luân chống cự kiếm, vẻ mặt nghi hoặc.

Cố Trục Dã ngưng thị tấm lệnh bài đang lơ lửng, trầm giọng nói: "Tấm lệnh bài kia, hẳn là di bảo thời thượng cổ của bí cảnh này, đáng tiếc đã bị lời nguyền của nữ vu xâm thực, giờ đây trở thành một khối tụ hợp oán niệm." Lâm Tẫn trầm mặc.

Ngay cả là chí bảo, bị oán khí sâu đậm như vậy bao quanh, sử dụng nó tất sẽ gặp phản phệ, Dạ Lâm rốt cuộc muốn làm gì?

Phốc xuy!

Một tiếng lợi nhận đâm vào thịt khẽ vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử của Lâm Tẫn và những người khác đều co rút lại!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Dạ Lâm không biết từ lúc nào đã ngưng tụ ra một con dao găm huyết sắc đỏ tươi, không hề do dự, nhanh như chớp đâm thẳng vào tim Ân Liên!

Ngay khoảnh khắc dao găm đâm vào, Ân Liên vẫn luôn ngủ say bỗng nhiên mở mắt!

Trong đôi mắt đẹp từng chứa đầy tình ý kia, xẹt qua một thoáng mờ mịt và kịch thống, sau đó hóa thành sự tuyệt vọng vô tận.

Nàng dường như muốn nói gì đó, nhưng chỉ có một tia máu chảy dài từ khóe môi.

Một giọt lệ châu vừa tuôn ra từ khóe mắt, liền bị huyết khí bốc hơi vô tình làm bốc hơi.

Lâm Tẫn cảm thấy hết sức bất ngờ.

Ban đầu Dạ Lâm không tiếc bố trí Tam Âm Tỏa Hồn Trận, tàn hại vô số, thu thập tinh huyết xử nữ Chí Âm để giúp Ân Liên đột phá, thậm chí đêm trăng tròn còn mạo hiểm cứu người, vậy mà giờ đây lại tự tay chém giết nàng?

Hắn có ý gì?

Lúc này, Dạ Lâm vận chuyển một loại công pháp tà dị nào đó, một luồng lực kéo vô hình nối liền hắn với tim Ân Liên.

Từng giọt tinh huyết tim đầu ẩn chứa bản nguyên sinh mệnh và năng lượng bàng bạc, bị cưỡng ép rút ra, không trực tiếp dung nhập vào kinh mạch của Dạ Lâm, mà trước tiên hội tụ vào tấm oán niệm lệnh bài đang lơ lửng giữa không trung.

Ngay khi tinh huyết xuyên qua lệnh bài, luồng khí đen nồng đậm kia như sống dậy, điên cuồng cuồn cuộn.

Nó tách bỏ và nuốt chửng toàn bộ oán niệm khắc cốt và cảm xúc tiêu cực sinh ra do bị chí ái phản bội, ẩn chứa trong tinh huyết!

Sau khi được lệnh bài "rèn luyện", chỉ còn lại năng lượng thuần túy nhất, bản nguyên nhất, lúc này mới biến thành một sợi huyết tuyến, không ngừng từ từ chìm vào mi tâm Dạ Lâm.

Mỗi khi hấp thu một giọt tinh huyết đã được rèn luyện, khí tức quanh thân Dạ Lâm liền bạo trướng một đoạn với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Theo tốc độ này, đột phá gông cùm xiềng xích của Lục địa thần tiên cảnh, quả thực dễ như trở bàn tay!

Phía dưới, Thiết Côn Luân nhìn đến hai mắt phun lửa, thô giọng nói: "Tên này, là coi cái lệnh bài quỷ quái kia thành môi giới lọc sao?" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, ánh mắt băng lãnh.

Ân Liên si tâm một mảnh với Dạ Lâm, mà đối phương lại muốn lợi dụng phần tình cảm này để đột phá cảnh giới bản thân.

Thông qua oán khí trong lệnh bài bí cảnh, loại bỏ "tạp chất" trong tinh huyết của nàng, chỉ hấp thu sức mạnh thuần túy nhất!

Thật bạc bẽo, thật tàn nhẫn biết bao!

Ông!

Khoảng nửa canh giờ sau, cùng với tiếng ngân quỷ dị chói tai, thân

thể Ân Liên đột nhiên ngã ra phía sau.

Thân thể nàng đã khô héo, khô quắt với tốc độ kinh người, cuối cùng tan thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất, dường như chưa từng tồn tại.

Còn Dạ Lâm thì vươn người đứng dậy, lơ lửng giữa không trung.

Oanh long!

Một trận uy áp khủng bố vượt xa Lục địa thần tiên oanh nhiên bạo phát, toàn bộ hang động kịch liệt rung chuyển, đá vỡ ào ào rơi xuống.

Cảnh giới trong cơ thể hắn như chẻ tre điên cuồng thăng cấp!

Ca sát!

Tiếng bức tường vỡ vụn rõ ràng vang lên trong đan điền hắn, kình lực hạo hãn không ngừng tuôn trào!

Trong chớp mắt, hắn đã đột phá quan ải, chính thức bước vào Khấu Thiên cảnh trong truyền thuyết!

"Ha ha ha!" Dạ Lâm cảm nhận uy năng động trời động đất trong tứ chi bách hài, phóng tiếng cười lớn: "Thành công rồi!

Bản thiếu cuối cùng cũng đột phá rồi!" "Vì cầu đột phá, không tiếc giết hại chí ái." Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, sát ý trong mắt ngưng tụ như thực chất: "Hành động như vậy, còn không bằng súc sinh!" "Chí ái?" Dạ Lâm chậm rãi đáp xuống đất, trên mặt tràn đầy vẻ giễu cợt và khinh thường: "Có thể trở thành nền tảng để bản thiếu đăng lâm tuyệt đỉnh, là vinh quang vô thượng của nàng ta." Hắn giơ tay giữa không trung túm một cái, tấm lệnh bài đang lơ lửng giữa không trung liền bị hắn nhiếp vào tay.

"Hừ, xem xong rồi." Hắn đùa nghịch lệnh bài, khóe miệng hiện lên nụ cười tàn nhẫn: "Bây giờ, đến lúc dọn dẹp hiện trường." Lời còn

chưa dứt, hắn năm ngón tay siết lại!

Ca sát!

Lệnh bài chợt vỡ nát, hóa thành một nắm tro đen, từ kẽ ngón tay hắn rơi lả tả xuống.

Cùng lúc đó, đạo kết giới kiên cố vô cùng kia, cũng như thủy tinh mất đi sự chống đỡ, ngay cả gợn sóng cũng chưa từng dấy lên, liền lặng lẽ từng tấc vỡ vụn, tiêu tán vô tung.

"Nhân tra!

Tìm chết!" Thiết Côn Luân đã sớm không kìm nén được nữa gầm lên một tiếng, hai chân mạnh mẽ đạp đất, thân hình vạm vỡ như viên đạn pháo lao thẳng về phía Dạ Lâm, cự kiếm mang theo vạn quân chi lực hùng hổ bổ xuống!

Tuy nhiên!

Đối mặt với đòn tấn công hung hãn này, Dạ Lâm chỉ hờ hững nâng tay, tùy ý vung một cái.

Oanh!

Một lực lượng khổng lồ mạnh mẽ bàng bạc từ không trung sinh ra, như đánh ruồi, trực tiếp đánh bay Thiết Côn Luân cả người lẫn kiếm văng ngược ra xa.

Lâm Tẫn mắt nhanh tay lẹ, thân hình khẽ động, nâng tay đỡ và dẫn phía sau lưng Thiết Côn Luân, hóa giải hơn nửa lực đạo, giúp hắn ổn định thân thể.

Thiết Côn Luân tiếp đất, trên mặt tràn đầy kinh hãi, thấp giọng mắng: "Tên này... mạnh đến biến thái!

Bệ hạ, vẫn phải là ngài ra tay!" Hắn tức thì quay đầu, khóa chặt Thiên Ảnh trên tế đàn: "Thứ này hợp với ta!" Dư âm vẫn còn!

Hắn lại lần nữa gầm lên giận dữ lao về phía Thiên Ảnh.

Thiên Ảnh đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh, không hề sợ hãi nghênh chiến.

Cố Trục Dã thì rất tự nhiên tìm tới vị tông sư thân hình gầy nhỏ, bao phủ trong hắc bào ở một bên khác: Âm Phong lão quỷ.

Trong nhất thời, phía dưới tế đàn chiến đấu thành một đoàn.

Lúc này, Dạ Lâm thân ảnh chớp động, như quỷ mị bay xuống tế đàn, đáp xuống không xa trước mặt Lâm Tẫn, ngữ khí mang theo vẻ đùa giỡn như mèo vờn chuột: "Lâm Tẫn, hoàng thành của ngươi, bản thiếu xin nhận." "Yên tâm, bách tính trong thành, bản thiếu sẽ không để lại một ai, đưa bọn họ xuống dưới cùng ngươi, để ngươi ở dưới đó, cũng không tịch mịch!

Chương 264

Chậc, nói tới, vị quý phi của ngươi, tư vị chắc hẳn...” Nghe vậy, lửa giận trong lòng Lâm Tẫn chợt bùng lên, nhưng trên mặt lại không hề động sắc.

Không đợi Trẫm suy nghĩ kỹ, sát cơ trong mắt Dạ Lâm chợt lóe, khí thế khủng bố của Khấu Thiên cảnh toàn diện bạo phát, bước chân khẽ động, như thuấn di xuất hiện trước mặt Lâm Tẫn, một chưởng vỗ ra, ý đồ trực tiếp nghiền áp Trẫm!

Đối mặt với một kích kinh thiên động địa này, Lâm Tẫn lại chỉ nhếch lên một nụ cười khẩy khinh miệt bên môi.

Thần thái đó, dường như đang nhìn một tên hề cố sức biểu diễn.

Trẫm chậm rãi nâng tay phải, duỗi ra ngón trỏ và ngón giữa, chắp ngón tay như kiếm, hướng về phía Dạ Lâm đang kiêu ngạo không thể tả phía trước, nhẹ nhàng đè xuống.

“Lâu nghĩ, không xứng đứng!” “Quỳ xuống cho Trẫm!” Oanh!!!

Một cỗ uy áp hủy thiên diệt địa đột ngột giáng lâm.

Tựa hồ cả bầu trời sụp đổ, chính xác mà bạo liệt bao trùm lên Dạ Lâm! "A a!" Nụ cười cuồng vọng của Dạ Lâm lập tức cứng lại trên mặt, chuyển thành kinh hãi và thống khổ tột độ.

Y chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt phát ra tiếng nứt gãy không chịu nổi gánh nặng, hai chân không tự chủ được mà khuỵu xuống.

Phốc thông!

Y quỳ sụp xuống đất, đầu gối lún sâu vào mặt đất, bụi trần bay mịt mù. "Làm sao có thể!?" Sắc mặt Dạ Lâm kịch biến, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Y vừa rồi dùng chí ái tinh huyết làm dẫn, đem công pháp đột phá đến Đệ nhị trọng, một cử đạp nhập Khấu thiên cảnh, lại còn trực đạt nhị trọng thiên cảnh giới!

Thực lực như thế, dẫu nhìn khắp Đại Uyên Hoàng triều, cũng có thể xưng là tồn tại đỉnh phong.

Nhưng y trước mặt Lâm Tẫn, lại ngay cả một tia dư địa phản kháng cũng không có?

Chân khí bành trướng trong cơ thể trong nháy mắt bị phong cấm, mặc cho y giãy giụa thế nào, đều như thể sa lầy bùn lầy, không thể động đậy! "A." Lâm Tẫn cúi nhìn Dạ Lâm bị cưỡng hành ép quỳ xuống đất, phát ra một tiếng cười lạnh nhạt: "Dạ Lâm thiếu chủ, xem ra ngươi vẫn chưa học được... cách làm một con kiến an phận." "Không thể nào!

Cảnh giới của ngươi làm sao có thể ở trên ta!?" Dạ Lâm nghiến chặt răng, hai mắt đỏ ngầu trừng về phía Lâm Tẫn, rít gào.

Lâm Tẫn không để ý.

Đối với kẻ sắp chết, y xưa nay lười nói nhiều.

Y liếc mắt nhìn chiến trường hai bên, Thiên Ảnh và Âm Phong Lão Quỷ tuy thực lực không tồi, nhưng lại không phải đối thủ của Thiết Côn Luân và Cố Trục Dã.

Cộng thêm Dạ Lâm đột nhiên bại trận, hai người tâm thần đại loạn, cục diện chiến tranh trong chốc lát đã nghiêng về một phía.

Lâm Tẫn thu hồi tầm mắt, cất bước đi về phía Dạ Lâm. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Giọng nói Dạ Lâm run rẩy, đáy mắt cuối cùng lóe lên chút hoảng sợ.

Lâm Tẫn vẫn trầm mặc.

Tâm niệm khẽ động, Chúc Long Chi Khuy đột ngột phát động, một luồng lưu quang vô hình đâm vào mi tâm Dạ Lâm.

Ánh mắt Dạ Lâm lập tức trống rỗng, ký ức như bức họa vỡ nát trải ra trước mắt Lâm Tẫn.

Lật xem những mảnh ký ức hỗn loạn đó, Lâm Tẫn dần dần nhíu chặt mày.

Y cuối cùng cũng hiểu, vì sao Dạ Lâm lại xuất hiện ở đây, lại vì sao phải thống hạ sát thủ với Thánh nữ Huyết Liên Tông mà y đã khổ tâm bồi dưỡng.

Thì ra.

Công pháp mà Dạ Lâm tu luyện cực kỳ quỷ dị, thậm chí có thể xưng là độc nhất vô nhị.

Đệ nhất trọng, cần dùng chí thân tinh huyết làm dẫn.

Đây cũng là lý do vì sao, y lúc trước phải không tiếc công sức bồi dưỡng Tần Tung có thiên phú bình thường, trợ y đạp nhập Tông sư cảnh, sau đó mượn tay Lâm Tẫn chém giết y, lấy huyết mạch bản nguyên của sinh phụ làm tế phẩm, trợ chính mình đột phá chí Lục địa thần tiên.

Đệ nhị trọng, thì cần chí ái tinh huyết.

Lấy thứ này triệt để kích phát tiềm năng trong cơ thể, đăng lâm cảnh giới cao hơn.

Chỉ là, nếu tự tay thí sát người yêu, ắt sẽ bị oán hận phản phệ.

Bởi vậy cần mượn môi giới đặc biệt, bóc tách oán niệm, độc giữ bản nguyên.

Không thể không nói, công pháp này quả thực bá đạo tuyệt luân.

Chỉ riêng đệ nhị trọng, đã khiến Dạ Lâm một bước đăng lâm Khấu

thiên cảnh nhị trọng thiên.

Nếu tiến thêm một bước, chẳng phải trực chỉ Thiên nhân cảnh?

Lâm Tẫn vốn muốn mượn điều này để tìm hiểu lai lịch thần bí đằng sau Dạ Lâm, nhưng ký ức cốt lõi của y lại như bị một loại sức mạnh phong ấn, ngay cả Chúc Long Chi Khuy cũng khó mà xuyên thấu. "Xem ra... sư tôn phía sau y, thủ đoạn không tầm thường." Trong lòng Lâm Tẫn rùng mình.

Với tu vi của Dạ Lâm, tuyệt đối không thể chống lại Chúc Long Chi Khuy thăm dò, tầng phong ấn này, ắt là thủ bút của vị sư tôn thần bí kia.

Càng như vậy, sự nghi hoặc trong lòng Lâm Tẫn càng sâu.

Đặc biệt là câu nói vừa rồi của Dạ Lâm – đồ tẫn hoàng thành bách tính.

Hoàng thành là gốc rễ của một quốc gia, đồ thành không khác gì tự hủy giang sơn.

Trừ phi... y còn có mưu đồ khác!

Vật mà y mưu đồ phía sau, e rằng còn kinh người hơn giá trị của cả Đại Uyên Hoàng triều. "Bành!" Một tiếng vang trầm đục cắt đứt suy tư của Lâm Tẫn.

Y quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Thiết Côn Luân bị chấn lùi mấy bước, còn Thiên Ảnh thì nhân lúc sơ hở này, thân pháp như quỷ mị mà độn đào ra ngoài!

Dạ Lâm đã bại, nếu y lưu lại, chỉ có một con đường chết.

May mắn là không lâu trước vừa đột phá đến Lục địa thần tiên cảnh giới, nhờ vào chân khí hùng hậu trong cơ thể, tốc độ vượt xa trước kia.

Chỉ là đáng tiếc!

Không kịp luyện chế phân thân, nếu không, đâu cần mạo hiểm như vậy!

Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia khinh miệt, y tùy ý phất tay áo.

Uy áp bàng bạc như núi lở biển gầm, trực tiếp trấn áp Thiên Ảnh tại chỗ, khiến y không thể nhúc nhích nửa phân.

Thiết Côn Luân gầm lên giận dữ, trọng kiếm không sắc mang theo vạn quân chi lực, như một ngọn núi sắt ầm ầm giáng xuống!

Phanh!!!

Không phải tiếng lợi nhận cắt xé, mà là tiếng vang trầm đục như trống trận.

Đầu lâu Thiên Ảnh cùng nửa thân trên, dưới cú trọng kích này, trong nháy mắt biến dạng, sụp đổ, hóa thành một bãi thịt nát, máu thịt văng tung tóe.

Lâm Tẫn khóe mắt hơi giật giật.

Đồ ngu!

Không biết vũ khí của mình không có lưỡi sắc sao?

Lại còn học người khác chém đầu?

Mặt khác.

Đao thế của Cố Trục Dã như cầu vồng, trường đao đen nhánh mang theo sát phạt khí lẫm liệt, một đao quán xuyên tâm mạch Âm Phong Lão Quỷ, lập tức tiễn y vong mạng tại chỗ! "Mẹ nó!

Cứ như con lươn bùn, chạy thật nhanh!" Thiết Côn Luân lau vệt máu trên mặt, lẩm bẩm chửi rủa rồi đi đến bên cạnh Lâm Tẫn, liếc

nhìn Dạ Lâm với ánh mắt đờ đẫn, khàn giọng hỏi: "Bệ hạ, tên này xử trí thế nào?" Ánh mắt Lâm Tẫn lạnh lẽo như băng, không đáp lời.

Song chỉ như kiếm, một luồng kiếm khí lăng lệ phá không bay ra, trong chớp mắt xuyên thủng thức hải Dạ Lâm!

Thần hồn câu diệt, vĩnh viễn đoạn tuyệt hậu hoạn.

Chương 265

Phốc thông.

Thi thể đổ xuống đất, đồng tử phân tán, sinh cơ hoàn toàn chấm dứt. "Hô..." Lâm Tẫn chậm rãi thở ra một hơi trọc khí.

Đến đây.

Đại họa trong lòng Đại Uyên Hoàng triều, cứ thế lặng lẽ chôn vùi tại Tây Hoang bí cảnh này.

Đợi bí cảnh đóng lại, thế gian sẽ không còn ai biết kết cục của y.

Lâm Tẫn thần thức quét qua bốn phía, xác nhận không còn sinh cơ, lúc này mới cúi người lục soát thi thể Dạ Lâm – kẻ này trên người dị bảo nhiều vô kể, ngay cả y cũng không khỏi động lòng.

Ông!!!

Ngay khi đầu ngón tay y sắp chạm vào thi thể, dị biến đột ngột phát sinh!

Không gian bốn phía kịch liệt chấn động, một cỗ khí tức khủng bố khiến người ta giật mình không hề có dấu hiệu nào đã tràn ra.

Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, tay áo cuộn động, chân khí hùng hậu bao bọc Thiết Côn Luân và Cố Trục Dã lùi nhanh mấy trượng, nghiêm trận chờ đợi.

Chỉ thấy hư không phía trên thi thể Dạ Lâm, lại bị xé toạc ra một khe hở!

Khí tức đặc sệt như máu từ đó rỉ ra, phảng phất như nối liền Cửu U Địa ngục. "Kiệt kiệt kiệt..." Một tiếng cười âm sâm quỷ dị từ khe nứt truyền đến, vang vọng trong bí cảnh chết chóc.

Lâm Tẫn định thần nhìn lại!

Chỉ thấy một trắng một đỏ hai đạo thân ảnh lơ lửng giữa không trung, đạp lập hư không, quanh thân quanh quẩn ba động pháp tắc có như không có, hoàn toàn không hợp với phiến thiên địa này.

Sưu!

Sưu!

Lâm Tẫn không chút do dự, song chỉ chém ra hai đạo kiếm khí lăng lệ, thẳng hướng trung tâm.

Thế nhưng, kiếm khí lại như trâu đất xuống biển, xuyên thẳng qua thân thể hai người, không hề gây ra chút gợn sóng nào. "Hư ảnh?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, chậm rãi thu thế, trầm giọng hỏi: "Kẻ đến là ai?" Hư ảnh áo trắng bên trái phớt lờ câu hỏi, ánh mắt y gắt gao khóa chặt vào thi thể Dạ Lâm. "Thi thể của y... ngươi không thể động!" "Mẹ nó!" Tính khí nóng nảy của Thiết Côn Luân "tăng" một tiếng liền bốc lên đỉnh đầu.

Y trợn mắt tròn xoe, lớn tiếng mắng: "Ngươi nói không thể động thì không thể động sao?!" Lời còn chưa dứt.

Cây trọng kiếm không sắc nặng nề đã mang theo tiếng gió rít gào, hung hăng bổ về phía thi thể Dạ Lâm.

Nhát kiếm này nếu bổ trúng, e rằng tại chỗ sẽ gân đứt xương gãy, hóa thành một bãi thịt nát.

Lâm Tẫn không ra tay ngăn cản, chỉ đứng yên tại chỗ, ánh mắt thâm trầm.

Y cũng muốn xem.

Hai đạo thân ảnh đột ngột hiện ra từ hư không này, rốt cuộc có ý đồ gì.

Oanh!

Trọng kiếm bổ xuống, tiếng vang lớn ầm ầm.

Khí lãng cuồng dũng về bốn phía, ngay cả tòa tế đàn cổ xưa bên cạnh cũng kịch liệt lay động theo, bụi trần rơi xuống xối xả.

Thế nhưng.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố sâu, cảnh máu thịt văng tung tóe trong dự liệu không hề xuất hiện.

Ngay khoảnh khắc trước khi mũi kiếm chạm vào.

Hư ảnh áo trắng phất tay áo rộng, lại trong khoảnh khắc không thể tin được, nhẹ nhàng cuộn thi thể Dạ Lâm đi, động tác như mây trôi nước chảy, gọn gàng dứt khoát. "Con kiến không biết sống chết!" Thân ảnh huyết sắc bên cạnh quanh thân cuồn cuộn huyết khí đột ngột sôi trào, như núi lửa bị áp chế vạn năm, đứng bên bờ bạo phát, sát ý lẫm liệt như thực chất. "Sát hại đệ tử của Bản Tôn, chết!" Trong nháy mắt.

Huyết quang bạo trướng, hình dáng vốn còn hơi hư ảo kia lại bắt đầu ngưng thực, tản mát ra uy áp khiến người ta giật mình.

Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, chân khí âm thầm vận chuyển, đang định ra tay. "Lão Tam, không được lỗ mãng!" Hư ảnh áo trắng kia lại nhanh hơn một bước, dang tay ngăn trước Huyết Ảnh, thấp giọng quát dừng.

Sát ý như thực chất quanh thân Huyết Ảnh hơi khựng lại, tuy miễn cưỡng trấn tĩnh được một chút, nhưng sự đỏ rực trong đôi mắt kia lại không hề giảm bớt.

Hư ảnh áo trắng quay sang nhìn Lâm Tẫn, khóe môi nhếch lên một độ cong khó lường, mang theo vài phần tà khí: "Không cần căng thẳng, ngươi và ta thuộc về những vị diện khác nhau." Y thả chậm tốc

độ nói, cười như không cười bổ sung: "Bất quá yên tâm, đợi thời cơ chín muồi, chúng ta tự sẽ tái kiến." Nói rồi.

Không đợi Lâm Tẫn đáp lời, thân hình y liền hóa thành một luồng lưu quang, biến mất vào sâu trong hư không, không còn thấy đâu.

Huyết Ảnh kia lại vẫn hung ác trừng Lâm Tẫn, trong đồng tử đỏ rực cuộn trào hận ý ngập trời.

Ngay khi y cũng sắp tiêu tán, tầm mắt đột nhiên liếc thấy Thiết Côn Luân bên cạnh.

Y cẩn thận đánh giá một lát, rồi nhe răng, lộ ra một nụ cười đẫm máu mà tàn nhẫn: "Thì ra là ngươi...

Gan thật lớn, lại dám khu tán huyết ấn Bản Tôn đã gieo xuống." Ánh mắt âm lãnh như độc xà, quét đi quét lại trên thân thể cường tráng của Thiết Côn Luân, cuối cùng hóa thành một trận cười quái dị "Kiệt kiệt kiệt": "Giữ gìn tốt thân thể này.

Đợi ngày trùng phùng, thân thể của ngươi, Bản Tôn muốn!

Kiệt kiệt kiệt..." Trong tiếng cười quỷ dị, Huyết Ảnh triệt để tiêu tán.

Khe nứt không gian bị xé rách kia cũng theo đó chậm rãi khép lại, như thể chưa từng xuất hiện. "Ngọa tào!!" Thiết Côn Luân đột nhiên gào lên một tiếng, khuôn mặt màu đồng cổ vì cực hạn phẫn nộ mà vặn vẹo: "Là cái thằng khốn nào!" Lâm Tẫn nghiêng đầu hỏi: "Ngươi nhận ra y?" "Bệ hạ, chính là đạo Huyết Ảnh vừa rồi!" Nắm đấm Thiết Côn Luân siết chặt kêu răng rắc, đáy mắt y gần như phun ra lửa: "Chính là y!

Hại lão tử điên điên khùng khùng hơn trăm năm!" Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia hiểu rõ.

Năm đó Thiết Côn Luân sắp xung kích cảnh giới Lục địa thần tiên,

lại đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, rơi vào điên loạn.

Bây giờ xem ra, đạo Huyết Ảnh kia năm xưa gieo xuống ấn ký, chính là vì có một ngày có thể vượt giới đoạt xá, chiếm đoạt nhục thân của Thiết Côn Luân.

Y khẽ vỗ vai Thiết Côn Luân rộng lớn, khẩu khí toát ra vài phần trêu chọc: "Không ngờ ngươi cái tên thô lỗ này, lại trở thành món bánh thơm ngon." Thiết Côn Luân nghiến chặt quai hàm, từ kẽ răng nặn ra tiếng: "Bệ hạ, ngày sau nếu lại gặp phải thứ tạp toái này, nhất định phải giao cho thần đối phó!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, không nói một lời.

Ánh mắt y vẫn ngưng nhìn phiến không gian nơi khe nứt biến mất, lông mày kiếm nhíu chặt, lâm vào trầm tư.

Hai người này hiển nhiên là sư tôn phía sau Dạ Lâm.

Vì Huyết Ảnh được gọi là "Lão Tam", có nghĩa là Dạ Lâm ít nhất có ba vị sư tôn.

Mặc dù vừa rồi chỉ là hai đạo hư ảnh, nhưng Lâm Tẫn có thể cảm nhận rõ ràng, cảnh giới chân thật của hai người này, tuyệt đối vượt qua Lục địa thần tiên, thậm chí có khả năng...

đã chạm đến Thiên nhân cảnh trong truyền thuyết!

Nhưng bọn họ không tiếc mạo hiểm vượt giới mà đến, chẳng lẽ chỉ vì mang đi một cỗ thi thể?

Trong đó nhất định ẩn giấu mưu đồ lớn hơn.

Chẳng lẽ... bọn họ còn có thủ đoạn có thể phục sinh Dạ Lâm?

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn không khỏi tự giễu lắc đầu.

Hồn phách của Dạ Lâm đã bị y triệt để nghiền nát, yên diệt giữa trời đất, dù là thiên thần hạ phàm, cũng tuyệt không có sức hồi thiên.

Suy nghĩ hỗn tạp, nhất thời khó giải.

Cuối cùng.

Y tạm thời đè nén nghi ngờ trong lòng, quyết định sau khi trở về sẽ hỏi Tiêu Luyện, có lẽ có thể tìm được đáp án. "Bệ hạ, chúng ta bây giờ làm sao?" Thiết Côn Luân vác đại kiếm, nhìn quanh bốn phía hỗn độn hỏi.

Lâm Tẫn ngẩng mắt, ánh mắt rơi vào tòa tế đàn cổ kính phía trước, khóe môi khẽ nhếch: "Xem xem tế đàn này còn có ẩn bí gì không, nếu không thu hoạch được gì, liền trở về." "Tuân lệnh!" Thiết Côn Luân đáp lời rồi đi, bắt đầu lùng sục khắp không gian bí cảnh không lớn.

Cùng lúc đó.

Trong một dị độ không gian quang quái lục ly.

Nơi đây không trời không đất, chỉ có những luồng sáng vặn vẹo cùng năng lượng hỗn độn cuồn cuộn chảy chậm rãi, tựa như vạn vật quy túc, lại tựa như vạn vật khởi nguyên, tràn ngập sự tĩnh mịch và băng lãnh vĩnh hằng.

Thi thể Dạ Lâm tĩnh lặng lơ lửng trong hư không, không chút sinh cơ.

Chương 266

Hư ảnh áo trắng và Huyết Ảnh đứng riêng hai bên, biểu tình khác nhau.

Nỗi giận trên mặt Huyết Ảnh vẫn chưa nguôi, phẫn hận nói: "Nhị ca!

Ngươi vừa rồi vì sao lại ngăn ta?

Mấy con kiến đó, lại dám giết đồ nhi mà chúng ta đã dốc lòng bồi dưỡng, ta hận không thể rút hồn luyện phách, tro cốt vẩy lên trời chúng nó!" "Ngu xuẩn!" Sắc mặt hư ảnh áo trắng tối sầm, lạnh lùng quát: "Ngươi nếu ra tay, tất định thoát ly giới này, không có thực thể che chở, luồng phân hồn này của ngươi có thể chống đỡ bao lâu?" "Sợ gì chứ?" Huyết Ảnh không cho là đúng, trong đầu chợt lóe lên thân thể cường tráng của Thiết Côn Luân: "Ta trực tiếp đoạt xá nhục thân đó là được!

Vẫn có thể tồn tại!" "A a." Hư ảnh áo trắng phát ra một tiếng cười lạnh: "Đừng quên, linh hồn sâu xa của chúng ta đều bị đánh dấu lạc ấn, dù có đoạt xá, lạc ấn vẫn không diệt.

Một khi rời khỏi bí cảnh che giấu, bị Thiên Đạo phát giác, ngươi có thể chịu được mấy đạo lôi phạt?" "Cái này..." Huyết Ảnh lập tức nghẹn lời, một cỗ hàn ý từ đáy lòng dâng lên, sợ hãi không thôi.

Nếu vừa rồi thật sự nhất thời xúc động ra tay, e rằng lúc này đã hồn phi phách tán dưới thần uy Thiên Đạo rồi. "Bình tĩnh một chút." Giọng điệu của hư ảnh áo trắng dịu xuống: "Đợi phong ấn phá trừ, thông đạo ổn định mở ra, chúng ta liền có thể quang minh chính đại giáng lâm.

Hơn nữa, lão đại đã ra lệnh chúng ta chuyên trình mang thi thể tên

này về, ắt có thâm ý." Trong mắt Huyết Ảnh dấy lên một tia hy vọng, gật đầu.

Ông!

Ngay lúc này.

Một tiếng ong ong quỷ dị không hề có dấu hiệu nào vang lên, gợn sóng vô hình lan ra, kèm theo một sự lạnh lẽo thấu xương trực thấu sâu thẳm linh hồn.

Sắc mặt hư ảnh áo trắng và Huyết Ảnh đều nghiêm lại, không hẹn mà cùng lùi nửa bước về phía sau, cúi mình bày tỏ sự cung kính.

Chỉ thấy trong hư không, bỗng có dị hương thanh đạm bay lượn, một thân hình thướt tha trong bộ trường quần màu hồng nhạt, lặng lẽ hiện ra.

Dung nhan nàng cực kỳ xinh đẹp, làn da trắng hơn tuyết, lông mày mắt như họa, mỗi cái nhíu mày hay nụ cười đều ẩn chứa mị lực yêu dị động lòng người.

Thế nhưng!

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện sâu trong đôi mắt đào hoa của nàng, ẩn chứa một cỗ băng lãnh và sắc bén khiến linh hồn run rẩy.

Tựa như chỉ cần bị nàng nhìn một cái, thần hồn liền bị lực lượng vô hình xuyên thấu, không rét mà run. "Hi hi." Một trận tiếng cười khúc khích như chuông bạc, nhưng lại mang theo một tia ý vị dựng tóc gáy vang lên.

Nữ tử váy hồng cúi người xuống, vươn ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú đã không còn huyết sắc của Dạ Lâm. "Chậc, vi sư đã nuôi tiểu sủng nhi này lâu như vậy, còn chưa chơi đùa gì, sao lại bị người khác làm hỏng rồi?" Giọng điệu kia hàm chứa chút ái muội, điểm chút trêu chọc, nhưng duy độc không có

bi thống, phảng phất như chỉ đang bàn luận về một món đồ chơi không liên quan đến mình.

Huyết Ảnh hít sâu một hơi, đè nén sự e dè trong lòng, tiến lên một bước, cẩn thận hỏi: "Lão đại, y... còn có thể phục sinh không?" "Có thể!" Một chữ, trong trẻo dứt khoát.

Nhưng lại như tiếng kinh lôi nổ vang trong vực sâu tĩnh mịch, khiến hư ảnh áo trắng và Huyết Ảnh đột nhiên biến sắc, tâm thần đều chấn động!

Thần hồn Dạ Lâm đã sớm bị nghiền nát hoàn toàn, lúc này nằm đó, bất quá chỉ là một bộ xác rỗng băng lạnh.

Như vậy... còn có thể phục sinh?

Chỉ thấy nữ tử váy hồng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm lên môi Dạ Lâm đã không còn huyết sắc, như lời từ biệt, lại như khắc ấn.

Nàng từ từ đứng dậy, trong mắt đào hoa băng sương và mị ý đan xen lưu chuyển, khẽ mở môi: "Bất quá, là một loại 'phục sinh' theo ý nghĩa khác." Hai người nhìn nhau, vẻ khó hiểu trong mắt chưa tan.

Nữ tử váy hồng lại không có ý muốn nói nhiều, ngọc thủ khẽ nâng, một đoàn sức mạnh vô hình đã nâng thi thể Dạ Lâm lên.

Nàng xoay người rời đi, bóng lưng dứt khoát, không hề có chút lưu luyến nào.

Nhìn về hướng bóng dáng thướt tha biến mất, Huyết Ảnh không kìm được tiến lại gần, hạ thấp giọng hỏi: "Lời của lão đại... rốt cuộc là có ý gì?" Lông mày hư ảnh áo trắng nhíu chặt, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia hiểu rõ kinh ngạc, y chậm rãi lắc đầu: "Có vài chuyện, không nên hỏi thì đừng hỏi." Nói rồi.

Hình ảnh của y cũng như khói tan biến.

Chỉ còn lại một mình Huyết Ảnh đứng sững tại chỗ, nhìn trái nhìn phải, trong lòng đầy uất ức và khó hiểu không chỗ phát tiết, cuối cùng chỉ đành dậm chân thật mạnh.

Tây Hoang, đáy Khô Cốt Uyên.

Mấy đạo lưu quang lóe qua, hành tung của Lâm Tẫn và những người khác hiện ra giữa không trung.

Lối vào bí cảnh phía sau từ từ khép lại, vách đá dựng đứng khôi phục nguyên trạng, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Lâm Tẫn thần sắc ngưng trọng, dài dài thở ra một hơi trọc khí.

Chuyến đi bí cảnh Triền Oán lần này, họa phúc khó lường.

Tuy đã giải quyết đại họa trong lòng Đại Uyên Hoàng triều, nhưng lại dường như đã dẫn tới kẻ địch càng khủng bố hơn, cùng âm mưu càng khó lường hơn.

Quan trọng nhất là.

Y đối với toàn cục này lại hoàn toàn không có manh mối, ngay cả bắt đầu điều tra từ đâu cũng mù mờ không biết.

Sau một khắc.

Y đè nén suy nghĩ hỗn loạn, ánh mắt quét qua bốn phía, giọng nói lạnh lùng: "Phái binh trường kỳ trú thủ nơi đây, nghiêm cấm bất kỳ bách tính nào tiếp cận." "Vâng, Bệ hạ!" Thiết Côn Luân lập tức cúi người.

Nơi đây quá đỗi quỷ dị, bí cảnh tuy đã đóng, nhưng oán khí tản mát vẫn chưa tiêu tán, cần thời gian tịnh hóa.

Hơn nữa.

Ai có thể đảm bảo bí cảnh Triền Oán này sẽ không tái độ mở ra?

Nếu có bình dân lầm lỡ tiến vào, trong khoảnh khắc liền sẽ bị oán khí xâm thực, hóa thành oan hồn, chỉ tăng thêm thương vong.

Nơi đây, cũng là chỗ Cố Trục Dã và sư tôn từng ẩn cư ngày trước, hành động này, cũng coi như giữ lại một phần tịnh thổ trong ký ức cho y.

Cố Trục Dã hiểu rõ thâm ý của Lâm Tẫn, giữa hàng lông mày sắc cảm kích và sùng kính càng nồng.

Ông!

Ngay khi Lâm Tẫn giơ tay định ban sư hồi triều, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ong ong đặc trưng của Thiên Lý Truyền Âm Phù. "Bệ hạ, Táng Long Cốc... có dị bảo xuất thế!

Chúng ta... chúng ta bị mấy tông môn vây công..." Truyền âm, đột nhiên dừng lại!

Khí tức quanh thân Lâm Tẫn trong nháy mắt giảm xuống điểm đóng băng, sát ý lẫm liệt gần như ngưng thành thực chất. "Táng Long Cốc, ở đâu?" Giọng y lạnh lẽo đến thấu xương. "Táng Long Cốc?" Thiết Côn Luân giật mình, bị hàn ý phát ra từ hoàng đế làm cho kinh sợ, vội vàng chỉ về phía đông bắc: "Phía đông Lạc Tuyết Thành mười ba dặm, xác thực có một sơn cốc tên là Táng Long!" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh. "Tôn Thánh Dương gặp nguy hiểm, toàn tốc chi viện!

Cố Trục Dã, ngươi cưỡi Xích Viêm, suất Huyền Giáp Cấm Quân theo sau!" Lời còn chưa dứt, tiếng phá không vang lên, thân ảnh Lâm Tẫn đã biến mất tại chỗ.

Thiết Côn Luân toàn thân run lên, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt trọng y.

Chính y là người chủ trương để Tôn Thánh Dương một mình lĩnh binh rèn luyện, nếu thật sự vì chuyện này mà mất đi người bệ hạ coi

trọng...

Y không dám nghĩ nữa, chân khí cảnh giới Lục địa thần tiên không hề bảo lưu bạo phát, cấp tốc truy theo.

Cố Trục Dã nhìn về phương xa, năm ngón tay siết chặt chuôi đao, lạnh lùng quát: "Toàn quân nghe lệnh, mục tiêu Táng Long Cốc, cấp hành quân!" Cùng lúc đó.

Trong Táng Long Cốc, tiếng hò giết chấn động trời, đã thành nhân gian luyện ngục.

Máu đỏ tươi thấm đẫm bùn đất, giáp trụ tàn phá cùng mảnh vụn phục sức tông môn hỗn tạp khắp nơi.

Tôn Thánh Dương tựa lưng vào một tảng đá lớn, thở hổn hển kịch liệt.

Giáp vai trái của y đã vỡ nát, một vết đao sâu tới xương đau rát như lửa, mỗi lần vung quyền đều kéo theo nỗi đau thấu tim.

May mắn thay!

Trước đó có mấy tông môn lân cận, đã hiệu trung triều đình, biết triều đình quân gặp nguy hiểm ở đây, đặc biệt suất đệ tử môn hạ cấp tốc đến trợ giúp.

Vốn dĩ muốn thêm than vào tuyết, đổi lấy một phần công lao thực sự, nhưng không ngờ trong chớp mắt này, công lao lại thành phù đòi mạng!

Trên không sơn cốc, dị bảo quang huy càng thêm chói lọi, các thế lực bị hấp dẫn đến cũng càng ngày càng nhiều, hơn nữa ai nấy đều như phát điên, không sợ chết, công thế sóng sau cao hơn sóng trước. "Không chống đỡ nổi nữa rồi!

Tôn đại nhân, rút thôi!" Một vị tông chủ toàn thân đẫm máu gào

thét, trường kiếm trong tay y đã bị chém ra vô số vết mẻ.

Chương 267

Bọn họ vốn muốn bày tỏ lòng trung thành, nhưng không ngờ lại sa vào cục diện tử chiến bất tận như thế này, lúc này trên mặt đã không còn vẻ ý khí phong phát ban đầu, chỉ còn lại tuyệt vọng và vết máu. "Bây giờ muốn đi?

Muộn rồi!" Trong đám người phe địch, một tiếng quát chói tai âm trầm vang lên: "Thả đi một tên, hậu hoạn vô cùng!

Giết sạch bọn chúng!" Trong khoảnh khắc.

Nhiều tên liều mạng hơn mắt đỏ ngầu lao tới, đao quang kiếm ảnh dệt thành lưới tử vong, gắt gao trùm lên Tôn Thánh Dương và những người khác.

Đệ tử mà mấy vị tông chủ mang đến, dưới sự vây công như cỏ rác ngã xuống.

Tôn Thánh Dương nhìn những đồng bạn không ngừng ngã xuống xung quanh, nhìn sự hối hận và kinh hoàng trong mắt những người đến cứu viện, ảo tưởng cuối cùng về "giang hồ nghĩa khí" trong lòng y cũng theo đó triệt để tan vỡ.

Cho đến giờ phút này, y mới thực sự hiểu rõ.

Cái viễn cảnh chung sống hòa hợp từng được vạch ra ở Thiên Uyên đại điện ngày trước, trước lợi ích trần trụi và sinh tử, là ngây thơ đến nhường nào!

Bệ hạ là đúng, chỉ có sức mạnh tuyệt đối, mới có thể trấn áp tất cả kẻ địch!

Một trận cảm xúc hỗn tạp giữa bạo nộ và quyết tuyệt bùng nổ trong lồng ngực y.

Y đột nhiên ưỡn thẳng sống lưng đẫm máu, giọng nói khàn đặc nhưng mang theo sự quyết đoán không thể nghi ngờ: "Chư vị, là ta Tôn Thánh Dương đã liên lụy các ngươi!

Ta sẽ chặn hậu, các ngươi tự mình đột phá vòng vây, không cần chôn cùng!" "Đại nhân!" Mấy vị tông chủ nghe vậy, thân thể đều chấn động.

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt của Tôn Thánh Dương, sự sợ hãi trong mắt bọn họ lại bị một tia hào tình bi tráng thay thế. "Mẹ nó!

Việc đã đến nước này, còn mặt mũi nào mà một mình bỏ chạy!

Cùng bọn chúng liều mạng!" "Giết một tên là đủ vốn, giết hai tên là lời một tên!" "Liều mạng!!" Mấy người nhìn nhau, chân khí trong cơ thể đột nhiên bạo phát, y bào cổ động, lại muốn đồng thời thiêu đốt bản nguyên, thực hiện cú liều mạng cuối cùng!

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này – một cỗ uy áp hạo hãn như trời đất sụp đổ ầm ầm giáng xuống!

Không khí toàn bộ Táng Long Cốc trong nháy mắt ngưng đọng, tất cả võ giả như sa lầy bùn lầy, không thể động đậy, ngay cả máu cũng gần như đông kết!

Giữa sự kinh hãi vô biên của mọi người, một đạo đạo âm phảng phất từ Thái Cổ Hồng Hoang truyền đến, mang theo sự phán xét không thể nghịch chuyển, vang vọng khắp linh hồn: "Người của Trẫm, các ngươi cũng dám động?" "Các ngươi..." "Chết!" Thân hình Lâm Tẫn xuất hiện trên không Táng Long Cốc!

Một cỗ vĩ lực không thể đoán trước từ trời giáng xuống, tựa như cả bầu trời đã hóa thành thực chất, ầm ầm áp xuống!

Kinh hãi ngưng đọng, thời gian ngừng trệ, tất cả động tác của kẻ địch đột nhiên cứng lại, thần sắc điên cuồng và tham lam trên mặt bị

sự sợ hãi vô biên thôn phệ.

Nhãn cầu bọn họ lồi ra, quanh thân run rẩy, trước cỗ lực lượng này, ngay cả giãy giụa cũng là điều xa vời. "Bệ hạ!" Tôn Thánh Dương kích động gào thét, trong mắt tỏa ra quang mang cuồng nhiệt của kẻ gặp đường sống trong chỗ chết.

Mấy vị tông chủ đến cứu viện kia đầu tiên là sững sờ, sau đó cuồng hỉ, nhao nhao giãy giụa quỳ rạp xuống đất, giọng nói vì kích động mà run rẩy: "Khấu kiến Bệ hạ!" Sự may mắn sống sót sau tai nạn khiến bọn họ toàn thân run rẩy — bọn họ đã cược đúng rồi!

Không những sống sót, lại còn lập công trước mặt Bệ hạ!

Ánh mắt Lâm Tẫn lạnh lẽo như hàn uyên vạn cổ, quét qua những kẻ địch đang cứng đờ, tựa như đang xem xét lũ kiến. "Chết." Một chữ rơi xuống, lời ra pháp theo!

Giữa trời đất phảng phất có cự lực vô hình đột ngột trấn lạc.

Những kẻ địch hung hãn nhe nanh múa vuốt một khắc trước, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không phát ra được, thân thể liền đồng loạt nổ tung, hóa thành màn trời huyết vụ!

Trong khoảnh khắc, tất cả kẻ địch tro bụi yên diệt.

Toàn bộ sơn cốc chìm vào tĩnh mịch, chỉ có khí tức huyết tinh nồng đậm tràn ngập không trung.

Mấy vị tông chủ trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Cứ như vậy... kết thúc rồi?

Nhiều cao thủ như vậy, trong đó không thiếu những cường giả khiến bọn họ cảm thấy khó đối phó, lại trước mặt Bệ hạ như tờ giấy mỏng, ngay cả một chút kháng cự cũng không làm được, trong nháy

mắt liền bị xóa sổ?

Cái này... thật sự là sức người có thể đạt tới sao?

Bọn họ nhìn về phía thân ảnh không nhiễm bụi trần giữa không trung, trong mắt tràn đầy sự kính sợ và chấn động không gì sánh bằng.

Thì ra sự mạnh mẽ mà bọn họ từng hiểu, trước mặt Bệ hạ lại đáng buồn cười đến thế!

Tôn Thánh Dương cũng tâm triều bành trướng, khát vọng sức mạnh đạt đến đỉnh điểm.

Lâm Tẫn chậm rãi hạ xuống, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, phảng phất như vừa rồi chỉ là phủi đi một chút bụi bẩn.

Y nhìn Tôn Thánh Dương, phất tay áo một cái, chân khí tinh thuần nhẹ nhàng chữa trị vết thương vai trái của y, hỏi: "Không sao chứ?" Nhờ vào thiên phú văn đạo cực mạnh cùng công pháp《Sơn Hà Hóa Thần Lục》gia trì, cảnh giới Tôn Thánh Dương đã đạt Lục phẩm võ giả.

Tốc độ tiến cảnh, vượt xa dự đoán của y.

Cứ theo đà này, giả sử có thời gian, tên này tất thành trụ cột của triều đình.

Tôn Thánh Dương quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: "Thần thống suất bất lực, khiến Huyền Giáp Quân tổn thất thảm trọng, xin Bệ hạ trách phạt!" Lâm Tẫn mỉm cười nhạt nhẽo, giơ tay hư đỡ, chân khí nâng y đứng dậy, nói: "Ngươi làm rất tốt." Trải qua trận chiến này.

Sự cô ngạo cố chấp trong lòng Tôn Thánh Dương, chắc hẳn sẽ bị mài giũa đi một chút góc cạnh.

Điều này đối với con đường tu hành tương lai của y, ngược lại là

chuyện tốt.

Ngọc thô cần được điêu khắc, tài năng ắt phải trải qua tôi luyện.

Huống chi.

Nếu không phải y đương cơ lập đoạn suất quân đến đây, thì làm sao có thể kịp thời phát hiện dị bảo sắp xuất thế này?

Chỉ bằng kim quang ngập trời kia, liền biết vật này tuyệt phi phàm phẩm.

Công phát hiện, đã là đại công một kiện.

Ngay sau đó.

Y khẽ nghiêng đầu, đối mặt với ba đạo nhân ảnh bên cạnh.

Ba người đều chỉ ở Tông sư cảnh, đủ thấy nội tình tông môn phía sau bọn họ không coi là hùng hậu.

Tuy không loại trừ bọn họ có tư tâm, nhưng dù sao đi nữa, đã ra tay tương trợ, thì là có công không lỗi.

Nếu không có bọn họ, Tôn Thánh Dương lúc này, e rằng đã sớm bước lên Cầu Nại Hà – đó nghiễm nhiên là tổn thất của triều đình!

Lâm Tẫn lật tay, ba viên đan dược lơ lửng bay đến trước mặt ba người: "Đây là Ngũ Khí Triều Nguyên Đan, có thể củng cố bản nguyên, tăng thêm hai mươi năm thọ mệnh, coi như Trẫm tạ ơn các ngươi." Trong nháy mắt.

Ba người toàn thân chấn động, ngưng nhìn đan dược trước mặt, đại não một mảnh trống rỗng.

Tuy đã dự liệu hoàng đế sẽ ban thưởng, nhưng không ngờ lại hậu hĩnh đến thế – hai mươi năm thọ mệnh, đủ để bọn họ có cơ hội tiến thêm một bước cảnh giới!

Phốc thông!

Ba người đồng loạt quỳ xuống đất, nặng nề khấu đầu: "Thảo dân khấu tạ thiên ân!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn phất tay nói: "Sau này, tông môn nếu có bất kỳ nhu cầu nào, đều có thể cầu trợ triều đình." "Đa tạ Bệ hạ!" Mấy người trán chạm đất, lâu mãi không đứng dậy.

Sau một khắc.

Tôn Thánh Dương cũng cúi người cảm tạ mấy người: "Đa tạ mấy vị tông chủ xả thân tương cứu, Thánh Dương cảm kích không dứt." Mấy người vội vàng nghiêng người đáp lễ: "Tôn đại nhân nói quá rồi." Sưu!

Ngay lúc này.

Một tiếng phá không vang lên, một đạo thân ảnh khôi ngô như núi đột nhiên hiện ra, trong cơ thể ẩn chứa khí tức bá đạo khủng bố dị thường. "Mẹ nó!

Cái thằng nào không có mắt dám động đến Tôn tiểu hữu?

Xem gia gia ta không đánh bật cứt nó ra!" Lời vừa dứt, trên trán Lâm Tẫn hiện lên vài vạch đen.

Sau này thật sự không thể mang Thiết Côn Luân ra ngoài, quá mất mặt rồi...

Tôn Thánh Dương cười khổ một tiếng, nói: "Thiết tướng quân, thần không sao, kẻ địch đã bị Bệ hạ giải quyết rồi." Thiết Côn Luân vừa thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt liền thấy vết đao sâu tới xương trên vai trái Tôn Thánh Dương, lòng y lại thắt lại. "Thần sách lược sai lầm, hại Tôn Thánh Dương trọng thương, xin Bệ hạ trách phạt!" "Hừ!" Lâm Tẫn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Xác thực nên hảo hảo

phạt ngươi!" Thiết Côn Luân cúi đầu không nói.

Tôn Thánh Dương môi khẽ động, đang định cầu tình, lại nghe Lâm Tẫn cười như không cười mở miệng: "Trong Táng Long Cốc, những tông môn nào ra tay với triều đình, không tha một ai.

Nếu làm không tốt, ngươi cứ đừng về nữa!" "Ha ha ha!" Thiết Côn Luân sảng khoái cười lớn, vỗ ngực nói: "Không vấn đề, Bệ hạ cứ yên tâm, thần đảm bảo sẽ không để những tông môn này còn lại một cái trứng nào!" Nói rồi, thân hình y lóe lên, trong khoảnh khắc biến mất.

Chương 268

Mấy vị tông chủ bên cạnh Tôn Thánh Dương nhìn nhau, nhao nhao hành lễ cáo lui.

Đối với bọn họ mà nói, đây cũng là cơ duyên ngàn năm có một.

Lục địa thần tiên ra tay tiêu diệt tông môn, bất luận là cung cấp manh mối hay thu thập tàn cục, đều là cơ hội tốt, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Lâm Tẫn không ngăn cản.

Lúc này.

Bên ngoài cốc truyền đến tiếng giáp trụ va chạm mạnh mẽ, Cố Trục Dã suất lĩnh Huyền Giáp Cấm Quân tinh nhuệ như thủy triều đen ồ ạt tới.

Ánh mắt y sắc bén quét qua huyết vụ giữa sân, ôm quyền nói: "Bệ hạ!" Lâm Tẫn không quay đầu, vẫn đối mặt với sơn cốc, lạnh giọng hạ lệnh: "Bao vây toàn bộ Táng Long Cốc, bất kỳ ai không được phép tiến đến nửa bước." "Tuân chỉ!" Cố Trục Dã dứt khoát đáp lời, mạnh mẽ vung tay.

Quân sĩ Huyền Giáp phía sau như có lệnh, nhanh chóng tản ra, vòng vây như thùng sắt trong khoảnh khắc hình thành, động tác chỉnh tề nhất quán, túc sát chi khí tràn ngập.

Lâm Tẫn quay đầu nhìn về phía cảnh tượng kim quang lưu chuyển càng thêm nồng đậm trên không sơn cốc, khẽ nhíu mày. "Nói rõ chi tiết." "Vâng!" Tôn Thánh Dương cúi người nói: "Thần khi suất quân tiếp quản Lạc Tuyết Thành thì đột nhiên thấy Táng Long Cốc hiện dị tượng, kim quang ngập trời.

Thần liền dẫn người đến tra xét, không ngờ chưa kịp triển khai, đã có mấy tông môn sát tới, muốn tiêu diệt hết thần và những người khác, để đoạn tuyệt hậu hoạn." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Oanh!!!

Tiếng vang lớn chấn động trời đất bùng phát, cả sơn cốc kịch liệt chấn động, như địa long lật mình!

Đôi mắt Lâm Tẫn ngưng lại, ánh mắt khóa chặt trung tâm sơn cốc.

Chỉ thấy kim quang ngập trời đột nhiên co rút lại, ngưng tụ thành một đạo quang trụ.

Trong quang trụ, ẩn ước có thể thấy một vật hình dáng, uy áp mà nó phát ra, lại khiến y cũng cảm thấy một tia giật mình! "Đây là...?" Kim quang dần thu liễm, như thủy triều rút đi.

Quang trụ thông thiên quán địa kia dần dần trở nên mờ nhạt, vật được bao bọc bên trong cũng theo đó rõ ràng hơn.

Đó chính là một... quả trứng!

Một quả trứng to bằng cối xay, vỏ trứng lưu chuyển văn lộ thần bí màu vàng sẫm, đang phát ra vận luật sinh mệnh hùng hồn cùng long uy hạo hãn!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Tẫn hiện lên vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

Y đã dự đoán vô số khả năng – có thể là tuyệt thế thần binh dẫn động phong vân, có thể là nghịch thiên công pháp nghịch loạn âm dương, thậm chí là thiên địa kỳ trân chưa từng nghe thấy.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới!

Thứ khiến bát phương gió mây chuyển động, khiến trong ngoài sơn cốc xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông, lại là... một quả

trứng!

Sự tương phản này thật sự quá lớn!

Điều càng khiến khóe mắt y giật giật là.

Cự đản trong quang trụ kia không hề tĩnh lặng, mà đang tự xoay chuyển, lượn vòng với tốc độ chóng mặt khiến người ta hoa mắt, từng luồng khí lưu hình rồng ngưng như thực chất bị nó khuấy động, hình thành một xoáy nước vàng rực rỡ chói mắt.

Trong đầu Lâm Tẫn vô thức nảy ra một ý nghĩ hoang đường – xoay nhanh như vậy, lòng đỏ trứng e là đã tan nát rồi đi?

Ông!!!

Đột nhiên!

Một cỗ uy áp khủng bố thuần hậu hơn, cổ lão hơn rất nhiều so với trước, như thể đến từ huyết mạch nguyên thủy của Thái Cổ Hồng Hoang, đột ngột bùng phát từ quả trứng đang xoay tròn tốc độ cao kia!

Lần này, không còn là xung kích năng lượng đơn giản, mà là chân chính — Long uy!

Phốc thông!

Phốc thông!

Trong ngoài sơn cốc.

Tất cả tướng sĩ Huyền Giáp Quân trước uy áp thuần túy này, không còn chống đỡ nổi nữa, đều quỳ một gối xuống đất, sắc mặt trắng bệch, chân khí trong cơ thể trì trệ, ngay cả ngẩng đầu cũng trở nên vô cùng khó khăn!

Mà trong lúc long uy cường thịnh hoành hành này, lại có một luồng dị hương có như không có lặng lẽ phiêu đãng – hương khí thanh nhã nhu hòa, như đóa hàn mai lặng lẽ nở trong tuyết, mang theo một

tia băng lạnh thấu xương thuần tịnh, hoàn toàn không hợp với mùi huyết tinh và bụi đất tràn ngập trong sơn cốc. "Hương khí này..." Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, mẫn cảm bắt được tia bất thường này.

Nhưng chưa kịp y tìm hiểu sâu, luồng dị hương kia liền bị long uy càng thêm cuồng bạo triệt để xung tán, che lấp. "Ngô!" Tôn Thánh Dương bên cạnh rên khẽ một tiếng, khóe môi rỉ ra một vệt máu đỏ tươi.

Nhưng ánh mắt y lại sáng đến kinh người, gắt gao nhìn chằm chằm quả cự đản kia, kích động đến cả giọng nói cũng run rẩy: "Bệ hạ!

Long uy thuần túy cường hoành như thế này...

đây, đây rất có khả năng là một quả trứng rồng chân chính!!" Trong lòng Lâm Tẫn cũng kịch chấn!

Đáy mắt bùng phát ra tinh quang nóng rực chưa từng có!

Thần Long hộ quốc!

Thử hỏi đế vương cổ kim, ai có thể không động lòng?

Y không còn chút do dự nào, một bước đạp ra, hoàng đạo khí vận quanh thân bành trướng như triều, ầm ầm thúc đẩy, hóa thành một bàn tay khổng lồ vàng rực chống trời, liền muốn tóm lấy quả trứng rồng kia, ý đồ cường hành thu lấy!

Thế nhưng!

Cảnh tượng tiếp theo xảy ra, khiến tất cả mọi người đều ngây người!

Quả cự đản mang theo long uy ngập trời kia, sau khi cảm nhận được khí cơ của Lâm Tẫn, không những không biểu hiện chút kháng cự nào, ngược lại còn chủ động tản đi lực lượng kháng cự quanh

thân.

Cuối cùng!

Nó lại hóa thành một đạo lưu quang vàng óng ôn thuận nhu hòa, chủ động bay đến trước mặt Lâm Tẫn.

Thậm chí còn thân mật lượn quanh y một vòng, cuối cùng mới ổn định lơ lửng ở chỗ y có thể chạm tới.

Mọi người: "???" Cố Trục Dã và Tôn Thánh Dương nhìn nhau, đầu óc hơi không kịp xoay chuyển.

Chuyện này... kịch bản có phải nhầm lẫn rồi không?

Long đản ngưu bức như thế này, theo lý mà nói chẳng phải nên kiệt ngạo khó thuần, cần Bệ hạ thi triển thủ đoạn lôi đình, dùng thực lực vô thượng mới miễn cưỡng hàng phục được sao?

Sao lại... chủ động đầu vào lòng ôm lấy?

Lâm Tẫn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại sự lạnh tĩnh.

Y ngưng nhìn quả cự đản trước mắt tản ra hơi ấm và ba động sinh mệnh bàng bạc, cảm nhận vô cùng rõ ràng tình cảm sùng bái và ỷ lại mà nó truyền ra, đáy lòng đã hiểu rõ.

Vật này.

Chắc chắn đã cùng hoàng đạo khí vận trong cơ thể y sản sinh cộng hưởng sâu sắc, bởi vậy mới biểu hiện ra sự thân cận như thế.

Y vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào vỏ trứng hơi ấm mà cứng rắn, mang theo văn lộ huyền ảo, đồng thời thử nghiệm truyền một luồng chân khí tinh thuần vô cùng vào bên trong, muốn thăm dò huyền bí bên trong.

Nhưng!

Chân khí như trâu đất xuống biển, lại bị vỏ trứng hoàn toàn cách tuyệt bên ngoài, không thể xâm nhập một chút nào. "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, trong mắt xẹt qua chút kinh ngạc: "Chân khí lại không thể tiến vào?" "Bệ hạ," Tôn Thánh Dương cố nén kích động trong lòng, tiến lên một bước kiến nghị: "Linh vật tự phong, có lẽ cần dùng tinh huyết làm dẫn, mới có thể nhận chủ?" Lâm Tẫn gật đầu – lập tức bức ra một giọt đế vương tinh huyết ẩn chứa bản nguyên khí vận, đỏ tươi mang theo thần mang vàng nhạt, nhỏ lên vỏ trứng.

Tinh huyết chạm vào vỏ trứng, trong nháy mắt liền bị hấp thu cạn kiệt, văn lộ vàng sẫm trên vỏ trứng theo đó hơi phát sáng, tựa hồ có phản ứng.

Ngay khi mọi người cho rằng đại công cáo thành – Hưu!

Một tia huyết tơ màu sắc rõ ràng nhạt đi, gần như trong suốt, lại bị vỏ trứng như thể ghét bỏ mà "nhổ" ra, giây lát tiêu tán. "Cái này..." Cố Trục Dã ngây người.

Lâm Tẫn dở khóc dở cười lắc đầu: "Tiểu gia hỏa này, lại kén ăn đến thế!" Y cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Quả trứng này chỉ lấy đi phần khí vận tự nhiên nhất, bản nguyên nhất trong tinh huyết, còn những tạp chất hậu thiên phát sinh như đế vương sát phạt, quyền mưu tính kế ẩn chứa trong đó, đều bị bài xích ra ngoài hoàn toàn.

Lúc này.

Chương 269

Quả cự đản phảng phất đã hoàn thành một loại nghi thức nào đó, không còn để ý đến sự quấy nhiễu bên ngoài.

Tự cố tự bắt đầu điên cuồng thôn phệ chân khí thiên địa xung quanh, chuyển hóa thành khí vận chí thuần để tư dưỡng bản thân, vỏ trứng quang mang lúc sáng lúc tối, khí tức sinh mệnh từng bước tăng lên, càng thêm kinh người.

Tôn Thánh Dương thấy vậy, bình tĩnh phân tích: "Bệ hạ, theo ghi chép trong cổ tịch linh tinh, Chân Long là thần vật thượng cổ, thiên sinh địa dưỡng, chu kỳ trưởng thành của nó động triếp lấy nghìn năm, vạn năm mà tính." "Nếu vật này thật sự là long đản, năng lượng nó cần nhất định sẽ bàng bạc như biển, muốn thành công ấp nở, e rằng... khó như lên trời, tuyệt không phải công sức một sớm một chiều." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, không lập tức đáp lời.

Ánh mắt y rơi vào cự đản đang tự mình thôn phệ chân khí trong lòng, nội tâm ý niệm phi chuyển.

Ngay cả trong thời kỳ thượng cổ, thần long cũng là phượng mao lân giác.

Muốn bảo tồn một quả long đản hoàn hảo đến nay như vậy, chôn sâu trong địa mạch này, hơn nữa còn phải có đủ năng lượng duy trì sinh cơ vĩnh cửu của nó, khả năng tính là cực kỳ nhỏ.

Huống chi, huyết mạch long tộc phân nhánh phức tạp.

Y càng thiên về việc cho rằng, quả trứng này có lẽ là do một loại dị thú nào đó sở hữu huyết mạch long tộc nồng hậu sinh ra.

Nhưng... long uy vô hạ mà bá đạo vừa rồi kia, lại giải thích thế

nào?

Chỗ mâu thuẫn trong đó, dù với năng lực của y, nhất thời cũng khó mà nhìn thấu.

Sau mấy hơi thở.

Trong mắt y xẹt qua một tia quyết nhiên, đè nén tất cả suy nghĩ hỗn loạn.

Mặc kệ là rồng hay giao, ấp nở ra sẽ biết!

Y không còn vướng mắc nữa, đại tụ một vung, một cỗ chân khí nhu hòa trung chính như bảo bối an ổn nhất, ổn định thu lấy long đản vẫn đang tự chủ hấp thu chân khí thiên địa.

Vừa định mở miệng phân phó các việc sau đó – lại đột nhiên phát hiện Cố Trục Dã không biết từ lúc nào, đã lặng lẽ thâm nhập vào khu đất hỗn độn trung tâm sơn cốc, đang cúi người kiểm tra thứ gì đó.

Dường như là muốn tìm kiếm xem ngoài long đản ra, còn có dị bảo nào khác tồn tại hay không. "Bệ hạ!" Ngay khoảnh khắc ánh mắt Lâm Tẫn vừa quét qua, giọng nói cấp xúc của Cố Trục Dã đột nhiên vang lên: "Ngài mau qua đây xem cái này!" Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại.

Chẳng lẽ... thật sự có dị bảo cộng sinh?

Thân ảnh y khẽ động, như phù quang lược ảnh, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Cố Trục Dã.

Chỉ thấy chỗ Cố Trục Dã chỉ, không phải dị bảo quang hoa tứ xạ gì, mà là một cây thực vật trông có vẻ bình thường, hình dáng như cỏ lan.

Nó cao chừng một thước, toàn thân như bích ngọc lưu ly, chín phiến lá dài ẩn hiện mạch lạc vàng óng, cụm lại ôm lấy một đóa hoa

màu trắng sữa đang hàm tiếu chờ nở.

Thế nhưng.

Chính là một cây cỏ nhỏ an tĩnh như vậy, hương thơm thanh lương u nhã mà nó phát ra, lại đẩy lùi hết huyết tinh và sát khí nồng đậm xung quanh, khiến người ta vừa cảm nhận liền linh đài thanh minh, thần hồn thư sướng. "Đây là..." Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút, sau khi cẩn thận phân biệt một lát, không khỏi thốt lên kinh hô: "Tịnh Hồn Bồ Đề Lan?!" Lâm Tẫn thần sắc kích động!

Quả thực là đạp phá giày sắt không tìm thấy, đến lúc tìm thấy lại không tốn chút công sức nào!

Cho đến nay.

Cẩm Y Vệ tìm kiếm đã lâu, chưa từng tìm được nửa điểm manh mối nào về "Tịnh Hồn Bồ Đề Lan", ngay cả Tàng Kiếm Sơn Trang cũng không thu hoạch được gì.

Nhưng cây linh dược trước mắt này – hình thái, khí tức, thậm chí cả ánh sáng lấp lánh ẩn hiện, đều giống y hệt như những gì Diệp Quy Trần từng miêu tả trong cổ tịch!

Một niệm cập đây, khóe môi Lâm Tẫn không kìm được nhếch lên.

Song hỷ lâm môn!

Có được Tịnh Hồn Bồ Đề Lan này, không chỉ có thể giải vây cho Cửu Tiêu Thánh Tông và Diệp gia Tê Hà Cốc, khiến công trình Đại Vận Hà thuận lợi tiến triển.

Mà còn có nghĩa là – triều đình sẽ xoay chuyển cục diện bị động, nắm giữ tiên cơ! "Rất tốt!" Lâm Tẫn không chút keo kiệt khen ngợi: "Trục Dã, ngươi phát hiện vật này, thật sự là đại công một kiện!" Cố Trục Dã hơi sững sờ, thầm nghĩ linh dược này rốt cuộc quý giá đến mức nào, lại khiến Bệ hạ động dung như thế, nhưng cũng không dám

hỏi nhiều.

Lâm Tẫn cúi người vận chuyển chân khí, cẩn thận từng li từng tí bọc Tịnh Hồn Bồ Đề Lan cả gốc lại.

Thủ pháp của y cực kỳ nhẹ nhàng, sợ làm tổn thương dù chỉ một phân của cây linh dược khó kiếm này, cho đến khi xác nhận nó an ổn lơ lửng trong Tàng Binh Giới, tản ra vầng sáng nhu hòa, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Y khẽ thở phào một hơi, đứng dậy nhìn quanh bốn phía, trầm giọng hạ lệnh: "Hồi kinh!" Tôn Thánh Dương lập tức chỉnh đốn Huyền Giáp Quân, đứng nghiêm chờ lệnh.

Lâm Tẫn nhìn đội quân khí thế như hồng, chiến ý đỉnh thịnh trước mặt, trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Ngày trước Thiết Côn Luân cùng binh bộ suất năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân bắc thượng, trừ đi số quân lưu thủ Bắc Vực gia thành và tổn thất trong trận Táng Long Cốc, thì nay cũng chỉ còn hai vạn tướng sĩ trở về.

Ngay khi Tôn Thánh Dương định truyền lệnh khai bạt.

Lâm Tẫn đột nhiên tâm niệm nhất động, giơ tay ngăn lại, lớn tiếng nói: "Người có chức vị cao nhất trong quân, ra hàng!" Lời vừa dứt, trong Huyền Giáp Quân một trận tĩnh lặng.

Không lâu sau.

Một danh tướng lĩnh thân khoác trọng giáp ô kim, tay cầm hàn thiết tháp thuẫn bước ra, quỳ một gối xuống đất, giọng như chuông lớn: "Huyền Giáp Quân Thiên hộ Ngụy Hiên, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn ngưng mắt nhìn lại, thấy thân hình y khôi ngô, dung mạo cương nghị, ánh mắt trung thành rực lửa, không khỏi khẽ gật đầu, trong lòng sinh mãn ý. "Ngụy Hiên nghe lệnh!

Kể từ hôm nay, hai vạn Huyền Giáp Quân này đổi tên thành 'Hạo Thiên Quân', trẫm thăng ngươi nhậm Phó tướng Hạo Thiên Quân, suất quân tiến trú Thương Hạo Thiên Lĩnh, triệt tra toàn cảnh, trú thủ ngoại vi, tĩnh hậu thánh chỉ!" Ngụy Hiên toàn thân chấn động, đáy mắt bùng phát ra sắc thái cuồng nhiệt, hai gối quỳ xuống đất, nặng nề khấu đầu: "Mạt tướng lĩnh chỉ!

Khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Lâm Tẫn vung tay một cái, Hạo Thiên Quân lập tức nhổ trại xuất phát, hùng tráng mà đi.

Nhìn bụi trần quân đội từ xa bay lên, Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, vạt áo phần phật trong gió, lòng dần trầm xuống.

Hành động này, thực có hai đại cân nhắc: Thứ nhất!

Thương Hạo Thiên Lĩnh là cố địa của Thiên Khuyết, lần trước tuy từng thân lâm, nhưng Hệ thống lại không nhắc nhở về việc chưởng khống.

Dãy núi miên diên như vậy, ắt có bí mật chưa bị khám phá.

Sai Hạo Thiên Quân thâm nhập lục soát, có lẽ có thể tìm được manh mối do Dạ Lâm và sư tôn y để lại.

Thứ hai!

Trong đầu y đã phác họa ra một bản đồ bố cục giang hồ, chi tiết thì đợi sau khi hồi kinh, sẽ tỉ mỉ mưu tính.

Mấy ngày sau.

Lâm Tẫn một hàng ba người trở về hoàng cung.

Vết thương của Tôn Thánh Dương tuy đã đại trí thuyên giảm, vết thương ngoài vai trái vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, vẫn cần tĩnh dưỡng.

Cố Trục Dã cũng trở về chỗ ở, bế quan tiềm tu.

Trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa nhận chén trà nóng Hải công công dâng lên, chưa kịp uống, liền có nội thị bước nhanh vào bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Tiêu trang chủ cầu kiến." "Nga?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Với thân phận và tu vi của Tiêu Luyện, dù có trực tiếp vào Ngự Thư Phòng cũng không sao, nhưng hôm nay lại đặc biệt thông truyền, thật đúng là hiếm có. "Tuyên." "Vâng." Một khắc, Tiêu Luyện mỉm cười bước vào, chắp tay hành lễ, khẽ cúi người: "Bệ hạ." Lâm Tẫn giơ tay hư đỡ: "Tiêu trang chủ không cần đa lễ, tứ tọa." "Tạ Bệ hạ." Tiêu Luyện ngồi xuống dưới thềm, Lâm Tẫn khẽ cảm ứng, không khỏi hơi ngạc nhiên: "Tiêu trang chủ, tu vi lại có tinh tiến?" "Ha ha." Tiêu Luyện cười sảng khoái, không phủ nhận: "Cuối cùng cũng không thể qua mắt được pháp nhãn của Bệ hạ." Trong lòng Lâm Tẫn âm thầm rùng mình.

Tiêu Luyện vốn đã là cường giả tuyệt đỉnh Khấu thiên cảnh lục trọng thiên, lần đột phá này, chính thức bước vào Khấu thiên hậu kỳ.

Theo tốc độ này, đỉnh phong Khấu thiên, vấn đỉnh thiên lộ, tự nhiên cũng không còn xa vời. "Nói ra, lão phu có thể đạt được đột phá này, còn phải đa tạ Bệ hạ." "Tạ Trẫm?" Lâm Tẫn tâm niệm nhất chuyển, đã hiểu rõ, mỉm cười nhạt nhẽo nói: "Tiêu trang chủ muốn nói, là Long Uyên động thiên?" "Chính xác." Tiêu Luyện đáp: "Mấy ngày nay lão phu thường trú Long Uyên động thiên, trong đó chân khí sung túc dị thường, lại còn có Tạo Hóa Quả tương trợ, bởi vậy mới may mắn đột phá.

Chỉ là..." Y nói đến đây, có chút ngượng ngùng vuốt vuốt chòm râu, giọng nói cũng nhỏ đi vài phần: "Cái này...

Tạo Hóa Quả trong động thiên kia thật sự rất ngon, trong đó phần lớn... khụ khụ, đều đã vào bụng lão phu rồi." Lâm Tẫn bật cười.

Thân là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, bảo vật thiên tài địa bảo gì mà chưa từng thấy qua, nay lại vì mấy quả Tạo Hóa Quả mà hài lòng như thế, thật đúng là hiếm có.

Y liền sảng khoái phất tay: "Không sao, nếu có ích cho Tiêu trang chủ, cứ tùy ý dùng là được." Long Uyên động thiên thời gian lưu chuyển nhanh chóng, ngoại giới ba ngày liền có một quả thành thục, vốn cũng không tính là vật hi thế.

Hơn nữa, mình phục dụng đã không còn tác dụng lớn, để đó nhàn rỗi cũng đáng tiếc.

Tiêu Luyện lộ vẻ cảm kích, đang định nói thêm, lại thấy Lâm Tẫn biểu tình ngưng trọng, giọng nói trầm thấp: "Tiêu trang chủ, vị 'thiếu chủ' có danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ kia, ngươi hẳn đã từng nghe qua chứ?" "Cũng có nghe qua đôi chút." Tiêu Luyện đạm nhiên gật đầu, giữa hàng mày xẹt qua một tia khinh miệt: "Nghe nói tên này thiên tư cũng khá, bối cảnh không tầm thường, đã lôi kéo không ít cao thủ tông môn về làm việc cho y." Lâm Tẫn nói: "Không sai.

Bất quá, y đã bị Trẫm chém giết, thần hồn câu diệt." "Nga?" Trong mắt Tiêu Luyện xẹt qua một tia kinh ngạc.

Tuy y không mấy coi trọng Dạ Lâm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, tên này có thể khuấy động phong vân giang hồ, xác thực có chỗ bất phàm.

Đặc biệt là chỗ Thiên Khuyết tọa lạc, càng thêm thần bí khó lường.

Chương 270

Bất quá chuyển niệm suy nghĩ.

Với tu vi Khấu thiên cảnh tam trọng thiên của Lâm Tẫn hiện nay, Dạ Lâm dù có thiên tư trác tuyệt, cũng tuyệt khó kháng hành, rơi vào kết cục như thế, ngược lại cũng trong lẽ thường.

Ngay lúc này.

Lâm Tẫn lại lần nữa mở miệng, ngữ khí trầm ngưng: "Sau khi y chết, có hai đạo hư ảnh xé rách hư không, tựa như từ dị giới giáng lâm, mang đi thi thể y." "Xé rách hư không?

Dị giới?" Tiêu Luyện nghe vậy, vẻ điềm nhiên lập tức thu lại, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc: "Bệ hạ có thể nói rõ hơn?" Lâm Tẫn đáp lời, kể lại từng chuyện đã gặp trong bí cảnh Triền Oán, đặc biệt là khí tức và ngôn ngữ của hai vị sư tôn Dạ Lâm.

Đợi y nói xong.

Tiêu Luyện bỗng nhiên đứng dậy, lông mày xám nhíu chặt, trong mắt kinh hãi và ngưng trọng đan xen, thậm chí ẩn chứa chút hoảng loạn. "Không ngờ..." "Đám gia hỏa này, cuối cùng vẫn không chết tâm!" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Phản ứng của Tiêu Luyện đã đủ để chứng minh – y không những biết sự tồn tại của hai vị sư tôn Dạ Lâm, mà còn rõ lai lịch của bọn họ!

Sau mấy hơi thở.

Tiêu Luyện cố nén sóng to gió lớn trong lòng, chậm rãi ngồi xuống, thở dài một tiếng: "Thảo nào cái gọi là 'thiếu chủ' kia hành sự quỷ bí như vậy, thì ra là bọn họ ở phía sau phù trợ!" Ánh mắt Lâm

Tẫn như dao, liền hỏi: "Tiêu trang chủ, rốt cuộc bọn họ là ai?" Tiêu Luyện lời ra kinh người: "Bọn họ... không phải người!" "Không phải người?!" Trong lòng Lâm Tẫn chấn động.

Mặc dù chỉ là hai đạo hư ảnh, nhưng bất luận dung mạo hay thể thái, đều không khác gì người thường, sao lại không phải nhân tộc?

Tiêu Luyện không trực tiếp giải thích, mà là hỏi ngược lại: "Bệ hạ có từng nghĩ qua, vì sao Đại Uyên Hoàng triều chưa từng xuất hiện Lục địa thần tiên, lại luôn vững vàng không đổ?" Lời này vừa ra, Lâm Tẫn toàn thân chấn động, trong mắt tinh quang bắn ra!

Ngày trước Thiết Côn Luân từng nói: Huyết mạch hoàng thất Đại Uyên, cả đời không thể đạp nhập cảnh giới Lục địa thần tiên.

Lúc đó y truy vấn nguyên do, đối phương lại không rõ chi tiết.

Xem ra, trong đó quả nhiên ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa! "Vẫn xin Tiêu trang chủ chỉ rõ." Lâm Tẫn trầm giọng nói.

Tiêu Luyện dùng một giọng điệu trầm ngưng kể lại: "Tất cả những điều này, đều phải truy ngược về trận chiến kinh thế mấy nghìn năm trước." Theo lời kể của y.

Một đoạn bí sử bị bụi thời gian phủ mờ dần dần hé mở trước mặt Lâm Tẫn, triệt để lật đổ nhận thức của y về thế giới này.

Mấy nghìn năm trước.

Thiên ngoại vẫn thạch rơi xuống, xé rách hư không, vô tình mở ra một thông đạo đi đến dị giới.

Tà ma vực ngoại thừa thế xâm lấn, đồ sát chúng sinh.

Ban đầu.

Những tà ma này chỉ biết giết chóc, hình đồng dã thú.

Nhưng năng lực học tập của bọn chúng cực mạnh, chỉ trong thời

gian ngắn ngủi, lại đã có thể huyễn hóa nhân hình, thậm chí thôn phệ bản nguyên nhân loại để tự cường đại!

Ngay khi nhân tộc sắp lâm vào diệt vong.

Một vị võ giả hoành không xuất thế, lấy tu vi vô thượng suất lĩnh nhân tộc phấn khởi phản kích, buộc tà ma đại quân liên tiếp bại lui.

Hậu nhân tôn xưng y là Thiên Uyên Đại Đế! "Thiên Uyên?" Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên: "Chẳng lẽ là..." "Không sai." Tiêu Luyện trịnh trọng gật đầu: "Vị Thiên Uyên Đại Đế này, chính là khai quốc hoàng đế của Đại Uyên Hoàng triều!" Trong lòng Lâm Tẫn hiểu rõ, nhưng lại dâng lên nghi hoặc mới: "Vì sao khai quốc hoàng đế là cường giả đệ nhất đương thế, mà huyết mạch hoàng thất lại không thể đột phá Lục địa thần tiên?" Theo lý mà nói.

Thiên Uyên Đại Đế thiên phú quan tuyệt cổ kim, hậu nhân của y dù không bằng tiên tổ, cũng tuyệt không đến nỗi ngay cả ngưỡng cửa Lục địa thần tiên cũng không thể vượt qua.

Trong mắt Tiêu Luyện hiện lên vẻ kính ngưỡng, chậm rãi kể: "Thiên Uyên Đại Đế suất lĩnh năm vị chí cường giả nhân tộc, buộc chủ lực tà ma trở về dị giới.

Thế nhưng thông đạo kia lại không thể triệt để phong ấn." "Vì bảo vệ thiên hạ chúng sinh vĩnh hưởng thái bình, Thiên Uyên Đại Đế sáng lập Đại Uyên Hoàng triều, lấy tu vi bản thân và lực lượng long mạch vĩnh trấn thông đạo!" Giọng y chuyển sang trầm trọng: "Mà cái giá phải trả chính là huyết mạch hoàng thất Đại Uyên, vĩnh viễn không được đạp nhập cảnh giới Lục địa thần tiên!" Trong lòng Lâm Tẫn dâng lên sóng lớn ngập trời.

Thiên Uyên Đại Đế lại không tiếc hy sinh võ đạo tiền trình của mình và hậu đại, chỉ vì đổi lấy một tia sinh cơ cho nhân tộc, tấm lòng này, khiến người ta kính nể.

Tiêu Luyện tiếp tục nói: "Đương nhiên, với tư cách là sự trao đổi để thủ hộ thiên hạ, nếu hậu thế có người ý đồ lật đổ Đại Uyên Hoàng triều, hậu duệ của năm vị cường giả kia phải ra tay duy hộ." Lâm Tẫn lập tức bừng tỉnh đại ngộ – thảo nào Đại Uyên Hoàng triều không có Lục địa thần tiên tọa trấn, lại có thể kéo dài mấy nghìn năm quốc vận!

Đột nhiên, y tâm niệm nhất động, ngưng nhìn Tiêu Luyện nói: "Tiêu trang chủ, hậu duệ của năm vị cường giả kia, chẳng lẽ chính là..." "Chính xác." Tiêu Luyện khẽ gật đầu: "Sau khi thông đạo bị phong, năm vị cường giả các tự khai tông lập phái, diễn biến thành Ngũ Đại Thánh Địa giang hồ ngày nay!" "A." Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, phát ra một tiếng cười lạnh: "Xem ra, lời hứa năm đó, đã có người không muốn thừa nhận." Tiêu Luyện nghe vậy, chỉ trầm mặc nâng chén trà lên, thái độ mặc nhận đã tự nói lên tất cả.

Mấy nghìn năm thời gian lưu chuyển, xa xôi đến mức khiến người ta đã sớm quên đi uy hiếp của tà ma vực ngoại, tự nhiên cũng không còn ai đặt lời thề thủ hộ Đại Uyên lên lòng nữa.

Chuyện khác không nói.

Chỉ riêng việc Cửu Tiêu Thánh Tông dám dùng vận hà làm uy hiếp, buộc triều đình tìm kiếm Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, liền đủ để chứng minh – lời hứa năm xưa, đã sớm hình đồng hư thiết!

Lâm Tẫn lông mày kiếm khẽ nhíu lại, trong giọng nói mang theo sự lẫm liệt không thể nghi ngờ: "Tiêu trang chủ, ba đại thánh địa còn lại, là phương thần thánh nào?" Tiêu Luyện đáp: "Ngoài Tàng Kiếm Sơn Trang của ta và Cửu Tiêu Thánh Tông kia, ba nhà còn lại, chính là Thiên Diễn Tông, Thanh Hư Quan, và...

Thiên Cơ Các kia!" "Thiên Diễn Tông?" Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại.

Thanh Hư Quan, y tạm thời không rõ sâu cạn.

Nhưng cái tên Thiên Diễn Tông, y lại nhớ rất rõ – sau khi Thiết Côn Luân khôi phục thanh tỉnh, từng mơ hồ nhắc đến, cái "thiết luật hoàng thất Đại Uyên không được xuất hiện Lục địa thần tiên" kia, nguồn gốc dường như chính là Thiên Diễn Tông!

Bây giờ xem ra.

Thiết Côn Luân rất có khả năng đã tiếp xúc qua Thiên Diễn Tông, chỉ là vì điên loạn trăm năm, dẫn đến ký ức xuất hiện sai lệch, mà quên mất rồi!

Còn về Thiên Cơ Các...

Khóe môi Lâm Tẫn nhếch lên một độ cong khó nhận ra, đối với điều này đã hiểu rõ.

Tàng Kiếm Sơn Trang suất tiên hiệu trung, thà nói là tuân thủ cổ huấn nghìn năm, không bằng nói, càng nhiều là ứng với câu dự ngôn kinh thiên động địa của Thiên Cơ Các!

Điều này khiến y đối với Thiên Cơ Các thần bí khó lường, có thể nhìn thấu thiên cơ kia, hứng thú càng thêm nồng hậu. "Xem ra, phải tìm một thời cơ, tự mình đi gặp Thiên Cơ Các một chuyến." Y thầm nghĩ trong lòng.

Nếu dự ngôn "thiên hạ đại kiếp sắp đến, giang hồ nghiêng đổ" của Thiên Cơ Các là thật, thì điều đó cực kỳ có khả năng chính là tà ma vực ngoại cuốn thổ trọng lai!

Giữa lúc suy nghĩ nhanh như điện chuyển.

Lâm Tẫn đột nhiên ngẩng mắt, nắm lấy một điểm nghi ngờ cực kỳ quan trọng trong đoạn đối thoại trước đó: "Tiêu trang chủ, vì thông đạo đã bị long mạch triệt để trấn áp, vậy sư tôn của Dạ Lâm, lại làm sao có thể xé rách hư không, giáng lâm giới này?" Ngay cả chỉ là hư ảnh, nếu có thể tiến hành đoạt xá, hậu quả cũng không thể lường

được.

Tiêu Luyện mỉm cười nhạt nhẽo: "Bệ hạ không cần ưu lo.

Phong ấn mà Thiên Uyên Đại Đế dùng long mạch thiết lập năm đó, xa không chỉ đơn giản là trấn áp thông đạo." Thần sắc y chuyển sang ngưng trọng: "Tất cả tà ma vực ngoại đều bị Thiên Đạo đánh dấu lạc ấn linh hồn.

Trừ khi trải qua tẩy lễ của thông đạo, nếu không một khi đặt chân vào giới này, ắt sẽ bị Thiên lôi oanh kích, thần hồn câu diệt!" Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ vuốt chén trà, biểu thị sự tán thành.

Thảo nào trong bí cảnh Triền Oán, Huyết Ảnh kia khi định ra tay, lại bị hư ảnh áo trắng ngăn lại – thì ra là đang kiêng kỵ lạc ấn linh hồn! "Còn về việc bọn họ vì sao có thể xé rách hư không..." Biểu tình Tiêu Luyện nghiêm túc: "Lão phu suy đoán, hẳn là phong ấn thông đạo xuất hiện lỏng lẻo.

Mà nguyên do..." Lời y chưa nói hết, nhưng ánh mắt đầy ý vị thâm trường đã không ngừng đánh giá Lâm Tẫn, hàm nghĩa trong đó không nói cũng tự rõ.

Lâm Tẫn cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ khẽ thở dài.

Mặc dù thân là người xuyên việt, trong cơ thể này vẫn chảy huyết mạch của Thiên Uyên Đại Đế.

Y bằng vào Hệ thống biến tướng phá vỡ cấm cố huyết mạch, nhưng cũng gián tiếp dẫn đến phong ấn lỏng lẻo, khiến tà ma vực ngoại có thể xé rách hư không tạm thời hiện thân.

Truy căn tố nguyên, nguyên nhân chính lại ở trên người mình!

Chuyện này tính là gì?

Hóa ra y cái tên xuyên việt giả này nỗ lực biến cường, không cẩn

thận lại trở thành "tội nhân thiên cổ", suýt chút nữa cho toàn thế giới một cái ngón tay vàng ngược chiều?

Việc đã đến nước này, việc cấp bách là thiết pháp gia cố phong ấn, ngăn chặn hoặc trì hoãn tà ma xâm lấn.

Nghĩ đến đây, Lâm Tẫn nghiêm sắc hỏi: "Tiêu trang chủ có biết năm đó Thiên Uyên Đại Đế trấn áp lối vào thông đạo nằm ở đâu không?" "Tự nhiên biết." "Ở đâu?" Lâm Tẫn hỏi đến cùng.

Tiêu Luyện không đáp lời, chỉ cười bí hiểm một tiếng, chậm rãi đứng dậy, khẽ nhẽ nhàng nhón chân điểm điểm mặt đất.

Lâm Tẫn sững sờ.

Y nhìn chằm chằm vào vẻ mặt cười như không cười của Tiêu Luyện, rồi kết hợp với động tác ám chỉ dưới chân đối phương, lập tức phản ứng lại, đáy mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ là...?” “Không sai!” Tiêu Luyện xác nhận: “Năm đó thông đạo phong ấn tà ma dị vực, chính là nằm dưới kinh đô này!” Tim Lâm Tẫn chấn động kịch liệt.

Trong đầu y tựa như nhìn thấy bóng dáng vị đế vương ngàn năm trước.

Y không phải không có lựa chọn nào khác, nhưng vẫn kiên quyết đặt long ỷ lên miệng núi lửa, dùng vận nước làm xiềng xích, dùng con cháu làm vật tế, đổi lấy ngàn năm thái bình cho hậu thế.

Đây là một sự gánh vác quyết tuyệt đến nhường nào!

Cũng chính vào khoảnh khắc này, y cuối cùng đã hiểu được hàm nghĩa chân chính trong lời nói của Dạ Lâm trước khi chết.

Thảm sát bách tính kinh đô, chính là lấy máu chúng sinh làm vật tế, hòng triệt để phá vỡ phong ấn, phóng thích tà ma vực ngoại!

Trong vài hơi thở, Lâm Tẫn cố nén lại tâm tư đang trào dâng, ngẩng mắt trầm giọng hỏi: “Tiêu Trang Chủ, có biết cửa vào thông đạo cụ thể ở đâu không?” “Không biết.” “Không biết?” Lâm Tẫn nhất thời ngạc nhiên.

Chương 271

Chuyện đại sự quan hệ đến sự tồn vong của nhân tộc như vậy, đối phương lại đáp dứt khoát đến thế?

Tiêu Luyện lộ vẻ khổ sở, bất đắc dĩ xòe tay nói: "Dù sao năm đó ai cũng không ngờ, phong ấn do Thiên Uyên Đại Đế đặt ra với thiên phú khí vận của bản thân, thậm chí cả long mạch làm cái giá, lại… xuất hiện biến số." "Ách…" Lâm Tẫn nghẹn lời.

"Biến số" trong lời Tiêu Luyện nói, chính là y.

Thế nhưng y cũng không vì thế mà rơi vào tự trách.

Ngay cả khi không có sự xuất hiện của y, với cục diện Tần Tung nắm giữ triều đình, Dạ Lâm khuấy động giang hồ, Đại Uyên Hoàng triều diệt vong e rằng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đến lúc đó, bọn họ vẫn có thể tắm máu hoàng thành, cưỡng chế kích hoạt phong ấn.

Còn về lời hứa của Ngũ Đại Thánh Địa?

Lâm Tẫn trong lòng cười lạnh.

Y chưa bao giờ đặt hy vọng vào tín nghĩa của người khác.

Hiện giờ, trước mặt y chỉ có hai con đường: Thứ nhất, dời đô.

Nếu phong ấn lung lay, thông đạo mở lại, người chịu ảnh hưởng trực tiếp đầu tiên chính là vạn vạn bách tính kinh đô.

Điều này y tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Thứ hai, tạm thời quan sát biến động.

Dù sao hiện tại phong ấn vẫn chưa có dị động, Dạ Lâm đã chết, triều đình và giang hồ phương Bắc dần ổn định, không ai có thể lật đổ

hoàng quyền, chiếm cứ kinh thành nữa.

Huống hồ, Long Uyên Động Thiên và Huyền Vận Tạo Hóa Thụ đã bén rễ ở đây.

Nếu lúc này dời đô, liền có nghĩa là từ bỏ hai kỳ duyên nghịch thiên này, cái giá này, y không thể chịu đựng được.

"Bệ hạ." Tiêu Luyện dường như nhìn thấu sự giằng xé trong lòng y, cất tiếng an ủi: "Cũng không cần quá lo lắng.

Muốn phá vỡ phong ấn do Thiên Uyên Đại Đế thiết lập tuyệt không phải chuyện dễ dàng, ít nhất trong thời gian ngắn, bọn họ tuyệt đối không thể làm được." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, đồng tình với phán đoán này.

Nếu không có ngoại lực can thiệp, chỉ dựa vào một phía tà ma công kích, quả thật khó có thể lay động phong ấn cấp độ đó.

Hiện giờ, cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó mà thôi.

"Người đâu!" Lâm Tẫn nén tạp niệm, lớn tiếng nói: "Truyền lệnh Ngô Tranh, suất Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra nghiêm mật kinh đô, nếu có dị động, lập tức bẩm báo!" Ngoài điện, Cẩm Y Vệ nghiêm nghị tuân mệnh: "Vâng, Bệ hạ!" Đợi thị vệ lui xuống.

Lâm Tẫn khẽ nhấp một ngụm trà xanh, khóe miệng lại khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, quay sang Tiêu Luyện nói: "Tiêu Trang Chủ, trẫm còn một chuyện muốn thỉnh giáo ngươi." "Bệ hạ cứ hỏi." Lâm Tẫn không nói nhiều nữa, mà lật tay lấy ra một vật.

"Ông!" Cùng với một tiếng ngân khẽ, long uy thuần khiết và sắc bén lập tức tràn ngập đại điện.

Đồng tử Tiêu Luyện co rút đột ngột, ánh mắt ngay lập tức khóa chặt vào quả trứng khổng lồ trên long án, kinh ngạc hỏi: "Bệ hạ, đây là…?" "Hoặc có lẽ là trứng rồng, hoặc có lẽ… không phải." Lâm Tẫn

nói đầy ẩn ý.

Tiêu Luyện bước nhanh tới, chân khí hùng hậu như tơ như sợi bao bọc lấy quả trứng khổng lồ, cố gắng thăm dò sự huyền bí bên trong.

Nhưng, quả trứng đó lại như một bức tường vô hình, cách tuyệt tất cả sự thăm dò của ông ta, khiến ông ta phải vô công mà về.

"Vật này mới xuất thổ chưa lâu, long uy lại cực kỳ thuần túy." Lâm Tẫn dùng đầu ngón tay khẽ vuốt vỏ trứng, bất đắc dĩ cười: "Chỉ là hơi kén chọn, ngay cả tinh huyết của trẫm cũng không vừa mắt." Tiêu Luyện thu liễm khí tức, trầm ngâm một lát, trịnh trọng nói: "Bệ hạ, lão phu mắt kém, khó có thể đoạn định rốt cuộc vật này là sinh linh loại nào.

Thế nhưng…" Ông ta chuyển giọng, khẳng định: "Có thể khẳng định là, nó tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Nếu có thể ấp nở thành công, tương lai có thể trở thành một trợ lực lớn để đối kháng tà ma dị vực!" Lâm Tẫn sâu sắc đồng ý.

Có thể tản phát ra long uy bàng bạc như vậy, ngay cả khi không phải trứng chân long, thì cũng ắt là dị thú mang huyết mạch long tộc thuần khiết.

Nếu có thể bồi dưỡng tốt, nhất định sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực.

"Bệ hạ, lão phu kiến nghị, có thể đặt quả trứng này vào trong Long Uyên Động Thiên để bồi dưỡng." Tiêu Luyện lại nói.

"Ồ?

Vì sao?" "Vật này ấp nở cần hải lượng chân khí chuyển hóa thành không khí, phản bổ bản thân.

Môi trường trong Long Uyên Động Thiên, chính là ổ ấp tốt nhất."

Tiêu Luyện bình tĩnh phân tích: "Hơn nữa, tốc độ thời gian lưu chuyển bên trong động thiên khác biệt với bên ngoài, cũng có thể gia tốc quá trình ấp nở của nó, có thể nói là một công đôi việc." Lâm Tẫn nghe vậy, mắt đột nhiên sáng lên, lập tức gật đầu đồng tình.

Y thu lại quả trứng khổng lồ, đứng dậy nói: "Tiêu Trang Chủ, có muốn đi cùng không?" "Thôi đi." Tiêu Luyện tiếc nuối lắc đầu: "Thời hạn tu luyện của lão phu trong động thiên tháng này đã hết, chỉ có thể đợi tháng sau mới vào được." Nói xong, mắt ông ta tinh quang lóe lên, dường như đã hạ quyết tâm nào đó, khẽ khom người nói: "Bệ hạ, lão phu còn có một thỉnh cầu bất kính." "Cứ nói vô phương." "Lão phu muốn tạm cư trong cung, không biết… có phiền không?" Giọng Tiêu Luyện mang theo một chút thấp thỏm.

Ông ta thân là Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, thuộc thế lực giang hồ, lâu ngày ở trong hoàng cung khó tránh khỏi bị người ta bàn tán.

Nhưng!

Bất kể là chân khí hay tốc độ thời gian lưu chuyển trong Long Uyên Động Thiên, hay quả tạo hóa của Huyền Vận Tạo Hóa Thụ, đối với việc tu luyện của ông ta đều có lợi ích cực lớn!

Điều này cũng buộc ông ta phải vứt bỏ thể diện, muốn ở lại!

Lâm Tẫn lại cười lớn một tiếng.

Một đại năng Khấu thiên cảnh hậu kỳ tọa trấn trong cung, đối với Đại Uyên Hoàng triều mà nói, trăm lợi mà không một hại.

"Tiêu Trang Chủ cần gì khách khí!" Y không chút do dự đồng ý: "Trong cung điện vũ nhiều vô số, Trang Chủ muốn ở bao lâu, thì cứ ở bấy lâu." Tiêu Luyện cung thân hành lễ: "Tạ Bệ hạ." Khoảnh khắc sau.

Lâm Tẫn lại vào Long Uyên Điện, một bước bước vào Long Uyên Động Thiên.

Cảm nhận chân khí thuần khiết vây quanh khắp người, y thở sâu ra một luồng trọc khí, ngay sau đó tâm niệm khẽ động, một tòa tế đàn nhỏ đứng sừng sững trên mặt đất.

Y nhẹ nhàng đặt quả trứng khổng lồ vào trung tâm tế đàn, khiến nó có thể không chút trở ngại hấp thụ chân khí mênh mông nơi đây.

"Tiểu gia hỏa." Lâm Tẫn cúi người, khẽ vuốt vỏ trứng thì thầm: "Ăn nhiều vào, sớm ngày phá vỏ ra ngoài đi." Quả trứng khổng lồ đó lại khẽ rung lên, dường như nghe hiểu lời y mà đáp lại.

An trí xong quả trứng khổng lồ, Lâm Tẫn bước xuống tế đàn, nhìn quanh bốn phía đất đai khoáng đạt màu mỡ, dùng chân khẽ dẫm xuống đất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường.

Thân là nam nhi Đại Việt, đối mặt với linh thổ bảo địa như vậy, nếu không tận dụng hết mức, há chẳng phải là lãng phí thiên tài địa bảo sao?

Nghĩ đến đây.

Y lập tức quay người bước ra khỏi bí cảnh, dặn dò Hải công công đang đứng bên ngoài: "Truyền chỉ, tuyên Giả Tư Hiệp, Lương Kỳ Phong tức khắc nhập cung kiến trẫm!" "Lão nô tuân chỉ." Hải công công lĩnh mệnh rời đi.

Ai mà biết, ngay sau khi Lâm Tẫn rời khỏi bí cảnh không lâu, quả trứng khổng lồ nhìn như an phận trên tế đàn, lại lẳng lặng lắc lư.

Nó lắc lư trái phải vài hơi, đột nhiên nhảy xuống, một đường nhảy nhót nhìn quanh bốn phía, cuối cùng dừng lại dưới Huyền Vận Tạo Hóa Thụ.

Thân trứng khẽ nghiêng về phía trước, ngẩng nhìn linh quả lấp

lánh trên cây, giống như… đang chảy nước miếng… Một lát sau.

Giả Tư Hiệp mặc quan bào nhị phẩm thêu tường vân tiên hạc, bước chân vội vàng xuyên qua cung đạo, trán còn lấm tấm mồ hôi.

Y y lễ quỳ phục trên phiến đá xanh, giọng điệu trầm ổn: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Giả Tư Hiệp nghe lời đứng dậy, ánh mắt không tự chủ được bị cánh cửa đá hùng vĩ trước mắt hấp dẫn.

Cánh cửa đó không cổ xưa thô kệch, trên đó lưu chuyển khí tức nhân uẩn như có như không, khiến trong lòng y dâng lên chút kính sợ và nghi hoặc: "Bệ hạ triệu thần đến, không biết vì chuyện gì?" Lâm Tẫn lại không trực tiếp trả lời.

Y chỉ khẽ lật cổ tay, một viên đan dược lớn bằng mắt rồng, sắc thái ôn nhuận, ẩn chứa quang hoa bên trong liền xuất hiện giữa lòng bàn tay.

"Giả tiên sinh, vật này tặng ngươi, hãy uống đi." Giả Tư Hiệp rõ ràng chững lại, hai tay nhận lấy đan dược, đầu ngón tay không thể kiềm chế mà khẽ run.

Y cũng không hỏi nhiều, trong mắt lóe lên một tia quả quyết, ngẩng đầu liền nuốt đan dược.

Ngay cả khi đây là thuốc độc xuyên ruột, quân mệnh đã hạ, kẻ làm thần cũng không có lý do thoái thác.

Đan dược vừa vào miệng.

Lập tức hóa thành một luồng ấm áp ôn nhuận, dũng mãnh chảy khắp tứ chi bách hài.

Sinh cơ bàng bạc ùng ùng bùng phát trong cơ thể.

Tóc bạc trắng trên đầu y lại chuyển sang đen nhánh với tốc độ mắt

thường có thể thấy, những nếp nhăn li ti trên mặt cũng giãn ra, da dẻ lấy lại vẻ sáng bóng.

Chỉ trong nháy mắt.

Y chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, dường như trở lại trạng thái tinh lực của mười mấy năm trước.

"Bệ hạ, đây là…?" Y khó mà tin được cảm nhận sự biến đổi của cơ thể.

Lâm Tẫn vẫn nói bình thản, nhưng mang theo sức mạnh không thể nghi ngờ: "Đây là Ngũ Khí Triều Nguyên Đan, có thể tăng ngươi hai mươi năm tuổi thọ." Nghe lời này.

Giả Tư Hiệp tâm thần chấn động, lại một lần nữa quỳ gối trên đất, nặng nề khấu đầu, giọng nói mang theo sự kích động không thể kìm nén: "Thần… khấu tạ thiên ân của Bệ hạ!" Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong, lộ ra một nụ cười nhạt.

Giả Tư Hiệp tuy không am hiểu võ đạo, nhưng tài hoa xuất chúng trong nông sự, đối với Đại Uyên Hoàng triều mà nói, tầm quan trọng của y tuyệt đối không thua kém một vị Lục địa thần tiên.

Hiện giờ kéo dài tuổi thọ cho y hai mươi năm, đối với quốc gia và dân chúng, đều là đại thiện.

Đúng lúc này.

Lương Kỳ Phong cũng vội vàng chạy đến.

Y lảo đảo quỳ xuống, hơi thở không đều: "Thần đến muộn, khẩn cầu Bệ hạ thứ tội!" Lâm Tẫn nhìn mấy vệt đen trên mặt y, nói là tro bếp thì không bằng nói là ria mèo, khóe miệng y khẽ co giật đến mức khó mà nhận ra.

"Ái khanh đây là… vừa mới đấu vật với lò đan một trận sao?

Chương 272

Bình thân đi.” Lương Kỳ Phong vừa nghe, vô thức dùng tay áo lau mặt, kết quả vệt đen loang ra, ngược lại thành mặt hoa.

Y lúc này mới nhận ra thất nghi, xấu hổ “hắc hắc” cười: “Để Bệ hạ chê cười rồi.

Vừa nhận được triệu tập, thần sợ chậm trễ, trực tiếp từ phòng đan chạy đến.” “Vô phương, chuyên tâm việc nước, có tội gì đâu.” Lâm Tẫn không để ý xua tay, lời nói trở lại chính đề: “Hai vị ái khanh, theo trẫm vào trong.” Lương Kỳ Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cùng Giả Tư Hiệp trao đổi một ánh mắt.

Hai người đều mang theo vài phần thấp thỏm và tò mò, theo sát Lâm Tẫn, bước vào cánh cửa đá bí ẩn kia.

Vừa bước vào trong, thiên địa nguyên khí nồng đậm thuần khiết ập vào mặt.

Giả Tư Hiệp chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, tinh thần chấn động.

Còn đối với Lương Kỳ Phong cảnh giới Tông sư mà nói, cảm giác này càng mãnh liệt hơn, y không nhịn được thốt lên khen ngợi: “Chân khí sao mà hùng hậu!

Nơi đây thật sự là bảo địa tu luyện!” Lâm Tẫn nghiêng người, cười hỏi: “Lương ái khanh, đây là Long Uyên Động Thiên.

Mười ngày ở đây, chỉ tương đương với một ngày bên ngoài.

Nếu ở đây bồi dưỡng linh thảo, ngươi thấy thế nào?” Lương Kỳ Phong lập tức ngây người tại chỗ, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin nổi.

Thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian?

Điều này quả thực là thần tích chưa từng nghe thấy!

Y cố nén sóng to gió lớn trong lòng, cung thân đáp lời, giọng điệu tràn đầy kính sợ và hưng phấn: "Bệ hạ, đây là thần tích đoạt lấy tạo hóa trời đất!

Ở nơi đây bồi thực linh thảo, tốc độ tích lũy dược lực tăng vọt gấp mười lần, linh nguyên liệu bình thường cần mười năm mới có thể nhập dược, ở đây chỉ cần một năm!" "Càng có thể tránh được mưa gió và sâu hại bên ngoài, thật sự là phúc địa vô thượng mà các đan đạo tu sĩ mơ ước cầu được!

Thần cho rằng, nếu tận dụng tốt, nhất định có thể khiến đan đạo của hoàng triều hưng thịnh, tài nguyên vô ưu!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, sau đó nhìn sang Giả Tư Hiệp cũng đang chấn kinh: "Giả ái khanh, nếu ở đây thử trồng các loại cây trồng mới như khoai tây, có được không?" "Tuyệt đối không vấn đề gì!" Giả Tư Hiệp đáp dứt khoát quả quyết, trong mắt bùng phát ánh sáng cuồng nhiệt: "Khí hậu trong động thiên dễ chịu, nguyên khí sung mãn, lại còn có lợi ích thời gian gấp mười lần!

Lấy khoai tây làm ví dụ, bên ngoài cần hơn một tháng mới thu hoạch, ở đây chỉ cần ba, bốn ngày!" "Nếu có thể ở đây ươm giống, quan sát, chọn lọc, thần có tự tin trong thời gian cực ngắn, bồi dưỡng ra nhiều giống cây trồng ưu việt năng suất cao, kháng nghịch, tạo phúc cho lê dân thiên hạ!" "Tốt!" Lâm Tẫn lộ vẻ tán thưởng, chỉ vào một tòa tế đàn cổ xưa cách đó không xa, nói với Lương Kỳ Phong: "Vườn thuốc liền thiết lập quanh tế đàn, phạm vi do ngươi định đoạt.

Nhanh chóng thu thập các loại dược liệu quý hiếm, không cần phân biệt niên đại.

Nếu cần thiết, có thể phát bố treo thưởng cho các phái giang hồ, dùng trọng kim cầu mua." Lương Kỳ Phong nghiêm nghị lĩnh mệnh:

“Thần, tuân chỉ!” Lâm Tẫn lại dẫn Giả Tư Hiệp đến một mảnh đất trống trải bằng phẳng phía sau cung điện: “Giả tiên sinh, mảnh đất màu mỡ này liền giao cho ngươi toàn quyền xử trí.

Bất kể là thử trồng khoai tây, hay các loại cây trồng khác, đều do ý ngươi định đoạt.” Giả Tư Hiệp cúi người thật sâu, giọng nói vì kích động mà run run: “Thần, nhất định không phụ kỳ vọng của Bệ hạ, dốc hết sức mình!” Hai người lĩnh mệnh, mang theo đầy nhiệt huyết và chấn động lui ra khỏi Long Uyên Động Thiên, lập tức bắt tay vào chuẩn bị các công việc liên quan.

Cân nhắc đến hạn chế mỗi người mỗi tháng chỉ có thể ở trong động thiên bảy ngày, việc sắp xếp nhân sự tuyệt đối trung thành luân phiên chăm sóc liền trở thành trọng điểm.

Chuyện này, giao cho Cẩm Y Vệ và Huyền Giáp Cấm Quân không bao giờ phản bội, không gì thích hợp hơn.

Lâm Tẫn thu liễm tạp niệm.

Đang định rời đi, ánh mắt vô tình quét qua Huyền Vận Tạo Hóa Thụ, lại đột nhiên sững sờ.

Y rõ ràng nhớ trước đó trên cây còn vài quả tạo hóa, lúc này lại không còn quả nào.

“Chẳng lẽ là trẫm nhìn nhầm?” Y trong lòng thoáng qua một tia nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa, lập tức quay người bước ra khỏi động thiên.

Trở về Ngự Thư Phòng, Lâm Tẫn lập tức truyền lệnh Công Bộ, gấp rút đúc mấy tấm lệnh bài đặc chế.

Mặt trước lệnh bài khắc hai chữ “Long Uyên”, mặt sau là văn dạng “Động Thiên”.

Y tự mình quán chú chân khí vào đó, khiến nó sản sinh liên hệ

huyền diệu với Long Uyên Động Thiên.

Sau này, người cầm lệnh bài này, không cần y tự mình dẫn dắt, cũng có thể tự do ra vào động thiên.

"Đem những lệnh bài này, đưa đến chỗ Tiêu Trang Chủ, Giả Tư Hiệp và Lương Kỳ Phong." "Lão nô tuân chỉ." Hải công công trịnh trọng nhận lấy lệnh bài, lặng lẽ lui xuống.

Ngoài cửa sổ, màn đêm dần buông.

Lâm Tẫn xử lý xong chính sự, nghĩ đến hai bóng dáng ôn nhuận trong Khôn Ninh Cung, uy nghi đế vương giữa hàng mi không khỏi mềm mại đi chút ít.

Đang định động thân, nội thị bước vào bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Ngụy bách hộ và Thanh Ninh ty đang cầu kiến bên ngoài." "Tuyên." Rất nhanh, Ngụy Cảnh Nhiên và Thanh Ninh sóng vai bước vào, cung kính hành lễ: "Thần, tham kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lâm Tẫn ngẩng mắt.

Thấy Ngụy Cảnh Nhiên tuy cố gắng duy trì vẻ lạnh lùng tuấn tú của Cẩm Y Vệ, nhưng ý cười ở khóe mắt lông mày lại cố gắng che giấu.

Thanh Ninh bên cạnh, ánh mắt hơi rũ xuống, không nhìn bất kỳ ai, trên vành tai trắng nõn của nàng, lại càng rõ ràng nhiễm một vệt hồng nhạt.

Lâm Tẫn dường như đoán được điều gì đó, cười nhạt nói: "Bình thân." Thế nhưng.

Hai người không những không đứng dậy, mà còn trao đổi một ánh mắt, rồi lại khấu đầu.

Ngụy Cảnh Nhiên hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói: "Bệ hạ, thần và Thanh Ninh lưỡng tình tương duyệt, tâm tâm tương ấn.

Thần cả gan, khẩn cầu Bệ hạ ban hôn cho hai chúng thần!" Nghe lời này.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch lên đến mức khó mà nhận ra.

Y vốn nghĩ Ngụy Cảnh Nhiên tiểu tử này còn cần chút thời gian mới dám mở lời, không ngờ lại khá có trách nhiệm.

Nhưng y rất nhanh thu lại nụ cười.

Thân thể từ từ dựa vào lưng long ỷ, ngón tay không nhanh không chậm gõ lên mặt long án trơn bóng, phát ra tiếng "đốc, đốc" vang vọng trong điện vũ tĩnh mịch, vô hình trung mang đến một luồng áp lực.

Trầm ngâm một lát.

Y mới từ từ mở miệng, giọng điệu không nghe ra hỉ nộ: "Chuyện này… e rằng không được." Ngụy Cảnh Nhiên thân hình chấn động.

Đột nhiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sâu không thấy đáy của đế vương trên long ỷ, trong lòng rùng mình, lập tức rũ tay xuống, cố nén sự kinh ngạc đầy bụng.

Y vạn vạn không ngờ, lại bị từ chối?

Rõ ràng lúc đầu là Bệ hạ tự mình gợi ý, có ý tác hợp y và Thanh Ninh.

Giờ hai người tâm ý tương thông, vì sao… Bệ hạ lại không đồng ý?

Thanh Ninh bên cạnh cũng sững sờ.

Vệt hồng hào vốn vì mong đợi mà nổi lên trên má nàng nhanh chóng phai đi, chuyển thành vẻ tái nhợt ẩn hiện.

Ngón tay thon dài vô thức siết chặt vạt váy, môi khẽ động, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không thành lời.

Ngụy Cảnh Nhiên hít sâu một hơi, cố nén sóng gió trong lòng, trầm giọng nói: "Bệ hạ, thần và Thanh Ninh… quả thật là chân tâm yêu nhau!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, ánh mắt như có như không quét qua Thanh Ninh, giọng điệu bình thản nhưng mang theo áp lực vô hình: "Đây rốt cuộc là lời nói một phía của ngươi, bảo trẫm làm sao tin tưởng?" Lời này vừa nói ra, thân hình Thanh Ninh khẽ run đến mức khó mà nhận ra.

Nàng hít mạnh một hơi, dường như đã hạ quyết tâm nào đó, giọng nói tuy nhỏ, nhưng lại rõ ràng và kiên định lạ thường: "Bệ hạ minh giám… thần nữ, là tự nguyện!" Đáy mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia hài lòng khó mà nhận ra, khẽ gật đầu, ngay sau đó nghiêm nghị nói: "Ngụy Cảnh Nhiên tiếp chỉ!" "Thần tại!" Ngụy Cảnh Nhiên trán chạm đất.

"Ngay từ hôm nay, thăng ngươi làm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Thiêm Sự, phụ tá Chỉ Huy Sứ thống lĩnh sự vụ Cẩm Y Vệ!" "Thần, lĩnh chỉ tạ ân!" Chức quan thăng tiến, nhưng trong lòng Ngụy Cảnh Nhiên lại không có nhiều niềm vui, cho đến khi câu nói sau của Hoàng đế du nhiên lạc hạ: "Còn về hôn sự của hai ngươi…" Lâm Tẫn hơi dừng lại, khóe môi cuối cùng cũng hé ra một nụ cười: "Trẫm niệm hai ngươi đều là đống lương của quốc gia, tuổi tác tương xứng, phẩm mạo tương hợp, quả thật là trời đất tác thành.

Đặc biệt ban hôn này, kết thành phu thê." "Mong hai ngươi sau này, phu cương chính, thê nhu tuệ, văn võ tương tế, cầm sắt hòa minh.

Vừa toàn vẹn nghĩa quân thần, lại thành gia thất tốt đẹp." Trong khoảnh khắc.

Ngụy Cảnh Nhiên chỉ cảm thấy một luồng hỷ duyệt bàng bạc xông lên đầu, sự thấp thỏm bất an vừa rồi lập tức bị cuồng hỷ nhấn chìm.

Y hầu như lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Ninh, trong mắt lóe lên sự hưng phấn và nhiệt liệt không hề che giấu.

Nếu không phải đang ở trong Ngự Thư Phòng trang nghiêm túc mục này, y nhất định sẽ ôm nàng xoay vài vòng tại chỗ, mới có thể xả hết tình cảm dâng trào trong lòng!

Thanh Ninh cũng tâm triều kích động.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của y, hai má nàng lập tức phiếm hồng, thẹn thùng rũ mi mắt xuống, nhưng nội tâm lại tràn ngập hạnh phúc và cảm ân to lớn.

Nàng khẽ cong khóe môi không để lại dấu vết, đầu ngón tay khẽ run vì tâm triều dâng trào.

"Thần, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Hai người cùng lúc bái xuống, giọng nói khó nén sự run rẩy.

Lâm Tẫn cười nhạt xua tay: "Lát nữa đến Bộ Hộ một chuyến, tại kinh đô và Vân Minh Thành mỗi nơi chọn một tòa phủ đệ, coi như là tân hôn hạ lễ trẫm ban cho hai ngươi." "Còn về hôn nghi gia sự, liền giao cho Khâu gia chủ quyết định đi." Ngụy Cảnh Nhiên cảm kích không thôi: "Vi thần khấu tạ Bệ hạ long ân!" Lâm Tẫn ánh mắt chuyển sang Thanh Ninh vẫn còn mang ý cười hàm chứa sự thẹn thùng bên cạnh, dặn dò: "Sự vụ Chức Tạo Vân Minh Thành, tuyệt đối không được buông lỏng.

Bách Hoa Tuyền tông môn đã phái đệ tử đến hiệp lý, nếu có khó khăn, cứ giao cho bọn họ xử trí." Thanh Ninh cung kính đáp: "Thần, tất đương dốc hết sức mình, không phụ trọng thác của Bệ hạ!" Hai người lại một lần nữa quỳ tạ ân, rồi cố nén sự kích động trong lòng, khom người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Nhìn bóng lưng hân hoan gần như không thể kìm nén của họ khi

rời đi, khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên.

Làm nguyệt lão một lần, cảm giác này cũng không tệ.

Vài hơi thở sau.

Nụ cười trên mặt y thu liễm, ánh mắt chuyển lạnh: "Hải công công." "Lão nô tại." Hải công công ứng tiếng khom người.

Lâm Tẫn hai mắt khẽ híp lại, hàn quang ẩn hiện: "Phái người đem tin tức tán ra ngoài, cứ nói triều đình ngoài ý muốn thu được dược liệu quý hiếm 'Tịnh Hồn Bồ Đề Lan'." Mắt lão luyện của Hải công công tinh quang lóe lên, tâm lĩnh thần hội, khom người nói: "Lão nô tuân chỉ." Lâm Tẫn bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, trong lòng lạnh lẽo: Cửu Tiêu Thánh Tông, hiện giờ, nên đến lượt các ngươi ngồi không yên rồi.

Y đại khái có thể dự kiến, khi Cửu Tiêu Thánh Tông biết triều đình nắm giữ "Tịnh Hồn Bồ Đề Lan" sau, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào phái người lên phía bắc vào kinh.

Thương thế của Diệp Đình Uyên đã không thể kéo dài thêm nữa.

Một khi mất đi trụ cột định hải thần châm này, vị trí Thánh địa của Cửu Tiêu Thánh Tông e rằng khó giữ.

Mà giờ, chỉ xem bọn họ sẽ dùng thái độ gì đến diện thánh.

Chỉ mong bọn họ… đừng tự tìm đường chết thì hơn.

Chương 273

Đêm khuya.

Khôn Ninh Cung.

Lâm Tẫn đẩy cửa, khóa hàn phong lạnh lẽo và ý tuyết sát phạt ngoài điện ở phía sau, hơi ấm xen lẫn mùi hương nhàn nhạt ập vào mặt.

Đưa mắt nhìn.

Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết đang ngồi cùng nhau nói chuyện khe khẽ, thấy y đến, đều lộ vẻ vui mừng, đứng dậy thi lễ.

"Thần thiếp tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn mỉm cười ngồi xuống, vươn tay, liền ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Yến Kinh Tuyết, kéo nàng vào lòng, để nàng ngồi trên đùi mình.

"Những ngày này, có nhớ trẫm không?" Y cúi đầu, giọng mang ý trêu chọc.

Yến Kinh Tuyết má nhiễm hồng, trong ánh mắt lưu chuyển khẽ gật đầu: "Nhớ." Lúc này.

Tô Vãn Tình bưng một chén trà nóng đi đến.

Nàng sắc mặt cực tốt, dung quang hoán phát, ở chỗ bụng dưới nhô lên, lại ẩn ẩn quanh quẩn một tầng vầng sáng nhu hòa.

Lâm Tẫn thấy vậy kinh ngạc: "Đây là…?" Tô Vãn Tình đặt chén trà xuống, cười đáp: "Hồi Bệ hạ, gần đây thần thiếp đã dùng linh dược tư bổ do Tiêu Trang Chủ đưa tới, chỉ cảm thấy thân nhẹ thể khỏe, sự mệt mỏi ngày xưa đều tan biến.

Nàng nâng tay khẽ vuốt bụng, trên mặt tràn đầy ánh sáng nhu hòa

của người mẹ: "Ngay cả hài nhi trong bụng cũng hoạt bát hơn nhiều, đôi khi đạp một cái, thần thiếp còn thấy hơi đau." Lâm Tẫn nghe vậy, buông Yến Kinh Tuyết ra, cúi người đến gần bụng Tô Văn Tình, cố ý nghiêm túc nói: "Tiểu tử, cho trẫm an phận chút.

Nếu còn trêu chọc mẫu phi của ngươi, đợi ngươi ra đời, xem trẫm không đánh đít ngươi!" "Nga!" Lời y vừa dứt, Tô Văn Tình liền khẽ kêu một tiếng, sau đó che miệng, mặt lộ vẻ thẹn thùng ấm áp: "Bệ hạ, nó… nó lại đạp thần thiếp một cái." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Chà, vậy mà đã dám khiêu khích trẫm rồi?" Thấy dáng vẻ giận dữ bất đắc dĩ của y, Tô Văn Tình và Yến Kinh Tuyết nhìn nhau, đều không nhịn được che miệng cười khẽ.

Sau khoảnh khắc ấm áp.

Lâm Tẫn đỡ Tô Văn Tình ngồi xuống, uống một ngụm trà, kể lại chuyện hôm nay ban hôn cho Ngụy Cảnh Nhiên và Thanh Ninh.

Tô Văn Tình nghe vậy, hỉ khí hiện rõ trên mày: "Thật là hữu tình nhân chung thành quyến thuộc, không gì tốt hơn." Yến Kinh Tuyết cũng mỉm cười gật đầu.

Tô Văn Tình lại hỏi: "Không biết hôn kỳ định vào lúc nào?" Lâm Tẫn lắc đầu: "Những chuyện nhỏ nhặt này, cứ giao cho Khâu Khải Phong đi lo liệu.

Dù sao đó cũng là nữ nhi của y." "Bệ hạ nói rất đúng." Tô Văn Tình mỉm cười hưởng ứng.

Một vài người lại nói chuyện phiếm một lát, rồi cùng nhau ôm ấp nằm trên long tháp rộng lớn xa hoa.

Lâm Tẫn vừa nhắm mắt, liền cảm thấy một bàn tay nhỏ nhắn mát lạnh mềm mại, lẳng lặng luồn vào y phục của y, theo ngực từ từ trượt xuống.

Khóe môi y khẽ cong lên một đường cong ý vị trêu đùa, không chút do dự lật người, ôm Yến Kinh Tuyết dưới thân, đầu ngón tay khẽ cởi dây buộc yếm ngủ của nàng: "Ái phi xem ra… là không phục giáo huấn lần trước sao?" Yến Kinh Tuyết mặt phiếm đào hoa, ánh mắt lại mang theo một tia khiêu khích quật cường, nghênh đón ánh mắt của y: "Thần thiếp… chính là không phục!" Lâm Tẫn cười trầm, đang định hành động, bàn tay mềm mại của Tô Vãn Tình bên kia lại cũng lẳng lặng vươn lên.

Sau khi được linh dược tư dưỡng, thêm vào thể chất Kiếm Nguyên Thái Sơ vốn cường tráng, thai nhi trong bụng nàng vô cùng an ổn, xa hơn những võ giả bình thường có thể chịu đựng việc thân mật như vậy.

Ngoài điện.

Gió lạnh cuốn theo tuyết hoa gào thét thổi qua, đập vào song cửa.

Mà bên trong tẩm điện, lại là hơi ấm dâng xuân, y nỉ vô hạn.

Y phục rơi trên đất, hòa lẫn tiếng thở dốc bị kìm nén và tiếng rên rỉ đứt quãng, trong không khí tràn ngập khí tức ái muội nồng nặc khó tan.

Trên long tháp, thân ảnh quấn quýt, sự lạnh nhạt của Yến Kinh Tuyết vào lúc này đều hóa thành tình ý mềm mại, trong sự ôn nhu của Tô Vãn Tình cũng thêm vài phần chủ động nghênh đón.

Một thất xuân quang, cùng với sự lạnh lẽo sát phạt của mùa đông ngoài cửa sổ tạo thành sự đối lập rõ rệt, chỉ có ngọn nến lay động, chiếu rọi khắp phòng triền miên… Sáng sớm hôm sau.

Lâm Tẫn thần thanh khí sảng vươn vai thư giãn.

Bước vào Ngự Thư Phòng.

Vừa ngồi xuống long ỷ, Hải công công liền bưng một chén canh

tư bổ nóng hổi đi vào, nhẹ nhàng đặt trên án: "Bệ hạ, xin dùng chút canh thực, bồi bổ thân thể." Lâm Tẫn cười nhạt, cầm chén canh lên, uống cạn hết nước canh bên trong.

Đang định mở miệng, nội thị khom người bước vào bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Liễu Đỉnh Hàn cầu kiến!" "Tuyên." "Vâng." Không lâu sau, Liễu Đỉnh Hàn bước chân vội vã đi vào, quỳ gối cung kính dưới thềm: "Bệ hạ, chuyện thần được giao điều tra hôm trước, thần đã điều tra rõ!" "Nói!" Giọng Lâm Tẫn như băng vỡ vụn, vang vọng trong Ngự Thư Phòng khoáng đạt.

Liễu Đỉnh Hàn ứng tiếng đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một bản danh sách, cung kính dâng lên bằng hai tay: "Hồi bẩm Bệ hạ, các tông môn không ra tay hiệp công lần này, tổng cộng mười bốn gia!" "Trong đó năm gia vì địa thế quá xa, xung quanh không có thành trì liên lụy, nên không có động thái.

Chín gia còn lại, qua tra chứng, xác thực đã phái đệ tử xuống núi, nhưng thời gian đều trước khi Huyền Giáp Quân bắc thượng." Lời vừa dứt, Ngự Thư Phòng một mảnh tịch tĩnh.

Lâm Tẫn không lập tức đáp lại.

Y dùng đầu ngón tay từ từ lật danh sách, ánh mắt quét qua vị trí, quy mô và thực lực của các tông môn được ghi chép chi tiết trên đó.

Một lát sau.

Y khép danh sách lại, đôi mắt vô cảm không thấy chút gợn sóng nào.

Những tông môn này đã phái người xuống núi trước khi Huyền Giáp Quân bắc thượng, ý đồ của bọn họ không cần nói cũng rõ ràng: Chắc chắn là vâng mệnh Dạ Lâm, tán phát lời đồn, kích động bách tính vô tri gây loạn.

Nay âm mưu bại lộ, chưa nhận được chỉ lệnh tiếp theo của Dạ Lâm, liền muốn đóng chặt sơn môn, đứng ngoài cuộc.

"A…" Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười khẽ không rõ ý vị, thì thầm: "Đã muốn làm lũ sâu mọt của quốc gia này, thì nên liệu trước hậu quả mà lũ sâu mọt nên có." Y hơi dừng lại, giọng điệu đột nhiên chuyển lạnh lẽo: "Liễu ái khanh, trẫm mệnh ngươi tức khắc thống lĩnh các đại tông môn, tường tra chi tiết chín gia này.

Phàm là tra ra có nửa phần liên can đến Dạ Lâm, tru di cửu tộc, không chừa một ai!" "Thần, tuân chỉ!" Liễu Đỉnh Hàn cung thân lĩnh mệnh, đang định lui ra.

"Khoan đã." Lâm Tẫn cất tiếng gọi y lại, vẻ băng sương trên mặt tan biến hết, chuyển sang một nụ cười khó nắm bắt: "Ngụy Cảnh Nhiên, có từng đi tìm ngươi không?" "Chưa từng." Liễu Đỉnh Hàn lắc đầu, giữa hàng mày toát ra vài phần lo lắng: "Thần sáng nay mới về kinh đô.

Bệ hạ, có phải Cảnh Nhiên y… đã làm sai chuyện gì?" Lâm Tẫn cười xua tay: "Vô phương.

Ngươi cứ đi tìm y đi, y tự sẽ nói cho ngươi biết nguyên do." Liễu Đỉnh Hàn trong lòng càng nghi hoặc hơn, nhưng thấy thần sắc Bệ hạ không giống như đang vấn tội, chỉ đành nén lại sự hỗn loạn trong lòng, lại một lần nữa hành lễ: "Thần, cáo lui." Nhìn bóng lưng Liễu Đỉnh Hàn rời đi, Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, đầu ngón tay khẽ vuốt mép chén trà, cười nhạt.

Liễu Đỉnh Hàn đối với Ngụy Cảnh Nhiên có tình nửa thầy nửa cha, hôn sự này, đương nhiên cần y ra mặt cùng Khâu Khải Phong thương nghị.

"Bệ hạ!

Yêm trở lại rồi!" Đúng lúc này!

Một tiếng hô hoán thô kệch như chuông đồng từ ngoài điện truyền đến.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ đỡ trán, gia hỏa này, rốt cuộc vẫn học không được hai chữ "lễ nghi" là gì.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thân ảnh khôi ngô như núi của Thiết Côn Luân đã bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối dưới thềm: "Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn giơ tay hư đỡ: "Chuyện đã làm xong hết rồi?" "Hắc hắc." Thiết Côn Luân đứng dậy, nhe răng cười: "Yêm làm việc, Bệ hạ cứ yên tâm!

Những tông môn ra tay đối phó Tôn tiểu hữu ở Táng Long Cốc, không một ai thoát, đều bị diệt!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Thiết Côn Luân tuy hành sự thô bạo, nhưng trong chính sự chưa từng mắc lỗi.

"Bệ hạ, thương thế của Tôn tiểu hữu… thế nào rồi?" Thiết Côn Luân thu lại nụ cười, quan tâm hỏi.

"Không ngại, vết thương ngoài da, dưỡng một thời gian là tốt thôi." Thiết Côn Luân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Lâm Tẫn ra hiệu y ngồi xuống, đợi y ngồi xuống xong, vẻ mặt chuyển sang trầm túc: "Thiết ái khanh, ngươi còn nhớ đã từng nói, Đại Uyên Hoàng triều không nên có võ giả cảnh giới Lục địa thần tiên tồn tại không?" "Nhớ." Thiết Côn Luân chau chặt mày, bàn tay thô ráp vô thức xoa xoa: "Yêm cũng không nói rõ được tại sao, nhưng trong đầu luôn có một âm thanh nói… đây hình như là thiết luật." "Chuyện này, có liên quan đến Thiên Diễn Tông?" Lâm Tẫn truy vấn.

Thiết Côn Luân nghiêng đầu cố gắng hồi tưởng, cuối cùng không mấy chắc chắn gật đầu: "Hình như… là vậy…." "Thiên Diễn Tông là

một trong Ngũ Đại Thánh Địa giang hồ, trước đây ngươi lại chưa từng nghe nói?" Thiết Côn Luân giơ tay vỗ vỗ đầu mình: "Bệ hạ, Ngũ Đại Thánh Địa thường ẩn mình không xuất thế.

Đa số người trên giang hồ chỉ biết có năm Thánh địa, cụ thể là năm gia nào, e rằng không mấy ai nói được hết." Lâm Tẫn không hiểu: "Vậy ngươi ban đầu còn đi Tàng Kiếm Sơn Trang trộm đồ?" Thiết Côn Luân như bị dẫm phải đuôi, đột nhiên đứng dậy: "Yêm đó là mượn giám chân chính!" Y dừng một chút, giải thích: "Hơn nữa trong Ngũ Đại Thánh Địa, Tàng Kiếm Sơn Trang và Cửu Tiêu Thánh Tông là hai trường hợp ngoại lệ." "Nói kỹ hơn." Lâm Tẫn nói.

Thiết Côn Luân nói: "Tàng Kiếm Sơn Trang là Thánh địa kiếm tu, thường phái đệ tử xuống núi lịch luyện, tìm kiếm kiếm đạo thiên tài dẫn vào môn phái." "Cửu Tiêu Thánh Tông thì với Diệp gia phương Nam hỗ trợ lẫn nhau, đệ tử môn hạ nhập thế thường xuyên.

Danh tiếng của hai gia này, trên giang hồ đó là như sấm bên tai!

Còn về ba gia kia…" Y nhún vai: "Ngàn trăm năm chưa chắc hiện thế một lần, danh hiệu tự nhiên không mấy ai nhớ được." Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên tay vịn long ỷ, như có điều suy nghĩ.

Lời Thiết Côn Luân nói quả thật có lý.

Nhưng nghi ngờ trong lòng y chưa giải đáp: Thiết Côn Luân và Thiên Diễn Tông rốt cuộc có ân oán gì?

Vì sao lại phản ứng đặc biệt với tên tông này?

"Về Thiên Diễn Tông, ngươi còn nhớ được nhiều hơn không?" Lâm Tẫn lại hỏi.

Thiết Côn Luân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ủ rũ thở dài: "Không nhớ nổi nữa… Cứ cảm thấy trong đầu có một bóng hình, nhưng sao cũng không nắm bắt được." Lâm Tẫn nhíu chặt mày.

Ký ức của Thiết Côn Luân hỗn loạn, e rằng không chỉ chịu ảnh hưởng của huyết ảnh đó, mà trước đó, có lẽ đã bị tổn thương hoặc sửa đổi!

"Xem ra, phải tìm cơ hội hỏi Tiêu Luyện, xem y có biết Thiên Diễn Tông ở đâu không." Lâm Tẫn âm thầm suy nghĩ.

Quá khứ của Thiết Côn Luân và Thiên Diễn Tông, nhất định phải điều tra rõ, nếu không chuyện này cuối cùng sẽ trở thành một cái gai trong lòng y.

Một lát sau.

Thiết Côn Luân lắc lắc đầu, gạt bỏ bóng hình không rõ đó ra khỏi đầu, nhìn về phía Hoàng đế không nói một lời: "Bệ hạ, còn có chuyện gì dặn dò không?" Lâm Tẫn cũng thu lại suy nghĩ, hỏi: "Bản lĩnh cũ của ngươi, có còn lạ lẫm không?" "Cái gì?" Thiết Côn Luân sửng sốt, sau đó vỗ ngực, giọng như chuông đồng: "Bệ hạ nói đùa!

Nghề kiếm cơm, sao có thể quên!" Lâm Tẫn cười nói: "Rất tốt.

Ngươi đi Công Bộ một chuyến, xem có lò rèn nào thích hợp không, càng lớn càng tốt.

Nếu không có, thì sai người đi tìm.

Vài ngày nữa, trẫm muốn ngươi chế tạo một binh khí." Thiết Côn Luân ưỡn ngực: "Cứ giao cho yêm!

Yêm đi ngay đây!" Đưa mắt tiễn bóng lưng như tòa tháp sắt cuống quýt rời đi, khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên.

Chương 274

Có y ra tay, chỉ cần có thể dung luyện Trấn Ngục Huyền Thiết, đúc lại thanh trường đao màu mực của Cố Trục Dã, liền có thể mượn đó áp chế sát phạt đao ma trong cơ thể y.

Chỉ có triệt để trấn áp, thậm chí phản khách đoạt chủ, Cố Trục Dã mới có thể chân chính lột xác thành lưỡi dao chiến sắc bén nhất của Đại Uyên!

"Bệ hạ." Hải công công lặng lẽ bước lên, sắc mặt hơi ngưng trọng: "Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Triệu Viêm từ Tỏa Vân Thành trở về, y… y mang về tin tức của Dương gia, chỉ là…" Lâm Tẫn ngẩng mắt: "Chỉ là cái gì?" Hải công công nói nhỏ: "Y bị trọng thương, nói là có bí văn kinh thiên, nhất định phải diện trình Bệ hạ!" Trong Ngự Thư Phòng.

Triệu Viêm toàn thân đẫm máu, mặt tái nhợt như tờ giấy, do hai Cẩm Y Vệ một trái một phải đỡ, lảo đảo bước vào.

Y hầu như ngã quỵ xuống đất, giọng nói đứt quãng, xen lẫn mùi máu nồng nặc: "Chúc… chúc hạ… tham kiến Bệ hạ…" Lâm Tẫn chợt ngẩng mắt, lông mày kiếm đột nhiên nhíu chặt.

Y chụm ngón tay như kiếm, hư điểm cách không, một luồng chân khí hùng hồn ôn hòa liền độ vào cơ thể Triệu Viêm, tạm thời bảo vệ tâm mạch của y.

"Truyền Lương Kỳ Phong, Hoa Huy, mang theo đan dược liệu thương, tốc đến kiến trẫm!" Giọng y trầm lạnh như sắt, không cho phép nghi ngờ.

Hải công công trong lòng rùng mình, không dám chậm trễ chút nào, khom người lĩnh mệnh xong, thân ảnh đã như quỷ mị vụt ra ngoài

cửa.

Không lâu sau.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy liền vội vàng chạy đến.

Hai người vừa định hành lễ, Lâm Tẫn đã giơ tay ngăn lại: "Miễn rồi, mau cứu người!" "Thần tuân chỉ." Hai người không dám nói nhiều, lập tức tiến lên.

Sau một hồi thăm khám, thần sắc của họ đều thay đổi.

Chân khí loạn xông trong kinh lạc Triệu Viêm, kinh mạch vặn vẹo, rõ ràng là do bị người ta dùng ngoại lực bá đạo cưỡng ép chấn thương gây ra!

Lương Kỳ Phong lật tay lấy ra một viên đan hoàn lớn bằng mắt rồng, uẩn chứa mùi thuốc nồng đậm, cẩn thận đưa vào miệng Triệu Viêm.

Ngay sau đó, hai người cùng nhau vận chuyển chân khí, trợ giúp y hóa giải dược lực.

"Phốc!" Triệu Viêm mạnh mẽ phun ra một ngụm ứ huyết màu đỏ sẫm, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện chút huyết sắc.

Hoa Huy thở phào nhẹ nhõm, hồi bẩm: "Bệ hạ, ứ huyết trong cơ thể đã thông, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần tĩnh tâm điều dưỡng một đoạn thời gian." "Ừm, lui xuống đi." Lâm Tẫn xua tay.

"Thần đẳng cáo lui." Hai người cúi mình lui ra, trong lòng lại kinh ngạc không thôi: Vị Cẩm Y Vệ Thiên Hộ này rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, lại khiến Bệ hạ coi trọng đến vậy, thậm chí tự mình dùng chân khí cứu mạng?

"Đa tạ Bệ hạ cứu mạng chi ân!" Triệu Viêm hơi thở thông suốt

hơn nhiều, cố gắng gượng dậy quỳ lại, giọng nói khôi phục vài phần khí chất hào sảng như ngày xưa.

Trên khuôn mặt Lâm Tẫn bị bao phủ trong bóng tối không nhìn ra biểu cảm, chỉ có giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Ai động thủ?" "Hồi Bệ hạ, là Dương gia!" Triệu Viêm cố nhịn sự đau nhói còn sót lại trong kinh mạch, nghiến răng báo cáo: "Chúc hạ dẫn người vừa tra được chứng cứ Dương gia nhiều năm chưa nộp thuế trà, hành tung liền bại lộ…" Đầu ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ lên tay vịn long ỷ.

Cẩm Y Vệ tinh thông tiềm phục truy tung, thuật ngụy trang của họ, ngay cả Tông sư bình thường cũng khó mà sánh bằng.

Dương gia lại có thể nhanh chóng phát giác như vậy.

Càng trớ trêu hơn là!

Đã phát hiện rồi, coi như đã xé toạc mặt nạ, vì sao lại cho phép Triệu Viêm sống sót trở về báo tin?

Sự việc bất thường, ắt có quỷ!

"Bệ hạ." Giọng Triệu Viêm cắt ngang suy nghĩ của Lâm Tẫn, trên mặt y tràn đầy vẻ áy náy: "Dương gia có một lão giả, thủ đoạn cực kỳ quỷ dị, dường như… dường như có thể nhìn thấu ngụy trang chỉ bằng một ánh mắt, trực tiếp nhìn thấu lòng người!

Chúc hạ và mọi người chính là bị y thức phá hành tung." "Ồ?" Lâm Tẫn cuối cùng cũng đề lên một chút hứng thú: "Có biết lai lịch của y không?" "Chúc hạ không biết.

Nhưng…" Triệu Viêm dừng lại, sắc mặt càng thêm nghiêm túc: "Dương gia tại chỗ lấy ra một ngàn vạn lượng bạc trắng, đã phái người áp giải về kinh đô, nói là… bù đắp số thuế trà thiếu nợ nhiều năm." Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng đọng.

Dương gia… đây là đang diễn trò gì?

Ngay sau đó, khóe môi y nhếch lên một đường cong lạnh lẽo.

Tốt lắm, một chiêu lấy lui làm tiến!

Ngu gia, Sử gia là bài học nhãn tiền, khiến thế gia ngàn năm này cảm thấy lạnh lẽo, nhưng lại không nỡ giao ra quyền hành.

Thế là liền dùng số tiền khổng lồ này, để bịt miệng triều đình!

Bù đắp thuế khoản, nhìn thì có vẻ cung thuận, thực chất là ngạo mạn.

Đây là đang nói với triều đình: Tiền, ta có thể cho, nhưng muốn động đến căn cơ của Dương gia ta?

Đừng hòng!

Nếu triều đình thu tiền xong vẫn tiếp tục gây khó dễ, liền là xuất sư vô danh, tất sẽ bị thiên hạ bàn tán.

"A a…" Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, tiếng cười lạnh lẽo thấu xương: "Dương gia, đúng là biết tính toán!" Y ánh mắt chuyển động, tiếp tục hỏi: "Nếu hành tung bại lộ, vậy chuyện khai thác Đại Vận Hà, Dương gia hẳn cũng đã biết.

Bọn họ nói thế nào?" Triệu Viêm cúi đầu thấp hơn: "Dương gia nói… tuyến đường vận hà sẽ hủy hoại vạn mẫu trà điền, liên quan đến sinh kế của hàng vạn trà dân, khẩn cầu… triều đình chọn nơi khác, đi đường vòng." "Hừ!" Lâm Tẫn hừ lạnh một tiếng, uy áp vô hình ùng ùng bùng phát, không khí trong Ngự Thư Phòng dường như lập tức ngưng đọng.

"Một lời hồ ngôn!" Triều đình còn chưa công bố tuyến đường vận hà cụ thể, Dương gia từ đâu mà biết nó đi qua trà điền?

Đây rõ ràng là lấy cớ!

Các thế gia phương Nam đồng khí liên chi (cùng chung một gốc), Dương gia đây là muốn đẩy hàng vạn trà nông ra phía trước, biến thành lá chắn thịt người, để triều đình phải chùn tay!

Một khi triều đình cưỡng ép tiến hành, bọn họ liền có thể kích động dân ý, gán lên tội danh "tranh lợi với dân", "hủy hoại gia viên"!

Tốt lắm, một độc kế mượn dân tự trọng!

"Xem ra, chuyện này quả thật khó giải quyết." Trong lòng Lâm Tẫn ý niệm phi chuyển, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Y nhìn xuống Triệu Viêm sắc mặt lại hơi tái nhợt dưới thềm, giọng điệu dịu lại: "Chuyện này trẫm đã biết, ngươi thương thế không nhẹ, trước tiên lui xuống tĩnh dưỡng cho tốt." "Tạ Bệ hạ!

Chúc hạ cáo lui!" Triệu Viêm trịnh trọng khấu đầu, được đồng bạn đỡ lui ra ngoài.

Trong Ngự Thư Phòng trở lại tịch tĩnh, nhưng không khí áp lực lại càng thêm nặng nề.

Lâm Tẫn nghiêng người, vẻ mặt khôi phục uy nghiêm thường ngày: "Truyền Triệu Phổ, Vũ Văn Khải, Quách Chấn Hào, tức khắc cận kiến!" "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công cung thân lĩnh mệnh, bước nhanh ra ngoài.

Không lâu sau.

Ba vị trọng thần bước chân vội vã đạp vào Ngự Thư Phòng, cung kính hành lễ: "Thần đẳng, tham kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Mấy người đứng dậy nghiêm chỉnh.

Triệu Phổ thấy giữa hàng mi Lâm Tẫn ngưng tụ một vẻ u ám khó tan, tiến lên nửa bước, quan tâm hỏi: "Bệ hạ khẩn cấp triệu kiến thần đẳng, có phải gặp phải chuyện khó giải quyết?" Lâm Tẫn gật đầu, tóm tắt tin tức Triệu Viêm mang về một cách đơn giản, cuối cùng

trầm giọng nói: "Dương gia hành động này, là lấy lui làm tiến, mượn dân tự trọng.

Mấy vị ái khanh, đối với chuyện này có cái nhìn thế nào?" Mấy người nghe vậy, nhìn nhau, đều thấy sự ngưng trọng trong mắt đối phương.

Vũ Văn Khải ánh mắt vô thức nhìn về phía tấm bản đồ cương vực khổng lồ trên tường, trầm ngâm nói: "Bệ hạ, nếu xét từ góc độ công trình mà nói, tuyến đường vận hà hơi sửa đổi, tránh khỏi trà điền, cũng không phải không khả thi…" "Không đổi!" Lâm Tẫn trực tiếp ngắt lời, lời nói dứt khoát quả quyết, hàm chứa sự quyết tuyệt không dung nghi ngờ: "Chuyện quan hệ quốc vận, há có thể vì tư lợi của một gia tộc mà phế bỏ?" Vũ Văn Khải môi khẽ động, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Triệu Phổ vẫn luôn rũ tay trầm tư từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Y chắp tay nói: "Bệ hạ, Dương gia bù đắp thuế khoản là giả, uy hiếp là thật; lấy trà nông làm lá chắn là hư, kháng chỉ không tuân là thực!

Phong khí này tuyệt đối không thể để kéo dài!" "Nếu hôm nay nhượng bộ, ngày mai các thế gia phương Nam nhất định sẽ ùn ùn học theo, đến lúc đó chính lệnh triều đình không ra khỏi kinh đô, thiên uy của Bệ hạ còn ở đâu?" Y hơi dừng lại, giọng điệu trầm ổn mà mạnh mẽ, tiếp tục phân tích: "Bọn họ muốn dùng tiền bạc và dân ý để trói buộc tay chân triều đình, vậy chúng ta liền cắt đứt sợi dây đó!

Thần có hai sách, hoặc có thể phá vỡ cục diện này!" "Nói!" Lâm Tẫn thân thể khẽ nghiêng về phía trước, trong mắt tinh quang lóe lên.

Triệu Phổ hít sâu một hơi, giọng rõ ràng, dứt khoát: "Sách thứ nhất, minh thưởng ám phạt, tiếp gậy đánh chó!" Y ngôn ngữ mang

theo hàn ý: “Nó không phải bù đắp một ngàn vạn lượng bạc sao?

Bệ hạ cứ cười mà nhận, còn phải hạ chỉ trọng thưởng, nâng Dương gia lên thành ‘hình mẫu nộp thuế’!” “Sau đó thì sao?” Lâm Tẫn đã đoán được vài phần.

“Sau đó, phái Khâm Sai mang theo ‘thưởng tứ’ của Bệ hạ, trống dong cờ mở đi Tỏa Vân Thành!

Danh nghĩa là hiệp trợ Dương gia ‘làm rõ sổ sách, quy phạm thuế trà’, thực chất là lật tung tận gốc rễ của Dương gia lên trời!” “Nó dám dùng trà nông để nói chuyện, chúng ta liền dùng pháp luật của triều đình, tra đến tận chỗ đau của nó, tra đến khi nó kinh hồn bạt vía!

Xem nó còn có bao nhiêu điền địa và nhân sự ẩn giấu chưa báo lên!” Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên một nụ cười lạnh: “Tốt!

Nói tiếp đi!” “Sách thứ hai, phủ để trừu tân, giành đoạt dân ý!” Triệu Phổ lòng đầy tự tin: “Dương gia đó không phải lấy trà nông làm lá chắn sao?

Vậy chúng ta liền cho trà nông một con đường quang minh hơn!” “Ban bố 《Lệnh Hỗ Trợ Sản Nghiệp Ven Bờ Vận Hà》, chiêu cáo thiên hạ.” “Phàm là trà điền nằm trong khu vực quy hoạch vận hà, triều đình không chỉ thu mua với giá cao hơn thị trường hai thành, mà còn ở gần khu tân cảng vận hà, phân ra lượng ruộng tốt hoặc nền nhà tương đương, cung cấp cho trà nông ‘trí hoán’!” “Đồng thời cam kết, triều đình sẽ phái các đại gia nông học, chỉ đạo họ trồng các loại cây trồng phù hợp hơn trên đất mới, hoặc hỗ trợ xây dựng các vườn trà kiểu mới!” “Như vậy, trà nông mất đi chỉ là một mảnh đất cũ, nhưng đổi lại được tiền mặt, đất mới và sự hỗ trợ kỹ thuật của triều đình với ba lớp bảo đảm!

Dương gia của nó có thể làm được không?” Y tiến lên một bước, lời nói như dao: “Cuối cùng, tại khu vực xung quanh vận hà trực tiếp

thiết lập ‘Điểm Chiêu Mộ Công Trình Vận Hà’, công khai phát bố cáo thị.” “Tất cả bách tính tham gia khai thác, tiền công hậu hĩnh!

Sau khi vận hà xây xong, bến tàu, kho hàng, vận tải đường thủy, ưu tiên thuê mướn bách tính địa phương!” Lời vừa dứt.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Tẫn bùng lên ánh sáng rực rỡ!

Hay!

Tuyệt diệu!

Triệu Phổ không hổ là thiên cổ danh thần, sách lược y nói, trực kích yếu hại!

Trước dùng đại nghĩa và pháp luật triều đình siết chặt cổ họng Dương gia, sau đó dùng lợi ích thực tế để triệt để phá vỡ nền tảng dân tâm mà họ dựa vào để tồn tại!

Điều này chính là muốn nói rõ ràng với thiên hạ: Theo triều đình, có tiền lấy, có đất chia, có tiền đồ!

Nếu Dương gia tiếp tục ngăn cản.

Thì chính là ngăn chặn đường tài lộc và tiền đồ của trà nông và bách tính thiên hạ!

Chương 275

Đến lúc đó!

Không cần triều đình động thủ, những trà nông phẫn nộ sẽ tự mình đập tan những lời dối trá của Dương gia!

Mất lòng người, mất đạo nghĩa, Dương gia đó liền là bèo không gốc rễ, trừ quỳ xuống cầu hàng, còn có thể làm gì nữa?

Lâm Tẫn nén sự tán thưởng trong lòng.

Ánh mắt chú ý đến Quách Chấn Hào im lặng bên cạnh, hỏi: "Quách ái khanh, ý của ngươi thì sao?" "À?" Quách Chấn Hào sửng sốt, hơi xấu hổ chắp tay nói: "Bệ hạ, thần… thần cho rằng, kế sách của Thủ phụ đại nhân, có thể xưng là tuyệt đỉnh!

Thần không có dị nghị." Lâm Tẫn không khỏi cười.

Vị Quách ái khanh này tâm tư thuần trực, chỉ quan tâm công trình khí giới có kiên cố không, đối với những quyền mưu phong vân quỷ quyệt như thế này thì lại tỏ ra chậm chạp.

"Tốt!" Lâm Tẫn không còn do dự, một chưởng vỗ mạnh lên ngự án, tiếng vang chấn động điện vũ: "Liền lấy sách lược của Thủ phụ làm cương lĩnh, soạn chỉ, chiêu cáo thiên hạ!" "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công the thé ứng lời, cung thân lĩnh mệnh.

Hơi dừng lại.

Trong mắt rồng của Lâm Tẫn lóe lên vẻ lạnh lẽo, trầm giọng tiếp tục nói: "Lại truyền ý chỉ của trẫm!

Dương gia bù đắp thuế ngân, trung tâm đáng khen, trẫm lòng rất an ủi, đặc biệt ban thưởng ba trọng ân, để biểu dương công lao của họ!" "Một, ban 'Nghĩa Thương Giai Mô' biển ngự bút một khối, sai

Khâm Sai nghi trượng, gõ la đánh trống, đưa đến Dương gia!" "Hai, ban danh hiệu 'Trà Thuế Thanh Lý Sứ', mệnh Bộ Hộ phái chuyên viên, nhập trú Dương gia, 'hiệp trợ' làm rõ sổ sách thuế trà!" "Ba, ban danh hiệu 'Cống Trà', mệnh Dương gia mỗi năm tinh tuyển một ngàn cân 'Tỏa Vân Trà' đỉnh cấp, trực tiếp cung cấp cho Nội Vụ Phủ!" Ý chỉ vừa ra.

Ánh mắt Triệu Phổ khẽ động, lập tức lĩnh hội được thâm ý của Bệ hạ, trong lòng tức thì dấy lên sóng to gió lớn!

Hành động này của Bệ hạ, quả thật là cực hạn của đế vương tâm thuật!

Ngự tứ bài biển, nhìn thì vẻ vang môn hộ.

Thực chất là gông kim cô vững chắc tròng lên đầu Dương gia, sau này chỉ cần có chút không chính đáng, liền là tự vả vào mặt mình, vạn kiếp bất phục!

Trà Thuế Thanh Lý Sứ, càng là minh thưởng ám phạt.

Để cao thủ tính toán của Bộ Hộ, cầm thánh chỉ và danh nghĩa "hiệp trợ", danh chính ngôn thuận tiến trú vào phòng kế toán trung tâm của Dương gia, tiến hành thẩm kế toàn diện.

Dương gia nếu từ chối, liền là kháng chỉ bất tuân, lập tức có thể trị tội.

Nếu chấp nhận, thì bí mật cốt lõi và sản nghiệp ẩn giấu của gia tộc sẽ lộ ra không còn gì, tương lai sẽ bị triều đình nắm giữ chặt chẽ.

Còn về ban cống trà này… độc ác nhất!

Triều đình thu theo cống phẩm, không tốn một đồng, là "nghĩa vụ" và "vinh dự" độc quyền của Dương gia.

Trong mắt bách tính, đây là hoàng ân hạo đãng, Dương gia một

bước lên trời thành "hoàng thương", phong quang vô hạn.

Nhưng đối với Dương gia mà nói, lá trà tốt nhất bị lấy đi không công, mất đi lợi nhuận cao cấp mà họ dựa vào để tồn tại.

Quan trọng hơn là.

Một khi bị đóng ấn "cống trà", công nghệ sản xuất, vị trí vườn trà, sản lượng v.v. sẽ càng minh bạch hóa, chịu sự giám sát nghiêm ngặt hơn của triều đình.

Dương gia nếu dám lấy kém giả tốt, liền là tội khi quân!

Suy nghĩ đến đây.

Thân thể Triệu Phổ không khỏi khẽ run lên, một luồng hàn ý từ sau lưng lặng lẽ dâng lên.

Bề mặt phong quang vô hạn, bên trong xiềng xích từng lớp!

Bệ hạ đây là muốn đặt Dương gia lên lửa nướng, đặt vào chảo dầu mà luộc a!

Nhận, là uống thuốc độc giải khát.

Không nhận, liền là tự tuyệt với triều đình!

Dương mưu này… quá độc!

Quá tuyệt!

Lâm Tẫn không để ý Triệu Phổ đang nghĩ gì trong lòng, khóe môi nhếch lên ý vị thâm trường, hỏi: "Thủ phụ, ngươi cho rằng ai có tư cách đảm nhiệm Khâm Sai này?" Triệu Phổ trong lòng rùng mình, trên mặt lại bất động thanh sắc, cung kính nói: "Bệ hạ thánh tâm độc đoạn, thần, xin nghe theo ý chỉ!" Lâm Tẫn nghe vậy sững sờ.

Ngay sau đó khóe môi cười càng sâu, trong lòng thầm khen: Tốt lắm, một lão hồ ly mưu quốc thành thục!

Chuyện này quan trọng.

Y nếu đề cử nhân tuyển, thành công đương nhiên không sao, một khi có sai sót, người y đề cử liền khó thoát khỏi trách nhiệm.

Lúc này che giấu sự khôn khéo, để thiên tử tự mình quyết định, mới là thượng sách minh triết bảo thân.

Lâm Tẫn cũng không vạch trần, nghiêng người nhìn sang Vũ Văn Khải bên cạnh, hỏi: "Vũ Văn ái khanh, sự vụ Đại Vận Hà, hiện giờ tiến triển thế nào rồi?" Vũ Văn Khải cung thân hồi bẩm: "Khải tấu Bệ hạ, việc khảo sát tuyến đường phía Bắc đã gần hoàn tất, thần đang định phái cán bộ đắc lực xuống phía Nam, tiên hành xác định quy hoạch cụ thể khu vực quanh Chu Kiều Thành." Đại Vận Hà thông suốt nam bắc, đi qua địa giới của Tứ Đại Thế Gia phương Nam.

Hiện nay Sử gia Chu Kiều Thành đã bị trừ bỏ, cửa ngõ phương Nam đại khai, công trình vận hà quả thật có thể bắt đầu đẩy mạnh rồi.

Còn về Diệp gia Tê Hà Cốc… Phía Cửu Tiêu Thánh Tông, hẳn cũng đã nghe phong thanh, nói không chừng lúc này đã trên đường đến kinh đô rồi!

"Tốt!" Lâm Tẫn tán thưởng gật đầu, dặn dò: "Mọi việc, nhất định phải cẩn thận, nếu có bất kỳ trở ngại nào, kịp thời tấu báo!" Vũ Văn Khải nghiêm nghị nói: "Thần, lĩnh chỉ!" Lâm Tẫn vẫy tay, ra hiệu Triệu Phổ và Vũ Văn Khải lui xuống, nhưng lại chỉ giữ lại Quách Chấn Hào, hỏi: "Quách ái khanh, vật tư khí giới cần thiết cho giai đoạn đầu vận hà, đã chuẩn bị thế nào rồi?" Quách Chấn Hào tràn đầy tự tin, lớn tiếng đáp: "Bẩm Bệ hạ, tất cả vật tư cần thiết cho đoạn vận hà bắc vực, đều đã tề bị, chỉ đợi Vũ Văn đại nhân khảo định tuyến đường, liền có thể tức khắc điều động sử dụng!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Có Đạm Đài gia tộc với nguồn tài chính khổng lồ làm hậu thuẫn,

việc chuẩn bị vật tư quả thật bớt lo không ít.

"Vậy nghiên cứu chế tạo Hồng Di Đại Pháo, hiện giờ có tiến triển gì không?" "Cái này…" Quách Chấn Hào sắc mặt căng thẳng, vội vàng quỳ xuống đất, xin tội nói: "Bệ hạ thứ tội!

Vật này cấu tạo cực kỳ tinh diệu thâm sâu, Công Bộ tuy đã lặp đi lặp lại thử nghiệm, thất bại nhiều lần, ngẫu nhiên có tiến triển, nhưng uy lực của nó…" Lâm Tẫn không hề nổi giận.

Hồng Di Đại Pháo vốn dĩ đã được hệ thống gia trì, vượt xa phạm trù hỏa khí bình thường của thế giới này, Công Bộ trong thời gian ngắn khó có thể chế tạo thành công, cũng là hợp tình hợp lý.

Thêm vào đó hiện giờ sự vụ Công Bộ bận rộn phức tạp, vừa phải chuẩn bị vật tư vận hà, đốc tạo các loại khí giới, lại còn phải kiêm cố công trình cải tạo Long Uyên Điện, đã là vận hành quá tải.

"Vô phương, cứ chuyên tâm nghiên cứu là được, chỉ cần có tiến triển, lập tức bẩm báo.

Lui xuống đi." "Tạ Bệ hạ ân điển!

Thần cáo lui!" Quách Chấn Hào như được đại xá, lau mồ hôi lạnh lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Trong Ngự Thư Phòng trở lại tịch tĩnh.

Lâm Tẫn lười biếng tựa vào long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà ấm, ánh mắt nhìn về phía tuyết mịn bay lất phất ngoài cửa sổ.

Nhân tuyển Khâm Sai… quả thật là một vấn đề nan giải.

Dương gia nội tình thâm hậu, lại có vị lão giả thần bí "nhận ra ngụy trang, nhìn thấu lòng người" trong lời Triệu Viêm tọa trấn.

Nếu người phái đi không đủ phân lượng, e rằng không áp chế được tình hình, ngược lại làm hỏng đại sự.

“Thiết Côn Luân?

Hay Thương Sóc?” Y âm thầm tính toán.

Đột nhiên.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, trong đầu hiện lên một bóng hình bị lãng quên.

“Đúng rồi!

Sao lại quên y được!” Ngay khoảnh khắc ý niệm này dấy lên— “Bành!” Ngoài Ngự Thư Phòng.

Một tiếng khí bạo trầm đục đột nhiên vang lên.

Một luồng đao ý sắc bén vô thất, dường như có thể chém đứt tất cả sự lạnh lẽo, như thực chất càn quét ra!

Chỉ thấy, một bóng người mặc huyền giáp, lưng đeo mạch đao, long hành hổ bộ đạp vào trong điện.

Vị tướng lĩnh kia thể phách khôi ngô như núi, dung mạo cương nghị như đúc sắt, đôi mắt sắc bén như đao, quanh thân huyết sát khí cuồn cuộn, uy áp hùng hồn gần như khiến người ta nghẹt thở.

“Phịch!” Hắn quỳ một gối xuống đất thật mạnh, tiếng như đá tảng rơi xuống: “Mạt tướng, Lý Tự Nghiệp, khấu kiến Bệ hạ!” Lâm Tẫn khóe miệng khẽ cong.

Vị “Thần thông Đại tướng” do hệ thống ban tặng không lâu trước, suýt nữa đã bị Trẫm quên lãng trong Tàng Binh Giới, thật không nên chút nào.

Lý Tự Nghiệp với tu vi Lục địa thần tiên trung kỳ, thêm vào khí tức hung hãn tôi luyện qua trăm trận chiến trường, đảm nhiệm chức Khâm sai là dư sức.

“Lý Tự Nghiệp!” “Mạt tướng tại!” Lý Tự Nghiệp giọng trầm

thấp, vẻ mặt nghiêm nghị sát khí, ánh mắt hổ trừng nhìn tới, không ai không rùng mình.

Lâm Tẫn ánh mắt như điện, nghiêm nghị hạ lệnh: "Trẫm sách phong khanh làm 'Đại Thiên Tuần Thú, Trà Thuế Túc Chính Sử'!" "Khanh hãy hộ tống chuyên viên thẩm tra của Hộ Bộ cùng bài biển ngự tứ, an toàn đến Dương gia, đồng thời tạm trú Tỏa Vân Thành, cho đến khi Hộ Bộ triệt để làm rõ sổ sách trà thuế của Dương gia." Ngữ khí hắn bình tĩnh nhưng từng lời như băng, phong thái đột nhiên chuyển đổi: "Trong chuyến đi này, nếu có bất kỳ kẻ nào, bất kể thân phận ra sao, dám ngăn cản bài biển nhập phủ, hoặc can nhiễu Hộ Bộ tra sổ sách…" Lâm Tẫn giọng nói chợt lạnh, ngắt quãng từng chữ: "Giết không tha!" "Trẫm, ban khanh quyền tiên trảm hậu tấu." Lý Tự Nghiệp một gối quỳ đất, không nói một lời, trong mắt chỉ có sát ý lẫm liệt và lòng trung thành tuyệt đối.

"Mạt tướng, lĩnh chỉ!" Lâm Tẫn cổ tay chuyển động, một đạo phù triện màu vàng hiện lên, hắn rót chân khí vào, nói: "Nếu có tình huống khẩn cấp, hãy bóp nát truyền âm phù!" Lý Tự Nghiệp cung kính hai tay tiếp nhận, ôm quyền trầm giọng nói: "Mạt tướng, minh bạch!" Hắn xoay người rời đi, kình phong quét qua, lửa nến chao đảo bất định.

Lâm Tẫn nghiêng người, phân phó: "Truyền khẩu dụ của Trẫm, lệnh Hộ Bộ phái hai chuyên viên đi cùng Lý Tự Nghiệp đến Tỏa Vân Thành.

Sự việc cụ thể, do Triệu Phổ giao đãi." Hải công công cúi mình: "Lão nô tuân chỉ." Lâm Tẫn đứng dậy.

Hắn bước đến trước cửa sổ, nhìn tuyết bay lất phất bên ngoài, khóe môi khẽ nhếch lên một độ cong lạnh lùng mà đầy thú vị.

Chương 276

"Dương gia, chiêu này, Trẫm muốn xem, các ngươi ứng phó thế nào." Không lâu sau.

Hải công công trở về bẩm báo: "Bệ hạ, Thủ phụ đại nhân đã đích thân đến Hộ Bộ giao đãi." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Hải công công lại nói: "Bệ hạ, vừa rồi Giả đại nhân phái người truyền tin, nói có việc quan trọng, thỉnh Người đích thân đến Long Uyên Động Thiên một chuyến." "Ân?" Lâm Tẫn khẽ nâng mí mắt.

Giả Tư Hiệp đột nhiên mời Trẫm đến, là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ… đã xảy ra biến cố gì?

Trong tích tắc suy nghĩ, Lâm Tẫn không chần chừ nữa, thân thể chợt lóe, đã biến mất tại chỗ.

Trong Long Uyên Điện.

Điện vũ từng đổ nát, dưới sự chỉnh sửa của Công Bộ, lại càng hiển vẻ hoang vu.

Gạch ngói đa số đã được dọn dẹp, dược liệu mới chất đống một bên.

Nếu không phải Lâm Tẫn minh lệnh không cần xa hoa, e rằng quảng trường này đã không còn chỗ đặt chân.

Bước vào Long Uyên Động Thiên.

Chân khí nồng đậm vẫn phả vào mặt.

Lâm Tẫn thong thả đi về phía sau điện, phóng mắt nhìn, một mảng lớn ruộng thí nghiệm đã thành hình quy mô ban đầu, đầu ruộng cắm đủ loại bảng hiệu, cho thấy Giả Tư Hiệp đang thí nghiệm trồng các

loại cây trồng khác nhau.

"Bệ hạ, Người đã đến!" Giả Tư Hiệp thấy Lâm Tẫn đích thân đến, vội vàng đặt hạt giống trong tay xuống, nhanh chóng nghênh đón.

Lâm Tẫn phất tay miễn lễ, thấy ống quần hắn dính bùn, mắt hơi sưng, không khỏi cười nói: "Giả tiên sinh, tuy trẻ ra mười mấy tuổi, cũng đừng quá vất vả nha." Giả Tư Hiệp cười lớn: "Bệ hạ chê cười, thật sự là động thiên bảo địa này quá khó có được, thần… không kìm lòng nổi a." Lâm Tẫn hiểu ý, không khuyên nhiều nữa, quay sang hỏi: "Khanh gọi Trẫm đến, vì chuyện gì?" Giả Tư Hiệp thu lại nụ cười, tiện tay phủi phủi bùn đất trên áo, nghiêm nghị nói: "Bệ hạ xin theo thần." Hắn dẫn Lâm Tẫn đi về phía tế đàn.

Tế đàn vẫn sừng sững, quả trứng khổng lồ trên đỉnh cũng tĩnh lặng như lúc đầu.

Đất dưới tế đàn tuy bị Đan Đỉnh Ti phân chia thành dược điền, nhưng vẫn chưa trồng trọt – dược liệu thông thường không đáng trồng, dược liệu quý hiếm lại khó tìm.

Lâm Tẫn trêu chọc: "Giả tiên sinh muốn Trẫm xem, hiệu suất của Đan Đỉnh Ti không bằng khanh sao?" "Thần đâu dám." Giả Tư Hiệp cười khổ một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn quả trứng khổng lồ trên đỉnh tế đàn, hạ giọng: "Bệ hạ, quả trứng kia… dường như đã sống.

Thần tận mắt thấy nó nhảy xuống tế đàn, chạy đến dưới gốc cây kia." "Ân?" Lâm Tẫn ngẩn ra.

Ánh mắt hắn qua lại giữa quả trứng khổng lồ bất động và Huyền Vận Tạo Hóa Thụ.

Đột nhiên, hắn trong lòng khẽ động!

"Trẫm không nhìn nhầm!" Khó trách lần trước vào đây rõ ràng thấy còn mấy quả tạo hóa quả, nhưng trong nháy mắt đã không thấy

nữa.

Lúc này sự thật sáng tỏ – chắc chắn là bị quả trứng khổng lồ này ăn trộm!

Nhưng nghĩ lại, hắn lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: Một quả trứng… lại có thể nuốt linh quả?

Sưu!

Lâm Tẫn thân hình chợt động, đã đứng trên tế đàn.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm quả trứng khổng lồ, giọng lạnh lùng hỏi: "Tạo hóa quả, có phải ngươi ăn?" Quả trứng khổng lồ tĩnh mặc bất động.

Lâm Tẫn cúi người, giọng mang uy hiếp: "Nếu không thành thật khai ra, Trẫm liền đập nát vỏ ngươi, đánh tan lòng đỏ của ngươi!" Trong khoảnh khắc.

Quả trứng khổng lồ khẽ rung lên, dường như sợ hãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến Lâm Tẫn kinh ngạc xảy ra – quả trứng khổng lồ kia vậy mà lắc lư tới lui, giống như gật đầu!

Lâm Tẫn lại hỏi: "Ngươi ăn tạo hóa quả, có phải để trợ giúp nở?" Quả trứng khổng lồ lại lắc lư, như đang đáp lại.

Lâm Tẫn trong lòng hiểu rõ.

Xem ra năng lượng ẩn chứa trong tạo hóa quả này, đối với việc nở của quả trứng này có lợi ích rất lớn.

Nếu có thể giúp nó sớm phá vỏ, đó cũng là một chuyện tốt.

Hắn dứt khoát bế quả trứng khổng lồ lên, nhìn ngó trái phải, vẫn không hiểu nó làm thế nào mà "ăn" quả.

Liền mang nó đến dưới gốc cây, hái một quả tạo hóa quả đặt trước mặt nó: "Ăn đi." Quả trứng khổng lồ dường như đại hỉ!

Đột nhiên, quanh thân nó lưu chuyển một tia hỗn độn quang trạch, tạo hóa quả đặt trước mặt nó vậy mà khô héo xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sinh cơ bàng bạc ẩn chứa trong đó hóa thành từng sợi kim tơ, bị hấp thụ hoàn toàn vào trong vỏ trứng.

"Vậy mà lại thôn nạp chân khí như thế…" Lâm Tẫn lông mày khẽ nhếch.

Quả trứng khổng lồ nhảy nhót, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

Lâm Tẫn lại lạnh giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, chưa được Trẫm cho phép, không được tự ý ăn tạo hóa quả." Hắn lại nói với Giả Tư Hiệp: "Giả tiên sinh, khanh phái người canh chừng nó.

Nếu dám ăn trộm, liền đánh tan lòng đỏ của nó!" Giả Tư Hiệp cung kính ứng lời: "Thần… tuân chỉ." Lâm Tẫn cũng không phải tiếc vài quả linh quả kia, chỉ là quả trứng này sau khi ăn quả vẫn không thấy chút biến hóa nào, nếu không thêm chế ngự, e rằng toàn bộ cây tạo hóa quả đều sẽ vào bụng nó, người khác sẽ không còn cơ hội thưởng thức nữa.

Sau đó.

Lâm Tẫn lại cùng Giả Tư Hiệp hàn huyên một lát, mới rời khỏi Long Uyên Động Thiên.

Màn đêm buông xuống.

Hắn không về Khôn Ninh Cung, chỉ nghỉ ở Ngự Thư Phòng, trong lòng liên tục suy tính: Dương gia, sẽ ứng phó cục diện này thế nào?… Sáng sớm hôm sau.

Lâm Tẫn vừa mở mắt, còn chưa dậy – "Ông" một tiếng khẽ vang lên, kèm theo một cỗ chân khí tinh thuần từ hướng Khôn Ninh Cung khuếch tán ra ngoài.

Lâm Tẫn lông mày khẽ nhíu: "Đây là… khí tức đột phá?" Khôn Ninh Cung.

Trong đình viện, chân khí hạo hãn như thủy triều cuồn cuộn hội tụ, thậm chí tạo thành một luồng xoáy nước mơ hồ lưu chuyển trên không trung cung uyển.

Gió ngừng thổi, ngay cả những bông tuyết bay lả tả khắp trời cũng dường như bị một lực lượng vô hình giữ lại, lơ lửng giữa không trung, chậm chạp không rơi.

Lâm Tẫn thân ảnh chợt động, đã lóe đến trong viện.

Chỉ thấy Yến Kinh Tuyết khoanh chân ngồi trên thềm đá trước điện, hai mắt nhắm nghiền.

Quanh thân nội tức như biển mây cuồn cuộn, khí tức từng bước tăng lên, vạt áo không gió tự động, giữa mái tóc đen bay lượn, còn ẩn ẩn lóe lên một tầng kim quang nhạt.

Cách đó không xa.

Tô Văn Tình một tay khẽ vuốt cái bụng nhô cao, tay kia vịn vào cột cung điện mạ vàng bên cạnh, trong mắt ẩn chứa một nỗi lo lắng nhàn nhạt.

Khâu Ngọc Dao thì dang hai tay, chắn trước Tô Văn Tình, cố gắng ngăn cách những dao động chân khí bức người kia cho nàng.

Nàng tuy đã đạt Cửu phẩm cảnh, nhưng trước khí tức Tông sư đỉnh phong của Yến Kinh Tuyết, vẫn hiển vẻ lực bất tòng tâm, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Lâm Tẫn bước lên, phất ống tay áo, một cỗ khí kình hùng hậu nhu hòa lập tức triển khai, hóa thành một tấm bình phong trong suốt, vững vàng bảo vệ Tô Văn Tình và Khâu Ngọc Dao ở trong.

Khâu Ngọc Dao lập tức cảm thấy áp lực nhẹ đi, thở phào một hơi dài, lập tức liếc nhìn Lâm Tẫn, kiêu ngạo nhếch chiếc cằm nhỏ nhắn.

Vẻ mặt đó, sống động như đang nói: "Nhìn xem, lúc nguy cấp, vẫn phải dựa vào ta bảo vệ phu nhân nhà ngươi!

Mau khen ta đi!" "Bệ hạ." Tô Văn Tình khẽ khoác tay Lâm Tẫn, nhẹ giọng hỏi: "Yến tỷ tỷ nàng… sẽ không sao chứ?" Lâm Tẫn vỗ vỗ mu bàn tay nàng, ôn tồn an ủi: "Vô phương.

Chắc là dược lực của Bách Hoa Tinh Túy đã phát huy tác dụng, giúp nàng phá vỡ bình cảnh." Đúng lúc này.

Một thân ảnh thanh gầy không mời mà đến, lặng lẽ rơi xuống trong sân.

Tiêu Luyện chắp tay đứng đó, nhìn Yến Kinh Tuyết với khí tức không ngừng tăng lên, đáy mắt lóe lên vài phần kinh ngạc, cười nhạt nói: "Thú vị.

Trong cơ thể Yến quý phi vậy mà ẩn chứa một tia khí tức phượng hoàng cực kỳ tinh thuần.

Nếu lần này có thể thuận lợi phá cảnh, thành tựu tương lai, không thể hạn lượng." Lâm Tẫn nghe vậy trước tiên ngẩn ra, sau đó vẻ vui mừng lan lên khóe mắt.

Nếu Yến Kinh Tuyết có thể nhân cơ hội này một đường thẳng tiến, thậm chí đạp vào cảnh giới Lục địa thần tiên, bất kể là đối với triều đình, hay đối với sự an toàn của Tô Văn Tình, đều sẽ là một trợ lực lớn.

"Tiêu trang chủ." Lâm Tẫn nghiêng người một bước, hỏi: "Vị ái

phi này của Trẫm cũng đi theo con đường kiếm tu, không biết trang chủ có công pháp võ kỹ nào phù hợp với nàng không?" Tiêu Luyện nghe xong, không khỏi cười khẽ.

Vị hoàng đế này, quả thực coi Tàng Kiếm Sơn Trang như tư khố của hoàng thất vậy.

Hắn vuốt râu lắc đầu: "Công pháp mà Quý phi tu luyện đã là thượng thừa, không cần thay đổi.

Còn về võ kỹ… nhất thời cũng khó có cái nào phù hợp hơn.

Bất quá…" Hắn ngừng lời một chút, như đang hồi tưởng.

Nói xong, trong tay áo trượt ra một tấm da dê cổ lão ố vàng: "Lão phu đảo thị có thể tặng nàng nửa phần cơ duyên." "Nửa phần?" Lâm Tẫn ngạc nhiên.

Cơ duyên còn có thể tính bằng nửa phần sao?

Lông mày trắng của Tiêu Luyện khẽ nhíu lại, giải thích: "Khí tức phượng hoàng của Yến quý phi tuy thuần khiết, nhưng lại quá yếu ớt, về lâu dài mà nói, ích lợi có hạn." "Đây là đơn thuốc mà lão phu trăm năm trước tìm được trong một di tích thượng cổ, nếu có thể luyện thành, hoặc có thể triệt để kích hoạt tiềm năng huyết mạch của nàng, ngưng tụ thành Phượng hoàng linh thể chân chính!" "Nga?" Lâm Tẫn ánh mắt sáng rực, tiếp nhận đơn thuốc, chỉ thấy trên đó triện cổ lượn lờ, tên dược liệu hối sáp khó hiểu: "Niết Bàn Khải Phượng Đan?!" "Chính thị." Tiêu Luyện gật đầu, sau đó đổ một gáo nước lạnh: "Nhưng nguyên liệu chính cần cho đan này là 'Niết Bàn Thảo' và 'Xích Diễm Liên Tâm', theo lão phu được biết, đã sớm tuyệt tích trên đời, khó tìm tung tích.

Bởi vậy, chỉ có thể coi là nửa phần cơ duyên." Lâm Tẫn nhất thời không nói nên lời.

Chương 277

Khó trách nói là nửa phần, có phương thuốc mà không có dược liệu, khác gì vẽ bánh?

"Tuy nhiên, cuối cùng vẫn còn một tia hy vọng." Tiêu Luyện khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý: "Lão phu tin rằng, với khả năng của Bệ hạ, chưa chắc không thể tạo ra kỳ tích, tập hợp đủ những dược liệu tuyệt thế này." Lâm Tẫn lặng lẽ cất kỹ đơn thuốc, nội tâm thầm mắng, nếu không phải khả năng đánh không lại, hắn thật sự muốn cùng lão hồ ly này 'giao lưu' một phen.

Lệ!

Ngay trong khoảnh khắc này.

Một tiếng phượng minh thanh việt kéo dài, đột nhiên từ đan điền khí hải của Yến Kinh Tuyết vang lên, trực xung vân tiêu!

Quanh thân nàng chân nguyên ầm ầm bùng phát, xích kim quang mang xông thẳng lên trời, sau lưng nàng ẩn ẩn ngưng tụ thành một hư ảnh phượng hoàng hoa mỹ cao quý, hai cánh mở ra, lưu quang lấp lánh.

Chân khí bốn phương dường như nhận được triệu hoán của chí tôn, điên cuồng dũng mãnh vào cơ thể nàng, khí tức của nàng trong khoảnh khắc này đã hiên ngang phá vỡ bức tường, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới – Đại tông sư!

Một lát sau.

Dị tượng dần biến mất, hư ảnh phượng hoàng từ từ dung nhập vào cơ thể nàng.

Yến Kinh Tuyết toàn thân quang hoa nội liễm, thân hình lật mình

rơi xuống đất, trên khuôn mặt rực rỡ động lòng người không thể che giấu được vẻ vui mừng.

Nàng nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Tẫn, ánh mắt long lanh: "Bệ hạ, thần thiếp… đã đột phá!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, thần thức khẽ dò xét, liền cảm nhận được công lực hùng hậu trong kinh mạch nàng, căn cơ vững chắc.

Hắn lật tay lấy ra một viên đan dược to bằng mắt rồng, ẩn chứa linh cơ bàng bạc: "Rất tốt.

Viên đan dược này, hãy uống đi." Yến Kinh Tuyết hoàn toàn tin tưởng Lâm Tẫn, tiếp nhận đan dược, không chút chần chừ nuốt vào bụng.

Đan dược nhập thể tức hóa.

Khí tức vốn đã ổn định của nàng lại bành trướng cuồn cuộn, bức tường cảnh giới ứng tiếng mà phá, hiển nhiên đã thăng lên Đại tông sư trung kỳ!

"Đây… lại đột phá?" Yến Kinh Tuyết cảm nhận sức mạnh hoàn toàn mới đang cuồn cuộn trong cơ thể, hai mắt trợn tròn, khó mà tin được.

Bên cạnh Tiêu Luyện cũng lộ ra ánh mắt kỳ quang.

Cho dù hắn kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy chuyện thần kỳ như vậy, chỉ dựa vào một viên đan dược mà có thể dễ dàng phá cảnh.

Lâm Tẫn mỉm cười nói: "Hãy hảo hảo củng cố cảnh giới, Trẫm chờ mong ngày khanh đăng lâm Lục địa thần tiên." "Ân!" Yến Kinh Tuyết gật đầu mạnh, trong mắt tràn đầy tự tin và ước vọng.

Một bên.

Tô Vãn Tình khẽ vuốt ve bụng mình, nhìn Yến Kinh Tuyết thần thái phi dương, sâu trong đôi mắt đẹp không khỏi thoáng qua một chút ảm đạm khó nhận ra.

Cùng là phi tần của Bệ hạ, Yến Kinh Tuyết đã có thể trượng kiếm hộ vệ quân tiền, mà chính mình lại vẫn là tay trói gà không chặt, khó tránh khỏi lòng sinh xấu hổ.

Lâm Tẫn tâm tư tinh tế như sợi tóc, lập tức bắt được vẻ buồn bã thoáng qua này của nàng, trong lòng hiểu rõ.

Hắn ý bảo Khâu Ngọc Dao trước tiên đỡ Tô Vãn Tình về điện nghỉ ngơi, còn mình thì đi đến bên cạnh Tiêu Luyện, hạ giọng: "Tiêu trang chủ, không dám giấu giếm, Trẫm muốn thỉnh giáo, liệu có công pháp nào thích hợp cho phụ nữ mang thai tu hành không?" Tiêu Luyện khẽ nhíu mày.

Ánh mắt lướt qua bóng lưng Tô Vãn Tình rời đi, trầm ngâm nói: "Bệ hạ, xin thứ lão phu nói thẳng, lúc này không nên để Quý phi nương nương tu hành." "Vì sao?" "Hoàng tử điện hạ còn đang trong bụng, cùng nương nương đồng tức đồng nguyên.

Lúc này dẫn khí nhập thể, nếu tính chất và cường độ chân khí có sai lệch, rất dễ ảnh hưởng đến căn cơ tiên thiên của thai nhi, e rằng sinh ra biến cố bất trắc." Tiêu Luyện thần sắc trịnh trọng.

Lâm Tẫn trầm mặc ứng một tiếng.

Đây quả thực là mối lo lớn nhất của hắn từ trước đến nay, bởi vậy chưa từng để Tô Vãn Tình tiếp xúc võ đạo.

Xem ra, chỉ có thể đợi sau khi hoàng nhi giáng sinh, rồi mới tính toán cho nàng.

Đúng lúc hắn đang suy tư.

Tiêu Luyện lại đột nhiên vuốt râu, lộ ra một nụ cười cao thâm khó

lường: “Bệ hạ cũng không cần quá lo lắng.

Chẳng lẽ Người chưa từng nghe nói đến… câu ‘mẫu bằng tử quý’ sao?” Lâm Tẫn nghe câu này liền ngẩn người.

Câu này hắn đương nhiên nghe qua, nhưng đặt trên người Vãn Tình, dường như không có ý nghĩa đặc biệt.

Nàng vốn đã là quý phi tôn quý, đợi hoàng tử ra đời, sách phong hoàng hậu cũng là thuận lý thành chương.

Đây đã là cực quý trong nhân gian, còn có thể “quý” đến mức nào?

“Tiêu trang chủ, lời này có ý gì?” “Thiên cơ… bất khả tiết lộ.” Tiêu Luyện cười thần bí, chậm rãi nói: “Đợi hoàng tử ra đời, Bệ hạ tự nhiên sẽ rõ.” Lâm Tẫn trong lòng nghi ngờ dâng lên.

Tuy không hiểu thâm ý trong lời của Tiêu Luyện, nhưng đối phương đã không muốn nói nhiều, hắn cũng không tiện miễn cưỡng. 【Đinh! 】 Hắn đang định bước đi, bên tai chợt vang lên một tiếng nhắc nhở thanh việt của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Thương Hạo Thiên Lĩnh, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không? 】 Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch.

Ngụy Hiên làm việc xem ra cũng nhanh nhẹn, nhanh như vậy đã hoàn thành tuần tra Thương Hạo Thiên Lĩnh.

Xem ra.

Trước đó khi đến Thiên Khuyết, quả thực có sơ suất, nếu không hệ thống đã sớm nhắc nhở.

“Điểm sáng.” Hắn tâm niệm vừa động. 【Đinh! 】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Thương Hạo Thiên Lĩnh! 】 【Nhận được phần thưởng: Nghịch Trận Khải Linh Ngọc! 】 “Ngọc thạch?” Lâm Tẫn khẽ nâng mí mắt, ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Trong hư không, một viên ngọc tròn đường kính khoảng ba tấc tĩnh lặng lơ lửng, nhìn qua chất phác vô hoa.

Hắn giơ tay một chiêu, ngọc phiến rơi vào lòng bàn tay, một cỗ khí tức thanh lương như trúc xanh sau mưa ập vào mặt, thấm đẫm tâm thần.

Chất ngọc bán thấu, màu trắng như trăng, bên trong ẩn hiện vài sợi vật chất dạng sợi màu vàng nhạt lưu chuyển, như vật sống chậm rãi bơi lội, mang theo một vận luật khó tả.

Tuy có ẩn chứa một chút chân khí, nhưng cũng không tính là hùng hậu.

"Thống tử, cái thứ này có tác dụng gì?" Lâm Tẫn hỏi. 【Nghịch Trận Khải Linh Ngọc: Có thể trong nháy mắt, nhìn thấu hạch tâm của một trận pháp, và khiến quỹ tích của nó nghịch chuyển, hóa thủ thành công, biến tử thành sinh! (Vật phẩm dùng một lần) 】 Hệ thống giải thích huyền ảo khó lường.

"Nghịch chuyển trận pháp?" Lâm Tẫn mân mê ngọc phiến mát lạnh trong tay, lông mày khẽ nhíu lại.

Một tòa trận pháp, từ trận nhãn đến mạch lạc, đều hoàn hoàn tương khấu, ngưng tụ vô số tâm huyết và trí tuệ của người bố trí trận, quỹ tích của nó há lại nói thay đổi là thay đổi được sao?

Cưỡng ép nghịch chuyển, e rằng trận pháp lập tức sụp đổ còn là nhẹ.

Vật này nhìn qua vô dụng, nhưng – hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm, tuyệt không có vật phẩm 'gà mờ' thật sự.

Hắn trong lòng đã định, trịnh trọng cất kỹ nó.

"Bệ hạ?" Tiêu Luyện bên cạnh thấy biểu tình hắn thay đổi mấy lần, không khỏi lên tiếng hỏi: "Người… không sao chứ?" "Vô

phương.” Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, khẽ lắc đầu, ném chút buồn bực vừa rồi ra sau đầu.

Tiêu Luyện cũng không truy cứu sâu, chỉ là xoa xoa tay, hơi ngượng nghịu mở lời: “Bệ hạ, viên đan dược vừa rồi ban cho Yến quý phi, không biết…” Lâm Tẫn hiểu ý mỉm cười, lật tay lấy ra một viên Đại tông phá cảnh đan, nói: “Ký nhiên Tiêu trang chủ có hứng thú, tặng khanh một viên thì có sao?” Với tu vi của Tiêu Luyện, viên đan này đối với hắn vô dụng.

Nhưng trong Tàng Kiếm Sơn Trang vẫn còn vài vị đệ tử Đại tông sư, thăng cấp một trọng cảnh giới, cũng là tăng cường nội tình.

Tiêu Luyện tiếp nhận đan dược, khẽ cúi mình: “Đa tạ Bệ hạ!” Lâm Tẫn phất tay nói: “Tiêu trang chủ không cần vội vàng cảm tạ, Trẫm đang có một chuyện, muốn cùng trang chủ thương nghị.” Tiêu Luyện cất kỹ đan dược, trong mắt lộ ra vẻ dò hỏi.

Sau đó.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Tẫn, hai người di chuyển đến Ngự Thư Phòng.

Tiêu Luyện hỏi: “Không biết Bệ hạ có việc gì?” Lâm Tẫn không nhanh không chậm ngồi xuống, ý bảo Hải công công rót trà, rồi sau đó nói lời kinh người: “Trẫm muốn sáng lập một tòa giang hồ tông môn!” Oanh!

Lời này vừa ra, tựa như sấm sét nổ vang!

Tiêu Luyện còn chưa ngồi vững, đã lập tức đứng bật dậy, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại một khoảnh khắc: “Bệ hạ… lời này là thật sao?” Đường đường Đại Uyên Hoàng đế, vậy mà lại muốn khai tông lập phái?

Hắn gần như nghi ngờ chính mình nghe lầm.

“Trẫm giống như đang nói đùa sao?” Lâm Tẫn thần sắc nghiêm nghị, nghiêm túc nói: “Các thành Bắc Vực cùng tông môn của chúng tuy đã quy thuận triều đình, nhưng triều đình và giang hồ cuối cùng vẫn có khác biệt, không phải là kế sách lâu dài.

Muốn lâu dài chưởng khống các phái giang hồ, chỉ có thân ở trong đó, mới có thể tận hết trách nhiệm.” Tiêu Luyện từ từ ngồi xuống, khẽ vuốt râu dài, trầm ngâm nói: “Ý của Bệ hạ là… lấy giang hồ chế giang hồ, lấy tông môn thống trị tông môn?” “Không sai!” Lâm Tẫn không chút che giấu gật đầu: “Trong giang hồ, uy vọng của ngũ đại thánh địa, đôi khi còn hữu dụng hơn chiếu lệnh của triều đình phải không?” Tiêu Luyện cười hàm súc, không đưa ra bình luận.

Lâm Tẫn tiếp tục nói: “Lấy tông môn giang hồ làm mũi nhọn, thi hành trách nhiệm của triều đình miếu đường, càng tiện lợi, cũng càng bớt việc.” Tiêu Luyện trong lòng thầm tán thưởng.

Mấy ngàn năm nay, chưa từng có Đại Uyên Hoàng đế nào có thủ bút lớn như vậy.

Trong mắt các đời hoàng quyền, giang hồ cuối cùng vẫn là nơi khó mà lên được đại nhã chi đường.

Chương 278

Kế sách này có thể nói là phủ để trừ tân, nếu có thể thành công, cục diện giang hồ sẽ hoàn toàn được viết lại.

Vài hơi thở sau.

Tiêu Luyện đè nén chấn động trong lòng, hỏi: "Không biết Bệ hạ muốn lập tông môn ở đâu?

Tông danh là gì?" Vị trí tông môn là vô cùng quan trọng.

Dù sao, không có tông môn nào nguyện ý trước cửa nhà mình lại có thêm một đôi mắt lúc nào cũng giám sát.

Lâm Tẫn nói: "Thương Hạo Thiên Lĩnh." "Thương Hạo Thiên Lĩnh?" Tiêu Luyện ngẩn ra.

Ngọn núi này khá thần bí, xung quanh cũng không có tông môn lớn nào khác, quả thực là một địa điểm thích hợp.

Lâm Tẫn gật đầu: "Nơi này vốn là sào huyệt cũ của Dạ Lâm là 'Thiên Khuyết'.

Ký nhiên hắn đã phục tru, kiến trúc Thiên Khuyết còn nguyên vẹn, tổng không thể để hoang phế, đương nhiên phải vật tận kỳ dụng." Tiêu Luyện sâu sắc đồng tình: "Không biết Bệ hạ cần Tàng Kiếm Sơn Trang làm gì?" "Đơn giản." Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ long án, hai mắt hơi híp, một cỗ uy thế vô hình tự nhiên toát ra: "Trẫm muốn thỉnh Tàng Kiếm Sơn Trang với danh nghĩa thánh địa, cáo thị giang hồ 'Hạo Thiên Tông' sẽ vào mùng hai tháng Tịch Nguyệt, ngày Đại Hàn, khai tông thu đồ!" "Hạo Thiên Tông thu đồ, không hỏi thiên phú, không luận xuất thân, chỉ xét phẩm tính!" Tiêu Luyện nghe vậy kinh ngạc.

Tiêu chuẩn thu đồ này, thực sự là chưa từng nghe thấy.

Tông môn giang hồ thu đồ không nhìn thiên phú, tông môn làm sao mà kéo dài?

Nhưng nghĩ lại, trên mặt hắn không khỏi thoáng qua một chút tự trào.

Hạo Thiên Tông dựa vào triều đình, cần gì phải lo lắng truyền thừa?

"Chuyện này đối với Tàng Kiếm Sơn Trang mà nói, hắn không khó chứ?" Lâm Tẫn hỏi.

Tiêu Luyện lắc đầu cười nói: "Đương nhiên không khó.

Lão phu liền truyền tin cho Đại trưởng lão, lệnh hắn lấy danh nghĩa sơn trang, thông cáo giang hồ!" Hắn ngừng lại một chút, dường như có điều giác ngộ, cung kính nói: "Xem ra giang hồ về sau, sẽ có Lục đại thánh địa." Lâm Tẫn mỉm cười nhàn nhạt, không tiếp lời.

Chỉ là tia sáng sắc bén chợt lóe qua trong mắt rồng của hắn, khiến người ta rùng mình.

Một lát sau.

Tiêu Luyện cáo lui rời đi.

Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, khẽ nhấp trà thơm, hương trà thanh liệt quanh quẩn trong khoang miệng, làm dịu thần kinh hơi căng thẳng.

Còn chưa đặt chén trà xuống, đã có nội thị vào bẩm báo: "Bệ hạ, Thiên Thính Giám thống lĩnh cầu kiến." "Tuyên." Lời vừa dứt.

Tiểu Hòa nhanh nhẹn bước vào.

Trên vai còn dính vài bông tuyết chưa kịp phủi, mang theo một tia hơi lạnh bên ngoài, đứng dưới thềm quỳ một gối: "Khải bẩm Bệ hạ, Thương Hạo Thiên Lĩnh truyền đến tin tức, có một người tự xưng là Phó tướng Hạo Thiên quân, có mật tín trình đệ!" Lâm Tẫn lông mày

khẽ nhếch, ánh mắt dừng trên phong thư Tiểu Hòa trình lên.

Hắn chậm rãi mở ra tờ giấy mỏng kia, vài câu chữ lọt vào mắt, trong mắt lập tức tinh quang chợt lóe! 【Khải bẩm Bệ hạ, phía sau Thiên Khuyết phong, kinh hiện trận pháp trung tâm, chưa kích hoạt! 】 Khó trách lần trước đích thân đến, hệ thống chưa từng nhắc nhở chưởng khống thành công.

Xem ra Ngụy Hiên lần này phát hiện trận pháp trung tâm, đối với toàn bộ Thiên Khuyết mà nói, ý nghĩa phi phàm!

Trong điện quang thạch hỏa, một ý niệm như sấm sét lướt qua não hải Lâm Tẫn.

Hắn buột miệng kêu khẽ: "Thiên Khuyết cổ trận!?" Thiên Khuyết sở dĩ có thể ẩn mình trong thế gian, không bị các tông môn giang hồ thậm chí triều đình phát hiện, chính là nhờ đạo trận pháp huyền ảo bên ngoài.

Chẳng lẽ Dạ Lâm khi triệt thoái, lại không mang trận pháp này đi?

Hoặc giả… hắn căn bản không mang đi được?

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn thân thể khẽ chấn động, đáy mắt lóe lên vẻ minh ngộ, những nghi ngờ trước đó như dây đứt được nối lại, trong khoảnh khắc quán thông thành một thể!

Nếu thật sự là Thiên Khuyết cổ trận, dù có kích hoạt lại, cũng chỉ phòng được võ giả tầm thường, đối với sư tôn của Dạ Lâm và những tông môn giao hảo của hắn, e rằng hiệu quả rất yếu.

Nhưng – "Nghịch Trận Khải Linh Ngọc" mà hệ thống vừa ban thưởng, chẳng phải chính là vì điều này mà sinh ra sao?

Nhìn thấu hạch tâm trận pháp, khiến quỹ tích của nó nghịch

chuyển, hóa thủ thành công, biến tử thành sinh!

Nếu có thể mượn cái này để biến đổi Thiên Khuyết cổ trận trên tiền đề không tổn hại căn bản của nó, thuế biến thành một đại trận hoàn toàn mới, nhất định có thể trở thành bình phong kiên cố nhất của Hạo Thiên Tông.

"Trời giúp Trẫm vậy!" Lâm Tẫn trong lòng phấn chấn khó tả.

Hệ thống xuất phẩm, quả nhiên đều là tinh phẩm.

Vài hơi thở sau.

Hắn mạnh mẽ đè nén tâm tư cuộn trào, đầu ngón tay khẽ gõ trên phong thư ở long án, trầm giọng nói: "Chuyện này Trẫm đã biết.

Mệnh Phi Điểu chú ý động tĩnh của Thương Hạo Thiên Lĩnh." Tiểu Hòa cung kính lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Lâm Tẫn trầm ngâm một lát, nghiêng người phân phó: "Truyền lệnh Chức Tạo Ty, khẩn cấp chế tạo ba vạn bộ bào phục đệ tử tông môn có thêu huy hiệu 'Hạo Thiên', hỏa tốc vận chuyển đến Thương Hạo Thiên Lĩnh." Hải công công ứng tiếng: "Lão nô tuân chỉ!" Sau đó.

Lâm Tẫn gọi Xích Viêm, lật người lên ngựa, một người một ngựa như lửa cháy lan đồng, trong chớp mắt đã rời khỏi kinh đô.

Bất kể Ngụy Hiên phát hiện có phải là Thiên Khuyết cổ trận hay không, hắn đều phải đích thân đến xác nhận.

Còn gần nửa tháng nữa là đến ngày Đại Hàn, ngày Hạo Thiên Tông khai sơn nạp đồ sắp đến, há có thể không có một trận pháp ra dáng trấn giữ?

"Dạ Lâm, chỉ mong ngươi có thể để lại cho Trẫm một phần hậu lễ." Lâm Tẫn trong lòng tràn đầy kỳ vọng, thúc ngựa phi nhanh. … Hoàng hôn buông xuống.

Thương Hạo Thiên Lĩnh ẩn mình dưới ánh trăng mờ ảo.

Xích Viêm mã dừng chân ngoài lãnh địa, khịt mũi, lông đỏ rực quanh thân như ngọn lửa nhảy múa trong đêm tối.

Lâm Tẫn khẽ vuốt cổ ngựa, sau đó thân hình phiêu nhiên bay lên, vạt áo bay phấp phới, như tiên nhân ngự gió, bay thẳng về phía Thiên Khuyết cao phong.

"Tham kiến Bệ hạ!" Ngụy Hiên thấy thánh giá đích thân đến, lập tức quỳ một gối, nghiêm nghị hành lễ.

Lâm Tẫn phất ống tay áo ra hiệu: "Khởi thân đi.

Trận pháp ở đâu?" Ngụy Hiên dẫn đường: "Bệ hạ xin theo mạt tướng." Hai người đi đến phía sau cung điện Thiên Khuyết.

Lâm Tẫn ánh mắt như điện, quét qua từng tấc vách đá, lông mày khẽ động: "Ở dưới vách đá?" "Bệ hạ thánh minh, nhưng cũng không hẳn." Ngụy Hiên ôm quyền.

Sau đó dưới ánh mắt hơi nghi hoặc của Lâm Tẫn, hắn tung người nhảy xuống khoảng không dường như không có chỗ đặt chân kia!

Chỉ thấy thanh trường đao trong tay hắn "keng" một tiếng xuất khỏi vỏ, như dao nóng cắt vào bơ đâm vào vách đá, hỏa tinh bắn tứ tung, mượn lực nhảy vào một lối vào động ẩn kín.

Lâm Tẫn khóe môi nhếch lên một nụ cười nắm chắc trong tay: "Ẩn giấu tinh xảo như vậy, cũng đã tốn công rồi." Hắn bước đi trên không trung, như bước lên bậc thang vô hình, lật mình theo vào.

Bước vào trong động.

Chỉ thấy một thạch thất không lớn không sâu hiện ra trước mắt.

Trung tâm sừng sững một tế đàn cao ngang người.

Được xây bằng đá kỳ dị màu đen, bề mặt khắc vô số phù văn quỷ

bí, u quang lưu chuyển, dường như ẩn chứa bí mật từ thời cổ xưa – nơi này, chính là trận nhãn hạch tâm của cổ trận.

Lâm Tẫn chậm rãi bước lên, lòng bàn tay ngưng tụ chân khí tinh thuần, từ từ truyền vào tế đàn.

Ông!

Tế đàn ứng tiếng khẽ rung, lan ra từng đạo ba văn kỳ dị, như thủy triều khuếch tán ra ngoài, trong chớp mắt bao phủ gần nửa Thương Hạo Thiên Lĩnh.

Khí tức trận pháp huyền ảo khó tả, mang theo sức mạnh làm nhiễu loạn tâm thần, thay đổi ký ức hư vô, càng thêm khả năng khiến người ta lạc mất phương hướng và ảo giác.

Lâm Tẫn trong mắt hỉ sắc càng đậm: "Quả nhiên là Thiên Khuyết cổ trận!" Trận pháp này ẩn chứa dao động linh hồn cực kỳ đặc biệt, nếu không ở trong trận, dù là cảnh giới Lục địa thần tiên, cũng khó mà hoàn toàn chống đỡ được.

Với hiệu quả thần kỳ như vậy, nếu không phải đề phòng sư phụ của Dạ Lâm và đồng đảng của hắn rình mò, hắn thực sự không muốn dễ dàng thay đổi.

"Hô…" Lâm Tẫn khẽ thở ra một hơi, lật bàn tay, một miếng ngọc phiến ba tấc hiện ra trong lòng bàn tay.

Chất ngọc ôn nhuận, bề mặt lưu chuyển ánh sáng vàng nhạt.

Hắn đặt ngọc phiến nhẹ nhàng lên trung tâm tế đàn, ngọc phiến như nước tan vào biển, trong chớp mắt đã chìm vào trong.

Oanh, oanh, oanh!

Trong khoảnh khắc.

Tiếng nổ lớn ầm ầm chấn động sườn núi, toàn bộ Thiên Khuyết

phong rung chuyển đất đá, đá lăn ào ào.

Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, thân hình vững như bàn thạch, tĩnh lặng quan sát sự biến đổi.

Nghịch Trận Khải Linh Ngọc đã phát huy thần hiệu, trong chớp mắt đã nhìn thấu huyền bí hạch tâm của cổ trận, và dẫn động quỹ tích căn bản của nó nghịch chuyển.

Thế phòng thủ hóa thành công phạt sắc bén, tử khí trầm tịch chuyển thành sinh cơ bừng bừng!

Chương 279

Ngọc phiến dưới sự thôi động cực hạn của vật phẩm dùng một lần đã tiêu tán không thấy, mà khí tức trận pháp cũng kịch biến theo – dao động linh hồn mê huyễn ban đầu như thủy triều rút đi, thay vào đó là phòng ngự hùng vĩ kiên cố không thể phá vỡ và sát cơ lẫm liệt!

Trên bầu trời đêm ngoài động.

Tầng mây cuồn cuộn, từng đạo lôi đình vô hình trong phạm vi trận pháp chợt lóe lên rồi biến mất, khiến chim chóc trong núi hoảng sợ bay tứ tán.

Binh sĩ Hạo Thiên quân trú thủ tuy không hiểu nguyên do, nhưng không ai không sinh lòng kính sợ, nhìn về hướng chủ phong.

Đợi đến khi thiên địa trở lại tĩnh lặng.

Một tia lưu quang từ tế đàn bắn ra, thẳng tắp chìm vào mi tâm Lâm Tẫn.

Toàn bộ sự huyền ảo của trận pháp mới được gia cố – pháp môn vận chuyển, biến hóa công thủ, đều khắc sâu vào thần thức của hắn.

Trận pháp một khi toàn lực kích hoạt, dù là Đại năng Khấu thiên cảnh, cũng khó mà dùng man lực công phá.

Nếu có ngoại địch tự ý xâm nhập, trong trận sẽ tự sinh ra "Cửu Tiêu Huyền Lôi" và "Vẫn Tâm Cương Phong", lôi quang như rồng, phong nhận vô hình, trong chớp mắt liền có thể triệt để tiêu diệt kẻ xâm nhập!

"Bệ hạ, cái này…" Ngụy Hiên tận mắt chứng kiến dị tượng thiên địa, cảm nhận khí tức trận pháp hoàn toàn khác biệt, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Tẫn mỉm cười nhàn nhạt, chỉ tay như kiếm, cách không một điểm, truyền pháp môn điều khiển trận pháp này vào thức hải của Ngụy Hiên.

"Từ đây, trận pháp này đổi tên thành: Hạo Thiên cổ trận!" "Vâng, Bệ hạ!" Ngụy Hiên hơi cảm ngộ uy lực trận pháp, trong lòng chấn động không gì sánh bằng, cung kính nghiêm nghị hành lễ.

Lâm Tẫn lại quan sát tế đàn, phất ống tay áo nhẹ nhàng, một đạo kết giới trong suốt bao phủ cửa động, người thường dù có vô tình phát hiện, cũng tuyệt không có khả năng phá hoại.

Trở lại Thiên Khuyết chủ điện.

Lâm Tẫn báo tin việc trù kiến Hạo Thiên Tông cho Ngụy Hiên.

Hai vạn Hạo Thiên quân ban đầu, đều nhập vào tông môn, làm đệ tử ngoại vi, đợi tu vi tinh tiến, mới có thể tấn thăng nội môn.

"Phục sức tông môn sẽ sớm được đưa đến." "Đệ tử minh bạch!" Ngụy Hiên thuận theo sự chuyển đổi thân phận, chấp lễ cung kính đáp.

Lâm Tẫn nhìn về phía màn trời đen kịt xa xăm, khẽ thở dài, thần sắc hơi ngưng trọng.

Hạo Thiên Tông tuy đã sơ lập, lại có Tàng Kiếm Sơn Trang thông cáo giang hồ, các môn phái thông thường không dám dễ dàng đến phạm, thêm vào Hạo Thiên cổ trận thủ hộ, an nguy vô lo.

Nhưng đã khai tông lập phái, há có thể không có cường giả đỉnh tiêm trấn giữ vị trí tông chủ?

"Vị trí tông chủ Hạo Thiên Tông này, nên do ai đảm đương?" Hắn tâm niệm vừa động, tiếng nhắc nhở thanh việt của hệ thống đúng lúc này vang lên, tựa như than ấm giữa trời tuyết. 【Đinh! 】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị nhiều ngọn núi và hẻm núi, bản đồ giám đã

hợp nhất, có điểm sáng không? 】 Ân?

Lâm Tẫn khẽ nâng mí mắt, trong mắt thoáng qua vài phần nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh.

Hắn dường như nghĩ ra điều gì, khóe miệng cong lên một nụ cười bừng tỉnh, thầm nghĩ: "Liễu Đỉnh Hàn làm việc, quả nhiên đáng tin cậy." Hệ thống lần này hợp nhất bản đồ giám, không nhiều không ít, vừa đúng chín cái!

Điều này có nghĩa, chín cái này chính là những tông môn trước đây dưới trướng Dạ Lâm, phụng mệnh tán bố lời đồn, kích động bách tính vô tri gây ra bạo loạn.

Hệ thống cũng thật chu đáo, trực tiếp hợp nhất xử lý cho hắn.

"Điểm sáng." Lâm Tẫn tâm niệm khẽ động, mang theo vài phần kỳ vọng.

Chín tấm bản đồ giám cùng lúc điểm sáng, biết đâu lại có thể xuất hiện một phần "Võ Nguyên truyền thừa".

Nếu thật như vậy, con đường Khấu thiên của hắn, nhất định sẽ tiến thêm một bước! 【Đinh! 】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng hợp nhất bản đồ giám, phần thưởng phát phóng! 】 【Phần thưởng một: Hám Nhạc Quân Thần Nhạc Phi! 】 【Phần thưởng hai: Hạo Thiên Chính Khí Quyết! 】 【Phần thưởng ba: Vấn Tâm Thạch! 】 Lâm Tẫn đồng tử chợt co rút, hô hấp cũng ngưng lại! 【Hám Nhạc Quân Thần Nhạc Phi】!

Tuy không xuất hiện "Võ Nguyên truyền thừa", nhưng sự chấn động mà sáu chữ này mang lại, còn vượt xa hơn thế!

Đây không phải danh tướng bình thường, mà là hóa thân của trung dũng và trí mưu, là nhân vật đủ để định hình nền tảng của một thời

đại!

Hám sơn dễ, hám Nhạc gia quân nan!

Một cây Lịch Tuyền Thương, vạn quân khó địch.

"Hệ thống, phần đại lễ này của ngươi, Trẫm xin nhận!" Lâm Tẫn trong lòng hào khí vạn trượng: "Có Nhạc soái ở đây, sợ gì Hạo Thiên Tông không hưng thịnh?

Sợ gì giang hồ không định yên?" Mà 《Hạo Thiên Chính Khí Quyết》, lại càng giải quyết mối lo cấp bách trước mắt của hắn.

Hạo Thiên Tông mới thành lập, chính là thiếu một môn công pháp thích hợp cho đệ tử tu luyện.

Nếu lại mở lời với Tàng Kiếm Sơn Trang, khó tránh khỏi có chút khó xử.

Còn về bảo khố hoàng thất… nhắc đến chỉ thấy bất lực.

Tần Tung tên giặc kia nắm quyền nhiều năm, sớm đã dọn bảo khố sạch hơn túi ăn mày, dù có đôi khi còn sót lại công pháp, cũng đều là những vật phẩm không đáng nhắc đến.

Nếu không như vậy, Lâm Tẫn lại hà tất mỗi lần vì công pháp mà phiền não, đều chỉ có thể dày mặt cầu cứu Tàng Kiếm Sơn Trang?

Hạo thiên vững cực, chính khí trường tồn!

Đây chính là căn bản của 《Hạo Thiên Chính Khí Quyết》.

Người tu luyện có thể luyện ra Hạo Thiên chính khí, chí đại chí cương, trung chính bình hòa, đối với âm tà, độc công các loại có hiệu quả khắc chế tự nhiên.

Điều quan trọng nhất là, công pháp này nhập môn không cao, nhưng tiềm lực lại cực lớn.

Nếu có thể tu luyện đến hậu kỳ, thì việc đạp vào Lục địa thần tiên, thậm chí Khấu thiên vấn đạo, cũng không phải là không thể!

"Thống tử, Trẫm thật sự yêu ngươi chết mất!" Lâm Tẫn trong lòng cười lớn.

Công pháp đẳng cấp này, đơn giản là được thiết kế riêng cho Hạo Thiên Tông.

Bất kể thiên phú cao thấp, chỉ cần trong lòng có chính khí, liền có thể cùng công pháp cộng hưởng, từ đó tu vi tinh tiến.

Hoàn mỹ phù hợp với mục đích lập tông của Hạo Thiên Tông! 【Túc chủ, xin tự trọng. 】 Hệ thống lạnh lùng đáp lại, nhưng cũng không dập tắt nhiệt huyết trong lòng Lâm Tẫn.

Hắn ý niệm vừa chuyển, chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy trong giới trung ương sừng sững một khối kỳ thạch, cao khoảng mười thước, tựa như một thanh cự kiếm không lưỡi chỉ thẳng lên trời, toàn thân phát ra khí tức cổ lão mà uy nghiêm.

Thân đá rộng khoảng bốn thước, hình như bình phong màu đen, bề mặt có vân vụ như mây tự nhiên lưu chuyển, nhìn kỹ dưới, lại dường như nội hàm chu thiên tinh đấu, huyền ảo phi thường.

Độ dày tuy chỉ gần một thước, nhưng lại không hề hiển vẻ mỏng manh, trái lại như một ngọn núi trầm ngưng, vững vàng cắm rễ vào đại địa, dường như từ lúc thiên địa sơ khai đã ở đây.

Toàn bộ khối cự thạch trơn bóng như gương, nhưng lại không phải ngọc thạch thông thường, chạm vào một cảm giác ôn lương.

"Đây chính là Vấn Tâm Thạch?" Lâm Tẫn thì thầm, sau đó hỏi: "Có tác dụng gì?" 【Nhân tâm khó dò, ngọc thạch khả giám! 】 Hệ thống vừa dứt lời, một đạo lưu quang chìm vào thức hải Lâm Tẫn, công dụng của Vấn Tâm Thạch lập tức rõ ràng.

Vấn Tâm Thạch, cố danh tư nghĩa – Vấn Tâm!

Đặt bàn tay lên đá, liền có thể kiểm tra tâm tính của người này.

Ngũ sắc quang mang, mỗi màu một ý nghĩa: bạch quang – tâm vô đại chí, cũng vô đại ác.

Thanh quang – tâm tính chính trực, phẩm hạnh lương thiện.

Kim quang – tâm hoài nhân nghĩa, trung thành đáng tin cậy, hoặc thiên phú dị bẩm.

Hôi quang – tâm tư bất chính, tự tư tự lợi.

Hắc quang – đại gian đại ác, bao tàng họa tâm.

Có tảng đá này, Hạo Thiên Tông chiêu thu đệ tử sẽ không còn trở ngại.

Chương 280

Không tốn chút sức lực nào, liền có thể sàng lọc ra một nhóm người phẩm tính lương thiện.

Còn về thiên phú cao thấp, Lâm Tẫn không để ý.

Chỉ cần tâm tính đoan chính, liền có thể bồi dưỡng, sau này thay triều đình giám sát giang hồ!

Một lát.

Lâm Tẫn đè nén sự kích động trong lòng, bước đi về phía cổng núi quảng trường trước cung điện.

Phất ống tay áo – Oanh!

Một tiếng nổ lớn chấn động trời đêm, một bia đá từ trên trời giáng xuống, vững vàng đứng trước cổng núi, bụi bay mịt mù, dưới ánh trăng phát ra quang trạch u mật.

Ngụy Hiên trợn mắt há hốc mồm, nhìn bia đá đột nhiên xuất hiện trước mắt, ngây người hỏi: "Bệ hạ, đây là…?" "Đây là Vấn Tâm Thạch." Lâm Tẫn mỉm cười nhàn nhạt, ra hiệu: "Hãy đặt tay lên thử xem." Ngụy Hiên tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn theo lời tiến lên, chậm rãi nâng tay, nhẹ nhàng đặt lên Vấn Tâm Thạch.

Ông!

Thân đá khẽ rung, một luồng chân khí tinh thuần lan tỏa ra.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh nhạt lóe lên, dưới màn đêm sâu thẳm tuy không chói mắt, nhưng lại lưu chuyển sắc thái đoan chính thuần tịnh.

Lòng bàn tay Ngụy Hiên lặng lẽ rịn ra mồ hôi, ánh mắt chăm chú

nhìn Vấn Tâm Thạch, yết hầu vô thức nuốt một ngụm.

Luồng thanh quang u u này, rốt cuộc là phúc hay họa?

"Bệ hạ, đây là…" "Không sai." Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, giải thích: "Vấn Tâm Thạch hiện thanh quang, đại biểu cho người thí luyện tâm tính chính trực, phẩm hạnh lương thiện." Ngụy Hiên nghe vậy, thở phào một hơi thật dài.

Chưa đợi hắn mở lời, Lâm Tẫn thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Ngụy Hiên tiếp chỉ!" "Đệ tử tại!" "Kể từ hôm nay, Trẫm phong khanh làm Chấp pháp Trưởng lão Hạo Thiên Tông, kiêm nhiệm Ngoại môn Chấp sự, thống lĩnh hai vạn đệ tử ngoại môn, giám sát tông môn trên dưới!" "Đệ tử lĩnh chỉ tạ ân!" Ngụy Hiên quỳ đất khấu đầu, trán chạm đất, trong mắt không giấu được vẻ kích động.

Nhưng ngay sau đó, một tia lo lắng hiện lên trong lòng.

Hắn ngẩng đầu, nhẹ giọng do dự: "Bệ hạ, cảnh giới của đệ tử thấp kém, chức Chấp pháp Trưởng lão này, liệu có hơi…" Chấp pháp Trưởng lão nắm giữ luật pháp tông môn, nếu thực lực không đủ, khó mà phục chúng.

Vạn nhất có nhục thánh vọng, hắn vạn lần chết cũng khó từ tội.

"Vô ngại." Lâm Tẫn không cho là đúng, chỉ tay như kiếm, một đạo lưu quang chìm vào mi tâm Ngụy Hiên: "Đây là 《Hạo Thiên Chính Khí Quyết》, khanh hãy hảo hảo tu luyện, sớm ngày đề thăng cảnh giới." Ngụy Hiên cảm nhận công pháp tinh diệu đột nhiên hiện ra trong não hải, lòng tràn đầy sùng kính.

"Đệ tử khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Ngụy Hiên đứng dậy, vẻ mặt vẫn còn run rẩy vì kích động.

Lâm Tẫn nhìn về phía Vấn Tâm Thạch, trong lòng chợt nảy sinh một ý niệm: Không biết vị Hám Nhạc Quân Thần kia trước tảng đá

này, lại sẽ hiển hiện ánh sáng gì?

Nghĩ đến đây, hắn thần sắc nghiêm nghị, giọng nói như kim loại va chạm: "Nhạc Phi hà tại!?" Lời vừa dứt!

Trong hư không không có dấu hiệu gì đã lan ra một vòng gợn sóng.

Một thân hình khôi ngô cao lớn xé rách không gian, đột nhiên giáng lâm giữa quảng trường.

Người đến một thân huyền sắc trọng giáp, vai áo choàng tinh hồng bay phấp phới trong gió đêm, thanh trường thương trượng nhị trong tay hàn mang lưu chuyển, thương anh như máu – hiển nhiên chính là Lịch Tuyền Thần Thương danh chấn thiên cổ!

Ngụy Hiên đồng tử chợt co rút, theo bản năng lùi lại nửa bước.

Một cỗ sát khí thiết huyết tôi luyện từ biển xác núi thây phả vào mặt, đè nén hắn đến nghẹt thở.

Thân ảnh đó quỳ một gối xuống đất, ôm quyền hành lễ, giọng như kim thiết giao minh, trong đêm tối tĩnh mịch vang lên: "Mạt tướng, Nhạc Phi, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn ánh mắt rực sáng, ngưng thị vị danh tướng trung dũng thiên cổ này.

Chỉ thấy Nhạc Phi dung mạo kiên nghị, kiếm mi xếch thẳng vào thái dương, giữa đôi mắt hổ mở khép tinh quang bắn ra.

Tuy quỳ đất, nhưng lưng hắn thẳng tắp như cây thương tùng không hề cong gập.

Khí tức quanh thân uyên đình nhạc trì, sâu không lường được.

"Nhạc tướng quân bình thân." Lâm Tẫn giơ tay hư phù, ngữ khí mang theo sự tán thưởng không hề che giấu.

"Tạ Bệ hạ!" Nhạc Phi tạ ân đứng dậy, tĩnh lặng đứng bên cạnh.

Dáng đứng của hắn như cây thương, tự có một phong thái chính

khí lẫm liệt và uy nghiêm thống soái thiên quân.

Đôi mắt kiên định mà minh triệt, vừa có sự sắc bén của tướng trận trải đời, lại vừa ẩn chứa sự trầm ổn và trí tuệ của nho tướng.

Lâm Tẫn thần niệm khẽ động, đã cảm nhận được tu vi hạo hãn như biển của Nhạc Phi – Lục địa thần tiên hậu kỳ!

Hơn nữa căn cơ vững chắc, khí tức sắc bén, vượt xa đồng cảnh.

Nhờ chiến lực của Nhạc Phi và cây Lịch Tuyền Thương kia, Lâm Tẫn có mười phần nắm chắc, dù đối mặt với cường giả Lục địa thần tiên đỉnh phong, cũng khó mà chiếm được tiện nghi dưới thương của vị quân thần này!

Ngoài sự vui mừng.

Lâm Tẫn quay sang nhìn Vấn Tâm Thạch bên cạnh, trong lòng nảy sinh sự tò mò.

"Nhạc tướng quân, hãy lên thử tảng đá này." "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Nhạc Phi không chút do dự, sải bước đi đến trước Vấn Tâm Thạch, đưa bàn tay đầy những vết chai sần ra, vững vàng đặt lên bề mặt cự thạch lạnh băng.

Ông!

Vấn Tâm Thạch khẽ rung lên, sau đó – Oanh!

Một đạo kim sắc quang trụ chói lóa xông thẳng lên trời, trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời!

Kim quang đó thuần túy chói lọi, như mặt trời giữa đêm thăng lên, chiếu sáng cổng núi Hạo Thiên Tông rực rỡ như ban ngày.

Trong quang trụ ẩn hiện hư ảnh kim qua thiết mã lao tới, lại như có vạn ngàn lê dân kỳ nguyện ca hát, Hạo Nhiên chính khí quét sạch bốn phương!

“Cái này… cái này là…” Ngụy Hiên kinh hãi thất sắc, liên tục lùi lại.

Sức mạnh bàng bạc và chính khí hoàng hoàng ẩn chứa trong kim quang, khiến hắn từ sâu thẳm linh hồn cảm thấy run rẩy.

Hắn chưa từng nghĩ, tâm tính của một người lại có thể dẫn động dị tượng thiên địa như vậy!

Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, trong mắt tán thưởng nhưng không bất ngờ.

Nhạc Phi tinh trung báo quốc, văn thao võ lược, tấm lòng trung nghĩa có thể chiếu rọi nhật nguyệt, thiên phú tài tình hơn người xưa nay.

Vấn Tâm Thạch hiển hiện kim quang, thực sự là hợp tình hợp lý.

Kim quang kéo dài mười hơi thở, mới từ từ thu liễm.

Nhạc Phi thu tay lại, xoay người phục mệnh, thần sắc vẫn trầm tĩnh cương nghị như cũ, như thể dị tượng kinh thiên kia không liên quan gì đến hắn.

“Ha ha, tốt!” Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn, tiếng vang khắp bốn phía: “Có Nhạc tướng quân trấn giữ Hạo Thiên Tông, Trẫm lo gì đại nghiệp không thành!” Viễn cảnh “Giang hồ đệ lục đại thánh địa” mà Tiêu Luyện đã nói, lúc này xem ra tuyệt không phải lời hư ngôn!

Dưới màn đêm, kim quang tuy đã tán, nhưng khí chất cương chính kia vẫn còn quanh quẩn giữa cổng núi, lâu không tiêu tan.

Lâm Tẫn thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm nghị, đế vương uy nghiêm tự nhiên toát ra: “Nhạc Phi, tiếp chỉ!” Nhạc Phi áo giáp khanh thương, ầm ầm ứng mệnh, lấy quân lễ quỳ đất: “Mạt tướng tại!” “Kể từ hôm nay, Trẫm mệnh khanh xuất nhậm Hạo Thiên Tông tông chủ, tổng lãm mọi sự vụ tông môn, bồi dưỡng đệ tử, giám sát giang hồ!”

“Ngoài ra, gia phong khanh làm ‘Vũ Mục Vương’, thế tập vạn thế, hưởng công tước chi tôn!

Có thể kiến quan bất bái, phi tông miếu đại điển, có thể kiến Trẫm bất quỵ!” Âm thanh khanh thương, như kim khoa ngọc luật, vang vọng thiên địa.

Ngụy Hiên bên cạnh sớm đã nghe đến trợn mắt há hốc mồm, như thể không dám tin vào tai mình.

Vũ Mục Vương tước!

Thế tập vạn thế!!

Kiến quân bất quỵ!!!

Vinh dự đặc biệt này, gần như không khác gì “Tịnh Kiên Vương”!

Hắn đột nhiên nhìn về phía vị tướng quân khoác huyền giáp, khí độ trầm ngưng như núi kia, trong lòng dậy sóng kinh đào hải lãng: Người này rốt cuộc có lai lịch gì, mà lại có thể khiến Bệ hạ không chút tiếc rẻ ban thưởng ân điển vĩ đại như vậy, phú cho niềm tin và quyền hành vô song đến thế?!

Lâm Tẫn nhìn vị anh hùng bi kịch lưu danh sử xanh trước mắt, ánh mắt sâu thẳm như vực.

Những bi phẫn và tiếc nuối “mạc tu hữu” trong sách sử kiếp trước, sự bất lực và thương lương của mười hai đạo kim bài, lúc này đều hóa thành sự quyết tuyệt cuồn cuộn trong mắt hắn.

Những niềm tin và vinh quang mà hôn quân gian thần kia không thể ban cho ngươi, những hoài bão và tài hoa bị phong tuyết chôn vùi – hôm nay, Trẫm, đều sẽ ban cho ngươi!

Giang sơn vạn dặm này, mới là chiến trường vô biên để Nhạc Bằng Cử ngươi tung hoành xông pha!

“Thần, Nhạc Phi!

Lĩnh chỉ tạ ân!

Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Nhạc Phi giọng điệu trầm hùng, mang theo một chút cảm động khó nhận ra.

Hắn có thể cảm nhận được sự tin tưởng và trọng dụng siêu việt bình thường ẩn chứa đằng sau lệnh bổ nhiệm này, điều này khiến trái tim trung quân báo quốc trong lồng ngực hắn, càng cháy rực hơn.

“Bình thân.” Lâm Tẫn giơ tay.

Nhạc Phi ứng tiếng đứng dậy.

Hắn không lập tức đứng nghiêm sang một bên, mà là ánh mắt như điện, cực nhanh quét một vòng quanh quảng trường và bố cục điện vũ, như một vị thống soái trước khi tiếp quản trận địa, đã bản năng hoàn thành khảo sát sơ bộ và quy hoạch bố phòng trong lòng.

Sau đó.

Chương 281

Hắn mới thu lại ánh mắt, khôi phục tư thái trầm tĩnh, nhưng giữa lưng thẳng tắp kia, đã toát ra một tia nhuệ khí sắp sửa đại cán một trận.

Cử động tinh vi này, khiến Lâm Tẫn càng thêm hài lòng.

Có Nhạc Phi chấp chưởng Hạo Thiên Tông, thanh "kiếm của triều đình" treo trên giang hồ này, nhất định sẽ tỏa ra phong mang khiến thế gian chú ý!

Một lát sau.

Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, thẩm thị bốn phía: "Nhạc khanh, Hạo Thiên Tông giao cho khanh.

Ngày thu đệ tử nửa tháng sau, Trẫm sẽ trở lại." Nhạc Phi chắp tay: "Bệ hạ yên tâm, thần, nhất định không phụ sự kỳ vọng!" Lâm Tẫn gật đầu.

Đối với Nhạc Phi, dù không phải do hệ thống ban tặng, hắn cũng trăm phần trăm yên tâm!

Sưu!

Tiếng xé gió nổi lên, Lâm Tẫn thân hình đã lóe động, biến mất tại đỉnh núi đã đổi tên thành Hạo Thiên Phong. … Sáng sớm.

Lâm Tẫn trở về hoàng cung, đạp vào Ngự Thư Phòng.

Vừa ngồi xuống, còn chưa kịp uống trà, Hải công công liền cúi mình bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, Thiết đại nhân cầu kiến." "Chuẩn!" "Bệ hạ!" Người chưa đến, tiếng đã đến trước!

Giọng nói thô kệch hào sảng kia chấn động khiến lửa nến trong

Ngự Thư Phòng khẽ rung, mấy cung nữ nhút nhát suýt nữa ngã quỵ.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ: "Thiết Côn Luân, khanh không thể nhỏ giọng một chút sao?

Trẫm đâu có điếc." "Hắc hắc!" Thiết Côn Luân chất phác gãi gãi sau gáy, nhe răng cười: "Không vấn đề, yêm sau này nhỏ giọng một chút." Lời tuy nói vậy, nhưng giọng vẫn không giảm bớt.

"Có chuyện gì gặp Trẫm?" Thiết Côn Luân hùng hồn nói: "Bệ hạ, Người trước đây không phải để yêm chế tạo binh khí sao?

Yêm đi Công Bộ xem rồi, mấy cái lò kia đều quá nhỏ, dùng không thuận tay, liền để người ta tạo một cái lớn hơn." "Đã chuẩn bị xong hết rồi?" "Phải, tùy thời có thể bắt đầu làm." Lâm Tẫn mỉm cười nhàn nhạt, từ từ đứng dậy, nghiêng người nói: "Thông tri Tiêu trang chủ và Cố Trục Dã, lập tức đến Công Bộ!" Công Bộ Ty.

Lâm Tẫn vừa bước vào, nhiệt lãng đã như sóng dữ cuộn trào, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Chính giữa quảng trường, sừng sững một lò rèn khổng lồ.

Thân lò do hắc thiết dày nặng đúc thành, trong lò lửa liệt hỏa hùng hùng, ngọn lửa chói mắt không ngừng bốc lên, nung nóng không khí xung quanh đến hơi vặn vẹo.

Hơi nóng cuồn cuộn lan tỏa ra, dù đang giữa mùa đông lạnh giá, cũng khiến người ta cảm thấy da thịt nóng rát, mồ hôi đầm đìa.

Những giọt băng trên mái hiên xa xa đang tí tách tan chảy, giọt nước rơi xuống đất lập tức bốc hơi thành khói trắng.

"Đây chính là cái lò khanh tìm?" Lâm Tẫn lông mày khẽ nhíu, mở miệng hỏi.

Thiết Côn Luân sải bước lên, mang theo vài phần đắc ý: "Bệ hạ,

thế nào?

Cái lò này đủ khí phái chứ?" "Khí phái cái mẹ gì!" Lâm Tẫn không nhịn được mắng: "Khanh là biến Công Bộ Ty của Trẫm thành tiệm rèn nhà khanh sao?" Cái lò khổng lồ này gần như chiếm hết hai phần ba quảng trường, liệt diễm bốc lên, hơi nóng bức người.

Mấy tiểu lại ôm dược liệu đi vòng từ xa, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, nhưng không dám có chút oán trách nào.

"Quách Chấn Hào đâu?" Lâm Tẫn ánh mắt quét qua, nhìn thấy Thượng Thư Công Bộ đang trốn trong đám đông, giọng nói chợt lạnh: "Khanh thân là quan chủ quản một bộ, cứ để hắn làm bừa như vậy sao?" Quách Chấn Hào "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, giọng nói run rẩy: "Là thần thất chức… xin Bệ hạ thứ tội!" Hắn trong lòng kêu khổ không ngừng, Thiết Côn Luân không chỉ là cao thủ Lục địa thần tiên cảnh, lại còn phụng chỉ làm việc.

Hắn một Thượng Thư văn nhược, dám ngăn cản sao?

"Hừ!" Lâm Tẫn lạnh lùng nói: "Đã biết thất chức, phạt bổng một năm, quan giáng một cấp, nhưng vẫn đại Thượng Thư chức, để xem hậu hiệu!

Nếu có lần sau, vị trí Thượng Thư này, khanh không cần ngồi nữa." Quách Chấn Hào như được đại xá, liên tục khấu đầu: "Tạ Bệ hạ khai ân!" Chuyện này tuy nhỏ, Lâm Tẫn lại cố ý mượn đề phát huy.

Hiện nay triều vận Đại Uyên Hoàng triều ngày càng thịnh vượng, cao thủ xuất hiện liên tục, nếu ai nấy cậy vào tu vi mà hoành hành vô kỵ, phép tắc triều đình còn đâu?

Lần răn đe hôm nay, rất nhanh sẽ truyền khắp hoàng thành.

Hắn muốn tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Ở Đại Uyên này, bất kể là ai, đều phải hành sự dưới phép tắc hoàng hoàng này – dù là làm việc cho Lâm Tẫn hắn, cũng không được.

Một bên.

Thiết Côn Luân cũng nhận ra mình hành sự lỗ mãng, trên khuôn mặt đen sạm lộ ra vài phần xấu hổ, đứng cũng không phải, quỳ cũng không phải.

Hắn xoa xoa đôi bàn tay đầy vết chai sần, ánh mắt dao động, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Lâm Tẫn nghiêng người liếc nhìn hắn, ngữ khí không cho phép nghi ngờ: "Thiết Côn Luân, Trẫm không hy vọng có lần sau nữa, minh bạch không?" Thiết Côn Luân nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng ứng tiếng: "Minh bạch!

Bệ hạ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần sau!" Lâm Tẫn lúc này mới khẽ gật đầu, ánh mắt lại rơi vào cái lò khổng lồ kia: "Lần rèn đúc này nếu có thể thành công, coi như khanh lấy công chuộc tội; nếu thất bại…" "Yêm liền chặt đầu xuống, làm hồ lô đêm cho Bệ hạ!" Thiết Côn Luân ngực ưỡn thẳng, giọng như hồng chung.

Luận về thuật rèn đúc, hắn tự nhận trong cảnh nội Đại Uyên không ai có thể hơn hắn.

Đúng lúc này.

Tiêu Luyện và Cố Trục Dã sóng vai đi đến, cung kính hành lễ: "Bệ hạ." Lâm Tẫn gật đầu đáp lại, ánh mắt quét qua thanh trường đao màu đen bên hông Cố Trục Dã, nói với Tiêu Luyện: "Tiêu trang chủ, đã vất vả rồi." Tiêu Luyện mỉm cười nhàn nhạt: "Bệ hạ yên tâm." Nói đoạn.

Hắn nhìn Thiết Côn Luân đã cởi trần, cơ bắp cuồn cuộn, tay cầm búa tạ, ý bảo Cố Trục Dã đưa đao tới.

Cố Trục Dã do dự một lát, chậm rãi cởi bội đao.

Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm thân đao, trong mắt thoáng qua một tia đau đớn khó lòng chia lìa – đây là di vật duy nhất sư tôn để lại.

Tuy nhiên, vì di nguyện của sư tôn, cũng vì tiền đồ võ đạo của chính mình, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Thiết Côn Luân tiếp nhận trường đao, "Keng" một tiếng rút đao ra khỏi vỏ!

Tiếng đao minh thanh việt, ẩn ẩn có hắc sắc sát khí quấn quanh thân đao, nhưng bị hắn dùng chân khí mạnh mẽ trong khoảnh khắc chấn tan.

Sau đó.

Hắn không chút do dự ném đao vào lò, dưới sự thôi động của chân khí, lửa lò chợt bốc mạnh, nhiệt lãng cuồn cuộn, thân đao rất nhanh bị nung đến đỏ rực!

"A!!!" Đột nhiên, Cố Trục Dã phát ra một tiếng gào thét thê lương, quanh thân hắc khí bạo trướng, dường như có thứ gì đó kinh khủng muốn phá thể mà ra!

"Đao ma phản phệ?!" Lâm Tẫn ánh mắt ngưng lại, thì thầm tự nói.

Trường đao chịu nhiệt nung luyện, trận pháp phong ấn trong đó tạm thời mất hiệu lực, vậy mà lại khiến đao ma tìm được cơ hội!

"Hừ!" Tiêu Luyện hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo, chân khí bàng bạc như thủy triều tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ hắc khí quanh thân Cố Trục Dã, mạnh mẽ trấn áp!

"Thả… ra… bản… tọa…" Một tiếng gầm khàn khàn trầm thấp từ trong hắc khí truyền ra, dường như đến từ cửu u địa ngục, mang theo sự oán độc và uy nghiêm khiến người ta dựng tóc gáy, nghe mà lạnh sống lưng!

“Ân?” Tiêu Luyện lông mày trắng khẽ nhíu, lập tức thêm ba phần chân khí, uy áp như núi, vững vàng áp chế hắc khí cuồn cuộn kia.

Đao ma tuy vẫn giãy giụa không ngừng, nhưng nhất thời khó mà phá vỡ sự trói buộc.

Lâm Tẫn ngưng thần quan sát, trầm giọng hỏi: “Tiêu trang chủ, đây là chuyện gì?

Đao ma này… vậy mà có thể khẩu thổ nhân ngôn?” Tiêu Luyện thở dài một hơi, biểu tình ngưng trọng: “Xem ra, là lão phu đã đánh giá thấp tình huống của tên này.” “Lời này nói thế nào?” “Thể chất ‘Vạn Kiếp Ma Nhận Thể’ của hắn phi phàm, đao ma phong ấn trong cơ thể… cực kỳ có khả năng là tồn tại cấp độ Ma vương!” “Ma vương?!” Lâm Tẫn trong lòng chấn động, nhìn về phía Cố Trục Dã tạm thời hôn mê, ngữ điệu toát ra sự lo lắng: “Có ảnh hưởng gì đến hắn không?” “Có!” Tiêu Luyện dứt khoát lắc đầu: “Thể chất thiên phú và thực lực loại này, có quan hệ mật thiết với mạnh yếu của đao ma trong cơ thể.

Đao ma càng mạnh, túc chủ trưởng thành càng nhanh, nhưng một khi mất kiểm soát, nguy hại cũng càng lớn!” Lâm Tẫn nghe vậy, giữa lông mày vương lên một tầng âm u.

Nếu thật sự là đao ma cấp Ma vương, theo thực lực của Cố Trục Dã đề thăng, sức mạnh của đao ma tất nhiên sẽ nước lên thuyền lên, sẽ có một ngày, e rằng khó mà áp chế.

Đến lúc đó.

Dù có trận pháp trường đao gia trì, cũng chưa chắc có thể phong ấn nó!

Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, đáy mắt hàn quang chợt lóe: “Nếu bây giờ liền chém giết đao ma này thì sao?” “Không thể!” Tiêu Luyện

đoạn nhiên lắc đầu: "Đao ma và túc chủ đồng căn đồng nguyên, trừ phi túc chủ tự mình luyện hóa nó, nếu không đao ma vừa chết, túc chủ cũng sẽ hồn phi phách tán!" "Hơn nữa, toàn bộ thiên phú của hắn đều hệ lụy vào đao ma, ma vong, thì người phế!" Đối với thiên tài như Cố Trục Dã mà nói, trở thành phế nhân, còn thống khổ hơn cả cái chết.

"Bệ hạ không cần quá lo lắng." Tiêu Luyện lên tiếng an ủi: "Chỉ cần dùng Trấn ngục huyền thiết trọng chú trường đao, rồi thêm trận pháp phong ấn, trước Khấu thiên cảnh, hắn có thể bảo toàn vô sự." Lâm Tẫn lúc này thần sắc mới hơi dịu lại.

"Bệ hạ!" Lúc này, giọng nói hùng hậu của Thiết Côn Luân truyền đến: "Hỏa hậu đã đủ, muốn thêm kim loại vào đâu?" Lâm Tẫn hoàn hồn, lật tay lấy ra Trấn ngục huyền thiết, lăng không ném đi.

Thiết Côn Luân vững vàng tiếp lấy, dùng chân khí dẫn dắt lửa lò, từ từ dung luyện huyền thiết, hóa thành từng đạo lưu quang, từng chút từng chút thấm vào trong trường đao – chỉ có như vậy, mới không tổn hại căn bản của đao thể, khiến hai thứ hòa quyện hoàn hảo.

"Bành!!!" Đột nhiên, một tiếng trầm đục nổ tung!

Đao ma dường như cảm nhận được lực trấn áp ẩn chứa trong Trấn ngục huyền thiết, chợt bạo tẩu!

Phong ấn chân khí mà Tiêu Luyện bố trí vậy mà bị nó cứng rắn phá vỡ!

"Không hay!" Tiêu Luyện sắc mặt kịch biến: "Nghiệt chướng này muốn cưỡng ép đoạt xá!!" "Thân thể này... thuộc về Bản tọa!" Lời nói âm lãnh chưa dứt.

Hắc khí kia lập tức co rút lại, ngưng tụ thành một bóng ma méo mó hung ác, thẳng tắp bổ về phía Cố Trục Dã đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất!

“Hừ!” Lâm Tẫn rít gào, tựa tiếng sấm kinh thiên vang dội: “Trẫm ở đây, há dung ngươi phóng tứ!” Y đột ngột bước tới.

Hoàng đạo long khí quanh thân ầm ầm bạo phát, kim quang rực rỡ chói chang, hư ảnh ngũ trảo kim long ngẩng đầu bay vút lên không, mang theo uy nghiêm trấn áp bát hoang, trực diện lao tới Đao Ma!

Oanh!!!

Chương 282

Thần long và ma ảnh va chạm dữ dội, giải phóng tiếng động kinh thiên chấn tai muốn điếc, sóng khí cuồng bạo quét ngang toàn bộ Công Bộ Tư.

Cột nhà phát ra tiếng rên rỉ nặng nề, lay động kịch liệt.

Gạch xanh dày đặc lát nền bị hắc vụ tràn ra xâm thực thành vết nứt như mạng nhện, rồi nhanh chóng cháy đen.

Một đám quan viên như diều đứt dây bị chấn bay ra ngoài, thậm chí có người tu vi yếu hơn còn tại chỗ phun ra tiên huyết, hôn mê bất tỉnh.

"Tất cả mọi người, lui ra!" Thanh âm Lâm Tẫn như chuông lớn, không cho phép nghi ngờ.

Mọi người vừa lăn vừa bò, đỡ đần những người bị thương tháo chạy khỏi Công Bộ địa giới, không dám nán lại dù chỉ một khắc.

Lúc này.

Tiêu Luyện phản thủ vung lên, chân khí càng thêm hùng hồn dũng mãnh tuôn ra, ngưng thành khí tức phong ấn che trời lấp đất, ý đồ lần nữa cấm cố Đao Ma.

Thế nhưng Đao Ma lại phát ra một trận cười quái dị "kiệt kiệt", giữa ma khí cuồn cuộn, hiện ra hàng trăm phù văn cổ xưa quỷ dị.

Lực lượng phong ấn thuần túy của Tiêu Luyện vừa tiếp xúc những phù văn này, lại như băng tuyết tan chảy, nhanh chóng bị ô uế, đồng hóa!

"Không ổn!" Sắc mặt Tiêu Luyện đột biến, trầm giọng nói: "Nghiệt chướng này huyết mạch tầng thứ cực cao, ma khí của nó có

khả năng ô uế vạn pháp!

Chân khí và phong ấn thông thường, đã khó lòng làm nó tổn thương mảy may!" Chưa kịp nói hết.

Ý kiếm trong từng cử chỉ của y xông thẳng lên không, vạn đạo kiếm quang lơ lửng giữa không trung.

Rồi giao chức thành một kiếm trận huyền ảo sâm nhiên túc sát, kiếm phong lẫm liệt không chỉ hướng về Đao Ma, mà còn ẩn ẩn phong tỏa toàn bộ không gian.

Y đã hạ quyết tâm, nếu không thể chém giết ma này, thà rằng để Cố Trục Dã thân tử đạo tiêu, cũng tuyệt không dung Đao Ma đoạt xá thành công, họa loạn nhân gian!

Lâm Tẫn tâm lĩnh thần hội, uy áp Khấu Thiên Cảnh toàn diện bạo phát.

Y hai tay kết ấn, long khí quanh thân như sông lớn cuồn cuộn, mấy hư ảnh ngũ trảo kim long gào thét bay ra, biến thành vô số kim quang tỏa liên, mang theo thiên uy trấn áp chư tà hoàng hoàng, lao về phía Đao Ma!

"Lũ kiến hôi các ngươi... cũng xứng trấn áp Bản tọa ư?" Đao Ma phát ra tiếng gào thét khiến người ta sởn tóc gáy, âm thanh kia tựa hồ đến từ Cửu U địa ngục, mang theo ma lực khủng bố ăn mòn thần hồn.

Ngay sau đó.

Đao khí sát phạt ngút trời vọt lên, lại dẫn động thiên địa dị tượng - toàn bộ bầu trời hoàng thành mây đen vần vũ, âm phong gào thét, tựa như tận thế giáng lâm!

Đối mặt cảnh tượng đáng sợ như vậy, Lâm Tẫn trong mắt không chút gợn sóng, chỉ có sâu trong đồng tử kim mang chợt hiện, như liệt nhật rực rỡ chiếu không.

“Trẫm nói trấn áp!” Y tấc bước không lùi, khẩu hàm thiên hiến, tiếng như thiên lôi cuộn qua trời xanh!

Giữa ngón tay hoàng đạo long khí ứng tiếng bạo dũng.

Vô số kim quang tỏa liên kia phảng phất được rót vào ý chí bất hủ, đột nhiên co rút lại, phát ra tiếng long ngâm vang vọng, cứng rắn nghiền ép dòng chảy ma khí đang hoành hành trở về trong vòng ba trượng!

Oanh long!!!

Đại địa chấn động, ma khí bị cưỡng ép áp chế, tuy vẫn đang giãy giụa, nhưng đã không còn hung uy như trước.

Lâm Tẫn khẽ thở dốc, trán lấm tấm mồ hôi, hiển nhiên lần trấn áp này tiêu hao cực lớn.

Y quay đầu nhìn Thiết Côn Luân, quát to: “Thiết Côn Luân, còn cần bao lâu nữa?” Lúc này Thiết Côn Luân đã sớm kinh hồn bạt vía.

Y vạn vạn không ngờ, vốn dĩ chỉ nói là rèn đúc một món phong ấn chi khí, lại dẫn xuất một tồn tại hung lệ như vậy.

Cưỡng chế sự kinh hãi trong lòng, búa sắt trong tay y càng nhanh thêm ba phần.

Theo nhát búa cuối cùng hạ xuống, trường đao đen nhánh chợt bùng phát u ám quang mang, Trấn Ngục Huyền Thiết hoàn mỹ dung nhập vào thân đao, cả thanh đao tản mát ra khí tức sắc bén khiến người ta kinh sợ.

“Thành rồi!” Thiết Côn Luân hô lớn một tiếng, cánh tay chấn động, trường đao đen nhánh phá không bay tới.

Tiêu Luyện mắt nhanh tay lẹ, lăng không tiếp lấy trường đao.

Sau khi nhìn Lâm Tẫn một cái.

Y dùng hai ngón tay như kiếm, lấy kiếm khí đầu ngón tay làm bút, lấy toàn thân chân khí làm mực, cấp tốc khắc họa lên thân đao những văn lộ phong ấn huyền ảo khó lường.

Đao Ma bị tạm thời trấn áp tựa hồ có cảm ứng, phát ra tiếng gào thét không cam lòng, ma khí kịch liệt va chạm vào Long Ấn cấm cố, nhưng cuối cùng vẫn khó lòng thoát khỏi.

Ông!

Theo đạo kiếm văn cuối cùng hạ xuống, trường đao phát ra tiếng ong minh thanh việt, tự động bay đến trên không Cố Trục Dã từ từ xoay tròn, rắc xuống từng đạo lưu quang.

Những lưu quang này như có sinh mệnh bao quanh bóng đen đang giãy giụa, từng chút một kéo nó vào thân đao và trong cơ thể Cố Trục Dã.

"Không...

Bản tọa không cam lòng!!" Đao Ma phát ra tiếng gào thét thê lương, ma khí cấp tốc cuồn cuộn.

"Đợi Bản tọa trọng lâm thế gian... nhất định sẽ dùng máu của các ngươi... rửa sạch nỗi sỉ nhục này!" Tiếng gào thét đầy oán độc còn chưa tiêu tán hoàn toàn, tà vật đã hóa thành một đoàn khói đen tinh hồng, bị trường đao đen nhánh hấp thu toàn bộ.

Trên thân đao, Trấn Ngục Huyền Thiết và kiếm trận phong ấn đồng thời phát sáng quang hoa khó lường, triệt để phong ấn tồn tại cường hoành này!

Cùng lúc đó.

Thân thể Cố Trục Dã không gió tự động, dần dần lơ lửng giữa không trung.

Tựa hồ cùng Đao Ma trong cơ thể sinh ra loại cộng minh nào đó, chân khí trong kinh mạch của y bắt đầu bạo trướng điên cuồng, cảnh giới từng bước tăng lên - Tông sư trung kỳ, Tông sư hậu kỳ, Tông sư đỉnh phong!

Mãi cho đến khi chỉ còn một bước chân là đạt tới Đại Tông sư, thế bạo trướng này mới từ từ dừng lại.

Cố Trục Dã phiêu nhiên rơi xuống đất, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu củng cố tu vi đột nhiên có được này.

Trên bầu trời mây đen dần dần tan đi, ánh mặt trời lại lần nữa rải xuống đại địa, hệt như ma uy kinh thiên vừa rồi chỉ là một giấc mộng huyễn.

Lâm Tẫn thở phào một hơi dài, nhìn Cố Trục Dã khí tức dần ổn định trên mặt đất, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Tiêu Luyện: "Tiêu Trang Chủ, rốt cuộc là chuyện gì?" Tiêu Luyện chau chặt lông mày bạc, nghiêm nghị nói: "Túc chủ và Đao Ma vốn là hai mặt của một thể, vừa rồi Đao Ma vì muốn thoát khỏi trấn áp, đã cưỡng ép thúc đẩy lực lượng huyết mạch.

Giờ đây bị phong ấn lại, những sức mạnh này liền tàn lưu trong cơ thể Cố Trục Dã, ngược lại thành toàn tu vi cho y." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Nói như vậy, Cố Trục Dã cũng coi như tai họa lại được phúc.

Thế nhưng Tiêu Luyện chuyển đề tài, biểu tình càng thêm nghiêm túc: "Bệ hạ, lão phu vẫn phải nói thêm một câu, tên này, tuyệt đối không thể giữ lại!" Tuy rằng lần phong ấn này thành công, nhưng thực lực và huyết mạch của Đao Ma kia đều vượt xa dự kiến.

Hai cường giả Khấu Thiên Cảnh liên thủ mới miễn cưỡng trấn áp được nó, nếu đợi Cố Trục Dã cũng đạp vào Khấu Thiên Cảnh, Đao

Ma lại lần nữa phá phong mà ra, đến lúc đó e rằng không ai có thể chế ngự!

Đến lúc đó.

Toàn bộ Đại Uyên Hoàng triều, tất sẽ luân thành thi sơn huyết hải!

Lâm Tẫn ánh mắt khẽ ngưng lại, y há lại không biết lời Tiêu Luyện nói có lý lẽ?

Chỉ là Cố Trục Dã này, cực kỳ giống những người trẻ tuổi ở kiếp trước bị tư bản và vận mệnh ràng buộc, nhưng vẫn liều mạng vươn lên...

Y, muốn cho thiếu niên này, cũng cho chính mình, một kẻ xuyên việt, thêm một cơ hội nữa.

"Trong lòng Trẫm đã có tính toán, nếu thật sự đến ngày đó, Trẫm tự sẽ ra tay." Y có sự tự tin này - trước khi Cố Trục Dã chạm đến Khấu Thiên Cảnh, y nhất định có thể dẫn đầu đột phá phong ấn thiên đạo, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Đến lúc đó.

Với tu vi Thiên Nhân thậm chí mạnh hơn nữa để phong ấn Đạo Ma, cũng không phải là không thể.

Lùi một vạn bước mà nói, nếu phong ấn thiên đạo vẫn kiên cố bất phá, vì thiên hạ thương sinh, y cũng chỉ có thể nén đau diệt trừ họa hoạn tiềm ẩn này.

Thấy quyết ý trong mắt Lâm Tẫn đã định, Tiêu Luyện gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau một khắc.

Khí tức quanh thân Cố Trục Dã triệt để bình ổn.

Y mở hai mắt ra, đao ý sắc bén chợt lóe rồi vụt tắt.

“Bệ hạ!” Y quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ.

Tuy rằng vừa rồi ý thức mơ hồ, nhưng mọi thứ xảy ra bên ngoài y đều cảm nhận rõ ràng - vị đế vương trước mắt này, lại một lần nữa cứu mạng y!

Giọng Lâm Tẫn bình tĩnh không chút gợn sóng: “Trở về củng cố tu vi cho tốt, ghi nhớ giới kiêu giới táo, chớ để ma đầu trong cơ thể có cơ hội thừa cơ.” “Thần, minh bạch!” Cố Trục Dã trịnh trọng lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng y rời đi, Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, rồi quay sang nhìn Thiết Côn Luân: “Mau chóng tháo cái lò rèn này cho Trẫm!” “Hắc hắc, Bệ hạ cứ yên tâm, lão đây tự tay tháo!” Thiết Côn Luân không dám chậm trễ, vội vàng đáp lời.

Đúng lúc này.

Một Cẩm Y Vệ nhanh chóng tiến lên, cung kính bẩm báo: “Khải bẩm Bệ hạ, ngoài cung có người cầu kiến, tự xưng...

Chương 283

đến từ Cửu Tiêu Thánh Tông!" "Nga?" Lâm Tẫn khẽ nhếch mày, cười khẽ một tiếng: "Tới cũng thật nhanh." Tin tức Tịnh Hồn Bồ Đề Lan vừa truyền ra, Cửu Tiêu Thánh Tông quả nhiên ngồi không yên, e rằng đã vội vã đêm ngày chạy đến kinh đô.

Tiêu Luyện tự nhiên cũng hiểu rõ nguyên do.

Y tiến lên nửa bước, cười nói: "Bệ hạ, lão phu vừa lúc không có việc gì, tiện cùng Người gặp mặt vậy." Lâm Tẫn gật đầu: "Tốt." Y làm sao lại không đoán được tâm tư của Tiêu Luyện?

Tuy nói Tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông Diệp Đình Uyên trọng thương hôn mê, thực lực tông môn đại không như trước, nhưng rốt cuộc vẫn là một trong ngũ đại giang hồ thánh địa.

Tiêu Luyện lấy thân phận Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang tọa trấn nơi này, vô nghi có thể khiến uy thế triều đình càng thêm thịnh vượng!

Đương nhiên, đối với Lâm Tẫn hiện tại mà nói, những điều này bất quá chỉ là cẩm thượng thiêm hoa.

Tự khi đạp nhập Khấu Thiên Cảnh, Cửu Tiêu Thánh Tông bé nhỏ, đã sớm không lọt vào mắt y!

Trong Ngự Thư Phòng.

Lò sưởi khói nhẹ lượn lờ, xông khắp phòng hương ấm.

Lâm Tẫn nghiêng người tựa vào long ỷ, chậm rãi thưởng thức ngự cống hương minh, thần sắc nhàn nhã, hệt như người sắp đến không phải là giang hồ thánh địa, mà chỉ là khách thăm bình thường.

Tiêu Luyện cũng một phái thong dong, ngồi ở ghế chủ ở bậc dưới,

đầu ngón tay khẽ gạt nắp trà, hơi nóng lượn lờ làm mờ đi đôi mắt sâu thẳm của y.

Không lâu sau.

Một thân ảnh trung niên bước vào điện, đứng ở bậc dưới.

Người tới một thân trường bào đen, tay áo và cổ áo thêu bằng chỉ bạc những hoa văn sấm sét ẩn hiện, tuy dung mạo bình thường, nhưng giữa đôi mày ẩn chứa sự kiêu ngạo cố hữu của thánh địa, tựa như đã khắc sâu vào xương máu.

"Tại hạ Cửu Tiêu Thánh Tông Đại trưởng lão Diệp Viêm Khôn, kiến quá Bệ hạ!" Y bề ngoài cung kính chắp tay hành lễ, nhưng sâu trong mắt lại không giấu được vài phần khinh miệt.

Trong mắt y, giang hồ thánh địa, xưa nay luôn cao cao tại thượng, hoàng quyền cũng phải cúi đầu!

Lâm Tẫn khóe môi nhếch lên một độ cong tựa cười mà không cười, đặt chén trà xuống: "Diệp trưởng lão từ xa đến đây, vì chuyện gì?" Diệp Viêm Khôn thấy Hoàng đế giả vờ hồ đồ, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Tại hạ nghe nói triều đình có được một gốc Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, không biết có thể... cho tông ta mượn dùng được không?" "Mượn?" Lâm Tẫn suýt bật cười thành tiếng.

Đây thật đúng là ném bánh bao thịt chó, có đi không có về, mặt mũi Cửu Tiêu Thánh Tông, lại còn dày hơn y tưởng.

Y cố ý trầm ngâm, thở dài nói: "Ai, Diệp trưởng lão đến không đúng lúc, gốc Tịnh Hồn Bồ Đề Lan này...

đối với Trẫm cũng vô cùng quan trọng a." Diệp Viêm Khôn nhíu mày, ngữ điệu không khỏi mang theo vài phần kiêu ngạo đặc hữu của thánh địa: "Bệ hạ, nếu ta không lầm, triều đình ban đầu sưu tầm vật này, vốn dĩ là muốn tặng cho Cửu Tiêu Thánh Tông ta đúng không?"

“Ban đầu, đúng là có ý này.” Lâm Tẫn không phủ nhận, nhưng lời nói lại đột nhiên chuyển hướng: “Nhưng bây giờ, Trẫm đã thay đổi chủ ý.” “Ngươi...!” Diệp Viêm Khôn trong lòng lửa giận bốc lên!

Y thân là Đại trưởng lão Cửu Tiêu Thánh Tông, tu vi Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, địa vị tôn sùng, đích thân đến hoàng cung phàm tục này đã là ban cho thiên đại mặt mũi.

Ai ngờ vị đế vương trẻ tuổi này lại không biết điều như vậy, rõ ràng là đang trêu đùa y!

Nghĩ đến đây.

Chân khí trong cơ thể y ẩn ẩn táo động, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo: “Bệ hạ đây là định muốn cùng Cửu Tiêu Thánh Tông ta đối địch?” “Phóng tứ!” Một tiếng quát trầm như kinh lôi nổ vang!

Uy áp hùng hồn ùn ùn giáng xuống, tựa vạn trượng cao sơn sụp đổ, Diệp Viêm Khôn chỉ cảm thấy hai vai trầm xuống, ‘phịch’ một tiếng nặng nề.

Y lại bị cứng rắn áp quỳ xuống đất!

“Sao... sao có thể!?” Y kinh hãi ngẩng đầu, nhìn về phía nguồn gốc uy áp - Tiêu Luyện vẫn luôn khí định thần nhàn.

“Ngươi là ai?” Lâm Tẫn khẽ cười, ngữ khí mang theo vài phần trêu chọc: “Tiêu Trang Chủ, xem ra Diệp trưởng lão... không nhận ra ngươi a.” Tiêu Luyện không để tâm.

Y thường niên bế quan, một trưởng lão thánh địa bé nhỏ, còn chưa đủ tư cách để nhận ra y.

“Tiêu Trang Chủ?” Diệp Viêm Khôn trước tiên sững sờ, sau đó chợt nghĩ đến một cái tên, một cái tên vang dội như sấm bên tai ở đỉnh cao giang hồ, sắc mặt tức khắc tái mét!

Tàng Kiếm Sơn Trang Trang chủ, Tiêu Luyện!

"Cửu Tiêu Thánh Tông, uy phong thật lớn!" Ánh mắt Tiêu Luyện chợt sắc bén, như kiếm phong ra khỏi vỏ, đâm thẳng vào hồn phách Diệp Viêm Khôn: "Dù là Diệp Đình Uyên thân đến, cũng không dám trước mặt lão phu mà phóng tứ như vậy!" Uy áp lại nặng thêm ba phần!

Cả người Diệp Viêm Khôn bị đè chặt xuống đất, xương cốt phát ra tiếng 'lạc chi' không chịu nổi sức nặng, phảng phất sắp vỡ vụn ngay lập tức.

Y không hề nghi ngờ, Tiêu Luyện chỉ cần một ý niệm, liền có thể khiến y thân hồn câu diệt!

"Tiêu, Tiêu Trang Chủ... xin tha mạng... vãn bối... vãn bối tuyệt không có ý này a!" Quan trọng sống chết!

Cái gì là mặt mũi, cái gì là ngạo cốt, tất cả đều bị quăng ra tận chín tầng mây, Diệp Viêm Khôn chỉ có thể khó khăn mở miệng cầu xin tha mạng.

Tiêu Luyện không nói gì, uy áp hơi thu lại, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn đầu ngón tay khẽ vuốt mép chén trà, thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn xuống thân ảnh chật vật dưới chân: "Muốn Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, cũng không phải là không được." Diệp Viêm Khôn lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, vội vàng thở dốc nói: "Bệ hạ xin cứ nói!

Bất kể bao nhiêu vàng bạc, Cửu Tiêu Thánh Tông tuyệt không hai lời!" "A." Lâm Tẫn cười nhạo, trào phúng nói: "Ngươi cho rằng, Trẫm sẽ thiếu tiền sao?" Diệp Viêm Khôn nghẹn lời.

Triều đình vừa mới tịch thu tài sản của Chu Kiều Sử gia, cự ngạc

thương buôn muối, thu hoạch phong phú, đủ sức phú khả địch quốc, xa không phải Cửu Tiêu Thánh Tông y có thể sánh được.

"Vậy...

Bệ hạ muốn vật gì?" "Đã là dược liệu, thì dùng dược liệu trao đổi." Lâm Tẫn thản nhiên nói: "Cửu Tiêu Thánh Tông nếu có thể lấy ra 'Niết Bàn Thảo' hoặc 'Xích Diễm Liên Tâm', Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, Trẫm tự sẽ phụng thượng." Diệp Viêm Khôn hoàn toàn ngây người.

Danh hào hai vị dược liệu này, y lại chưa từng nghe qua!

Thân là Đại trưởng lão Cửu Tiêu Thánh Tông, y tự hào đã đọc khắp cổ tịch tông môn, quen thuộc kỳ trân thiên hạ, nhưng "Niết Bàn Thảo" và "Xích Diễm Liên Tâm"...

Chẳng lẽ là vị Hoàng đế trẻ tuổi này tùy tiện bịa ra, cố ý gây khó dễ cho y?

Huống hồ!

Cho dù dược liệu là thật, nhưng ngay cả triều đình và Tàng Kiếm Sơn Trang đều không tìm được, Cửu Tiêu Thánh Tông lại làm sao có?

Dù có thể tìm được, Tông chủ Diệp Đình Uyên cũng không chờ nổi đến lúc đó!

"Bệ hạ..." Diệp Viêm Khôn cổ họng khô khốc: "Ngài đây... là đang làm khó Cửu Tiêu Thánh Tông ta a." "Làm khó?" Lâm Tẫn kiếm mày chợt nhướng lên, thanh tuyến bao hàm hàn ý lẫm liệt, hoàng hoàng long uy theo đó ầm ầm bạo phát!

Trong khoảnh khắc.

Trong Ngự Thư Phòng như có vạn ngàn hư ảnh thần long ngự trị hư không, từng đạo long mục sâm nhiên khóa chặt Diệp Viêm Khôn.

Đó không phải là áp bách sức mạnh đơn thuần, mà còn mang theo một luồng ý chí thẩm phán nguyên từ cửu thiên thần linh, khiến thần hồn y run rẩy, gần như muốn tan rã!

"Nếu Trẫm có ý làm khó, ngươi ngay cả cánh cửa hoàng cung này cũng không vào được!" Long uy này gia thân, lại còn đáng sợ tuyệt vọng hơn cả uy áp như núi vừa rồi của Tiêu Luyện!

Diệp Viêm Khôn tâm thần chấn động.

Tia may mắn cuối cùng cũng triệt để tan nát.

Mãi đến giờ khắc này y mới vô cùng rõ ràng nhận ra, nền tảng của triều đình không hoàn toàn đến từ Tàng Kiếm Sơn Trang!

Vị đế vương trẻ tuổi này bản thân, lại cũng là một tồn tại Khấu Thiên Cảnh vượt qua Lục Địa Thần Tiên!

Sau một khắc, long uy tán đi.

Lâm Tẫn lãnh đạm phất tay: "Trẫm hôm nay không muốn đổ máu, cút đi." Diệp Viêm Khôn thân thể khôi phục tự do, nhưng lại không lập tức rời đi.

Nếu cứ thế tay trắng trở về, Diệp Đình Uyên chắc chắn sẽ chết, Cửu Tiêu Thánh Tông cũng sẽ sụp đổ thần đàn, trở thành trò cười của toàn bộ giang hồ!

Trong lòng y ý niệm chuyển động nhanh chóng, cắn răng nói: "Bệ hạ!

Nếu ngài nguyện ban Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, Cửu Tiêu Thánh Tông nguyện cam đoan, vĩnh viễn không can thiệp quốc sách triều đình!

Chuyện Đại Vận Hà, tông ta và Diệp gia tất sẽ dốc sức ủng hộ, nguyện như Tàng Kiếm Sơn Trang, hiệu trung triều đình!" Lâm Tẫn nghe vậy, lại khinh miệt cười một tiếng, khẽ lắc đầu, lời nói khiến

bốn phía kinh hãi: "Chỉ bằng Cửu Tiêu Thánh Tông, cũng xứng đặt ngang hàng với Tàng Kiếm Sơn Trang ư?

Các ngươi... còn chưa có tư cách đó!" Một câu nói, như tiếng đỉnh đỉnh.

Trong mắt Tiêu Luyện lóe lên một tia ấm áp.

Lời này, không nghi ngờ gì đã nâng địa vị Tàng Kiếm Sơn Trang, lên đến độ cao mà Cửu Tiêu Thánh Tông vĩnh viễn không thể với tới.

Sắc mặt Diệp Viêm Khôn lúc xanh lúc trắng, nhưng không dám biểu lộ nửa phần bất mãn.

Ngự Thư Phòng nội chìm vào tĩnh lặng, chỉ có hương lò vẫn lượn lờ.

Chương 284

Rất lâu sau.

Ánh mắt sâu thẳm của Lâm Tẫn lại lần nữa rơi xuống người Diệp Viêm Khôn, chậm rãi mở miệng: "Bất quá, muốn Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, cũng không phải là không thể...

Chỉ cần đáp ứng Trẫm một điều kiện!" "Điều kiện gì?!" Diệp Viêm Khôn đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bùng lên ánh sáng hy vọng kinh người!

Chỉ cần có thể có được Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, cứu tỉnh Diệp Đình Uyên, dù là điều kiện hà khắc đến đâu, y cũng nguyện ý đánh cược một phen!

"Rất đơn giản." Lâm Tẫn khóe môi nhếch lên một độ cong tựa cười mà không cười, giọng nói lại lạnh như băng: "Trẫm muốn Cửu Tiêu Thánh Tông ngươi, đối với thiên đạo lập thệ, từ nay thần phục triều đình, làm tông môn phụ thuộc của Đại Uyên ta." Giọng y chợt ngừng, từng chữ như sắt, không cho phép nghi ngờ: "Đồng thời, chiêu cáo giang hồ, vĩnh viễn không được phản bội.

Nếu có vi phạm, trời tru đất diệt, thần hồn câu vẫn!" Lời vừa dứt, hệt như kinh lôi nổ vang!

Thân hình Diệp Viêm Khôn kịch liệt chấn động, gần như muốn bật thốt gào thét: "Không thể nào!" Một khi đáp ứng, Cửu Tiêu Thánh Tông không chỉ danh tiếng thánh địa bị hủy hoại, mà còn triệt để trở thành phụ dung của hoàng quyền, vĩnh viễn không thể xoay mình, trở thành trò cười của toàn bộ giang hồ!

Đối mặt sự từ chối của y, Lâm Tẫn không hề bất ngờ.

Y thản nhiên nâng chén trà, khẽ thổi đi lá trà nổi, tùy ý phất tay: "Trẫm chưa từng ép buộc người khác.

Đã không nguyện, vậy mời trở về đi." Thế nhưng.

Diệp Viêm Khôn vẫn quỳ tại chỗ, bất động.

Tịnh Hồn Bồ Đề Lan quá mức trân quý, chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ tịch.

Nếu bỏ lỡ gốc này, Diệp Đình Uyên e rằng... sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa!

Thấy y bất động, Lâm Tẫn ngữ khí chuyển lạnh: "Còn không đi?

Chẳng lẽ còn muốn Trẫm giữ ngươi dùng thiện sao?" Nói xong.

Y quay sang Tiêu Luyện bên cạnh, cổ tay khẽ lật, một gốc dược liệu hình dáng như lan thảo, toàn thân tựa bích ngọc lưu ly lơ lửng hiện ra.

Chín phiến lá dài không gió tự động, ôm lấy một đóa hoa trắng sữa còn hé nụ, tản ra hương thơm thanh mát u nhã thấm vào tận tâm tỳ.

"Tiêu Trang Chủ, ngươi nói...

đem thứ này ra nấu trà, hương vị hẳn là không tệ chứ?" Lâm Tẫn mân mê dược liệu, hứng thú hỏi.

Tiêu Luyện lập tức hiểu ý, thong dong cười một tiếng: "Vậy lão phu nhất định phải xin một chén nếm thử." "Hắc hắc hắc, dễ nói!" Lâm Tẫn bật cười lớn.

Dưới bậc, hai mắt Diệp Viêm Khôn đỏ rực, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi rỉ ra mà y không hề hay biết!

Hình thái dược liệu kia, mùi hương độc đáo kia... cùng Tịnh Hồn Bồ Đề Lan được ghi chép trong cổ tịch không khác chút nào!

Hai người này rõ ràng biết linh dược này đối với Cửu Tiêu Thánh Tông có ý nghĩa gì, lại công nhiên bàn luận lấy nó ra nấu trà...

Đây quả thực là chà đạp tôn nghiêm của y dưới chân nghiền nát!

Khổ nỗi, y, không còn lựa chọn nào khác.

Sau mấy hơi thở.

Diệp Viêm Khôn như bị rút cạn tất cả khí lực, lưng hoàn toàn khom xuống, cả người trong nháy mắt già đi mấy chục tuổi.

"...Ta, đồng ý." Giọng y khàn khàn, gần như không thể nghe rõ.

Lâm Tẫn nhếch mày, cố ý hỏi: "Diệp trưởng lão nói gì?

Trẫm không nghe rõ." Diệp Viêm Khôn nghiến chặt răng, trán nặng nề khấu trên mặt đất, từng chữ một: "Khải bẩm Bệ hạ!

Cửu Tiêu Thánh Tông... nguyện thần phục triều đình, trở thành tông môn phụ thuộc!

Hạ thần đã lập thệ với thiên đạo, vĩnh viễn không phản bội, nếu không... thần hồn câu diệt!" Nghe vậy, Lâm Tẫn cuối cùng cũng hài lòng gật đầu.

Cửu Tiêu Thánh Tông xưa nay tự phụ siêu nhiên, không coi triều đình ra gì, trước đây lại còn muốn dùng việc Đại Vận Hà đi qua địa giới Diệp gia làm con bài, đổi lấy Tịnh Hồn Bồ Đề Lan?

Quả thực không biết trời cao đất rộng!

Ngày hôm nay, y chính là muốn mượn chuyện này, hung hăng cảnh cáo toàn bộ giang hồ - hoàng quyền quật khởi, thế không thể cản!

Kẻ nào dám cản trở, chỉ có một con đường chết!

"Bệ hạ." Thấy Lâm Tẫn lâu không nói gì, Diệp Viêm Khôn ngẩng đầu, căng thẳng hỏi: "Lời thề này... có hiệu lực không?" Lâm Tẫn thu

hồi tâm tư, gật đầu: “Có thể.” “Vậy...” Ánh mắt Diệp Viêm Khôn, gắt gao nhìn chằm chằm Tịnh Hồn Bồ Đề Lan trên long án.

Lâm Tẫn thản nhiên cười một tiếng, khuất ngón tay búng nhẹ, gốc linh dược kia liền nhẹ nhàng bay đến trước mặt Diệp Viêm Khôn.

“Đa tạ Bệ hạ!

Đa tạ Bệ hạ!” Diệp Viêm Khôn kích động đến nghẹn ngào, cẩn thận từng li từng tí tiếp lấy, như thể đang ôm vật báu quý giá nhất thế gian.

“Trong vòng ba ngày, Trẫm muốn nghe được tin tức Cửu Tiêu Thánh Tông công cáo giang hồ.” “Hạ thần minh bạch!” Diệp Viêm Khôn trịnh trọng cất Tịnh Hồn Bồ Đề Lan vào, liên tục xưng vâng.

Lâm Tẫn phất tay: “Diệp Đình Uyên sau khi tỉnh lại, bảo y đến kiến Trẫm.

Lui xuống đi.” “Hạ thần cáo lui!” Diệp Viêm Khôn ôm ấp sự phấn khích và hy vọng, nhanh chóng lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Giờ khắc này trong lòng y chỉ có một ý niệm - lập tức trở về tông môn, cứu tỉnh Tông chủ!

Nhìn bóng lưng y biến mất.

Tiêu Luyện từ từ đứng dậy, trầm ngâm nói: “Bệ hạ, Cửu Tiêu Thánh Tông lần này thần phục, e rằng... không phải thật lòng.” “Không sao.” Lâm Tẫn lãnh đạm cười một tiếng, lời nói sâm hàn: “Trẫm chỉ cần bọn họ nghe lời là đủ rồi.

Thật lòng hay không, không quan trọng.” Có thiên đạo thề ước thúc, bọn họ cũng không dám công khai làm trái triều đình.

Nếu tương lai thật sự dám giở trò gì...

Diệt là được!

Một Diệp Đình Uyên bé nhỏ, y còn chưa đặt vào mắt!

Đinh!

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở trong trẻo của Hệ thống kịp thời vang lên.

"Chúc mừng Túc chủ tuần thị Lôi Uyên Cốc, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?" "Điểm sáng." Lâm Tẫn thầm niệm trong lòng.

Hiện giờ Diệp Đình Uyên hôn mê, Diệp Viêm Khôn thân là Đại trưởng lão, lời thề của y, liền đại diện cho ý chí của toàn bộ Cửu Tiêu Thánh Tông.

Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Lôi Uyên Cốc!

Hoạch được tưởng lệ: Tử Hoàng Lôi Ảnh!

Âm thanh nhắc nhở Hệ thống vừa dứt.

Sắc mặt Lâm Tẫn không đổi, ý thức lại đã chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy ở trung tâm giới nội, lơ lửng một thanh trường thương màu tím, tựa hồ do lôi đình cửu thiên ngưng tụ mà thành!

Thân thương không hề thẳng tắp, mà lại hiện ra một loại hình thái xoắn ốc đang lưu chuyển, tựa như vô số đạo điện quang tím sẫm bao quanh áp súc mà thành, ẩn ước có thể thấy năng lượng cuồn cuộn không ngừng bên trong.

Ở lưỡi thương, lôi quang bùng cháy dữ dội, mép biên phát ra huy quang ngân bạch chói mắt.

Mũi thương do lôi quang cấu thành phảng phất có sinh mệnh, lúc

thì ổn định như con thoi, lúc thì bạo liệt như móng vuốt, phát ra tiếng ong minh trầm thấp uy nghiêm, như vạn ngàn lôi điểu cùng kêu.

Cả cây trường thương bao phủ trong một tầng vầng điện tím dao động, hồ quang điện li ti không ngừng nhảy ra, nổ ra những tiếng lách tách nhỏ mịn trong không khí, tản ra khí tức cháy khét.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe!

Chỉ riêng cổ uy thế này, cũng đủ để phán định, cây thương này tuyệt phi phàm phẩm!

Ý niệm y vừa động, giơ tay hư chiêu.

Xoẹt!

Oanh!

Kèm theo tiếng sấm chói tai và tiếng phá không, trường thương bay vào tay.

Chương 285

Lập tức một luồng sức mạnh lôi đình cuồng bạo mà ôn thuận thuận theo cánh tay lan ra, nhưng lại không hề làm tổn thương chủ nhân.

Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương dài khoảng năm xích bốn tấc, Lâm Tẫn tùy ý vung lên, thân thương lôi quang bạo thiểm, xé rách không khí phát ra tiếng nổ lách tách, uy thế kinh người!

Quan trọng nhất là.

Ngay cả khi người sử dụng bản thân không có thuộc tính lôi điện, cũng có thể nương vào cây thương này, dẫn động lôi đình thiên địa, bạo phát ra uy năng khủng bố!

"Thương thì không tệ, chỉ là..." Lâm Tẫn cổ tay run nhẹ, vặn một thương hoa sắc bén, khẽ nhíu mày: "Hơi ngắn một chút." Cây thương này phẩm chất vượt xa Lịch Tuyền Thương.

Nhưng nếu để những thân thể vĩ tráng như núi như Nhạc Phi sử dụng, thì quả thực có vẻ hơi thiếu bá khí.

Tạm thời chưa nghĩ ra nhân tuyển thích hợp hơn, y liền thu Tử Hoàng Lôi Ảnh về Tàng Binh Giới, để sau rồi tính.

Lúc này.

Tiêu Luyện chính định hành lễ cáo từ.

Lâm Tẫn lại thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng mở miệng: "Tiêu Trang Chủ, xin dừng bước.

Trẫm có một chuyện muốn hỏi." Ánh mắt y sắc bén như đao, chậm rãi thốt ra ba chữ: "Về...

Thiên Diễn Tông." "Thiên Diễn Tông?" Tiêu Luyện nghe vậy sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu: "Bệ hạ muốn biết gì?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Nói cho Trẫm biết, phong cách hành sự của Thiên Diễn Tông như thế nào?" Tiêu Luyện lược tác hồi ức, không nhanh không chậm nói: "Thiên Diễn Tông lấy 'Diễn Phong Thuật' lập tông, trăm năm trước thường phái đệ tử xuống núi lịch luyện, phò nguy tế khốn, trên giang hồ danh tiếng khá tốt.

Chỉ là..." "Chỉ là gì?" Lâm Tẫn lập tức hỏi.

Tiêu Luyện cười khổ một tiếng: "Bởi vì công pháp bọn họ tu luyện chú trọng 'phong thông ngũ tạng, kỵ trọc khí nhiễu tâm', cho nên toàn tông trên dưới không dính khói rượu.

Lâu dần, lại diễn biến thành một loại thành kiến cổ quái - phàm người xuất thân không chính đáng, đều không xứng cùng Thiên Diễn Tông sánh vai!" "Xuất thân không chính đáng?" Lâm Tẫn nhướng mày.

Đây là tật xấu gì vậy?

Chẳng lẽ thiên tài võ đạo xuất thân thảo căn, dù tư chất có cao đến mấy, cũng không lọt vào mắt Thiên Diễn Tông?

Tiêu Luyện giải thích: "Trong mắt bọn họ, trừ đệ tử mấy đại thánh địa và truyền nhân của một số tông môn đỉnh tiêm ra, những người còn lại đều là... tục vật." Lâm Tẫn cười nhạo một tiếng.

Xem ra Thiên Diễn Tông này, không phải kiêu ngạo bình thường a.

Y chuyển đề tài, hỏi: "Tiêu Trang Chủ, ngươi vừa nói trăm năm trước đệ tử Thiên Diễn Tông thường xuống núi lịch luyện, vậy gần trăm năm nay thì sao?" Lông mày bạc của Tiêu Luyện khẽ nhíu lại: "Trăm năm trước, Thiên Diễn Tông đã xảy ra một biến cố, từ đó phong sơn bế tông, không còn đặt chân vào giang hồ nữa." "Nga?"

Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia hứng thú.

Có thể khiến Thiên Diễn Tông, một trong ngũ đại thánh địa, lựa chọn phong sơn, biến cố này nhất định phi phàm!

Tiêu Luyện từ từ kể lại: "Nghe nói, trăm năm trước khi Thiên Diễn Thánh Nữ xuống núi lịch luyện thì, lại yêu phải một kẻ ngốc, nghe nói còn là một môn chủ gì đó.

Kẻ ngốc kia muốn làm chuyện bất chính với Thánh Nữ, may mắn Thiên Diễn Tông kịp thời cản đến, mới không gây ra đại họa.

Tông môn chấn nộ, lập tức đưa Thánh Nữ trở về." Y ngập ngừng một chút, bổ sung: "Đương nhiên, chuyện này thật giả khó phân biệt, giang hồ truyền ngôn thường có phần khoa đại." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Thiên Diễn Tông tuy hành sự quái gở, nhưng người có thể trở thành Thánh Nữ, tất phải là bậc kinh tài tuyệt diễm.

Thiên chi kiêu nữ như vậy, sao lại có thể nhìn trúng một kẻ ngốc?

Huống hồ.

Kẻ ngốc làm sao có thể trở thành môn chủ?

Lâm Tẫn lại hỏi: "Kẻ ngốc kia sau này thế nào?

Bị Thiên Diễn Tông xử tử rồi sao?" Tiêu Luyện cười nhẹ nói: "Cái đó thì không.

Nghe nói Thiên Diễn Tông vì muốn chương hiển khí độ thánh địa, chỉ là xóa đi ký ức của kẻ ngốc kia." Oanh!

Lời này vừa ra, toàn thân Lâm Tẫn kịch liệt chấn động, như bị sét đánh.

Trăm năm trước, Thiên Diễn Thánh Nữ, xóa bỏ ký ức, môn chủ tông môn - tất cả manh mối này, lại đều chỉ về cùng một người!

Thiết Côn Luân!

Lâm Tẫn càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Thiết Côn Luân chính là bị phong điên trăm năm trước, tuy rằng là vì Huyết Ảnh Ấn Ký, nhưng điều đó sẽ không ảnh hưởng đến ký ức.

Y hiện tại phần lớn chuyện cũ không nhớ ra, rất có khả năng chính là bị người xóa bỏ ký ức!

Quan trọng nhất là.

Với thân phận Môn chủ Thiết Y Môn năm đó của Thiết Côn Luân, vốn không nên có sự giao thiệp với thánh địa.

Còn về lời Tiêu Luyện nói, Thiên Diễn Tông vì muốn chương hiển tấm lòng quảng đại nên không ra tay sát hại - trong lòng Lâm Tẫn chỉ có nụ cười lạnh.

Thánh địa siêu nhiên, coi chúng sinh như kiến hôi, hà tất phải để tâm đến ánh mắt thế tục?

Cái cớ hư ngụy này, cũng chỉ lừa được mấy kẻ ngu phu giang hồ.

Không sát hại, tuyệt đối không phải vì nhân từ, nhất định là xuất phát từ một loại nguyên nhân sâu xa hơn!

Lúc này.

Thấy Lâm Tẫn chìm vào trầm tư, Tiêu Luyện dò hỏi: "Bệ hạ vì sao đột nhiên hỏi về Thiên Diễn Tông?" Trong mắt y hàn quang chợt lóe, sát khí lẫm nhiên: "Chẳng lẽ bọn họ đã xúc phạm luật pháp?

Lão phu đây sẽ đi cho bọn họ một bài học!" Lâm Tẫn phất tay.

Y không trả lời câu hỏi của Tiêu Luyện, mà lại hỏi: "Tiêu Trang Chủ, ngươi có biết có biện pháp nào, có thể khôi phục ký ức bị xóa bỏ không?" Tiêu Luyện hơi suy tư: "Cái này rất khó.

Xóa bỏ ký ức khác với phong ấn ký ức, đã xóa bỏ, tức là triệt để tiêu thất, muốn khôi phục, khó như lên trời.

Hơn nữa, ngay cả Lục Địa Thần Tiên, e rằng cũng không có năng lực xóa bỏ ký ức, trừ phi là...

Khấu Thiên Cảnh!" Lâm Tẫn truy vấn: "Một chút biện pháp cũng không có?" Tiêu Luyện vuốt râu, ngưng thần hồi lâu, mới mở miệng: "Cũng không phải hoàn toàn vô vọng.

Lão phu từng thấy ghi chép trên một quyển cổ tịch, tựa hồ có một loại đan dược, có khả năng khôi phục ký ức, tên là...

Thần Phủ Quy Nguyên Đan!" Lâm Tẫn ánh mắt lóe lên hy vọng: "Đan phương đâu?" "Không có." "Không có?" "Đúng vậy." Tiêu Luyện lộ vẻ khó xử: "Trên cổ tịch kia chỉ ghi lại một câu: 'Thần Phủ Quy Nguyên Đan, phục dụng, có bảy thành khả năng khôi phục ký ức'." "Rồi sao nữa?" "Hết rồi." Lâm Tẫn nhất thời cạn lời.

Cái này có khác gì chưa nói gì?

Chỉ biết tên một loại đan dược, cách luyện đan, dược liệu cần thiết đều không biết gì cả, đây chẳng phải là mò kim đáy biển sao?

Một lát sau.

Lâm Tẫn nén xuống sự uất nghẹn trong lòng, chậm rãi đứng dậy, cuối cùng hỏi: "Vậy Thiên Diễn Thánh Nữ kia, sau này thế nào?" Tiêu Luyện lắc đầu: "Không rõ.

Thiên Diễn Tông tự sau khi phong sơn trăm năm trước, liền đoạn tuyệt liên hệ với thế giới bên ngoài." Y ngừng một chút, lại nói: "Bệ hạ, có cần lão phu bây giờ đi một chuyến Thiên Diễn Tông không?" "Không cần." Lâm Tẫn khẽ phất tay.

Hiện tại còn chưa thể xác định môn chủ ngốc mà Thiên Diễn Tông nói chính là Thiết Côn Luân.

Huống hồ ký ức của Thiết Côn Luân chưa khôi phục, lúc này đi tới Thiên Diễn Tông, không có ý nghĩa gì.

Sau khi Tiêu Luyện hành lễ lui xuống.

Lâm Tẫn bước đến trước cửa sổ, nhìn những bông tuyết bay lượn ngoài cửa sổ, kiếm mày nhíu chặt.

"Thiết Côn Luân, Thiên Diễn Tông...

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cùng lúc đó!

Tỏa Vân Thành, Dương gia phủ đệ.

Sâu trong phủ đệ, cửa son tường cao, đình đài lầu các bố trí khéo léo, khắp nơi trong phủ đều chương hiển sự xa hoa và nội hàm của hào môn.

Trong chính đường, hương trà lượn lờ.

Hương khí tầng tầng phong phú, vừa có sự thanh liệt của trà mới, lại có sự thuần hậu của trà cũ, hiển nhiên lá trà Dương gia sử dụng, còn quý giá hơn ngự trà trong hoàng cung vài phần.

Dương gia Gia chủ Dương Tĩnh Xuyên đoan tọa ở chủ vị.

Một thân trường bào đen hoa văn kim ám tôn lên khí thế uy nghiêm của y, nhưng lúc này lại cau mày sâu sắc, sắc mặt ngưng trọng.

Dưới sảnh hai bên, các nhân vật cốt lõi của Dương gia tề tựu một đường, nhưng không một ai lên tiếng, khí phân áp bức đến đáng sợ.

Dương Tĩnh Xuyên đảo mắt nhìn khắp lượt, giọng trầm thấp: "Mọi người đều nói xem, triều đình ra chiêu này, Dương gia ta nên ứng đối thế nào?" Mọi người vẫn trầm mặc.

Bọn họ vạn vạn không ngờ, phản ứng của triều đình lại nhanh chóng như vậy, chiêu dương mưu này, khiến Dương gia tiến thoái lưỡng nan - bất kể chấp nhận hay không, đều cực kỳ bất lợi cho

Dương gia.

Một lát sau.

Đại trưởng lão Dương Hào ngồi ở ghế chủ bên trái chậm rãi ngẩng đầu: "Gia chủ, ta cho rằng nhân lúc khâm sai triều đình chưa đến, sự tình còn có đường xoay chuyển, nên lập tức phái người tiến kinh." "Tiến kinh?" Lời vừa dứt.

Nhị trưởng lão Dương Vĩ bên phải đột nhiên đứng dậy, thân thể khôi ngô vì phẫn nộ mà không dễ phát hiện đang run rẩy: "Đại trưởng lão đây là ý gì?

Chương 286

Muốn quỳ gối cầu hòa với tên cẩu hoàng đế kia sao?" Dương Hào liếc y một cái, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt: "Trừ điều này ra, Nhị trưởng lão có biện pháp nào tốt hơn không?" "Hừ!" Dương Vĩ giận hừ một tiếng: "Theo ta thấy, chi bằng tạo phản!" "Câm miệng!" Dương Tĩnh Xuyên quát lớn ngăn lại, trừng Dương Vĩ một cái thật mạnh: "Tạo phản?

Ngươi lấy cái gì mà tạo phản?

Lấy tính mạng toàn tộc Dương gia ta để đánh cược đao phong của triều đình có nhanh hay không sao?" Dương Vĩ bị Gia chủ răn dạy, sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn cứng cổ, nắm đấm siết đến trắng bệch.

Dương Tĩnh Xuyên không để ý, quay sang nhìn Dương Hào, giọng nói khôi phục sự bình tĩnh: "Đại trưởng lão, tiếp tục nói." Dương Hào gật đầu: "Nếu thật sự để khâm sai mang theo quan viên Hộ Bộ đến, Dương gia ta sẽ không còn bí mật nào để nói, những trà nông kia cũng sẽ không còn bị bóc lột, đến lúc đó Dương gia tất sẽ danh tồn thực vong!

Vì vậy, lần tiến kinh này, không phải cúi đầu, mà là... hợp tác." Ánh mắt Dương Tĩnh Xuyên lóe lên vẻ tán đồng, trầm ngâm một lát sau hỏi: "Đại trưởng lão nói hợp tác, cụ thể chỉ gì?" "Rất đơn giản!" Dương Hào mắt mày mang cười, một bộ dáng bày mưu tính kế, nói lớn: "Chỉ cần nói với triều đình, chúng ta nguyện ý bán ruộng trà theo giá thị trường, đồng thời bồi thường tổn thất cho trà nông, như vậy, Dương gia liền không cản trở việc khai thác Đại Vận Hà!" Một lời nói ra, cả đường đều kinh hãi.

Dương Vĩ gần như muốn lập tức đứng dậy phản bác, nhưng bị

mấy vị trưởng lão bên cạnh đồng loạt kéo lại, ý bảo y bớt nóng nảy.

"Đại trưởng lão, chiêu này... có ổn thỏa không?" Dương Tĩnh Xuyên mày nhíu chặt, trầm giọng nói: "Bên Thẩm gia e rằng sẽ không thiện bãi cam hưu.

Huống hồ bán đất theo giá thị trường, đối với Dương gia ta cũng không có lợi ích thực chất nào." Thế gia đồng khí liên chi.

Triều đình khai thác Đại Vận Hà nam bắc, chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là căn cơ ngàn năm của Thẩm gia.

Nếu Dương gia giờ khắc này lùi bước, tin tức truyền đến tai Thẩm gia, tất sẽ dẫn đến lôi đình chi nộ.

Đối với Dương gia mà nói.

Lửa giận của Thẩm gia, còn đáng sợ hơn cả triều đình!

"Bất quá chỉ là kế hoãn binh." Dương Hào khí định thần nhàn, thong dong nói: "Trước tiên ổn định triều đình.

Đợi đến khi Đại Vận Hà thật sự tu đến địa giới của chúng ta, cụ thể thi hành thế nào, chẳng phải vẫn là chúng ta nói sao?" Y nói đến đây, cố ý dừng lại một chút, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý: "Còn về 'giá thị trường' của ruộng trà này...

Gia chủ nghĩ, ai nói được đây?" Trong mắt Dương Tĩnh Xuyên tinh quang chợt lóe!

Dương gia chưởng khống ngành trà đã hàng trăm năm, giá ruộng trà, tiền công trà nông, xưa nay đều do bọn họ một lời định giá.

Cái gọi là giá thị trường, bất quá cũng chỉ là một câu nói mà thôi!

"Ha ha ha!" Dương Tĩnh Xuyên vỗ tay cười lớn, tán thưởng nói: "Không hổ là Đại trưởng lão, kế này thật diệu!

Chỉ là..." Y lộ vẻ lo lắng: "Khâm sai triều đình sẽ không mấy ngày

nữa là đến, về mặt thời gian... liệu có kịp không?" "Kịp." Dương Hào quả quyết nói: "Khâm sai cần hộ tống bài biển và quan viên Hộ Bộ, bước chân sẽ không nhanh.

Chúng ta chỉ cần cưỡi ngựa nhanh thêm roi, tranh thủ vào kinh trước là được." Dương Tĩnh Xuyên khẽ gật đầu.

Đang định mở miệng, Dương Vĩ đã nhịn lâu bên cạnh không nhịn được xen lời: "Vậy... nếu triều đình không đáp ứng thì sao?" Lời vừa dứt, mọi người nhìn nhau biến sắc.

Mới nhận ra: Nếu triều đình từ chối đề nghị này, tất cả mưu tính chỉ là một phía tình nguyện!

"Vậy thì thêm con bài nữa!" Một giọng nói trầm thấp hùng hậu đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một lão giả thân mặc trường bào xanh thẫm, râu tóc bạc phơ vô thanh vô tức hiện thân trong sảnh, khí tràng quanh thân khiến mọi người lần lượt đứng dậy, cung kính hành lễ: "Bái kiến Thái Thượng Trưởng lão." "Ngồi đi." Dương Bá Hề chậm rãi bước lên, ngồi xuống chủ vị, dứt khoát nói: "Nói với triều đình, Dương gia nguyện ý giao ra khâu tiêu thụ cuối cùng có lợi nhuận, chỉ bảo lưu quyền sản xuất!" Dương Tĩnh Xuyên trong lòng chấn động!

Theo cách tính này, thu nhập hàng năm của Dương gia tất sẽ giảm quá nửa.

Dù có tránh được dương mưu của triều đình, nội tình gia tộc cũng sẽ bị tổn thất lớn.

"Thái Thượng Trưởng lão, điều này... có phải quá tổn hại căn cơ Dương gia ta không?" "Thiển cận!" Dương Bá Hề nhướng mày bạc, lạnh giọng nói: "Chỉ cần triều đình gật đầu, thuế trà liền trở thành nguồn thu quan trọng của quốc khố.

Đến lúc đó triều đình không những không động đến chúng ta, ngược lại còn cần trọng điểm bảo hộ.

Huống hồ, việc trồng trọt cây trà, công nghệ chế biến trà, tất cả trà nông tinh thông vẫn nằm chắc trong tay Dương gia ta, triều đình căn bản không thể tách rời chúng ta!" Y chuyển đề tài, trong con ngươi hàn quang chợt lóe: "Hơn nữa, Gia chủ nghĩ, 'chi phí' lá trà... do ai định đoạt?" Dương Tĩnh Xuyên hoảng nhiên đại ngộ!

Dù triều đình chưởng khống tiêu thụ, chỉ cần Dương gia nâng cao chi phí, vẫn có thể kiếm được bội thu.

Huống hồ triều đình ở phương Nam căn cơ còn nông cạn, muốn tiêu thụ toàn bộ lá trà, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Một khi lá trà ứ đọng, triều đình liền không thu hồi được bạc, càng không có lực thu thuế trà.

Đến lúc đó... công thủ dị hình!

Triều đình ngược lại còn phải đến cầu Dương gia tương trợ!

"Thái Thượng Trưởng lão thâm mưu viễn lự, kế sách này cao minh, vãn bối bái phục!" Dương Tĩnh Xuyên dẫn mọi người đồng thanh cung kính xu nịnh.

Dương Bá Hề thản nhiên nhận lấy, ánh mắt chuyển sang Dương Hào: "Đại trưởng lão, ngươi lập tức xuất phát, không tiếc đại giới, dùng tốc độ nhanh nhất cản đến kinh thành!" Giọng y đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén: "Nhớ kỹ, lần mưu tính này, thành bại đều ở hai chữ 'tiên cơ'!

Nếu để khâm sai đến trước, Dương gia ta sẽ rơi vào thế bị động, vậy thì vạn sự đều hỏng, mất trắng!" Dương Hào nghiêm nghị chắp tay: "Lĩnh mệnh!" Xoay người nhanh chóng bước ra.

Dương Bá Hề ánh mắt hơi híp lại, trong mắt hàn mang như lưỡi

dao, chậm rãi nói: “Phái người đến Thẩm gia nhắn một lời... tránh để sinh hiểu lầm.” Dương Tĩnh Xuyên tâm lĩnh thần hội: “Minh bạch!” Ngày hôm sau.

Tuyết lớn bay lả tả, khắp trời quỳnh dao đổ xuống, bao phủ trùng trùng cung điện.

Gió lạnh thấu xương, nhiệt độ lại giảm thêm vài phần.

Lâm Tẫn bước ra khỏi Khôn Ninh Cung.

Một luồng hàn khí ập thẳng vào mặt, khiến y khẽ rùng mình, phản thủ đóng chặt cửa điện.

Đang định cất bước, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở trong trẻo của Hệ thống: Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tuần thị Hạo Nguyệt Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ giám không?

“Ân?” Lâm Tẫn khẽ động mày.

Nếu không phải Hệ thống nhắc nhở, y gần như đã quên chuyện này.

Lăng Hồng và Nhậm Tử Linh đi đến Hạo Nguyệt Thành để xây dựng phân bộ Diêm Chính Ti Nam Vực đã có chút thời gian rồi, sao đến nay mới triệt để chưởng khống?

“Chẳng lẽ...

Hạo Nguyệt Thành đã xảy ra biến cố gì?” Trong lòng y ý niệm chuyển động nhanh chóng.

Với tu vi Lục Địa Thần Tiên của Lăng Hồng, thêm sự trợ giúp của Đạm Đài gia tộc lân cận, chiếm lấy một Hạo Nguyệt Thành bé nhỏ, không nên hao phí lâu như vậy.

“Điểm sáng.” Y nén xuống nghi ngờ, khẽ đáp.

Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ giám: Hạo Nguyệt Thành!

Hoạch được tưởng lệ: Xích Diễm Liên Tâm!

Trong khoảnh khắc, thân thể Lâm Tẫn chấn động, trong long mục sắc bén tràn đầy kinh hãi khó tin!

Xích Diễm Liên Tâm?

Một trong các chủ dược để luyện chế "Niết Bàn Khải Phượng Đan"?

Tuy chỉ là một vị dược liệu, nhưng đối với Lâm Tẫn lại vô cùng quan trọng - điều này có nghĩa là thể chất phượng hoàng của Yến Kinh Tuyết, đã gần như hoàn thành một nửa!

"Ha ha ha!" Dù là với sự điềm tĩnh của Lâm Tẫn, lúc này cũng không nhịn được cất tiếng cười lớn: "Thống tử, ngươi thật sự là... quá hợp ý Trẫm a!" Phượng Linh Vệ đứng hầu một bên nhìn nhau, thì thầm to nhỏ: "Bệ hạ làm sao vậy?" "Thống tử là ai?

Quý phi mới được phong sao?" "Chưa từng nghe nói a..." Lâm Tẫn hoàn toàn không để ý đến lời bàn tán của bọn họ, tâm thần chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy một vật bị xích diễm bao bọc, hình dáng như hạt sen lơ lửng giữa không trung, y giơ tay hư nắm, thu nó vào lòng bàn tay.

Xích Diễm Liên Tâm kia toàn thân ấm áp, diễm quang lưu chuyển nhưng không bỏng tay, tản ra chân khí hỏa diễm tinh thuần vô cùng.

"Khí hỏa linh thật thuần túy!" Lâm Tẫn thầm kinh ngạc.

Không hổ là thiên địa linh vật dùng để tôi luyện huyết mạch phượng hoàng, chỉ riêng khí tức này, đã vượt qua tuyệt đại đa số

dược liệu trên thế gian!

"Thống tử, lần sau điểm sáng bản đồ giám, có thể trực tiếp thưởng Niết Bàn Thảo không?" Lâm Tẫn đầy mong đợi hỏi.

Thế nhưng Hệ thống không còn hồi đáp.

Y cũng không thất vọng, cẩn thận từng li từng tí cất Xích Diễm Liên Tâm đi, thở ra một hơi dài, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cất bước đi về phía Ngự Thư Phòng.

Chương 287

Trong Ngự Thư Phòng.

Lò sưởi khu tán đi cái lạnh sâu đông, hương xông lượn lờ.

Trên long án linh tinh đặt mấy phần tấu chiết, đa số là quan viên địa phương vì trời lạnh mà vấn an thánh thượng.

Lâm Tẫn chu bút một vệt, thống phê: "Trẫm an." Đúng lúc này.

Hải công công nhẹ bước tiến lên, vội vàng bẩm báo: "Bệ hạ, Thiên Thính Giám thống lĩnh cầu kiến." "Tuyên." "Vâng." Thân ảnh nhỏ nhắn của Tiểu Hòa mang theo một thân hàn khí bước vào, tuyết đọng trên vai chưa kịp phủi, liền quỳ xuống hành lễ: "Thần, tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn phất tay: "Chuyện gì?" Tiểu Hòa từ trong lòng lấy ra một phong mật tín, tú mi khẽ nhíu: "Bệ hạ, Hạo Nguyệt Thành cấp báo!" "Dâng lên!" Lâm Tẫn kiếm mày khẽ nhíu, thanh tuyến trầm hồn.

Hạo Nguyệt Thành hao phí lâu như vậy mới triệt để chưởng khống, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó!

Mở thư ra.

Trong đó ghi chép tường tận đủ loại chuyện sau khi Lăng Hồng và những người khác đến Hạo Nguyệt Thành.

Ban đầu mọi chuyện thuận lợi.

Tam Thiên Huyền Giáp Quân cộng thêm sự dốc sức trợ giúp của Đạm Đài gia tộc lân cận, khung sườn phân bộ Diêm Chính Ti Nam Vực nhanh chóng được dựng lên.

Thế nhưng nha môn Hạo Nguyệt Thành lại gây ra chuyện!

Cẩm Y Vệ ngầm điều tra, lại phát hiện nha môn này từ trên xuống

dưới, đã sớm thối nát!

Tham ô uổng pháp, tư lợi hủ bại, gần như không quan nào không tham nhũng.

Nhưng theo sự điều tra sâu hơn, Lăng Hồng kinh hãi phát hiện, dưới vũng nước đục này, lại còn ẩn giấu một con cá lớn khác!

"Đường Môn?" Lâm Tẫn mí mắt khẽ nhếch, khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo: "A, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp." Y vạn vạn không ngờ, kẻ gây sóng gió phía sau Hạo Nguyệt Thành, lại chính là Thục Trung Đường Môn - huyết hải cừu gia của Nhậm Tử Linh!

May mắn thay, Đường Môn tựa hồ không hề phát giác thân phận của Nhậm Tử Linh.

Bọn họ cấu kết với nha môn Hạo Nguyệt, mục đích thuần túy là vì - mỏ quặng sắt chất lượng kém trông có vẻ bỏ hoang ở khu núi ngoài thành!

Trong thư viết.

Đường Môn lấy danh nghĩa "hỗ trợ quan phủ chỉnh đốn mỏ quặng bỏ hoang, loại bỏ nguy cơ sụt lún đất", quang minh chính đại từ nha môn có được giấy phép phong sơn.

Hành động này danh chính ngôn thuận, thậm chí còn được quan phủ khen ngợi là "làm việc vì dân".

Thế nhưng!

Dưới sự điều tra bí mật của Cẩm Y Vệ, mới vạch trần được chân tướng - mục tiêu thực sự của Đường Môn, là mỏ quặng đặc biệt nhỏ bé cộng sinh trong mỏ quặng sắt chất lượng kém kia: Vân Văn Tinh!

Vật này chất liệu cứng rắn và dẻo dai cực tốt, tuy sản lượng hiếm hoi, nhưng nếu có thể dung luyện vào binh khí, liền có thể nâng cao

đáng kể cường độ và độ dẻo dai của vũ khí, khiến nó càng khó bị gãy hay sứt mẻ.

Đường Môn lấy ám khí độc bộ giang hồ, nếu có được Vân Văn Tinh này, phẩm chất ám khí liền có thể lên một tầng lầu nữa, thực lực gia tộc tất sẽ đại trướng!

Chỉ đáng tiếc!

Khi Lăng Hồng bóc tách từng lớp, cuối cùng điều tra rõ chân tướng, Vân Văn Tinh trong núi đã sớm bị khai thác hết sạch, người của Đường Môn cũng đã rút lui toàn bộ, không để lại nửa điểm dấu vết.

"A..." Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên sự kinh ngạc, khẽ thấp giọng: "Đường Môn này, quả thực là giỏi tính toán." Lợi dụng con đường quan phương, hợp pháp hợp quy mưu lợi tư nhân.

Hành sự ẩn bí, tiết tấu tinh chuẩn, lợi dụng lỗ hổng của quan phủ và lòng tham của nhân tính đến mức tận cùng, không tốn một binh một tốt, liền nuốt trọn cả mỏ quặng!

Một lát sau.

Lâm Tẫn từ từ đặt thư xuống, nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm, hai mắt hơi híp lại, hàn quang chợt hiện: "Tiểu Hòa, truyền lệnh Lăng Hồng, chuyện Đường Môn, tạm thời gác lại.

Nói với Tử Linh, bảo nàng ổn định, không được vọng động." Điều trọng yếu nhất hiện tại, vẫn là phân bộ Diêm Chính Ti Nam Vực đứng vững gót chân, vì quốc khố tích lũy tài phú, cũng như công trình khai thác Đại Vận Hà quan hệ đến vận mệnh quốc gia!

Tuyến đường phía Bắc đã được khảo sát xong, sẽ sớm động công.

Nếu không thể nhanh chóng giải quyết vấn đề thế gia phương Nam chiếm cứ, tất sẽ làm chậm đáng kể tiến độ Đại Vận Hà.

Còn về Đường Môn... tuy giở trò tâm cơ, nhưng nghiêm khắc mà nói, cũng không nghiêm trọng xúc phạm luật pháp Đại Uyên, cũng không gây ra thương vong nhân viên, nguy hại bách tính.

Đợi quốc sách Đại Vận Hà ổn định, rảnh tay ra, rồi điều chuyển mũi thương thu thập Đường gia cũng không muộn.

Dù sao.

Đường Môn và Thiên Độn Tông chắc chắn có liên quan, nếu không ban đầu Nhậm Tử Linh cũng sẽ không bị bắt đến Ẩn Nguyệt Sơn Trang, chịu khổ vạn độc phệ thể, luyện thành thánh độc thể kia!

Thù của Nhậm Tử Linh, tất sẽ báo!

"Thần, lĩnh chỉ!" Tiểu Hòa cung thân ôm quyền, nhanh chóng lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, một lần nữa hướng ánh mắt về đống tấu chiết chất thành núi trên bàn.

Lại Bộ tấu lên!

Các học tử trúng cử Mặc Hương Khoa Cử, đều đã được an bài thỏa đáng, hai người một tổ, chạy đến các thành phía Bắc nhậm chức.

Hiện tại xem ra, biểu hiện khá tốt, chưa thấy chuyện gì quá mức.

Lâm Tẫn không hề bất ngờ.

Học tử hàn môn một khi nhảy qua long môn, trở thành quan lại triều đình, dù tâm tính có chút phù động, thì giai đoạn đầu cũng tuyệt đối không dám quá phóng túng.

Nhưng, lâu ngày thấy lòng người.

Theo thời gian trôi qua, tổng sẽ có người không nhịn được, lộ ra bản tính tham lam.

Tư lợi uổng pháp, tham ô mưu lợi...

đủ loại xú thái, sớm muộn gì cũng sẽ nổi lên.

Mặt khác, Hình Bộ cũng dâng tấu chiết.

Hiệp Nghĩa Bạc và Trung Nghĩa Bảng thúc đẩy thuận lợi, các nơi hiệu quả rõ rệt, bách tính an cư lạc nghiệp.

Đặc biệt là bốn vị Tông sư kia.

Bốn người này tựa như tâm có linh tê, lại càng người nọ hơn người kia dốc sức, có thể nói là quên ăn quên ngủ, ngày đêm bôn ba.

Nhiều lần liên thủ xuất kích, truy quét giang dương đại đạo trên bảng thông nã, vì bách tính vãn hồi tổn thất khổng lồ, giành được không ít tán thưởng trong dân gian.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Đại thủ vung lên, chu bút trên tấu chiết viết xuống một chữ lớn hùng hồn: Thưởng!

Phê duyệt xong tấu chiết, dùng qua bữa trưa đơn giản, Lâm Tẫn đứng dậy đi ra ngoài điện.

Nhìn những bông tuyết vẫn đang tung hoành khắp trời, y chậm rãi thở ra một hơi trắng xóa, sau đó thân hình khẽ động, liền biến mất trước Ngự Thư Phòng.

Long Uyên Động Thiên.

Vừa bước vào trong, cái lạnh thấu xương bên ngoài lập tức bị ngăn cách.

Thiên địa chân khí nồng đậm như thực chất phảng phất vô số đôi tay mềm mại ấm áp, nhẹ nhàng bao bọc lấy y.

Có lẽ là lo lắng thời hạn dừng lại, Giả Tư Hiệp lúc này không có

mặt trong bí cảnh.

Nhưng ở mảnh ruộng thí nghiệm rộng lớn phía sau cung điện, không ít cây trồng đã bắt đầu có hiệu quả, mầm non xanh biếc phá đất mà ra, sinh cơ bừng bừng.

Đặc biệt là cây khoai tây kia, ước chừng còn chút thời gian nữa, liền có thể trưởng thành thu hoạch.

Lâm Tẫn bước đến khu vực tế đàn, ánh mắt quét qua, trong mắt không khỏi lướt qua một tia kinh ngạc.

Hiệu suất của Đan Đỉnh Ty, quả thực không tệ.

Dược viên trước mắt đã sơ bộ thành quy mô, được phân chia thành nhiều khu vực gọn gàng, trồng các loại linh dược công hiệu khác nhau.

Tuy chỉ là mới di thực, nhưng dưới sự tư dưỡng của động thiên phúc địa, không lâu sau, liền có thể có được niên phận đáng kể.

Giả sử có thêm thời gian, linh dược trăm năm... thậm chí bảo dược niên phận cao hơn, đều sẽ lấy không hết!

"Bệ hạ!" Đúng lúc này.

Thân ảnh Lương Kỳ Phong xuất hiện ở cửa động.

Thấy Lâm Tẫn, vội vàng nhanh bước tiến lên, quỳ xuống hành lễ: "Thần, Lương Kỳ Phong, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn hư phù một chút, ánh mắt rơi xuống dược viên: "Lương Ái khanh, dược viên này quản lý khá có quy củ." Lương Kỳ Phong đứng dậy, cười nói: "Toàn nhờ hồng phúc Bệ hạ, động thiên này thực sự là đất tạo hóa, chân khí sung túc vô cùng, những linh dược này sinh trưởng vượt xa bên ngoài." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Ánh mắt y theo đó rơi vào một đoạn vật thể hình rễ cây khô mà

Lương Kỳ Phong đang nắm trong tay: "Lương Ái khanh, ngươi cầm đoạn rễ cây này có dụng ý gì?" Lương Kỳ Phong lộ ra một tia cười khổ, hai tay dâng vật kia lên: "Hồi Bệ hạ, đây là một vị dược liệu." "Dược liệu?" Lâm Tẫn nhếch mày, tiếp lấy vật kia cẩn thận xem xét.

Hình dạng nó cực giống nhân sâm già, nhưng toàn thân màu xám nâu, chất liệu ôn nhuận như ngọc cứng, hơi có cảm giác bán trong suốt.

Chương 288

Rễ con nhỏ mịn dày đặc, xoắn xuýt như tóc rối, ẩn ước có thể thấy bên trong có những sợi tơ vàng cực kỳ yếu ớt lưu chuyển, tựa như mạch lạc đại địa.

Trong đó quả thực ẩn chứa chút chân khí khó mà phát hiện, chứng minh vật này tuyệt phi gỗ mục tầm thường.

"Vật này có công hiệu gì?" Lâm Tẫn hỏi.

"Bệ hạ thứ tội, thần... không biết." Lương Kỳ Phong bất đắc dĩ nói: "Không những không biết công hiệu, ngay cả danh xưng của nó cũng chưa từng tra rõ." "Nga?" Lâm Tẫn càng thêm kinh ngạc.

Lương Kỳ Phong vội vàng giải thích: "Bệ hạ, thần phụng chỉ thu thập linh dược kỳ trân thiên hạ, vật này không biết là do ai dâng lên.

Thần thấy hình thái nó kỳ lạ đặc biệt, nội hàm linh cơ, liền nghĩ đưa vào Long Uyên Động Thiên này thử nghiệm bồi dưỡng, có thể sẽ khám phá rõ ngọn ngành." Lâm Tẫn chợt hiểu ra.

Đã xác định là dược liệu, ngay cả Đan Đỉnh Ty cũng không nhận ra lai lịch, tất là vật quý hiếm khó thấy.

Bất kể rốt cuộc là gì, bồi dưỡng cho tốt tổng quy không sai.

Y đem rễ cây kỳ dị kia trả lại Lương Kỳ Phong: "Đã như vậy, Ái khanh cứ bồi dưỡng cho tốt, nhất định phải làm rõ lai lịch và công dụng của nó." "Thần tuân chỉ!" Lâm Tẫn không nói thêm gì nữa, thân hình chợt lóe, đã xuất hiện ở trung tâm tế đàn.

Quả trứng khổng lồ kia lập tức thân mật tiến lại gần, nhẹ nhàng cọ vào vạt áo y, hệt như đang làm nũng vậy.

Lâm Tẫn không khỏi bật cười: "Sao vậy, lại thèm Tạo Hóa Quả

sao?" Quả trứng khổng lồ lập tức lắc lư tới lui, tựa hồ đang gật đầu đáp lại.

Lâm Tẫn lần này không từ chối.

Xoay người hái mấy quả Tạo Hóa Quả chân khí nồng đậm, vừa đặt bên cạnh trứng khổng lồ, một luồng long uy hùng hồn liền lan tỏa ra, trong nháy mắt thôn phệ sạch linh quả.

"Tiểu gia hỏa nhà ngươi, khẩu vị càng ngày càng lớn rồi." Lâm Tẫn lắc đầu khẽ cười.

Ông!

Đúng lúc này!

Trứng khổng lồ đột nhiên chấn động, phát ra một tiếng ong minh trầm thấp!

Từng đạo chân khí tinh thuần bùng phát, như thủy triều lan tỏa ra bốn phía, bề mặt vỏ trứng quang hoa lưu chuyển, khí tức từng bước tăng vọt!

Ánh mắt Lâm Tẫn chợt ngưng lại, phi thân lùi về rìa tế đàn, gắt gao nhìn chằm chằm quả trứng khổng lồ đang đại phóng quang mang, trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ... muốn ấp nở rồi?" Rắc!

Âm thanh nứt vỡ giòn tan, đột nhiên phá vỡ sự tĩnh mịch của động thiên.

Ánh mắt Trẫm ngưng lại, khóa chặt trên quả trứng khổng lồ ở trung tâm tế đàn.

Bề mặt vỏ trứng bóng loáng như ngọc, kinh ngạc nứt ra một vết rạn mảnh.

Ngay sau đó...

"Rắc, rắc, rắc!" Càng nhiều vết nứt hơn, như mạng nhện sống

động, nhanh chóng lan rộng, chớp mắt đã bao phủ toàn thân trứng!

Quả trứng khổng lồ nhẹ nhàng nổi lên, lơ lửng giữa không trung, những tia sáng yếu ớt xuyên qua kẽ nứt.

Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức bị sự mong chờ cháy bỏng thay thế.

Trẫm cảm nhận rõ ràng, khí tức sinh mệnh từ bên trong trứng đang cấp tốc tăng vọt, trở nên càng thêm hạo hãn, tinh thuần!

Nhưng, ngoài sự phấn khích, một tia nghi hoặc lặng lẽ nổi lên.

Nếu đây thật sự là trứng rồng, quá trình ấp trứng sao lại đơn giản đến thế?

Vài quả Tạo Hóa Quả sao có thể sánh bằng sự tích lũy tinh hoa đất trời cả trăm ngàn năm?

Trừ phi... sinh linh bên trong không có tiềm lực vô hạn như Trẫm tưởng tượng?

Không!

Long uy này không thể giả được, khí tức như thế, tuyệt đối không phải phàm vật!

Ngay lúc này, Lương Kỳ Phong bên cạnh thất thanh kinh hô: "Bệ hạ, ngài mau nhìn dược viên!" Lâm Tẫn đột nhiên quay đầu, đồng tử Trẫm co rụt lại.

Chỉ thấy dưới sự bao phủ của không khí nồng đậm như thực chất, cả mảnh dược viên linh dược lại đang điên cuồng sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy!

Mầm non đâm chồi, nụ hoa hé nở, hương dược xông thẳng vào mũi.

Dược liệu vốn chỉ có dược linh mười năm, chỉ trong vài hơi thở,

dược linh đã tăng vọt thêm năm sáu năm!

Hiệu quả thúc đẩy sinh trưởng này, lại còn kinh khủng hơn vài lần so với tốc độ thời gian của chính Long Uyên Động Thiên!

"Không khí này, lại có thần hiệu tư dưỡng vạn vật, thúc đẩy sinh cơ?" Tâm niệm Lâm Tẫn điện chuyển, lập tức hiểu rõ.

Quả trứng khổng lồ này đang ở thời khắc then chốt để sinh mệnh thăng hoa, tán dật ra không chỉ là long uy, mà còn là tinh khí sinh mệnh bản nguyên của nó.

Đối với linh dược mà nói, chẳng khác nào thánh phẩm vô thượng!

Năm đó bố trí dược viên quanh tế đàn, mượn dư vận không khí để tư dưỡng linh dược, quả nhiên là thần lai chi bút!

Ngay lúc này...

"Ong!" Những mảnh vỡ trên bề mặt trứng khổng lồ từng mảnh bong ra, nhưng không rơi xuống đất, mà lơ lửng quanh, lộ ra một lớp vỏ mới hoàn toàn, tỏa ra ánh sáng xanh thẳm.

Trên vỏ trứng mới sinh, phù văn lưu chuyển, đạo vận tràn ngập, càng thêm huyền ảo, phức tạp hơn trước.

Chốc lát sau, ánh sáng xanh thu liễm.

Những vỏ cũ đã bong ra hóa thành vô vàn đốm sáng, như trăm sông đổ về biển, toàn bộ dung nhập vào vỏ mới, khiến sắc thái của nó càng thêm ôn nhuận sâu thẳm.

Xoẹt!

Tiếng xé gió vang lên.

Quả trứng khổng lồ hoàn thành thuế biến hóa thành một đạo lưu quang màu xanh, trực tiếp lao vào lòng Lâm Tẫn, thân mật cọ xát, truyền ra sự ỷ lại và vui sướng nồng đậm.

“Vừa lột da xong đã làm nũng, rốt cuộc ngươi là rồng hay là chó?” Lâm Tẫn cười nhẹ, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ trứng mát lạnh bóng loáng, cảm nhận sinh cơ bừng bừng như thủy triều dâng bên trong.

Trẫm mắt liếc nhìn Huyền Vận Tạo Hóa Thụ bên cạnh, cười hỏi: “Còn ăn không?” Quả trứng khẽ lay động trong lòng Trẫm, truyền ra ý niệm “đã no”, sau đó chủ động bay về trung tâm tế đàn, an ổn hạ xuống.

Vỏ trứng quang hoa hoàn toàn thu liễm, khí tức tĩnh lặng, như thể rơi vào giấc ngủ sâu, củng cố những gì đạt được sau lần thuế biến này.

Lâm Tẫn không quấy rầy nữa, quay người phân phó Lương Kỳ Phong đang ở trong cơn chấn động: “Lương ái khanh, lệnh người chuyên trách đỉnh lò đan dược canh chừng, nếu có bất kỳ dị động nào, dù nhỏ đến mấy, lập tức bẩm báo!” “Thần, tuân chỉ!” Lương Kỳ Phong cung kính lĩnh mệnh, giọng điệu vẫn còn mang theo một tia run rẩy.

Sáng sớm.

Trong Khôn Ninh Cung, hơi ấm tràn ngập.

Lâm Tẫn đang cùng Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết vây quanh bếp lò pha trà, ngoài cửa sổ tuyết rơi vô thanh.

Âm thanh của một Phượng Linh Vệ từ ngoài cửa vang lên: “Khải bẩm Bệ hạ, Hải công công bẩm báo, có người bên ngoài cung cầu kiến!” “Ai?” Lâm Tẫn nhấp một ngụm trà, đạm nhiên hỏi.

“Tỏa Vân Thành, Dương Gia!” Nghe vậy.

Chén trà trong tay Lâm Tẫn khẽ khựng lại, khóe miệng Trẫm cong lên một nụ cười lạnh lùng.

Lý Tự Nghiệp còn chưa kéo quân đến Tỏa Vân Thành, Dương Gia

đã không ngồi yên được rồi.

Chủ động đến kinh thành...

Đây là muốn liều một phen cuối cùng?

"Bệ hạ, chính sự quan trọng, ngài cứ đi làm việc trước đi ạ." Tô Vãn Tình nhu hòa nói.

Lâm Trẫn giơ tay, cưng chiều nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của nàng: "Nếu thấy lạnh, cứ đóng cửa sổ lại." Nói xong, Trẫm đứng dậy rời đi.

Chốc lát sau, trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Trẫn ngự trên long ỷ, ngưng mắt nhìn người đàn ông trung niên bước vào, đáy mắt Trẫm xẹt qua một tia hàn quang.

"Thảo dân Dương Gia Đại trưởng lão, Dương Hào, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Dương Hào thái độ cực kỳ khiêm tốn, trong lời nói cử chỉ không thấy nửa phần ngạo khí của thế gia đại tộc, ngược lại vô cùng cung kính.

Điều này khiến Lâm Trẫn trong lòng có chút bất ngờ.

Chẳng lẽ...

Dương Gia thật sự tính thần phục?

Nhưng ý niệm này vừa dâng lên, đã bị Trẫm dập tắt.

Chương 289

Nếu thật như thế, lại hà tất đích thân đến đây tranh giành một phen?

"Dương Gia đến đây, vì chuyện gì?" Lâm Tẫn giọng điệu đạm mạc, cũng không cho phép hắn bình thân.

Dương Hào không dám có chút bất mãn nào, hơi thẳng người lên, cung kính nói: "Bẩm Bệ hạ, thảo dân đại diện Dương Gia, đặc biệt đến đây để đàm phán một cuộc hợp tác với Bệ hạ." "Ồ?" Lâm Tẫn tựa lưng vào long ỷ, đầu ngón tay Trẫm nhẹ gõ vào tay vịn, tựa cười mà không cười: "Nói nghe xem." Dương Hào trong lòng mừng rỡ.

Hoàng đế không trực tiếp cự tuyệt, tức là còn có cơ hội xoay chuyển!

Dương Hào dập đầu xuống đất, lời nói khẩn thiết: "Bệ hạ ban bố《Sản Nghiệp Phù Trì Lệnh》, ý tại ban ơn vạn dân.

Dương Gia ta nguyện thuận ứng đại thế, hiến toàn bộ quyền tiêu thụ trà, để bày tỏ lòng trung thành!" Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt thành khẩn: "Từ nay về sau, Dương Gia chỉ chịu trách nhiệm an tâm trồng trà, chế trà, giao toàn bộ việc kinh doanh tiêu thụ này cho triều đình.

Triều đình định giá thế nào, bán ra ra sao, Dương Gia tuyệt không ý kiến, chỉ án theo nhu cầu của triều đình mà cung ứng hàng hóa.

Như vậy, Bệ hạ có thể nắm toàn bộ thương lộ, Dương Gia cũng giữ được kỹ nghệ tổ truyền, thật là một kế sách vẹn cả đôi đường a, Bệ hạ!" Hắn không hề chần chừ, trực tiếp lật bài tẩy, toan dùng thành ý lớn nhất để đổi lấy sự hợp tác của triều đình.

Thế nhưng... trong lòng Lâm Tẫn đã liên tục cười lạnh.

Hay lắm một chiêu kim thiền thoát xác!

Quăng cái việc tiêu thụ vừa tốn sức vừa không được lòng cho Trẫm, còn mình thì khư khư nắm giữ mạch sống sản xuất.

Đợi khi kênh tiêu thụ của Trẫm đã mở rộng, thiên hạ đều ỷ lại loại trà này, ngươi lại đến trò "thiên tai giảm sản" hoặc "công nghệ thất truyền", ngồi tại chỗ mà nâng giá, chẳng phải Trẫm sẽ phải cầu ngươi sản xuất sao?

Thật coi Trẫm là cái tên hoàng đế thổ phỉ không hiểu tài chính chuỗi cung ứng sao?

Nghĩ đến đây.

Ánh mắt Trẫm như điện, nhìn xuống Dương Hào, lời nói bình đạm nhưng mang theo áp lực vô hình: "Hay lắm một 'kế sách vẹn cả đôi đường'.

Dương Hào, Trẫm hỏi ngươi...

Triều đình nếu định giá trăm văn, ngươi liền cung cấp hàng hóa giá trăm văn?

Triều đình nếu yêu cầu phẩm chất tăng ba thành, cái 'kỹ nghệ tổ truyền' này của ngươi, là có thể, hay không thể?

Nếu có chậm trễ hoặc lấy hàng thứ phẩm thay hàng tốt, cái tội khi quân này...

Dương Gia cửu tộc của ngươi, có gánh nổi không!" Mỗi một câu hỏi, đều tinh chuẩn xé toạc sự ngụy trang "trung thành và thiện chí", trực tiếp chỉ ra ý đồ của Dương Gia muốn giữ lại quyền sản xuất để mưu đồ khống chế về sau!

Huyết sắc trên mặt Dương Hào lập tức biến mất, hắn phát hiện mọi toan tính của mình, trước mặt Hoàng đế đều như trong suốt.

Oanh!!!

Chưa đợi hắn biện bạch.

Long uy nặng như núi đã ầm ầm giáng xuống, đè chặt hắn xuống đất!

“Toan dùng lui để tiến, đem thuật chế ngự ra mà chơi trên đầu Trẫm.” Giọng Lâm Tẫn đột nhiên cao vút, mang theo uy thế lôi đình: “Dương Gia ngươi gan thật lớn!!!” “Bệ hạ!

Oan uổng a!

Thảo dân vạn vạn không dám có tâm ý này a!” Dương Hào sợ đến toàn thân kịch liệt run rẩy, như thể mỗi khúc xương đều va vào nhau, phát ra tiếng kêu không chịu nổi gánh nặng mà sắp vỡ.

Hắn liều mạng ngẩng đầu, nước mắt giàn giụa thét lên: “Bệ hạ minh giám!

Dương Gia...

Dương Gia chỉ là úy kỵ thiên uy, chỉ muốn... chỉ muốn bảo vệ cơ nghiệp tổ tông truyền lại, để lại một con đường sống a!

Tuyệt không có ý đồ khống chế triều đình!

Cầu Bệ hạ khai ân!

Khai ân a!” “Đường sống?” Lâm Tẫn cười khẩy một tiếng, chầm chậm đứng dậy khỏi long ỷ, giọng điệu mang theo sự quyết tuyệt không thể nghi ngờ.

“Trẫm đã từng cho các ngươi đường sống. 《Sản Nghiệp Phù Trì Lệnh》, chính là lựa chọn duy nhất của các ngươi.

Một là, tiếp nhận ban thưởng của Trẫm, Dương Gia có lẽ còn có thể giữ lại vài phần thể diện!

Hai là...” Giọng Lâm Tẫn dừng lại, ánh mắt như lưỡi đao băng lãnh, lướt qua Dương Hào, dường như đã thấy được kết cục Tỏa Vân Thành máu chảy thành sông.

“Mạch đao trong tay khâm sai, sẽ đích thân nói cho Dương Gia ngươi biết, cái gì gọi là...

đường cùng!” “Cút về đó nói với người có quyền quyết định của Dương Gia.” Lâm Tẫn đột nhiên quay người, vạt áo vung lên, âm thanh như lời phán xét cuối cùng, ầm ầm vang vọng trong Ngự Thư Phòng.

“Sự kiên nhẫn của Trẫm, là có giới hạn.

Là quỳ mà sống, hay đứng mà chết, bảo hắn chọn!

Cút!” Dương Hào như được đại xá, lại như bị rút cạn toàn thân gân cốt, vừa lăn vừa bò lết ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Mặt hắn tái mét, bóng lưng thảm hại không chịu nổi, chút may mắn và toan tính khi đến, đã bị uy thế lôi đình của đế vương nghiền nát tan tành, chỉ còn lại nỗi sợ hãi thấu xương.

Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh lặng.

Lâm Tẫn chắp tay đứng trước cửa sổ, nhìn tuyết lớn ngoài cửa sổ càng lúc càng dày, ánh mắt thâm u như đầm sâu.

Trẫm vốn còn muốn cho những thế gia này một sự chuyển giao thể diện, ôn hòa xử lý.

Nhưng Dương Gia này, lại dám trước mặt Trẫm chơi trò tâm cơ, vọng tưởng dùng lui làm tiến, giữ lại căn cơ để phản công?

Nếu đã không biết thức thời, vậy thì ngay cả thể diện cuối cùng này cũng không cần giữ nữa!

Còn về Dương Hào...

Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia khinh miệt.

Chỉ là một Đại tông sư, giết hắn, bẩn tay Trẫm.

Trẫm thu liễm tâm tư, nghiêng đầu đạm thanh nói: "Hải công công." Hải công công vẫn đứng một bên, lập tức cung thân bước tới, giọng nói the thé mà cung kính: "Lão nô tại." "Truyền lệnh Thiên Thính Giam, với tốc độ nhanh nhất, mật lệnh Lý Tự Nghiệp." Lâm Tẫn giọng điệu bình tĩnh, nhưng thấu xương sát ý: "'Ban thưởng' mà Trẫm dành cho Dương Gia, phải làm thật long trọng, để thiên hạ đều biết!" Giọng Trẫm chuyển, hàn ý bức người: "Nếu Dương Gia dám kháng chỉ bất tuân, hoặc có bất kỳ dị động nào... giết không tha, tru di tam tộc!" "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công cúi sâu một lễ, không dám có chút chậm trễ, nhanh bước lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Trong Ngự Thư Phòng, lại lần nữa chỉ còn lại một mình Lâm Tẫn.

Tuyết ngoài cửa sổ, rơi càng lúc càng dày.

Tỏa Vân Thành!

Lý Tự Nghiệp thân khoác huyền giáp, thân hình khôi ngô sừng sững như tháp sắt, đôi mắt sắc bén như chim ưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phủ xa hoa uy nghiêm phía trước, đột nhiên quát lớn: "Dương Gia, ra đây tiếp chỉ!" Tiếng quát như sét đánh giữa trời quang, lại kèm theo sát khí kim thiết đặc trưng của sa trường, khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ Tỏa Vân Thành!

Bách tính trong thành lần lượt buông công việc trong tay, từ bốn phương tám hướng đổ về, vây ở xa, trên mặt tràn đầy kinh hãi và hoảng sợ.

Chuyện triều đình "ban thưởng" Dương Gia, đã sớm truyền khắp mọi người đều biết!

Trong đó không thiếu người hiểu chuyện, liếc mắt một cái đã nhìn

thấu đây là điềm báo triều đình muốn ra tay với Dương Gia, nếu không hà tất phải phái khâm sai đích thân hộ tống chuyên viên Hộ Bộ đến để kiểm tra sổ sách?

Tất cả mọi người đều muốn xem.

Dương Gia tác oai tác phúc ở Tỏa Vân Thành này, tựa như thổ hoàng đế, đối mặt với thánh chỉ của triều đình, rốt cuộc sẽ có phản ứng gì?

Vài hơi thở sau.

Vài bóng người từ sâu trong Dương Phủ nhanh bước đi ra.

Dương Tĩnh Xuyên dẫn đầu, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Đại trưởng lão Dương Hào đi kinh thành chưa về, giờ xem ra, cái gọi là kế hoạch hợp tác, nhất định là thất bại rồi!

Hắn mạnh mẽ áp chế bất an trong lòng, chắp tay nói: "Tại hạ Dương Gia Gia chủ Dương Tĩnh Xuyên, ra mắt Khâm sai đại nhân!" Các thành viên cốt cán của Dương Gia bên cạnh cũng làm bộ làm tịch hành lễ, nhưng sâu trong đáy mắt, lại không thấy nửa phần kính ý.

Lý Tự Nghiệp lạnh lùng liếc qua.

Toàn thân huyết sát chi khí ẩn ẩn sôi trào, uy áp hùng hồn như thủy triều cuồn cuộn lan ra.

Người trước mặt tuy là gia chủ, nhưng bất quá chỉ là tu vi Đại tông sư đỉnh phong, trong mắt hắn, chẳng khác gì lũ kiến hôi.

"Quỳ xuống!" Một tiếng quát chói tai, như sấm sét nổ vang!

Khí tràng bàng bạc ầm ầm bộc phát, tựa như chín tầng núi cao sập xuống đầu!

Dương Tĩnh Xuyên và những người khác không kịp phòng bị, liên tiếp hai đầu gối mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất!

Cảnh này khiến bách tính bốn phía đều kinh ngạc.

Chương 290

Dương Gia ở Tỏa Vân Thành này tác oai tác phúc đã quen, xưa nay là chủ nhân nói một không hai, hà cớ gì từng thấy thảm hại như vậy?

Vị khâm sai này, lại không hề nể nang!

"Dương Gia, gan thật lớn!

Thánh chỉ như Bệ hạ đích thân giá lâm, lại dám không quỳ?

Ngươi có biết tội không!?" "Ta..." Dương Tĩnh Xuyên môi mấp máy, nhưng nhất thời nghẹn lời.

Sớm biết khâm sai triều đình phái đến là cao thủ Lục địa thần tiên cảnh, hắn nào còn dám cố làm ra vẻ?

"Hừ!" Lý Tự Nghiệp lạnh hừ một tiếng, tùy ý vung tay.

Vài tên cấm quân huyền giáp lập tức khiêng một tấm biển lớn đi lên...

Bốn chữ lớn ánh vàng lấp lánh: NGHĨA THƯƠNG GIAI MÔ!

Chỉ tiếc, vinh dự tưởng chừng vô thượng này, đối với Dương Tĩnh Xuyên mà nói, chẳng khác nào phù chú đoạt mạng!

Lý Tự Nghiệp không nhìn hắn nữa, từ trong lòng lấy ra thánh chỉ, từ từ mở ra, giọng điệu lạnh lùng mà rõ ràng: "Lời của Đế vương tức là pháp luật, chiếu theo luật mà ban hành: Thánh ân của Bệ hạ, đặc biệt ban cho Dương Gia danh hiệu 'Trà Thuế Thanh Lý Sứ', do chuyên viên Hộ Bộ hiệp trợ làm rõ sổ sách thuế trà!

Khâm thử!" Thánh chỉ niệm xong, dư âm vẫn còn vang vọng.

Dương Tĩnh Xuyên cúi đầu, im lặng không nói.

Không biết là bị uy áp của Lý Tự Nghiệp chấn nhiếp, hay là không

muốn thừa nhận những gì vừa nghe.

Một lúc lâu.

Lý Tự Nghiệp khép thánh chỉ lại, lạnh lùng nói: "Dương gia chủ, tiếp chỉ tạ ơn đi." Dương Tĩnh Xuyên thở ra một hơi trọc khí thật sâu, khó khăn ngẩng đầu: "Khâm sai đại nhân, Đại trưởng lão Dương Gia ta đã đến kinh đô diện thánh, có thể...

đợi hắn về rồi hẵng bàn tiếp?" "Không thể!" Lý Tự Nghiệp không hề nể tình: "Thánh chỉ như Bệ hạ đích thân giá lâm, kháng chỉ không tiếp, đồng nghĩa với mưu nghịch!" Khoảnh khắc!

Đông đảo quân huyền giáp phía sau đồng loạt tiến lên, mũi đao rời vỏ nửa tấc, hàn quang lẫm liệt, bao vây Dương Gia chúng nhân lại!

Dương Vĩ tính tình nóng nảy không thể chịu đựng được.

Hắn thân là Đại tông sư, sao từng chịu đựng loại sỉ nhục này?

"Chèn ép người quá đáng!

Chẳng lẽ coi Dương Gia ta là bùn đất không thành?!" Hắn quát lớn một tiếng, thân thể chấn động, chân khí cuồng bạo như thực chất nổ tung, toan hất bay cả người lẫn giáp của đám quân huyền giáp đang áp sát.

Thế nhưng!

Tiếng gầm giận dữ của Dương Vĩ vẫn còn đang chấn động trong không khí, chân khí quanh thân hắn vừa mới đẩy ra một vòng gợn sóng vô hình...

Lý Tự Nghiệp đã động thủ.

Tay phải hắn đặt trên mạch đao, ngón cái chỉ khẽ đẩy một nấc.

"Keng!" Tiếng đao minh thanh thoát, át hẳn mọi tạp âm!

Bách tính vây xem chỉ cảm thấy một đạo lệ quang chói mắt, dường như ngay cả mặt trời buổi trưa cũng mờ đi trong chớp mắt.

Đó không phải là thân đao hoàn chỉnh, mà là một đạo ý đao sắc bén đến cực hạn, lạnh lẽo thấu xương!

Hàn quang như điện, chợt hiện chợt tắt.

Thời gian đột nhiên ngưng đọng.

Vẻ mặt giận dữ của Dương Vĩ trong khoảnh khắc hóa thành mờ mịt, chân khí cuộn trào như bị chọc thủng, xuy nhiên tiêu tán.

Hắn theo bản năng muốn giơ tay, ý niệm vừa dấy lên... một đường hồng tuyến mảnh như sợi tóc, đã hiện lên trên cổ hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, máu nóng như tên bắn, từ phía sau hồng tuyến vọt ra!

"Phịch!" Dương Vĩ hai mắt trợn tròn, thân thể nặng nề đập xuống tảng đá xanh trên mặt đường, bụi bay mù mịt.

Đến chết, kinh hãi chưa tan.

Trên đường dài, kim rơi có thể nghe được!

Trong gió chỉ còn lại một luồng phong duệ như cắt linh hồn, cùng với mùi máu tanh nhanh chóng lan tỏa, khiến người ta buồn nôn.

"Nhị trưởng lão!!" Dương Tĩnh Xuyên mắt nứt khóe!

Nhìn Dương Vĩ nằm trên đất không còn khí tức, hắn hận không thể xé xác khâm sai này thành vạn mảnh!

Nhưng thân là gia chủ, lý trí còn sót lại trong đầu nói với hắn... không thể động thủ!

Hắn cắn chặt răng, ngẩng mắt chất vấn: "Đây... chính là ban thưởng của triều đình!?" Lý Tự Nghiệp đạm nhiên nói: "Dương Gia

mắt không có vương pháp, ý đồ xông vào khâm sai, bất kính với ban thưởng của Bệ hạ, đáng chém!" Lời nói chưa dứt!

Ý đao hạo đãng trong cơ thể hắn không còn giữ lại, xông thẳng lên trời!

Tựa như một ngọn núi khổng lồ vô hình, đè ép Dương Gia chúng nhân từng người phủ phục xuống đất, không thể nhúc nhích!

Bệ hạ thông qua Thiên Thính Giam dùng chim đưa lệnh: Nếu Dương Gia kháng chỉ bất tuân, giết không tha, tru di tam tộc!

Nếu đã như thế, hắn cũng không cần nương tay nữa!

Ngay khoảnh khắc sát cơ trong mắt Lý Tự Nghiệp bùng nổ, chuẩn bị chém giết Dương Tĩnh Xuyên và những người khác ngay trước mặt...

"Oanh!!" Một đạo khí tức kinh khủng từ sâu trong Dương Phủ đột nhiên bộc phát, như khói sói xông thẳng lên trời!

Tiếng gào thét già nua mà phẫn nộ, chấn động toàn thành: "Triều đình ức hiếp người quá đáng, thật sự coi Dương Gia ta không có ai sao!?" Một bóng người, không tiếng động đứng trên hư không.

Trường bào màu xanh che giấu, tóc và râu bạc trắng...

Chính là Dương Gia Thái thượng trưởng lão, Dương Bá Hề!

Ánh mắt hắn lướt qua thi thể còn ấm của Dương Vĩ trên đất, trong mắt chớp mắt bộc phát lửa giận ngút trời, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương như hai thanh lợi kiếm hữu hình, đâm thẳng vào Lý Tự Nghiệp.

"Tốt!

Tốt lắm một vị khâm sai triều đình!" Giọng Dương Bá Hề không cao, nhưng mang theo cảm giác như kim loại va chạm, chấn động

màng tai người ta đau nhức: “Giết tộc nhân ta, làm nhục cửa nhà ta!

Đây chính là cái gọi là ‘ban thưởng’?

Đây chính là thái độ triều đình đối đãi trung thần sao?!” Âm thanh cuồn cuộn, kèm theo uy áp kinh người của Lục địa thần tiên hậu kỳ, tựa như một ngọn núi vô hình đột nhiên đè xuống Lý Tự Nghiệp!

Các sĩ binh huyền giáp tu vi hơi thấp xung quanh sắc mặt trắng bệch, hầu như đứng không vững.

Tuy nhiên, Lý Tự Nghiệp ở trung tâm cơn bão, thân hình vẫn sừng sững như tùng, thần sắc trầm tĩnh như vực sâu.

Mặc dù cảnh giới đối phương rõ ràng cao hơn hắn một bậc, nhưng trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng đó lại không thấy nửa phần dao động.

Hắn khẽ mở môi, giọng điệu dứt khoát như chặt đinh chém sắt, lại trực tiếp xé tan uy áp của đối phương: “Dương Gia kháng chỉ bất tuân, tập kích khâm sai, án theo luật phải xử lý theo tội mưu nghịch!

Ngươi, quỳ xuống nhận tội!” “Quỳ xuống nhận tội?!” Dương Bá Hề như thể nghe thấy chuyện cười hoang đường nhất thế gian, ngửa mặt lên trời cười điên dại, tiếng cười tràn đầy bi phẫn và châm chọc: “Triều đình hai mặt ba đao, tiền trát giả ý ban thưởng, hậu trát phái binh sao nhà!

Lại còn mặt dày bắt lão phu quỳ xuống?

Ngươi còn không xứng!” Lời nói chưa dứt...

Sát cơ trong mắt Dương Bá Hề bùng nổ, không còn giữ lại!

Thân hình hắn chợt lóe, gần như hòa vào hư không, khoảnh khắc tiếp theo đã như sao băng rơi xuống đất, mang theo uy thế kinh khủng nghiền nát vạn vật, trực tiếp lao về phía Lý Tự Nghiệp!

Người chưa đến, sức mạnh tinh thần bàng bạc đã như vạn ngàn xúc tu vô hình vây quanh, thậm chí ẩn ẩn đoán trước được khí cơ lưu chuyển toàn thân Lý Tự Nghiệp, nhìn thấu thế công tiếp theo trong từng cái khẽ động cơ bắp của hắn!

"Ừm?

Tinh thần cảm tri?" Trong mắt Lý Tự Nghiệp xẹt qua sự ngạc nhiên, ngay sau đó lại là một tia nhiệt huyết của võ nhân.

"Đáng tiếc, chỉ có hoa mà không có quả." Trong lòng hắn đạm nhiên bình phẩm.

"Keng!" Mạch đao triệt để ra khỏi vỏ!

Thân đao u tối phản chiếu ánh tuyết, phát ra tiếng đao minh khát máu!

Đối mặt với tinh thần cảm tri có thể nhìn thấu tiên cơ đó, Lý Tự Nghiệp không né không tránh, huyết sát đao khí hùng hậu trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát!

"Phá!" Một tiếng gầm giận dữ, sát khí toàn thân như cuồng triều máu, lấy thế ngang ngược, bạo liệt nhất mà quét ra ngoài!

Chương 291

Đó không phải là chiêu thức tinh diệu, mà là sự xung kích vật lý do ý chí sát phạt thuần túy đến cực hạn hóa thành!

"Ong!" Hư không chấn động!

Tinh thần cảm tri vô khổng bất nhập của Dương Bá Hề, va vào vùng sát khí thiết huyết này, như thể va vào bức tường sắt nung đỏ, trong khoảnh khắc bị chấn đến từng tấc vỡ nát!

"Cái gì?!" Cảm tri bị xé nát cưỡng ép, Dương Bá Hề rên lên một tiếng trầm đục, tâm thần kịch chấn, thế công không khỏi khựng lại.

Sở dĩ hắn có thể nhìn thấu ngụy trang, nắm bắt tiên cơ, chính là dựa vào tinh thần lực vô song này.

Nhưng không ngờ.

Khí tràng trên người Lý Tự Nghiệp, lại cường hoành đến thế!

Ngay trong khoảnh khắc điện quang thạch hỏa này...

Lý Tự Nghiệp đã động thủ!

Người đao hợp nhất, hóa thành một luồng sét đánh huyết sắc xé toạc bầu trời!

Đao quang lướt qua, không khí phát ra tiếng nổ sắc bén, dường như ngay cả tia sáng cũng bị nuốt chửng!

"Phập!" Máu bắn tung tóe!

Chân khí hộ thể của Dương Bá Hề bị một đao chém nát, trước ngực lưu lại một vết thương sâu có thể thấy xương, toàn bộ người hắn như diều đứt dây bay ngược ra xa, nặng nề đập vào tượng sư tử đá trước cửa Dương Phủ!

Một tiếng nổ, tượng sư tử đá nổ tung!

Hắn giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng lại đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, khí tức chợt suy yếu.

Mũi mạch đao thon dài lạnh lẽo, đã lặng lẽ đặt trên yết hầu hắn.

Tĩnh!

Sự tĩnh lặng chết chóc!

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng nghịch chuyển này làm cho ngây người!

Phải biết Lý Tự Nghiệp tuy chỉ là Lục địa thần tiên trung kỳ.

Nhưng thân sát phạt đao khí của hắn là được mài giũa từ thi sơn huyết hải mà ra, sự thuần túy và bá liệt của nó, xa xa không phải là những lão tổ thế gia như Dương Bá Hề, người đã lâu dài an hưởng sung sướng, dựa vào tài nguyên chồng chất mà có thể so sánh.

Sự nắm bắt thời cơ, vận dụng sát ý của hắn, đã gần như đạt đến đạo, đó là bản năng chiến trường trải qua ngàn rèn vạn luyện, tuyệt không phải khổ tu bế môn mà có thể đạt được.

Khoảng cách cảnh giới, trước ý chí sát phạt thuần túy đến cực hạn và bá khí thiết huyết này, lại bị bù đắp, thậm chí nghịch chuyển!

"Thái...

Thái thượng trưởng lão!" Dương Tĩnh Xuyên mắt nứt khóe, giọng nói run rẩy, tràn đầy sự sợ hãi không thể tin nổi.

Chỗ dựa lớn nhất của Dương Gia, Thái thượng trưởng lão Lục địa thần tiên hậu kỳ... cứ thế mà bại rồi?!

Bại nhanh đến thế, triệt để đến thế!

Các thành viên cốt cán Dương Gia xung quanh càng thêm mặt

không còn chút máu, run rẩy bần bật, vừa rồi còn may mắn và oán hận, giờ khắc này toàn bộ hóa thành sự lạnh lẽo thấu xương.

Bách tính xa xa ồ lên một tiếng.

Tuy họ không hiểu võ học cao thâm, nhưng cũng biết lão tổ Dương Gia là nhân vật thế nào.

Giờ khắc này thấy hắn bị khâm sai triều đình một đao đánh bại, bắt dưới đao, sự chấn động trong đáy lòng không gì sánh bằng.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một cảm giác may mắn khó tả lan tỏa trong đám đông...

Thiên Tỏa Vân Thành, thật sự sắp thay đổi rồi!

Dương Gia tác oai tác phúc, chèn ép bách tính đã đến hồi kết!

Lý Tự Nghiệp đứng trên cao nhìn xuống bại tướng dưới đao, ánh mắt lạnh lùng như vạn cổ hàn băng.

"Bệ hạ có chỉ, nếu Dương Gia dám kháng chỉ bất tuân, giết không tha!" Khoảnh khắc!

Không đợi Dương Bá Hề nói thêm bất kỳ lời nào, cũng không cho người Dương Gia cơ hội cầu xin tha thứ...

"Phập!" Mạch đao không chút do dự đâm tới, mũi đao sắc bén trong khoảnh khắc xuyên thủng yết hầu Dương Bá Hề!

Vị Thái thượng trưởng lão Dương Gia tung hoành Tỏa Vân Thành mấy chục năm này, mắt trợn tròn xoe, dường như vẫn không thể tin mình lại ngã xuống như vậy, cuối cùng đầu nghiêng sang một bên, khí tức đứt đoạn!

"Không!!!" Dương Tĩnh Xuyên phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, gần như mềm nhũn ra trên đất.

Cùng lúc đó...

Uy áp Lục địa thần tiên hùng hồn của Lý Tự Nghiệp như xiềng xích ngưng thực, ầm ầm giáng xuống, đè chặt Dương Tĩnh Xuyên và tất cả thành viên cốt cán Dương Gia xuống đất, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích!

"Giết." Lý Tự Nghiệp đạm mạc mở miệng, như thể ban ra quân lệnh tầm thường nhất.

Cấm quân huyền giáp đã chuẩn bị sẵn sàng như sói như hổ lao lên, đao quang lấp lánh, máu tươi bắn tung tóe!

Từng cái đầu từng hô mưa gọi gió ở Tỏa Vân Thành lăn lóc trên đất, Dương Tĩnh Xuyên và những người khác đến chết hai mắt vẫn còn lưu lại sự kinh khủng tột độ.

Bọn họ bất quá chỉ muốn dùng chút tâm cơ giữa hoàng quyền và thế gia, giữ lại vài phần thực lực.

Nào ngờ, cuối cùng ngay cả Thái thượng trưởng lão cũng bị chém giết, chính mình cũng rơi vào kết cục thân thủ dị xứ!

Lý Tự Nghiệp dường như chỉ là tiện tay nghiền chết mấy con kiến gai mắt, mặt không biểu tình thu hồi mạch đao dính máu.

"Tẩy sạch Dương Phủ, phàm những kẻ có liên quan đến Dương Gia, ức hiếp bách tính, tham ô của riêng, giết không tha!" "Tuân lệnh!" Cấm quân huyền giáp đồng thanh ứng đáp, tiếng vang chấn động mây trời.

Sau đó như dòng lũ đen đổ vào Dương Phủ rộng lớn, kèm theo những tiếng phản kháng và thảm thiết lẻ tẻ, bắt đầu cuộc thanh tẩy thiết huyết.

Lý Tự Nghiệp lúc này mới quay người, ánh mắt quét nhìn bách tính xa xa với vẻ kính sợ và kỳ vọng.

Hắn tuy sát nhân như ma, nhưng cũng đồng thời hiểu cách an định lòng người.

Giọng hắn như hồng chung, truyền khắp bốn phương: "Dương Gia, từ nay không còn tồn tại!

Tất cả trà điền, xưởng sản xuất, cửa hàng dưới quyền của họ, kể từ hôm nay do Hộ Bộ triều đình trực tiếp tiếp quản!

Tất cả trà nông, thợ chế trà, và thương nhân trà hợp tác với Dương Gia, mọi việc vẫn như cũ, không bị ảnh hưởng!" Hắn dừng lại một chút, dưới vô số ánh mắt đổ dồn, tung ra một tin tức quan trọng: "Kể từ hôm nay, tất cả người làm nghề liên quan đến trà, tiền lương hàng tháng tăng ba thành!" Lời này vừa dứt, toàn trường trước tiên yên tĩnh.

Ngay sau đó, tiếng hoan hô khổng lồ như sơn băng hải khiếu bùng nổ!

"Triều đình vạn tuế!" "Bệ hạ thánh minh!" "Đa tạ tướng quân!

Đa tạ Thanh Thiên đại lão gia!" Bách tính Tỏa Vân Thành, mười phần thì tám chín sống nhờ vào sản nghiệp trà của Dương Gia, chịu đủ sự chèn ép.

Giờ đây ngọn núi lớn đè nặng trên đầu họ đã bị triều đình dùng thủ đoạn lôi đình san bằng, không những không lo sinh kế, mà tiền lương hàng tháng còn tăng ba thành!

Đây quả thực là cam lộ trời ban!

Ân tình thế gia gì, quan niệm hương thổ gì, trước lợi ích thực tế và sức mạnh tuyệt đối mà triều đình thể hiện, đều trở nên không đáng kể.

Lòng trung thành và tín nhiệm của bách tính đối với triều đình, như hạt giống được mưa xuân tưới nhuận, nhanh chóng bén rễ nảy mầm, trở nên kiên định chưa từng có!

Lý Tự Nghiệp không nhìn đám bách tính đang reo hò nữa, quay người bước qua ngưỡng cửa Dương Phủ.

Chẳng hay...

ở góc đường phía cuối đám đông, một bóng người khoác hắc bào che mặt, đang đầy hận ý ngưng thị tất cả những điều này.

Đặc biệt là khi thấy những cái đầu Dương Tĩnh Xuyên và những người khác chết không nhắm mắt, ánh mắt kia dường như hóa thành đao kiếm thực chất, đâm xuyên hư không.

Hắn siết chặt nắm đấm, trong lòng phẫn nộ gầm nhẹ: "Triều đình!

Thù này, không chết không nghỉ!" Bích Ba Thành, Thẩm Gia Phủ đệ.

Cửa son cao vút, đinh vàng ngọc khảm, ngói lưu ly dưới ánh mặt trời phản chiếu rực rỡ.

Sân viện sâu hun hút, mái hiên cong vút nối liền như mây, lan can bạch ngọc điêu khắc bao quanh hành lang khúc khuỷu, trong ao cá chép vờn đùa giữa những đóa sen vàng.

Bảy phần thủy vận thiên hạ đều thuộc về Thẩm thị.

Nơi đây từng viên gạch, từng mái ngói đều thấm đẫm phú quý ngập trời, hiển nhiên là long cung dưới nước, đế cung nhân gian.

Lúc này.

Một bóng người hắc bào đứng trước đại môn dát vàng của Thẩm Gia.

Chương 292

Mũ rộng che khuất dung mạo, chỉ có một đôi mắt đỏ rực cháy trong bóng tối.

Hắn vừa định bước tới, hai bên vệ sĩ mặc phi giáp đột nhiên xông ra chặn, mũi đao hàn quang lóe lên.

"Kẻ ăn mày bẩn thỉu nào dám lấp ló trước cửa Thẩm Gia?

Cút!" Tiếng quát chói tai như băng chùy đâm thấu xương.

Dưới hắc bào, thân thể khẽ run lên không thể nhận ra.

Không phải vì lời mắng chửi này, mà là hận ý cuồn cuộn trong cơ thể gần như muốn xé toạc lồng ngực.

Hắn mạnh mẽ đè xuống, một luồng khí tức bàng bạc vô thanh dâng trào, hai tên hộ vệ chỉ cảm thấy một lực lớn đẩy tới, loạng choạng lùi hai bước, mặt đầy kinh hãi.

"Phiền thông báo." Giọng nói khàn đặc mà băng lãnh, như sắt gỉ cọ xát, từ dưới hắc bào truyền ra: "Dương Hào, cầu kiến." Hai tên hộ vệ nhìn nhau, kinh nghi bất định.

"Nhân vật như ăn mày này, lại là Đại tông sư?" Nhưng uy thế của Thẩm Gia đã sớm khắc sâu vào xương tủy, chút kinh sợ đó nhanh chóng bị kiêu ngạo thay thế.

"Đợi đó!" Một người lạnh lùng hừ, quay người đi vào, bước chân vẫn mang theo thái độ bề trên.

Dương Hào đứng lặng ngoài cửa, hắc bào khẽ động trong gió.

Xưa kia, hắn thân là Đại trưởng lão Dương Gia Tỏa Vân Thành, phong quang biết mấy?

Nay lại ngay cả chó giữ cửa Thẩm Gia cũng dám sủa hắn điên cuồng.

Trong đầu hắn, cảnh tượng đầu lâu tộc nhân lăn lóc, máu tươi thấm đẫm đại địa lại lần nữa dâng trào, mối hận thấu xương như độc đằng quấn quanh trái tim, nghiền nát chút sỉ nhục cuối cùng.

Báo thù!

Chỉ có báo thù!

Một lát sau, tên hộ vệ đó quay lại, kiêu ngạo vẫy tay: "Theo ta." Bước vào Thẩm Phủ.

Cảnh tượng trước mắt cực kỳ xa hoa, kỳ hoa dị thảo, chim quý thú lạ khắp nơi, người hầu qua lại đều y phục tinh mỹ, khí độ bất phàm.

Dương Hào lại không có tâm tình thưởng thức, chỉ theo tên hộ vệ xuyên qua hành lang, vượt qua sân viện, cuối cùng được dẫn đến một thư phòng tĩnh mịch.

Tên hộ vệ đẩy cửa, cung thân bẩm báo: "Tam trưởng lão, người đã đưa đến." Trong thư phòng.

Thẩm Gia Tam trưởng lão Thẩm Minh Huy đang đứng sau bàn lớn gỗ đàn hương tử.

Hắn mặc trường bào gấm vóc vân văn, cổ tay áo thêu chỉ vàng họa tiết thủy văn phức tạp, tay cầm một cây bút lông sói, đang ngưng thần thư viết.

Nghe tiếng.

Lông mày hắn chợt nhíu chặt, không hề che giấu sự phiền toái vì bị quấy rầy.

"Ai." Hắn nặng nề đặt bút xuống, nhìn bài tự sắp hoàn thành dưới ngòi bút, vẻ mặt đầy tiếc nuối: "Thật không đúng lúc, một bài tự đẹp

đẽ, thành ra rác rưởi rồi.” Nói xong.

Hắn lại tùy tay vò nát tờ giấy tuyên thành một cục, vứt vào thùng giấy vụn ở góc.

Lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía người hắc bào đứng ở cửa, lập tức nở nụ cười giả tạo: “Dương trưởng lão đừng trách, ta nói là tên hạ nhân này không hiểu chuyện, thông báo cũng không biết xem giờ, tuyệt đối không phải nói ngươi.” Dương Hào trong lòng cười lạnh, sự vũ nhục cố tình làm ra vẻ này, hắn sao lại không nghe ra?

Sắc mặt hắn lại không chút gợn sóng, hơi cúi đầu: “Tam trưởng lão nói quá lời rồi, là Dương mỗ không mời mà đến, làm phiền nhã hứng của ngài.” Thẩm Minh Huy đi đến ngồi xuống ghế thái sư gỗ hoàng hoa lê bên cạnh, không lệnh người dâng trà, trực tiếp hỏi: “Dương trưởng lão đến đây, vì chuyện gì?” Trong mắt Dương Hào xẹt qua một tia huyết quang, giọng nói mang theo sát ý bị kìm nén: “Tam trưởng lão, chuyện triều đình đã làm với Dương Gia ta, chắc hẳn ngài đã biết.

Dương mỗ đến đây, chỉ vì một việc, thỉnh Thẩm Gia giúp ta báo thù!” “Báo thù?” Thẩm Minh Huy trong lòng cười khẩy, một con chó mất nhà, cũng xứng nói báo thù?

Trên mặt hắn lại lộ ra vẻ khó xử: “Dương trưởng lão, việc này... khó làm a.

Ngài cũng biết, ta tuy là Tam trưởng lão, nhưng đại sự gia tộc, rốt cuộc vẫn cần gia chủ và những người khác định đoạt.

Hiện tại họ đều có việc quan trọng, chi bằng...

đợi gia chủ về phủ, rồi hãy bàn bạc lâu dài?” Đều là hồ ly ngàn năm, Dương Hào sao lại không nghe ra ý ngoài lời này?

Dương Hào bước tới một bước, hắc bào không gió tự động: “Tam

trưởng lão, Dương Gia tuy gặp đại nạn, nhưng kinh doanh trà đạo nhiều năm, lẽ nào không có hậu thủ?" "Ồ?" Lông mày Thẩm Minh Huy khẽ nhếch lên, cuối cùng cũng có chút hứng thú.

"Dương Gia ta âm thầm bồi dưỡng một đội tử sĩ, ngụy trang thành thương nhân trà, phân tán khắp nơi.

Triều đình lần này không hề phát giác sự tồn tại của họ." Dương Hào giọng nói trầm thấp: "Trong tay họ, nắm giữ gần ba thành kênh trà lộ của Dương Gia thời kỳ đỉnh phong!

Chỉ cần Thẩm Gia nguyện giúp ta báo thù, con đường thương mại vàng son này, Dương Hào ta, xin dâng lên tận tay!" Hắn dừng lại một chút, gia tăng thêm con bài: "Không chỉ vậy, bí phương công nghệ chế trà tổ truyền của Dương Gia, cũng có thể giao luôn cho Thẩm Gia.

Khi đó, Thẩm Gia không chỉ có thể độc bá thủy vận, mà còn có thể thu tài lộc từ trà đạo vào túi, nội tình gia tộc, nhất định có thể nâng lên một tầng nữa!" Thẩm Minh Huy nghe vậy, tinh quang trong mắt bắn ra!

Hắn đột nhiên đứng dậy, nhanh bước đi đến bên bàn rót một chén hương mính, nhiệt tình chiêu đãi: "Dương trưởng lão nói gì vậy!

Nhanh, mời ngồi, ngồi xuống bàn bạc kỹ càng!" Dương Hào lại không động, chỉ truy vấn: "Tam trưởng lão, có thể cho ta một lời xác nhận không?" Thẩm Minh Huy xoa xoa ngón tay, cố làm ra vẻ khó xử: "Dương trưởng lão, điều kiện của ngài quả thật hấp dẫn.

Nhưng triều đình hiện nay khí vận đang thịnh, xung đột trực diện với họ, thật sự không phải là hành động sáng suốt a." Giọng hắn chuyển: "Bất quá, đợi gia chủ trở về, ta nhất định sẽ hết sức giúp ngài thúc đẩy việc này, thế nào?" Dương Hào trong lòng thầm than, biết hôm nay khó có kết quả, trầm giọng nói: "Đã như vậy, làm phiền Tam trưởng lão tốn tâm.

Nếu việc này thành công, một lô vàng bạc khác mà Dương Gia giấu đi, Dương mỗ nguyện riêng tư dâng hết cho Tam trưởng lão." Nụ cười trên mặt Thẩm Minh Huy càng thêm rực rỡ, tham dục trong mắt gần như muốn tràn ra ngoài: "Ha ha ha, dễ nói, dễ nói!

Dương trưởng lão quả nhiên sảng khoái!" Hắn lớn tiếng nói ra ngoài: "Người đâu!

Dẫn Dương trưởng lão đi sương phòng nghỉ ngơi, chăm sóc cẩn thận, không được chậm trễ!" Đợi bóng Dương Hào biến mất ở cuối hành lang.

Một tên tâm phúc bên cạnh Thẩm Minh Huy tiến lại gần, thấp giọng nói: "Tam trưởng lão, chúng ta thật sự muốn nhúng tay vào chuyện của Dương Gia?" "Giúp hắn báo thù?

Hừ, muốn chết à!" Thẩm Minh Huy trong khoảnh khắc biến sắc, nhổ một tiếng, vẻ mặt khinh thường: "Bất quá chỉ là một con chó già không nhà để về, cũng vọng tưởng mượn sức mạnh Thẩm Gia ta để đối kháng triều đình?

Si tâm vọng tưởng!" Hắn bước lại chỗ ngồi, nâng chén trà nhấp một ngụm, ánh mắt lại lóe lên tia toan tính: "Bất quá, trà lộ và bí phương chế trà của Dương Gia, quả thật là hàng tốt...

Đi, lập tức phái người điều tra xác minh, số tử sĩ thương nhân trà mà Dương Hào nói, có thật không!" "Vâng!" Tâm phúc lĩnh mệnh, vội vàng lui xuống.

Cùng lúc đó.

Ngự Thư Phòng hoàng cung.

Lâm Tẫn nhìn bản tin Lý Tự Nghiệp trình lên, khóe miệng Trẫm cong lên một nụ cười lạnh lùng tuấn tú.

Bản tin thuật lại: Dương Gia Tỏa Vân Thành, bao gồm cả Thái

thượng trưởng lão, bảy mươi tám người đều đã bị phục tru.

Tất cả trà viên, cửa hàng, kho hàng dưới danh nghĩa của họ đều đã được tiếp quản, chuyên viên Hộ Bộ đang ngày đêm kiểm tra sổ sách, không quá ba ngày, tài sản tích lũy trăm năm của Dương Gia sẽ hoàn toàn quy về quốc khố.

Chỉ có một người lọt lưới...

Đại trưởng lão Dương Hào.

Đầu ngón tay Lâm Trẫn khẽ gõ long án.

Trầm ngâm một lát, Trẫm nói với Tiểu Hà đang đứng một bên: "Truyền ý chỉ của Trẫm, thông báo truy nã Dương Hào, phàm ai phát hiện, giết không tha.

Ngoài ra, truyền dụ Lý Tự Nghiệp, an ủi trà nông dưới quyền hắn cho tốt, không được để xảy ra sơ suất nào." "Thần tuân chỉ." Tiểu Hà cung kính đáp, lặng lẽ lui xuống.

Lâm Trẫn tựa vào long ỷ, lông mày kiếm khẽ nhíu lại, rơi vào trầm tư.

Dương Gia tuy đã bị phục tru, nhưng sản nghiệp đồ sộ dưới quyền họ, chỉ dựa vào chuyên viên Hộ Bộ, hiển nhiên là không thể gánh vác nổi.

"Xem ra, vẫn cần tìm một người đáng tin cậy để tiếp quản!" Ngay lúc này...

Âm thanh nhắc nhở giòn tan của Hệ thống, nhẹ nhàng vang lên trong đầu Trẫm. 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Tỏa Vân Thành, thành công chưởng khống, có điểm sáng bản đồ không?】 "Điểm sáng!" Lâm Trẫn không chút do dự.

Hệ thống thiên vị vào lúc này nhắc nhở, trừ Tỏa Vân Thành, còn

có thể là nơi nào? 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng bản đồ: Tỏa Vân Thành!】 【Nhận được phần thưởng: Trà Thánh Lục Vũ!】 Trong khoảnh khắc.

Tinh quang trong mắt Lâm Tẫn bùng nổ, nội tâm như dâng lên vạn trượng sóng dữ, kích động không thôi!

Trẫm đang lo không tìm được người đáng tin cậy để tiếp quản cái đống lộn xộn của Dương Gia, Hệ thống lại trực tiếp đưa đến một Trà Thánh danh truyền sử sách!

"Hệ thống..." Lâm Tẫn từ từ thở ra một hơi trọc khí, khóe môi cong lên một nụ cười khó nắm bắt, thì thầm nói: "Ngươi có thể hóa hình không?

Trẫm đảm bảo sẽ không sờ mó ngươi!" 【Đinh!】 【Phát hiện Túc chủ có khuynh hướng bất chính, nếu Túc chủ cố ý làm vậy, Hệ thống sẽ tự động tiêu biến!】 Lâm Tẫn: "....." Hệ thống này, quá cương liệt rồi chứ?

Trẫm bất đắc dĩ cười khổ, vội vàng thu liễm tâm tư, không còn suy nghĩ viển vông nữa.

Ngẩng mắt nhìn ra ngoài Ngự Thư Phòng, mang theo vài phần sốt ruột, Trẫm lớn tiếng nói: "Lục Vũ ở đâu?" Khoảnh khắc tiếp theo!

Gió nhẹ thổi qua, một luồng hương trà thanh nhã thấm đượm lặng lẽ lan tỏa, khiến người ta tâm khoáng thần di.

Chỉ thấy một bóng người từ ngoài cửa thong dong bước vào.

Người đến khoảng chừng trung niên, dung mạo thanh tú, hai mắt trong suốt như suối nguồn, dường như ẩn chứa linh vận sơn thủy.

Một bộ thanh sam giản dị nhã nhặn, tay áo rộng khẽ lay động theo gió, càng thể hiện sự siêu phàm thoát tục của hắn.

Chương 293

Bước chân hắn thong dong, toàn thân tản ra khí tức đạm bạc tĩnh lặng, tựa như một cây trà cổ thụ đã trải qua phong ba bão táp, trầm ổn mà sâu sắc.

Hắn cứ thế chầm chậm bước vào Ngự Thư Phòng, nơi hắn đi qua, ngay cả không khí cũng dường như trở nên tĩnh lặng và an hòa.

"Thần, Lục Vũ, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Hắn cung kính hành lễ, giọng điệu bình hòa nhưng tự mang sức mạnh.

"Bình thân!" Lâm Tẫn đứng dậy, nhanh bước tới đỡ hắn một tay, giọng điệu mang theo sự nhiệt thiết hiếm thấy: "Lục tiên sinh không cần đa lễ." Lục Vũ thụ sủng nhược kinh, vội vàng lại lần nữa cúi người: "Bệ hạ hậu ái, thần sợ hãi." Lâm Tẫn khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Trẫm vẫn dừng lại trên người Lục Vũ, vẻ thưởng thức trong đáy mắt, không hề kém cạnh so với khi lần đầu gặp Giả Tư Hiệp.

Trẫm trong lòng rõ ràng! 《Trà Kinh》 do Lục Vũ biên soạn, chính là nguồn gốc trà đạo thiên hạ, là kinh điển tối cao của bách khoa trà diệp, từ trồng trọt đến thưởng thức, không gì không bao quát.

Hắn sáng lập trà đạo, phú cho nó tinh thần và linh hồn.

Công tích lớn nhất của hắn, không phải là phát minh ra "trà", mà là đã truyền vào trà "sinh mệnh văn hóa"!

Có hắn tọa trấn!

Trà đạo Đại Uyên Hoàng Triều, bất luận là căn cơ lý luận hay kỹ nghệ thực tiễn, đều sẽ nghênh đón một cuộc cách tân triệt để, thăng

hoa lên đỉnh cao văn hóa chưa từng có!

"Lục tiên sinh đến thật đúng lúc!" Lâm Tẫn nói thẳng vào vấn đề: "Hiện nay, thế gia trà đạo Tỏa Vân Dương Gia đã diệt, tất cả trà viên, trà nông cũng như mọi hoạt động kinh doanh trà lộ dưới danh nghĩa của họ, đều đang ở trạng thái vô chủ.

Ngươi có tự tin tiếp quản, và khiến trà đạo Đại Uyên tái hiện huy hoàng, thậm chí còn hơn xưa không?" Lục Vũ nghe vậy, trên mặt lập tức hiện lên thần thái tự tin vô cùng, dứt khoát nói: "Các lãnh địa khác, thần không dám nói bừa.

Nhưng nói về trà đạo, thần, vạn lần không thất bại!" "Tốt!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, giọng điệu đột nhiên cao vút, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Lục Vũ tiếp chỉ!" Lục Vũ vén bào quỳ xuống: "Thần tại." Lâm Tẫn lớn tiếng nói: "Trẫm phong ngươi làm Trà Thánh Bá, đặc biệt thiết lập 'Trà Chính Ty', do ngươi kiêm nhiệm ti chủ, quan cư nhị phẩm, lập tức đến Tỏa Vân Thành, toàn quyền tiếp quản mọi sự vụ của Dương Gia!" Trong mắt Lục Vũ tinh mang lóe lên, cung kính phủ tay: "Thần, lĩnh chỉ!

Nhất định không phụ trọng thác của Bệ hạ!" Lâm Tẫn đưa tay đỡ hắn dậy.

Ngay sau đó quay về phía ngoài điện, cao giọng nói: "Truyền, Thương Sóc!" Chốc lát sau.

Thương Sóc thân khoác trọng giáp long hành hổ bộ mà vào, ánh mắt lướt qua Lục Vũ thì khẽ dừng lại, sau đó một gối quỳ xuống đất, tiếng như hồng chung: "Mạt tướng, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phân phó nói: "Thương Sóc, ngươi lập tức điểm hai ngàn Đại Tuyết Long Kỵ, hộ tống Lục tiên sinh đến Tỏa Vân Thành.

Lục tiên sinh nếu có chút sơ suất nào, Trẫm chỉ hỏi tội ngươi!" Thương Sóc trong lòng rùng mình, lập tức ôm quyền: "Mạt tướng

tuân chỉ!

Nhất định sẽ lấy tính mạng bảo vệ Lục tiên sinh chu toàn!" Lâm Tẫn lại lần nữa nhìn về phía Lục Vũ, trịnh trọng nói: "Lục tiên sinh, tương lai trà đạo Đại Uyên, liền giao phó cho ngươi." Lục Vũ thần sắc cung kính, sâu sắc cúi một lễ: "Bệ hạ cứ yên tâm chờ tin tức tốt lành là được!" Hai người lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Tẫn nghiêng đầu phân phó người bên cạnh: "Hải công công, truyền lệnh Thiên Thính Giam, cáo tri Lý Tự Nghiệp, an toàn của Lục Vũ cao hơn tất cả!

Tất cả sản nghiệp Dương Gia, bao gồm cả mấy tên chuyên viên Hộ Bộ kia, toàn bộ sáp nhập vào Trà Chính Ty, mọi sự vụ, đều do Lục Vũ quyết định!" Hải công công khom người đáp: "Lão nô tuân chỉ!" Ngự Thư Phòng lại trở về tĩnh lặng.

Lâm Tẫn ngồi trở lại long ỷ, nâng chén trà bên tay khẽ nhấp một ngụm, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra nụ cười mong đợi: "Xem ra không lâu nữa, Trẫm sẽ có thể uống được loại hương mính đỉnh cấp nhất thế gian này!" Vài ngày sau.

Tuyết lớn liên tục đột nhiên ngừng rơi, bầu trời quang đãng, ánh dương chiếu rọi.

Dường như ngay cả ông trời cũng nhường đường cho Đại điển Khai tông của Hạo Thiên Tông!

Thương Hạo Thiên Lĩnh.

Giờ đã chính thức đổi tên thành Hạo Thiên Sơn Mạch.

Ngoài dãy núi, người đông như kiến cỏ, trừ những người đến tham gia tuyển chọn đệ tử, còn có một lượng lớn võ giả tông môn từ khắp nơi đến xem náo nhiệt.

Lúc này.

Trước Hạo Thiên Điện.

Lâm Tẫn diện mạo ẩn giấu tướng long, một bộ trường bào màu đen không gió tự động, Trẫm chắp tay đứng đó, nhìn xuống dòng người đông đúc phía trước, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Khí tức Trẫm nội liễm, trong cảm nhận của người khác, chẳng khác gì người bình thường.

Tiêu Luyện đứng bên trái Trẫm, khóe miệng hàm chứa một nụ cười như có như không, thấp giọng nói: "Bệ hạ, thịnh huống như vậy, đáng xưng là hiếm thấy trên đời a!" Ước tính sơ bộ.

Số người tụ tập tại Hạo Thiên Sơn Mạch lúc này, ít nhất cũng vài vạn!

Cảnh tượng như thế này, ngay cả Ngũ đại thánh địa cũng chưa chắc đã có.

Lâm Tẫn đạm nhiên cười: "Điều này còn phải cảm ơn Tàng Kiếm Sơn Trang và Cửu Tiêu Thánh Tông đã giúp tạo thế, nếu không, ai sẽ quan tâm một Hạo Thiên Tông vô danh tiểu tốt?" Hạo Thiên Tông vốn dĩ vô danh tiểu tốt.

Nhưng hai đại thánh địa giang hồ đồng thời chiêu cáo thiên hạ, chỉ riêng điểm này, đã đủ để khiến danh tiếng "Hạo Thiên" vang dội khắp bốn phương!

Huống hồ!

Hạo Thiên Tông thu đồ, không nhìn linh căn thiên phú, chỉ xét tâm tính phẩm hạnh, điều này nghiễm nhiên đã mang lại một tia hy vọng cho vô số người xuất thân bình thường!

Tiêu Luyện cười thấu hiểu, không nói thêm gì.

Mặt Diệp Viêm Khôn bên phải lại có chút phức tạp, trong ánh mắt

đan xen sự tiện mộ và một chút tình cảm khó tả, trầm mặc không nói.

"Túc tĩnh!" Một tiếng quát lớn trầm thấp như sấm sét đột nhiên vang lên, âm thanh cuồn cuộn, truyền khắp toàn bộ Hạo Thiên Sơn Mạch!

Thân hình khôi ngô của Nhạc Phi từ trên không trung hạ xuống, uy áp vô hình khuếch tán ra, khiến đám đông ồn ào lập tức yên tĩnh, nhao nhao im bặt.

"Lục địa thần tiên?!" Trong đám đông, vài vị trưởng lão tông môn đến quan lễ cảm nhận được khí tức của Nhạc Phi, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Hạo Thiên Tông này, nội tình lại thâm hậu đến thế?

Có Lục địa thần tiên tọa trấn, ít nhất cũng là hàng tông môn đỉnh tiêm, khó trách có thể khiến hai đại thánh địa liên thủ tiến cử!" "Đại điển thu đồ của Hạo Thiên Tông, bây giờ bắt đầu." Nhạc Phi mắt như điện, quét khắp toàn trường, ngay sau đó đi đến bên khối "Vấn Tâm Thạch" cổ phác, trầm giọng nói: "Đây là Vấn Tâm Thạch, đặt lòng bàn tay lên đá, liền có thể kiểm tra tâm tính phẩm hạnh của các ngươi!

Ánh sáng trắng, có thể làm ngoại môn đệ tử; ánh sáng xanh, có thể nhập nội môn; nếu là ánh sáng xám hoặc ánh sáng đen... thì không được lưu lại!

Bây giờ, theo thứ tự tiến lên kiểm tra!" Lời nói vừa dứt.

Đám đông một trận xao động, nhìn nhau.

Chỉ dựa vào một khối đá mà có thể đo được phẩm hạnh?

Điều này nghe thật khó tin.

Một thanh niên đứng ở hàng đầu tiên căng thẳng tiến lên.

Hắn run rẩy giơ tay, nhẹ nhàng ấn lên Vấn Tâm Thạch, nhắm chặt hai mắt, rõ ràng không dám nhìn kết quả.

May mắn!

Một đạo quang mang màu xanh sáng lên.

Giọng Nhạc Phi hơi dịu lại: "Ánh sáng xanh, tâm tính thuần lương, có thể nhập nội môn.

Đến bên cạnh đăng ký đi." Trên mặt thanh niên nở rộ vẻ cuồng hỉ, sự căng thẳng trước đó quét sạch không còn, sau khi cung kính hành lễ với Nhạc Phi, nhanh bước đi đến một bên, dưới sự sắp xếp của binh sĩ Hạo Thiên Quân mà tiến hành đăng ký.

Những người phía sau thấy đơn giản như vậy đã trở thành đệ tử nội môn, lập tức quần tình kích động, tranh giành chen lấn tiến lên.

Thế nhưng... liên tiếp mười mấy người sau đó, đa phần chỉ là ánh sáng trắng, thậm chí có vài người dẫn ra ánh sáng xám, trực tiếp bị Nhạc Phi tại chỗ khuyên lui.

Có người không phục!

Trực tiếp vận chuyển chân khí, tiếng vang chấn động bốn phía: "Ta tuổi gần hai mươi, đã là võ giả lục phẩm, dựa vào cái gì mà vẫn không bằng những kẻ kiến hôi kia?

Không đo thiên phú, chẳng lẽ Hạo Thiên Tông này, căn bản là lũ lừa đời lấy tiếng?!" Lời này vừa ra, toàn trường ồ lên!

Vô số ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Nhạc Phi, không khí dường như ngưng trệ.

Mỗi người đều nín thở, chết lặng nhìn hắn...

Lấy Vấn Tâm Thạch đo phẩm hạnh để quyết định đi hay ở, chẳng lẽ thật sự là hành động lừa đời lấy tiếng?

Nhạc Phi không giận mà cười, tiếng như hồng chung: "Kẻ có ánh sáng xám, tâm thuật bất chính, hành vi có sai phạm; kẻ có ánh sáng

đen, đại gian đại ác, tội nghiệt quấn thân!

Là thật hay giả...

Có muốn bản tông chủ đích thân nghiệm chứng cho các ngươi xem không?" Người vừa lên tiếng chất vấn lập tức nghẹn lời, thần sắc né tránh, trán rịn ra mồ hôi li ti.

Với thực lực mà Hạo Thiên Tông đã thể hiện, phái người điều tra quá khứ của mấy người họ, quả thực không còn gì đơn giản hơn!

Đúng lúc này.

Trong đám đông có người đồng hương nhận ra thân phận của mấy người này, tại chỗ chỉ ra, từng tội ác trong quá khứ của họ đều bị vạch trần.

Trước sự thật, mấy người mặt xám như tro, không còn nửa phần kiêu ngạo, chỉ có thể thảm hại rút lui, chìm vào biển người.

Sau vụ náo loạn này.

Khi mọi người nhìn lại Vấn Tâm Thạch, ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi...

Chương 294

kính sợ, khủng bố, bất an, may mắn...

Tiêu Luyện ngưng mắt sâu sắc nhìn Vấn Tâm Thạch, đầy hứng thú, nghiêng người thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, ngài đã từng thử qua chưa?" Lâm Tẫn thong dong cười, hỏi ngược lại: "Tiêu trang chủ có hứng thú?

Chi bằng đích thân tiến lên thử một chút?" Tiêu Luyện khẽ giật mình, sau đó cười khổ lắc đầu: "Lão phu vẫn là thôi đi.

Vạn nhất hiện ra màu đen, chẳng phải sẽ khiến Bệ hạ khó xử sao?" Hai người nhìn nhau, tâm ý tương thông mà bật cười lớn.

Lâm Tẫn không thử, tự có đạo lý của Trẫm.

Thân là cửu ngũ chí tôn, Trẫm chỉ có thể chấp nhận một loại kết quả duy nhất... màu vàng kim.

Nếu là màu vàng kim, thì là lẽ đương nhiên.

Còn nếu không phải, thì uy nghiêm sẽ bị quét sạch!

Do đó, chi bằng không thử.

Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển động, lại rơi vào Diệp Viêm Khôn ở một bên khác, cười ý vị: "Diệp trưởng lão, có hứng thú thử một chút không?" Diệp Viêm Khôn vội vàng xua tay, cười gượng hai tiếng: "Bệ hạ nói đùa rồi." Tiêu Luyện còn không dám thử, hắn nào dám mạo hiểm?

Nói thẳng ra.

Nếu Tiêu Luyện thật sự là màu đen, Lâm Tẫn có lẽ chỉ là xa lánh.

Nhưng nếu đổi lại là chính mình... thì đó chính là con đường chết!

Ong!

Ngay khi Lâm Tẫn còn muốn khuyên nữa, Vấn Tâm Thạch đột nhiên truyền ra một tiếng ong ong trầm thấp chấn động!

Một luồng khí tức lạnh lẽo, ô trọc, khó chịu lan tỏa ra, dường như trời quang đột nhiên tối sầm, ánh nắng bị mây đen vô hình nuốt chửng.

"Hay lắm một luồng hắc quang nồng đậm!" Lông mày kiếm của Lâm Tẫn nhíu chặt, mắt như điện, lập tức khóa chặt vào một người đàn ông trung niên trước đá.

Người này trường bào rộng lớn, che khuất hơn nửa dung mạo, chỉ lộ ra một đôi mắt dài nhỏ âm lãnh.

Dị tượng như vậy, trên người người này... rốt cuộc gánh vác bao nhiêu tội nghiệt?

Hắc quang dẫn động cuồng phong, thổi bay mũ bào của hắn, lộ ra một khuôn mặt đầy lệ khí.

"Là 'Huyết Thủ Đồ Phu'!" "Hắn ta vậy mà còn sống!" "Năm ngoái Thanh Phong Trại mãn môn bị đồ sát, ngay cả hài đồng ba tuổi cũng không tha, chính là hắn ta làm!" "Lại còn vụ án diệt môn ở Thanh Thạch Trấn, nghe nói hắn... hắn móc tim làm mồi nhậu!" Đám đông kinh hãi, bàn tán xôn xao, không ít người theo bản năng lùi lại, sợ bị sát tinh này liên lụy.

Huyết Thủ Đồ Phu chính mình cũng ngây người.

Hắn vạn vạn không ngờ, Vấn Tâm Thạch này lại thật sự có thể soi rọi quá khứ, tia may mắn cuối cùng trong đáy lòng hoàn toàn tan vỡ.

"Gia không tiếp nữa!" Thân hình hắn như quỷ mị, hóa thành một đạo tàn ảnh bắn về phía xa.

Tu vi Tông sư đỉnh phong kết hợp thân pháp độc bộ, hắn tự tin trong chớp mắt có thể chạy xa, thoát khỏi Hạo Thiên Sơn Mạch.

Thế nhưng...

Oanh!

Nhạc Phi thậm chí không hề động một ngón tay, chỉ liếc mắt một cái, chân khí thiên địa liền ầm ầm giáng xuống, như chín tầng trời sụp đổ, trấn áp Huyết Thủ Đồ Phu chết dí xuống đất, gân cốt kêu răng rắc!

"Bắt lấy!" Nhạc Phi lạnh giọng ra lệnh.

Ngụy Hiên không chút chần chừ, dẫn Hạo Thiên Quân xông lên, lập tức chế phục hắn.

"Buông lão tử ra!" Huyết Thủ Đồ Phu liều mạng giãy giụa, nhưng lại như châu chấu đá xe.

Sát cơ trong mắt Nhạc Phi lóe lên: "Giết!" Phập!

Ngụy Hiên tay nâng đao hạ, trường đao trong chớp mắt xuyên thủng tim hắn.

Thân thể Huyết Thủ Đồ Phu chấn động, tại chỗ tắt thở, máu tươi ùng ục chảy ra.

Mọi người xung quanh không những không sợ hãi, ngược lại còn vang lên từng trận vỗ tay tán thưởng.

Hạo Thiên Tông thủ đoạn thiết huyết như vậy, khiến họ tâm sinh kính phục, càng thêm tín nhiệm!

Cách đó không xa.

Lâm Tẫn lạnh lùng nhìn thi thể bị kéo đi, hàn mang trong mắt Trẫm chưa tan: "Kẻ này gan thật không nhỏ." "Bình thường thôi." Tiêu Luyện đạm nhiên tiếp lời: "Ngay cả đến lúc này, vẫn có người

không tin hiệu quả của Vấn Tâm Thạch, trong lòng còn ôm may mắn." Hắn liếc nhìn vết máu chưa khô trên đất, tiếp tục nói: "Kẻ này e rằng nghe nói Hạo Thiên Tông không trọng thiên phú, liền muốn trà trộn vào để có thân phận chính thống, tẩy trắng bản thân." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, tán đồng ý kiến này.

Vài hơi thở sau.

Trẫm thu liễm tâm thần, thấy Đại điển thu đồ đã khôi phục trật tự, không còn hắc quang xuất hiện, liền nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Viêm Khôn với thần thái lơ đãng ở một bên, đột nhiên hỏi: "Diệp trưởng lão, thương thế của tông chủ quý tông, đã hồi phục thế nào rồi?" "A?" Diệp Viêm Khôn như bị kinh động mà chấn động, sau đó cố gắng trấn định: "Nhờ hồng phúc của Bệ hạ, đã...

đã có chút chuyển biến tốt." Lâm Tẫn và Tiêu Luyện ẩn ý nhìn nhau một cái, không nói thêm gì.

Lần Hạo Thiên khai tông này, Tàng Kiếm Sơn Trang là chủ động đến trợ uy, còn Diệp Viêm Khôn... rõ ràng là phụng chỉ mà đến, trong lòng không tình nguyện.

Nhìn dáng vẻ hồn vía lạc đâu mất của hắn, nội bộ Cửu Tiêu Thánh Tông, e rằng đang giấu diếm bí mật gì đó không tiện để triều đình biết.

Lâm Tẫn cũng không truy cứu sâu.

Vì Cửu Tiêu Thánh Tông đã lập Thiên Đạo thề ngôn, tính ra bọn họ cũng không dám công khai kháng chỉ.

Diệp Đình Uyên nhất định vẫn chưa tỉnh lại, nếu không nếu tỉnh mà không đến triều kiến, thì là tội khi quân lớn, triều đình tùy thời có thể phát binh trấn áp!

"Bệ hạ." Tiêu Luyện nhìn về phía dòng người không thấy điểm

cuối, cười nói: "Xem ra thế này, còn phải kéo dài không ít thời gian." Lâm Tẫn gật đầu: "Quả thật.

Tiêu trang chủ, chi bằng trước tiên vào điện dùng trà, Trẫm vừa hay có một chuyện, muốn cùng ngươi thương nghị." Tiêu Luyện khẽ giật mình, sau đó ôm quyền đồng ý.

Ngay lúc này!

Ong!!!

Vấn Tâm Thạch đột nhiên bộc phát ra một trận ong ong chấn động đến điếc tai, âm thanh cuồn cuộn quét khắp toàn trường!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một đạo quang trụ rực rỡ đến cực hạn xông thẳng lên trời, kim quang hạo đãng, thuần túy vô cùng, sự huy hoàng của nó... trong khoảnh khắc đã áp đảo lúc Nhạc Phi dẫn động, chiếu rọi toàn bộ Hạo Thiên Phong như một thần điện bằng vàng ròng!

Biểu cảm của tất cả mọi người đều ngưng đọng trên mặt.

Bước chân Lâm Tẫn đang chuẩn bị bước vào đại điện đột nhiên khựng lại, Trẫm chợt quay người.

Trong đôi mắt vốn dĩ tĩnh lặng không gợn sóng, cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc chưa từng có.

"Nữ...!?" Trước Vấn Tâm Thạch.

Một thiếu nữ ước chừng mười lăm tuổi đang lặng lẽ đứng đó.

Thân hình thon gầy, chiếc y sam vải thô giặt đến bạc màu phong trần phủ bụi, khuôn mặt còn vương vẻ mệt mỏi và đất cát sau quãng đường dài.

Nhưng dù vậy, cũng không che lấp được ngũ quan tinh xảo của nàng – lông mày tựa sơn viễn, mắt như thu thủy, mũi quỳnh khéo léo,

môi hình nhu mỹ.

Chỉ là giờ khắc này, trên gương mặt ấy tràn ngập vẻ bất an, đôi mắt trong veo không ngừng lay động, chăm chú nhìn vào Vấn Tâm Thạch đang bùng phát vạn trượng kim quang phía trước.

Nàng không hiểu điều này có ý nghĩa gì.

Tông chủ trước đó chỉ đề cập đến hôi quang và hắc quang, nhưng kim mang rực rỡ như kiêu dương, khiến phong vân biến sắc trên trời xanh này, lại đại biểu cho điều gì?

Là phúc, hay là họa?

Trên khối cự thạch.

Kim huy rực rỡ chói mắt như mặt trời, chiếu rọi cả bầu trời mất đi màu sắc!

Xung quanh cột sáng, thiên địa chân khí điên cuồng hỗn loạn, hình thành luồng xoáy có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Kim… kim sắc?!

Đây là cái gì?" "Khí tức thật đáng sợ!

Nữ tử này tuyệt không phải phàm tục!" "Nhưng, nhưng nàng rõ ràng không hề có chân khí ba động nào cả!" "Trừ khuôn mặt sinh ra quá đỗi xinh đẹp ra, nhìn thế nào cũng chỉ là một nha đầu bình thường…" Tiếng bàn tán xì xào vang lên như thủy triều, ánh mắt mọi người đều dán chặt vào thiếu nữ, kinh ngạc lẫn nghi hoặc.

Chương 295

Trước điện.

Lâm Tẫn hơi nhướng mắt, nhìn về phía trời xanh.

Cột sáng rực rỡ kia mãi không tan, dẫn động chân khí bốn phía ba động kịch liệt.

Điều càng khiến người ta kinh hãi là.

Trong kim quang thuần túy, lại ẩn hiện những luồng điện xà màu tím nhỏ vụn mà tinh thuần – đó chính là khí tức Cửu Thiên Thần Lôi!

Lôi quang như vật sống vờn quanh cột sáng, nhảy múa lấp lánh, tựa hồ nóng lòng muốn thân cận, dung hợp với thiếu nữ phía dưới.

Lâm Tẫn thần thức khẽ động, lặng lẽ dò xét, phủ lên người thiếu nữ.

Trong cơ thể nàng trống rỗng, quả thật không có dấu vết tu luyện.

Thế nhưng.

Ngay tại sâu nhất trong đan điền của nàng, một đoàn lôi vân vô hình vô chất, nhưng lại tồn tại chân thực đang chầm chậm xoay tròn, tản mát ra lực hút yếu ớt.

Khẽ hô ứng với Cửu Thiên Thần Lôi hỗn loạn cuồng bạo kia!

"Hỗn Độn Lôi Thần Thể?!" Ngay lúc này.

Diệp Viêm Khôn đột nhiên bước tới một bước, sự chấn kinh trong đáy mắt trong khoảnh khắc chuyển thành cuồng hỉ, ngay cả thanh âm cũng vì phấn khích mà run rẩy, thốt lên kinh hô!

Lâm Tẫn nghiêng đầu, kiếm mày khẽ nhướng: "Diệp Trưởng lão, lời này là ý gì?" Trong lòng Trẫm đã có suy đoán, nhưng vẫn cần xác

nhận.

Diệp Viêm Khôn ánh mắt dán chặt vào thiếu nữ phía dưới, phấn khích khó tả, vô thức giải thích: "Đây chính là Hỗn Độn Lôi Thần Thể, thể chất chí cao vạn cổ khó gặp!

Không ngờ… không ngờ Diệp Viêm Khôn ta có sinh chi niên, lại có thể tận mắt chứng kiến!" "Đây… đây là tư chất vô thượng trong truyền thuyết, còn vượt trên Tiên Thiên Kiếm Thể!" Lời này vừa thốt ra.

Sắc mặt Lâm Tẫn càng thêm kinh ngạc.

Còn Tiêu Luyện bên cạnh, sắc mặt lại đột nhiên trầm xuống.

Vượt trên Tiên Thiên Kiếm Thể?

Ai mà không biết, khai tông tổ sư của Tàng Kiếm Sơn Trang, một trong ngũ đại chí cường giả trong trận đại chiến kinh thế cách đây mấy ngàn năm, chính là Tiên Thiên Kiếm Thể!

Lời này của Diệp Viêm Khôn tuy không cố ý, nhưng không nghi ngờ gì là đang hạ thấp Tiên Thiên Kiếm Thể!

Nếu không phải Lâm Tẫn ở đây, lão sớm đã một chưởng đánh chết tên gia hỏa này rồi!

Lúc này.

Diệp Viêm Khôn hô hấp dồn dập, hai mắt nóng rực, nhìn xem là sắp không kìm được mà bay lên thu đồ đệ.

"Khoan đã." Tiêu Luyện lại đột nhiên giơ tay, ngăn trước mặt hắn.

Diệp Viêm Khôn chợt quay đầu, vội nói: "Tiêu Trang chủ!

Nữ tử này là thể chất lôi điện vạn cổ hãn kiến, không có duyên với kiếm đạo, Tàng Kiếm Sơn Trang ngươi giữ lấy vô dụng, cớ gì ngăn ta?" Tiêu Luyện lão thần tại tại, khóe miệng nở một nụ cười thâm ý,

cũng không để ý đến Diệp Viêm Khôn.

Trái lại, lão quay sang Lâm Tẫn, khẽ cung thân: "Bệ hạ, nữ tử này thiên phú dị bẩm, thế gian hiếm có, Người không định thu đồ đệ sao?" Với tu vi Khấu Thiên Cảnh tam trọng thiên của Lâm Tẫn, thu một đồ đệ tự nhiên không thành vấn đề.

Lâm Tẫn nghe vậy, trong lòng hơi khựng lại.

Thu đồ đệ?

Trẫm thì muốn đấy.

Con mèo con này nhìn là biết nhân vật tương lai có thể khuấy động phong vân, giữ lại bên mình bồi dưỡng, lợi còn xa hơn hại.

Nhưng vấn đề ở chỗ… Trẫm dạy thế nào đây?

Tu vi Khấu Thiên Cảnh này của Trẫm toàn là Hệ thống ban thưởng, đối với tu luyện công pháp, cảm ngộ tâm đắc căn bản một chút cũng không hiểu!

Thu một đồ đệ, chẳng lẽ phải nói với người ta "vi sư không biết, con tự mình ngộ"?

Diệp Viêm Khôn khẩn trương đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, trong lòng không ngừng gào thét cầu nguyện.

Chỉ cần Lâm Tẫn từ chối, hắn liền có cơ hội mang Hỗn Độn Lôi Thần Thể này về Cửu Tiêu Thánh Tông, dốc hết tài nguyên, lấy thân phận Thánh Nữ mà đối đãi!

Giả dĩ thời nhật, tông môn tất sẽ thêm một vị Khấu Thiên Cảnh đại năng, thậm chí… đột phá giới hạn này cũng chưa hẳn là không thể!

Chỉ tiếc!

Lý tưởng thì đẹp đẽ, hiện thực lại xương xẩu.

Lâm Tẫn chỉ trầm ngâm một lát, liền gật đầu: “Tiêu Trang chủ nói không phải không có lý.” Giọng điệu của Trẫm bình đạm, mang theo vài phần tùy ý vô khả vô bất khả, “Nếu đã như vậy, Trẫm liền thu một đồ đệ, coi như mua vui cũng được.” Trẫm không biết dạy, chẳng lẽ còn không biết hỏi sao?

Bên cạnh chẳng phải có một Tiêu Luyện sẵn đó à?

Điều càng quan trọng hơn là, khóe mắt Trẫm lướt qua Diệp Viêm Khôn đang kích động khó nén bên cạnh.

Nữ tử này mang Hỗn Độn Lôi Thần Thể, đã khiến Cửu Tiêu Thánh Tông dòm ngó.

Nếu để nàng ở lại Hạo Thiên Tông, chẳng khác nào đứa trẻ ôm vàng đi giữa chợ.

Không sợ kẻ trộm lấy cắp, chỉ sợ kẻ trộm nhòm ngó!

Trẫm không thể ngày ngày đêm đêm canh giữ ở Hạo Thiên Phong làm một hộ vệ.

Chỉ có mang khối bảo vật này về Đại Viêm Hoàng Cung, đặt dưới cánh chim của chính mình, mới có thể cách tuyệt mọi sự nhòm ngó từ bên ngoài, để nàng có thể thực sự an toàn trưởng thành.

“Bệ… Bệ hạ!” Diệp Viêm Khôn thất thanh kinh hãi, không còn giữ được dáng vẻ nghi thái, bước lên nửa bước, giọng điệu mang theo sự run rẩy tuyệt vọng: “Nữ tử này là Hỗn Độn Lôi Thần Thể, lôi pháp của Cửu Tiêu Thánh Tông mới là con đường thích hợp nhất cho nàng!” “Nếu Người chỉ… chỉ là mua vui, chẳng phải là bạo điễn thiên vật, làm lỡ tiền đồ của nàng sao!” Lời này đã là sự mạo phạm cực kỳ lớn mật, nhưng vì hy vọng tông môn quật khởi, hắn không thể không tranh!

Bước chân Lâm Tẫn khựng lại.

Ánh mắt dưới mặt nạ rơi trên người Diệp Viêm Khôn, tuy không lộ ra uy áp, nhưng lại khiến đối phương lập tức như rơi vào hầm băng, tất cả lời nói phía sau đều kẹt lại trong cổ họng.

"Diệp Trưởng lão." Lâm Tẫn nói không rõ vui giận, "Ngươi đang dạy Trẫm làm việc sao?" "Không… không dám!" Diệp Viêm Khôn vội cúi đầu, mồ hôi lạnh tức khắc thấm ướt lưng.

"Tiền đồ của nàng, tự Trẫm sẽ định đoạt." Lâm Tẫn không nhìn hắn nữa, bước ra một bước, thân thể thong dong tiến lên!

Diệp Viêm Khôn đứng sững tại chỗ, sắc mặt xám xịt, cả người như bị rút cạn xương sống, ngay cả sức lực đứng vững cũng sắp không còn.

Hết rồi, hy vọng quật khởi của Thánh Tông, ngay trước mắt hắn, đã bị tận diệt một cách tàn nhẫn.

Giữa trường.

Kim mang vẫn chói lọi, lôi tức cuồn cuộn ngầm.

Nhạc Phi lặng lẽ khuếch tán một trường lực vô thanh, bảo vệ thiếu nữ ở giữa, ngăn cản bất kỳ ai vì đố kỵ hay ý đồ khác mà đột nhiên gây khó dễ.

Vừa định lên tiếng.

Tiếng bước chân Lâm Tẫn vang lên.

Nhạc Phi giơ tay ngăn hành động tiếp tục chiêu đồ, đứng lặng một bên, im lặng chú thị.

Chỉ thấy Lâm Tẫn đi đến trước mặt thiếu nữ, thẳng thắn mở lời, giọng nói xuyên qua mặt nạ, mang theo một vẻ trầm thấp kỳ dị: "Ngươi, có nguyện bái Trẫm làm sư phụ?" Trong khoảnh khắc.

Cả trường yên tĩnh, sau đó lập tức ồn ào!

Mọi ánh mắt tập trung đều lưu chuyển giữa Lâm Tẫn và thiếu nữ, rực rỡ như ngọn lửa, dường như muốn nhìn rõ lựa chọn tiếp theo của nàng.

Chỉ thấy ánh mắt thiếu nữ khẽ chuyển, trong đôi mắt linh động chỉ thoáng qua một tia suy tư cực ngắn, liền không chút do dự, hai gối quỳ xuống đất, nhẹ nhàng mở lời: "Đệ tử Lôi Đình, bái kiến Sư tôn!" Ngay khi âm thanh vừa dứt, xung quanh mơ hồ vang lên một tràng tiếng thở phào.

Trong mắt không ít người, sự kinh ngạc ban đầu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một nụ cười chế giễu khó che giấu.

Vừa nãy Vấn Tâm Thạch kim quang đại thịnh, Cửu Thiên Thần Lôi đan xen, ai cũng nhìn ra thiên phú của thiếu nữ này kinh thế đến mức nào.

Nếu nàng thật sự nhập Hạo Thiên Tông, tất sẽ áp đảo các đồng bối, quang mang vạn trượng.

Nhưng giờ đây… một người thiên phú dị bẩm như vậy, lại bái một người khí tức bình thường, tựa hồ không có tu vi gì làm sư phụ?

Đơn giản là tự hủy tiền đồ.

Nỗi ngưỡng mộ nồng nhiệt ban đầu, giờ khắc này đã hoàn toàn hóa thành hả hê.

Lâm Tẫn đem những chuyển biến vi diệu trong thần sắc của mọi người thu hết vào đáy mắt, nhưng cũng chẳng để tâm, chỉ nhìn về phía thiếu nữ đang quỳ, đạm thanh hỏi: "Ngươi không sợ ta thật sự không có chút tu vi nào, làm lỡ thân thiên phú này của ngươi sao?" Lôi Đình nghe vậy, đột nhiên thẳng lưng.

Nàng ngẩng đầu, tất cả bụi bặm và mệt mỏi trên gò má, dường như đều bị đôi đồng tử chợt sáng lên ấy chiếu rọi đến ảm đạm thất

sắc.

Ánh mắt ấy minh triệt, kiên định, mang theo một loại tin tưởng không thể nghi ngờ.

Nàng nhìn Lâm Tẫn, từng chữ từng câu, rõ ràng vô cùng đáp: "Không sợ!" "Bởi vì…" Khẽ dừng lại, giọng nàng đột nhiên vút cao, xuyên thấu tầng mây: "Sư tôn mạnh nhất!" "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, khuôn mặt kiên nghị dưới mặt nạ thoáng qua một tia hứng thú: "Lời này nói thế nào?" Lôi Đình đôi mắt linh động nhìn về phía Tiêu Luyện cách đó không xa, rũ tay đáp: "Hồi Sư tôn, vừa nãy đệ tử nghe người ta nghị luận, vị tiền bối này tựa hồ là người của Tàng Kiếm Sơn Trang, thánh địa giang hồ." "Tuy không biết thân phận cụ thể, nhưng xét khí độ tuổi tác của ông ấy, tuyệt không phải đệ tử bình thường, tu vi hẳn thuộc hàng đỉnh tiêm.

Bất quá…" Nàng ngập ngừng, nói tiếp: "Từ đầu đến cuối, vị tiền bối này luôn đi sau Sư tôn nửa bước, nếu không phải lấy Sư tôn làm trọng, thì sao lại như vậy?" Lời này vừa thốt ra, cả trường đều kinh ngạc!

Chương 296

Phải rồi!

Ngay cả nhân vật mà Tàng Kiếm Sơn Trang cũng phải kính trọng ba phần, há lại là kẻ tầm thường?

Mọi người hối hận đã muộn!

Sớm biết như vậy, vừa nãy lẽ ra phải tranh giành trước để bày tỏ tâm ý, dù là làm một ký danh đệ tử, cũng là cơ duyên trời ban!

Lâm Tẫn cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Nha đầu này, quan sát lại tinh tế đến thế!

Chỉ bằng một chi tiết không đáng chú ý, liền có thể thấy được một góc của tảng băng chìm, tâm trí này, không tầm thường!

Lúc này.

Tiêu Luyện chậm rãi tiến lên, trên mặt mang vài phần thần sắc dở khóc dở cười, trêu đùa nói: "Nữ oa oa, lời ngươi vừa nói, chẳng lẽ là chê lão phu tuổi già sao?" Lôi Đình vội vàng lắc đầu, phục thân bái lại: "Vãn bối tuyệt không có ý đó, còn xin tiền bối thứ tội." Tiêu Luyện nghe vậy bật cười, bước chân hơi né tránh không để lại dấu vết, cũng không nhận toàn lễ của nàng.

Tuy nói với thân phận tu vi của lão, làm tổ sư của thiếu nữ này cũng dư dả, nhưng người trước mắt đã là khai sơn thủ đồ của Đại Viêm Hoàng Đế.

Thời thế khác xưa, lễ bái này, vẫn là nên tránh đi một chút thì hơn.

Thế nhưng!

Chính sự nhún nhường tinh tế này của Tiêu Luyện, càng khiến

mọi người tại chỗ tin chắc – bóng dáng che mặt, khí tức hoàn toàn ẩn giấu kia, nhất định thâm sâu như vực thẳm, cao lớn như núi!

"Ha ha!

Tốt!" Lâm Tẫn cất tiếng cười lớn, ống tay áo khẽ phất, chân khí hùng hồn đã nâng Lôi Đình dậy: "Kể từ hôm nay, ngươi chính là thủ đồ dưới trướng ta!" Nói xong, Trẫm lật cổ tay.

Ong!

Một cây trường thương toàn thân lôi điện màu tím bao quanh xuất hiện giữa không trung!

Thân thương như được Cửu Thiên Lôi Đình ngưng tụ mà thành, từng đạo hồ quang điện nhảy múa lấp lánh, phát ra tiếng tí tách rất nhỏ.

Một luồng khí tức sắc bén bá đạo, tựa hồ có thể xé nát trời xanh lan tỏa ra, khiến không khí xung quanh cũng ngưng đọng lại!

Trong mắt Diệp Viêm Khôn tinh quang bạo trướng!

Sức mạnh lôi đình ẩn chứa trong cây trường thương này, thậm chí khiến một Lục Địa Thần Tiên như hắn cũng ngầm kinh hãi.

Nếu dùng cây thương này phối hợp với lôi pháp của Cửu Tiêu Thánh Tông, dù cho Đại Trưởng lão Lãnh Thiên Sương của Tàng Kiếm Sơn Trang năm xưa sống lại, hắn cũng có tự tin ba chiêu đánh bại!

Phải biết!

Kiếm tu công phạt được xưng là đồng cảnh vô địch.

Mà cây trường thương này, lại có thể bù đắp chênh lệch công pháp, thực sự là thần binh!

Lâm Tẫn không để ý đến sự chấn động của Diệp Viêm Khôn.

Ánh mắt tập trung nhìn Lôi Đình, trầm giọng nói: "Trường thương này tên là 'Tử Hoàng Lôi Ảnh', coi như là lễ gặp mặt vi sư tặng cho ngươi." Đôi mắt đẹp của Lôi Đình rạng rỡ.

Tuy chưa tu luyện chân khí, nhưng khi thấy cây trường thương này, trong đan điền nàng lại sinh ra một sự rung động không rõ nguyên nhân!

Nàng hai tay tiếp nhận Tử Hoàng Lôi Ảnh thương, lần nữa quỳ bái: "Tạ Sư tôn tứ thương!" Lâm Tẫn phất tay: "Cứ lùi lại phía sau vi sư, tiếp tục quan lễ." "Cẩn tuân sư mệnh!" Lôi Đình đứng dậy chấp thương.

Chỉ thấy khi cây trường thương dựng đứng, lại còn cao hơn thiếu nữ một cái đầu, trông hơi ngộ nghĩnh.

Nhưng lôi quang lưu chuyển trên thân thương, lại ẩn ẩn hô ứng với lôi vân trầm tịch trong đan điền nàng.

Lâm Tẫn gật đầu.

Quay sang tùy ý phân phó Nhạc Phi: "Tiếp tục đi." "Phải!" Nhạc Phi lập tức lĩnh mệnh.

Cảnh tượng này, lần nữa khiến lòng mọi người trên quảng trường cuồng chấn!

Nhạc Phi là ai?

Tông chủ Hạo Thiên Tông!

Một phương hào cường!

Lại cung kính đối với người này như vậy, gần như là lễ thuộc hạ?

Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

Lúc này.

Lôi Đình lặng lẽ đứng sau Lâm Tẫn, thu hết phản ứng của Nhạc Phi vào đáy mắt, lại lướt qua Ngụy Hiên và những người khác đang đứng hai bên quảng trường, đôi mắt sáng lưu chuyển tựa hồ có điều gì đó ngộ ra, nhưng lại giữ im lặng không nói.

Đại điển thu đồ đệ tiếp tục.

Mọi người vẫn đầy mong đợi tiến lên khảo thí, ảo tưởng mình cũng có thể dẫn động kim quang, gặp được cơ duyên!

Duy nhất một người buồn bã không vui – Diệp Viêm Khôn!

Hắn mắt ráo hoảnh nhìn Lôi Đình tay cầm thần binh, thiên phú dị bẩm, trong ánh mắt đầy rẫy ngưỡng mộ, đố kỵ, cùng với sự tiếc nuối nồng đậm.

Lương tài mỹ chất như vậy, sao lại… sao lại không rơi vào tay Cửu Tiêu Thánh Tông của hắn chứ?

Nếu không phải không đánh lại vị Hoàng đế thâm bất khả trắc trước mắt, hắn gần như muốn không kìm được mà ra tay cướp người!

"Tiêu Trang chủ, vào trong uống trà chứ?" Lâm Tẫn cười hỏi.

Tiêu Luyện đáp: "Cung kính bất như tòng mệnh." Mấy người cùng bước vào đại điện.

Vừa tiến vào cửa điện, Lôi Đình liền không chút do dự quỳ một gối xuống, lời nói kinh người: "Đệ tử Lôi Đình, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên.

Tiêu Luyện và Diệp Viêm Khôn đứng bên cạnh cũng lộ ra vẻ dị sắc.

Lâm Tẫn hỏi: "Ngươi từ đâu biết được thân phận của Trẫm?" Lôi Đình điềm nhiên phân tích: "Sư tôn vừa rồi xưng vị tiền bối này là

Tiêu Trang chủ, tất nhiên là Trang chủ của Tàng Kiếm Sơn Trang không nghi ngờ gì." "Người có thể khiến một chủ thánh địa giang hồ phải kính sợ như vậy, dưới gầm trời này duy chỉ có đế vương!" Nàng khẽ dừng lại, hồi tưởng khí độ của Ngụy Hiên và những người khác, rồi nói tiếp: "Hơn nữa, Hạo Thiên Tông tuy tự xưng là tông môn giang hồ, nhưng các đệ tử hộ vệ trên quảng trường đều mang theo sát khí quân đội đặc hữu.

Người có thể điều động binh mã triều đình, trừ đương kim thiên tử, còn ai nữa?" Âm thanh vừa dứt.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, trong mắt tán thưởng càng nồng.

Chỉ bằng một cách xưng hô liền có thể suy luận ra chân tướng, sức quan sát của nữ tử này quả thật không tầm thường!

"Bình thân." Lâm Tẫn khẽ nâng bàn tay: "Thông tuệ hơn người!" "Tạ Sư tôn khoa tán!" Lôi Đình nở nụ cười rạng rỡ.

Diệp Viêm Khôn thấy vậy suýt chút nữa rơi lệ – khối ngọc thô này, vì sao không phải đệ tử của Cửu Tiêu Thánh Tông chứ?

Lâm Tẫn liếc thấy thần sắc đau lòng của Diệp Viêm Khôn, khóe miệng khẽ cong lên, thong dong ngồi xuống rồi nói với Tiêu Luyện: "Tiêu Trang chủ, Trẫm có một việc, muốn nhờ Tàng Kiếm Sơn Trang tương trợ." Tiêu Luyện lập tức nghiêm sắc nói: "Bệ hạ quá lời rồi, chỉ cần có phân phó, Tàng Kiếm Sơn Trang nhất định không từ chối!" Lâm Tẫn gật đầu: "Trẫm muốn mượn quý trang một số nhân thủ." Tiêu Luyện khẽ giật mình.

Ánh mắt lướt qua đại điển thu đồ đệ rầm rộ bên ngoài điện, lập tức hiểu ra.

Hạo Thiên Tông tuy mới thành lập.

Nhưng xem tình hình hôm nay, số đệ tử thu vào e rằng đạt đến vài

ngàn người.

Chỉ dựa vào một mình Nhạc Phi thống hạt, khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, việc giáo đạo tu hành càng thêm khó khăn.

Lão lập tức ứng thuận: "Lão phu đây sẽ điều phái đệ tử đắc lực đến, nhất định sẽ giúp Nhạc Tông chủ quản lý Hạo Thiên Tông thỏa đáng!" Nói xong.

Chỉ thấy Tiêu Luyện dùng hai ngón tay như kiếm, vung nhẹ trong không trung.

Một đạo kiếm quang nhỏ bé ngưng luyện đến cực điểm, tựa như thực chất, chợt thành hình, phát ra từng tiếng kiếm minh trong trẻo.

Sau đó hóa thành lưu quang, xuyên thấu đại điện, thẳng tắp bắn lên trời xanh, biến mất không thấy.

Lâm Tẫn hơi ngạc nhiên: "Thiên lý truyền âm?" Tiêu Luyện đạm nhiên cười: "Tương tự, nhưng đây là bí thuật độc môn của Tàng Kiếm Sơn Trang ta, lấy kiếm ý làm dẫn, kiếm khí làm cầu, có thể trong một phạm vi nhất định định hướng truyền tin cho kiếm phù của Sơn Trang." Lão quay sang Diệp Viêm Khôn bên cạnh, cười nói: "Cửu Tiêu Thánh Tông, chắc hẳn cũng có diệu pháp tương tự chứ?" Diệp Viêm Khôn khẽ gật đầu, vừa định mở miệng.

Đột nhiên!

Thần sắc hắn đột nhiên ngưng lại, chợt đứng dậy!

Sự phấn khích khó che giấu trong sâu thẳm đồng tử chợt lóe lên, sau đó bị hắn mạnh mẽ áp xuống.

Nhưng đầu ngón tay hơi run rẩy, lại bộc lộ sóng gió ngập trời trong lòng hắn.

Hắn hít sâu một hơi, đối mặt Lâm Tẫn, dùng giọng điệu cố gắng

bình ổn nhưng vẫn mang theo chút gấp gáp nói: "Bệ hạ, tông môn đột phát yếu sự, thứ thuộc hạ cáo lui." Lâm Tẫn khẽ nhíu kiếm mày, ánh mắt sắc bén như đao.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Viêm Khôn rời đi, hàn quang trong sâu thẳm đồng tử Trẫm chợt lóe lên rồi biến mất.

"Tên gia hỏa này, trong lòng có quỷ." Tiêu Luyện thần sắc ngưng trọng, trầm ngâm một lát, hạ giọng nói: "Lão phu suy đoán, rất có khả năng là Diệp Đình Uyên đã tỉnh lại!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Vừa rồi sự phấn khích khó che giấu trong đáy mắt Diệp Viêm Khôn, đã nói rõ tất cả.

"Xem ra, Cửu Tiêu Thánh Tông vẫn chưa từ bỏ ý định." Lâm Tẫn lạnh lùng cười, giọng điệu âm hàn.

Chương 297

Diệp Viêm Khôn chỉ báo cáo, còn chưa được Trẫm cho phép đã tự ý rời đi, hiển nhiên trong lòng đã tích oán sâu sắc.

Tưởng Diệp Đình Uyên tỉnh lại là có thể cao gối không lo sao?

Khá nực cười!

Đơn giản là người si nói mộng!

"Không sao." Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, giọng nói tựa hồ truyền ra từ vực sâu Cửu U: "Nếu Cửu Tiêu Thánh Tông cố chấp muốn chết, vậy đừng trách Trẫm vô tình!" Trong đôi mắt đục ngầu của Tiêu Luyện bùng phát ra tinh quang hưng phấn, lão cười hớn hở nói: "Bệ hạ nếu muốn đối phó Cửu Tiêu Thánh Tông, đừng quên gọi cả lão phu nữa.

Sớm đã muốn lĩnh giáo lôi pháp của tên Diệp Đình Uyên đó rồi!" Lâm Tẫn bất đắc dĩ bật cười.

Vị Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang này, tuổi tác không nhỏ, tính tình lại còn cấp bách hơn cả người trẻ.

Vừa nghe nói có đánh nhau, chạy nhanh hơn ai hết!

Hơn nữa, Diệp Đình Uyên dù có tỉnh lại, tu vi nhiều nhất cũng chỉ là Khấu Thiên Cảnh trung kỳ.

Với thực lực Khấu Thiên Cảnh thất trọng thiên kiếm tu của Tiêu Luyện mà ra tay, rõ ràng là ỷ lớn hiếp nhỏ.

Lâm Tẫn không nói nhiều.

Trẫm quay đầu nhìn Lôi Đình đang khẽ vuốt trường thương bên cạnh, giữa hàng mày thoáng qua một tia sầu lo, chuyển đề tài nói:

“Tiêu Trang chủ, Tàng Kiếm Sơn Trang có lôi hệ công pháp nào không?” Tiêu Luyện liếc nhìn một cái, phất tay nói: “Không có.

Tuy rằng có một số kiếm quyết ẩn chứa uy lực lôi điện, nhưng không phải là lôi pháp thuần túy.” Lão dừng lại một chút, bổ sung: “Nếu nói đến đỉnh cao của lôi pháp, phải kể đến Cửu Tiêu Thánh Tông.” Lâm Tẫn trầm mặc không nói.

Trẫm không phải chưa từng nghĩ đến việc đòi công pháp từ Cửu Tiêu Thánh Tông.

Với uy thế của Trẫm hiện tại, chỉ cần mở miệng, đối phương không dám không tuân theo.

Thế nhưng, Cửu Tiêu Thánh Tông vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng.

Nếu đối phương ôm tâm tư “không có được thì hủy đi”, âm thầm giở trò trong công pháp, hậu quả không thể lường trước!

Huống chi.

Lôi Đình thân mang Hỗn Độn Lôi Thần Thể thể chất vô thượng như vậy, nếu tu luyện lôi pháp tầm thường, thật sự là bạo điễn thiên vật.

Tốt nhất là có thể tìm được một môn công pháp lôi hệ độc nhất vô nhị, uy lực tuyệt luân đỉnh tiêm để nàng tu luyện.

Chốc lát sau.

Lâm Tẫn khẽ thở dài một tiếng, không nghĩ nhiều nữa.

Việc này cũng không vội.

Lôi Đình hiện tại trong cơ thể chưa có chân khí, vừa hay có thể mượn Tử Hoàng Lôi Ảnh thương để rèn luyện kinh mạch, củng cố căn cơ, đặt nền móng cho việc tu hành sau này. … Ba ngày sau!

Đại điển thu đồ đệ của Hạo Thiên Tông cuối cùng cũng hạ màn.

Số người đến tham gia khảo hạch lần này lên tới hơn hai vạn, sánh ngang tổng dân số một huyện thành!

May mắn thay, hôm qua Tàng Kiếm Sơn Trang đã phái mười vị Tông Sư, ba vị Đại Tông Sư đến chi viện, người dẫn đội lại là Nhị Trưởng lão Thạch Tranh!

Điều này nằm ngoài dự liệu của Lâm Tẫn.

Theo lời Tiêu Luyện, nếu không phải Đại Trưởng lão Diệp Quy Trần cần tọa trấn Sơn Trang, thì lão cũng muốn tự mình đến rồi!

Đối với sự ủng hộ hết mình của Tàng Kiếm Sơn Trang, Lâm Tẫn trong lòng khá hài lòng.

Lần này Hạo Thiên Tông thu đồ đệ, tổng cộng thu được một ngàn bốn trăm mười một nội môn đệ tử, bốn ngàn bảy trăm ba mươi lăm ngoại môn đệ tử.

Vấn Tâm Thạch kiểm tra phát hiện sáu mươi mốt người có tâm hoài bất quỹ.

Sáu mươi mốt người này đều ôm tâm lý may mắn, ý đồ lừa dối qua ải, nhưng lại bị Vấn Tâm Thạch chiếu rọi ra nguyên hình.

Cùng với thời gian trôi qua, từ ngày thứ hai trở đi, Vấn Tâm Thạch rất ít khi sáng lên hôi quang nữa.

Không ít người tự biết phẩm tính không đạt yêu cầu, đã sớm lặng lẽ rời khỏi Hạo Thiên Sơn Mạch.

Còn về kim quang và hắc quang.

Trừ Lôi Đình và Huyết Thủ Đồ Phu ra, không còn xuất hiện nữa.

Lúc này.

Trên quảng trường trước Hạo Thiên Điện.

Nhạc Phi ngẩng đầu đứng thẳng, lướt nhìn các tân đệ tử đang kích động vạn phần trước mặt, tiếng như hồng chung: "Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là đệ tử Hạo Thiên Tông!" "Nhập Hạo Thiên ta, bất luận thiên phú, chỉ hỏi phẩm tính.

Tông quy chỉ có một điều…" Hắn ngập ngừng, ánh mắt như điện, uy nghiêm hiển lộ rõ ràng: "Khắc giữ Đại Viêm luật pháp, lấy việc bảo hộ thương sinh làm trách nhiệm của mình!

Trì Hạo Thiên chính đạo, thủ Đại Viêm sơn hà!" "Các ngươi, có minh bạch không?" "Đệ tử minh bạch!" Vài ngàn đệ tử đồng thanh hô lớn, tiếng vang cuồn cuộn, trên mặt tràn đầy kiên nghị và tự hào.

Tiếng hô ứng như sơn hô hải khiếu này, tựa như một làn sóng xung kích vô hình, khiến tâm thần những người không qua được khảo hạch nhưng vẫn nán lại quan sát ở ngoài sơn môn từ xa kịch chấn.

Giờ khắc này họ mới hiểu, mình đã bỏ lỡ cơ duyên lớn đến mức nào.

Nhạc Phi gật đầu, chỉ vào Vấn Tâm Thạch ở trung tâm quảng trường: "Ngoại môn đệ tử, bất cứ lúc nào cũng có thể đến vấn tâm.

Nếu có thể được thanh quang nhận khả, liền có thể tấn thăng nội môn!" Nói xong.

Hắn quay đầu nhìn Lâm Tẫn ở gần đó, thấy Bệ hạ khẽ gật đầu, liền giơ tay hô lớn: "Khải trận!" Một tiếng lệnh hạ, Ngụy Hiên tức khắc thôi động Hạo Thiên Cổ Trận.

Oanh!

Cả tòa sơn mạch vì thế mà chấn động!

Một cột sáng rực rỡ xông thẳng lên trời, dẫn động phong vân biến

sắc.

Vô số phù văn lưu chuyển trên màn sáng, tản mát ra uy áp khiến người ta kinh sợ.

Gió điên cuồng gào thét, lôi quang ẩn hiện, bao phủ cả vùng sơn mạch.

Trong số các đệ tử, những người đã có tu vi trong mình cảm nhận rõ ràng nhất.

Dưới uy lực trận pháp hạo hãn này, họ chỉ cảm thấy bản thân nhỏ bé như con kiến, trong lòng sự kính sợ đối với tông môn lại sâu thêm vài phần.

Tiêu Luyện ngẩng đầu nhìn trời xanh, biểu cảm hiện lên sự kinh ngạc: "Bệ hạ, trận pháp này… không hề tầm thường a!" Lâm Tẫn đạm nhiên cười: "Đây là lấy Thiên Khuyết Cổ Trận nguyên bản làm cơ sở, Trẫm hơi cải động trận nhãn mà thành.

Tuy mất đi mê huyễn chi hiệu, nhưng lại thêm vào phong lôi sát phạt chi uy, coi như cũng tạm được." Tiêu Luyện chân thành tán thán: "Bệ hạ lại còn có tạo nghệ trận pháp đến thế, lão phu bội phục." Lâm Tẫn cười mà không nói.

Ánh mắt một lần nữa hướng về các đệ tử trên quảng trường, chắp tay đứng thẳng, trong mắt lóe lên quang mang mong chờ.

Những đệ tử này đa số tu luyện «Hạo Thiên Chính Khí Quyết», một phần nhỏ có thiên phú kiếm đạo xuất chúng, thì có thể theo Thạch Tranh và những người khác tu tập kiếm thuật.

Sẽ không lâu nữa.

Họ sẽ trở thành một thanh lợi nhận mà triều đình cài cắm vào giang hồ.

Giang hồ tông môn nếu có dị động, các quan viên địa phương nếu có tham hủ, Hạo Thiên Tông liền có thể hóa thân thành lợi nhận, trảm tận lũ sâu mọt!

"Bệ hạ, còn có phân phó gì nữa không?" Nhạc Phi nghiêng người, truyền âm vấn đạo.

Lâm Tẫn thu hồi suy nghĩ, khẽ lắc đầu: "Hạo Thiên Tông, cứ giao cho Nhạc Ái Khanh.

Nếu có yếu sự, kịp thời bẩm báo." Nhạc Phi cung thân hành lễ: "Thần, nhất định không phụ sự phó thác của Bệ hạ!" … Hoàng cung.

Vừa bước vào, Tiêu Luyện liền nóng lòng chạy về phía Long Uyên Điện.

Chỉ vì thời hạn đã qua, có nghĩa là lão lại có thể ở trong Long Uyên Động Thiên, đợi thêm bảy mươi chín ngày!

Lâm Tẫn cũng không ngăn cản.

Trẫm dẫn Lôi Đình đi về phía Ngự Thư Phòng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của thiếu nữ tràn ngập sự khẩn trương, hai tay nắm chặt cây Tử Hoàng Lôi Ảnh thương, khớp ngón tay đã căng thẳng trắng bệch.

Nàng cẩn thận đánh giá cảnh trí hoa lệ mà uy nghiêm xung quanh, trong lòng thấp thỏm bất an.

Nàng từ nhỏ cô khổ, nếm trải đủ lạnh ấm nhân gian.

Ngay cả trong mơ cũng chưa từng nghĩ, có một ngày không chỉ có thể đặt chân vào hoàng cung nguy nga này, mà còn trở thành thân truyền đệ tử của đương kim Thiên Tử!

Lâm Tẫn nhìn thấy phản ứng của nàng, đưa tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, ôn thanh nói: "Từ nay về sau, nơi này chính là nhà

của ngươi, không cần câu thúc.” Lôi Đình vành mắt hơi đỏ, gật đầu thật mạnh: “Đa tạ Sư tôn!” Lâm Tẫn mỉm cười không nói.

Ong!

Còn chưa đợi hai người bước vào Ngự Thư Phòng, trên trời xanh đột nhiên truyền đến một trận oanh minh, từng đạo lôi vân cuồn cuộn cuộn tới nhanh chóng, uy thế kinh người.

Chương 298

Lâm Tẫn ngẩng đầu nhìn, hàn mang trong đáy mắt chợt hiện: "Mới có mấy ngày, đã không kìm được rồi sao?

Đúng là… tính tình nóng nảy a!" Trong chớp mắt!

Một thân ảnh màu tím mang theo hồ quang điện từ trên trời giáng xuống, y bào phần phật, uy áp tỏa ra khắp thân khiến không khí ngưng trệ.

Diệp Viêm Khôn theo sau, rũ tay cúi đầu, như một đứa trẻ phạm lỗi, ngay cả một hơi thở mạnh cũng không dám.

"Diệp Đình Uyên?" Lâm Tẫn hơi nhướng mí mắt, khóe miệng khẽ nhếch không tiếng động.

Cảnh giới Khấu Thiên Tứ Trọng, khí tức lôi đình vờn quanh thân – trừ Tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông ra, còn có thể là ai?

Lúc này.

Diệp Đình Uyên không chút kiêng dè trực tiếp nhìn thẳng Lâm Tẫn phía trước, trên khuôn mặt cương nghị không nhìn ra nửa phần kính ý.

Nhưng khi ánh mắt hắn lướt qua Lôi Đình đang đứng bên cạnh, đồng tử đột nhiên co rút, một tia tham lam khó che giấu nhanh chóng lóe lên trong đáy mắt.

Hiển nhiên Diệp Viêm Khôn đã sớm báo cho hắn biết sự đặc biệt của Lôi Đình.

Người thiên phú dị bẩm như vậy, hợp lẽ ra phải thuộc về Cửu Tiêu Thánh Tông!

Hắn nhanh chóng thu liễm vẻ dị thường, đột nhiên quát: "Quỳ

xuống!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Xuyên việt đến nay, đây là lần đầu tiên có người dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Trẫm.

Diệp Đình Uyên này, đúng là dũng khí đáng khen.

Dám bảo Cửu Ngũ Chí Tôn của Đại Viêm Hoàng Triều quỳ xuống sao?

Phịch!

Trong tiếng động trầm đục, Diệp Viêm Khôn vâng lời quỳ rạp xuống giữa quảng trường.

Lâm Tẫn cười như không cười: "Diệp Tông chủ, đây là ý gì?" Diệp Đình Uyên bước lên một bước, trông có vẻ cung kính chắp tay: "Hắn trước đây đối với Bệ hạ bất kính, đặc biệt dẫn hắn đến thỉnh tội." "Vô phương." Lâm Tẫn tùy ý phất tay: "Cửu Tiêu Thánh Tông đã quy phụ triều đình, chuyện cũ trước đây, Trẫm sẽ không truy cứu nữa." Diệp Đình Uyên giữa hàng mày thoáng qua vẻ dị sắc, nói: "Bệ hạ, Diệp mỗ hôm nay đến đây, còn có một thỉnh cầu bất kính khác!" "Nói." "Cửu Tiêu Thánh Tông thân là một trong ngũ đại thánh địa giang hồ, nếu luân làm phụ thuộc của triều đình, thực sự là trái với tổ huấn." Diệp Đình Uyên thẳng lưng, giọng điệu dần mạnh mẽ: "Cũng xin Bệ hạ thu hồi thành mệnh!" Hắn dừng lại một chút, lại cố làm ra vẻ đại độ bổ sung: "Bệ hạ yên tâm, Diệp mỗ đã thông khí với Diệp gia, từ nay về sau tuyệt đối không can thiệp quốc sách, thậm chí… có thể trợ triều đình trấn áp Thẩm gia!" "A a…" Lâm Tẫn khẽ cười thành tiếng, hàn quang trong mắt chợt hiện: "Muốn Trẫm thu hồi ý chỉ?

Cũng không phải không được." Diệp Đình Uyên trong đáy mắt lóe lên vẻ đắc ý.

Trong mắt hắn.

Chính mình đích thân xuất hiện, vị Hoàng đế cảnh giới thấp hơn mình một trọng này, không thể không nể mặt.

Trong Khấu Thiên Cảnh, một trọng một trời một vực.

Dù Hoàng đế thiên phú có cao đến mấy, nếu mình liều chết một trận, đối phương cũng tất nhiên sẽ phải dè chừng.

Trừ thỏa hiệp ra, Hoàng đế không còn lựa chọn nào khác!

Ai ngờ, giọng điệu Lâm Tẫn đột nhiên chuyển lạnh, như hàn phong Cửu U thổi qua: "Chỉ là, chu Tịnh Hồn Bồ Đề Lan kia, cũng xin Diệp Tông chủ nguyên dạng dâng trả!" Thuở ban đầu Diệp Đình Uyên trọng thương nguy kịch, Cửu Tiêu Thánh Tông quỳ cầu Tịnh Hồn Bồ Đề Lan, thề thốt nguyện trả bất cứ giá nào.

Giờ đây thương thế đã khỏi, liền muốn lật lọng không nhận nợ sao?

Thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy!

Diệp Đình Uyên cả người chấn động: "Bệ hạ đây là ý gì?" Tịnh Hồn Bồ Đề Lan đã bị hắn dùng rồi, đi đâu mà tìm lại một chu nữa?

Lâm Tẫn không nhìn hắn nữa, quay sang Lôi Đình, ngữ trọng tâm trường nói: "Lôi Đình, ghi nhớ.

Đối đãi với kẻ bội tín khí nghĩa, nếu không thể vì mình sở dụng, vậy thì giết!" Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lôi Đình đầy vẻ nghiêm túc, gật đầu thật mạnh.

Diệp Đình Uyên còn đang kinh ngạc, khoảnh khắc tiếp theo – Oanh!

Long uy ngập trời rầm rộ bùng phát!

Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận lập tức kích hoạt, hư ảnh thần long vờn quanh, vạn ngàn tỏa liên ngang trời, phong tỏa cả vùng trời.

Uy áp bàng bạc ập xuống đầu!

"Phốc!" Diệp Viêm Khôn chịu xung kích đầu tiên, phun ra một ngụm máu tươi, mềm nhũn ngã xuống đất.

Diệp Đình Uyên càng thêm kinh hãi!

Hắn vạn vạn lần không ngờ, Lâm Tẫn cảnh giới thấp hơn mình, lại có thể phóng thích ra khí thế đáng sợ đến vậy, thậm chí ẩn ẩn áp đảo hắn một đầu!

Nếu thật sự sinh tử tương bác, hắn tuyệt đối không thể chiếm ưu thế.

"Bệ hạ!" Diệp Đình Uyên quát gấp, toàn thân điện mang bạo thiểm, chống cự áp lực khủng bố: "Thật sự muốn cá chết lưới rách?"
"A…" Lâm Tẫn khinh miệt cười một tiếng: "Cá, nhất định sẽ chết.

Lưới, tuyệt đối sẽ không rách!" Diệp Đình Uyên giận đến cực điểm bật cười: "Bệ hạ cứ tự tin như vậy có thể vô thương lấy được ta sao?" Hắn nhìn xung quanh, giọng điệu mang theo uy hiếp: "Đừng quên, đây là Hoàng cung!

Đại chiến Khấu Thiên Cảnh, sơ sẩy một chút, cả tòa hoàng thành đều sẽ hóa thành phế tích!" Y bào Lâm Tẫn không gió tự động: "Ngươi cũng biết đây là Hoàng cung.

Vậy ngươi cho rằng, Trẫm sẽ cho ngươi cơ hội này sao?" Âm thanh chưa dứt – Hống!

Tiếng rồng ngâm chấn thiên!

Vạn ngàn tỏa liên màu vàng kim như mưa bão trút xuống, trực tiếp vồ lấy Diệp Đình Uyên!

"Lôi Thần Nộ Chưởng!" Diệp Đình Uyên bạo quát, hai chưởng kình thiên!

Trong chốc lát.

Vạn trượng lôi quang xông thẳng lên trời, hội tụ thành một bàn tay khổng lồ lôi đình che trời che mặt trời, khí tức bá đạo hủy diệt cuồn cuộn tám phương, đánh nát tất cả tỏa liên đang lao tới.

Thế nhưng.

Tiếng ong minh lại vang lên, tỏa liên lại lần nữa trọng tổ, tựa hồ vô cùng vô tận.

"Cái gì?!" Sắc mặt Diệp Đình Uyên kịch biến.

Một kích toàn lực của hắn, lại không hề lay động được đại trận này chút nào?

Ngay cả một khối gạch cũng không vỡ!

"Thương!" Tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng tận trời xanh!

Lâm Tẫn bước tới, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm huyền phù trên đỉnh đầu.

Trong lúc kiếm thân chấn động, kiếm ý sắc bén vô song lan tỏa ra, tựa hồ có thể chém đứt thời không, định đỉnh càn khôn!

Trong lòng Diệp Đình Uyên run rẩy, thậm chí sinh ra vài phần sợ hãi!

Kiếm đạo tạo nghệ cường hãn như vậy, e rằng Tàng Kiếm Sơn Trang cũng không tìm ra mấy người!

Kiếm phong huyền đình kia không ngừng tích súc sức mạnh, tán phát ra khí tức hủy diệt khiến hắn không hề nghi ngờ – nếu kiếm này xuất ra, mình tất sẽ trọng thương!

"Bệ hạ!" Diệp Đình Uyên quát gấp: "Cửu Tiêu Thánh Tông không có ý muốn đối địch với triều đình, hà cớ gì đến mức này?" Lâm Tẫn thần sắc lãnh đạm, không chút hồi ứng.

“Kiếm Phá Cửu Tiêu!” Một tiếng lệnh hạ, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm hóa thành trường hồng quán thiên, xé rách hư không.

Kiếm quang đi qua đâu, không gian vặn vẹo, tựa hồ ngay cả thiên địa cũng phải cúi đầu dưới một kiếm này.

“Khinh người quá đáng!” Diệp Đình Uyên mắt tơ máu, biết đã không còn đường lui.

Hắn gào thét, tất cả chân khí trong cơ thể không giữ lại chút nào bùng nổ!

“Cửu Tiêu Thần Lôi, nghe lệnh ta!” Vạn ngàn điện xà như trăm sông đổ về biển, ngưng tụ thành một tấm bình chướng lôi quang rực rỡ chói mắt trước thân.

Đồng thời hai chưởng đẩy ra, thi triển sát chiêu mạnh nhất – Vạn Trượng Lôi Ngục!

Oanh!!!

Kiếm quang và lôi long đột ngột va chạm!

Phong bão năng lượng khủng bố tức khắc bùng phát, quang mang chói mắt nuốt chửng mọi thứ, tiếng nổ long trời lở đất tựa hồ khiến cả thiên địa cũng vì thế mà chấn động!

Sóng xung kích tàn phá khiến cả quảng trường chấn động dữ dội.

Không biết qua bao lâu.

Quang mang dần tán đi, khói bụi lắng xuống.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, y bào không nhiễm chút bụi trần.

Còn đối diện, Diệp Đình Uyên quỳ một gối, miệng thổ huyết tươi, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, hoàn toàn dựa vào cánh tay chống đỡ mới không ngã xuống.

Còn Diệp Viêm Khôn vốn đã trọng thương, càng bị sóng xung kích kinh người này hất bay như diều đứt dây, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Diệp Đình Uyên khó khăn ngẩng đầu, lau vết máu ở khóe miệng, oán độc quét mắt khắp trường, sau đó kinh hãi thất sắc: "Đây… sao có thể?!" Một kích liều mạng toàn lực của hắn, lại không hề gây ra chút tổn thương nào cho quảng trường này?

Ngay cả một viên gạch cũng không vỡ!

Chương 299

Diệp Đình Uyên đột nhiên ngẩng đầu.

Khi nhìn rõ thân ảnh già nua từ trên trời giáng xuống, đồng tử hắn co rút, lửa giận trong lòng tức khắc bùng lên: "Tiêu Luyện?!

Là ngươi?!" Tiêu Luyện vuốt râu cười đạm, thản nhiên thừa nhận: "Không sai, chính là lão phu!" Vừa rồi.

Diệp Đình Uyên dẫn động Cửu Thiên Thần Lôi tàn phá trời xanh, dù kiến trúc hoàng cung kiên cố phi phàm, muốn hoàn toàn chống đỡ, cũng chẳng khác nào kẻ si nói mộng!

Tiêu Luyện kịp thời hiện thân, bằng tạ chân khí bàng bạc và kiếm ý sắc bén vô song của mình, mạnh mẽ chặn đứng toàn bộ lôi triều hủy diệt kia, bảo vệ hoàng cung từng viên gạch, từng ngọn cỏ, không hề bị tổn hại.

Nếu không phải như vậy.

Hoàng cung giờ khắc này, e rằng đã hóa thành một vùng tiêu thổ phế tích!

Diệp Đình Uyên giận không kìm được!

Hắn vừa định mở miệng chửi rủa, nhưng chợt nhận ra khí tức thâm bất khả trắc trên người Tiêu Luyện, sắc mặt lập tức kịch biến, thất thanh kinh hô: "Khấu Thiên Thất Trọng!?

Sao có thể như vậy?!" Thiên phú của Tiêu Luyện tuy nhỉnh hơn hắn một chút, nhưng lần gặp trước, đối phương rõ ràng vẫn dừng lại ở Khấu Thiên Ngũ Trọng Cảnh!

Dù có đột phá đi nữa, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, sao có thể liên tiếp đột phá hai trọng quan ải!?

“Ngươi hiểu cái thá gì!” Tiêu Luyện lười tốn nước bọt với hắn, trực tiếp cười nhạo mắng: “Ngươi tưởng ai cũng như ngươi, tầm nhìn thiển cận sao?” Diệp Đình Uyên tức giận.

Vừa định phản bác, kinh mạch vốn đã hỗn loạn trong cơ thể đột nhiên kịch chấn, cổ họng ngọt ngào, lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức lập tức suy yếu.

Lâm Tẫn ánh mắt lãnh đạm, phủ thị Diệp Đình Uyên đang thảm hại, tiếng như hàn băng: “Diệp Đình Uyên, ngươi thân là Tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông, lại xuất nhĩ phản nhĩ, bội thề, còn muốn hành động đồng quy vu tận, làm tổn thương thân bằng của Trẫm.” “Tội này… đáng tru!” Âm thanh chưa dứt – Thương!!!

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm đột nhiên phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo, kiếm ý ngập trời hỗn hợp với uy áp diệt thế, hóa thành một đạo hàn mang quán xuyên thiên địa, trực thứ vào tâm mạch Diệp Đình Uyên!

Kiếm thế sắc bén vô song kia, lần nữa khiến Diệp Đình Uyên ngửi thấy khí tức tử vong!

“Bệ hạ khoan đã!” Ngay lúc này.

Tiêu Luyện nghiêng người một bước, lên tiếng ngăn cản: “Diệp Đình Uyên dù sao cũng là tu sĩ Khấu Thiên Cảnh, cứ thế tru sát, vị miễn đáng tiếc.” Kiếm phong chợt đình trệ.

Mũi kiếm sắc bén lạnh lẽo cách yết hầu Diệp Đình Uyên chỉ còn nửa tấc, sát ý âm hàn kia kích thích khiến lông tơ toàn thân hắn dựng ngược, mồ hôi lạnh tức khắc thấm ướt trọng y.

Lâm Tẫn ánh mắt khẽ chuyển, khẽ gật đầu.

Lời Tiêu Luyện nói không phải không có lý.

Với thực lực của Trẫm hiện tại, cộng thêm nội tình ngày càng sâu

dày của triều đình, Cửu Tiêu Thánh Tông đã không đáng lo ngại.

Nếu đã như vậy, nếu có thể khống chế một cường giả Khấu Thiên Cảnh, còn giá trị hơn nhiều một bộ thi thể.

Vài hơi thở sau.

Lâm Trẫn ánh mắt băng lãnh khóa chặt Diệp Đình Uyên đang run rẩy khắp thân, chầm chậm mở miệng: "Xem trên mặt Tiêu Trang chủ, Trẫm, cho ngươi cơ hội cuối cùng." "Thần phục, hoặc là… chết!" Diệp Đình Uyên khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ác độc trừng mắt nhìn Tiêu Luyện, gào lên khàn giọng: "Tiêu Luyện!

Ngươi đường đường là chủ một phương thánh địa, lại cam tâm luân làm chó săn của hoàng quyền sao?!" Không đợi Tiêu Luyện đáp lời, Lâm Trẫn đã lạnh giọng cắt ngang: "Tiêu Trang chủ là bằng hữu của Trẫm, chứ không phải nô lệ." "Nhưng ngươi…" Giọng Trẫm chuyển, sát cơ tất lộ: "Nếu không nguyện thần phục, thì đã định sẽ thành vong hồn!" Nói xong.

Lâm Trẫn giơ tay hư không nắm chặt, một cỗ cự lực vô hình trong khoảnh khắc khóa chặt Diệp Đình Uyên, nhấc hắn lên không trung, cổ bị siết chặt!

"Nếu ngươi cố chấp cầu chết, Trẫm liền thành toàn ngươi!" "Truyền Trẫm ý chỉ!" Lâm Trẫn tức khắc nâng cao thanh tuyến, ý chỉ chấn động tứ phương: "Cửu Tiêu Thánh Tông khinh thị hoàng quyền, bội tín khí nghĩa, tội không thể tha!

Lập tức phát binh, đạp bình Lôi Uyên Cốc!

Cửu Tiêu Thánh Tông và Diệp gia mãn môn… gà chó không tha!" "Không… không thể!!!" Diệp Đình Uyên hai mắt trợn tròn, kịch thống và cực hạn sợ hãi hỗn tạp lại với nhau, khiến tiếng gào thét khàn khàn

của hắn cũng biến đổi, máu tươi không ngừng tràn ra từ khóe miệng.

Hắn có thể vì tôn nghiêm Khấu Thiên Cảnh mà không tiếc một cái chết, nhưng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn tông môn và gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm vì chính mình mà bị diệt vong!

Với thực lực cao thâm mạc trắc của đương kim Thiên Tử, cộng thêm Tiêu Luyện Khấu Thiên Cảnh hậu kỳ… diệt vong Cửu Tiêu Thánh Tông, dễ như trở bàn tay!

Cơ nghiệp ngàn năm, há có thể chôn vùi trong tay hắn!

"Ta… thần phục…" Sau một khắc giằng co.

Diệp Đình Uyên từ kẽ răng nặn ra lời đầu hàng đầy khuất nhục.

Lâm Tẫn khóe miệng cong lên một độ cong nhỏ đến mức khó nhận ra, buông lỏng bàn tay.

Diệp Đình Uyên nặng nề ngã xuống đất, ho khan đau đớn, không màng đến kịch thống khắp thân, hai gối quỳ xuống đất, mắt đỏ ngầu, cực kỳ không cam lòng khàn giọng nói: "Thuộc hạ… Diệp Đình Uyên, nguyện suất Cửu Tiêu Thánh Tông, hiệu trung Bệ hạ, vĩnh viễn phụ dung hoàng quyền!

Như có vi phạm, tông môn diệt tận, Diệp gia… huyết mạch không còn!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Giữa lúc Trẫm lật tay, một viên đan dược lưu chuyển quỷ dị quang trạch hiện ra, nhẹ nhàng bay đến trước mặt Diệp Đình Uyên.

"Ăn nó đi." Đối với Cửu Tiêu Thánh Tông đã mất hết tín nhiệm, chỉ có sự khống chế tuyệt đối, mới có thể khiến Trẫm hơi tín nhiệm.

Diệp Đình Uyên trong lòng biết đây tất là độc đan trí mạng, nhưng hắn… đã không còn đường lui.

Hắn run rẩy mở miệng, nuốt viên đan dược kia vào bụng.

Lâm Tẫn giọng âm hàn liệt như đao: "Đây là 'Sắc Mệnh Huyền Áp Đan', sinh tử của ngươi, chỉ trong một niệm của Trẫm.

Nếu có dị tâm, Cửu Tiêu Thánh Tông và Diệp gia… đều sẽ chôn theo ngươi!" "Minh bạch không?" Uy áp hạo hãn lần nữa giáng xuống, như núi đè lên vai Diệp Đình Uyên, buộc hắn "Đông" một tiếng nặng nề khấu đầu, khó có thể động đậy.

Diệp Đình Uyên cắn chặt răng, tơ máu rỉ ra từ kẽ răng: "Thuộc hạ… minh bạch…" Lâm Tẫn thu liễm khí tức, tùy ý phất tay: "Tiêu Trang chủ, đưa hắn đi Long Uyên Động Thiên chữa thương." Tiêu Luyện lập tức tâm lĩnh thần hội.

Diệp Đình Uyên giờ khắc này nhất định trong lòng không cam.

Cho hắn đến Long Uyên Động Thiên, chính là để hắn tận mắt chứng kiến nội tình sâu dày của triều đình.

Khi hắn biết được Long Uyên Động Thiên có tốc độ thời gian kinh người, chân khí nồng đậm, đặc biệt là Tạo Hóa Quả trong truyền thuyết thì… chút không cam lòng kia, e rằng sẽ trong khoảnh khắc tan biến.

Khi đó.

E rằng có đuổi hắn đi, hắn cũng sẽ quỳ cầu ở lại!

Đợi hai người rời đi.

Lâm Tẫn ánh mắt quét về phía Diệp Viêm Khôn ở xa kia, người đã bị người khác quên lãng, sống chết không rõ, đạm đạm nói: "Người đâu, kéo hắn đi Đan Đỉnh Ti.

Đừng để hắn chết ở đây, làm bẩn chỗ của Trẫm." Hai Cẩm Y Vệ ứng thanh nhanh chóng biến sắc, sau khi lĩnh mệnh, nhanh chóng mang Diệp Viêm Khôn biến mất.

Ngự Thư Phòng, nội thất.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, phân phó Lôi Đình: "Khoanh chân ngồi xuống, đặt Tử Hoàng Lôi Ảnh thương nằm ngang trên đùi, khí trầm đan điền, cẩn thận cảm nhận lực lôi điện ẩn chứa trong thương." Lôi Đình ngoan ngoãn gật đầu, y lời ngồi xuống, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt trường thương nằm yên trên đùi, nhắm hai mắt lại, toàn thần quán chú cảm ứng khí tức phát ra từ trường thương.

Rất nhanh, đoàn lôi vân trầm tịch trong đan điền nàng tựa hồ được đánh thức, bắt đầu cuồn cuộn kịch liệt, từng đạo hồ quang điện nhảy múa lấp lánh, thậm chí còn sản sinh cộng hưởng kỳ diệu với Tử Hoàng Lôi Ảnh thương trên đùi, hô ứng lẫn nhau!

Ngay sau đó.

Trong kinh lạc Lôi Đình, chân khí bắt đầu tự phát lưu chuyển – chính là đoàn lôi vân kia đang chủ động hấp nạp thiên địa chân khí, phản bổ vào cơ thể nàng, rèn luyện kinh mạch!

"Tự chủ tu luyện?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia ngạc nhiên.

Điều này hoàn toàn khác với tình huống của Khâu Ngọc Dao.

Cứ như cảm giác "hít thở tự nhiên" và "tăng áp siêu tốc" vậy!

Khâu Ngọc Dao tuy thiên phú dị bẩm, có thể tự mình hấp nạp chân khí tu luyện.

Nhưng trong cơ thể Lôi Đình phảng phất có một "động cơ tăng áp kép V12", không cần cố ý dẫn dắt, liền có thể liên tục nuốt chửng lôi linh chi khí bên ngoài, cường hóa bản thân!

Mà điều này, vẫn là trong điều kiện nàng chưa tu luyện bất kỳ công pháp nào.

Nếu có thể được một bộ công pháp lôi hệ đỉnh tiêm tương trợ, tu vi của nha đầu này tất sẽ đột phi mãnh tiến, thậm chí trong thời gian cực ngắn, trực tiếp đạt đến cảnh giới Tông Sư, thậm chí còn cao hơn!

"Xem ra, phải nhanh chóng tìm cho nha đầu này một bộ công pháp thích hợp rồi." Lâm Tẫn trong lòng thầm nghĩ, đáy mắt sâu thẳm. … Cùng lúc đó.

Bích Ba Thành, Thẩm gia phủ đệ.

Trong thư phòng, Thẩm Minh Huy khí định thần nhàn, vẩy mực vung bút, toàn thần quán chú vào phong cốt dưới ngòi bút.

"Kẽo kẹt…" Cửa phòng khẽ mở, tâm phúc lặng lẽ bước vào, quỳ một gối xuống: "Tam Trưởng lão." Thẩm Minh Huy đầu cũng không ngẩng, bút chu không ngừng di chuyển, giọng nói đạm mạc: "Tra được thế nào rồi?

Lời hắn nói… có đúng sự thật không?" "Hồi Tam Trưởng lão!" Tâm phúc ngẩng đầu, cung kính nói: "Dương gia quả thật ẩn giấu một nhóm trà thương, hiện tại đang ẩn náu tại Thạch Thanh Thành, gần Tỏa Vân Thành." Cây bút chu trong tay Thẩm Minh Huy khựng lại, mày khẽ nhướng: "Ồ?

Xem ra Dương Hạo đó nói là thật?" Nếu có thể khống chế chi trà thương được Dương gia bí mật bồi dưỡng này, tiếp quản con đường trà kinh doanh nhiều năm của họ, nội tình của Thẩm gia tất sẽ đại tăng.

Bằng vào tài lực khổng lồ tích lũy từ thủy vận, dù triều đình có can thiệp, Thẩm gia cũng có đủ tự tin nắm chắc con đường trà trong tay.

Bất quá chỉ là giao dịch làm ăn bình thường, triều đình có thể nói gì chứ!

“Chỉ là…” Tâm phúc lộ vẻ khó xử, ngập ngừng nói: “Triều đình mới phái một vị quan viên tiếp quản Tỏa Vân Thành, người này nhậm chức liền đốt lửa đầu tiên, chính là triệt để điều tra tất cả con đường trà dưới danh nghĩa Dương gia.” “Chi ở Thạch Thanh Thành kia… đã bị triều đình để mắt, Cẩm Y Vệ và Huyền Giáp Cấm Quân đều đã nhập thành điều tra, tình hình hiện tại không rõ.” Bốp!

Chương 300

Thẩm Minh Huy ném bút chu lên bàn, cười lạnh một tiếng: "Phế vật!

Nhanh như vậy đã bị triều đình đánh hơi thấy, cũng xứng xưng là bí mật bồi dưỡng sao?" "Tam Trưởng lão, vậy chúng ta… còn tiếp xúc không?" Tâm phúc dè dặt hỏi.

"Không cần nữa." Thẩm Minh Huy phất tay: "Đã bị triều đình phát giác, đi tranh giành nữa chẳng qua là tự rước phiền phức." Hắn hơi trầm ngâm, thần sắc ngưng trọng thêm vài phần: "Chuyện này, không thể giấu nữa.

Cần thỉnh Gia chủ định đoạt." Hắn vốn định âm thầm nuốt chửng con đường trà và công nghệ chế trà của Dương gia, độc chiếm công lao này.

Nhưng triều đình đã nhúng tay vào, nếu còn che giấu không báo, một khi bị Gia chủ biết được, công lao này, trong khoảnh khắc tiện sẽ biến thành tội quá.

Thẩm Phủ, chính sảnh.

Gia chủ Thẩm Hạo Phong đoan tọa chủ vị, sắc mặt trầm ngưng, đang cùng Nhị Trưởng lão thương nghị yếu sự.

Thẩm Minh Huy bước vào, khom lưng hành lễ: "Gia chủ." Thẩm Hạo Phong ánh mắt quét tới, lạnh nhạt nói: "Là vì Dương Hạo mà đến?" Thẩm Minh Huy hô hấp khẽ nghẹn, lập tức phủ thân, giọng điệu càng thêm cung thuận: "Quả nhiên không gì qua mắt được Gia chủ." "Nói." Thẩm Hạo Phong giọng điệu bình đạm, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Thẩm Minh Huy không dám chậm trễ, đem chuyện mình vốn định làm, con bài mà Dương Hạo cung cấp, cùng với động thái mới nhất của triều đình, thuật lại một lượt nguyên vẹn, không dám che giấu nửa phần.

Thẩm Hạo Phong nghe xong, không lập tức hồi ứng, mà dùng khớp ngón tay có tiết tấu gõ nhẹ lên tay vịn gỗ tử đàn.

Tiếng động không lớn, nhưng mỗi một tiếng đều gõ vào tim Thẩm Minh Huy, khiến lưng hắn toát một tầng mồ hôi lạnh.

Sau một lát.

Thẩm Hạo Phong mới quả quyết phủ định: "Chuyện này, Thẩm gia không tham dự." Dù có lấy được công nghệ chế trà của Dương gia thì sao?

Hiện nay tất cả các vườn trà đều nằm trong tay triều đình.

Thẩm gia dù có vốn liếng hùng hậu khai thác thêm vườn trà mới, cũng rất dễ bị lộ.

Triều đình hiện đang ráo riết nhòm ngó thủy vận, lúc này không nên gây thêm sự cố.

Huống chi.

Khai thác vườn trà mới tốn rất nhiều thời gian.

Đợi đến khi Thẩm gia chuẩn bị thỏa đáng, con đường trà thiên hạ e rằng đã sớm rơi vào tay triều đình.

Lúc này nhúng tay vào, được không bù mất.

Thẩm Minh Huy cung kính lĩnh mệnh: "Phải." Thẩm Hạo Phong chuyển sang nhìn Nhị Trưởng lão: "Nhị Trưởng lão, chuyện vừa nghị, nhanh chóng an bài.

Triều đình cho rằng huyết mạch Đại Vận Hà nằm ở phương nam,

chúng ta liền hành động ngược lại!" "Gia chủ yên tâm, lão phu lập tức đi làm." Nhị Trưởng lão chắp tay ứng hạ.

Thẩm Minh Huy lại thỉnh cầu: "Gia chủ, Dương Hạo kia… xử trí thế nào?" Trong mắt Thẩm Hạo Phong hàn quang chợt lóe: "Đẩy hắn ra khỏi Bích Ba Thành, đồng thời thả ra tin tức, nói là đã phát hiện hành tung của dư nghiệt Dương gia.

Còn lại, giao cho triều đình đi xử lý." Hắn dừng lại một chút, bổ sung: "Chuyện này, để Đại Trưởng lão đi làm." "Phải!" Thẩm Minh Huy trong lòng rùng mình, cung thân lui xuống.

Ngoài Bích Ba Thành.

Phịch!

Dương Hạo bị một thân ảnh già nua ném xuống đất như vứt rác, nặng nề ngã xuống.

"Cút đi." Giọng nói âm hàn tuyên án kết cục của hắn, không mang theo chút tình cảm nào.

Dương Hạo chật vật bò dậy, nhìn vị Đại Trưởng lão Thẩm gia khí tức uyên thâm, dung mạo cổ kính không chút gợn sóng trước mặt, lửa giận và hận ý ngập tràn trong lòng chỉ có thể cố nén chặt.

Võ giả Bán Thần Cảnh, tuyệt đối không phải là hắn có thể chống lại.

"Thẩm gia… các ngươi nhất định sẽ phải hối hận!" Hắn nội tâm điên cuồng gào thét, cuối cùng ác độc trừng mắt nhìn tòa thành Bích Ba Thành nguy nga tráng lệ, quay người đau thương rời đi.

Hành động này của Thẩm gia, không nghi ngờ gì là xem hắn như quân cờ bỏ đi.

Sẽ không lâu nữa, chó săn của triều đình sẽ ngửi thấy mùi mà đến.

Hắn phải tìm được chỗ ẩn thân mới trước khi điều đó xảy ra.

Không biết đã đi bao lâu, sắc trời như bị đổ mực đậm, hoàn toàn tối sầm.

Bốn bề hoang vu, chỉ còn cỏ khô trong gió lạnh phát ra tiếng rít ghê rợn như quỷ khóc.

Gió như những lưỡi dao lạnh lẽo, không chỉ lướt qua y bào rách nát của hắn, mà dường như còn muốn gọt đi lớp tôn nghiêm cuối cùng của một "Đại Tông Sư".

Hắn dừng bước, nhìn quanh vùng bóng tối vô tận này, một cảm giác cô độc chưa từng có siết chặt lấy hắn – thiên địa rộng lớn này, vậy mà không có một tấc đất nào dung thân cho Dương Hạo hắn.

"Ách… A a a!!!" Một cỗ trọc khí từ lồng ngực đột nhiên bùng nổ.

Hắn không thể chống đỡ thêm nữa, hai đầu gối mềm nhũn, nặng nề quỳ rạp xuống đất.

Nắm đấm đập mạnh vào mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, cho đến khi khớp ngón tay vỡ toác.

Hắn ngẩng đầu, đối mặt với bầu trời đêm đen kịt phát ra tiếng gào thét méo mó: "Tặc lão thiên!

Ngươi bất công!!" "Thiên hạ này kẻ nào làm thương nhân, trên tay kẻ nào là sạch sẽ?!" "Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì mà cứ muốn Dương gia ta làm cái kẻ ra mặt này, gia phá nhân vong?!" "Ta không phục… ta chết cũng không phục a!!" Tiếng gào thét tan biến trong hoang dã, chỉ còn lại hơi thở dồn dập của hắn.

Một cỗ tử ý lạnh thấu xương, như bùn đọng từ đáy lòng lan tràn lên, nghẹt thở yết hầu hắn.

Ngay khi hắn vạn niệm câu hôi, chuẩn bị tự đoạn tâm mạch – "Hơ… hơ hơ…" Một trận cười quỷ dị trầm thấp như tiếng gió rít qua lỗ hổng, vô cớ vang lên phía sau hắn.

Âm thanh đó không giống như nghe thấy bằng tai, mà càng giống như trực tiếp chui vào tủy não như băng nhọn, khiến lông tơ toàn thân hắn tức khắc dựng ngược!

"Ai?!

Cút ra đây!" Dương Hạo đột nhiên xoay người, gắng gượng vận chút chân khí còn sót lại, khí trường mỏng manh bảo vệ quanh thân, sắc bén mà nội liễm quát.

Giọng hắn vì sợ hãi và suy yếu, mang theo một tia run rẩy khó nhận ra.

Cách đó không xa phía trước.

Không gian bắt đầu vặn vẹo như mặt nước bị ném đá.

Từng luồng khói đen đặc quánh như mực, từ trong hư không "nhăn nhó" thẩm thấu ra, nơi chúng chảy qua, mấy bụi cỏ khô trên mặt đất đã biến thành đen kịt, than hóa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một thân ảnh từ trong khói đen càng lúc càng đậm đặc ngưng tụ, hiện rõ.

Thân hình mơ hồ không rõ, tựa như cách một lớp sa đen lay động, chỉ có hai điểm u quang màu xanh biếc thảm đạm, từ vị trí đáng lẽ là đầu chậm rãi sáng lên, dán chặt vào mặt Dương Hạo.

Hai điểm u quang kia lóe lên một cái, giọng nói khàn đặc âm sâm, không phân biệt nam nữ lại trực tiếp vang lên trong đầu Dương Hạo: "Muốn báo thù… đi theo ta." Đồng tử Dương Hạo co rút, trong lòng lập tức lóe lên vô số ý niệm.

Người trước mắt là địch hay bạn?

Có âm mưu gì?

Đi theo là đường sống, hay là cái bẫy sâu hơn?

Thế nhưng… Triều đình truy bắt, Thẩm gia ruồng bỏ, hắn đã không còn đường thoát.

Còn có thể có kết quả nào tồi tệ hơn bây giờ sao?

Cùng lắm là chết!

Nếu có thể đổi lấy một tia hy vọng báo thù, cái mạng tàn này, hắn liều!

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng áp xuống mọi do dự và sợ hãi, trong mắt lóe lên vẻ quyết tuyệt sắc bén, đột nhiên đứng thẳng người, bước ra một bước, kiên quyết đi theo bóng đen kia, biến mất trong làn khói đen cuồn cuộn.

Ngay khi thân hình hắn chìm vào.

Khói đen chợt thu lại, tiêu tán vô tung, cứ như chưa từng xuất hiện.

Thiên địa lại trở về tĩnh mịch, chỉ còn gió lạnh buốt giá, rít lên lướt qua cánh đồng hoang vắng. … Ngày hôm sau.

Thiên Thính Giám cấp báo: Phát hiện tung tích Dương Hạo.

Lâm Tẫn lướt qua thông tin trên tờ trình của Tiểu Hòa, biểu tình không đổi, đạm nhiên phân phó: "Để Thương Sóc đi điều tra." Thương Sóc lúc này đang ở phương nam, do hắn đi sẽ tiện lợi nhất.

"Phải." Tiểu Hòa lĩnh mệnh.

Trong thông tin còn đề cập đến cử chỉ của Lục Vũ sau khi đến Tỏa Vân Thành.

Biện pháp cải cách mạnh mẽ của y tuy đã chạm đến lợi ích của một bộ phận trà thương, nhưng thực tế đã nâng cao đãi ngộ cho trà nông.

Còn về việc Thạch Thanh Thành phát hiện manh mối dư nghiệt Dương gia, Lâm Tẫn không để tâm.

Một con chó nhà tang, đã không thể làm nên trò trống gì.

Có Lý Tự Nghiệp bên cạnh hộ vệ an toàn cho Lục Vũ, việc Tỏa Vân Thành và trà đạo, Trẫm đã có thể cao gối không lo.

Chương 301

"Tiếp tục theo dõi Tỏa Vân Thành, nếu có bất kỳ dị động nào, kịp thời bẩm báo." "Thần, tuân chỉ!" Tiểu Hòa cung kính lui xuống.

Lâm Tẫn đứng dậy, chắp tay nhìn về phía trời xanh ngoài điện, khóe miệng cong lên một độ cong chơi đùa như có như không.

"Tên Diệp Đình Uyên kia… không biết có bị dọa choáng váng chưa?" Trong Long Uyên Động Thiên.

Lâm Tẫn vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt liền rộng mở khoáng đạt.

Dưới Huyền Vận Tạo Hóa Thụ, hai bóng người đang tọa thiền, chân khí quanh thân cuộn trào như rồng rắn, hùng dũng bành trướng, khí tức sâu thẳm hơn hẳn dĩ vãng.

Chân khí của Tiêu Luyện vô cùng hồn hậu, hiển nhiên tu vi lại có tinh tiến.

Còn Diệp Đình Uyên một bên, khí thế càng bức người.

Nguyên bản còn kẹt ở bình cảnh Khấu Thiên Tứ Trọng, lại ẩn ẩn nới lỏng, hiển nhiên bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá vào Đệ Ngũ Trọng Thiên!

Lâm Tẫn không hề quấy rầy bọn họ, đi thẳng tới tế đàn.

Ở trung tâm tế đàn, quả trứng khổng lồ lặng lẽ lơ lửng, bề mặt lưu chuyển một tầng hào quang màu xanh đặc quánh, khí tức vững chắc, tựa như có sinh mệnh nào đó đang ẩn mình, thai nghén bên trong.

Lâm Tẫn khẽ vuốt vỏ trứng, giọng nói ôn hòa: "Tiểu gia hỏa, cảm giác thế nào?" Quả trứng khẽ rung động, như đang đáp lại.

Một luồng cảm xúc hân hoan rõ ràng truyền đến, Lâm Tẫn khẽ gật đầu, lại hỏi: "Nếu muốn biến đổi lần nữa, còn cần bao nhiêu Tạo Hóa Quả?" Quả trứng hơi nghiêng, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ.

Trong chốc lát, một ý niệm yếu ớt truyền vào não hải Lâm Tẫn.

"Một trăm quả…" Lâm Tẫn lập tức giật khóe trán, suýt chút nữa không giữ nổi vẻ mặt.

Một trăm quả ư?

Ngay cả khi dựa vào tốc độ thời gian chảy chậm hơn rất nhiều so với bên ngoài trong bí cảnh, muốn đủ số lượng này cũng phải tốn gần một năm thời gian bên ngoài.

Chẳng lẽ nửa năm nay, tất cả mọi người đều đừng hòng đụng vào Tạo Hóa Quả, tất cả đều để dành cho nó sao?

Điều này không thực tế!

"Ai…" Lâm Tẫn khẽ thở dài, đứng dậy, thì thầm: "Xem ra, muốn ngươi thuận lợi xuất thế, còn phải tìm cơ duyên khác." Ngay lúc này, Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên kết thúc tu luyện, thấy Lâm Tẫn ở đây liền vội vàng tiến lên cung thân hành lễ: "Bệ hạ." Lâm Tẫn lãnh đạm gật đầu, ánh mắt chuyển động, dừng trên người Diệp Đình Uyên.

Ánh mắt đó cổ tỉnh vô ba, nhưng lại mang theo một luồng uy áp vô hình, lạnh lùng và thờ ơ.

Diệp Đình Uyên trong lòng siết chặt, đứng cũng không được, quỳ cũng không xong, chỉ có thể cúi đầu nín thở, sau lưng ẩn ẩn toát mồ hôi lạnh.

May mà Lâm Tẫn không nhìn hắn quá lâu, bước xuống tế đàn, chắp tay đứng đó, thản nhiên mở miệng: "Diệp Tông chủ, Tạo Hóa Quả hiệu quả ra sao?" Diệp Đình Uyên toàn thân chấn động, không chút do dự đáp: "Hồi bệ hạ, hiệu quả nghịch thiên!" Lời hắn nói

không hư.

Dưới sự ngầm cho phép của Tiêu Luyện, hắn đã dùng ba quả Tạo Hóa Quả.

Hai quả tăng cường cảm ngộ về cảnh giới, một quả đào sâu lý giải về lôi pháp, thu hoạch cực lớn!

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng hiểu Tiêu Luyện vì sao lại có thể nhanh chóng đột phá đến Khấu Thiên Cảnh hậu kỳ.

Có động thiên phúc địa và thần quả đẳng cấp này tương trợ, muốn không đột phá cũng khó!

Chỉ cần cho hắn thời gian, Diệp Đình Uyên hắn, cũng nhất định có thể bước lên cảnh giới cao hơn!

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, trên mặt cố nặn ra vài phần trung dũng, ôm quyền nói: "Bệ hạ!

Hạ thần nguyện dốc sức lực!

Chỉ cầu có thể ở lại nơi đây tinh tiến tu vi, ngày sau nhất định sẽ là lợi kiếm trong tay Bệ hạ, chém sạch mọi kẻ địch xâm phạm!" Lâm Tẫn nghe vậy, trong lòng cười lạnh.

Nghĩ hay thật đấy.

Ở lại đây, vừa có thể nhanh chóng đề thăng tu vi, lại có cơ hội hưởng dụng Tạo Hóa Quả, cảm ngộ đại đạo.

Còn cái gọi là "chém sạch cường địch"?

Nếu ngay cả Trẫm còn không giải quyết được kẻ địch, Diệp Đình Uyên có thể giúp được gì?

"Không chuẩn." Lâm Tẫn từ chối dứt khoát.

"Nhìn mặt mũi Tiêu Trang chủ, ban cho ngươi vài quả Tạo Hóa

Quả đã là ân điển.

Muốn ở mãi đây ăn chùa ở đậu sao?

Không thể nào.” “Cái này…” Diệp Đình Uyên sững sờ.

Hắn vốn nghĩ mình bày tỏ trung tâm, nhất định có thể khiến Hoàng đế vui lòng, nhưng không ngờ đối phương căn bản không ăn cái kiểu này.

“Ngươi, có thể đi rồi.” Lâm Tẫn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Diệp Đình Uyên trong lòng vạn phần không cam, nhưng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, định rời đi.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc quay người, ánh mắt hắn lướt qua quả trứng khổng lồ trên tế đàn, dường như đang lén lút “nhìn” hắn.

Một tia linh quang bỗng lóe lên trong đầu!

Hắn dừng bước, quay người chắp tay, giọng điệu gấp gáp: “Bệ hạ!

Nếu hạ thần hiện tại có thể lập một công cho Người, liệu có thể đổi lấy tư cách tu luyện tại nơi đây không?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: “Hiện tại Trẫm, có điều gì cần ngươi ra tay?” “Nó!” Diệp Đình Uyên giơ tay, chỉ thẳng vào quả trứng trên tế đàn.

“Nếu hạ thần không nhìn lầm, quả trứng này lai lịch phi phàm, độ khó ấp nở cực lớn.

Vừa khéo, Cửu Tiêu Thánh Tông của ta có một cây ‘Long Tiên Tương Quả’, có lẽ đối với nó hữu dụng!” “Long Tiên Tương Quả?” Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia kinh ngạc.

Một cây dược liệu, có thể gia tốc trứng ấp nở sao?

“Không sai!” Diệp Đình Uyên lời lẽ khẳng định: “Quả này ẩn chứa chân khí cực kỳ hùng hậu, nhưng hạ thần từng thử luyện hóa,

lại thủy chung không cách nào hấp thu được chút nào, cực kỳ đặc thù." "Ồ?" Lâm Tẫn đến hứng thú.

Diệp Đình Uyên dù sao cũng là tu vi Khấu Thiên Cảnh, ngay cả hắn cũng không thể luyện hóa được linh quả, tuyệt đối không phải vật tầm thường.

"Vậy ngươi làm sao xác định, nó đối với quả trứng này hữu dụng?" Diệp Đình Uyên cười khổ: "Hạ thần không dám đảm bảo, nhưng… vạn nhất hữu dụng thì sao?" Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động.

Lời này cũng không sai.

Nếu cứ dựa vào tự nhiên ấp nở, còn không biết phải đợi đến bao giờ.

Tổng không thể thật sự lấy một trăm quả Tạo Hóa Quả để cho nó ăn.

Nếu Long Tiên Tương Quả thật sự hữu dụng, thì quả thực tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Hơi trầm ngâm một chút, Lâm Tẫn ứng thuận nói: "Được, Trẫm chuẩn ngươi lập tức phản hồi Cửu Tiêu Thánh Tông, mang Long Tiên Tương Quả đến." "Vâng, Bệ hạ!" Diệp Đình Uyên tinh thần chấn động, vội vàng lĩnh mệnh.

Tiễn hắn rời đi, Tiêu Luyện mới tiến lên một bước, nói nhỏ: "Bệ hạ, lão phu tự tiện làm chủ để hắn dùng Tạo Hóa Quả, xin Người thứ tội." Lâm Tẫn không bận tâm phất tay: "Vô phương." Nếu không phải mấy quả Tạo Hóa Quả đó, Diệp Đình Uyên cũng sẽ không cam tâm tình nguyện muốn ở lại, càng không chủ động dâng Long Tiên Tương Quả làm manh mối.

Sau đó, Lâm Tẫn lại đi tuần tra một lượt cánh đồng thử nghiệm phía sau cung điện.

Không ít cây trồng phát triển tươi tốt, sắp sửa trưởng thành.

Dược điền dưới sự dưỡng dục của khí tức từ quả trứng khổng lồ, chu kỳ sinh trưởng của linh dược rút ngắn đáng kể, dược tính cũng càng thêm nồng đậm.

Lâm Tẫn quay đầu nói với Tiêu Luyện: "Tiêu Trang chủ, 'Niết Bàn Thảo' và 'Xích Diễm Liên Tâm', còn có phương thuốc 'Thần Phủ Quy Nguyên Đan', vẫn cần Tàng Kiếm Sơn Trang tận tâm tìm kiếm." Tiêu Luyện trịnh trọng đáp: "Bệ hạ yên tâm, lão phu nhất định sẽ cố hết sức.

Chỉ là mấy thứ này, e rằng đã tuyệt tích, độ khó tìm kiếm cực lớn…" Lâm Tẫn khẽ thở dài, Trẫm há lại không biết?

Niết Bàn Thảo và Xích Diễm Liên Tâm còn ở thứ yếu, mấu chốt là phương thuốc "Thần Phủ Quy Nguyên Đan".

Chỉ khi tìm được phương thuốc, mới có thể biết những dược liệu cần thiết, mới có khả năng khôi phục ký ức của Thiết Côn Luân, hé lộ quá khứ giữa hắn và Thiên Diễn Tông!

"Cứ hết sức mà làm đi." Hắn ngữ khí bình tĩnh, rồi đạp ra khỏi Long Uyên Động Thiên.

Vừa trở lại Ngự Thư Phòng ngồi xuống, Hải Công Công liền nhẹ bước tiến vào, cẩn thận bẩm báo: "Bệ hạ, Nhạc đại nhân cầu kiến, nói có việc trọng yếu bẩm báo." "Tuyên!" Lâm Tẫn ngay cả mắt cũng không nâng, tùy tiện đáp.

Chỉ trong chốc lát, Nhạc Đào liền thân mặc quan phục chỉnh tề, bước chân trầm ổn đi đến dưới thềm, cung kính phủ phục: "Thần, khấu kiến Bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." Lâm Tẫn tùy ý vẫy tay, hỏi: "Nhạc ái khanh giờ này đến, có việc gì?" Nhạc Đào tạ ơn rồi nhưng vẫn không đứng dậy, trái lại từ

trong tay áo trịnh trọng lấy ra một bản tấu chiết dày như cục gạch, cao cao giơ lên: "Bệ hạ, niên quan sắp tới, Lễ Bộ đã chiếu theo tổ chế, soạn thảo xong xuôi tất cả nghi chú lưu trình khánh điển Tân Xuân Nguyên Đán, kính thỉnh Bệ hạ ngự lãm." Lâm Tẫn lúc này mới sực tỉnh.

Không biết từ lúc nào, lại chỉ còn nửa tháng nữa là đến Tết, thời gian trôi thật nhanh.

Hải Công Công đứng một bên tiến lên, tiếp nhận bản tấu chiết nặng trịch, cung kính trình lên trước mặt Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn tùy tay lật mở, chỉ liếc nhìn một cái, liền cảm thấy mí mắt giật điên cuồng.

Trên tấu chiết dày đặc chữ nhỏ như đầu ruồi, chi tiết liệt kê từng hoạt động từ ngày hai mươi tư tháng chạp đến rằm tháng giêng: tế táo, tảo trần, hợp tế, thủ tuế, Nguyên Đán Đại Triều hạ, các địa tiến biểu, tứ yến, quan đăng… Riêng mục "Nguyên Đán Đại Triều hạ" này, bên dưới đã chia ra mấy chục bước.

Từ việc dậy lúc canh mấy, mặc loại quan phục gì, đi qua ngự đạo nào, khi nào mở miệng, nói những lời sáo rỗng gì, tất cả đều quy định cứng nhắc.

"Ngọa tào!

Ăn Tết còn mệt hơn cầm quân đánh trận?" Hắn cố nhịn xung động muốn ném thẳng cuốn sổ này đi, "ba" một tiếng khép tấu chiết lại, xoa xoa thái dương đang giật thình thịch, trong giọng nói đầy vẻ vô ngữ: "Nhạc ái khanh." "Thần tại." Nhạc Đào vội vàng phủ thân.

"Cái Tết này… nhất định phải làm phức tạp đến mức này sao?" Lâm Tẫn chỉ vào cuốn sách dày cộp kia: "Trẫm nhìn thôi đã thấy chóng mặt, từ sáng đến tối, không thì là dập đầu, không thì là hành lễ,

lại không thì là nghe tán lễ quan niệm kinh, e rằng ngay cả một bát cơm nóng hổi cũng không kịp ăn mất?" Nhạc Đào hiển nhiên sững sờ, rõ ràng không ngờ Hoàng đế lại hỏi như vậy.

Nhưng hắn lập tức chỉnh sắc mặt, nghiêm nghị đáp: "Hồi bệ hạ, đây là pháp độ tổ tông định ra, là để chương hiển thiên tử uy nghi, giáo hóa vạn dân, quan hệ đến quốc thể tôn nghiêm, tuyệt đối không thể khinh mạn.

Chương 302

Thần và các quan tuần theo cựu lệ mà làm, đã là ‘san phồn tựu giản’ rồi.” Lâm Tẫn vừa nghe bốn chữ “san phồn tựu giản” liền suýt chút nữa bật cười vì tức giận!

Hắn trực tiếp chộp lấy bút chu sa, trên bản nghi chú dày cộp kia gạch gạch vẽ vẽ.

“Pháp độ tổ tông, Trẫm tự nhiên kính trọng.

Nhưng ngoài pháp độ, cũng cần thể tất nhân tình.” “Thế này nhé, Trẫm nói mấy điều, ngươi ghi nhớ.” “Thứ nhất, tất cả điển lễ, có thể hợp nhất thì hợp nhất, có thể rút ngắn thời gian thì kiên quyết rút ngắn!

Đặc biệt là Nguyên Đán Đại Triều, hoàn tất các tiết mục cốt lõi là được, những văn tự rườm rà, có thể tỉnh lược thì tỉnh lược!” Sắc mặt Nhạc Đào trắng bệch: “Bệ hạ, cái này… cái này e rằng…” Lâm Tẫn căn bản không cho hắn cơ hội phản bác, tiếp tục nói: “Thứ hai, tiền thưởng Tết cho Trẫm phải hậu hĩnh!

Đặc biệt là binh sĩ giữ biên cương và tiểu lại cấp thấp ở kinh thành, thưởng gấp đôi!

Đi nói với Hộ Bộ, kẻ nào dám vào thời điểm quan trọng này vươn tay bớt xén, Trẫm sẽ chặt hết móng vuốt của hắn!” “Thứ ba, cũng là điều tối quan trọng!” Lâm Tẫn ánh mắt như búa tạ, gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Đào, ngữ khí dứt khoát như chặt đinh chém sắt: “Trước rằm tháng Giêng, tại quảng trường ngoài cung môn, cho Trẫm dựng lên cháo xưởng kéo dài mười dặm!” “Trẫm muốn bách tính kinh thành, bất luận nghèo hèn sang quý, trong dịp Tết này, ai ai cũng có thể uống một bát cháo nóng hổi, ăn một miếng thịt!

Điều này, so với việc Trẫm trong cung xem vạn vạn ngọn hoa đăng, nghe vạn vạn câu tụng thánh thì mạnh hơn nhiều!" Nhạc Đào hoàn toàn kinh ngạc, giọng nói run rẩy: "Bệ hạ!

Điển lễ quy chế quan hệ đến thể diện thiên gia a!

Giản hóa như vậy, e rằng khiến thiên hạ chê bai!

Hơn nữa việc ban cháo ngoài cung tuy là nhân chính, nhưng hòa lẫn vào nghi điển ngày Tết, e rằng bất hợp lễ, bất phù chế a Bệ hạ!" "Ba!" Lâm Tẫn mạnh mẽ đập tấu chiết lên ngự án, quanh thân chợt bộc phát một luồng uy áp cường đại khiến người ta ngạt thở!

"Nhạc ái khanh!" "Ngươi hãy nói cho Trẫm nghe, là những bộ mặt băng lãnh, cứng nhắc này quan trọng, hay là để tướng sĩ quy tâm, để bách tính thật lòng cảm niệm cái lý bên trong quan trọng hơn?!" "Ý Trẫm đã quyết, cứ theo lời Trẫm mà làm!

Lễ Bộ nếu thấy 'bất hợp lễ', vậy thì cho Trẫm sáng tạo ra một bộ 'tân lễ' đi!

Truyền lời xuống, cái Tết này, Trẫm muốn toàn quốc trên dưới đồng hưởng 'hỉ khánh' và 'thực huệ', không phải đóng cửa lại 'hành hạ' người mình, để người ngoài xem 'chịu tội'!" Nhạc Đào bị "lôi đình chi nữ" và khí tràng hùng vĩ không thể nghi ngờ của Hoàng đế hoàn toàn trấn trụ.

Hắn há miệng, cuối cùng nuốt hết những lời khuyên can đầy bụng trở lại, suy sụp phủ phục, thở dài một tiếng: "Thần… tuân chỉ." Nhìn bóng lưng Nhạc Đào có chút thê lương rời đi, Lâm Tẫn chậm rãi tựa vào lưng long ỷ, ngón tay vô thức khẽ gõ vào thành ghế, khóe môi khẽ cong lên một đường cong tinh tế.

Có thể khiến một lão thần cố chấp như Nhạc Đào lại "ngoan ngoãn" lĩnh mệnh rời đi như vậy, thật sự không dễ dàng.

Xem ra khoảng thời gian này, ảnh hưởng ngầm của mình, cuối cùng cũng đã khiến hắn có chút thay đổi.

Ngay sau đó, hắn đè nén suy nghĩ, vừa bước ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Đúng lúc này, một bóng người như gió lốc từ không xa lướt đến, vững vàng dừng trước mặt hắn, một gối quỳ xuống đất, tư thái cung kính: "Bệ hạ." Lâm Tẫn khẽ nhướng kiếm mày: "Trẫm chẳng phải đã lệnh ngươi về Cửu Tiêu Thánh Tông lấy dược liệu rồi sao?" Trong mắt Diệp Đình Uyên lóe lên một tia tinh quang khó nhận ra, đáp: "Hồi bệ hạ, hạ thần đã để Đại Trưởng Lão thay hạ thần phản hồi tông môn lấy dược, chẳng mấy ngày nữa liền có thể trở về!" Lâm Tẫn nghe vậy, khóe miệng nở một nụ cười thấu hiểu.

Tâm tư nhỏ bé này của Diệp Đình Uyên, hắn há lại không nhìn thấu?

Để Diệp Viêm Khôn về lấy dược, cho dù mấy ngày sau trở về, phát hiện Long Tiên Tương Quả đó vô dụng đối với quả trứng khổng lồ, Diệp Đình Uyên hắn cũng có thể mượn khoảng trống giữa này để tiếp tục ở lại Long Uyên Động Thiên tu luyện.

Quả là tính toán hay, biết cách tranh thủ lợi ích cho mình.

Kẻ duy nhất buồn bực, e rằng chính là vị Diệp Đại Trưởng Lão kia.

Trước đó bị dư ba đại chiến chấn thành trọng thương, tuy đã được Đan Đỉnh Tư dốc sức cứu chữa, cũng còn xa mới khỏi hẳn, giờ khắc này e rằng vừa mới có thể xuống đất đi lại, lại phải bôn ba lao lục.

Lâm Tẫn cũng không vạch trần tâm tư này của Diệp Đình Uyên.

Dù sao, Diệp Đình Uyên đã phục dụng Sắc Mệnh Huyền Áp Đan,

thực lực mỗi tăng cường một phần, đối với hắn mà nói, liền thêm một phần trợ lực.

Hắn thản nhiên phất tay: "Nếu đã vậy, trước khi lấy dược trở về, ngươi cứ ở lại Long Uyên Động Thiên tu luyện đi." Diệp Đình Uyên lập tức vui mừng ra mặt: "Đa tạ Bệ hạ ân điển!" Lời còn chưa dứt, hắn đã là một cái lóe mình, vội vàng biến mất tại chỗ… Vài ngày sau.

Trong Ngự Thư Phòng, Lâm Tẫn nhìn bản lưu trình Nguyên Đán Đại Triều mà Nhạc Đào trình lên lại, cái gọi là đã "tinh giản" rồi, lông mày lại nhíu chặt, nét mặt hơi trầm xuống.

"Nhạc ái khanh, ngươi cái này… dường như cũng chẳng tinh giản được bao nhiêu a?" Lưu trình vẫn rườm rà phức tạp, chỉ là ở một vài chi tiết không đáng kể được đẩy nhanh tốc độ một chút, nhưng cuối cùng tâm sức và thời gian hao phí, chẳng phải vẫn như nhau sao?

Nhạc Đào quả thật muốn khóc không ra nước mắt, phủ phục trên đất, giọng nói mang theo cầu khẩn: "Bệ hạ, nếu lại tinh giản nữa, thực sự trái với tổ chế, thần… thần vạn lần không dám a!" Ánh mắt Lâm Tẫn sắc bén, thái độ cứng rắn như sắt: "Trẫm lại cho ngươi cơ hội cuối cùng, nghiêm khắc chiếu theo ba điều Trẫm đã nói trước đó mà làm!

Tất cả, từ đơn giản!" Đối mặt với ánh long mâu ẩn chứa cảnh cáo và uy áp của Lâm Tẫn, Nhạc Đào đành phải nuốt tất cả lời đến tận miệng trở lại, cuối cùng chỉ có thể khấu đầu thật sâu: "Vâng… Bệ hạ, thần tuân chỉ." Hắn bước chân nặng nề rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Ngay lúc này, một nội thị nhẹ bước vào, cung thân bẩm báo: "Bệ hạ, Thương tướng quân cầu kiến!" "Chuẩn." Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, trầm giọng nói.

Ngay khắc sau, bóng người Thương Sóc cao lớn như núi bước vào, giáp trụ khanh thương, một gối quỳ xuống đất, tiếng nói như

hồng chung: “Mạt tướng Thương Sóc, tham kiến Bệ hạ!” Lâm Tẫn giơ tay ra hiệu hắn đứng dậy, hỏi: “Người, tìm được chưa?” Trên mặt Thương Sóc lướt qua chút tự trách, khẽ lắc đầu: “Xin Bệ hạ thứ tội!

Mạt tướng dựa theo tin tức chỉ dẫn cẩn thận tìm kiếm, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào.” “Ồ?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Dựa theo tình báo, địa điểm Dương Hào xuất hiện cuối cùng là ngoài Bích Ba Thành, điều này rõ ràng là Thẩm gia lấy hắn làm con cờ thí, cố ý tiết lộ hành tung, mượn tay triều đình trừ bỏ hắn.

Đã như vậy, với tu vi Lục Địa Thần Tiên cảnh của Thương Sóc, làm sao có thể ngay cả một chút dấu vết nhỏ cũng không tìm được?

“Nhưng mà…” Thương Sóc đổi giọng, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng, giọng điệu cũng trầm thấp xuống: “Mạt tướng ở khu vực tìm kiếm xung quanh, ngửi thấy một loại khí tức cực kỳ đặc thù…” “Khí tức quái dị?” Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia sắc bén: “Không phải chân khí?” Thương Sóc lắc đầu, nét mặt ngưng trọng: “Không giống.

Luồng khí tức này… khó mà hình dung, phi thường quỷ dị, tuyệt không phải chân khí tàn lưu tầm thường.

Lại càng giống như… ” Hắn ngừng lại, giọng điệu chợt trầm xuống: “…không thuộc về thế giới này!” Lông mày Lâm Tẫn chợt nhíu chặt.

Tiêu Luyện từng nói, trận chiến kinh thiên động địa quét sạch đại lục hàng ngàn năm trước, chính là do tà ma dị vực xâm lấn mà ra, suýt nữa khiến toàn bộ thiên địa bị lật đổ.

Tuy thông đạo đã bị phong ấn, nhưng những sư tôn của Dạ Lâm kia vẫn có thể xé rách hư không, chưa chắc không thể bằng một

phương thức nào đó thẩm thấu sức mạnh, lưu lại dấu vết.

Chẳng lẽ… khí tức quái dị mà Thương Sóc cảm nhận được, thật sự là tà ma dị vực?

Sau một khắc trầm mặc, Lâm Tẫn Tẫn ngón tay vô thức xoa xoa mép chén trà ấm nóng, chậm rãi mở miệng: "Tạm thời án binh bất động." Chỉ dựa vào một luồng khí tức hư vô phiêu miểu, căn bản không cách nào điều tra sâu.

Chỉ cần thông đạo phong ấn dưới lòng kinh đô ổn định, thì sẽ không thể làm nên trò trống gì.

Nam Vực Hoàng Triều, bất luận là Hạo Nguyệt, Mặc Hương hay Tỏa Vân Thành, đều có cường giả tọa trấn.

Tà ma dị vực không thể thân thể thật sự giáng lâm, dù có chút thủ đoạn, cũng khó mà gây sóng gió.

Hắn lập tức chuyển đề tài nói: "Lục Vũ bên đó thế nào?" "Hồi Bệ hạ, mọi việc đều ổn." Thương Sóc giọng nói như kim thạch, giữa lông mày lại hiện lên một tia không cam lòng khó nhận ra: "Có Lý Khâm sai tọa trấn, Trà Thánh Bá vạn vô nhất thất!" Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch lên một cách khó nhận ra.

Nhìn thần sắc Thương Sóc, đa phần là đã giao thủ với Lý Tự Nghiệp rồi, hơn nữa… đã thua.

Điều này cũng không ngoài ý muốn.

Cảnh giới Lý Tự Nghiệp vốn đã cao hơn hắn một bậc, tu vi đạo đạo lại càng bá liệt vô song, phối hợp với thanh Hãn Mạch Đao kia, Thương Sóc thất bại quả thực là chuyện bình thường.

"Về hảo sinh tu luyện." Lâm Tẫn thản nhiên nói: "Với tư chất của ngươi, tương lai vượt qua hắn, cũng không phải việc khó." Thương Sóc sững sờ, lập tức trong mắt bùng lên chiến ý, ôm quyền khanh

thương nói: "Mạt tướng, nhất định không phụ Bệ hạ kỳ vọng!" Trong Ngự Thư Phòng lại trở nên tịch tĩnh.

Ngoài cửa sổ tiếng gió dần nổi lên, gào thét đập vào song cửa, trong điện lò sưởi phát ra tiếng "hừ hừ" trầm đục.

Hải Công Công nhẹ bước tiến lên, cẩn thận đóng kỹ cửa sổ, khẽ hỏi: "Bệ hạ, thời thần không còn sớm, có cần truyền thiện?" "Chuẩn." "Lão nô sẽ đi làm ngay." Hải Công Công cung thân lui ra.

Đúng lúc này, một bóng người nhỏ nhắn mang theo hơi lạnh bước vào điện, khuôn mặt nhỏ nhắn đông đến hơi hồng, chính là Tiểu Hòa.

Nàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Bệ hạ." "Tỏa Vân Thành có biến?" Lâm Tẫn hỏi.

"Hồi Bệ hạ, không phải Tỏa Vân Thành, là tin tức từ Vân Minh Thành." "Vân Minh Thành?" Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ ngưng.

Thanh Ninh và Ngụy Cảnh Nhiên chủ trì Chức Tạo Ti, lại có Bách Hoa Tuyền từ bên cạnh hiệp trợ, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Tiểu Hòa vội nói: "Bệ hạ, có tin tức truyền đến, Bách Hoa Tuyền Tông chủ Tần Nhược Dao, đã thu Thanh Ninh Tư chính làm đệ tử thân truyền, và… phong nàng làm Bách Hoa Thánh Nữ." Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh.

Thanh Ninh vốn là mệnh quan triều đình, lại bị giang hồ tông môn thu làm đệ tử, còn tôn làm Thánh Nữ?

Tin tức này do Thiên Thính Giám bẩm báo, ý nghĩa không cần nói cũng tự hiểu.

Tần Nhược Dao này, quả nhiên không an phận, vẫn còn giở trò tâm cơ.

Là muốn mượn điều này để thâu tóm Chức Tạo Ti, cũng gộp vào

phạm vi thế lực của Bách Hoa Tuyền sao?

Bách Hoa Tuyền… gan không nhỏ!

"Bệ hạ, còn một việc nữa." Trong đôi mắt to linh động của Tiểu Hòa lộ ra vài phần hâm mộ: "Chức Tạo Ti gần đây nghiên cứu chế tạo ra một loại vải đặc biệt, tự mang hương hoa, phẩm cấp đầy đủ, hiện nay trên các phường phố cực kỳ được hoan nghênh!" Nghe vậy, vẻ lạnh lẽo trên mặt Lâm Tẫn hơi dịu đi.

Loại vải mới này, chắc hẳn không thể thiếu kỹ thuật độc môn của Bách Hoa Tuyền.

Nếu có thể hình thành phong trào, thì cũng là một chuyện tốt.

"Trẫm biết rồi, lui xuống đi." "Thần cáo lui." Tiểu Hòa hành lễ rời đi.

Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, khép hờ mắt, chìm vào suy tư.

Loại vải mới này, có lẽ có thể may vài bộ y phục mới cho Quý Phi… "Bệ hạ." Hải Công Công đi rồi lại trở về, nói nhỏ: "Bách Hoa Tuyền Tông chủ Tần Nhược Dao, cầu kiến ở điện ngoài." Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe.

Nói đến là đến ư?

Sắc mặt hắn khôi phục cổ tỉnh vô ba, giọng nói lạnh lẽo: "Tuyên." Rất nhanh, Tần Nhược Dao uyển chuyển bước vào.

Nàng tư thái yêu kiều, eo thon mông nở, phong vận mười phần.

Trên khuôn mặt xinh đẹp không nhìn ra chút dấu vết tuổi tác, hoàn toàn không giống người đã ngoài năm mươi.

"Dân nữ Tần Nhược Dao, khấu kiến Bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Nàng quỳ phục dưới đất, thân hình đường cong uốn lượn lộ rõ.

Lâm Tẫn lại như không nhìn thấy, trong long mục chỉ có băng hàn: "Trẫm nghe nói, ngươi đã thu Thanh Ninh làm đồ đệ?" Thân thể mềm mại của Tần Nhược Dao chợt run lên!

Nàng đến đây chính là để thỉnh tội, không ngờ Bệ hạ đã biết chuyện này.

Chương 303

Một luồng hơi lạnh tức thì dâng lên từ đáy lòng.

"Bệ hạ thứ tội!" Nàng cúi sát thân mình hơn nữa, run rẩy nói: "Dân nữ thấy Thanh Ninh đại nhân thiên phú trác tuyệt, nhất thời tiếc tài, mới truyền thụ Bách Hoa công pháp.

Việc thu đồ đệ, thực sự là Thanh Ninh đại nhân cố ý như vậy, dân nữ không dám làm trái, mong Bệ hạ minh giám!" Nàng biết chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu Bệ hạ truy cứu sâu, với thân phận mang tội của Bách Hoa Tuyền nàng, hậu quả bất kham thiết tưởng.

"Nếu đã là ý của Thanh Ninh, Trẫm liền không truy cứu nữa.

Nhưng mà…" Lâm Tẫn đổi giọng, uy áp vô hình chợt giáng xuống, như Thái Sơn áp đỉnh, khiến Tần Nhược Dao hô hấp khó khăn, run rẩy bần bật.

"Nếu để Trẫm phát hiện ngươi tàng trữ tư tâm, ám động thủ cước… đừng trách Trẫm vô tình!

Minh bạch không?" "Minh bạch!

Dân nữ minh bạch!" Tần Nhược Dao vội vàng khấu đầu: "Dân nữ nhất định sẽ dốc hết khả năng truyền thụ, tận tâm phụ tá Chức Tạo Ti, tuyệt không có hai lòng!" Uy áp dần tan, Tần Nhược Dao vừa thở phào nhẹ nhõm, lời của Lâm Tẫn lại lần nữa vang lên: "Nghe nói, vải vóc Chức Tạo Ti nghiên cứu chế tạo, có thể tự mang hương khí?" "Hồi Bệ hạ, chính là vậy." Đôi mắt đẹp của Tần Nhược Dao sáng lên, cổ tay lật một cái, hai xấp vải đã nằm trên tay nàng.

Chỉ thấy xấp vải lưu quang dật thải, cho dù trong điện ánh sáng không rõ, vẫn ánh lên vẻ nhuận trạch như lưu ly.

Một xấp màu nguyệt bạch, thanh nhã như tuyết, tỏa ra hương lan u tĩnh lạnh lẽo.

Một xấp màu yên chi, nồng liệt tựa lửa, vương vấn hương hoa hồng nồng đậm.

Hương hoa thấm vào tâm tỳ, nhưng không hề ngọt gắt.

"Bệ hạ, loại vải này tên là 'Bách Hoa Thiên Hương Đoạn'.

Dệt bằng bí pháp tinh túy của trăm hoa, hoa sắc khác nhau, hương khí cũng khác, lưu giữ lâu không tan." Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua vẻ kinh diễm, đứng dậy bước xuống ngự án.

Tà áo hắn khẽ phất, một luồng khí kình nhu hòa liền nâng Tần Nhược Dao lên.

Đầu ngón tay hắn vuốt qua bề mặt lụa mịn màng, xúc cảm tinh tế ôn lương, hương hoa theo đó mà phảng phất.

"Không tồi." Lâm Tẫn gật đầu: "Chuyện này, tính cho ngươi một công." Tần Nhược Dao đại hỉ, lại lần nữa quỳ xuống: "Tạ Bệ hạ long ân!" "Trẫm lệnh ngươi lập tức đến Khôn Ninh Cung, vì hai vị Quý Phi lượng thể cắt may y phục, nhất định phải trước Nguyên Đán Đại Triều nửa tháng, chế tạo xong xuôi triều phục khiến Quý Phi hài lòng.

Có thể làm được không?" Tần Nhược Dao dứt khoát: "Bệ hạ yên tâm, dân nữ tất sẽ dốc hết sức mình, không phụ thánh vọng!" Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, nhìn xuống nàng: "Nếu có thể khiến Quý Phi hài lòng, Trẫm… có thể trợ ngươi đạp nhập Đại Tông Sư đỉnh phong cảnh giới." Tần Nhược Dao chợt ngẩng đầu, trong mắt bộc phát niềm hoan hỉ khó tin, trọng trọng khấu đầu: "Tần Nhược Dao, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Nhìn bóng lưng Tần Nhược Dao phấn khích rời đi, khóe môi Lâm Tẫn cong lên một đường cong đầy thâm ý.

Hắn đã bắt đầu mong đợi, nửa tháng sau, trên Nguyên Đán Đại

Triều, cảnh tượng hai vị Quý Phi khoác lên mình "Bách Hoa Thiên Hương Đoạn" sẽ kinh diễm đến mức nào.

"Khải bẩm Bệ hạ!" Đúng lúc này, nội thị nhanh chóng bước vào, cung kính hành lễ: "Diệp Viêm Khôn mang theo 'Long Tiên Tương Quả', cầu kiến ngoài điện!" Lâm Tẫn hơi kinh ngạc.

Diệp Viêm Khôn trọng thương vừa mới khỏi, đã bị Diệp Đình Uyên phái về tông môn lấy dược, không ngờ lại trở về nhanh như vậy.

"Chuẩn." Rất nhanh, Diệp Viêm Khôn bước chân thê lương bước vào Ngự Thư Phòng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, gần như là mềm nhũn trên đất, giọng nói yếu ớt: "Tham kiến Bệ hạ." Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua.

Ngón tay khẽ nâng, một luồng chân khí hùng hồn như dòng ấm áp truyền vào thể nội đối phương, chậm rãi tư dưỡng kinh mạch gần như khô kiệt đó.

Trên mặt Diệp Viêm Khôn cuối cùng cũng hồi phục vài phần huyết sắc, hắn thở phào một hơi dài, cung kính khấu đầu.

Sau đó cổ tay lật một cái, lấy ra một chiếc hộp gỗ cổ kính: "Bệ hạ, Long Tiên Tương Quả ở đây." Hải Công Công vội vàng tiến lên tiếp nhận, cẩn thận từng li từng tí trình đến trước ngự tiền.

Chiếc hộp gỗ được từ từ mở ra.

Chỉ thấy một quả trái cây lớn bằng nắm tay lặng lẽ nằm bên trong.

Toàn thân hiện lên màu hổ phách trong suốt, vỏ quả vương vấn từng sợi kim tuyến, tựa như có sinh mệnh khẽ lay động.

Một đoàn chân khí nồng đậm đến mức gần như hóa thành thực chất tràn ngập căn phòng, mang theo uy áp rồng ẩn hiện, khiến không khí cả Ngự Thư Phòng đều ngưng trệ.

Lâm Tẫn thử hấp thu chân khí trong đó, nhưng… không hề có phản ứng!

Quả nhiên như Diệp Đình Uyên đã nói, quả trái cây này tuy ẩn chứa năng lượng hùng hậu, nhưng không phải võ giả loài người có thể luyện hóa.

Hắn khép hộp gỗ lại, đứng dậy nói: "Vất vả cho Diệp Trưởng Lão, về hảo sinh hưu dưỡng." "Thảo dân khấu tạ thiên ân." Diệp Viêm Khôn lại lần nữa hành lễ.

Ngay khắc sau, thân hình Lâm Tẫn chợt lóe, bất chấp gió lạnh gào thét bên ngoài, biến mất không thấy tăm hơi.

Trong Long Uyên Động Thiên.

Gió lạnh cắt da cắt thịt, bỗng nhiên ngừng bặt.

Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đang tu luyện thấy Lâm Tẫn đột nhiên hiện thân, vội vàng tiến lên hành lễ: "Bệ hạ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, ánh mắt đặt trên người Diệp Đình Uyên, giơ giơ hộp gỗ trong tay, ngữ khí bình tĩnh nhưng không thể nghi ngờ: "Long Tiên Tương Quả đã đến." Diệp Đình Uyên toàn thân chấn động, sâu trong mắt lóe lên một tia hoảng loạn và không nỡ.

Ý của Hoàng đế quá rõ ràng, nếu Long Tiên Tương Quả này vô hiệu đối với quả trứng khổng lồ, hắn e rằng sẽ phải vĩnh viễn rời khỏi thánh địa tu luyện này.

Hắn có sự nắm chắc tuyệt đối.

Tối đa một tháng nhất định có thể đột phá Khấu Thiên Cảnh Ngũ Trọng, giờ khắc này rời đi, còn khó chịu hơn giết hắn!

Lâm Tẫn lười để ý những gì hắn nghĩ trong lòng, vẫy vẫy tay về phía tế đàn.

Quả trứng khổng lồ như cảm nhận được lời triệu hoán, vui vẻ nhảy nhót đến bên chân Lâm Tẫn, thân mật cọ cọ.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ cong lên, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ trứng, lập tức mở hộp gỗ.

Trong khoảnh khắc, chân khí nồng đậm và long uy nhàn nhạt tỏa ra từ Long Tiên Tương Quả, khiến cả động thiên đều chấn động.

Quả trứng khổng lồ mạnh mẽ dừng lay động, tất cả chú ý lực dường như đều bị quả trái cây kia hấp dẫn.

Lâm Tẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự khát vọng và cấp thiết truyền đến từ trong trứng, trong lòng không khỏi vui mừng: Xem ra Long Tiên Tương Quả này, có lẽ thật sự có thể phát huy tác dụng!

Ngay khắc tiếp theo, quanh thân quả trứng khổng lồ chợt bộc phát khí tức tinh thuần, như tơ như sợi, bao phủ Long Tiên Tương Quả, điên cuồng thôn phệ chân khí và dưỡng phần trong quả trái cây.

Theo chân khí không ngừng hấp thu, tầng vỏ ngoài màu xanh trên bề mặt quả trứng khổng lồ bắt đầu rạn nứt, bong tróc, dần dần chuyển biến thành màu mực nhạt sâu sắc hơn.

Cả thân trứng dường như trầm tích vạn cổ tang thương, tỏa ra khí tức càng thêm trầm ổn uy nghiêm.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Long Tiên Tương Quả vốn đầy đặn trong suốt đã khô héo và héo rũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, kim tuyến trên vỏ quả ảm đạm, cuối cùng hóa thành một nắm tàn tro khô héo không còn chút chân khí nào.

Ngay khoảnh khắc năng lượng của Tương Quả hoàn toàn tiêu hao hết… “Oong!” Chân khí mấu chốt duy trì sự biến đổi đột nhiên bị gián đoạn!

Long uy vốn cường thịnh như thủy triều cấp tốc suy giảm, tốc độ vỏ trứng bong tróc chậm lại rõ rệt, vết nứt ngừng lan rộng, thậm chí tầng vỏ mới màu mực nhạt cũng bắt đầu ảm đạm quang trạch!

Cảnh tượng này làm Diệp Đình Uyên hồn phi phách tán.

Biến cố đột ngột của quả trứng khổng lồ, khiến hắn theo bản năng cho rằng Long Tiên Tương Quả có kịch độc.

Nếu quả trứng này thật sự xảy ra vấn đề gì, hắn e rằng phải chôn cùng!

"Chân khí không đủ!" Tiêu Luyện giữ bình tĩnh, phản ứng kịp thời nhất: "Năng lượng của Long Tiên Tương Quả, không đủ để chống đỡ một quá trình biến đổi hoàn chỉnh!" Lời tuy vậy!

Nhưng chân khí của võ giả nhân loại há lại dám tùy tiện truyền vào trong trứng?

Giữa điện quang hỏa thạch, ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua mười mấy quả Tạo Hóa Quả treo trên Huyền Vận Tạo Hóa Thụ, không chút do dự hái xuống tất cả, đặt quanh quả trứng khổng lồ.

Quả nhiên!

Có được sự hỗ trợ năng lượng tinh thuần của Tạo Hóa Quả, vỏ ngoài màu xanh lại bắt đầu bong tróc, vỏ mới màu mực nhạt lưu quang dật thải, khí tức hùng vĩ một lần nữa thăng đẳng!

Cuối cùng, sau khi hấp thu chân khí từ mười quả Tạo Hóa Quả, quả trứng khổng lồ đã thuận lợi hoàn thành biến đổi.

Vỏ ngoài vốn xanh non đã hoàn toàn được thay thế bằng màu mực nhạt sâu sắc, bề mặt vỏ lưu chuyển ánh sáng thần bí, long uy tỏa ra tuy nội liễm, nhưng càng hiển lộ uy nghiêm.

Nó thân mật cọ cọ lòng bàn tay Lâm Tẫn, truyền đạt ý niệm cần

ngủ say rồi, hóa thành một luồng lưu quang quay trở lại đỉnh tế đàn, không còn động tĩnh.

Trái tim Lâm Tẫn đang treo ngược mới đặt xuống.

Xem ra lần biến đổi này tương đối thành công.

Cúi đầu nhìn ba quả Tạo Hóa Quả còn sót lại, hắn không khỏi cười khổ lắc đầu.

May mà có những quả Tạo Hóa Quả này cứu nguy, nếu không hậu quả bất kham thiết tưởng.

Cất số quả còn lại.

Hắn nhìn Diệp Đình Uyên đang kinh hồn chưa định, hiếm khi lộ ra một tia cười: "Diệp Tông chủ, lần này tính cho ngươi một công.

Từ nay về sau, ngươi có thể tiếp tục tu luyện trong Long Uyên Động Thiên." Năng lượng ẩn chứa trong Long Tiên Tương Quả này quả thực khủng bố, tương đương với việc giúp hắn tiết kiệm chín mươi quả Tạo Hóa Quả, công lao này không nhỏ.

Diệp Đình Uyên mừng rỡ khôn xiết, quỳ xuống đất thành kính hành lễ: "Đa tạ Bệ hạ!

Thảo dân…" Lời chưa nói xong, một trận lực bài xích không thể chống cự đột ngột xuất hiện, thân ảnh Diệp Đình Uyên tức thì biến mất.

Ngay sau đó, Tiêu Luyện cũng tương tự bị truyền tống rời đi.

Nhưng biểu cảm của hắn vẫn bình tĩnh như thường, hiển nhiên đã quen rồi.

Lâm Tẫn lúc này mới phản ứng lại, nhìn quả trứng đang chìm vào giấc ngủ say, rồi quay người rời khỏi động thiên.

Bên ngoài, Tiêu Luyện chắp tay đứng đó, cười nói: "Bệ hạ, thời

gian đã đến rồi." Lâm Tẫn gật đầu: "Xem ra khoảng thời gian này, các ngươi hầu như không ra ngoài mấy." Mỗi người mỗi tháng chỉ có thể ở lại động thiên trong bảy ngày thời gian bên ngoài, vừa rồi hiển nhiên là bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài.

Chương 304

Trên mặt Diệp Đình Uyên tràn đầy tiếc nuối.

Ba ngày!

Không, hai ngày!

Chỉ cần hai ngày, hắn đã có nắm chắc đột phá đến Khấu Thiên Cảnh Ngũ Trọng.

Giờ rời khỏi động thiên, muốn đột phá ít nhất còn phải khổ tu hơn một năm.

"Ra ngoài đúng lúc." Lâm Tẫn nói: "Chỉ còn nửa tháng nữa là Nguyên Đán Đại Triều.

Phiền hai vị nhân danh Thánh địa chiêu cáo giang hồ: phàm những tông môn nào nguyện hiệu trung triều đình, đều có thể vào kinh tham dự lễ!" Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên nhìn nhau, cung thân đáp: "Tuân chỉ!" Nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lấp lánh.

Hắn đối với Tàng Kiếm Sơn Trang không ôm quá nhiều kỳ vọng, nhưng Cửu Tiêu Thánh Tông thì khác – tông môn này hùng cứ Nam Vực, dưới trướng có rất nhiều tông môn phụ thuộc.

Chỉ cần bọn họ hô hào một tiếng, nhất định sẽ có không ít tông môn nguyện ý quy thuận.

Đến lúc đó, không tốn một binh một tốt, là có thể điểm sáng vô số đồ giám.

"Nguyên Đán Đại Triều, quả thật khiến người ta mong chờ a!" Lâm Tẫn nhìn về phía chân trời xa xăm, thì thầm đầy thâm ý.

Nguyên Đán, thần quang le lói.

Đêm qua một trận tuyết nhỏ vừa tạnh, trên phi diêm cung khuyết vẫn còn đọng một lớp tuyết trắng mỏng manh.

Hôm nay trời quang đãng, bầu trời xanh trong như rửa, gió lạnh cắt da cắt thịt cũng thức thời ngừng thổi.

Trước Thiên Uyên Điện, quảng trường bạch ngọc Hán Thủy trang nghiêm tĩnh lặng.

Một đài cao chín trượng sừng sững đứng đó, trước đài đặt án tế thiên, trong đỉnh đồng hương khói lượn lờ.

Tam sinh tế phẩm, ngũ cốc ngọc bạch bày biện có trật tự.

Bốn phía quảng trường, từng danh cấm quân Huyền Giáp án đao đứng thẳng, lặng lẽ bảo vệ thịnh điển của hoàng triều.

Lâm Tẫn đứng trên đỉnh bậc bạch ngọc trước Thiên Uyên Điện.

Thân khoác huyền sắc long bào, kim long năm móng thêu bằng chỉ vàng cuộn quanh thân, dưới ánh thần hi vảy rồng lấp lánh, kim mang lưu chuyển.

Con rồng như sống dậy, muốn phá không mà đi, bễ nghễ nhân gian!

Khí thế đế vương hùng vĩ không thể chống cự lấy hắn làm trung tâm, tràn ngập bốn phía, bao trùm khắp nơi.

Bên cạnh hắn, hơi lùi về sau, hai vị Quý Phi sánh vai đứng đó.

Tô Vãn Tình một thân nguyệt bạch cung trang, thiết kế rộng rãi khéo léo che đi bụng bầu, chỉ càng làm tôn lên vóc dáng đầy đặn ung dung, đoan trang đại khí, quanh thân tỏa ra hương lan u tĩnh thanh nhã.

Yến Kinh Tuyết thì một thân yên chi sắc cung trang, cắt may gọn gàng, tôn lên vẻ anh tư lanh lợi của nàng, hòa quyện với hương hoa

hồng nồng đậm, va chạm tạo nên một phong thái sảng khoái khác biệt.

Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch lên một cách khó nhận ra.

Chóp mũi vương vấn hương hoa khác biệt nhưng đều thấm vào tâm tỳ từ hai vị ái phi, xen lẫn với khí tức khô ráo se lạnh của buổi sớm mùa đông, khiến hắn tinh thần chấn động.

Ánh long mâu hắn khẽ ngưng, quét qua quảng trường rộng lớn, sâu thẳm trong mắt cổ tỉnh vô ba, không nhìn ra chút tình cảm nào.

Bên phải quảng trường, là đại diện các tông môn giang hồ.

Đội ngũ hàng trăm người, phân chia rõ ràng thành ba hàng, trên quảng trường có thể chứa vạn người này mà không hề chật chội.

Tiêu Luyện, Diệp Đình Uyên và Nhạc Phi ba người đứng ở phía trước nhất, đều thân mặc quan bào vân văn màu xanh đậm đặc biệt của triều đình ban tặng, khí độ trầm ngưng.

Phía sau bọn họ, có thể thấy những gương mặt quen thuộc như Lưu Vân Kiếm Tông, Thiết Y Môn, và còn rất nhiều võ giả khí tức thâm hậu, lạ mặt, chắc hẳn là cao thủ các tông môn phương Nam được Cửu Tiêu Thánh Tông chiêu mộ lần này.

Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, trong mắt càng thêm mong đợi.

Hệ thống đến nay chưa nhắc nhở điểm sáng đồ giám, điều này chứng tỏ các tông môn này vẫn chưa thật tâm quy phục.

Nhưng hắn cũng không vội.

Cửu Tiêu Thánh Tông đã thần phục, những tông môn phụ thuộc này, chẳng qua là muốn tận mắt cân đo đong đếm xem Hoàng đế Đại Uyên hắn có trọng lượng thế nào.

Vô phương!

Hắn có thừa kiên nhẫn, cũng có thừa thủ đoạn.

Bên trái quảng trường, văn võ bá quan đứng nghiêm.

Đứng đầu là Thủ phụ Triệu Phổ, Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Lăng Hồng, Đại Tuyết Long Kỵ Thống Lĩnh Thương Sóc.

Văn quan áo tím, võ quan áo xanh lục, màu sắc phân minh.

Tất cả mọi người đều đứng nghiêm giữa cái lạnh buốt của sáng đông, im lặng như tờ, trật tự chỉnh tề, thể hiện sự hiệu quả cao và nghiêm minh của bộ máy quan lại hoàng triều.

Giờ khắc này!

Tiêu điểm ánh mắt của tất cả mọi người, đều hội tụ trên đài cao chín trượng phía trước quảng trường.

"Đông!" "Đông!" "Đông!" Tiếng chuông trầm hùng du viễn, như vọng lại từ viễn cổ, vang lên từ lầu chuông cao nhất hoàng cung.

Vang liền chín tiếng, sóng âm cuồn cuộn, truyền khắp toàn bộ hoàng thành, tuyên cáo giờ lành đã đến.

Dư âm tiếng chuông chưa dứt, Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào thân mặc giáng tử quan bào, bước đi thong dong đến mép đài cao, mặt hướng quảng trường, vận đủ trung khí, lớn tiếng cao hát, âm thanh trong trẻo vang vọng: "Giờ lành đã đến!" "Cung nghênh Bệ hạ!" Trong khoảnh khắc, vạn vật đều im lìm, vạn ánh mắt đều hội tụ!

Sắc mặt Lâm Tẫn lãnh đạm, tà long bào huyền sắc khẽ phất, một bước đạp ra, bước chân trầm nghị như núi non nghiêng đổ, men theo bậc bạch ngọc, từng bước một đi về phía trung tâm đài cao.

Ánh mắt hắn như vật hữu hình, chậm rãi quét qua văn võ bá quan và quần hào giang hồ phía dưới quảng trường.

Nơi ánh mắt hắn đi qua, bất luận là trung thần một lòng vì nước, hay võ giả tâm hoài quỷ thai, đều cảm thấy một luồng uy áp vô hình

nhưng hùng vĩ hạo hãn như sóng thần cuồn cuộn ập đến!

Đặc biệt là những đại diện tông môn phương Nam lần đầu diện thánh, trong lòng càng dấy lên sóng to gió lớn: "Khí thế này… thật đáng sợ!

Tuyệt đối vượt xa Lục Địa Thần Tiên tầm thường!" "Chẳng lẽ… thiên tử đương kim đã bước vào 'Khấu Thiên Chi Lộ' trong truyền thuyết?" "Đúng vậy!

Nhất định là vậy!

Nếu không có thực lực áp đảo như vậy, cường đại như Cửu Tiêu Thánh Tông, Tàng Kiếm Sơn Trang, lại làm sao cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần?!" Dưới luồng uy áp này, mọi người chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, chân khí trong cơ thể cũng như ngưng trệ vài phần.

Đặc biệt là những đại diện tông môn phương Nam kia, càng thêm mặt mày tái nhợt, nội tâm sóng gió cuộn trào.

Trước đó có lẽ còn một tia nghi ngại và kiêu ngạo, giờ khắc này tức thì bị nghiền nát thành tro bụi, hóa thành nỗi sợ hãi và kính sợ sâu sắc nhất.

Bọn họ không tự chủ được, từ chỗ vốn chỉ là cung thân, nay cúi thật sâu, gần như thành chín mươi độ, để thể hiện sự thần phục triệt để.

Nhạc Đào lại lần nữa lớn tiếng, ngữ điệu trang nghiêm: "Nguyên chính khai tộ, vạn vật duy tân.

Thần, Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào, kính cẩn suất bá quan, cung hạ Bệ hạ vạn tuế, hoàng triều vĩnh xương!

Kính thỉnh Bệ hạ, chiêu cáo thiên địa thần dân!" Lâm Tẫn tiến lên một bước, đứng ở mép đài cao nhất, thân hình trong thần quang được

phác họa vô cùng vĩ ngạn.

Hắn mở miệng, giọng nói trầm ổn mà hùng hồn, rõ ràng xuyên thấu vào tai mỗi người có mặt, mang theo sức mạnh tuyệt đối không thể nghi ngờ: "Hôm nay, nguyên chính cát thần, Trẫm, cùng các khanh văn võ thần công, hào kiệt thiên hạ, cùng tề tựu tại đây!" "Một năm qua, hoàng triều trải qua phong ba, nhưng, trong dẹp gian nịnh, ngoài chống cường địch, cuối cùng cũng đạt được cảnh tượng hải yến hà thanh!

Đây là công lao của chúng khanh gia và vạn dân thiên hạ, đồng tâm hiệp lực!" Giọng điệu hắn đột nhiên cất cao, mang theo một luồng thiên uy lẫm liệt bễ nghễ bát phương: "Tuy nhiên, thiên hạ chưa định, bốn phương vẫn còn tiểu nhân!" "Năm mới, Trẫm mong các khanh, văn thần vắt óc suy nghĩ tận lực, võ tướng sĩ tốt dốc sức, hào kiệt giang hồ, cũng đương lấy xã tắc làm trọng, lấy lê dân làm niệm!" "Phàm kẻ trung tâm vì nước, Trẫm không tiếc phong thưởng!

Phàm kẻ tâm hoài hoài nghi…" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lẽo như thực chất quét qua toàn trường, đặc biệt dừng lại một chút trên những gương mặt giang hồ xa lạ, sát ý lẫm liệt.

"…Huyền Giáp của Trẫm, đao phong của Trẫm, tất sẽ nghiền nát thành tro bụi!" Lời vừa dứt, luồng ý chí đế vương hùng vĩ hạo hãn hòa lẫn sát khí lạnh lẽo, như vạn quân sơn nhạc, mạnh mẽ quét sạch toàn bộ quảng trường!

Không khí dường như cũng ngưng đọng, người tu vi yếu hơn thì hai chân run rẩy, gần như quỵ sụp tại chỗ.

Sau một thoáng tĩnh lặng ngắn ngủi, "Bệ hạ vạn tuế!

Vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" Văn võ bá quan tề chỉnh quỳ phục trên đất, tiếng hô

vang trời như núi lở biển gào, tràn đầy cuồng nhiệt và kính sợ: "Thần và các quan nhất định sẽ dốc hết sức mình, hiệu trung Bệ hạ, bảo vệ Hoàng triều của ta, vạn chết không từ!" Ở một bên khác, Tiêu Luyện, Diệp Đình Uyên, Nhạc Phi dẫn đầu một gối quỳ xuống đất, ôm quyền hành lễ, giọng nói khanh thương: "Nguyện vì Bệ hạ hiệu lao, nguyện vì Hoàng triều an định, dốc hết sức mình!" Phía sau, hàng trăm đại diện tông môn giang hồ, bất luận tâm tư ban đầu thế nào, dưới thiên uy và khí thế này, không còn chút do dự nào, tề tề cung thân, âm thanh trong trẻo hội tụ thành một dòng lũ lớn: "Nguyện vì Bệ hạ hiệu lao, nguyện vì Hoàng triều an định, dốc hết sức mình!" Tiếng hô vang như sấm, cuồn cuộn không ngừng.

Vang vọng trên không trung quảng trường Thiên Uyên Điện, tượng trưng cho ý chí hoàng quyền tối cao, ngay khoảnh khắc này, đã in sâu vào tận cùng linh hồn mỗi người có mặt.

Lâm Tẫn độc lập trên đài cao, nhìn xuống bá quan quỳ phục như kiến, võ giả cúi mình như cỏ dại, huyền sắc long bào phất phơ trong gió nhẹ.

Trong lòng hắn chợt dâng lên một tia cảm khái.

Xuyên việt đến nay bất quá nửa năm thời gian, từ nguy cơ tứ phục đến chấp chưởng càn khôn, thu phục cự bá giang hồ, tàn dư thế gia phương Nam tuy còn, nhưng đã không đáng lo.

Cái ngày thiên hạ đại định, tứ hải quy nhất, dường như… thật sự đã cận kề trước mắt rồi! 【Đinh!】Ngay khi Lâm Tẫn đang dâng trào cảm xúc, một tiếng nhắc nhở thanh thoát của hệ thống vang lên trong não hải hắn, trong trẻo như một phần hạ lễ tân xuân được gửi đến! 【Chúc mừng túc chủ tuần tra nhiều nơi, đồ giám đã tự động hợp nhất, có điểm sáng không?】 Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Không chút do dự, tâm niệm vừa động, Sơn Hà Xã Tắc Đồ liền

khoát nhiên triển khai trong thức hải.

Chương 305

Chỉ thấy trên địa giới Nam Vực Hoàng Triều, lại có nhiều nơi ánh sáng vi quang lấp lánh, như những vì sao điểm xuyết!

Trọn vẹn mười sáu cái!

Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia kinh hãi.

Cửu Tiêu Thánh Tông không hổ là một trong Ngũ Đại Thánh Địa hùng cứ thiên hạ!

Chỉ cần hô hào một tiếng, liền có nhiều tông môn giang hồ ứng tiếng hiệu trung đến thế, sức hiệu triệu này, quả thực khủng bố đến vậy!

Hắn cúi mắt, ánh mắt như ưng nhìn sói, quét xuống quảng trường phía dưới.

Đại diện các tông các phái phủ phục trên đất, tư thái vô cùng thành kính.

Thậm chí có không ít người thân thể còn đang không tự chủ mà khẽ run rẩy, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn từ trận chấn nhiếp long uy kinh thiên vừa rồi.

Ngày đầu tiên tân xuân, món "quà" này… quả thực không tồi chút nào.

"Điểm sáng!" Lâm Tẫn chắp tay đứng đó, trong lòng mặc niệm. 【Đinh!】【Chúc mừng túc chủ thành công điểm sáng hợp nhất đồ giám, ban thưởng phát phóng!】【Thưởng một: Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp *10!】【Thưởng hai: Lưu Ly Tố Mạch Đan *3!】【Thưởng ba: Vũ Nguyên Truyền Thừa Quán Đỉnh!】【Thưởng bốn: Tử Tiêu Đế Lôi Quyết!】 Tiếng nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống vang lên.

Lâm Tẫn đứng trên đài cao chín trượng, thân hình thẳng tắp như tùng bách, trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn, hồi lâu khó mà bình tĩnh!

Quán Đỉnh!

Hệ thống lại lần nữa ban thưởng Vũ Nguyên Truyền Thừa!

Điều này có nghĩa là cảnh giới của hắn sẽ lại một lần nữa đón nhận sự đề thăng phi tốc!

Nói không chừng… có thể một hơi vượt qua Tiêu Luyện, bước vào một tầng thứ hoàn toàn mới!

Điều càng khiến hắn tâm thần chấn động là, thứ tự ban thưởng của hệ thống, từ trước đến nay là từ thấp đến cao.

Tử Tiêu Đế Lôi Quyết này, lại xếp sau Vũ Nguyên Truyền Thừa!

Đủ để chứng minh, bộ công pháp này tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên cấp bậc!

Sau vài hơi thở, Lâm Tẫn mạnh mẽ áp chế khí huyết đang cuồn cuộn, hỏi: "Thống tử, Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp và Lưu Ly Tố Mạch Đan, cụ thể có tác dụng gì?" 【Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp: Sau khi sử dụng, có thể ngẫu nhiên thu được binh lực tạp, tư nguyên tạp, nhân tài tạp, v.v.!】 【Lưu Ly Tố Mạch Đan: Tẩy rửa kinh mạch, tái tạo cốt tủy, loại bỏ tạp chất tích tụ, đề thăng võ đạo thiên phú!】 Nghe vậy, cho dù là với tâm tính trầm ổn của một đế vương như Lâm Tẫn, giờ khắc này cũng suýt chút nữa không giữ nổi, kích động đến mức đầu ngón tay khẽ run.

Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp còn ở thứ yếu, dù sao cũng là ngẫu nhiên thu được, tính bất định quá lớn.

Nhưng Lưu Ly Tố Mạch Đan này… đơn giản là thần vật cải mệnh nghịch thiên!

Cho dù là một phàm nhân không có chút căn cơ võ đạo nào, phục dụng đan này, cũng có thể lập tức có được căn cốt tập võ "thượng giai"!

Điều này đối với những văn thần không giỏi võ trong triều đình mà nói, chẳng khác nào cam lộ từ trời giáng xuống!

Ví dụ như Giả Tư Hiệp, Vương Cao và những người khác!

Có đan này, liền có thể trợ giúp bọn họ bước vào cánh cửa võ đạo, cho dù không phải vì tranh cường đấu dũng, cũng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, trong thế gian đầy nguy cơ này có thêm một phần sức mạnh tự vệ.

Chỉ có sống lâu hơn, bọn họ mới có thể vì hoàng triều này, đốt cháy nhiều ánh sáng và nhiệt huyết hơn.

"Ha ha ha!" Trong lòng Lâm Tẫn không khỏi cười lớn.

Vừa định nói với hệ thống vài câu "yêu chết ngươi rồi" kiểu sỗ sàng, bỗng nhiên nhớ đến lời cảnh cáo nghiêm khắc lần trước của hệ thống, chỉ đành bĩu môi, lại nuốt lời xuống.

Vạn nhất cái hệ thống rách nát này thật sự nghĩ quẩn, trực tiếp tự hủy, thì hắn quả thật sẽ thiệt lớn!

Trong chốc lát, Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, chậm rãi bước xuống đài cao.

Hắn không cho mọi người bình thân, mà ánh mắt hơi nghiêng, đặt trên người Hải Công Công đang đứng chờ một bên.

Hải Công Công tâm lĩnh thần hội, tức khắc từ trong lòng lấy ra một cuộn thánh chỉ màu minh hoàng, nhanh nhẹn tiến lên, hai tay cung kính triển khai.

"Bệ hạ có chỉ…" Giọng nói the thé dài của hắn vang lên, khiến

bầu không khí vốn đã căng thẳng chợt càng thêm ba phần!

Sự chú ý của tất cả mọi người trong toàn trường, trong khoảnh khắc liền bị vị đế vương cận thị này nắm giữ.

"Nguyên chính giai tiết, luận công hành thưởng." Giọng điệu Hải Công Công bình ổn, nhưng từng chữ nặng như ngàn quân, gõ vào lòng mỗi người: "Dưới đây các thần công, lao khổ công cao, tấn tước tứ vinh, để chương hiển thiên ân." "Trạc thăng…" Giọng hắn hơi cao lên, bắt đầu đọc lên từng cái tên đủ để khiến triều chính chấn động, giang hồ chú ý: "Hình Bộ Thượng Thư Chu Quân, Binh Bộ Thượng Thư Trình Liệt, Công Bộ Thượng Thư Quách Chấn Hào, Lễ Bộ Thượng Thư Nhạc Đào, Vận Hà Đốc Biện Đại Thần Đạm Đài Hạo Miểu, năm người cần mẫn vương sự, công tại xã tắc, tức nhật khởi, tấn vi Hầu tước, mỗi người ban thưởng kim bạch điền trạch, để gia tưởng!" Năm người đều đầu chạm đất, khấu tạ sâu sắc.

Danh sách vẫn tiếp tục.

Giọng Hải Công Công lại lần nữa vang lên, chuyển sang một nhóm thần công có công huân trác việt khác: "Huyền Giáp Cấm Quân Thống Lĩnh Ngô Tranh, Đại Tuyết Long Kỵ Thống Lĩnh Thương Sóc, Lại Bộ Thượng Thư Vương Cao, Vận Hà Tổng Đốc Vũ Văn Khải, Thiên Thính Giám Trấn Thủ Sứ Thiết Côn Luân, năm người hoặc chinh chiến sa trường, hoặc trấn thủ yếu hại, hoặc chân tuyển hiền năng, tức nhật khởi, tấn vi Bá tước, mong các ngươi tái tiếp tái lệ, vật phụ thánh ân!" Năm người cũng nghiêm túc khấu đầu, tiếng vang như kim thiết.

Cuối cùng!

Hải Công Công nhìn về phía hai bóng người đứng đầu bá quan, giọng nói mang theo sự ngưng trọng và trang nghiêm: "Thủ phụ Triệu Phổ, tổng lý âm dương, là cánh tay phải của Trẫm; Cẩm Y Vệ Chỉ

Huy Sứ Lăng Hồng, túc thanh nội ngoại, là lợi kiếm của Trẫm.

Hai người công huân trác việt, phi thường tước có thể thù.” “Tức nhật khởi, đặc tấn Triệu Phổ vi ‘Văn An Công’, Lăng Hồng vi ‘Võ Túc Công’, ban đan thư thiết khoán, thế tập vĩnh thế!” Công tước!

Hơn nữa còn là phong hào mang đánh giá cực cao như “Văn An”, “Võ Túc”, lại còn có đan thư thiết khoán thế tập vĩnh thế!

Phần thù vinh này, đã gần như là tột cùng của nhân thần!

Những người được điểm danh, bất luận trong lòng kích động thế nào, giờ khắc này đều cố gắng áp chế cảm xúc, tề tề hướng về bóng người huyền sắc trên bậc thềm, trọng trọng bái hạ: “Thần và các quan, khấu tạ Bệ hạ long ân!

Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Tiếng hô hội tụ, so với trước kia càng thêm vài phần kích động và cuồng nhiệt xuất phát từ nội tâm.

Lâm Tẫn sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nhận lời khấu bái của thần tử.

Cho đến khi dư âm dần tắt, hắn mới chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm ổn, nhưng mang theo sức mạnh định đỉnh càn khôn: “Bình thân.” “Tước vị không phải điểm cuối, mà là khởi đầu của một hành trình mới.

Mong chư khanh, cùng Trẫm đồng hành, cùng ngắm nhìn phong cảnh… đỉnh cao hơn của thiên hạ!” Không có lời huấn giới rườm rà, chỉ có một câu mang theo vô hạn hoài bão và dã tâm.

Phong thưởng đã xong, ân uy cùng thi.

Khí vận của toàn bộ hoàng triều, dường như ngay khoảnh khắc này trở nên càng thêm ngưng thực, hùng vĩ, ẩn chứa thế rồng ngâm cửu thiên.

Không đợi mọi người tâm tư hoàn toàn bình phục, Hải Công Công đã lại lần nữa tiến lên, lớn tiếng tuyên cáo: "Lễ thành!

Bệ hạ tứ yến Quỳnh Lâm Uyển!" Lúc này, Lâm Tẫn ngẩng mắt, nhìn về phía Thủ phụ Triệu Phổ đang đứng một bên, thản nhiên nói: "Triệu ái khanh." "Thần tại." Triệu Phổ tức khắc cung thân, thái độ cung cẩn.

"Ngươi hãy thay Trẫm, dẫn dắt bá quan và chư vị hào kiệt giang hồ, đến Quỳnh Lâm Uyển nhập tiệc." "Thần, tuân chỉ." Triệu Phổ lĩnh mệnh, lập tức quay người, bắt đầu sắp xếp mọi người có trật tự rời khỏi trường, hết sức thể hiện khí độ của Thủ phụ.

Ngay sau đó, Lâm Tẫn chuyển sang một bên khác, nhìn Tiêu Luyện, Nhạc Phi và vài người lẻ tẻ khác, ngữ khí ôn hòa, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Mấy vị, theo Trẫm đến đây." "Thần và các quan lĩnh mệnh!" Mấy người tuy trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng không chút chần chừ, đồng thanh đáp, rồi lập tức theo sát Lâm Tẫn, rời khỏi quảng trường.

Trong Ngự Thư Phòng, đàn hương thanh u.

Lâm Tẫn đi thẳng vào.

Hắn không để ý đến Tiêu Luyện và những người khác đang cung kính đứng dưới bậc thềm phía sau, mà trực tiếp đi đến trước bức bản đồ cương vực khổng lồ bao phủ toàn bộ bức tường.

Hắn thuận tay cầm lấy bút chu sa trên ngự án, đầu bút chấm đầy mực đỏ thẫm, giơ tay liền bắt đầu vẽ trên bản đồ.

Từng vòng tròn đỏ nổi bật, liên tiếp xuất hiện trên cương thổ rộng lớn của hoàng triều.

Tiêu Luyện và những người khác đứng yên phía dưới.

Ánh mắt chăm chú theo dõi nét bút đang nhảy múa, lông mày dần

dần nhíu chặt.

Những địa phương Bệ hạ khoanh tròn này, tuy đều ở Bắc Vực, nhưng lại đông một chỗ, tây một chỗ, tạp loạn vô chương, không hề có mạch lạc nào có thể tìm thấy.

Mấy người trao đổi ánh mắt, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự bất giải và nghi hoặc nồng đậm.

Cuối cùng, Lâm Tẫn cổ tay dừng lại, nhẹ nhàng đặt bút chu sa về lại giá bút.

Tiêu Luyện thấy vậy, lập tức tiến lên một bước, hỏi ra nỗi băn khoăn trong lòng tất cả mọi người: "Bệ hạ, Người… đây là ý gì?" Lâm Tẫn chậm rãi quay người, kiếm mày khẽ nhíu, trong đôi long mâu sắc quang ẩn hiện, lời lẽ trầm lạnh như băng: "Cựu tuế đã trừ, vạn tượng đổi mới." "Năm mới, một vài tạp âm không nên tồn tại… đã đến lúc, triệt để thanh toán!" Mấy người nhìn nhau.

Trong nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn lĩnh hội thâm ý trong lời của Hoàng đế.

Trong Ngự thư phòng, không khí ngưng trọng.

Lâm Tẫn ngự trên long ỷ, ánh mắt như đuốc, nhìn Tiêu Luyện và Nhạc Phi, trầm giọng nói: "Những nơi được đánh dấu trên bản đồ cương vực này, vô luận là sông núi, khe suối hay thung lũng hiểm trở, triều đình hiện tại vẫn chưa hoàn toàn chưởng khống." "Từ hôm nay, Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông, phái đệ tử cốt cán đến những khu vực đã đánh dấu để lịch luyện và thám hiểm, nhất định phải nắm rõ tình hình chi tiết của những nơi này!" Dứt lời.

Ánh mắt Tiêu Luyện thoáng qua một tia hiểu rõ, khóe miệng khẽ nhếch, thản nhiên đáp: "Không thành vấn đề." Nhạc Phi cũng cung kính lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên

Tông đều là trợ thủ của triều đình, đệ tử hai tông phái đi tuần tra, tự nhiên sẽ được Hệ thống công nhận.

Một khi đã điều tra rõ ràng tất cả các địa vực này, thì toàn bộ Bắc vực hoàng triều sẽ được thắp sáng hoàn toàn, hoàn toàn nằm trong quyền chưởng khống của Hoàng quyền, không còn chút sơ hở nào!

Ngay sau đó!

Lâm Tẫn nhìn Thiết Côn Luân, giọng nói đột nhiên trầm xuống: "Thiết Côn Luân!" "Thần tại!" Thiết Côn Luân bước nửa bước lên trước, tiếng nói như hồng chung.

"Lập tức điều động hai vạn Huyền Giáp Cấm Quân, Nam hạ tuần tra các thành, như mọi lệ cũ, đóng quân chưởng khống, quét sạch nha môn sâu mọt!" "Thần, lĩnh mệnh!" Thiết Côn Luân ôm quyền đáp lời, tiếng vang rung động mái ngói.

Ánh mắt Lâm Tẫn thâm thúy, dặn dò: "Những địa giới thế gia chưa quy thuận, tạm thời chớ khinh động, không được cường hành xung đột." Thiết Côn Luân cười thành thật, gật đầu thật mạnh: "Yêm hiểu rõ!" Lúc này.

Lăng Hồng tiến lên một bước, vẻ mặt lo lắng: "Bệ hạ, kinh đô giờ chỉ còn gần hai vạn Huyền Giáp Cấm Quân, nếu tất cả đều Nam hạ, e rằng phòng bị kinh thành..." Tuy nói trong hoàng cung cao thủ như mây, đủ sức chấn nhiếp toàn bộ giang hồ.

Nhưng nếu không có Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra hằng ngày, bách tính nếu gặp chuyện gấp, rốt cuộc khó mà xử trí ngay lập tức.

Chương 306

Cẩm Y Vệ dù sao cũng ẩn mình trong bóng tối, không tiện công khai hành sự.

"Không sao." Lâm Tẫn ung dung cười, tùy ý phất tay: "Trẫm, tự có an bài." Có Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp của Hệ thống thưởng trong tay, dù có ra vật phẩm tùy cơ, nhưng ra vài tấm thẻ binh lực chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Duy trì an định kinh kỳ, dư sức.

"Diệp tông chủ." Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển động, đặt trên người Diệp Đình Uyên.

"Chúc hạ tại." Diệp Đình Uyên trong lòng giật mình.

"Địa giới do Cửu Tiêu Thánh Tông quản hạt..." Đôi mắt Lâm Tẫn hơi híp lại, lời nói đầy thâm ý: "Vẫn là nên phối hợp thật tốt mới phải." Thân thể Diệp Đình Uyên kịch chấn, chỉ chần chờ nửa khắc, liền dứt khoát nói: "Chúc hạ hoàng khủng!

Cửu Tiêu Thánh Tông chẳng qua là tông môn giang hồ, đâu có địa giới quản hạt?

Nhưng xin Bệ hạ cứ yên tâm, chúc hạ nhất định sẽ nghiêm lệnh đệ tử trong tông, toàn lực phối hợp Thiết đại nhân Nam hạ hành sự!" Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch lên.

Diệp Đình Uyên này không hổ là chủ Thánh địa, phản ứng quả nhiên nhanh nhạy.

Hắn hơi gật đầu, không nói thêm lời nào, chuyển sang nhìn Tiêu Luyện đang cười như không cười bên cạnh, bất ngờ hỏi: "Tiêu trang chủ, khi nào mới có thể đột phá đến Khấu Thiên Bát Trọng Thiên?"

Tiêu Luyện sững sờ.

Không hiểu vì sao Lâm Tẫn đột nhiên dẫn đề tài đến cảnh giới của mình.

Nhưng ông không nghĩ nhiều, chỉ cười khổ một tiếng nói: "Muốn đột phá, nói dễ vậy sao!" Cảnh giới Khấu Thiên, một trọng một thế giới!

Đặc biệt là sau khi bước vào hậu kỳ Khấu Thiên, muốn tiến bộ thêm nữa, khó như lên trời.

Dù có Long Uyên Động Thiên và Tạo Hóa Quả trợ giúp, muốn đột phá hàng rào cảnh giới Khấu Thiên, cũng tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nở một nụ cười thần bí: "Vậy khanh phải nỗ lực gấp bội, chớ để đến khi tu vi của Trẫm, vượt qua khanh." Tiêu Luyện cười nói: "Bệ hạ thiên phú kỳ tài, vượt qua lão phu chẳng qua là chuyện sớm muộn..." Ông— Lời ông chưa dứt, một tiếng ông minh trầm thấp đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy thân hình Lâm Tẫn trên long ỷ khẽ chấn động, một cỗ uy nghiêm khó tả từ trong cơ thể hắn lan tỏa ra!

Không khí trong toàn bộ Ngự thư phòng dường như ngưng đọng trong chớp mắt, thiên địa chân khí như trăm sông đổ về biển, điên cuồng tuôn vào cơ thể hắn, nồng độ của nó trong nháy mắt bạo tăng gấp trăm lần.

Mặc dù dị tượng này chỉ thoáng qua rồi biến mất... nhưng lại khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy một trận kinh hãi và nghẹt thở!

Điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là, Lâm Tẫn vốn chỉ có tu vi Khấu Thiên Tam Trọng Thiên, lại trong chớp mắt, liên phá tam

cảnh, trực tiếp đạt đến Khấu Thiên Lục Trọng Thiên!

"Cái này...!" Đồng tử Tiêu Luyện co rút, mặt đầy vẻ khó tin, thậm chí nhịn không được đưa tay dụi dụi mắt: "Bệ hạ, ngài... ngài vẫn luôn ẩn giấu tu vi sao?" Ông thật sự không thể tin được, có người có thể trong chớp mắt liên phá tam trọng cảnh giới, ngay cả võ giả cấp thấp cũng không thể, huống chi là đại năng Khấu Thiên!

Tuy nhiên, sự thật trước mắt lại khiến ông không thể không tin.

Lâm Tẫn nhẹ nhàng mỉm cười, ngữ khí tùy ý: "Không hề ẩn giấu, chẳng qua là vừa rồi khi Nguyên Đán đại triều Trẫm tâm có sở cảm, may mắn đột phá mà thôi." Khóe miệng Tiêu Luyện co giật, nhất thời không nói nên lời.

Nguyên Đán đại triều chẳng qua là điển lễ thường lệ, không phải sinh tử bác sát, cũng không phải cao nhân truyền đạo, lấy đâu ra cảm ngộ?

Dù thật sự có cảm ngộ, thì làm sao có thể liên phá tam cảnh?

Điều này quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Một bên khác.

Diệp Đình Uyên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân xộc thẳng lên thiên linh cái, toàn thân như bị sét đánh, cứng đờ tại chỗ.

Hắn dốc cạn cả đời, thậm chí không tiếc tẩu hỏa nhập ma mới miễn cưỡng bước vào hàng rào Tứ Trọng Thiên, trước mặt Bệ hạ lại như tờ giấy mỏng?

Đây đã không còn là thiên tài, đây là yêu nghiệt!

Là thần minh!

Thực tế.

Lâm Tẫn lựa chọn vào lúc này tiếp nhận quán đỉnh của Hệ thống,

chính là để một lần nữa chấn nhiếp Diệp Đình Uyên, khiến hắn ngoan ngoãn phối hợp Huyền Giáp Cấm Quân Nam hạ hành động.

Địa vực mà Cửu Tiêu Thánh Tông ảnh hưởng cực kỳ rộng lớn, đến nay vẫn còn không ít tông môn chưa thật lòng quy thuận, thậm chí ngay cả Diệp gia bản gia, thái độ cũng mập mờ không rõ!

Điều này khiến Lâm Tẫn khá bất mãn.

Nếu không đả kích một phen, Diệp Đình Uyên này e rằng thật sự sẽ nghĩ rằng, chỉ dựa vào một quả Long Tiên Tương Quả là có thể an tâm tu luyện ở Long Uyên Động Thiên!

"Đều lui xuống đi, cứ y theo chỉ mà hành sự." Lâm Tẫn vẫy vẫy tay.

Mọi người đồng loạt cung thân: "Thần đẳng cáo lui!" Đợi mọi người rời đi, Lâm Tẫn lười biếng dựa vào long ỷ, khẽ nhấp một ngụm trà thơm, ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Tâm niệm vừa động, mười tấm thẻ bài hiện ra trước mắt – những tấm thẻ này chỉ lớn bằng quân bài poker, toàn thân lưu chuyển ánh sáng hỗn độn, bề mặt mờ ảo, phảng phất ẩn chứa vô tận thần bí, từng đạo lưu quang lượn lờ giữa chúng, huyền ảo phi phàm.

Lâm Tẫn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Hệ thống, sử dụng toàn bộ mười tấm Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp này!" Bành, bành, bành— Một loạt tiếng động trầm đục nhỏ truyền đến, mười tấm thẻ bài lần lượt tỏa ra ánh sáng chói mắt, như thể bị lực lượng vô hình kích hoạt.

Đợi ánh sáng tán đi, bề mặt thẻ bài đã thay đổi lớn, mỗi tấm đều hiện lên ba chữ lớn rõ ràng!

Lâm Tẫn tập trung nhìn vào, sắc mặt lập tức tối sầm, nhịn không được buông ra một câu thô tục: "Ngọa tào!

Cái vận may chết tiệt này cũng quá đen đủi rồi phải không?" Khóe

miệng Lâm Tẫn khẽ co giật.

Tổng cộng mười tấm Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp, vậy mà lại ra sáu tấm thẻ binh lực!

Mỗi tấm đại biểu cho một vạn tinh nhuệ, cộng lại chính là năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân, một vạn Đại Tuyết Long Kỵ.

Bốn tấm còn lại đều là thẻ tài nguyên: mười vạn đan lương thực, mười vạn lượng bạc trắng, một ngàn cân tinh thiết thượng phẩm, cộng thêm một mỏ quặng sắt nhỏ.

Tài nguyên không thể nói là không phong phú, binh lực cũng đủ đáng sợ.

Nhưng khổ nỗi, một tấm thẻ nhân tài mà hắn khao khát nhất lại không thấy đâu!

Hắn còn hy vọng có thể triệu hoán vài vị danh tướng cổ đại, khuấy động phong vân phương này chứ.

"Ai..." Lâm Tẫn xoa xoa thái dương đang căng lên, nhịn không được nghi ngờ nhân sinh: "Chẳng lẽ Trẫm bị cái Hệ thống chó má này gài bẫy sao?" Hắn ngước mắt nhìn mười tấm thẻ bài hoàn toàn mới đang lơ lửng gọn gàng trong hư không trước mặt, tâm niệm khẽ động.

"Sử dụng, toàn bộ thẻ binh lực!" Trong Tàng Binh Giới, phong vân đột biến!

Năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân và một vạn Đại Tuyết Long Kỵ từ trên trời giáng xuống, sát khí ngút trời bốc lên, khiến toàn bộ không gian đều chấn động!

Thần niệm Lâm Tẫn quét qua, khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Có năm vạn Huyền Giáp Quân tọa trấn, phòng vệ kinh đô xem như đã ổn định.

Ngay sau đó.

Ánh mắt hắn chuyển sang một bên khác, nơi một khối ngọc thạch màu tím sẫm đang tĩnh lặng lơ lửng.

Hắn tùy ý vẫy tay, khối ngọc thạch như có linh tính mà rơi vào lòng bàn tay.

Ngọc thạch không lớn, chạm vào thấy ôn nhuận, bên trong lại ẩn ẩn có điện quang lưu chuyển, truyền đến từng trận tê dại.

Một cỗ khí tức áp bách tôn quý, bá đạo, khiến người ta kinh sợ lan tỏa ra.

"Tử Tiêu Đế Lôi Quyết này, vậy mà còn là một 'USB' sao?" Lâm Tẫn không khỏi bật cười.

Bởi vì văn tự công pháp không khắc trên bề mặt, mà do lôi điện chân khí thuần túy ngưng tụ, ẩn tàng bên trong ngọc thạch, cần dùng tâm thần để đọc.

Lôi pháp tổng cộng chia làm năm trọng.

Tu luyện đến đại thành, có thể hóa thân Lôi Đế, giá ngự lôi long, dẫn động Cửu Thiên Thần Lôi diệt thế!

Dưới một đòn, núi lở đất nứt, sông ngòi đoạn dòng!

Tóm lại, môn công pháp này chí cương chí dương, cương mãnh vô song, vượt xa những lôi pháp của Cửu Tiêu Thánh Tông.

Đặc biệt là nó có khả năng khắc chế cực mạnh đối với âm tà uế vật, xứng đáng là vạn tà bất xâm.

Có thể dự đoán, không lâu nữa, Lôi Đình chắc chắn sẽ trở thành quân át chủ bài để đối kháng với tà ma dị vực, thậm chí có thể độc lập một phương, thống suất tam quân!

"Không tệ, thật sự không tệ!" Lâm Tẫn bĩu môi, tạm thời gạt bỏ ý

nghĩ ‘Hệ thống chó má gài bẫy’.

Công bằng mà nói, tuy Vạn Tượng Tùy Cơ Tạp không rút được thứ hắn muốn nhất, nhưng phần thưởng lần này...

Thật thơm!

Hắn đang lo Lôi Đình với thể chất đặc biệt và thiên phú siêu phàm không tìm được công pháp thích hợp, thì giờ nó đã tự tìm đến tận cửa.

Sau một lát.

Ý thức Lâm Tẫn thoát khỏi Tàng Binh Giới, trầm giọng hạ lệnh: “Truyền Vương Cao, Giả Tư Hiệp, Ngô Tranh, Lôi Đình, lập tức vào yết kiến!” “Lão nô tuân chỉ!” Hải công công cung thân lĩnh mệnh.

Nhưng ông vừa lui ra chưa bao lâu, lại quay trở lại: “Bệ hạ, Lại bộ Thượng thư Vương Cao Vương đại nhân cầu kiến.” “Ừm?” Lâm Tẫn ngẩn ra, hắn còn chưa phái người đi gọi, sao y lại tự mình đến?

“Tuyên!” Rất nhanh, Vương Cao vận quan phục tế điển, bước nhanh vào, cung kính khấu đầu: “Thần, tham kiến Bệ hạ!” “Bình thân.” Lâm Tẫn giơ tay, “Ái khanh không ở Quỳnh Lâm Uyển dùng thiện, vội vã gặp Trẫm có việc gì?” Vương Cao tạ ơn đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng: “Bệ hạ, quan lại mới nhậm chức ở các thành Bắc vực, đã xảy ra vấn đề rồi!” Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên lạnh đi.

Chương 307

Các quan viên ở các thành Bắc vực, đều là những học tử hàn môn được tuyển chọn trong khoa cử Mặc Hương lần trước.

Hắn sớm đã liệu rằng những người này một khi đắc thế, tâm tính có thể sẽ bay bổng, nhưng không ngờ vấn đề lại đến nhanh như vậy!

"Nói!" Giọng Lâm Tẫn lạnh lẽo thấu xương.

Vương Cao hít sâu một hơi, nói: "Y vật và bạc lượng cứu trợ bách tính qua mùa đông do Hộ Bộ và các tông môn lớn phát xuống, bị không ít quan viên ôm túi riêng, thậm chí công nhiên cắt xén, ức hiếp bách tính!" Oanh!

Long uy quanh thân Lâm Tẫn không thể kiểm soát mà bùng phát, toàn bộ Ngự thư phòng như thể bị một bàn tay vô hình siết chặt, không khí ngưng trệ, khiến người ta nghẹt thở!

"Giết!" Hắn không chút do dự, dứt khoát nói: "Truyền ý chỉ của Trẫm!

Phàm kẻ nào tư thôn khoản tiền cứu trợ tai nạn, ức hiếp bách tính, vô luận quan chức lớn nhỏ, bối cảnh thế nào, đều nhất luật cách sát vô luận!" Lỗ hổng này, tuyệt đối không thể mở!

Phải dùng thủ đoạn đẫm máu nhất, sắc bén nhất, bóp chết nó ngay từ trong trứng nước!

"Thần, tuân chỉ!" Vương Cao nghiêm nghị lĩnh mệnh, nhưng giọng nói lại chuyển: "Bệ hạ, thần tra duyệt hồ sơ Lại bộ thì phát hiện, những quan lại phạm tội này, quê quán đa phần ở phương Nam." "Ừm?" Ánh mắt Lâm Tẫn sắc bén: "Ái khanh có ý gì?" Vương Cao trầm giọng nói: "Theo mật báo của Cẩm Y Vệ và nha môn địa

phương, những người này trước khi phạm tội, đều từng tiếp xúc với người của cùng một thế lực." "Ai?" "Bích Ba Thành, Thẩm gia!" Trong khoảnh khắc, lửa giận bị Lâm Tẫn đè nén trong lòng triệt để bùng phát!

Long uy ngút trời cuốn ra, bức Vương Cao liên tục lùi mấy bước, thậm chí không thể không kích phát pháp ấn trong ngực để phòng ngự!

Thẩm gia, phú hào khống chế thủy vận hoàng triều.

Đại Vận Hà một khi được khai thông toàn diện, tất yếu sẽ sản sinh xung đột kịch liệt với Thẩm gia.

Không ngờ, bọn họ không an phận giữ gìn cơ nghiệp của mình ở phương Nam, lại dám vươn tay đến phương Bắc, dụ dỗ quan lại triều đình!

"A..." Khóe môi Lâm Tẫn hiện lên một độ cong lạnh lẽo.

Muốn thông qua việc gây rối trật tự Bắc vực, để trì hoãn công trình Đại Vận Hà của Trẫm?

Ngây thơ!

Đã Thẩm gia các ngươi ra chiêu trước, vậy thì đừng trách Trẫm tâm ngoan thủ lạt!

"Người đâu!" Lâm Tẫn quát lạnh.

Hai tên Cẩm Y Vệ như quỷ mị hiện thân.

"Truyền lệnh Cẩm Y Vệ các địa, tra ra tung tích tất cả những người Thẩm gia lần này Bắc thượng.

Để Thương Sóc suất năm ngàn Đại Tuyết Long Kỵ ra tay, toàn bộ chém giết, đem đầu người trả về cho Thẩm gia!" "Phải, Bệ hạ!" Cẩm Y Vệ lĩnh mệnh, trong khoảnh khắc liền biến mất vô tung.

Sau khi Dương gia diệt vong, Thẩm gia quả nhiên không ngồi yên được nữa, đây mới là chiêu hiểm.

Cũng tốt, nhân tiện mượn tay bọn chúng, giúp triều đình thanh lý một đám sâu mọt tương lai.

"Bệ hạ!" Ngoài điện, giọng Hải công công lại vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Lâm Tẫn: "Giả đại nhân bọn họ đã đến." Chỉ thấy Giả Tư Hiệp, Ngô Tranh và Lôi Đình ba người bước nhanh vào, cung kính hành lễ: "Thần đẳng, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay, ánh mắt đặt trên người Giả Tư Hiệp và Vương Cao, mở đầu ngay: "Giả tiên sinh, Vương ái khanh, hai khanh có nguyện ý đạp nhập võ đạo không?" Hai người nghe vậy đều ngẩn ra.

Nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ vẻ khổ sở.

Giả Tư Hiệp đáp: "Bệ hạ, con đường võ đạo, thần đẳng tự nhiên hướng về.

Chỉ là... thiên phú có hạn, suốt đời cũng chưa thể bước nửa bước." Khóe miệng Lâm Tẫn hơi nhếch lên: "Trẫm đã hỏi, tự nhiên là có cách." Hắn cổ tay khẽ lật, hai viên đan dược lưu chuyển ánh sáng lưu ly từ không trung xuất hiện, từ từ bay đến trước mặt hai người.

"Đây là Lưu Ly Tố Mạch Đan, có thể trọng tố kinh mạch, cải thiện căn cốt, giúp hai khanh bước lên con đường võ đạo!" Giả Tư Hiệp và Vương Cao lập tức trợn tròn mắt, hơi thở cũng trở nên dồn dập!

Dù họ không phải võ giả, cũng biết sự nghịch thiên của đan dược này!

Thiên hạ không biết bao nhiêu hào môn quyền quý, nguyện tán tận gia tài vì tử tôn cầu được một con đường võ đạo mà không thể có được!

Bệ hạ lại dễ dàng ban cho họ như vậy?

Đây là ân huệ hoàng gia biết bao nhiêu!

Là tín nhiệm biết bao nhiêu!

Phịch!

Phịch!

Hai người đồng thời quỳ xuống đất, nặng nề khấu đầu: "Thần... khấu tạ Bệ hạ thiên ân!

Đời này nhất định dốc toàn lực, hiệu trung hoàng triều, vạn tử bất từ!" Lâm Tẫn khẽ mỉm cười.

Đối với sự trung thành của hai người này, hắn chưa bao giờ nghi ngờ.

"Uống đi, để Trẫm xem hiệu quả." "Vâng, Bệ hạ!" Hai người kiềm chế sự kích động, đưa đan dược vào miệng.

Lâm Tẫn ngưng thần quan sát, hắn cũng muốn tận mắt xem, thần dược cải thiện thiên phú này rốt cuộc có hiệu quả kỳ diệu đến mức nào.

Đan dược vừa vào miệng liền tan chảy, hóa thành hai luồng ấm áp tuôn vào tứ chi bách hài.

Chỉ thấy da thịt hai người trong chớp mắt trở nên đỏ bừng, trên đỉnh đầu bốc ra từng sợi khói trắng mờ ảo, xương cốt toàn thân phát ra tiếng 'rắc rắc' nhỏ, như thể đang trải qua một quá trình tẩy kinh phạt tủy, thoát thai hoán cốt.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Dường như mọi thứ đều trở lại bình tĩnh, không có gì đặc biệt dị thường.

Tuy nhiên— Ngay khi Lâm Tẫn chuẩn bị mở miệng hỏi thăm, một mùi hôi thối khó tả, thoang thoảng như có như không, bắt đầu lan tỏa trong Ngự thư phòng.

Chiếc mũi nhỏ nhắn của Lôi Đình đột nhiên nhíu lại, thốt lên: "Ể?

Mùi gì vậy?

Hình như... hình như có cái gì đó thiu?" Phịch— Sắc mặt Hải công công trong khoảnh khắc tái nhợt như tờ giấy!

Trước ngự tiền lại xuất hiện thứ khí uế như vậy, đây quả thực là tai họa tày trời!

Ông hoảng hốt quỳ rạp xuống đất, giọng nói vì sợ hãi mà biến đổi: "Lão nô vạn chết!

Bệ hạ tức giận!

Cái này, cái này chắc chắn là..." "Không sao, không liên quan đến ngươi." Lâm Tẫn giơ tay ngăn lời ông.

Ánh mắt hắn đặt trên người Giả Tư Hiệp và Vương Cao, chỉ thấy bề mặt da thịt hai người đang dần tiết ra chất bẩn xám đen sền sệt, nguồn gốc không cần nói cũng rõ.

Lâm Tẫn hiểu ra, khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: "Đây là hiện tượng tẩy kinh phạt tủy, thoát thai hoán cốt.

Tạp chất trong cơ thể bài tiết ra, khí vị tự nhiên không tốt." Ngay lúc này.

Giả Tư Hiệp và Vương Cao chầm chậm mở mắt, sâu sắc thở ra một luồng khí trọc.

Mặc dù mùi hôi thối vẫn không ngừng xộc vào mũi, nhưng họ rõ ràng cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cảm giác đối với thế giới bên ngoài cũng trở nên cực kỳ mẫn tuệ.

“Thần đẳng thất lễ trước điện, khẩn cầu Bệ hạ trách phạt!” Hai người lấy trán chạm đất, nặng nề khấu đầu.

Lâm Tẫn đứng dậy, bước lên trước, ngón tay hợp lại như kiếm, hai đạo lưu quang theo tiếng mà đánh vào mi tâm hai người.

“Đây là 《Hạo Thiên Chính Khí Quyết》, trở về tu luyện thật tốt.” Môn công pháp này phẩm giai không hề thấp.

Điều quan trọng hơn là nó yêu cầu võ giả cực thấp, chỉ cần trong tâm ôm giữ hạo nhiên chính khí là có thể tu luyện.

Nhờ Lưu Ly Tố Mạch Đan tẩy rửa, con đường võ đạo của hai người chắc chắn sẽ một mạch thông suốt.

“Tạ Bệ hạ long ân!” Hai người lại hành đại lễ, đứng dậy muốn lui.

“Khoan đã.” Lâm Tẫn lên tiếng gọi lại.

Hắn đi đến bên cửa sổ Ngự thư phòng, đẩy cửa thông gió, ánh mắt quét qua quảng trường rộng lớn bên ngoài, tâm niệm khẽ động—Trong khoảnh khắc, trên quảng trường từ không trung tuôn ra mấy vạn binh mã, trọng giáp huyền thiết sâm nhiên, sát khí ngút trời bốc lên!

Sắc mặt Ngô Tranh đột nhiên biến đổi!

Hắn rõ ràng cảm nhận được, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa... khá quen thuộc.

Lâm Tẫn quay đầu phân phó: “Giả tiên sinh, trước khi rời cung, đem mười vạn lượng bạc trắng trên quảng trường ngoài điện mang đi, do Hộ bộ đăng ký lập sổ, nạp vào quốc khố.” Giả Tư Hiệp cung thân lĩnh mệnh: “Thần tuân chỉ!” Tuy không hiểu tiền bạc từ đâu mà có, nhưng y rất thức thời không hỏi nhiều.

Lâm Tẫn lại nhìn Ngô Tranh: "Đại Tuyết Long Kỵ tạm thời hồi Long Kỵ Doanh chờ lệnh.

Năm vạn Huyền Giáp Cấm Quân thuộc về ngươi thống hạt, nhất định phải làm tốt việc tuần phòng kinh đô.

Còn về ngàn cân tinh thiết thượng phẩm bên cạnh, tất cả đều đưa đến Công Bộ." Ngô Tranh ôm quyền nghiêm nghị nói: "Thần, lĩnh chỉ!" Ngự thư phòng trở lại tĩnh lặng.

Hải công công đã sai người dọn dẹp sạch sẽ chất bẩn mà Giả Tư Hiệp và Vương Cao bài tiết ra, không khí cuối cùng cũng trong lành hơn không ít.

Chương 308

Lâm Tẫn quay người lại, ánh mắt đặt trên người Lôi Đình.

Thiếu nữ trong lòng ôm cây Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương cao gần bằng nửa người nàng, dáng vẻ tuy có chút buồn cười, nhưng dưới sự tư dưỡng liên tục của lôi điện ẩn chứa trong trường thương, kinh mạch của nàng đã trở nên rộng rãi và kiên nhận.

"Lôi Đình, gần đây cảm thấy thế nào?" Lâm Tẫn hỏi.

Lôi Đình cung kính khẽ cúi người: "Hồi Sư tôn, đệ tử thường cảm thấy trong cơ thể tê dại, như có dòng điện đang du tẩu trong kinh mạch." Lâm Tẫn mỉm cười gật đầu: "Đó là Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương đang tư dưỡng kinh mạch của con, là hiện tượng bình thường." Lôi Đình chợt hiểu ra, thở phào một hơi: "Thì ra là vậy." Nàng còn tưởng mình mắc bệnh gì lạ, lúc đầu mấy đêm liền không ngủ yên.

Ngay khi Lâm Tẫn định mở miệng lần nữa, lại thấy Lôi Đình từ từ giơ tay thon, khẽ chấn động— Xẹt!

Hồ quang lôi điện màu tím sẫm vậy mà lại nhảy múa lấp lánh trong lòng bàn tay nàng!

"Cái này...!" Đồng tử Lâm Tẫn khẽ co rút: "Chuyện này là từ khi nào?" "Đã mấy ngày rồi," Lôi Đình chớp đôi mắt to trong veo: "Đệ tử chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, hơi dùng lực một chút là nó tự mình xuất hiện.

Sư tôn, cái này... không phải bình thường sao?" Nhìn dáng vẻ thuần nhiên ngây thơ của nàng.

Yết hầu Lâm Tẫn khẽ động, trong lòng thầm kinh hãi: "Bình

thường... mới lạ đó!" Hư không ngưng lôi!

Hơn nữa còn là Thần Lôi màu tím phẩm giai cực cao, đã vô hạn tiếp cận tầng thứ Cửu Thiên Thần Lôi.

Ngay cả Diệp Đình Uyên, trong trường hợp không mượn nhờ công pháp và võ kỹ, e rằng cũng khó mà làm được đến mức này.

"Khụ..." Lâm Tẫn đè nén sự kinh hãi trong lòng, lật tay lấy ra một khối ngọc thạch màu tím sẫm: "Đây là 《Tử Tiêu Đế Lôi Quyết》, con thử xem có thể tu luyện không." "Vâng, Sư tôn!" Lôi Đình hai tay nhận lấy ngọc thạch, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Rắc— Không ngờ nàng còn chưa chủ động cảm nhận công pháp, khối ngọc thạch kia vậy mà lại phát ra một tiếng giòn tan, nứt ra một khe hở!

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo lưu quang lôi điện lượn lờ nhanh chóng bắn ra, trực tiếp xuyên vào mi tâm Lôi Đình.

Thân thể mảnh mai của Lôi Đình khẽ run lên, nhắm mắt ngưng thần.

Vô số lôi xà từ bề mặt cơ thể nàng hiện ra, lượn lờ du tẩu, không ngừng tôi luyện nhục thân và kinh mạch của nàng.

Thiên địa chân khí càng như sông ngòi đổ ngược, ào ào tràn vào.

Lâm Tẫn vô thức lùi lại hai bước, trong đôi mắt rồng dấy lên sóng lớn kinh hoàng.

Cỗ lôi điện chân khí bàng bạc này, đang với tốc độ mắt thường có thể thấy được kéo thăng cảnh giới của Lôi Đình— Nhất phẩm...

Nhị phẩm...

Tam phẩm...

Trong chớp mắt, nàng đã thăng đến Ngũ phẩm võ giả, lực lượng

lôi điện trong cơ thể càng trở nên hùng hậu và tinh thuần.

"Cái này...!" Lâm Tẫn thầm hít một hơi khí lạnh: "Rốt cuộc ai mới là nhân vật chính đây?" Hắn lại một lần nữa nghi ngờ. 《Tử Tiêu Đế Lôi Quyết》 là môn công pháp đỉnh cao chí dương chí cương, lực lượng Thần Lôi ẩn chứa trong đó, vượt xa truyền thừa Thánh địa như Cửu Tiêu Thánh Tông.

Nhưng trước mặt Lôi Đình, nó không chỉ chủ động nhận chủ, mà còn vô cùng khế hợp.

Cảnh giới mà bao nhiêu võ giả khổ tu mười mấy năm mới đạt được, vậy mà lại bị nàng dễ dàng vượt qua trong hơi thở này!

Có thể tưởng tượng được, chỉ cần cho nàng thời gian, Lôi Đình chắc chắn sẽ bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, thậm chí Khấu Thiên Vấn Đạo, đột phá xiềng xích!

Cùng với thời gian trôi qua.

Lực lượng lôi điện trong Ngự thư phòng dần dần bình ổn.

Phía trên đỉnh đầu Lôi Đình, cuối cùng ngưng tụ thành một vòng xoáy hồ quang lôi điện màu tím sẫm, xoay tròn vài vòng rồi ầm ầm quán nhập vào thiên linh của nàng.

Bành!

Sau một tiếng động trầm đục, cảnh giới của Lôi Đình ổn định ở Bát phẩm võ giả!

Từ một phàm nhân không có tu vi, một bước nhảy vọt thành Bát phẩm võ giả, chỉ dùng chưa đến nửa canh giờ.

Hơn nữa, đây còn là do công pháp nhận chủ tự phát dẫn động chân khí nhập thể, chứ không phải Lôi Đình chủ động ý thức tu luyện!

Đây chính là sự khủng bố của Hỗn Độn Lôi Thần Thể sao?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ cuốn lên sóng to gió lớn trên giang hồ.

Lúc này.

Lôi Đình tĩnh khai đôi mắt, từ từ đứng dậy.

Nàng cổ tay khẽ xoay, Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương vẽ ra một đạo hồ quang màu tím hoàn mỹ, chìm vào trong cơ thể.

Lâm Tẫn cẩn thận quan sát một lát, hài lòng gật đầu: "Cảm giác thế nào?" Lôi Đình nở nụ cười rạng rỡ, thanh lệ tuyệt tục: "Rất mạnh!" "Con hiện giờ hẳn là đang ở trọng thứ nhất của 《Tử Tiêu Đế Lôi Quyết》.

Tuy thiên phú dị bẩm, thể chất đặc thù, nhưng không được cấp táo kiêu căng." Lâm Tẫn ân cần dặn dò.

Lôi Đình cung kính chắp tay: "Sư tôn giáo huấn, đệ tử cẩn ký trong lòng!" Lâm Tẫn lật tay lấy ra một tấm lệnh bài khắc dấu "Long Uyên Động Thiên", ném cho Lôi Đình: "Cầm tấm lệnh bài này, cùng vi sư đi một nơi." "Vâng!" Lâm Tẫn chắp tay sau lưng bước ra khỏi Ngự thư phòng.

Tháng mới, Diệp Đình Uyên chắc hẳn đã an bài xong tông môn sự vụ, đi đến Long Uyên Động Thiên tu luyện rồi.

Hắn hiện tại rất mong chờ— khi Diệp Đình Uyên tận mắt chứng kiến Lôi Đình thuế biến, sẽ có biểu tình kinh ngạc đến mức nào?

E rằng... sẽ kinh hãi đến mức mềm nhũn cả người ra thôi!

Long Uyên Động Thiên.

Khoảnh khắc bước vào, thiên địa chân khí nồng đậm đến mức gần như ngưng đọng liền như thủy triều cuồn cuộn ập đến!

Lôi Đình hơi nín thở, tú mi khẽ nhíu, đôi mắt linh động trong

khoảnh khắc mở to, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Sư tôn, chân khí ở đây... nhiều quá ạ!" "Thích không?" Lâm Tẫn cười nhạt.

"Thích ạ!" Lôi Đình dùng sức gật đầu, đôi mắt đẹp cong thành hình trăng khuyết, nhịn không được hít sâu một hơi, như muốn hút tất cả chân khí vào bụng.

Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Từ nay về sau, đây chính là nơi con tu luyện." Ngay sau đó, hắn đơn giản nói cho nàng biết quy tắc của Long Uyên Động Thiên.

Thiếu nữ nghe đến mức miệng nhỏ hé mở, mặt đầy chấn động, cứ như đang nghe chuyện hoang đường gì đó...

Thế gian, vậy mà lại có nơi nghịch thiên đến thế?

Hai người chậm rãi đi đến dưới Huyền Vận Tạo Hóa Thụ.

Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đang chuyên tâm tu luyện dưới gốc cây đồng thời cảm ứng được, lập tức thu công đứng dậy, cung kính hành lễ.

"Bệ hạ." Lâm Tẫn tùy ý phất tay, ánh mắt chuyển sang thiếu nữ bên cạnh, chỉ vào quả thực đang phát sáng lấp lánh trên cây nói: "Đây là Tạo Hóa Quả, có thể giúp con thăng cảnh giới hoặc lĩnh ngộ đạo, sau này cứ tùy ý ăn, không cần câu nệ." Ba chữ "tùy ý ăn" nhẹ nhàng rơi xuống, nhưng lại khiến khóe mắt Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên bên cạnh khẽ giật giật, trong lòng dâng lên sự ghen tỵ nồng đậm.

Phải biết!

Ngay cả Tiêu Luyện có quan hệ không tồi với Lâm Tẫn, muốn cầu một quả Tạo Hóa Quả cũng cần phải cân nhắc lời lẽ, cung kính thỉnh cầu.

Còn về Diệp Đình Uyên?

Càng là không dám nghĩ tới!

Lôi Đình vẫn chưa biết "hàm lượng vàng" của ba chữ này, chỉ ngọt ngào mỉm cười: "Đa tạ Sư tôn!" "Bát phẩm võ giả?!" Ngay lúc này.

Diệp Đình Uyên cuối cùng cũng chú ý đến tu vi cảnh giới của Lôi Đình, đồng tử đột nhiên co rút, vô thức tiến lên nửa bước, suýt chút nữa cho rằng mình cảm nhận sai.

Lâm Tẫn liếc nhìn hắn một cái, ngữ khí bình thản: "Diệp tông chủ, bát phẩm nho nhỏ, đâu đến mức này?" Trong lòng Diệp Đình Uyên đã sóng lớn cuộn trào!

Bát phẩm võ giả thì không tính là gì, nhưng... chỉ vài canh giờ trước, nha đầu này rõ ràng vẫn là một phàm nhân không có tu vi!

Mới đó mà bao lâu?

Trực tiếp vượt qua rào cản phàm nhân, một bước lên Bát phẩm?

Tốc độ này, quả thực kinh người!

"Căn cơ vững chắc, chân khí bàng bạc như thủy triều, không tệ." Tiêu Luyện vuốt râu, trong mắt tinh quang lóe lên: "Lực lượng lôi điện trong cơ thể Lôi cô nương, hình như cực kỳ bất phàm?" Lâm Tẫn không bất ngờ.

Với tu vi Khấu Thiên Cảnh Thất Trọng của Tiêu Luyện, nhìn thấu nội tình Lôi Đình cũng không khó.

Hắn ra hiệu cho Lôi Đình: "Đem lực lượng lôi điện của con, triển hiện cho hai vị tông chủ xem." "Vâng, Sư tôn!" Lôi Đình nghe vậy, đáy mắt xẹt qua một tia đắc ý nhỏ, nàng tinh nghịch liếc nhìn Diệp Đình Uyên một cái, ngón tay ngọc thon dài dường như tùy ý giơ lên,

hư không nắm lại— “Xẹt!” Điện quang màu tím sẫm thâm thúy trong khoảnh khắc ngưng tụ, nhảy múa trong lòng bàn tay nàng, tỏa ra khí tức hủy diệt mà tôn quý!

“Cửu...

Chương 309

Cửu Thiên Thần Lôi?!!" Diệp Đình Uyên thất thanh kinh hô, toàn thân như bị sét đánh!

Hư không sinh lôi, lại còn là Cửu Thiên Thần Lôi bá đạo nhất?

Tuy hình thái chưa hoàn toàn ngưng thực, nhưng cỗ khí tức bản nguyên thuần túy đó tuyệt đối không thể sai!

Cái này... cái này quả thực đã điên phúc nhận thức của hắn!

Hắn đường đường là Tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông, tu luyện lôi pháp mấy trăm năm, chuyện khó mà làm được, lại bị một nha đầu vừa mới nhập Bát phẩm dễ dàng làm được?

Khoảnh khắc này, Diệp Đình Uyên chỉ cảm thấy mặt nóng ran, phảng phất như truyền thừa lôi đạo mấy ngàn năm của Thánh địa, trước mặt nữ nhân này, đều trở thành một trò cười nhợt nhạt!

"Bệ...

Bệ hạ," Yết hầu hắn khô khốc, giọng nói khản đặc: "Dám hỏi công pháp mà Lôi cô nương tu luyện, rốt cuộc là... là phẩm cấp gì?" Lâm Tẫn không trả lời, chỉ đưa cho Lôi Đình một ánh mắt.

Đã muốn chấn nhiếp, thì phải chấn nhiếp đến cùng!

Lôi Đình tâm lĩnh thần hội, ánh mắt ngưng lại, khí tức toàn thân đột nhiên biến đổi! 《Tử Tiêu Đế Lôi Quyết》 ầm ầm vận chuyển, một cỗ uy áp khủng bố chí cương chí bá, lăng giá chúng sinh lan tỏa ra, vậy mà lại bức Diệp Đình Uyên khí huyết cuồn cuộn, không tự chủ mà lùi lại nửa bước!

"Uy áp này..." Sắc mặt Diệp Đình Uyên trắng bệch, đáy lòng dâng lên sóng lớn kinh hoàng.

Công pháp truyền thừa tông môn trong cơ thể hắn, vậy mà vào lúc này lại truyền ra một loại run rẩy và sợ hãi từ sâu trong bản nguyên!

Đây là áp chế đẳng cấp tuyệt đối!

Điều đó có nghĩa là lôi đạo mà thiếu nữ này thừa kế, đã vượt xa tích lũy mấy ngàn năm của Cửu Tiêu Thánh Tông!

Lâm Tẫn vỗ vỗ vai Lôi Đình, ra hiệu cho nàng thu khí tức lại, thản nhiên nói: "Sau này trong quá trình tu luyện nếu có điều gì nghi nan, có thể hỏi nhiều từ hai vị tông chủ." "Vâng, Sư tôn!" Lôi Đình tần thủ khẽ gật đầu.

Không thèm để ý đến Diệp Đình Uyên đang ngây như phỗng, Lâm Tẫn vung tay áo, quay người rời đi.

Kể từ đó.

Lôi pháp chí cường thiên hạ, nằm ở triều đình, chứ không phải Cửu Tiêu Thánh Tông.

Nửa tháng thời gian, thoáng chốc đã trôi qua.

Ngày Rằm tháng Giêng, không khí Tết vẫn còn dư âm.

Giàn đèn chúc mừng ngoài hoàng cung đang được tháo dỡ có trật tự.

Hơn nửa tháng nay, bách tính kinh đô vui mừng khôn xiết.

Triều đình ngày ngày mở kho phát chẩn, Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra ngày đêm, toàn bộ dịp Tết an ổn tường hòa, thật sự làm được quân dân đồng lòng vui vẻ, tình sâu nghĩa nặng như cá với nước.

Giữa trưa, trong Khôn Ninh Cung.

Lâm Tẫn đang dùng thiện cùng Tô Vãn Tình và Yến Kinh Tuyết hai vị quý phi.

Tô Vãn Tình đã mang thai lớn, hành động khá bất tiện, đã vào kỳ cuối thai kỳ.

Yến Kinh Tuyết hầu như không rời nửa bước để chăm sóc, cung nữ hầu hạ trong Khôn Ninh Cung cũng tăng gấp đôi.

Thái Y Viện càng như lâm đại địch, sắp xếp thái y luân phiên trực ban mười hai canh giờ ở thiên điện, phòng ngừa vạn nhất.

"Ái phi, ăn thêm món này đi, tốt cho thân thể nàng." Lâm Tẫn gắp một miếng rau xanh tươi non, đặt vào bát Tô Vãn Tình.

Trong mắt Tô Vãn Tình ánh lên tia hạnh phúc, nhẹ nhàng đưa vào miệng, dịu dàng nói: "Tạ Bệ hạ quan tâm." "Trong khoảng thời gian này, nếu có bất cứ điều gì không thoải mái, nhất định phải lập tức báo cho Trẫm." Lâm Tẫn dặn dò, ánh mắt đặt trên bụng nàng đang nhô lên, mang theo một tia căng thẳng khó nhận ra.

Tô Vãn Tình mỉm cười yểu điệu: "Bệ hạ, còn một thời gian nữa mới đến lúc sinh nở, không cần quá sớm lo lắng như vậy." Lâm Tẫn không nói nhiều.

Hai kiếp làm người, lần đầu làm cha, hắn làm sao có thể không lo lắng?

Đặc biệt trong thời cổ đại y tế hạn chế này, phụ nữ sinh sản chẳng khác nào đi một vòng trước Quỷ Môn Quan, hắn nhất định phải chuẩn bị vạn toàn.

Hắn nhẹ nhàng đặt đầu ngón tay lên mạch cổ tay Tô Vãn Tình.

Nhịp đập mạnh mẽ hữu lực truyền đến, trong đó còn ẩn chứa một cỗ chân khí ba động sắc bén mà hùng hồn, tràn đầy sinh cơ.

Hắn không khỏi càng thêm tò mò.

Khi tiểu gia hỏa này chào đời, rốt cuộc sẽ mang đến bất ngờ gì?

Có thật như lời Tiêu Luyện nói, là thể chất chí cường vạn cổ vô nhất không?

"Bệ hạ!" Ngoài điện, giọng Phượng Linh Vệ trong trẻo truyền đến: "Ngự thư phòng cấp báo, Trưởng lão Diệp Quy Trần của Tàng Kiếm Sơn Trang cầu kiến!" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày.

Diệp Quy Trần không ở Tàng Kiếm Sơn trấn thủ, đột nhiên nhập cung có việc gì?

"Trẫm biết rồi." Hắn đáp một tiếng, sau đó cưng chiều nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Vãn Tình: "Ái phi cứ an tâm dùng thiện, Trẫm đi một lát sẽ về ngay." Tô Vãn Tình dịu dàng đáp: "Bệ hạ chính vụ quan trọng." Trong Ngự thư phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa trên long ỷ, nhìn Diệp Quy Trần phong trần mệt mỏi dưới đài, mở miệng hỏi: "Diệp trưởng lão, có chuyện gì vội vã muốn gặp Trẫm?" Diệp Quy Trần cung thân hành lễ, thần sắc ngưng trọng: "Khải bẩm Bệ hạ, mấy ngày trước ngài hạ lệnh cho Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông phái đệ tử, tuần tra các sông núi, khe suối và thung lũng ở Bắc vực hoàng triều." Hắn khẽ dừng lại, giọng điệu trầm xuống mấy phần: "Một đệ tử nội môn của trang ta ở sâu trong Lạc Tinh Hạp Cốc, đã phát hiện ra ba động không gian dị thường, sau khi sơ bộ thăm dò..." "Nghi ngờ có một nơi bí cảnh thượng cổ, sắp sửa hiện thế khai mở!" "Lạc Tinh Hạp Cốc?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên tia sắc bén, quay người nhìn về phía bản đồ cương vực khổng lồ treo trong điện.

Ánh mắt nhanh chóng quét qua Bắc vực, cuối cùng dừng lại ở một ký hiệu gần biên giới Bắc cảnh.

Nơi đó, hầu như đã đến tận cùng Bắc vực hoàng triều, cách Trấn Huyền Đài không xa.

Ông— Cùng với thần niệm khẽ động, Sơn Hà Xã Tắc Đồ bán

trong suốt từ hư không hiện ra, như gợn sóng nhẹ nhàng lay động.

Trên đồ quyển, từng điểm sáng nhỏ ẩn hiện lấp lánh, biểu thị những khu vực đã được thăm dò, còn vị trí của Lạc Tinh Hạp Cốc, quả nhiên vẫn là một mảng tối.

Kể từ khi Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông liên thủ tuần tra Bắc vực, phần lớn các sông núi hiểm địa đã được sơ lược dọn dẹp một lượt.

Trên đồ quyển, đã có mười tám địa điểm đang ở trạng thái vi quang chờ được thắp sáng.

"Mười tám nơi..." Khóe môi Lâm Tẫn hiện lên một độ cong khó nhận ra.

Chờ đến khi bảy nơi còn lại cũng được chưởng khống, phần thưởng mà Hệ thống ban cho, chắc chắn sẽ phong phú đến kinh người.

Còn về Nam vực.

Thiết Côn Luân hình như gặp phải chuyện gì đó khó khăn, tiến độ chậm chạp bất thường, cũng có mấy tòa thành trì lóe lên ánh sáng chờ được thắp sáng, chỉ là còn xa mới thành khí hậu.

Ngoài ra!

Hệ thống vẫn rất nhân tính hóa.

Đồ giám chờ thắp sáng của Nam Bắc phương được tách ra rồi hợp lại, điều này khiến Lâm Tẫn rất hài lòng.

Hắn tâm niệm vừa động, thu Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại, ánh mắt sắc bén nhìn xuống phía dưới: "Nói chi tiết!" Diệp Quy Trần hít sâu một hơi, đè nén sự chấn động trong lòng, bẩm báo: "Khải bẩm Bệ hạ, ba ngày trước, Lạc Tinh Hạp Cốc địa chấn núi lay, hà quang xông thẳng

lên trời, một cánh cửa đá khổng lồ từ trong vách núi hiện ra." "Sơ bộ phán đoán, rất có khả năng là di tích để lại từ mấy ngàn năm trước, hiện giờ đã ngưng thực chín thành, xem ra... sắp sửa triệt để xuất thế rồi!" "Cửa đá?" Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ vào tay vịn long ỷ, phát ra tiếng cốc cốc nhẹ.

"Vâng!" Diệp Quy Trần ngữ khí mang theo vẻ kinh thán khó che giấu, "Cánh cửa đó cao ba mươi trượng, toàn thân màu xám xanh, không phải kim loại cũng không phải ngọc, nhưng lại kiên cố bất khả hủy hoại.

Trên cửa còn khắc hai chữ triện cổ 'Thừa Vân'!" "Thừa Vân?" Lâm Tẫn nhướng mày: "Đã có danh hiệu, trong cổ tịch lại không ghi chép?" Diệp Quy Trần cười khổ: "Bệ hạ, ngài cũng biết, mấy ngàn năm trước thiên lộ chưa đoạn, đó là thời đại Lục Địa Thần Tiên nhiều như chó." "Biết bao kẻ kinh tài tuyệt diễm đã vẫn lạc trong trận đại chiến đó, số người có thể lưu lại danh hiệu vạn người khó tìm được một.

Chúc hạ lật hết điển tịch, cũng không tìm thấy nhân vật 'Thừa Vân' này." Hắn chuyển giọng, mang theo mấy phần khẳng định: "Tuy nhiên, khí tức mà cánh cửa đá đó phát ra trung chính bình hòa, thuần hậu miên trường, tuyệt không phải tà ma chi khí.

Theo chúc hạ thấy, bí cảnh này tuy thần bí, nhưng mức độ nguy hiểm... hẳn là không lớn!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lấp lánh, chìm vào trầm tư.

Theo cách nói này.

Bí cảnh này cực kỳ có khả năng là động phủ do một vị đại năng chính đạo nào đó để lại từ mấy ngàn năm trước.

Cơ duyên ẩn chứa trong đó, e rằng không tầm thường, thậm chí có thể tồn tại truyền thừa hoàn chỉnh.

Dùng để lịch luyện đệ tử tông môn, quả thực là cơ hội trời ban!

"Truyền ý chỉ của Trẫm!" Lâm Tẫn đột nhiên đứng dậy, vung tay áo: "Ngay lập tức, phong tỏa Lạc Tinh Hạp Cốc!" "Đợi bí cảnh khai mở, mệnh Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông, mỗi bên cử đệ tử nội môn vào trong lịch luyện, tìm kiếm cơ duyên!" "Thần, lĩnh chỉ!" Diệp Quy Trần cung thân ứng mệnh, bước nhanh lui xuống.

Lâm Tẫn thoáng suy nghĩ, lần nữa mở miệng: "Truyền Cố Trục Dã, Tôn Thánh Dương vào yết kiến!" Hải công công đang đứng một bên lập tức đáp: "Lão nô tuân chỉ!" Không lâu sau.

Hai bóng dáng trẻ tuổi bước vào Ngự thư phòng, khí tức khác lạ, ngay cả tiếng bước chân cũng hoàn toàn khác nhau.

Bước chân Cố Trục Dã trầm mà sắc, mỗi bước đều như lưỡi đao cọ xát trên mặt đất, mang theo vẻ lạnh lẽo cứng nhắc không ai được gần.

Đao ma trong cơ thể y tuy đã bị áp chế, nhưng sát phạt đao khí được nuôi dưỡng trong kinh mạch lại không ngừng lan tỏa từng giây từng phút, khiến toàn thân y như một thanh đao vừa rút ra khỏi vỏ, mũi nhọn chói mắt khiến thị tòng bên cạnh mí mắt giật giật.

Tôn Thánh Dương thì hoàn toàn ngược lại.

Bước chân y nhẹ nhàng mà vững vàng, tiếp đất không tiếng động, dù bằng công pháp đỉnh cấp 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》 đã thăng lên cảnh giới Thất phẩm võ giả, phong thái văn nhân trong cốt tủy vẫn không hề mai một.

Chương 310

Trên mặt y mang theo nụ cười nhạt vừa phải, nhưng nếu nhìn kỹ vào đáy mắt, lại có thể phát hiện dưới vẻ ôn nhu thư sinh đó, ẩn chứa một tia thận trọng và cơ trí khó nhận ra, thuộc về mưu sĩ.

"Thần đẳng, tham kiến Bệ hạ!" Hai người đồng thanh hành lễ, tiếng vang chấn động cột trụ.

Lâm Tẫn xem xét hai người, vẻ hài lòng hiện rõ trên nét mặt.

Một văn một võ này, phong cách khác biệt rõ rệt, đúng như hai trụ cột tương lai của hoàng triều, quả thực khiến hắn mong đợi.

"Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Đợi hai người đứng dậy, Lâm Tẫn bước lên trước: "Lạc Tinh Hạp Cốc ở Bắc vực có di tích hiện thế, Trẫm muốn dẫn các ngươi đi lịch luyện một phen, mở mang kiến thức." Hai người nhìn nhau, trong mắt đều bùng phát vẻ kinh hỉ: "Tạ Bệ hạ ân điển!" "Đi thôi." Lâm Tẫn dẫn đầu bước ra ngoài: "Trước tiên đến Long Kỵ Doanh, vì các ngươi chọn hai con Bắc Địa Long Câu!" "Thần đẳng tuân mệnh!" Lạc Tinh Hạp Cốc.

Vách đá hai bên hạp cốc dựng đứng như đao gọt, khí thế tuy không quá hùng vĩ, nhưng cũng sâu thẳm hiểm trở.

Lúc này.

Tuyết lông ngỗng bay lả tả không tiếng động, không thấy nửa phần gió lạnh, giữa thiên địa chỉ có sự tĩnh mịch thuần túy.

Chỉ trong vài hơi thở, mặt đất đã phủ một lớp áo giáp trắng xóa, che lấp mọi màu sắc tạp nham.

Lâm Tẫn đạp tuyết mà đi, ánh mắt đặt ở cuối hạp cốc.

Cánh cửa đá màu xám xanh cao ba mươi trượng kia, như một con

cự thú viễn cổ đang phục mình trên thân núi, tỏa ra khí tức mông lung mà thần bí.

Đỉnh cửa đá, hai chữ "Thừa Vân" uyển như kiếm khắc rìu bổ, trải qua phong sương, nét bút vẫn sắc bén rõ ràng, ẩn chứa một cỗ đạo vận bất phàm.

"Bệ hạ." Diệp Quy Trần và Nhạc Phi đồng thời tiến lên hành lễ.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Tình huống thế nào?" Diệp Quy Trần bẩm báo: "Linh khí tỏa ra từ cửa đá thịnh hơn mấy ngày trước, việc khai mở chỉ còn trong khoảnh khắc.

Đệ tử nội môn của Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông, đều đã tập kết chờ lệnh." Hắn sau khi rời hoàng cung ngày hôm qua, không đi xa trở về tông môn, mà là điều động ngay tại chỗ các đệ tử phụ trách tuần tra khu vực này, để tiết kiệm thời gian.

Hạo Thiên Tông cũng an bài tương tự.

Lâm Tẫn không nói nhiều nữa, bước đến trước cửa đá.

Ý thức kéo dài ra, chân khí ẩn chứa một tia chân long chi uy thử xuyên thấu chướng ngại của cửa đá, thâm nhập thăm dò.

Tuy nhiên, cánh cửa đá đó như vực sâu, nuốt chửng tất cả mọi thăm dò, trừ hai chữ "Thừa Vân" ra, không còn manh mối nào khác.

"Xem ra, chỉ có thể tĩnh lặng chờ nó tự mình khai mở." Lâm Tẫn khẽ tự nói.

Hắn nhìn quanh bốn phía, hạ lệnh cho Diệp Quy Trần và Nhạc Phi: "Sau khi bí cảnh khai mở, hai người các khanh ở lại bên ngoài, suất lĩnh bộ phận phong tỏa hạp cốc, nghiêm cấm bất kỳ ai đến gần!" "Thần (Chúc hạ) lĩnh mệnh!" Hai người nghiêm nghị đáp lời.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, màn đêm triệt để bao trùm thiên địa.

Tuyết lớn không những không ngừng, mà ngược lại càng dày đặc hơn, toàn bộ hạp cốc gần như bị tuyết lấp đầy, ngay cả cánh cửa đá khổng lồ kia cũng bị chôn vùi gần một phần ba.

Nếu không phải những người có mặt đều là võ giả có tu vi, có thể dùng chân khí chống lại cái lạnh khắc nghiệt, chỉ sợ đã có người bị đóng băng tại đây.

Ông— Ngay khi mọi người vì chờ đợi lâu mà tâm thần thả lỏng, cho rằng hôm nay vô vọng, một tiếng ông minh trầm thấp đột nhiên vang lên!

Lâm Tẫn đột nhiên ngước mắt.

Trong đôi mắt rồng kim quang bùng nổ, thẳng tắp bắn về phía cửa đá!

Chỉ thấy cánh cửa đá khổng lồ kia bắt đầu chấn động, một cỗ linh khí bàng bạc và tinh thuần hơn rất nhiều so với trước đây như thủy triều cuồn cuộn tuôn ra, trong khoảnh khắc cuốn sạch tuyết đọng trước cửa đá không còn chút nào.

Ngay sau đó.

Không gian ở trung tâm cửa đá bắt đầu vặn vẹo, hóa thành một vòng xoáy chân khí xoay tròn chậm rãi, tỏa ra lực hút mạnh mẽ, như thể đang dụ dỗ sinh linh bước vào.

Thần sắc Lâm Tẫn ngưng trọng, giọng nói như sắt lạnh: "Bí cảnh đã mở, tất cả mọi người nghe lệnh: Sau khi tiến vào, nhất định phải cẩn thận, không được có chút lơ là!" "Vâng!" Mấy chục bóng người phía sau đồng thanh đáp, khí thế như cầu vồng.

Lâm Tẫn đưa cho Cố Trục Dã và Tôn Thánh Dương bên cạnh một ánh mắt, sau đó không còn do dự, một bước đạp ra, thân ảnh chìm vào trong vòng xoáy chân khí kia.

Trong chớp mắt, biến mất không thấy!

Khoảnh khắc!

Cảnh tượng xung quanh trong nhớp mắt vạn biến.

Sau cảm giác mất trọng lực ngắn ngủi, Lâm Tẫn hai chân đạp lên mặt đất kiên cố.

Một cỗ khí tức tươi mới phức tạp, vượt xa thế giới bên ngoài ập đến, khiến tinh thần hắn chấn động.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Chỉ thấy bầu trời trong xanh, núi xa xanh biếc, gần đó suối chảy róc rách.

Kỳ hoa dị thảo điểm xuyết khắp nơi, linh quang mờ ảo, hương thơm thoang thoảng.

Chân khí thuần túy trong không khí nồng đậm đến mức muốn hóa lỏng, tự động thẩm thấu vào tứ chi bách hài, ôn dưỡng đan điền kinh mạch.

Nơi này nào giống gì là cổ di tích đầy rẫy nguy cơ, rõ ràng là một thế ngoại đào nguyên tràn đầy chân khí, một mảnh vỡ của tiên cảnh.

Lâm Tẫn nhanh chóng quét mắt bốn phía, khẽ nhíu mày.

Bên cạnh hắn chỉ có một mình Tôn Thánh Dương, đang hơi ngơ ngác đánh giá phương thiên địa này, Cố Trục Dã cùng các đệ tử tông môn khác đều không thấy bóng dáng.

“Bệ hạ, nơi này thật sự là di tích sao?

Sẽ không phải huyễn cảnh chứ?” Tôn Thánh Dương hít sâu một hơi chân khí khiến người ta sảng khoái, nhịn không được hỏi.

Ánh mắt Lâm Tẫn như đuốc: “Vì sao lại nói vậy?” Tôn Thánh

Dương chắp tay nói: “Thần đọc cổ tịch biết được, bí cảnh di tích đa phần đều được thiết lập để khảo nghiệm hậu bối, thường bố trí sát trận mê chướng, cực kỳ quỷ quyệt, từng bước sát cơ.” “Nhưng nơi này tường hòa tĩnh mịch, chân khí dồi dào, khác biệt rất lớn so với những gì sách vở ghi chép.” Nghe vậy.

Lâm Tẫn ung dung cười, trong mắt rồng kim quang ẩn hiện, nhìn thấu hư vọng: “Nơi đây, không phải huyễn cảnh.

Những gì sách vở nói, cũng không hoàn toàn đúng sự thật.” “Đại đạo ba ngàn, mỗi loại có hình thái riêng.

Có lẽ chủ nhân nơi này, tính tình điềm đạm, không thích những kỹ xảo quỷ quyệt đó, chỉ yêu thích con đường tự nhiên thanh tịnh này.” Tôn Thánh Dương nửa hiểu nửa không gật đầu.

Lời Bệ hạ nói, dường như có lý hơn.

Lâm Tẫn thử khuếch tán thần niệm ra ngoài, tìm kiếm tung tích những người khác.

Tuy nhiên.

Thần thức vừa rời khỏi cơ thể, liền cảm thấy một đạo uy áp vô hình nhưng hạo hãn bao trùm bốn phương, gắt gao hạn chế ý thức của hắn trong phạm vi mấy trượng quanh thân, khó mà kéo dài.

Hắn trong lòng hiểu rõ, cười khổ một tiếng, cũng không để ý.

Đại năng có thể sở hữu động thiên phúc địa độc lập như vậy mấy ngàn năm trước, cảnh giới thực lực của họ tuyệt đối đã vượt qua Thiên Nhân Cảnh.

Chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn, ức chế cảm tri, quả thực dễ như trở bàn tay.

“Đi thôi, xem xem di tích này, rốt cuộc có cơ duyên gì.” Lâm Tẫn

không còn bận tâm, ánh mắt nhìn về phía một con đường nhỏ cổ kính lát đá xanh uốn lượn dẫn vào sâu bên trong.

Tôn Thánh Dương mắt ánh lên vẻ mong đợi, đè nén chút bất an trong lòng, theo sát phía sau.

Hai người đi dọc con đường nhỏ chưa đầy một lý, đi qua một góc sườn đồi thấp.

Bụi cây rậm rạp cao bằng nửa người bên cạnh đột nhiên không gió tự động, phát ra tiếng "sa sa", ẩn ẩn có thứ gì đó đang rục rịch bên trong.

Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, dừng lại tại chỗ, thần sắc bình tĩnh như nước.

Tôn Thánh Dương trong lòng lại căng thẳng, lập tức bày ra tư thế phòng ngự, chân khí Thất phẩm võ giả thấu thể mà ra, tuy không bàng bạc, nhưng cũng ngưng thực.

"Chi chi!" Tiếng kêu chói tai đột nhiên vang lên!

Mấy đạo bóng xám từ bụi cây mãnh liệt lao ra, vậy mà lại là sáu con yêu thú hình dạng như xác thối!

Chúng cường tráng như rắn độc, lông màu nâu xám đầy những đốm đen, móng vuốt sắc nhọn, đồng tử hung tợn, khí tức hiển nhiên đều đã đạt đến tầng thứ Ngũ phẩm võ giả!

Lâm Tẫn dưới chân khẽ động, lùi về phía sau nửa bước, thản nhiên nói: "Mấy con yêu thú này, giao cho ngươi đó." Yêu thú không mạnh, dùng để tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cho Tôn Thánh Dương, còn gì thích hợp hơn!

Tôn Thánh Dương trong lòng giật mình.

Ngũ phẩm đấu Thất phẩm, vốn dĩ là nghiền ép, nhưng sáu con yêu

thú này khí cơ tương liên, áp lực chúng mang lại cho hắn lại không kém gì một vị võ giả Lục phẩm đỉnh phong!

Hắn biết rõ giành lấy tiên cơ là cực kỳ quan trọng, cất tiếng nói: "Bệ hạ cứ yên tâm, không thành vấn đề!" Lời nói chưa dứt, liền giành tiên ra tay!

Chỉ thấy thân thể hắn lao về phía trước, hai chưởng lật bay, chân khí theo lộ tuyến vận công của 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》 ào ạt tuôn ra.

"Sơn Hà Chưởng!" Chưởng phong gào thét, ẩn ẩn mang theo sự nặng nề của núi sông và sự kéo dài của sông ngòi, tuy không phải sát chiêu sắc bén, nhưng thế lớn lực trầm, bao trùm lấy hai con yêu thú xác thối trong số đó.

Hai con yêu thú đó cực kỳ nhanh nhẹn, xoay người né tránh, đồng thời vung móng vuốt phản kích.

Bốn con còn lại thì từ sườn bên vây đánh tới, móng vuốt xé toạc, kình phong cuốn lên thậm chí khiến hộ thể chân khí của Tôn Thánh Dương cũng nổi lên gợn sóng.

Tôn Thánh Dương lâm nguy không loạn.

Chân đạp bộ pháp huyền ảo, thân hình như liễu rủ trong gió, hiểm lại càng hiểm tránh thoát mấy lần vồ tới.

Chương 311

Hắn lúc thì hóa chưởng thành chỉ, một chỉ điểm ra, chân khí ngưng tụ như dùi, bức lui yêu thú đến gần.

Lúc thì hai tay vẽ vòng tròn, dẫn động khí lưu xung quanh, hình thành một đoàn kình lực nhu nhận, làm lệch hướng cú vồ mạnh của yêu thú.

Lâm Tẫn ở một bên tĩnh lặng quan chiến, khẽ gật đầu.

Kinh nghiệm chiến đấu của Tôn Thánh Dương quả thực còn non kém, mấy lần ứng phó đều có phần vội vàng.

Nhưng y ngộ tính cực cao, có thể nhanh chóng kết hợp những gì học được trong cổ tịch với công pháp của bản thân, linh hoạt vận dụng, đã là rất hiếm có.

Chỉ là... y thiếu một món binh khí thuận tay.

Chỉ dựa vào quyền cước, đối phó với những yêu thú lấy tốc độ làm sở trường này, khó tránh khỏi có chút khó khăn, nếu không thì cục diện chiến đấu hẳn đã kết thúc nhanh hơn.

Lâu công không hạ.

Hung tính của yêu thú càng thêm mãnh liệt.

Trong đó có một con yêu thú xác thối đặc biệt xảo quyệt, lợi dụng lúc Tôn Thánh Dương toàn lực ứng phó với công kích chính diện, lặng lẽ tiềm phục đến điểm mù thị giác của hắn, mạnh mẽ nhảy vọt lên, móng vuốt sắc bén mang theo hàn quang, như tia chớp vạch về phía cánh tay hắn!

"Xoẹt!" Vạt áo rách toạc, huyết quang chợt hiện.

Một luồng yêu khí âm hàn men theo vết thương cố gắng chui vào kinh mạch, khiến cánh tay Tôn Thánh Dương tê dại một trận.

"Nghiệt súc!" Tôn Thánh Dương đau đớn, trong lòng lửa giận bốc lên, chân khí trong cơ thể cuồn cuộn, không còn bảo lưu.

Hắn nắm chắc một cơ hội, động tác đột nhiên tăng tốc, tránh khỏi hai con khác đang vồ tới, một chưởng ẩn chứa toàn thân công lực, chắc chắn ấn lên đầu con yêu thú xác thối vừa làm hắn bị thương.

"Bành!" Sau một tiếng động trầm đục, con yêu thú kia kêu rên một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Giải quyết xong con mạnh nhất này, áp lực của Tôn Thánh Dương giảm đi rất nhiều, y lại tốn thêm một phen công phu, cuối cùng cũng lần lượt đánh gục năm con yêu thú còn lại.

Chiến đấu kết thúc.

Tôn Thánh Dương không còn chống đỡ nổi nữa, không chút hình tượng mà ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, trán đầm đìa mồ hôi, chân khí gần như tiêu hao hết.

Lâm Tẫn bước lên trước, cười hỏi: "Cảm giác thế nào?" Tôn Thánh Dương gắng gượng muốn đứng dậy trả lời, nhưng bị ánh mắt của Lâm Tẫn ngăn lại.

Y chỉ đành ngồi bệt dưới đất, cười khổ chắp tay: "Hồi Bệ hạ, kinh hiểm vạn phần.

Nếu thêm một con nữa, thần hôm nay e rằng đã phải bỏ mạng tại đây rồi." Khóe miệng Lâm Tẫn hơi nhếch lên, không nói nhiều.

Hắn nhìn vết thương trên cánh tay Tôn Thánh Dương, vung nhẹ tay áo, một luồng chân khí ôn hòa lướt qua, máu ngừng chảy, phần thịt lật ra khẽ co lại, tuy chưa lành hẳn, nhưng máu đã cầm và đau đã giảm.

“Đa tạ Bệ hạ!” Tôn Thánh Dương cảm kích nói.

Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển sang mấy cỗ thi thể yêu thú xác thối trên mặt đất, chú ý đến hàm răng già lấp lánh hàn quang kim loại của chúng.

Hắn cúi xuống, cong ngón tay khẽ búng vào một chiếc răng già.

“Đang!” Vậy mà lại phát ra tiếng kêu giòn tan như gõ vào kim loại.

“Chiếc răng già này, chất liệu phi phàm a!” Lâm Tẫn khẽ nói.

Ngay sau đó.

Hắn phất tay áo một cái, ba động không gian yếu ớt lướt qua, thu tất cả sáu thi thể yêu thú kia vào trong Tàng Binh Giới.

Tàng Binh Giới tuy không thể thu nạp sinh linh, nhưng yêu thú đã chết, chẳng qua là những vật chết giàu chân khí và dược liệu đặc biệt, tự nhiên không thành vấn đề.

Lông da yêu thú này dai bền, có thể chế thành nhuyễn giáp.

Huyết nhục chứa tinh khí, có thể dùng để ăn hoặc luyện đan.

Răng già và móng vuốt sắc nhọn càng là dược liệu thượng hạng để luyện chế binh khí, tự nhiên không thể lãng phí uổng phí.

Ngay khi Lâm Tẫn định rời đi!

Ánh mắt Tôn Thánh Dương chợt liếc thấy, dường như phát hiện ra điều gì đó trong bụi cây, y khẽ lóe người tiến lên, ngạc nhiên nói: “Bệ hạ, ngài xem cái này!” Chỉ thấy Tôn Thánh Dương từ trong một bụi cây rậm rạp ôm ra một chiếc hộp gỗ vuông vức chừng hai thước, đặt nó xuống đất.

Chiếc hộp gỗ màu sắc u ám, vân gỗ cổ phác, bề mặt phủ lớp thời gian bao tương, toát ra một cỗ khí tức tang thương không thuộc về thời đại này. "Mở ra." Lâm Tẫn phân phó.

Tôn Thánh Dương gật đầu, cẩn thận từng li từng tí vén nắp hộp.

Không có cơ quan cạm bẫy như dự đoán, chỉ có một luồng hàn quang sắc bén lóe lên.

Ngay sau đó là luồng chân khí tinh thuần, tràn đầy bất thường ập vào mặt, khiến tinh thần người ta chấn động!

Nhìn kỹ lại.

Bên trong hộp tĩnh lặng nằm một món vũ khí tạo hình kỳ lạ.

Vật này dài khoảng một thước tám tấc, hình dáng tựa bút phán quan, toàn thân do một loại kim loại tối màu không rõ tên rèn đúc thành, ngòi bút sắc bén, phát ra ánh sáng lạnh lẽo u u.

Trên thân bút khắc hai chữ lớn cổ phác, khí thế ngút trời: Kinh Hồng!

Cả cây bút tản ra một loại khí tức trầm ổn mà sắc bén, chân khí nội uẩn.

Lâm Tẫn đưa tay cầm lấy, vừa nhập thủ liền có cảm giác băng lạnh nặng trĩu, trọng lượng vừa phải, thân bút chỗ cầm nắm vừa vặn lòng bàn tay, cực kỳ thoải mái.

Y tùy ý vung vẩy hai cái, tiếng xé gió rất nhỏ, đầu bút hàn tinh điểm điểm, trông linh động mà tinh chuẩn. "Không tệ, rất vừa tay." Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên.

Vừa nãy y còn đang nghĩ Tôn Thánh Dương thiếu một món binh khí xứng tay, không ngờ thoáng chốc đã có người đưa tận cửa.

Với cốt cách văn nhân ôm đầy sách thánh hiền của Tôn Thánh Dương, cộng thêm đặc tính lấy văn nhập đạo của 《Sơn Hà Hóa Thần Lục》, cây bút phán quan "Kinh Hồng" này hoàn toàn là vì hắn mà tạo ra.

Sau đó.

Ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào một góc hộp gỗ, nơi đó còn nằm một cây tiểu thảo màu xanh lục u ám không đáng chú ý, luồng chân khí kinh người vừa rồi, chính là do nó phát ra. "Bệ hạ, đây còn có phong thư." Tôn Thánh Dương thò tay từ đáy hộp lấy ra một phong thư ố vàng.

Lâm Tẫn khẽ ngẩn ra, chẳng lẽ là thư tay do chủ nhân di tích để lại?

Y tiếp lấy mở ra xem, không khỏi bật cười.

Đây không phải thư từ di ngôn gì, mà là một tờ "hướng dẫn sử dụng" đơn giản.

Trên đó ghi lại thông tin về cây tiểu thảo xanh lục u ám kia, đó là một loại dược liệu trị thương tên là "Uẩn Chân Thảo", không phải trân phẩm tuyệt thế, chỉ cần dùng chân khí nghiền nát bôi ngoài, liền có thể tăng tốc lành vết thương.

Lâm Tẫn nhìn vết sẹo đã cầm máu trên cánh tay Tôn Thánh Dương, nói: "Để lộ vết thương ra." Tôn Thánh Dương tuy không hiểu, nhưng vẫn y lời vén tay áo lên.

Chân khí trong lòng bàn tay Lâm Tẫn khẽ phun ra, cây "Uẩn Chân Thảo" lập tức hóa thành một nắm bột xanh lục tỏa ra hương thuốc thanh tân, được y nhẹ nhàng thoa lên vết thương của Tôn Thánh Dương.

Một trận châm chích nhẹ truyền đến.

Tôn Thánh Dương khẽ nhíu mày, nhưng ngay sau đó liền bị cảm giác thanh lương sảng khoái không thể cưỡng lại thay thế.

Càng khiến hắn kinh ngạc hơn là.

Dược lực ẩn chứa năng lượng hùng hồn, lại như một sợi dẫn, lập tức đốt cháy chân khí đang sôi sục vì khổ chiến trong cơ thể hắn!

Thân thể hắn khẽ chấn động, trong cơ thể dường như có một loại bình chướng ứng tiếng mà vỡ tan.

Tu vi vốn đã gần đạt đến đỉnh phong Thất phẩm, dưới sự trợ lực của ngoại lực này, lại như nước chảy thành sông, bỗng nhiên thông suốt!

Ngay sau đó.

Vết thương đang lật mép trên cánh tay hắn, cũng với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà co lại, lành lại, trong nháy mắt chỉ còn lại một vệt đỏ nhạt. "Cái này..." Tôn Thánh Dương khẽ cảm ứng một chút, trong lòng lập tức dâng lên cuồng hỉ, kích động nhìn Lâm Tẫn: "Đa tạ Bệ hạ, dược liệu này không chỉ trị lành vết thương, mà chân khí tinh thuần ẩn chứa trong đó còn giúp thần một lần đột phá đến Bát phẩm!" Cơ mặt Lâm Tẫn khẽ giật giật không thể nhận ra.

Lúc này y mới phản ứng lại.

Đối với đại năng mấy ngàn năm trước mà nói, "Uẩn Chân Thảo" này có lẽ chẳng là gì.

Nhưng trong thời đại chân khí loãng dần, nhiều dược liệu quý hiếm đã tuyệt tích như hiện nay, đây không nghi ngờ gì chính là thánh dược trị thương!

Vết thương nhỏ trên da thịt của Tôn Thánh Dương, vốn dĩ dựa vào tự thân hồi phục cũng rất nhanh, lần này xem như là "xa xỉ" một phen.

May mắn là!

Có thể giúp Tôn Thánh Dương đột phá một tầng cảnh giới, cũng không coi là quá lãng phí! "Không cần tạ Trẫm, yêu thú là ngươi giết,

chiến lợi phẩm tự nhiên thuộc về ngươi." Lâm Tẫn phất phất tay, ném cây bút Kinh Hồng trong tay cho hắn: "Vũ khí này thích hợp với ngươi, hãy làm quen nó một chút." Tôn Thánh Dương tiếp lấy bút Kinh Hồng, cái cảm giác khế hợp như máu thịt tương liên khi nhập thủ khiến lông mày hắn tràn đầy vẻ yêu thích.

Chương 312

Hắn cung kính cúi người, nói: "Đa tạ Bệ hạ ân tứ!" Nếu cho hắn thêm một cơ hội nữa.

Cầm bút Kinh Hồng, đối phó với sáu con yêu thú kia, thời gian chiến đấu tuyệt đối có thể rút ngắn hơn phân nửa, bản thân hắn cũng tuyệt đối sẽ không bị thương! "Đi thôi, trước đi tìm những người khác." Lâm Tẫn nói xong, sải bước đi về phía sườn đồi thấp phía trước.

Tôn Thánh Dương siết chặt bút Kinh Hồng, không muốn rời tay mà vuốt ve thân bút, nhanh chóng đi theo.

Lát sau, hai người lên đến đỉnh đồi.

Phóng mắt nhìn ra.

Bốn phía cảnh đẹp như họa, không khí trong lành thấm vào tâm tỳ, khiến lòng người sảng khoái.

Nếu bên ngoài có được động thiên phúc địa như vậy, dùng để tránh đời ẩn cư, quả thực là nơi mơ ước cầu không được. "Ừm?" Ngay lúc này.

Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại, rơi vào rìa một rừng cây dưới sườn đồi phía trước, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy thú vị: "Xem ra, Cố Trục Dã cũng gặp phải đối thủ khó nhằn." Lời còn chưa dứt.

Thân ảnh y đã như làn khói nhẹ nhàng phiêu nhiên hạ xuống.

Tôn Thánh Dương không dám chậm trễ, vội vàng vận khí đuổi theo.

Gầm!

Vừa đến gần rừng cây, một tiếng gầm giận dữ của yêu thú chấn động màng nhĩ liền vang lên, âm thanh chấn động khiến lá cây xung quanh lay động dữ dội!

Trên khoảng đất trống trong rừng, một con hổ yêu thú khổng lồ như ngọn đồi nhỏ đang điên cuồng tấn công!

Lông nó vằn vện, trên trán có một vệt văn hình chữ vương màu máu, móng vuốt sắc bén mỗi lần vung ra đều mang theo tiếng xé gió chói tai, khí tức cuồng bạo hiển nhiên đã đạt đến cấp độ Tông Sư đỉnh phong của nhân loại!

Cố Trục Dã tay cầm Trường Đao Trấn Ngục màu mực, khóe miệng vương một vệt máu tươi, sát phạt đao khí quanh thân tung hoành cuồn cuộn.

Tuy hơi có vẻ chật vật, nhưng ánh mắt hắn lại kiên định như đá tảng, không lùi nửa bước mà cứng rắn đối đầu với yêu thú!

Ánh đao lướt qua, để lại từng vết sâu trên mặt đất, nhưng khó lòng phá vỡ phòng ngự lớp da lông kiên nhận của yêu thú ngay lập tức.

Lâm Tẫn không lập tức ra tay.

Y có thể nhìn ra, đao pháp của Cố Trục Dã dưới áp lực sinh tử đang trở nên càng thêm ngưng luyện, hung tính của Vạn Kiếp Ma Nhận Thể cũng đang dần được kích phát.

Lúc này xen vào, không khác gì rút mầm giúp lớn.

Không trải qua tôi luyện sinh tử thật sự, làm sao có thể kích phát sức mạnh tiềm ẩn sâu trong huyết mạch? "Bệ hạ, con yêu thú này... hung mãnh quá!" Tôn Thánh Dương chạy đến bên cạnh, cảm nhận được uy thế hung dữ khiến người ta sợ hãi, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Khóe miệng Lâm Tẫn tà mị nhếch lên, nói: "Vừa hay, ngươi vừa có binh khí mới, lên đó luyện tay một chút, tiện thể giúp Cố Trục Dã san sẻ bớt áp lực." "A?" Tôn Thánh Dương kinh hãi, sắc mặt tái mét: "Bệ hạ, đây...

đây là yêu thú cấp bậc Tông Sư đỉnh phong a!

Thần..." Mặc dù mình vừa mới đột phá cảnh giới.

Nhưng thực lực yêu thú vốn đã vượt xa võ giả nhân loại cùng cảnh giới.

Lấy thực lực Bát phẩm, đối chiến yêu thú Tông Sư đỉnh phong, điều này có khác gì tìm chết? "Sợ sao?" Lâm Tẫn nửa cười nửa không liếc hắn một cái.

Lời Tôn Thánh Dương nghẹn lại.

Nhìn con cự hổ hung diễm ngút trời, móng vuốt đủ để xẻ núi nứt đá, hắn hít một hơi thật sâu, ý sợ hãi trong mắt bị sự kiên định thay thế: "Không sợ!" Nói rồi.

Hắn hai chân đạp đất, thân hình mượn lực vọt ra, đầu bút Kinh Hồng trong tay chỉ thẳng vào yêu thú, cất tiếng hét lớn: "Cố huynh, ta đến giúp ngươi!" Tiếng theo người đến!

Thân pháp Tôn Thánh Dương triển khai, như gió như điện, đầu bút "Kinh Hồng" trong tay liên tục điểm, nhắm thẳng vào mắt, cổ họng và các yếu hại khác của cự hổ.

Tuy khó làm nó bị thương căn bản, nhưng đã thành công kiềm chế một phần sự chú ý của yêu thú, tranh thủ được cơ hội thở dốc cho Cố Trục Dã.

Cự hổ quả nhiên bị con "ruồi muỗi" đột nhiên xuất hiện này chọc giận, gầm lên một tiếng, bỏ mặc Cố Trục Dã, móng vuốt khổng lồ mang theo luồng gió ác liệt xé rách không khí, mạnh mẽ vồ xuống Tôn

Thánh Dương!

Tôn Thánh Dương trong lòng kinh hãi, thúc đẩy thân pháp đến cực hạn, hiểm nguy tránh thoát luồng gió móng vuốt, toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cố Trục Dã nhân cơ hội tốt này, nhanh chóng lùi lại nửa bước, tham lam nuốt chửng chân khí nồng đậm xung quanh, bổ sung lượng tiêu hao gần cạn kiệt. "Ta thao!

Cố huynh ngươi đừng đứng nhìn a!

Ta sắp không chịu nổi rồi!" Tôn Thánh Dương chật vật lăn lộn né tránh trên mặt đất, lớn tiếng kêu gào.

Hắn thừa hiểu sức lực của mình, cú đánh này không phải để lập công, mà là để kết liễu!

Cố Trục Dã tự nhiên hiểu rõ lợi hại, điều tức một lát, huyết khí Ma Nhận Thể trong cơ thể sôi trào, ánh mắt lóe lên sắc bén, lại lần nữa áp sát tấn công! "Gầm!" Cự hổ bực bội không thôi, thân thể đồ sộ lại cực kỳ linh hoạt, đột ngột vẫy đuôi, chiếc đuôi hổ như roi thép hung hăng quật về phía Tôn Thánh Dương đang quấy nhiễu bên sườn.

Lần này, Tôn Thánh Dương không thể tránh né, đành cắn răng dồn chân khí vào thân bút Kinh Hồng, ngang bút đỡ đòn! "Đang!" Tiếng kim thiết giao minh nổ vang!

Tôn Thánh Dương chỉ cảm thấy một luồng cự lực hùng hậu mạnh mẽ truyền đến dọc theo thân bút, cả cánh tay đột nhiên tê dại, khí huyết sôi trào, thân thể không kiểm soát được mà bị chấn văng ra.

May mắn thay bút Kinh Hồng chất liệu phi phàm, giúp hắn hóa giải phần lớn lực đạo, nếu không chỉ một cú này thôi cũng đủ khiến hắn xương tay đứt gãy, kinh mạch tổn thương!

Nhưng cũng chính là cú đỡ dốc toàn lực của Tôn Thánh Dương, đã

tạo ra cơ hội tuyệt vời cho Cố Trục Dã!

Cự hổ lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh, thân thể đồ sộ xuất hiện một khoảng trống ngưng trệ cực kỳ ngắn ngủi!

Cố Trục Dã há lại bỏ qua?

Sát phạt đao khí quanh thân hắn trong nháy mắt bị nén đến cực hạn, Trường Đao Trấn Ngục màu mực phát ra tiếng ông minh hưng phấn, thân đao đen kịt lại dâng lên một tầng huyết quang yêu dị!

Hắn dồn lực xuống chân, thân hình như một mũi tên máu rời cung bạo xạ ra.

Ngưng tụ tất cả sức mạnh, tất cả ý chí vào một đao tất sát này, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ như sấm: "Nghiệt súc!

Chết đi!!!" Oanh!!!

Nhát đao dốc toàn lực của Cố Trục Dã, mang theo sát phạt đao khí sôi trào và huyết khí hung lệ của Vạn Kiếp Ma Nhận Thể, tựa như một tia sét đỏ sẫm xé rách bầu trời, hung hăng bổ xuống!

Ánh mắt hắn như điện, chuẩn xác khóa chặt vào phần sườn bụng tương đối mềm yếu, nơi cự hổ phơi bày ra do vẫy đuôi tấn công – đó là chỗ phòng ngự yếu hơn trên thân thể phủ đầy da lông kiên nhận của nó!

Trường Đao Trấn Ngục phát ra tiếng cuồng minh khát máu, huyết quang yêu dị bùng nổ!

Lưỡi đao chưa đến.

Khí tức hủy diệt ngưng luyện đến cực hạn đã khiến không khí xung quanh ngưng đọng. "Phụt!" Máu tươi bắn tung tóe!

Cùng với tiếng kêu rợn người, thân thể cự hổ đồ sộ như ngọn đồi nhỏ bị nhát đao xẻ núi nứt đá này hung hăng bổ bay, mấy chiếc xương

sườn cứng cáp ứng tiếng đứt gãy.

Một vết thương lớn sâu đến tận xương cốt hiển nhiên xuất hiện, nội tạng cũng chịu xung kích dữ dội! "Gào ô!" Tiếng rên rỉ đau đớn thảm thiết thay thế tiếng gầm giận dữ cuồng bạo trước đó, cự hổ nặng nề rơi xuống đất, mặt đất vì thế mà chấn động.

Máu tươi cuồn cuộn trào ra từ miệng mũi nó, khí tức nhanh chóng suy yếu như quả bóng xì hơi, giãy dụa mấy cái, lại nhất thời không thể đứng dậy, chỉ có thể nằm vật xuống đất phát ra tiếng rên rỉ đau khổ.

Ngay lúc này!

Bên cạnh, Tôn Thánh Dương đã sớm tích súc chờ thời, ánh mắt tinh quang lóe lên!

Nhát đao kinh thiên động địa của Cố Trục Dã, không chỉ trọng thương cự hổ, mà sát phạt đao khí kia còn hoàn toàn phá vỡ sinh cơ và phòng ngự cuối cùng của nó.

Lúc này cự hổ, thân thể đồ sộ chỉ đang co giật hấp hối, ngay cả sức lực để nhấc móng vuốt cũng đã mất đi. "Mẹ kiếp! Để ngươi vừa nãy hù dọa lão tử!" Tôn Thánh Dương chửi thầm một tiếng, thân hình vọt nhanh ra.

Hắn thừa biết sức mình, cú đánh này không phải để lập công, mà là để kết liễu!

Bút Kinh Hồng trong tay hóa thành một điểm hàn tinh tinh chuẩn, thừa thắng xông lên, đoạt mạng nó!

Đầu bút nhẹ nhàng đâm vào yếu hại cổ họng đã không còn yêu lực bảo vệ chút nào! "Phụt!" Chân khí dồi dào thuận theo thân bút hùng dũng rót vào, trong nháy mắt nghiền nát sinh lực còn sót lại của nó.

Chương 313

Máu thú nóng hổi phun trào như suối, bắn tung tóe lên người Tôn Thánh Dương, khiến bộ y phục vốn đã khô cứng của hắn lại thêm một tầng nhớp nháp.

Hắn lại chẳng hề để ý, hung hăng nhổ một bãi nước bọt, lúc này mới rút bút Kinh Hồng ra.

Cách đó không xa.

Lâm Tẫn thu trọn cảnh này vào đáy mắt, cười khổ lắc đầu.

Từ bao giờ.

Tôn Thánh Dương vẫn còn là cái người đầy rẫy đạo lý thánh nhân, nói gì cũng trích dẫn kinh điển, tự nhận lý luận cổ tịch cao hơn tất cả tân khoa Trạng nguyên.

Giờ sao lại trở nên... thị tỉnh như vậy?

Những lời tục tĩu kia nói ra, quả thực là lưu loát!

Nhưng rất nhanh, Lâm Tẫn liền nghĩ thông được mấu chốt.

Tôn Thánh Dương đi theo Huyền Giáp Cấm Quân bắc thượng, đã thấy nhiều cảnh tượng bách tính lưu ly thất sở, lời đồn đại tứ phía dẫn đến dân chúng lầm than, giang hồ tông môn thừa cơ gây rối, đã sớm lật đổ những viễn cảnh tươi đẹp mà hắn ôm đầy sách thánh hiền xây dựng nên.

Quan trọng hơn là!

Ban đầu không nên để Thiết Côn Luân tên mãng phu kia dẫn hắn bắc thượng!

Mới được bao lâu, một thư sinh văn nhược đường đường, cử chỉ,

lời nói, càng ngày càng có xu hướng bắt chước Thiết Côn Luân!

Quả là gần mực thì đen!

Y cất bước tiến lên, nhìn thi thể hổ yêu đã hoàn toàn mất đi sinh cơ trên mặt đất, khẽ gật đầu, nói: "Cảm giác thế nào?" Cố Trục Dã thở ra một hơi trọc khí dài, đè nén khí huyết sôi trào trong cơ thể, chậm rãi thu đao đứng dậy, cung thân nói: "Hồi Bệ hạ, thực lực của thần bất tài, còn cần Bệ hạ phái người tương trợ, khiến ngài mất mặt rồi!" Lâm Tẫn không bận tâm, phất tay nói: "Không sao, cho dù Trẫm không đến, ngươi cũng vẫn có thể giết nó." Đây là lời thật lòng.

Tôn Thánh Dương dù sao cũng chỉ có thực lực Bát phẩm, tuy đã gây ra phiền nhiễu cho yêu thú, nhưng không phải nguyên nhân căn bản để chém giết nó.

Ngay cả khi Cố Trục Dã một mình đối mặt, cuối cùng dựa vào sát phạt đao khí ngày càng hung hãn và tiềm lực của Ma Nhận Thể, hắn vẫn có thể đánh giết nó.

Chỉ có điều, hậu quả có thể sẽ thảm khốc hơn nhiều, có lẽ sẽ là thảm thắng.

Cố Trục Dã dường như cũng có thể nghĩ đến cảnh tượng đó, bĩu môi, không lên tiếng.

Lâm Tẫn liếc mắt nhìn Tôn Thánh Dương bên cạnh.

Đôi mắt đối phương tràn đầy mong đợi, khóe môi hơi nhếch lên, dường như đang chờ đợi Lâm Tẫn khen ngợi.

Dù sao, xét về kết quả, cú đánh cuối cùng của con yêu thú này là do hắn hoàn thành!

Lâm Tẫn há lại không hiểu suy nghĩ trong lòng đối phương, trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt lại cố ý nghiêm lại, nói: "Nếu ngươi còn nói tục tĩu lung tung, thì cút về Hàn Lâm Viện chép nửa năm cổ

tịch!" "Ơ..." Vẻ đắc ý trên mặt Tôn Thánh Dương lập tức cứng lại, như thể bị dội một gáo nước lạnh.

Hắn lúng túng xoay xoay cây bút Kinh Hồng trong tay, cúi đầu, không dám nói thêm một lời nào.

Lâm Tẫn cũng không truy cứu sâu, ánh mắt chuyển sang thi thể hổ hung dữ như ngọn đồi nhỏ trên mặt đất, phất tay áo một cái, cũng thu nó vào Tàng Binh Giới.

Đồng thời, y còn lén lút đưa một tia ý thức vào Tàng Binh Giới kiểm tra một phen, ánh mắt lướt qua phần thân sau của hổ thi, lập tức có chút thất vọng. "Không, không có hổ tiên..." Mặc dù thể phách của y đã cường tráng phi nhân, nhưng thân là nam nhân, ai lại chê mình không mạnh hơn chứ?

Hổ tiên của yêu thú Tông Sư đỉnh phong đẳng cấp này, nếu mang đi ngâm rượu, chắc hẳn cũng là vật đại bổ...

Sau đó.

Lâm Tẫn nén lại tiếng thở dài nhàn nhạt trong lòng, ngẩng mắt nhìn quanh bốn phía, nói: "Đi thôi." "Vâng!" Hai người cung kính lĩnh mệnh, theo sát phía sau.

Xuyên qua khu rừng không quá rậm rạp và rộng rãi phía trước, một con sông nhỏ trong vắt uốn lượn hiện ra trước mắt.

Lâm Tẫn chú ý đến ánh mắt khát khao của hai người bên cạnh.

Đặc biệt là dáng vẻ chật vật toàn thân dính máu của Tôn Thánh Dương, y khẽ cười, nói: "Đi tắm rửa đi!" "Đa tạ Bệ hạ!" Hai người không hề do dự, một bước lao nhanh đến bên bờ sông, bắt đầu nhanh chóng rửa sạch máu tươi dính trên người.

Mùi tanh nồng nặc của máu bám đầy người, sau khi bị ánh nắng chiếu vào liền trở nên khô cứng nhớp nháp, tỏa ra mùi sắt tanh khiến

người ta buồn nôn, quả thực khó ngửi.

Không lâu sau đó.

Hai người đã đại khái rửa sạch vết máu trên người.

Tôn Thánh Dương vừa định dùng nước rửa mặt, lại thấy Lâm Tẫn vẫn đứng chắp tay bên bờ sông, vẻ mặt dường như đang thưởng thức phong cảnh, bỗng nhiên khẽ nhíu mày, cánh mũi khẽ hít hít. "Có mùi máu tanh." Giọng Lâm Tẫn bình tĩnh nhưng mang theo sự khẳng định không thể nghi ngờ: "Do gió mang đến, rất tươi." Cố, Tôn hai người nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức nín thở ngưng thần.

Khứu giác của Cố Trục Dã là nhạy bén nhất, sau lời nhắc nhở này, cũng lập tức bắt được mùi sắt tanh cực nhạt lẫn trong hơi nước và hương đất ở sông. "Ở thượng nguồn!" Hắn đột nhiên quay đầu.

Gần như đồng thời.

Tôn Thánh Dương cũng nhìn thấy trong sông bắt đầu loang ra những vệt đỏ nhạt cực kỳ khó phát hiện. "Bệ hạ minh sát!" Tôn Thánh Dương thất thanh kinh hô: "Trong nước có máu!" Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên sắc bén như đao, quét về phía rừng rậm thượng nguồn: "Đi!" Không đi được bao xa.

Cảnh tượng trước mắt liền khiến sắc mặt ba người trầm xuống.

Chỉ thấy bên bờ sông ngổn ngang mấy thi thể, máu đỏ chói mắt thấm đẫm một mảng lớn bờ sông, vẫn không ngừng chảy vào sông, làm vẩn đục một vùng bất tường.

Sắc mặt Tôn Thánh Dương đại biến: "Cái... cái gì thế này?!" Cố Trục Dã tuy không nói gì, nhưng lòng bàn tay đã siết chặt chuôi Trường Đao Trấn Ngục ở bên hông, ánh mắt sắc bén quét khắp xung quanh, đề phòng những đòn tập kích có thể xảy ra.

Dung mạo tuấn lãng của Lâm Tẫn càng băng lạnh dị thường!

Chỉ vì trang phục mà mấy thi thể này mặc, rõ ràng là đệ tử của Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông! "Xem ra, trong di tích có chuột chui vào rồi!" Lâm Tẫn chau chặt mày kiếm, giọng nói trầm thấp, như đến từ địa ngục cửu u!

Tôn Thánh Dương kinh nghi bất định.

Cẩn thận quét mắt khắp bốn phía, trầm ngâm nói: "Bệ hạ, ý của ngài là, có người ngoài xâm nhập vào di tích?" Lâm Tẫn không nói gì.

Y chỉ không hiểu, có Diệp Quy Trần và Nhạc Phi hai vị võ giả Lục Địa Thần Tiên trấn giữ, làm sao có thể có người ngoài lặng lẽ tiềm nhập vào được chứ?

Trừ phi... di tích này, còn có một lối vào khác!

Còn về việc tự tương tàn sát?

Lâm Tẫn chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này!

Đệ tử Hạo Thiên Tông khi nhập môn đều có đá vấn tâm thẩm hạch tâm tính, có lẽ đôi khi có tranh chấp, nhưng tuyệt đối không thể làm ra chuyện giết người vượt hóa!

Tàng Kiếm Sơn Trang cũng không dám như vậy.

Trừ phi bọn họ muốn gánh chịu cơn thịnh nộ của Đế vương Thiên tử, khiến cả tông môn diệt vong trong chớp mắt!

Sau đó.

Y thu lại suy nghĩ, cúi người cẩn thận kiểm tra tình hình mấy thi thể này.

Những người này đều bị người ta dùng chưởng lực cương mãnh một chiêu giết chết, ngực lõm sâu, chưởng ấn rõ ràng, trong nháy mắt hủy diệt tâm mạch và sinh cơ trong cơ thể, thậm chí không có cả dư địa phản kháng.

Tại vết thương và trên những bộ y phục còn sót lại, một luồng khí tức cực nhạt nhưng vô cùng khó chịu bao quanh.

Khí tức đó âm tà nhập cốt, mang theo một cảm giác chết chóc như đang ô uế sinh mệnh, không hợp với chân khí thuần dương tràn ngập giữa trời đất, giống như... xâm thực từ một chiều không gian khác.

Lâm Tẫn đứng thẳng người.

Lông mày y ánh lên vẻ tiếc nuối.

Trong di tích có uy áp vô hình tràn ngập, cảm tri thần thức bị hạn chế rất nhiều, không thể như bên ngoài, tâm niệm vừa động liền khuếch tán ra, khóa chặt khí tức của kẻ địch.

Đã không tìm được tung tích hung thủ, vậy chỉ có thể trước tiên để người của mình nhanh chóng hội hợp, tránh sức mạnh phân tán, phòng ngừa lại xảy ra những thương vong không cần thiết!

Nghĩ đến đây.

Đôi mắt Lâm Tẫn ngưng lại, khí thế bàng bạc quanh thân ào ạt bùng phát!

Thương!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng thẳng lên trời cao đột nhiên vang khắp đất trời!

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm ứng tiếng mà xuất ra, hóa thành một đạo lưu quang rực rỡ bay vút lên không, tựa như đế vương thân lâm, cao cao ngự trị trên cửu thiên, tản ra kiếm ý vô thượng hạo hãn mà sắc bén, giống như ngọn hải đăng nổi bật nhất.

Chương 314

Ngay sau đó.

Lâm Tẫn khí trầm đan điền, chân khí hùng hồn bao bọc lấy âm thanh, tựa như sấm sét cuồn cuộn truyền khắp bốn phía: "Đệ tử hai tông nghe lệnh, tốc tốc đến vị trí của Trẫm!" Âm thanh trong trẻo như thủy triều liên miên bất tuyệt, ẩn chứa uy nghiêm không thể nghi ngờ, không ngừng khuếch tán về phía xa, dường như bao trùm toàn bộ di tích.

Sau khi làm xong tất cả, Lâm Tẫn lại một lần nữa đưa mắt nhìn về phía thi thể trên mặt đất, khẽ nhíu mày.

Cảnh giới của những đệ tử bị hại này phổ biến ở khoảng Thất, Bát phẩm, không quá cao, do đó cũng không thể dựa vào trạng thái tử vong của họ để phán đoán chính xác tu vi thực sự của kẻ địch.

Tuy nhiên!

Đã dám lén lút xâm nhập địa bàn của Trẫm, lạm sát đệ tử tông môn dưới quyền, bất luận đối phương là ai, có mục đích gì, đều đã phạm tội chết!

Nửa canh giờ sau.

Hàng chục đạo thân ảnh liên tục từ các phía sơn lâm phóng nhanh đến, hội tụ gần con sông nhỏ.

Ban đầu trên mặt họ còn mang theo chút nghi hoặc, không hiểu vì sao Bệ hạ đột nhiên lại cao điệu triệu tập mọi người như vậy.

Nhưng khi họ nhìn thấy mấy thi thể đồng môn bên bờ sông, lập tức hiểu ra điều gì đó, sắc mặt đều trở nên ngưng trọng.

Có địch tập kích!

Cảm giác "thế ngoại đào nguyên" mà mọi người vừa có được trong lòng vì chân khí nồng đậm ở đây, trong chốc lát tan biến như khói mây, thay vào đó là sự cảnh giác cao độ.

Tất cả mọi người đều không tự chủ được mà siết chặt binh khí, cảnh giác xung quanh, dường như bất kỳ góc khuất tối tăm nào cũng có thể bất cứ lúc nào lao ra kẻ địch chí mạng!

Tôn Thánh Dương thân hình nhanh nhẹn, nhanh chóng xuyên qua đám đông, kiểm đếm số người một lượt, sắc mặt khó coi tiến lên bẩm báo: "Bệ hạ, tổng cộng bốn mươi sáu đệ tử hai tông tiến vào di tích, hiện tại... chỉ có ba mươi lăm người đến được đây.

Những người còn lại..." Lời hắn chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng!

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm treo cao trên cửu thiên, kiếm ý chiêu chiêu, họ không thể không thấy, không thể không cảm ứng được.

Sở dĩ không đến, rất có khả năng... là đã gặp bất trắc, bị kẻ địch không rõ danh tính này chém giết rồi!

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Trên mặt không lộ hỉ nộ, nhưng ánh mắt lại càng băng hàn.

Y ý niệm khẽ động, thu hồi Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm đang treo cao trên không.

Thanh âm lạnh lùng, không mang chút tình cảm nào, hỏi: "Ai biết vị trí trung tâm của di tích này?" Đã kẻ địch ẩn mình trong bóng tối, vậy thà chủ động tìm kiếm còn hơn bị động.

Bất luận là muốn nắm quyền kiểm soát nơi này, hay rời đi, trung tâm đều là nơi tất tranh!

Hung thủ, rất có thể cũng ở đó.

Lúc này.

Trong một góc, một đệ tử Hạo Thiên Tông hơi hoảng sợ đứng ra, cung thân nói: "Bệ hạ...

đệ tử dường như biết một chút manh mối." Lâm Tẫn ánh mắt chuyển sang hắn: "Ở đâu?" Đệ tử kia giơ tay chỉ về phía bắc, nói: "Đệ tử đến đây hội hợp với mọi người trước đó, từng phát hiện ở hướng đó một cánh cửa đá khá đặc biệt, ẩn trong vách núi, khí tức cổ lão, không biết có phải là trung tâm không." Lâm Tẫn ngẩng mắt nhìn về phía bắc, không hề do dự, hạ lệnh: "Tất cả mọi người đi theo sát Trẫm." Nói xong.

Liền dẫn đầu cất bước, thân hình như gió, lao nhanh về phía bắc mà đệ tử kia chỉ.

Cố Trục Dã, Tôn Thánh Dương và hơn ba mươi đệ tử hai tông khác không dám chậm trễ, lập tức thi triển thân pháp, theo sát phía sau, đoàn người như một mũi kiếm sắc bén đâm thẳng vào rừng núi phía bắc.

Rất nhanh.

Sau khi đi về phía bắc khoảng ba dặm, quả nhiên dưới một vách núi không đáng chú ý, phát hiện ra một cánh cửa đá khảm trong đó.

Cánh cửa đá này không hùng vĩ như lối vào bên ngoài, nhưng chất liệu đá lại cổ lão hơn, trên đó khắc những hoa văn mơ hồ mà huyền ảo, toát ra một cỗ khí tức thần bí tang thương.

Hơn nữa... bề mặt cửa đá ban đầu dường như bao phủ một tầng cấm chế chân khí nhàn nhạt.

Nhưng lúc này, cấm chế đó đã vỡ nát tiêu tan, mép cửa đá còn có dấu vết phá hoại rõ ràng!

Cấm chế đã bị người ta cưỡng ép phá mở!

Ánh hàn quang trong mắt Lâm Tẫn lóe lên, không còn do dự, chắp tay như kiếm, một đạo kiếm khí sắc bén vô song trong nháy mắt bắn ra!

Oanh long!

Cửa đá ứng tiếng mà vỡ nát, nổ thành vô số mảnh vỡ, lộ ra một lối đi u sâu phía sau.

Bước vào trong, tầm nhìn bỗng nhiên rộng mở, dường như là một không gian lòng núi khổng lồ.

Lâm Tẫn vừa nhìn đã chú ý thấy, trên một bệ đá không xa, lóe lên một đoàn hắc quang u thúy.

Một thân ảnh mặc hắc bào quay lưng về phía lối vào, tĩnh lặng đứng ở đó, trong tay đang cầm một loại dược liệu tỏa ra linh quang dạt dào, dường như đang cẩn thận quan sát, lại như đang chờ đợi điều gì.

Quan trọng là!

Dao động phát ra từ người này, cùng với luồng khí tức âm tà khó chịu còn sót lại trên thi thể đệ tử bên sông, cùng một nguồn gốc! "Hại chết dân của Trẫm, chết!" Ánh hàn mang trong mắt Lâm Tẫn bùng nổ, căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội biện giải nào, thậm chí không thèm biết y là ai.

Thanh lạc, nhân động!

Một đạo kiếm khí rực rỡ chói mắt đã theo động tác của y, xé rách không khí, mang theo thiên uy hiển hách của đế vương, chém thẳng vào thân ảnh hắc bào kia!

Bành!!!

Tiếng động lớn kinh thiên chấn động động huyệt, vô song kiếm khí nổ tung giữa không trung, dường như bị thứ gì đó cản lại, không thể chạm đến thân ảnh hắc bào dù chỉ một tấc.

Lâm Tẫn mày kiếm chau chặt, ánh mắt sắc bén như chim ưng, ngưng thị về phía trước.

Một bình chướng phòng ngự bán trong suốt không trung hiện ra, gợn sóng liên tục, quang hoa lưu chuyển, tiêu trừ và nuốt chửng hoàn toàn kiếm khí của y.

Nếu không phải vậy, đối phương e rằng đã thảm tử ngay tại chỗ dưới nhát kiếm này!

Ngay lúc khí thế quanh thân Lâm Tẫn lại lần nữa tăng vọt, muốn lần nữa ra tay, dùng thế sét đánh vạn quân nghiền nát bình chướng vướng víu này thì dị biến đột ngột xảy ra!

Trong hư không phía trước hắc bào nhân, không hề có dấu hiệu gì mà dâng lên từng vòng gợn sóng đen kỳ dị, trung tâm của gợn sóng u ám sâu thẳm, dường như thông đến một đầu không biết nào đó.

Ngay sau đó.

Chỉ nghe thấy một tiếng "xuy lạp" rất nhỏ, như tiếng vải bị xé rách.

Không gian đó lại bị một cỗ cự lực vô hình cưỡng ép xé toạc, hiện ra một cái miệng đen kịt có rìa không đều, bên trong hỗn loạn vặn vẹo, tựa như một lối đi!

Đồng tử Lâm Tẫn co rút lại, trong lồng ngực dâng lên sóng to gió lớn! "Cắt xé hư không?

Đây là võ kỹ gì?!" Ngay cả võ giả Khấu Thiên Cảnh, cũng tuyệt đối không thể tùy tiện xé toạc một khe nứt không gian!

Chẳng lẽ...

đối phương là võ giả Thiên Nhân Cảnh?

Điều này không thể nào!

Chưa nói đến quy tắc thiên đạo của thế giới này có cho phép Thiên Nhân Cảnh tồn tại hay không.

Ngay cả khi cho phép, nếu đối phương thực sự ở cảnh giới Thiên Nhân, còn cần phải chạy trốn sao?

E rằng tùy tiện một chiêu, liền có thể trực tiếp xóa sổ bọn người y, hình thần câu diệt! "Kiệt kiệt kiệt..." Một trận cười lạnh lẽo, quỷ dị, tựa như dùng móng tay cào vào thủy tinh vang lên, khiến người ta rợn tóc gáy, tâm thần bất an.

Gần như đồng thời!

Sắc mặt Cố Trục Dã ngưng lại, dưới chân không để lại dấu vết mà xê dịch nửa bước sang bên, tay phải đã vững vàng đặt trên chuôi đao Trường Đao Trấn Ngục.

Sát phạt đao khí Tông Sư cảnh dũng động, bảo vệ đệ tử hai tông phía sau!

Thân ảnh hắc bào khẽ nghiêng đầu.

Mặc dù vẫn không thể nhìn rõ dung mạo ẩn trong bóng tối của y, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng một ánh mắt lạnh lẽo, trêu ngươi, tựa như đang nhìn con mồi quét qua, mang lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo nhớp nháp như bị ác quỷ vực sâu nhìn chằm chằm. "Bệ hạ, chúng ta... sẽ còn gặp lại!" Giọng nói khàn khàn khô khốc đó, không mang nửa điểm cảm xúc của con người.

Nói xong.

Chương 315

Hắc bào nhân mạnh mẽ bước về phía trước một bước, trong khoảnh khắc liền chìm vào khe nứt không gian vặn vẹo đó, biến mất không dấu vết.

Khe nứt không gian cũng nhanh chóng co lại, liền hợp, không còn tồn tại, như thể chưa từng xuất hiện.

Lâm Tẫn nhìn quanh trái phải.

Bình chướng bán trong suốt vừa nãy cũng theo đó tiêu tán, nhưng sự kinh hãi và ngưng trọng trong lòng y, lại không hề giảm sút!

Đối phương rốt cuộc là ai?

Không hiểu vì sao.

Tại khoảnh khắc hắc bào nhân nghiêng người kia, luôn cho y một cảm giác quen thuộc khó hiểu, giống như...

đã từng gặp ở đâu đó!

Hơn nữa!

Thủ đoạn lợi dụng khe nứt hư không xuyên qua, độn tẩu, y không phải lần đầu tiên nhìn thấy!

Rất lâu trước đây, tại Tây Hoang Trền Oán Bí Cảnh, tà ma dị vực cũng dùng chiêu này, mang đi thi thể của Dạ Lâm!

Chẳng lẽ nói, người này cũng là tà ma dị vực?

Tiêu Luyện chẳng phải đã nói, bọn chúng không thể chân thân giáng lâm thế giới này sao?

Hay là nói, bọn chúng lại bồi dưỡng một Dạ Lâm thứ hai?

Vài hơi thở sau.

Y trăm mối tơ vò không cách nào giải thích được. "Bệ hạ!" Lúc này, Cố Trục Dã sau khi kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh liền tiến lên, bẩm báo khẽ: "Ngoài bệ đá kia, không có dị thường nào khác." Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Đưa ánh mắt nhìn về phía bệ đá không quá cao, nhưng rõ ràng là trung tâm của nơi này.

Thân hình y lóe lên, như dịch chuyển tức thời xuất hiện trước bệ đá.

Cúi đầu nhìn xuống, bề mặt bệ đá phủ một lớp bụi mỏng, trên đó đặt ba thứ: Một tờ giấy da bò cổ phác, góc cạnh ố vàng.

Một cây dược liệu hình dạng lan hoa, toàn thân trong suốt, tỏa ra linh quang nồng đậm và khí tức tĩnh lặng.

Một khối kim loại màu đen u ám, to bằng nắm tay, bề mặt thô ráp, phát ra ánh sáng mờ mịt.

Ngoài ra.

Bên phải nhất của bệ đá phủ đầy tro bụi, có một khu vực trống hình chữ nhật rõ ràng, dấu vết bụi bẩn nhạt hơn, chắc hẳn từng đặt một thứ tư, chỉ có điều hiện tại đã không thấy tăm hơi.

Hồi tưởng lại người áo đen vừa rồi cầm trong tay, chính là một cây dược liệu...

Xem ra, chính là lấy đi từ đây.

Khóe mày Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, nghi vấn lại nảy sinh: "Chẳng lẽ, bọn chúng không tiếc xé toạc khe nứt hư không cũng phải tiềm nhập vào di tích này, mục tiêu chỉ là vì một cây dược liệu này?" Loại dược liệu nào mà có thể khiến bọn chúng phải phí công tốn sức đến

vậy? "Bệ hạ, đây hình như là một bản đan phương." Tôn Thánh Dương cẩn thận từng li từng tí cầm lấy tờ giấy da bò bên trái nhất, lướt qua một lượt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hai tay dâng lên cho Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn theo bản năng tiếp lấy.

Khi y nhìn rõ nội dung đan phương, đồng tử đột nhiên co rút: "Thần Phủ Quy Nguyên Đan!?" Y sao cũng không ngờ tới.

Loại đan dược mà Tiêu Luyện trước đây tùy miệng nhắc đến để chữa trị chứng mất hồn của Thiết Côn Luân, bản đan phương hoàn chỉnh của nó, lại gặp được ở đây.

Quan trọng là!

Trên tờ giấy da bò này ghi chép chi tiết tất cả các đan dược cần thiết và các bước luyện đan của Thần Phủ Quy Nguyên Đan.

Thậm chí, ngay cả hình dáng, màu sắc, đặc tính khí tức của mấy vị chủ dược, đều miêu tả rõ ràng rành mạch!

Ba vị chủ dược: Địa Mạch Thạch Tủy Căn, Tĩnh Tâm Lan Hoa, Vong Ưu Thảo Nhị.

Còn về các phụ liệu khác, tuy cũng khá quý hiếm, nhưng đều là tương đối phổ biến, rất dễ tìm đủ. "Ha ha ha!" Ngay cả với tâm tính của Lâm Tẫn, lúc này cũng không nhịn được mà sảng khoái cười lớn trong lòng!

Điều này quả thực là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu (đạp nát giày sắt tìm không thấy, đến được mà chẳng tốn công)!

Vong Ưu Thảo Nhị, y trước đây chưa từng nghe nói qua, cần phải phái người tra cứu cổ tịch hoặc thăm dò thông tin.

Nhưng Địa Mạch Thạch Tủy Căn... loại dược liệu này hình dáng, y luôn cảm thấy có chút quen mắt, lờ mờ như đã từng thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không sao nhớ ra được xuất xứ cụ thể.

Còn về Tĩnh Tâm Lan Hoa cuối cùng... chẳng phải đang ở ngay trước mắt sao?!

Cây dược liệu hình lan hoa nằm sát bản đan phương trên bệ đá, bất luận hình thái hay màu sắc đều giống hệt "Tĩnh Tâm Lan Hoa" ghi chép trong đan phương!

Điều đó cũng có nghĩa là.

Hiện tại, đan phương đã có, Tĩnh Tâm Lan Hoa cũng đã có trong tay!

Chỉ cần tìm thêm "Địa Mạch Thạch Tủy Căn" và "Vong Ưu Thảo Nhị" hai loại chủ liệu này, liền có thể bắt tay vào luyện chế "Thần Phủ Quy Nguyên Đan", giúp Thiết Côn Luân khôi phục thần hồn, phục hồi ký ức!

Đến lúc đó.

Mối nghi ngờ đã vướng mắc y bấy lâu, về việc Quan Vũ Thiết Côn Luân và Thiên Diễn Tông rốt cuộc có liên quan gì, có lẽ liền có thể triệt để giải khai!

Cố nén lại sự kích động trong lòng.

Lâm Tẫn thu đan phương và Tĩnh Tâm Lan Hoa vào Tàng Binh Giới.

Ánh mắt y cuối cùng rơi vào khối kim loại màu đen u ám không mấy đáng chú ý kia.

Đưa tay cầm lấy nó... "Ừm?" Một cảm giác cực kỳ nặng trĩu trong nháy mắt truyền đến, khiến y không khỏi nhíu mày.

Rõ ràng chỉ to bằng nắm tay, nhưng trọng lượng của nó, lại như đang nâng một ngọn núi cao trăm trượng!

Ngay cả bề mặt bệ đá phẳng phiu mà nó vừa được đặt lên, cũng bị nó ép lún xuống một vết lõm rõ ràng! "Kim loại nặng quá!" Lâm Tẫn thì thầm, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Kim loại này mật độ kinh người, chất liệu không rõ, tuyệt đối là một loại kỳ kim từ ngoài trời hoặc thần thiết cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng... hiện tại dường như cũng không có công dụng nào có thể sử dụng ngay lập tức.

Trọng lượng kinh khủng như vậy, cho dù có thể tìm được thần rèn đúc thành binh khí, thì e rằng võ giả bình thường ngay cả cầm cũng không nhấc nổi.

Ngay cả người có thực lực cao cường sử dụng, cũng cần phải liên tục hao phí chân khí để duy trì vung vẩy.

Một khi lâm vào khổ chiến kéo dài, tất nhiên chân khí tiêu hao kịch tăng, khó tránh khỏi được không bù mất.

Bất đắc dĩ, y chỉ có thể tạm thời thu nó lại, để dành sau này từ từ nghiên cứu. "Bệ hạ!" Lúc này, Tôn Thánh Dương rời khỏi bệ cao đi tuần tra đã quay trở lại.

Trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động khó kiềm chế, nhanh chóng bước đến, giọng nói thậm chí còn mang theo chút run rẩy: "Phát hiện lớn!

Ngài mau đi theo thần!" "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ nhếch mày.

Dưới sự dẫn dắt của Tôn Thánh Dương, mọi người vòng qua bệ cao, đến phía sau nó.

Đó là một khoảng đất rộng chừng nửa mẫu vuông.

Đất đai nhìn có vẻ không khác gì bên ngoài, thậm chí còn hơi cằn cỗi.

Và trên khoảng đất đó, thưa thớt mọc lên một số thực vật cao khoảng ba tấc, lá cây thon dài, hình dáng mộc mạc không hoa mỹ, chỉ là một đám cỏ xanh biếc.

Nhưng nội tâm Lâm Tẫn lại đột nhiên chấn động! "Uẩn Chân Thảo!?" Lâm Tẫn thực sự không ngờ tới.

Trong sâu thẳm động huyệt lòng núi tưởng chừng hoang vu này, lại còn ẩn giấu một vườn dược liệu quý giá như vậy, hơn nữa còn trồng một số lượng Uẩn Chân Thảo lớn đến thế!

Trước đây Tôn Thánh Dương bị thương nhẹ đã dùng một cây, y còn cảm thấy tiếc nuối, không ngờ thoáng chốc đã phát hiện ra cả một khu vực ở đây.

Chỉ có điều.

Chương 316

Có lẽ vì năm tháng quá lâu xa, dẫn đến gần một nửa số Uẩn Chân Thảo đã cạn kiệt chân khí, khô héo suy tàn, mất đi dược hiệu.

Lâm Tẫn cẩn thận kiểm đếm một lượt, số Uẩn Chân Thảo còn giữ được trạng thái tươi tốt, có dược lực sung mãn, vẫn còn đủ mười ba cây! "Rất tốt!" Lâm Tẫn gật đầu: "Chuyến đi này, thu hoạch coi như khá phong phú!" Oanh long!!!

Ngay lúc này, cả động huyệt không hề có dấu hiệu gì mà bắt đầu rung lắc dữ dội!

Trên đỉnh đầu không ngừng có đá vụn ào ào rơi xuống, vách đá xung quanh nứt ra từng khe, tựa như trời đất nghiêng đổ!

Đồng thời.

Tại hư không ngay phía trên bệ cao, từng đạo lưu quang từ không trung tuôn trào, nhanh chóng hội tụ xoay tròn, hình thành một xoáy nước màu đen rộng chừng một trượng vuông, phát ra dao động không gian cường liệt.

Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên sắc bén, đoạn nhiên quát: "Đó hẳn là lối ra!

Di tích sắp sụp đổ, tất cả mọi người, tốc tốc rút lui, không được chậm trễ!" "Tuân mệnh!" Cố Trục Dã, Tôn Thánh Dương và những người khác đồng thanh ứng.

Tuy kinh nhưng không loạn, lập tức tổ chức hơn ba mươi đệ tử, thân hình nhảy vọt lên, như những mũi tên rời cung, có trật tự mà lần lượt lao vào xoáy nước màu đen kia.

Lâm Tẫn đứng tại chỗ.

Mãi cho đến khi thân ảnh đệ tử cuối cùng chìm vào xoáy nước, y mới hít một hơi thật sâu, thân hình hóa thành một đạo kim mang, lao vào xoáy nước!

Cùng với cảm giác choáng váng ngắn ngủi.

Dưới chân một lần nữa truyền đến cảm giác vững chãi, tầm nhìn cũng nhanh chóng khôi phục.

Mọi người trở về Lạc Tinh Hạp Cốc, vầng sáng lối vào di tích phía sau đang nhanh chóng mờ đi, co lại, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán vào vô hình, như thể chưa từng tồn tại.

Bầu trời đã quang đãng, tuyết lớn ngừng rơi, ánh nắng đông rực rỡ nhưng không ấm áp, xuyên qua tầng mây thưa thớt chiếu xuống, phản chiếu ánh sáng chói mắt trên tuyết trắng tinh khiết. "Bệ hạ!" Diệp Quy Trần và Nhạc Phi trấn thủ bên ngoài thấy vậy, nhanh chóng tiến lên, cung kính hành lễ: "Chuyến thám hiểm di tích này, có thuận lợi không ạ?" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, sau đó lại chậm rãi lắc đầu, thần sắc hơi phức tạp.

Hai người thấy vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ không hiểu.

Tôn Thánh Dương đúng lúc tiến lên, thuật lại sự việc trong di tích một cách giản lược và trọng yếu.

Diệp Quy Trần và Nhạc Phi nghe xong, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lập tức quỳ xuống thỉnh tội: "Bệ hạ thứ tội!

Thần đẳng trấn giữ bên ngoài, tuyệt không có bất kỳ ai lén lút xâm nhập di tích, còn mong Bệ hạ minh giám!" Lâm Tẫn phất phất tay: "Đứng dậy đi.

Chuyện này, không thể trách các khanh." Thủ đoạn của đối phương quỷ dị khó lường, ngay cả khi phái thiên quân vạn mã phòng bị, e rằng cũng vô ích!

Lâm Tẫn thở ra một hơi trọc khí sâu, phân phó: "Chuyến thám hiểm này, tổn thất mười mấy tinh anh tông môn.

Truyền ý chỉ của Trẫm, hậu tuất phủ úy gia nhân thân thuộc của họ, tất cả chi phí phủ tuất, do triều đình gánh vác, nhất định phải xử lý thỏa đáng, không được có sai sót." Diệp Quy Trần và Nhạc Phi đồng thời chắp tay, trịnh trọng ứng: "Vâng!

Bệ hạ nhân đức, thần đẳng tuân chỉ!" Xoẹt!

Tiếng xé gió bén nhọn xé toạc sự tĩnh mịch của sơn cốc.

Một thân ảnh khoác trọng giáp huyền đen, khôi ngô như núi đạp tuyết phi nhanh đến, vén lên một trận gió lạnh lẽo, ào ào quỳ một gối xuống đất: "Mạt tướng, tham kiến Bệ hạ!" Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua những giọt tuyết chưa tan trên giáp trụ đối phương, khóe môi khẽ nhếch: "Thương Sóc, ngươi không truy tra người Thẩm gia, đến đây làm gì?" Thương Sóc đứng dậy ôm quyền, giáp trụ khanh thương phát ra tiếng vang: "Khải bẩm Bệ hạ, đã thanh trừng gần hết rồi, mạt tướng vừa hay đang chỉnh đốn quân đội gần đây, nghe nói Bệ hạ ở đây, đặc biệt đến bẩm báo chiến quả!" Lâm Tẫn gật đầu.

Đang định mở miệng hỏi kỹ, lại thấy Thương Sóc đột nhiên nhíu chặt mày, không tự chủ mà tiến lên nửa bước, chân khí quanh thân khuếch tán như gợn sóng, lại đang cẩn thận cảm tri điều gì đó. "Chuyện gì vậy?" Ánh mắt Lâm Tẫn ngưng lại.

Cánh mũi Thương Sóc khẽ động, vẻ hoang mang trong mắt hổ càng sâu, trầm giọng nói: "Bệ hạ thứ tội... trên người ngài dường như nhiễm một luồng khí tức cực nhạt, mạt tướng cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống như..." Hắn trầm tư nửa khắc, rồi nói ra lời kinh người: "Mạt tướng trước đây phụng mệnh truy tra Dương Hạo, địa điểm tình báo nói đến, chính là tàn lưu của loại khí tức này!" Nghe vậy.

Lông mày kiếm của Lâm Tẫn ngưng lại, chợt vỡ lẽ!

Thân ảnh hắc bào trong di tích, rất có khả năng chính là Đại Trưởng Lão Dương gia, Dương Hạo!

Với cảnh giới Đại Tông Sư hậu kỳ của hắn, tuyệt đối không thể tản phát ra khí tức mạnh mẽ như vậy.

Kết hợp với dao động khí tức quỷ dị và không giống ở thế giới này.

Giải thích duy nhất!

Chính là sau lưng hắn, đứng là tà ma dị vực kia!

Chẳng trách lúc trước Thương Sóc không tìm được tung tích của hắn, hóa ra là đã đầu hàng tà ma dị vực. "Xem ra, Dương Hạo vì muốn báo thù Trẫm, đã hoàn toàn vứt bỏ tôn nghiêm và giới hạn của một con người!" Đôi mắt rồng của Lâm Tẫn rũ xuống, lạnh lẽo tự ngữ.

Chỉ là, tà ma dị vực kia vì sao lại chọn Dương Hạo?

Có phải đã nhìn trúng thiên phú hoặc chấp niệm đặc biệt nào đó của hắn?

Hay là nói... bọn chúng muốn biến Dương Hạo thành một "Dạ Lâm" thứ hai, làm tiên phong và quân cờ để chúng xâm thực thế giới này?

Còn nữa!

Bọn chúng không tiếc lộ hành tung, tiềm nhập Thừa Vân Di Tích, cuối cùng mang đi cây dược liệu không rõ tên kia, rốt cuộc có công dụng đặc biệt gì?

Trong lòng Lâm Tẫn vạn ngàn nghi hoặc giao thoa, nhưng khó lòng lý giải được đầu mối.

Lúc này thông đạo dị vực chưa mở, phong ấn thượng cổ vẫn còn,

bản tôn tà ma không thể chân thân giáng lâm thế giới này, bản thân y cũng khó lòng vượt giới truy tra.

Hiện tại chỉ có thể lấy tĩnh chế động, phòng bị nghiêm mật.

Chỉ cần phong ấn trung tâm dưới kinh đô vững chắc, những yêu ma quỷ quái kia liền không thể làm nên sóng gió.

Nghĩ đến đây.

Lâm Tẫn tạm thời nén lại nghi ngờ, chuyển sang Thương Sóc hỏi: "Chiến quả ngươi vừa nói thế nào?" Thương Sóc lập tức bẩm báo: "Hồi Bệ hạ, theo điều tra, Thẩm gia lần này bắc thượng tổng cộng mười chín người, do Nhị Trưởng Lão Thẩm gia dẫn đầu, người này là Tông Sư đỉnh phong cảnh, đã bị mạt tướng chém giết." "Ồ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng: "Ngay cả Nhị Trưởng Lão cũng phái ra, Thẩm gia cũng chịu chi thật." Khóe môi y lướt qua một tia cười lạnh: "Thường nói, lạc diệp quy căn.

Đã như vậy, liền đem đầu người của bọn chúng gửi về Bích Ba Thành, coi như Trẫm 'ban thưởng' cho chúng!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Thương Sóc ôm quyền ứng, xoay người đạp tuyết rời đi.

Lâm Tẫn chắp tay xa vọng trời nam, trong đôi mắt rồng, hàn ý lạnh lẽo như đao. "Thẩm gia... tất cả những điều này, đều là do các ngươi tự chuốc lấy!" Sau đó.

Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, liếc mắt nhìn Diệp Quy Trần bên cạnh, lên tiếng hỏi: "Diệp Trưởng Lão, có một chuyện còn phải làm phiền Tàng Kiếm Sơn Trang!" Diệp Quy Trần hoảng sợ, lùi lại nửa bước, cung thân nói: "Bệ hạ nói đùa, cứ phân phó là được." Chưa nói đến thân phận địa vị của Lâm Tẫn.

Chỉ riêng thực lực siêu cường của đại năng Khấu Thiên Cảnh này, đã đủ khiến hắn vạn phần cung kính!

Lâm Tẫn nói: "Trẫm cần luyện chế một viên đan dược, hiện tại còn thiếu 'Địa Mạch Thạch Tủy Căn' và 'Vong Ưu Thảo Nhị' hai vị chủ dược, còn phải nhờ Tàng Kiếm Sơn Trang để mắt nhiều hơn!" Là một trong những thánh địa tông môn giang hồ.

Tàng Kiếm Sơn Trang tất nhiên rất hiểu rõ giang hồ, để họ đi tìm dược liệu, cũng là hiệu quả nhất.

Tuy nhiên...

Đôi mắt tang thương của Diệp Quy Trần bắn ra tinh quang, khóe miệng hé cười, nói: "Hồi Bệ hạ, 'Địa Mạch Thạch Tủy Căn', hạ thần không rõ, nhưng..." Hắn đổi giọng, nói một cách dứt khoát: "'Vong Ưu Thảo Nhị', không cần đi tìm, trong bảo khố của trang, có sẵn rồi!

Hạ thần lập tức trở về tông môn, đưa nó đến hoàng cung!" "Ồ?" Mắt rồng Lâm Tẫn lóe sáng, hơi kích động: "Vậy thì đa tạ Diệp Trưởng Lão!" Diệp Quy Trần vội vàng xua tay: "Bệ hạ nói quá rồi!" Tâm tình Lâm Tẫn đại hảo!

Có Vong Ưu Thảo Nhị, hiện tại chỉ cần tìm thêm Địa Mạch Thạch Tủy Căn, liền có thể thành công luyện chế Thần Phủ Quy Nguyên Đan, triệt để giải khai bí mật giữa Thiết Côn Luân và Thiên Diễn Tông rồi!...

Cùng một thời gian!

Trong một không gian đặc biệt u ám nào đó.

Hắc bào nhân chậm rãi hạ mũ trùm, lộ ra một khuôn mặt đầy âm chí – chính là Dương Hạo!

Hắn cung kính quỳ bái trước thân ảnh sâu trong hư không: "Chủ nhân." Thân ảnh kia quay người lại.

Ánh sáng dường như lưu chuyển quanh người y, phác họa ra dáng người mềm mại nhưng toát ra vẻ quỷ dị.

Trên mặt y thoa phấn má quá đậm, đôi môi đỏ chót khẽ nhếch lên, mang theo một nụ cười tà mị đủ để mê hoặc chúng sinh, nhưng cũng khiến người ta lạnh sống lưng.

Nếu Lâm Tẫn ở đây, nhất định sẽ kinh hãi tột độ!

Bởi vì người này chính là...

Dạ Lâm, kẻ đã bị y tự tay chém giết trong Trền Oán Bí Cảnh ngày trước!

Nhưng nhìn kỹ lại, lại hoàn toàn khác. "Dạ Lâm" trước mắt, tuy dung mạo tương tự, nhưng thần thái giữa lông mày, mỗi cử chỉ, đều toát ra một cỗ âm nhu và yêu mị nồng đậm không thể hòa tan.

Y bước chân mèo nhón nhẹ nhàng tiến đến, ngón tay ngọc sơn móng đỏ cầm lấy dược liệu Dương Hạo dâng lên, che miệng cười khẽ: "Hì hì... làm không tệ." Dương Hạo phủ phục run rẩy: "Tạ Chủ nhân khen ngợi." "Dạ Lâm" vẽ ra một nụ cười quỷ dị, lật tay một cái, một đạo lưu quang đen kịt ngưng luyện như thực chất từ đầu ngón tay y bắn ra, lập tức chìm vào cơ thể Dương Hạo.

Chương 317

"Ách a!" Dương Hạo lập tức phát ra một tiếng gầm gừ bị đè nén.

Năng lượng bàng bạc xông lên khiến y bào hắn phồng lên, tu vi trực bức Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, nhưng lại đột ngột dừng lại ở ranh giới.

Trên mặt hắn thoáng qua một tia tiếc nuối khó che giấu, nhưng không dám có chút oán trách nào, vội vàng khấu đầu: "Tạ Chủ nhân ân tứ!" "Dạ Lâm" giơ tay, dùng móng tay đỏ rực từ từ vuốt ve gò má mịn màng của mình, ánh mắt mê ly, trầm giọng nói: "Lui xuống đi.

Có việc, bản tọa tự sẽ tìm ngươi." "Vâng, Chủ nhân!" Dương Hạo cung kính ứng, thân ảnh dần hòa vào bóng tối không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Đợi Dương Hạo rời đi. "Dạ Lâm" cúi đầu, nhìn cây dược liệu tỏa ra linh quang dạt dào trong tay, khóe môi đỏ chót vẽ lên một đường cong âm lãnh mà yêu dị, lẩm bẩm tự nói: "Lâm Tẫn... ngươi canh giữ phong ấn kinh đô kia, tự cho là cao gối không lo." "Đợi bản tọa hoàn toàn khế hợp với cái túi da này... rồi luyện thành 'Phá Giới Đan', xem ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu!" "Hì hì... ha ha ha!"...

Hoàng cung kinh đô.

Tường son ngói vàng dưới ánh nắng chảy xuôi một vẻ trang nghiêm lộng lẫy.

Lâm Tẫn vừa bước vào cửa cung.

Cố Trục Dã và Tôn Thánh Dương liền như đã hẹn trước, đồng loạt tiến lên một bước, cung thân hành lễ. "Bệ hạ, thần đẳng xin cáo lui trước." Sau chuyến đi di tích này.

Hai người đối với sát phạt đao khí và văn đạo mà mình tu luyện, đều có những lĩnh ngộ hoàn toàn mới.

Lúc này tâm tư bành trướng, khí huyết sôi trào, hận không thể lập tức tìm chỗ bế quan, triệt để bắt lấy và tiêu hóa linh quang chợt lóe kia.

Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua vẻ mặt nóng lòng của hai người, tựa hồ đã hiểu, tùy ý phất tay: "Đi đi." Hai người lại hành một lễ, rồi bước nhanh chóng rời đi.

Ngay lúc Lâm Tẫn quay người, định bước vào Ngự Thư Phòng thì "Oanh long!" Một tiếng nổ trầm đục nhưng cực kỳ xuyên thấu, từ Thiên Điện không xa truyền đến, những viên gạch vàng dưới chân cũng vì thế mà kinh hãi chấn động.

Bước chân Lâm Tẫn dừng lại.

Y nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Điện nay đã đổi tên thành "Lôi Thần Điện", trong mắt lóe lên chút hiểu rõ, khóe môi không tự chủ nhếch lên một độ cong mơ hồ. "Nha đầu này, quả thực là không chừa đường sống cho người khác a!" Y một tay chắp sau lưng, thong thả đi về phía Lôi Thần Điện.

Cửa điện không đóng.

Chỉ thấy Lôi Đình đang khoanh chân ngồi.

Thân hình mềm mại bị một đoàn lôi quang dạt dào bao phủ, tóc không gió mà tự động, từng đạo điện xà lượn lờ, nhảy múa quanh người nàng, phát ra khí tức mạnh mẽ mà thuần khiết. "Cửu phẩm võ giả đỉnh phong... nửa bước Tông Sư." Vẻ hài lòng trong mắt Lâm Tẫn càng đậm.

Mới có nửa tháng thời gian, lại đột phá một cảnh giới, Hỗn Độn Lôi Thần Thể phối hợp với 《Tử Tiêu Đế Lôi Quyết》, quả nhiên bá

đạo tuyệt luân.

Tốc độ tu luyện này, đủ để khiến những cái gọi là thiên tài trên thế gian vọng trần mặc cập.

Chỉ có điều.

Mặc dù căn cơ của Lôi Đình vẫn khá vững chắc, chân khí ngưng luyện.

Nhưng cảnh giới đột phá nhanh như vậy, nếu không có đủ kinh nghiệm thực chiến làm nền tảng, chung quy vẫn chỉ là cái khung rỗng, khó phát huy ra uy lực chân chính của Hỗn Độn Lôi Thần Thể. "Xem ra, phải tìm cơ hội để nha đầu này lịch luyện một chút!" Y khẽ tự ngữ, trong lòng đã có tính toán.

Trong điện.

Lôi quang đột nhiên thu lại, như trường kình hút nước, tất cả chìm vào cơ thể Lôi Đình.

Nàng thở ra một hơi trọc khí dài, trong khí tức đó lại mang theo tia điện mang.

Lông mi run rẩy, đôi mắt linh động mở ra, sâu trong đồng tử một mảnh tinh quang điện tím kinh người lóe lên rồi biến mất.

Nàng nở nụ cười tươi tắn, hiển nhiên vô cùng hài lòng với lần đột phá này.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Lâm Tẫn ở ngoài cửa, ngay lập tức kinh hỉ đứng dậy, nhanh chóng tiến lên, khiêm cung hành lễ: "Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Giọng nói trong trẻo, mang theo niềm hoan hỉ khó kiềm chế.

Lâm Tẫn thản nhiên gật đầu, ngữ điệu ôn hòa: "Không tệ, căn cơ coi như vững vàng." "Hì hì, tạ Sư tôn khen ngợi!" Lôi Đình cười tươi

như hoa, có được một lời công nhận của Sư tôn, còn vui hơn cả đột phá cảnh giới. "Long Uyên Động Thiên hết thời hạn rồi sao?" Lâm Tẫn hỏi.

Lôi Đình khẽ lắc đầu: "Hồi Sư tôn, chắc còn mấy canh giờ nữa.

Chỉ là..." Trên mặt nàng lộ ra một tia bất đắc dĩ: "Mấy ngày trước, người ra vào động thiên hơi nhiều, thêm vào đệ tử cảm ứng được đột phá sắp đến, hoàn cảnh khó tránh khỏi bị chút quấy nhiễu, liền ra sớm." "Người ra vào nhiều?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Long Uyên Động Thiên là cấm địa, người có tư cách tiến vào rất ít, sao lại có chuyện "người nhiều"?

Y không trực tiếp truy vấn, chuyển sang nói: "Không sao.

Củng cố thật tốt cảnh giới hiện tại.

Một thời gian nữa, vi sư sẽ dẫn ngươi ra ngoài đi lại, lịch luyện một phen." "Thật sao?!" Trong mắt Lôi Đình đột nhiên bùng nổ thần thái kinh người, chiến ý gần như ngưng tụ thành thực chất, "Đệ tử tuân mệnh!" Cái dáng vẻ hăm hở, mài quyền sát chưởng đó, đúng là một chú báo con bị nhốt lâu ngày, cuối cùng cũng được ra lồng săn mồi.

Lâm Tẫn nhìn mà ngẩn ra, rồi bật cười.

Nha đầu này, dưới vẻ ngoài ngoan ngoãn dịu dàng, e rằng thực sự ẩn chứa một trái tim hiếu chiến nồng nhiệt.

Dũng mãnh như vậy, rất hợp ý y.

Hựu chúc phù liễu kỷ cú tu luyện tế tiết.

Thân thể Lâm Tẫn chấn động, liền như quỷ mị biến mất tại chỗ, khoảnh khắc tiếp theo, đã xuất hiện trước Long Uyên Điện.

Nhìn lối vào lạnh lẽo, y cất bước đi vào trong.

Thần thức Lâm Tẫn quét qua, không phát hiện dị thường, liền thong thả đi về phía sau cung điện.

Cánh đồng thử nghiệm rộng lớn vô tận hiện ra trong tầm mắt, Lâm Tẫn lập tức hiểu ra.

Chắc là nông sản đã chín, Giả Tư Hiệp phái người vào thu hoạch, vận chuyển ra khỏi động thiên, nên mấy ngày đó mới có nhiều người.

Lúc này.

Đầu ruộng tuy vẫn còn nhiều tấm biển gỗ, nhưng đều ghi chú tên và ngày tháng của loại cây trồng mới.

Hiển nhiên, Giả Tư Hiệp đã tận dụng triệt để tốc độ thời gian ở đây, đã bắt đầu một vòng thí nghiệm gieo trồng mới. "Đúng là biết cách tận dụng tài nguyên." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, khá khen ngợi sự cần mẫn và linh hoạt của Giả Tư Hiệp.

Y không dừng lại, đi thẳng đến tế đàn trung tâm động thiên.

Trên tế đàn.

Quả trứng khổng lồ dường như cảm ứng được sự đến của Lâm Tẫn, thân trứng khẽ rung lắc, phát ra tiếng "đông đông" rất nhỏ, trông rất hưng phấn.

Vỏ ngoài màu đen nhạt của quả trứng, ngày càng trở nên dày đặc và ngưng thực hơn, khí tức sinh mệnh và long uy ẩn chứa trong đó, cũng tụ lại mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Lâm Tẫn giơ tay, chậm rãi vuốt ve vỏ trứng ấm áp, hỏi: "Tiểu gia hỏa, rốt cuộc ngươi khi nào mới có thể phá xác đây?" Quả trứng khổng lồ cũng không biết có nghe hiểu lời y không, chỉ khẽ rung lắc một lát, truyền ra một cỗ tình cảm thân mật và ỷ lại, dường như đang hồi đáp.

Lâm Tẫn mỉm cười.

Y tùy tay hái vài quả Tạo Hóa Quả cho nó ăn, rồi định rời khỏi Long Uyên Động Thiên.

Đúng lúc này.

Lương Kỳ Phong từ bên ngoài đi vào, thấy Lâm Tẫn liền vội vàng cung thân hành lễ: "Vi thần, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay, ý bảo hắn không cần đa lễ, tiện miệng hỏi: "Lương Ái khanh, gần đây có tìm được dược liệu quý hiếm nào không?" Khuôn mặt Lương Kỳ Phong thoáng qua vẻ khổ sở, cung kính đáp: "Bệ hạ thứ tội, dược liệu quý hiếm thực sự khó kiếm.

Những tông môn giang hồ và thế gia đại tộc kia cho dù có cất giữ, cũng đa phần là bảo vật truyền gia, sẽ không vô cớ dâng vào cung, cho nên... thu hoạch rất ít." Lâm Tẫn không trách tội.

Y biết lời Lương Kỳ Phong là thật, những thiên tài địa bảo đỉnh cấp kia, rất nhiều khi là hữu giá vô thị, có thể gặp nhưng không thể cầu. "Lương Ái khanh, ngươi đến đúng lúc." Ánh mắt y chuyển động, lên tiếng hỏi: "Trẫm hỏi ngươi, ngươi có từng nghe qua, 'Địa Mạch Thạch Tủy Căn'?" "Địa Mạch Thạch Tủy Căn?" Lương Kỳ Phong nhíu chặt mày, buông tay cẩn thận suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn khẽ lắc đầu: "Bệ hạ thứ tội, loại dược liệu này, thần chưa từng nghe nói qua." Sắc mặt Lâm Tẫn không đổi, nhưng ngữ khí lại mang theo sự không thể nghi ngờ: "Không sao.

Lập tức phái người đi thăm dò một chút, một khi phát hiện tung tích, không tiếc bất cứ giá nào, phải kiếm cho Trẫm bằng được!" Lương Kỳ Phong lập tức lĩnh mệnh: "Vâng, Bệ hạ!" Lâm Tẫn lật cổ tay một cái, một tờ giấy da bò ố vàng từ không trung hiện ra, đưa qua, nói: "Trên đây ghi chép chi tiết tình hình Địa Mạch Thạch Tủy Căn, ngươi hãy xem qua, để tiện dựa vào hình vẽ mà tìm." Lương Kỳ

Phong hai tay cung kính tiếp lấy, cẩn thận từng li từng tí trải tờ giấy da bò ra.

Khi ánh mắt hắn rơi vào phần miêu tả đặc điểm hình dáng của "Địa Mạch Thạch Tủy Căn", đồng tử lập tức co rút, trên mặt trong nháy mắt dâng lên vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, giọng nói vì kích động mà mang theo chút run rẩy: "Bệ hạ!

Cái này...

Chương 318

vật này thần tuy chưa từng nghe danh, nhưng... nhưng quả thực đã từng thấy!

Hơn nữa..." Hắn nói ra lời kinh người, dứt khoát quả quyết: "Thần hiện tại, có lẽ liền có thể mang về cho Bệ hạ!" "Lấy ra sao?" Lâm Tẫn mày khẽ nhướng, trên khuôn mặt kiên nghị thoáng qua một tia nghi hoặc.

Vừa giây trước còn khẳng định chưa từng nghe nói đến vị dược liệu này, chớp mắt đã nói thấy rồi, thậm chí có thể lập tức lấy ra sao?

Lương Kỳ Phong không nói thêm, kính cẩn đi thẳng về phía dược viên dưới tế đàn.

Hắn cẩn thận bước vào trong, chỉ vào một cây dược liệu không mấy nổi bật ở góc: "Bệ hạ xem thử, vật này... có phải 'Địa Mạch Thạch Tủy Căn' không?" Lâm Tẫn ngưng thần nhìn tới.

Trong khoảnh khắc, sự cuồng hỉ mãnh liệt đã đánh thẳng vào tâm thần hắn!

Khó trách!

Khó trách khi ban đầu hắn xem phương thuốc Thần Phủ Quy Nguyên Đan, lại cảm thấy quen thuộc mơ hồ với 'Địa Mạch Thạch Tủy Căn', nguyên nhân lại ở chỗ này!

Không lâu trước đó.

Lương Kỳ Phong không biết từ đâu mang về một vật tựa rễ cây khô, bề ngoài không có gì nổi bật, chỉ vì bên trong ẩn chứa một tia năng lượng kỳ dị khó phát hiện, nên mới tiện tay đặt ở góc dược viên này.

Ai có thể ngờ tới, cái rễ cây khô tưởng chừng bình thường vô kỳ này, lại giống hệt với 'Địa Mạch Thạch Tủy Căn' được ghi chép trong đan phương!

"Tốt!

Thật là 'liễu ám hoa minh'!" Lâm Tẫn trong lòng cười lớn, nhanh chóng bước tới, đầu ngón tay khẽ chạm vào đoạn rễ khô kia, cảm nhận chân khí dao động nội liễm bên trong, thấp giọng nói: "Đích thực là ý trời!" Vốn dĩ nghĩ rằng tìm kiếm vị chủ liệu này cần hao phí vô số tâm lực và thời gian, nào ngờ nó đã yên tĩnh nằm ở đây, chỉ chờ người có tuệ nhãn nhận ra.

"Bệ hạ?" Lương Kỳ Phong thấy thần sắc Lâm Tẫn biến đổi, thấp giọng thăm dò.

"Không sao." Lâm Tẫn vung tay áo, ánh mắt sáng rực: "Mang Địa Mạch Thạch Tủy Căn theo, tốc tốc về Đan Đỉnh Ti!" "Thần, tuân lệnh!" Lương Kỳ Phong cung kính đáp lời, cẩn thận lấy dược liệu ra, theo sát phía sau Lâm Tẫn.

Hai người vừa bước ra khỏi Long Uyên Động Thiên, liền thấy thân ảnh Diệp Quy Trần như kiếm, bước nhanh đến, cúi mình hành lễ: "Tham kiến Bệ hạ!" Ánh mắt Lâm Tẫn như đuốc, hỏi thẳng: "Diệp trưởng lão, Vong Ưu Thảo đã mang tới chưa?" "May mắn không phụ mệnh." Diệp Quy Trần lật tay, một cây linh thảo kỳ đặc hiện ra.

Chỉ thấy lá cây xanh biếc như ngọc, những cánh lá thon dài ôm lấy chùm hoa nhị màu vàng nhạt ở trung tâm, giữa dòng sáng lưu chuyển, tỏa ra mùi hương thanh dịu kỳ lạ khiến lòng người tĩnh lặng.

Lâm Tẫn tỉ mỉ kiểm tra, thần giác khẽ nhếch, không sai một ly so với ghi chép trong đan phương!

Đến đây!

Ba vị chủ liệu để luyện chế Thần Phủ Quy Nguyên Đan, toàn bộ đã tập hợp đủ!

"Diệp trưởng lão theo trẫm đồng hành." Lâm Tẫn nhàn nhạt nói.

"Tuân mệnh!" Trong Đan Đỉnh Ti, trong không khí tràn ngập mùi vị phức tạp.

Hương đan thanh nhã hòa một loại khí tức cháy khét hòa quyện vào nhau, phảng phất vừa trải qua một trận luyện chế thất bại.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng bước vào, nơi hắn đi qua, mọi người đều quỳ xuống hành lễ.

Hua Huy vội vã từ phòng luyện đan bước ra, má còn dính chút tro đen: "Thần khấu kiến Bệ hạ!" "Đứng dậy đi." Lâm Tẫn liếc hắn một cái: "Xem ra Hoa ái khanh vừa trải qua một trận 'khổ chiến'?" Mặt già của Hoa Huy đỏ bừng: "Một lúc thất thủ, khiến Bệ hạ chê cười rồi." Lâm Tẫn bước vào phòng luyện đan, nhận lấy chén trà Lương Kỳ Phong dâng lên khẽ nhấp một ngụm, mày hơi nhíu: "Trẫm đến đây, là muốn các khanh luyện chế một viên đan dược." Hua Huy sửng sốt: Đan dược gì, lại cần Bệ hạ đích thân đến?

Mà Lương Kỳ Phong dường như đã đoán được điều gì, hồi tưởng lại nội dung của đan phương kia, đáy mắt càng thêm ngưng trọng.

Quả nhiên, khi Hoa Huy nhận lấy đan phương tỉ mỉ xem xong, hít một hơi khí lạnh, trong đôi mắt tang thương tràn đầy trầm ngưng: "Bệ hạ, đan dược này...

đoạt tạo hóa đất trời, nghịch chuyển ký ức linh hồn, thần chưa từng nghe thấy!

Với phẩm giai của đan này, chỉ bằng sức của hai chúng thần, e rằng..." "Có khó khăn?" Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

Hua Huy cố gắng ổn định tâm tình, cứng rắn nói: "Độ khó luyện chế đan này cực lớn, thần không dám nói bừa." "Có khó khăn, vậy thì khắc phục khó khăn." Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên sắc bén: "Trẫm chỉ cần kết quả.

Nếu đan không thành, các ngươi cũng không cần ở lại Đan Đỉnh Ti nữa!" Lời vừa dứt, không khí trong phòng đột nhiên đông cứng.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy nhìn nhau, đều thấy sự quyết đoán trong mắt đối phương.

Mấy nhịp thở sau.

Lương Kỳ Phong dường như có quyết định gì đó, đột nhiên cúi mình: "Bệ hạ, thần đấu đảm, dám xin Bệ hạ cho mượn một người trợ giúp!" "Chuẩn." Lâm Tẫn không chút do dự, thậm chí không hỏi mượn ai.

Hắn chỉ cần kết quả, bất kỳ phương pháp nào có thể nâng cao tỉ lệ thành công đều đáng để thử.

Lương Kỳ Phong quay sang Diệp Quy Trần: "Nhờ vả Diệp trưởng lão rồi." "Ta?" Diệp Quy Trần sửng sốt: "Lương đại nhân, Diệp mỗ không thông đan đạo..." "Không cần trưởng lão luyện đan." Lương Kỳ Phong giải thích: "Theo mô tả trong đan phương, khi đan này ngưng thành nhất định sẽ bùng phát hỗn lực ngập trời, đến lúc đó, chỉ cần Diệp trưởng lão dùng kiếm ý áp chế hỗn lực có thể bạo phát phản phệ là được." Diệp Quy Trần bừng tỉnh: "Nếu vậy, Diệp mỗ nghĩa bất dung từ." "Có Diệp trưởng lão trợ giúp, tỉ suất thành đan có thể đạt tám thành!" Lương Kỳ Phong dứt khoát nói.

"Tốt!" Lâm Tẫn vỗ mạnh bàn: "Lập tức chuẩn bị tất cả phụ liệu!

Hai khanh mau đi điều tức, sau khi dược liệu đầy đủ, lập tức khai lò luyện đan!" "Chúng thần tuân lệnh!" Trong phòng luyện đan.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy ngồi đối diện nhau, điều hòa hơi thở.

Diệp Quy Trần nhắm mắt ngưng thần, kiếm ý ẩn mà không phát.

Cả Đan Đỉnh Ti vận hành như một cỗ khí giới tinh mật, nhiều đan sư qua lại không ngừng, y chiếu đan phương sưu tập các loại phụ liệu.

Khi màn đêm hoàn toàn bao phủ hoàng thành, mọi sự chuẩn bị đều đã sẵn sàng.

Trên đài ngọc rộng lớn, mấy chục loại dược liệu được bày kín mít, chân khí nồng đượm.

Phía trước nhất chính là ba vị chủ dược: Địa Mạch Thạch Tủy Căn, Tĩnh Tâm Lan Hoa và Vong Ưu Thảo!

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy đứng trước Ngũ Hành Tụ Viêm Đỉnh.

"Khởi!" Hai người đồng thời vung tay áo, giữa chân nguyên cuồn cuộn, ngọn lửa dưới đỉnh bỗng bùng lên dữ dội!

Ngay sau đó.

Từng vị dược liệu được bỏ vào đỉnh, dưới sự tôi luyện của chân hỏa hóa thành dược dịch tinh thuần.

Cả quá trình như nước chảy mây trôi, hai vị đan đạo tông sư đã thể hiện lực khống chế đỉnh cao.

Lâm Tẫn tĩnh lặng đứng một bên, lông mày kiếm nhíu chặt.

Thành bại tại đây một cử, nếu lần này thất bại, ký ức của Thiết Côn Luân e rằng sẽ không bao giờ có thể khôi phục nữa!

Diệp Quy Trần khắp người ẩn hiện tiếng kiếm ngân khe khẽ, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Khi ba vị chủ liệu lần lượt được bỏ vào đỉnh, dị biến đột nhiên xảy ra: "Oanh!" Bên trong đỉnh đột nhiên bùng phát ra dao động linh hồn đáng sợ, hồn lực hạo hãn lại ngưng tụ thành một hư ảnh mờ ảo tại miệng đỉnh, điên cuồng va đập vào vách đỉnh!

Đồng tử Lâm Tẫn co rút, đế uy ầm ầm áp xuống, nhưng lại phát hiện hồn lực kia lại có khả năng miễn dịch tự nhiên đối với chân khí!

"Diệp trưởng lão!" Lương Kỳ Phong hét lớn chói tai, "Chính là lúc này!" "Thương!" Tiếng kiếm ngân vang vọng khắp đan phòng!

Diệp Quy Trần kẹp ngón tay như kiếm, vạn thiên kiếm ý hóa thành lồng giam vô hình, áp chế chặt chẽ hư ảnh hồn lực kia.

Kiếm ý sắc bén bức bách hồn lực sôi trào không ngừng co rút, cuối cùng bị ép trở lại vào trong đỉnh!

"Ngưng!" Lương Kỳ Phong và Hoa Huy đồng thời kết ấn, nắp đỉnh bỗng chốc mở ra: Một viên đan dược lớn cỡ long nhãn vọt thẳng lên trời, thân đan lưu quang rực rỡ, thậm chí muốn phá không bỏ trốn!

"Muốn chạy?" Lâm Tẫn cười lạnh, giơ tay hư nắm.

Đế uy bàng bạc hóa thành bàn tay lớn vô hình, giam cầm chặt chẽ viên linh đan kia.

Đan dược trong lòng bàn tay hắn lao qua xông lại, cuối cùng linh quang dần tắt, ngoan ngoãn nằm yên bất động.

Lâm Tẫn thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng đã tan biến.

Cảm nhận linh hồn sức mạnh thuần túy vô cùng, ôn nhuận hạo hãn truyền ra từ viên đan dược trong lòng bàn tay, trên mặt hắn lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Hắn ngẩng mắt nhìn, mới phát hiện ánh nắng đã xuyên qua cửa sổ: Lô đan này, lại luyện trọn vẹn một đêm!

“Hai vị ái khanh vất vả rồi.” Lâm Tẫn thu đan dược lại, nhìn hai người gần như hư thoát.

Hai người vội vàng cúi mình, khí tức suy yếu nhưng khó che giấu sự kích động: “Bệ hạ quá lời rồi!

May mắn được luyện chế thần đan nghịch thiên như thế này, thực sự là vinh dự trong sự nghiệp đan đạo cả đời của hai chúng thần!” Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Nhận thấy khí tức hai người phù động, rõ ràng là đã chạm tới cơ duyên đột phá, ngay lập tức lớn tiếng nói: “Người đâu, đi Long Uyên Động Thiên lấy hai quả Tạo Hóa Quả!” Hai người nghe vậy vui mừng quá đỗi.

Trong Hoàng cung ai mà không biết, Long Uyên Động Thiên phúc địa ẩn chứa thánh dược Tạo Hóa Quả có thể giúp người ta đột phá bình cảnh, thoát thai hoán cốt!

Được ban thưởng này, sự hao tổn và gian khổ của đêm nay, đơn giản là đáng giá vạn lần!

“Chúng thần, khấu tạ thiên ân của Bệ hạ!” Hai người giọng nghẹn ngào, quỳ xuống đất nặng nề khấu đầu!

Lâm Tẫn phất tay, trong lòng dâng trào suy nghĩ: Đan dược đã thành, chỉ chờ Thiết Côn Luân trở về!

Đúng lúc hắn chuẩn bị rời khỏi phòng đan!

“Báo!!!” Một tiếng tấu báo thê lương, gấp gáp, mang theo sự hoảng sợ, như tiếng sấm sét xé tan sự tĩnh lặng buổi sớm của Đan Đỉnh Ti!

Chương 319

Một tướng sĩ Huyền Giáp Quân toàn thân nhuốm máu, bị thương nặng quỳ xuống đất, giọng nói run rẩy: "Khải bẩm Bệ hạ!

Huyền Giáp Quân đi về phía Nam gặp phục kích, tổn thất thảm trọng!

Thiết...

Thiết đại nhân người... thân mang trọng thương, hôn mê bất tỉnh, tính mạng nguy kịch!" Nghe vậy!

Sắc mặt Lâm Tẫn chợt biến, sát ý khắp người như núi lửa phun trào, vọt thẳng lên trời!

"Sưu!" Thân ảnh hóa thành tàn ảnh, thoáng chốc biến mất trong phòng luyện đan.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng chưa từng có, không kịp điều tức chân khí gần như cạn kiệt trong cơ thể, cưỡng ép đề khí theo sát phía sau!

Thiên Thính Giám, trong chính điện.

Thiết Côn Luân toàn thân đầm đìa máu, nằm bất động trên giường, khí tức yếu ớt đến mức gần như không thể cảm nhận được.

Tiểu Hòa ngồi sụp bên giường, bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo nhuốm máu của ông, khóc không thành tiếng.

Mấy tướng sĩ Huyền Giáp Quân khoanh tay đứng một bên, hai nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, đáy mắt tràn ngập tơ máu và sự phẫn hận không thể kìm nén!

"Xuy!" Tiếng xé gió nhọn hoắt vang lên.

Thân ảnh Lâm Tẫn đã như quỷ mị xuất hiện trong điện.

Nhìn chằm chằm Thiết Côn Luân tả tơi thảm hại, hắn không chút do dự, chân khí hạo đãng như dòng sông cuồn cuộn tràn vào cơ thể ông.

Chân khí nhanh chóng lưu chuyển một vòng, lòng Lâm Tẫn khẽ thả lỏng.

Vết thương của Thiết Côn Luân tuy kinh khủng, nhưng kỳ tích thay, kinh mạch và đan điền chính lại không bị phá hủy.

Tuy nhiên!

Cánh tay trái và chân phải bị đánh gãy, cùng với vết thương sâu đến xương, gần chạm tới tim trên ngực, đều cho thấy sự tàn nhẫn và ý muốn làm nhục của kẻ ra tay!

"Hỗn trướng!" Lâm Tẫn trong lòng mắng.

Cổ tay hắn lật một cái, ba cọng Uẩn Chân Thảo trong suốt như ngọc huyền phù trong lòng bàn tay.

Chân khí từ lòng bàn tay phun ra, lá cây lập tức hóa thành bột mịn, mang theo ánh sáng xanh biếc lấp lánh, rải chính xác lên vết thương ghê rợn.

Trong chớp sáng lưu chuyển, thịt da vết thương bắt đầu mềm ra, lành lại bằng mắt thường có thể thấy được.

Đồng thời!

Chân khí thuần túy vô cùng càng thấm vào tứ chi bách hài của Thiết Côn Luân, ôn hòa nhưng kiên định sửa chữa xương cốt gãy lìa và kinh lạc bị tổn thương.

Một lát sau.

Đến khi khí tức Thiết Côn Luân cuối cùng cũng ổn định lại, Lâm

Tẫn mới từ từ thu công, thở sâu ra một hơi trọc khí.

Hắn xoay người, ánh mắt lạnh băng quét qua Lương Kỳ Phong và Hoa Huy vừa tiến vào điện, giọng nói không mang một chút tình cảm: "Chữa khỏi cho ông ấy.

Nếu ông ấy có mệnh hệ gì, các ngươi, bồi táng." Hai người thân thể chấn động kịch liệt, da đầu tê dại, lập tức cúi mình vâng mệnh: "Chúng thần tuân chỉ!

Nhất định dốc hết toàn lực!" Lâm Tẫn đi đến bên cạnh Tiểu Hòa, bàn tay lớn khẽ đặt lên đầu cô bé.

Tiểu Hòa là một cô nhi, thân thế phiêu bạt, chỉ vì có thiên phú kỳ dị có thể giao tiếp với bách điểu, nên được Thiết Côn Luân đưa vào cung.

Dưới vẻ ngoài cương nghị của Thiết Côn Luân, là sự từ ái vô bờ bến dành cho Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa cũng sớm đã coi vị tướng quân uy nghiêm này là chỗ dựa duy nhất của mình trên đời.

Hai người tuy không cùng huyết mạch, nhưng tình cảm lại hơn cả ông cháu ruột.

Lúc này nhìn Thiết Côn Luân như ông nội mình toàn thân đầm đìa máu nằm ở đó, cô bé chỉ cảm thấy trời sập đất nứt, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Lâm Tẫn xoa xoa tóc cô bé, môi khẽ mấp máy, cuối cùng không nói gì.

Ánh mắt hắn chuyển sang các tướng sĩ Huyền Giáp Quân đang quỳ dưới đất, giọng điệu đột nhiên lạnh lẽo: "Ai làm?" Huyền Giáp Quân đại diện cho thể diện của Đại Uyên Hoàng Triều.

Cho dù là tông môn đỉnh cấp giang hồ, cũng tuyệt đối không dám trắng trợn hạ độc thủ với chủ soái như vậy!

"Đông!!" Mấy tướng sĩ nặng nề khấu đầu, cố nén bi phẫn: "Thuộc hạ vô năng!

Thiết tướng quân vì bảo vệ chúng thần triệt ly... mới gặp trọng thương này!

Xin Bệ hạ trị tội!" Đáy mắt Lâm Tẫn chợt lóe hàn quang: "Trẫm hỏi là ai, làm?" Mấy người nhìn nhau, yết hầu chuyển động, nhưng không thể trả lời.

"A." Lâm Tẫn cười lạnh một tiếng, đế uy chợt giáng xuống, không khí cả đại điện ngưng trệ.

"Huyền Giáp Quân tổn binh hao tướng, chủ soái sắp chết, các ngươi lại ngay cả địch nhân là ai cũng không biết?" "Oanh!" Uy áp khủng bố ầm ầm giáng xuống, mấy tướng sĩ bị ép chặt xuống đất, gân cốt như muốn nứt ra.

"Bệ...

Bệ hạ..." Một người răng rớm máu, khó khăn thốt từng chữ: "Người đó... một thân hắc bào... không thấy dung nhan... tu vi ít nhất ở...

Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong...

Thuộc hạ... thực sự vô lực..." "Hừ!" Lâm Tẫn hừ lạnh một tiếng, nắm đấm trong tay áo siết chặt, giữa hai lông mày sát ý cuồn cuộn.

Từ khi hắn xuyên việt đến nay, Huyền Giáp Quân chưa từng chịu nhục nhã lớn đến thế!

Ngay cả thân phận địch nhân cũng không nắm rõ, đơn giản là làm mất hết thể diện hoàng triều!

Điều quan trọng hơn là!

Với thực lực của đối phương, muốn chém giết Thiết Côn Luân không phải việc khó, nhưng vì sao lại chỉ tra tấn một phen rồi thả về?

Là để thị uy với triều đình?

Hay là... còn có ẩn tình khác?

"Bệ hạ!" Lương Kỳ Phong chợt bước lên một bước, thần sắc trầm ngưng: "Tình hình Thiết đại nhân... có chút dị thường." "Nói!" Lâm Tẫn trong lòng chợt thắt lại.

Lương Kỳ Phong nhìn Thiết Côn Luân một cái, trầm giọng nói: "Vết thương bên ngoài đã được khống chế, kinh lạc cũng đang phục hồi.

Nhưng..." ông ta ngừng lại một chút, rồi nói: "Trong thức hải của ông ấy đang có một đoàn sương mù quỷ dị, hồn lực hùng hồn nhưng vô chủ, chính vì nó phong tỏa nên Thiết đại nhân mới chậm chạp chưa tỉnh lại." Lâm Tẫn trong lòng hơi trầm xuống: Đây chẳng phải là người thực vật sao?

Trong thế giới chân khí hoành hành này, lẽ nào cũng bó tay hết cách?

"Nếu dùng chân khí cưỡng ép đánh tan đám sương mù đó thì sao?" "Vạn vạn không thể!" Lương Kỳ Phong gấp gáp nói: "Đám sương mù này xuất phát từ thức hải của Thiết đại nhân, ngoại lực cưỡng ép xông vào, e rằng sẽ hủy diệt cả linh trí!" Trong ngoài đều khó, lại là thế cục chết sao?

"Bệ hạ, có lẽ có một cách!" Hoa Huy đột nhiên bước lên, trong mắt tinh quang chợt lóe.

"Nói!" "Thiết đại nhân là do hồn lực không đủ, nên không thể xuyên phá sương mù.

Nếu dùng ngoại lực rót đủ hồn lực vào, có lẽ có thể giúp ông ấy tự mình phá cục!" Lâm Tẫn ánh mắt chợt lóe: "Ngươi là nói...

Thần Phủ Quy Nguyên Đan?" "Chính là vậy!" Hoa Huy nặng nề gật đầu: "Linh hồn chi lực ẩn chứa trong đan này phong phú vô cùng, có lẽ có thể thử một phen!" Lâm Tẫn trầm mặc.

Hắn vốn định đợi Thiết Côn Luân vết thương khỏi hẳn rồi mới cho ông ấy dùng đan này để khôi phục ký ức.

Lúc này dùng, dưới sự xung kích của dược lực bá đạo của đan dược, chỉ một chút bất cẩn, có thể không phải cứu người, mà là đoạt mệnh!

Trong điện một mảnh tĩnh mịch.

Một lát sau.

Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lóe lên sự quyết đoán, lật tay, đan dược hiện ra, hồn quang lưu chuyển.

"Cho ông ấy uống đi!" Hua Huy cung kính nhận lấy đan dược, cẩn thận đưa vào miệng Thiết Côn Luân.

Dịch đan vừa vào cổ họng liền hóa tan.

Chương 320

"Ong!!!" Một cỗ phong bạo linh hồn vô hình nhưng bàng bạc hạo hãn đột nhiên lấy Thiết Côn Luân làm trung tâm bùng phát ra!

Khí lãng càn quét!

Các tướng sĩ Huyền Giáp Quân đang quỳ dưới đất thậm chí còn chưa kịp rên hừ một tiếng, liền trước mắt tối sầm, ý thức trong khoảnh khắc trống rỗng, suýt nữa trực tiếp biến thành ngốc nghếch!

Mọi người kinh hãi nhìn lại, chỉ thấy dung mạo Thiết Côn Luân vặn vẹo, gân xanh nổi đầy, trong cổ họng phát ra tiếng gầm thấp bị đè nén, phảng phất như đang liều chết chống cự với một lực lượng vô hình.

Rất lâu sau.

Linh hồn chi lực khổng lồ kia không còn cuồng bạo xao động, ngược lại trở nên ôn thuận, từng sợi từng sợi bao quanh cơ thể Thiết Côn Luân, từ từ nâng ông lên, lơ lửng cách giường ba thước.

Ngay sau đó.

Một cỗ hồn lực xa lạ, khác biệt với Thiết Côn Luân, mang theo khí tức cổ lão tang thương, từ giữa lông mày ông âm thầm nảy sinh, lặng lẽ dung nhập vào thức hải của ông.

Bỗng nhiên!

Hai mắt Thiết Côn Luân chợt mở!

Trong đồng tử ông, sự giãy giụa và mâu thuẫn giao hòa, tựa như đang kháng cự, lại tựa như đang thừa nhận.

Ánh mắt ông khó khăn chuyển động, cuối cùng dừng lại trên

người Lâm Tẫn, môi run rẩy kịch liệt mấy cái, dùng hết toàn thân khí lực, phát ra âm thanh yếu ớt khó nghe nhưng động trời: "Bệ...

Hạ...

Cẩn...

Thận...

Đường...

Môn..." "Đường Môn?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh, hàn quang lóe lên trong đáy mắt, hắn bước lên một bước, giọng điệu lạnh như băng: "Là Đường Môn làm ngươi bị thương?" Đáng tiếc.

Thiết Côn Luân không hề đáp lại.

Chỉ thấy ông ấy nhắm chặt hai mắt, linh hồn chi lực bàng bạc khắp người như kén tằm từng lớp bao quanh, quấn chặt cả người.

Lâm Tẫn khoanh tay, ngón tay vô thức gõ gõ lên cánh tay, mày nhíu chặt.

Đường Môn ở Thục Trung, một trong thập đại thế gia của Đại Uyên, cũng là tông môn đỉnh cấp giang hồ, có Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong trấn giữ, điều này không có gì lạ.

Nhưng chính vì thế, bọn họ há lại không biết hậu quả khi đối địch với triều đình?

Chuyện này rõ ràng là đang kéo dài thời gian!

Lấy Thiết Côn Luân làm mồi nhử, thăm dò tốc độ phản ứng và giới hạn của triều đình, để tranh thủ thời gian cuối cùng cho việc 'kim thiền thoát xác' của bọn chúng!

Điều đáng sợ nhất là... phía sau Đường Môn, nhất định còn có một bàn tay đen tối đáng sợ hơn!

Nếu không, Đường Môn tuyệt đối không thể lặng lẽ dời khỏi Thanh Khê Thành, càng không thể có lá gan lớn đến thế!

Lẽ nào chỉ vì khoái chí nhất thời, cam nguyện từ nay về sau sống như chuột cống, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời?

"Các ngươi... rốt cuộc đang âm mưu điều gì?" Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng, lông mày kiếm nhíu chặt, đốt ngón tay vì dùng sức mà hơi trắng bệch.

Mấy nhịp thở trôi qua.

Hắn vẫn không có manh mối nào.

"Lui xuống đi." Hắn khẽ vẫy tay.

Hư Yểm lặng lẽ vâng mệnh, thân hình như mực nước hòa vào bóng tối, biến mất không thấy.

"Đang!!!" Một tiếng kim thiết giao minh rung trời muốn điếc tai đột nhiên nổ vang, cắt đứt suy tư của Lâm Tẫn.

Hắn ngẩng mắt nhìn.

Chỉ thấy trước đài chú kiếm, Thiết Đại Hùng cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, gân xanh nổi lên như rễ cây cổ thụ, máu tươi không ngừng trào ra từ khóe miệng, đã nhuộm đỏ sẫm vạt áo trước ngực.

Ông ta hai mắt đỏ ngầu, gần như đã thúc đẩy chân khí Đại Tông Sư trung kỳ đến cực hạn, búa lớn một chùy nặng hơn một chùy, điên cuồng rèn đúc thanh trọng kiếm huyền hắc mới thành hình sơ bộ kia!

Huyền Uyên Trọng Thiết, đặc tính cực nặng cực cứng.

Muốn dung luyện hoàn mỹ nó, chỉ có thể dùng cự lực thiên chùy bách luyện, khiến nó hoàn toàn hòa quyện với nguyên liệu ban đầu.

Nếu không, sau này thân kiếm nhất định sẽ nứt, không còn khả năng phục hồi nữa!

Nhưng Vô Phong Trọng Kiếm dù sao cũng là binh khí của Lục Địa Thần Tiên, lực phản phệ ẩn chứa bên trong hạo hãn như triều.

Cảnh giới Thiết Đại Hùng không đủ, cưỡng ép làm, không khác gì đi thuyền ngược dòng!

"Phốc!" Ngực ông ta bỗng chốc sụp xuống, lại một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt lập tức tái nhợt như tờ giấy, thân hình hùng tráng chao đảo muốn ngã.

Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lóe, thân hình như điện xẹt đến sau lưng ông, kẹp ngón tay ấn vào huyệt hậu tâm.

Đế hoàng chân khí bàng bạc như biển lập tức dũng vào, như một dòng ấm áp bảo vệ tâm mạch đang sắp sụp đổ của ông.

Được cường viện này, trên mặt Thiết Đại Hùng khôi phục một tia huyết sắc.

Ông ta nghiến răng ken két, thậm chí không kịp tạ ơn, liền lần nữa vung búa lớn, lửa bắn ra như thác, bay tứ tung!

Mặc dù có chân khí của Lâm Tẫn kéo dài sinh mạng, nhưng động tác vung búa của ông ấy vẫn càng lúc càng khó khăn, xương cốt cánh tay phát ra tiếng kêu khiến người ta nhức răng.

Mỗi một lần vung đập, đều giống như đang đốt cháy sinh mệnh của chính mình!

Lâm Tẫn cũng không dám rót quá mức, e rằng sẽ tổn thương căn cơ của ông ấy.

"Thương!" Cuối cùng, sau lần tôi lửa cuối cùng, trọng kiếm đã hoàn toàn thành hình!

Toàn thân đen kịt, trầm mặc vô quang, chỉ có thân kiếm dưới ánh nắng lưu chuyển một luồng hàn mang âm lãnh yếu ớt như có như

không, phảng phất có thể nuốt chửng quang tuyến!

Thiết Đại Hùng nhìn trọng kiếm đã đổ hết tâm huyết trong tay, trên khuôn mặt thô ráp cuối cùng lộ ra một nụ cười mừng rỡ như trút được gánh nặng.

"Bệ hạ... may mắn không... làm nhục mệnh..." Lời chưa dứt.

Trước mắt ông ta tối sầm, thân thể hùng tráng thẳng tắp đổ về phía sau.

Lâm Tẫn vươn tay đỡ lấy ông ấy.

Một tay tiếp tục truyền chân khí bảo vệ tâm mạch, tay còn lại lật một cái đã lấy ra một cọng Uẩn Chân Thảo linh khí dồi dào, đầu ngón tay khẽ vê, lá cây hóa thành dịch xanh biếc, nhỏ vào miệng Thiết Đại Hùng.

Song quản tề hạ, hơi thở gấp gáp của Thiết Đại Hùng dần dần bình ổn, từ từ mở mắt.

Ông ta cố gắng muốn đứng dậy hành lễ: "Đa tạ Bệ hạ..." Lâm Tẫn phất tay ngăn lại.

Hắn xoay người, ánh mắt dừng lại trên thanh trọng kiếm huyền hắc đang tĩnh lặng nằm trên đài chú kiếm.

Vươn tay, nắm chặt chuôi kiếm.

Vừa chạm vào, một cỗ cảm giác nặng nề khủng khiếp truyền đến, cứ như không phải đang cầm một thanh kiếm, mà là một ngọn núi thu nhỏ!

Cổ tay Lâm Tẫn hơi trầm xuống, thuận thế vung lên.

"Ông!" Tiếng xé gió nặng nề trầm đục vang lên, nơi kiếm phong lướt qua, không khí cũng phảng phất bị ép chặt lại mấy phần.

Thân kiếm không có cạnh, nhưng lại tựa như có một cỗ khí thế bá

đạo nghiền nát vạn vật!

Hắn khẽ nhếch môi: "Hảo kiếm." Nhìn Thiết Đại Hùng suy yếu nhưng mãn nhãn hưng phấn, Lâm Tẫn nói: "Kiếm này đã ra từ tay ngươi, vậy hãy do ngươi đặt tên." Giọng Thiết Đại Hùng kích động run rẩy: "Bệ hạ, kiếm này lấy Huyền Uyên Trọng Thiết làm hạt nhân, cứ gọi là Huyền Uyên Trọng Kiếm!" "Tốt danh tự!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, thu trọng kiếm lại: "Đợi sư thúc tổ ngươi vết thương lành, thấy thần binh này, nhất định sẽ vui mừng." Thiết Đại Hùng muốn cười, nhưng lại động đến nội thương, một trận nhe răng trợn mắt.

Lâm Tẫn vung tay áo: "Thiết môn chủ, hãy tịnh dưỡng thật tốt." "Vâng, Bệ hạ!" Thiết Đại Hùng cung kính lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn đang định rời khỏi Công Bộ Ty.

Quách Chấn Hào vội vàng bước lên, chỉ vào tôn lò rèn khổng lồ, sắc mặt khó xử: "Bệ hạ, cái lò này... còn tháo ra không?" Lâm Tẫn liếc nhìn một cái: "Quách ái khanh tự mình quyết định là được.

Nếu cảm thấy vướng víu, tháo ra cũng được, nhưng tất cả bộ phận cần được bảo quản cẩn thận, phải đảm bảo có thể lắp ráp lại bất cứ lúc nào." Quách Chấn Hào trong lòng hiểu rõ: "Thần, đã hiểu!" Lâm Tẫn bước chậm rãi giữa hành lang cung đình, mắt rồng khẽ híp.

"Đường Môn ẩn mình, manh mối đã đứt.

Bây giờ, chỉ có thể đợi Thiết Côn Luân tỉnh lại, xem ông ấy có biết thêm nhiều nội tình hay không." Hắn ánh mắt chuyển sang phía Nam, thấp giọng tự nhủ: "Đã mấy ngày rồi, 'đại lễ' trẫm tặng cho Thẩm gia, chắc Thương Sóc đã đưa tới rồi chứ?" ...

Chương 321

Cùng lúc đó.

Bích Ba Thành, Thẩm gia.

Trong chính sảnh kim bích huy hoàng, gia chủ Thẩm Hạo Phong nhàn nhã ngồi ở vị trí chủ tọa, nhấm nháp trà thơm, khóe môi mang theo nụ cười đắc ý như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Trong tưởng tượng của ông ta, triều đình lúc này nhất định đang đau đầu nhức óc.

Bổ nhiệm tân khoa tiến sĩ làm quan viên địa phương?

Thật là ý tưởng viển vông!

Thẩm gia bọn hắn chỉ cần thi chút tiểu lợi, liền có thể lôi kéo, mua chuộc những kẻ học trò căn cơ nông cạn kia, khuấy động địa phương, gây loạn ổn định cương vực!

"Ưm?!" Đột nhiên, Thẩm Hạo Phong nhíu mày, chén trà trong tay dừng lại giữa không trung.

Thân ảnh ông ta chợt lóe, đã xuất hiện giữa đình viện, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời!

Ngay lúc nãy.

Một cỗ khí tức sắc bén bá đạo ngang trời mà đến, uy thế của nó thậm chí không kém hơn ông ta!

Nhưng khí tức đó chỉ lóe lên rồi biến mất, không hề ra tay.

Chính lúc Thẩm Hạo Phong còn đang kinh nghi bất định, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống hơn mười chấm đen!

Các chấm đen nhanh chóng phóng đại, lại là hơn mười cái đầu

người đầm đìa máu!

Khi nhìn rõ dung mạo của cái đầu lâu phía trước nhất, đồng tử Thẩm Hạo Phong chợt co rút, đột nhiên biến sắc: "Hỗn trướng!!" Khuôn mặt trợn mắt giận dữ, chết không nhắm mắt kia, chính là nhị trưởng lão Thẩm gia mà ông ta phái đi Bắc Cảnh!

Ông ta vừa giây trước còn đang đắc ý tính kế triều đình, giây sau, các tộc nhân cốt cán phái đi liền bị toàn bộ chặt đầu, đầu người như rác rưởi bị ném về phủ đệ!

Nhục nhã lớn!

Đơn giản là giẫm nát thể diện của Thẩm gia dưới chân!

Sát khí khắp người Thẩm Hạo Phong ngút trời, khiến gia phó, nha hoàn xung quanh run rẩy bần bật, ngã quỵ xuống đất.

Cái đầu lâu của nhị trưởng lão dưới chân, hai mắt trống rỗng 'nhìn' ông ta, càng kích thích ông ta gần như phát điên!

Đúng lúc này, Tam trưởng lão Thẩm Minh Huy cố nén sự sợ hãi do những cái đầu lâu đầy đất mang lại, nhanh chóng từ ngoài cửa chạy vào, gấp gáp nói: "Gia chủ!

Ngoài cửa có người cầu kiến, nói muốn hợp tác với Thẩm gia chúng ta!" "Cho hắn cút!" Thẩm Hạo Phong lúc này lửa giận công tâm, nào có tâm tư gì để đàm hợp tác!

Cho dù đối phương là đến tặng núi vàng núi bạc, ông ta cũng lười nhìn một cái!

Tuy nhiên.

Thẩm Minh Huy không lùi xuống, ngược lại còn bước lên một bước, từ trong tay áo rộng lấy ra một vật đưa lên, hạ giọng nói: "Gia chủ, ngài... xem cái này trước." Thẩm Hạo Phong bất nhẫn nhận lấy.

Đó là một lưỡi dao ngắn huyền hắc dài hơn ba tấc, tạo hình cổ điển, thân dao gần chuôi khắc một đồ đằng quỷ dị cực kỳ bí ẩn.

Nhìn thấy đồ đằng đó trong khoảnh khắc, thần tình Thẩm Hạo Phong biến đổi, sự phẫn nộ trên mặt lập tức hóa thành cực độ kinh hãi: "Đây là...

Thục Trung, Đường Môn?!" Chính sảnh Thẩm gia.

Một thân ảnh áo đen nhàn nhã bước vào, giơ tay cởi mũ che mặt, lộ ra một khuôn mặt âm trầm, chắp tay làm lễ: "Đường Lâm của Đường Môn, ra mắt Thẩm gia chủ." "Đường Lâm?!" Đồng tử Thẩm Hạo Phong co rút.

Cùng là thập đại thế gia, ông ta tự nhiên nhận ra người trước mắt, chính là nhị trưởng lão Đường Môn.

Nhưng ông ta rõ ràng nhớ đối phương chỉ ở cảnh giới Đại Tông Sư sơ kỳ.

Mấy năm không gặp, đối phương lại đã đạt tới Đại Tông Sư đỉnh phong.

Điều càng khiến ông ta kinh hãi là!

Dao động chân khí khắp người Đường Lâm quỷ dị khó lường, dù ẩn mà không phát, nhưng lại toát ra một cỗ khí tức âm hàn thấu xương, khiến người ta sợ hãi.

Thẩm Hạo Phong thu liễm tâm thần, phất tay ra hiệu mời ngồi, trên mặt không chút xao động: "Không biết Đường trưởng lão đích thân đến, có việc gì?" "Hợp tác." Đường Lâm thản nhiên ngồi xuống, giọng nói dứt khoát sắc bén.

Thẩm Hạo Phong khẽ nhướng mày, nửa cười nửa không: "Thiên hạ ai mà chẳng biết, triều đình muốn khai Đại Vận Hà, Thẩm gia ta đường thủy vận đầu tiên chịu ảnh hưởng.

Giờ Thẩm gia đã như ‘bồ tát bùn qua sông’ rồi, Đường Môn lúc này đến đàm hợp tác?” Thêm hoa trên gấm thì dễ, đưa than giữa tuyết thì khó.

Đường Môn vốn hành sự quỷ bí, đệ tử môn hạ không chỉ tinh thông ám khí, mà còn nổi tiếng với tâm tính khó lường.

Ông ta không cho rằng đối phương sẽ đến nhà ‘tặng ấm áp’ vào lúc sóng gió này.

Huống hồ, vừa rồi đầu lâu trong viện còn chưa dọn sạch, triều đình đã ra tay, đối phương há lại không thấy?

“Chính là vậy.” Đường Lâm ngả lưng vào ghế, khóe môi cong lên một nụ cười tự tin.

Thẩm Hạo Phong khẽ nhấp chén trà, không động thanh sắc: “Không biết sự hợp tác mà Đường trưởng lão nói, cụ thể là gì?” Trong mắt Đường Lâm hàn quang chợt lóe, lời nói kinh động cả bốn phía: “Lật đổ triều đình, cải thiên hoán địa!” “Cái gì?!” Thẩm Hạo Phong đột nhiên đứng dậy, một ngụm trà suýt nữa sặc, hai mắt trợn tròn, khó mà tin được: “Đường trưởng lão, lời này không thể nói bừa!” Thẩm gia tuy không muốn cúi đầu xưng thần, nhưng chưa từng có lòng mưu nghịch.

Huống hồ!

Chỉ bằng Đường Môn mà muốn thay đổi triều đại, đơn giản là kẻ si nói mộng!

“Đường mỗ chưa từng nói đùa.” Hắn cười lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài huyền thiết, tiện tay ném về phía Thẩm Hạo Phong.

Lệnh bài cầm trong tay lạnh buốt, hoa văn cổ kính, ẩn ẩn tản mát ra uy áp khiến người ta nghẹt thở.

Thẩm Hạo Phong định thần nhìn kỹ, lập tức kinh hãi biến sắc: "Đây là...

Nam..." "Thẩm gia chủ!" Đường Lâm đột nhiên cắt lời, đứng dậy ép sát: "Tám ngàn phú quý ngay trước mắt, chỉ xem Thẩm gia ngươi... có dám đón nhận không!" Yết hầu Thẩm Hạo Phong chuyển động, ngón tay nắm chặt lệnh bài hơi run rẩy.

Ông ta nhanh chóng bước ra ngoài sảnh nhìn xung quanh, xác nhận không có người, mới hạ giọng thấp: "Đường trưởng lão, vị đại nhân kia... thật sự muốn..." Đường Lâm khẽ gật đầu: "Nếu Thẩm gia không muốn tham gia, Đường mỗ tuyệt không miễn cưỡng.

Chỉ là triều đình khai Đại Vận Hà là điều tất yếu, bước tiếp theo, e rằng sẽ lấy Thẩm gia ra 'mổ xẻ' rồi." Hắn thu hồi lệnh bài, ánh mắt lạnh như băng, tĩnh lặng chờ đợi Thẩm Hạo Phong lựa chọn.

Lòng Thẩm Hạo Phong rối như tơ vò.

Mưu nghịch tạo phản, chính là đại tội chu di cửu tộc!

Nhưng nghĩ lại.

Một khi Đại Vận Hà thông suốt, cơ nghiệp ngàn năm của Thẩm gia tất sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nếu không khuất phục, kết cục của Thẩm gia e rằng còn thê thảm hơn Dương gia.

Lâu sau.

Đáy mắt ông ta lóe lên một tia quyết tuyệt, nặng nề gật đầu: "Được!

Con thuyền này, Thẩm gia... lên rồi!" Đường Lâm cười hài lòng: "Kẻ thức thời là tuấn kiệt.

Cứ chờ tin tức đi, đến lúc đó tự sẽ có người liên lạc." Nói xong,

áo đen chấn động, xoay người rời đi.

Thẩm Hạo Phong suy sụp ngồi tựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ mây đen dần kéo đến dày đặc, thở dài một tiếng: "Là đăng lâm cửu thiên, hay là vĩnh đọa địa ngục...

Cứ liều một phen!" ...

Ngày hôm sau, Hoàng cung.

Lâm Tẫn một thân áo bào rồng màu đen, ung dung bước về Thiên Thính Giám.

Chưa kịp bước vào điện, liền thấy Lương Kỳ Phong hớt hải chạy ra, thấy hắn vội vàng hành lễ: "Bệ hạ, Thiết, Thiết đại nhân ông ấy..." Lâm Tẫn lòng chợt chùng xuống: "Chết rồi?" "Tỉnh rồi!" Lương Kỳ Phong vội vàng nói.

Lâm Tẫn không vui lườm hắn một cái: "Lần sau nói chuyện, đừng thở dốc lớn tiếng!" Lời chưa dứt, người đã lách mình đi vào.

Chỉ thấy Thiết Côn Luân ngồi ngay ngắn trước bàn, đối mặt với đầy bàn trân tu nuốt chửng như hổ đói, như thể đã đói ba năm vậy.

Tiểu Hòa ở một bên khóc vì vui mừng quá độ, không ngừng gắp thức ăn cho ông.

"Khẩu vị không tệ nhỉ." Lâm Tẫn cười nhẹ bước tới.

Thiết Côn Luân vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, dùng ống tay áo lau miệng, quỳ xuống đất khấu đầu: "Tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn vạt áo khẽ phất, chân khí thuần túy nâng ông ấy dậy: "Không cần đa lễ.

Mới tỉnh, ăn nhiều vào." Thiết Côn Luân cười thật thà: "Đủ rồi đủ rồi, ta ăn lưng bụng là được." Lâm Tẫn liếc nhìn mặt bàn chén đĩa bừa bộn, khóe môi khẽ giật giật: Hơn chục món ăn gần như đã quét

sạch, thế mà còn gọi là lưng bụng?

Tiểu Hòa "phốc xuy" một tiếng bật cười, rồi lại vội vàng bịt miệng lại.

Cô bé biết hai người có việc quan trọng cần bàn, nên rất tự giác lui ra khỏi chính điện, và đóng cửa phòng lại!

Chương 322

Đúng lúc này!

"Phanh!" Thiết Côn Luân đột nhiên lần nữa quỳ xuống, mắt hổ chứa sát ý: "Bệ hạ!

Thần phụng mệnh Nam hạ tiễu nghịch, nhưng lại bị tiểu nhân ám toán, khiến Huyền Giáp Quân tổn binh hao tướng, xin Bệ hạ trọng trách!" Lâm Tẫn thản nhiên ngồi xuống: "Chuyện này, không phải lỗi của một mình ngươi." Hai vạn Huyền Giáp Quân tổn thất quá bảy thành, quả thực là trọng thương.

Nhưng có thể bảo toàn chút binh lực này dưới tay Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, đã là không dễ.

Thiết Côn Luân nhưng không chịu đứng dậy, trong mắt lửa giận hừng hực: "Cầu Bệ hạ cho thần thêm một cơ hội nữa!

Thần nguyện lập tức suất quân san bằng Đường Môn ở Thục Trung, để rửa mối nhục cũ!" Lâm Tẫn lắc đầu: "Không cần nữa.

Đường Môn đã toàn tộc di chuyển, không biết tung tích." "Toàn tộc di chuyển?" Thiết Côn Luân ngạc nhiên.

Thế gia ngàn năm như vậy, lại có thể bỏ lại tổ nghiệp nói đi là đi?

"Chuyện Đường Môn, trẫm tự có tính toán." Lâm Tẫn nhìn chằm chằm ông ấy, chuyển giọng: "Trẫm hỏi ngươi, ký ức đã khôi phục chưa?" Sắc mặt Thiết Côn Luân chợt ảm đạm, u buồn nói: "Bẩm Bệ hạ...

đã khôi phục rồi." Lâm Tẫn hỏi: "Trăm năm trước, Thiên Diễn biến cố, Thánh nữ tông môn yêu một kẻ ngốc, người đó, là ngươi?" Thân thể Thiết Côn Luân đột nhiên chấn động, trên mặt hiện lên nụ

cười khổ sở đến cực điểm.

Ông ấy từ từ gật đầu, giọng khàn đặc như bị cát đá mài qua: "Năm ấy đêm tuyết, nàng một thân tố y đến Thiên Đoán Bảo, nói mình là Thánh nữ Thiên Diễn Tông trốn xuống núi lịch luyện..." Ánh mắt ông ấy hoảng hốt, phảng phất xuyên qua trăm năm thời gian.

"Nàng không hiểu thế sự, ngay cả bạc cũng không nhận ra, nhưng lại cứ muốn theo ta, một kẻ thô kệch này xông pha giang hồ." Yết hầu ông ấy chuyển động, giọng nói ẩn chứa đau khổ: "Nàng nói chỉ thích tính cách thẳng thắn của ta, nói ta so với những tu sĩ đạo mạo kia càng giống một người sống..." "Sau đó thì sao?" Ánh mắt Lâm Tẫn dần trầm xuống.

"Sau đó ư?" Thiết Côn Luân đột nhiên cười lạnh, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc: "Người Thiên Diễn Tông đến, nói Thánh nữ há có thể ủy thân cho ta, một kẻ thấp hèn như vậy?" Ông ấy đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt tơ máu giăng mắc như mạng nhện: "Bọn chúng mang nàng đi, cũng xóa bỏ ký ức của ta.

Nếu không phải vì vậy mà đạo tâm bị tổn thương, ta há lại bị huyết ảnh kia thừa hư mà nhập, điên loạn trăm năm!" Từng chữ khóc ra máu, từng câu khắc vào tâm.

Lâm Tẫn im lặng một lát, đầu ngón tay khẽ gõ bàn: "Vậy mối thù đoạt thê này, ngươi muốn làm thế nào?" Thiết Côn Luân từ từ đứng dậy, sát khí khắp người cuồn cuộn: "Trăm năm điên loạn, cứ như ngày hôm qua.

Lần này..." Khí huyết tanh nồng từ kẽ răng ông ấy trào ra: "Ta muốn đích thân đặt chân lên Vân Thiên Sơn Mạch, hỏi đám chính đạo tạp toái tự xưng là trong sạch kia, bằng vào cái gì mà đoạn nhân duyên, đoạt người mình yêu!" "Tốt!!" Lâm Tẫn vỗ mạnh một chưởng lên bàn, làm chén trà trên bàn kêu ong ong: "Trẫm quả nhiên không

nhìn lầm người!" Thiết Côn Luân nghe vậy sửng sốt.

Đôi mắt to linh động của ông ấy trợn tròn, khó tin nhìn Lâm Tẫn: "Bệ hạ...

Ngài không trách ta nhất thời xung động, gây thêm phiền phức cho triều đình sao?" Lâm Tẫn đứng thẳng người dậy, thờ ơ phất tay: "Người mình yêu bị đoạt, nếu còn phải nuốt giận vào bụng, thì còn tính là nam nhi gì?

Vân Thiên Sơn, trẫm sẽ cùng ngươi đi một chuyến, vì ngươi tăng thanh thế!" Âm vang chưa dứt, trên khuôn mặt thô ráp của Thiết Côn Luân lập tức tràn đầy cảm động.

Ông ấy "phốc thông" một tiếng nặng nề quỳ xuống đất, giọng nói khàn đặc như sắt: "Thần, khấu tạ thiên ân!

Ân đức này, vạn tử khó báo!" Lâm Tẫn khẽ nhếch môi: "Nhưng mà, bây giờ ngươi vẫn chưa thể đi." "Vì sao?" Thiết Côn Luân khó hiểu ngẩng đầu.

Rõ ràng Hoàng đế đã đồng ý đồng hành, sao chớp mắt lại đổi ý?

Lâm Tẫn lại ra vẻ bí ẩn.

Cổ tay hắn lật một cái, một thanh trọng kiếm toàn thân đen kịt, tản mát ra hàn khí âm lãnh đột nhiên hiện thân.

Khoảnh khắc thân kiếm chạm đất, những phiến đá xanh trong điện lập tức vỡ nát, phát ra tiếng động lớn như sấm sét.

"Đây là..." Thiết Côn Luân nhìn chằm chằm thanh trọng kiếm trước mắt, trong mắt kinh ngạc càng sâu: "Đây là... kiếm của ta?" Lâm Tẫn cười nhẹ gật đầu: "Không sai.

Thiết Đại Hùng đã liều mạng, vì ngươi rèn lại kiếm này, trong đó còn thêm Huyền Uyên Trọng Thiết.

Thử xem có còn thuận tay không?" Thiết Côn Luân vui mừng hiện rõ trên mặt, ông ấy bước lên một bước rút mạnh Huyền Uyên Trọng Kiếm đang cắm sâu vào sàn ra.

Chỉ thấy cánh tay ông ấy phát lực, trọng kiếm vạch ra một đường cong tròn đầy trong không trung, tiếng xé gió trầm đục vang lên như sấm sét nổ, kiếm thế như núi đổ, khiến người ta sợ hãi.

"Ha ha ha!" Thiết Côn Luân vuốt ve thân kiếm lạnh buốt, đáy mắt tràn ngập cuồng hỉ và mê luyến, lúc này mới mãn nguyện lần nữa cắm kiếm vào đất, quỳ một gối xuống đất: "Mạt tướng tạ Bệ hạ tứ kiếm!" Thân là sư thúc tổ Thiết Y Môn, ông ấy hơn ai hết hiểu rõ nội tình tông môn.

Huyền Uyên Trọng Thiết là chí bảo đương thế, với khả năng của Thiết Đại Hùng tuyệt không thể có được, tất phải là Bệ hạ ban tặng!

Có thần binh này trợ giúp, chiến lực của ông ấy ít nhất có thể tăng thêm ba thành!

Lâm Tẫn liếc nhìn những phiến đá xanh bừa bộn khắp đất, khóe môi khẽ giật giật: "Tiền sửa sàn nhà, khấu trừ từ bổng lộc của ngươi." "Hắc hắc." Thiết Côn Luân gãi gãi sau gáy, cười thật thà nói: "Bệ hạ cứ khấu trừ!" Lâm Tẫn bất lực lắc đầu.

Cái tên mãng hán thần kinh thô này e rằng còn chưa tính rõ, nếu mà tính thật, bổng lộc ba mươi năm sau của ông ấy cũng phải đổ vào hết.

Hắn khẽ thở ra một hơi trọc khí.

Lâm Tẫn tỉ mỉ quan sát vị tướng lĩnh khôi ngô trước mắt: "Trẫm thấy chân khí trong cơ thể ngươi bành trướng, phải chăng sắp đột phá?" "Bệ hạ minh giám." Thiết Côn Luân thành thật báo cáo.

Thần Phủ Quy Nguyên Đan tuy chủ yếu là khôi phục ký ức, nhưng linh hồn chi lực hấp thu mấy ngày nay còn kèm theo lượng lớn

chân khí, đã đủ để ông ấy cảnh giới lên một tầng nữa.

Lâm Tẫn ngay lập tức phân phó: "Đi Long Uyên Động Thiên đi, dùng mấy quả Tạo Hóa Quả, ắt có thể giúp ngươi phá cảnh." Thiết Côn Luân nhe răng cười, chắp tay nói: "Tạ Bệ hạ!" Lời chưa dứt.

Ông ấy đã như tên rời cung lao ra ngoài điện, chạy thẳng đến Long Uyên Điện.

Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng trước long án, chìm vào trầm tư.

Thiên Diễn Tông thân là một trong ngũ đại thánh địa giang hồ, thực lực không thể xem nhẹ.

Tuy muốn đứng ra vì Thiết Côn Luân, nhưng cũng không nên tận diệt, nếu không tất sẽ gây chấn động giang hồ, cương vực bất an.

"Bệ hạ!" Đúng lúc hắn suy nghĩ, Hải công công lặng lẽ bước lên, cúi mình báo cáo: "Chử phó tướng cầu kiến." "Ồ?" Lâm Tẫn lông mày khẽ nhướng, lập tức bừng tỉnh, ngồi xuống long ỷ: "Tuyên." Một lát sau.

Chử Bằng thân khoác chiến giáp, sải bước vào điện, quỳ một gối dưới bậc: "Mạt tướng Chử Bằng, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Chử Bằng đứng dậy cung kính.

Lâm Tẫn cười hỏi: "Tiến triển mỏ muối Bạch Kiều Hạp thế nào?" "Bẩm Bệ hạ, mỏ muối đã khai thác hoàn tất.

Lô muối thô cuối cùng sắp được vận chuyển về kinh đô, mạt tướng đặc biệt đến trước phục mệnh." Chử Bằng ngừng lại một chút, tiếp tục báo cáo: "Lần này tổng cộng khai thác được ba trăm sáu mươi vạn cân muối thô, tất cả công cụ đều đã thu hồi cẩn thận, hầm mỏ cũng đã lấp đầy san phẳng, đảm bảo không ảnh hưởng đến dân sinh địa phương." Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Mỏ muối Bạch Kiều Hạp nếu có thể toàn bộ luyện thành muối tinh, đủ để khu vực phương Bắc duy trì một thời gian.

Đợi khi lượng tồn kho tiêu hao bảy tám phần, liền có thể thúc đẩy kế hoạch tiếp theo.

Ánh mắt dừng lại trên Chử Bằng.

Lâm Tẫn đột nhiên tâm niệm vừa động, trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng: "Chử phó tướng lần này làm việc thật đẹp, đáng ghi một công!" Chử Bằng vội vàng cúi mình: "Đây là việc trong phận sự của mạt tướng." "Có công tất thưởng!" Giọng Lâm Tẫn không cho phép nghi ngờ: "Chử Bằng nghe lệnh!

Trẫm thăng ngươi làm Minh Uy Tướng Quân, quan bái Tứ phẩm!" Chử Bằng tại chỗ ngây người.

Ông ấy chẳng qua chỉ phụng mệnh khai thác một mỏ muối, chưa lập chiến công, lại được ban thưởng hậu hĩnh đến vậy?

"Còn không tạ ân?" Lâm Tẫn nhìn chằm chằm ông ấy với ánh mắt thâm ý.

Chử Bằng đột nhiên hoàn hồn, phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Mạt tướng khấu tạ thiên ân của Bệ hạ!" Lâm Tẫn rời ghế.

Sải bước đến trước bản đồ cương vực, giơ tay chỉ vào: "Chử tướng quân, trẫm lệnh ngươi lập tức suất lĩnh ba nghìn Đại Tuyết Long Kỵ, hai nghìn Sóc Phong Cung Kỵ và một vạn Huyền Giáp Cấm Quân, tiến về Thiết Tích Thành đóng quân, bảo vệ bách tính!" Chử Bằng thuận thế nhìn, giữa thần sắc thoáng qua một tia nghi hoặc: "Bệ hạ, Thiết Tích Thành không phải yếu tắc biên quan, đóng giữ trọng binh như vậy, chỉ là vì bảo vệ bách tính sao?" "Bảo vệ bách tính, là một." Đầu ngón tay Lâm Tẫn điểm vào Thiết Tích Thành, sau đó quét sang phía đông, dừng lại ở Vân Thiên Sơn Mạch bên cạnh: "Thứ hai,

Thiên Diễn Tông liền ở trong ngọn núi này.

Trẫm sắp đích thân đến, ngươi bộ binh đóng quân ở đây, vừa có thể giám sát động hướng của bọn chúng, vừa phô trương quân uy của triều đình ta, khiến bọn chúng không dám manh động." Ngón tay hắn lại di động, lướt qua phía bắc, dừng lại ở vị trí Trấn Huyền Đài, giọng nói chuyển lạnh: "Thứ ba, nơi này cách Trấn Huyền Đài không quá một ngày đường cưỡi ngựa.

Nếu đám 'sói con' biên phía bắc kia vẫn không chết tâm, ngươi liền là một lưỡi dao sắc bén đâm vào sườn cánh của bọn chúng!

Bây giờ, ngươi đã hiểu chưa?" Chử Bằng toàn thân chấn động, trên mặt không còn nửa phần nghi hoặc, chỉ còn sự kính phục sâu sắc và vẻ nghiêm nghị, nặng nề ôm quyền: "Mạt tướng!

Hoàn toàn hiểu rõ!

Nhất định không phụ trọng thác của Bệ hạ!" ...

Hai ngày sau.

Thiết Côn Luân từ Long Uyên Động Thiên đi ra.

Nhờ thiên phú của bản thân và thần hiệu của Tạo Hóa Quả, cuối cùng ông ấy đã đột phá đến Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ!

Tay nắm Huyền Uyên Trọng Kiếm, phối hợp Thiết Y Môn tuyệt học.

Nếu cho ông ấy thêm một cơ hội nữa, giao thủ với võ giả Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong của Đường Môn kia, nói không chừng có thể đánh cho đối phương 'răng rơi đầy đất'!

Lâm Tẫn đánh giá vị ái tướng tràn đầy ý khí kia, hỏi: "Đã chuẩn bị xong chưa?" "Bẩm Bệ hạ, vạn sự đều đã sẵn sàng!" Giọng ông ấy như chuông đồng, trong mắt hổ ý chiến đấu sáng rực: "Bất cứ lúc nào

cũng có thể xuất phát!" Lâm Tẫn đang định hạ lệnh khởi hành, Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên hai người cùng nhau đến.

"Bệ hạ muốn đi Thiên Diễn Tông?" Tiêu Luyện cười hỏi.

Thấy Lâm Tẫn đáp một tiếng.

Ông ấy vuốt râu cười nói: "Lão phu nhiều năm chưa đến Thiên Diễn Tông, vừa hay đi xem La Bạt Vượng lão già khốn kiếp đó đã chết chưa." Đối với lời thỉnh cầu của hai người, Lâm Tẫn tự nhiên không có lý do gì để không đồng ý.

"Nếu đã như vậy, vậy thì xuất phát đi!" Mọi người lật người lên ngựa, chân khí hùng hồn rót vào móng ngựa, đoàn người như gió cuốn điện xẹt, lao nhanh về phía Vân Thiên Sơn Mạch! 【Đinh!】 Vừa rời kinh đô không xa, bên tai Lâm Tẫn đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở trong trẻo của hệ thống! 【Chúc mừng Túc chủ đã tuần tra nhiều ngọn núi và thung lũng, bản đồ đã hợp nhất, có muốn thắp sáng không?】 Lâm Tẫn khóe mắt lướt qua ý cười.

Các ngọn núi, thung lũng ở Bắc Vực, sau khi được Tàng Kiếm Sơn Trang và Hạo Thiên Tông liên thủ dò xét, đã hoàn toàn nằm trong quyền kiểm soát.

Ánh mắt của hắn rơi trên tấm Sơn Hà Xã Tắc Đồ bán trong suốt trước mặt.

Chương 323

Phía bắc kinh đô hoàng triều, kim quang rực rỡ, chiếu rọi tâm thần, khiến người ta tâm khoáng thần di.

"Thắp sáng!" Lâm Tẫn tâm niệm vừa động. 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng bản đồ giám hợp nhất, phần thưởng đã phát phóng!】 【Phần thưởng một: Phá Cấm Đan!】 【Phần thưởng hai: Phi Giao Chu (Bản vẽ thuyền lớn)!】 【Phần thưởng ba: Hoàng Kim Lạp!】 "Chỉ vậy thôi sao?" Lâm Tẫn sững người, sự kỳ vọng trong mắt phút chốc chuyển thành thất vọng tràn trề.

Phải biết rằng, khi Dạ Lâm Huy tiêu diệt chín tông môn gây loạn, Hệ thống đã hào phóng thưởng cho Hám Nhạc Quân Thần Nhạc Phi, Hạo Thiên Chính Khí Quyết, và cả những thứ tốt như Vấn Tâm Thạch.

Mà lần này, tổng cộng hai mươi lăm tấm bản đồ giám, lại chỉ đổi lấy một viên đan dược, một bản vẽ thuyền lớn, và một thứ mà tên gọi còn không hiểu nổi?

"Thống tử, ngươi có phải lại uống rượu giả không?" Lâm Tẫn không nhịn được thầm rủa trong lòng.

Hệ thống vẫn cao lãnh, không hề hồi đáp.

Hắn thở dài bất lực, đành kiên nhẫn xem xét từng thứ một.

Phá Cấm Đan, kích cỡ bằng long nhãn, toàn thân tím nhạt, đan văn như mây mù lượn lờ, chạm vào ấm áp.

Sau khi uống, dược lực sẽ hóa thành vạn ngàn "khu nữu" cực nhỏ, trong điều kiện không làm tổn thương kinh mạch căn cơ, sẽ hóa giải

cấm chế trong cơ thể.

Lâm Tẫn xem mà cau mày.

Thứ này đối với hắn có ích lợi gì chứ!

Hiện giờ thiên lộ bị phong, Thiên Nhân không xuất hiện, cấm chế thế gian trong mắt hắn như giấy hồ, tùy tay có thể phá vỡ, nào cần đến đan dược?

Huống hồ, thiên hạ này, ai có thể hạ cấm chế cho hắn?

Hắn cố nhẫn xung động mắng mỏ, nhìn sang phần thưởng thứ hai: Bản vẽ thuyền lớn Phi Giao Chu.

Trên đó ghi chép chi tiết cấu tạo một loại thuyền lớn, bao gồm cấu trúc thân thuyền, hệ thống động lực, la bàn điều khiển, v.v.

Toàn bộ dài mười tám trượng, lớn hơn gần một nửa so với thuyền bè hiện có của Đại Uyên.

Nhìn các số liệu khác, đơn giản là một trời một vực!

Trong lòng Lâm Tẫn hơi chuyển biến tốt đẹp.

Hiện giờ tuyến đường đại vận hà do triều đình quy hoạch cơ bản đã được chốt, đã động công, ước chừng rất nhanh sẽ có thể thí nghiệm vận hành.

Đến lúc đó, Phi Giao Chu một khi hạ thủy, tất sẽ gây ra chấn động cực lớn!

"Cái này không tệ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trong lòng đã có tính toán: "Đợi Thiên Diễn Tông xong xuôi, lập tức bắt tay vào chế tạo Phi Giao Chu, tranh thủ ngày vận hà khai thông, là có thể hạ thủy thí hàng!" Điều tiếc nuối duy nhất là Phi Giao Chu không có khả năng tấn công mạnh mẽ.

Vì vậy nó chỉ thích hợp để đi lại trên vận hà nội địa, không thể

dùng cho viễn dương.

Muốn khai thác hải vực, vẫn phải tìm cách khác.

Cuối cùng, Lâm Tẫn lật cổ tay, mấy hạt gạo vàng óng xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Gạo?" Đồng tử hắn hơi co lại.

Ngay sau đó, một luồng thông tin tuôn vào não hải, sự thất vọng trong mắt hắn phút chốc bị cuồng hỉ thay thế! 【Hoàng Kim Lạp: Lê mạch.

Chủng loại được Hệ thống ưu hóa, sản lượng ngàn cân mỗi mẫu.

Tính ưa lạnh, chịu hạn chịu lạnh!】 "Cái này… cái này là 'Hoàng Kim Dinh Dưỡng' a!" Tim Lâm Tẫn đập thình thịch.

Lê mạch!

Đây không phải lương thực bình thường, mà là vương giả của các loại ngũ cốc a!

Giàu protein chất lượng cao hoàn chỉnh, chín loại axit amin thiết yếu cho cơ thể, cùng chất xơ, vitamin, khoáng chất và axit béo không bão hòa!

Trong cái thời đại mà bá tánh còn không đủ ăn cháo gạo, thứ này đâu phải lương thực, rõ ràng là thần khí cứu sống vô số xã tắc!

"Trời trợ trẫm vậy!" Lâm Tẫn không kìm được cất tiếng cười lớn!

Một bên, Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đồng thời quay đầu, nghi hoặc hỏi: "Bệ hạ, ngài nói gì?" "Không có gì." Lâm Tẫn phất tay, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mấy hạt gạo vàng trong lòng bàn tay, càng nhìn càng hưng phấn.

Lê mạch ưa lạnh, chịu hạn chịu lạnh, cực kỳ thích hợp để trồng ở

phương bắc.

Hơn nữa nó có phạm vi thích ứng độ cao cực rộng, bất kể cao nguyên, sơn địa hay bình nguyên, đều có thể sinh trưởng.

Lê mạch sau khi được Hệ thống ưu hóa, sản lượng mỗi mẫu đạt đến ngàn cân, tuyệt đối không thành vấn đề!

Lại phối hợp thêm khoai tây, từ nay về sau, bá tánh Đại Uyên không chỉ có thể ăn no, mà còn có thể ăn ngon!

Lâm Tẫn cất hạt gạo đi, khóe môi ý cười không giảm.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng được, sau khi về kinh thấy Lê mạch này, dáng vẻ chấn kinh đến thất sắc của Tư nghiệp Giả!

Sau đó, ánh mắt hắn một lần nữa rơi vào bản đồ chưa cất đi phía trước, nhìn kỹ, tựa hồ đã hiểu ra điều gì.

Tuy rằng một hơi thắp sáng hai mươi lăm chỗ bản đồ giám, nhưng những nơi này đa số là những góc hẻo lánh ít người lui tới, có thể được Hệ thống tính là bản đồ giám, đã xem như may mắn.

Khó trách lần này phần thưởng không phong phú như trước.

Tuy nhiên, dân dĩ thực vi thiên, riêng hạt giống Lê mạch này, giá trị của nó đã vượt qua tuyệt đại đa số công pháp võ kỹ!

"Ừm?" Lâm Tẫn đang định cất Sơn Hà Xã Tắc Đồ đi, bỗng nhiên chú ý thấy ở bắc cảnh còn có một nơi hiển thị màu xám tối.

Vừa rồi do ánh sáng phát ra khi thắp sáng bản đồ giám che khuất khu vực này.

Mà nơi đó, chính là Vân Thiên Sơn Mạch, nơi Thiên Diễn Tông tọa lạc!

Lâm Tẫn hai mắt hơi nheo lại, khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo: "Thiên Diễn Tông, hy vọng các ngươi thức thời một chút.

Bằng không trẫm mà mắc bệnh cưỡng chế, Ngũ Đại Thánh Địa… e là phải biến thành bốn cái rồi!" … Vân Thiên Sơn Mạch.

Quần sơn liên miên, mây mù lượn lờ, uyển như tiên cảnh.

Lâm Tẫn kéo cương Xích Viêm Mã, ngẩng đầu nhìn tới.

"Đây chính là Thiên Diễn Tông?" "Không sai." Tiêu Luyện gật đầu nói: "Đám gia hỏa này, từ sau khi phong sơn trăm năm trước, đại trận hộ sơn chưa từng khởi động lại!" Một bên, Thiết Côn Luân nắm chặt quyền, trong mắt hổ chứa lửa giận và mong đợi đan xen, lại mang theo một tia căng thẳng khó che giấu.

Lâm Tẫn liếc hắn một cái, trong lòng hiểu rõ.

Hán tử sắt đá này, trong lòng thủy chung chất chứa hình bóng người con gái trăm năm trước ở Thiên Diễn Tông đã khiến hắn hồn khiên mộng nhiễu.

Phong sơn trăm năm, bặt vô âm tín, cũng khó trách hắn như vậy.

Lâm Tẫn giơ tay vỗ vai hắn, cười nói: "Đừng căng thẳng, bất luận thế nào, đừng để chính mình lưu lại tiếc nuối." Thiết Côn Luân lồng ngực phập phồng, trầm giọng đáp: "Vâng!" Ngay khắc sau, thân ảnh bốn người chợt lóe, đã lướt về phía ngọn núi chủ phong cao nhất trong Vân Thiên Sơn Mạch.

Trong nháy mắt, bốn người lăng không đứng đó, nhìn lớp quang tráo gợn sóng, ba quang lưu chuyển phía trước – chính là đại trận hộ tông của Thiên Diễn Tông!

Diệp Đình Uyên giơ tay, lòng bàn tay đã có lôi quang chớp động, hiển nhiên chuẩn bị phá trận cường hành.

Lâm Tẫn lại phất tay: "Diệp tông chủ, chúng ta là đến bái phỏng, sao có thể vô lễ như vậy." "Đúng thế!" Tiêu Luyện cũng ở một bên hùa theo: "Lão Diệp, sao ngươi lại bất lịch sự như vậy?" Diệp Đình

Uyên không vui liếc hắn một cái.

Thật sự cho rằng hắn không nhìn thấy?

Vừa rồi tay Tiêu Luyện giấu sau lưng, kiếm ý đã ngưng tụ, nếu không phải Lâm Tẫn mở miệng nhanh hơn mấy hơi thở, e là giờ phút này vạn thiên kiếm vũ đã ầm ầm giáng xuống!

Tiêu Luyện bước một bước về phía trước, phủ thị sơn môn Thiên Diễn Tông phía dưới, khí trầm đan điền, tiếng như hồng chung: "Đám tiểu vương bát cao tử Thiên Diễn Tông, Tiêu gia gia các ngươi đến rồi, còn không mau mở cửa nghênh khách!" Lời vừa dứt, Lâm Tẫn và Diệp Đình Uyên nhìn nhau, đồng thời trầm mặc.

Ngươi gọi cái này… là lễ phép sao?

Soạt!

Soạt!

Soạt!

Mấy tiếng xé gió sắc bén xé nát trường không!

Mấy bóng người áo xám tro đậm đạp lập hư không, chân khí hùng hậu như sóng lớn vờn quanh thân thể, khí thế kinh người!

"Kẻ nào to gan, dám đến Thiên Diễn Tông làm càn, muốn chết sao?!" Trung niên nam tử dẫn đầu trợn mắt tròn xoe, sát ý như thực chất cuồn cuộn tuôn ra.

"À a." Một tiếng cười lạnh khinh miệt vang lên.

Tiêu Luyện chắp tay sau lưng, ánh mắt khinh mạn: "Kim Đào tiểu tử, lão phu cho ngươi thêm một cơ hội, sắp xếp lại ngôn ngữ!" Trung niên nam tử nghe tiếng sững người.

Hắn ngưng thần nhìn bóng người ngoài trận pháp, tức khắc sắc mặt đại biến: "Tiêu… Tiêu trang chủ?!" Thân là tông chủ Thiên Diễn

Tông, hắn há lại không nhận ra vị kiếm tu đệ nhất thiên hạ, nổi danh công phạt vô địch – Tiêu Luyện, trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang!

"Tiêu trang chủ đại giá quang lâm, không biết vì chuyện gì?" Kim Đào cường áp xuống sóng biển cuộn trào trong lòng, mở lời thăm dò.

Tiêu Luyện nhướng mày kiếm, bực bội nói: "Ít nói mấy lời sáo rỗng với lão phu, mở đại trận ra, bằng không…" Oanh!!!

Chương 324

Lời còn chưa dứt, thần lôi chín tầng trời ầm ầm giáng xuống!

Lôi quang thô như cánh tay như mưa bão trút xuống đại trận hộ tông, cả đại trận chấn động kịch liệt, kéo theo cả Thiên Diễn Phong cũng như muốn sụp đổ!

Kim Đào thần tình lại biến.

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía đạo thân ảnh lôi quang màu tím quanh thân kia ở một bên khác, sợ hãi đến hồn phi phách tán.

"Cửu Tiêu Thánh Tông?!" Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang và tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông, hai vị đại năng Khấu Thiên Cảnh lại đồng thời đến.

Hơn nữa nhìn cái thế này, rõ ràng là đến đây không có ý tốt!

Thiên Diễn Tông phong sơn trăm năm, đệ tử chưa từng hạ sơn, làm sao có thể chiêu chọc đến hai vị sát thần này?

Oanh long!!

Tiếng sét lại nổi lên.

Mây đen giăng đầy trời, lôi quang chớp động, hiển nhiên đợt tấn công kế tiếp sắp giáng xuống!

"Diệp tông chủ, thủ hạ lưu tình!" Ngay lúc này, một giọng nói già nua trầm thấp vang lên.

Chỉ thấy một lão giả đạp không mà đến, một tay chắp sau lưng, một dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

"Lão vương bát, vẫn thích làm bộ như vậy." Ánh mắt Diệp Đình Uyên lướt qua vẻ ghét bỏ, ngón tay khẽ nhấn, thần lôi chín tầng trời

lại lần nữa giáng xuống!

Lôi kích khủng bố tuy không trực tiếp phá vỡ đại trận hộ tông, nhưng lực lượng lôi điện vô khổng bất nhập lại thẩm thấu vào, vô số đệ tử lập tức thổ huyết ngã xuống đất, trọng thương không gượng dậy nổi.

"Ngươi!" La Bạt Vượng râu tóc dựng ngược, toàn thân cương phong đột nhiên nổi lên, hóa thành bình chướng cuồng phong khu tán lôi điện, che chở đệ tử môn hạ.

Hắn giận dữ nhìn Diệp Đình Uyên: "Cửu Tiêu Thánh Tông là muốn cùng Thiên Diễn Tông ta khai chiến sao?" Diệp Đình Uyên khinh thường cười một tiếng: "Vô sở vị, muốn đánh thì đánh, lão tử phụng bồi đến cùng!" Một bên, Lâm Tẫn khoanh tay, lặng lẽ bàng quan.

Từ khi Diệp Đình Uyên thần phục, trước mặt hắn vẫn luôn tất cung tất kính, ngược lại khiến hắn suýt quên – vị này chính là tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông nổi danh bạo liệt!

Hắn cũng không ngăn cản Diệp Đình Uyên tấn công.

Hôm nay đến Thiên Diễn Tông, không chỉ để giải quyết ân oán trăm năm của Thiết Côn Luân, mà còn để thánh địa này triệt để thần phục.

Bắc cảnh Đại Uyên, tuyệt đối không cho phép bất kỳ thế lực nào không thể kiểm soát tồn tại!

La Bạt Vượng trong lòng buồn bực.

Vô số ý niệm chợt lóe lên như điện quang hỏa thạch trong đầu.

Cứng đối cứng?

Tuy Diệp Đình Uyên tu vi đạt đến Khấu Thiên Cảnh tứ trọng, cao

hơn hắn một trọng, nhưng hắn dựa vào "Diễn Phong Thuật" điều khiển cuồng phong thiên địa, chưa chắc không thể đánh một trận với y.

Nhưng vấn đề là – đây là Thiên Diễn Tông!

Diệp Đình Uyên có thể tứ vô kỵ đạn, dù phá hủy cả ngọn núi cũng không sao, hắn lại không thể không lo lắng đến cơ nghiệp tông môn.

Huống hồ, bên cạnh còn có một Tiêu Luyện càng đáng sợ hơn đang hổ thị đam đam.

Đơn đả độc đấu, hắn còn có thể chu toàn với Diệp Đình Uyên, nhưng trước mặt Tiêu Luyện, hắn tất bại vô nghi!

Nghĩ đến đây, nét giận dữ bừng bừng trên mặt hắn phút chốc tan biến như băng tuyết, chuyển thành nụ cười bất đắc dĩ lại hơi ngụy thiện, phảng phất như vừa rồi kiếm bạt nỗ trương chưa từng xảy ra.

Vung tay áo một cái tiêu sái, đại trận hộ tông cố nhược kim thang kia theo đó tiêu tán vô hình.

"Hai vị tông chủ hà tất động nộ?

Đã là cố nhân đến thăm, Thiên Diễn Tông ta tự nhiên phải mở cửa nghênh khách.

Mời!" Ánh mắt Diệp Đình Uyên lóe lên một tia thất vọng, bất tình bất nguyện thu lại lôi đình.

Lâm Tẫn thầm thấy buồn cười.

Gia hỏa này do tẩu hỏa nhập ma mà trầm tịch nhiều năm, nay thương thế lành lặn, tu vi tinh tiến, hiển nhiên là bị dồn nén quá lâu, trăm không kịp đợi muốn đại chiến một trận.

Trong Thiên Diễn Điện, La Bạt Vượng ngồi ở chủ vị, phân phó đệ tử dâng trà.

Hắn vừa định mở lời, lại đột nhiên phát hiện – Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên hai vị thánh địa chi chủ này, lại không ngồi xuống, mà cung kính đứng ở hai bên ghế ngồi.

Mà trên chiếc ghế chủ vị kia đang ngồi, lại là một thanh niên xa lạ có khí độ bất phàm.

Ban đầu hắn tưởng đây chỉ là đệ tử tùy hành.

Hiện tại xem ra, thân phận tuyệt đối không đơn giản!

La Bạt Vượng cẩn thận đánh giá, thăm dò hỏi: "Vị đạo hữu này là?" Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Lâm Tẫn." "Lâm Tẫn?" La Bạt Vượng nhướng mày, trong mắt lóe lên kinh sắc: "Hoàng Đế?!" Thấy Lâm Tẫn cười mà không nói, hắn vội vàng đứng dậy, tượng trưng tính chắp tay cúi người: "Thiên Diễn Tông Thái Thượng Trưởng Lão La Bạt Vượng, bái kiến Bệ Hạ!" Hắn lúc này mới nhớ ra – Tàng Kiếm Sơn Trang và Cửu Tiêu Thánh Tông sớm đã cáo thị thiên hạ, hiệu trung triều đình!

Có thể khiến hai vị đại năng Khấu Thiên Cảnh cung kính hộ pháp, trừ đương kim Thiên tử, còn có ai khác?

"La trưởng lão không cần đa lễ." Lâm Tẫn phất tay, ánh mắt lướt qua Thiết Côn Luân vẻ mặt phức tạp bên cạnh: "Trẫm hôm nay, là đến cùng hắn." "Ồ?" La Bạt Vượng nghi hoặc quay đầu, cẩn thận quan sát Thiết Côn Luân, trong mắt đầy vẻ mờ mịt: "Vị này là?" Thiết Côn Luân hai quyền nắm chặt, khớp xương trắng bệch.

Trăm năm!

Chính là lão già này, tự tay xóa đi ký ức của hắn, cắt đứt sự ràng buộc của hắn với Vi Vi.

Nhưng bây giờ, đối phương lại hoàn toàn không nhớ rõ hắn!

Hóa ra trong lòng những người này, mình từ trước đến nay đều

không đáng kể, ngay cả tư cách được nhớ đến cũng không có!

"Là ngươi?!" Kim Đào một bên lại nhận ra Thiết Côn Luân, lập tức nổi giận: "Ngươi dám đến Thiên Diễn Tông?

Muốn chết sao!" Thiết Côn Luân chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Kim Đào.

Trong ánh mắt hắn không có ngọn lửa giận dữ bùng lên ngay lập tức, mà là một loại… sự bình tĩnh khiến Kim Đào cảm thấy bất an khó hiểu.

Đó là một loại thể rắn băng giá hình thành sau khi vô tận lửa giận bị nén lại trăm năm.

"Muốn chết?" Giọng điệu Thiết Côn Luân khàn đặc, lại mang theo chất cảm như kim thiết giao kích: "Trăm năm trước, ngươi coi ta như cỏ rác.

Nhưng bây giờ…" Hắn bước một bước về phía trước.

Oanh!

Một luồng khí thế bá đạo, hoành hành, tràn ngập ý chí bất khuất, như núi lửa ngủ say bừng tỉnh từ trong cơ thể hắn, bùng phát!

Các đệ tử tu vi yếu hơn trong điện bị luồng chiến ý thuần túy này bức lui liên tiếp!

"Ngươi ngay cả tư cách khiến ta rút đao, cũng chưa chắc có." Sắc mặt Kim Đào tái mét.

Muốn mở lời phản bác thậm chí động thủ, nhưng cảm nhận được chân khí hùng hồn trong cơ thể Thiết Côn Luân, cũng thầm giật mình.

Trong vỏn vẹn trăm năm, người này lại từ Đại Tông Sư một đường đột phá đến Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ!

Luồng chân khí táo động sắc bén kia, ngay cả hắn, một Lục Địa

Thần Tiên đỉnh phong cũng cảm thấy một tia uy hiếp.

Thiết Côn Luân bỏ qua Kim Đào, ánh mắt như hai thanh hung binh tuyệt thế vừa trải qua trăm năm rèn đúc, vừa ra khỏi vỏ, khóa chặt La Bạt Vượng trên chủ tọa.

"La Bạt Vượng." Hắn mở miệng, giọng không cao, nhưng át đi tiếng phong lôi mơ hồ ngoài điện.

"Trăm năm trước, ngươi coi ta như kiến hôi, xóa ký ức của ta, cắt đứt trần duyên của ta.

Ngươi có từng nghĩ, con kiến hôi này, một ngày nào đó có thể đứng trước mặt ngươi, đòi lại món nợ trăm năm cũ này?" La Bạt Vượng nghe lời đó, cuối cùng cũng nhớ ra.

"Thì ra là ngươi!" "Không sai, chính là ta!" Thiết Côn Luân hít sâu một hơi, luồng uất khí tích tụ trăm năm dường như hòa làm một với chân khí hạo hãn.

"Hôm nay, ta không phải đến cầu xin.

Ta đến để nói cho ngươi biết – Hoắc Vi Vi, Thiết Côn Luân ta, nhất định sẽ đưa đi!

Thiên Diễn Tông, không ngăn được!

Ngươi La Bạt Vượng, càng không ngăn được!" "Phóng tứ!" La Bạt Vượng đột nhiên đại nộ!

Uy áp khủng bố Khấu Thiên Cảnh tứ trọng ầm ầm bùng phát, như một ngọn núi vô hình, trực tiếp trấn áp xuống Thiết Côn Luân, muốn ép hắn quỳ tại chỗ!

Thế nhưng – luồng uy áp đó còn chưa chạm đến vạt áo Thiết Côn Luân.

Ánh mắt Tiêu Luyện chợt sắc bén, một đạo kiếm ý vô thanh như

hàn quang xé toạc hư không, trong nháy mắt nghiền nát uy áp tràn ngập trời!

Ngay sau đó, hắn bỏ qua sắc mặt khó coi đến cực điểm của La Bạt Vượng, quay đầu hỏi Diệp Đình Uyên, vẻ mặt tùy ý: "Diệp huynh, Bệ Hạ đối với chuyện này khá coi trọng, nếu Thiên Diễn Tông cố chấp không nghe, nên làm thế nào?" Diệp Đình Uyên trong mắt lôi quang chớp giật, băng hàn cười lạnh: "Cái này còn không đơn giản?

Giết sạch cả môn, một đi là xong!" Tiêu Luyện vỗ tay, chợt tỉnh ngộ gật đầu: "Diệp huynh cao kiến!" Hai người kẻ xướng người họa, đơn giản là coi Thiên Diễn Tông như không có gì.

La Bạt Vượng tức đến toàn thân run rẩy, lồng ngực kịch liệt phập phồng, chỉ cảm thấy cổ họng ngọt, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 325

Quá đáng lắm rồi!

Ngay trong lúc kiếm bạt nỗ trương này – "Táp." Một tiếng khẽ vang.

Là ngón trỏ của Lâm Tẫn, nhẹ nhàng gõ lên tay vịn ghế ngồi gỗ hoàng hoa lê.

Giọng điệu rất khẽ, nhưng lại như một đạo luật lệnh uy nghiêm.

Nụ cười bên môi Tiêu Luyện lập tức thu liễm, bàn tay vỗ nhẹ lặng lẽ đặt xuống, chắp sau lưng, khôi phục tư thái đứng thẳng của một kiếm tu.

Diệp Đình Uyên cũng vậy.

Luồng lôi hồ ẩn hiện quanh thân, dường như bị một bàn tay hùng hậu phút chốc bóp tắt, khiến y vô thức khẽ cúi đầu xuống.

Một giây trước còn sát khí ngút trời, tranh nhau biểu diễn hai vị thánh địa chi chủ, giờ phút này ngoan ngoãn như tùy tùng.

Cả đại điện, im ắng đến nỗi nghe được tiếng kim rơi.

Chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề và kinh hãi của La Bạt Vượng.

Một lúc lâu sau, La Bạt Vượng cố nén sóng biển cuộn trào trong lòng, vuốt râu, trên mặt hiện lên vẻ đạm mạc thâm sâu khó dò, chậm rãi mở miệng: "Thiết Côn Luân, ngươi miệng thì nói muốn đưa Thánh nữ đi, có biết vì sao nàng trăm năm không từng đi tìm ngươi không?" "Hừ!" Thiết Côn Luân lạnh lùng quát: "Chẳng phải bị lão tặc ngươi giam cầm tại đây sao!" "Giam cầm?" La Bạt Vượng cười khẩy một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang của kế sách thành công: "Xem ra ngươi đúng là không biết tình hình.

Cũng được, lão phu hôm nay sẽ nói cho ngươi biết – Thánh nữ, chính là tự nguyện bế quan, xung kích Khấu Thiên Chi Cảnh!

Nàng đích thân nói, không đoạn trần duyên, chung sinh khó phá thiên môn!

Ngươi hôm nay nếu cưỡng hành đưa nàng đi, chính là phá hủy đạo đồ của nàng, khác gì giết nàng?!" Lời này như sấm sét giữa trời quang!

Thiết Côn Luân thân thể kịch chấn, đột nhiên lùi nửa bước, hổ mục tròn xoe, tràn ngập sự không thể tin nổi và nỗi đau sâu tận xương tủy.

Hắn lẩm bẩm: "Không… không thể nào… Vi Vi nàng tuyệt đối sẽ không…" Lâm Tẫn cũng nhíu mày kiếm.

Theo lời Thiết Côn Luân, vị Thánh nữ Thiên Diễn Tông kia tuyệt đối không phải người một lòng cầu đạo, đoạn tuyệt tình duyên.

Nhưng… nếu là giả, dễ dàng có thể bị vạch trần, La Bạt Vượng thân là Thái Thượng Trưởng Lão, há lại nói ra loại lời nói dối đầy lỗ hổng này?

"Cho nên…" Khóe môi La Bạt Vượng nhếch lên vẻ đắc ý: "Nếu ngươi thật lòng vì nàng, thì nên tĩnh tâm chờ Thánh nữ bước vào con đường Khấu Thiên.

Khi đó, Thiên Diễn Tông ta tuyệt đối sẽ không cản trở nữa!" "Không được!" Thiết Côn Luân hoàn hồn, dứt khoát nói: "Ta không tin Vi Vi sẽ như vậy!" La Bạt Vượng bình tĩnh tự nhiên, dường như đã liệu trước: "Đã ngươi không tin, vậy thì để nàng đích thân nói cho ngươi biết đi." Hắn quay đầu phân phó Kim Đào: "Đi, mời Thánh nữ qua đây." "Khoan đã." Kim Đào vâng lệnh định đi, Lâm Tẫn lại đột nhiên lên tiếng.

Hắn đứng dậy, ánh mắt bình thản nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Dù sao nhàn rỗi vô sự, trẫm liền đích thân đi đến nơi bế quan của Thánh nữ xem sao, coi như tham quan Thiên Diễn Tông một chút." Ánh mắt La Bạt Vượng lóe lên vẻ cảnh giác rồi biến mất.

Nhưng đối mặt với ánh mắt thâm bất khả trắc của Lâm Tẫn, hắn căn bản không thể từ chối.

Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần mình dám nói một chữ "không", Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên sẽ lập tức ra tay, lật tung Thiên Diễn Điện này.

"Phải thế, phải thế." La Bạt Vượng vội vàng nặn ra một tia cười: "Bệ Hạ nguyện ý quang lâm, thực là phúc hạnh của Thiên Diễn Tông." Hắn nghiêng người dẫn đường: "Bệ Hạ, mời." Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, dẫn đầu bước về phía ngoài điện.

Trong lòng hắn nghi ngờ càng sâu.

La Bạt Vượng càng biểu hiện thản nhiên, hắn càng cảm thấy trong đó có quỷ.

Thiết Côn Luân thì vô cùng căng thẳng, hai quyền nắm chặt, sợ rằng lời La Bạt Vượng nói là thật, thì chấp niệm trăm năm của hắn, liền thật sự trở thành một trò cười lớn.

Một đoàn người rất nhanh đến một khe núi u thâm ở hậu sơn Thiên Diễn Phong.

Nơi đây dị thường thanh lương, thậm chí mang theo vài phần âm lãnh, cỏ dại mọc um tùm, không thấy nửa phần sinh cơ ứng có.

"Vi Vi!" Ánh mắt Thiết Côn Luân lập tức khóa chặt bóng dáng yểu điệu quay lưng về phía mọi người trong khe núi, không nhịn được thất thanh kinh hô.

Thân ảnh hắn chợt lóe, liền muốn xông lên phía trước.

Bành!

Một tiếng động trầm đục, thân hình Thiết Côn Luân kịch chấn, bị một bình chướng cường hoành cứng rắn chấn lui mấy bước, khí huyết trong cơ thể một trận cuồn cuộn.

"Kết giới?!" Hắn đột nhiên quay đầu, giận dữ nhìn La Bạt Vượng: "Lão tặc!

Ngươi còn dám nói không phải ngươi giam cầm nàng!" La Bạt Vượng mặt không đổi sắc: "Đây là 'Tĩnh Tâm Kết Giới', chỉ nhằm giúp Thánh nữ loại bỏ tạp niệm, trong thời gian bế quan, nội ngoại cách tuyệt, là tổ chế tông môn, hà cớ gì nói là giam cầm?" Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, hiện lên một tia khinh bỉ khó nhận ra.

Lời nói quỷ quái liên miên.

Nơi đây là cấm địa tông môn, đệ tử bình thường há có thể đến gần?

Hắn lười nói lời vô nghĩa, giọng nói lạnh lùng, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Kết giới này, là ngươi tự mình triệt, hay là trẫm đến giúp ngươi?" Thân thể La Bạt Vượng run lên.

Vừa rồi trong chớp mắt, hắn cảm nhận rõ ràng một luồng sát ý lẫm liệt lướt qua quanh thân, tựa như nửa bước chân đã đạp vào Quỷ Môn Quan.

Hắn kinh hãi phát hiện, vị Hoàng đế trẻ tuổi mà cảnh giới vẫn luôn không thể nhìn thấu này, thực lực lại khủng bố đến vậy!

"Không… không làm phiền Bệ Hạ." La Bạt Vượng không dám chậm trễ, vội vàng giơ tay vung lên, triệt bỏ kết giới ở cửa khe núi.

Thiết Côn Luân ác nghiệt trừng La Bạt Vượng một cái, thân hình

như điện, tức khắc lướt vào trong khe núi.

"Vi Vi!!" Tiếng kêu gọi vang vọng trong sơn cốc.

Kết giới tan đi, Hoắc Vi Vi cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gọi hồn khiên mộng nhiễu kia.

Nàng kiều khu đột nhiên run lên, không thể tin nổi quay người lại.

Khi nhìn thấy bóng dáng khôi ngô đã khắc sâu trong tim, nàng dường như không dám tin vào mắt mình, dùng sức dụi dụi.

Cho đến khi bị cánh tay mạnh mẽ kia ôm chặt vào lòng, cảm nhận được hơi ấm và khí tức đã xa cách trăm năm, nàng mới xác nhận, đây không phải là mơ!

"Thiết… Thiết đại ca…" Đôi mắt Hoắc Vi Vi chợt đỏ hoe, lệ thủy tuôn trào như vỡ đê: "Thật… thật sự là huynh…" "Là ta!" Thiết Côn Luân ôm chặt người trong lòng, giọng khàn đặc: "Xin lỗi, ta đến muộn rồi!" Hoắc Vi Vi vùi mặt vào ngực hắn, khóc không thành tiếng, chỉ ra sức lắc đầu.

Nhìn cảnh tượng cảm động sâu sắc trước mắt này, Tiêu Luyện tiến lên nửa bước, trêu chọc nhìn La Bạt Vượng: "Tình huống này, hình như không giống với lời ngươi nói lắm nhỉ?" Bên kia, lòng bàn tay Diệp Đình Uyên lại dâng lên lôi quang, tích ba tác hưởng, ánh mắt bất thiện khóa chặt La Bạt Vượng, tư thế như muốn ra tay, biến y thành than cháy.

Sắc mặt La Bạt Vượng âm trầm như nước.

Hắn ho khan hai tiếng, giọng nói mang theo một tia lạnh lẽo khó nhận ra: "Khụ khụ, Thánh nữ, Bệ Hạ đang ở đây, đừng có thất nghi!" Một luồng hàn ý đột nhiên ập đến.

Hoắc Vi Vi kiều khu lập tức run lên, tựa như bị rắn độc cắn, lập tức giật mình tỉnh khỏi niềm vui trùng phùng.

Nàng đột nhiên đẩy Thiết Côn Luân ra, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc phủ lên một lớp băng sương, giọng nói lạnh lẽo không mang theo bất kỳ cảm xúc nào: "Thiết Côn Luân…" Nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Lời nói như từ kẽ răng nặn ra, ngón tay ngọc trong ống tay áo siết chặt, móng tay đâm sâu vào thịt, rịn ra tơ máu: "Trần duyên của huynh và ta đã tận, mau chóng rời đi!

Đừng làm lỡ ta theo đuổi võ đạo đỉnh phong!" Trong khoảnh khắc, Thiết Côn Luân như bị ngũ lôi oanh đỉnh, cả người cứng đờ tại chỗ, đại não trống rỗng.

"Vi Vi… nàng…" Hắn hổ mục tròn xoe, đầy vẻ không thể tin nổi, hắn tiến lên một bước muốn nắm lấy tay nàng: "Nàng rốt cuộc đang nói gì?

Chúng ta trăm năm chưa gặp, nàng…" "Ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?!" Hoắc Vi Vi đột nhiên hất tay hắn ra, quay lưng đi, vai khẽ run rẩy, ngữ khí lại lạnh như băng: "Thiết Côn Luân, trăm năm đã trôi qua, huynh và ta đã là người dưng giang hồ!

Xin hãy quay về đi!" Giờ phút này, Thiết Côn Luân như rơi vào hầm băng, cả người cứng đờ tại chỗ.

Nỗi đau xé nát trong tim, khiến hắn gần như không thể thở được, cả thế giới đều mất đi màu sắc.

Hắn không hiểu!

Rõ ràng vừa rồi còn có thể cảm nhận được tình yêu mãnh liệt và sự kích động của nàng, vì sao trong chớp mắt, lại trở nên tuyệt tình như vậy?

Hắn há miệng, còn muốn nói gì đó.

"Thiết Côn Luân, thái độ của Thánh nữ đã rõ ràng, lão phu cũng

không lừa ngươi, từ bỏ đi!" La Bạt Vượng trực tiếp cắt ngang, giọng điệu mang theo vẻ đắc ý.

Thiết Côn Luân thất hồn lạc phách, như người mất hồn mất vía bước về phía ngoài khe núi.

"Khoan đã." Ngay khi hắn đi ngang qua Lâm Tẫn, một bàn tay trầm ổn mạnh mẽ đặt lên vai hắn.

Mắt rồng của Lâm Tẫn hơi nheo lại, ánh mắt như đèn lồng, cẩn thận lướt qua toàn thân Hoắc Vi Vi, cuối cùng khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo.

"La trưởng lão." Giọng hắn bình thản, nhưng mang theo hàn ý sâm nhiên: "Ngươi có biết, tội khi quân, nên luận xử thế nào?" Sắc mặt La Bạt Vượng chợt biến, cố gắng trấn định: "Bệ Hạ… lời này có ý gì?" "Hừ!" Lâm Tẫn hừ lạnh một tiếng, đế uy như ngục, bao trùm bốn phía: "Nàng không đi, e rằng không phải vì truy cầu võ đạo đỉnh phong hư vô mờ mịt kia." Ánh mắt hắn sắc bén như đao, thẳng thừng nhìn La Bạt Vượng: "Mà là, tình huống bản thân, không cho phép nàng rời đi phải không?" Toàn thân La Bạt Vượng kịch chấn.

Sự hoảng loạn nhanh chóng lướt qua trong mắt già nua, hắn cố làm ra vẻ trấn định hỏi: "Bệ Hạ lời này… lão phu sao lại nghe không hiểu?" Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười khẩy không rõ ý vị, giọng nói lạnh như băng: "Cấm chế trên người Hoắc Vi Vi, ngươi sẽ không biết sao?" Oanh!

Lời này như sấm sét nổ vang!

Sắc mặt tất cả mọi người tại chỗ chợt biến, thần tình khác lạ.

Trên khuôn mặt thô ráp của Thiết Côn Luân phút chốc bùng cháy ngọn lửa hy vọng.

Hắn kích động nhìn về phía Hoắc Vi Vi, trong mắt hổ tràn đầy kỳ

vọng – nếu lời Bệ Hạ nói là thật, thì tất cả sự tuyệt tình và lạnh nhạt trước đây của Vi Vi, chẳng phải đều là thân bất do kỷ sao?

Quả nhiên!

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Vi Vi hiện lên sự lúng túng khó che giấu, đôi tay ngọc vô thức siết chặt vào nhau.

Trong đôi mắt đẹp nhìn Thiết Côn Luân, tình cảm đã bị kìm nén bấy lâu không còn có thể che giấu, quyến luyến, không nỡ, ủy khuất… đủ loại cảm xúc đan xen, gần như tràn ra ngoài.

Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đồng thời tiến lên nửa bước, hai đạo thần thức cường hoành không chút sai sót trong nháy mắt bao trùm Hoắc Vi Vi.

Chương 326

Lướt qua một lượt dò xét, hai người trong lòng đã rõ – trong cơ thể nàng, quả thật tồn tại một đạo cấm chế cực kỳ ẩn tàng, khí tức yếu ớt, nhưng lại như phụ cốt chi thư gắn liền mật thiết với "Tĩnh Tâm Kết Giới".

Một khi nàng bước ra khỏi kết giới, tất sẽ dẫn phát phản phệ trí mạng!

Lời nói dối bị vạch trần ngay trước mặt.

La Bạt Vượng biết không còn khả năng ngụy biện, thở dài một tiếng, thảm đạm nói: "Không sai… cấm chế của Thánh nữ, quả thật là lão phu hạ…" "Oanh!!!" Lời hắn còn chưa dứt, một luồng đế uy hùng vĩ như tinh hải ầm ầm bùng phát, như ngọn núi thực chất trầm trọng áp xuống La Bạt Vượng!

"Phụt!" Một tiếng động trầm đục!

Vị Thái Thượng Trưởng Lão đường đường Thiên Diễn Tông, đại năng Khấu Thiên Cảnh tứ trọng đỉnh cấp này, lại không có nửa phần dư địa phản kháng.

Hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất!

Hắn chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân như bị trăm vạn quân cự chùy nghiền qua, chân khí nghịch loạn tan rã, cổ họng ngọt, "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

"Thái Thượng Trưởng Lão!" Kim Đào một bên thấy vậy, kinh hãi muốn tuyệt vọng, vừa định tiến lên, Tiêu Luyện tùy ý vung tay.

"Ông!" Mấy đạo kiếm khí sắc bén ngưng tụ giữa không trung, hóa thành lồng giam vô hình, trong tích tắc khóa chặt Kim Đào, không thể

động đậy!

"Tiểu gia hỏa, ngoan ngoãn ở yên đó." Giọng Tiêu Luyện bình thản, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Động loạn, sẽ chết người đấy." Kim Đào cắn chặt răng.

Gân xanh trên trán nổi lên, liều mạng vận chuyển công lực chống lại kiếm áp khắp nơi, nào còn lo được chuyện khác.

Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, từng bước đi đến trước mặt La Bạt Vượng, cư cao lâm hạ nhìn xuống, giọng điệu lạnh lẽo không mang chút tình cảm nào: "Trẫm, hỏi ngươi lần cuối cùng.

Khi quân… nên tội gì?" "Ta…" La Bạt Vượng cúi thấp đầu, dưới áp chế của đế uy hạo hãn kia, ngay cả ngẩng đầu cũng vô cùng khó khăn.

Lúc này hắn mới thực sự cảm nhận được, tu vi của vị Hoàng đế trẻ tuổi này thâm bất khả trắc đến mức nào!

Cũng cuối cùng hiểu rõ vì sao hai đại thánh địa lại cam tâm tình nguyện phủ phục xưng thần!

"Ta đều là vì tốt cho nàng!

Vì tông môn!" La Bạt Vượng gào thét như điên cuồng: "Thánh nữ Thiên Diễn Tông, thân phận cao quý đến mức nào!

Há là phàm trần tục tử như Thiết Côn Luân có thể nhiễm chỉ?" "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày kiếm, khóe môi nhếch lên vẻ châm biếm: "Phàm trần tục tử trong miệng ngươi, là Thiên Thính Vệ Trấn Thủ Sứ do trẫm thân phong, quan tứ phẩm triều đình.

Theo ngươi nói như vậy, trong mắt Thiên Diễn Tông ngươi, triều đình hoàng hoàng của trẫm, cũng là kiến hôi sao?" "Cái này…" La Bạt Vượng tức khắc nghẹn lời, toàn thân lạnh toát mồ hôi, không dám nói thêm nửa câu.

Hắn sợ rằng giây phút kế tiếp, đế uy khủng bố kia sẽ triệt để nghiền nát thân thể và thần hồn hắn!

"A… a a…" Sau mấy hơi thở trầm tịch, La Bạt Vượng dường như nhận mệnh phát ra một trận cười thảm thương: "Chuyện đến nước này… nói gì cũng đã muộn rồi…" Hắn khó khăn xoay chuyển cổ, ánh mắt âm sâm nhìn Hoắc Vi Vi, giọng khàn đặc như giấy nhám ma sát: "Cấm chế này, là do lão phu dùng bản mệnh tâm huyết làm dẫn mà thiết lập!

Trừ phi nàng tự thân tu vi đột phá đến Khấu Thiên Cảnh, bằng không…" "Ngoại lực cưỡng hành khu tán, khi cấm chế băng hủy, chính là lúc nàng hương tiêu ngọc vẫn!

Vô nhân khả giải!" "Lão vương bát đản!

Ta giết ngươi!" Ngọn lửa giận dữ bị tích áp của Thiết Côn Luân phút chốc xông phá lý trí, cũng không còn cố kỵ gì quân thần lễ nghi, thân hình bạo thiểm mà ra, một cước hung hăng đá vào mặt La Bạt Vượng!

"Bành!" La Bạt Vượng cả người bị đá bay xa mấy chục mét, chật vật rơi xuống đất.

Lâm Tẫn xem mà khóe mắt hơi giật – gia hỏa này lá gan quả thật đủ lớn, nếu không phải mình triệt để trấn áp La Bạt Vượng, khiến hắn không thể điều động chân khí, chỉ một đòn này, Thiết Côn Luân e rằng đã bị phản chấn trọng thương.

Thiết Côn Luân giận dữ xung quan, chỉ vào La Bạt Vượng gào thét: "Đã là ngươi hạ cấm chế, ngươi chắc chắn có cách giải trừ!

Mau nói!" "Không có!" La Bạt Vượng giãy dụa bò dậy, lau vết máu khóe miệng, trên mặt mang vẻ hung dữ: "Cấm chế không thể nghịch chuyển!

Muốn giải trừ, chỉ có con đường đạp vào Khấu Thiên này!

Ha ha ha!" Đến bước này, La Bạt Vượng đã liều mạng.

Hoắc Vi Vi có thể trở thành Thánh nữ Thiên Diễn Tông, thiên phú chi cường không thể nghi ngờ.

Dù trăm năm nay vì khổ sở tương tư mà tu luyện bị ảnh hưởng, nàng vẫn đạp vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Vì tương lai tông môn, hắn tất phải đánh cược một ván này!

Tiêu Luyện nhíu mày, tiến lên thấp giọng nói với Lâm Tẫn: "Bệ Hạ, cấm chế này quả thật quỷ dị." "Không bằng do lão phu và Diệp tông chủ liên thủ, toàn lực trấn áp phản phệ của nó, rồi do Bệ Hạ người đích thân ra tay, hoặc có một tia sinh cơ cường hành phá trừ." "Không cần phiền phức như vậy." Lâm Tẫn thản nhiên cười, lắc đầu, ngữ khí mang theo sự tự tin tuyệt đối: "Chỉ một đạo cấm chế nho nhỏ, chỉ cần khẽ búng tay là có thể phá vỡ." Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự kinh nghi.

Bọn họ vừa rồi đã cẩn thận dò xét qua.

Cấm chế kia hung hiểm dị thường, khiên nhất phát nhi động toàn thân, trừ phi truyền thuyết Thiên Nhân giáng thế, bằng không cưỡng hành phá trừ gần như không thể.

"Ha ha ha!" La Bạt Vượng dường như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, gầm nhẹ như điên cuồng: "Không thể nào!

Cấm chế này là bí truyền của tông ta, dưới Thiên Nhân vô giải!

Bệ Hạ, dù người công tham tạo hóa, cũng đừng hòng nghịch thiên mà hành!

Người nếu thật sự có thể thành công, lão phu… Thiên Diễn Tông

ta liền chịu phục thì sao!" Lâm Tẫn căn bản lười để ý đến hắn.

Hắn tâm niệm khẽ động, trong lòng đã hiểu dụng ý của viên "Phá Cấm Đan" mà Hệ thống thưởng.

Chỉ thấy hắn chậm rãi bước đến trước mặt Hoắc Vi Vi.

Lật lòng bàn tay, một viên đan dược toàn thân lưu chuyển quang mang tím nhạt, bề mặt có mây mù vờn quanh, lơ lửng xuất hiện giữa không trung, phát ra ba động không gian kỳ dị.

"Đây là 'Phá Cấm Đan'." Lâm Tẫn đưa đan dược qua, giọng điệu mang theo sức mạnh khiến người ta an tâm: "Uống nó, cấm chế trong cơ thể nàng tự khắc sẽ tiêu tán." Trong đôi mắt đẹp của Hoắc Vi Vi lóe lên một tia chần chừ – không ai hiểu rõ sự đáng sợ của đạo cấm chế này hơn nàng, một viên đan dược nhỏ bé này, thật sự có thể tạo ra kỳ tích sao?

"Vi Vi!" Thiết Côn Luân đến bên cạnh nàng, mắt không rời nhìn nàng: "Tin tưởng Bệ Hạ!

Bệ Hạ nói được, nhất định sẽ được!" Hoắc Vi Vi nhận lấy đan dược, đầu ngón tay chạm vào Lâm Tẫn trong khoảnh khắc, cảm nhận được một sự ấm áp an tâm.

Nàng cuối cùng nhìn Thiết Côn Luân một cái, từ ánh mắt sốt ruột và mong đợi của hắn, nàng đã lấy được toàn bộ dũng khí.

Không còn do dự, nàng đưa đan dược vào miệng.

Đan dược vừa vào miệng liền hóa.

Thanh lưu hóa thành ngàn vạn tia sáng tím, nhanh chóng vô cùng tuôn vào toàn bộ kinh mạch của Hoắc Vi Vi!

Chúng tinh chuẩn khóa chặt đạo cấm chế liên kết với Tĩnh Tâm Kết Giới, như dao nóng cắt vào mỡ đông, chỗ đi qua, cấm chế âm hàn

từng tấc hóa giải, không hề có chút sức kháng cự nào!

Đột nhiên!

"Ông" một tiếng khẽ vang từ đan điền khí hải của nàng truyền ra.

Ngay sau đó!

Từng luồng khí đen xám từ quanh thân Hoắc Vi Vi tản ra, trong nháy mắt tiêu biến vào không trung.

Đồng thời với đó – "Tĩnh Tâm Kết Giới" đã bao trùm sơn cốc trăm năm kia, quang mang đột nhiên lóe lên, rồi "Cốp" một tiếng, như lưu ly vỡ vụn, hoàn toàn tiêu tán!

"Vi Vi, nàng cảm thấy thế nào?" Giọng Thiết Côn Luân gấp gáp, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hoắc Vi Vi không lập tức trả lời.

Nàng hít sâu một hơi, bước chân đi về phía ngoài khe núi.

Một bước, hai bước, ba bước… Nàng hoàn toàn bình thường bước ra khỏi phạm vi kết giới, thân hình không có chút trì trệ nào, trong cơ thể cũng không hề có bất kỳ cơn đau phản phệ nào truyền đến.

Cấm chế… thật sự biến mất rồi!

Trăm năm giam cầm, một sớm phá diệt!

Hoắc Vi Vi kiều khu khẽ run, đột nhiên quay người lại, lệ thủy tuôn trào.

Nàng không còn có thể khống chế, bổ nhào vào lòng Thiết Côn Luân.

"Thiết đại ca… cấm chế không còn nữa!" Cảm nhận được nhiệt độ chân thực trong lòng, Thiết Côn Luân, hán tử cứng rắn này cũng đỏ

vành mắt.

Hắn hai tay siết chặt, ôm chặt người yêu đã mất rồi lại tìm thấy, như muốn hòa nàng vào xương máu.

Trăm năm khổ thủ, cuối cùng cũng thấy được mây tan.

“Không thể nào… điều này tuyệt đối không thể nào!!” La Bạt Vượng như thấy quỷ mị, đồng tử co rút, phát ra tiếng gào thét xé tim xé phổi.

Cấm chế trí mạng mà hắn đã bố trí bằng bản mệnh tâm huyết và tu vi Khấu Thiên Cảnh, làm sao có thể bị một viên đan dược trông có vẻ bình thường… dễ dàng phá giải như vậy?!

“Vi Vi!

Nàng không thể đi!

Nàng là hy vọng của Thiên Diễn Tông!” La Bạt Vượng trạng thái như phát điên, lại mạnh mẽ thoát khỏi một tia trấn áp, như một mãnh thú điên cuồng lao về phía Hoắc Vi Vi, muốn giữ nàng lại.

“Hừ, cố chấp không linh!” Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đồng thời hừ lạnh, lại ra tay.

Lôi quang và kiếm ý đan xen, hóa thành một lồng giam kiên cố hơn, khóa chặt La Bạt Vượng trở lại vị trí cũ!

“Buông ta ra!

Chương 327

Các ngươi buông ta ra!" La Bạt Vượng mười ngón tay cắm sâu vào mặt đất, móng tay nứt toác, rỉ ra máu đen, dựa vào một ý chí điên cuồng, lại muốn mạnh mẽ đứng dậy, gào thét: "Thiết Côn Luân!

Ngươi căn bản không xứng với Thánh nữ!

Ngươi sẽ hủy hoại cả đời nàng!!" Trong mắt Thiết Côn Luân lệ mang bùng lên!

Hắn nắm chặt tay Hoắc Vi Vi, che chở nàng sau lưng, chậm rãi quay người, thân thể thẳng tắp như núi, một luồng khí thế chưa từng có ầm ầm bùng phát.

"La Bạt Vượng, ngươi nói ta không xứng với Vi Vi…" Hắn tiếng như hồng chung, chấn động bốn phía: "Vậy hôm nay, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy!" Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn rực cháy chiến ý, đã khóa chặt tông chủ Thiên Diễn Tông Kim Đào không xa!

"Ta Thiết Côn Luân, tại đây chính thức khiêu chiến tông chủ Thiên Diễn Tông!" Hắn muốn chứng minh!

Dùng thực lực hướng toàn bộ Thiên Diễn Tông chứng minh, hướng toàn thiên hạ chứng minh!

Hắn Thiết Côn Luân, có đủ tư cách, đứng bên cạnh Hoắc Vi Vi, hộ nàng cả đời chu toàn!

"Thiết đại ca, không thể!" Sắc mặt Hoắc Vi Vi chợt biến, vội vàng kéo áo Thiết Côn Luân.

Theo nàng thấy, Thiết Côn Luân tuy tiến bộ thần tốc, đã đạt Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ, nhưng Kim Đào lại là tu vi đỉnh phong thực sự!

Sai một ly đi một dặm.

Dù chỉ cách một tuyến, thực lực chiến đấu cũng là một trời một vực!

Kim Đào không chỉ tu vi cao hơn, còn tu luyện công pháp trấn tông của Thiên Diễn Tông "Diễn Phong Thuật", có thể dẫn động thiên địa cương phong, uy lực tăng gấp bội!

"Một lời đã định!" La Bạt Vượng như nắm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, quát lên: "Nếu ngươi bại dưới tay tông chủ, đời này không được gặp lại Thánh nữ!

Ngươi, có dám?!" Loại kích tướng vụng về này, Thiết Côn Luân há lại không biết?

Nhưng hắn không chút do dự, lồng ngực ưỡn thẳng, tiếng chấn như lôi: "Có gì mà không dám!" "Tốt!" La Bạt Vượng đại hỉ.

Chỉ cần Kim Đào thắng, dù là đương triều Hoàng đế, cũng không thể công khai hủy ước!

Hắn dường như đã thấy cảnh Thiết Côn Luân ảm đạm rời đi!

"Tiêu tông chủ, xin hãy thả tông chủ ra!" La Bạt Vượng hô to.

Tiêu Luyện nhìn Lâm Tẫn, thấy hắn đồng ý, lúc này mới triệt bỏ uy áp kiếm ý quanh Kim Đào.

Kim Đào thân thể nhẹ nhõm, thở ra một hơi trọc khí dài.

Hắn ngẩng mắt nhìn Thiết Côn Luân, trong mắt lửa giận và kiêu ngạo đan xen, lật cổ tay, một thanh trường kiếm cương phong vờn quanh hiện ra.

"Ngươi, không phải đối thủ của ta." "Phế thoại thật nhiều!" Soạt!

Thiết Côn Luân giận quát một tiếng, thân hình như đạn pháo bạo xạ mà ra, trực phác Kim Đào!

Khóe môi Kim Đào nhếch lên một tia khinh miệt: "Đến hay lắm!" Lưỡi kiếm trong tay hắn xoay tròn nhanh chóng, võ kỹ thuộc tính phong tức khắc bùng phát – "Liệt Phong Thiên Toàn Trảm!" Trong chốc lát, vô số đạo cương phong như lợi nhận vô hình, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, triệt để nuốt chửng Thiết Côn Luân!

Trái tim Hoắc Vi Vi thắt lại.

Nàng thân là Thánh nữ Thiên Diễn Tông, hiểu rõ sự đáng sợ của chiêu này.

Võ giả đồng cảnh đều cần toàn lực phòng thủ, huống hồ Thiết Côn Luân còn thấp hơn một cảnh?

"Yên tâm." Lâm Tẫn không biết từ khi nào đã đến bên cạnh nàng, khí định thần nhàn: "Thiết Côn Luân, có thể thắng." Hoắc Vi Vi tú mi khẽ nhíu.

Tuy lòng có kỳ vọng, nhưng vẫn không nhịn được căng thẳng, hai tay vô thức siết chặt.

Bành!

Một tiếng động trầm đục nổ tung!

Thân ảnh Thiết Côn Luân khôi ngô như núi lại cứng rắn xuyên phá vòng vây cương phong, hiên ngang xông ra!

Kim Đào còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị hắn một cước đá bay mấy trượng!

Sắc mặt La Bạt Vượng biến đổi, vội vàng quát: "Tông chủ, tuyệt đối đừng lưu thủ, toàn lực ứng phó!" Kim Đào sắc mặt ngưng trọng, trọng trọng gật đầu.

Hắn lại một lần nữa xông ra, thân pháp đột nhiên tăng tốc, như một luồng lưu ảnh màu xanh vờn quanh Thiết Côn Luân.

Kiếm phong như tơ như sợi, vô khổng bất nhập.

Bước chân Thiết Côn Luân trông có vẻ vụng về, nhưng mỗi lần đều trong tích tắc, với biên độ nhỏ nhất vặn mình tránh thoát yếu hại.

Mặc dù vẫn có không ít kiếm khí sắc bén lướt qua, cắt ra vết máu trên người hắn.

Nhưng phòng ngự luyện ngang độc bộ thiên hạ của Thiết Y Môn, đã được hắn thôi thúc mà sơ hiển tranh vanh, biến những đòn tấn công chí mạng thành nỗi đau da thịt.

Toàn trường người xem đều nín thở, thay Thiết Côn Luân đổ mồ hôi.

Duy chỉ có Lâm Tẫn, vẫn ung dung đứng đó, khoanh tay, phảng phất như đã sớm dự kiến kết cục.

Tiêu Luyện nhẹ giọng tiến lên: "Bệ Hạ, ngài hình như rất có lòng tin vào Thiết Côn Luân?" Lâm Tẫn gật đầu: "Hắn sẽ không thua." "Vì sao?" Tiêu Luyện không hiểu: "Cương phong của Thiên Diễn Tông chuyên phá hộ thể chân khí, phòng ngự của Thiết Côn Luân không thể chống đỡ quá lâu." Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch: "Tiêu trang chủ, từ khi khai chiến đến nay, Thiết Côn Luân có từng thật sự ra tay tấn công chưa?" Tiêu Luyện sững người.

Trừ cú đá đầu tiên, Thiết Côn Luân quả thật vẫn luôn phòng thủ, thậm chí ngay cả binh khí cũng chưa động đến.

Hắn chợt tỉnh ngộ, ngạc nhiên nói: "Bệ Hạ là nói… hắn đang thăm dò?" Lâm Tẫn thản nhiên nói: "Hắn đang đo lường cực hạn của Kim Đào." Trận chiến này, Thiết Côn Luân không thể thua.

Vì vậy hắn không thể lại như ngày thường lỗ mãng xông vào, nhất định phải thăm dò rõ đối phương, mới có thể một kích chế thắng!

Quả nhiên – ngay khi lời Lâm Tẫn vừa dứt, Thiết Côn Luân cứng

rắn chịu đựng một đợt công thế nữa của Kim Đào, mượn thế lùi về phía sau hơn mười bước.

Trong mắt hắn dường như có dung nham cuồn cuộn, chiến ý đã tăng vọt đến đỉnh điểm: "Tông chủ Thiên Diễn Tông, cũng chỉ có vậy." "Tiếp theo, đến lượt ta…" "Hy vọng ngươi… đỡ được!" "Hừ!

Ra vẻ làm màu!" Vẻ kiêu ngạo trên mặt Kim Đào không giảm mà còn tăng, chân khí quanh thân cuồn cuộn như thủy triều: "Đã ngươi chấp mê bất ngộ, vậy thì đừng trách bản tông chủ không nương tay!" "À." Thiết Côn Luân chỉ khinh miệt cười một tiếng.

Hắn thậm chí lười hồi đáp, cổ tay trầm xuống, thanh "Huyền Uyên Trọng Kiếm" màu đen nặng nề ầm ầm hiện ra, mũi kiếm nặng nề đâm xuống đất – "Oanh!!" Một tiếng vang lớn, mặt đất nứt toác, sơn cốc dường như đột nhiên chấn động!

Tiêu Luyện đang quan chiến từ xa đồng tử co rút: "Kiếm này… không đơn giản!" Hắn thân là trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, kiếm tu đệ nhất thiên hạ, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn ra chỗ đáng sợ của thanh trọng kiếm này – không chỉ là trọng lượng!

Mà còn ẩn chứa một luồng khí thế nghiền áp như núi lâm vực sâu, vô hình trung tăng phúc lực xung kích của người sử dụng, khiến người ta khó có thể đỡ cứng!

Ngay khắc sau, Thiết Côn Luân động!

Chân phải hắn như roi, mạnh mẽ đá vào đốc kiếm, thanh cự kiếm kia lại như không có gì cất cánh bay lên!

Mà cả người hắn mượn thế xông tới, thân hình nhanh như sao băng, cuồng phong bốn phía lại bị hắn cứng rắn phá tan!

Sắc mặt Kim Đào đại biến, cái đang lao đến mặt kia đâu phải là người?

Rõ ràng là một ngọn núi vạn trượng, áp đến nỗi hắn không thở nổi!

"Khí thế đã tiết, bại cục đã định." Lâm Tẫn thầm niệm trong lòng, phảng phất như đang ghi chú cho một kết cục đã định.

Chỉ thấy!

Kim Đào cầm trường kiếm ngang chắn trước thân.

"Diễn Phong Thuật khởi!" Hắn dẫn động thiên địa cương phong, hóa thành một đạo khí chướng hộ thể ngưng như thực chất, ý đồ ngăn cản cú đánh nghiêng núi này.

Thế nhưng – "Bành!!!" Huyền Uyên Trọng Kiếm như chẻ tre hoành tảo mà đến, bức phong chướng trông có vẻ kiên cố kia, khi tiếp xúc trong khoảnh khắc liền từng tấc vỡ nát!

Kim Đào cả người như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, chật vật rơi xuống đất cách mấy trượng.

Hắn vừa định mở lời, chân khí trong cơ thể nghịch trùng, cổ họng ngọt, "Phụt" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt phút chốc tái nhợt.

Thiết Côn Luân cầm kiếm đứng đó, nhìn xuống, giọng như sắt lạnh: "Ngươi nên may mắn trọng kiếm, không có lưỡi." Quả thật.

Nếu Huyền Uyên khai nhận, kiếm này, đủ để chém đứt ngang eo hắn!

Kim Đào trán rịn ra mồ hôi lạnh, chút không cam lòng trong lòng, cuối cùng cũng bị hàn ý tử vong đè bẹp.

"…Ta thua rồi." Hắn thấp giọng nói, mỗi một chữ đều như từ kẽ răng nặn ra.

Thiết Côn Luân không thèm nhìn hắn nữa, chuyển sang nhìn La

Bạt Vượng sắc mặt tái mét một bên, ngữ ý lạnh lùng: "Lão tặc, ngươi còn có gì muốn nói?" "Ta…" Môi La Bạt Vượng run rẩy, nhưng không phát ra tiếng.

Hắn cuối cùng nhìn Hoắc Vi Vi, ngữ khí gần như cầu xin: "Vi Vi, tất cả những gì ta làm, đều là vì con, vì Thiên Diễn Tông… con thật sự… muốn bỏ chúng ta mà đi sao?" Hoắc Vi Vi kiều khu khẽ run, trong mắt lướt qua vẻ giằng xé.

Sau mấy hơi thở, nàng hít sâu một hơi, giữa mày và mắt tràn đầy sự quyết tuyệt: "Thái Thượng Trưởng Lão, người đối tốt với con, con biết.

Nhưng người không nên… không nên lấy mạng Thiết đại ca ra uy hiếp con!

Trăm năm qua, con vô số lần muốn chết, nhưng người lại mỗi lần đều lấy tính mạng hắn ra uy hiếp… Người nói con nếu chết, các ngươi liền giết hắn." "Người có từng hỏi, con có nguyện ý sống như vậy không?" Nói đến đây, lệ thủy trong mắt nàng lăn dài, giọng nói nghẹn ngào.

Một bên, Thiết Côn Luân nắm chặt quyền đến trắng bệch, Huyền Uyên Trọng Kiếm bên người phát ra tiếng ông minh trầm thấp, sát ý như thực chất lan tràn – hắn chưa từng nghĩ, Vi Vi trăm năm này, lại sống khổ sở đến vậy!

So với việc hắn mất đi ký ức, sống uổng qua ngày, nỗi đau của nàng, càng sâu, càng nặng!

Diệp Đình Uyên lặng lẽ đến bên cạnh Lâm Tẫn, đè thấp giọng: "Bệ Hạ, lão già này thật sự không phải đồ tốt, giết y đi?" Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, ánh mắt phức tạp.

Chương 328

La Bạt Vượng tuy thủ đoạn hèn hạ, nhưng chung quy là vì tông môn.

Lập trường khác nhau, khó mà luận đúng sai.

"Vi Vi… con chẳng lẽ không muốn đăng lâm võ đạo chi đỉnh sao?" La Bạt Vượng vẫn không cam lòng.

"Không muốn!" Hoắc Vi Vi dứt khoát: "Con từ trước đến nay không muốn đăng cái đỉnh phong gì cả, con chỉ muốn ở bên người mình yêu, sống bình thường vui vẻ!" Nói xong, nàng đột nhiên quỳ xuống đất, dập đầu một cái thật mạnh về phía La Bạt Vượng: "Đệ tử có phụ trưởng lão kỳ vọng… xin thứ tội!" Đứng dậy, quay người, lệ sái trường không, không hề quay đầu lại.

Thiết Côn Luân đau lòng như dao cắt, nhìn về phía Lâm Tẫn, thấy hậu giả khẽ gật đầu, lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Trong sơn cốc, nhất thời tĩnh lặng.

Lâm Tẫn đạc bộ chí than tọa tại địa đích La Bạt Vượng diện tiền, lúc này hắn, dường như già đi hai mươi tuổi trong chốc lát.

"Hối hận không?" Lâm Tẫn hỏi.

La Bạt Vượng sững sờ, sau đó cười thảm: "Vô hối.

Vì tông môn, đáng giá." Hắn ngẩng đầu, trong mắt đã là một mảnh tử tịch: "Bệ Hạ, tội khi quân, lão phu nhận.

Xin người động thủ đi." Hắn nhắm mắt chờ chết.

Nhưng hơn mười hơi thở trôi qua, gió thổi vô thanh, kiếm chưa xuất vỏ.

Hắn ngạc nhiên mở mắt, nhìn Lâm Tẫn đang cười như không cười trước mặt: "Bệ Hạ còn không ra tay?" "À?" La Bạt Vượng triệt để ngây người.

Mình khi quân trước, sỉ nhục mệnh quan triều đình sau, cái này còn không đáng chết sao?

"Ngươi xác thực có tội." Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, giọng nói không thể nghi ngờ: "Nhưng trẫm nể mặt Hoắc Vi Vi, cho ngươi một cơ hội." Hắn ngữ khí hơi ngừng, như đế quân tuyên chỉ: "Từ ngày hôm nay, Thiên Diễn Tông cáo thị thiên hạ, hiệu trung triều đình.

Trẫm, có thể bỏ qua quá khứ." La Bạt Vượng lộ vẻ giằng xé.

Hiệu trung triều đình?

Bốn chữ này như hồng chung đại lữ, nổ vang trong đầu hắn.

Hắn cả đời đều lấy việc duy trì địa vị siêu nhiên của thánh địa làm nhiệm vụ của mình, giờ lại phải khuất tất xưng thần?

Cái kiêu ngạo thánh địa đã ăn sâu vào xương tủy, cùng cảnh tượng tuyệt vọng của tông môn tiêu điều lúc này đan xen, gần như muốn xé nát linh hồn hắn.

Lâm Tẫn cũng không bức bách, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, Tiêu Luyện nhẹ nhàng chạm vào Diệp Đình Uyên, thấp giọng: "Diệp huynh, ngươi nói lão vương bát này có phải tu luyện đến mức hỏng não rồi không?" "Ta thấy là vậy." Diệp Đình Uyên bĩu môi: "Thiết Côn Luân là mệnh quan triều đình, Hoắc Vi Vi sớm muộn cũng vậy.

Thiên Diễn Tông nếu quy thuận, tương lai có chuyện, triều đình có thể không quản?

Người thích hợp nhất để ra mặt là ai?

Chẳng phải hai người họ sao?" Tiêu Luyện khoanh tay cười lạnh: "Đúng là nói vậy!

Loanh quanh một vòng, Hoắc Vi Vi không phải vẫn là Thánh nữ Thiên Diễn Tông của ngươi sao?

Chuyện này còn tính không rõ, còn Thánh địa gì nữa?

Mất mặt!" Hai người kẻ xướng người họa, giọng nói không lớn, nhưng từng chữ như đâm vào tim.

Khuôn mặt già nua của La Bạt Vượng đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận khó đương.

Nhưng nghĩ kỹ lại… lời thô nhưng không thô.

Nếu có thể nhờ đó bảo toàn tông môn, thậm chí được triều đình che chở, vị thường không phải là một con đường sống.

Nghĩ đến đây, tia ngoan cố cuối cùng trong lòng hắn, cuối cùng cũng tan biến.

Phụt – hắn hai đầu gối quỳ xuống đất, chỉ trời lập lời thề: "Chúc hạ La Bạt Vượng, nguyện lấy thiên đạo làm lời thề, suất Thiên Diễn Tông toàn tông, hiệu trung Bệ Hạ, hiệu trung triều đình!

Nếu có vi phạm, thiên lôi diệt, thần hồn câu diệt!" "Chuẩn!" Lâm Tẫn lật cổ tay, một viên đan dược lơ lửng hiện ra, lạnh giọng nói: "Uống nó." Trên khuôn mặt già nua của La Bạt Vượng hiện lên vẻ khổ sở.

Hắn làm sao không biết, viên đan dược này đa phần là độc đan nắm giữ sinh tử, sau khi uống vào, tính mạng vinh nhục liền không còn do mình nữa.

Hắn nhìn Lâm Tẫn ánh mắt không thể nghi ngờ, lại nghĩ đến sự tồn vong của tông môn, cuối cùng cười thảm một tiếng, đưa bàn tay

run rẩy ra, nhận lấy đan dược, ngửa đầu liền nuốt xuống.

Đan dược nhập bụng, một luồng hàn ý quỷ dị trong nháy mắt tản vào tứ chi bách hài, phảng phất một đạo gông xiềng vô hình từ đó sáo thượng.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Có "Sắc Mệnh Huyền Áp Đan" trói buộc, Thiên Diễn Tông, đã không thể gây ra sóng gió gì!

"Sau này, không có trẫm cho phép, không được tự ý rời khỏi Vân Thiên Sơn Mạch." "Chúc hạ… tuân chỉ!" La Bạt Vượng lĩnh mệnh.

Lâm Tẫn không nói thêm, quay người bước về phía ngoài khe núi.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, một tiếng nhắc nhở thanh thúy của Hệ thống, vang lên trong não hải hắn: 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị Vân Thiên Sơn Mạch, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng bản đồ giám không?】 "Thắp sáng!" Lâm Tẫn đầy mong đợi nói. 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng bản đồ: Vân Thiên Sơn Mạch!】【Thu được phần thưởng: Thiên Diễn Nghê Thường!】 "Chỉ vậy thôi sao?" Lâm Tẫn ngẩn ra, suýt nữa cho rằng mình đã nghe nhầm.

Đây chính là Vân Thiên Sơn Mạch đó!

Nơi đặt sơn môn của Thiên Diễn Tông, một trong ngũ đại Thánh địa giang hồ, vậy mà lại chỉ ban thưởng một bộ y phục?

Chỉ thấy trong Tàng Binh Giới, một bộ vũ y Thiên Diễn Nghê Thường lưu quang rực rỡ đang lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Chỉ riêng tư thái tĩnh tại lơ lửng đã hiển lộ phong hoa tuyệt đại, đợi khi không gió tự động, càng quảng tụ phiêu dao, váy áo nhẹ nhàng, uyển như nghi trượng của tiên tử trong mây.

Y phục chủ thể là màu trắng tinh khiết như trăng sáng.

Trên chất liệu vải ẩn hiện vân mây hoa văn trôi nổi, theo góc nhìn mà chuyển đổi, sẽ lưu chuyển ra những gam màu cực nhạt như ánh bình minh vàng kim, sương mù chiều tía, lộng lẫy mà không diễm tục.

"Ông!" Một tiếng ngân nhẹ, thông tin về "Thiên Diễn Nghê Thường" tuôn vào não hải Lâm Tẫn.

Trẫm nhướn mày, sự coi thường trong lòng hơi tan biến.

Tuy nhìn tựa hồ chỉ là một bộ y phục mỹ lệ, nhưng lại tự mang hai đại võ kỹ!

Thứ nhất: Vân Sơn Bình Chướng!

Người mặc khi gặp nguy hiểm trí mạng, y phục có thể tự động kích hoạt một tầng bình chướng chân khí ngưng luyện như thực chất, lực phòng ngự cụ thể liên quan đến cảnh giới của người sử dụng!

Thứ hai: Ngọc Tủy Ôn Dưỡng!

Y phục không ngừng chậm rãi hấp thu thiên địa chân khí, chuyển hóa thành lực sinh cơ ôn hòa nhất, tư dưỡng kinh mạch, đan điền và thần hồn của người mặc.

"Vật tốt!" Lâm Tẫn thầm khen một tiếng.

Lúc đầu, Trẫm nghĩ đến Tô Vãn Tình, nếu nàng mặc lên, tất nhiên mỹ lệ tựa thiên tiên.

Nhưng chợt nghĩ lại, Tô Vãn Tình đang mang thai, lực ôn dưỡng của y phục này e rằng sẽ xung đột với Vạn Hóa Kiếm Thai.

Yến Kinh Tuyết khí chất thanh lãnh, cao ngạo, không hợp với vẻ phiêu diểu mỹ lệ của bộ y phục này.

Cứ vậy xem ra, bộ y phục này thích hợp nhất, lại là Hoắc Vi Vi!

Nàng thân là Thánh nữ Thiên Diễn Tông, tự nhiên khế hợp với hai chữ "Thiên Diễn".

Trăm năm qua uất kết trong lòng, thân tâm đều có ám thương, "Ngọc Tủy Ôn Dưỡng" này vừa vặn có thể từ từ tu phục tổn hao của nàng, xoa dịu sự mệt mỏi sâu thẳm trong thần hồn.

"Thôi vậy." Lâm Tẫn ý niệm rút khỏi Tàng Binh Giới, mỉm cười đạm nhiên: "Cứ coi như là lễ vật tái ngộ mà ban cho hai người bọn họ đi!" Ngoài sơn môn Thiên Diễn Tông.

Hoắc Vi Vi dường như đã gỡ bỏ tâm kết, hồi vọng lại những điện vũ lầu các nguy nga liên miên, ánh mắt phức tạp khó tả.

Đặc biệt khi thấy La Bạt Vượng vẫn đứng ở tông môn, mặt hiền hòa nhìn nàng, nỗi chua xót vừa nãy kiên cường kìm nén suýt chút nữa lại dâng lên khóe mắt.

"Vi Vi." Thiết Côn Luân cảm nhận được cảm xúc của nàng, bàn tay thô ráp siết chặt đầu ngón tay hơi lạnh của nàng, thấp giọng nói: "Nàng nếu không muốn đi..." "Không." Hoắc Vi Vi khẽ lắc đầu, cắt ngang lời y.

Nàng giơ tay lau vệt lệ trên khóe mắt, mỉm cười ngọt ngào, khoác tay Thiết Côn Luân: "Thiết đại ca, nơi này thiếp đã ở hơn trăm năm, sớm đã chán rồi.

Huynh vẫn như trăm năm trước, đưa thiếp du lịch giang hồ, xem khắp thế gian phong cảnh, được không?" "Đương nhiên..." Thiết Côn Luân theo bản năng muốn đáp ứng.

Nhưng lời nói đến bên miệng, y đột nhiên giật mình tỉnh ngộ.

Giờ đây mình, sớm đã không phải Thiết Y Môn chủ khoái ý ân cừu trăm năm trước, mà là Trấn thủ sứ Thiên Thính Vệ của triều đình Đại Uyên, thân mang hoàng mệnh, sao có thể tùy ý rời đi?

Một bên.

Lâm Tẫn thu hết sự do dự của Thiết Côn Luân vào đáy mắt, tiến lên một bước, giọng nói mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Thiết Côn Luân, tiếp chỉ!" Thiết Côn Luân toàn thân chấn động, lập tức thu liễm tâm thần, một gối quỳ xuống, chắp tay nghiêm cẩn nói: "Thần tại!" "Từ giờ khắc này, Trẫm bãi miễn chức Trấn thủ sứ Thiên Thính Vệ của khanh!

Lập tức cút khỏi kinh đô, không có chiếu chỉ không được về kinh!

Đã hiểu rõ chưa?" Ý chỉ này nghe tựa như trách phạt lưu đày, lại khiến Thiết Côn Luân, một hán tử thép, lập tức cay mũi, mắt hổ ửng hồng.

Y sao lại không hiểu?

Chương 329

Đây là Bệ hạ ban cho y sự tự do tuyệt đối, để y không vướng bận gì mà bù đắp hối tiếc trăm năm qua!

"Thảo dân... kính cẩn tạ ơn Bệ hạ!" Thiết Côn Luân hai gối quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào khó kiềm chế.

Lâm Tẫn hư nâng tay phải, một cỗ chân khí ôn hòa mà hùng hậu liền nâng Thiết Côn Luân dậy.

Trẫm chuyển ánh mắt nhìn Hoắc Vi Vi, cười nói: "Hoắc Vi Vi, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng cũng không tính là người ngoài.

Trẫm có một vật, tặng nàng." Nói đoạn.

Trẫm lật cổ tay, kiện "Thiên Diễn Nghê Thường" lưu quang rực rỡ kia xuất hiện giữa không trung, vờn quanh ánh hào quang nhạt, lơ lửng trước mặt Hoắc Vi Vi.

Khoảnh khắc nghê thường xuất hiện, đôi mắt đẹp của Hoắc Vi Vi liền sáng rỡ.

Thân là nữ tử, đặc biệt từng là Thánh nữ thích làm đẹp, nàng sao có thể cự tuyệt bộ y phục hoa mỹ phi phàm đến thế?

"Bệ hạ." Thiết Côn Luân tuy vui mừng, nhưng càng cảm nhận được linh vận bất phàm ẩn chứa trong pháp y này, vội vàng nói: "Cái này quá quý trọng..." Lâm Tẫn không vui liếc y một cái: "Trẫm đâu phải ban cho khanh, khanh lắm mồm cái gì?" Hoắc Vi Vi nhịn cười không được, liếc nhìn Thiết Côn Luân đang quẫn bách bên cạnh, sau đó lạc lạc đại phương đối Lâm Tẫn khẽ khom người: "Dân nữ, đa tạ Bệ hạ hậu tứ." Lâm Tẫn gật đầu, cặn kẽ kể rõ tình huống Thiên Diễn

Nghê Thường, cuối cùng dặn dò: "Được rồi, trăm năm thời gian, vật đổi sao dời, để Thiết Côn Luân tháo hán tử này hảo hảo bồi nàng dạo chơi non sông như họa này đi!" Hai người nhìn nhau cười, lần nữa cung kính hành lễ với Lâm Tẫn, sau đó quay người lên ngựa.

Trong mắt Hoắc Vi Vi, tràn ngập sự khao khát về tương lai.

Lâm Tẫn nhìn bóng lưng bọn họ biến mất cuối đường lớn, khóe miệng cong lên một nụ cười như có như không.

Thế gian này, quyền lực và sức mạnh cố nhiên mê người.

Nhưng có thể chứng kiến và thành toàn một phần tình nghĩa vượt qua trăm năm như vậy, thật cũng có một tư vị khác biệt.

Lâm Tẫn thu hồi ánh mắt, quay sang Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên: "Hai khanh về kinh đô trước, Trẫm có việc khác." "Vâng, Bệ hạ!" Hai người cung thân lĩnh mệnh.

Tiêu Luyện quay người lên ngựa.

Diệp Đình Uyên đang định dắt lấy ngựa của mình, tay lại hụt mất.

Y lúc này mới phản ứng lại.

Con ngựa Hoắc Vi Vi đi khi rời khỏi, chính là của mình!

Y lập tức đen mặt, nghiêng đầu giận dữ gầm lên: "Ta... ngươi... ngựa!" ...

Trấn Huyền Đài.

Tường thành đen cao sừng sững như sống lưng cự long, uốn lượn hùng vĩ, sương hàn đọng trên tường thành lấp lánh kim quang lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Không khí tràn ngập hơi lạnh buốt giá, hơi thở thành sương.

"Sát!

Sát!

Sát!" Từng tiếng hô tràn đầy sát khí truyền đến từ thao trường trong thành.

Tiếng trong trẻo chấn động trời đất, xuyên phá mây xanh.

Chính là Bàn Thạch Quân ngày ngày bất kể mưa gió luyện tập.

Dù cách một đoạn khoảng cách, cỗ khí tức hỗn hợp thép, mồ hôi và kiên nghị ấy cũng ập tới, khiến người ta máu huyết sôi trào.

Lâm Tẫn kéo cương ngựa Xích Viêm, dừng ngựa từ xa nhìn, lắng nghe tiếng gào hùng mạnh kia, cảm nhận quân hồn ngút trời ấy, hài lòng gật đầu.

Việc Vân Thiên Sơn Mạch đã xong, cách Thiết Tích Thành đã không còn xa.

Tối qua Trẫm đặc biệt đi gặp Trữ Bằng đang trú thủ Thiết Tích Thành, dặn dò vài việc giám sát động thái của Thiên Diễn Tông.

Đã đến đây rồi, Trẫm tiện thể cũng ghé Trấn Huyền Đài xem sao.

Lâu rồi không gặp, cũng không biết Trương Phụ Khiêm đã thu xếp nơi này thế nào.

"Tham kiến Bệ hạ!" Lúc này, một đội Bàn Thạch Quân đang tuần tra phát hiện ra Lâm Tẫn.

Thiên phu trưởng dẫn đầu lúc đầu còn không dám tin vào mắt mình.

Sau khi đến gần xác nhận, trên mặt lập tức tràn ng đầy kích động và sùng kính, vội vàng dẫn binh sĩ dưới quyền tiến nhanh lên, quỳ xuống hành lễ.

Tiếng nói trong trẻo vang vọng này, gần như truyền khắp cả Trấn Huyền Đài.

Trương Phụ Khiêm đang giám sát đại quân thao luyện trên đài cao thao trường, nghe thấy tiếng, thân thể đột nhiên chấn động mạnh.

Chẳng bận tâm gì khác, y lóe lên một cái đã lao ra ngoài thành.

"Mạt tướng Trương Phụ Khiêm, khấu kiến Bệ hạ!" Trương Phụ Khiêm vọt đến trước ngựa Lâm Tẫn, như núi vàng đổ cột ngọc mà quỳ một gối xuống, chắp tay hành lễ, giọng báo cáo vang dội mạnh mẽ.

Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, quay người xuống ngựa, vươn tay đỡ y dậy: "Trương tướng quân, vất vả rồi.

Khoảng thời gian này, Trấn Huyền Đài có gì khó khăn cần triều đình giải quyết không?" Trương Phụ Khiêm đứng dậy, dùng sức lắc đầu, nghiêng người dẫn đường: "Hồi Bệ hạ, nhờ hồng phúc của Bệ hạ, Trấn Huyền Đài mọi việc đều an lành!" Sau đó.

Lâm Tẫn theo Trương Phụ Khiêm leo lên tường thành cao vút kia, tựa lan can nhìn về phía Bắc.

Mắt nhìn thấy, không phải thảo nguyên xanh biếc, mà là một thế giới bạc trắng bị băng tuyết bao phủ.

Trẫm nhìn quanh trái phải.

Phát hiện áo giáp bên trong của binh sĩ Bàn Thạch Quân và Thần Cơ Doanh đều được thêm áo bông, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là đã cho Chức Tạo Ti sớm gửi đồ bông tới.

Nếu không ở nơi giá lạnh khắc nghiệt này, quân đội tinh nhuệ đến mấy cũng khó chống lại cái lạnh thấu xương.

"Bệ hạ." Trương Phụ Khiêm chỉ vào Bàn Thạch Quân đang huấn luyện trong thành, báo cáo: "Thần Cơ Doanh và Bàn Thạch Quân trên dưới, không một ngày giải đãi!

Trừ các đội tuần tra và cảnh giới cần thiết, ngày ngày thao luyện không ngừng, tuyệt không phụ trọng thác của Bệ hạ!" Ánh mắt Lâm Tẫn càng thêm vẻ hài lòng: "Rất tốt.

Có bất kỳ nhu cầu nào, tùy thời tấu lên!" Dứt lời.

Sắc mặt Trương Phụ Khiêm có chút kỳ quái, do dự mãi, thấp giọng mở lời: "Bệ hạ, mạt tướng quả thật có một việc, cần tấu bẩm!" "Ừm?" Lâm Tẫn mày kiếm hơi nhíu, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ...

Lang Đình lại bắt đầu khiêu khích rồi?" "Cái đó thì không phải." Trương Phụ Khiêm vội vàng xua tay, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Lang Đình rất an phận, hoàn toàn không dám đến gần Trấn Huyền Đài, ngay cả một bóng người cũng không thấy!" Lâm Tẫn nhướn mày: "Vậy là việc gì?" Trương Phụ Khiêm sờ sờ chóp mũi, cười hãnh hãnh: "Bệ hạ, Bàn Thạch Quân và Thần Cơ Doanh ngày ngày thao luyện, tuy không lơ là, nhưng chung quy... có chút khô khan.

Cho nên..." Lâm Tẫn đầu tiên sững sờ, sau đó bật cười: "Sao vậy, muốn Trẫm giao cho các khanh việc gì đó để làm sao?" Trương Phụ Khiêm nở nụ cười, chắp tay: "Bệ hạ thánh minh!" Lâm Tẫn khóe miệng cong lên một độ cong đầy thâm ý, gật đầu: "Vừa đúng lúc, trong tay Trẫm có một việc, quả thật rất thích hợp cho các khanh." Nói xong, Trẫm tự mình đi xuống tường thành, rời khỏi Trấn Huyền Đài.

Trẫm vẫn đi một vòng.

Trẫm đi về phía một bãi tuyết nguyên tương đối bằng phẳng ở phía Tây Nam, tinh quang trong mắt rồng lóe lên, trong lòng thầm niệm: "Hệ thống, sử dụng thẻ tài nguyên mỏ sắt nhỏ!" Trong chốc lát.

Dưới chân đại địa truyền đến một trận chấn động trầm đục, tựa hồ địa long trở mình, tuyết đọng xung quanh nhanh chóng rung lắc rơi xuống.

Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, mọi thứ lại trở về tĩnh lặng, cứ như không có gì từng xảy ra.

Sắc mặt Trương Phụ Khiêm đột biến, tay đã đặt lên thanh bội đao bên hông, thân thể hơi khom, cảnh giác nhìn quanh như đối mặt với đại địch.

Lâm Tẫn lại cười đạm nhiên: "Trương tướng quân không cần kinh hoảng." Trẫm giơ chân đạp đạp xuống nền đất nhìn có vẻ bình thường dưới chân, lời nói kinh người: "Dưới đây, chôn một mỏ sắt nhỏ.

Về sau Bàn Thạch Quân rảnh rỗi không có việc gì, có thể tự mình khai thác." "Mỏ sắt?!" Trương Phụ Khiêm đồng tử co rút mạnh, gần như không dám tin vào tai mình.

Y trú thủ nơi đây mấy tháng, sớm đã nắm rõ địa thế xung quanh như lòng bàn tay.

Nếu thật sự có mỏ sắt, khi thám sát trước khi vào đông, cây cỏ tuyệt đối không thể nào tươi tốt như vậy.

Đất có sắt, không thể nuôi dưỡng rễ sâu.

Thổ nhưỡng càng nên hiện ra màu nâu đỏ bất thường, chứ không phải màu vàng đen trước mắt.

Y không nhịn được ngồi xổm xuống, gạt lớp tuyết, năm ngón tay như móc câu, ngoan cường đào sâu vào lớp đất đông cứng.

Vốc một nắm đất, đưa lên chóp mũi hít mạnh một cái.

Không có chút khí tinh thiết nào, chỉ có cái lạnh buốt của băng tuyết và đất bùn.

"Bệ hạ... nơi đây, thật sự có quặng sắt sao?" Giọng Trương Phụ Khiêm mang theo nghi hoặc.

Lâm Tẫn liếc y một cái: “Sao vậy, khanh cho rằng Trẫm đang lừa khanh?” Trương Phụ Khiêm hoảng loạn quỳ một gối xuống đất: “Mạt tướng không dám!” Lâm Tẫn không nói thêm, quay đầu ra lệnh cho binh sĩ tùy hành: “Mang công cụ tới, tại chỗ đào bới!” Dù là giữa mùa đông khắc nghiệt, đất đông cứng như sắt, nhưng đối với những binh sĩ xuất thân võ giả này, không tính là quá khó.

Không lâu sau, “Đang!” một tiếng kim thạch va chạm trong trẻo truyền ra từ hố!

Chương 330

Trương Phụ Khiêm một bước phóng lên.

Chỉ thấy dưới hố sâu vài thước, kinh ngạc lộ ra một khối quặng đá màu xám đậm có ánh kim loại.

Y vươn tay ôm lấy nó, cảm giác lạnh lẽo cứng rắn ấy, cái trọng lượng chỉ riêng sắt đá mới có... là thật!

"Bệ hạ!

Thật là quặng sắt!

Thật sự là quặng sắt!" Trương Phụ Khiêm kích động không thôi!

Ôm một khối quặng sắt lạnh thấu xương, y nhảy cẫng lên như một đứa trẻ.

Quặng sắt, chính là mạch máu chiến lược!

Là nền tảng để chế tạo binh khí, chất lượng của đao kiếm, áo giáp, nỏ cơ...

đều trực tiếp quyết định sức chiến đấu của quân đội.

Mãi một lúc sau.

Trương Phụ Khiêm mới hoàn hồn.

Y ôm quặng đá, chợt nhận ra mình đã thất thố, mặt già đỏ bừng, quỳ một gối xuống đất nhưng giọng vẫn đầy hưng phấn: "Bệ hạ, mạt tướng... mạt tướng nhất thời quên mình, thật sự, thật sự là quá vui mừng!" Lâm Tẫn tùy ý xua tay: "Mỏ quặng này, liền giao cho Bàn Thạch Quân.

Muốn chế tạo cái gì, khanh tự mình quyết định." Trẫm hơi trầm ngâm, lại nói: "Đợi Trẫm về kinh, sẽ phái các thợ rèn thông thạo đến

chỉ đạo.” Trương Phụ Khiêm ôm quyền thật mạnh, giọng như chuông đồng: “Mạt tướng, tạ Bệ hạ long ân!” Có mỏ quặng này, Bàn Thạch Quân liền có thể tự cấp tự túc!

Cứ thế lâu ngày, Trấn Huyền Đài vốn đã kiên cố như thành đồng, nhất định sẽ trở thành bức tường sắt thép khiến kỵ binh Lang Đình nhìn mà sinh ra sợ hãi!

Lâm Tẫn ánh mắt quét qua bốn phía, đột nhiên vung tay áo.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng đống lương thảo xuất hiện giữa không trung, chất đầy tuyết nguyên một cách chỉnh tề, như thần tích giáng lâm!

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ tuyết nguyên im phăng phắc, chỉ còn tiếng gió Bắc lướt qua đống lương thảo gào thét.

Tất cả binh sĩ tại chỗ, bao gồm cả Trương Phụ Khiêm, đều như bị thi triển định thân pháp, đồng tử chấn động, miệng há hốc đủ nhét vừa một quả trứng gà.

Có người thậm chí dụi dụi mắt, nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Khoảnh khắc này.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm trỗi dậy: Bệ hạ quả thật là thần nhân vậy!

Thủ đoạn như thế này, há có phải phàm nhân có được?

Lâm Tẫn nhìn quanh những gương mặt kinh ngạc của mọi người, cất cao giọng nói: “Đây là mười vạn đan lương thực, đều giao cho Bàn Thạch Quân!” “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Dẫn đầu là Trương Phụ Khiêm, tất cả binh sĩ chỉnh tề quỳ rạp xuống tuyết, tiếng hô chấn động bốn phía, sự kính sợ và cảm kích phát ra từ

nội tâm kích động trong lòng mỗi người.

Lâm Tẫn cuối cùng nhìn về phía chân trời phương Bắc, trầm giọng dặn dò: "Ghi nhớ, luôn đề phòng Lang Đình." Dứt lời.

Trẫm quay người lên ngựa, dưới ánh mắt sùng kính của một nhóm binh sĩ, tuyệt trần mà đi. ...

Kinh đô, Hoàng cung.

Lâm Tẫn vừa ngồi xuống Ngự Thư Phòng, liền trực tiếp hạ lệnh: "Truyền chỉ, tuyên Vũ Văn Khải, Quách Chấn Hào cận kiến!" Hải công công cung thân ứng tiếng: "Lão nô tuân chỉ." Không lâu sau.

Vũ Văn Khải và Quách Chấn Hào mặc quan bào, bước nhanh vào Ngự Thư Phòng, tại bậc thang cung kính hành lễ: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn giơ tay ra hiệu bình thân, trước tiên nhìn về phía Vũ Văn Khải: "Vũ Văn ái khanh, Đại Vận Hà tiến triển thế nào rồi?" Vũ Văn Khải chắp tay bẩm báo: "Khải tấu Bệ hạ, dưới sự phối hợp toàn lực của Công Bộ, nhiều đoạn vận hà đã chính thức động công khai đào.

Chỉ là đất đai cứng rắn vào mùa đông khắc nghiệt, tiến độ hơi chậm trễ." Lâm Tẫn hơi gật đầu.

Sau khai xuân tình hình sẽ tốt hơn, đây không phải vấn đề lớn.

Vũ Văn Khải nhíu mày, thần sắc chuyển sang ngưng trọng: "Chỉ là... tuyến đường vận hà phía Nam, hiện tại chỉ mới định đoạt đến khu vực Tỏa Vân Thành.

Tiến xa hơn về phía Nam... liền khó mà đẩy mạnh." Lâm Tẫn mày kiếm hơi nhíu, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn long ỷ.

Đại Vận Hà xuyên suốt Nam Bắc, cần đi qua địa bàn của tứ đại thế gia.

Giờ đây Sử gia, Dương gia đã thành quá vãng, Diệp gia tuy chưa biểu thái rõ ràng, nhưng Cửu Tiêu Thánh Tông mà họ dựa vào đã quy phục, vấn đề không lớn.

Duy chỉ có đoạn quan trọng nhất, phồn hoa nhất, lại nằm dưới sự khống chế của Thẩm gia.

Khối xương cứng này, quả thật khó gặm.

"Không sao." Giọng Lâm Tẫn chuyển lạnh: "Trước tiên tập trung sức mạnh, đẩy mạnh tuyến đường đã định.

Còn về Thẩm gia... bọn họ không chống đỡ được bao lâu đâu!" Dứt lời.

Trẫm lật cổ tay, một bản đồ chỉ trải phẳng trên ngự án: "Hai vị ái khanh, tiến lên đây xem." Vũ Văn Khải và Quách Chấn Hào nhìn nhau, mang theo nghi hoặc tiến lên.

Khi ánh mắt bọn họ dừng trên bản đồ chỉ, sắc mặt lập tức đại biến!

"Cái... con thuyền này..." Quách Chấn Hào đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, gần như không dám tin vào mắt mình.

Y dùng sức chớp chớp mắt, mới run rẩy nói: "Cấu tạo tinh diệu, khí thế bàng bạc... con Phi Giao Thuyền này quả thực... quả thực không phải vật do nhân gian tạo ra!" Vũ Văn Khải bên cạnh cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Ba chữ "Phi Giao Thuyền" trên bản đồ chỉ uyển như giao long sống động, muốn phá giấy mà bay ra, thân thuyền khổng lồ, kết cấu tinh mật, hoàn toàn vượt xa nhận thức của y.

"Bệ hạ." Vũ Văn Khải nén lại sự chấn động trong lòng, thăm dò hỏi: "Ngài muốn kiến tạo con thuyền này, để thông thủy vận Nam Bắc?" "Không sai!" Lâm Tẫn dứt khoát nói, sau đó nghiêm cẩn nói:

“Vũ Văn Khải tiếp chỉ!” Vũ Văn Khải ứng tiếng quỳ xuống.

“Từ hôm nay, thành lập ‘Thị Bạc Ti’, chuyên trách giao thương hải sự và kiến tạo thuyền bè.

Do khanh tạm lãnh chức Thị Bạc Sử, thống lĩnh việc kiến tạo Phi Giao Thuyền!” “Thần, lĩnh chỉ tạ ơn!” Vũ Văn Khải dập đầu thật mạnh.

Lâm Tẫn cho y đứng dậy, nhìn Quách Chấn Hào vẫn đang khi thì kinh thán, khi thì trầm tư nhìn bản đồ chỉ: “Quách ái khanh, đối với bản đồ chỉ này, có nghi vấn gì không?” Quách Chấn Hào ngẩng đầu, mày kiếm nhíu chặt: “Hồi Bệ hạ, Phi Giao Thuyền này tuy thể lượng khổng lồ, kết cấu tinh diệu, nhưng chỉ cần nhân lực vật lực sung túc, kiến tạo cũng không phải không thể.

Chỉ là...” Y ngực phập phồng, mặt đầy vẻ trầm ngưng: “Ngoài ra, còn có một vấn đề gai góc nhất...” “Nói!” Lâm Tẫn hỏi!

Quách Chấn Hào nhìn chăm chú bản đồ chỉ, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Phi Giao Thuyền thể lượng khổng lồ, hiện tại triều đình không có địa điểm thích hợp để tiến hành kiến tạo!” Lời này vừa ra.

Thần sắc Lâm Tẫn cuối cùng cũng hoàn toàn trở nên nghiêm túc.

Trẫm trong lòng rõ ràng, nếu luận về điều kiện kiến tạo, kinh đô vô nghi là lựa chọn tốt nhất.

Tiền bạc do Hộ Bộ điều phát, vật liệu thuốc men do Công Bộ cung ứng, thậm chí nhân lực cần thiết, đều có thể tập trung nhanh nhất ở đây, có thể rút ngắn chu kỳ kiến tạo cực đại.

Tuy nhiên.

Một khi cự thú thép nặng mấy trăm tấn kia kiến tạo hoàn thành, làm sao đưa nó xuống vận hà, liền trở thành một nan đề gần như vô giải!

Lâm Tẫn xoay người lại.

Mắt rồng hơi ngưng, quét qua bản đồ cương vực trên tường.

Trong điện kim rơi có thể nghe thấy.

Quách Chấn Hào và Vũ Văn Khải nín thở, ánh mắt dõi theo đầu ngón tay Hoàng đế di động, trong lòng lướt qua mấy địa điểm khả năng, nhưng lại lần lượt phủ định.

Trong khoảnh khắc!

Đầu ngón tay Trẫm như lợi kiếm ra khỏi vỏ, vững vàng chấm lên một điểm: "Thị Bạc Ti, liền kiến tạo ở đây!" Quách Chấn Hào định thần nhìn kỹ: "Tuyết Dũng Giang?" "Không sai!" Lâm Tẫn gật đầu, giọng điệu dứt khoát: "Dựa theo tuyến đường vận hà mà Vũ Văn ái khanh quy hoạch, thượng du Tuyết Dũng Giang chính là điểm khởi đầu của vận hà." "Đặt Thị Bạc Ti tại đây, Phi Giao Thuyền một khi kiến thành, tức khắc có thể trực tiếp hạ thủy, từ Bắc hướng Nam, tuần tra vạn dặm thủy đạo của Đại Uyên ta!" Dứt lời.

Trong mắt Quách Chấn Hào lập tức bùng phát ra ánh sáng kinh người.

Y và Vũ Văn Khải bên cạnh nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự chấn động và khâm phục, hai người đồng loạt cung thân, đồng thanh hô to: "Bệ hạ thánh minh!

Nơi đây quả là lựa chọn tuyệt vời!" Lâm Tẫn cười đạm nhiên.

Chọn nơi này, ngoài việc nó là điểm khởi đầu của vận hà, còn có một nguyên nhân sâu xa hơn: gần Hạo Thiên Sơn Mạch!

Thị Bạc Ti xa rời kinh đô, nhất định phải cân nhắc an toàn.

Chương 331

Một khi có sự việc, Nhạc Phi liền có thể suất lĩnh đệ tử Hạo Thiên Tông đến viện trợ trong thời gian sớm nhất, có thể đảm bảo an toàn tối đa cho nền móng viễn dương tương lai này!

"Đã vậy, cứ quyết định thế này đi!" Lâm Tẫn trở lại long ỷ ngồi xuống, lời nói mang theo sự quyết đoán không thể nghi ngờ: "Lập tức bắt đầu trù bị, các bộ trong triều đình cần toàn lực phối hợp, cần tiền cấp tiền, cần người cấp người!" Hai người sắc mặt nghiêm lại, cúi người sâu: "Thần, lĩnh chỉ!" Đợi hai người lui xuống.

Lâm Tẫn lần nữa nhìn vị trí Tuyết Dũng Giang, cầm bút vung vẩy, một phong mật tín trong khoảnh khắc đã viết xong.

Trẫm đứng dậy, trực tiếp rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Thiên Thính Giám.

Đang vào mùa đông lạnh giá, vạn vật tiêu điều.

Đàn chim thường ngày quanh quẩn trên không trung đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ có lác đác mấy con mãnh cầm không sợ giá lạnh vẫn còn bay lượn trên cao.

Số còn lại thì đã bay về phương Nam tránh đông, hoặc co ro trong tổ ấm áp mà ngủ đông.

"Những con chim này, ngược lại còn biết hưởng phúc hơn Hoàng đế như Trẫm." Lâm Tẫn quét qua những tổ chim tinh xảo kia, không khỏi tự giễu khẽ cười một tiếng.

"Bệ hạ!" Giọng nói trong trẻo vang lên, chỉ thấy Tiểu Hòa bước nhanh lên phía trước, cung kính hành lễ.

Sau đó đôi mắt linh động của nàng không khỏi hướng về phía sau

lưng Lâm Tẫn, tựa hồ đang tìm kiếm một bóng hình quen thuộc nào đó.

Lâm Tẫn xua tay: "Đừng tìm nữa, Thiết Côn Luân đi độ mật nguyệt rồi." "Độ... mật nguyệt?" Tiểu Hòa ngẩn người, đôi mắt tràn ngập vẻ mờ mịt.

Lâm Tẫn kiên nhẫn giải thích: "Y đã tìm cho khanh một người nãi nãi, cùng nhau du lịch giang hồ rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại." Tiểu Hòa lúc này mới vỡ lẽ.

Chỉ cần Thiết Côn Luân an nhiên vô sự, những thứ khác nàng cũng không bận tâm.

Lâm Tẫn lật cổ tay, một phong mật tín đã phong kín xuất hiện trong lòng bàn tay, đưa qua: "Lập tức giao tín này cho Nhạc Phi, không được chậm trễ!" "Thần, tuân chỉ!" Tiểu Hòa hai tay tiếp nhận tín phong, nghiêm cẩn lĩnh mệnh.

Để Nhạc Phi suất lĩnh đệ tử Hạo Thiên Tông tiên hành đến thượng du Tuyết Dũng Giang, thám sát vài địa điểm thích hợp để kiến tạo Thị Bạc Ti, đợi Vũ Văn Khải đến nơi sẽ cùng nhau định đoạt vị trí cuối cùng.

Đồng thời, cũng có thể chuẩn bị trước vật liệu đá và gỗ cần thiết để xây dựng doanh trại.

Sắp xếp như vậy, có thể tiết kiệm thời gian tối đa.

Ngay sau đó, Lâm Tẫn xoay người, đi về phía mục đích cuối cùng của chuyến này.

Long Uyên Điện.

Lâm Tẫn phân phó Hải công công đi truyền Giả Tư Hiệp, còn mình thì một bước đạp vào Long Uyên Động Thiên.

Cái lạnh buốt giá bên ngoài lập tức bị cách biệt, chân khí thiên địa nồng đậm như gió xuân bao bọc lấy, khiến người ta toàn thân thoải mái, thần thanh khí sảng.

Lâm Tẫn trực tiếp đi đến bên cạnh ruộng thử nghiệm phía sau điện.

Trẫm dừng lại trước một luống ruộng, nhìn những cây trồng đã khô héo vàng úa bên trong, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái này chắc hẳn lại là giống cây mới do Giả Tư Hiệp mày mò ra.

Đáng tiếc, xem ra là thất bại rồi.

"Bệ hạ!" Không lâu sau.

Giả Tư Hiệp liền bước nhanh tới, giọng nói hùng tráng, trung khí mười phần: "Thần đến chậm, mong Bệ hạ thứ tội!" Lâm Tẫn đánh giá y một lượt, khóe mày hơi nhướn: "Giả tiên sinh, tu vi tiến triển thần tốc a." Giờ đây Giả Tư Hiệp, sau khi được Lưu Ly Tố Mạch Đan cải thiện tư chất, lại đã bước vào cảnh giới võ giả tam phẩm, có thể nói là tiến bộ kinh người.

"Toàn nhờ hồng phúc của Bệ hạ!" Trong mắt Giả Tư Hiệp tràn đầy sự cảm kích, chắp tay nói: "Từ khi bước vào võ đạo, thần chỉ cảm thấy đầu óc thanh minh, chân cẳng có lực, dù có liên tục ở trong ruộng thử nghiệm ba ngày ba đêm, cũng không thấy mệt mỏi!" Lâm Tẫn gật đầu.

Trỏ vào đám cây trồng khô héo trước mặt hỏi: "Cái này... thất bại rồi sao?" Trên mặt Giả Tư Hiệp lướt qua một tia tiếc nuối.

Y khom lưng nhặt một chiếc lá khô, ngón tay khẽ miết, chiếc lá liền hóa thành bụi: "Hồi Bệ hạ, thần từng thử dung hợp đặc tính của hai loại cây trồng, bồi dưỡng ra giống lương thực năng suất cao hơn, đáng tiếc..." Nhìn thấy thần tình thất vọng của y, Lâm Tẫn lại cười

lên: “Đã thất bại, vậy thì bỏ đi, cái cũ không đi, cái mới không tới.” Nói rồi.

Trẫm lật lòng bàn tay, mấy hạt giống kỳ dị màu sắc ôn nhuận, hạt mẩy tròn trịa hiện ra.

“Vật này tên là ‘Lê Mạch’, được mệnh danh là vua của các loại ngũ cốc, dinh dưỡng ẩn chứa vượt xa lương thực thông thường.

Nó chịu hạn, chịu đất cằn, điều quan trọng nhất là, yêu cầu về địa lực cực thấp!

Chu kỳ trưởng thành khoảng trăm ngày, mẫu sản... có thể đạt hơn ngàn cân!” Đôi mắt Giả Tư Hiệp trợn tròn, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Y gần như run rẩy đưa hai tay ra, như nâng một món trân bảo hiếm có, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận mấy hạt giống Lê Mạch kia.

Y thậm chí không còn bận tâm đến lễ nghi quân thần.

Lập tức cầm lấy một hạt cho vào miệng, dùng răng nhẹ nhàng cắn một cái, cảm nhận độ cứng và chất cảm của hạt, trong đôi mắt bùng phát ra sự cuồng nhiệt tột độ: “Bệ hạ!

Giống vật này vỏ dai bền, sức sống nhất định cực mạnh!

Chỉ riêng điểm này, liền biết phi phàm!

Mẫu sản ngàn cân... thần tin rồi!” Y kích động đến nói năng lộn xộn: “Cái này so với gạo hiện tại, mạnh hơn đâu chỉ gấp mười!” Y gần đây vẫn luôn khổ sở suy tư.

Làm sao mới tìm được một loại lương thực chính có thể thay thế gạo, để bách tính thiên hạ đều có thể ăn no.

Khoai tây tuy có thể giải quyết được lúc cấp bách, nhưng chung

quy không thể làm lương thực chính lâu dài.

Nếu Lê Mạch này thật sự như Bệ hạ đã nói... vậy sẽ cứu sống vô số dân chúng, công đức ngàn đời, là thần vật có thể ghi vào sử sách như điềm lành!

Lâm Tẫn cười mà không nói, vạt áo tùy ý vung lên.

Hoa!

Trọn vẹn hơn trăm cân hạt giống Lê Mạch, trong khoảnh khắc chỉnh tề xếp đầy trước mặt Giả Tư Hiệp, tản mát ra hương thơm ngũ cốc nhàn nhạt.

"Giả tiên sinh, những hạt giống này liền giao cho khanh.

Cứ tận khả năng mở rộng ruộng thử nghiệm, sau khi thành công, nhanh chóng nhân giống, đẩy mạnh quảng bá khắp thiên hạ!" Giả Tư Hiệp ôm chặt lấy những hạt giống đó, tựa hồ ôm cả hy vọng của thiên hạ, dập đầu thật mạnh: "Bệ hạ yên tâm!

Thần... vạn tử bất từ!" Một lát sau.

Y quay người rời khỏi Long Uyên Động Thiên.

Ngoài Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa bước đến cửa, liền thấy xa xa một bóng người quen thuộc đang bước nhanh tới.

Khóe miệng Trẫm không khỏi cong lên một nụ cười nắm chắc trong tay.

"Khanh đến vừa đúng lúc, Trẫm có một việc quan trọng, cần khanh lập tức đi làm." Thiết Đại Hùng nghe vậy ngẩn ra.

Y vốn dĩ chỉ nghe nói Bệ hạ đã về kinh, đặc biệt đến đây từ biệt.

Tuy rèn đúc Huyền Uyên Trọng Kiếm suýt nữa lấy đi nửa cái

mạng của y, nhưng dưới sự trị liệu và tư dưỡng toàn lực của Đan Đỉnh Ti, đã hoàn toàn khôi phục.

Thậm chí!

Ngay cả cảnh giới Cửu vị tùng động cũng ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Lúc này y quy tâm như tiễn, chỉ hận không thể lập tức bay về Thiên Đoán Bảo bế quan.

Lúc này y không dám nghĩ nhiều, quỳ một gối xuống đất, chắp tay trầm giọng nói: "Chúc hạ, vạn tử bất từ!" Lâm Tẫn tùy ý xua tay, cười nói: "Sau khi trở về, chọn mấy thợ rèn tay nghề tốt, lập tức đến Trấn Huyền Đài báo danh.

Cụ thể làm gì, Trương tướng quân sẽ an bài." Trong lòng Thiết Đại Hùng tuy có nghi hoặc, nhưng không chút chần chừ: "Chúc hạ tuân mệnh!" Trong Ngự Thư Phòng, lò sưởi yên tĩnh.

Ngọn lửa màu cam đỏ khẽ nhấp nháy, vô thanh tản ra một cỗ hơi ấm khiến gân cốt thư thái.

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, khẽ nhấp một ngụm thanh trà, sau đó ý niệm khẽ động.

Ông!

Một bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ bán trong suốt từ từ mở ra trước mắt Trẫm, lưu quang rực rỡ, lấp lánh những gợn sóng nhạt.

Ánh mắt hướng về Bắc vực hoàng triều, chỉ thấy kim quang vạn trượng, khí vận ngút trời.

Dù là thành trì cửa ải, hay tông môn giang hồ, đều như chúng tinh củng Bắc Thần, vững vàng dựa vào dưới hoàng quyền, kim quang xán lạn, khiến người ta tâm khoáng thần di.

“Không tệ!” Lâm Tẫn khá hài lòng, thấp giọng tự ngữ: “Bản xã tắc đồ này, quả là một dụng cụ giám sát tuyệt vời.” Trong cương vực hoàng triều.

Phàm là thành trì nào hoặc tông môn nào sinh ra dị tâm, thoát ly khống chế, kim quang tương ứng liền tắt ngấm, Trẫm liền có thể phát giác ngay lập tức, phát binh trấn áp.

Chương 332

Dù lần nữa nắm giữ không có phần thưởng của hệ thống, nhưng chỉ riêng khả năng thấu suốt tình báo toàn cục này, đã có giá trị liên thành.

"Còn về Nam vực ư..." Trẫm đưa mắt nhìn về phía Nam, mày hơi nhíu.

So với Bắc vực một mảnh kim quang xán lạn, Nam vực chỉ có lác đác vài điểm sáng, phần lớn khu vực vẫn là trạng thái xám mịt chưa được thắp sáng.

Hiện tại trừ các khu vực của Sử, Dương, Ngu, Đạm Đài tứ đại thế gia có thể tùy thời phái binh khống chế, Thiết Côn Luân trước đây nam hạ, cũng chỉ đánh hạ được bốn thành trì.

Nghĩ đến đây!

Ánh mắt Lâm Tẫn chợt lạnh, sát ý lướt qua: "Đường Môn!" Nếu không phải cao thủ Đường Môn chặn đánh dọc đường, Thiết Côn Luân sao lại bị thương?

Bản đồ được thắp sáng cũng tuyệt đối không chỉ có chút ít này!

Đường Môn ngay cả tổ nghiệp ngàn năm cũng có thể từ bỏ, phía sau nhất định có một bàn tay đen vô hình đang thao túng, mưu đồ một âm mưu kinh thiên động địa.

Chỉ là... kẻ đứng sau này, đến nay vẫn chưa có đầu mối.

Một lát sau.

Lâm Tẫn thu hồi tư niệm, ánh mắt dừng lại trên bản đồ chỉ bốn thành trì đang lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

“Thống tử, trước tiên hãy thắp sáng bốn thành này.” 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng bản đồ hợp nhất!】【Thu được phần thưởng: Chu Thiên Phá Chướng Đan *3!】 “Chỉ một loại thôi sao?” Lâm Tẫn ngẩn ra.

Bốn bản đồ chỉ mà chỉ cho một loại phần thưởng, mua bán này chẳng phải lỗ to sao?

Trẫm lật cổ tay, một viên đan dược to bằng long nhãn xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Viên đan dược ấy tròn trịa, hiện ra một màu vàng đậm thâm thúy, bề mặt có những hoa văn huyền ảo do đạo vận tự nhiên hình thành, tựa hồ ẩn chứa thiên địa chí lý.

Xung quanh đan dược chân khí dạt dào, ba động chân khí tinh thuần hùng hồn như thủy triều lên xuống, càng có một tia đạo vận thiên đạo như có như không vờn quanh, thần bí phi phàm.

Ngay sau đó.

Thông tin về viên đan dược này tuôn vào não hải, đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút, Trẫm mạnh mẽ đứng dậy!

“Viên đan dược này...” Lòng Trẫm dậy sóng: “Lại có thể đại phúc đề thăng cảm ngộ chất cốc đột phá cảnh giới, minh xác tiền lộ?!” Viên đan dược này không phải dựa vào man lực để phá quan.

Mà là chỉ dẫn phương hướng đột phá cho người phục dụng, tăng cường cảm ngộ huyền diệu của cảnh giới tiếp theo, sau đó dùng chân khí bản nguyên tinh thuần làm trợ lực phá cảnh.

Tuy không thể đảm bảo thành công trăm phần trăm, nhưng lại có thể đề thăng xác suất đột phá lên một độ cao kinh người!

Đáng sợ hơn là, dược lực của viên đan này bá đạo vô song, không phải thân thể Lục địa thần tiên, căn bản không thể chịu đựng.

Hơn nữa thiên phú và căn cơ của người phục dụng càng mạnh, hiệu quả càng tốt!

"Thống tử, Trẫm thừa nhận vừa nãy nói chuyện hơi lớn tiếng rồi." Lâm Tẫn từ từ ngồi lại long ỷ, trong lòng thầm nhủ.

Dùng bốn thành đổi ba viên Chu Thiên Phá Chướng Đan, giao dịch này, quả thực lời to rồi!

Vận dụng thỏa đáng, đây chính là chìa khóa đột phá cảnh giới của ba vị cường giả Lục địa thần tiên, đủ để tiềm lực chiến đấu đỉnh cao của Đại Uyên hoàng triều bùng nổ!

"Bệ hạ!" Lúc này, Hải công công bước nhanh lên, thấp giọng bẩm báo: "Thương tướng quân cầu kiến." "Tuyên." Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong khoảnh khắc ẩn đi.

Rất nhanh, Thương Sóc thân mặc nhung giáp bước nhanh vào, quỳ một gối xuống đất: "Mạt tướng Thương Sóc, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân.

Lễ vật đã đưa đến chưa?" Lâm Tẫn hỏi.

"Hồi Bệ hạ, đã toàn bộ đưa đến Thẩm phủ." Thương Sóc cung kính đáp.

"Thẩm gia phản ứng thế nào?" "Mạt tướng sợ bọn họ phát giác, không dám ở lâu, xin Bệ hạ thứ tội." Lâm Tẫn gật đầu, cũng không trách quái.

Thẩm gia tiềm lực thâm hậu, trong tộc khó tránh khỏi có lão quái vật Lục địa thần tiên hậu kỳ thậm chí đỉnh phong, Thương Sóc cẩn thận một chút là đúng.

Ánh mắt Trẫm dừng lại trên người Thương Sóc một lát, đột nhiên tâm niệm chợt chuyển, nghiêng đầu phân phó: "Hải công công, đi Long Uyên Động Thiên, lấy năm viên Tạo Hóa Quả tới." "Lão nô tuân

chỉ.” Hải công công cung thân lui xuống.

Thương Sóc tuy không rõ nguyên do, vẫn đứng yên đợi lệnh.

Không lâu sau.

Hải công công liền bưng một cái mâm gỗ trở lại, trên mâm là năm viên Tạo Hóa Quả, ba động chân khí tinh thuần ẩn ẩn tản phát ra.

Lâm Tẫn vừa định mở lời, lại thấy phía sau Hải công công còn có một người đi theo.

“Tiêu trang chủ, có việc gì sao?” Lâm Tẫn cười hỏi.

Tiêu Luyện sờ sờ mũi, hắc hắc cười: “Bệ hạ đột nhiên lấy ra năm viên Tạo Hóa Quả, lão phu thật sự tò mò, liền đi theo xem sao.” Lâm Tẫn thầm cười: “Lão hồ ly này...” Chắc chắn là cảm thấy mình không cần đến quả này, giờ lại một lần lấy ra năm viên, khiến y lòng ngứa ngáy khó chịu, muốn xem ai có mặt mũi lớn đến vậy.

Trẫm cũng không vạch trần, đứng dậy đi đến trước mặt Thương Sóc, lật lòng bàn tay, viên Chu Thiên Phá Chướng Đan màu vàng đậm kia lần nữa xuất hiện.

“Viên đan dược này, có thể giúp khanh cảm ngộ chất cốc cảnh giới, đột phá bình cảnh.” Nói rồi, Trẫm đưa đan dược cùng năm viên Tạo Hóa Quả qua: “Để phòng vạn nhất chân khí không đủ, hãy ăn cả những thứ này.” Chu Thiên Phá Chướng Đan chủ yếu chú trọng cảm ngộ, bổ sung chân khí không phải sở trường của nó.

Nếu vì chân khí không đủ mà dẫn đến đột phá thất bại, đó mới là điều hối tiếc lớn lao.

“Tạ Bệ hạ!” Thương Sóc trịnh trọng tiếp nhận, cảm nhận được sức mạnh bàng bạc ẩn chứa trong đan dược và linh quả, không còn do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nuốt cả đan dược và năm viên Tạo Hóa Quả vào bụng.

Một bên.

Khóe miệng Tiêu Luyện giật giật mạnh, trong lòng thầm nhủ: "Đồ vật quý hiếm bị lãng phí a!" Đây là trọn vẹn năm viên Tạo Hóa Quả, nếu là cho y, nhất định sẽ nghiêm túc đối đãi, cẩn thận thưởng thức, sợ rằng sẽ bỏ lỡ dù chỉ một chút giúp đỡ nào.

Oanh!!!

Ngay lúc Tiêu Luyện đang đau lòng, một cỗ khí thế khủng bố ầm ầm bùng phát từ trong cơ thể Thương Sóc!

Thiên địa chân khí trong khoảnh khắc bạo động, hóa thành khí lãng đáng sợ quét về bốn phía!

Sắc mặt Lâm Tẫn hơi biến: "Không tốt!

Đan dược và Tạo Hóa Quả dung hợp, chân khí mất kiểm soát rồi!" Ầm ầm!

Chân khí mất kiểm soát như hồng thủy vỡ đê tràn ra tứ tán!

"Phóng tứ!" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt ngưng, phản ứng nhanh như chớp.

Trẫm một bước đạp tới, toàn thân ẩn hiện tiếng rồng ngâm, bức tường khí ngưng thực trong khoảnh khắc thành hình, giam cầm chặt chẽ cỗ sức mạnh đáng sợ này trong một tấc vuông!

Cùng lúc đó.

Thân ảnh Tiêu Luyện lóe lên như quỷ mị.

Bàn tay già nua nhưng vững vàng khẽ đẩy, kình khí ôn hòa bảo vệ tất cả cung nữ, thái giám trong Ngự Thư Phòng.

"Lui xuống!" Tiêu Luyện thấp giọng quát, mọi người như được đại xá, hoảng loạn rút khỏi không gian ngột ngạt này.

Trong Ngự Thư Phòng, rơi vào tĩnh mịch.

Tiêu Luyện bước nhanh đến bên cạnh Lâm Tẫn, đôi mắt già đục khó che giấu sự kinh hãi: "Bệ hạ, khí tức này... quả thật khủng bố đến thế!" Lâm Tẫn gật đầu, đáy mắt lướt qua một tia hiểu rõ.

Viên Chu Thiên Phá Chướng Đan này ẩn chứa chân khí không chỉ bàng bạc, mà còn mang theo một cỗ ý chí quyết tuyệt phá vỡ mọi trở ngại.

Vừa rồi cỗ chân khí mất kiểm soát kia nếu là đổi thành võ giả tầm thường, e rằng sớm đã kinh mạch vỡ nát mà chết.

Lúc này.

Thương Sóc khoanh chân ngồi, sắc mặt khi thì đỏ bừng, khi thì tái nhợt.

Chân khí trong cơ thể y đang như sóng dữ cuồng bạo xung kích bức tường cảnh giới, mỗi một lần xung kích, đều dẫn đến khí tức toàn thân chấn động kịch liệt, khí thế từng chút leo thang.

Thời gian từng chút trôi đi.

Đột nhiên, trong đôi mắt già nua của Tiêu Luyện tinh quang bắn ra: "Sắp đột phá rồi!" Đôi mắt Lâm Tẫn ánh lên vẻ mong chờ.

Chỉ thấy khí tức quanh Thương Sóc đột nhiên ngưng thực, tựa hồ đã phá vỡ một loại chất cốc vô hình nào đó, cả người như lợi kiếm ra khỏi vỏ mà sắc bén lộ rõ: Lục địa thần tiên trung kỳ, thành rồi!

Chân khí đang tràn ngập trong Ngự Thư Phòng bắt đầu dần dần bình ổn.

Ngay khi hai người tưởng rằng mọi chuyện đã an bài, dị biến đột nhiên xảy ra!

Khí tức vốn đang dần trở nên bình tĩnh đột nhiên sôi trào.

Chân khí nồng đậm gấp mấy lần trước đó điên cuồng tuôn về phía Thương Sóc, tạo thành xoáy chân khí khiến người ta kinh hãi quanh cơ thể y, khí thế lại vẫn không ngừng leo thang!

"Chẳng lẽ... còn muốn đột phá nữa?" Ánh mắt Lâm Tẫn hơi ngưng.

"Không thể nào!" Tiêu Luyện theo bản năng phủ định dứt khoát: "Đột phá cảnh giới Lục địa thần tiên khó như lên trời, sao có thể liên tục phá cảnh?" Lời còn chưa dứt.

Chương 333

Y liếc thấy Lâm Tẫn bên cạnh, vội vàng sửa lời: "À...

đương nhiên, Bệ hạ là chân long thiên tử, thân mang quốc vận, tự nhiên không thể luận theo lẽ thường." Lâm Tẫn không bận tâm đến sự nịnh hót cố ý đó, mắt rồng như điện nhìn thẳng Thương Sóc.

Ngón tay như kiếm, chân khí vô cùng tinh thuần như Trường Giang đại hà cuồn cuộn không ngừng rót vào cơ thể Thương Sóc.

Đã Thương Sóc có thể dẫn động dị tượng như vậy, chứng tỏ cảm ngộ mà đan dược ban cho vượt xa cảnh giới trung kỳ đơn thuần này.

Cộng thêm tiềm lực của năm viên Tạo Hóa Quả, trực tiếp đột phá hậu kỳ cũng không phải chuyện mơ mộng viển vông!

Quan trọng nhất lúc này chính là nguồn cung cấp chân khí có thể theo kịp hay không.

Tiêu Luyện trong khoảnh khắc hiểu rõ.

Lập tức vận khởi công lực cả đời, song chưởng cùng xuất.

Chân khí của hai cường giả đương thời hội tụ thành hồng lưu, cung cấp hậu thuẫn kiên cố nhất cho Thương Sóc.

Nhờ được viện trợ mạnh mẽ này, khí tức hỗn loạn quanh Thương Sóc dần dần bình ổn.

Tốc độ xoáy chân khí quay càng lúc càng nhanh, trong Ngự Thư Phòng không gió tự động, tấu chiết trên án kỷ xào xạc vang, ngay cả khí mây ngoài điện cũng ẩn ẩn hội tụ về phía này.

"Rắc!" Một tiếng vỡ vụn trong trẻo truyền ra từ trong cơ thể Thương Sóc, tựa hồ một loại gông cùm nào đó đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Khí thế bàng bạc ngút trời bùng lên, rồi trong khoảnh khắc thu liễm vào vô hình.

Lục địa thần tiên, hậu kỳ!

Lần này, chân khí cuồng bạo cuối cùng cũng hoàn toàn bình ổn, không còn dấu hiệu phản phục.

Lâm Tẫn từ từ thu công, khẽ thở ra một ngụm trọc khí.

Tiêu Luyện vuốt râu, khó che giấu sự tán thán: "Bệ hạ, thiên phú của kẻ này, quả thật kinh thiên động địa a!" Tuy nói nhờ vào lực lượng của đan dược.

Nhưng nếu không có ý chí và thiên phú hơn người, dù có thần đan trong tay cũng khó mà có tạo hóa như vậy.

Sự lĩnh ngộ của Thương Sóc đối với võ đạo, quả thực phi thường.

Lâm Tẫn gật đầu tán đồng.

Đang sầu Thiết Côn Luân đi độ mật nguyệt, không có người suất quân đi các thành phía Nam nắm giữ, thì người thích hợp này liền tự mình đưa tới cửa!

Thương Sóc thân là thống lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ, suất lĩnh Long Kỵ và Huyền Giáp Cấm Quân nắm giữ phía Nam, không còn gì thích hợp hơn!

Lúc này.

Mày kiếm tái nhợt của Tiêu Luyện hơi nhướn, khóe miệng cong lên một độ cong ẩn ý.

Y xoa xoa tay, trên mặt chất chồng nụ cười ghé sát vào Lâm Tẫn: "Bệ hạ, viên đan dược này... rất mạnh a." Lâm Tẫn nhướn mày.

Nhìn đôi mắt Tiêu Luyện gần như muốn phát sáng, lập tức hiểu rõ

ý nghĩ của lão hồ ly này, trong lòng không khỏi mỉm cười.

"Đích xác rất mạnh.

Chu Thiên Phá Chướng Đan, có thể đại phúc độ đề thăng xác suất đột phá của võ giả cảnh giới Lục địa thần tiên." "Vậy..." Tiêu Luyện mặt già chất chồng nụ cười: "Trong tay Bệ hạ còn dư không?" "Có thì có." Lâm Trẫn cười như không cười: "Nhưng Tiêu trang chủ chắc không dùng đến viên đan này nhỉ?" "Lão phu thì không dùng đến." Tiêu Luyện cười bẽn lẽn: "Nhưng Bệ hạ cũng biết, tiểu tử Diệp Quy Trần kia không chịu cố gắng, mắc kẹt ở hậu kỳ mãi không đột phá.

Đường đường Thánh địa, ngay cả một Lục địa thần tiên đỉnh phong cũng không có, thật sự không thể nói nổi a." Y nói nhỏ, mặt đầy vẻ ủy khuất: "Hơn nữa...

đại trưởng lão nguyên bản của sơn trang, còn là Bệ hạ ngài giết..." Không đợi y nói xong.

Lâm Trẫn đột nhiên quay đầu, mặt nghiêm lại nói: "Ồ?

Tiêu trang chủ đây là đang trách quái Trẫm?" "Không dám không dám!" Tiêu Luyện liên tục xua tay: "Lãnh Thiên Sương mưu đồ bất chính với Bệ hạ, chết có thừa!

Chỉ là cái này..." Nhìn vị đại năng Khấu thiên cảnh, Thánh địa chi chủ này lúc này ủy khuất đến mức sắp khóc, Lâm Trẫn cuối cùng cũng nhịn cười không được: "Được rồi, đừng diễn nữa." Trẫm xoa xoa cằm, trầm ngâm nói: "Chu Thiên Phá Chướng Đan có thể cho khanh, nhưng tổng không thể lấy không chứ?" Tiêu Luyện đầu tiên sững sờ, sau đó cuồng hỉ: "Bệ hạ nói đúng!

Đương nhiên không thể lấy không!" Y mắt châu xoay chuyển, ánh mắt dừng lại trên Thương Sóc đang củng cố tu vi, lập tức mắt sáng lên: "Bệ hạ, lão phu thấy thanh bội kiếm của vị tướng quân này khá là

bình thường, Tàng Kiếm Sơn Trang ta vừa hay cất giữ một thanh trường kiếm 'Phá Quân', cương mãnh bá đạo, không bằng..." "Tiêu trang chủ." Lâm Tẫn không vui cắt ngang: "Khanh nói thế thì không thực tế.

Một thanh kiếm mà muốn đổi lấy thần đan bậc này sao?" "Ách..." Tiêu Luyện nghẹn lời.

Tuy lý lẽ thua thiệt, nhưng giờ đây toàn bộ Tàng Kiếm Sơn Trang đều đã hiệu trung triều đình, ngoài kiếm ra, thật sự không lấy ra được vật báu nào ra hồn khác nữa.

Nhìn thấy bộ dạng quẫn bách của đối phương.

Lâm Tẫn cất tiếng cười vang: "Thôi vậy, Trẫm chịu thiệt một chút." Giữa lúc lật cổ tay, một viên đan dược lưu quang rực rỡ hiện ra lòng bàn tay: "Viên đan dược này coi như thưởng cho Tàng Kiếm Sơn Trang vậy.

Còn về thanh kiếm kia, nhanh chóng lấy tới." Tiêu Luyện như vớ được báu vật mà tiếp nhận đan dược, mừng ra mặt: "Bệ hạ yên tâm, lão phu sẽ lập tức bảo tiểu tử kia cưỡi ngựa phi như bay đưa kiếm vào cung!" Nói rồi.

Vừa đi ra ngoài, vừa niết động kiếm quyết, dùng bí pháp độc quyền của Tàng Kiếm Sơn Trang truyền tin cho Diệp Quy Trần.

Lâm Tẫn cười đạm nhiên, trở lại trước long ỷ ngồi xuống.

Vừa nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, đúng lúc này...

Thương Sóc từ từ mở hai mắt.

Y chỉ cảm thấy cả thế giới đều rõ ràng gấp mấy lần, ngay cả tiếng áo quần cọ xát rất nhỏ khi cung nữ lui xuống ở xa cũng nghe rõ mồn một.

Chân khí trong cơ thể bôn đằng như biển, trên mặt khó che giấu sự kích động và phấn chấn.

Y quỳ một gối xuống đất, giọng nói vang dội: "Mạt tướng, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Ân tứ lần này, như tái tạo!

Không chỉ giúp y đột phá bình cảnh, mà còn trực tiếp đẩy y lên cảnh giới Lục địa thần tiên hậu kỳ mà nhiều người cả đời cũng không thể vươn tới!

Ân tình này, nặng hơn Thái Sơn!

Lâm Trẫn đặt chén trà xuống, giọng nói thanh lãnh như băng: "Thương Sóc tiếp chỉ!" "Trẫm sắc phong khanh làm Chinh Nam Đại Tướng Quân, suất một vạn Đại Tuyết Long Kỵ, ba vạn Huyền Giáp Cấm Quân, ba ngày sau nam hạ.

Tất cả địa bàn thế gia hiệu trung triều đình, đều phải cho Trẫm nắm giữ thỏa đáng!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Thương Sóc giọng như chuông đồng.

"Về củng cố cảnh giới thật tốt." Lâm Trẫn giọng điệu hơi dịu lại: "Qua hai ngày, Tiêu trang chủ còn có một phần lễ vật muốn tặng khanh." Thương Sóc ngẩn ra, tuy không hiểu ý nghĩa, nhưng lời của Bệ hạ, tất có thâm ý.

Y cung kính ứng tiếng: "Vâng!

Mạt tướng cáo lui!" Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh mịch.

Lâm Trẫn quay người nhìn chằm chằm bản đồ cương vực, mày kiếm hơi nhíu, trong mắt rồng hàn quang chợt lóe: "Truyền Diệp Đình Uyên, tức khắc kiến giá!" Không lâu sau.

Một trận tiếng bước chân trầm ổn mà dồn dập liền vang lên ngoài Ngự Thư Phòng.

Diệp Đình Uyên bước nhanh vào, đi đến bậc thang, lập tức cung thân chắp tay: "Chúc hạ, tham kiến Bệ hạ!" Đôi mắt Lâm Tẫn như vạn cổ hàn uyên.

Thân thể Trẫm hơi nghiêng về phía trước, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, giọng nói bình thản nhưng mang theo áp lực khó dò: "Diệp gia, là định cách bờ quan sát, hay có ý đồ khác?" Oanh!

Lời này vừa ra, tựa như sấm sét nổ vang bên tai Diệp Đình Uyên.

Y thân thể đột nhiên run mạnh, nỗi sợ hãi chiếm cứ thân tâm, lập tức quỳ xuống: "Bệ hạ tức giận!

Diệp gia tuyệt không có hai lòng, gia chủ Diệp gia vẫn luôn trong trạng thái bế quan đột phá, cho nên chưa thể có thời gian đến kinh hiệu trung, tuyệt không phải cố ý chậm trễ a!" "A a." Lâm Tẫn phát ra một tiếng cười lạnh đầy ý vị không rõ: "Gia chủ Diệp gia, thật bận rộn a." Lời nói bình thản này, lọt vào tai Diệp Đình Uyên lại còn đáng sợ hơn bất kỳ lời quát mắng nào.

Y cảm thấy đế uy vô hình tựa hồ hóa thành núi non thực chất, đè ép y lưng còng, mồ hôi lạnh thấm ướt nội sam.

"Chúc hạ lập tức truyền tin gia tộc!

Để họ tinh dạ kiêm trình, lập tức tiến kinh, thề chết hiệu trung Bệ hạ!" Y gần như hét lên, giọng nói run rẩy.

Lâm Tẫn không nói thêm, chỉ ung dung nâng chén trà bên cạnh lên, khẽ nhấp một ngụm.

Trong Ngự Thư Phòng, rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Đế vương uy áp ẩn hiện càng lúc càng trầm trọng, không khí cũng vì thế mà ngưng đọng.

Diệp Đình Uyên quỳ rạp trên đất, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận

từng li từng tí, mồ hôi trên trán chảy dọc theo gò má, rơi xuống nền đất bóng loáng.

Không ai tin.

Đại năng Khấu thiên cảnh đường đường, Thánh địa chi chủ, lúc này lại hoảng sợ không chịu nổi như dê chờ làm thịt.

Nhưng y rõ ràng!

Đế vương nhất nộ, trăm vạn xác chết!

Với thực lực thâm bất khả trắc của Lâm Tẫn, muốn tiêu diệt y, dễ như trở bàn tay.

Huống hồ giờ đây triều đình khí vận đỉnh thịnh, dưới hoàng hoàng thiên uy, bất kỳ kẻ chống đối nào cũng chỉ có kết cục tan thành tro bụi.

Thời gian từng chút trôi đi, mỗi một khoảnh khắc đều không khác gì bị thiêu đốt.

Không biết qua bao lâu.

Chương 334

Lâm Tẫn cuối cùng cũng đặt chén trà xuống, phát ra tiếng chạm nhẹ trong trẻo.

"Lui xuống đi." Giọng nói vô cảm vang lên.

Diệp Đình Uyên như được đại xá, gần như dùng cả tay chân bò dậy, liên tục dập đầu: "Đa tạ Bệ hạ khai ân!

Chúc hạ đi truyền tin ngay đây, đi ngay đây!" Y loạng choạng rút khỏi Ngự Thư Phòng, bóng lưng chật vật, không dám có chút dừng lại nào.

Hoàng đế trước đây bận rộn nhiều việc, không rảnh để tâm, giờ đây đã rảnh tay, Diệp gia nếu còn chần chừ, e rằng trong khoảnh khắc liền là họa diệt môn!

Đến lúc đó, ngay cả Cửu Tiêu Thánh Tông cũng sẽ nguy ngập.

Đôi mắt Lâm Tẫn hơi nheo lại, khóe môi cong lên một độ cong lạnh lùng tuấn tú.

Diệp gia trì hoãn, có lẽ thật sự có nguyên nhân.

Nhưng Trẫm nhất định phải cảnh cáo, dù sao Cửu Tiêu Thánh Tông và Tàng Kiếm Sơn Trang không giống nhau, cần phải luôn cảnh tỉnh.

"Như vậy... " Lâm Tẫn ngón tay khẽ gõ long án, trong lòng suy tư: "Đại Uyên thập đại thế gia, đã có một nửa hoặc diệt hoặc hàng, đều trong tầm khống chế.

Bước tiếp theo, nên đến lượt Thẩm gia rồi." ...

Ba ngày sau.

Trời vừa rạng sáng, tuy vẫn còn gió lạnh nhàn nhạt lướt qua, nhưng mặt trời ấm áp mùa đông treo cao, rải xuống vạn đạo kim huy, xua tan gần hết cái lạnh thấu xương, còn toát ra vài phần ấm áp hiếm có.

Ngoài kinh đô, Long Kỵ Đại Doanh.

Lâm Trẫn thân mặc huyền sắc long bào, trên đó thêu kim tuyến ngũ trảo thần long sống động như thật, theo vạt áo lay động, lại như vật sống muốn thoát khỏi ràng buộc, trực chỉ cửu tiêu.

Ánh mắt Trẫm như đèn lồng, quét qua quân đội đang đứng nghiêm chỉnh phía trước.

Chỉ thấy Đại Tuyết Long Kỵ và Huyền Giáp Cấm Quân liệt trận như núi, đao thương như rừng, phản chiếu hàn quang lạnh lẽo.

Một cỗ sát khí ngút trời ngưng tụ không tan, ý chí thiết huyết hùng dũng ập tới, tựa hồ đây là một đạo quân vô địch có thể nghiền nát mọi trở ngại!

Thương Sóc bước nhanh lên phía trước, giáp trụ vang dội, chắp tay trầm giọng nói: "Bệ hạ, đại quân đã chỉnh đốn xong, khi nào xuất phát?" Lâm Trẫn mặt kiên nghị, tĩnh lặng không chút gợn sóng, đạm nhiên nói: "Không vội." Sưu!

Lời Trẫm còn chưa dứt, một đạo phá không thanh bén nhọn liền từ xa đến gần.

Thân ảnh Diệp Quy Trần như quỷ mị xuất hiện giữa không trung, bước nhanh lên phía trước, cung kính hành lễ: "Tham kiến Bệ hạ!" "Vật đã mang tới chưa?" Lâm Trẫn hỏi.

"Hồi Bệ hạ, đã mang tới." Diệp Quy Trần ứng tiếng, sau đó lật cổ tay.

Keng!

Một tiếng kiếm minh như có như không đột nhiên vang lên, kiếm ý lăng lệ vô song trong khoảnh khắc bùng phát, như muốn chém đứt hư không!

Một thanh trường kiếm kinh ngạc xuất hiện trong tay y.

Thanh kiếm này dài khoảng bốn thước, dài hơn kiếm thông thường.

Thân kiếm ẩn hiện hoa văn màu đỏ sẫm, như vết máu khô héo, kiếm cách cổ phác, hình dáng lang thủ nuốt lưỡi kiếm.

Một cỗ khí tức chiến trường thảm liệt, bá đạo tràn ra, tựa hồ thanh kiếm này từng uống cạn máu vạn người, phá trăm vạn hùng sư!

Chính là danh kiếm: Phá Quân!

"Kiếm tốt!" Trong mắt rồng của Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, tán thán thành tiếng.

Trẫm giơ tay không trung bắt lấy, Phá Quân kiếm liền khẽ ngân nga rơi vào lòng bàn tay.

Tùy tay vung một kiếm hoa, lập tức kiếm khí gào thét, lại ẩn ẩn có dị tượng thiên quân vạn mã bôn đằng xung sát theo đó mà nổi lên.

Ngay sau đó, Trẫm đưa kiếm về phía Thương Sóc: "Thanh kiếm này, thuộc về khanh!" Thương Sóc hổ khu chấn động, hai tay hơi run rẩy tiếp nhận Phá Quân kiếm.

Khoảnh khắc kiếm nhập thủ.

Y chỉ cảm thấy một cỗ cương mãnh khí bàng bạc hạo đãng thuận theo cánh tay dũng mãnh tuôn vào tứ chi bách hài, cùng chân khí trong cơ thể y thủy nhũ giao dung, vận chuyển lại đột nhiên thông suốt mấy phần!

Như thể thanh kiếm này vốn vì y mà sinh ra, một cỗ cảm giác

cường đại chưa từng có tự nhiên sinh ra, y cảm giác thực lực của mình dường như đều vì thế mà tăng trưởng một đoạn!

Lâm Tẫn nhìn thấy chiến ý hùng hồn đang dâng trào trong mắt y, khẽ mỉm cười hiểu ý, y hệt như nhìn thấy một đứa trẻ to xác vui sướng không thôi khi nhận được món đồ chơi mới.

Trẫm lùi lại nửa bước, ngoắc ngoắc ngón tay, dùng một giọng điệu thoải mái chỉ có người của mình mới hiểu: "Lại đây, Thương tướng quân, dùng toàn lực, công Trẫm!

Để Trẫm xem thanh kiếm này có xứng với khanh không." "Vạn vạn không thể!" Sắc mặt Thương Sóc đột biến, hoảng loạn cung thân: "Mạt tướng sao dám phạm thượng?" Lâm Tẫn cười nói: "Sao vậy?

Khanh cho rằng, với lực lượng hiện tại của khanh, có thể làm Trẫm bị thương một hào sao?" "Cái này..." Thương Sóc nhất thời nghẹn lời.

Giọng Lâm Tẫn chuyển sang uy nghiêm: "Đây là ý chỉ.

Cầm kiếm, toàn lực thi triển!" Thương Sóc hiểu rõ, đây là Bệ hạ muốn tự mình thử kiếm cho y, kiểm nghiệm uy lực của thanh kiếm này.

Trong lòng y dâng lên vô hạn cảm kích, đột nhiên thẳng lưng, trong đôi mắt hổ bùng phát ra thần thái quyết nhiên, chắp tay thật mạnh, giọng như chuông đồng: "Bệ hạ!

Xin mạt tướng vô lễ!" Tiếng nói còn vang vọng bên tai.

Khí thế quanh Thương Sóc ầm ầm bùng phát!

Chân khí hùng hồn của Lục địa thần tiên hậu kỳ như núi lửa phun trào, toàn bộ quán chú vào Phá Quân kiếm!

"Gầm!" Thân kiếm chấn động, phát ra tiếng gào thét như hung thú

hoang cổ!

Hoa văn màu đỏ sẫm trong khoảnh khắc sáng rực, huyết quang chói mắt ngút trời!

Y hai tay nắm kiếm, hướng về phía Lâm Tẫn mạnh mẽ vung hư không một nhát!

Một đạo kiếm khí huyết sắc ngưng luyện đến cực điểm hiên ngang chém ra, trong đó ẩn chứa sát khí chiến trường, khiến y uyển như một con huyết long đang gào thét!

Kiếm khí lướt qua, đại địa nứt toác, cuồng phong cuồn cuộn, ngay cả không gian cũng vì thế mà vặn vẹo!

Đối mặt với một đòn đủ sức khiến cường giả Lục địa thần tiên đỉnh phong biến sắc, Lâm Tẫn lại vẫn chắp tay sau lưng đứng thẳng, bất động như núi.

Trẫm thậm chí chưa từng thay đổi tư thế, chỉ là ánh mắt khẽ ngưng lại, bình tĩnh nhìn về phía huyết sắc cuồng long đang gào thét lao tới.

"Oanh!!!" Đế uy hạo hãn, như tinh hải khuynh tả, tự nhiên mà bùng phát!

Trước người Lâm Tẫn, một bình chướng vô hình chợt ngưng tụ, thoạt nhìn không có gì, nhưng lại tựa như cách biệt thiên địa, kiên cố bất tồi!

Kiếm khí huyết sắc xé rách trường không, hung hăng đâm vào bình chướng.

"Oanh!!!" Tiếng nổ vang trời long óc, tựa như vòm trời sụp đổ!

Sóng khí cuồng bạo lấy điểm va chạm làm trung tâm, như thủy triều hủy diệt điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, mặt đất rạn nứt

từng tấc, đá vụn bụi đất bay vút lên trời, che trời lấp đất!

Nếu không phải Lâm Tẫn sớm đã phân ra một luồng chân khí bảo vệ Long Kỵ Doanh tướng sĩ phía sau, chỉ riêng dư ba tản ra này, cũng đủ để khiến tinh nhuệ tất cả trọng thương!

Khói bụi tan đi.

Lâm Tẫn vẫn đứng tại chỗ, nửa bước không xê dịch.

Huyền sắc long bào không vương chút bụi trần, dường như vừa rồi cú va chạm hủy thiên diệt địa kia, chẳng qua chỉ là kính hoa thủy nguyệt.

Ánh mắt hắn dừng lại trên thanh trường kiếm huyết sắc quang mang dần tàn trong tay Thương Sóc, khẽ gật đầu.

Tiêu Luyện nói quả không sai, kiếm này quả nhiên cương mãnh tuyệt luân!

Với thực lực Lục địa thần tiên hậu kỳ của Thương Sóc, nhờ vào thanh kiếm này, uy lực một kích vừa rồi, thậm chí đã không thua kém một kích toàn lực của võ giả đỉnh phong!

"Hay... hay cường đại uy lực!" Đồng tử Thương Sóc co rút, trong lòng dâng lên sóng lớn ngất trời.

Hắn vạn vạn lần không ngờ tới, thanh kiếm này cùng hắn lại khế hợp đến thế, lại có thể tăng phúc sức mạnh của hắn đến trình độ này!

Hắn không nhịn được lần nữa vung trường kiếm, kiếm phong gào thét như rồng ngâm, một cỗ tín tâm mạnh mẽ chưa từng có từ trong ngực dâng trào.

Giờ khắc này, cho dù đối mặt với cường giả Lục địa thần tiên đỉnh phong chân chính, hắn cũng có tín tâm cùng đối phương một trận chiến, thậm chí... chiến mà thắng!

“Kiếm này, tên là ‘Phá Quân’.” Lời nói của Lâm Tẫn kéo hắn từ sự kích động trở về: “Mong ngươi có thể như tên kiếm, cầm thần binh này, vì Trẫm phá quân chém tướng, quét ngang lục hợp, dương oai Đại Uyên quốc ta!” Thương Sóc nghe vậy, không chút do dự quỳ một chân xuống đất, hai tay nâng cao Phá Quân kiếm, thanh âm khảng khái như sắt thép, chém đinh chặt sắt: “Mạt tướng Thương Sóc, tất không phụ thánh vọng!

Lấy kiếm này làm thề, vì Bệ hạ quét sạch mọi kẻ địch!” Lời vừa dứt.

Hắn chợt đứng dậy, lật người lên ngựa, giơ cao Phá Quân kiếm huyết quang ẩn hiện trong tay, mặt hướng đại quân sát phạt phía dưới, tiếng vang chấn động bốn phương: “Tướng sĩ môn!

Bệ hạ ban thưởng thần binh cho ta, đây là vinh quang vô thượng!

Chương 335

Theo ta xuất chinh, quét bằng phương Nam, lấy máu tù binh địch, tế cờ chiến Đại Uyên ta!

Cho thế nhân đều biết, thuận Đại Uyên ta thì sống, nghịch Đại Uyên ta thì chết!

Toàn quân xuất phát!" "Hống!

Hống!

Hống!" Tiếng hưởng ứng như sóng thần núi lở vang vọng trời cao, sát ý ngưng tụ như thực chất, khuấy động phong vân!

Đại Tuyết Long Kỵ cùng Huyền Giáp Cấm Quân như hồng hoang cự thú tỉnh giấc, bước đi chỉnh tề, chấn động trời đất, hùng dũng mênh mông mà rời đi, sát khí ngút trời!

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng, huyền sắc long bào khẽ động trong gió.

Phương Nam, mảnh ghép này, đã đến lúc quy vị.

Đến lúc đó, phần thưởng hệ thống được hợp nhất thắp sáng... thực sự khiến hắn vô cùng kỳ vọng.

Trở về hoàng cung.

Lâm Tẫn nghiêng đầu nói với Diệp Quy Trần đang theo sau: "Diệp trưởng lão, đi Long Uyên Động Thiên đi, Tiêu Trang chủ đã đợi ngươi." Diệp Quy Trần cung kính lĩnh mệnh: "Vâng, Bệ hạ!" Lâm Tẫn vừa định bước vào ngự thư phòng, liền thấy Diệp Đình Uyên dẫn theo một bóng người trung niên, vội vã đi tới.

Thấy hắn, hai người lập tức quỳ rạp xuống đất.

“Thảo dân, Diệp Thừa Hi, khấu kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!” Lâm Tẫn đứng từ trên cao nhìn xuống, hờ hững liếc một cái.

Người này khí tức đồng nguyên với Diệp Đình Uyên, hẳn là gia chủ Diệp gia Tê Hà Cốc không nghi ngờ gì.

Cảnh giới Lục địa thần tiên trung kỳ, chỉ là khí tức hơi phù phiếm, hiển nhiên là vừa đột phá không lâu, chưa ổn định.

Xem ra lời Diệp Đình Uyên nói trước đó không sai, người này trước đó quả thực đang ở giai đoạn quan trọng bế quan đột phá.

“Ừm.” Lâm Tẫn vô cảm đáp một tiếng, coi như đáp lại, lập tức xoay người bước vào ngự thư phòng.

Diệp Đình Uyên và Diệp Thừa Hi nhìn nhau một cái, đều thấy được sự bất an trong mắt đối phương.

Hai người không dám lơ là, hít sâu một hơi, nén lại nỗi sợ hãi trong lòng, cẩn thận đi vào.

Trong ngự thư phòng.

Lò sưởi tỏa ra hơi ấm dễ chịu, nhưng lại không xua tan được cái lạnh trong lòng hai người.

Diệp Đình Uyên hoảng loạn bất an, lần nữa quỳ xuống, giọng nói mang theo rõ ràng cầu khẩn: “Bệ hạ, gia chủ Diệp gia tuyệt đối không phải cố ý lẩn tránh, thực sự là đang ở thời khắc đột phá mấu chốt, không thể thoát thân, vẫn mong Bệ hạ soi xét, xá tội chậm trễ của Diệp gia!” Nói rồi, hắn âm thầm liếc Diệp Thừa Hi một cái.

Người sau lập tức hiểu ý, trán nặng nề dập xuống nền đất lạnh lẽo, phát ra tiếng vang trầm đục, giọng điệu vô cùng cung kính pha chút run rẩy: “Thảo dân Diệp Thừa Hi đến trễ, tội đáng vạn chết!

Diệp gia trên dưới, nguyện thề chết trung thành với triều đình, vì Bệ hạ xông pha dầu sôi lửa bỏng, vạn tử không từ!

Nếu có dị tâm, cam chịu thiên khiển, thần hồn câu diệt, vĩnh thế không được siêu sinh!

Vẫn mong Bệ hạ soi xét!" Lúc này trong lòng Diệp Thừa Hi, quả thực không dám có chút dị tâm.

Trước khi đến đây, Diệp Đình Uyên đã dặn dò nhiều lần: trước mặt Bệ hạ, tuyệt đối không được có chút bất kính nào!

Bằng không, cái chờ đợi Diệp gia và Cửu Tiêu Thánh Tông, chính là tan thành mây khói, vạn kiếp bất phục!

Đặc biệt là khi hắn tận mắt chứng kiến long nhan xong.

Đôi mắt trẻ tuổi nhưng sâu thẳm như vực đó, uy áp kinh khủng như bầu trời sụp đổ đè nặng lên vai, khiến hắn run rẩy và sợ hãi từ trong ra ngoài!

Lâm Tẫn ngồi ngay ngắn trên long ỷ.

Đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve vành chén trà ấm nóng, vừa định mở miệng...

"Đinh!" Một tiếng nhắc nhở hệ thống trong trẻo dễ nghe, không hề có dấu hiệu báo trước mà vang lên trong sâu thẳm đầu hắn.

"Chúc mừng Túc chủ tuần tra Tê Hà Cốc, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?" Hệ thống vừa nói xong.

Khóe miệng Lâm Tẫn ẩn hiện một nụ cười nhạt.

Hắn không để ý đến hai người đang quỳ dưới bậc thang, hoảng sợ vạn phần, trong lòng thầm nghĩ: "Thắp sáng!" "Đinh!" "Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Tê Hà Cốc!" "Nhận được phần thưởng: Bản đồ Dược Vương Sơn! (Kèm theo: Trầm Hương

Ngọc Phù)!" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng.

Hắn xoay người nhìn về phía bản đồ cương vực trên tường, tỉ mỉ quét nhìn hai lượt, nhưng vẫn không tìm thấy cái gọi là "Dược Vương Sơn" nằm ở đâu!

Thậm chí!

Hắn còn hoài nghi, liệu nơi này có nằm trong lãnh thổ Đại Uyên Hoàng Triều hay không.

"Thống tử, bản đồ này là tình huống gì?

Còn Trầm Hương Ngọc Phù kia, lại là vật gì?" Lâm Tẫn trong lòng hỏi.

"Bản đồ bí cảnh và chìa khóa bí cảnh!" Hệ thống đáp rành mạch dứt khoát.

Long mâu Lâm Tẫn chợt sáng!

Bí cảnh, đại biểu cho kỳ ngộ!

Thừa Vân Di Tích trước đó, đã đủ sức nói lên vấn đề.

Bất kể là Huyền Uyên Trọng Thiết, hay Thần Phủ Quy Nguyên Đan, đều đã giải quyết một phiền phức to lớn cho hắn!

Đáng tiếc là.

Bản đồ bí cảnh Dược Vương Sơn, chỉ ghi chú lộ tuyến chi tiết để tiến vào núi, chứ không nói rõ vị trí đại khái.

Muốn mở bí cảnh, điều đầu tiên phải làm, chính là tìm ra Dược Vương Sơn nằm ở đâu!

Lâm Tẫn thu lại suy nghĩ, nghiêng đầu hỏi: "Hải công công, trong hoàng triều, có ngọn núi nào tên là Dược Vương Sơn không?" Hải công công khẽ giật mình, rũ tay trầm tư một lát, cung kính nói: "Bệ hạ

thứ tội, lão nô kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua." Thần sắc Lâm Tẫn khẽ đọng lại.

"Chẳng lẽ, thật sự không nằm trong hoàng triều?" Lúc này.

Trong mắt Diệp Thừa Hi vẫn đang quỳ dưới bậc thang lóe lên một tia tinh quang, thăm dò ngẩng đầu, run rẩy nói: "Bệ...

Bệ hạ, thảo dân có lẽ biết..." "Ồ?" Hai mắt Lâm Tẫn sáng lên: "Nói mau!

Ngọn núi này, nằm ở đâu?" Diệp Thừa Hi vội vàng nói: "Bẩm Bệ hạ, Dược Vương Sơn không phải là một ngọn núi, mà là một... hạp cốc!" "Hạp cốc?" Lâm Tẫn không hiểu.

Diệp Thừa Hi giải thích: "Thảo dân từng thấy ghi chép về Dược Vương Sơn trong một cuốn cổ tịch!

Mấy ngàn năm trước, nó quả thực là một ngọn núi, cũng là tổng chỉ của Dược Vương Tông.

Tông môn này thực lực không tầm thường, chỉ đứng sau sự tồn tại của Ngũ Đại Thánh Địa!" Hắn ngừng lại một chút, giọng điệu mang theo tiếc nuối: "Chỉ đáng tiếc, sau này không biết vì nguyên nhân gì, cả tông môn cùng với cả ngọn Dược Vương Sơn, đều biến mất chỉ sau một đêm, như thể chưa từng xuất hiện!

Theo thời gian trôi đi, mọi người đã quên sự tồn tại của Dược Vương Sơn.

Vị trí Dược Vương Sơn ngày trước, nay đã đổi tên thành Bách Thảo U Cốc." Ánh mắt Lâm Tẫn hướng về bản đồ cương vực, rất nhanh liền tìm thấy vị trí Bách Thảo U Cốc.

Ngay khi hắn đang tính kế hoạch đi đến cái gọi là bí cảnh Dược Vương Sơn này, giọng nói của Diệp Thừa Hi lần nữa vang lên, mang theo chút ngưng trọng: "Bệ hạ, Bách Thảo U Cốc này... chính là địa

bàn của Cao gia!" "Cao gia?" Lông mày kiếm Lâm Tẫn khẽ nhướng lên, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Thế gia?" Diệp Thừa Hi cung kính đáp vâng, cung kính nói: "Bẩm Bệ hạ, Cô Hạc Cao gia, nằm trong Thập Đại Thế Gia của Đại Uyên, dưới trướng tửu lầu sản nghiệp trải khắp các thành phía Nam, thế lực khá mạnh." "Tửu lầu?" Lâm Tẫn mí mắt khẽ nâng, giọng điệu mang theo vài phần ngạc nhiên và thẩm tra: "Chỉ bằng việc kinh doanh tửu lầu, liền có thể chen chân vào hàng Thập Đại Thế Gia sao?" Cứ lấy Thanh Dao Các do Khâu gia kinh doanh làm ví dụ.

Đó đã là nơi đốt tiền hàng đầu ở đế đô, khách khứa tấp nập, mỗi ngày thu vào đấu vàng.

Nhưng!

Ngay cả khi tăng lợi nhuận lên gấp mười lần, chỉ sợ ngay cả mép thế gia cũng không chạm tới được!

"Bệ hạ có điều không biết." Diệp Thừa Hi chắp tay giải thích: "Nền tảng đứng vững của Cao gia, không phải là việc kinh doanh tửu lầu bình thường, mà là dựa vào bí tửu độc quyền 'Xích Hà Thiêu'!" "Xích Hà Thiêu?" Lâm Tẫn khẽ nhắc lại, sự tò mò càng đậm: "Rượu này có huyền diệu gì?" Chẳng lẽ, đây là bản "Mao Đài" của thế giới này?

Nếu nơi này cũng có thị trường chứng khoán, thì Xích Hà Thiêu này chẳng phải có thể trở thành một đại cổ phiếu vua sao?

Diệp Thừa Hi giọng nói mang theo khen ngợi: "Bệ hạ, Xích Hà Thiêu này trông thì là rượu, thực ra so sánh được với linh đan!

Không chỉ có thể ôn dưỡng kinh mạch, đề chấn tinh thần, càng có thể phụ trợ võ giả tu luyện chân khí, thậm chí... giúp đột phá bình cảnh cảnh giới!" Tê!

Đồng tử Lâm Tẫn chợt co rút.

Rượu, lại có thể có công hiệu nghịch thiên như vậy sao?

Chẳng trách!

Chẳng trách Cô Hạc Cao gia này có thể đứng vững không đổ, trở thành một trong Thập Đại Thế Gia!

Chương 336

Chỉ bằng Xích Hà Thiêu này, đã đủ sức khiến thiên hạ võ giả, các tông môn kéo nhau đến như thiêu thân lao vào lửa, xem như khách quý trên ghế cao!

"Cũng có chút thú vị." Lâm Tẫn thu lại tâm thần, khóe môi cong lên một nụ cười đầy hứng thú: "Nếu đã như vậy, Trẫm ngược lại muốn tự mình nếm thử!" Thành Cô Hạc nơi Cao gia tọa lạc, cách Bách Thảo U Cốc, nơi bí cảnh Dược Vương Sơn, không đến mười dặm.

Bất kể là vì bí cảnh, hay vì loại rượu thần kỳ này, chuyến này, hắn nhất định phải đi!

Lâm Tẫn nghiêng đầu nói: "Truyền, Lôi Đình!" "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công lĩnh mệnh, khom người lui ra khỏi ngự thư phòng.

Ánh mắt Diệp Thừa Hi chuyển động, tia sáng ẩn hiện lướt qua, vội vàng hỏi: "Bệ hạ, ngài muốn đi Cô Hạc thành sao?" "Sao vậy?" Lâm Tẫn liếc hắn một cái.

Diệp Thừa Hi nói: "Diệp gia và Cao gia từ trước đến nay giao hảo, nếu Bệ hạ không chê, thảo dân nguyện dẫn đường cho Bệ hạ." Nghe vậy.

Khóe miệng Lâm Tẫn giật giật, liếc nhìn Diệp Đình Uyên bên cạnh, cười như không cười: "Thật đúng là không khéo.

Trẫm vốn định, nếu Cao gia đó không biết thức thời, tiện tay diệt đi cũng không sao." Lời vừa dứt.

Diệp Đình Uyên và Diệp Thừa Hi cả hai thân thể đều run lên.

Giọng nói của Hoàng đế tuy nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng bọn họ

không chút nghi ngờ, nếu Cao gia thật sự dám làm trái ý, vị đế vương trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối có thể làm được!

Diệp Thừa Hi trong lòng thầm nghĩ: "Bản thân đây coi như cứu cả tộc các ngươi một mạng!" "Thôi được." Lâm Tẫn đứng dậy, một tay chắp sau lưng: "Nhìn mặt Diệp gia, chỉ cần Cao gia chịu ngoan ngoãn thần phục, Trẫm có thể mở một con đường sống." Diệp Thừa Hi như được đại xá, nặng nề khấu đầu: "Thảo dân, thay Cao gia tạ ơn điển của Bệ hạ!" Hắn tha thiết như vậy, tự có nguyên do.

Diệp gia và Cao gia giao hảo, Cửu Tiêu Thánh Tông cùng các thế lực phụ thuộc luôn có thể ưu tiên nhận được Xích Hà Thiêu chất lượng tốt nhất, cung ứng đầy đủ nhất.

Nếu Cao gia bị diệt, dù rượu này tuyệt tích hay bị triều đình độc chiếm, Diệp gia đều sẽ mất đi lợi thế to lớn này.

Lúc này.

Lôi Đình bước nhanh vào ngự thư phòng, ôm quyền hành lễ: "Sư tôn." Lời xưng hô này, khiến trong lòng Diệp Thừa Hi chấn động kịch liệt, khó mà tin nổi nhìn về phía người đến.

Đệ tử truyền thừa của Hoàng đế!

Nếu là thân nam nhi, gần như tương đương với nửa thái tử!

Đặc biệt khi hắn cảm nhận được lôi điện chân khí ẩn hiện trong cơ thể Lôi Đình, lại ẩn chứa khí tức hủy diệt, thì càng chợt nhớ ra một chuyện.

Không lâu trước đây, Đại trưởng lão tông môn Diệp Viêm Khôn từng tiếc nuối nhắc đến, phát hiện một thiên tài tuyệt đỉnh sở hữu "Hỗn Độn Lôi Thần Thể" trong truyền thuyết, nhưng không thể dẫn nhập tông môn.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Diệp Đình Uyên, dùng ánh mắt dò

hỏi.

Diệp Đình Uyên khẽ không thể nhận ra gật đầu ra hiệu.

Oanh!

Trong lòng Diệp Thừa Hi nhất thời dâng lên sóng lớn ngất trời.

Hỗn Độn Lôi Thần Thể!

Lại là đệ tử của Hoàng đế!

Trong khoảnh khắc.

Trong đầu hắn chỉ có một ý niệm: Không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải giao hảo với cô nương Lôi Đình này!

Điều này không chỉ liên quan đến tiềm lực của Hỗn Độn Lôi Thần Thể, mà còn liên quan đến tương lai của Diệp gia và hoàng quyền!

Lâm Tẫn không hề biết suy nghĩ của Diệp Thừa Hi.

Hắn phất phất tay, ý bảo Lôi Đình miễn lễ, nói: "Đi, Trẫm đưa con đi uống rượu!" "Uống rượu?" Lông mày tú lệ Lôi Đình nhíu lại, hơi khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều: "Vâng, Sư tôn!" ...Cô Hạc thành, Cao gia phủ đệ.

Phủ đệ xây dựng cực kỳ xa hoa, đình đài lầu gác, chạm trổ rường cột tinh xảo.

Chưa bước vào đã ngửi thấy trong không khí lan tỏa một mùi rượu nồng hậu thoang thoảng, thấm vào lòng người.

Càng kỳ lạ hơn là.

Thiên địa chân khí trong phạm vi phủ đệ, dường như cũng nồng đậm và tinh thuần hơn bên ngoài vài phần.

Trong chính sảnh.

Gia chủ Cao Hưng Lượng ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa.

Hắn trông khoảng bốn mươi tuổi, da trắng nõn, ngũ quan tuấn tú, nếu không phải khóe mắt có vài nếp nhăn lộ vẻ tang thương, thì càng giống một vị nho nhã văn sĩ.

Tuy nhiên.

Động tác của hắn lúc này lại hoàn toàn khác với vẻ ngoài.

Chỉ thấy hắn cầm lấy chén rượu lớn bên cạnh, ngửa đầu uống cạn chất lỏng màu hổ phách bên trong, sau đó hào sảng dùng ống tay áo lau đi vệt rượu bên môi.

"Hà." Hắn thở dài một hơi, trên mặt hiện lên chút đỏ ửng say sảng khoái, nhưng sâu trong đôi mắt sáng ngời đó, lại ngưng tụ một vẻ nặng nề không thể hóa giải.

"Đại ca, huynh còn tâm trạng mà uống à!?" Một bên, Đại trưởng lão Cao Hưng Cường sắc mặt khó coi.

Thấy Cao Hưng Lượng lại muốn đi lấy vò rượu, hắn không nhịn được bước tới giật lấy chén rượu, vội vàng nói: "Thẩm gia đã ra tối hậu thư, bọn họ muốn cắt đứt thủy vận của chúng ta!

Đây rõ ràng là muốn lấy mạng Cao gia ta!" Ngay vừa rồi.

Bọn họ nhận được tín hàm do Thẩm gia dẫn đầu, thập dư tông môn liên danh phát ra.

Trên đó chỉ có một lời cảnh cáo lạnh lẽo thấu xương: Triều đình khai thác đại vận hà, Cao gia nếu dám dưới bất kỳ hình thức nào cung cấp rượu cho triều đình, tức là cùng bọn ta là địch, hậu quả tự chịu!

Cùng là Thập Đại Thế Gia, hành động này của Thẩm gia, đã là uy hiếp trần trụi!

Gần một phần ba lợi nhuận mỗi năm của Cao gia, cần thông qua mạng lưới thủy vận do Thẩm gia kiểm soát để thực hiện.

Vận chuyển Xích Hà Thiêu yêu cầu cực cao, đường bộ xóc nảy dễ hư hại, lại tốn thời gian.

Nếu mất đi kênh thủy vận, đả kích đối với Cao gia có thể nói là chí mạng.

Cao Hưng Lượng khẽ thở dài một hơi, thân thể ngả về phía sau dựa vào lưng ghế, xoa xoa mi tâm: "Nhị đệ, đệ nghĩ, Thẩm gia có tư cách so sánh với triều đình không?" Cao Hưng Cường vội nói: "Không chịu nhún nhường, chẳng lẽ thật sự muốn xé rách mặt với Thẩm gia sao?

Mất đi thủy vận, một phần ba việc làm ăn của chúng ta đều phải đình trệ!" "Hừ!" Cao Hưng Lượng mãnh liệt mở mắt, chợt đứng dậy, một cỗ khí tức hùng hậu thuộc về đại tông sư đỉnh phong trong nháy mắt tràn ngập khắp đại sảnh.

"Thẩm gia đó là sói, triều đình chính là hổ!

Cửu Tiêu Thánh Tông đều đã quy thuận, chúng ta lúc này mà đứng về phía Thẩm gia, mới là tự tìm đường chết!" Hắn ánh mắt sắc bén như đao, chém đinh chặt sắt: "Trả lời Thẩm gia: Cao gia, chỉ làm ăn, không nhúng tay triều chính!

Thuyền của bọn họ, không xứng vận chuyển rượu của Cao gia ta!" "Đại ca!" "Đi!" Cao Hưng Lượng vẫy tay một cái không thể nghi ngờ: "Nhớ kỹ, Cao gia có được ngày hôm nay, là nhờ vào rượu trong tay, không phải là bát cơm Thẩm gia ban!" Cao Hưng Cường tỉ mỉ nghiền ngẫm những lời này.

Mấy hơi thở sau.

Hắn dường như hiểu ý, dùng sức gật đầu, nói: "Ta minh bạch rồi!" Nhìn về phía đệ đệ rời đi, Cao Hưng Lượng trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, lại tự mình rót đầy một chén rượu, ngẩng đầu uống cạn.

Ngay khi hắn đặt chén rượu xuống!

Một giọng nói lạnh lẽo, thờ ơ, như tiếng kim loại và đá ma sát vào nhau, không hề có dấu hiệu báo trước mà vang lên sau lưng hắn: "Lựa chọn của ngươi, rất minh trí." Cao Hưng Lượng toàn thân lông tơ dựng đứng, chén rượu trong tay "rắc" một tiếng bị bóp nát!

Hắn đường đường là đại tông sư đỉnh phong, lại bị người ta lẻn đến sau lưng mà không hề hay biết?!

"Ai!?" Cao Hưng Lượng hoảng sợ nhìn ra ngoài sảnh, toàn thân chân khí lập tức cuộn trào, cả người đã như đối mặt với đại địch, sẵn sàng xuất chiêu!

Không khí trong sảnh dường như đông cứng lại.

Sau một lát tĩnh lặng.

Vài bóng người không nhanh không chậm bước vào chính sảnh, bước đi ung dung, tựa như dạo chơi trong sân nhà.

Người dẫn đầu, chính là Lâm Tẫn.

Hắn chắp tay sau lưng đứng, đôi long mâu sắc bén như mắt ưng quét qua gia chủ Cao gia, đáy mắt lóe lên một tia ngạc nhiên khó nhận ra.

Trước khi đến đây.

Hắn cho rằng Cao gia nổi danh bốn phương nhờ liệt tửu "Xích Hà Thiêu", gia chủ của họ dù không phải là gã hán tử thô kệch vạm vỡ, mặt đầy thịt ngang, thì cũng phải là người mặt mày hồng hào, giọng nói sang sảng như chuông đồng, mang vẻ hào sảng và phóng khoáng của người quanh năm buôn bán rượu.

Nhưng không ngờ tới.

Cao Hưng Lượng trước mắt lại có sắc mặt trắng nõn, thân hình

cao gầy, thoạt nhìn càng giống một thư sinh yếu ớt tay trói gà không chặt?

Cao Hưng Lượng bị ánh mắt đó quét qua, trong lòng chợt thắt lại!

Lâm Tẫn không hề lên tiếng, quanh thân cũng không hề tiết lộ nửa phần chân khí uy áp, nhưng một sự chấn động từ sâu thẳm linh hồn không thể kiểm soát mà dâng lên trong lòng Cao Hưng Lượng.

Đó là cảm giác nhỏ bé như kiến hôi ngước nhìn thương long, là sự sợ hãi không thể đối địch, thậm chí ẩn ẩn sinh ra một luồng xung động muốn quỳ lạy cúng bái!

Ngay khi tâm thần hắn dao động.

"Cao gia chủ!" Diệp Thừa Hi vội vàng bước lên một bước, khẽ giọng nhắc nhở: "Còn không mau khấu kiến Bệ hạ!" "Bệ hạ?!" Cao Hưng Lượng đầu tiên là sững sờ, sau đó chợt bừng tỉnh.

Hắn không dám chút lơ là, gần như bằng bản năng, ba bước gộp làm hai lao lên phía trước.

Chương 337

Phịch một tiếng, hắn quỳ một chân xuống đất, hai tay ôm quyền, giọng nói mang theo sự run rẩy không thể kiềm chế: "Thảo dân Cao Hưng Lượng, khấu kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!" Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên một độ cung tinh tế.

Biết thời thế, liệu độ thế cục, có thể trong khoảnh khắc lóe sáng làm ra lựa chọn chính xác nhất.

Chỉ riêng điểm này, Cao gia này đã thông minh hơn nhiều so với những kẻ ngu muội kia rồi.

"Bình thân." Lâm Tẫn tùy ý phất tay, đi thẳng đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên người Cao Hưng Lượng, mang theo vài phần thẩm tra: "Thẩm gia thế lớn, ngươi hôm nay từ chối bọn họ, không sợ sau này bị thanh toán sao?" "Không sợ!" Cao Hưng Lượng giọng điệu chém đinh chặt sắt, mang theo vẻ quyết tuyệt phá phủ trầm chu: "Thẩm gia làm sao có thể so sánh với hoàng hoàng triều đình, với thiên uy của Bệ hạ!

Cao gia ta đời đời thanh bạch, an phận thủ thường, tuyệt không dám cùng nghịch tặc đồng lưu hợp ô!" Hắn khóe mắt liếc nhanh qua Diệp Thừa Hi bên cạnh, lại bổ sung: "Huống hồ...

Diệp gia đã đưa ra lựa chọn, Cao gia ta, nguyện noi theo, theo sát phía sau!" "Ồ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm: "Ngươi, rất thông minh." "Tạ ơn Bệ hạ khen ngợi!" Cao Hưng Lượng không những không thả lỏng, ngược lại lần nữa cúi người bái lạy, trán gần chạm đất, lời thề khẳng khái như sắt thép, chém đinh chặt sắt: "Thảo dân Cao Hưng Lượng, lấy danh nghĩa liệt

tổ liệt tông Cao gia thề!

Từ hôm nay trở đi, Cao gia trên dưới, nguyện trung thành với triều đình, thề chết theo Bệ hạ!

Nếu có dị tâm, người trời cùng ghét bỏ, thiên tru địa diệt!" Lời này vừa thốt ra.

Ngay cả Lâm Tẫn cũng không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

Hắn còn chưa lên tiếng chiêu mộ, đối phương lại chủ động dâng lên đầu danh trạng, hơn nữa còn lấy huyết mạch gia tộc ra thề!

"Đinh!" "Chúc mừng Túc chủ tuần tra Cô Hạc thành, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám không?" Khóe miệng Lâm Tẫn nụ cười càng sâu.

"Thắp sáng." "Đinh!" "Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Cô Hạc thành!" "Nhận được phần thưởng: Công thức Xích Hà Tiên Nhưỡng!" "Công thức?" Lâm Tẫn trong lòng khẽ động, ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Ý niệm vừa động, một tờ giấy da bò trông cổ xưa liền xuất hiện trong tay hắn.

Chữ viết rõ ràng, ghi lại phương pháp nấu "Xích Hà Tiên Nhưỡng".

Công thức đơn giản đến bất ngờ, chỉ có hai loại nguyên liệu chính: bí tửu "Xích Hà Thiêu" của Cao gia, cùng với một vị phụ liệu tên là "Ôn Khí Thảo".

Hiển nhiên!

"Xích Hà Tiên Nhưỡng" do hệ thống xuất phẩm, là trên cơ sở "Xích Hà Thiêu" sẵn có của Cao gia, thêm Ôn Khí Thảo, rồi thông qua công nghệ đặc biệt thăng hoa mà thành.

Tuy chưa tận mắt thấy công hiệu, nhưng nhìn thấy tỷ lệ hà khắc "năm vò Xích Hà Thiêu mới được một vò Tiên Nhưỡng", Lâm Tẫn liền biết... vật này tuyệt đối không tầm thường!

Hắn thu lại tâm thần, ánh mắt lại hướng về Cao Hưng Lượng vẫn đang quỳ rạp dưới đất, trong lòng thực ra bất an.

"Cao gia chủ." Lâm Tẫn chậm rãi mở miệng: "Công thức Xích Hà Thiêu của Cao gia ngươi, mang đến cho Trẫm xem qua." "Ông!" Cao Hưng Lượng thân thể kịch chấn, trong mắt lập tức lóe lên sự giãy giụa, không cam lòng, thậm chí là một tia phản kháng khó che giấu!

Công thức Xích Hà Thiêu, chính là nền tảng lập nghiệp của Cao gia, bí mật bất truyền đã truyền thừa mấy ngàn năm!

Biết bao thế lực hùng mạnh từng uy hiếp dụ dỗ, tổ tiên Cao gia đều cắn răng vượt qua, chưa từng tiết lộ nửa phần.

Giờ đây... triều đình, cuối cùng cũng muốn đi trên con đường này sao?

Từ chối?

Ý niệm này vừa mới dâng lên, liền bị nỗi sợ hãi vô tận trấn áp.

Quân uy như tù ngục, làm trái ý thiên tử, Cao gia trong khoảnh khắc liền có nguy cơ trứng chọi đá!

Diệp Thừa Hi đứng một bên xem đến tim gần như muốn nhảy ra ngoài!

Hắn biết rõ công thức này đối với Cao gia có ý nghĩa gì, càng rõ ràng hơn hậu quả khi làm trái thánh ý!

Hắn không dám lên tiếng, chỉ có thể nhân lúc Lâm Tẫn cúi mắt, liều mạng nháy mắt với Cao Hưng Lượng.

"Sao vậy?" Lâm Tẫn giọng điệu vẫn bình thản, nhưng mang theo

một áp lực vô hình, bao trùm khắp đại sảnh: "Ngươi không muốn?" "Thảo dân... không dám!" Trong ngực Cao Hưng Lượng dường như bị xé nát, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài bất lực, cúi đầu thật sâu: "Bệ hạ muốn xem, là vinh hạnh của Cao gia... thảo dân, đây liền đi lấy." Thực ra.

Lâm Tẫn đối với công thức Xích Hà Thiêu bản thân không có hứng thú lớn.

Hành động này, chẳng qua là lần khảo nghiệm cuối cùng.

Nếu vừa rồi Cao Hưng Lượng hơi chút chối từ hoặc chần chừ, thì công thức "Xích Hà Tiên Nhưỡng" này, cũng sẽ không có ý nghĩa để ban tặng.

Không lâu sau.

Cao Hưng Lượng ôm một cái hộp gỗ cổ xưa tỏa ra mùi gỗ cũ kỹ trở về, cẩn thận đặt lên bàn.

Mở nắp hộp, bên trong yên tĩnh nằm một tờ giấy ố vàng, mực tích cổ xưa, thấm đượm dấu vết thời gian.

Hắn hai tay khẽ run rẩy nâng công thức lên, dâng đến trước mặt Lâm Tẫn: "Bệ hạ, đây là công thức nguyên thủy của Xích Hà Thiêu, xin ngài... xem qua." Lâm Tẫn không hề đưa tay ra nhận, chỉ là ánh mắt tùy ý lướt qua, liền đã xác nhận vật này là thật.

Ngay sau đó.

Hắn cổ tay khẽ lật, lấy ra một tờ giấy da bò trông có vẻ bình thường, nhàn nhạt nói: "Trẫm đối với công thức Xích Hà Thiêu, cũng không có hứng thú." Cao Hưng Lượng khẽ giật mình.

Lại thấy Lâm Tẫn nhẹ nhàng ném tờ giấy da bò trong tay về phía hắn: "Tuy nhiên, Trẫm đây có một công thức khác, tên là 'Xích Hà Tiên Nhưỡng', ngươi, có thể xem thử." Cao Hưng Lượng theo bản

năng đón lấy, mang theo vài phần bàng hoàng, cúi đầu nhìn xuống.

Lúc đầu ánh mắt còn hơi phân tán, nhưng giây tiếp theo, đồng tử hắn chợt co rút thành cỡ đầu kim, hơi thở lập tức nặng nề như trâu!

"Đây...

đây là?!" Bàn tay đang nâng công thức bắt đầu run rẩy kịch liệt, nỗi bi thống trong mắt lập tức bị sự kinh hãi tột độ và cuồng hỉ thay thế!

Tuy chưa tận tay nấu thử, nhưng bằng kinh nghiệm mấy chục năm đắm mình trong đạo nấu rượu, chỉ từ tỷ lệ nguyên liệu và miêu tả công nghệ trong công thức này, hắn đã nhìn thấy một cảnh giới hoàn toàn mới, vượt xa tưởng tượng!

Lấy Xích Hà Thiêu làm cơ sở, lại mang danh "Tiên Nhưỡng"... rượu này, e rằng không phải vật phàm trần!

"Bệ hạ!" Cao Hưng Lượng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bùng cháy ánh sáng gần như cuồng nhiệt, vẻ u ám trước đó quét sạch không còn: "Thứ thảo dân thất lễ!

Thảo dân... thảo dân muốn lập tức thử nấu loại rượu này, khẩn cầu Bệ hạ ân chuẩn!" "Chuẩn." Lâm Tẫn phất ống tay áo.

"Tạ ơn Bệ hạ!

Tạ ơn Bệ hạ!" Cao Hưng Lượng kích động đến giọng nói run rẩy, gần như là ôm tờ giấy da bò đó, chạy vội vã ra hậu viện.

Hắn vừa đi, Cao Hưng Cường liền quay về chính sảnh, biết được thiên tử đích thân giá lâm, sợ hãi vội vàng quỳ lạy.

"Thảo dân Cao Hưng Cường, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn đứng dậy: "Mang mấy vò Xích Hà Thiêu thượng hạng đến." Hắn muốn nếm thử xem, loại rượu đã đưa Cao gia lên hàng Thập Đại Thế

Gia này, rốt cuộc có thần kỳ như Diệp Thừa Hi nói hay không!

Đèn hoa mới lên.

Trong sảnh đường phủ Cao, trên bàn bát tiên chỉnh tề bày ra mấy vò rượu cũ bị niêm phong bằng bùn đất, đặc biệt bắt mắt.

Chính là Xích Hà Thiêu trăm năm bí tàng của Cao gia!

"Rắc" một tiếng khẽ, Cao Hưng Cường tự tay đập vỡ lớp niêm phong bùn đất của một vò rượu.

Trong khoảnh khắc.

Một cỗ hương rượu nồng đậm hòa quyện với chân khí tinh thuần lan tỏa ra, dường như có hình thể, lập tức tràn ngập khắp sảnh đường, khiến người ta tinh thần đại chấn!

"Hay cho ngươi lão Cao Nhị!" Diệp Thừa Hi không nhịn được cười mắng, dùng sức hít sâu một hơi hương rượu, mặt đầy vẻ say sưa: "Giấu thứ cực phẩm này, ngày thường lại không nỡ lấy ra đãi Diệp gia ta!" Cao Hưng Cường cười hắc hắc, không đáp lời.

Nếu không phải Hoàng đế đích thân giá lâm, hắn sao dám tự mình đến nơi sâu nhất của hầm rượu, lấy ra mấy vò trăm năm trân tàng mà ngay cả trưởng lão gia tộc cũng không nỡ động?

Hắn bước chậm rãi đến bên Lâm Tẫn, cung kính rót đầy chén rượu bạch ngọc: "Bệ hạ, xin ngài nếm thử." Lâm Tẫn nâng chén rượu lên uống cạn.

Rượu vừa vào họng.

Lúc đầu nóng rực như lửa, ngay sau đó hóa thành dòng ấm áp ôn hòa, năng lượng thuần hậu trong nháy mắt bùng nổ khắp tứ chi bách hài, như mưa xuân dưỡng ẩm kinh mạch, ôn nhuận đan điền.

Tuy nhiên luồng chân khí này nhanh chóng tiêu tán... không phải do

rượu lực không đủ, mà là do thể chất đặc thù của hắn.

"Quả nhiên là rượu ngon!" Lâm Tẫn không chút keo kiệt tán thưởng.

Tổ tiên Cao thị có thể nghiên chế ra loại liệt tửu thần kỳ như vậy, quả thực không tầm thường.

Tuy không có chiến lực đỉnh cao trấn giữ, nhưng dựa vào Xích Hà Thiêu và mạng lưới quan hệ rộng khắp, Cao gia vẫn vững vàng đứng vững trong loạn thế này.

Hơn nữa, quan hệ của họ với Diệp gia phi phàm, hai tộc kết thân đã là chuyện thường tình.

Chương 338

"Sư tôn..." Lôi Đình khẽ mím môi, mắt ngước nhìn tinh thuần chân khí tỏa ra từ vò rượu: "Con có thể uống không?" Lâm Tẫn nhàn nhạt cười: "Đương nhiên." Thiếu nữ lập tức mày nở mắt tươi.

Đang định tự tay rót rượu, Diệp Thừa Hi lại một bước lao tới, ân cần nâng vò rượu lên: "Lôi cô nương, để ta làm cho." Nhìn chén rượu đầy tràn, Lôi Đình ngượng ngùng nói lời cảm ơn, cẩn thận nhấp một ngụm.

"Cay quá!" Cảm giác cay nóng trong khoảnh khắc xâm chiếm cổ họng, khiến nàng suýt chút nữa phun ra.

Lâm Tẫn cưng chiều khẽ vỗ lưng nàng: "Nha đầu ngốc, lần đầu uống, cần dùng chân khí bảo vệ cổ họng, để rượu chảy từ từ vào, dần dần phân giải chân khí trong đó." Lôi Đình uống vội một ngụm nước lã, nghe lời thử lại lần nữa.

Quả nhiên!

Vị cay giảm đáng kể, chân khí dồi dào được hấp thu thuận lợi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Một canh giờ sau, yến tiệc sắp tàn.

Lôi Đình đã uống mấy chén lớn, dung nhan xinh đẹp hiện lên hai vệt ửng hồng, ánh mắt mơ màng ôm vò rượu rỗng, lười biếng tựa vào lưng ghế.

Diệp Thừa Hi như hộ vệ thân cận đứng một bên, sợ nàng ngã.

Đột nhiên!

Khí tức quanh thân Lôi Đình kịch liệt chấn động, từng luồng hồ quang điện nhỏ bé bất khống chế nhảy nhót lấp lánh trên tóc mai, đầu

ngón tay, phát ra tiếng "tí tách".

Cao Hưng Cường ánh mắt đọng lại: "Sắp đột phá rồi?" Trong tiếng ong ong, chân khí trong cơ thể Lôi Đình tự động vận chuyển, lấy đan điền làm trung tâm không ngừng xoay tròn nuốt nạp.

Bình cảnh cảnh giới Cửu phẩm đỉnh phong bắt đầu lung lay, nhưng tiến triển khá chậm chạp.

Diệp Thừa Hi nín thở ngưng thần, sợ làm nhiễu loạn đột phá.

Lâm Tẫn chỉ liếc một cái, liền thả lỏng tựa vào lưng ghế: "Không cần căng thẳng, nha đầu này đột phá không nổi đâu." "A?" Diệp Thừa Hi sững sờ, sau khi cảm nhận kỹ liền bừng tỉnh đại ngộ.

Quả thực, ý thức Lôi Đình lúc này mơ hồ, không thể chủ động hấp nạp thiên địa chân khí xung kích cảnh giới, chỉ dựa vào chân khí tích lũy trong rượu, cuối cùng khó mà thành công trọn vẹn.

Quả nhiên, chỉ vài hơi thở, chân khí trong cơ thể Lôi Đình liền tiêu hao hết, đột phá dừng lại.

Tuy không thành công, nhưng đã vô hạn tiếp cận cảnh giới Tông sư!

Đồng thời, hơi rượu tiêu tan hết.

Nàng chậm rãi mở mắt, đặt vò rượu xuống, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, lập tức nhớ lại vẻ thất thố vừa rồi, ngượng ngùng cúi đầu, ngón tay bất giác cắn vạt áo.

"Tỉnh rượu rồi?" Lâm Tẫn hàm tiếu hỏi.

"Sư tôn..." Lôi Đình giọng nói nhỏ như muỗi kêu, vành tai đỏ bừng.

Lâm Tẫn cười lớn, không còn trêu chọc nữa, quay sang Cao Hưng Cường: "Cao trưởng lão, thời gian không còn sớm..." Lời còn chưa

nói hết.

Cao Hưng Cường đã tâm lĩnh thần hội, nghiêng người dẫn đường: "Bệ hạ, phòng đã chuẩn bị xong, xin theo thảo dân đến." Dưới sự dẫn dắt của Cao Hưng Cường, mấy người đến khách phòng xa hoa ở thiên điện.

Căn phòng không vương chút bụi trần, hiển nhiên vừa được dọn dẹp cẩn thận.

"Bệ hạ nếu có nhu cầu, thảo dân tùy thời chờ lệnh sai khiến." Lâm Tẫn nói: "Tất cả lui xuống đi." Cao Hưng Cường và Diệp Thừa Hi cung kính hành lễ, lặng lẽ lui ra.

Đợi hai người rời đi.

Lôi Đình chớp đôi mắt to rót trà cho sư tôn, không nhịn được hỏi: "Sư tôn, Diệp Thừa Hi đó thật sự là gia chủ thế gia sao?" Lâm Tẫn ngồi xuống, khẽ nhấp trà, hỏi: "Vì sao lại hỏi như vậy?" Lôi Đình hồi ức một chút, nghiêng đầu nói: "Cảm giác hắn... một chút cũng không giống nhân vật lớn, đối với con quá khách khí.

Chẳng lẽ vì con là đệ tử của sư tôn?" Lâm Tẫn cười nói: "Đây chỉ là một.

Quan trọng hơn, là hắn muốn kéo gần quan hệ với con." "Kéo gần quan hệ?" Thiếu nữ không hiểu.

Nàng tuy là đệ tử của Hoàng đế, nhưng vừa không có quan chức cũng không có thực quyền, có gì đáng để lấy lòng?

"Vì thể chất của con." Lâm Tẫn đặt chén trà xuống: "Hỗn Độn Lôi Thần Thể là một trong những thể chất chí cao, đứng trên cả Cửu Tiêu Thánh Tông.

Giao hảo với con, vừa là đầu tư cho tương lai, cũng là gián tiếp kéo gần quan hệ với triều đình." Lôi Đình nửa hiểu nửa không gật

đầu: "Vậy đệ tử có nên giữ khoảng cách với bọn họ không?" "Cứ thuận theo tự nhiên là được." Lâm Tẫn đứng dậy, đi đến trước cửa sổ: "Cửu Tiêu Thánh Tông tinh nghiên lôi pháp, giao lưu nhiều có ích cho tu hành của con." Hắn ngừng lại một chút, nhìn về phía bầu trời đêm phía Tây: "Đi nghỉ đi, ngày mai còn có việc quan trọng." "Vâng, Sư tôn." Lôi Đình ngoan ngoãn hành lễ, lui ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng đệ tử rời đi, khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Tuổi mười lăm, thiên phú dị bẩm nhưng tâm tính đơn thuần, không nhìn thấu được lợi ích qua lại thế gian thực ra rất bình thường.

Đôi mắt hắn xuyên qua màn đêm đen kịt, dừng lại ở Bách Thảo U Cốc cách đó mấy dặm.

"Dược Vương Sơn, chỉ mong đừng làm Trẫm thất vọng." Lời lẩm bẩm trầm thấp tan trong gió đêm, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ. ...Hôm sau.

Trời âm u như nắp nồi, trong không khí lan tỏa một sự nặng nề của mưa núi sắp đến.

Lâm Tẫn vừa đẩy cửa phòng.

Cao Hưng Cường dường như đã đợi từ lâu, bước nhanh lên phía trước, cung kính nói: "Bệ hạ, đêm qua nghỉ ngơi có tốt không?" "Rất tốt." Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trong mắt mang theo vài phần thâm ý: "Cao trưởng lão ngược lại dậy sớm." "Thảo dân chỉ sợ Bệ hạ có phân phó, không thể kịp thời vì Bệ hạ giải ưu." Cao Hưng Cường nói rồi, nghiêng người dẫn đường: "Bữa sáng đã chuẩn bị xong, vẫn xin Bệ hạ đừng chê." Đúng lúc này, Lôi Đình cũng từ trong phòng bước ra.

Nàng hành lễ với Lâm Tẫn xong, liền yên tĩnh đi bên cạnh.

Dùng xong bữa sáng, Lâm Tẫn khẽ lau khóe miệng, nâng chén trà nhấp một ngụm, ánh mắt chuyển hướng phía Tây: "Cao trưởng lão có

quen thuộc Bách Thảo U Cốc không?" "Bách Thảo U Cốc?" Cao Hưng Cường khẽ giật mình, suy nghĩ một lát rồi nói: "Bẩm Bệ hạ, khe núi đó không có gì đặc biệt, chỉ là cỏ cây rậm rạp hơn nơi khác một chút..." "Dẫn đường." Lâm Tẫn đứng dậy, nói gọn ý chính.

"Vâng!" Cao Hưng Cường không dám hỏi nhiều, vội vàng đi trước dẫn đường.

Diệp Thừa Hi không biết từ đâu xuất hiện, mặt dày đi theo đội ngũ.

Không lâu sau.

Đoàn người đã đến bìa Bách Thảo U Cốc.

Sương mù trong cốc chưa tan, dưới ánh trời âm u càng thêm sâu thẳm.

"Bệ hạ, phía trước chính là Bách Thảo U Cốc." Cao Hưng Cường cung kính bẩm báo.

Lâm Tẫn đang định nhìn kỹ, thần sắc chợt đọng lại.

Trầm Hương Ngọc Phù trong Tàng Binh Giới, lại vào lúc này kịch liệt chấn động!!

Trong Tàng Binh Giới!

Trầm Hương Ngọc Phù yên tĩnh lơ lửng, tỏa ra ánh sáng lung linh huyền ảo, bản đồ bí cảnh Dược Vương Sơn bên cạnh cũng tùy theo đó mà ứng, vầng sáng lưu chuyển.

Long mâu Lâm Tẫn chợt lạnh lẽo.

Giữa lúc lật tay, tấm bản đồ bí cảnh đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Chỉ thấy viền bản đồ dường như sống dậy, đang chậm rãi hiện ra địa hình mới... hiển nhiên dần dần trùng khớp với cảnh vật bên ngoài

Bách Thảo U Cốc!

"Quả nhiên là nơi này." Lâm Tẫn trong lòng xác định.

Diệp Thừa Hi nói không sai, Bách Thảo U Cốc này, chính là Dược Vương Sơn năm xưa!

Cao Hưng Lượng liếc nhìn tấm bản đồ huyền ảo trong tay Lâm Tẫn, tuy không hiểu rõ, nhưng vẫn cung kính hỏi: "Bệ hạ, có muốn vào không?" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Không giải thích nhiều, dẫn Lôi Đình một bước đạp vào u cốc.

Hắn không đi theo con đường mòn khúc khuỷu trong cốc, mà theo chỉ dẫn của bản đồ Dược Vương Sơn, lúc thì rẽ trái, lúc thì đi về phía đông, thoạt nhìn như không có quy tắc nào mà đi ngang qua.

Không lâu sau.

Một ngọn núi dốc đứng chắn mất đường đi, Lâm Tẫn lại không chút do dự, nắm Lôi Đình tung người bay vút qua.

Cao Hưng Cường ngẩng đầu nhìn bức vách núi cao ngất, rất tự nhiên lách đến bên cạnh Diệp Thừa Hi, đưa tay ra, vẻ mặt hiển nhiên chờ đợi.

Diệp Thừa Hi nhướng mày: "Ngươi làm gì?" Cao Hưng Cường nhe răng cười: "Diệp gia chủ, cảnh giới của ta không đủ, không bay qua được, làm phiền rồi." Khóe miệng Diệp Thừa Hi giật giật.

Nếu không phải nể tình hai nhà ngàn năm giao tình, đời đời kết thân, chỉ bằng tên tiểu tử này dám sai khiến Lục địa thần tiên như vậy, hắn đã sớm một tát tát hắn bay sang đầu núi kia rồi!

"Mau lên, chậm nữa là không theo kịp Bệ hạ đó." Cao Hưng Cường vẫn ở một bên giục giã.

Diệp Thừa Hi bất đắc dĩ, cũng lười đi nắm cánh tay hắn, trực tiếp

túm lấy cổ áo sau gáy hắn, thân hình khẽ động, bay vút lên không!

"Ngọa tào!" Cảm giác mất trọng lượng đột ngột khiến Cao Hưng Cường kinh hô thành tiếng.

Một lát sau.

Mọi người đáp xuống một thung lũng lõm ở trung tâm u cốc.

Lâm Tẫn nhìn quanh, thần sắc ngưng trọng.

Theo dấu trên bản đồ, nơi này, chính là di tích Dược Vương Tông đủ sức sánh ngang Ngũ Đại Thánh Địa từ mấy ngàn năm trước!

"Sư tôn." Lôi Đình cảnh giác quan sát xung quanh, lông mày tú lệ khẽ nhíu lại, khẽ giọng nói: "Chân khí ở đây, dường như nồng đậm hơn bên ngoài một chút." Diệp Thừa Hi và Cao Hưng Cường theo sau kịp nghe vậy, cũng tỉ mỉ cảm nhận một lượt.

Chương 339

"Quả thực như vậy!" Cao Hưng Cường mắt sáng lên: "Sớm biết trong Bách Thảo U Cốc có bảo địa như vậy, ta đã sớm đến đây bế quan rồi!" Lâm Tẫn không để ý đến sự ngạc nhiên của hai người.

Giữa lúc ý niệm khẽ động, hắn cất bản đồ đi, thay vào đó là Trầm Hương Ngọc Phù tỏa ra ánh sáng u tối.

"Ông!" Ngọc phù vừa xuất hiện, liền phát ra một tiếng kêu trong trẻo, tự động bay lên không, thẳng vút chín tầng trời!

Nó không ngừng xoay tròn giữa không trung, tỏa ra chân khí bàng bạc hùng hậu, rực rỡ muôn màu, uy áp lan tỏa!

Diệp Thừa Hi và Cao Hưng Cường nhìn đến ngây người, theo bản năng lùi lại nửa bước, ngẩng đầu nhìn ngọc phù thần dị đó, lòng đầy chấn động và nghi hoặc, nhưng không dám hỏi nhiều.

Đáy mắt Lâm Tẫn lại hiện lên một tia mong đợi.

Hắn vốn còn đang suy nghĩ làm sao để kích hoạt "chìa khóa" này, không ngờ nó lại có thể tự chủ kích hoạt!

"Oanh long long...!" Mặt đất bắt đầu rung chuyển kịch liệt, đá vụn trên vách đá hạp cốc lăn xuống, dường như có vật khổng lồ nào đó sắp phá đất mà ra!

"Rắc!" Một tiếng vỡ nứt giòn tan vang vọng khắp hạp cốc.

Chỉ thấy mặt đất trung tâm hạp cốc chợt nứt ra một khe hở khổng lồ, như một vết sẹo gớm ghiếc, lởm chởm gai nhọn, kéo dài mấy dặm, gần như xuyên suốt toàn bộ Bách Thảo U Cốc!

Dưới khe nứt là một màu đen kịt, sâu không thấy đáy.

Chỉ vài mét bên dưới, mơ hồ có thể thấy một tầng gợn sóng bán trong suốt, dường như có kết giới ngăn cản, nhưng lại như không hề có trở ngại, mặc cho người ta xuyên qua.

"Di tích!?" Diệp Thừa Hi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, thất thanh kinh hô: "Bệ hạ, nơi này chẳng lẽ là... di tích Dược Vương Tông!?" Mấy ngày trước tại hoàng cung, Hoàng đế từng hỏi qua liệu có biết Dược Vương Sơn hay không.

Nay nơi này có dị động như vậy, thật khó mà không khiến người ta liên tưởng!

Lâm Tẫn nhàn nhạt cười, không hề giấu giếm: "Không sai, nơi này chính là bí cảnh Dược Vương Sơn.

Nếu cảm thấy hứng thú, có thể cùng Trẫm tiến vào." Diệp Thừa Hi và Cao Hưng Cường nhìn nhau một cái, đồng loạt chắp tay: "Bệ hạ, chúng thần nguyện ở đây hộ pháp, tuyệt đối không để người ngoài quấy rầy cơ duyên của Bệ hạ!" Di tích Dược Vương Tông lần đầu hiện thế, cơ duyên trong đó tất nhiên kinh thiên động địa, nhưng bọn họ biết rõ, có những thứ, không phải bọn họ có thể tham vọng.

Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch, chỉ vào khe nứt khổng lồ trải dài mấy dặm đó: "Lối vào lớn như vậy, chỉ dựa vào hai ngươi, giữ được sao?" "Điều này..." Hai người nghẹn lời.

"Cơ duyên, người có duyên ắt có được, không cần cưỡng cầu." Lâm Tẫn nói rồi, không nói thêm nữa, chân khí quanh thân lưu chuyển, bảo vệ bản thân và Lôi Đình, tung người nhảy vào khe nứt đen kịt sâu thẳm đó.

Diệp Thừa Hi và Cao Hưng Cường hít sâu một hơi, trong mắt dâng lên vẻ quyết đoán và hưng phấn, theo sát phía sau.

Vừa vào bí cảnh.

Một cỗ khí tức cực kỳ quái dị liền ập đến.

Trong không khí dường như xen kẽ hai loại mùi vị hoàn toàn khác biệt: một bên là hương thuốc nồng đậm thấm vào lòng người, ngửi thấy liền khiến tinh thần phấn chấn, chân khí toàn thân dường như cũng hoạt bát hơn vài phần.

Mặt khác, lại là mùi hôi thối mục nát khiến người ta buồn nôn, mùi vị đó xộc vào mũi, thẳng lên não tủy, mang theo sự âm lãnh và chết chóc, khiến người ta sởn tóc gáy.

Hai loại khí tức mâu thuẫn lẫn lộn vào nhau, tạo thành một bầu không khí quỷ dị khó tả, khiến bí cảnh đã trầm tịch mấy ngàn năm này, nơi đâu cũng lộ ra vẻ tà dị bất an.

Càng nan giải hơn là!

Lớp gợn sóng kết giới tưởng chừng vô hại kia, lại có công hiệu phân ly không gian.

Lâm Tẫn vừa xuyên qua kết giới, liền phát hiện Lôi Đình, Diệp Thừa Hi và những người khác bên cạnh đã không thấy tăm hơi.

Hắn ánh mắt quét một vòng.

Không xa.

Mấy bộ hài cốt nửa chôn trong bùn đất đen giữ nguyên tư thế bò về phía trước, trên xương cốt phủ đầy dấu vết cắn xé quỷ dị.

Xa hơn nữa, một lò luyện đan bát giác đổ nát xiên vẹo cắm trong đất, thân lò nứt vỡ, từ đó lan ra những dây leo màu xám đậm, không chút sinh cơ.

Cảm nhận ở đây bị áp chế cực lớn.

Ngay cả khi hắn toàn lực thi triển, cũng không thể dò xét được chút khí tức nào của Lôi Đình và những người khác.

Hắn lấy ra Trầm Hương Ngọc Phù, ánh sáng vi quang của ngọc phù tuy ảm đạm, nhưng lại mơ hồ chỉ về phía ngọn núi cao chọc trời ở xa.

"Xem ra, trung tâm chính là ở đó rồi." Hắn không dám lơ là, chân khí hùng hồn xuyên thấu cơ thể mà ra, hình thành một lớp hộ tráo kiên cố quanh thân, đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện từ bất kỳ ngóc ngách nào.

Dược Vương Tông lấy đan đạo lập tông, trong di tích vốn nên linh khí sung túc, hương thuốc ngào ngạt, tuyệt đối không nên có dáng vẻ tà khí âm u như bây giờ.

Ngàn năm trước nó kỳ lạ biến mất, chắc chắn có ẩn tình!

Sau một nén hương.

Lâm Tẫn dừng bước, lông mày nhíu chặt.

Tốc độ hắn đi không chậm, nhưng ngọn chủ phong kia vẫn sừng sững xa xôi, khoảng cách dường như chưa hề rút ngắn được nửa phần!

"Kỳ lạ... chẳng lẽ là huyễn cảnh?" Hắn ý niệm thôi động, la bàn định hướng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chân khí rót vào, kim la bàn lại không hề nhúc nhích, không có dấu hiệu bị huyễn cảnh can nhiễu.

Không phải huyễn cảnh!

Ngay trong lúc hắn trầm tư.

Dưới chân hắn đạp phải một mảng rêu đỏ sẫm nhớp nháp, như máu thối rữa đông lại, mùi hôi thối mục nát khiến người ta buồn nôn trong không khí, ở đây đột nhiên nồng nặc gấp mấy lần.

"Gào ồ!" Đột nhiên!

Bên cạnh, từ bụi cỏ khô héo màu xám đậm, tỏa ra khí tức khô bại, đột nhiên truyền ra một tiếng gào thét thê lương không phải của con người!

Gió mạnh ập vào mặt.

Một bóng đen nhanh như chớp lao ra, há cái miệng rộng như chậu máu đầy dịch nhầy, trực tiếp táp vào đầu Lâm Tẫn!

Lâm Tẫn lâm nguy không loạn.

Hắn tùy ý phất ống tay áo, chân khí bàng bạc như bàn tay lớn vô hình, trong nháy mắt cố định quái vật đang lao tới giữa không trung, mặc cho nó giãy giụa gào thét thế nào, cũng khó mà nhúc nhích nửa phần.

Hắn nhìn kỹ, trong đồng tử không khỏi thoáng qua một tia dị sắc.

Quái vật này rõ ràng là một đống tàn hài bị cưỡng ép chắp vá lại từ những kẻ bị giết hại.

Hình dạng con người đã bị biến dị, một nửa khuôn mặt vẫn còn, nửa còn lại thì bị thay thế bởi cái miệng lởm chởm như côn trùng, dịch nhầy chảy ròng.

Cơ thể nó phủ đầy những cục thịt phồng ngự và vảy giáp, móng vuốt sắc nhọn vặn vẹo lấp lánh hàn quang, toàn bộ sự tồn tại của nó đều tỏa ra dục vọng nguyên thủy nhất, hung bạo nhất là khát máu.

Lâm Tẫn quét một vòng, không phát hiện điều gì đặc biệt khác.

Hai mắt hắn đọng lại, trực tiếp phát động Chúc Long Chi Khuy, linh hồn chi lực hùng mạnh như mũi dùi đâm vào não hải quái vật.

Tuy nhiên... cái trả về lại chỉ là một mảnh đen kịt vô tận và hỗn loạn, ngoài dục vọng giết chóc nguyên thủy nhất, điên cuồng nhất, không còn bất kỳ ký ức hay tư duy nào khác.

“Kỳ lạ!” Lâm Tẫn thu hồi chân khí, mặc cho quái vật gào thét trong sự cấm cố, “Trong bí cảnh Dược Vương Tông, sao lại có thứ này?” Càng khiến hắn kinh hãi là!

Thực lực quái vật này lại tương đương với tông sư đỉnh phong của nhân loại.

Nếu chỉ là một con thì còn đỡ, lỡ như... hắn lần nữa toàn lực khuếch trương thăm dò!

Giây tiếp theo!

Hắn chợt quay đầu về phía đông, sắc mặt chợt biến, trong mắt lóe lên một tia kinh nộ.

“Chết rồi!!” Oanh!!!

Sấm sét nổ tung, xé rách chân trời!

Bên ngoài khu rừng không quá rậm rạp.

Một bóng người kiều diễm ngạo nghễ đứng giữa, cây tử hoàng lôi ảnh thương trong tay múa động như rồng, quanh thân bao phủ bởi hồ quang điện màu tím chói mắt rực rỡ.

Mũi thương chỉ đến đâu, lôi quang cuồn cuộn đến đó, chiếu rọi nàng như một vị lôi thần từ thượng cổ giáng lâm, uy nghiêm bất khả xâm phạm!

Mấy chục bóng người méo mó gớm ghiếc, đang từ bốn phương tám hướng lao về phía nàng.

Lâm Tẫn đứng yên lặng ở nơi không xa, ánh mắt bình tĩnh chú ý chiến cuộc.

Những quái vật này giống hệt con mà hắn vừa gặp, chỉ là khí tức hơi yếu hơn, mạnh nhất cũng không quá Bát phẩm đỉnh phong.

Mặc dù Lôi Đình chưa từng tu luyện bất kỳ võ kỹ hệ lôi nào,

nhưng...

Chương 340

chỉ bằng công pháp lôi điện tự thân tu luyện, cùng với cây tử hoàng lôi ảnh thương dẫn động thiên lôi hùng vĩ, đã đủ sức quét sạch những vật tà uế này!

Lôi điện, từ xưa đã là lợi khí vô thượng tru tà phá ma!

"Oanh long!!!" Tia sét cuồng bạo cuối cùng thô như cánh tay trẻ con ầm ầm giáng xuống, biến con dị loại cuối cùng đang gào thét lao tới thành than cháy, trong không khí lan tỏa một mùi vị quái dị pha trộn giữa khét lẹt và tanh hôi.

Lâm Tẫn lúc này mới chậm rãi bước tới, giọng nói ôn hòa: "Lần đầu thực chiến, cảm thấy thế nào?" Lôi Đình nghe tiếng quay đầu, thấy là hắn, trên mặt lập tức nở nụ cười rạng rỡ, mang theo vài phần đắc ý nhỏ: "Hi hi, dễ quá sư tôn!

Bọn gia hỏa này căn bản không chạm tới được vạt áo con!" Nàng xoay tay cất cây trường thương uy thế kinh người đó đi, cằm nhỏ nhắn khẽ nhướng lên, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn Lâm Tẫn, hiển nhiên là đang chờ đợi lời khen.

Tuy nhiên...

Lâm Tẫn lại giơ tay lên, không nặng không nhẹ búng một cái vào trán trơn láng của nàng, giọng nói trầm ngưng: "Nếu bọn chúng không bị lôi điện khắc chế, mà là võ giả nhân loại cùng cấp bậc với con, thì con lúc này đã thân ở dị xử rồi." "Ai da!" Lôi Đình ăn đau, ôm trán, tủi thân nhìn Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn khẽ thở dài một tiếng, giọng điệu dịu lại, nhưng vẫn nghiêm túc: "Lôi điện của con trời sinh khắc chế bọn chúng, nên mới thắng dễ dàng.

Nhưng nếu đổi thành đối thủ khác không sợ lôi điện thì sao?

Con hãy nhớ kỹ, trận chiến vừa rồi, con có giữ lại nửa phần sức lực nào không?

Có luôn cảnh giác xung quanh không?" "Con..." Lôi Đình há miệng, muốn biện giải, nhưng lời lại nghẹn ở cổ họng.

Nàng nghe lời trong đầu hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi.

Lúc đầu đối mặt với đám quái vật kinh khủng này quả thực kinh hãi, nhưng một khi phát hiện lôi điện có thể dễ dàng hủy diệt chúng, mình liền hoàn toàn thả lỏng.

Trường thương vung vẩy trông uy phong lẫm lẫm, thực ra chân khí cuồn cuộn, không hề tiết chế, càng chưa từng phân thần chú ý động tĩnh xung quanh.

Ngay cả sư tôn đến lúc nào cũng không hề hay biết... nếu lúc đó lặng lẽ tiếp cận không phải sư tôn, mà là kẻ địch... vừa nghĩ đến đây.

Lưng nàng lập tức thấm ra một lớp mồ hôi lạnh, sợ hãi không thôi.

Thấy nàng tỉnh ngộ, vẻ nghiêm nghị trong mắt Lâm Tẫn dịu đi một chút, đưa tay khẽ xoa mái tóc tú lệ của nàng, dặn dò: "Nhớ kỹ.

Đối mặt kẻ địch, dù cho nó trông yếu hơn con rất nhiều, cũng phải luôn giữ cảnh giác, toàn lực ứng phó.

Lâm trận đối địch, khinh suất và đắc ý, chính là con đường tìm chết!" Lôi Đình dùng sức gật đầu, biểu cảm nghiêm túc chưa từng có: "Đệ tử biết sai rồi!

Nhất định sẽ ghi nhớ lời sư tôn dạy bảo!" Trong mắt Lâm Tẫn thoáng qua một tia vui mừng khó nhận ra.

Mặc dù nghiêm khắc phê bình, nhưng trong lòng hắn biết rõ, Lôi

Đình lần đầu thực chiến có thể có biểu hiện như vậy, đã là hiếm có.

Cây tử hoàng lôi ảnh thương đó trong tay nàng tuy có vẻ non nớt, nhưng đã bước đầu có phong thái, tự có một vẻ anh khí sảng khoái.

Chỉ tiếc.

Có thiên phú lôi điện mạnh mẽ và thần binh, nhưng lại không có võ kỹ tương ứng phối hợp, phương thức công kích quá đơn nhất, uy lực giảm đi rất nhiều.

"Xem ra, đợi rời khỏi bí cảnh Dược Vương Tông, phải cùng Cửu Tiêu Thánh Tông nói chuyện đàng hoàng rồi!" Lâm Tẫn trong lòng thầm suy nghĩ.

Lúc này.

Lôi Đình ghé sát vào một thi thể dị loại cháy đen, lông mày tú lệ nhíu chặt, nghi hoặc nói: "Sư tôn, những thứ này rốt cuộc là gì?

Nhìn không giống người, cũng không giống yêu thú..." Lâm Tẫn nhìn thi thể phủ đầy vảy giáp quỷ dị và móng vuốt sắc nhọn đó, trầm mặc một lát, chậm rãi thốt ra hai chữ: "Tà ma!" "Tà ma?" Lôi Đình ngạc nhiên.

Nàng mới mười lăm tuổi, vừa bước vào võ đạo, đối với trận chiến kinh thiên động địa bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử đó hoàn toàn không biết gì, tự nhiên không thể lý giải sự đẫm máu và kinh khủng đại diện phía sau hai chữ này.

"Hô." Lâm Tẫn không giải thích nhiều, chỉ hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén quét qua tà khí nhàn nhạt đang lan tỏa xung quanh, khẽ nói: "Phải nhanh chóng tìm thấy Diệp Thừa Hi." Ban đầu khi Tiêu Luyện nhắc đến trận đại chiến đó, miêu tả về tà ma chỉ là vài lời ít ỏi, chỉ biết đó là những dị loại không phải người không phải yêu, quỷ dị đáng ghê tởm.

Hắn lúc đó không hề tìm hiểu sâu.

Giờ đây xem ra, những quái vật trước mắt này, rất có thể chính là dị vực tà ma đã trầm tịch mấy ngàn năm, nay lại xuất hiện!

Diệp Thừa Hi thân là gia chủ Diệp gia, kiến thức rộng rãi, tất nhiên biết nhiều nội tình hơn.

Chỉ có hợp sức với hắn, mới có thể làm rõ rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Khoảng một canh giờ sau.

Hai người đến chân núi chủ phong.

"Ừm?" Ngay khi Lâm Tẫn chuẩn bị lên núi, lông mày chợt nhíu lại, mẫn cảm cảm nhận được phía trước bên cạnh truyền đến dao động năng lượng kịch liệt và hai luồng khí tức quen thuộc nhưng hỗn loạn.

"Bọn họ đã hội hợp, nhưng... dường như gặp phiền phức rồi." Lời còn chưa dứt.

Hắn đã kéo Lôi Đình, thân hình như điện, lao vụt đi.

Trong chớp mắt, hai người lặng lẽ đứng trên một ngọn đồi thấp.

Phóng mắt nhìn ra.

Trên khoảng đất trống hoang tàn phía trước, Diệp Thừa Hi và Cao Hưng Cường hai người đang rơi vào khổ chiến!

Cao Hưng Cường toàn thân đẫm máu, tu vi hùng hậu đại tông sư trung kỳ lúc này cũng lộ vẻ chật vật.

Quyền phong vẫn cương mãnh, mỗi một đòn đều có thể đánh nát tà ma lao tới, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, không ngừng tuôn ra từ một cái huyệt sâu thẳm.

Tiếng thở dốc của hắn như cái quạt gió cũ nát, hiển nhiên chân khí đã gần cạn kiệt.

Diệp Thừa Hi ở một bên khác, tình huống càng thêm hung hiểm.

Quanh thân hắn lôi quang chớp động, nhưng lại bó tay bó chân.

Bởi vì trong số kẻ địch của hắn, xen lẫn không ít võ giả nhân loại ánh mắt ngây dại, nhưng động tác lại hung hãn dị thường!

Lâm Tẫn chỉ liếc một cái, liền đã nhìn rõ cục diện, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ, lòng dạ đàn bà!" Giây tiếp theo.

Bóng dáng hắn chợt biến mất tại chỗ, như dịch chuyển tức thời mà đột nhiên xuất hiện ở trung tâm vòng chiến.

Không chút chần chừ, Lâm Tẫn tùy ý phất ống tay áo.

"Oanh!" Một cỗ uy áp kinh khủng hạo hãn như vực sâu, bàng bạc vô biên, lấy hắn làm trung tâm ầm ầm bùng nổ, như cơn bão diệt thế vô thanh, trong nháy mắt quét sạch bốn phương!

"Phốc!

Phốc!

Phốc!" Bất kể là tà ma gớm ghiếc gào thét, hay là những võ giả nhân loại ánh mắt ngây dại kia, dưới sự chênh lệch sức mạnh tuyệt đối này, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, thân thể liền như bị cự lực vô hình nghiền nát, toàn bộ nổ tung thành màn mưa máu bay khắp trời!

Cùng với cái huyệt sâu thẳm không ngừng tuôn ra tà ma kia, cũng dưới một cái phất tay này, ứng tiếng sụp đổ, bị đá lăn cuồn cuộn hoàn toàn chôn vùi, phong ấn.

"Bệ hạ!" Áp lực chợt tan biến, Diệp Thừa Hi và Cao Hưng Cường đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Cao Hưng Cường càng như kiệt sức mà ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống má.

Lâm Tẫn ánh mắt chuyển sang Diệp Thừa Hi, lông mày khẽ nhướng, giọng điệu bình thản nhưng mang theo trọng lượng không thể nghi ngờ: “Diệp gia chủ, đối địch mà mềm lòng, đôi khi chính là ngu xuẩn rồi.

Đáng đoạn không đoạn, tất chịu phản loạn.” Diệp Thừa Hi lộ vẻ hổ thẹn, gật đầu, im lặng không nói.

Hắn há chẳng lẽ không hiểu đạo lý này sao.

Chỉ là vừa rồi vẫn còn ý nghĩ vạn nhất, cố gắng chế phục những người bị nhiễm này, xem có thể tìm được phương pháp cứu chữa hay không.

Giờ đây xem ra, bị tà ma sát khí xâm thực, linh trí đã sớm bị hủy diệt, hết cách cứu vãn.

Lâm Tẫn không nói thêm nữa, trực tiếp đi vào vấn đề cốt lõi: “Những thứ này, là dị vực tà ma?” Diệp Thừa Hi thần sắc nghiêm lại, vội vàng thu liễm tâm thần, cung kính đáp: “Bẩm Bệ hạ, dựa theo miêu tả trong cổ tịch của Diệp gia thần, những thứ này hẳn chỉ là...

Liệt Ma cấp thấp nhất!” "Liệt ma?" Lâm Tẫn nhíu mày, ánh mắt rũ xuống.

Nhìn vũng tro tàn dưới đất vẫn còn tỏa ra khí tức hung lệ đáng sợ, hắn mở miệng hỏi: "Thế nào là liệt ma?" Diệp Thừa Hi hít sâu một hơi, thần sắc chưa từng có sự ngưng trọng đến vậy: "Hồi bệ hạ, dị vực tà ma tuy không phân chia cảnh giới tu hành như nhân tộc chúng ta, nhưng nội bộ bọn chúng đẳng cấp cũng sâm nghiêm!

Liệt ma là tầng tồn tại thấp nhất trong tà ma, thuần túy là pháo hôi.

Phía trên còn có Ma binh, Lãnh chúa, Quân chủ, và cả..." Nói đến

đây, giọng hắn chợt ngừng, thân thể không tự chủ khẽ run lên, đáy mắt lóe lên một tia kinh cụ phát ra từ bản năng: "...Ma vương!" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày kiếm càng chặt.

Diệp Thừa Hi tuyệt không thể tận mắt thấy tà ma cấp Ma vương.

Chỉ bằng những dòng chữ ghi lại trong cổ tịch, đã có thể khiến một vị Lục địa thần tiên tâm sinh run rẩy...

Vậy Ma vương chân chính, phải là tồn tại khủng bố đến mức nào? "Sư tôn của Dạ Lâm, ít nhất cũng là cấp Quân chủ." Lâm Tẫn trong lòng rùng mình.

Tồn tại có thể tùy tay xé rách hư không, tản phát ma uy thao thiên, tuyệt không thể là Ma binh hay Lãnh chúa.

Chương 341

Hơn nữa sư tôn của hắn không chỉ một vị...

Chẳng lẽ, tất cả đều là Ma vương sao?

Đột nhiên.

Trong đầu Lâm Tẫn linh quang chợt lóe, đáy mắt hàn mang bạo xạ: "Ngươi vừa nói, những thứ này...

đều chỉ là liệt ma?" Diệp Thừa Hi khẳng định: "Hồi bệ hạ, đích xác là như vậy." Một cỗ uy áp khó kìm nén từ trong cơ thể Lâm Tẫn thăng đẳng mà lên.

Những quái vật được gọi là "liệt ma" này, thực lực đã sánh ngang với võ giả nhân tộc từ thất phẩm đến cửu phẩm.

Còn con mà hắn từng đơn độc chạm trán trước đây, e rằng đã đạt đến tầng thứ "Ma binh".

Vậy cấp Lãnh chúa thì sao?

Thực lực của chúng ít nhất cũng là Đại tông sư, thậm chí mới nhập cảnh Lục địa thần tiên!

Cấp Quân chủ thì sao?

Cấp Ma vương thì sao?

Lâm Tẫn gần như không dám nghĩ tiếp nữa!

Chẳng trách...

Chẳng trách mấy nghìn năm trước dị vực tà ma xâm lấn, nhân tộc gần như diệt vong!

Nếu như phong ấn thông đạo dưới kinh đô bị phá vỡ, tà ma lại lần

nữa giáng lâm, võ giả nhân tộc giờ đây thiên lộ đã đoạn, lấy gì để chống đỡ?

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi.

Tư tưởng Lâm Tẫn hỗn loạn, lại không thấy được một tia thắng lợi nào.

Hắn nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, cưỡng ép dẹp bỏ tạp niệm trong lòng, trầm giọng hỏi: "Năm đó Dược Vương Cốc có cấu kết gì với tà ma không?" "Thần không rõ." Diệp Thừa Hi lắc đầu: "Nghìn năm trước, Dược Vương Cốc một đêm biến mất vô ảnh vô tung, không ai biết nguyên do trong đó." Lâm Tẫn gật đầu, không hỏi thêm nữa, ngẩng mắt nhìn về ngọn núi cao nhất phía xa. "Trước hết cứ đến chủ phong.

Có lẽ, tất cả đáp án đều ở đó." Mọi người đồng thanh tuân lệnh.

Không lâu sau.

Một đoàn người đã đến chân núi chủ phong.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Trên đỉnh phong, một tòa cung điện nguy nga ẩn hiện trong mây mù, tựa như tiên cung lơ lửng trên cửu thiên, tản phát khí tức thần bí mà dụ hoặc.

Nơi đó, dường như ẩn giấu đáp án cuối cùng cho mọi bí ẩn.

Lâm Tẫn vốn định trực tiếp ngự không bay lên.

Nhưng không gian xung quanh ngọn núi lại ẩn ẩn truyền đến lực áp chế cường đại, hiển nhiên đã bị thiết lập cấm chế cực mạnh.

Cho dù với tu vi Khấu thiên cảnh của hắn, cũng không cách nào cưỡng ép phá không!

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành chọn cách đi bộ lên núi.

Sau một nén hương.

Mọi người cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi.

Nhưng!

Cảnh tượng trước mắt lại khiến tất cả mọi người đồng tử co rụt, lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trên đỉnh phong, một mảnh hỗn độn.

Lò luyện đan khổng lồ nghiêng ngả, vỡ nát tan tành.

Cung điện vốn hùng vĩ cũng chằng chịt vết nứt, tàn viên đoạn bích khắp nơi, đâu còn chút huy hoàng nào như khi nhìn từ xa dưới chân núi?

Cả cảnh tượng thê thảm mà áp bức, tựa như đang vô thanh nói lên cuộc chiến thảm liệt cỡ nào đã từng bùng nổ ở nơi đây nghìn năm trước.

Điều càng khiến người ta chú ý là.

Phía trước cung điện, đã tụ tập hàng chục bóng người. "Đám gia hỏa này, hành động cũng nhanh thật!" Cao Hưng Cường liếc nhìn một cái, sắc mặt không được tốt, thấp giọng thỉnh thị: "Bệ hạ, có cần dẹp sạch bọn chúng không?" Lâm Tẫn khẽ lắc đầu.

Khi bí cảnh mở ra, dị tượng do Trầm Hương Ngọc Phù cắm thẳng cửu tiêu gây ra, thu hút chú ý của nhiều võ giả, cũng chẳng có gì lạ.

Bên ngoài di tích Dược Vương Sơn nguy cơ tứ phía, không có cơ duyên nào đáng nói.

Những người này có thể đi đến đây, cũng coi như có chút bản lĩnh, không cần thiết phải quá bá đạo.

Huống hồ.

Bọn chúng đã tụ tập bên ngoài điện mà không vào, điều đó cho thấy cung điện này, không phải ai cũng có thể tiến vào!

Lúc này, những người tụ tập bên ngoài điện cũng chú ý đến đoàn người Lâm Tẫn.

Cảm nhận được khí tức thâm bất khả trắc trên người Diệp Thừa Hi, không ít người sắc mặt chợt biến, vô thức lùi lại mấy bước, trong mắt tràn đầy cảnh giác. "Lục địa thần tiên?!

Đại năng cấp bậc này sao cũng đến đây rồi?" "Sợ gì chứ?

Dị bảo hữu duyên giả đắc chi, hắn còn có thể giết hết chúng ta sao?" "Hắn thật sự có thể..." "Người kia hình như là Nhị đương gia Cao Hưng Cường của Cô Hạc Cao gia!" "Mặc kệ Cao gia hay Ải gia!

Bây giờ cửa điện chưa mở, bọn họ đến rồi cũng phải đợi!" Lâm Tẫn không để ý đến những tạp âm đó.

Ánh mắt hắn dừng lại trên cánh cửa cung điện khổng lồ phía trước, đang đóng chặt và phủ đầy dấu vết thời gian.

Quả nhiên.

Cửa điện không thể mở ra, tất cả những người này đều bị chặn ở bên ngoài.

Hắn chậm rãi đi đến trước cửa điện, đang chuẩn bị vận chuyển chân khí, cưỡng ép phá cửa, thì Trầm Hương Ngọc Phù trong Tàng Binh Giới lại lần nữa lóe lên ánh u quang yếu ớt.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch, tản đi chân khí, tâm niệm vừa động, Trầm Hương Ngọc Phù kia liền xuất hiện trong tay hắn.

Còn chưa đợi hắn thôi động, ngọc phù lại tựa như có linh tính, hóa thành một đạo lưu quang, "cạch" một tiếng, chính xác khảm vào một cái khe lõm không đáng chú ý trên cửa điện.

Ầm ầm ầm!

Tiếng động lớn trầm trọng vang vọng trên đỉnh núi, cánh cửa điện phong trần nghìn năm kịch liệt chấn động, bụi bặm tích tụ nhanh chóng rơi xuống.

Sau đó trong một trận tiếng ma sát chói tai, chậm rãi mở ra bên trong! "Cửa mở rồi!!" Mọi người bên ngoài điện đầu tiên ngây người, sau đó bùng nổ tiếng hoan hô cuồng hỉ, mấy người đứng đầu càng không kìm nén được, thân hình bạo xạ lao ra, tranh tiên khủng hậu xông về phía cánh cửa điện đang mở!

Tốc độ của bọn họ nhanh đến mức ngay cả Diệp Thừa Hi cũng không kịp ngăn cản.

Thế nhưng!

Bành!

Bành!

Bành!

Mấy tiếng va chạm trầm đục liên tiếp vang lên.

Mấy bóng người xông lên phía trước nhất, tựa như đâm vào một bức tường vô hình cứng rắn, với tốc độ nhanh hơn còn bay ngược trở lại, nặng nề ngã xuống đất.

Trên mặt máu sắc đều rút hết, miệng phun tiên huyết!

Ánh mắt Diệp Thừa Hi ngưng lại: "Bệ hạ, cửa điện vẫn còn kết giới!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Chứng kiến cảnh này, những người phía sau đang rục rịch ý định nhất thời dừng bước, lòng còn sợ hãi nhìn lối vào cửa điện tưởng chừng trống rỗng, không dám dễ dàng thử thêm nữa.

Một lát sau.

Thấy không còn ai dám tiến lên, Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, dưới ánh mắt hiếu kỳ, đố kỵ, hoặc chờ xem kịch vui của mọi người, thong dong đi về phía cửa điện.

Bước chân hắn vững vàng, không hề gặp trở ngại, một bước liền đạp vào trong đại điện u thâm kia!

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người bên ngoài điện đều ngây người. "Kết giới biến mất rồi?" "Mau xông vào!" Có người phản ứng lại, lần nữa mắt đỏ ngầu xông về phía cửa điện.

Chương 342

Đáng tiếc, kết quả vẫn như cũ, lại lần nữa bị kết giới vô hình kia hung hăng đánh bay, bị thương càng nặng hơn.

Cao Hưng Cường nhìn đám gia hỏa bị lợi lộc làm mờ mắt này, khinh thường khịt mũi một tiếng: "Một lũ ngu muội, còn tưởng mình là nhân vật chính sao?" Diệp Thừa Hi nghe vậy, cười khẽ một tiếng, không nói nhiều.

Lôi Đình bên cạnh thì hai tay nắm chặt, trong mỹ mâu tràn đầy lo lắng, chăm chú nhìn vào bên trong điện một mảnh đen kịt, sợ Lâm Tẫn gặp phải nguy hiểm gì.

Giờ phút này, bên trong đại điện.

Lâm Tẫn bước vào, nhãn mâu sắc bén như điện, nhanh chóng quét qua bốn phía.

Cảnh tượng bên trong điện còn đổ nát hơn bên ngoài, những lò luyện đan khổng lồ hai bên đa phần đều lật đổ, vỡ nát, nằm rải rác trên mặt đất, một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng bước chân của hắn vang vọng trong đại điện trống trải.

Hắn đang định đi sâu vào khám xét.

Một giọng nói già nua, trầm hậu, tựa như xuyên qua nghìn năm thời không, từ thời hồng hoang viễn cổ truyền đến, không hề có dấu hiệu báo trước vang lên bên tai hắn...

Không!

Là vang dội trong sâu thẳm tâm thần hắn: "Ngươi, cuối cùng cũng đến rồi." Sắc mặt Lâm Tẫn chợt rùng mình.

Chu thân chân khí âm thầm tuôn trào, một cỗ uy áp lăng lệ như thủy triều khuếch tán ra, cả người hắn đã tiến vào trạng thái cảnh giới cao độ!

Ánh mắt như điện, thẳng tắp bắn về phía trước.

Chỉ thấy không khí cách đó không xa nổi lên từng gợn sóng, một bóng người chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Đó là một lão giả tiên phong đạo cốt, tóc bạc như tuyết, râu dài rủ xuống ngực, thân khoác trường bào màu xám trắng đan xen, trên bào phục đồ án bát quái đan lô tinh xảo ẩn hiện.

Dung mạo ông hiền từ, nhưng giữa hàng mi lại toát lên vẻ tinh tuệ đã trải qua tang thương, chỉ là thân hình bán trong suốt, hiển nhiên không phải thực thể.

Lâm Tẫn bước về phía trước, giọng nói trầm ổn: "Dược Vương Tông?" Lão giả mỉm cười chắp tay, tư thái khiêm hòa: "Lão hủ Lăng Huyền Bách, Tông chủ Dược Vương Tông, bái kiến Hoàng đế bệ hạ!" Lời này vừa ra, đồng tử Lâm Tẫn khẽ co rụt. "Tiền bối làm sao nhận ra thân phận của Trẫm?" Hắn đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí mang theo cảnh giác. "Tự nhiên là có người báo trước." Lăng Huyền Bách thần bí cười, tay áo khẽ vung, một bộ bàn ghế cổ kính giữa không trung hiển hiện, "Bệ hạ có nguyện ý nghe lão hủ kể một đoạn chuyện cũ không?" Lâm Tẫn thản nhiên ngồi xuống: "Trẫm xin rửa tai lắng nghe." Lăng Huyền Bách châm hai chén trà xanh, hương trà thoang thoảng.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông hiện lên vẻ bi thích: "Bệ hạ hẳn đã đoán được, việc Dược Vương Tông nghìn năm trước một đêm biến mất, có liên quan đến dị vực tà ma, đúng không?" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Di chỉ Dược Vương Sơn tràn ngập tà ma cấp thấp, bất kỳ ai cũng

có thể nhìn ra manh mối.

Đột nhiên!

Tâm niệm hắn điện chuyển, một cỗ phong mang thẩm thị đột nhiên áp về phía Lăng Huyền Bách: "Tiền bối làm sao lại biết được, ngoại giới đã qua nghìn năm?" Trong núi không năm tháng!

Một người đã vẫn lạc từ nghìn năm trước, bị nhốt trong bí cảnh, làm sao lại biết được thời gian trôi qua bên ngoài?

Lăng Huyền Bách cười nhạt, tránh mà không đáp, chuyển đề tài nói: "Mấy nghìn năm trước, Thiên Uyên Đại Đế dẫn dắt nhân tộc bức lui dị vực tà ma, phong ấn thông đạo hai giới, nhưng..." Ông nhíu chặt mày: "Có một bộ phận tà ma đã thoát khỏi sự thanh trừ, tiềm phục ở một nơi nào đó trên đại lục, mãi đến nghìn năm trước mới đột nhiên xuất hiện!" Lâm Tẫn nhìn ra ngoài điện: "Là những kẻ bên ngoài kia?" "Chính xác." Lăng Huyền Bách gật đầu: "Nghìn năm trước, bộ phận tà ma này dưới sự dẫn dắt của một Lãnh chúa cấp cao, tập kích Dược Vương Sơn vào ban đêm." "Lãnh chúa cấp cao?" Lâm Tẫn truy vấn. "Sánh ngang với cường giả Khấu thiên cảnh trung kỳ của nhân tộc!" Lâm Tẫn trong lòng chấn động mạnh!

Lãnh chúa cấp cao đã là Khấu thiên trung kỳ, vậy cấp Quân chủ trở lên, chẳng phải là cảnh giới Thiên nhân sao?

Thậm chí... còn cao hơn?

Hắn cưỡng ép trấn kinh, trầm giọng hỏi: "Tại sao bọn chúng lại để mắt đến Dược Vương Tông?" Đã ẩn tàng mấy nghìn năm, hà tất mạo hiểm hiện thân?

Nếu Dược Vương Tông thông báo Thánh địa, bọn chúng ắt sẽ bị một mẻ hốt gọn! "Bởi vì..." Lăng Huyền Bách thở dài một tiếng, đầy vẻ tự trách: "Lão hủ đã nghiên chế ra một loại đan dược mang tên Phá

Giới Đan!" "Phá Giới Đan?" Đồng tử Lâm Tẫn co rụt.

Chỉ nghe tên đan dược này, liền có thể đoán ra công hiệu cụ thể của nó. "Chẳng lẽ bọn chúng muốn dùng đan này để xé rách bức tường hư không?" Lâm Tẫn sắc mặt ngưng trọng: "Nhưng thiên đạo đã thiết lập cấm chế, nếu không thông qua thông đạo dưới kinh đô mà cưỡng ép giáng lâm, ắt sẽ gặp thiên khiển!" Lăng Huyền Bách liếc Lâm Tẫn một cái đầy ý vị thâm trường, tựa hồ kinh ngạc vì vị hoàng đế này lại biết được bí ẩn đến vậy.

Nhưng sau khi cảm nhận được tu vi của Lâm Tẫn, ông lại an tâm. "Những gì bệ hạ nói, chỉ là một, chứ không phải hai." Lăng Huyền Bách nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, đáy chén tiếp xúc với bàn đá phát ra tiếng vang thanh thúy, tựa như định âm cho những lời sắp nói. "Phá Giới Đan, không phải để xé rách, mà là... quán thông.

Là để cưỡng ép mở ra một thông đạo vĩnh hằng nối liền hai giới, trên bức tường hư không vô tận!" Cái gì?!

Lâm Tẫn đột ngột đứng dậy, khó tin trừng mắt nhìn Lăng Huyền Bách.

Trên đời lại có đan dược nghịch thiên đến vậy sao?

Trong mắt hắn hàn quang chợt lóe: "Tại sao lại phải nghiên chế loại đan dược này?" Phá Giới Đan này đã không thể đề thăng tu vi, cũng không thể liệu thương tục mệnh, đối với võ giả hoàn toàn vô dụng.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ Dược Vương Tông có phải là gián điệp dị vực không!

Lăng Huyền Bách nhìn ra lửa giận trong mắt hắn, nhưng không hề tức giận: "Thế giới này thiên lộ đã đoạn, Thiên nhân không xuất.

Muốn tiến lên một tầng nữa, chỉ có thể tìm con đường khác." Nhìn

biểu tình nửa cười nửa không của đối phương, Lâm Tẫn toàn thân chấn động!

Hắn đã hiểu ra!

Phá Giới Đan, phá không nhất định là giới của tà ma.

Nếu có thể liên thông các giới vực nhân tộc mà thiên lộ chưa đoạn khác, võ giả ở giới này liền có thể nhân đó mà đạp vào Thiên nhân cảnh!

Lăng Huyền Bách này, thật sự gan lớn bao trời, lại là thiên tài tuyệt diễm!

Lâm Tẫn chậm rãi ngồi xuống: "Vậy năm đó tiền bối tại sao không cầu viện Thánh địa?" "Không kịp!" Lăng Huyền Bách không chút do dự: "Đêm đó, tà ma không hề có dấu hiệu báo trước đã bao vây Dược Vương Sơn, đệ tử tông môn trong khoảnh khắc tử thương gần hết.

Mục tiêu của bọn chúng rõ ràng, trực chỉ đan phòng, muốn đoạt lấy Phá Giới Đan đan phương!" Ông khẽ nhấp một ngụm trà, sắc mặt ngưng trọng: "Lão hủ lập tức khởi động thượng cổ trận pháp, đem cả Dược Vương Sơn chìm vào bí cảnh dưới lòng đất, đoạn tuyệt đường sống của chúng.

Đáng tiếc... vẫn là công dã tràng." Nhìn vẻ lạc lõng trên mặt Lăng Huyền Bách, Lâm Tẫn không hiểu.

Dược Vương Sơn quả thực đã biến mất, chứng tỏ trận pháp thành công, vậy sao lại thất bại?

Lăng Huyền Bách nói ra lời kinh người: "Đan phương Phá Giới Đan, đã bị cướp đi!" "Cái gì?!" Sắc mặt Lâm Tẫn đại biến.

Nếu tà ma có được đan phương, bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra thông đạo, lại lần nữa xâm lấn! "Bệ hạ không cần kinh hoảng." Lăng Huyền Bách nhàn nhã tựa vào lưng ghế: "Tuy rằng bọn chúng dùng bí

pháp đưa đan phương về dị giới, nhưng dược liệu cần để luyện đan đều là độc hữu của thế giới này, bọn chúng dù có đan phương cũng là vô ích." Lâm Tẫn lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Huống hồ tà ma vốn dĩ không giỏi luyện đan, cho dù có đan phương cũng khó mà thành đan.

Bằng không Đại Uyên ngày nay, sớm đã sinh linh đồ thán.

Hắn nhìn thẳng Lăng Huyền Bách, hỏi ra nghi hoặc cuối cùng trong lòng: "Tiền bối vẫn chưa cho Trẫm biết, người làm sao biết được thân phận của Trẫm, lại làm sao biết Trẫm sẽ đến đây?" Lăng Huyền Bách đứng dậy chắp tay sau lưng, từ tốn kể: "Bệ hạ có biết, đêm đó tà ma đột kích, tại sao lão hủ lại kiên quyết khởi động trận pháp, thà rằng chôn vùi toàn bộ đệ tử tông môn?" "Vì sao?" Lâm Tẫn hỏi.

Lăng Huyền Bách xoay người, không còn là lão giả hiền từ tựa cũ kia nữa.

Cả người ông khí tức trở nên du viễn, tựa như đã xuyên thấu thời không, đang ngưng thị bóng người đã ban cho ông vận mệnh phán từ nghìn năm về trước. "Bởi vì trước đó, đã có người khuy phá thiên cơ, báo cho lão hủ...

Kiếp nạn này của Dược Vương Tông, chú định diệt vong, vô lực hồi thiên." Ánh mắt ông quay lại, lần nữa tập trung vào Lâm Tẫn, ánh mắt phức tạp đến khó mà hình dung, như thể đang nhìn thấy một đáp án đã chờ đợi nghìn năm. "Người đó từng nói, nghìn năm sau, Hoàng đế Đại Uyên sẽ tìm đến nơi này.

Mà lão hủ cần làm, chính là ở đây... tĩnh hậu quân lâm." Oanh!

Lời nói này, tựa như một đạo cửu thiên kinh lôi, trong thức hải Lâm Tẫn oanh nhiên nổ vang!

Mỗi một chữ đều mang theo trọng lượng nghìn năm, khiến tâm thần hắn chấn động mạnh.

Dự ngôn diệt vong?

Tĩnh hậu nghìn năm?

Điều này đã không phải sức người có thể làm được!

Rốt cuộc là tồn tại cỡ nào, mà nghìn năm trước đã bố trí cục diện ngày hôm nay?

Mà Lâm Tẫn hắn, là con cờ trong cuộc, hay là... người phá cục?

Bỗng nhiên!

Chương 343

Một ý niệm chợt lóe qua trong đầu, ánh mắt hắn chói lọi nhìn về phía Lăng Huyền Bách: "Chẳng lẽ người đó là...

Thiên Cơ Các!?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt sáng, lời nói chắc chắn.

Trong thế gian này, trừ một trong năm đại Thánh địa thần bí mạc trắc kia ra, còn ai có thể vượt qua nghìn năm thời gian, động tất thiên cơ tương lai?

Chỉ có Thiên Cơ Các!

Ngày trước hệ thống tưởng thưởng "Thiên Cơ Ánh Chiếu", dùng trên Tàng Kiếm Sơn Trang, liền đã nhìn thấy sự thâm bất khả trắc của nó.

Chính là Thiên Cơ Các truyền tin cho Tàng Kiếm Sơn Trang, nói ra câu dự ngôn kia: Đại kiếp sắp tới, giang hồ khuynh đảo, vạn tông tịch diệt, biến số duy nhất, chính là ở triều đình! "Không sai!" Lăng Huyền Bách thản nhiên thừa nhận, không hề che giấu: "Thiên Cơ Các báo cho biết, dị vực tà ma cuối cùng sẽ cuốn thổ trọng lai, mà chỉ có huyết mạch hậu duệ của Thiên Uyên Đại Đế, mới có thể dẫn dắt nhân tộc, đem kiếp nạn này... triệt để tiêu diệt!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, nắm bắt được điểm mấu chốt: "Triệt để tiêu diệt?

Chứ không phải phong ấn?" "Tuyệt không phải phong ấn!" Lăng Huyền Bách ngữ khí dứt khoát, mang theo niềm tin không thể nghi ngờ: "Dự ngôn của Thiên Cơ Các, chưa bao giờ sai!" Ông chậm rãi quay lại bàn, động tác thong dong đổ chén trà đã nguội trước mặt Lâm Tẫn đi, rót lại đầy chén, hơi nóng lượn lờ bốc lên: "Năm đó Thiên Uyên Đại Đế đã lấy khí vận vô thượng của bản thân và thiên phú của con cháu đời sau làm cái giá, vĩnh trấn thông đạo.

Theo lẽ thường mà nói, huyết mạch hoàng thất Đại Uyên, tuyệt không thể đột phá đến cảnh giới Lục địa thần tiên." Ánh mắt ông chói lọi nhìn về phía Lâm Tẫn, giọng nói mang theo một tia kích động khó kìm nén: "Thế nhưng bệ hạ ngài, lại phá vỡ lời nguyền huyết mạch và trói buộc thiên đạo này!

Điều này đủ để chứng minh, người ứng kiếp trong dự ngôn của Thiên Cơ Các, chính là bệ hạ ngài!" Lâm Tẫn nghe vậy.

Khóe miệng hắn nhếch lên một độ cong phức tạp, tự trào, lại tự cảm thấy áp lực vô cùng trầm trọng.

Chúa cứu thế?

Thân phận này nghe có vẻ vinh diệu, nhưng thực chất lại là kẻ hứng chịu mọi chỉ trích, trách nhiệm nặng tựa núi!

Ngày nay thiên lộ đoạn tuyệt, Thiên nhân không xuất.

Một khi phong ấn cổ xưa phong ấn thông đạo dị vực dưới kinh đô bị phá vỡ, tà ma lại một lần nữa giáng lâm, cho dù chỉ là một tồn tại cấp bậc Quân chủ, cũng đủ để khiến thiên hạ này trong khoảnh khắc diệt vong!

Hắn tuy là người xuyên việt, mang theo hệ thống, đã phá vỡ trói buộc huyết mạch, nhưng cách cảnh giới Thiên nhân trong truyền thuyết, vẫn còn một chặng đường dài.

Huống chi.

Đến nay hắn cũng không thể xác định, hệ thống mà hắn dựa dẫm này, có thật sự có thể lăng giá trên quy tắc thiên đạo của thế giới này không?

Nếu ngay cả tu vi hệ thống ban cho cũng không thể phá vỡ phong ấn thiên đạo, hắn lại dựa vào cái gì để dẫn dắt nhân tộc, chống lại tà ma vực ngoại kia?

Tư niệm cuồn cuộn một lát.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, vén áo ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lăng Huyền Bách: "Tiền bối, Thiên Cơ Các để người ở đây khổ chờ Trẫm nghìn năm, chắc không phải chỉ vì muốn báo cho Trẫm những lời định mệnh này chứ?" "Đương nhiên không chỉ vậy." Lăng Huyền Bách vuốt râu cười, tay áo khẽ vung.

Vút!

Trên mặt bàn giữa không trung bỗng xuất hiện ba chiếc hộp gỗ cổ kính, tản phát khí tức trầm tích của thời gian. "Trong đó hai cái, là Thiên Cơ Các nhờ lão hủ chuyển giao cho bệ hạ.

Còn về cái còn lại thì..." Ông dừng lại một chút, đáy mắt lóe lên một tia đắc ý: "Thì là lão hủ nghìn năm nay nhàn rỗi không có việc gì, tiện tay luyện chế mấy món đồ chơi nhỏ, cũng xin tặng cùng bệ hạ, coi như chút tâm ý." Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua ba chiếc hộp gỗ, dẫn đầu mở chiếc đầu tiên bên trái.

Trong hộp, một khối kim loại màu vàng sẫm lớn bằng nắm tay nằm yên tĩnh.

Bề mặt của nó không hề bóng loáng, mà được bao phủ bởi những văn lộ huyền ảo hình thành tự nhiên, tựa như quỹ đạo tinh thần hỗn độn.

Điều kỳ dị hơn là!

Nó không hề phản xạ ánh sáng, ngược lại lại giống như một hố đen thu nhỏ, không ngừng thôn phệ ánh sáng xung quanh và chân khí lưu chuyển. "Ồ?" Lâm Tẫn nhấc nó lên, vừa đặt vào tay, trong lòng liền kinh ngạc. "Nặng quá!" Khối kim loại màu vàng sẫm này nhìn có vẻ không lớn, nhưng trọng lượng lại cực kỳ kinh người, sánh ngang với Huyền Uyên Trọng Thiết, xúc cảm lạnh buốt thấu xương, tựa

như đang nắm một khối hàn băng vạn cổ bất hóa. "Tiền bối, vật này là gì?" Lâm Tẫn ngẩng đầu hỏi.

Lăng Huyền Bách đáp: "Vật này tên là Thái Sơ Huyền Kim!

Còn về lai lịch và công dụng cụ thể của nó, lão hủ cũng không rõ tường tận, Thiên Cơ Các cũng không nói nhiều." "Thái Sơ Huyền Kim?" Lâm Tẫn khẽ lặp lại một lần.

Lấy Thái Sơ làm tên, đủ thấy lai lịch vật này phi phàm, tuyệt không phải phàm phẩm.

Thiên Cơ Các cố ý để Dược Vương Tông giao vật này cho mình, ý đồ là gì?

Là dùng để rèn đúc thần binh lợi khí, hay là có hiệu quả khắc chế đặc biệt đối với dị vực tà ma kia?

Tâm niệm hắn điện chuyển, thử cố gắng đưa một tia chân khí vào trong đó, nhưng lại phát hiện chân khí như bùn trâu xuống biển, căn bản không cách nào thẩm thấu chút nào, càng đừng nói đến việc thăm dò huyền bí bên trong.

Bất đắc dĩ.

Lâm Tẫn chỉ đành tạm thời thu nó vào Tàng Binh Giới, đợi sau này nghiên cứu.

Thế nhưng.

Ngay khi ý thức hắn rút khỏi Tàng Binh Giới, trên bề mặt Thái Sơ Huyền Kim kia, một đạo lưu quang cực kỳ khó phát hiện chợt lóe qua.

Cùng lúc đó.

Ở góc Tàng Binh Giới, phôi kiếm Nhân Hoàng Kiếm vẫn luôn trầm tịch kia, dường như cũng ứng với nó, lướt qua một vệt sáng yếu ớt.

Tất cả những điều này diễn ra cực nhanh, trong nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh, cứ như chỉ là ảo giác.

Lâm Tẫn cũng không nhận ra sự biến hóa tinh vi này, ánh mắt hắn đã chuyển sang chiếc hộp gỗ ở giữa.

Khoảnh khắc nắp hộp mở ra, một đạo quang mang u ám chợt lóe rồi vụt tắt. "Lại là kim loại?" Lâm Tẫn không khỏi có chút cạn lời.

Thiên Cơ Các đây là chuyên môn làm phân phối kim loại sao?

Nghìn năm trước để lại hai thứ, vậy mà đều là dược liệu kim loại?

Cho dù muốn chế tạo binh khí, cũng không cần thiết phải chuẩn bị hai phần chủ tài chứ? "Bệ hạ, lần này ngài đã nhìn lầm rồi." Lăng Huyền Bách cười lắc đầu: "Vật này không phải kim loại cũng chẳng phải sắt, mà là 'Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch', thuộc về một loại thiên địa tinh thạch cực kỳ đặc thù." Lâm Tẫn nghe vậy, định thần nhìn kỹ, đưa tay lấy nó ra.

Quả nhiên!

Cảm giác cầm vào ấm áp nhuận trạch, chất liệu kỳ dị, tựa ngọc mà không phải ngọc, tựa đá mà không phải đá.

Khối tinh thạch màu đen lớn bằng đầu trẻ sơ sinh này có hình đa diện không quy tắc, bên trong không trong suốt, mà tựa như phong tồn một mảnh tinh không thu nhỏ rực rỡ đang chậm rãi xoay chuyển.

Nhìn kỹ lại, những "tinh thần" đang lấp lánh kia, hóa ra lại là vô số phù văn vàng nhỏ li ti biến hóa thành!

Tinh thạch không lúc nào không tản phát ra một loại khí tức trung chính, bình hòa, nhưng lại ẩn chứa thiên uy hoàng hoàng, đủ để trấn áp vạn vật. "Bệ hạ không muốn hỏi công dụng của vật này sao?" Lăng Huyền Bách thấy hắn quan sát tỉ mỉ, không khỏi mỉm cười hỏi.

Lâm Tẫn ngẩng mắt: "Tiền bối biết sao?" "Biết sơ qua một hai." Lăng Huyền Bách gật đầu: "Công dụng cốt lõi của vật này, nằm ở 'gia cố phong ấn, khắc chế tà ma'.

Lão hủ đoán rằng, ý của Thiên Cơ Các, là hy vọng bệ hạ có thể mượn vật này, để củng cố phong ấn thông đạo dưới kinh đô, nơi liên quan đến an nguy thiên hạ." Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt lóe.

Nếu Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch này thật sự có thể gia cố phong ấn cổ xưa ngày càng lỏng lẻo kia, không nghi ngờ gì đây chính là đưa than trong tuyết, xứng đáng là vô giá chi bảo!

Điều hắn lo lắng nhất hiện nay, chính là phong ấn phía dưới kinh đô bị phá vỡ, dẫn đến dị vực tà ma lại lần nữa giáng lâm, chịu uy hiếp đầu tiên, chính là hàng vạn vạn bá tánh kinh đô. "Nhưng mà!

Hiện tại hắn ngay cả vị trí cụ thể của thông đạo cũng không biết, làm sao mà sử dụng? "Tiền bối, đã Thiên Cơ Các để người chuyển giao vật này cho Trẫm, vậy hẳn là biết vị trí cụ thể của thông đạo chứ?" Lâm Tẫn hỏi. "Không rõ!" Lăng Huyền Bách chắp tay sau lưng đứng, chậm rãi lắc đầu: "Mấy nghìn năm trước, khi Thiên Uyên Đại Đế bố trí phong ấn và xây dựng hoàng thành, không có người ngoài nào ở đó.

Vị trí cụ thể, sớm đã bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử, không ai biết được." Nghe xong.

Hy vọng vừa mới dâng lên trong lòng Lâm Tẫn lại nguội đi một nửa.

Không tìm được nơi phong ấn, cho dù Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch này có công hiệu nghịch thiên, thì có thể làm gì?

Chẳng qua là một thần vật vô dụng! "Bệ hạ cũng không cần quá lo lắng." Lăng Huyền Bách thấy vậy, lên tiếng an ủi: "Đã Thiên Cơ Các

giao vật này cho ngài, tự có thâm ý của nó.

Trong cõi vô hình, tất cả có lẽ sớm đã có định số." Lời ông hơi dừng, ý vị thâm trường bổ sung: "Nói không chừng cơ duyên vừa đến, nơi mấu chốt kia, tự nhiên sẽ xuất hiện trước mặt bệ hạ." Lâm Tẫn nghe ra ý an ủi trong lời ông.

Cũng chỉ đành cưỡng ép kìm nén sự sốt ruột trong lòng, cười khổ một tiếng, cẩn thận thu Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch lại.

Hiện giờ, quả thực chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc hộp gỗ bên phải, do chính tay Lăng Huyền Bách tặng.

Chương 344

Vị Tông chủ Dược Vương Tông nghìn năm trước này, một đại năng Khấu thiên cảnh, khi rảnh rỗi lại mày mò chế tạo ra "đồ chơi nhỏ", đã gợi lên sự tò mò cực lớn của hắn.

Nắp hộp mở ra.

Không có quang hoa lóe sáng, không có khí tức dao động.

Trong hộp.

Chỉ yên tĩnh nằm một chiếc bình sứ thanh hoa trông có vẻ mộc mạc không hoa mỹ. "Đan dược?" Lâm Tẫn nhìn về phía Lăng Huyền Bách. "Không sai!" Trên mặt Lăng Huyền Bách hiện lên một nụ cười vừa khiêm tốn vừa kiêu ngạo: "Nghìn năm tháng năm, quá đỗi dài đằng đẵng.

Lão hủ nhàn rỗi không có việc gì, liền dùng 'Hư Không Luyện Đan Thuật' độc hữu của Dược Vương Tông, luyện chế chút đan dược.

Chút tâm ý nhỏ nhoi, còn mong bệ hạ đừng chê bai." Lâm Tẫn trong lòng nóng lên, trong mắt ánh lên quang mang chờ mong.

Lăng Huyền Bách là nhân vật cỡ nào?

Đan dược do chính tay ông luyện chế, há lại là vật phàm tục sao?

Hắn cẩn thận cầm bình sứ lên, rút nút bình.

Trong khoảnh khắc.

Một cỗ dược lực tinh thuần khó tả hỗn hợp với chân khí bàng bạc thuần hậu, như thủy triều ập đến!

Chỉ mới hít vào một tia khí tức tản mát.

Lâm Tẫn đã rõ ràng cảm giác được, chân khí quanh thân mình tựa

như được rót vào sức sống, ẩn ẩn hoạt động, tăng tốc lưu chuyển.

Nếu là võ giả bình thường ở đây, e rằng chỉ cần ngửi mấy hơi dược hương này, đã đủ để đột phá bình cảnh, tu vi tinh tiến!

Hắn đổ ra một viên đan dược lớn bằng long nhãn vào lòng bàn tay.

Đan dược màu sắc viên nhuận, bảo quang nội uẩn, bề mặt tự nhiên hình thành những vân văn huyền ảo, nhìn một cái liền biết tuyệt không phải vật tầm thường. "Tiền bối, viên đan dược này... có thần hiệu gì?" Lâm Tẫn nén xuống sự kích động trong lòng, khiêm tốn thỉnh giáo. "Đan này, tên là 'Bách Tái Không Minh Đan'!" Lăng Huyền Bách hơi có vẻ đắc ý giới thiệu: "Là lão hủ dùng hồn thể tinh luyện hồn lực, nén chặt trăm năm chân khí, ngưng chế thành trong hư không.

Sau khi phục dụng, đan dược sẽ hóa thành hồng lưu tiên thiên chân khí bản nguyên nhất, không cần cố ý luyện hóa, liền có thể trực tiếp chuyển hóa thành tu vi của bản thân, trợ giúp tăng trưởng thực lực!" Lời này vừa ra, Lâm Tẫn thần hồn kịch chấn!

Hiệu quả này, chẳng phải tương đương với "Thể Hồ Quán Đỉnh" mà hệ thống đã tưởng thưởng trước đây sao?

Phục dụng một viên, tương đương với trực tiếp hấp thu trăm năm chân khí tinh thuần, đủ để một võ giả cấp thấp, trong nháy mắt thoát thai hoán cốt, thẳng đến Tông sư, thậm chí cảnh giới cao hơn! "Đương nhiên, đan này cũng không phải không có hạn chế." Lăng Huyền Bách chuyển lời, nhón lấy một viên đan dược, như thể đang thưởng thức tuyệt thế trân bảo: "Tuy nén chặt trăm năm chân khí, nhưng nơi đây rốt cuộc bị khí tức tà ma ô nhiễm lâu ngày.

Lão hủ đã hoàn toàn loại bỏ tạp chất trong đó, mới tiến hành ngưng luyện.

Vì vậy, phục dụng một viên, cũng không hoàn toàn tương đương

với việc từ không có mà có được trăm năm tu vi." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Tuy không nghịch thiên như ban đầu tưởng tượng, nhưng có thể trực tiếp đề thăng tu vi, đã là bảo vật khó có được!

Hắn ánh mắt lướt qua viên đan trong tay Lăng Huyền Bách, không chút khách khí đưa tay lấy lại, đếm kỹ, trong bình tổng cộng có tám viên đan dược. "Tiền bối, trăm năm ngưng một viên đan, sao ở đây chỉ có tám viên?

Hai viên còn lại đâu?" Lâm Tẫn ngẩng đầu hỏi.

Lăng Huyền Bách nghe hắn hỏi vậy, trên trán lập tức hiện mấy vạch đen.

Ông hơi có vẻ lúng túng sờ sờ chóp mũi, ánh mắt vô thức liếc về phía trên bên phải, ho khan hai tiếng nói: "Khụ khụ, cái này... hai trăm năm đầu, lão hủ còn chưa bắt đầu luyện chế." Thấy Lâm Tẫn không tiếp tục truy vấn, ông thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng lẽ hai lần luyện đan thất bại trước đó, nổ đến hồn thể suýt chút nữa bất ổn chuyện xấu, cũng phải nói cho ngươi sao?

Lão hủ không cần thể diện sao?

Nhìn Lâm Tẫn thu đan dược lại, Lăng Huyền Bách có chút nghi hoặc: "Bệ hạ không phục dụng một viên, thử xem hiệu quả sao?" Lâm Tẫn nghe vậy, một cỗ tự tin bẽ nghễ thiên hạ tự nhiên mà sinh: "Trẫm nếu muốn đăng lâm võ đạo tuyệt đỉnh, hà tất ỷ lại ngoại vật?" Lời nói cuồng ngạo, thể hiện hết bá khí đế vương!

Lăng Huyền Bách không những không thấy đột ngột, trái lại còn thấy rất đúng.

Hậu duệ Thiên Uyên Đại Đế, Nhân Hoàng đương thế, ở tuổi này đã khấu vấn thiên môn, đích xác có tư cách đó!

Ông lại không biết, trong lòng Lâm Tẫn tự có tính toán.

Ngay cả Tạo Hóa Quả do hệ thống sản xuất còn vô hiệu với hắn, vạn nhất ăn viên đan dược này, tu vi chẳng tiến chút nào, chẳng phải là lãng phí một viên trân bảo sao?

Điều quan trọng hơn là.

Nếu để Lăng Huyền Bách tận mắt thấy đan dược vô hiệu, chẳng phải là đả kích nghiêm trọng cảm giác thành tựu của vị lão tiền bối này sao?

Lăng Huyền Bách không biết nội tình, nhưng vẫn tận trách nhắc nhở: "Bệ hạ, dược lực của đan này bá đạo, một người cả đời chỉ có thể phục dụng một viên, tuyệt đối không được tham lam." Lâm Tẫn gật đầu: "Trẫm, đã nhớ rồi." Ngay sau đó.

Lâm Tẫn nhìn bóng hình ngày càng hư ảo của Lăng Huyền Bách, thần sắc chuyển sang ngưng trọng: "Tiền bối, với trạng thái hồn thể hiện tại của người, liệu còn có pháp môn trọng tố nhục thân không?" "Có!" "Hả?" Lâm Tẫn ngẩn người.

Hắn vốn chỉ hỏi tùy tiện, không ngờ Lăng Huyền Bách lại trả lời dứt khoát đến vậy! "Ha ha ha!" Lăng Huyền Bách sảng khoái cười lớn, vuốt ve mép chén trà: "Bệ hạ không cần kinh ngạc.

Pháp môn trọng tố nhục thân, cổ tịch quả thật có ghi chép, nhưng...

đã vô dụng!" "Vì sao?" Lâm Tẫn truy vấn.

Lăng Huyền Bách thở dài sâu sắc: "Chưa nói đến các loại thiên tài địa bảo đỉnh tiêm cần thiết đã sớm tuyệt tích nhân gian, chỉ riêng bước quan trọng nhất kia...

Cần cường giả Thiên nhân cảnh, dẫn động thiên địa pháp tắc làm dẫn, trọng tố sinh cơ, ở thế gian này liền không ai có thể làm được."

Nói xong.

Ông khẽ nhấp một ngụm trà, ngữ khí khoát đạt: "Lão hủ với trạng thái hồn thể này, sống lay lắt nghìn năm, đã tương đương với sống thêm mấy trăm năm.

Đáng giá rồi!" Không biết vì sao.

Trong lòng Lâm Tẫn dâng lên một cỗ trầm trọng và bi thích.

Dù quen biết Lăng Huyền Bách chưa đầy một lát, nhưng hành động tráng lệ đối kháng tà ma, không tiếc dốc hết nội tình tông môn để bảo vệ chúng sinh, đã đủ khiến hắn nảy sinh kính trọng sâu sắc.

Ong!

Ngay khi Lâm Tẫn định mở miệng lần nữa, một trận ong ong yếu ớt đột nhiên vang lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy bóng hình vốn đã hư ảo của Lăng Huyền Bách, giờ phút này kịch liệt lay động như ngọn nến trong gió, xem chừng giây phút tiếp theo liền sẽ triệt để tiêu tán.

Lăng Huyền Bách tự nhiên cũng nhận ra.

Ông cười nhạt, lầm bầm thì thầm: "Sứ mệnh đã xong, lão hủ... cũng nên đi rồi.

Đám lão bằng hữu nghìn năm trước kia, chắc dưới đó đều đã đợi đến sốt ruột." Ông đứng dậy, trịnh trọng chắp tay với Lâm Tẫn: "Bệ hạ, tiền đồ gian nan hiểm trở, mong ngài có thể đạp qua con đường Khấu thiên, dẫn dắt nhân tộc... tái tạo huy hoàng!" "Lão hủ, đi đây..." Lời chưa dứt.

Bóng hình hư ảo của ông đã hóa thành từng điểm tinh mang rực rỡ, bay lượn tứ tán, triệt để tan biến vào giữa thiên địa, tựa như chưa

từng tồn tại.

Lâm Tẫn nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, hướng về phương hướng Lăng Huyền Bách tiêu tán, cúi người hành lễ, thần tình trang trọng: "Tiền bối, đi thong thả!" Nói xong.

Hắn bưng chén trà đã nguội lạnh trên bàn lên, uống cạn một hơi!

Trong khoảnh khắc!

Một cỗ ấm áp nhu hòa lại đột ngột bùng nổ từ đan điền, tức khắc dũng mãnh chảy khắp tứ chi bách hài!

Lâm Tẫn chỉ cảm thấy toàn thân kinh mạch tựa như được nước ấm gột rửa, mệt mỏi ban đầu liền quét sạch, tinh thần cũng theo đó đột nhiên chấn động.

Điều càng khiến hắn kinh hãi là!

Chân khí hạo hãn của mình, lại cũng theo đó âm thầm tăng trưởng một đoạn!

Tuy nhiên, do thể chất của bản thân hắn, luồng chân khí ngoại lai này như bèo không rễ, chỉ trong mấy hơi thở đã tiêu tán vô hình.

Nhưng hắn vô cùng xác định — đây tuyệt không phải ảo giác, mà chính là thần hiệu của bản thân chén trà này! "Trà ngon!" Đồng tử Lâm Tẫn khẽ co rụt, thốt lên kinh thán.

Chương 345

Hắn vạn vạn không ngờ.

Một chén trà đãi khách trông có vẻ bình thường của Dược Vương Tông, lại ẩn chứa kỳ hiệu đến vậy!

Nghĩ đến vừa rồi Lăng Huyền Bách tiện tay đổ đi chén trà kia, trong lòng hắn tức thì dâng lên một trận cảm giác đau xót khó tả.

Thật là phí phạm của trời!

Hắn nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, vừa định xoay người rời khỏi gian thiên điện này.

Ong!

Hư không yên tĩnh bên cạnh thân đột nhiên nổi lên một trận gợn sóng cực kỳ yếu ớt.

Giọng nói vốn dĩ phải triệt để tiêu tán kia, quen thuộc mà già nua, lại một lần nữa đứt quãng vang lên bên tai hắn, mang theo một tia hoảng hốt và sốt ruột: "Bệ hạ...

Lão hủ... lão hủ đột nhiên nhớ ra, còn có vài thứ... muốn tặng cho bệ hạ, liền đặt ở..." Giọng nói bỗng nhiên dừng lại!

Lâm Tẫn ngẩn người, vội vàng xoay người nhìn quanh bốn phía, lớn tiếng gọi: "Tiền bối?!

Đặt ở đâu?

Người phải nói xong rồi mới đi chứ!" Đáng tiếc!

Trong đại điện, một mảnh tĩnh mịch, không còn bất kỳ hồi đáp nào. "Ai..." Lâm Tẫn nặng nề thở dài một hơi, khóe miệng khẽ nhếch lên vẻ cay đắng. "Không thể nói sớm hơn chút sao?" Miệng tuy oán

trách, nhưng động tác lại không hề chậm trễ.

Ý niệm của hắn như thủy triều tuôn ra, trong nháy mắt bao trùm cả cung điện, không bỏ sót bất kỳ tấc góc nào, ngay cả một hạt bụi cũng không lơ là, tỉ mỉ tìm kiếm từng nơi có thể giấu vật.

Sau một nén hương.

Hắn đi đến trước một chiếc lò luyện đan khổng lồ nhưng đã tàn phá ở bên trái.

Nhìn xuyên qua khe nứt trên vách lò vào bên trong...

Quả nhiên!

Một chiếc hộp gỗ yên tĩnh nằm trong đó, nếu không phải Lăng Huyền Bách nhắc nhở cuối cùng, e rằng cho dù để đám người bên ngoài kia vào lục tung cả lên, cũng chưa chắc đã phát hiện ra. "Cạch." Lâm Tẫn mở hộp gỗ, bên trong đặt một cuốn cổ tịch, cộng thêm một gói đồ không biết là vật gì.

Hắn cầm cuốn sách kia lên, nhẹ nhàng lật mở, chỉ một cái nhìn, đồng tử chợt co rụt! "《Hư Không Luyện Đan Thuật》!?" Hắn trong lòng kịch chấn!

Vạn vạn không ngờ, Lăng Huyền Bách lại lưu lại trấn tông chi pháp của Dược Vương Tông.

Lâm Tẫn tuy không chuyên về đan đạo, nhưng sau khi đọc qua một lượt, cũng có thể sâu sắc cảm nhận được sự khủng bố của pháp này — không dùng lò đan, không mượn ngoại vật, chỉ bằng hư không chi pháp, dẫn động thiên địa bản nguyên chân khí, tôi luyện dược liệu, từng bước ngưng đan!

Đan dược luyện ra như vậy, không nhiễm chút tạp chất nào, một khi thành công, dược hiệu vượt xa gấp mấy lần thuật luyện đan thông thường!

Thậm chí... ngay khoảnh khắc đọc xong, hắn còn nảy sinh ý muốn chuyển nghề làm luyện đan sư. "Tiền bối, người thế này quả thực là...

đã tặng cho Trẫm một phần vô giá chi bảo a." Lâm Tẫn khóe miệng nở nụ cười, ngữ khí mang theo kính ý.

Hắn cẩn thận thu cổ tịch lại, rồi nhấc gói đồ bên cạnh lên.

Cảm giác cầm vào cực nhẹ, bên trong truyền đến tiếng "sột soạt" nhỏ.

Mở ra xem, hóa ra là lá trà!

Hương khí lượn lờ, khí tức thuần hòa, y hệt chén trà vừa uống lúc nãy.

Trong mắt Lâm Tẫn vẻ vui mừng chợt lóe.

Nếu không phải thân là đế vương, hắn thật sự muốn quỳ lạy Lăng Huyền Bách một cái.

Công hiệu của lá trà này, tuyệt không kém đan dược tầm thường, uống lâu dài, trong tiềm di mặc hóa liền có thể đề thăng tu vi! "Hô..." Lâm Tẫn thở dài một hơi trọc khí, thu trà diệp lại, hướng về phía trước nhất của đại điện, trịnh trọng cúi đầu: "Tình của tiền bối, vãn bối xin lĩnh thụ!" Lúc này hắn, không phải Hoàng đế Đại Uyên, mà là một vãn bối thừa kế truyền thừa của Dược Vương Tông.

Trong nội tâm hắn chỉ có một ý niệm — truyền thừa Dược Vương Cốc, tuyệt đối không thể đứt đoạn!

Mấy hơi thở sau.

Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, lần nữa kiểm tra cả trong lẫn ngoài cung điện một lượt, gần như đào sâu ba thước đất, xác nhận không còn bỏ sót, lúc này mới đẩy cửa điện.

Vừa bước ra!

Tiếng gầm thét điên cuồng chấn nhĩ dục lung bên ngoài liền như thủy triều dâng đến: "Ra rồi!

Thằng nhóc đó ra rồi!" "Hắn ở trong đó lâu như vậy, nhất định đã có không ít bảo bối!" "Còn đợi gì nữa?

Cướp thôi con mẹ nó!" Hàng chục bóng người như sói như hổ lao đến!

Sắc mặt Lâm Tẫn lạnh nhạt!

Trong lòng hắn, chuyện làm sao để tiếp nối truyền thừa Dược Vương Tông, đang vương vấn một tia cảm khái khó phai.

Thấy đám lâu la bị tham niệm chi phối này, hắn chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét, ngay cả liếc mắt nhìn bọn chúng một cái cũng không, chỉ khẽ mỉm cười khinh miệt.

Oanh!!!

Một cỗ uy áp vô hình như trời sập áp xuống, toàn bộ võ giả đang xông tới đều bị đè bẹp xuống đất, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được!

Tất cả mọi người tức thì tỉnh táo, sợ hãi như bị nước đá dội vào đầu.

Bọn họ chỉ cảm thấy thân thể không còn thuộc về chính mình, sinh tử hoàn toàn nằm trong một ý niệm của người khác.

Thần trí vừa rồi bị tham lam chi phối, giờ phút này đã hoàn toàn biến mất.

Muốn cầu xin tha mạng, nhưng ngay cả mở miệng cũng không làm được.

Lâm Tẫn phủ thị mọi người, lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút!" Một chữ hạ xuống, uy áp dần tan.

Mọi người như được đại xá, ngay cả dũng khí quay đầu nhìn cũng không có, vừa lăn vừa bò tháo chạy, sợ rằng chậm một bước liền bỏ mạng nơi khác!

Chỉ bằng khí thế đã có thể trấn áp sự tồn tại của bọn họ, cho dù thật sự có dị bảo, ai còn dám cướp?

Trong nháy mắt.

Trước điện trống không, chỉ còn lại ba người Diệp Thừa Hi.

Lôi Đình nhanh bước tiến lên, gương mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng: "Sư tôn, người không sao chứ?" Lâm Tẫn cưng chiều xoa xoa đỉnh đầu nàng: "Thế gian này, ai có thể làm thương Trẫm?" Lôi Đình mỉm cười ngọt ngào, thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thừa Hi thò đầu nhìn về phía cửa điện phía sau vẫn còn gợn sóng, thuần túy hiếu kỳ: "Bệ hạ, bên trong thật sự có dị bảo sao?" Lâm Tẫn gật đầu: "Không những có bảo bối, còn có một quỷ hồn.

Diệp gia chủ có muốn vào xem một phen không?" "Không không không!" Diệp Thừa Hi toàn thân run lên, mặt cũng trắng bệch, liên tục xua tay: "Bệ hạ nói đùa rồi, thảo... thảo dân nhát gan, sợ nhất mấy thứ thần thần quỷ quỷ này!" Hắn còn tưởng "quỷ hồn" trong miệng Lâm Tẫn là đang ám chỉ hắn, sợ rằng vừa mới bước chân vào, bước sau liền thật sự thành quỷ.

Ong!

Ngay lúc này.

Trầm Hương Ngọc Phù trên cửa điện khẽ chấn động, hóa thành một đạo lưu quang bay vút lên trời, sau đó bùng phát khí thế thao thiên, bao trùm cả bí cảnh!

Ngay sau đó.

Bí cảnh bắt đầu kịch liệt rung chuyển, tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ lực bài xích không thể kháng cự bao phủ quanh thân.

Lâm Tẫn tức khắc minh ngộ, trong mắt kính ý càng sâu. "Bí cảnh sắp hủy, đừng kháng cự lực này!" Lời vừa dứt, mọi người nghe theo liền buông lỏng.

Giây phút tiếp theo.

Bọn họ đã bị truyền tống ra khỏi bí cảnh, trở lại Bách Thảo U Cốc.

Còn vết nứt uốn lượn trên mặt đất, cũng trong tiếng ầm ầm chậm rãi khép lại, tựa như chưa từng xuất hiện.

Chương 346

Lâm Tẫn rõ ràng — đây là hậu chiêu mà Dược Vương Tông để lại.

Trầm Hương Ngọc Phù không chỉ là chìa khóa, mà còn là một quả bom hẹn giờ!

Cùng với việc sứ mệnh của Lăng Huyền Bách hoàn thành, bí cảnh Dược Vương Sơn cũng không còn cần thiết phải tồn tại.

Dị vực tà ma tàn lưu trong đó rốt cuộc là ẩn họa, vạn nhất bí cảnh lại lần nữa mở ra, e rằng sẽ gây họa loạn nhân gian.

Vì vậy.

Bí cảnh tự hủy, mang theo những tà ma kia, triệt để tiêu diệt dưới thiên đạo!

Lâm Tẫn hai mắt khẽ híp lại, trầm giọng nói: "Cao trưởng lão, sau này nơi đây, đổi tên thành Dược Vương Cốc." Cao Hưng Cường cung kính cúi người lĩnh mệnh: "Thảo dân tuân chỉ." Sau đó, Lâm Tẫn mang theo tâm tình trầm trọng, xoay người rời đi. [Đinh!] Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở dễ nghe của hệ thống vang lên bên tai: [Chúc mừng Túc chủ tuần thị Dược Vương Cốc, thành công chưởng khống, có muốn điểm sáng đồ giám không?] "Ừm?" Lâm Tẫn khẽ giật mình.

Vốn tưởng rằng khi điểm sáng Cô Hạc Thành trước đây, đã đem khu vực này nhập vào đó, không ngờ Dược Vương Cốc lại là một địa điểm độc lập.

Dù sao, nơi đây cách Cô Hạc Thành không đầy mười dặm. "Điểm sáng." [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ thành công điểm sáng đồ giám: Dược Vương Cốc!] [Nhận được tưởng lệ: Cổ chi Ác Lai Điển Vi!]

Khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở rơi xuống.

Lâm Tẫn phảng phất nghe thấy trong đầu truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp như hồng hoang cự thú, một cỗ sát khí thảm liệt như thi sơn huyết hải chợt lóe lên rồi biến mất, khiến vị đế vương như hắn cũng phải rùng mình.

Hắn vạn vạn không ngờ, chỉ một Dược Vương Cốc, hệ thống lại trực tiếp tưởng thưởng "Cổ chi Ác Lai" — người đàn ông như quỷ thần kia!

Trướng hạ tráng sĩ có Điển Quân, nâng một đôi kích tám mươi cân.

Tục ngữ nói: Nhất Lữ Nhị Triệu Tam Điển Vi, Tứ Quan Ngũ Mã Lục Trương Phi!

Dũng mãnh của Điển Vi, không cần nghi ngờ!

Chính là vạn nhân địch được công nhận, tuyệt thế mãnh tướng!

Đặt vào thế giới chân khí này, cảnh giới của hắn, tất sẽ khủng bố tuyệt luân!

Ngay khi Lâm Tẫn chuẩn bị chìm ý thức vào Tàng Binh Giới, xem kỹ vị mãnh tướng này thì — "Nhị gia chủ!

Không hay rồi!" Một tên gia đinh chật vật mình đầy thương tích chạy đến, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt giàn giụa, mặt đầy kinh hoàng: "Có người... có người đánh đến tận cửa rồi!" "Cái gì!?" Cao Hưng Cường đột nhiên nổi giận, một bước vọt lên trước: "Kẻ nào không có mắt, dám đến Cao gia ta làm càn?" Gia đinh báo tin sắc mặt trắng bệch, giọng run rẩy không thành tiếng: "Hắn... hắn nói hắn tên Chu Bưu..." "Chu Bưu!?" Cao Hưng Cường thân thể chấn động, thần tình chợt trở nên cực kỳ khó coi!

Lâm Tẫn lạnh nhạt: "Người này, rất mạnh sao?" Cao Hưng

Cường thần sắc ngưng trọng nói: "Hồi bệ hạ, Chu Bưu là tán tu cảnh Lục địa thần tiên đã thành danh từ lâu, bằng một tay Liệt Không Chỉ lăng lệ vô cùng, trong cùng cấp khó gặp địch thủ!" Hắn không hiểu!

Cao gia và hắn xưa nay không oán không cừu, tại sao hắn lại đột nhiên đánh đến tận cửa?

Bỗng nhiên!

Trong đầu hắn linh quang chợt lóe — Thẩm gia!

Phải rồi, Chu Bưu tuy là tán tu, nhưng nếu Thẩm gia hứa hẹn trọng lợi, mời hắn ra tay đối phó Cao gia, cũng không phải không thể!

Như vậy.

Cho dù Chu Bưu thất thủ, Thẩm gia cũng có thể một mực phủ nhận, nói không có liên quan đến mình! "Phịch!" Cao Hưng Cường đột nhiên xoay người, nặng nề quỳ rạp xuống đất, trán kề sát mặt đất lạnh lẽo: "Bệ hạ!

Cầu bệ hạ cứu Cao gia ta!" Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên một nụ cười như có như không.

Hắn sớm đã liệu trước Thẩm gia sẽ có động thái, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy. "Đứng dậy đi." Hắn tay áo khẽ phất, một cỗ sức mạnh nhu hòa nâng Cao Hưng Cường dậy, ánh mắt nhìn về phía Cô Hạc Thành: "Theo Trẫm đi xem sao." Cao Hưng Cường mừng rỡ như điên.

Có bệ hạ tọa trấn, cho dù Thái thượng trưởng lão Thẩm gia tự mình đến, cũng đừng hòng toàn thân mà lui!

Cùng lúc đó.

Ngoài cửa phủ Cao gia.

Chu Bưu dung mạo ngạo mạn, chắp tay sau lưng đứng, đôi mắt

dài híp lại, bễ nghễ nhìn tòa phủ đệ hùng vĩ trước mắt, tựa như đang nhìn một đống gạch ngói. "Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng!" Giọng hắn như hồng chung, chấn động đến màng tai đau nhức: "Để Cao Hưng Lượng cút ra đây gặp ta!

Bằng không sau ngày hôm nay, thế gian sẽ không còn Cao gia nữa!" Bá tánh Cô Hạc Thành đứng từ xa vây xem, ai nấy trên mặt đều mang vẻ phẫn hận.

Cao gia bình thường đối xử với họ không tệ, ngay cả thuế má triều đình cũng thường xuyên thay họ nộp phần lớn.

Lúc này thấy có người đến khiêu khích, tự nhiên cùng căm ghét kẻ thù.

Đáng tiếc, những người bình thường không có tu vi như họ, làm sao cản được một vị Lục địa thần tiên? "Mẹ nó!" Thấy Cao gia chần chừ không ai đáp lại, Chu Bưu triệt để mất kiên nhẫn.

Hắn chửi thề một tiếng, uy áp quanh thân tiết tiết leo thăng, mười mấy tên gia đinh trước cửa tức thì như gặp trọng kích, miệng phun tiên huyết ngã vật ra đất. "Đã Cao gia không biết thức thời, vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" Nói xong.

Hắn giơ tay hư án, chân khí bàng bạc ngưng tụ trong lòng bàn tay, xem chừng liền muốn san bằng cả phủ đệ!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc — "Dừng tay!" Một tiếng nộ hống như kinh lôi nổ vang!

Bóng người Cao Hưng Cường như điện, trong nháy mắt xuất hiện trước cửa phủ.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, giận dữ nhìn: "Chu Bưu, Cao gia ta và ngươi không oán không cừu, tại sao lại đến đây gây sự!?" Chu Bưu cười khẩy một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, mặt đầy khinh

thường: "Lấy tiền của người, giúp người trừ họa!

Cao gia đã dám đắc tội người không nên đắc tội, thì phải có giác ngộ diệt vong!" "Hừ!" Cao Hưng Cường cưỡng ép nộ hỏa, từng chữ từng chữ nói: "Hôm nay, Cao gia sẽ không vong!

Mà ngươi, chắc chắn phải chết!" "Ồ?" Chu Bưu như thể nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu: "Ha ha ha!

Thật là buồn cười!

Hôm nay cho dù lão hoàng đế đích thân đến, cũng không cứu được ngươi đâu!" "Ồ?" Một giọng nói bình đạm nhưng rõ ràng truyền vào tai mỗi người đột nhiên vang lên: "Trẫm lại muốn xem, ngươi làm sao dám giết người trước mặt Trẫm." Lâm Tẫn chắp tay sau lưng bước ra, ánh mắt đạm mạc rơi trên người Chu Bưu, tựa như đang nhìn một cỗ thi thể.

Sắc mặt Chu Bưu chợt biến!

Cách xưng hô này khiến hắn không dám tin.

Thế nhưng — "Thảo dân Cao Hưng Cường, khấu kiến bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bá tánh xung quanh như tỉnh mộng, nhao nhao phủ phục trên đất, sơn hô hải khiếu: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." Lâm Tẫn tùy ý phất tay, ánh mắt sắc bén như đao vẫn luôn khóa chặt Chu Bưu: "Ngươi, còn không động thủ?" "Ta..." Chu Bưu mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hắn vạn vạn không ngờ, một câu cuồng ngôn tùy miệng của mình, lại thật sự đã gọi chính chủ đến rồi.

Với tu vi Lục địa thần tiên trung kỳ của hắn, làm sao có thể là đối thủ của vị hoàng đế thâm bất khả trắc này? "Bệ hạ." Trong mắt Diệp Thừa Hi sát cơ lộ rõ: "Hà tất phí lời với hắn?

Trực tiếp chém liền là được!" Đồng là Lục địa thần tiên trung kỳ, hắn mang chí cường lôi pháp, có mười phần nắm chắc chém giết đối phương.

Lâm Tẫn lại khẽ lắc đầu, bỗng nhiên lạnh hống: "Điển Vi đâu!?" "Oanh!!" Bầu trời phảng phất bị xé rách!

Một đạo hắc ảnh như vẫn tinh rơi xuống đất, oanh nhiên đập xuống giữa đường cái!

Mãi đến khi khói bụi tan đi, mọi người mới nhìn rõ đó lại là một cự hán thân cao chín thước!

Hắn mặt mũi dữ tợn như ác quỷ, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn như rồng, tay cầm một đôi thiết kích cán ngắn, lưỡi kích hàn quang tứ xạ, tựa như hồng hoang hung thú giáng lâm nhân gian!

Diệp Thừa Hi và Chu Bưu đồng thời biến sắc — người này xuất hiện khi nào, bọn họ lại hoàn toàn không hề hay biết!

Điển Vi ngay cả nhìn Chu Bưu cũng không nhìn, một gối quỳ xuống đất, tiếng như sấm rền: "Thần, Điển Vi, tham kiến bệ hạ!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu, nhìn Chu Bưu mặt như tro tàn: "Trẫm cho ngươi một cơ hội sống.

Giết Điển Vi, ngươi liền có thể đi." Cổ họng Chu Bưu khô khốc.

Hung thần trước mắt này, rõ ràng là tu vi Lục địa thần tiên hậu kỳ, hắn lấy gì mà đánh?

Điển Vi nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng hếu ghê rợn: "Tạp toái!

Đừng nói gia gia khi dễ ngươi, gia gia chỉ dùng cảnh giới sơ kỳ đánh với ngươi!" Lời này vừa ra, cả trường xôn xao!

Duy chỉ Lâm Tẫn sắc mặt như thường, tựa hồ sớm đã liệu trước.

Cổ chi Ác Lai, tự có cốt khí kiêu ngạo của riêng hắn.

Lấy yếu thắng mạnh, mới hiển bản sự! "Đến đây!" Điển Vi hai kích va vào nhau, "keng" một tiếng nổ vang, tia lửa chói mắt bắn tung tóe, hoảng như không khí đều bị đốt cháy! "Gia gia nhường ngươi ba chiêu!" "Được!" Chu Bưu cắn răng đáp ứng, đây là cơ hội sống duy nhất của hắn!

Chương 347

Chân khí trong cơ thể hắn không chút bảo lưu bùng phát, y phục quanh thân không gió tự động, bụi bặm trên mặt đất bị đẩy ra thành hình vòng tròn!

Hắn đem toàn bộ tinh, khí, thần đều ngưng tụ vào một ngón tay.

Đầu ngón tay kia trong khoảnh khắc trở nên trong suốt như ngọc, không khí xung quanh bắt đầu vặn vẹo, xé rách, tựa như không thể chịu đựng được cỗ lực lượng kinh khủng này! "Liệt Không Chỉ!!" Một đạo chỉ phong ngưng luyện đến cực hạn, gần như vô hình, như một cây độc châm xé rách lụa trắng, lặng lẽ không tiếng động nhưng lại nhanh như chớp, thẳng tắp nhắm vào mi tâm Điển Vi!

Một chỉ này, đủ để xuyên thủng kim thạch!

Đối mặt với một kích liều mạng này, Điển Vi lại vẫn không né không tránh, chỉ nhe răng nở một nụ cười dữ tợn.

Hắn thậm chí không động dùng song kích, chỉ đơn giản giơ bàn tay trái to như quạt bồ lên, năm ngón tay như móc câu, hướng về đạo chỉ phong trí mạng kia mạnh mẽ nắm lại! "Phốc!" Một tiếng trầm đục, hệt như bóp nát một quả trứng gà.

Đạo chỉ phong Liệt Không Chỉ lăng lệ vô song kia, lại bị hắn tay không bóp nát trong lòng bàn tay!

Chân khí tản mát như làn gió nhẹ phất qua cánh tay thô tráng của hắn, ngay cả một tia vết trắng cũng không lưu lại! "Cái gì?!" Đồng tử Chu Bưu co rụt, trên mặt tràn đầy kinh hãi và tuyệt vọng.

Đây đã là sát chiêu mạnh nhất của hắn, lại bị đối phương dùng cách sỉ nhục đến vậy mà nhẹ nhàng hóa giải! "Một chiêu đã qua, còn

hai chiêu!" Điển Vi phủi phủi tay, phảng phất chỉ là hất đi chút bụi bặm.

Chu Bưu gan mật đều nứt, đâu còn dũng khí ra tay lần nữa? "Ngươi hết chiêu rồi sao?" Đôi mắt to như chuông đồng của Điển Vi trợn lên: "Vậy đến lượt gia gia!" Lời vừa dứt!

Tấm đá xanh dưới chân hắn đột nhiên nổ tung, thân hình như một cơn lốc đen vọt tới!

Đôi thiết kích cán ngắn kia nhìn có vẻ chỉ là một cú quét ngang đơn giản, nhưng lại mang theo tiếng rít chói tai như quỷ khóc thần gào, tựa như muốn đập nát cả không gian phía trước! "Bành!" Chu Bưu như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, nặng nề đập vào bức tường viện!

Tường thể theo tiếng mà nứt toác, hắn miệng phun tiên huyết điên cuồng, mặt như giấy vàng, khí tức trong nháy mắt suy yếu.

Cả trường tĩnh mịch!

Đồng tử Diệp Thừa Hi co rụt — vừa rồi Điển Vi quả thực đã áp chế tu vi ở sơ kỳ, nhưng lại có thể một chiêu trọng thương đối thủ trung kỳ!

Nếu là mình lên sân, e rằng cũng không chống đỡ nổi một chiêu! "Giữ sống." Ngay khi Điển Vi định bổ thêm một đòn, Lâm Tẫn nhàn nhạt mở miệng.

Điển Vi lĩnh mệnh, tiến lên như vặt gà con túm lấy cổ Chu Bưu, nhe răng cười nói: "Bệ hạ, phế vật này quá không chịu đòn, còn chưa đủ để ta hoạt động gân cốt nữa!" Lâm Tẫn cười nhạt, xoay người đi vào trong phủ: "Mang vào." "Vâng!" Điển Vi ồm ồm đáp.

Cao Hưng Cường kính sợ nhìn Điển Vi một cái, cẩn thận đi theo.

Trong chính sảnh.

Lâm Tẫn cao ngạo ngồi chủ tọa, phủ thị Chu Bưu đang thoi thóp trong vũng máu: "Thẩm gia phái ngươi đến sao?" Chu Bưu thảm cười một tiếng, đứt quãng nói: "Giết... giết ta... ta cái gì... cũng sẽ không nói..." Diệp Thừa Hi tiến lên một bước: "Bệ hạ, để thảo dân dùng lôi pháp cạy miệng hắn!" Lâm Tẫn lại lắc đầu.

Hà tất phiền phức đến vậy?

Hắn hai mắt ngưng lại, tinh thần lực bàng bạc như thủy triều tuôn ra — Chúc Long Chi Khuy, phát động!

Chốc lát, ký ức trong não Chu Bưu tựa như đèn kéo quân cấp tốc hiện lên trước mắt Lâm Tẫn.

Mọi chuyện quả nhiên như hắn liệu.

Mấy ngày trước, Thẩm gia đã dùng trọng lợi dụ dỗ, chiêu mộ vị "Liệt Không Chỉ" đã thành danh từ lâu này về dưới trướng, trở thành khách khanh của Thẩm thị gia tộc.

Chu Bưu lần này đến Cao gia gây khó dễ, chính là vì Cao gia đã từ chối hợp tác với Thẩm gia.

Cao gia nhờ vào mạng lưới đường thủy của Thẩm gia, vận chuyển Xích Hà Thiêu đi các nơi, kiếm được bộn tiền.

Nhưng Thẩm gia cũng nhân danh tiếng này, vận chuyển thêm nhiều hàng hóa khác, thu lợi còn lớn hơn!

Hiện giờ triều đình đang dốc sức khai thác Đại Vận Hà.

Một khi Cao gia chuyển sang hợp tác với triều đình, không chỉ giáng đòn nặng nề vào việc kinh doanh đường thủy của Thẩm gia, mà còn đẩy các đại tông môn thèm khát Xích Hà Thiêu về phe triều đình.

Đây là điều Thẩm gia tuyệt đối không cho phép!

Tuy nhiên!

Cùng với việc thăm dò ký ức càng sâu, ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại.

Hắn nhạy bén bắt được một tin tức bất thường – Thẩm gia, dường như còn kết thành đồng minh với một thế lực thần bí nào đó!

Không phải hợp tác đơn thuần, mà là minh hữu có địa vị bình đẳng!

Đáng tiếc.

Chu Bưu là khách khanh mới, địa vị không cao, chỉ là ngẫu nhiên nghe Tam Trưởng lão Thẩm gia mơ hồ nhắc đến một câu, căn bản không rõ nội tình cụ thể.

"Có chút thú vị." Lâm Tẫn trong lòng cười lạnh: "Xem ra Thẩm gia mưu đồ không nhỏ, phía sau còn ẩn chứa hắc thủ thâm sâu hơn." Điều này ngược lại khơi dậy hứng thú lớn hơn của hắn.

Hắn muốn xem rốt cuộc là thế lực nào, có thể khiến Thẩm gia, một trong Thập Đại Thế Gia kiêu ngạo, lại phải trịnh trọng đối đãi, xưng là minh hữu!

Ngay khoảnh khắc cuộc thăm dò sắp kết thúc.

Thần thức cường đại của Lâm Tẫn như tấm lưới thu chặt lại, đột nhiên từ tầng sâu ký ức bắt được một khung cảnh hầu như đã bị năm tháng mài mòn.

"Đây là?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, tâm niệm vừa động, khung cảnh mơ hồ kia lập tức phóng đại, rõ ràng.

Chu Bưu trong ký ức trẻ hơn hiện tại rất nhiều, tu vi cũng chỉ là Tông Sư trung kỳ.

Hắn đang ở một dãy núi hoang tàn tên là "Nam Cao", tại nơi ít dấu chân người, tận cùng một động huyệt u thâm, đã phát hiện một gốc

dược liệu kỳ dị – gốc dược liệu ấy toàn thân đỏ thẫm như máu, hình thái uyển chuyển tựa phượng hoàng dang cánh, trong mạch lá ẩn hiện lưu quang vàng óng, thần dị phi phàm!

Nhưng hắn còn chưa kịp mừng rỡ, sâu trong động huyệt đã truyền ra một tiếng thú rống khủng bố chấn hồn nhiếp phách!

Một luồng khí tức hung lệ vượt xa cảnh giới của hắn lúc bấy giờ, lập tức khóa chặt lấy hắn!

Chu Bưu khi đó sợ mất hồn mất vía, đâu còn dám dừng lại, liên tục lăn lê bò trườn chật vật trốn thoát, mới may mắn thoát chết.

Sau đó năm tháng trôi qua.

Tu vi của hắn dần tăng trưởng, nhưng đoạn ký ức vì thực lực không đủ mà đành bỏ lỡ cơ duyên này, cũng trở thành nỗi nhục nhã hắn không muốn nhắc tới, bị chôn sâu, hầu như đã quên lãng.

"Niết Bàn Thảo!!" Lâm Tẫn chợt đứng dậy, tinh quang trong mắt bạo xạ, khí tức toàn thân đều chấn động!

Trên đan phương Niết Bàn Khải Phượng Đan mà Tiêu Luyện ban đầu đưa cho hắn, rõ ràng khắc họa mọi đặc trưng của chủ dược "Niết Bàn Thảo".

Hoàn toàn giống hệt với gốc thần dược đỏ thẫm như phượng hoàng trong sâu thẳm ký ức Chu Bưu!

Đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!

Lâm Tẫn chậm rãi thu hồi thần thức, nhìn Chu Bưu đang thoi thóp trên mặt đất, khóe môi khẽ cong lên một độ cong khó nhận ra.

"Ngươi đúng là đã mang lại cho Trẫm một bất ngờ lớn lao." Diệp Thừa Hi bên cạnh thấy Lâm Tẫn lúc trầm tư, lúc lại tươi cười, cuối

cùng còn đột nhiên đứng dậy, không khỏi ngẩn ngơ, cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, ngài... không sao chứ?

Có cần thảo dân giúp ngài thẩm vấn tên này không?” “Không cần, đã thẩm vấn xong rồi.” Lâm Tẫn thản nhiên nói.

“Thẩm vấn xong rồi?” Diệp Thừa Hi ngạc nhiên.

Bệ hạ rõ ràng chỉ ngồi đó, ngay cả một câu cũng chưa hỏi mà?

Lâm Tẫn không giải thích, ánh mắt chuyển sang Cao Hưng Cường đang đứng ngồi không yên bên cạnh: “Hắn quả thật là do Thẩm gia phái đến.

Chỉ vì Cao gia ngươi từ chối hợp tác, nên mới đến tìm cớ gây hấn, lập uy.” Phốc thông!

Mặc dù Cao Hưng Cường đã sớm đoán được, nhưng sau khi được xác nhận, hắn vẫn mặt mày tái mét, nặng nề quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: “Bệ hạ minh giám!

Thẩm gia thế lớn, thù dai tất báo, lần này không thành, nhất định sẽ phái cường giả mạnh hơn đến!

Cao gia căn cơ mỏng yếu, thật sự vô lực chống lại!

Cầu Bệ hạ nhìn vào lòng trung thành và sự thành tín kinh doanh của Cao gia, chỉ cho Cao gia một con đường sáng!” Cao gia tuy nằm trong Thập Đại Thế Gia, nhưng trong tộc không có cường giả đỉnh cấp Lục Địa Thần Tiên cảnh tọa trấn.

Một khi Hoàng đế rời đi, sự báo thù của Thẩm gia tất sẽ giáng xuống như sấm sét, khi ấy Cao gia sẽ có nguy cơ diệt vong!

Chương 348

Lâm Tẫn nhìn Cao Hưng Cường không ngừng dập đầu, thản nhiên cười: "Cao Trưởng lão không cần hoảng sợ.

Vì Cao gia đã hiệu trung với Trẫm, Trẫm tự nhiên sẽ không ngồi yên mà bỏ mặc." Hắn quay đầu, nhìn Điển Vi đang khoanh tay đứng cạnh, tựa như một tòa tháp sắt: "Điển Vi!" "Thần tại!" Điển Vi tiếng như hồng chung, bước lên trước, mặt đất đều khẽ chấn động.

"Từ hôm nay trở đi, Trẫm phong khanh làm 'Trung Dũng Hầu', lĩnh Uy Tửu Trung Lang Tướng, trấn thủ Cô Hạc thành!" "Ha ha ha!

Tốt!

Tạ Bệ hạ long ân!" Điển Vi nghe vậy, cuồng phóng đại tiếu, tiếng cười chấn động nóc nhà, "Bệ hạ cứ yên tâm!

Có ta Điển Vi ở đây, mặc kệ Thẩm gia hay Lý gia gì đó, kẻ nào dám vươn móng vuốt ra, ta sẽ đập nát cả người lẫn xương cốt của hắn thành phân bón!" Sát khí lẫm liệt hòa lẫn khí thế cuồng ngạo kia, khiến nhiệt độ cả đại sảnh chợt giảm đi mấy phần.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ giật một cái khó nhận ra.

Đặt vị hung thần này ở đây, chỉ mong Cô Hạc thành... còn có thể giữ được an ninh.

Cao Hưng Cường bên cạnh lại mừng rỡ quá đỗi, giọng nói kích động đến run rẩy: "Thảo dân... thảo dân khấu tạ Bệ hạ thiên ân!" Hắn tận mắt chứng kiến, Điển Vi này với tu vi Lục Địa Thần Tiên sơ kỳ, một chiêu đã miểu sát Chu Bưu cảnh giới trung kỳ!

Thực lực của hắn quả thực khủng bố!

Có hắn tọa trấn, Cao gia có thể yên tâm vô sự!

“Có Điển Vi ở đây, Cao gia có thể kê cao gối mà ngủ.” Lâm Tẫn thản nhiên nói.

Điển Vi tâm lĩnh thần hội, sải bước đến bên cạnh Cao Hưng Cường.

Thân thể khôi ngô như núi của hắn mang lại cảm giác áp bách cực lớn, bàn tay to như quạt bồ “bốp” một tiếng vỗ vào vai Cao Hưng Cường.

“Thằng nhóc Cao, cứ đặt lòng dạ vào bụng đi!

Có ta ở đây, bảo đảm những tên tạp toái không biết điều kia, sẽ hối hận vì đã chui ra từ bụng mẹ!” Cao Hưng Cường bị vỗ đến giật nảy mình, vai đau rát, cảm giác xương cốt như muốn nứt ra, nhưng vẫn phải nặn ra một nụ cười cảm kích: “Đa...

đa tạ Trung Lang Tướng đại nhân!

Có đại nhân tọa trấn, là phúc của Cao gia ta!” Hắn trong lòng thầm kêu khổ, lực tay của vị này cũng quá khủng bố rồi.

Lâm Tẫn liếc nhìn Chu Bưu nằm trên đất như chó chết, vẫy vẫy tay: “Xử lý cho sạch sẽ.” Điển Vi vừa định lĩnh mệnh, Cao Hưng Cường liền vội vàng nhịn đau nói: “Đại nhân, chút chuyện nhỏ này hà tất ngài phải động thủ, cứ giao cho thảo dân là được.” Hắn vội vã vẫy tay gọi mấy gia đinh đến, lôi Chu Bưu đang hôn mê bất tỉnh đi.

Người này kinh mạch đã nát bươm, đã thành phế nhân, không thể gây sóng gió gì nữa.

“Ha ha, biết điều đấy!” Điển Vi hài lòng gật đầu, lại vô thức nhấc lên bàn tay to khiến Cao Hưng Cường kinh hồn bạt vía kia.

Cao Hưng Cường sợ đến giật bắn người, vội vàng lùi lại nửa bước.

“Hả?” Điển Vi tay cứng lại giữa không trung, mắt hổ trợn trừng: “Thằng nhóc Cao, ngươi trốn gì vậy?” Ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên “lý luận”, cái mũi thô to đột nhiên giật giật hai cái, chợt quay đầu nhìn ra ngoài sảnh, trong mắt khoảnh khắc bạo phát ra tinh quang đáng sợ.

“Rượu ngon!

Mùi rượu tuyệt thế!” Lời còn chưa dứt.

Bóng dáng khôi ngô của hắn đã hóa thành một trận cuồng phong, không kịp chờ đợi xông ra chính sảnh.

Lâm Tẫn bất lực lắc đầu, cười mắng một tiếng: “Cái tên hàm hóa này, đúng là tửu quỷ chuyển thế mà.” Sử sách ghi lại hắn “hảo tửu thực, ẩm đạm kiêm nhân”, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Đi thôi, chúng ta cũng ra xem.” Lâm Tẫn đứng dậy, chắp tay đi ra ngoài.

Mọi người di chuyển đến hậu viện Cao gia.

Vừa bước vào cổng viện, một mùi rượu nồng đậm và thuần khiết dị thường liền xông thẳng vào mặt.

Mùi hương này dường như còn ẩn chứa thiên địa chân khí tinh thuần, khiến người ta tâm khoáng thần di, nhưng người không giỏi uống rượu ngửi phải, lại có cảm giác lâng lâng say.

Lôi Đình chính là như vậy, mặt khẽ ửng hồng, chỉ đành vội vàng vận chuyển chân khí, cách ly khí rượu tràn ngập xung quanh, mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Ngay lúc này… Bành!

Một cánh cửa phòng ở một bên hậu viện bị từ bên trong đánh sập!

Chỉ thấy Cao Hưng Lượng trạng thái như điên cuồng lao ra, trong lòng ôm chặt một vò rượu đã được niêm phong, tay múa chân múa, cất

tiếng cười lớn: “Thành công rồi!

Ha ha ha!

Ta thành công rồi!

Đây là thần nhưỡng... vượt trên cực phẩm Xích Hà Thiêu!” Sưu!

Một tiếng xé gió chợt vang lên.

Thân ảnh Điển Vi tựa tháp sắt đã cuốn tới như cuồng phong, bàn tay lớn vươn ra, liền đoạt lấy vò rượu kia.

Hắn đập vỡ lớp đất phong, ngửa đầu uống cạn.

Chất rượu màu hổ phách chảy dọc khóe miệng hắn, thấm ướt y phục, mùi rượu nồng nặc hòa lẫn chân khí hùng dũng chốc lát liền tràn ngập.

Cảnh tượng này, dọa Cao Hưng Lượng đứng bên cạnh mặt mày tái nhợt, gần như bản năng lùi lại mấy bước.

Khí tức hung sát ẩn hiện quanh Điển Vi, uyển như thực chất, áp chế hắn đến mức suýt không thở nổi.

May thay!

Cao Hưng Cường vội vàng tiến lên, mấy lời đã kể lại chuyện vừa xảy ra.

Cao Hưng Lượng nghe vậy, sự kinh sợ trong mắt lập tức hóa thành cuồng hỉ và cảm kích.

Hắn đột ngột quay người, nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Tẫn, hai gối quỳ xuống đất, dập đầu, giọng nói vì kích động mà hơi run rẩy: “Thảo dân Cao Hưng Lượng, khấu tạ Bệ hạ thiên ân!” Lâm Tẫn tùy ý phất tay, ánh mắt lại đặt trên người Điển Vi, nhìn vò rượu đã cạn sạch trong chớp mắt, không khỏi cười mắng: “Ngươi cái tên hàm hóa này, cũng không sợ uống vỡ bụng, lại không biết chừa cho

Trẫm một chút sao?" "Ha ha ha!" Điển Vi sảng khoái cười lớn, dùng tay áo lau loạn hạ ba, vỗ ngực nói: "Bệ hạ, chút rượu này, còn không đủ để ta nhuận cổ họng nữa là!

Nói rồi, hắn tiện tay ném vò rượu không ra phía sau, vò rượu vỡ tan theo tiếng.

"Nhưng rượu này thật mẹ nó có lực!

Uống vào, toàn thân ấm nóng, chân khí đều hoạt bát hơn mấy phần!" Cao Hưng Lượng đứng bên cạnh nhìn mà mắt trợn tròn, mồm há hốc.

Xích Hà Tiên Nhưỡng này công hiệu vượt xa Xích Hà Thiêu, bên trong ẩn chứa chân khí bá đạo, võ giả bình thường uống một vò là phải vận công hóa giải.

Mà tráng hán này lại uống cạn cả một vò như uống nước, còn như không có chuyện gì?

Bên cạnh Bệ hạ, quả nhiên toàn là thần nhân!

"Này, thằng nhóc kia!" Đôi mắt hổ của Điển Vi lại trừng lên Cao Hưng Lượng đang ngây người, tiếng như hồng chung: "Rượu ngon này, còn không?

Ta vẫn chưa uống đã thèm!" Lâm Tẫn không vui trừng mắt nhìn hắn một cái: "Mau an phận cho Trẫm!" Ngay sau đó chuyển hướng hỏi Cao Hưng Lượng: "Cao Gia chủ, Xích Hà Tiên Nhưỡng này, hiện nay đã ủ được bao nhiêu?" Cao Hưng Lượng vội vàng thu liễm tâm thần, cung kính bẩm báo: "Bẩm Bệ hạ, vì là lần đầu tiên thử nghiệm, hiện tại chỉ ủ thành công ba vò, trừ một vò Điển tướng quân đã uống, còn lại hai vò." Nói xong, hắn nhanh chóng quay lại nội thất, cẩn thận ôm ra hai vò rượu cùng hình dáng.

Mắt Điển Vi sáng rực.

Không đợi Cao Hưng Lượng đặt xuống, hắn một bước lao lên, không khách khí đoạt lấy một vò ôm vào lòng, còn dùng bàn tay to che kín miệng vò.

Đồng thời không quên liếc trộm thần sắc Lâm Tẫn trước.

Thấy Bệ hạ chỉ bất lực lắc đầu chứ không thực sự tức giận, hắn mới hoàn toàn yên tâm, cười toe toét nói: "Bệ hạ, giờ thì công bằng rồi, ngài một vò, ta một vò!" Lâm Tẫn nhìn bộ dạng giữ đồ như sợ bị cướp của hắn, dở khóc dở cười mắng: "Xem ngươi có chút tiền đồ nào không!

Trẫm còn có thể cướp rượu của ngươi sao?" Điển Vi hắc hắc cười, giọng ồm ồm nói: "Cái đó thì khó nói lắm, Bệ hạ ngài vừa nãy cũng muốn uống rượu của ta mà..." Nói rồi, hắn còn nghiêng người, dùng lưng mình che khuất tầm nhìn của Lâm Tẫn, lẩm bẩm nhỏ giọng: "Vò này nói gì cũng phải giữ lại từ từ thưởng thức..." Mọi người di chuyển đến chính sảnh.

Cao Hưng Cường cung kính châm rượu cho Lâm Tẫn.

Rượu rót vào chén, màu sắc thuần hậu, hương thơm càng thêm nồng đậm, chân khí ẩn chứa trong đó hầu như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lâm Tẫn khẽ nếm một ngụm, một luồng ấm áp rực rỡ theo cổ họng đi xuống, sau đó ầm ầm tán khai, hóa thành chân khí tinh thuần chảy khắp tứ chi bách hài, khiến mắt hắn khẽ sáng lên.

"Quả nhiên là rượu ngon!" Lâm Tẫn khen ngợi: "Công hiệu của rượu này, đã không kém nhiều đan dược tu luyện.

Cao gia có được phương thuốc này, giả sử có thời gian, tất sẽ trở thành khách quý của các thế lực, tài phú dễ như trở bàn tay, chúc mừng rồi." Lời này vừa thốt ra.

Hai huynh đệ Cao Hưng Lượng và Cao Hưng Cường sắc mặt cứng lại, không hẹn mà cùng lùi lại một bước, rồi lại quỳ rạp xuống đất, trán kề sát mặt đất.

Giọng Cao Hưng Lượng vô cùng thành khẩn, thậm chí mang theo một tia hoảng sợ: "Bệ hạ minh giám!

Cao gia có được cơ duyên như vậy, hoàn toàn nhờ vào ân tứ của Bệ hạ!

Cao gia không dám quên gốc!

Từ hôm nay trở đi, phàm lợi nhuận thu được từ Xích Hà Thiêu và Xích Hà Tiên Nhưỡng, Cao gia nguyện hiến dâng một nửa, tùy Bệ hạ xử trí!" Nhìn hai người bày tỏ lòng trung thành dưới chân, khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong.

Nói chuyện với người thông minh thật là đỡ phải suy nghĩ.

"Đứng dậy đi." Hắn phất phất tay: "Trẫm không có ý đó.

Chương 349

Xích Hà Thiêu vốn là sản nghiệp tổ truyền của Cao gia, lợi nhuận thu được không cần phải dâng lên." "Bệ hạ!" Cao Hưng Lượng thái độ kiên quyết: "Nếu không có Bệ hạ ban cho phương thuốc Tiên Nhưỡng, Xích Hà Thiêu rốt cuộc cũng chỉ là phàm phẩm.

Tiên Nhưỡng ra đời, tất sẽ thúc đẩy doanh số Xích Hà Thiêu, Cao gia đã chiếm hết lợi ích, nếu không chia lợi nhuận, thảo dân trong lòng khó yên!

Khẩn cầu Bệ hạ thành toàn!" "Thằng nhóc Cao gia!" Lúc này, Điển Vi đang ôm vò rượu tựa vào cột, mắt say lờ đờ xen vào nói: "Mấy cái khác ta không quản, sau này rượu của ta, Cao gia các ngươi phải lo đủ!" Cao Hưng Lượng lập tức đáp: "Điển tướng quân yên tâm!

Cao gia thứ khác không dám nói, nhưng mỹ tửu nhất định sẽ đủ!" "Ha ha ha!

Tốt!

Bệ hạ, ta thấy hai thằng nhóc này khá thuận mắt!" Điển Vi cười lớn.

Lâm Tẫn bật cười, đang định nói gì đó, bỗng nhiên Ong!

Một tiếng ong ong rất nhỏ nhưng rõ ràng vang lên bên cạnh.

Mọi người quay đầu nhìn theo tiếng.

Chỉ thấy Lôi Đình không biết từ lúc nào đã liên tiếp uống ba chén Xích Hà Tiên Nhưỡng, mặt khẽ ửng hồng, khí tức toàn thân kịch liệt dao động, từng luồng điện quang màu tím nhỏ bé mật tập không kiểm soát được từ trong cơ thể thoát ra, phát ra tiếng tí tách nhẹ – đây là dấu

hiệu sắp đột phá!

Nàng không chút do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống, tay bắt ấn quyết, 《Tử Tiêu Đế Lôi Quyết》 toàn lực vận chuyển.

Chân khí giữa thiên địa dường như bị dẫn dắt, từng luồng từng luồng hội tụ đến.

Lại có một luồng khí tức Cửu Thiên Thần Lôi chí cương chí dương được nàng dẫn vào cơ thể, tôi luyện kinh mạch, xung kích tầng bình chướng Tông Sư kia!

Khắp người nàng lôi quang lượn lờ, sau lưng còn ẩn hiện ngưng tụ thành một hư ảnh Lôi Thần màu tím mơ hồ.

Tuy chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng uy nghiêm chí cao kia đã khiến Diệp Thừa Hi trong lòng chấn động mạnh, suýt nữa muốn quỳ phục xuống.

Lâm Tẫn thần sắc ung dung.

Hắn khẽ mỉm cười, tràn đầy tự tin vào Lôi Đình.

Mang trong mình Hỗn Độn Lôi Thần Thể, căn cơ thâm hậu, lại có Xích Hà Tiên Nhưỡng linh vật này làm dẫn dược, đột phá Tông Sư, chẳng qua chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Quả nhiên, toàn bộ quá trình còn thuận lợi hơn dự đoán.

Khắp người Lôi Đình lôi quang lượn lờ, khí tức không ngừng tăng vọt, tầng bình chướng Tông Sư đã làm khó vô số võ giả, trước mặt nàng dường như chỉ là một lớp giấy mỏng, bị chân khí lôi đình tinh thuần xông một cái liền phá vỡ.

Chốc lát sau.

Lôi quang dần thu lại, hoàn toàn nhập vào cơ thể.

Lôi Đình chậm rãi mở đôi mắt, cảm nhận chân khí trong cơ thể

hùng hậu và tinh thuần hơn trước không chỉ mấy lần, trên mặt nở rộ nụ cười rạng rỡ: "Sư tôn, con đột phá rồi!

Con bây giờ là Tông Sư rồi!" Lâm Tẫn mỉm cười gật đầu: "Không tệ.

Nhưng đừng vội mừng, hãy tĩnh tâm ngưng thần, Sư tôn sẽ ban cho con thêm một cơ duyên nữa." Nói rồi.

Hắn lật cổ tay, một viên đan dược to bằng quả nhãn, bề mặt có vân văn kỳ dị, xuất hiện trong lòng bàn tay, khoảnh khắc đan dược xuất hiện, chân khí xung quanh đều ẩn ẩn dao động.

"Đây là 'Bách Tái Không Minh Đan', bên trong ẩn chứa mấy chục năm công lực tinh thuần, dược tính ôn hòa, có thể giúp con củng cố cảnh giới, càng tiến thêm một bậc." Trong đôi mắt đẹp của Lôi Đình lập tức bạo phát ra ánh sáng kinh hỉ, không chút do dự tiếp nhận đan dược, nuốt vào miệng, rồi lại nhắm mắt ngưng thần.

Đan dược vào bụng.

Lúc đầu không có cảm giác gì lớn, chỉ có một luồng ấm áp dịu dàng như suối nhỏ từ từ chảy vào kinh mạch, hòa quyện với chân khí lôi đình của nàng.

Lôi Đình vốn nghiêm chỉnh chờ đợi, chuẩn bị ứng phó với xung kích của dược lực, thấy vậy liền hơi thả lỏng.

Tuy nhiên.

Ngay khi nàng dần thích nghi với luồng sức mạnh ôn hòa này, dòng suối lặng lẽ mạnh lên, hóa thành sông lớn cuộn trào.

Ngay sau đó.

Sông lớn hội tụ, hóa thành sóng thần khổng lồ, mang theo năng lượng cuồn cuộn không thể chống lại, xông thẳng vào quan ải cảnh

giới cao hơn!

Oanh!

Trong cơ thể tự có một tiếng nổ lớn không tiếng vang truyền đến, một loại bình chướng bị dễ dàng phá vỡ.

Thân hình mềm mại của Lôi Đình khẽ chấn động, khí tức toàn thân điên cuồng bạo trướng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong chớp mắt.

Nàng liền từ vừa mới bước vào Tông Sư, một đường thăng tiến, ngang nhiên đột phá Tông Sư trung kỳ, cuối cùng ổn định dừng lại ở Tông Sư hậu kỳ.

Cách cảnh giới đỉnh phong kia, cũng chỉ còn một bước mà thôi!

Tất cả những điều này xảy ra trong chớp nhoáng.

Diệp Thừa Hi, Cao Hưng Lượng và những người khác như đang mơ, không dám tin vào mắt mình.

Một viên đan dược, lại có thể khiến một võ giả vừa mới bước vào Tông Sư, trong thời gian ngắn liên tiếp phá vỡ mấy tiểu cảnh giới, trực tiếp đạt đến Tông Sư hậu kỳ?

Hơn nữa quá trình lại bình ổn như vậy, không hề có chút miễn cưỡng nào?

Đây quả là thần hồ kỳ kỹ!

Khi Lôi Đình lần nữa mở mắt, trong mắt nàng ngoài niềm vui sướng, còn có thêm mấy phần hoảng hốt như mộng như ảo.

Nàng vô thức cử động ngón tay, cảm nhận sức mạnh gần như thoát thai hoán cốt trong cơ thể, nhưng vẫn cảm thấy có chút không chân thực.

“Ổn định tâm thần, cẩn thận lĩnh hội cảnh giới hiện tại.” Giọng nói ôn hòa của Lâm Tẫn lại vang lên.

Hắn chậm rãi tiến lên, trên mặt mang theo một nụ cười thần bí, “Hãy khoanh chân ngồi xuống, Sư tôn còn có cơ duyên muốn ban tặng con!” “Còn... còn nữa sao?!” Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một độ cong thần bí.

Hắn khẽ lật cổ tay, từng nắm lá trà xanh biếc được chân khí bao bọc, lơ lửng trên lòng bàn tay: “Cao Gia chủ, phiền khanh pha một ấm trà.” Cao Hưng Lượng hơi sững sờ, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Bệ hạ vừa nãy không phải nói, còn có cơ duyên muốn ban cho đồ đệ sao?

Viên thần đan kia đã đẩy Tông Sư sơ kỳ lên thẳng hậu kỳ, còn cơ duyên nào có thể kinh người hơn thế này?

Hắn vốn còn đầy lòng mong đợi, muốn được mở rộng tầm mắt.

Tuy lòng có nghi hoặc, hắn lại không dám hỏi nhiều.

Vội vàng bước nhanh lên trước, hai tay cung kính tiếp nhận lá trà: “Vâng, Bệ hạ.” Lâm Tẫn trở về chủ vị ngồi xuống, mắt khẽ khép hờ, tĩnh lặng chờ hương trà.

Không lâu sau.

“Di?” Diệp Thừa Hi chợt mở to mắt, buột miệng kinh hô: “Mùi hương nồng đậm quá!

Đây, đây là... chân khí?

Lại tinh thuần đến thế!” Cao Hưng Cường bên cạnh cũng sắc mặt khẽ động, nhìn theo.

Chỉ thấy Cao Hưng Lượng hai tay hơi run run bưng một ấm trà bước ra, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin – luồng chân khí tinh thuần khiến

người ta kinh sợ kia, chính là từ trong ấm trà tỏa ra!

"Bệ hạ, trà đã pha xong." Giọng Cao Hưng Lượng mang theo chút kích động khó nhận ra.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch.

Hắn tùy tay châm một chén, chốc lát, hương trà ngào ngạt, chỉ hít một hơi, liền cảm thấy linh đài thanh minh, toàn thân thư sướng.

Ngay cả Điển Vi vốn chỉ thích liệt tửu, cũng không khỏi hít hít mũi, ý say trong mắt dường như cũng tan đi mấy phần.

"Uống đi." Lâm Tẫn đưa chén trà về phía Lôi Đình.

Lôi Đình gật đầu thật mạnh.

Nàng vạn lần không ngờ, cơ duyên mà Sư tôn nói, lại là một chén trà xanh.

Nước trà vào miệng, ấm áp thuần hậu.

Chân khí tinh thuần ẩn chứa trong đó lại như có sinh mệnh, chủ động chảy khắp tứ chi bách hài, tư dưỡng kinh mạch, càng dẫn dắt chân khí thiên địa xung quanh, điên cuồng tuôn vào cơ thể!

Đôi mắt đẹp của nàng sáng lên, nhịn không được mở lời nói: "Sư tôn, đệ tử còn muốn uống nữa!" Lâm Tẫn mỉm cười đồng ý, lại châm đầy một chén cho nàng.

Cứ như vậy.

Lôi Đình liên tiếp uống năm chén.

Chân khí trong cơ thể nàng đã gần bão hòa, không dám chần chừ, lập tức khoanh chân vận chuyển công pháp, toàn lực tiêu hóa sức mạnh hùng vĩ này.

Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia hài lòng.

Chương 350

Dược lực của Bách Tái Không Minh Đan quá bá đạo, với tu vi hiện tại của Lôi Đình, căn bản không thể hấp thu hoàn toàn.

Hắn đặc biệt lấy ra linh trà do Lăng Huyền Bách tặng, dùng đặc tính ôn hòa thuần hậu của nó để trung hòa dược lực, vừa có thể giúp nàng tiến thêm một bước, lại vừa có thể kích phát triệt để dược tính còn sót lại trong kinh mạch!

Quả nhiên, lúc này Lôi Đình khắp người lôi quang lượn lờ, điện hồ tí tách vang lên, khí thế không ngừng tăng vọt, hiển nhiên là đang xung kích bình cảnh cuối cùng của cảnh giới Tông Sư!

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, quay người đặt ấm trà trở lại trên bàn, tùy ý nói: "Trà này tên là 'Huyền Bách', các ngươi đều thử xem sao." Lời còn chưa dứt.

Diệp Thừa Hi đã như một trận gió xông tới, không kịp chờ đợi rót một chén, uống cạn một hơi!

"Trà ngon!

Đúng là trà ngon!" Hắn nhịn không được lớn tiếng tán thán, trên mặt tràn đầy cuồng hỉ.

Nước trà nhìn có vẻ bình thường này, lại khiến cường giả Lục Địa Thần Tiên cảnh như hắn, cũng cảm giác được tu vi có một tia tinh tiến!

Đây quả là thần vật trong truyền thuyết!

Thấy Diệp Thừa Hi ôm ấm trà không chịu buông tay, Cao Hưng Lượng lập tức sốt ruột.

"Diệp Gia chủ, ngài cũng quá không giữ ý tứ rồi!

Chừa cho chúng ta một chút!" Hắn tiến lên định tranh đoạt.

Diệp Thừa Hi chết dí ôm chặt ấm trà, lý lẽ hùng hồn: "Ta là Diệp Gia chủ, đương nhiên nên uống nhiều hơn một chút!" Cao Hưng Lượng tức đến thổi râu trừng mắt: "Ta còn là Cao Gia chủ đây!

Luận vai vế, ngươi còn phải gọi ta một tiếng Đại biểu ca!" Diệp Thừa Hi nhất thời cứng họng, mặt đỏ bừng, nhưng không tìm được lời nào để phản bác.

Bên cạnh, Lâm Tẫn bất lực lắc đầu.

Cao gia và Diệp gia nhiều đời liên hôn, nếu thực sự luận về quan hệ thân thích, lời của Cao Hưng Lượng nói cũng không sai.

Chỉ là... nếu để người trong giang hồ biết, hai vị Gia chủ thế gia uy danh hiển hách, lại vì một ấm trà mà tranh giành đến đỏ mặt tía tai, e rằng mắt cũng sẽ rớt xuống đất hết.

"Thôi đi." Thấy hai người giằng co không dứt, Lâm Tẫn lên tiếng cắt ngang: "Đường đường là Gia chủ thế gia, bộ dạng như vậy, ra thể thống gì." Nói rồi.

Hắn lại lấy ra một ít lá trà, đưa cho Cao Hưng Cường: "Cao Trưởng lão, làm phiền khanh đi pha thêm một ấm, kẻo hai người họ lại thực sự đánh nhau." Trong mắt Cao Hưng Cường tinh quang lóe lên, vội vàng tiếp nhận lá trà tạ ơn, quay người định đi pha trà.

Cao Hưng Lượng thấy vậy, lập tức đi theo: "Lão nhị, ngươi đừng hòng độc chiếm!" Cao Hưng Cường ôm trà vào lòng, bất lực nói: "Đại ca, ta là em trai ruột của ngươi, ngươi ngay cả ta cũng không tin sao?" Cao Hưng Lượng nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi dứt khoát đáp: "Không tin!" "Kháo..." Cao Hưng Cường suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Lâm Tẫn không còn để ý đến cặp huynh đệ hoạt bát kia nữa, ánh

mắt lại tập trung vào Lôi Đình.

Trà Huyền Bách tuy có thể cung cấp chân khí hùng hậu, nhưng dù sao số lượng cũng ít.

Nếu không có dược lực còn sót lại của Bách Tái Không Minh Đan làm căn cơ, muốn dựa vào trà này để đột phá, hy vọng rất mong manh.

Sau một nén hương.

Ca Sát – một tiếng động khẽ khàng khó nhận ra truyền đến.

Giữa lông mày Lâm Tẫn lóe lên vẻ vui mừng.

Chỉ thấy Lôi Đình khắp người lôi quang đại thịnh, điện xà chói mắt điên cuồng nhảy múa trong cả đại sảnh, khí tức của nàng đột nhiên bạo trướng, triệt để phá vỡ quan ải cuối cùng – Tông Sư đỉnh phong!

Tuy rằng chỉ là thăng một tiểu cảnh giới.

Nhưng dựa vào tư chất nghịch thiên của Hỗn Độn Lôi Thần Thể, cộng thêm công pháp và Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương nàng tu luyện, nếu có thể học thêm mấy môn lôi điện võ kỹ cường đại, dù đối mặt với cường giả Đại Tông Sư sơ kỳ, cũng có lực chiến đấu!

"Sư tôn!" Lôi Đình mở đôi mắt, tia lôi mang trong đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nàng hớn hở đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Tẫn, vui vẻ nói: "Đệ tử thành công rồi!" Lâm Tẫn khen ngợi: "Không tệ.

Liên tục đột phá dễ dẫn đến căn cơ không vững, nhất định phải củng cố cho tốt." "Đệ tử minh bạch!" Lôi Đình nghiêm túc đáp.

Lâm Tẫn lúc này mới đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, không khỏi bật cười.

Điển Vi ôm vò rượu, tựa vào cột đã ngáy như sấm.

Diệp Thừa Hi nâng ấm trà đã cạn, vẻ mặt đau lòng tiếc nuối, như thể vừa mất đi bảo vật tuyệt thế nào đó.

Còn hai huynh đệ Cao Hưng Lượng, sau khi pha xong trà mới thì trốn vào hậu đường, người chén này người chén kia, uống một cách cẩn thận, bộ dạng hệt như đứa trẻ lén ăn trộm đường.

Lâm Tẫn bất lực lắc đầu, đi đến trước mặt Diệp Thừa Hi.

"Diệp Gia chủ." "Thảo dân tại!" Diệp Thừa Hi vội vàng thu liễm thần sắc, cúi người hành lễ.

Lâm Tẫn nhìn Lôi Đình thần thái rạng rỡ bên cạnh, nói: "Lôi Đình tu tập lôi pháp, nhưng lại thiếu võ kỹ tương ứng.

Không biết Diệp gia có võ kỹ hệ lôi thượng thừa nào không?

Trẫm có thể dùng vật đổi vật, hoặc bỏ tiền mua." Diệp Thừa Hi toàn thân run lên, hoảng loạn quỳ rạp xuống đất.

"Bệ hạ quá lời rồi!" Hắn liên tục xua tay: "Bệ hạ cần võ kỹ hệ lôi, là vinh hạnh của Diệp gia, sao dám để Bệ hạ tốn kém!" Đùa cái gì vậy!

Hoàng đế nói mua, đã là ban cho ngươi thể diện lớn lao, ngươi nếu thật sự dám đòi tiền, đó mới là tự tìm đường chết!

Hắn trong lòng cấp tốc chuyển động, cẩn thận cân nhắc một lát, rồi cung kính đáp: "Khải bẩm Bệ hạ, Diệp gia trân tàng võ kỹ hệ lôi không ít, nhưng có thể xứng với Lôi cô nương, chỉ có hai bộ.

Phân biệt là..." "《Lôi Hoàng Phá Sát》!" "《Thuấn Lôi Cửu Thiểm》!" Diệp Thừa Hi nói xong, trên mặt nổi lên một chút kiêu ngạo.

Hai bộ võ kỹ này đều là bí mật bất truyền của Cửu Tiêu Thánh Tông, nếu không phải Hoàng đế đích thân mở lời, hắn tuyệt đối sẽ

không dễ dàng nói ra!

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Chỉ riêng cái tên đã toát lên vẻ bất phàm.

"Nói kỹ hơn xem." "Vâng." Diệp Thừa Hi đáp lời, giải thích: "《Lôi Hoàng Phá Sát》, là dẫn động Cửu Thiên Lôi Sát, tôi luyện trên binh nhận, ngưng tụ uy lực hoàng hoàng Thiên Lôi, một kích tất sát!

Còn 《Thuấn Lôi Cửu Thiểm》, thì là một môn thân pháp võ kỹ!" "Thân pháp võ kỹ?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, lập tức có hứng thú.

Võ kỹ loại tấn công thường thấy, nhưng thân pháp võ kỹ lại là vật hi hãn.

Võ giả đồng giai sinh tử giao tranh, tấn công mạnh đến mấy, đánh không trúng cũng vô ích.

Mà một môn thân pháp quỷ quyệt khó lường, không chỉ có thể áp sát giết địch trong chớp nhoáng, mà còn có thể toàn thân rút lui trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, có thể nói là chìa khóa để đứng ở thế bất bại!

Diệp Thừa Hi thần sắc nghiêm túc, dứt khoát nói: "Bệ hạ, 《Thuấn Lôi Cửu Thiểm》 tu luyện đến đại thành, có thể trong gang tấc thực hiện tốc độ di chuyển siêu cao, thậm chí hình thành từ trường lạnh tạm thời, quỹ tích thân pháp như tia chớp thực sự, khó có thể dự đoán." "Nhưng cũng chính vì vậy, môn võ kỹ này cực kỳ khó tu luyện.

Ngay cả Tông chủ, đến nay cũng chỉ luyện đến cảnh giới 'Lục Thiểm'!" Hứng thú trong mắt Lâm Tẫn càng nồng đậm.

Võ kỹ càng khó luyện, uy lực thường càng khủng bố, cũng càng thích hợp với tư chất bá đạo Hỗn Độn Lôi Thần Thể của Lôi Đình!

Hắn khẽ thở ra một hơi, hỏi: "Diệp Gia chủ, nếu muốn tu tập hai môn võ kỹ này, có cần phải đến Diệp gia hay Cửu Tiêu Thánh Tông không?" "Không cần." Diệp Thừa Hi quả quyết lắc đầu: "Thảo dân hiện tại có thể truyền công pháp cho Lôi cô nương, chỉ là... thảo dân có một thỉnh cầu không biết liệu có được không." Lâm Tẫn mỉm cười: "Cứ nói đừng ngại." Trên mặt Diệp Thừa Hi lướt qua một tia quẫn bách, hắn xoa xoa tay, hạ thấp giọng nói: "Không biết Bệ hạ... có thể ban cho thảo dân thêm một ít...

Huyền Bách trà không?" Lâm Tẫn nghe vậy ngẩn ra, rồi bật cười.

Hắn còn tưởng đối phương sẽ đưa ra điều kiện hà khắc gì, không ngờ chỉ là nhớ nhung chút lá trà kia.

"Chuẩn rồi." Lâm Tẫn tâm niệm vừa động, một túi vải nhỏ liền xuất hiện trên bàn bát tiên, cầm lên ước chừng nặng hai cân!

Diệp Thừa Hi lập tức mừng ra mặt, gần như là nhào tới ôm chặt lấy lá trà vào lòng, khóe miệng đều sắp nứt đến mang tai, đâu còn nửa phần phong thái của Gia chủ một gia tộc.

Lâm Tẫn nhìn mà nhất thời cạn lời.

Ngươi ít nhất cũng là người đứng đầu một trong Thập Đại Thế Gia, có thể có chút tiền đồ không?

Người không biết, còn tưởng ngươi đã có được thần binh tuyệt thế, hay cơ duyên nghịch thiên gì đó!

"Bệ hạ, ngay tại đây truyền công sao?" Diệp Thừa Hi hỏi.

Lâm Tẫn nhìn về phía Lôi Đình, thấy nàng gật đầu, liền phất tay nói: "Cứ ở đây đi, Trẫm sẽ hộ pháp cho các ngươi." Diệp Thừa Hi cười ngượng: "Ơ...

Bệ hạ, không cần hộ pháp đâu..." Nói xong.

Thần sắc hắn nghiêm túc, toàn thân ẩn hiện tiếng gió sấm.

Hắn chắp ngón tay đứng trước ngực, đầu ngón tay lại ngưng tụ ra một phù văn huyền ảo do thuần túy lôi quang cấu thành, phù văn xoay chuyển, dẫn động ánh sáng xung quanh đều mờ đi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn khẽ quát một tiếng, ấn phù lôi kia nhanh chóng điểm vào mi tâm Lôi Đình.

"Ong" Lôi quang nhập vào, thân thể Lôi Đình khẽ run, hai mắt nháy mắt nhép lại.

Khắp người ẩn ước có những tia điện nhỏ bé di chuyển, tí tách vang lên, toàn bộ con người dường như đắm chìm trong sự tẩy lễ của lôi đình, khí tức trở nên phiêu diêu mà lăng lệ.

Chương 351

Lâm Tẫn cũng không quá để ý.

Lôi Đình mang trong mình Hỗn Độn Lôi Thần Thể, tiếp nhận hai bộ võ kỹ hệ lôi vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hắn ngồi trên ghế, nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm, hỏi: "Diệp Gia chủ, khanh có biết Nam Cao sơn mạch không?" "Biết." Diệp Thừa Hi không cần suy nghĩ: "Nam Cao sơn mạch là hiểm địa nằm trong ba nơi nguy hiểm nhất Nam Vực, sâu bên trong rừng cổ rậm rạp, đại yêu chiếm cứ, ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng không dám dễ dàng đặt chân vào khu vực trung tâm." "Cách nơi này có xa không?" "Không quá xa, hơn trăm dặm.

Nhưng...

đó đã là địa bàn của Thẩm gia, gần đó trên Thanh Tặc Giang có cảng vận chuyển đường thủy của Thẩm gia." Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một nụ cười đầy ý vị: "Vậy thì tốt quá, tiện đường đi xem thử đường thủy của Thẩm gia, rốt cuộc có khí tượng thế nào." Thẩm gia nắm giữ gần bảy thành vận tải đường thủy Đại Uyên, nếu có thể xem xét cách vận hành, sau này khai thác Đại Vận Hà, cũng tốt để học hỏi tinh hoa.

Lúc này.

Cao Hưng Lượng và Cao Hưng Cường từ hậu đường bước ra, trên mặt hai người đều còn vẻ chưa thỏa mãn.

Đặc biệt là Cao Hưng Cường, chân khí toàn thân ẩn ẩn xao động, dưới sự trợ lực của Huyền Bách trà, hiển nhiên đã chạm đến ngưỡng đột phá.

“Uống xong rồi à?” Lâm Tẫn cười hỏi.

Hai người hắc hắc cười.

Vừa định trả lời, ánh mắt lại không tự chủ được mà lướt về phía túi trà lớn trong lòng Diệp Thừa Hi, ánh mắt thèm muốn chợt lóe rồi biến mất.

Tuy bọn họ cũng động lòng, nhưng Bệ hạ đã ban cho Xích Hà Tiên Nhưỡng, lại còn phái cường giả đẳng cấp như Điển Vi tọa trấn Cao gia, bọn họ nào còn mặt mũi mà cầu xin thêm nữa.

Lâm Tẫn thu trọn phản ứng của hai người vào đáy mắt.

Tiện tay lại lấy ra khoảng nửa cân lá trà, đưa đến trước mặt Cao Hưng Lượng: “Số trà này, ban cho các ngươi, mong hai ngươi chuyên tâm tu luyện, sớm ngày đột phá.” Hắn ngừng lại một chút, liếc nhìn Điển Vi vẫn còn ngáy như sấm dưới cột, bất lực cười: “Ngoài ra... tên Điển Vi này, cũng không phải loại an phận thủ thường.

Nếu hắn có hành động gì quá đáng, kịp thời bẩm báo.” Cao Hưng Lượng hai tay run run tiếp nhận lá trà, “Phốc thông” quỳ xuống đất, nặng nề dập đầu: “Thảo dân, tạ Bệ hạ long ân!

Bệ hạ cứ yên tâm, thảo dân nhất định sẽ tận tâm chăm sóc tốt Điển tướng quân!” Lâm Tẫn biết hắn đã hiểu lầm ý mình.

Định mở miệng nói, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến một tiếng lôi đình nổ vang “Tí tách!

Oanh! !” Mọi người đột ngột quay đầu, chỉ thấy Lôi Đình khắp người lôi quang bạo dũng, từng luồng điện hồ như cuồng long loạn vũ, khiến nàng tựa như nữ thần trong lôi đình!

Một luồng khí tức lăng lệ khiến người ta kinh sợ tràn ngập, như thể trong cơ thể nàng đang thai nghén một ngục lôi!

Oanh Long!

Sau tiếng vang lớn, tất cả lôi quang chợt cuộn ngược lại, hoàn toàn biến mất vào cơ thể nàng, như thể chưa từng xuất hiện.

Lôi Đình chợt mở đôi mắt, tia lôi mang trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Nàng mặt cười vì hưng phấn mà ửng hồng, kích động nói: "Sư tôn, đệ tử học được rồi!" "Ừm." Lâm Tẫn sắc mặt bình tĩnh gật đầu: "Tu luyện võ kỹ, quý ở sự kiên trì, cần trải qua thực chiến rèn luyện, tìm khuyết bổ hở.

Đợi con tu luyện đến tiểu thành, mới có lực tự vệ." "Tiểu thành?" Lôi Đình có chút không hiểu, nhìn về phía Diệp Thừa Hi: "Diệp Gia chủ, thế nào mới tính là tiểu thành?" Diệp Thừa Hi mỉm cười giải thích: "Cứ lấy 《Thuấn Lôi Cửu Thiểm》làm ví dụ, nếu có thể thi triển ra 'Tam Thiểm', thì xem như đã đăng đường nhập thất, bước vào tiểu thành." Lôi Đình nửa hiểu nửa không gật đầu nhẹ, ngay sau đó một câu nói kinh thiên động địa vang lên: "Sư tôn, đệ tử hiện tại... hình như đã có thể thi triển ra Tam Thiểm rồi!" "Cái gì!?" Lời này vừa thốt ra, trong sảnh đường nhất thời tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

"Không thể nào!" Diệp Thừa Hi vô thức buột miệng phủ định: "Người thường luyện thành Đệ Tam Thiểm, ít nhất cần mười mấy năm khổ công!

Ngươi mới chỉ nửa canh giờ, tuyệt đối không thể nào!" Trong lòng Lâm Tẫn cũng nghi ngờ.

Hắn tuy không hiểu huyền ảo cụ thể của 《Thuấn Lôi Cửu Thiểm》, nhưng Diệp Đình Uyên tu vi Khấu Thiên cảnh mới đạt đến Lục Thiểm, Lôi Đình mới học sơ sài, tiến độ sao có thể nghịch thiên đến vậy?

“Là thật!” Thấy mọi người không tin, Lôi Đình vội đến mức khẽ cắn môi dưới.

Nàng hít sâu một hơi, trong đôi mắt, lại có điện hồ màu tím nhạt hình thành: “Các ngươi nhìn cho kỹ đây!” Lời còn chưa dứt – Thân ảnh Lôi Đình chợt trở nên mơ hồ.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng thực sự như một tia chớp xé rách trời không!

“Xuy lạp!” Trong đại sảnh.

Ba đạo tàn ảnh lôi quang ngưng như thực chất gần như cùng lúc biến đổi nhanh chóng, nối tiếp nhau!

Chân thân nàng ngay khi hư ảnh đầu tiên còn chưa tan biến, đã như dịch chuyển xuất hiện ở một phương vị khác, quỹ tích như Cửu Thiên Thần Lôi thực sự uốn lượn chuyển hướng, hoàn toàn không thể nắm bắt!

Trong không khí để lại một vệt điện hình chữ “Z” chói mắt.

Điện hồ tí tách vang lên nối liền ba điểm khởi đầu và kết thúc của sự di chuyển cực hạn, hình thành một trường điện từ yếu ớt gây nhiễu loạn cảm giác.

Lôi quang di động kia không chỉ ẩn chứa tốc độ cực hạn, mà còn mang theo một luồng sát ý lăng lệ tựa như có thể xé nát vạn vật!

Tất cả, đều diễn ra trong chớp mắt.

Đến khi thị giác của mọi người miễn cưỡng theo kịp, Lôi Đình đã đứng yên tại chỗ một cách khí định thần nhàn, như thể chưa từng di chuyển.

Chỉ có mùi khét nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, cùng với điện hồ chói mắt đang từ từ tan biến, lặng lẽ kể lại cảnh tượng siêu việt

thường lý vừa rồi.

"Cái... cái này..." Diệp Thừa Hi há to miệng, ngón tay run rẩy chỉ vào Lôi Đình, trong cổ họng như bị nghẹn đá, nửa ngày không thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Sắc mặt hắn từ kinh hãi đến ngơ ngác, cuối cùng hóa thành một tia hoang mang chua xót.

"Tam Thiểm...

Tam Thiểm hóa thật rồi!

Hơn nữa lôi quang ngưng mà không tan, vận chuyển viên mãn..." Hắn đột nhiên ôm đầu, phát ra một tiếng kêu bi phẫn: "Ta không muốn sống nữa a!" Hắn như bị kích thích quá lớn, xoay quanh cột hai vòng, cảm xúc hoàn toàn mất kiểm soát: "Ta khổ tu gần bốn mươi năm, đến nay mới miễn cưỡng đạt tới Đệ Tứ Thiểm!

Ngươi... ngươi chỉ dùng nửa canh giờ?

Nửa canh giờ đó!

Theo tốc độ này, vượt qua ta chẳng phải là chuyện trong phút chốc sao?

E rằng ngay cả Tông chủ... cũng sẽ bị ngươi bỏ lại phía sau!" Hắn dừng bước, ánh mắt phức tạp nhìn Lôi Đình, lẩm bẩm: "Cái này... chẳng lẽ chính là điểm biến thái của Hỗn Độn Lôi Thần Thể trong truyền thuyết sao?

Đơn giản... không phải loài người!" Lâm Tẫn bên cạnh, sắc mặt tuy tĩnh lặng như nước, nhưng sâu trong đáy mắt lại lướt qua một tia tinh mang khó nhận ra.

Ngay khoảnh khắc thân pháp của Lôi Đình triển khai.

Linh giác cường đại của hắn lại có một khoảnh khắc cực kỳ yếu

ớt, mất đi sự khóa chặt chính xác đối với nàng!

Đó không phải là tốc độ đơn thuần, mà càng giống như mượn sức mạnh của lôi đình để thực hiện một loại dịch chuyển không gian cự ly ngắn, quỹ tích quỷ quyệt khó lường.

Dưới cùng cảnh giới, kẻ địch e rằng ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, liền sẽ bị thân pháp quỷ mị này áp sát.

Huống chi.

Điện hồ liên tiếp chớp lóe và càn quét quỹ tích, bản thân nó đã như một tấm lưới tử vong, nếu thi triển trong quần thể chiến, không cần đặc ý ra tay, những tạp binh xung quanh e rằng trong chớp mắt sẽ bị thanh trừng sạch sẽ! 《Thuấn Lôi Cửu Thiểm》 này, công thủ nhất thể, quỷ quyệt bá đạo, quả nhiên khủng bố đến thế!

"Thế nào?" Lôi Đình nhìn bộ dạng mắt tròn xoe, miệng há hốc của mọi người, kiêu ngạo ưỡn cái đầu nhỏ, hai tay chống nạnh, giọng nói vẫn mang theo chút đắc ý: "Ta không khoác lác đúng không!" Diệp Thừa Hi nuốt một ngụm nước bọt, ôm theo chút may mắn cuối cùng hỏi: "Vậy... 《Lôi Hoàng Phá Sát》, ngươi tổng không thể nào cũng luyện đến tiểu thành rồi chứ?" Lôi Đình chớp chớp mắt, vẻ mặt "thuần lương": "Chắc là chưa đâu, vừa mới chạm đến ngưỡng cửa thôi." Nghe vậy.

Diệp Thừa Hi thở phào một hơi nặng nề, như trút xuống gánh nặng ngàn cân.

May mắn, may mắn, con người rốt cuộc vẫn có giới hạn.

Nếu ngay cả 《Lôi Hoàng Phá Sát》 cũng tiểu thành, mà điều đó có nghĩa là nàng thành thạo Tam Thiểm liên dụng còn chưa đến nửa canh giờ... thì hắn thật sự có thể đi tìm một miếng đậu phụ mà đâm đầu vào chết cho rồi.

Khóe môi Lâm Tẫn khẽ cong lên một độ cong khó nhận ra, truyền âm hỏi: “Thật sự chỉ là chạm đến ngưỡng cửa thôi sao?” Lôi Đình đáp lại hắn bằng một ánh mắt ranh mãnh, mỉm cười tà mị, tinh nghịch lè lưỡi.

Lâm Tẫn lập tức hiểu ra.

Nha đầu này, là sợ làm trái tim bé nhỏ yếu ớt của Diệp Thừa Hi tan nát hoàn toàn đây mà?

“Được rồi.” Lâm Tẫn thu liễm suy nghĩ, thản nhiên phất tay: “Mọi chuyện ở đây đã xong, khởi hành thôi.” Diệp Thừa Hi lập tức hiểu ý, nghiêng mình cung kính đứng.

Thấy Lâm Tẫn sắp rời đi.

Cao Hưng Lượng trong lòng căng thẳng, vội vàng tiến lên, cúi người chắp tay, giọng điệu mang theo sự cấp thiết: “Bệ hạ, vậy Cao gia chúng thần bây giờ...

Chương 352

nên tự xử lý thế nào?" Bước chân Lâm Tẫn không dừng lại, chỉ để lại một câu cười nhạt: "Khanh nói xem sao?" Lời nói phiêu đãng, người đã đi xa.

Cao Hưng Cường ghé sát lại, nhỏ giọng nghi hoặc: "Đại ca, lời Bệ hạ nói... là ý gì?" Hai mắt Cao Hưng Lượng khẽ híp.

Liếc nhìn Điển Vi đang ôm vò rượu ngáy như sấm bên cạnh, một luồng tự tin mạnh mẽ tự nhiên sinh ra, ngạo nghễ nói: "Lập tức cáo thị giang hồ!

Cao gia từ nay về sau hiệu trung triều đình, đồng thời lập tức chấm dứt mọi hợp tác với Thẩm gia!" "Đại ca!" Sắc mặt Cao Hưng Cường biến đổi: "Không có kênh vận chuyển đường thủy của Thẩm gia, Xích Hà Thiêu của chúng ta..." "Thì sao chứ?" Cao Hưng Lượng phất tay cắt ngang lời hắn: "Từ nay về sau, muốn Xích Hà Thiêu, cứ để bọn họ tự đến tận cửa mà lấy!

Đồng thời, gấp rút ủ một đợt 'Xích Hà Tiên Nhưỡng', chia thành những bình nhỏ, gửi đến các đại tông môn có giao hảo với Cao gia chúng ta!

Bọn họ... tự nhiên sẽ biết phải chọn thế nào!" Cao Hưng Cường nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ minh ngộ, gật đầu thật mạnh, lập tức quay người đi làm.

Cao Hưng Lượng ngồi lại chủ vị, ngón tay khẽ gõ trên tay vịn, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh: "Thẩm gia?

A a... có Điển tướng quân vị hung thần này ở đây, nếu dám đến xâm phạm, định sẽ khiến các ngươi có đi mà không có về!" ...

Bích Ba thành, Thẩm gia.

Thẩm Hạo Phong đoan tọa trên ghế thái sư, chén trà trong tay đã nguội lạnh, mày chau chặt, sắc mặt âm trầm.

Kể từ khi kết minh với Đường Môn, đối phương lại như đá chìm đáy biển, hoàn toàn bặt vô âm tín.

Người hắn phái đến Thanh Khê thành Thục Trung để dò la tin tức báo về, Đường gia bảo đã sớm người đi nhà trống, ngay cả một con chuột cũng không còn, như thể bốc hơi khỏi không khí.

Điều này khiến cảm giác bất an trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Đường Môn đây là đã quyết tâm đi theo "vị đại nhân" kia, ngay cả tổ nghiệp ngàn năm cũng có thể vứt bỏ.

Vậy còn Thẩm gia hắn thì sao?

Nếu cũng đi theo, mạng lưới vận chuyển đường thủy ngàn năm mà Thẩm gia đã kinh doanh ở Đại Uyên Hoàng Triều, chẳng phải sẽ vô ích mà rẻ cho triều đình sao?

Điều này khiến hắn sao có thể cam tâm!

"Chết tiệt!" Thẩm Hạo Phong hung hăng ném chén trà xuống đất, vỡ tan tành, thấp giọng gầm giận: "Đường Môn, các ngươi rốt cuộc đang làm cái quỷ gì!" "Báo!" Một gia đinh liên tục bò lết xông vào chính sảnh, mặt mày tái mét: "Khải bẩm Gia chủ, Chu...

Chu Bưu đại nhân, hắn... hắn chết rồi!" "Hả?!" Ánh mắt Thẩm Hạo Phong chợt lạnh lẽo, khí tức băng giá tỏa ra khắp người: "Ai làm?" Chu Bưu là cường giả Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, thực lực còn trên cả hắn, là cung phụng Thẩm gia đã bỏ ra cái giá rất lớn để mời về, sao có thể nói chết là chết được?

Cao gia ngay cả một Lục Địa Thần Tiên cũng không có, ai có thể giết hắn?

Gia đinh phủ phục trên đất, giọng run rẩy nói: "Theo... theo tình báo nói, hai ngày trước Chu đại nhân đến Cô Hạc thành, Cao gia đóng cửa không ra.

Đột nhiên..." "Đột nhiên có một vị hung thần hình dáng như ngọn núi nhỏ từ trên trời giáng xuống, chỉ... chỉ dùng một chiêu, đã...

đã miểu sát Chu đại nhân!" "Hừ!

Hình dáng như ngọn núi nhỏ?

Một chiêu miểu sát?" Ánh sáng trong mắt Thẩm Hạo Phong sáng tối bất định, trong lòng nhanh chóng tính toán: "'Liệt Không Chỉ' của Chu Bưu đã đạt đến cảnh giới hóa chân, dù không địch lại, cũng tuyệt đối không có lý do bị miểu sát...

Trừ khi, Cao gia cố ý tung tin tức đáng sợ như vậy, làm loạn tâm thần ta?" "Hơn nữa..." Gia đinh do dự một chút, bổ sung: "Nghe nói, Hoàng đế... dường như cũng đích thân đến Cô Hạc thành!" "Ồ?" Thẩm Hạo Phong hơi sững sờ.

Hoàng đế đến Cô Hạc thành?

Chẳng lẽ hắn đã sớm biết Chu Bưu sẽ ra tay với Cao gia, đặc biệt đến để bảo vệ?

Không thể nào!

Cao gia có đức hạnh và năng lực gì, lại đáng để Cửu Ngũ Chí Tôn đích thân xuất hiện?

"Cao gia hiện tại có động tĩnh gì?" Thẩm Hạo Phong đè nén nghi ngờ, trầm giọng hỏi.

Gia đinh kia vừa định trả lời, lại một bóng người hốt hoảng xông

vào, một gối quỳ xuống đất, gấp giọng nói: “Khải bẩm Gia chủ!

Cao gia...

Cao gia vừa mới cáo thị giang hồ, tuyên bố hiệu trung triều đình, hơn nữa...

đơn phương chấm dứt mọi hợp tác với Thẩm gia chúng ta!” “Cái gì!?” Thẩm Hạo Phong chợt đứng dậy, lửa giận trong lòng không kìm nén được nữa: “Cao gia!

Các ngươi to gan lớn mật!” Dù thật sự có cao thủ giúp bọn họ giải quyết Chu Bưu, chẳng lẽ đã cho rằng có tư cách đối đầu với Thẩm gia ta sao?

Mất đi mạng lưới vận chuyển đường thủy của Thẩm gia, doanh số Xích Hà Thiêu tất sẽ giảm sút nghìn trượng, bọn họ làm như vậy, chẳng khác nào tự chặt cánh tay mình!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Thẩm Hạo Phong trăm mối vẫn không thể giải thích được, rốt cuộc Cao gia lấy đâu ra sự tự tin này?

“Không hay rồi!

Gia chủ, đại sự không hay rồi!” Ngay lúc này.

Ngoài sảnh lại truyền đến tiếng hô hoán gấp gáp đến biến giọng, khiến lòng Thẩm Hạo Phong chợt chìm xuống, lập tức rơi vào hầm băng.

Hắn chết dí trừng mắt nhìn thuộc hạ đang bò lết xông vào, giọng nói âm lãnh như hàn phong Cửu U.

“Nói!” “Gia chủ, Cảng số ba xảy ra chuyện!

Có người gây rối, Trấn Hà Vệ... gần như toàn quân bị diệt!” “Cái gì!?” Thẩm Hạo Phong bỗng nhiên đại nộ, uy áp Lục Địa Thần Tiên

cảnh chợt bạo phát, không khí cả đại sảnh dường như đều ngưng lại!

Suốt mấy trăm năm qua.

Chưa từng có ai dám khiêu khích Thẩm gia như vậy, càng đừng nói đến việc chém giết tư binh mà bọn họ đã cẩn thận bồi dưỡng – đây quả là động thổ trên đầu Thái Tuế!

"Đối phương đến bao nhiêu người?" Thẩm Hạo Phong cố nén giận, lạnh giọng hỏi.

Gia đinh báo tin toàn thân run rẩy, đầu cũng không dám ngẩng, giọng nói yếu ớt như sợi tơ: "Một... chỉ một người..." "Một người?" Tia lý trí cuối cùng trong mắt Thẩm Hạo Phong lập tức tan biến.

Hắn đột ngột tiến lên, một tay bóp chặt cổ gia đinh nhấc bổng lên: "Ngươi nói, chỉ một mình hắn, đã khiến Trấn Hà Vệ ở Cảng số ba của ta tử thương thảm trọng?" Gia đinh bị bóp cổ, sắc mặt nhanh chóng từ đỏ chuyển sang xanh tím, hai chân vô lực đạp đạp, trong đồng tử tràn đầy sự sợ hãi và van xin cái chết.

"Phế vật!" Bành – Thẩm Hạo Phong giận quát một tiếng, tiện tay quăng gia đinh bay đi.

Gia đinh như một cái bao tải rách bị ném mạnh vào bức tường cứng rắn của đại sảnh, tiếng xương cốt nứt gãy khiến người ta rợn răng, máu tươi cuồng phun ra, tại chỗ liền tắt thở.

"Truyền lệnh!" Thẩm Hạo Phong sát ý lẫm liệt khắp người, giọng nói băng hàn thấu xương: "Để Đại Trưởng lão dẫn hai cung phụng lập tức đến Cảng số ba.

Bất kể đối phương có lai lịch gì, giết không tha!" "Vâng!" Thuộc hạ hoảng loạn lĩnh mệnh rời đi.

Thẩm Hạo Phong ngồi lại ghế, sắc mặt âm trầm như nước, cả đại sảnh bao trùm trong không khí chết chóc.

Trong mắt hắn.

Dám ra tay với Thẩm gia, bất kể đối phương là ai, đều chỉ có một con đường chết – ngay cả người của triều đình, cũng không ngoại lệ!

Sau mấy hơi thở tĩnh lặng.

Thẩm Hạo Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại quát: "Phái thêm một đội người đến Cô Hạc thành, điều tra rõ cho ta, rốt cuộc ai đã giết Chu Bưu!" Hắn phải làm rõ ngọn ngành của Cao gia – rốt cuộc là ai đã cho bọn họ cái gan, lại dám đối địch với Thẩm gia?

"Cao gia, đã là các ngươi tự tìm đường chết, vậy đừng trách ta vô tình." Hai mắt Thẩm Hạo Phong khẽ híp, giọng nói u lãnh thì thầm vang vọng trong đại sảnh. ...

Cùng lúc đó.

Sâu trong Nam Cao sơn mạch.

Khí chướng nồng đậm lan tỏa trong rừng, cổ thụ cao ngất che khuất trời đất, khiến ánh sáng trong rừng u ám như hoàng hôn.

Trong không khí phiêu đãng một thứ khí tức quỷ dị xen lẫn mùi mục rữa và tinh ngọt, xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng yêu thú gào rống khiến người ta dựng tóc gáy, mỗi lần gầm thét đều khiến sơn lâm chấn động.

Diệp Thừa Hi thần tình ngưng trọng.

Lôi quang ẩn hiện trong lòng bàn tay, chân khí dâng trào khắp người, bảo vệ chặt chẽ bên cạnh Lôi Đình, không dám có chút lơ là.

Chương 353

Nam Cao sơn mạch là hiểm địa nổi tiếng ở Nam Vực của Đại Uyên Hoàng Triều, bên trong tràn ngập yêu thú cường đại và độc vật trí mạng, ngay cả cường giả Lục Địa Thần Tiên cảnh ở đây, cũng có thể vẫn lạc bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên Lôi Đình lại không hề sợ hãi.

Đôi mắt to linh động của nàng tò mò đánh giá xung quanh, tuy chỉ có tu vi Tông Sư đỉnh phong, nhưng đứng bên cạnh Lâm Tẫn, nàng liền cảm thấy vô cùng an tâm.

Lâm Tẫn sắc mặt bình tĩnh, chắp tay sau lưng, thong dong tiến về phía trước.

Mặc dù Diệp Thừa Hi đã nhắc nhở ba lần về sự hung hiểm của nơi này, nhưng đối với hắn, một cường giả Khấu Thiên Lục Trọng Thiên, dãy núi này vẫn chưa đủ để tạo thành uy hiếp.

Nửa canh giờ sau.

Theo lộ tuyến trong ký ức của Chu Bưu, Lâm Tẫn cuối cùng dừng lại trước một vách núi dốc đứng.

Một sơn động u thâm xuất hiện trước mặt mọi người, cửa động ẩn ước tỏa ra khí tức tanh tưởi.

Trong mắt Lâm Tẫn kim mang chợt lóe, thần thức hạo hãn trong khoảnh khắc bao trùm bốn phía, lập tức cảm nhận được bên trong động đang ẩn phục một đầu yêu thú hung lệ.

"Yêu thú Đại Tông Sư cảnh?" Hắn khẽ lẩm bẩm: "Chẳng trách Chu Bưu năm xưa lại hoảng loạn bỏ chạy." Yêu thú tu luyện vốn đã khó khăn hơn nhân loại mấy lần, điều này cũng khiến dưới cùng cảnh

giới, nhân loại tu sĩ thường không phải đối thủ của yêu thú.

Chu Bưu có thể thoát chết từ móng vuốt của yêu thú như vậy, cũng coi như là một nhân tài.

"Sư tôn, chính là nơi này sao?" Lôi Đình tiến lên hỏi.

Lâm Tẫn gật đầu: "Trong động có một gốc dược liệu Trẫm cần, do một đầu yêu thú Đại Tông Sư cảnh thủ hộ." Diệp Thừa Hi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, ưỡn ngực nói: "Bệ hạ, yêu thú Đại Tông Sư cỏn con, cứ giao cho thảo dân là được!" "Không cần." Lâm Tẫn phất tay ngăn lại, ánh mắt chuyển sang Lôi Đình, khóe môi cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Chỉ thấy hắn ngón tay khẽ búng, một luồng chân khí hóa thành kiếm ý lăng lệ, xé gió bắn vào sâu trong động huyệt.

Hống – Khoảnh khắc đó.

Tiếng gào thét long trời lở đất từ trong động truyền ra, nham thạch ở cửa động ầm ầm nổ tung!

Một con quái vật khổng lồ hình dáng hung tợn đột nhiên vọt ra!

Đầu yêu thú này hình dạng như cự tích, thân dài gần bốn trượng, khoác một lớp vảy dày nặng màu xanh sẫm, dưới ánh sáng mờ ảo ánh lên kim loại lạnh lẽo.

Đặc biệt nhất là cái đầu của nó.

Lại có mấy phần hình dáng giao long, trên đỉnh đầu gồ lên hai bọc thịt, dưới cằm mọc mấy sợi râu thưa thớt.

Đôi đồng tử dọc màu vàng nhạt khi mở ra khép lại, tản ra hàn ý khiến người ta kinh sợ!

"Liệt Địa Long Tích!?" Diệp Thừa Hi thất thanh kinh hô.

Lâm Tẫn nghiêng đầu hỏi: "Yêu thú này có gì đặc biệt?" Diệp

Thừa Hi thở phào một hơi, giải thích: "Bệ hạ không biết đó thôi, Liệt Địa Long Tích trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch long tộc yếu ớt, đặc biệt là yêu hạch trong đầu nó, đối với bất kỳ yêu thú nào cũng là vật đại bổ!" Lâm Tẫn nhướng mày khẽ cười: "Ồ, còn là một chuỗi?" Diệp Thừa Hi cười khổ: "Thông thường Liệt Địa Long Tích tu luyện đến một cảnh giới nhất định, sẽ bị yêu thú khác khai lô lấy hạch, có thể trưởng thành đến Đại Tông Sư cảnh, thật sự là hiếm thấy." Cảm nhận lửa giận ngút trời mà Liệt Địa Long Tích tỏa ra.

Lâm Tẫn trực tiếp kéo Diệp Thừa Hi lùi lại trăm bước, đồng thời lớn tiếng hô về phía Lôi Đình: "Ngoan đồ nhi, con yêu thú này giao cho con đó!" "A?" Lôi Đình sững sờ!

Còn chưa kịp phản ứng, bốn móng vuốt thô tráng của Liệt Địa Long Tích đã cào nát mặt đất, cái đuôi dài như roi thép quét bay tảng đá chắn đường, mang theo tinh phong lao thẳng về phía Lôi Đình!

Sắc mặt Lôi Đình chợt biến, không dám chậm trễ, nhanh như chớp rút Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương ra chặn ngang trước người.

Bành – Trong tiếng va chạm trầm đục, Lôi Đình bị chấn lùi mấy mét, nhờ mượn lực từ trường thương mới miễn cưỡng đứng vững.

"Sư tôn, người quá khanh rồi!" Lôi Đình nhịn không được lớn tiếng kêu.

Thấy Liệt Địa Long Tích lại lần nữa lao tới, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ kiên quyết, lại không tránh không né, chủ động nghênh chiến!

Nàng kiều quát một tiếng, thân hình như điện, trong khoảnh khắc Liệt Địa Long Tích lao tới đã linh hoạt né tránh sang một bên, trường thương trong tay thuận thế quét ngang, mũi thương bùng phát lôi quang chói mắt!

“Lạc!” Oanh Long!

Một đạo lôi điện thô tráng từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào lưng Liệt Địa Long Tích!

Tuy nhiên lớp vảy dày nặng của nó phòng ngự kinh người, lôi điện oanh kích lại chỉ để lại vết cháy xém nhàn nhạt, tựa như gãi ngứa!

“Bệ hạ, thật sự không vấn đề gì sao?” Diệp Thừa Hi nhìn mà tâm kinh thịt nhảy: “Liệt Địa Long Tích tuy là Đại Tông Sư sơ kỳ, nhưng thực lực lại sánh ngang với nhân loại Đại Tông Sư hậu kỳ!

Lôi cô nương mới chỉ Tông Sư đỉnh phong, khoảng cách này...” Lâm Tẫn lại ung dung tựa vào một cây cổ thụ, thản nhiên nói: “Không trải qua sinh tử chém giết, ưng non sao có thể bay cao chín tầng trời?

Lôi Đình mang trong mình sức mạnh lôi điện, tương lai sẽ là chủ lực đối kháng tà ma dị vực.

Nếu ngay cả một đầu yêu thú cũng không thể chiến thắng, lại làm sao gánh vác trọng trách thủ hộ thiên hạ?” Tuy lời nói là vậy.

Hắn nhìn có vẻ lơ đãng, nhưng đôi mắt sâu thẳm kia lại chưa từng rời khỏi thân ảnh Lôi Đình.

Bàn tay phải hắn đặt sau lưng, đầu ngón tay có một luồng kim mang khó nhận ra như du long không ngừng lưu chuyển.

Nếu móng vuốt của nghiệt súc kia thực sự dám chạm đến yếu hại của Lôi Đình, luồng kiếm ý này sẽ lập tức xé nát nó cùng toàn bộ vách núi thành phấn vụn.

Trên chiến trường.

Liệt Địa Long Tích lại lần nữa phát động mãnh công.

Lôi Đình giơ thương đỡ, lực xung kích cực lớn chấn đến hai cánh

tay nàng tê dại, hầu như mất đi tri giác.

Thấy yêu thú lại một lần nữa lao tới, trong mắt nàng đột nhiên lóe lên điện mang lăng lệ!

"Thuấn Lôi Cửu Thiểm!" Tiếng quát còn chưa dứt.

Thân hình nàng hóa thành một đạo điện quang dịch chuyển ra, tại chỗ để lại mấy đạo tàn ảnh lôi điện.

Những tàn ảnh này liên kết với nhau, hình thành một vùng điện từ lạnh lẽo, vây khốn Liệt Địa Long Tích trong đó!

Tư lạp – Điện hồ vô khổng bất nhập xuyên thấu phòng ngự vảy giáp, Liệt Địa Long Tích phát ra tiếng gào rống đau đớn, cảm giác tê liệt khiến động tác của nó lập tức trì trệ!

Lôi Đình hít sâu một hơi, nhân cơ hội tốt này hai tay nắm chặt Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương.

Sức mạnh lôi điện hùng vĩ hội tụ quanh người nàng, vân lôi trên thân thương từng cái một sáng lên, phát ra tiếng ong ong!

"Lôi Hoàng Phá Sát!" Theo tiếng hét vang của Lôi Đình!

Trường thương mang theo lôi uy hủy thiên diệt địa, hóa thành một đạo điện long màu tím, đâm thẳng vào đầu Liệt Địa Long Tích!

Oanh!!!

Tiếng vang động trời chấn động sơn lâm, sóng xung kích cuồng bạo cuốn lên màn bụi đất mịt trời, trong nháy mắt che khuất tầm mắt của tất cả mọi người.

Lâm Tẫn hai mắt hơi ngưng lại, thần thức như thủy triều khuếch tán ra, chuẩn xác khóa chặt tình hình trong trung tâm khói bụi.

Một lát sau, mi vũ hắn giãn ra, khóe môi hiện lên một nụ cười hài lòng.

“Cái này… nàng, nàng lại gạt ta?!” Diệp Thừa Hi trợn mắt há hốc mồm nhìn khói bụi cuồn cuộn phía trước, trong đầu không ngừng chiếu lại khoảnh khắc võ kỹ Lôi Đình vừa thi triển đẹp đến kinh diễm tuyệt luân kia, miệng lẩm bẩm.

Hắn nhớ rõ ràng, ban đầu ở Cao gia, hắn từng hỏi Lôi Đình liệu có luyện "Lôi Hoàng Phá Sát" đến tiểu thành chưa, nha đầu kia rõ ràng tự miệng thừa nhận chỉ là "vừa mới chạm tới ngưỡng cửa"!

Nhưng đòn vừa rồi… cái quỷ gì mà gọi là "vừa mới chạm tới ngưỡng cửa"?!

Cho dù để hắn lấy cảnh giới tương đương thi triển, cũng chưa chắc mạnh hơn bao nhiêu!

“Xấu xa, đều là người xấu xa…” Diệp Thừa Hi mếu máo mặt, than thở: “Ta vẫn còn quá đơn thuần…” Lâm Tẫn nghe vậy, không khỏi khẽ cười, vỗ vỗ vai hắn, thấp giọng nói: “Diệp gia chủ, ngươi có nghe thấy tiếng gì không?” Diệp Thừa Hi ngẩn ra, vô thức dựng tai lắng nghe kỹ, nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng yêu thú gào thét từ xa, ngơ ngác lắc đầu: “Bệ hạ, thảo dân không nghe thấy gì cả.” Lâm Tẫn cười như không cười, trong mắt xẹt qua vài phần trêu chọc: “Không nghe thấy?

Trẫm sao lại hình như nghe thấy… tiếng lòng ai đó tan vỡ?” Diệp Thừa Hi đầu tiên là giật mình, sau đó mới hiểu ra, cười khổ chắp tay: “Bệ hạ, người đừng trêu chọc thảo dân nữa.

So với Lôi cô nương, cái tuổi này của thảo dân quả thực đã sống phí rồi!” Nhìn khắp cả Diệp gia, thậm chí Cửu Tiêu Thánh Tông, e rằng cũng không tìm ra một đệ tử trẻ tuổi nào có thể sánh ngang Lôi Đình!

Chẳng mấy chốc, bụi trần dần tan.

Lôi Đình chống Tử Hoàng Lôi Ảnh Thương, miễn cưỡng đứng vững, lồng ngực kịch liệt phập phồng, trán lấm tấm mồ hôi.

Đòn vừa rồi tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng cũng gần như rút cạn toàn bộ chân khí trong cơ thể nàng.

Nhìn Liệt Địa Long Tích trước mặt đang thoi thóp, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng mũi, khóe môi nàng nở một nụ cười ngọt ngào, hít sâu một hơi, bước về phía trước.

Ngay tại lúc này!

Biến cố đột ngột phát sinh!

Liệt Địa Long Tích vốn mềm oặt như bùn đất bỗng nhiên hồi quang phản chiếu, đồng tử co rút đột ngột, cái đuôi khổng lồ thô tráng như roi sắt quét ngang ra, mang theo tiếng xé gió chói tai!

"Cẩn thận!" Đồng tử Lâm Tẫn co rút, buột miệng nhắc nhở!

Lưng Lôi Đình lập tức toát mồ hôi lạnh, căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể dựa vào bản năng mà đặt trường thương ngang trước người.

Bành!!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, cả người nàng bị quét mạnh bay ra ngoài.

Thân hình Lâm Tẫn như điện.

Khi Diệp Thừa Hi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã như quỷ mị lướt đến bên cạnh Lôi Đình, vạt áo bào khẽ cuộn, một luồng chân nguyên nhu hòa liền đỡ lấy nàng, hóa giải đi hơn nửa lực xung kích.

Chương 354

Chỉ thấy hắn cổ tay lật một cái, một nhúm tiểu thảo xanh biếc như ngọc hiện lên trong lòng bàn tay, ngay lập tức bị hắn nghiền nát giữa không trung, hóa thành sinh cơ tinh thuần dũng nhập vào cơ thể Lôi Đình.

Dược lực ôn hòa của Uẩn Chân Thảo nhanh chóng làm dịu lại những kinh mạch bị vặn vẹo do nàng chịu xung kích kịch liệt.

Lôi Đình thở phào một hơi dài, loạng choạng đứng dậy, cảm kích nói: "Đa tạ Sư tôn!" Lâm Tẫn cẩn thận kiểm tra, xác nhận nàng không có gì đáng ngại, sau đó sắc mặt trầm xuống, nghiêm túc nói: "Có biết mình sai ở đâu không?" Lôi Đình như đứa trẻ làm sai, cúi đầu, giọng yếu ớt như muỗi kêu: "Đệ tử biết… không nên buông lỏng cảnh giác khi kẻ địch chưa chết hẳn." "Hãy ghi nhớ bài học này." Lâm Tẫn gật đầu, ngữ khí uy nghiêm: "Trước khi chưa triệt để chém giết kẻ địch, tuyệt đối không được lơ là dù chỉ nửa phần!" "Đệ tử cẩn ký Sư tôn giáo huấn!" Lôi Đình nghiêm túc gật đầu.

Lâm Tẫn lúc này mới lộ ra ý cười, khẽ xoa đầu nàng.

Ngay sau đó, hắn quay người đi về phía Liệt Địa Long Tích đang thoi thóp kia, vạt áo bào vung lên, uy áp lăng lệ như thực chất giáng xuống, trong khoảnh khắc kết thúc sinh mạng của nó.

Lúc này, Diệp Thừa Hi bước nhanh về phía trước, rút ra một thanh đoản nhận lấp lánh hàn quang, gọn gàng mổ đầu con Liệt Địa Long Tích kia.

Hắn bỏ qua máu tươi văng tung tóe, thò tay vào, lấy ra một viên tinh hạch to bằng nắm tay.

Yêu hạch đó toàn thân có màu vàng sẫm, bề mặt lưu chuyển ánh

hổ phách, ẩn ẩn tản ra dao động năng lượng tinh thuần mà nóng rực.

"Bệ hạ, đây chính là yêu hạch của Liệt Địa Long Tích." Diệp Thừa Hi cẩn thận lau sạch, cung kính dâng lên.

Lâm Tẫn tiếp lấy quan sát, hơi nhíu mày.

Quả đúng như Diệp Thừa Hi nói, bên trong yêu hạch này quả thực ẩn chứa một tia khí tức Long tộc.

"Không biết quả trứng kia có thể hấp thu không?" Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Hắn không quen biết yêu thú nào khác, thứ duy nhất có thể liên quan đến nó, chính là quả trứng khổng lồ thần bí trong Long Uyên Động Thiên.

Kể cả Tạo Hóa Quả cũng có thể bị nó hấp thu, vậy viên yêu hạch này chắc cũng không thành vấn đề.

Chỉ là không biết… nó có thể để mắt tới yêu hạch phẩm cấp này không.

Cất yêu hạch đi, Lâm Tẫn nhìn về phía hang động sâu thẳm khó dò, không chút do dự, bước thẳng vào trong!

Bên trong hang động sâu thẳm và ẩm ướt.

Vách đá phủ đầy rêu xanh trơn trượt, trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối khó chịu, hỗn hợp giữa mùi tanh của yêu thú và mùi đất mục nát, khiến người ta buồn nôn.

Lôi Đình cau chặt đôi mày thanh tú, thực sự khó chịu, đành phải vận chuyển chân khí tạm thời phong bế khứu giác, sắc mặt lúc này mới dịu đi một chút.

Tuy nhiên!

Khi họ càng đi sâu vào, môi trường xung quanh lại lặng lẽ thay

đổi.

Mặt đất dưới chân dần trở nên khô cứng, cái ẩm lạnh trong không khí cũng bị một luồng hơi ấm lạ lùng xua tan, mùi vị khó chịu kia cũng đã nhạt đi rất nhiều.

"Kỳ lạ…" Diệp Thừa Hi thì thầm nghi hoặc: "Sâu trong hang ổ yêu thú, lẽ ra khí tức phải càng nồng đậm, càng âm u mới đúng chứ." Lâm Tẫn không lên tiếng, nhưng trong lòng đã có suy đoán.

Khi hắn rẽ qua một góc cua, nhìn thấy một điểm hồng quang yếu ớt nhưng kiên định ở cuối hang động, trong mắt lập tức bùng lên tinh quang vui mừng.

"Quả nhiên là Niết Bàn Thảo!" Chỉ thấy ở nơi sâu nhất trong hang động, trên một khoảng đất trống khô ráo, một cây linh thảo đỏ rực như máu đang lặng lẽ sinh trưởng.

Hình thái của nó ưu nhã và thần dị.

Hai phiến lá chính xòe ra ngoài, tựa như phượng hoàng vỗ cánh muốn bay, gân lá không phải màu xanh thông thường, mà là lưu chuyển ánh sáng rực rỡ như vàng chảy, chiếu sáng một khu vực nhỏ xung quanh mờ ảo.

Một luồng khí tức nóng rực, tinh thuần vô cùng, lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra, xua tan cái âm hàn và ẩm ướt trong sâu thẳm hang động.

Lâm Tẫn bước nhanh về phía trước, càng đến gần, luồng khí lãng ấm áp kia càng rõ ràng.

Càng đi sâu vào lại càng khô ráo, tất cả đều là công lao của cây Niết Bàn Thảo này!

"Thì ra là thế!" Diệp Thừa Hi cũng lập tức nghĩ thông mấu chốt, buột miệng nói: "Yêu hạch của Liệt Địa Long Tích là loại phàm

phẩm, thông thường rất khó trưởng thành đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Xem ra chính là nhờ vào năng lượng tinh thuần và khí tức nóng rực do cây linh thảo này tản ra, nó mới có thể an nhiên tu luyện đến mức này!" Lâm Tẫn đồng tình gật đầu.

Hắn không dám chậm trễ, hồi tưởng lại những ghi chép trong đan phương mà Tiêu Luyện đã tặng, cẩn thận dùng chân khí bao bọc hoàn toàn cây Niết Bàn Thảo, tạo thành một lớp bảo vệ cách ly vô hình, đảm bảo nó không tiếp xúc với không khí bên ngoài.

Sau đó, chân khí như tơ lụa thẩm thấu xuống lòng đất, nhẹ nhàng bao bọc lấy từng sợi rễ, lúc này mới từ từ nhấc nó lên cả gốc.

Mãi đến khi an toàn đưa Niết Bàn Thảo vào Tàng Binh Giới, Lâm Tẫn mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Theo như đan phương đã nói, loại thảo dược này một khi rời đất tiếp xúc với không khí, lập tức sẽ kích hoạt quá trình "Niết Bàn", hóa thành tro bụi, công sức đổ bể.

"Bệ hạ, tiếp theo chúng ta có đi đến cảng khẩu của Thẩm gia không?" Diệp Thừa Hi hỏi.

Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, lướt qua một tia lạnh lẽo: "Thẩm gia đã tặng Trẫm một phần 'đại lễ' như vậy, Trẫm nếu không đi xem, chẳng phải là phụ lòng 'thiện ý' của bọn họ sao?" Rời khỏi hang động!

Lâm Tẫn nhìn Liệt Địa Long Tích bị mổ bụng nằm trong vũng máu, thuận tay thu nó vào Tàng Binh Giới!

Đến nay!

Trong Tàng Binh Giới đã cất giữ không ít thi thể yêu thú.

Sáu đầu Xá Lỵ và con mãnh hổ từ Thừa Vân Di Tích đều đang

lặng lẽ nằm trong đó.

Hiện tại có lẽ công dụng chưa rõ.

Nhưng giữ lại, tổng quy là không sai!

Sau một nén hương.

Mấy người đi ra khỏi sơn mạch.

Diệp Thừa Hi chỉ vào con sông lớn chảy xiết như dải lụa bạc dưới ánh mặt trời ở đằng xa, cùng với thành trì bên bờ sông mà nói: "Bệ hạ, đó chính là Thanh Dặc Giang, thành trì bên cạnh là Dặc Đông Thành, cảng khẩu của Thẩm gia nằm ngoài cửa Tây thành." Lâm Tẫn ừ một tiếng, mấy người liền đi về phía thành trì.

Bước vào Dặc Đông Thành.

Cảnh tượng bên trong lại khiến Lâm Tẫn hơi nhíu mày.

Thành trì này quy mô không lớn, khác xa với sự phồn hoa mà hắn dự đoán ở một đầu mối giao thông đường thủy.

Bách tính trên đường phố đa số đều vội vã, vẻ mặt mang theo sự mệt mỏi sau lao động, nhiều người trên mình quần áo vá víu rõ ràng, trông khá nghèo khổ.

"Nơi đây tiếp giáp cảng khẩu, đường thủy qua lại tấp nập, lý ra nên là nơi buôn bán sầm uất, bách tính sung túc mới phải, vì sao lại là cảnh tượng này?" Lâm Tẫn thầm dấy lên chút khó hiểu.

Đột nhiên!

Nhiều bách tính trên phố như nhận được hiệu lệnh gì đó, nhao nhao đổ về phía cửa Tây thành.

Lâm Tẫn thấy vậy càng thêm nghi hoặc.

Diệp Thừa Hi vội vàng kéo một người bách tính đang định chạy

qua, khách khí hỏi: "Vị huynh đệ này, phía trước xảy ra chuyện gì vậy?" Người bách tính kia vẻ mặt không nén được sự hưng phấn và hả hê, đánh giá Diệp Thừa Hi và Lâm Tẫn một lượt, rồi hạ giọng nói: "Hai người là người ngoài đúng không?" Thấy Diệp Thừa Hi gật đầu, hắn liền nói tiếp: "Hai người còn không biết sao?

Mấy ngày trước có kẻ ác nhân giết chết đám Trấn Hà Vệ của Thẩm gia ở cảng khẩu, Thẩm gia đại nộ, phái cao thủ đến điều tra đó!" Vừa nói, hắn như thể kìm nén đã lâu, không nói ra không thoải mái: "Cũng không biết là vị anh hùng hảo hán nào đã làm, đúng là giúp chúng ta xả được một cục tức mà!" Lời vừa thốt ra, hắn lập tức ý thức được mình đã lỡ lời, vội vàng bịt miệng, căng thẳng nhìn quanh, xác nhận không ai chú ý, lúc này mới vội vã chạy theo dòng người.

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, cười lạnh nói: "Xem ra, danh tiếng của Thẩm gia ở đây, rất là bình thường a." Diệp Thừa Hi khẽ giải thích: "Bệ hạ, Thẩm gia khống chế đường thủy, phú khả địch quốc, nhưng đối với thương hộ, thuyền công và bách tính trong thành thuộc quyền của họ, lại cực kỳ hà khắc.

Nay có người tìm xui xẻo cho Thẩm gia, bách tính tự nhiên vui vẻ thấy thành." Lâm Tẫn lập tức hiểu ra.

Chẳng trách Dặc Đông Thành sở hữu địa lợi như vậy, nhưng bách tính lại vẫn nghèo khổ, căn nguyên e rằng chính là do sự áp bức của Thẩm gia.

Hắn thu lại suy nghĩ, chuyển hướng về phía dòng người đang chen chúc, thản nhiên nói: "Đi, xem xem, Trẫm cũng rất tò mò, rốt cuộc là ai dám đối đầu với Thẩm gia!" Một đoàn người hòa vào dòng người, đi về phía cảng khẩu.

Bên bờ Thanh Dặc Giang.

Khoảng trống bến tàu vốn rộng rãi giờ đây bị đám đông đen kịt

vây kín như nêm cối, nhưng phía trước đám đông như có một giới hạn vô hình, bị một luồng khí sát phạt nghiêm nghị ngăn cách, không ai dám thực sự đến gần.

Lâm Tẫn phong tỏa khí tức quanh người, giả vờ là một bách tính bình thường, phải mất chút sức lực mới chen được đến hàng đầu của đám đông.

Cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên sáng rõ.

Mấy chiếc thuyền chở hàng treo cờ hiệu của Thẩm gia đang đậu lặng lẽ ở bến tàu.

Mấy chục hộ vệ mặc khinh giáp thống nhất, như đối mặt với đại địch, tay cầm binh khí, cảnh giác không ngừng quét nhìn đám đông đang xao động, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Và ở trung tâm vòng vây của bọn họ, mấy chục thi thể nằm ngổn ngang, vết máu đã thấm đẫm mặt đá xanh.

Diệp Thừa Hi thần sắc ngưng trọng lướt qua những thi thể đó, thấp giọng nói với Lâm Tẫn: "Bệ hạ, đây đều là tư binh do Thẩm gia nuôi dưỡng, Trấn Hà Vệ.

Nhìn vết thương của bọn họ… gọn gàng sắc bén, hầu như đều là một kích đoạt mệnh, người ra tay thực lực không tầm thường." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Tầm mắt hắn vượt qua các thi thể, dừng lại trên lão giả dẫn đầu: "Kẻ Bán Thần kia, là ai?" Diệp Thừa Hi ánh mắt ngưng lại, trầm giọng nói: "Bệ hạ, hắn là Đại trưởng lão Thẩm gia, Thẩm Tĩnh Bỉnh, hai người bên cạnh chắc là khách khanh cống phụng của Thẩm gia, xem ra lần này Thẩm gia thật sự nổi giận rồi!" Lâm Tẫn khoanh hai tay trước ngực, khóe môi hiện lên một nụ cười đầy ý vị.

Nền tảng của Thẩm gia quả thực thâm hậu, Đại trưởng lão là

cảnh giới Bán Thần, hai vị cống phụng đi cùng lại càng là cảnh giới Lục Địa Thần Tiên sơ kỳ.

Với sự phối hợp thực lực này, quả nhiên không thua kém một số tông môn đỉnh tiêm, chẳng trách có thể khống chế đường thủy hàng trăm năm, được người ngoài tôn xưng là "Thương Lan Thủy Long Vương".

Lúc này.

Thẩm Tĩnh Bỉnh ở giữa trường, một tay chắp sau lưng, với thái độ ngạo nghễ quét qua toàn bộ những người vây xem, giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng của kẻ bề trên: "Chư vị!" Hắn cất lời, ngữ khí không hề có nửa phần cầu xin, trái lại như đang ra lệnh: "Kẻ kia tàn nhẫn sát hại tử đệ Thẩm gia ta, tội không thể tha!

Là tử địch của Thẩm gia ta!

Chương 355

Bất cứ ai có thể cung cấp manh mối hữu hiệu, Thẩm gia ta, tuyệt đối không keo kiệt trọng thưởng!" Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ "trọng thưởng", hiển nhiên cho rằng được Thẩm gia hắn ban thưởng, là ân điển lớn trời.

Tuy nhiên!

Thần thái coi thường chúng sinh của hắn, lại khiến những lời nói này tràn đầy vẻ ngạo mạn bố thí.

Thẩm Tĩnh Bỉnh lúc này trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Những Trấn Hà Vệ này chết quá lố bịch, vết thương chỉnh tề, hiển nhiên là bị người ta dùng thực lực tuyệt đối chém giết trong khoảnh khắc, ngay cả chỗ phản kháng cũng không có.

Trên thi thể không thể điều tra ra thêm manh mối, hắn chỉ có thể ký thác hy vọng vào những người chứng kiến tại hiện trường lúc đó.

Cảng khẩu số ba dòng người phức tạp, hắn không tin không có ai nhìn thấy dáng vẻ của hung thủ!

Chỉ cần tìm được người chứng kiến, với năng lượng của Thẩm gia, dù hung thủ có trốn đến chân trời góc biển, cũng có thể lôi ra nghiền xương thành tro!

Đáng tiếc.

Hắn hiển nhiên đã đánh giá quá cao uy vọng của Thẩm gia trong lòng bách tính, hoặc có thể nói, đã đánh giá thấp oán niệm của dân chúng tích lũy từ những hành vi của Thẩm gia thường ngày.

Đối mặt với lời nói tưởng chừng như treo thưởng nhưng thực chất lại là uy hiếp của hắn, bách tính xung quanh im lặng như tờ,

không một ai đáp lại.

Trên mặt tất cả mọi người đều là một biểu cảm xem náo nhiệt gần như ngầm hiểu, thậm chí một số người trong mắt còn ẩn chứa niềm vui khó che giấu.

Muốn họ giúp Thẩm gia ư?

Nằm mơ đi!

Phản ứng im lìm như chết này, khiến ngọn lửa giận trong lòng Thẩm Tĩnh Bỉnh như bị đổ thêm dầu nóng, đột nhiên bùng lên!

"Hừ!

Một đám tiện dân không biết tốt xấu!" Nếu không phải cảng khẩu vận chuyển còn cần đám lâu la này khuân vác hàng hóa, hắn đã sớm một chưởng thanh lý hết đám chướng mắt này rồi!

Một lát sau.

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Bỉnh xanh mét, điểm kiên nhẫn cuối cùng cũng cạn kiệt.

Ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lẽo, uy áp cảnh giới Bán Thần như thủy ngân thực chất, hòa lẫn sát ý lạnh băng, từ từ lan tỏa.

Mấy tên tráng hán xem náo nhiệt hàng đầu sắc mặt trắng bệch, tựa như bị cự thạch đập vào ngực, lảo đảo lùi lại nửa bước.

Tiếng ồn ào của đám đông lập tức bị một luồng sức mạnh này áp xuống, bên bến tàu chỉ còn lại tiếng nước sông vỗ bờ ào ào.

Ngay trong khoảng tĩnh lặng bị vũ lực cưỡng chế trấn áp này.

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày không thể nhận ra.

Thần thức hùng hồn của hắn bắt giữ được một luồng khí tức âm lạnh cực kỳ yếu ớt, nhưng lại không hòa hợp với chân khí xung

quanh.

"Mùi tà ma?" Lâm Tẫn khẽ nói, mang theo một chút bất định.

Nghe vậy!

Sắc mặt Diệp Thừa Hi chợt biến!

Chân khí toàn thân ẩn mà không phát, tiến vào trạng thái giới bị: "Bệ hạ, ngài là nói… ở đây có tà ma tiềm phục?" Lâm Tẫn không đáp.

Luồng khí tức này tuy nhạt nhòa đến mức gần như tiêu tán, nhưng cái cảm giác vặn vẹo, ô uế đặc trưng đó, lại y hệt khí tức tà ma dị vực tàn lưu mà hắn từng cảm nhận được từ sư tôn của Dạ Lâm ở Dược Vương Sơn Di Tích!

Chẳng lẽ… những Trấn Hà Vệ này là chết dưới tay tà ma?

Đáng tiếc!

Lâm Tẫn không chút giữ lại khuếch tán thần thức, bao trùm phạm vi vài dặm, tỉ mỉ dò xét, nhưng trừ một tia khí tức yếu ớt tàn lưu trên thi thể những Trấn Hà Vệ đã chết kia, cũng không phát hiện ra cái gì khác.

Xem ra như vậy.

Bản thân Thẩm gia có lẽ không có liên quan trực tiếp đến tà ma dị vực.

Nhưng điều khiến hắn không thể hiểu nổi là!

Tà ma làm sao có thể qua mặt cảm ứng của Thiên Đạo, hoạt động ở thế giới này?

Thẩm gia rốt cuộc đã làm chuyện gì, lại khiến tà ma không tiếc mạo hiểm, ra tay với Trấn Hà Vệ dưới quyền bọn họ?

Lôi Đình cũng vậy.

Tuy không biết tà ma trong miệng hai người là gì, nhưng ý thức ẩn chứa khí tức lôi điện của nàng không ngừng lan tỏa, cũng không phát hiện ra sự tồn tại nào khác biệt.

Phải biết rằng!

Lôi điện chính là khắc tinh của mọi tà ma!

Chủ yếu là cảnh giới hiện tại của Lôi Đình không cao, lại thêm nàng không biết tà ma rốt cuộc có khí tức như thế nào, nếu không, dù chỉ một tia một sợi, cũng đừng hòng qua mắt được sự dò xét của lôi điện!

Lâm Tẫn thu hồi thần thức, thản nhiên nói: "Không sao, chúng ta đi thôi." Trong mắt Diệp Thừa Hi hàn quang lóe lên.

Hắn liếc nhìn Thẩm Tĩnh Bỉnh và những người khác phía trước, hạ giọng thỉnh cầu: "Bệ hạ, nơi này cách Bích Ba Thành không quá xa, có cần thảo dân lập tức truyền tin về gia tộc và tông môn, điều động nhân thủ, trực tiếp diệt trừ Thẩm gia này không?" Khi nói, hắn giơ tay làm động tác "cắt cổ" ở cổ, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn "mau để ta làm một phiếu lớn".

Lâm Tẫn khẽ lắc đầu: "Không cần, cứ để bọn chúng sống thêm một thời gian nữa." Vì tà ma đã để mắt đến Thẩm gia, vậy hắn cũng vui vẻ ngồi xem hổ đấu, vừa hay tiết kiệm chút sức lực.

Huống hồ!

Đại Vận Hà mới được khai thông, hệ thống vận tải đường thủy phức tạp.

Hiện tại nếu mạo hiểm diệt trừ Thẩm gia đã bám rễ sâu, nhất thời không tìm được thế lực thích hợp tiếp quản, rất dễ dẫn đến việc đường thủy tê liệt, khiến các tông môn ven sông và bách tính phụ thuộc vào đường thủy oán than, được không bù mất.

Chuyện này, còn cần bàn bạc kỹ lưỡng!

Ngay lúc này!

Thẩm Tĩnh Bỉnh thấy mãi không ai đáp lại, sự kiên nhẫn cuối cùng cũng cạn kiệt, ngọn lửa giận trong lồng ngực không thể kìm nén được nữa.

Hắn liếc nhìn hai vị cống phụng bên cạnh bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Hai vị cống phụng cảnh giới Lục Địa Thần Tiên kia lập tức hiểu ý, thân hình đột ngột bật đất bay lên, đứng trên không!

Oanh!

Oanh!

Hai luồng uy áp cường đại bùng nổ ầm ầm, tựa như hai ngọn núi khổng lồ thực chất, hùng dũng áp xuống!

Ngay sau đó!

Một kết giới chân khí bán trong suốt nhanh chóng mở ra, tựa như một cái bát khổng lồ úp xuống, bao phủ toàn bộ bách tính đang xem náo nhiệt xung quanh cảng khẩu, phong tỏa mọi lối đi!

Lời nói của Thẩm Tĩnh Bỉnh như băng hàn Cửu U, mang theo sát ý không hề che giấu, vang vọng khắp trường: "Lão phu nói lần cuối!

Ai cung cấp manh mối, Thẩm gia trọng thưởng!

Nếu không ai lên tiếng nữa…" Hắn dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lẽo quét qua từng khuôn mặt kinh hãi: "Vậy thì đừng trách Thẩm mỗ tâm ngoan thủ lạt, để tất cả các ngươi, chôn cùng nhị lang Thẩm gia ta!" Lời này vừa thốt ra!

Bách tính bị phong tỏa trong kết giới lập tức xôn xao, sự hoảng sợ lan truyền như ôn dịch.

Lâm Tẫn vừa quay người, chợt dừng lại.

Ánh mắt hắn lạnh đi.

Lấy quần chúng vô tội ra trút giận?

Cái lối làm việc ngu xuẩn của phản diện tiêu chuẩn này, thật đúng là thế giới nào cũng thông dụng a.

Hắn từ từ ngẩng mắt, ánh mắt bình tĩnh quét qua hai vị cống phụng Thẩm gia đang duy trì kết giới trên không trung, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh lùng tàn khốc.

"A a…" Một tiếng cười khẽ, mang theo sự khinh miệt vô tận.

Hắn chụm ngón tay như kiếm, một luồng khí cơ sắc bén gần như không thể nhận ra, đã lặng lẽ khóa chặt một người trong số đó!

Xuy lạp!

Một đạo kiếm khí vô hình chợt hiện, như sao băng lạnh lẽo xé rách màn trời đêm!

Thân hình vị cống phụng Thẩm gia trên không trung cảng khẩu đột nhiên cứng đờ, trên khuôn mặt nụ cười tàn nhẫn còn chưa kịp biến mất, trước ngực đã nở ra một đóa huyết hoa thê mỹ.

Hắn khó tin cúi đầu, nhìn cái lỗ thủng to bằng miệng bát ở ngực mình, há miệng, nhưng không phát ra được nửa điểm âm thanh.

Bành!

Thi thể nặng nề rơi xuống mặt đá xanh, bắn lên một đám huyết vụ.

Chương 356

Cả cảng khẩu tĩnh lặng như chết.

Tất cả bách tính đều trừng lớn mắt, nhìn vị Lục Địa Thần Tiên vừa rồi còn ngạo mạn không ai bì nổi, giờ phút này lại như chó chết nằm trong vũng máu.

Không biết là ai hít vào ngụm khí lạnh đầu tiên.

Ngay sau đó, tiếng kinh hô bị kìm nén như thủy triều dâng lên: "Lục, Lục Địa Thần Tiên… cứ thế mà chết rồi sao?" "Là vị hào kiệt đã đồ sát Trấn Hà Vệ lại ra tay sao?" "Thẩm gia lần này đá trúng thiết bản rồi!" Những lời thì thầm hưng phấn truyền đi trong đám đông, trong mắt mỗi người đều nhen nhóm ánh sáng hy vọng, nhưng lại không dám quá khoa trương, sợ Thẩm gia nổi giận.

Vài người to gan thậm chí còn lén lút chen lên phía trước, muốn nhìn rõ dáng vẻ ân nhân cứu mạng.

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Bỉnh chợt tái nhợt như tờ giấy.

Hắn lóe lên một cái, lướt đến bên cạnh thi thể, khi nhìn rõ vết thương trơn nhẵn như gương ở ngực vị cống phụng kia, toàn thân lông tơ dựng ngược.

Kiếm khí xuyên thủng tim, nhưng dư lực lại thu liễm kín kẽ, ngay cả gạch xanh cách ba trượng cũng không hề nứt vỡ.

Đây là sức khống chế khủng bố đến mức nào!

"Vị cao nhân nào giá lâm?" Thẩm Tĩnh Bỉnh cố nén kinh sợ, chắp tay về bốn phía: "Thẩm gia nếu có chỗ đắc tội, còn mong…" Lời còn chưa dứt, Phốc xuy!

Lại một tiếng trầm đục truyền đến.

Thanh đại đao trong tay vị cống phụng còn lại "đương lang" rơi xuống đất.

Hắn ngơ ngác cúi đầu, chỉ thấy ngực mình không biết từ lúc nào đã có một đường máu mỏng như sợi tóc.

Hắn cố gắng vận chuyển chân khí, nhưng kinh hãi nhận ra sinh cơ đang điên cuồng tuôn chảy từ khe hở nhỏ bé kia.

"Ngươi…" Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm một hướng nào đó phía sau Thẩm Tĩnh Bỉnh, cuối cùng phanh nhiên ngã xuống đất.

Trong chớp mắt.

Hai vị cống phụng cảnh giới Lục Địa Thần Tiên đều mất mạng!

Vẻ cuồng nộ trên mặt Thẩm Tĩnh Bỉnh lập tức đông cứng, thay vào đó là một sự sợ hãi tột độ, như thể bị một chậu nước đá dội từ đầu đến chân.

Hắn có thể trở thành Đại trưởng lão, tuyệt đối không phải kẻ ngu dốt.

Đối phương có thể lặng lẽ trong chớp mắt giết chết hai Lục Địa Thần Tiên, thực lực vượt xa tưởng tượng.

Cứng rắn chống cự, chỉ có một con đường chết!

Nghĩ đến đây.

Cái gì mà thể diện gia tộc, tôn nghiêm cá nhân, trước sinh tử đều là rắm chó.

Hai chân hắn mềm nhũn, 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, trán đập vào gạch xanh vang lên 'phanh phanh': "Tiền bối tha mạng!

Tiểu nhân nguyện dâng lên toàn bộ gia sản, chỉ cầu tiền bối giơ cao đánh khẽ!" Mỗi lần hắn dập đầu một cái, trong đám đông lại truyền đến một tiếng cười khẩy.

Đại trưởng lão vừa rồi còn hùng hồn tuyên bố muốn tắm máu cảng khẩu, giờ phút này lại như một con chó già vẫy đuôi cầu xin!

Hắn tuy cuồng vọng, nhưng không ngốc!

Có thể lặng lẽ trong chớp mắt giết chết Lục Địa Thần Tiên, thực lực như vậy đáng gọi là khủng bố!

Bản thân hắn cảnh giới Bán Bộ Lục Địa Thần Tiên, trong mắt đối phương, e rằng còn không bằng một con lâu la!

Diệp Thừa Hi hưng phấn xoa tay, ghé vào tai Lâm Tẫn: "Bệ hạ, để thảo dân kết liễu lão thất phu này không?" Đầu ngón tay hắn đã có kiếm mang ẩn hiện, hận không thể lập tức chém chết kẻ hèn nhát ỷ mạnh hiếp yếu này dưới kiếm.

"Để hắn báo tin." Lâm Tẫn thản nhiên nói, ánh mắt lướt qua đám bách tính đang kích động không thôi: "Tổng phải có người mang lời này đến Thẩm gia." Hắn chụm ngón tay khẽ vạch, một đạo kim mang không thể nhận ra chui vào đan điền Thẩm Tĩnh Bỉnh.

"A!" Thẩm Tĩnh Bỉnh kêu thảm thiết thê lương, cả người co quắp như con tôm trên mặt đất.

Chân khí khổ tu trăm năm lại trong chớp mắt tiêu tán sạch sẽ, tu vi hoàn toàn bị phế!

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, giọng nói dưới sự bao bọc của chân khí, như suối lạnh đập vào đá, vang lên từ bốn phương tám hướng: "Nói cho Thẩm gia gia chủ biết," "Nếu còn dám ức hiếp bách tính, bản tọa nhất định tự mình đến Bích Ba Thành." "Đồ sát cả nhà ngươi, gà chó không tha!" Tám chữ cuối cùng như sấm sét nổ vang!

Mấy chục Trấn Hà Vệ vội vàng đỡ Thẩm Tĩnh Bỉnh đã ngất xỉu, trong tiếng hò reo của bách tính, chật vật bỏ chạy!

Thẩm phủ, chính sảnh.

Ánh nến chập chờn, chiếu rọi khuôn mặt Thẩm Hạo Phong u ám.

Hắn nhắm mắt tựa vào ghế thái sư, đầu ngón tay vô thức gõ nhịp trên tay vịn, từng tiếng gõ trong tĩnh lặng, toát ra vài phần bực bội khó nói.

Đột nhiên, "Sưu!" Một tiếng xé gió xé rách màn đêm!

Chỉ thấy một thân ảnh lảo đảo ngã vào sảnh, chính là tam cống phụng của Thẩm gia, cảnh giới Lục Địa Thần Tiên sơ kỳ!

Lúc này hắn áo bào dính máu, khí tức hỗn loạn bất kham, khóe miệng không ngừng rỉ máu, ngay cả đứng cũng không vững.

"Gia chủ…" Giọng hắn yếu ớt như ngọn đèn tàn trước gió: "Cô Hạc Thành… có cao thủ!" Thẩm Hạo Phong bỗng nhiên mở mắt, thân hình chợt lóe đã đến trước mặt đối phương, lòng bàn tay cấp tốc ấn vào lưng hắn truyền chân khí, giọng nói trầm lạnh: "Là hắn làm ngươi bị thương sao?" Vị cống phụng kia khó khăn gật đầu, rồi lại đột ngột lắc đầu, ánh mắt kinh sợ chưa tan: "Hạ thuộc lẻn vào Cao gia, vừa đến chính sảnh… thì nhìn thấy một gã cự hán say bí tỉ!" "Cự hán?" Trong lòng Thẩm Hạo Phong giật mình, lập tức nhớ đến báo cáo của hạ thuộc mấy ngày trước: hình dáng như ngọn núi nhỏ, một chiêu chém chết Chu Bưu!

"Nói tiếp đi!" "Tên say rượu kia… cảm ứng nhạy bén đến đáng sợ!" Giọng vị cống phụng run rẩy: "Hạ thuộc vừa mới lén nhìn một cái, đã bị hắn trong chớp mắt khóa chặt!

Luồng uy áp kia… quả thực như núi cao đè đỉnh, hạ thuộc ngay cả ý niệm phản kháng cũng không sinh ra được, quay người đã muốn chạy…!" Cổ họng hắn lăn lộn, như thể lại quay về khoảnh khắc khủng bố đó: "Kết quả hắn chỉ gầm lên một tiếng 'Cút!' Âm lãng như sấm, hạ thuộc liền như gặp trọng kích, ngũ tạng lục phủ đều dịch vị…!" Ngón tay Thẩm Hạo Phong bấu chặt đến trắng bệch.

Một tiếng gầm giận dữ, trọng thương Lục Địa Thần Tiên!

Rốt cuộc đây là quái vật gì?!

Cao gia từ khi nào lại chiêu mộ được tồn tại khủng bố như vậy?

Chẳng trách dám công khai đối đầu với Thẩm gia!

Hắn cố nén sóng gió trong lòng, phất tay áo nói: "Ngươi xuống dưới tĩnh dưỡng cho tốt." Đợi người lảo đảo lui xuống, Thẩm Hạo Phong ngồi sụp trở lại ghế, giữa hai hàng lông mày ngưng tụ nỗi u ám không tan.

Thực lực đẳng cấp này, e rằng ngay cả Thái Thượng trưởng lão xuất quan cũng… hung nhiều cát ít!

"Báo!" Lại một tiếng cấp báo thê lương từ ngoài cửa truyền đến!

Cảnh linh trong đầu Thẩm Hạo Phong đại tác, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Ngẩng mắt lên liền thấy mấy tên Trấn Hà Vệ đang lăn lê bò toài khiêng người xông vào, 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất: "Gia chủ!

Đại trưởng lão ông ấy…!" Ánh mắt Thẩm Hạo Phong rơi vào trên cáng.

Chỉ thấy Thẩm Tĩnh Bỉnh mặt như giấy vàng, khí tức thoi thóp, kinh mạch toàn thân vẫn còn nguyên vẹn, duy chỉ đan điền… hoàn toàn nát bấy!

"Ai đã làm?!

Hai vị cống phụng đâu?!" Thẩm Hạo Phong tóc tai dựng đứng, tiếng gầm giận dữ chấn động đến bụi trên xà nhà rơi xuống xối xả.

Trấn Hà Vệ nằm rạp trên đất run rẩy: "Hai vị cống phụng… bị miểu sát!

Đại trưởng lão bị phế… không ai nhìn rõ là ai ra tay!" "Phốc!" Thẩm Hạo Phong chỉ cảm thấy một luồng nghịch huyết xông lên cổ họng, trước mắt tối sầm, lại cứ thế tức đến bất tỉnh nhân sự!

Kinh Đô, Hoàng Cung.

Lâm Tẫn vừa ngồi xuống Ngự Thư Phòng, trà còn chưa kịp nhấp môi, nội thị liền vội vàng đến báo: "Bệ hạ, Tiêu trang chủ và Diệp tông chủ cầu kiến." "Ồ?" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Hắn vừa hồi cung, tin tức của hai người này lại thật linh thông.

"Tuyên." Một lát sau, Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên cùng bước vào.

Người trước vẻ mặt xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, người sau thì ánh mắt sáng quắc.

Lâm Tẫn thản nhiên cười: "Hai vị cùng gặp Trẫm, có chuyện gì?" Tiêu Luyện hắc hắc cười, chỉ vào người bên cạnh: "Lão Diệp nói có chuyện tốt lớn lao, nhất định phải kéo lão phu đến nhờ phúc." "Chuyện tốt?" Lâm Tẫn ánh mắt chuyển sang Diệp Đình Uyên.

Diệp Đình Uyên thầm mắng lão hồ ly này bán đồng đội, đành phải cứng đầu tiến lên: "Bệ hạ, Diệp gia chủ truyền tin nói, Lôi cô nương 'Thuấn Lôi Cửu Thiểm' đã đạt đến chiêu thứ ba… hạ thuộc đặc biệt đến báo tin mừng." Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên long án: "Chỉ vì cái này?" Diệp Đình Uyên mặt già đỏ bừng, hắn nói: "Ngoài ra… Diệp gia chủ nói Bệ hạ có được một loại thần trà, có thể giúp tăng tu vi… hạ thuộc và Tiêu trang chủ thực sự rất muốn, muốn xin một chén để nếm thử…" Lâm Tẫn bật cười.

Thì ra là đợi hắn ở đây!

Chẳng trách lại kéo Tiêu Luyện đến, có phải sợ một mình xin không được không?

Hắn vung vạt áo bào, trên long án liền xuất hiện một gói trà: "Đây là Huyền Bách Trà, đối với tu hành có chút ích lợi.

Cứ cầm lấy đi." Hai người mắt lập tức sáng lên, vội vàng nhận lấy: "Tạ Bệ hạ long ân!" Đang định lui xuống.

Diệp Đình Uyên bỗng nhiên quay người lại, trịnh trọng hành lễ: "Bệ hạ nếu muốn ra tay với Thẩm gia, Cửu Tiêu Thánh Tông và Diệp gia nguyện làm tiên phong!" Lâm Tẫn ánh mắt khẽ động, gật đầu không nói.

Đợi hai người rời đi.

Ánh sáng sắc bén trong mắt hắn chợt hiện, nghiêng người phân phó: "Truyền chỉ Thiên Thính Giám, triệt để điều tra vụ án mạng ở cảng khẩu Thẩm gia Dặc Đông Thành, Trẫm muốn biết Trấn Hà Vệ rốt cuộc chết trong tay ai!" "Lão nô tuân chỉ!" Hải công công cung kính cúi người nhận lệnh.

"Truyền tiếp" Lâm Tẫn đổi giọng lạnh lùng: "Đan Đỉnh Ti Lương Kỳ Phong, Hoa Huy, lập tức vào yết kiến!" Chẳng bao lâu.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy liền mặc quan bào, bước chân vội vã đạp vào Ngự Thư Phòng, cung kính quỳ rạp dưới thềm: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ!" Hai người tạ ơn đứng dậy, rủ tay đứng thẳng, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm, không biết Bệ hạ triệu kiến khẩn cấp là vì chuyện gì.

Lâm Tẫn không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở lời nói: "Trẫm gọi hai vị ái khanh đến đây, là có một cơ duyên ban tặng." "Cơ duyên?" Hai người nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Chương 357

Lâm Tẫn cũng không giải thích nhiều, cổ tay lật một cái, một quyển cổ tịch lơ lửng giữa không trung.

"Đây là pháp môn luyện đan, các ngươi xem đi." Lương Kỳ Phong tim đập thót một cái, ẩn ẩn cảm giác được sự bất phàm của quyển cổ tịch kia.

Hắn run rẩy giơ hai tay lên, cẩn thận từng li từng tí đón lấy cổ tịch.

Khi hắn khẽ lật trang sách, chỉ thô lược lướt qua mấy cái, cả người liền như bị sét đánh, đột ngột cứng đờ tại chỗ, đồng tử chợt co rút!

"Hư không… luyện đan?!

Bệ hạ, cái này…" Giọng hắn run rẩy, gần như nói năng lộn xộn.

Hoa Huy bên cạnh thấy vậy, cũng vội vàng xích lại gần xem kỹ.

Chỉ nhìn một cái.

Sắc máu trên mặt hắn trong nháy mắt rút đi, dường như không dám tin vào mắt mình, dùng sức dụi dụi, lại tự véo mình một cái, mới hít vào một ngụm khí lạnh, thất thanh nói: "Bệ hạ!

Pháp này… pháp này đáng gọi là nghịch thiên a!

Bỏ qua đan đỉnh, ngưng tụ dược lực trong hư không, trực tiếp đạt đến bản nguyên… cái này, cái này đủ để nâng cao phẩm chất và hiệu suất thành đan lên gấp mấy lần chứ không chỉ!

Đây quả thực là bí pháp chí cao của Đan Đạo!" Lâm Tẫn thản nhiên cười.

Thần hiệu của Bách Tái Không Minh Đan sớm đã chứng minh giá trị của thuật luyện đan hư không này, không cần nghi ngờ.

Hắn thu lại nụ cười, nghiêm sắc mặt nói: "Hiệu quả của pháp này tuy lớn, nhưng tu luyện cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, yêu cầu cực cao về khống chế thần hồn và vi thao chân khí.

Hai vị ái khanh, có tự tin nắm giữ không?" "Có!" Hai người hầu như không chút do dự, đồng thanh hô lên, giọng nói vì kích động mà có chút khàn khàn.

Đối với những người si mê Đan Đạo như bọn họ, quyển pháp quyết này không khác gì tuyệt thế thần binh, dù cho phía trước là núi đao biển lửa, cũng nhất định phải xông pha một phen!

Lâm Trẫn hài lòng gật đầu, sau đó đưa ra câu hỏi mấu chốt: "Mất bao lâu để học được?" Lương Kỳ Phong cố nén kích động, cúi đầu tỉ mỉ tính toán một lát, cẩn thận đáp: "Hồi Bệ hạ, pháp này thâm ảo, thần ngày đêm nghiên cứu, trong ba tháng, nhất định sẽ nhập môn!" Hoa Huy ở bên cạnh cũng sâu sắc đồng tình hưởng ứng.

"Ba tháng?" Lâm Trẫn nhíu mày, ngữ khí mang theo một tia áp lực không thể nghi ngờ, "Quá lâu rồi!

Trẫm tối đa cho các ngươi một tháng!

Một tháng sau, Trẫm cần các ngươi vận dụng pháp này, luyện chế đan dược này, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!" Nói rồi, hắn trực tiếp ném đan phương Niết Bàn Khải Phượng Đan cho hai người.

Thấy vậy.

Thần sắc hai người lập tức trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Bọn họ có thể cảm nhận được sự quyết tuyệt trong lời nói của Hoàng đế, cũng có thể nhìn ra sự bất phàm của đan phương này, chỉ

cảm thấy áp lực tăng gấp bội!

Vài hơi thở sau.

Lương Kỳ Phong và Hoa Huy lại nhìn nhau, đều thấy sự quyết đoán trong mắt đối phương, rồi trọng trọng khấu đầu: "Thần đẳng lĩnh chỉ!

Nhất định sẽ dốc hết toàn lực, tận tâm tận huyết, tuyệt không phụ sự kỳ vọng của Bệ hạ!" "Rất tốt." Lâm Tẫn lúc này mới hơi hài lòng gật đầu, tùy tức lại hạ đạt lệnh mới: "Ngoài ra, Đan Đỉnh Ti từ nay thành lập một bộ phận đặc biệt, tên là 'Dược Vương Các'!" "Trẫm sẽ lệnh Cẩm Y Vệ toàn lực hiệp trợ các ngươi, trong phạm vi toàn quốc sưu tầm, tuyển chọn tất cả những hài đồng có thiên phú luyện đan, bất kể xuất thân, tập trung tài nguyên, tiến hành bồi dưỡng đỉnh tiêm nhất!" Dược Vương Các?

Hai người nội tâm chấn động mạnh.

Tuy không hiểu bố cục sâu xa hơn của Hoàng đế, nhưng bọn họ biết rõ sự việc này trọng đại, lập tức cung kính lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Đợi hai người lui xuống.

Lâm Tẫn cũng đứng dậy, đi đến Long Uyên Động Thiên, thẳng tiến về phía tế đàn.

Quả trứng khổng lồ trên đỉnh tế đàn cảm nhận được sự đến gần của hắn, lập tức vui vẻ lay động, bề mặt vỏ trứng lưu chuyển ánh sáng ôn nhuận, thân mật cọ vào mắt cá chân hắn, giống như đang làm nũng.

Lâm Tẫn cúi người xuống, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve vỏ trứng trơn nhẵn và ấm áp, trong mắt lộ ra chút mong đợi, khẽ cười nói: "Tiểu gia hỏa, đừng vội… hôm nay Trẫm sẽ cho ngươi ăn 'bữa phụ' đặc biệt." Quả trứng khổng lồ khẽ lay động, như thể hiểu được

lời Lâm Tẫn.

Bề mặt vỏ trứng thậm chí còn nổi lên một tầng ánh sáng ôn nhuận, như thể đang thầm rộn ràng, lại còn mang chút ý thúc giục, giống như tiểu thú đói meo vây quanh chủ nhân, nhưng lại không dám tự tiện xông lên.

Lâm Tẫn thấy vậy, khóe môi khẽ cong.

Hắn cổ tay lật một cái, một viên tinh thạch màu vàng sẫm to bằng nắm tay, lưu chuyển ánh hổ phách, xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chính là yêu hạch của Liệt Địa Long Tích.

"Viên yêu hạch này, ngươi ăn được không?" Hắn từ từ đặt yêu hạch xuống đất, thăm dò hỏi.

Quả trứng khổng lồ lập tức "lăn" đến, nhảy nhót xoay quanh yêu hạch hai vòng, thân trứng hơi nghiêng về phía trước, giống như một chú chó nhỏ ngửi thấy xương thịt, khát vọng kia gần như muốn ngưng tụ thành thực chất.

Tuy nó không phát ra âm thanh, nhưng thái độ đó rõ ràng đang nói: "Ta muốn!

Ta muốn!" Lâm Tẫn bật cười, xua xua tay: "Đừng kìm nén nữa, ăn đi." Lời vừa dứt.

Quả trứng khổng lồ cũng không khách khí nữa, một luồng sức mạnh thôn phệ cường đại đột nhiên bùng phát, bao phủ toàn bộ viên yêu hạch.

Yêu lực như dòng suối nhỏ chảy xiết, ngay cả một tia khí tức yếu ớt cũng bị nó điên cuồng hấp thu!

Lâm Tẫn lùi lại nửa bước, đứng yên quan sát.

Yêu hạch của Liệt Địa Long Tích có thể bị nhiều yêu thú thèm

muốn, ắt hẳn có chỗ bất phàm.

Đối với yêu thú mà nói, cái này e rằng không kém gì đan dược cực phẩm.

Tuy không biết quả trứng này rốt cuộc sẽ nở ra cái gì, nhưng viên yêu hạch này, tuyệt đối là đại bổ!

Chẳng mấy chốc.

Yêu hạch hoàn toàn ảm đạm, vỡ vụn thành bột.

Mà quả trứng khổng lồ toàn thân ánh sáng lóe lên, lại ung dung lơ lửng giữa không trung!

Lâm Tẫn tâm niệm khẽ động, trong mắt xẹt qua sự mong đợi: "Lại sắp thuế biến sao?

Không biết lần này sẽ biến thành dạng gì…" Hắn chăm chú nhìn, nhưng thấy ánh sáng dần thu liễm, quả trứng khổng lồ từ từ rơi trở lại đỉnh tế đàn.

Vỏ ngoài vẫn là màu mực sâu thẳm, chỉ là vân lộ bề mặt dường như rõ ràng hơn một chút, màu sắc… lại không hề thay đổi.

Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, bước nhanh về phía trước.

Vừa nhìn, sắc mặt hắn chợt biến!

Quả trứng khổng lồ… dường như trong nháy mắt bị rút cạn toàn bộ linh tính, sinh cơ đoạn tuyệt, từ trong ra ngoài, không cảm nhận được một tia khí tức nào!

Nếu không phải đã sớm biết đây là một quả trứng, quả thực sẽ tưởng nó chỉ là một khối đá chạm khắc xấu xí!

"Chuyện gì thế này?" Lâm Tẫn trong lòng thắt lại, lập tức vận chuyển chân khí bao phủ thân trứng, cẩn thận dò xét: "Chẳng lẽ yêu hạch của Liệt Địa Long Tích… có độc!?" Tâm thần hắn căng thẳng,

mãi đến khi cảm ứng sâu vào bên trong, mới trong khoảng hỗn độn của vỏ trứng, bắt được một tia sinh mệnh khí tức cực kỳ yếu ớt, nhưng có thật.

Lâm Tẫn thở phào một hơi dài, chắp tay đứng thẳng người.

Cũng đúng thôi, Liệt Địa Long Tích dù sao cũng là yêu thú cấp Đại Tông Sư, quả trứng này dù thần dị đến đâu, chung quy vẫn chưa xuất thế.

Một lần hấp thu sức mạnh khổng lồ như vậy, rơi vào trạng thái ngủ say tiêu hóa, cũng là hợp lý.

"Không chết là được." Khóe môi hắn lại cong lên, cuối cùng nhìn thêm một lần vào quả trứng khổng lồ dường như đã "hóa đá" kia, rồi quay người đi xuống tế đàn.

Đang định rời Long Uyên Động Thiên, lại gặp Tiêu Luyện đi vào.

"Bệ hạ." Tiêu Luyện cung kính hành lễ.

Lâm Tẫn mỉm cười hỏi: "Tiêu trang chủ, Huyền Bách Trà hương vị thế nào?" "Trà ngon!" Trong mắt Tiêu Luyện tinh quang lóe lên, không chút do dự tán thán: "Uống vào hương thơm thanh liệt, chân khí ẩn chứa bên trong lại vô cùng tinh thuần, đối với võ giả mà nói, quả thực là linh vật mơ ước bấy lâu!" Lâm Tẫn gật đầu, ánh mắt quét qua: "Diệp tông chủ đâu rồi?" "Lão Diệp sau khi uống trà tâm có cảm ngộ, nói muốn bế quan một thời gian.

Đáng tiếc tháng này hắn ở Long Uyên Động Thiên đã hết thời hạn, nếu không e rằng sẽ lại ở đây không chịu đi rồi." Tiêu Luyện cười giải thích.

Lâm Tẫn đang định bước đi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nghiêng người hỏi: "Tiêu trang chủ, ngươi có biết Thiên Cơ Các ở đâu không?" "Ừm?" Sắc mặt Tiêu Luyện chợt nghiêm lại: "Bệ hạ muốn

tìm Thiên Cơ Các?" "Trẫm có vài chuyện muốn hỏi bọn họ." Tiêu Luyện lại lộ vẻ khó xử: "Vậy e rằng sẽ khiến Bệ hạ thất vọng rồi.

Thiên Cơ Các… không có tông chỉ cố định, không ai biết chỗ ở của họ.

Hơn nữa…" Hắn ngữ khí dừng lại, trầm giọng nói: "Không phải 'bọn họ', mà là 'hắn'." "Hắn?" Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua sự ngạc nhiên.

"Thiên Cơ Các từ trước đến nay đều là một mạch đơn truyền, mỗi một đời, chỉ có một người." Nội tâm Lâm Tẫn chấn động!

Hắn vạn vạn lần không ngờ, Thiên Cơ Các, một trong Ngũ Đại Thánh Địa trên giang hồ, lại chỉ có một người?

Vậy thì còn tính là tông môn gì?

"Danh xưng Thánh Địa, chẳng phải dựa vào thực lực tranh đoạt sao?" Lâm Tẫn truy vấn.

Nếu chỉ có một người, vậy thực lực của người này, phải cường đại đến mức nào?

Tiêu Luyện khẽ thở dài: "Các Thánh Địa khác quả thực là như vậy, nhưng Thiên Cơ Các… là một ngoại lệ.

Mấy ngàn năm nay, không ai biết Thiên Cơ Các đã truyền được bao nhiêu đời, cũng không ai rõ thân phận thật sự của các truyền nhân lịch đại." "Hắn có thể đứng vào hàng ngũ Thánh Địa, chỉ vì bốn chữ 'tính toán không sai sót'.

Phàm những gì Thiên Cơ Các nói, dù kỳ lạ đến đâu, cuối cùng đều sẽ ứng nghiệm, chưa từng sai sót!" Lâm Tẫn trầm ngâm một lát, hỏi lại: "Nếu Trẫm có việc trọng yếu, nên tìm hắn bằng cách nào?" "Không tìm được." Tiêu Luyện thở dài: "Trừ khi… hắn tự nguyện hiện thế." Lâm Tẫn giơ tay khẽ vuốt cằm, trong mắt quang mang lóe

lên: "Nói như vậy, câu 'giang hồ khuynh phúc, vạn tông tịch diệt' của Thiên Cơ Các, là chú định sẽ thành sự thật sao?" Tiêu Luyện thần sắc ngưng trọng, từ từ gật đầu: "Tuy không muốn thừa nhận, nhưng… hẳn là như vậy." Chính vì như vậy, nên Tiêu Luyện mới không tiếc tất cả, dẫn dắt Tàng Kiếm Sơn Trang đầu nhập triều đình, mục đích chính là để có thể tồn tại trong đại kiếp này!

Sóng gió cuồn cuộn nổi lên trong lòng Lâm Tẫn!

Chương 358

Hắn gần như có thể xác định, cái gọi là "Thiên hạ đại kiếp" kia, chính là tà ma dị vực xâm lấn Đại Uyên!

Nếu lời tiên tri là thật, vậy chẳng phải nói rằng tà ma giáng lâm, là không thể tránh khỏi sao?

Cái phong ấn dưới lòng Kinh Đô kia, cuối cùng sẽ bị phá vỡ?

Nghĩ đến đây.

Ánh mắt Lâm Tẫn trầm ngưng như sắt.

"Nhất định phải nhanh chóng tìm ra vị trí cụ thể của phong ấn…" Hắn thầm nghĩ.

Vì kiếp nạn đã định sẽ giáng lâm, vậy thì trước đó, phải dùng Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch gia cố phong ấn, tranh thủ thêm thời gian cho võ giả thiên hạ, đột phá Thiên Môn, phá vỡ Thiên Đạo chất cốc!

Nếu không, tà ma xâm lấn, nhân gian nếu không có Thiên Nhân, tất bại không nghi ngờ!

"Bệ hạ?

Bệ hạ!" Thấy Lâm Tẫn chìm vào trầm tư, Tiêu Luyện khẽ gọi: "Nếu Bệ hạ thực sự muốn tìm Thiên Cơ Các, hoặc có thể… chiếu cáo thiên hạ?

Hoặc có lẽ hắn nhìn thấy chiếu lệnh, sẽ chủ động nhập cung yết kiến." Lâm Tẫn lại khẽ cười lắc đầu: "Tiêu trang chủ cảm thấy, hắn sẽ đến sao?" Tiêu Luyện ngẩn ra, sau đó chỉ biết cười khổ, im lặng không nói.

Thời cơ chưa đến, cho dù Hoàng đế đích thân triệu kiến, Thiên Cơ

Các cũng sẽ không để tâm.

Thời cơ nếu đã đến, cho dù Lâm Tẫn không gặp, hắn cũng sẽ không mời mà đến.

"Thiên Uyên Đại Đế, người phong ấn thông đạo ẩn bí như vậy, có từng nghĩ đến cảm thụ của hậu nhân không?" Lâm Tẫn không kìm được mà thầm phỉ báng!

Vài ngày sau.

Lâm Tẫn vừa bãi triều, bước ra khỏi Long Uyên Đại Điện, liền thấy Tiểu Hòa từ xa bước nhanh đến, cung kính cúi người hành lễ, giọng trầm thấp: "Bệ hạ, chuyện ngài phân phó thần điều tra… đã có manh mối rồi!" "Nói!" Lâm Tẫn long hành hổ bộ, giọng nói vang vọng theo tiếng bước chân trên hành lang dài.

Tiểu Hòa theo sát phía sau hắn nửa bước, ngữ tốc vừa nhanh vừa ổn: "Thần đã phái nhiều đợt phi điểu đến Dặc Đông Thành điều tra, xác nhận ngày hôm đó quả thực có hai con có thể chứng kiến toàn bộ quá trình.

Chỉ là…" "Nhìn rõ dung mạo hung thủ sao?" Lâm Tẫn bước chân khẽ dừng, mắt khẽ ngước lên.

"Dung mạo mơ hồ." Tiểu Hòa ngữ khí trầm ngưng: "Người đó một thân hắc bào, khi chém giết Trấn Hà Vệ thủ đoạn tàn độc, giống như đã tích oán từ lâu.

Càng quỷ dị hơn là, khí tức của người này không phải người, phi điểu không dám đến gần, chỉ có thể quan sát từ xa." Lúc này hai người đã bước vào Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn ngồi xuống long ỷ, lông mày kiếm nhíu chặt, ngay cả Hải công công dâng trà lên cũng không hề để ý.

Lúc này tâm niệm hắn điện chuyển, đã có tám phần nắm chắc: kẻ

này cho dù không phải tà ma dị vực, thì cũng nhất định có liên hệ thiên ti vạn lũ với chúng!

"Còn một chuyện nữa." Tiểu Hòa như đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng nói: "Theo phi điểu ngày đó báo lại, người đó từng ngẫu nhiên ngẩng đầu, phía trên lông mày trái có một vết sẹo mờ nhạt, ánh nắng chợt lóe, loáng thoáng có thể nhận ra." "Vết sẹo?" Lâm Tẫn đầu tiên là giật mình, sau đó trong long mâu tinh mang bắn ra, lòng bàn tay chợt siết chặt, sát ý như thực chất lan tỏa.

"Dương Hạo?!" Trong ký ức của hắn, người có đặc điểm vết sẹo trên lông mày này, duy nhất chỉ có Dương Hạo, Đại trưởng lão Dương gia ban đầu!

"Thì ra là ngươi con chó già lọt lưới này!" Lâm Tẫn trong lòng cười lạnh, mọi chuyện chợt sáng tỏ!

Chẳng trách có thể che giấu cảm ứng của Thiên Đạo hoạt động ở thế giới này – thì ra đó căn bản không phải tà ma bản thể, mà là một con chó do bọn chúng nuôi!

Một con chó dữ ôm hận, tìm cơ hội báo thù!

Ban đầu Dương gia bị diệt, hắn cầu cứu Thẩm gia, nhưng lại bị vô tình vứt bỏ, hành tung còn bị tiết lộ cho triều đình.

Thương Sóc khi đi truy sát đã không tìm thấy hắn, mà ngược lại cảm ứng được khí tức tà ma.

Bây giờ nghĩ lại, nhất định là lúc đó, Dương Hạo đã bị mấy vị "sư tôn" của Dạ Lâm mang đi rồi!

Nếu đã vậy, bóng người hắc bào ở Thừa Vân Di Tích, nhất định cũng là Dương Hạo!

Nhưng bọn chúng không lấy đan phương Thần Phủ Quy Nguyên Đan, không lấy Tĩnh Tâm Lan Hoa, ngay cả khối Huyền Uyên Trọng

Thiết kia cũng như không nhìn thấy, cố tình lại lấy đi một cây dược liệu khác… Điều này cho thấy, cây dược liệu kia đối với bọn chúng vô cùng quan trọng!

Không biết vì sao.

Trong lòng Lâm Tẫn ẩn ẩn dấy lên một tia bất an, dường như có cơn bão tố nào đó đang âm thầm hình thành.

Hắn hít sâu một hơi, đè nén dòng suy nghĩ cuồn cuộn, ngẩng mắt hạ lệnh: "Thêm phái phi điểu theo dõi chặt chẽ đường thủy Thẩm gia, đặc biệt là các cảng khẩu lớn, cho Trẫm giám sát chặt chẽ!" Với tính cách tiểu nhân tất báo của Dương Hạo, tuyệt đối sẽ không bỏ qua Thẩm gia.

Vừa hay mượn con dao này của hắn, trước tiên làm suy yếu khí thế của Thẩm gia, tiện cho việc thu lưới sau này!

"Thần tuân chỉ!" Tiểu Hòa lĩnh mệnh lui xuống.

Chân hắn vừa rời đi, Ngô Tranh mặc trọng giáp đã bước dài vào, quỳ một gối xuống đất: "Thần khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Lâm Tẫn ngẩng mắt: "Có phát hiện gì không?" Ngô Tranh vẻ mặt hổ thẹn: "Hồi Bệ hạ, thần vô năng… Huyền Giáp Quân đã lục soát Kinh Đô trong ngoài ba lần, nhưng… không có bất kỳ phát hiện nào." Lâm Tẫn tựa vào long ỷ, sắc mặt trầm tư.

Vài ngày trước sau khi nói chuyện với Tiêu Luyện, hắn đã lệnh Ngô Tranh suất Huyền Giáp Cấm Quân lục soát Kinh Đô trong ngoài một lượt, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Hắn thậm chí bắt đầu nghi ngờ: con đường thông đạo kia, có phải thực sự ẩn mình dưới lòng Kinh Đô không?

Đã là phong ấn, tất phải có dao động chân khí, sao lại không lộ ra một chút dấu vết nào?

“Điều tra nữa!” Lâm Tẫn đổi giọng lạnh lùng: “Để Cẩm Y Vệ phối hợp, đào ba tấc đất cũng không bỏ qua.

Phát bố huyền thưởng: phàm ai trong cảnh nội Kinh Đô phát hiện dấu vết khả nghi, đều có thể bẩm báo, một khi xác thực, trọng thưởng!” Ngô Tranh cẩn thận hỏi: “Nếu sự việc bẩm báo… không liên quan đến thông đạo thì sao?” “Vẫn thưởng không sai!” Lâm Tẫn dứt khoát nói: “Bất kể là manh mối thông đạo hay tội phạm, nhất luật thưởng phạt phân minh.

Để Hình Bộ lập tức thảo định chương trình!” “Thần, tuân chỉ!” Ngô Tranh chắp tay lĩnh mệnh rời đi.

Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh lặng.

Chỉ còn lại tiếng ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ long án ‘đốc đốc’, kèm theo tiếng nến cháy lách tách, phản chiếu ánh mắt sắc bén của hắn lúc sáng lúc tối.

Dương Hạo đầu nhập tà ma, dược liệu bị lấy đi ở Thừa Vân Di Tích, Phá Giới Đan mà Lăng Huyền Bách nghiên chế… Tất cả những điều này, đều cho hắn một cảm giác ngột ngạt như bão táp sắp đến.

Tà ma dị vực, e rằng đã không thể án binh bất động được nữa rồi.

Hắn nhất định phải trước khi đối phương phá phong ấn, tìm ra lối vào thông đạo, dùng Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch gia cố phong ấn, tranh thủ thêm thời gian.

Một lát sau.

Tầm mắt hắn quét qua cương vực đồ trên tường, chợt mở miệng: “Truyền, Triệu Phổ.” “Dạ.” Hải công công cung kính đáp.

Chẳng mấy chốc.

Triệu Phổ mặc quan bào thủ phụ, bước nhanh vào, quỳ rạp xuống

đất hành lễ: "Thần, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn phất tay ý bảo hắn đứng dậy: "Thủ phụ có biết chuyện Trẫm gần đây lệnh Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra Kinh Đô không?" Triệu Phổ cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, thần có nghe qua chút ít." Hiện nay trong Kinh Đô lòng người hoang mang, bách tính đều đồn rằng có nhân vật nguy hiểm trà trộn vào thành.

Hắn thân là Thủ phụ, sớm đã chuẩn bị vào cung khuyên can, thỉnh Hoàng đế thu hồi thành mệnh.

Thấy Triệu Phổ định nói lại thôi, Lâm Tẫn trực tiếp hỏi: "Thủ phụ có cho rằng, Trẫm làm vậy là quấy nhiễu dân chúng không?" "Quả thực có lo ngại đó." Triệu Phổ thẳng thắn không chút che giấu: "Nếu không có thực chứng, làm lớn chuyện như vậy, e rằng sẽ khiến bách tính bất an." Lâm Tẫn khóe môi hơi nhếch, lệnh người ban ghế, sau đó thâm ý nói: "Có một số chuyện, Trẫm cũng không giấu khanh." Ngay sau đó.

Hắn giản lược kể lại trận chiến kinh thiên động địa ngàn năm trước, và những bí mật của tà ma dị vực.

Triệu Phổ nghe đến sắc mặt dần biến đổi.

Đến khi nghe nói tà ma rục rịch, bất cứ lúc nào cũng có thể phá giới mà giáng lâm, lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Bệ hạ lệnh Huyền Giáp Cấm Quân tuần tra, chính là để tìm kiếm thông đạo, gia cố phong ấn?" Giọng hắn khẽ khàn.

Lâm Tẫn gật đầu: "Hiện tại, Thủ phụ còn cảm thấy Trẫm làm quá chuyện bé xé ra to sao?" Triệu Phổ lập tức đứng dậy, cúi mình thật sâu: "Thần ngu muội, không biết Bệ hạ thâm mưu viễn lự!

Chuyện này không những không quá, mà còn phải tăng thêm cường độ!" Lâm Tẫn thản nhiên cười, ý bảo hắn ngồi xuống: "Hôm

nay gọi khanh đến, là để bàn bạc một chuyện: hiện nay Hoàng triều nội ưu chưa yên, muốn chống ngoại địch, tất phải an nội trước.

Chỉ có dẹp sạch nội hoạn, mới có thể toàn lực ứng phó kiếp nạn này." Lâm Tẫn ánh mắt sắc bén: "Đối với điều này, Thủ phụ có cao kiến gì?" Triệu Phổ vuốt râu cúi đầu.

Trầm ngâm một lát, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng sắc bén: "Bệ hạ, thần cho rằng, hiện tại có hai kế sách có thể giải quyết cục diện này!" "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua vẻ hứng thú: "Nói ra nghe xem!" Triệu Phổ trong mắt tinh quang lóe lên, trầm giọng nói: "Bệ hạ, hiện giờ Bắc Vực của Hoàng triều đã đại khái ổn định, kết cục thực sự, nằm ở phương Nam.

Muốn định thiên hạ, tất phải định Nam trước!" "Trong Thập Đại Thế Gia, ba gia đã bị diệt, ba gia quy phục, Đường Môn không rõ tung tích, tạm thời có thể bỏ qua." "Ba gia còn lại, Mặc gia Thiên Cơ Thành một mực bế môn nghiên cứu thuật cơ quan, không hỏi chuyện bên ngoài, có thể xem là trung lập." "Hiện tại, mối họa thực sự nằm ở Thẩm gia đang khống chế đường thủy, và Hạ gia Vân Cẩm Thành, thế gia nắm giữ huyết mạch tiền trang phương Nam, giao hảo với Thẩm gia!

Hai gia tộc này không trừ, phương Nam vĩnh viễn không có ngày yên ổn!" Lâm Tẫn thân hình hơi nghiêng về phía trước, giọng nói trầm thấp: "Tiếp tục!" "Kế sách thứ nhất, tên là 'Dĩ Thế Áp Nhân, Lôi Đình Khai Hà'!" Triệu Phổ lời lẽ đanh thép mạnh mẽ, "Cái mà Thẩm gia ỷ lại, không gì khác chính là huyết mạch đường thủy trải khắp phương Nam." "Triều đình nên dốc toàn lực quốc gia, đẩy nhanh việc khai thác Đại Vận Hà, đồng thời hạ lệnh tất cả các thế gia và tông môn đã quy phục, rộng rãi trưng binh võ giả dân phu, không tiếc giá nào, với tốc độ nhanh nhất quán thông hàng đạo Nam Bắc!" "Đồng thời ban hành chính lệnh: phàm hàng hóa vận chuyển qua kênh đào do triều đình

quản lý, thuế quan nhất luật giảm miễn ba thành!" Ngữ khí hắn chuyển đổi, lộ ra vài phần sắc bén: "Đây là dương mưu, bức Thẩm gia nhượng lại lợi ích đường thủy!" "Nếu có tông môn nào dám cản trở công trình, hoặc thông đồng với Thẩm gia, liền là đồng mưu làm phản, lập tức phát binh tiêu diệt, để cảnh cáo kẻ khác.

Tuy nhiên…" Triệu Phổ hơi dừng lại, thần sắc ngưng trọng: "Kế sách này quá cương mãnh, e rằng sẽ kích động giang hồ phương Nam cùng chung mối thù, thậm chí gây ra dân biến, nhất định phải có trọng binh tùy thời trấn áp, rủi ro không nhỏ." Lâm Tẫn nghe xong, không lộ hỉ nộ, chỉ bình tĩnh nói: "Kế sách thứ hai thì sao?" "Rút củi đáy nồi, không thấy khói lửa." Triệu Phổ trên mặt lộ ra ý vị thâm trường ý cười, giọng điệu cũng hạ thấp vài phần: "Bệ hạ, kế sách này càng ẩn mật hơn, như luộc ếch trong nước ấm, tuy không kịch liệt, nhưng lại có thể từ căn bản phá hủy căn cơ Thẩm gia." Hắn khẽ dừng lại, nói: "Theo thần được biết, tài phú khổng lồ của Thẩm gia, phần lớn đều được cất giữ tại... tiền trang Hạ gia ở Vân Cẩm thành."Chỉ một câu này.Trong mắt Lâm Tẫn chợt lóe lên một tia tinh quang!Hắn lập tức hiểu ý!Căn bản không cần Triệu Phổ nói thêm.Trong giới kinh doanh tiền trang, có mấy ai làm ăn trong sạch, sổ sách rõ ràng, có thể chịu nổi việc bị điều tra kỹ lưỡng lâu ngày?Chỉ cần phái người lấy danh nghĩa "kiểm tra sổ sách, chỉnh đốn tài chính", quang minh chính đại tiến vào tiền trang Hạ gia.Kiểm tra sổ sách là giả, lấy đó làm cớ, từ từ tìm kiếm, thậm chí tạo cơ hội, từng bước đóng băng, tịch thu số tiền khổng lồ của Thẩm gia gửi ở đó mới là thật!Kế sách này tuyệt vời nhất ở chỗ một chữ "chậm".Một khi dòng tiền mặt mà Thẩm gia dựa vào để sinh tồn bị bóp nghẹt từng chút một, bị ăn mòn, đừng nói là duy trì hệ thống vận chuyển thủy vận khổng lồ, e rằng ngay cả sự vận hành nội bộ gia tộc cũng sẽ dần dần sa lầy, ngày qua tháng lại, cuối cùng sẽ tự sụp đổ!Nhưng...

điểm khó khăn là!Tiền trang Hạ gia phân bố khắp Nam Vực, căn cơ sâu vững, muốn tìm được điểm yếu chí mạng đủ để đóng băng tài chính thành công, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều, cần thời gian!Triệu Phổ khom người tổng kết, đưa quyền lựa chọn: "Bệ hạ, hai kế sách này, một cương một nhu, một gấp một chậm, không biết Bệ hạ... thiên về cái nào hơn?"Trong Ngự Thư phòng chìm vào sự tĩnh lặng ngắn ngủi.Chỉ có tiếng ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ lên long án, vang lên từng tiếng cộc cộc trong lòng người.Bỗng nhiên, tiếng gõ dừng lại.Khóe môi Lâm Tẫn cong lên một nụ cười băng lãnh và ngạo mạn, lời nói dứt khoát: "Trẫm, đều muốn!""Đều muốn?" Triệu Phổ ngẩn ra."Không sai!" Lâm Tẫn bỗng nhiên đứng dậy, khí thế bức người: "Kế tấn công, có thể thắng trong loạn, đánh cho hắn trở tay không kịp!

Kế phòng thủ, có thể vững vàng từng bước, cắt đứt căn cơ!

Hai kế cùng tiến hành, có gì không được?!"Triệu Phổ lập tức phản ứng lại, trong lòng run sợ, cúi đầu thật sâu: "Bệ hạ thánh minh!

Sửa đường lộ sáng, lén vượt Trần Thương, hai mũi giáp công, Thẩm gia... kiếp này khó thoát!

Thần, bội phục!"Lâm Tẫn khẽ cười một tiếng, mang theo vài phần trêu tức: "Thủ phụ đây là đang khen trẫm? hay là đang tự khen?"Triệu Phổ vội vàng cười xòa: "Thần nói lời phát ra từ tận đáy lòng, quyết đoán, hùng tâm của Bệ hạ, thần đẳng không thể theo kịp!""Thôi được, bớt nịnh nọt." Lâm Tẫn vung tay áo, ánh mắt như điện, đế uy tràn ngập: "Truyền chỉ: Ngay từ hôm nay, Công bộ toàn lực đốc thúc việc tân vận hà, do Thủ phụ Triệu Phổ thống lĩnh toàn cục!""Truyền hịch các đại thế gia, tông môn, toàn lực phối hợp, nếu có kẻ dương phụng âm vi, dám cản trở, giết không tha!""Thần, tuân chỉ!" Triệu Phổ nghiêm túc lĩnh mệnh.Lâm Tẫn lại hạ một lệnh khác, lạnh lẽo như băng: "Lại chỉ: Hộ bộ lập tức tuyển phái cán viên, thành

lập tổ thanh tra, đi Vân Cẩm thành, tra triệt tất cả sổ sách tiền trang Hạ gia cho trẫm!”“Vâng!

Bệ hạ!” Triệu Phổ lĩnh mệnh, không dám chậm trễ, xoay người nhanh chóng rời đi.Lâm Tẫn từ từ ngồi lại long ỷ, hai mắt hơi híp, hàn quang lưu chuyển.Hạ gia...

Chương 359

dựa vào việc kinh doanh tiền trang, e rằng là tồn tại có tài sản lớn nhất, dòng tiền kinh khủng nhất trong Thập đại thế gia!Nhưng càng như vậy, dưới đáy lại càng không sạch sẽ!Thuế muối, ly kim, thuế lợi nhuận, thuế khế... lỉnh kỉnh các khoản, tổng thể vẫn có thể tìm ra những điểm không hợp quy chế!Mà đây, chính là cái cớ tuyệt vời để ra tay!Có điều!Nội tình Hạ gia sâu dày, tiền trang của họ phân bố khắp Nam Vực mấy trăm năm, trải qua nhiều sóng gió mà vẫn đứng vững, há lại không có Lục địa thần tiên tọa trấn?Nếu không có cường giả áp trận, e rằng chuyên viên Hộ bộ, ngay cả cửa thành Vân Cẩm thành cũng không vào được!Hiện tại, cao thủ thiếu hụt a...

Thương Sóc nam chinh chưa về, Lý Tự Nghiệp không thể động, Điển Vi không thể rời, Nhạc Phi cũng là then chốt.Tên Thiết Côn Luân kia... thôi, vẫn còn đang trong tuần trăng mật, không tiện quấy rầy.Lăng Hồng?Thực lực hắn mới nhập Lục địa thần tiên, một mình đảm đương một việc thì được, nhưng muốn đi trấn nhiếp Hạ gia kinh doanh trăm năm, e rằng lực bất tòng tâm, ngược lại sẽ đánh rắn động cỏ.Chẳng lẽ... thật sự phải đợi Thương Sóc trở về?Đột nhiên!Tư tưởng của Lâm Tẫn chợt dừng lại, trong mắt sáng lên một tia vi quang, dường như nghĩ ra điều gì.Hắn bỗng nhiên đứng dậy, sải bước ra khỏi Ngự Thư phòng.Long Uyên Điện.Lâm Tẫn vừa bước vào đại môn sân viện, liền thấy nơi lối vào Long Uyên Động Thiên lóe lên một tia lưu quang.Hai bóng người song song bước ra, chính là Tiêu Luyện và Lôi Đình.“Bệ hạ.”“Sư tôn.” Hai người đồng thời hành lễ.Lâm Tẫn khẽ gật đầu, cười hỏi: “Hai người lại trùng hợp, cùng nhau đi ra?”Tiêu Luyện trên mặt mang vẻ khổ sở chưa thỏa mãn, thở dài: “Ai, thời hạn đã đến.

Mỗi tháng chỉ có bảy ngày, thật sự là... không đủ dùng a!"Lôi Đình bên cạnh cũng đồng cảm sâu sắc.Lâm Tẫn bật cười.Một tháng có thể ở trong đó bảy ngày còn chưa thỏa mãn sao?Nơi đó nồng độ chân khí gấp ba bên ngoài, lại có thời gian chảy nhanh gấp mười, điều kiện tu luyện như vậy đã là nghịch thiên.Đương nhiên, không ai chê điều kiện tu luyện quá tốt.Nếu Long Uyên Động Thiên có thể sử dụng không giới hạn, nội tình Đại Uyên tất sẽ tích lũy với tốc độ kinh khủng."Không biết Hệ thống về sau có thể thăng cấp Long Uyên Động Thiên này không?" Lâm Tẫn nội tâm thầm suy tư."Ồ, hôm nay sao mà náo nhiệt thế?" Một giọng nói vang lên.Chỉ thấy Diệp Đình Uyên từ trong điện bước ra, đầu tiên là hành lễ với Lâm Tẫn, sau đó nhìn Tiêu Luyện và Lôi Đình, nhướng mày hỏi: "Hai người... là cố ý đến gặp ta?"Tiêu Luyện không kiên nhẫn trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi là cái thá gì?

Mặt dày quá vậy!"Diệp Đình Uyên hắc hắc cười, hoàn toàn không để ý.Lâm Tẫn nhìn về phía Diệp Đình Uyên, hỏi: "Mấy ngày trước nghe Tiêu Trang chủ nhắc đến, Diệp Tông chủ sau khi uống Huyền Bách Trà tự có sở ngộ?

Nhưng trẫm quan sát khí tức của ngươi, cảnh giới dường như vẫn chưa đột phá?"Diệp Đình Uyên thở dài, bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ minh giám, cảnh giới Khấu Thiên, há dễ dàng đạt được?

Tuy chưa đột phá, nhưng cũng có chút tinh tiến, chiêu 'Thuấn Lôi Cửu Thiểm' kia, cuối cùng cũng luyện tới chiêu thứ bảy rồi!"Hắn nói xong, ánh mắt chuyển sang Lôi Đình, mang theo vài phần ý vị khảo hạch hỏi: "Lôi cô nương, Thuấn Lôi Cửu Thiểm của ngươi, luyện tới chiêu thứ mấy rồi?"Lôi Đình chớp chớp mắt, thành thật đáp: "Võ kỹ này hơi khó luyện, chiêu thứ năm... vừa mới chạm tới ngưỡng cửa thôi.""Ừm, bình thường thôi, ngươi mới học luyện, không cần vội cầu thành, từ từ..." Diệp Đình Uyên theo thói quen an ủi, lời nói giữa

chừng chợt dừng lại, mắt trợn tròn xoe, cổ họng cũng biến điệu: "Ngươi, ngươi vừa nói chiêu thứ mấy?!""Coi như là... chiêu thứ năm thôi." Lôi Đình bị hắn dọa giật mình, nhỏ giọng lặp lại, còn vô thức giơ năm ngón tay thon dài ra trước mặt Diệp Đình Uyên lắc lắc: "Diệp Tông chủ, ngài... có phải không biết đếm không?

Đây, chính là năm.""Ta..." Diệp Đình Uyên như bị sét đánh, ngây người đứng tại chỗ.Nửa ngày.Hắn bỗng ngẩng đầu, phát ra một tiếng gào thét bi phẫn dài: "Cái này còn có thiên lý hay không?!"Khoảnh khắc tiếp theo.Hắn đột nhiên xoay người, một tay ôm lấy cây cột rồng lớn trong Long Uyên Điện, "phanh phanh" đập trán vào, trong miệng lẩm bẩm như thần kinh: "Không thể so, không thể so... nàng không phải người, nàng là yêu nghiệt, đúng, là yêu nghiệt..."Lâm Tẫn nhìn một màn này, bất đắc dĩ lắc đầu.Hỗn Độn Lôi Thần Thể, tu luyện công pháp võ kỹ hệ lôi, quả nhiên có ưu thế kinh khủng mà người thường khó có thể tưởng tượng.Tốc độ này, quả thực quá đả kích người."Bệ hạ." Tiêu Luyện lúc này thu lại ý cười, lông mày khẽ nhíu, nhận ra Lâm Tẫn không phải ngẫu nhiên đến đây: "Ngài thân lâm nơi đây, có chuyện gì trọng yếu sao?"Lâm Tẫn thần sắc nghiêm nghị, gật đầu: "Không sai.

Trẫm đến đây, có một chuyện muốn nhờ hai vị giúp đỡ."Lời vừa dứt,Diệp Đình Uyên đang đập đầu vào cột bỗng nhiên nhanh như chớp lao đến, cùng Tiêu Luyện trao đổi một ánh mắt, hai người đồng thời khom người, nghiêm túc nói: "Bệ hạ có chuyện, xin cứ phân phó!"Lâm Tẫn mở miệng nói: "Cũng không phải chuyện gì lớn, trẫm muốn cùng hai vị, mượn người!""Mượn người?" Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đều ngẩn ra, dị khẩu đồng thanh: "Bệ hạ muốn mượn ai?"Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng thẳng, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén: "Trẫm muốn phái chuyên viên Hộ bộ đi Vân Cẩm thành, điều tra chuyện tiền trang Hạ gia vi pháp loạn kỷ, để từ đó đóng băng tài chính

Thẩm gia.”“Nhưng Hạ gia tất có Lục địa thần tiên tọa trấn, nếu Hộ bộ không có cường giả đi kèm, e rằng sẽ xảy ra biến cố, cho nên...”Hắn chưa nói hết lời, hai người đã hiểu ý.Tiêu Luyện không chút do dự, giành nói trước: “Bệ hạ, lão phu đây sẽ truyền tấn Diệp Quy Trần!

Hắn mấy ngày trước vừa mới đột phá Lục địa thần tiên đỉnh phong, đủ để bảo hộ Hộ bộ chu toàn!”Khóe môi Lâm Tẫn khẽ nhếch.Quả nhiên không uổng phí viên Chu Thiên Phá Chướng Đan kia, Diệp Quy Trần quả thật đã đột phá.

“Cửu Tiêu Thánh Tông cũng nguyện hiệu lao!” Diệp Đình Uyên không cam chịu yếu thế, liền theo sau biểu thái: “Diệp Viêm Khôn gần đây vừa hay rảnh rỗi, lại thêm Cửu Tiêu Thánh Tông cách Vân Cẩm thành không xa, do hắn đi tới là thích hợp nhất!”Cửu Tiêu Thánh Tông không thể so với Tàng Kiếm Sơn Trang.Tuy nói Bệ hạ đã không còn để bụng ý bất kính và hủy ước của tông môn trước đây, nhưng Diệp Đình Uyên biết rõ, vị trí của mình trong lòng Bệ hạ còn kém xa Tiêu Luyện.Hiện nay khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện lòng trung thành, hắn sao có thể bỏ qua?Lâm Tẫn suy nghĩ một chút, nói: “Diệp Tông chủ nói có lý, vậy liền làm phiền Diệp trưởng lão đi chuyến này.”Diệp Đình Uyên nghe vậy đại hỉ: “Đa tạ Bệ hạ, thuộc hạ đây sẽ truyền tấn ngay!”Nói rồi chỉ quyết bay lượn, giữa những tia sét lóe sáng, một đạo tin tức đã phá không mà đi.Lâm Tẫn nội tâm hơi an tâm.Có Diệp Viêm Khôn vị Lục địa thần tiên đỉnh phong này tọa trấn, chuyến đi của Hộ bộ hẳn là không lo.Nội tình Hạ gia có sâu đến mấy, cũng tuyệt không có võ giả cảnh Khấu Thiên.Huống hồ Cửu Tiêu Thánh Tông thân là Thánh địa, chỉ riêng danh tiếng này cũng đủ để Hạ gia kiêng dè tám phần.

“Bệ hạ, vậy Tàng Kiếm Sơn Trang của ta...” Tiêu Luyện không nhịn được truy vấn.Triều đình đã muốn ra tay với Hạ gia và Thẩm gia,

hiển nhiên là muốn bắt đầu cuộc thanh toán cuối cùng.Đại sự như vậy, Tàng Kiếm Sơn Trang há có thể vắng mặt?Lâm Tẫn nhìn thấu tâm tư của hắn, cười nói: "Tiêu Trang chủ cứ yên tâm, khi cần thiết, trẫm tự khắc sẽ mở miệng."Tiêu Luyện đành hậm hực ngậm miệng.Trên mặt nhanh chóng thoáng qua một tia mất mát khó nắm bắt, tựa như một thanh danh kiếm tuyệt thế đang mong muốn ra tay, lại bị đế vương nhẹ nhàng đẩy trở lại vỏ kiếm...Nửa tháng sau, sáng sớm.Từng tia nắng mai xuyên qua song cửa chạm khắc tinh xảo, rải xuống long tháp rộng lớn.Lâm Tẫn từ từ mở mắt, nhìn về phía Yến Kinh Tuyết vẫn đang ngủ say trong vòng tay.Khóe môi nàng khẽ nhếch, tựa như đang mơ thấy điều gì đẹp đẽ, dáng vẻ kiều diễm khiến người ta yêu mến.Hắn dịu dàng cười, đặt một nụ hôn lên vầng trán trơn láng của nàng.Còn về Tô Vãn Tình, vì đã bước vào cuối thai kỳ, hành động ngày càng bất tiện, nên đã sớm chuyển đến thiên điện tĩnh dưỡng.Mười mấy nha hoàn ngày đêm hầu hạ, người của Thái Y Viện càng không rời nửa bước canh gác bên ngoài, chỉ cần có chút động tĩnh liền phải mời mạch hỏi chẩn."Ưm~" Người trong lòng lông mi khẽ run, từ từ tỉnh giấc.Thấy Lâm Tẫn đang mỉm cười nhìn mình, Yến Kinh Tuyết mặt đỏ ửng, thân hình mềm mại không dấu vết lại gần thêm vài phần.Lâm Tẫn cười khẽ: "Ái phi đây là muốn khơi mào cuộc đại chiến thần tiên sao?"Yến Kinh Tuyết tinh nghịch cười, ngọc thủ lén lút trượt xuống, ngẩng cằm lên: "Bệ hạ, có dám nghênh chiến?"Lời nói đầy khiêu khích này lập tức đốt lên ngọn lửa trong lòng Lâm Tẫn.Hắn trở mình đè giai nhân xuống dưới thân, vừa định hành động, ngoài điện lại truyền đến giọng của Phượng Linh Vệ: "Khải bẩm Bệ hạ, Đan Đỉnh Ti Lương đại nhân, Hoa đại nhân có chuyện trọng yếu cầu kiến."Hành động của Lâm Tẫn khẽ dừng lại, một nửa bầu nhiệt huyết trong lòng nguội lạnh.Bọn người này, báo cáo công việc vĩnh viễn chọn đúng lúc không hợp thời nhất.Hắn ngồi dậy, trong lòng hiểu rõ, trầm giọng nói: "Bảo bọn họ đến Đan Đỉnh Ti

chờ!”“Vâng!”Yến Kinh Tuyết ngoan ngoãn đứng dậy, không mặc y phục phục thị Lâm Tẫn thay y phục, những đường cong mềm mại trong ánh bình minh phác họa nên một vẻ đẹp động lòng người.Lâm Tẫn cười xấu xa, đưa tay véo nhẹ vào cặp ngực kiêu ngạo ấy.“Ưm~” Yến Kinh Tuyết thân hình mềm nhũn, suýt chút nữa ngã vào lòng hắn.“Bệ hạ, chính sự khẩn cấp...”“Ái phi cũng thay y phục đi, cùng trẫm đến đó.”“Hả?” Yến Kinh Tuyết ngẩn ra.Lâm Tẫn sắc mặt hơi trầm ngưng: “Chuyện bọn họ muốn nói, có lẽ liên quan đến nàng.”Trên dung nhan tuyệt mỹ của Yến Kinh Tuyết xẹt qua một tia nghi hoặc, nhưng nàng không hỏi nhiều, vội vàng mặc quần áo chỉnh tề.Trong Đan Đỉnh Ti.Lâm Tẫn cùng Yến Kinh Tuyết vừa bước vào cửa điện, Lương Kỳ Phong đã nhanh chóng nghênh đón, khom người hành lễ:“Thần, tham kiến Bệ hạ, Quý phi nương nương!”“Bình thân.”“Tạ Bệ hạ!”“Có phải Hư Không Luyện Đan Thuật đã có tiến triển?” Lâm Tẫn mở miệng hỏi thẳng.Trên mặt Lương Kỳ Phong thoáng qua một tia hổ thẹn: “Bẩm Bệ hạ, thuật này thực sự quá huyền ảo, thần khổ tu nhiều ngày, cũng chỉ miễn cưỡng nhập môn, tỷ lệ thành đan khoảng bốn thành.

Nhưng...”Thấy Lâm Tẫn thần sắc hơi trầm xuống, hắn vội vàng bổ sung: “Nếu liên thủ với Hoa đại nhân, tỷ lệ thành đan có thể đạt bảy thành!

Đây đã là cực hạn của thần đẳng rồi!”Lâm Tẫn im lặng.Hắn tự nhiên biết Lương Kỳ Phong không nói dối.Trong vòng một tháng hoàn toàn nắm giữ Hư Không Luyện Đan Thuật vốn dĩ không thực tế, tỷ lệ thành công bảy thành, quả thực đã là khó có được.

“Vậy ngươi gặp trẫm, là vì chuyện gì?”Lương Kỳ Phong ổn định lại tâm thần: “Thần đẳng đã gặp phải bình cảnh, trong thời gian ngắn khó có thể đột phá.

Đặc biệt đến thỉnh cầu Bệ hạ, bảy thành nắm chắc... có thể thử

một lần không?"Quyết định đặt trên vai Lâm Tẫn.Bảy thành nhìn có vẻ không thấp, nhưng ba thành rủi ro thất bại kia, lại có nghĩa là cây Niết Bàn Thảo duy nhất sẽ bị lãng phí hoàn toàn, khó mà tìm được cây thứ hai.Hắn quay đầu nhìn Yến Kinh Tuyết, cẩn thận nói rõ lợi hại của Niết Bàn Khải Phượng Đan.Dù sao cũng liên quan đến thể chất của nàng, lựa chọn này nên do nàng đưa ra."Ái phi có nghĩ kỹ chưa?

Là bây giờ thử một lần, hay là đợi thêm?" Lâm Tẫn trịnh trọng hỏi.Yến Kinh Tuyết chỉ trầm ngâm chốc lát, giữa lông mày đã hiện lên vẻ quyết đoán: "Bây giờ liền dùng!

Phú quý hiểm trung cầu.

Nếu thành, là tạo hóa của thần thiếp; nếu bại, cũng là mệnh số của thần thiếp!"Một khi đã biết được khả năng mình sở hữu thể chất đặc biệt, nàng liền không muốn tiếp tục khô khan chờ đợi nữa.Ai cũng không biết Lương Kỳ Phong khi nào mới có thể nắm chắc mười phần, mà chờ đợi xa vời, chỉ làm nhiễu loạn đạo tâm, thậm chí tổn thương kinh mạch.Nàng quay sang Lương Kỳ Phong, thản nhiên nói: "Lương đại nhân cứ mạnh dạn thi triển là được.

Cho dù thất bại, bổn cung cũng tuyệt không trách tội."Lương Kỳ Phong như trút được gánh nặng, cúi đầu thật sâu: "Tạ Quý phi nương nương!"Lúc này Hoa Huy từ đan phòng bên cạnh bước ra, sau khi hành lễ liền bẩm báo: "Bệ hạ, nương nương, vật liệu phụ đã chuẩn bị đầy đủ, có thể luyện đan bất cứ lúc nào!"Lâm Tẫn khẽ gật đầu.Mọi người di chuyển vào đan phòng.Chỉ thấy trên bàn án chỉnh tề bày ra hơn mười loại dược liệu phụ trợ, lại có mấy bình đan dược rực rỡ phát sáng, tản ra chân khí ba động tinh thuần."Những đan dược này là?" Lâm Tẫn nhướng mày hỏi.Hoa Huy cung kính giải thích: "Bẩm Bệ hạ, đây là đan dược bổ khí mà thần đẳng chuẩn bị, phòng khi chân khí không đủ trong quá trình luyện đan."Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.Hai người này quả thực đã suy nghĩ chu toàn.Hắn không nói nhiều nữa,

vung tay áo, Xích Diễm Liên Tâm và Niết Bàn Thảo bay lên không trung, rơi xuống án: "Bắt đầu đi.

Trẫm tự mình hộ pháp cho các ngươi."Tạ Bệ hạ!" Hai người nhìn nhau, đều thấy sự ngưng trọng trong mắt đối phương.Họ hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong, ngay lập tức, đồng thời ra tay!Hư Không Luyện Đan Thuật, chính là lấy chân khí thiên địa làm lò, chân khí tự thân làm lửa, trực tiếp trong hư không dung luyện dược liệu, ngưng tụ đan hình!Ban đầu mọi thứ thuận lợi.Mười mấy loại vật liệu phụ dưới sự bao bọc của chân khí nhanh chóng hòa tan, hóa thành một vũng dược dịch trong suốt lơ lửng giữa không trung.Tuy nhiên.Khi Xích Diễm Liên Tâm được bỏ vào trong đó, khoảnh khắc ấy."Oanh!!"Ngọn lửa hùng hổ dữ dội như long diễm cuồng nộ bốc lên trời, lập tức nuốt chửng hai người!Ngọn lửa cuồng bạo kia thậm chí còn muốn phá vỡ lò đan bằng chân khí ngưng tụ! Lương Kỳ Phong, Hoa Huy sắc mặt kịch biến, đồng thanh kinh hô: "Không hay rồi!

Dược liệu này quá bá đạo, lò đan chân khí... sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!"Trong đan phòng, liệt diễm ngút trời!Hỏa long do Xích Diễm Liên Tâm hóa thành cực kỳ cuồng bạo, ngọn lửa nóng bỏng gần như muốn xé nát hoàn toàn lò đan hư không mà Lương Kỳ Phong và Hoa Huy dùng chân khí tinh thuần cấu trúc!Hai người sắc mặt tái nhợt, mồ hôi như mưa.Mặc dù hai tay pháp quyết biến hóa không ngừng, chân khí toàn thân như hồng thủy vỡ đê tuôn trào ra, lại không ngừng nhét đan dược bổ sung chân khí vào miệng.Nhưng lò đan kia vẫn rung chuyển dữ dội, vết nứt lan rộng bằng mắt thường có thể thấy được!"Bệ hạ!

Thần đẳng... sắp không chống đỡ nổi nữa!" Khóe miệng Lương Kỳ Phong thậm chí rỉ ra một tia máu tươi, đó là dấu hiệu của chân khí phản phệ.Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này,"Hừ!"Một tiếng hừ

lạnh tựa như tiếng sấm kinh thiên vang dội.Lâm Tẫn vẫn luôn ngưng thần chú ý, động rồi!Hắn một tay bảo hộ Yến Kinh Tuyết phía sau, tay kia tịnh chỉ như kiếm, tùy ý điểm ra phía trước!"Ong!"Một đạo kiếm ý sắc bén ngưng luyện đến cực hạn, ẩn chứa đế uy vô thượng phá không mà ra.Không phải chém về phía ngọn lửa.Mà là như thiên tài vậy, chuẩn xác đâm vào hạch tâm của hỏa long bạo liệt — chính là bản nguyên năng lượng của Xích Diễm Liên Tâm!Ngọn lửa cuồng nộ tựa như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp nghẹt cổ họng, tiếng gào thét chợt im bặt.Năng lượng kiệt ngạo đủ sức hủy diệt tất cả, trước sức mạnh tuyệt đối, bị cưỡng ép trấn áp xuống, một lần nữa thu lại vào dược dịch, trở nên ôn thuận.Áp lực giảm hẳn!Lương Kỳ Phong và Hoa Huy toàn thân thả lỏng, suýt chút nữa mềm nhũn trên mặt đất, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo.Hai người không dám chậm trễ chút nào, lập tức ổn định tâm thần, toàn lực thao túng chân khí, khiến dược lực Xích Diễm Liên Tâm bắt đầu hòa tan từ từ với các dược liệu phụ khác.Yến Kinh Tuyết đứng phía sau Lâm Tẫn, ngọc thủ vô thức siết chặt vạt áo.Khoảnh khắc kinh tâm động phách vừa rồi khiến nàng lòng dạ dậy sóng.Nàng nhìn bóng lưng vĩ ngạn của Lâm Tẫn, trong mắt đẹp dị sắc liên liên, có sự dựa dẫm, có sự tự hào, nhưng sâu thẳm hơn, là một nỗi không cam lòng và khát vọng.Nàng tuy là quý phi, tôn vinh vô hạn.Nhưng nàng càng là Chỉ huy sứ Phượng Linh Vệ, là võ giả từng vung kiếm bảo vệ hậu cung!Trong xương cốt nàng có sự kiêu ngạo thuộc về riêng mình.Nàng không muốn chỉ làm một con chim hoàng yến được che chở dưới đôi cánh, nàng khát vọng sức mạnh, khát vọng có thể sánh vai cùng hắn, vì hắn chém hết kẻ địch trên đường!"Nếu đan dược này thành công, nếu thể chất của ta thật sự có thể thay đổi..." Yến Kinh Tuyết thầm suy tư trong lòng.Một cảm xúc phức tạp pha lẫn kỳ vọng, lo lắng và hưng phấn trào dâng trong lồng ngực: "Ta nhất định phải trở nên mạnh hơn, mới có thể trợ giúp Bệ hạ tốt hơn!"Lâm Tẫn không hề nhận ra tâm tư cuồn cuộn của

giai nhân phía sau.Toàn bộ thần niệm của hắn đều khóa chặt vào đoàn dược dịch dần trở nên trong suốt lấp lánh giữa không trung.Tiếp theo, mới là bước quan trọng nhất — bỏ Niết Bàn Thảo vào!"Thêm Niết Bàn Thảo!" Lương Kỳ Phong trầm giọng hét khẽ, giọng nói mang theo một tia run rẩy.Hoa Huy lập tức cẩn thận bỏ cây Niết Bàn Thảo ẩn chứa sinh cơ bàng bạc và sức mạnh thần bí kia vào trung tâm dược dịch."Oanh!"Lại một luồng năng lượng ba động khuếch tán.Nhưng khác với sự bạo liệt của Xích Diễm Liên Tâm trước đó, luồng lực lượng này tràn đầy đạo vận sinh diệt luân hồi cổ xưa, khiến dược dịch sôi sục kịch liệt, hào quang vạn đạo!Lâm Tẫn đã có chuẩn bị từ trước, ánh mắt ngưng lại, đế uy lại giáng, tựa như định hải thần châm, cưỡng chế xoa dịu đạo vận cuồng loạn kia.Còn Lương Kỳ Phong và Hoa Huy, sau khi trải qua sự phối hợp vừa rồi, việc vận dụng Hư Không Luyện Đan Thuật cũng đã thành thạo hơn nhiều, hai người phối hợp ăn ý, dẫn dắt sức mạnh của Niết Bàn Thảo và Xích Diễm Liên Tâm cùng các dược liệu khác dung hợp hoàn hảo.Thời gian từng chút trôi qua.Trong đan phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng ong ong rất nhỏ phát ra từ dược dịch không ngừng cô đọng, tinh luyện dưới sự tôi luyện của chân hỏa.Một mùi hương đan dược kỳ dị khó tả bắt đầu lan tỏa, ngửi thấy khiến người ta tinh thần đại chấn, ngay cả chân khí vận chuyển dường như cũng nhanh hơn vài phần.Yến Kinh Tuyết nín thở.Nàng có thể cảm nhận được, trong đoàn dược dịch kia đang thai nghén một luồng sức mạnh khổng lồ ẩn chứa sự cộng hưởng mơ hồ với huyết mạch của nàng.Cuối cùng!Dưới sự chú ý tập trung của mọi người, tất cả dược dịch hoàn toàn dung hợp, ngưng tụ thành một hình dạng đan dược ban đầu có kích thước bằng mắt rồng, bề mặt có những vân phượng hoàng tự nhiên!Ngay khoảnh khắc đan thành,"Lệ!"Một tiếng phượng minh trong trẻo xuyên mây, chấn động linh hồn vang lên giữa không trung!Ngay sau đó.Viên đan dược kia bỗng nhiên bùng phát ra ánh sáng và nhiệt lượng vô tận.Một

đạo hỏa phượng hoàng hư ảnh ngưng luyện vô cùng, thần tuấn phi phàm từ trong đan dược vọt lên trời, hai cánh xòe rộng, lông vũ rực rỡ, toàn thân lưu chuyển đạo tắc thiên địa, dường như muốn phá vỡ nóc đan phòng, bay vút chín tầng trời!"Phốc!"Dị tượng thành đan mạnh mẽ mang theo thiên địa chi uy, trong chớp mắt khiến Lương Kỳ Phong và Hoa Huy vốn đã tiêu hao chân khí quá độ bị chấn động liên tục lùi lại, khí huyết trong cơ thể sôi trào, suýt chút nữa thổ huyết."Muốn chạy?" Lâm Tẫn nhướng mày kiếm, hàn quang chợt lóe.Trước dị tượng như vậy, hắn ngay lập tức nghĩ đến viên đan dược này đã thông linh, muốn hóa hình độn tẩu!Kiếm khí trên đầu ngón tay hắn lại ngưng tụ, chuẩn bị chặn đạo phượng hoàng hư ảnh này lại."Bệ hạ chậm đã!"Lúc này, Yến Kinh Tuyết lại tiến lên nửa bước, chắn trước mặt Lâm Tẫn.Nàng ngẩng đầu nhìn đạo hỏa phượng hoàng hư ảnh hoa quý thần thánh trên không trung, trong mắt đẹp không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn lộ ra một loại thân cận và mê ly tự nhiên.Kỳ lạ là!Đạo phượng hoàng hư ảnh kia cũng ngừng cuồng loạn, cúi đầu phủ khám nàng.Một người một phượng, ánh mắt dường như giao hội trong hư không.Một sự kết nối nguyên từ sâu thẳm huyết mạch, vô thanh vô tức được thiết lập.Yến Kinh Tuyết linh cơ khẽ động, giơ bàn tay ngọc thon dài lên, đầu ngón tay bức ra một giọt tinh huyết màu đỏ thắm pha chút ánh vàng nhạt.Nàng búng ngón tay, giọt tinh huyết kia như sao băng rơi xuống, tựa như có linh tính dẫn dắt, nhập vào mi tâm của hỏa phượng hoàng hư ảnh."Lệ!"Phượng hoàng hư ảnh lại một lần nữa ngẩng đầu kêu dài.Nhưng tiếng kêu này không còn sự cuồng dã bất tuần như trước, mà tràn đầy sự hưng phấn và vui mừng khó tả, phảng phất như kẻ lang thang về nhà!Hấp thu tinh huyết của Yến Kinh Tuyết, phượng hoàng hư ảnh trong khoảnh khắc trở nên càng ngưng thực hơn, lông vũ trên thân càng thêm rực rỡ chói mắt, đạo tắc hỏa diễm lưu chuyển cũng càng rõ nét.Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó không

còn cố gắng bay đi, mà vui vẻ kêu một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang lửa thuần túy nhất, tựa như chim non về tổ, trong nháy mắt nhập vào mi tâm của Yến Kinh Tuyết!Tất cả những điều này xảy ra trong chớp nhoáng!Nhiệt độ cao ngút trời đang hoành hành trong đan phòng bắt đầu nhanh chóng hạ xuống, chân khí cuồng bạo cũng lắng dịu, dường như tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác.Giữa không trung, viên Niết Bàn Khải Phượng Đan... biến mất rồi!"Đan dược hóa hình, trực tiếp nhận chủ?" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên sự kinh ngạc nồng đậm, sau đó hóa thành sự minh ngộ.Lương Kỳ Phong cố gắng tiến lên, yếu ớt hỏi: "Bệ...

Bệ hạ, cái này... thành công rồi sao?"Giọng nói của hắn mang theo sự không chắc chắn và lo lắng, dù sao đan dược đã không còn.Lâm Tẫn nhìn hai người sắc mặt tái nhợt và mệt mỏi, sảng khoái cười lớn: "Hai vị ái khanh, vất vả rồi!

Đại công cáo thành!""Thành công rồi!

Chúng ta thành công rồi!" Lương Kỳ Phong và Hoa Huy nhìn nhau, đều từ trên mặt đối phương thấy được sự kích động và cuồng hỉ tột độ, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng khom người: "Bệ hạ nói quá lời, có thể tham gia luyện chế thần đan này, chính là cơ duyên ba đời của thần đẳng a!"Lời này không phải hư ngôn.Trải qua lần luyện chế này, họ đối với sự cảm ngộ về Hư Không Luyện Đan Thuật càng sâu thêm một tầng, thậm chí ngay cả cảnh giới tu vi đã đình trệ bấy lâu cũng có sự lung lay rõ rệt!Hoa Huy cảm thấy bức tường cảnh giới Đại tông sư hậu kỳ mỏng đi vài phần, còn Lương Kỳ Phong càng kinh hỉ hơn khi phát hiện, rào cản từ Tông sư trung kỳ đến hậu kỳ gần như hoàn toàn biến mất, chỉ cần điều tức một chút, khoảnh khắc là có thể đột phá!Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua Yến Kinh Tuyết đang nhắm chặt hai mắt, toàn thân bắt đầu tản ra khí tức ôn hòa nhưng nóng rực, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.Hắn hạ lệnh: "Truyền lệnh, phong tỏa đan

phòng, bất cứ ai cũng không được lại gần!”“Thần tuân chỉ!” Hai người lĩnh mệnh.Lâm Tẫn thầm tự chúc mừng, may mắn thay đã dẫn Yến Kinh Tuyết cùng đến.Nếu không.Khoảnh khắc đan dược hóa hình, nếu không cảm nhận được sự dẫn dắt của huyết mạch phượng hoàng đồng nguyên, không nhận được giọt tinh huyết bản nguyên tôi luyện và nhận chủ kia, đạo linh tính hư ảnh này e rằng sẽ lập tức tiêu tán, đan dược cũng sẽ mất đi linh tính rất nhiều, thậm chí hoàn toàn báo phế!Đó mới là thật sự công cốc.Rời khỏi đan phòng.Lương Kỳ Phong cáo lui, vội vàng bế quan đột phá.Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, hỏi Hoa Huy: “Trẫm sai Đan Đỉnh Ti phụ trách thành lập Dược Vương Các, tiến triển thế nào rồi?”“Bẩm Bệ hạ.” Hoa Huy cung kính đứng phía sau Lâm Tẫn, bẩm báo: “Hiện tại đã có quy mô ban đầu rồi!”“Ồ?” Lâm Tẫn nhướng mày, khá hứng thú: “Đi, đi xem.”“Bệ hạ mời theo thần.” Hoa Huy nghiêng người dẫn đường, tư thái khiêm tốn.Hai người đi đến một thiên điện yên tĩnh trong Đan Đỉnh Ti.Cửa điện từ từ được đẩy ra.Chỉ thấy trong điện, hơn mười đứa trẻ không lớn tuổi lắm, đang phân biệt dưới sự chỉ dẫn của mấy vị dược sư Đan Đỉnh Ti, nghiêm túc nhận biết các loại dược liệu.Trong đó có mấy đứa có thiên phú nổi bật, lòng bàn tay đã có thể ổn định thúc đẩy ra ngọn lửa chân khí yếu ớt, hiển nhiên cách việc chính thức khai lò luyện đan đã không còn xa!“Bệ hạ.” Hoa Huy giới thiệu: “Khóa học viên đầu tiên của Dược Vương Các, tổng cộng mười ba người, lớn nhất mười hai, nhỏ nhất gần bảy tuổi, đều là những hạt giống tốt được tìm từ khắp nơi, có ngộ tính cao trong con đường luyện đan!”Lâm Tẫn lộ vẻ tán thưởng.Có thể trong thời gian ngắn như vậy tuyển chọn được những đứa trẻ này và bồi dưỡng đến mức này, Hoa Huy và Lương Kỳ Phong quả thật đã đặt tâm tư vào.

“Đây chỉ là đợt đầu tiên.” Hoa Huy bổ sung: “Sau này còn sẽ tuyển chọn thêm nhiều đứa trẻ có thiên phú hơn đưa vào kinh đô.”Lâm Tẫn nghiêm túc căn dặn: “Phải nhớ, không được cưỡng chế, cha mẹ thân

thích của những đứa trẻ này nhất định phải an trí thỏa đáng, cấp cho đãi ngộ hậu hĩnh.”Hắn khẽ dừng lại, ngữ khí chuyển sang nghiêm túc: “Ngoài ra, Dược Vương Các không phải nơi nuôi dưỡng kẻ nhàn rỗi, cần thiết lập khảo hạch.”“Nếu có người tiến bộ chậm chạp trong thời gian dài, không đạt yêu cầu, liền sẽ bị đào thải, đưa về nguyên quán, có thể sắp xếp làm chức vụ dược sư tại nha môn địa phương, cũng coi như một nghề mưu sinh.”Hoa Huy khom người đáp: “Thần, minh bạch!

Nhất định sẽ nghiêm ngặt chấp hành ý chỉ của Bệ hạ!”Sau đó.Lâm Tẫn ra hiệu triệu tập tất cả đứa trẻ lại.Các đứa trẻ nhìn vị Hoàng đế mặc long bào, không giận mà uy, thần sắc khác nhau.Có đứa hiếu kỳ nhìn ngó, có đứa kích động đến mức mặt đỏ bừng, có đứa lại rụt rè cúi đầu, thậm chí còn có hai cô bé nhỏ tuổi hơn, trong mắt ngấn lệ, cố nén không dám khóc ra.Lâm Tẫn cố gắng thu lại đế uy toàn thân, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái, ôn tồn nói: “Các con, không cần sợ hãi.”“Trẫm triệu tập các con từ khắp nơi về đây, là gửi gắm kỳ vọng lớn!

Chỉ cần các con dụng tâm học tập thuật luyện đan, tương lai, các con đều là trụ cột của Đại Uyên Vương triều ta, là nền tảng của quốc gia!”Lời nói của hắn dường như mang theo sức mạnh an ủi kỳ lạ.Các đứa trẻ phản ứng không giống nhau.Những đứa ngây thơ vẫn trừng mắt to, nửa hiểu nửa không.Còn mấy đứa lớn hơn một chút, đã có thể ngưng tụ chân hỏa, thì gật đầu lia lịa, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, trong mắt dấy lên ánh sáng kiên định và khát vọng, như thể đã tìm thấy mục tiêu phấn đấu cả đời.Chúng biết, đây là cơ hội thay đổi vận mệnh! Lâm Tẫn thấy vậy, mỉm cười nhạt, sai người gọi họa sĩ trong cung đến.Hắn giơ tay, hư không vẽ, chân khí tinh thuần tuôn ra, nhanh chóng phác họa và biến hóa thành một đạo hư ảnh già nua rõ ràng trong không trung.Phong thái tiên phong đạo cốt, ánh mắt sâu thẳm,

chính là hình tượng Lăng Huyền Bách!“Người này, tên là Lăng Huyền Bách!” Giọng Lâm Tẫn nghiêm túc: “Từ hôm nay trở đi, hắn chính là Tổ sư Dược Vương Các!

Các con, đều là truyền nhân của hắn!

Phải luôn ghi nhớ ân đức Tổ sư, cần cù tu luyện không ngừng, phát huy môn phái!”Ánh mắt Hoa Huy kính ngưỡng nhìn hư ảnh Lăng Huyền Bách, trong lòng đã hiểu rõ.Hư Không Luyện Đan Thuật thần quỷ mạc trắc kia, dù không phải do người này sáng tạo, cũng tất yếu có nguồn gốc sâu xa với hắn.Nếu không Bệ hạ sau khi trở về, sẽ không vội vàng thành lập Dược Vương Các như vậy.Tài năng của họa sĩ cao siêu, nét bút phác họa hình tượng Lăng Huyền Bách sống động như thật, y phục phiêu phất, ánh mắt linh động.Thỉnh thoảng ánh sáng lưu chuyển, khiến Lâm Tẫn cũng có chút hoảng hốt, dường như vị lão giả vì tương lai nhân loại không tiếc hủy diệt tông môn kia, thật sự đã từ cõi chết trở về, giáng lâm tại đây!“Hãy cung phụng bức họa này tại chính đường Dược Vương Các, hương khói mỗi ngày không dứt, để thể hiện sự tôn sùng!” Lâm Tẫn hạ lệnh.“Thần, nhất định sẽ tự mình giám sát, tuyệt không dám lơ là!” Hoa Huy trịnh trọng lĩnh mệnh.Đêm đó, trăng sáng sao thưa.Trên màn trời xanh thẫm, vầng trăng khuyết như lưỡi câu, ánh sáng trong trẻo rải khắp nơi, vô vàn tinh tú lấp lánh, báo hiệu ngày mai lại sẽ là một ngày nắng đẹp.Lương Kỳ Phong bưng đến một chén trà nóng ấm.Sau một ngày lắng đọng và tu luyện, cảnh giới của hắn đã ổn định bước vào Tông sư hậu kỳ, khí tức trong cơ thể vô cùng hùng hậu vững chắc.“Bệ hạ, thời gian không còn sớm, Quý phi nương nương dung hợp đan dược còn cần thời gian, không bằng ngài về cung nghỉ ngơi trước?

Một khi nương nương có bất kỳ dị động nào, thần sẽ lập tức phái người bẩm báo!” Hoa Huy ở một bên, cũng liên tục phụ họa.

“Không cần!” Lâm Tẫn phất tay, khẽ nhấp một ngụm trà, ánh mắt

chú mục vào cánh cửa đan phòng.Niết Bàn Khải Phượng Đan dù sao cũng là đan dược trong truyền thuyết.Không ai có thể đảm bảo liệu nó có thực sự kích hoạt hoàn toàn huyết mạch phượng hoàng ẩn sâu trong cơ thể Yến Kinh Tuyết hay không.Nếu thật sự xảy ra bất trắc, hắn nhất định phải ra tay ngay lập tức!Vài hơi thở sau.Hắn đặt chén trà xuống, vẫy tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống, nói: "Trẫm muốn biết, có hay không một loại đan dược dược tính tương đối ôn hòa, có thể đề thăng chân khí, phụ trợ tu luyện và có thể luyện chế hàng loạt?"Nghe vậy.Lương Kỳ Phong và Hoa Huy nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.Loại đan dược này, đã không kém gì linh đan rồi, sao có thể luyện chế hàng loạt được chứ?Đột nhiên!Hoa Huy dường như nghĩ ra điều gì, lên tiếng nói: "Bệ hạ, có một loại đan dược hẳn là đáp ứng được yêu cầu của ngài, nhưng... dược hiệu rất yếu, ước chừng võ giả từ Thất phẩm trở lên thì không có tác dụng gì."Lương Kỳ Phong tiếp lời nói: "Hoa đại nhân nói, chẳng lẽ là...

Thần Thanh Đan?""Chính là." Hoa Huy đáp."Thần Thanh Đan?" Lâm Tẫn khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn: "Cái tên này, nghe có vẻ không tầm thường."Hoa Huy cười khổ, nói: "Bệ hạ không biết, loại đan dược này tuy chỉ là phẩm cấp nhập môn của đan sư, nhưng gần như không ai nguyện ý luyện chế.""Vì sao?" Lâm Tẫn không hiểu.Cho dù chỉ có hiệu quả với võ giả dưới Thất phẩm, đó cũng là cực kỳ không tồi rồi.Phải biết rằng!Hiện tại trong giang hồ, phần lớn võ giả vẫn còn ở hàng ngũ trung hạ phẩm, Tông sư đã có thể trở thành trưởng lão của một số tông môn trung đẳng rồi!Nếu có thể đạt được loại đan dược này với số lượng lớn, nhanh chóng đề thăng thực lực tầng dưới, cũng không phải việc khó.

"Bẩm Bệ hạ, vì không có lời." Lương Kỳ Phong tiếp lời, giải thích cặn kẽ: "Luyện chế một viên Thần Thanh Đan, giá trị dược liệu cần thiết vượt xa giá của viên đan dược này, tự nhiên cũng không ai

nguyện ý lỗ vốn đi luyện chế.”Lâm Tẫn dựa vào lưng ghế, hơi gật đầu, hỏi: “Dược liệu cần thiết, rất hiếm sao?”“Cũng không phải.” Lương Kỳ Phong lắc đầu, nói: “Vẫn là tương đối phổ biến.”Lâm Tẫn hai mắt hơi híp, trầm ngâm chốc lát, trong lòng đã có quyết định.“Truyền ý chỉ của trẫm.” Giọng hắn trầm ổn, mang theo sức mạnh không thể nghi ngờ: “Ngay lập tức, đại lượng thu mua dược liệu cần thiết cho Thần Thanh Đan, để Khâu gia toàn lực phối hợp, có bao nhiêu thu bấy nhiêu, Đan Đỉnh Ti lập tức sắp xếp chuyên nhân phụ trách luyện chế Thần Thanh Đan không ngừng nghỉ.”Hai người ngẩn ra.Mặc dù không hiểu rõ Bệ hạ vì sao lại làm chuyện lỗ vốn này, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức khom người lĩnh mệnh: “Thần đẳng tuân chỉ!”Lâm Tẫn hành động này, tự có thâm ý của hắn.Trong mắt hắn, những vấn đề có thể giải quyết bằng kim ngân, đều không phải là vấn đề!Đại lượng luyện chế Thần Thanh Đan, không chỉ có thể nhanh chóng đề thăng cảnh giới tu vi của những thần thuộc cốt cán như Giả Tư Hiệp, Vương Cao, mà còn có thể tăng cường đại diện tích thực lực tổng thể của Huyền Giáp Cấm Quân, Cẩm Y Vệ và Đại Tuyết Long Kỵ.Khi đó.Đối mặt với tà ma dị vực không biết khi nào sẽ giáng lâm, Đại Uyên Hoàng triều mới có thể có thêm vài phần thắng lợi!“Lệ!!!”Đúng vào lúc hắn tâm niệm điện chuyển, một tiếng phượng minh vang dội hơn, uy nghiêm hơn cả khi đan thành trước đó, mạnh mẽ từ trong đan phòng đang đóng kín kia vang lên, thẳng tắp xuyên thủng trời xanh!Ngay sau đó!Trong đồng tử Lâm Tẫn và những người khác đột nhiên co rút lại, một hư ảnh hỏa diễm màu vàng kim vô tận vọt lên trời, trong nháy mắt nhuộm đỏ nửa bầu trời đêm!Ngọn lửa kia nóng rực mà thần thánh, mang theo khí tức cổ xưa bàng bạc, dường như muốn hoàn toàn đốt cháy, thiêu rụi cả mảnh trời!Kỳ quan vẫn đang tiếp diễn!Ngọn lửa màu vàng kim kia trên bầu trời cuồn cuộn, ngưng tụ, không những không tan, mà ngược lại càng ngưng thực hơn, cuối cùng hóa thành một hư ảnh phượng hoàng khổng lồ che lấp

trời trăng!Hai cánh xòe rộng, lông vũ lưu chuyển kim quang rực rỡ, ánh mắt kiêu hãnh quét qua, uy áp thần thú vô hình bao trùm toàn bộ kinh đô!“Thần tích!

Là thần tích a!”“Phượng hoàng!

Là thần điểu phượng hoàng trong truyền thuyết!”“Trời phù hộ Đại Uyên ta!

Trời phù hộ Bệ hạ!”Trong kinh đô.Vô số bá tánh bị dị tượng kinh thiên này chấn nhiếp, ào ào rời nhà.Ngước nhìn thân ảnh thần thánh bay vút chín tầng trời kia, không tự chủ được đồng loạt quỳ xuống đất, thần tình kích động mà thành kính, không ngừng dập đầu quỳ bái! Phượng hoàng giáng thế, đây trong bất kỳ truyền thuyết nào cũng là điềm lành!Tuy nhiên.Lâm Tẫn đứng trong viện Đan Đỉnh Ti, trong lòng lại dâng lên một nỗi kinh hãi!“Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trên bầu trời kia không phải là hư ảnh năng lượng đơn thuần!Trong đó ẩn chứa một luồng khí thế kinh người cổ xưa, bàng bạc, nguyên từ thượng cổ thần thú, chân thực đến mức... thậm chí mơ hồ đối với hoàng đạo long khí hùng hậu của hắn sản sinh ra một chút áp chế! Không phải rồng phượng tự thân có phân biệt cao thấp.Mà là cảnh giới Khấu Thiên của hắn hiện tại, so với uy thế của thượng cổ thần thú hoàn toàn thức tỉnh này, ở cấp độ “chất”, lại có vẻ hơi không đủ! Quan trọng hơn là!Ánh mắt Lâm Tẫn sắc bén như điện, gắt gao khóa chặt cánh cửa đan phòng vẫn đang đóng kín, thần thức đã như thủy triều lan tỏa đi.Nhưng, kết quả phản hồi trở về khiến lòng hắn chùng xuống — hắn vậy mà hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Yến Kinh Tuyết!Trong đan phòng, trống rỗng!Chẳng lẽ nói... con phượng hoàng đang tản ra khí tức sinh mệnh hùng hồn và uy áp thần thánh trên bầu trời kia, chính là...?Sưu!

Sưu!Hai tiếng phá không cấp tốc vang lên, thân ảnh Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên gần như đồng thời xuất hiện bên cạnh Lâm Tẫn.Hai

vị cường giả cảnh Khấu Thiên lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng, mang theo sự kinh ngạc khó tin, nhìn về phía con phượng hoàng đang bay lượn kia.“Bệ hạ, con phượng hoàng này... chẳng lẽ là...” Giọng Tiêu Luyện mang theo sự do dự và kinh hãi.“Không sai!” Lâm Tẫn giọng trầm thấp, khẳng định suy đoán của ông ta: “Đan Đỉnh Ti đã thành công luyện chế Niết Bàn Khải Phượng Đan, sau khi Kinh Tuyết dùng, Phượng Hoàng Linh Thể hẳn là đã được triệt để thức tỉnh, dẫn động sự hiển hiện tối thượng của huyết thống thượng cổ này!”Tiêu Luyện nghe vậy, lòng dạ dậy sóng kịch liệt.Hắn không chỉ kinh hãi trước cảnh tượng hùng vĩ của phượng hoàng hiện thế, mà càng kinh hãi trước thủ đoạn của Lâm Tẫn!Xích Diễm Liên Tâm, Niết Bàn Thảo... những thần dược này đã tuyệt tích, chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ thư, Bệ hạ rốt cuộc làm thế nào trong thời gian ngắn như vậy thu thập đủ?Vị đế vương trẻ tuổi này, quả nhiên thần thông quảng đại!Yến Kinh Tuyết thành công kích hoạt Phượng Hoàng Linh Thể, đánh dấu nàng đã có được ấn ký truyền thừa hoàn chỉnh của thượng cổ thần thú phượng hoàng!Con đường tu luyện tương lai, đơn giản là một con đường bằng phẳng.Có lực lượng phượng hoàng tương trợ, cảnh giới Khấu Thiên đối với nàng mà nói tuyệt không phải điểm cuối, thậm chí vượt qua những lão già như bọn họ, cũng tuyệt không phải việc khó!Diệp Đình Uyên ở một bên, thần sắc càng phức tạp vô cùng, biểu cảm tựa cười mà không phải cười, quả thực còn khó coi hơn khóc.Nghĩ hắn Diệp Đình Uyên, từng là Tông chủ Cửu Tiêu Thánh Tông, một trong ngũ đại Thánh địa giang hồ!Tung hoành thiên hạ trăm năm, tự khen thiên phú tuyệt luân, thế gian hiếm có.Nhưng từ khi nhập trụ Đại Uyên Hoàng cung này đến nay, chút kiêu ngạo của hắn bị đả kích đến tan nát!Thân mang Vạn Kiếp Ma Nhận Thể Cố Trục Dã, Thiên Sinh Hỗn Độn Lôi Thần Thể Lôi Đình, còn có vị Yến Kinh Tuyết trước mắt đã khai mở Phượng Hoàng Linh Thể... không ai trong số đó mà không phải thể chất tuyệt thế vạn năm

khó gặp?Thiên phú tiềm lực mạnh hơn hắn đâu chỉ một bậc?Càng đừng nói đến vị Hoàng đế Bệ hạ thâm bất khả trắc, không thể nhìn thấu thực lực chân chính bên cạnh!Người so với người, thật sự tức chết người!Tiêu Luyện như thể nhìn thấu tâm tư đang dậy sóng trong đầu vị lão hữu này, liền tiến lại gần, hạ thấp giọng nói: "Lão Diệp, nhìn thoáng ra một chút đi, quen là được rồi.

Bên cạnh Bệ hạ, thiên tài...

ân, không tính là vật hiếm lạ."Diệp Đình Uyên mặt ủ mày ê, truyền âm đáp: "Ta cũng không phải đố kỵ, chỉ là... chỉ là cảm thấy trăm năm nay, thật sự sống hoài phí rồi!"Tiêu Luyện nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí, vỗ vỗ vai hắn: "Mới đến đâu chứ?

Đợi thêm một thời gian nữa, chờ ngươi nhìn thấy tồn tại càng khủng bố hơn, sợ rằng ngay cả lời này cũng không nói ra được nữa."Còn có nữa?" Diệp Đình Uyên đồng tử đột nhiên phóng đại, thần niệm vô thức quét qua Hoàng cung, nghi hoặc nói: "Trong cung này, còn có hạt giống tốt nào nghịch thiên hơn Phượng Hoàng Linh Thể, Hỗn Độn Lôi Thần Thể?

Sao ta không phát hiện ra?"Tiêu Luyện cười mà không nói, chỉ là như có như không liếc nhìn một hướng nào đó trong hậu cung, nơi đó là tẩm cung của Quý phi Tô Vãn Tình."Đến lúc đó, ngươi tự nhiên sẽ biết." Hắn thầm nghĩ trong lòng, so với những thể chất này, long tử trong bụng Tô Quý phi kia, tiềm năng tiềm tàng, mới là sự tồn tại chân chính đủ để lay động thiên địa!Đúng vào lúc này,"Lệ!"Lại một tiếng phượng minh xuyên thấu thiên địa vang lên, mang theo một chút viên mãn và đạo vận quy chân.Hỏa diễm đỏ rực ngút trời bắt đầu như trăm sông đổ về biển mà thu lại.Hư ảnh phượng hoàng khổng lồ uy nghiêm kia cũng theo đó tiêu tán, hóa thành một đạo lưu quang đỏ rực ngưng luyện đến cực hạn, như sao băng cửu thiên, từ trên trời xanh lao xuống, "sưu" một tiếng nhập vào trong đan phòng đang đóng kín kia,

biến mất không thấy tăm hơi.Bầu trời đêm khôi phục lại màu xanh thẫm, trăng và sao như cũ, dường như tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác.Nhưng dư nhiệt nóng bỏng còn sót lại trong không khí, cùng với mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa không tan, thấm vào ruột gan, không gì không cho thấy, một kỳ tích chân chính, đã xảy ra.Cánh cửa đan phòng, vẫn đóng kín.Ngoài cửa.Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng thẳng, y phục khẽ phiêu động trong gió đêm.Trong đôi mắt sâu thẳm kia, có sự kỳ vọng, có chút căng thẳng khó nhận ra, nhưng nhiều hơn, là sự bình tĩnh thấu suốt tất cả.Thời gian, trôi qua chậm rãi trong tĩnh lặng.Ước chừng một nén hương trôi qua.“Kẽo kẹt” một tiếng khẽ, trong đêm vạn vật tịch mịch càng thêm rõ ràng.Cánh cửa đan phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra.Ánh trăng rải xuống, đầu tiên đập vào mắt, vẫn là bộ cung trang tố nhã quen thuộc.Nhưng!Khi ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào dung nhan Yến Kinh Tuyết, lại cảm thấy một loại xa lạ và uy nghiêm chưa từng có.Dung nhan nàng vẫn khuynh quốc, nhưng dưới làn da dường như có ngọc quang lưu chuyển, tăng thêm vài phần thần thánh.Điểm đáng chú ý nhất là đôi mắt nàng — ngày xưa trong trẻo như thu thủy hàn tinh, lúc này lại sâu thẳm như vực sâu.Ngay khoảnh khắc nàng ngước mắt nhìn tới, một tia thần hoa màu vàng kim từ đáy mắt nàng lướt qua, mang theo sự cao quý nguyên từ thần huyết, khiến hoàng đạo long khí trong cơ thể Lâm Tẫn thậm chí tự phát ngưng trệ.Nàng chậm rãi bước tới, toàn thân dường như có đạo vận vô hình lưu chuyển, không cần lời nói, khí tràng trầm ngưng như núi, siêu nhiên vật ngoại liền tự nhiên lan tỏa ra.Vị nữ tướng sảng khoái ngày nào vẫn còn đó, nhưng đã dung hợp với uy nghiêm của phượng hoàng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.Đại tông sư đỉnh phong!Cách cảnh giới Lục địa thần tiên, cũng chỉ còn một bước chân!Mà đây, còn chỉ là kết quả khi nàng vừa mới tạo thành Phượng Hoàng Linh Thể, đối với lực lượng phượng hoàng cuồn cuộn trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn khống chế.Chỉ cần cho nàng đủ thời gian củng cố tiêu hóa,

đột phá Lục địa thần tiên, đối với nàng mà nói sẽ là nước chảy thành sông, dễ như trở bàn tay!Nàng đi đến trước mặt Lâm Tẫn, cúi người hành lễ.Giọng nói so với ngày thường càng thêm không linh và từ tính, mang theo một phần kích động và cảm kích không kìm nén được: "Bệ hạ, thần thiếp... thành công rồi!"Lâm Tẫn ánh mắt nhu hòa, ôn tồn hỏi: "Cảm giác thế nào?""Rất tốt, tốt chưa từng có." Yến Kinh Tuyết ngẩng đầu, trong mắt đẹp quang thái dập dờn: "Dường như trong cơ thể đã mở ra một gông xiềng, nhìn thấy một thế giới rộng lớn hơn.

Hơn nữa... thần thiếp dường như, đã lĩnh ngộ được một số bản năng về lửa..."Nàng nói xong, ngón tay ngọc thon dài khẽ nâng lên."Phốc!"Một đốm lửa màu vàng kim từ không trung nhảy múa trên đầu ngón tay nàng.Đốm lửa này nhìn có vẻ yếu ớt, chỉ nhỏ bằng hạt đậu, nhưng khoảnh khắc nó xuất hiện, không gian xung quanh đều mơ hồ vặn vẹo, tản ra nhiệt độ cao kinh người khiến lòng người kinh hãi! Đây tuyệt không phải phàm hỏa mô phỏng bằng chân khí, mà là chân hỏa bản mệnh nguyên từ huyết mạch phượng hoàng, ẩn chứa lực lượng pháp tắc thiêu đốt vạn vật!Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên thấy vậy, nội tâm lại một lần nữa kịch chấn!Với nhãn lực của họ, tự nhiên có thể nhìn ra sự đáng sợ của đốm lửa nhỏ bé này.Ngọn lửa này dường như có thể trực tiếp đốt cháy linh hồn, dẫn đốt chân khí!Yến Kinh Tuyết hiện tại vẫn là cảnh giới Đại tông sư, mà đã có thể sở hữu sức mạnh cường hãn như vậy, nếu nàng đạp vào cảnh giới Khấu Thiên, trong số đồng cấp, ai có thể địch nổi?Thế là.Họ hít sâu một hơi, không hẹn mà cùng khom người cúi đầu, lời nói cung kính: "Cung chúc Quý phi nương nương, huyết mạch giác tỉnh, thần công đại thành!"Yến Kinh Tuyết khẽ gật đầu, ngọn lửa phượng hoàng chân hỏa đáng sợ trên đầu ngón tay lặng lẽ tắt lịm.Lúc này.Ánh mắt Tiêu Luyện chuyển động, dường như liên tưởng đến điều gì, trên mặt lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.Hắn tiến lên một bước, lại lần nữa chắp tay, giọng nói sang sảng: "Cung chúc Quý phi nương nương giác

tỉnh vô thượng thần mạch!”“Lão phu đây vừa hay có một món lễ vật, có lẽ rất hợp với công dụng hiện tại của nương nương, muốn dâng tặng nương nương, thể hiện chút tâm ý!”“Lễ vật?” Yến Kinh Tuyết ngẩn ra, sau đó lắc đầu, giọng nói không linh mà khiêm hòa: “Tiêu Trang chủ quá khách khí rồi.

Nếu không phải Trang chủ hào phóng cung cấp đan phương, Kinh Tuyết há có thể thành công?

Thật sự không dám lại nhận trọng lễ của Trang chủ.”Tiêu Luyện sảng khoái cười lớn, phất tay nói: “Nương nương nói quá lời rồi.

Ngài có thể giác tỉnh Phượng Hoàng Linh Thể, là cơ duyên trời ban, không liên quan nhiều đến lão phu.”“Nhưng mà...” Yến Kinh Tuyết còn muốn từ chối.Lời chưa dứt.Một bàn tay lớn ấm áp mà hữu lực đã nhẹ nhàng nắm lấy tay ngọc của nàng.Lâm Tẫn sải bước tiến lên, đầu ngón tay an ủi véo nhẹ lên mu bàn tay mềm mại của nàng, ngẩng mắt nhìn Tiêu Luyện, khóe môi cong lên một nụ cười trêu tức: “Tiêu Trang chủ đã có lòng này, vậy trẫm tự khắc không từ chối!”Chủ thánh địa như Tiêu Luyện, nội tình Tàng Kiếm Sơn Trang sâu dày biết bao, dị bảo vô số, đồ tốt dâng tận cửa, không lấy thì phí! Tiêu Luyện trên mặt ý cười càng sâu, phảng phất như đã liệu trước.Hắn khẽ khom người, ngữ khí trầm trọng hơn vài phần: “Bệ hạ minh giám.

Phượng mạch Quý phi nương nương vừa thức tỉnh, đang cần một thần binh có thể cộng hưởng với thần lực phượng hoàng, dùng làm hộ đạo.”Nói rồi.Hắn lật cổ tay, hỏa diễm bá đạo nóng rực khoảnh khắc quét sạch bốn phía!Lương Kỳ Phong và Hoa Huy cùng những người khác sắc mặt đại biến, bản năng lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy chân khí trong kinh mạch dường như muốn bị đốt cháy, kinh hãi không thôi.Lâm Tẫn gắt gao nhìn chằm chằm thanh kiếm đang lơ lửng trước mặt Tiêu Luyện.Kiếm dài ba thước ba tấc, toàn thân như được đúc từ

lưu hỏa.Thân kiếm ẩn hiện những vân hoa như lông vũ phượng hoàng, sóng nhiệt ngột ngạt dường như có thể thiêu rụi trời xanh, chỉ cần lơ lửng ở đó, đã khiến không gian xung quanh hơi vặn vẹo.Yến Kinh Tuyết cảm nhận càng trực tiếp hơn — huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể nàng lại tự động vui mừng sôi trào, đối với thanh kiếm này sinh ra một loại thân cận gần như bản nguyên!Giọng Tiêu Luyện kịp thời vang lên: "Bệ hạ, nương nương, kiếm này tên là 'Lưu Hỏa Xích Hoàng', là một trong ngũ đại thần kiếm của Tàng Kiếm Sơn Trang ta, rất hợp với Phượng mạch của nương nương sử dụng."Ánh mắt Lâm Tẫn tinh quang lấp lánh.Có thể được Thánh địa kiếm tu Tàng Kiếm Sơn Trang bình chọn là một trong ngũ đại thần kiếm, phẩm cấp của nó có thể tưởng tượng được!Khi xưa thanh "Lưu Quang Tinh Vẫn" mà Diệp Quy Trần tặng còn chưa lọt vào hàng ngũ này, uy lực của Lưu Hỏa Xích Hoàng này, tuyệt đối vượt ngoài sức tưởng tượng!Hắn nhướng mày hỏi: "Thần binh như vậy, Tiêu Trang chủ lại tùy thân mang theo?"Theo lý mà nói, trấn tông chi bảo như vậy, không phải nên cung phụng trong cấm địa sâu thẳm, canh giữ nghiêm ngặt sao?Tiêu Luyện tự tin cười: "Bệ hạ cảm thấy, thiên hạ này còn có nơi nào an toàn hơn bên cạnh lão phu sao?"Lâm Tẫn hiểu ý.Quả thực, với tu vi cảnh giới Khấu Thiên hậu kỳ của Tiêu Luyện, bản thân ông ta chính là một bảo khố di động kiên cố nhất trên đại lục này.Hắn nghiêng đầu nhìn giai nhân bên cạnh, dịu dàng hỏi: "Ái phi, có thích không?"Yến Kinh Tuyết vô thức gật đầu, trong mắt đẹp lưu chuyển sự yêu thích khó che giấu, chỉ là cố gắng giữ ý tứ khiến nàng không tiện nói thẳng.Lâm Tẫn lại sảng khoái cười nói: "Nếu đã như vậy, trẫm liền thay ái phi tạ ơn Tiêu Trang chủ!"Hắn giơ tay hư dẫn, thanh Lưu Hỏa Xích Hoàng kiếm liền hóa thành một đạo lưu quang đỏ rực, nhẹ nhàng rơi vào tay Yến Kinh Tuyết.Khoảnh khắc Yến Kinh Tuyết nắm lấy chuôi kiếm, thân kiếm khẽ rung lên, phát ra một tiếng phượng minh trong trẻo!Nàng tùy tay vung một kiếm hoa, kiếm quang

như lưu hỏa xé toạc không khí, kiếm áp nóng bỏng ầm ầm khuếch tán, từng đạo vân hỏa từ chuôi kiếm lan tỏa bốc lên, mơ hồ ngưng tụ thành phượng hoàng hư ảnh, ngẩng đầu kêu dài!Toàn bộ Đan Đỉnh Ti nhiệt độ đột nhiên tăng vọt, mọi người chỉ cảm thấy một luồng uy áp nguyên từ sâu thẳm huyết mạch giáng xuống, thậm chí nảy sinh ý muốn đỉnh lễ mô bái!Giữa lông mày Yến Kinh Tuyết tràn đầy sự vui mừng không che giấu được.Nàng yêu thích không rời tay vuốt ve thân kiếm, sau đó mới thu nó lại, trịnh trọng hành lễ với Tiêu Luyện: "Đa tạ Tiêu Trang chủ tặng kiếm!"Tiêu Luyện vội vàng nghiêng người tránh né, liên tục nói: "Nương nương thích là tốt rồi, lão phu vinh hạnh vô cùng!"Có thể đổi lấy thiện ý của vị Phượng hoàng nữ tôn tương lai bằng một thanh kiếm, cuộc mua bán này, quá lời rồi!Ở một bên, Diệp Đình Uyên đã sốt ruột đến mức trán rịn ra mồ hôi lạnh.Lão già Tiêu Luyện này quá xảo quyệt!Nếu sớm nói muốn tặng lễ, hắn há lại không chuẩn bị gì?Cửu Tiêu Thánh Tông là thánh địa lôi pháp, tuy bảo vật không thiếu, nhưng làm gì có thứ gì phù hợp với thần hỏa phượng hoàng?Bây giờ thì hay rồi, người ta ngay cả trấn tông thần kiếm cũng tặng đi, hắn nếu không lấy ra được món quà đáp lễ ra trò, mặt mũi Cửu Tiêu Thánh Tông biết để vào đâu?Hắn chỉ cảm thấy sau lưng trong khoảnh khắc bị mồ hôi lạnh thấm ướt, trong đầu danh sách bảo vật nhanh chóng lóe qua, nhưng không có món nào hợp dụng, sốt ruột đến mức suýt nữa cào tai gãi má, cái cảnh quẫn bách này còn khiến hắn lo lắng hơn đối mặt với vạn quân."Diệp Tông chủ, ngươi không thoải mái sao?" Lâm Tẫn sớm đã chú ý đến vẻ quẫn bách của hắn, cố ý lên tiếng trêu chọc.Diệp Đình Uyên toàn thân chấn động, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán, tiến lên một bước nói: "Cung chúc Quý phi nương nương phượng mạch giác tỉnh!

Món lễ vật của Tiêu Trang chủ thực sự tặng đúng tâm ý, ngược lại khiến thuộc hạ có chút hổ thẹn."Hắn cười khổ tiếp tục: "Nhưng mà Cửu Tiêu Thánh Tông ta lấy lôi pháp lập thế, bảo vật bình thường

e rằng khó lọt vào mắt nương nương, lại sợ trùng khắc với thần hỏa phượng hoàng.

Thuộc hạ nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một vật, hoặc có thể giúp ích cho nương nương tu hành sau này.”“Ồ?” Lâm Tẫn hứng thú: “Là vật gì?”Diệp Đình Uyên thần sắc nghiêm nghị, mang theo chút kiêu ngạo và thành ý nói: “Đợi nương nương căn cơ ổn định, hoàn toàn khống chế thần hỏa về sau, có thể thân lâm Cửu Tiêu Thánh Tông, nhập ‘Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì’ tôi luyện chân thân!”Lời này vừa ra, biểu cảm mọi người khác nhau.Lâm Tẫn và Yến Kinh Tuyết nhìn nhau, vẫn chưa rõ sự huyền diệu của “Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì” này.Nhưng Tiêu Luyện thì sắc mặt biến đổi, kinh hô: “Hay cho lão Diệp ngươi!

Ban đầu lão phu cầu ngươi nửa ngày, muốn vào Tẩy Linh Trì ngươi đều từ chối, giờ lại rộng rãi như vậy!”Diệp Đình Uyên không kiên nhẫn trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi có thể so với nương nương sao?

Linh dịch trong trì trăm năm mới ngưng tụ được một đầm, cho ngươi dùng thì đúng là phí của trời!”“Ngươi!” Tiêu Luyện tức đến mức râu rít mắt trừng, suýt chút nữa động thủ ngay tại chỗ.Lâm Tẫn giơ tay hư án, ngăn hai người đấu khẩu, hỏi: “Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì này, rốt cuộc có thần dị gì?”Diệp Đình Uyên ngẩng đầu đáp: “Bẩm Bệ hạ, Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì là do Tổ sư tông ta dẫn tinh hoa của thần lôi cửu thiên, hội tụ nguồn linh mạch thiên địa, trải qua ngàn năm mới thai nghén thành.”“Trong trì không phải là lôi đình mang tính phá hoại, mà là ‘Tiên Thiên Lôi Nguyên Linh Dịch’ ẩn chứa sinh cơ vô tận, có công dụng vô thượng là tẩy gân phạt tủy, tôi luyện thần hồn, thuần hóa linh lực!”Lâm Tẫn nghe vậy, trong lòng cũng chấn động.Theo lời này, Tẩy Linh Trì này quả thực phi thường!Chẳng trách phải đợi Yến Kinh Tuyết cảnh giới ổn định mới có thể sử dụng.Sức mạnh của lôi đình vốn dĩ bá đạo, nếu trong lúc căn cơ chưa vững mà mạo hiểm dẫn

nhập, gây ra xung đột lôi hỏa, hậu quả khó lường.

“Rất tốt!” Lâm Tẫn hài lòng gật đầu: “Lễ này của Diệp Tông chủ, trẫm ghi nhớ rồi.

Đợi ái phi căn cơ ổn định, trẫm tự mình đưa nàng đến Cửu Tiêu Thánh Tông!”Diệp Đình Uyên nội tâm tảng đá lớn hạ xuống, cung kính chắp tay: “Bệ hạ và nương nương thân lâm, là vinh quang vô thượng của Cửu Tiêu Thánh Tông!”Lời nói này, Diệp Đình Uyên nói rất chân thành!Hắn bây giờ chỉ mong một điều — sau khi Yến Kinh Tuyết tiến vào Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì, có thể thoát thai hoán cốt, tu vi tăng vọt!Hiệu quả càng kinh người, tình nghĩa đã trao này càng nặng! Đến lúc đó.Những sai lầm trước đây của Cửu Tiêu Thánh Tông, tự nhiên cũng sẽ được xóa bỏ hết.Nghĩ đến đây.Lòng hắn nóng như lửa đốt, gần như không thể kìm nén, hận không thể lập tức mời Đế phi hai người về tông môn!

Chương 360

Tại Bích Ba Thành, trong phủ đệ Thẩm gia.

Trong chính sảnh, cảnh tượng hỗn độn.

Chén sứ vỡ vụn và bàn ghế lật đổ không ai dọn dẹp, mấy ngọn đèn trường minh leo lét, mờ ảo, rọi bóng hình méo mó xuống không khí nặng nề.

Thẩm Hạo Phong ngồi một mình ở vị trí chủ tọa, các khớp ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, gân xanh nơi thái dương ẩn hiện giật giật.

Vỏn vẹn hai tháng, mọi thứ đã long trời lở đất.

Triều đình vừa hạ lệnh, các thế gia tông môn ở các thành phía nam lại như bị sai khiến, điên cuồng khai thác Đại Vận Hà, trừ địa phận mà Thẩm gia nắm giữ.

Các con sông đã sơ bộ thành hình, tốc độ đó, nhanh đến mức khiến người ta kinh hãi!

Hắn không phải là không phái người đi ngăn cản, đi trì hoãn, nhưng thủ đoạn lần này của triều đình lại bá đạo đến thế, căn bản không cho Thẩm gia một chút cơ hội thở dốc.

Tuyết thêm sương lạnh là, tên hắc bào nhân thân phận bất minh kia như quỷ mị không ngừng tập kích các cảng khẩu của Thẩm gia, Trấn Hà Vệ tử thương gần hết, thiết bị cảng khẩu hư hại nghiêm trọng.

Cú chí mạng hơn, đến từ Hạ gia ở Vân Cẩm Thành.

Chuyên viên của triều đình đã dùng thế sét đánh tra xét tiệm bạc Hạ Ký, phanh phui những tệ nạn tích lũy nhiều năm, thuế bạc bị thiếu

hụt khổng lồ, ngay cả cơ hội bù đắp cũng không cho, trực tiếp đóng băng tất cả tài sản.

Mạch sống vận chuyển đường thủy mà Thẩm gia dựa vào để sinh tồn bị chặt đứt, núi vàng biển bạc trong khoảnh khắc hóa thành bọt nước.

Dòng tiền bị cắt đứt hoàn toàn, các cảng khẩu khắp nơi đình trệ, làn sóng bãi công đã nổi lên.

Thẩm gia ngàn năm, lại đã đi đến bờ vực phá sản, lung lay sắp đổ!

"Gia chủ!" Một tiếng hô hoán gấp gáp phá vỡ sự tĩnh mịch chết chóc.

Thẩm Minh Huy bước nhanh vào, hơi thở hỗn loạn, sắc mặt trắng bệch: "Không ổn rồi!

Nhiều vị cung phụng trong nhà... tối qua đã không từ mà biệt, đêm khuya rời khỏi Bích Ba Thành, không rõ tung tích!" Thẩm Hạo Phong mí mắt cũng không nâng lên.

Cây đổ bầy khỉ tan, tường đổ mọi người đẩy.

Hắn sớm đã liệu trước.

Khi xưa hắn nhẫn tâm xử lý ngầm Đại trưởng lão Thẩm Tĩnh Bỉnh đã thành phế nhân, thì nên hiểu rõ, thế đạo này vốn là lợi hợp thì đến, lợi tận thì tan.

Hắn có thể bỏ người khác, người khác tự nhiên cũng có thể bỏ Thẩm gia.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng đè nén ngọn lửa giận suýt chút nữa xé toạc lồng ngực, giọng khàn đặc: "Những gia tộc kia, nói thế nào?" Thẩm Minh Huy cúi đầu, giọng nói mang theo sự nhục nhã run rẩy: "Những gia tộc, tông môn ngày xưa xưng huynh gọi đệ với chúng ta,

nghe tin Thẩm gia chúng ta lâm vào cảnh này, hoặc là đóng cửa từ chối khách, hoặc là... dứt khoát phái người nói thẳng, từ nay về sau với Thẩm gia chúng ta một đao lưỡng đoạn, không còn liên quan gì nữa!" Hắn chợt ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu tơ máu: "Lũ tiểu nhân gió chiều nào che chiều ấy!

Hãm hại người gặp nạn, sẽ không được chết tử tế!" "A..." Thẩm Hạo Phong nghiến răng bật ra những lời lạnh lẽo như băng: "Triều đình...

đây là muốn đối với Thẩm gia ta, tận diệt không chừa một ai!" Hắn nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, rỉ máu, nhưng lại không hề hay biết.

Một loại mệt mỏi và tuyệt vọng chưa từng có, như hơi lạnh thấu xương bao trùm lấy hắn.

Ngẩng đầu nhìn những hoa văn điêu khắc phức tạp trên trần nhà, những họa tiết ngày xưa tượng trưng cho vinh diệu và quyền lực, giờ khắc này lại như một tấm lưới khổng lồ đang siết chặt.

Hắn nhắm mắt, từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng thở dài gần như rên rỉ: "...Trời, diệt Thẩm gia ta." Lần này, không còn là câu hỏi nghi vấn nữa.

Thẩm Minh Huy nhìn sắc mặt gia chủ trong nháy mắt xám xịt, mọi lời khuyên nhủ đều nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng chỉ hóa thành một cái cúi đầu sâu hơn.

"Báo!" Lại một gia đinh vội vã chạy vào, tay giơ cao một phong thư niêm phong kín đáo: "Ngoài cửa có người gửi bức thư này, chỉ đích danh giao cho gia chủ!" Thẩm Minh Huy phiền não tiếp lấy, xé ra xem lướt qua, trong đôi mắt ảm đạm đột nhiên bùng lên một tia sáng: "Gia chủ!

Là Đường Môn!

Thư của Đường Môn!" Thẩm Hạo Phong chợt ngồi thẳng người, một tay giật lấy thư.

Ánh mắt nhanh chóng lướt qua nội dung trên giấy.

Trong mắt hắn chợt hiện lên vẻ hung ác, trên mặt nổi lên nụ cười lạnh lùng âm trầm quỷ dị: "A a...

Đường Môn, ngược lại đã chỉ cho chúng ta một con 'đường sáng'!" Thẩm Minh Huy nhìn rõ nội dung trong thư, sắc mặt biến đổi, vội vàng nói: "Gia chủ, thật sự muốn đi bước này?

Thẩm gia chúng ta tuy lâm vào cảnh khó khăn, nhưng chưa chắc đã đến mức đường cùng a!" Thẩm Hạo Phong nhắm mắt, thở dài một hơi thật dài, mệt mỏi nói: "Ngoài cái này ra, chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?

Lẽ nào muốn ngồi yên ở đây, chờ đại quân triều đình đến tận cửa, chém giết cả nhà Thẩm gia ta?" "Nhưng mà..." Thẩm Minh Huy còn muốn tranh cãi.

"Xoẹt" một tiếng xé gió sắc bén vang lên, trong sảnh đã xuất hiện thêm một lão giả áo xám.

Dung mạo hắn khô héo, ánh mắt lại sắc bén như chim ưng, toàn thân tỏa ra uy áp khiến người ta kinh sợ.

Hai người trong lòng rùng mình, vội vàng cúi người hành lễ: "Tham kiến Thái Thượng Trưởng Lão!" Lão giả ánh mắt như điện, thẳng tắp nhìn Thẩm Hạo Phong, lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ!

Đây là Thẩm gia dưới sự chấp chưởng của ngươi sao?

Lại sa sút đến nông nỗi này!" Thẩm Hạo Phong môi mấp máy, muốn biện giải, cuối cùng lại hóa thành một sự trầm mặc bất lực.

Lão giả liếc nhìn bức thư trong tay Thẩm Hạo Phong, giọng nói tang thương mà lạnh lẽo: "Cứ làm theo lời Đường Môn nói.

Hiện giờ khí vận triều đình đang thịnh, cứng đối cứng, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá." "Ta hiểu." Thẩm Hạo Phong giọng khô khốc: "Chỉ là... trong lòng bất cam!" "Bất cam?" Lão giả khịt mũi cười khẩy một tiếng, ánh mắt dường như có thể xuyên thấu hư không: "Thất bại nhất thời tính là gì?

Vị đại nhân phía sau Đường Môn kia, thủ đoạn thông thiên triệt địa.

Ván cờ này, mới vừa bắt đầu.

Ai có thể cười đến cuối cùng, người đó mới là kẻ thắng thật sự!" Hắn vung tay áo, không thể nghi ngờ nói: "Mau đi chuẩn bị!

Việc không nên chậm trễ, càng nhanh càng tốt!" Thẩm Hạo Phong và Thẩm Minh Huy nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự bất đắc dĩ sâu sắc và một tia quyết tuyệt của kẻ đứng trước tuyệt cảnh tìm đường sống.

Cuối cùng, nặng nề gật đầu.

Hoàng Cung, Ngự Thư Phòng.

"Khải bẩm Bệ hạ, Thiên Thính Giám Sát Lĩnh Tiểu Hòa cầu kiến!" "Tuyên." "Tuân lệnh." Tiếng thông báo vừa dứt.

Tiểu Hòa mặc đồ kình trang nhanh chóng bước vào, quỳ một gối xuống đất, rõ ràng bẩm báo: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Tiểu Hòa đứng dậy, nhanh nhẹn nói: "Bệ hạ, tin tức mới nhất.

Vận chuyển đường thủy của Thẩm gia ở các cảng khẩu gần như tê liệt, hắc bào nhân thường xuyên xuất thủ, Trấn Hà Vệ của Thẩm gia gần như bị tàn sát hết, thiết bị cảng khẩu hư hại nghiêm trọng."

Trên long ỷ.

Lâm Tẫn trong mắt hàn quang lóe lên: "Thẩm gia có phản ứng gì?" "Thẩm gia ban đầu còn phái người ngăn cản truy tìm, nhưng gần đây lại dị thường yên tĩnh, phủ đệ đóng cửa kín mít, trên không còn bị một kết giới kỳ lạ bao phủ, nội ngoại cách biệt, thám tử của chúng ta khó có thể dò xét hư thực bên trong!" Lâm Tẫn trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Dương Hào đã đầu nhập dị vực tà ma, với tính cách thù dai tất báo của y, trả thù Thẩm gia thực sự là chuyện bình thường.

Nhưng với tính cách của Thẩm Hạo Phong và nội tình của Thẩm gia, tuyệt đối không thể ngồi yên chịu chết, yên tĩnh như vậy, ngược lại cực kỳ bất thường!

"Chẳng lẽ...

Thẩm gia cũng muốn học theo Đường Môn, từ bỏ vùng đất tổ đã kinh doanh mấy trăm năm này?" Ý niệm này một khi dâng lên, liền không thể đè xuống, hơn nữa càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Đại Vận Hà bị ảnh hưởng, các thế lực khác hãm hại, thêm vào Dương Hào điên cuồng báo thù, đã khiến vận chuyển đường thủy của Thẩm gia danh tồn thực vong.

Tiệm bạc Hạ gia bị niêm phong, càng chặt đứt mạch máu tài chính của Thẩm gia.

Trong cảnh khốn đốn cả trong lẫn ngoài, Thẩm gia đưa ra bất kỳ lựa chọn cực đoan nào cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Huống hồ, dựa vào manh mối thu được từ việc sưu hồn Chu Bưu trước đây, Thẩm gia rất có khả năng đã đạt thành minh ước với một thế lực hoặc nhân vật thần bí nào đó!

Nếu quả thật cả tộc di chuyển, thì về cơ bản có thể khẳng định,

Thẩm gia cũng giống như Đường Môn, đều đã đầu nhập vào thế lực thần bí kia!

Trong mắt Lâm Tẫn hàn quang lẫm liệt, đầu ngón tay khẽ gõ nhẹ lên tay vịn long ỷ, phát ra tiếng "đốc đốc".

"Truyền chỉ Thương Sóc, lập tức suất tinh nhuệ tiến về Bích Ba Thành, bao vây Thẩm gia!

Ngay cả một con ruồi cũng không được thả ra ngoài!

Trẫm đảo muốn xem, rốt cuộc chúng có âm mưu gì!?" "Thần, tuân chỉ!" Tiểu Hòa cung kính lĩnh mệnh.

Đại quân Thương Sóc nam chinh, lúc này cách Bích Ba Thành không quá xa, chỉ mong y có thể kịp thời tới, vạch trần chân tướng ẩn dưới sự trầm mặc quỷ dị của Thẩm gia!

"Bệ hạ!" Tiểu Hòa vừa đi không lâu, lại quay trở lại.

Lâm Tẫn ngẩng mắt, ánh mắt như điện: "Còn chuyện gì?" "Hộ Bộ Kê Tra Ty Vân Cẩm Thành có tin tức truyền về!" Tiểu Hòa giọng nói ngưng trọng: "Tội chứng của Hạ gia xác thực, không chỉ trốn thuế lậu thuế, mà còn lâu dài bóc lột bá tánh, cho vay nặng lãi, cướp đoạt xảo trá, bức bách vô số gia đình tan cửa nát nhà!

Hiện Hạ gia đã bị triệt để niêm phong.

Nhưng trong mật khố của họ, đã lục soát ra một phong mật tín.

Diệp Trưởng Lão tuy phản ứng nhanh nhẹn, dùng chân khí cưỡng hành phong ấn, nhưng đáng tiếc thư đã tự hủy phần lớn, chỉ có thể duy trì trạng thái bán phần này." Lâm Tẫn đồng tử đột nhiên ngưng lại, không khí dường như cũng lạnh đi mấy phần: "Trên thư viết gì?" "Chưa nói!" Tiểu Hòa lắc đầu: "Diệp Trưởng Lão truyền tin nói, việc này phi thường trọng đại, liên quan rất lớn, khẩn cầu Bệ hạ thân lâm quyết đoán!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia sắc

bén.

Diệp Viêm Khôn thân là Đại Trưởng Lão Cửu Tiêu Thánh Tông, cường giả Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, ngay cả y cũng cảm thấy chuyện "phi thường trọng đại"...

Chương 361

Chỉ trầm tư nửa khắc.

Lâm Tẫn phất tay áo: "Trẫm biết rồi, lui xuống đi." "Thần cáo lui." Tiểu Hòa cúi người lui ra, bước chân vội vã.

Lâm Tẫn đứng dậy, sải bước rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Hắn không trực tiếp xuất cung, mà rẽ sang Khôn Ninh Cung.

Vân Cẩm Thành cách Cửu Tiêu Thánh Tông không xa, vừa hay, xử lý xong chuyện Hạ gia, tiện thể đưa Yến Kinh Tuyết đi một chuyến!

Khôn Ninh Cung, quảng trường điện tiền.

Khâu Ngọc Dao khoanh chân ngồi đó, toàn thân khí tức hùng hậu bàng bạc, lại đã đạt tới Tông Sư cảnh trung kỳ!

Tiến cảnh như vậy, có thể nói là khủng bố!

"Bệ hạ." Yến Kinh Tuyết đang chỉ điểm Khâu Ngọc Dao, thấy Lâm Tẫn liền mỉm cười, vội vàng tiến lên hành lễ.

Sau hai tháng lắng đọng, Phượng Hoàng thần hỏa trong cơ thể nàng đã hoàn toàn được khống chế, giữa cử chỉ hành động ẩn chứa uy nghi của thượng cổ thần thú lan tỏa, nuốt chửng thiên địa chân khí tự nhiên như hô hấp, tu vi nước chảy thành sông, ổn định ở Lục Địa Thần Tiên sơ kỳ, căn cơ cực kỳ vững chắc.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Nhìn thấy cô bé bên cạnh đang nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to không hề né tránh nhìn mình, không khỏi bật cười: "Tiểu nha đầu, nhìn gì mà nhìn?" Khâu Ngọc Dao nhe răng, lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ: "Người không nhìn ta, sao biết ta đang nhìn người chứ?" Lâm

Tẫn sững sờ.

Khá lắm, trẫm đường đường Chí tôn Đại Uyên, lại bị một tiểu nha đầu lừa đảo này đối đáp lại?

Nếu là người khác, thì bữa tiệc diệt cả cửu tộc đã sớm được an bài rồi!

Cũng chỉ vì tâm tư nàng thuần khiết như trẻ con, mới dễ dãi như vậy.

"Ngọc Dao!

Không được vô lễ với Bệ hạ!" Yến Kinh Tuyết lập tức nghiêm mặt mắng.

Khâu Ngọc Dao tinh nghịch thè lưỡi, đứng thẳng người, ra vẻ cung kính chắp tay: "Dân nữ Khâu Ngọc Dao, khấu kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn vươn tay, khẽ búng vào trán trơn bóng của nàng, ngay sau đó nói với Yến Kinh Tuyết: "Ái phi, thu dọn một chút, trẫm đưa nàng xuất cung một chuyến." Yến Kinh Tuyết ôn thuận gật đầu, không hỏi nhiều, lập tức trở về điện thay y phục.

Lâm Tẫn nhân cơ hội này, đi thăm Tô Vãn Tình.

Chỉ thấy vóc dáng nàng vốn linh lung duyên dáng, giờ khắc này vì gần đến kỳ sinh nở đã hơi phù thũng.

Nhưng vẫn khó che giấu vẻ đoan trang cao quý mẫu nghi thiên hạ, dung nhan tỏa ra ánh sáng mẫu tính dịu dàng.

Càng thu hút sự chú ý là khí tức lưu chuyển quanh nàng, đặc biệt là những dao động kiếm đạo áo nghĩa ẩn ẩn truyền ra từ trong bụng, khiến người ta kinh sợ.

Ngay cả với cảnh giới hiện tại của Lâm Tẫn, khi cảm nhận cũng cảm thấy chút sắc bén không kém phần cao quý!

Lâm Tẫn trong lòng thầm tán thưởng: "Hảo tiểu tử, còn chưa xuất thế đã có khí tượng như vậy, trẫm thật sự càng ngày càng mong đợi!" "Bệ hạ." Tô Vãn Tình thấy hắn, muốn đứng dậy hành lễ.

Lâm Tẫn một bước vọt tới, cẩn thận đỡ nàng, cùng ngồi xuống mép giường, dặn dò: "Ái phi sau này vạn vạn không thể hành lễ nữa, an tâm dưỡng thai là được.

Muốn ăn gì thì bảo Ngự Thiện Phòng làm, có bất kỳ khó chịu nào, lập tức truyền thái y." Tô Vãn Tình vâng lời, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhô lên, nụ cười thỏa mãn: "Bệ hạ yên tâm, tuy gần đến ngày sinh, thần thiếp ngược lại cảm thấy thân thể càng thêm nhẹ nhàng khỏe mạnh." Lâm Tẫn mỉm cười hiểu rõ.

E rằng tất cả là công lao của tiểu gia hỏa trong bụng kia.

Thấy ngươi ngoan ngoãn như vậy, lại còn biết bồi dưỡng mẫu thể, đợi ngươi ra đời, phụ hoàng sẽ cố gắng ít đánh đít ngươi mấy cái!

"Ôi!" Tô Vãn Tình đột nhiên khẽ nhíu mày, kêu khẽ một tiếng.

"Có chuyện gì?" Lâm Tẫn trong lòng căng thẳng.

Tô Vãn Tình thở phào một hơi, cười nói: "Không sao, là tiểu gia hỏa này, lại đá thần thiếp một cước thôi." Lâm Tẫn nghe vậy, không khỏi cười khổ.

Rốt cuộc đây là trùng hợp, hay là tiểu tử này có thể cảm nhận được tiếng lòng của trẫm, đang ở đây biểu thị phản đối đây?

Lúc này.

Yến Kinh Tuyết đã thu dọn xong, bước chân nhẹ nhàng đến.

Lâm Tẫn lại ôn tồn an ủi Tô Vãn Tình vài câu, rồi mới cất bước rời khỏi đại điện.

Vừa bước ra khỏi cổng Khôn Ninh Cung, ánh mắt liếc thấy một bóng dáng nhỏ bé đang lấp ló sau cột.

Hắn bước chân dừng lại, đầu không quay lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười tà mị: "Nếu còn không ra, trẫm sẽ đánh đòn đó!" "Nha!" Khâu Ngọc Dao kinh hô một tiếng, vội vàng chạy ra, ôm chặt lấy cánh tay Yến Kinh Tuyết lay lay, "Sư tôn, người cứ đưa người ta đi cùng đi mà ~ ở lại kinh đô chán chết nha!" Trong mắt Yến Kinh Tuyết tràn đầy sự cưng chiều, nhìn Lâm Tẫn, ánh mắt dò hỏi.

Lâm Tẫn tự nhiên không có ý kiến, thản nhiên nói: "Đi theo thì được, nhưng phải nghe lời, không được làm loạn.

Bằng không, trẫm lập tức phái người đưa ngươi trở về!" "Hi hi, biết rồi ạ!

Đa tạ Bệ hạ!" Khâu Ngọc Dao tức thì mày giãn mắt cười, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Vài ngày sau, Vân Cẩm Thành.

Con phố chính rộng lớn nhìn qua như xe ngựa tấp nập, hai bên cửa hàng khách không ngớt, một cảnh tượng phồn hoa.

Tuy nhiên, nhìn xa, những kẻ ăn mày co ro trong góc tối không hề ít, y phục rách rưới, mặt vàng da xanh, tạo thành một sự tương phản chói mắt với vẻ ngoài giàu có này.

"Lão gia, làm ơn làm phước, bố thí chút gì ăn đi..." Một lão ăn mày chống gậy, bưng cái bát vỡ, run rẩy tiến lại gần, giọng khàn đặc vô lực.

Bên cạnh hắn còn có một đứa trẻ trạc tuổi Khâu Ngọc Dao, cũng đầu bù tóc rối, ánh mắt sợ sệt.

Hai người đó so với Khâu Ngọc Dao y phục sạch sẽ, linh khí bức người, đơn giản là một trời một vực.

Không đợi Lâm Tẫn phản ứng, Khâu Ngọc Dao vành mắt tức thì đỏ lên.

Nàng vội vàng từ trong lòng lấy ra một thỏi năm lượng bạc, đặt vào bát lão ăn mày: "Số này đưa ông, đủ không?" Lão ăn mày sững sờ!

Nhìn thỏi bạc nặng trịch trong bát, lập tức quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu: "Đa tạ tiểu thư!

Đa tạ tiểu thư ân cứu mạng a!" Khâu Ngọc Dao không hề bận tâm đến vết bẩn trên người đối phương, vươn tay đỡ hắn dậy.

Nhìn bóng lưng một già một trẻ dìu đỡ nhau, vạn phần cảm tạ rời đi, Khâu Ngọc Dao dùng mu bàn tay lau khóe mắt, mãn nguyện nói: "Bây giờ, họ hẳn có thể ăn no được nhiều bữa rồi." Lâm Tẫn chỉ nhàn nhạt liếc nhìn bóng người đi xa, khóe môi nhếch lên một tia lạnh lẽo khó nhận ra: "Chưa chắc." "Hả?" Khâu Ngọc Dao không hiểu, ngẩng đầu hỏi dồn: "Vì sao?

Năm lượng bạc không ít đâu, đủ cho họ dùng rất lâu mà!" Lâm Tẫn lại không nói thêm gì, xoay người liền đi.

Khâu Ngọc Dao lòng đầy nghi hoặc, như cái đuôi nhỏ lẽo đẽo theo sau, không ngừng hỏi, nhưng Lâm Tẫn căn bản không đáp lời.

Không lâu sau.

Mấy người đến phủ đệ Hạ gia nằm ở trung tâm thành.

Diệp Viêm Khôn đã sớm chờ ở cửa, thấy Lâm Tẫn, lập tức cung kính hành lễ: "Chúc hạ tham kiến Bệ hạ, tham kiến Quý phi nương nương." "Miễn lễ." Lâm Tẫn phất tay, trực tiếp đi vào vấn đề chính: "Mật tín ở đâu?" "Bệ hạ xin theo chúc hạ." Diệp Viêm Khôn nghiêng mình dẫn đường.

Một hàng người tiến vào phủ đệ, đi thẳng đến hậu viện, mở cơ quan, tiến vào một mật thất dưới lòng đất.

Mật thất này tuy xây dưới lòng đất, nhưng không hề thấy sự bức bối, bốn bức tường khảm đầy minh châu, chiếu sáng những trang trí xa hoa, đồ đạc cực kỳ tinh xảo, khắp nơi đều tỏa ra mùi vị của sự chồng chất kim tiền.

Rất nhanh, họ dừng lại trước một gian thạch thất.

Diệp Viêm Khôn đẩy cửa đá ra, chỉ vào bàn đá trong phòng.

Chỉ thấy trên bàn, một bức thư phần lớn đã cháy thành tro đen, bị một luồng chân khí tinh thuần hùng hồn cường hành phong ấn, duy trì trạng thái tàn phá nửa cháy nửa không.

"Bệ hạ, chính là vật này." Diệp Viêm Khôn giọng trầm thấp: "Cấm chế trên thư cực kỳ độc ác, chạm vào nội dung cốt lõi liền tự động thiêu hủy, chúc hạ... không thể bảo toàn." Lâm Tẫn bước lên, cúi đầu tập trung nhìn.

Giấy thư đen sì, chỉ còn sót lại vài chữ lọt vào mắt: "...Nam...

Vương gia...

Khởi..." "...Chỉ đợi...

Đông phong đến...

Hoàng vị..." Mặc dù chỉ là vài lời lẻ tẻ, nhưng những khả năng được xâu chuỗi lại đã khiến đáy mắt Lâm Tẫn trong nháy mắt kết băng.

"Nam?" "Vương gia?" "Chẳng lẽ là..." "Trấn Nam Vương!" Ba chữ này như sấm sét, đánh mạnh vào não hải Lâm Tẫn!

Nam Vực...

Vương gia...

Dưới thiên hạ hiện nay, có thể đồng thời liên hệ chặt chẽ với hai từ này, duy chỉ có vị Trấn Nam Vương, Lâm Kiêu, người thường niên

trấn thủ Nam Cương, nắm giữ trọng binh!

Y làm sao lại cấu kết với Hạ gia?

Lẽ nào chỉ vì tham nhũng, lợi dụng tiệm bạc Hạ gia để vơ vét tài sản?

Chữ "Khởi" trong thư, là ý gì?

Khởi binh?

Chương 362

Vậy "Đông phong" lại chỉ cái gì?

Lâm Tẫn lặp đi lặp lại quét mắt nhìn bức thư tàn phá, một suy đoán đáng sợ đã hiện ra, nhưng lại khiến hắn khó tin, càng không muốn tin!

"Khoan đã...

Đường Môn!" Trong đầu Lâm Tẫn linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ lại tình báo Nhậm Tử Linh từng phái Ảnh Sát Vệ tiềm nhập Đường Môn ở Thục Trung thu được trước đây.

Vài lời lẻ tẻ trong mật báo đó đột nhiên được xâu chuỗi lại: "Nam...

Thất tinh liên châu...

Đường Môn...

Đoạt...

Cải..." Cái chữ "Nam" đó, chẳng lẽ chỉ Trấn Nam Vương?

Nếu quả thật như vậy, vậy Đường Môn cả tộc di chuyển, thần bí biến mất, liệu có phải đã âm thầm đầu nhập vào Lâm Kiêu?

Còn Thẩm gia... chúng trong ván cờ này, lại đóng vai trò gì?

"Đoạt", "Cải"...

Đoạt lấy giang sơn, thay triều đổi đại?!

Lâm Tẫn hít sâu một hơi khí lạnh, không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Trấn Nam Vương.

Tuyệt đối không phải kẻ dễ đối phó.

Ba chữ này đại biểu cho, là vùng đất ngoài vòng pháp luật Nam Cương, là ba mươi vạn quân hổ lang chỉ biết Vương gia mà không biết Hoàng đế!

Là một cường giả tuyệt thế ít nhất là Lục Địa Thần Tiên cảnh, thậm chí cực kỳ có khả năng chạm đến con đường Khấu Thiên!

Quan trọng hơn là, biên giới Nam Vực tiếp giáp với Bách Việt Gia Bộ, địa thế hiểm trở, cao thủ xuất hiện không ngừng, không kém gì một giang hồ hiểm ác khác.

Một khi mạo hiểm thâm nhập, hậu quả khó lường.

Nếu Lâm Kiêu thật sự đã quyết tâm tạo phản, tất sẽ là một trận ác chiến làm rung chuyển quốc bản!

"Những người cốt cán của Hạ gia, hiện ở đâu?" Lâm Tẫn đè nén tâm tư đang dâng trào, lạnh lùng hỏi.

Diệp Viêm Khôn lập tức cung kính: "Hồi Bệ hạ, những phạm nhân chủ yếu đều bị giam giữ ở gian thiên phòng hậu viện." "Dẫn đường!" Lâm Tẫn ngữ khí lạnh lẽo.

Trong thiên phòng.

Các thành viên cốt cán của Hạ gia đều bị chân khí cường hãn cấm cố, trói chặt.

Lâm Tẫn thờ ơ bước vào, đi thẳng đến ngồi vào ghế chủ tọa, ánh mắt như dao, trong nháy mắt khóa chặt lão giả có tu vi cao nhất trong đám đông.

"Đưa hắn, lại đây." Diệp Viêm Khôn nghe tiếng liền hành động, như xách một con gà con, đem lão giả sắc mặt xám xịt kia quăng đến trước chân Lâm Tẫn.

"Bệ hạ, người này là Thái Thượng Trưởng Lão Hạ gia, Hạ Liễu."

Lời này vừa thốt ra, chúng nhân Hạ gia như bị sét đánh, trên mặt đột nhiên trắng bệch, ánh mắt nhìn Lâm Tẫn tràn đầy nỗi sợ hãi khó tả.

"Bệ hạ, Hạ gia ta..." Hạ Liễu giãy giụa muốn mở miệng.

"Ong" một đạo tinh thần lực vô hình nhưng hùng hồn, đã như một lưỡi kiếm sắc bén mạnh mẽ đâm vào thức hải của hắn!

Chúc Long Chi Khuy, phát động!

Bình chướng thần thức Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, trước mặt Lâm Tẫn không chịu nổi một đòn.

Lâm Tẫn trực tiếp bỏ qua những ký ức trốn thuế, bóc lột dân lành, tinh thần lực trực tiếp lao thẳng vào sâu nhất của ký ức, tìm kiếm mọi dấu vết liên quan đến phong mật tín kia.

Tuy nhiên, không thu hoạch được gì.

"Hả?" Lâm Tẫn khẽ nhíu mày: "Thân là Thái Thượng Trưởng Lão, lại không hề hay biết?" Ánh mắt hắn chuyển sang những người khác: "Ai là gia chủ Hạ gia?" Diệp Viêm Khôn lập tức kéo một nam tử trung niên khác lên.

Không đợi đối phương mở miệng, trong mắt Lâm Tẫn u quang lại lóe lên, tinh thần lực lại một lần nữa gào thét phóng ra!

Lần này, hắn đã tìm thấy!

Sâu trong ký ức của gia chủ Hạ gia, bí mật về mật tín rõ ràng hiện ra.

Mọi thứ chính như Lâm Tẫn đã liệu!

Người bí mật thông tin với Hạ gia, và quả thật có ý đồ phản loạn, chính là người nhị thúc tốt của hắn, Trấn Nam Vương Lâm Kiêu!

Đáng tiếc, Hạ gia đóng vai trò giống như một tử sĩ tiên phong, chủ yếu phụ trách cho Tĩnh Nam Quân chuẩn bị quân lương, chiêu binh

mãi mã, đối với mưu đồ cốt lõi biết rất ít.

Lâm Kiêu hứa hẹn lại cực kỳ dụ người: Sau khi thành công, tiệm bạc Hạ Ký không chỉ có thể trải rộng khắp Đại Uyên, mà còn có thể trực tiếp tiến vào Hộ Bộ, nắm giữ tài quyền thiên hạ!

Lợi lệnh trí hôn!

Lâm Tẫn trong lòng cười lạnh.

Gia chủ Hạ gia này có lẽ là một thương nhân thành công, nhưng lại là một chính khách ngu xuẩn.

Lâm Kiêu nếu thật sự lên ngôi đại bảo, há lại dung túng một thế gia thương nhân nắm giữ mạch máu kinh tế quốc gia?

Đơn giản là suy nghĩ viển vông!

"Bệ hạ, những người này... xử trí thế nào?" Diệp Viêm Khôn thấy Lâm Tẫn trầm ngâm không nói, thấp giọng hỏi.

Lâm Tẫn từ suy nghĩ riêng tư hồi thần, trong mắt sát cơ bắn ra: "Giết!" "Dựa vào cái gì!" Hạ Liễu nghe vậy, kinh hoàng xen lẫn sợ hãi rống lên, nhưng trong giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở: "Hạ gia ta dù có tội, cũng chẳng qua là trốn thuế lậu thuế, bù đắp là được, hà tất phải chết!

Bệ hạ, Bệ hạ khai ân a!

Hạ gia ta nguyện hiến ra toàn bộ gia sản..." Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, cúi nhìn kẻ đang quỳ dưới chân, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: "Hạ gia cấu kết với Trấn Nam Vương Lâm Kiêu, ý đồ mưu phản.

Lý do này, đủ chưa?" "Không... không thể nào!

Tuyệt đối không có chuyện này!" Hạ Liễu như bị rút cạn sức lực, vẫn cố chấp cãi, nhưng đôi mắt già đục đã nhìn về phía gia chủ bên

cạnh.

Lâm Tẫn ánh mắt chuyển sang gia chủ Hạ gia mặt xám như tro tàn: "Gia chủ Hạ, ngươi cần giải thích cho hắn một chút không?" "Ta... ta..." Gia chủ Hạ gia toàn thân run rẩy, nói năng lộn xộn, nỗi sợ hãi thấu xương đã nói lên tất cả.

Đến bước này, Hạ Liễu há có thể không hiểu?

Sắc mặt, phẫn nộ, thậm chí là cầu xin của hắn, trong khoảnh khắc biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại một màu xám chết chóc.

Hắn không lao về phía gia chủ, mà như một pho tượng đất mất đi chỗ dựa, triệt để mềm nhũn xuống, trán tựa vào nền đất lạnh lẽo.

"A... a a..." Hắn phát ra mấy tiếng cười khẽ khó hiểu, như mộng du, lại như sự tính toán cuối cùng: "Nghiệp lớn ngàn năm...

Tâm huyết của mười mấy đời người...

Đều mất rồi...

Toàn bộ đều mất rồi..." Hắn đột nhiên ngẩng đầu, không nhìn Lâm Tẫn, mà nhìn lên mái nhà, dường như đang chất vấn ông trời hư vô: "Liệt tổ liệt tông...

Hạ gia chúng ta... xong rồi a!" "Đủ rồi." Lâm Tẫn chán ghét cắt ngang màn kịch vô nghĩa này: "Ngay cả khi không mưu phản, các ngươi ức hiếp bá tánh, cho vay nặng lãi bức người đến chết, khiến bao nhiêu gia đình tan cửa nát nhà?

Chỉ bằng những điều này, trẫm, vẫn sẽ chém các ngươi!" Nói xong, hắn phất tay áo xoay người, đi thẳng ra ngoài, chỉ để lại cho Diệp Viêm Khôn một ánh mắt không chút ấm áp.

Diệp Viêm Khôn tâm lĩnh thần hội.

Khi bóng dáng Lâm Tẫn và Yến Kinh Tuyết cùng những người

khác biến mất ngoài cửa, bên trong thiên phòng, lôi quang chợt hiện, tiếng nổ trầm đục liên tiếp!

Không có tiếng thét thảm thiết, chỉ có năng lượng dao động chợt lóe rồi tắt, và... sự sống hoàn toàn bị dập tắt.

Chính sảnh Hạ gia.

Lâm Tẫn ngồi xuống lại, Diệp Viêm Khôn nhanh chóng dâng trà nóng.

"Bệ hạ, Lâm Kiêu đã có ý phản, liệu có nên lập tức phát binh chinh phạt?" Diệp Viêm Khôn giọng nói mạnh mẽ, sát khí đầy ngực: "Cửu Tiêu Thánh Tông và Diệp gia, nguyện làm tiên phong, vì Bệ hạ dẹp yên Nam Vực, trừ khử gian nịnh!" "Không cần!" Lâm Tẫn phất tay, nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm, giọng thản nhiên: "Tạm thời án binh bất động." Hắn trong lòng biết rõ Lâm Kiêu có ý phản, nhưng chứng cứ đâu?

Chương 363

Chẳng lẽ muốn cáo thị thiên hạ, nói rằng vị hoàng đế này dựa vào sưu hồn mà biết Trấn Nam Vương có ý đồ mưu phản, liền trực tiếp huy sư nam hạ?

Sức mạnh cố nhiên nghiền ép tất cả, nhưng lòng dân, cũng không thể mất!

Hiện tại Lâm Kiêu vẫn chưa lộ ra nanh vuốt thật sự, chỉ dựa vào chút ký ức vụn vặt của Hạ gia, căn bản không đủ để định tội chết của một phiên vương.

Huống hồ gì, các thành ở Nam Vực vẫn chưa hoàn toàn quy phục, các tông môn vẫn đang quan sát.

Lúc này mạo hiểm động thủ, chỉ sẽ tạo cơ hội cho Lâm Kiêu lợi dụng.

Trấn Nam Vương chiếm cứ Nam Cương nhiều năm, thế lực thâm căn cố đế, muốn nhổ tận gốc, tuyệt đối không phải công việc một sớm một chiều.

Quan trọng nhất là, kẻ địch lớn nhất hiện tại, là dị vực tà ma đang rình rập!

Lâm Kiêu nhỏ bé, còn không xứng để hắn tự làm rối loạn trận địa!

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, đột nhiên hỏi: "Diệp Trưởng Lão, ngươi có biết hiện tượng Thất tinh liên châu, khi nào sẽ xuất hiện?" "Thất tinh liên châu?" Diệp Viêm Khôn sững sờ, trầm ngâm một lát đáp: "Hồi Bệ hạ, hẳn là vào ngày Tiểu Mãn." "Tiểu Mãn..." Lâm Tẫn trong lòng thầm tính toán, còn khoảng hai tháng nữa.

Sở dĩ hắn hỏi vậy, là vì hắn đoán "Đông phong" trong mật tín Hạ gia chỉ đến, rất có thể chính là "Thất tinh liên châu" được nhắc đến trong mật báo của Đường Môn!

Nếu suy đoán không sai, hai tháng sau, Lâm Kiêu tất sẽ có hành động, thậm chí có thể... trực tiếp khởi binh!

"Bệ hạ, có gì không ổn sao?" Diệp Viêm Khôn cẩn thận hỏi.

Lâm Tẫn lắc đầu, rồi hỏi: "Hạ gia tra xét thế nào rồi?" Diệp Viêm Khôn lập tức nghiêm mặt, từ trong lòng lấy ra một quyển sổ sách: "Hồi Bệ hạ, tổng bộ và phủ đệ tiệm bạc Hạ Ký đều đã tra xét xong, các chi nhánh ở các thành cũng đã phái người kiểm kê." Hắn hai tay dâng lên: "Tất cả tài sản đều đã được đăng ký vào sổ, xin Bệ hạ xem qua." Lâm Tẫn không đón lấy, chỉ nhàn nhạt nói: "Đọc." "Tuân lệnh!" Diệp Viêm Khôn cung kính vâng lệnh, lật mở sổ sách, lớn tiếng tuyên đọc: "Khải bẩm Bệ hạ, qua kiểm tra sơ bộ: Ngân khố dưới lòng đất tổng bộ tiệm bạc Hạ Ký, bạc trắng hai ngàn tám trăm sáu mươi vạn lượng, hoàng kim ba trăm vạn lượng!

Trong phủ đệ tra xét ra bạc bảy trăm vạn lượng, hoàng kim một trăm năm mươi vạn lượng, cổ vật thư họa, kỳ trân dị bảo ước tính một trăm hai mươi vạn lượng!" Hắn ngừng lại một chút, tiếp tục báo cáo, giọng càng lúc càng cao: "Ngoài ra, ba mươi hai chi nhánh phân bố ở các thành Nam Vực, tổng cộng tra xét ra tiền mặt chín ngàn ba trăm sáu mươi vạn lượng, trong đó còn chưa tính châu báu ngọc khí cũng như điền sản nhà cửa các loại!" Hắn đóng sổ sách lại.

Hít sâu một hơi khí lạnh, cố gắng kiềm chế sự kinh hãi trong lòng, nói: "Tổng hợp tất cả tài sản, ước tính sơ bộ, tiền mặt đã đạt khoảng một trăm ba mươi triệu lượng." Con số này như sấm sét, nổ vang trong đại sảnh!

Một trăm ba mươi triệu lượng!

Đây là tồn tại khủng khiếp đến mức nào!

Đương nhiên!

Trong đó, ngoài tài sản của Hạ gia, còn bao gồm phần lớn tài sản của Thẩm gia, cũng như tiền gửi của một số gia tộc hoặc tông môn không trong sạch.

Nhưng, dù vậy, sự giàu có của Hạ gia, cũng có thể sánh ngang một quốc gia!

"Diệp Trưởng Lão, không đúng rồi." Ngay khi mọi người đang bị con số này làm cho tâm thần dao động, bên cạnh truyền đến một giọng nói non nớt nhưng trong trẻo.

Chỉ thấy Khâu Ngọc Dao thản nhiên nói: "Nếu số bạc trắng người vừa báo cáo không sai, thì tổng giá trị cuối cùng, đã báo thiếu bốn mươi vạn lượng rồi." Tĩnh!

Sự tĩnh mịch như chết!

Tay Diệp Viêm Khôn run lên, vội vàng lật đến trang cuối sổ sách kiểm tra lại, trên trán trong nháy mắt thấm ra mồ hôi lạnh.

"Phịch" hắn trực tiếp quỳ sụp xuống đất, giọng khàn đặc và run rẩy: "Bệ...

Bệ hạ, lời Khâu tiểu thư nói là thật, đích xác là một trăm ba mươi triệu bốn mươi vạn lượng.

Chúc hạ tuyệt không cố ý che giấu, chúc hạ..." Lời chưa nói hết.

Lâm Tẫn trực tiếp phất tay cắt ngang, nhìn Khâu Ngọc Dao, hỏi: "Ngọc Dao, ngươi tính ra bằng cách nào?" Khâu Ngọc Dao chớp chớp đôi mắt to trong trẻo ngây thơ, đương nhiên hỏi ngược lại: "Điều này rất khó sao?" Lâm Tẫn bật cười.

Điều này đâu chỉ là khó?

Con số phức tạp như vậy, lấy trăm triệu làm đơn vị, nàng lại có thể trong nháy mắt tính nhẩm không sai, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này.

Yến Kinh Tuyết khẽ giọng giải thích: "Bệ hạ, nha đầu Ngọc Dao này sở trường nhất không phải tu luyện, mà là toán học.

Trước đây mỗi lần xuất cung, hễ là vấn đề sổ sách, nàng đều có thể trong khoảnh khắc làm rõ, chưa từng sai sót." Nghe vậy, trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên.

Đây thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, nhặt được bảo vật rồi!

Thiên phú như vậy, nếu ở hiện đại, tuyệt đối là cao thủ hàng đầu càn quét các công ty kế toán lớn!

"Rất tốt!" Lâm Tẫn chợt đứng dậy, lập tức quyết đoán: "Truyền ý chỉ của trẫm!

Kể từ hôm nay, tiệm bạc Hạ Ký đổi tên thành 'Thiên Hạ Hối Thông', do Khâu Ngọc Dao nhậm chức tổng phụ trách nhân, Diệp gia phái người phò tá!" Trên mặt Diệp Viêm Khôn lóe lên vẻ cuồng hỉ, quỳ một gối xuống đất: "Thần, lĩnh chỉ!" Diệp gia có thể tham gia vào tiệm bạc, đây quả là một chức vụ béo bở trời ban!

Ngay cả khi không thể tham ô, chỉ riêng chút tiện lợi trong quá trình quản lý, cũng đủ để gia tộc thu lợi vô cùng.

Quan trọng hơn là, điều này có nghĩa là Diệp gia thật sự đã bước vào tầm mắt của Bệ hạ, tương lai đáng mong đợi!

"Còn không mau tạ ân?" Yến Kinh Tuyết khẽ đẩy Khâu Ngọc Dao vẫn còn đang ngẩn người.

Khâu Ngọc Dao nhảy xuống ghế, nhưng lại nhìn thẳng Lâm Tẫn,

nghiêm túc hỏi: “Bệ hạ, nếu ta nhận chỉ, có phải là không thể về kinh đô nữa không?” Lâm Tẫn bị mạch suy nghĩ kỳ lạ của nàng chọc cười.

“Tự nhiên, tiệm bạc đang hoang phế cần được chấn hưng, ngươi cần trấn giữ Vân Cẩm Thành.

Chờ mọi thứ đi vào quỹ đạo, mới có thể trở về kinh đô.” Khâu Ngọc Dao bĩu môi nhỏ, yếu ớt hỏi: “Vậy... ta có thể không nhận không?” “Không thể!” Lâm Tẫn cố ý nghiêm mặt, ngữ khí lạnh lẽo: “Kháng chỉ bất tuân, là đại tội tru di cửu tộc.

Phụ thân ngươi, còn có tỷ tỷ ngươi, đều sẽ mất đầu.” Nhìn Lâm Tẫn vẻ mặt “hung ác”, Khâu Ngọc Dao vành mắt trong nháy mắt đỏ hoe, lệ châu lăn tròn trong khóe mắt.

Yến Kinh Tuyết bất đắc dĩ cười khẽ, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng: “Nha đầu ngốc, Bệ hạ đang dọa ngươi đấy.

Ngươi không phải thích tính toán nhất sao?

Nơi này chính là nơi để ngươi đại triển quyền cước.

Chờ ngươi làm nên một phen thành tựu, đón phụ thân ngươi đến một phen vẻ vang, không tốt sao?

Ngươi không muốn trở thành niềm kiêu hãnh của phụ thân ngươi sao?” Khâu Ngọc Dao dùng sức gật đầu: “Muốn!” Nàng giơ tay lau nước mắt, quy củ quỳ xuống, đáp lời trong trẻo: “Thần, lĩnh chỉ tạ ân!” Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Khâu Ngọc Dao tuy tâm tính đơn thuần, nhưng có Diệp gia bên cạnh phò tá chế ước, chuyện tiệm bạc, đủ để an tâm.

“Bệ hạ.” Khâu Ngọc Dao đứng dậy, trong mắt lóe lên ánh sáng tinh ranh: “Vậy bây giờ ta có được coi là mệnh quan triều đình không?” “Tính.” “Là quan mấy phẩm ạ?” Nàng nghiêng đầu, mặt đầy mong đợi.

Lâm Tẫn bị nàng chọc cười: "Ngươi muốn mấy phẩm?" Khâu Ngọc Dao cắn đầu ngón tay, nghiêm túc nghĩ một lát, giơ năm ngón tay ra, rụt rè nói: "Ngũ phẩm...

được không ạ?" Nói đến cuối cùng, giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu, cúi đầu không dám nhìn Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn lớn tiếng cười to: "Ngũ phẩm?

Quá thấp!

Trẫm phong ngươi làm 'Ty Kế Sử', chính tứ phẩm, tổng lĩnh mọi sự vụ tiền trang thiên hạ!

Bây giờ hài lòng rồi chứ, tiểu nha đầu?" Khâu Ngọc Dao tức thì cười rạng rỡ như hoa, như một con mèo nhỏ trộm được cá, nhưng lại ra dáng cung kính hành lễ, tuyên bố giọng trong trẻo kiên định: "Thần, lĩnh chỉ!

Định không phụ sự trọng thác của Bệ hạ!" Sau đó.

Lâm Tẫn sải bước đi ra khỏi phủ Hạ.

Chuyện ở đây đã xong, nên tiến về Cửu Tiêu Thánh Tông.

Để Yến Kinh Tuyết tiến vào Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì rèn luyện thân thể, mới là mục đích thực sự của chuyến đi này!

Ngay khi mọi người bước ra khỏi cổng phủ.

"A!

Các ngươi...

đừng cướp...

Cứu mạng a!!" Trong con hẻm nhỏ không xa, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cứu thê lương!

Lâm Tẫn hai mắt hơi nheo lại.

Thần thức hùng hồn như thủy triều tức thì dâng trào, thu trọn cảnh tượng sâu trong con hẻm vào lòng, nguyên nhân hậu quả đã rõ ràng.

Con hẻm sâu thẳm.

Hơn mười tên ăn mày y phục rách rưới, mặt mũi đáng ghét, đang điên cuồng đấm đá một lão già gầy gò.

Lão già co ro trên nền đất bẩn thỉu, đã sớm thoi thóp, máu tươi không ngừng chảy ra từ mũi miệng, nhuộm đỏ phiến đá xanh dưới thân.

Bên cạnh, một cậu bé chừng bảy tám tuổi, gầy trơ xương, khóc thét từng lần lao lên, cố gắng dùng thân thể yếu ớt của mình bảo vệ ông nội.

"Đừng đánh ông nội ta!

Chương 364

Cầu xin các ngươi!" Lời cầu xin khàn đặc của cậu bé, lại bị tên ăn mày cầm đầu không kiên nhẫn một cước đá văng ra, như một con búp bê vải rách nát văng xa mấy mét, không thể bò dậy nữa.

"Thằng nhóc con, cút sang một bên, tìm chết à!" Tên ăn mày cầm đầu nhe răng, cân nhắc thỏi bạc năm lượng nặng trịch trong tay, trên mặt tràn đầy tham lam và đắc ý, "Mẹ kiếp!

Lão già, có tiền mà không biết hiếu kính lão tử à?

Đáng đời ngươi xui xẻo!" Nói đoạn, hắn phun ra một ngụm đờm đặc, vật bẩn thỉu màu vàng úa chính xác rơi vào khuôn mặt vặn vẹo đau đớn của lão già, cực kỳ vũ nhục.

"Các ngươi... tìm chết!" Một tiếng quát chói tai chứa đầy phẫn nộ và sát ý nổ vang ở đầu hẻm!

Khâu Ngọc Dao đứng ở đó, thân thể nhỏ bé run rẩy vì lửa giận tột độ, đôi mắt vốn trong trẻo linh động giờ khắc này bốc cháy ngọn lửa lạnh lẽo.

Nàng làm sao cũng không ngờ, số bạc nàng nhất thời thiện ý đưa ra, không những không thể giúp cặp ông cháu đáng thương này ăn no, ngược lại còn chiêu họa sát thân cho họ!

"Ô!" Tên ăn mày cầm đầu nghe tiếng liền quay người lại, lả lơi đánh giá Khâu Ngọc Dao, khóe miệng lộ ra nụ cười dâm tà khinh miệt, "Tiểu nương bì từ đâu đến, trông cũng khá xinh đẹp, muốn học người ta thấy chuyện bất bình..." Bành!

Hắn lời chưa nói hết, Khâu Ngọc Dao đã trong cơn giận dữ xuất thủ!

Bàn tay ngọc nhỏ nhắn tùy ý vung lên, một đạo chân khí sắc bén vô cùng phá không bay ra, tựa như một cây búa tạ vô hình, nặng nề đập vào ngực tên ăn mày cầm đầu.

"Phốc" hai mắt tên ăn mày cầm đầu lồi ra, thậm chí còn chưa kịp kêu thảm, cả người liền như diều đứt dây bay ngược ra, nặng nề đập vào bức tường cách mấy chục mét, tiếng xương cốt vỡ vụn chói tai rõ ràng có thể nghe thấy.

Hắn như một vũng bùn lầy trượt xuống đất, tại chỗ tắt thở thân vong!

Những tên ăn mày còn lại thần sắc tức thì cứng đờ, chuyển hóa thành nỗi sợ hãi vô biên.

Không biết ai phát ra một tiếng kêu, đám ô hợp này lập tức hồn bay phách lạc, lăn lê bò toài chạy trốn về phía cuối con hẻm, chỉ hận mẹ không đẻ thêm cho hai cái chân.

Khâu Ngọc Dao không để ý đến những kẻ hèn mọn kia.

Nàng bước nhanh tới.

Nàng nhặt đồng bạc dính đầy máu tươi chói mắt, lại nhìn về phía lão giả đã tắt thở trong vũng máu, ánh mắt trong nháy mắt trở nên trống rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lẩm bẩm: "Sao lại... sao lại như vậy..." Yến Kinh Tuyết im lặng đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu nàng, giọng dịu dàng an ủi: "Ngọc Dao, đây chính là hiện thực.

Kẻ yếu mang trọng bảo, nếu không có sức mạnh bảo vệ, chính là tự tìm đường chết.

Thiên hạ đều như vậy, không phải lỗi của ngươi." Năm lượng bạc, đối với Khâu Ngọc Dao mà nói chẳng qua là tiền tiêu vặt.

Nhưng đối với những kẻ ăn mày đang giãy giụa ở ranh giới sinh

tử này mà nói, thì đó là một khoản tài phú khổng lồ đủ để khơi dậy cái ác của nhân tính.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Giọng nói lạnh nhạt của Lâm Tẫn thích hợp vang lên, phá vỡ bầu không khí nặng nề: "Hiện tại, ngươi đã hiểu lời trẫm vừa nói chưa?" Ngay khoảnh khắc Khâu Ngọc Dao đưa ra bạc, vô số ánh mắt tham lam trong bóng tối đã khóa chặt.

Nếu không phải kiêng dè khí độ bất phàm của Lâm Tẫn và những người khác, e rằng đã sớm động thủ cướp đoạt.

Nhìn những giọt lệ lăn tròn trong mắt Khâu Ngọc Dao, ánh mắt Lâm Tẫn khẽ động, hỏi: "Nha đầu, ngươi có trách trẫm không ra tay cứu hắn không?" Khâu Ngọc Dao dốc sức lắc đầu, giơ tay lau đi khóe mắt ướt át, ánh mắt dần trở nên kiên định: "Bệ hạ có thể cứu một người, nhưng không thể cứu cả thiên hạ.

Ngọc Dao hiểu, muốn thật sự cứu vớt họ, chỉ có thể từ căn bản thay đổi trật tự Vân Cẩm Thành này!" "Ồ?" Đáy mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ tâm tính tiểu nha đầu này lại chuyển biến nhanh đến vậy, lại có thể trong khoảnh khắc nghĩ thông mấu chốt.

Như vậy rất tốt!

Bài học tàn khốc này, đủ để xé tan một phần ảo tưởng không thực tế của nàng, giúp nàng nhanh hơn nhận rõ bản chất cá lớn nuốt cá bé của thế giới này.

Hắn khẽ gật đầu, ngay sau đó ngẩng mắt nhìn vài con chim đang bay lượn trên không trung, tập trung khóa chặt một sinh vật có khí tức đặc thù trong số đó.

Hắn đột nhiên giơ tay, hư không một trảo!

Một luồng lực hút hùng vĩ không thể cưỡng lại đột nhiên bùng phát, con chim kia kêu lên kinh hãi bị cưỡng ép bắt xuống, vững vàng đậu trên đầu ngón tay hắn.

"Trở về nói với Tiểu Hòa, bảo hắn truyền khẩu dụ của trẫm, mệnh Ngô Tranh lập tức phái hai nghìn Huyền Giáp Quân nam hạ, đóng trú Vân Cẩm Thành, mọi hành động, nghe theo Khâu Ngọc Dao điều khiển!" Con chim kia cực kỳ thông nhân tính, nghe vậy liền vội vàng gật đầu, vỗ cánh nhanh chóng bay vào mây, biến mất không thấy.

Lâm Tẫn nghiêng người, nói với Khâu Ngọc Dao: "Cụ thể làm thế nào, trẫm không can thiệp.

Vì ngươi có chí hướng cải biến, vậy cứ thả tay mà làm, dùng kết quả chứng minh năng lực của ngươi với trẫm." Khâu Ngọc Dao hít sâu một hơi, nắm chặt thỏi bạc dính máu trong tay, như muốn khắc ghi sự nặng nề này vào tâm khảm.

Nàng dùng sức rũ tay xuống, không nói thêm gì.

"Diệp Trưởng Lão." Lâm Tẫn phân phó: "Khởi hành, tiến về Cửu Tiêu Thánh Tông." Diệp Viêm Khôn lập tức cung kính lĩnh mệnh: "Vâng, Bệ hạ!" Ngay khi mọi người sắp rời khỏi con hẻm u ám này, một tiếng gầm thét non nớt đầy oán hận vang lên từ phía sau: "Là các ngươi!

Đều tại các ngươi!

Là các ngươi hại chết ông nội ta!" Lâm Tẫn bước chân dừng lại, từ từ xoay người, ánh mắt như vạn cổ hàn băng, rơi trên người tiểu ăn mày đầy hận ý kia.

"Ngươi, nói lại lần nữa." "Chính là các ngươi hại chết ông nội ta!

Ta hóa thành quỷ cũng sẽ không tha cho các ngươi!" Tiểu ăn mày the thé mắng, trong mắt là sự hận ý thuần túy, nguyên thủy nhất của

loài người.

Khâu Ngọc Dao và Yến Kinh Tuyết đều sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng.

Tuy nhiên, Lâm Tẫn lại cười, trong nụ cười đó không có chút ấm áp nào, chỉ có sự thờ ơ nhìn thấu thế sự.

"Hận trẫm?

Rất tốt.

Nhưng ngươi có biết, sự căm hận đầy bụng của ngươi, trước quyền lực thật sự, đáng cười đến mức nào, lại đáng... nguy hiểm đến mức nào?" Hắn ngữ điệu bình đạm, dường như đang trần thuật một chân lý: "Hôm nay ngươi hận trẫm, ngày khác nếu có cơ duyên, tất sẽ thành họa hoạn.

Trẫm tuy không sợ, nhưng ngại vì sau này lại chôn xuống một cái gai nhỏ bé nhưng có thể đâm tay.

Huống hồ." Ánh mắt hắn lướt qua Khâu Ngọc Dao: "Hôm nay trẫm dạy ngươi bài học cuối cùng: trảm thảo, phải trừ căn." Lời chưa dứt.

Cũng không thấy Lâm Tẫn có bất kỳ động tác nào, thần thái trong khóe mắt tiểu ăn mày liền tức thì ảm đạm, thân thể mềm nhũn đổ xuống.

Trong hẻm chết lặng.

Đồng tử Khâu Ngọc Dao co rút lại, toàn thân lạnh toát.

Yến Kinh Tuyết cũng khẽ hít một hơi khí, im lặng không nói.

Lâm Tẫn nhìn Khâu Ngọc Dao, giọng nói vẫn bình thản: "Hiện tại, ngươi đã hiểu chưa?

Thay đổi trật tự, chỉ có lòng thiện và bạc không đủ, còn cần...

quyết tâm nhuốm máu.” Khâu Ngọc Dao môi khẽ động, đồng tử hiện lên vẻ quyết tuyệt: “Thần... minh bạch!” Cửu Tiêu Thánh Tông, Lôi Tiêu Phong!

Nhìn từ xa, một ngọn cô phong như một thanh lôi kiếm tuyệt thế, mạnh mẽ đâm xuyên bầu trời, thẳng lên cửu tiêu!

Đỉnh phong quanh năm mây tím điện lôi quấn quanh, tiếng ầm ầm ẩn ẩn truyền đến, uy áp mênh mông.

Cả ngọn núi tựa như được ngưng tụ từ thần lôi giáng xuống từ chín tầng trời, tỏa ra khí tức cổ xưa mà cuồng bạo.

Vừa đặt chân vào địa giới tông môn, trong không khí liền tràn ngập lực lượng lôi điện tinh thuần, hít vào phế phủ, lại khiến người ta cảm thấy chân khí toàn thân đều trở nên hoạt bát và tê dại, từng tia điện xà lưu chuyển trong kinh mạch.

Đệ tử dọc đường gặp phải, thấy Diệp Viêm Khôn không ai không cung kính, đều dừng lại hành lễ.

Diệp Viêm Khôn lại không để ý đến, dẫn Lâm Tẫn và Yến Kinh Tuyết, hóa thành ba đạo lưu quang, thẳng tiến đến cấm địa hậu sơn.

Chốc lát sau.

Ba người hạ xuống trước một cánh cửa đá cổ kính khổng lồ.

Trên cửa đá, lôi văn dày đặc, thỉnh thoảng có điện quang lưu chuyển, tỏa ra khí tức phong ấn mạnh mẽ.

Diệp Viêm Khôn bước nhanh tới, sắc mặt nghiêm nghị, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Từng đạo điện mang rực rỡ từ đầu ngón tay hắn bắn ra, như có sinh mệnh, chính xác đánh vào những lôi văn đặc biệt trên cửa đá.

Oanh long long!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, cánh cửa đá nặng nề từ từ trượt sang hai bên, lộ ra không gian thần bí ẩn chứa lôi quang màu tím sau đó.

Một bước đặt vào, như thể tiến vào biển lôi đình!

Lôi điện nguyên khí khủng bố ập thẳng vào mặt, đậm đặc hơn bên ngoài không chỉ gấp mười lần!

Trong không khí lảng vảng những tia điện xà nhỏ li ti, phát ra tiếng "tư tư".

Thân ở trong đó, không chỉ toàn thân tê dại, mà ngay cả đan điền khí hải cũng dường như bị sức mạnh lôi điện này tẩy rửa, tẩm nhuần.

Diệp Viêm Khôn nghiêng mình tránh ra, cung kính chỉ về phía hồ nước linh dịch màu tím đang cuộn trào ở sâu bên trong, ngữ khí mang theo sự kính sợ: "Bệ hạ, Nương nương, phía trước chính là Cửu Tiêu Tẩy Linh Trì!" Lâm Tẫn bước nhanh tới.

Chỉ hơn một trượng, hồ nước chứa đầy một loại linh dịch màu tím đặc biệt.

Chương 365

Chất lỏng sền sệt, bề mặt không ngừng có những tia điện quang màu bạc vụn vặt bắn ra, nhảy nhót, phát ra tiếng "tích ba" khẽ khàng.

Cả hồ nước đều tỏa ra một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần mà bá đạo, khiến người ta vừa đến gần liền cảm thấy toàn thân lỗ chân lông giãn nở, lại ẩn ẩn cảm thấy một tia áp bách.

"Hảo nồng đậm tinh thuần lôi đình chân khí!" Ngay cả Lâm Tẫn kiến thức rộng rãi, tâm tính trầm ổn, giờ khắc này cũng không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Năng lượng ẩn chứa trong hồ này, so với Long Uyên động thiên, đâu chỉ đậm đặc hơn gấp mười lần?

Nếu ở nơi này tu luyện lâu dài, đâu chỉ sự bán công bội, cảnh giới e rằng thật sự sẽ thăng tiến như có thêm đôi cánh!

Chẳng trách Cửu Tiêu Thánh Tông có thể sừng sững trong hàng ngũ ngũ đại thánh địa giang hồ.

Ngoài môn lôi pháp tuyệt học chí cương chí dương kia, hồ Tẩy Linh Trì này, e rằng mới là một trong những căn cơ lập tông chân chính!

Trên mặt Diệp Viêm Khôn hiện lên vẻ kiêu ngạo, tiến lên nói: "Bệ hạ tuệ nhãn.

Hồ này lấy cửu thiên thần lôi làm dẫn, rèn luyện thiên địa lôi điện chân khí, trăm năm mới được một hồ này.

Võ giả nhập vào, không những có thể bạo tăng công lực, mà còn có thể tẩy kinh phạt tủy, tái tạo căn cơ..." Hắn ngừng lời, trong mắt lóe lên một tia tinh ranh rồi vụt tắt, đúng lúc tiếc nuối nói: "Nguyên

bản cơ duyên lần này thuộc về Thánh tử.

Nhưng Tông chủ có lệnh, Quý phi nương nương cần dùng, tông ta tự nhiên phải tuân theo!" Lâm Tẫn khóe môi khẽ nhếch.

Chút tâm tư nhỏ nhặt này của Diệp Viêm Khôn, há có thể qua mắt hắn?

Chẳng qua là muốn nhấn mạnh sự quý giá của Tẩy Linh Trì và "sự hy sinh to lớn" của tông môn, để bản thân mình nhận lấy nhân tình này.

Bất quá, nhìn thấu không nói toạc.

Cửu Tiêu Thánh Tông quả thực đã nhường cơ duyên lần này, ân tình này, Lâm Tẫn hắn đã ghi nhớ.

"Nếu Tẩy Linh Trì có thần hiệu như vậy." Lâm Tẫn chuyển giọng: "Diệp Tông chủ vì sao không tự mình dùng để đột phá?" Theo lẽ thường, bảo vật như vậy, lý ra nên ưu tiên cung cấp cho cường giả mạnh nhất tông môn, nếu Diệp Đình Uyên thực lực tiến thêm một bước, uy vọng Cửu Tiêu Thánh Tông tất sẽ nước lên thuyền lên.

Diệp Viêm Khôn cười khổ: "Bệ hạ có điều không biết, hồ này đối với Khấu Thiên cảnh hiệu quả rất nhỏ." Lâm Tẫn hiểu ra.

Hiện nay phong ấn thiên đạo chưa giải, Khấu Thiên cảnh đã là cực hạn.

Chờ ngày khác thiên môn mở lại, e rằng cảnh giới quá độ này sẽ trở thành lịch sử.

"Mời nương nương nhập trì." Diệp Viêm Khôn nghiêm nghị nói: "Chúc hạ sẽ dẫn động thần lôi, kích hoạt linh dịch!" Lâm Tẫn nhìn Yến Kinh Tuyết đang hăm hở muốn thử bên cạnh, dịu giọng nói: "Cẩn thận một chút." "Vâng!" Yến Kinh Tuyết đôi mắt đẹp sáng ngời, bóng dáng nhẹ nhàng rơi vào linh dịch tử kim!

Phốc thông!

Thân thể vừa chìm vào trong nháy mắt, Yến Kinh Tuyết khẽ hừ một tiếng.

Linh dịch sền sệt không chỗ nào không vào, lôi điện chân khí cuồng bạo chui vào tứ chi bách hài!

Sự tê dại tột độ bao trùm toàn thân, ngay sau đó chuyển thành sự sảng khoái khó tả, mỗi tế bào đều tham lam nuốt chửng năng lượng hùng hậu này.

"Bệ hạ xin lui!" Diệp Viêm Khôn quát khẽ, hai tay kết ấn, toàn thân lôi quang bùng lên.

Oanh ca!

Cửu thiên kinh lôi nổ vang!

Mấy đạo lôi điện thô tráng bỏ qua sự ngăn cách của núi đá, trực tiếp xuyên thẳng vào trung tâm hồ!

Lôi điện cuộn quanh giao thoa, hóa thành cột sáng khổng lồ hoàn toàn bao phủ Yến Kinh Tuyết!

"Ưm!" Yến Kinh Tuyết thân thể mềm mại kịch liệt run rẩy, răng cắn chặt môi dưới.

Cảm giác đó, như thể có hàng vạn cây lôi châm nung đỏ, từ mười vạn tám nghìn lỗ chân lông đồng loạt xuyên qua, nghiền nát từng tấc xương cốt của nàng, thiêu đốt từng kinh mạch của nàng!

Nhưng!

Trong dòng chảy đau khổ tột cùng này, lại có một luồng sức mạnh mới, như dung nham cuộn trào trong đống đổ nát hủy diệt, tái sinh!

Ong!

Thần hỏa đỏ rực từ trong cơ thể nàng bốc lên, chí dương Phượng Hoàng chân hỏa và chí cương cửu thiên thần lôi oanh liệt va chạm, lại quỷ dị dung hợp.

Giữa lôi hỏa giao thoa, nàng được tôn lên như nữ thần giáng thế!

Diệp Viêm Khôn thu công tiến lên: "Bệ hạ, năng lượng linh dịch hùng hậu, nương nương cần thời gian hấp thu." Lâm Tẫn gật đầu, ánh mắt không rời khỏi bóng dáng trong hồ.

"Chúc hạ đi pha trà?" Diệp Viêm Khôn thăm dò nói.

"Đi đi." Diệp Viêm Khôn lại chần chừ, mắt mong đợi nhìn tới.

Lâm Tẫn nhướng mày: "Sao vậy?" "Cái đó... trà diệp..." Lâm Tẫn bật cười, hóa ra là nhớ Huyền Bách Linh Trà của hắn.

Hắn tùy tiện lấy một nhúm trà diệp ném đi.

"Tạ Bệ hạ!" Diệp Viêm Khôn mặt mày hớn hở, thoắt cái biến mất.

Lâm Tẫn lắc đầu, tự mình ngồi xuống bệ đá bên hồ, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm bóng dáng trong lôi hỏa.

Phượng Hoàng thần hỏa trải qua cửu thiên thần lôi tôi luyện, tất sẽ tiến thêm một tầng nữa!

Thêm vào linh dịch trăm năm, tu vi ái phi nhất định có thể đột phá mãnh tiến.

Ngay cả... khi đó lực lượng có thiếu sót, hắn cũng đã sớm chuẩn bị hậu thủ!

Mấy ngày thoáng chốc trôi qua.

Lâm Tẫn tĩnh tọa bên hồ phẩm trà, mật thiết quan tâm Yến Kinh Tuyết.

Nào ngờ trong hồ trừ lôi hỏa cuồn cuộn, thủy chung không thấy dấu hiệu đột phá.

"Bệ hạ." Diệp Viêm Khôn giải thích: "Linh dịch cần trước tiên củng cố kinh mạch, mấy ngày đầu thường không thấy biến hóa." Hắn là người từng vào Tẩy Linh Trì hưởng lợi, đối với quá trình này tự nhiên quen thuộc.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu: "Thì ra là vậy.

Diệp Trưởng Lão nếu có tông vụ, có thể tự đi bận rộn." "An nguy của nương nương là quan trọng nhất!" Diệp Viêm Khôn nghiêm mặt nói.

Thấy đáy mắt Lâm Tẫn lóe lên vẻ hài lòng, hắn nhân cơ hội bẩm báo: "Bệ hạ, thảo dân đã bố trí tai mắt ở Nam Cương.

Chỉ cần Lâm Kiêu có dị động, tất sẽ biết ngay lập tức." Lâm Tẫn mí mắt khẽ nhếch.

Không ngờ vị lôi tu thô hào này tâm tư lại cẩn mật như vậy.

Tuy Lâm Kiêu rất có thể sẽ đợi thất tinh liên châu, nhưng phòng ngừa họa chưa xảy ra thì luôn không sai.

"Diệp Trưởng Lão đã phí tâm rồi." Lâm Tẫn tán thưởng nói.

Diệp Viêm Khôn vội vàng cung kính, ngữ khí càng thêm cung kính: "Bệ hạ quá lời rồi!

Có thể vì Bệ hạ chia sẻ nỗi lo, là bổn phận của chúc hạ!" Oanh long!

Ngay lúc này, dị biến đột ngột phát sinh!

Lực lượng lôi hỏa vốn bình ổn trong hồ đột nhiên sôi trào!

Cửu thiên lôi vân điên cuồng cuộn trào, chân khí hùng hậu từ trong hồ bùng phát, ngưng tụ thành mây lôi màu tím trên đỉnh đầu Yến Kinh

Tuyết!

Mây lôi nhanh chóng xoay tròn, diễn biến thành lốc xoáy hình phễu, điên cuồng tinh luyện thiên địa chân khí và tinh túy linh dịch, cuối cùng hội tụ thành cột sáng quán nhập thiên linh!

Diệp Viêm Khôn đại hỉ: "Bệ hạ, nương nương đã bắt đầu hấp thu bản nguyên chân khí rồi!" Lâm Tẫn chợt đứng dậy, tiến lên nửa bước.

Cảm nhận ở cự ly gần, uy áp tỏa ra từ lôi điện và hỏa diễm dung hợp kia, khiến hắn cũng có chút kinh sợ!

Đồng thời, khí tức đã đình trệ lâu trong cơ thể Yến Kinh Tuyết, bắt đầu như hồng thủy mãnh thú được giải thoát xiềng xích, bỗng nhiên bạo tăng!

Ong!

Khí tức cường hoành cuồn cuộn tràn ra!

Lục Địa Thần Tiên, trung kỳ!

Trong chốc lát ngắn ngủi, cảnh giới của nàng liền ổn định đột phá, hơn nữa khí thế không giảm, một đường tiến lên như vũ bão, trực tiếp thăng cấp đến Lục Địa Thần Tiên trung kỳ đỉnh phong!

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc sắp chạm đến bức tường phòng ngự hậu kỳ, khí thế hùng dũng kia lại như đụng phải một bức tường vô hình nhưng kiên cố không thể phá vỡ.

Mặc cho Yến Kinh Tuyết thúc giục công pháp thế nào, điều động chân khí hùng hậu trong cơ thể phát động xung kích, bức tường phòng ngự kia lại không hề nhúc nhích, thủy chung không thể vượt qua.

"Hậu kế phạt lực?" Lâm Tẫn nheo hai mắt lại.

Diệp Viêm Khôn tiếc nuối than thở: "Huyết mạch của nương nương quá mức cường đại, năng lượng cần thiết vượt xa người

thường.

Chương 366

Thần lôi linh dịch tuy mạnh, so với thượng cổ thần huyết vẫn kém một bậc.” Lâm Tẫn hiểu rõ.

Thể chất Yến Kinh Tuyết đặc thù, kinh mạch rộng lớn, khí hải sâu thẳm, xa xa không phải võ giả tầm thường có thể sánh được.

Cùng một lượng năng lượng, người khác có lẽ có thể liên tục đột phá vài cảnh giới, nhưng đối với nàng mà nói, có thể ngay cả đột phá một trọng cũng hơi miễn cưỡng.

Nhìn thấy lôi quang dần yếu, cột sáng năng lượng bắt đầu lay động.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh mang bạo trướng!

Trợ lực bên ngoài không đủ?

Không sao!

Vậy thì để phu quân này của nàng, đến vì nàng mở ra một con đường khác, giúp nàng phá vỡ xiềng xích cuối cùng này!

Khóe môi hắn khẽ động.

Một đạo âm ba chân khí ngưng luyện cực điểm, ẩn chứa vô thượng đế uy, trực tiếp xuyên thấu bình chướng lôi hỏa, đâm vào sâu trong não hải Yến Kinh Tuyết: “Ái phi, há miệng!” Dứt lời, Lâm Tẫn lật cổ tay một cái, một viên đan dược lớn bằng mắt rồng liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy hắn búng ngón tay một cái, viên đan dược kia liền hóa thành một luồng sáng, bắn thẳng không sai chút nào vào giữa đôi môi khẽ hé của Yến Kinh Tuyết.

Đan dược vừa vào miệng đã tan!

Oanh!

Chân khí hùng vĩ như biển cả tức thì bùng phát, giống như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng tuôn trào khắp tứ chi bách hài.

Luồng lôi quang vốn hơi suy giảm quanh thân Yến Kinh Tuyết chợt bùng nổ, trong tiếng oanh minh chấn động đến điếc tai, hỏa diễm rực rỡ bốc lên trời cao, lại ngưng tụ thành một hư ảnh phượng hoàng rõ nét vô cùng giữa không trung!

Phượng hoàng vỗ cánh, lôi quang bao quanh.

Sóng nhiệt rực lửa và những tia điện xà bạo liệt giao thoa hoành hành, một luồng uy áp khiến người ta hoảng sợ ầm ầm khuếch tán.

Sắc mặt Diệp Viêm Khôn biến đổi, lại bị luồng khí thế này ép lùi liên tiếp mấy bước.

Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm bóng dáng trong lôi hỏa phượng hoàng kia, đáy lòng đã như động đất sóng thần không ngừng cuộn trào.

Rõ ràng linh dịch trong Tẩy Linh Trì đã cạn kiệt!

Bệ hạ tùy tay ban một viên đan dược, lại có thể trong chớp mắt cung cấp nguồn chân khí chống đỡ khủng bố đến vậy, để Quý phi dùng thần hỏa của bản thân làm dẫn, một lần nữa thúc đẩy thần lôi tôi thể!

Hắn thậm chí còn có một dự cảm mãnh liệt – nếu như chính mình phục hạ viên đan dược này, e rằng có thể tại chỗ xung kích Khấu Thiên cảnh mơ ước bấy lâu!

Cũng chính lúc này!

Lệ!

Hư ảnh phượng hoàng đang lượn lờ trên đỉnh đầu Yến Kinh Tuyết phát ra một tiếng phượng minh trong trẻo vang vọng cửu tiêu, sau đó lao thẳng xuống, đột nhiên chui vào trong cơ thể nàng.

Một luồng khí tức càng thêm cường hãn như núi lửa bùng phát trào ra từ thân thể mềm mại của nàng.

Bức tường cảnh giới vốn vững chắc như bàn thạch, trước sức mạnh này lại như giấy mỏng bị dễ dàng xé rách!

"Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ!" Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, hài lòng gật gật đầu.

Viên Bách Tái Không Minh Đan do Lăng Huyền Bách luyện chế này, mỗi lần sử dụng, hiệu quả đều có thể nói là nghịch thiên.

Chỉ tiếc, đan này hầu như không thể phục chế.

Trên đời này, võ giả nào lại điên đến mức hao phí trăm năm quang âm, không hấp thu chút chân khí nào, toàn tâm toàn ý dồn vào luyện chế một viên đan dược?

Trừ phi, người đó là một kẻ điên triệt để!

Nửa canh giờ sau.

Lôi hỏa ngập trời dần dần thu liễm, khí tức bành trướng quanh thân Yến Kinh Tuyết cũng dần ổn định, cảnh giới hoàn toàn vững chắc ở Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ.

Mi mắt dài của nàng khẽ run, đôi mắt chợt mở ra, sâu trong đồng tử một hư ảnh phượng hoàng lóe lên rồi tắt, ẩn ước còn có những tia lôi quang vụn nhảy nhót.

Hoa lạp!

Yến Kinh Tuyết tung người nhảy lên, phá nước mà ra, thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống bên bờ hồ, y phục lập tức khô ráo.

“Bệ hạ.” Giọng nàng mang theo niềm hỉ duyệt khó kiềm chế.

Nếu không phải Diệp Viêm Khôn đang có mặt, nàng đã sớm nhào vào vòng tay ấm áp kia.

Lâm Tẫn cười đánh giá nàng, tán thưởng nói: “Không tệ, cách Khấu Thiên cảnh cũng chỉ còn một bước.” Yến Kinh Tuyết hiện tại, tuy chỉ là Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ, nhưng nếu sinh tử tương bác, dựa vào Phượng Hoàng thần hỏa và khả năng kháng lôi điện, ngay cả Diệp Viêm Khôn đứng bên cạnh, cũng chưa chắc là đối thủ của nàng.

Trừ phi, đối phương bất chấp tự bạo.

“Chúc mừng nương nương, cảnh giới đại tiến!” Diệp Viêm Khôn đè nén sự chấn hám trong lòng, vội vàng tiến lên, cung kính hành lễ.

Yến Kinh Tuyết khẽ cười: “Diệp trưởng lão khách khí rồi, ân tình này của Cửu Tiêu Thánh Tông, bổn cung đã ghi nhớ.” Diệp Viêm Khôn nghe vậy mừng rỡ khôn xiết.

Quý phi đích thân nhận ân tình, điều này còn quý giá hơn bất cứ thứ gì!

Dùng linh dịch trăm năm đổi lấy ân tình này của Bệ hạ và Quý phi, quả thực là món hời nhất của Cửu Tiêu Thánh Tông trong trăm năm qua!

Lâm Tẫn thu liễm suy nghĩ, quay đầu dặn dò: “Diệp trưởng lão, chuyện Thiên Hạ Tiền Trang, tuyệt đối không được có bất kỳ sơ suất nào!” “Bệ hạ yên tâm.” Diệp Viêm Khôn thần sắc nghiêm túc, cúi người nói: “Thuộc hạ sẽ đích thân đến Tê Hà cốc tuyển chọn những thành viên cốt cán đắc lực trong gia tộc, lập tức chạy đến Vân Cẩm thành, toàn lực phò tá Ti Kế Sử đại nhân!” Lâm Tẫn thong dong gật đầu.

Có Diệp gia phò tá, hắn cũng không có gì phải quá lo lắng.

Số ngân lượng bẩn thu được từ việc tra xét Thiên Hạ Tiền Trang, một phần để lại làm tư kim ban đầu cho Khâu Ngọc Dao, phần còn lại, đã được bí mật vận chuyển về Kinh đô, nhập kho Hộ Bộ.

Cứ như vậy!

Tài lực của Đại Uyên hoàng triều, đạt đến mức chưa từng có, không còn phải lo lắng về tiền bạc nữa!

Sau đó.

Lâm Tẫn nắm lấy bàn tay mềm mại của Yến Kinh Tuyết, vừa rời khỏi địa phận Cửu Tiêu Thánh Tông, liền thấy trên bầu trời phía trước một con chim ưng không ngừng lượn vòng.

"Ngự Phong Chuẩn?" Lông mày Lâm Tẫn khẽ nhướng, chậm rãi nâng tay.

Con Ngự Phong Chuẩn như có linh tính bay sà xuống, vững vàng đậu trên cánh tay hắn, giơ vuốt buộc tín đồng lên.

Lấy tín thư ra, nhìn thấy lạc khoản.

Lâm Tẫn khẽ nói: "Là Thương Sóc?

Nhanh vậy đã chiếm được Thẩm gia rồi?" Thế nhưng.

Khi tầm mắt lướt qua nội dung trên tín thư, vẻ ôn hòa trên mặt hắn đông cứng trong chớp mắt, đáy mắt hàn quang chợt lóe, hơi lạnh tỏa ra quanh thân khiến không khí xung quanh dường như ngưng đọng!

"Bệ hạ, sao vậy?" Yến Kinh Tuyết cảm nhận được luồng hàn ý kia, nhẹ giọng hỏi.

Lâm Tẫn đáy mắt sát cơ lóe lên rồi tắt, lạnh giọng nói: "Thẩm gia, cũng giống như Đường môn, người đi nhà trống, không biết tung tích.

Nhị thúc này của Trẫm, thủ đoạn quả nhiên không hề đơn giản!"

Suy đoán đã được chứng thực!

Thế lực hợp tác với Thẩm gia trong ký ức của Chu Bưu, nhất định chính là Đường môn.

Quan trọng là!

Lâm Kiêu rốt cuộc có mị lực và thủ đoạn gì, lại có thể khiến hai đại thế gia truyền thừa nghìn năm, bất chấp từ bỏ tổ nghiệp, cũng muốn chạy về Nam Cương.

Thẩm gia còn có thể hiểu được.

Việc triều đình khai thông đại vận hà đã cắt đứt mạch vận chuyển đường thủy của bọn họ.

Nhưng Đường môn thì sao?

Triều đình chưa từng nhằm vào bọn họ, thế mà bọn họ lại quả quyết di chuyển cả tộc… Việc này, nếu phía sau không có một âm mưu động trời, tuyệt đối không thể nào!

"Bệ hạ, chúng ta lập tức tiến về Nam Cương?" Đôi mắt đẹp của Yến Kinh Tuyết chiến ý dâng trào, nóng lòng muốn thử.

"Không cần." Lâm Tẫn khẽ lắc đầu: "Chó nhà tang, không thể làm nên sóng gió lớn.

Trẫm muốn xem xem, nhị thúc của Trẫm rốt cuộc đang bày bố cục gì!" Hắn chuyển lời, nhìn về phía xa: "Cửu Tiêu Thánh Tông cách Tê Hà cốc không xa, gần đó hẳn là có bến cảng vận chuyển đường thủy của Thẩm gia.

Đã tiện đường, thì cứ ghé qua xem đi." Đại vận hà của triều đình sở dĩ đi qua địa phận Tê Hà cốc.

Chính vì, ở đó vốn dĩ đã có đường thủy hiện có của Thẩm gia, chỉ cần nối liền và thông suốt là được!

Ngay sau đó.

Hắn vận chuyển chân khí, lưu lại chỉ lệnh ở mặt sau tín thư: ra lệnh Thương Sóc chia quân tiếp quản các cảng khẩu của Thẩm gia, số quân còn lại nhanh chóng kiểm soát các thành Nam Vực, nhất định phải trước Thất Tinh Liên Châu, toàn diện kiểm soát cục diện!

Phóng Ngự Phong Chuẩn đi.

Chương 367

Lâm Tẫn ánh mắt u thâm quét một lượt về phía trước, cùng Yến Kinh Tuyết nhanh chóng phóng đi theo hướng cảng khẩu. …..

Đêm buông xuống.

Bên bờ sông lớn đèn đuốc sáng trưng, cảng khẩu khổng lồ vẫn nhộn nhịp, thuyền bè qua lại, hàng hóa chất dỡ, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi việc gia tộc Thẩm bỏ đi.

"Xem ra, tin tức ở đây vẫn chưa truyền ra." Lâm Tẫn thản nhiên nói.

Hai người thong thả bước vào cảng khẩu, vừa chuẩn bị quan sát kỹ lưỡng một phen, thì phía trước không xa đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Thần thức Lâm Tẫn quét qua, khóe miệng không tự chủ được cong lên một nụ cười trêu tức.

"À ha…" Hắn khẽ cười, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc bén: "Không ngờ, còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Chuyến này, quả nhiên không uổng công." "Bệ hạ, ngài nhận ra hắn?" Yến Kinh Tuyết nhìn chằm chằm bóng dáng áo đen phía trước, lông mày khẽ nhíu, khẽ nói: "Có cảm giác không phải người tốt lành gì, hơn nữa… khí tức hắn tỏa ra, rất đáng ghét!" Lâm Tẫn thần giác khẽ nhúc nhích, cong lên nụ cười hiểu rõ.

Yến Kinh Tuyết mang trong mình huyết mạch Phượng Hoàng thượng cổ, đối với những kẻ tà ác có cảm nhận và bài xích tự nhiên.

"Hắn quả thực không phải người tốt lành gì." Lâm Tẫn một luồng thần thức đã như bàn tay vô hình, khóa chặt đối phương, ngữ khí

khinh miệt: "Thậm chí, nghiêm khắc mà nói, hắn đã không còn có thể coi là người nữa!" Kẻ áo đen kia không phải ai khác, chính là Dương Hào, đại trưởng lão Dương gia ở Tỏa Vân thành ngày trước!

Ngay cả Lâm Tẫn chính mình cũng không ngờ, lần này vì hứng thú nhất thời mà tuần tra cảng khẩu Thẩm gia, lại gặp được "cố nhân" này.

Điều càng khiến hắn hơi bất ngờ là!

Dương Hào lúc này, cảnh giới lại đã thăng lên đến Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong!

Tốc độ thăng cấp này, cứ như thể ăn phải thuốc kích thích vậy!

Nhưng nghĩ lại, cũng hợp lý.

Dương Hào đã nương tựa vào tà ma dị vực, kinh mạch trong cơ thể tất nhiên bị ma khí quỷ dị tẩm nhiễm, hẳn là đã sử dụng một loại bí pháp tà dị kiểu nhổ mạ giúp mạ lớn, cưỡng ép thăng cấp thực lực.

Cái giá phải trả chính là – hắn đã thoát ly phạm trù con người, trở thành bù nhìn của ma khí!

"Không tốt!" Sắc mặt Yến Kinh Tuyết hơi đổi, nàng nhận ra luồng chân khí quỷ dị trong cơ thể Dương Hào đang điên cuồng tuôn trào, mục tiêu thẳng đến những thuyền chở hàng đang đậu ở cảng: "Hắn muốn phá hoại thuyền chở hàng!

Trên đó còn có rất nhiều bách tính!" Lâm Tẫn tự nhiên cũng cảm nhận được ý đồ của Dương Hào.

Tên này đúng là thù dai báo oán, hận Thẩm gia thấu xương.

Đáng tiếc.

Hắn vẫn không biết Thẩm gia đã sớm từ bỏ tổ nghiệp nghìn năm, biến mất không tung tích, cho dù có hủy hoại toàn bộ cảng khẩu,

Thẩm gia cũng sẽ không bận tâm.

Nhưng – những thứ này sau này đều là tài sản của triều đình, tự nhiên không thể dung thứ cho tà ma phá hoại!

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ đọng lại!

Không cần bất kỳ động tác phô trương nào, một luồng đế uy hùng vĩ không thể chống cự lập tức bùng phát, như một nhà tù vô hình, ầm ầm giáng xuống, hoàn toàn phong tỏa không gian quanh thân Dương Hào.

"Kẻ nào?!" Sắc mặt Dương Hào kịch biến, chỉ cảm thấy toàn thân cứng lại, phảng phất sa vào vũng lầy hư vô.

Hắn bất chấp hậu quả thúc giục ma khí, khói đen cuồn cuộn như sôi, nhưng lại như châu chấu rung cây, khó nhúc nhích dù chỉ một chút.

Hắn vừa kinh vừa giận nhìn quanh, gầm khẽ khản đặc.

Lâm Tẫn lại không nhìn hắn, chỉ nắm lấy bàn tay mềm mại của Yến Kinh Tuyết, bước chân thong dong tiến về phía trước.

Giọng hắn bình tĩnh, nhưng ẩn chứa uy nghiêm không thể nghi ngờ, dưới sự bao bọc của chân khí rõ ràng truyền khắp cảng: "Tất cả mọi người, lùi ra xa trăm mét!" Dứt lời.

Cảng khẩu vốn ồn ào lập tức tĩnh lặng.

Nhiều thương gia, bách tính ban đầu lộ vẻ khó hiểu, thậm chí có chút coi thường, người thanh niên này là ai, dám ở đây ra lệnh?

Khoảnh khắc tiếp theo.

Khi Lâm Tẫn cố ý tiết lộ một chút uy áp đáng sợ như trời nghiêng đất lật kia, sắc mặt tất cả mọi người đều trắng bệch.

Đó là một loại sợ hãi nguyên bản từ bản năng sinh mệnh, khiến

bọn họ lập tức hiểu rằng, vị thanh niên khí độ phi phàm trước mắt này, chính là một cường giả tuyệt thế mà bọn họ không thể tưởng tượng nổi!

Trong chớp mắt.

Đám đông như thủy triều lùi lại phía sau, không ai dám chậm trễ nửa phần, sợ rằng chậm một bước sẽ gặp phải tai họa vạ lây.

"Là ngươi?!

Lâm Tẫn!" Dương Hào lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ người đến, trong mắt lập tức bùng phát oán độc tận xương và cay nghiệt.

Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn xuống, giống như đang nhìn một con sâu bọ đang giãy giụa: "Nương tựa vào tà ma, quả nhiên không giống.

Ngay cả phế vật như ngươi, cũng có thể một biến hóa trở thành 'cao thủ' cái gọi là.

Bán linh hồn đổi lấy sức mạnh, tư vị ra sao?

Dương trưởng lão?" "Ngươi… ngươi sao lại biết?!" Đồng tử Dương Hào co rút, trong lòng kinh hãi, nhưng sau đó lại bị một nụ cười nanh ác vô cùng sợ hãi thay thế: "Đã biết chủ nhân bổn tọa là ai, vậy ngươi còn dám động vào ta sao?" Ánh mắt Lâm Tẫn khinh bỉ càng sâu.

Tà ma?

Oai lắm sao?

Giết ngươi, có gì khác biệt với nghiền chết một con kiến hôi?

"À ha…" Lâm Tẫn cười lạnh: "Ngươi còn không đủ tư cách để trở thành đối thủ của Trẫm.

Bất quá, dùng để ái phi của Trẫm luyện tập tay, thì vẫn coi là một

khối đá mài đao không tệ.” Hắn quay đầu nhìn về phía Yến Kinh Tuyết đang chiến ý dâng trào bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Có tự tin không?” “Có!” Yến Kinh Tuyết đáp lời dứt khoát.

Nàng lật cổ tay một cái, Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm nhanh chóng rút ra khỏi vỏ, thần quang đỏ rực lưu chuyển, giao hòa với hư ảnh phượng hoàng ẩn hiện sau lưng nàng.

Mặc dù cảnh giới thấp hơn một bậc, nhưng huyết mạch phượng hoàng kiêu ngạo, khiến nàng không lùi bước nửa tấc!

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, ý niệm vừa động, giải trừ phong tỏa đối với Dương Hào: “Dương trưởng lão, nể tình quen biết cũ, Trẫm cho ngươi một cơ hội.

Ngươi nếu thắng, Trẫm phóng ngươi rời đi.” Dương Hào chỉ cảm thấy toàn thân lỏng ra, hoạt động gân cốt một chút, ánh mắt kinh nghi bất định: “Ngươi xác định, ngươi không nhúng tay?” “Trẫm kim khẩu ngọc ngôn, nói không đánh ngươi, thì không đánh ngươi.” Lâm Tẫn thản nhiên nói, thân ảnh lóe lên, đã lùi ra xa mười trượng, chắp tay đứng thẳng, ra vẻ đứng xem.

“Hừ!

Cuồng vọng!” Dương Hào hừ lạnh một tiếng, đè xuống nghi ngờ trong lòng.

Một thanh ma đao bao phủ bởi sương mù đen kịt không trung xuất hiện trong tay, thân đao ẩn hiện huyết quang đỏ thẫm, phát ra dao động tà dị khiến người ta buồn nôn.

“Đã như vậy, thì đừng trách bổn tọa ra tay độc ác!” Sưu!

Lời chưa dứt, tiếng xé gió chói tai chợt vang lên!

Toàn thân Dương Hào như quỷ mị bắn đi, ma đao vạch ra đường cong đen kịt, mang theo sự hung ác xé nát tất cả, chém thẳng vào mặt

Yến Kinh Tuyết!

Ý đồ một chiêu diệt địch!

Nhưng.

Yến Kinh Tuyết đứng yên tại chỗ, đối mặt với một kích đoạt mệnh này, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh như băng sương.

Chính vào khoảnh khắc ma đao chém xuống đầu, nàng động thủ.

Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm phát ra một tiếng phượng minh trong trẻo, bốc lên thần diễm rực rỡ, không tránh không né, hiên ngang vung lên!

Choang!

Đao kiếm giao nhau, bùng phát tiếng kim loại giao vang!

Cục diện tan tành như dự đoán không hề xuất hiện.

Chỗ ma đao và thần hỏa giao kích, lại như băng tuyết gặp nắng, khói đen phát ra tiếng rên rỉ "xuy xuy", nhanh chóng tiêu tan!

Liệt diễm theo thân đao lan tràn, bên trong lại xen lẫn vài tia lôi quang vàng nhạt chí dương chí cương!

"Ách a!" Dương Hào chỉ cảm thấy một luồng sức nóng tê dại theo cánh tay xâm nhập, nơi nào đi qua ma khí như gặp khắc tinh, kịch liệt sôi trào tan rã!

Sự run rẩy từ sâu trong linh hồn khiến hắn rên rỉ khẽ.

Hắn kinh hãi tột độ, liều mạng thúc giục ma khí, đao thế biến đổi, hóa thành vô số đao ảnh đen kịt, như cuồng phong bạo vũ bao trùm lấy Yến Kinh Tuyết.

Thế nhưng!

Dáng người Yến Kinh Tuyết nhẹ nhàng như chim hồng, xuyên qua

đao ảnh tự do.

Mỗi lần Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm vung lên, đều mang theo màn kiếm thần hỏa rực rỡ mà chí mạng.

Phượng Hoàng thần hỏa chí thuần chí dương, chính là khắc tinh của tất cả tà ác thiên hạ, luồng lôi quang vàng nhạt kia càng ẩn chứa một chút uy năng thiên phạt, khắc chế ma khí cực lớn.

Chương 368

Công thế của Dương Hào trông hung mãnh, nhưng căn bản không thể đột phá màn kiếm thần hỏa.

Ma khí rời khỏi cơ thể liền bị thiêu rụi, mũi đao chạm vào màn kiếm liền bị chấn bật ra, cánh tay tê dại.

Bên này yếu đi, bên kia mạnh lên.

Yến Kinh Tuyết càng chiến càng dũng mãnh, kiếm thế như cầu vồng.

Hư ảnh phượng hoàng sau lưng càng lúc càng ngưng thực, tiếng phượng minh trong trẻo vang vọng cảng khẩu, tựa như nữ chiến thần sinh ra từ thần hỏa thượng cổ.

Vài hơi thở sau!

Một đạo kiếm khí ngưng tụ liệt diễm và lôi quang, như phượng hoàng lướt qua bầu trời, chính xác phá vỡ tất cả phòng ngự của Dương Hào, nặng nề đánh trúng ngực hắn!

Bành!

Dương Hào như bị trọng kích, thân thể bay ngược ra xa như diều đứt dây, nặng nề đập xuống đất, kéo lê một vệt dài.

Hắn giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng đột nhiên phun ra một ngụm lớn máu tươi đen kịt.

Áo bào đen trước ngực nát bươm, lộ ra vết thương đáng sợ cháy đen thấu đỏ, hồ quang điện nhảy múa.

Mặt mũi hắn tái nhợt, khí tức yếu ớt, trong mắt chỉ còn lại sự sợ hãi vô biên.

“Không thể nào!

Điều này tuyệt đối không thể nào!!” Hắn gào thét khản đặc, không thể chấp nhận sự thật này: “Ta đã là Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong!

Mang trong mình sức mạnh vĩ đại của Thánh tộc!

Sao lại có thể bại dưới tay ngươi?!” Yến Kinh Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Toàn thân hỏa diễm lôi quang chậm rãi thu lại, Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm nghiêng chỉ xuống đất, mũi kiếm nhỏ xuống những giọt máu ma khí bốc hơi.

Nàng không nói một lời, chỉ dùng đôi mắt phượng lạnh lùng thờ ơ nhìn kẻ bại trận, như thần linh nhìn xuống bụi trần.

Cổ tay khẽ nâng, Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm lại dương lên, thần diễm bùng lên, một đạo kiếm khí xích kim sắc bén ngưng luyện hơn bắt đầu hội tụ, khóa chặt Dương Hào.

Dương Hào hồn phi phách tán, dục vọng cầu sinh áp đảo tất cả.

Hắn gắng gượng thúc giục chút ma khí cuối cùng trong cơ thể, bất chấp vết thương đột nhiên lăn về một bên!

Oanh!

Kiếm khí lướt qua thân thể hắn, tạo ra một cái hố sâu trên mặt đất, luồng khí cuồng bạo lại hất bay hắn.

Lần này, hắn không dám có chút ý muốn lưu luyến chiến đấu nào nữa, mượn lực của sóng khí, chật vật nhảy lên, hóa thành một làn khói đen, muốn độn thổ chạy trốn về phía xa!

Nào ngờ, thân thể hắn vừa lao ra chưa đến mười trượng, lại như đâm vào một bức tường trong suốt, đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Hắn cứng ngắc quay người, trên mặt đầy sự phẫn nộ và tuyệt vọng tột cùng, trừng mắt nhìn chằm chằm Lâm Tẫn vẫn luôn thản nhiên quan chiến từ xa, chửi rủa ầm ĩ: "Ti tiện vô sỉ!

Lâm Tẫn!

Ngươi thân là Hoàng đế Đại Uyên, lại dám lật lọng?!" "Ta đánh ngươi sao?" Khóe miệng Lâm Tẫn cong lên một nụ cười khẩy, ngữ khí thờ ơ: "Kết giới này chẳng qua là để đề phòng làm bị thương bách tính, có vấn đề gì sao?" Cổ họng Dương Hào nghẹn lại, lại không nói nên lời.

Kết giới này kiên cố không thể phá hủy, ngay cả khi hắn ở thời kỳ toàn thịnh cũng đừng hòng xé rách nửa phần, huống chi hiện tại đã là ngọn nến tàn trước gió.

"Chủ nhân cứu ta!!!" Đột nhiên.

Dương Hào ngửa mặt lên trời gào thét khản đặc, tiếng gào khản đặc như vỡ nát, nhưng lại toát ra sự điên cuồng của kẻ sắp chết.

Ánh mắt Lâm Tẫn hàn quang lóe lên, thần thức như lưới lập tức lan tỏa, bao trùm bốn phía.

Cuối cùng cũng muốn dẫn ra chủ nhân thực sự?

"Chủ nhân" trong miệng Dương Hào, nhất định là tà ma dị vực không nghi ngờ gì.

Nếu thật sự dám hiện thân, đúng lúc một lưới bắt hết!

Bàn tay hắn giấu sau lưng âm thầm ngưng tụ một luồng chân khí sắc bén, chỉ cần đối phương lộ diện – một kích tất sát!

Yến Kinh Tuyết trong tay Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm phát ra một tiếng kêu trong trẻo, kiếm thế rực lửa chợt thu về, trong khi khóa chặt Dương Hào, cũng cảnh giác đề phòng xung quanh.

Thế nhưng.

Tiếng kêu vang vọng cảng khẩu, bách tính xa xa xì xào bàn tán, nhưng thủy chung không thấy nửa điểm dị động.

"Xem ra, một con chó, còn không đáng để bọn chúng mạo hiểm." Lâm Tẫn trong lòng hừ lạnh!

Oanh!

Hỏa quang bùng nổ, Lưu Hỏa Xích Hoàng Kiếm trong tay Yến Kinh Tuyết không chút lưu tình nghiền nát, lại đánh bay thân thể tàn tạ của Dương Hào, nặng nề rơi vào vũng máu, hơi thở thoi thóp.

"Ái phi, khoan đã." Thân ảnh Lâm Tẫn lóe lên, đã chắn trước Yến Kinh Tuyết.

Kiếm thế của Yến Kinh Tuyết thu lại, đôi mắt đẹp hơi nghi hoặc nhìn Lâm Tẫn.

Dương Hào trong vũng máu như vớ được cọng rơm cứu mạng, giãy giụa ngẩng đầu lên, run rẩy van xin: "Đừng… đừng giết ta… ta, ta biết bí tân của tà ma…" Lâm Tẫn trong lòng cười nhạo.

Bây giờ cầu xin tha mạng?

Muộn rồi!

Huống chi, muốn biết chuyện tà ma, hà tất phải nghe hắn nói nhảm?

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ đọng lại, Chúc Long chi khuy, phát động!

Tinh thần lực hùng vĩ như mũi kiếm đâm vào thức hải của Dương Hào, ký ức hỗn loạn như thủy triều dâng lên, nhưng toàn bộ đều là những mảnh vỡ vô dụng.

Chính vào lúc hắn nhíu mày – sâu trong ký ức, một đạo phong ấn quỷ dị và hư vô, chợt hiện lên.

“A…” Khóe miệng Lâm Tẫn lướt qua một tia châm chọc lạnh lẽo: “Cẩn thận đấy, nhưng đáng tiếc vô dụng!” Phong ấn này hiển nhiên là do tà ma đặt ra, chính là để phòng thuật sưu hồn.

Nhưng dưới sự xung kích tinh thần mạnh mẽ như biển rộng của Lâm Tẫn, phong ấn ngay cả một hơi thở cũng không thể chống đỡ – Rắc!

Trong tiếng giòn tan, phong ấn vỡ nát.

Nhưng chính vào khoảnh khắc này, thân thể Dương Hào co giật kịch liệt, máu đen cuồng loạn trào ra từ thất khiếu, một luồng ma khí đáng sợ nổ tung từ trong đầu hắn!

Lâm Tẫn lùi lại nửa bước, vung tay áo, ma khí lập tức tiêu tán.

Nhìn lại Dương Hào, đã hóa thành một cỗ thi thể đáng sợ ghê rợn, chết không nhắm mắt.

“Thủ đoạn thật độc ác.” Ánh mắt Lâm Tẫn băng lạnh.

Để không tiết lộ bí mật, lại trực tiếp gieo cấm chế tự hủy?

Bất quá, trong khoảnh khắc đó, hắn vẫn bắt được một đoạn ký ức tàn phá – tuy tàn khuyết, nhưng cũng đủ để chứng thực một việc: tà ma nuôi Dương Hào, chỉ vì lợi dụng thân phận nhân loại của hắn, tiến vào Thừa Vân di tích, đoạt lấy loại dược liệu kia.

“Rốt cuộc là loại dược liệu gì… có thể khiến tà ma bất chấp cái giá phải trả lớn đến vậy?” Lâm Tẫn trong lòng nghi ngờ càng sâu.

“Tham kiến Bệ hạ!” Lúc này, kết giới tan đi, bách tính xung quanh lũ lượt quỳ phục trên đất, hô to vạn tuế.

Trong đám đông không thiếu võ giả, tuy không biết Dương Hào cụ thể lai lịch, nhưng cũng có thể cảm nhận được luồng ma khí ngập trời kia.

Hoàng đế đích thân ra tay diệt ma, khiến bọn họ vừa kinh hãi vừa kính trọng.

Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, quay người đối mặt với mọi người, tiếng nói trong trẻo như ngọc: "Bình thân." Hắn tiến lên một bước, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt kính sợ, lớn tiếng nói: "Thẩm gia cấu kết tà ma, đã bị triều đình tiêu diệt!

Kể từ ngày hôm nay, tất cả cảng khẩu do triều đình tiếp quản!

Việc làm ăn như cũ, tiền công tăng gấp đôi!

Sẽ sớm phái chuyên viên đến quản lý, chư vị không cần lo lắng!" Dứt lời, bách tính trước tiên im lặng, sau đó bùng nổ tiếng hoan hô chấn động trời đất!

Thẩm gia nắm giữ đường thủy hàng nghìn năm, thu thuế vô lý, ức hiếp bách tính, sớm đã dân oán sôi trào.

Nay triều đình ra tay, gạt mây thấy mặt trời, sao lại không khiến người ta kích động!

Lâm Tẫn không nói thêm gì nữa, cực kỳ tự nhiên nắm lấy tay Yến Kinh Tuyết.

Đầu ngón tay truyền đến hơi nóng nhỏ bé chưa kịp bình ổn do nàng vận chuyển Phượng Hoàng chân hỏa, tạo thành một sự tương phản kỳ diệu với vẻ ngoài lạnh lùng của nàng.

Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ cong lên một cách khó nhận ra.

Đầu ngón tay khẽ gõ vào lòng bàn tay nàng, sau đó thân hình lóe lên, hai người đã bay lên không, như một cặp đôi thần tiên, biến mất trong tầm nhìn đầy kính sợ của mọi người.

Trên tầng mây.

Hắn nhìn về phía chân trời, khoảng không gian đen tối quỷ dị kia,

trong mắt hàn quang như sao: “Tà ma… Trẫm muốn xem xem, âm mưu của các ngươi, có thể chống đỡ được một kiếm của Trẫm hay không.” Cùng lúc đó.

Chương 369

Trong một không gian đen tối hư vô quỷ dị.

Hai bóng người đứng thẳng trước một màn nước, trên đó đang chiếu cảnh giao chiến của Yến Kinh Tuyết và Dương Hào, cuối cùng cảnh tượng dừng lại ở cảnh Lâm Tẫn cùng mỹ nhân rời đi, vạn dân quỳ bái.

"Nữ nhân này mang trong mình huyết mạch phượng hoàng, phi phàm… sau này nhất định là họa lớn trong lòng tộc ta." Người áo trắng giọng nói ngưng trọng.

Ngay cả cách một màn nước, luồng uy năng Phượng Hoàng thần hỏa thiêu rụi bát hoang và lôi đình giao hòa kia, vẫn khiến hắn cảm thấy chút lo sợ.

"Sợ gì!" Bóng máu bên cạnh hừ lạnh khinh thường: "Đợi đại ca luyện thành Phá Giới Đan, tộc ta liền có thể bỏ qua dấu ấn thiên đạo, giáng lâm thế giới này!

Vỏn vẹn Lục Địa Thần Tiên, chỉ là kiến hôi mà thôi!" Người áo trắng muốn nói lại thôi, cuối cùng trầm mặc.

Vài hơi thở sau.

Bóng máu nhìn về phía sâu trong bóng tối, ngữ điệu hơi nghi ngờ: "Đại ca bế quan cho đến nay, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Không đâu." Người áo trắng dứt khoát nói: "Nhục thân đại ca đã khế hợp viên mãn, luyện chế một viên Phá Giới Đan, không thành vấn đề." Hắn ngừng một lát, lại nói: "Phía Nam Cương thế nào rồi?" "Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Ta đã cài cắm nhiều người, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, lập tức

có thể biết.

Chỉ là…" Trong mắt bóng máu lóe lên sự hung ác: "Tên đó càng lúc càng không nghe lời… Nếu không phải đại ca có lệnh, ta đã sớm nghiền nát hắn rồi!" Người áo trắng khẽ cười nhạt: "Nhẫn nại một chút đi.

Đại ca nói, người này sau này đối với tộc ta có đại dụng." Bóng máu hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Người áo trắng chắp tay đứng thẳng, nhìn về phía màn trời bị liệt diễm nhuộm đỏ trong màn nước, đáy mắt hiện lên một tia rực cháy: "Sẽ không lâu nữa… Thiên địa này, cuối cùng sẽ một lần nữa thần phục dưới chân tộc ta!" Dứt lời.

Hai bóng người lặng lẽ tiêu tán.

Từ đầu đến cuối, không ai nhắc đến cái chết của Dương Hào.

Đúng như Lâm Tẫn đã nói – chỉ là một con chó mà thôi, chết rồi, thì chết rồi. …..

Vài ngày sau, đêm Kinh đô.

Màn trời như mực, tinh hà rủ xuống.

Ngay lúc này.

Một luồng lưu quang rực rỡ lặng lẽ xé rách màn đêm sâu thẳm, kéo theo vệt sáng dài, tựa như thần nhân giáng thế, bất ngờ giáng xuống giữa hoàng thành nguy nga.

Lâm Tẫn và Yến Kinh Tuyết ngự không mà về.

Thân hình vừa ổn định.

Yến Kinh Tuyết liền đi thẳng đến Khôn Ninh cung.

Lần này cảnh giới của nàng đột phá tuy đã ổn định, nhưng trong

kinh mạch vẫn còn sót lại từng tia sức mạnh lôi đình, Phượng Hoàng thần hỏa trong đan điền cũng cần được ôn dưỡng rèn luyện thêm, không thể lơi lỏng chút nào.

Lâm Tẫn tiễn nàng rời đi, sau đó quay người bước vào Ngự Thư phòng.

Hắn vừa bước chân vào điện, còn chưa kịp ngồi xuống, phía sau liền đột nhiên truyền đến một tràng cười dài vui sướng gần như điên cuồng: "Ha ha ha!

Thành công rồi!

Bệ hạ, thần thành công rồi!!" "Ừm?" Lâm Tẫn sửng sốt.

Ngước mắt nhìn, chỉ thấy Giả Tư Hiệp bước chân vội vàng, có chút chật vật chạy tới, không khỏi mỉm cười hỏi: "Giả tiên sinh, có chuyện gì mà phấn khích đến vậy?" Giả Tư Hiệp không kịp bình tĩnh hơi thở, lớn tiếng bẩm báo: "Bệ hạ, Lôi Mạch… Lôi Mạch đã chín rồi, hơn nữa còn là đại phong thu!" Nghe vậy.

Lâm Tẫn nhất thời có chút cạn lời.

Hạt giống Lôi Mạch là do hệ thống ban cho, lại được tối ưu hóa bồi dưỡng, phong thu vốn nằm trong dự liệu, hà cớ gì lại kích động đến mức này?

Nhưng hắn nghĩ lại, cũng bình thường.

Hiện tại Đại Uyên vẫn lấy lúa mạch và lúa gạo làm lương thực chính, bách tính bình thường thậm chí chưa chắc bữa nào cũng no đủ.

Mà Lôi Mạch mỗi mẫu ít nhất ngàn cân, một khi được đẩy mạnh ở phương Bắc, lại phối hợp luân canh khoai tây, bách tính ấm no sẽ không còn là vấn đề nan giải chưa được giải quyết nữa!

Thế nhưng, khi Lâm Tẫn không thể từ chối sự kiên trì của Giả Tư

Hiệp, theo hắn bước vào Long Uyên Động Thiên, cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn hoàn toàn chấn động: "Cái này, cái này… Đây thật sự là Lôi Mạch sao?!" Lâm Tẫn ngạc nhiên không nói nên lời, trong lòng chấn động mạnh.

Hắn vốn cho rằng mỗi mẫu ngàn cân đã là cực hạn sức mạnh của hệ thống.

Nhưng vạn vạn không ngờ – qua bàn tay bồi dưỡng tận tâm của phàm nhân Giả Tư Hiệp, lại có thể tạo ra kỳ tích vượt xa dự kiến của hệ thống!

Đây không còn đơn thuần là ưu thế về giống cây, mà là ánh sáng trí tuệ của con người định thắng trời!

Lâm Tẫn không tự chủ được nuốt nước bọt, quay đầu hỏi: "Giả tiên sinh, ngài rốt cuộc đã làm thế nào?" Giả Tư Hiệp trên mặt phấn khích chưa tan, chắp tay đáp: "Thưa Bệ hạ, những hạt giống ngài ban cho phẩm chất như một, thần chỉ có thể dụng công trong việc tưới tiêu và bón phân giai đoạn sau." Hắn đưa tay chỉ vào ruộng thí nghiệm, giải thích cặn kẽ: "Mỗi mảnh ruộng có khoảng cách trồng khác nhau.

Đợi mạ non nhú lên, thần liền lập tức loại bỏ mạ yếu, mạ bệnh, để đảm bảo năng suất mỗi cây." "Cho dù như vậy, cũng không nên có thu hoạch như thế chứ?" Lâm Tẫn truy vấn.

Hắn tuy không phải chuyên gia nông nghiệp, nhưng cũng biết thường thức – cho dù mỗi cây mạ có đủ không gian, cũng khó có được hiệu quả tăng gấp bội như vậy.

Giả Tư Hiệp tiếp tục nói: "Bệ hạ, mấy ngày nay tất cả phân bón trong cung, thần đều sai người ủ mục nát rồi bón vào ruộng.

Tro bếp của Ngự Thiện phòng cũng dùng hết." "Và điều quan trọng nhất là –" Giọng điệu hắn trầm xuống: "Những ruộng Lôi Mạch

năng suất cao này, đất trước đó đều trồng khoai tây." Lâm Tẫn trong mắt tinh quang lóe lên, lập tức nắm bắt được điểm mấu chốt: "Giả tiên sinh muốn nói, Lôi Mạch và khoai tây luân canh, hiệu quả càng rõ rệt?" Giả Tư Hiệp gật đầu lia lịa: "Chính vậy!" Lâm Tẫn trong lòng bỗng hiểu ra.

Thì ra Giả Tư Hiệp thông qua nhiều phương pháp nông nghiệp thử nghiệm, kết hợp bón phân cẩn thận, lại thêm dưỡng chất còn lại trong đất trồng khoai tây và chất đất tơi xốp, cùng nhau thúc đẩy sản lượng Lôi Mạch kinh người.

Hắn bước tới gần đống Lôi Mạch, đưa tay vốc một nắm, đưa lên mũi khẽ ngửi – một luồng hương thơm ngũ cốc tươi mát mà mộc mạc nhẹ nhàng vương vấn, mang theo hơi ấm giao hòa giữa nắng và đất, thấm vào lòng người.

"Hay!" Lâm Tẫn bỗng nhiên cất tiếng ca ngợi lớn, hạ lệnh: "Giả tiên sinh, lập tức chọn giống Lôi Mạch ưu tú, phái người lên phương Bắc truyền thụ phương pháp gieo trồng.

Trẫm lại điều ba nghìn Huyền Giáp Cấm quân đi cùng ngươi!" Giả Tư Hiệp lập tức quỳ xuống, trịnh trọng lĩnh mệnh: "Thần, tuân chỉ!" Tiễn Giả Tư Hiệp rời đi.

Lâm Tẫn khẽ đặt nắm Lôi Mạch trong tay xuống, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt nhưng kiên định.

Một khi Lôi Mạch được trồng rộng rãi, nguồn lương thực của bách tính phương Bắc có thể ổn định.

Đợi đại vận hà toàn tuyến thông suốt, càng có thể vận chuyển lương thực từ nam lên.

Đến lúc đó.

Nỗi lo đói nghèo của dân Đại Uyên, sẽ hoàn toàn trở thành quá

khứ.

Bất quá, hiện tại bách tính các thành phương Bắc chủ yếu trồng khoai tây, lúa mạch và các loại cây trồng khác, nếu trồng thêm Lôi Mạch, e rằng sẽ dẫn đến thiếu đất canh tác.

Việc này, còn cần sớm tính toán.

Trồng nhiều loại cây tạp nham, không phải là thượng sách.

Nếu có thể tìm được đất đai rộng lớn, xây dựng cơ sở chuyên trồng Lôi Mạch, khuyến khích dân canh tác, có thể thúc đẩy sự phát triển của nông nghiệp và sự sung túc của dân sinh.

"Xem ra, phải tìm một thời cơ tốt để hảo hảo mưu hoa một phen rồi." Lâm Tẫn khẽ tự nhủ.

Oanh oanh!

Ngay lúc này.

Một trận tiếng sấm trầm đục cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Hắn mí mắt khẽ nâng, thân hình chợt lóe lên, đã đứng trước cung điện.

Trong điện.

Lôi Đình khoanh chân ngồi, lôi điện quanh thân lượn lờ, ánh sáng lưu chuyển, tựa như Lôi Thần giáng thế.

Lâm Tẫn nhìn chằm chằm nàng, khóe miệng nụ cười càng sâu.

Nha đầu này, thật sự không chừa cho người ta chút đường sống nào… "Bệ hạ." Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên như hình với bóng đồng thời xuất hiện, chắp tay hành lễ.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Trong mắt già nua của Tiêu Luyện lướt qua vẻ tán thưởng, than

thở: “Thiên phú của Lôi cô nương, thật sự kinh người.

Mới có bao lâu, lại đã tấn thăng Đại Tông Sư cảnh.” Lâm Tẫn khẽ cười: “Lợi thế của thể chất đặc thù, dù sao cũng không phải là thứ mà võ giả bình thường như chúng ta có thể sánh bằng.” Tiêu Luyện nghe xong, sắc mặt đờ đẫn, sau đó lộ vẻ bất đắc dĩ.

Võ giả bình thường?

Bệ hạ ngài sao có thể không đổi sắc mặt nói ra câu này?

Một năm trước, ngài vẫn là hoàng đế bù nhìn mà thế nhân đều biết, bị Tần Tung khống chế, không có chút tu vi nào.

Mà lúc này, lại một bước trở thành đại năng Khấu Thiên cảnh chấp chưởng càn khôn – cái này mà cũng tính là “bình thường”, võ giả thiên hạ chẳng phải đều là kẻ vô dụng sao?

Nếu không cố kỵ lễ nghĩa quân thần, Tiêu Luyện suýt chút nữa muốn ra tay “chỉ điểm” một phen, để vị bệ hạ này thể nghiệm thế nào là oán niệm của “võ giả bình thường”.

Còn bên cạnh, Diệp Đình Uyên càng ngũ vị tạp trần.

Lôi Đình mang trong mình lôi pháp, lại là Hỗn Độn Lôi Thần Thể, thiên tài hiếm có như vậy, lại để Cửu Tiêu Thánh Tông lỡ mất cơ hội.

Nếu tông môn có thể sớm đến phương Bắc chiêu nạp, nhân tài kiệt xuất như vậy, sao phải lo không vào tông môn?

Chương 370

Giả sử có thời gian, nàng nhất định có thể leo lên đỉnh đại lục.

Đáng tiếc, nói gì cũng đã muộn rồi.

May mà Cửu Tiêu Thánh Tông đã giúp đỡ triều đình, thêm vào Quý phi Yến Kinh Tuyết nhờ Tẩy Linh Trì của Cửu Tiêu mà tu vi đại tiến, tình nghĩa này, đủ để tông môn đứng vững bên cạnh triều đình.

"Diệp tông chủ, ngài sắc mặt có vẻ không vui." Ánh mắt Lâm Tẫn lướt qua Diệp Đình Uyên, nhẹ giọng mở miệng.

Diệp Đình Uyên thu liễm suy nghĩ, nhìn về phía Lôi Đình đã thành công phá cảnh trong điện, đang củng cố tu vi, trầm ngâm nói: "Bệ hạ, thuộc hạ đang suy nghĩ một việc." "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày: "Chuyện gì?" Diệp Đình Uyên nói: "Lôi cô nương thiên phú tuy cao, nhưng thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Sau này nếu tà ma xâm phạm, lôi pháp là chìa khóa khắc địch.

Do đó…" Lời chưa dứt.

Lâm Tẫn đã hiểu ý, chắp tay khẽ vuốt đầu ngón tay, hỏi: "Theo kiến giải của Diệp tông chủ, nên thăng cấp như thế nào?" Diệp Đình Uyên suy nghĩ một lát, đáp: "Bệ hạ tuy đã phái quân xuống Nam Cương kiểm soát các thành, nhưng tinh lực của Thương tướng quân có hạn, đối với các tông môn ở đó, vẫn còn nhiều sơ suất.

Thuộc hạ cho rằng, Lôi cô nương đã tấn thăng Đại Tông Sư, đủ sức tự mình đảm đương một mặt, dẫn quân chuyên đi các tông môn tiến hành thu phục.

Một là có thể tăng cường sự kiểm soát của triều đình đối với các tông môn, hai là nếu gặp kẻ kháng mệnh, chính là cơ hội để Lôi cô

nương rèn luyện năng lực thực chiến.” Ánh mắt Lâm Tẫn lóe lên chút tán thành, đề nghị này quả thực có chỗ khả thi.

Hiện tại âm mưu của tà ma chưa rõ ràng, cục diện Nam Cương chưa ổn định, Lâm Kiêu càng ở bên cạnh rình rập.

Nếu có thể sớm ngày bồi dưỡng Lôi Đình thành tài, đối với triều đình quả là lợi lớn.

Chỉ là – Đại Tông Sư tuy mạnh, rốt cuộc chỉ là cảnh giới sơ cấp.

Nếu gặp tông môn nhất lưu không theo triều đình, e rằng khó ứng phó.

Lúc này.

Diệp Đình Uyên dường như nhìn thấu nỗi lo của Lâm Tẫn, liền nói: “Thuộc hạ nguyện đi cùng Lôi cô nương.

Trừ phi lúc nguy hiểm sinh tử, tuyệt đối không ra tay.

Vừa có thể giúp Bệ hạ dọn sạch chướng ngại tông môn Nam Vực, vừa có thể hộ tống Lôi cô nương rèn luyện trưởng thành.” Lời này vừa nói ra!

Ánh mắt Lâm Tẫn khẽ đọng lại, lẳng lặng xem xét Diệp Đình Uyên, phảng phất muốn xuyên thấu vẻ ngoài cung kính của hắn, nhìn thẳng vào lòng hắn.

Tên này, thật có lòng tốt như vậy sao?

Cam nguyện từ bỏ Long Uyên Động Thiên thánh địa tu luyện này, chỉ vì xuống Nam Cương hộ tống Lôi Đình?

“Chẳng lẽ… Diệp Đình Uyên vẫn còn có ý đồ khác?” Lâm Tẫn ý niệm thầm chuyển, ánh mắt càng sâu.

Thực ra!

Diệp Đình Uyên quả thực có tư tâm.

Hắn buông tay đứng thẳng, ánh mắt không tự chủ được hướng về phía bóng dáng lượn lờ lôi quang sâu trong đại điện!

Thiên tử thân truyền, Hỗn Độn Lôi Thần Thể!

Tư chất nghịch thiên như vậy, tương lai nhất định là trụ cột của quốc gia làm chấn động thiên địa, là nhân tuyển thống soái ứng đối đại kiếp!

Hiện tại triều đình và ngôi sao mới tương lai này tình nghĩa còn nông cạn, mà hắn Diệp Đình Uyên, nhất định phải nắm lấy cơ hội hộ đạo này!

Thể diện tông chủ, uy nghiêm tiền bối gì đó?

Sống đến tuổi này và cảnh giới này, sự hưng thịnh hay suy tàn của tông môn trong tương lai, xa trọng hơn những hư danh đó!

Vài hơi thở trôi qua.

Lâm Tẫn trầm mặc như ngọn núi vô hình, đè ép khiến lòng bàn tay Diệp Đình Uyên rịn ra mồ hôi mỏng.

Ngay lúc không khí gần như ngưng trệ, Tiêu Luyện đột nhiên tiến lên nửa bước, khẽ cười một tiếng, phá vỡ sự trầm mặc: "Bệ hạ, đề nghị này của Diệp tông chủ, cũng không phải là một phương pháp không ổn thỏa." Hắn chuyển lời, ánh mắt lướt qua Diệp Đình Uyên, ngữ điệu mang theo vài phần trêu chọc: "Bất quá, lão Diệp, ngươi tính toán thế mà ta ở bên cạnh cũng nghe thấy rồi!

Mượn danh bảo hộ, làm việc lôi kéo?

Đủ tinh minh đấy!" Lời này nghe như đang vạch trần, thực ra là đang tạo cơ hội.

Trong mắt Diệp Đình Uyên lướt qua vẻ cảm kích.

Tiêu Luyện đây là trực tiếp đặt mưu tính nhỏ của hắn lên bàn cân, ngược lại có thể xóa bỏ nghi ngờ của Bệ hạ.

Thế nhưng!

Lâm Tẫn há có thể không nhìn thấu tâm tư này?

Hắn trong lòng thản nhiên cười.

Viên "Sắc Mệnh Huyền Áp Đan" trong cơ thể Diệp Đình Uyên kia cũng không phải vật trang trí, chỉ cần hắn nảy sinh dù chỉ nửa điểm ý đồ bất chính, hắn một ý niệm liền có thể khiến hắn hình thần câu diệt, liên lụy cả Cửu Tiêu Thánh Tông cũng phải chôn cùng!

Ngược lại.

Nếu có vị đại năng Khấu Thiên cảnh lôi pháp này đích thân hộ đạo, đối với Lôi Đình mà nói, quả thực lợi ích cực lớn.

Vô luận là rèn luyện thực chiến, hay là lý giải sâu sắc về lôi pháp, đều có thể nhận được chỉ điểm kịp thời nhất.

"Đã như vậy…" Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, cuối cùng chậm rãi gật đầu: "Vậy cứ theo như ngươi tấu." Diệp Đình Uyên mừng rỡ khôn xiết, không chút do dự, quỳ gối cúi lạy, ôm quyền lớn tiếng nói: "Thuộc hạ, tạ ơn Bệ hạ ân chuẩn!" Oanh!!!

Lời hắn chưa dứt.

Một tiếng sấm kinh thiên động địa, đột nhiên nổ vang từ sâu trong đại điện, lập tức nuốt chửng mọi âm thanh!

Sự chú ý của tất cả mọi người, trong chớp mắt đều bị thu hút.

Chỉ thấy tóc dài của Lôi Đình không gió mà tự động bay.

Nàng không phải đang chống cự, mà là đang lắng nghe, đang điều khiển.

Luồng lôi đình vốn cuồng bạo nhảy múa quanh thân nàng, lúc này lại như rồng nước hiền lành, theo hơi thở bình ổn của nàng dần lưu chuyển, thu lại.

Mỗi lần lóe lên rồi tắt, đều cộng hưởng huyền ảo với chân khí trong kinh mạch của nàng.

Đột nhiên.

Tất cả điện quang bị nàng toàn bộ thu về bản thân, thiên địa vì thế mà tĩnh lặng.

Lôi quang dần tắt.

Lôi Đình từ từ mở hai mắt, đáy mắt như có tia điện vụn lóe lên rồi tắt.

Nàng cảm nhận sức mạnh hùng vĩ cuồn cuộn trong khí hải đan điền, khóe miệng cong lên một nụ cười hài lòng, dứt khoát đứng dậy giãn gân cốt.

Ánh mắt liếc thấy Lâm Tẫn và những người khác ngoài điện, mắt nàng sáng bừng.

Bá!

Không hề có chút do dự nào, thân ảnh lóe lên, trong không khí chợt bùng nổ liên tiếp tiếng sấm!

Chỉ thấy mấy đạo hư ảnh lôi điện ngưng tụ mà không tan vẫn còn sót lại tại chỗ, chân thân nàng đã như quỷ mị xuất hiện trước mặt Lâm Tẫn.

"Sư tôn!" Lôi Đình cung kính hành lễ, nhưng không được hồi đáp ngay lập tức.

Ánh mắt Lâm Tẫn, đang đặt trên mấy đạo tàn ảnh lôi điện đang dần tiêu tán sau lưng nàng, đếm kỹ, lại có tới sáu đạo!

“Sáu… sáu thiểm?!” Diệp Đình Uyên bên cạnh trực tiếp thất thanh kinh hô, còn có nửa phần phong thái tông chủ một tông nào?

Hắn khó có thể tin được đưa tay chỉ, đếm đi đếm lại những tàn ảnh đó, cho đến khi chúng hoàn toàn tiêu tán vào không khí.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lôi Đình, giọng nói cũng mang theo chút run rẩy: “‘Thuấn Lôi Cửu Thiểm’… ngươi đã luyện đến thiểm thứ sáu rồi?!” Lôi Đình chớp chớp đôi mắt to trong trẻo linh động kia, vẻ mặt thuần chân mà mang theo chút nghi hoặc: “Cái này… khó lắm sao?” Diệp Đình Uyên: “…” Ngực hắn nghẹn lại, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Chỉ cảm thấy một luồng khí uất nghẹn khó tả chặn ở cổ họng, ánh mắt phức tạp đến mức muốn rút đao!

Nhớ năm xưa!

Bản tôn đã tiêu hao hết một trăm ba mươi bảy năm sương gió, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, mới vừa vặn chạm đến ngưỡng cửa thiểm thứ sáu!

Nha đầu này mới tu luyện bao lâu?

Cái này còn có thiên lý không?!

May mà… may mà chính mình mấy ngày trước nhờ cơ duyên Long Uyên Động Thiên và sự trợ lực của Huyền Bách trà, may mắn đột phá đến thiểm thứ bảy, nếu không hôm nay cái mặt già này, thật sự muốn vứt ra tận chín tầng mây rồi!

Vừa nghĩ đến danh hiệu “người đứng đầu lôi pháp thiên hạ” của mình, suýt chút nữa bị một tiểu nha đầu vượt qua dễ dàng, Diệp Đình Uyên liền cảm giác đạo tâm cũng đang lay động.

Lâm Tẫn nhìn thấu hoàn toàn vẻ mặt nghi ngờ nhân sinh của hắn, trong lòng cười thầm, thật sợ vị Cửu Tiêu tông chủ này nhất thời nghĩ

quẩn, đạo tâm tan vỡ.

Hắn nâng tay, khẽ búng một cái vào trán Lôi Đình, ngữ khí mang theo lời cảnh cáo: "Tránh kiêu ngạo nóng nảy, không được tự mãn." "Biết rồi Sư tôn." Lôi Đình tinh nghịch lè lưỡi, lời nói lại đột nhiên chuyển: "Thực ra từ thiểm thứ bảy trở đi, thật sự rất khó đó, đệ tử bây giờ còn chưa chạm tới ngưỡng đâu." Nghe thấy lời này, sắc mặt Diệp Đình Uyên vừa dịu đi.

Lôi Đình lập tức chu môi nhỏ nhắn, tinh quái bổ sung: "Bất quá mà, sáu thiểm đầu này, thật sự khá đơn giản." Hiện trường, lập tức chìm vào một khoảng lặng chết chóc.

Chương 371

"Phụt…" Tiêu Luyện là người đầu tiên không nhịn được, trên mặt đầy nụ cười xem trò vui, nghiêng đầu nói với Lâm Tẫn: "Bệ hạ, ngài có nghe thấy động tĩnh gì không?" Lâm Tẫn phối hợp lắc đầu: "Chưa từng." Tiêu Luyện chỉ vào Diệp Đình Uyên sắc mặt trắng bệch xen lẫn, cười không ngớt: "Lão phu sao nghe thấy, như là đạo tâm của ai đó, 'rắc' một tiếng, vỡ tan tành khắp nơi vậy?" Lâm Tẫn cũng không khỏi bật cười.

Hắn xua xua tay, nói với Diệp Đình Uyên: "Diệp tông chủ, không cần tự ti.

Thiên phú Hỗn Độn Lôi Thần Thể, ngươi hẳn là hiểu rõ hơn Trẫm, hà tất phải so sánh với nàng?" Diệp Đình Uyên hít sâu một hơi, lẩm bẩm tự an ủi mình: "Bệ hạ nói đúng… nàng không phải người, ta là người, không thể so, tuyệt đối không thể so…" Lôi Đình vừa hay nghe thấy, ghé qua với vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Diệp tông chủ, ngài nói ai không phải người vậy?" Diệp Đình Uyên: "…" Tiêu Luyện ở bên cạnh cười đến đập đùi: "Ha ha ha, lão Diệp, nói xấu sau lưng bị chính chủ nghe thấy rồi đấy!" Sau khi đùa giỡn.

Lâm Tẫn vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị mở miệng: "Lôi Đình, nhận chỉ!" Lôi Đình đương tức quỳ một gối xuống đất, ôm quyền đáp: "Đệ tử có mặt!" "Kể từ ngày hôm nay, Trẫm phong ngươi làm Bình Nam Đại tướng quân, thống lĩnh năm nghìn Đại Tuyết Long Kỵ, lập tức xuống Nam Cương!

Nắm giữ các tông môn Nam Vực, nếu có kẻ nào kháng mệnh bất trung…!" Ánh mắt Lâm Tẫn hàn quang lóe lên, "giết không tha!" "Đệ tử lĩnh mệnh!

Nhất định không phụ sự tin tưởng của Sư tôn!" Tiếng đáp lời của Lôi Đình trong trẻo, mạnh mẽ vang vọng.

Lâm Tẫn nhìn về phía Diệp Đình Uyên: "Diệp Đình Uyên!" "Thuộc hạ có mặt!" Diệp Đình Uyên cúi người.

"Trẫm phong ngươi làm Hộ Lôi tướng quân, phò tá Bình Nam Đại tướng quân hai bên, dọn sạch mọi nguy hiểm đe dọa tính mạng nàng!" "Mạt tướng, tuân mệnh!" Diệp Đình Uyên trong lòng phấn chấn không thôi.

Hộ Lôi Đại tướng, danh hiệu tuy trực bạch, trách nhiệm cũng nặng nề, nhưng dù sao cũng đã lọt vào hàng ngũ quan lại triều đình, địa vị đương nhiên không còn như cũ.

"Đứng dậy đi." Lâm Tẫn vẫy tay, lại đặc biệt dặn dò Lôi Đình: "Chuyến đi này mọi việc phải suy nghĩ kỹ càng, nếu có khó khăn, nên nghe ý kiến của Diệp tông chủ." Nói xong.

Hắn lấy ra một lá phù triện màu vàng, một luồng chân khí rót vào đầu ngón tay, bề mặt phù triện lóe lên lưu quang.

"Đây là Vạn Lý Truyền Âm Phù, nếu gặp tình huống khẩn cấp, lập tức bóp nát, Trẫm tự khắc sẽ biết." Lôi Đình hai tay tiếp lấy phù triện, cẩn thận cất giữ, nở nụ cười rạng rỡ, tràn đầy tự tin: "Sư tôn yên tâm!

Đệ tử nhất định sẽ giành chiến thắng, tuyệt đối không làm mất uy danh của ngài!" "Ừm." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Có Diệp Đình Uyên vị đại năng Khấu Thiên cảnh này đích thân bảo hộ, an toàn của Lôi Đình quả thực không cần quá lo lắng.

"Đi thôi, Trẫm tự mình tiễn các ngươi ra thành." Hắn dẫn đầu bước đi, vừa định rời khỏi Long Uyên Động Thiên.

Ngay lúc này – 【Đinh!】 Một tiếng nhắc nhở của hệ thống trong

trẻo êm tai, nhưng lại như vang vọng thẳng vào sâu trong linh hồn, không hề có dấu hiệu báo trước mà nổ vang! 【Chúc mừng Túc chủ tuần tra nhiều thành, bản đồ đã hợp nhất, có muốn thắp sáng không?】 Bước chân Lâm Tẫn khựng lại.

Đôi mắt rồng sắc bén tinh quang bùng lên, ý niệm chợt lóe, không chút do dự mở ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Màn sáng bán trong suốt hiện ra trước mắt.

Các thành trì phía nam Kinh đô liên tiếp sáng lên ánh vàng nhạt, như một bức tranh thịnh thế hùng vĩ từ từ mở ra, tráng lệ phi phàm.

"Thương Sóc tên này… động tác thật nhanh!" Lâm Tẫn trong mắt lướt qua vẻ tán thưởng.

Trong thời gian ngắn ngủi, vị tướng tài đắc lực này đã dẫn quân chiếm được các thành Nam Vực, quả thực là đại công.

Bất quá… tầm mắt hắn chuyển sang khu vực Nam Cương, nơi đó vẫn còn bao phủ một tầng sương mù xám xịt, hiển nhiên Thương Sóc cũng không mạo hiểm đi sâu vào.

"Như vậy cũng tốt." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Ngày Thất Tinh Liên Châu chưa đến, quá sớm xung đột trực diện với Trấn Nam Vương ngược lại không tốt, nếu không vở kịch hay này sẽ thiếu đi vài phần thú vị.

Còn về Đông Hải giới vực… nơi đó cách nội lục quá xa, nếu chia quân đi, hao phí thời gian quá lâu, được không bù mất.

Do đó hệ thống cũng không tính vào thống kê.

"Thắp sáng!" Lâm Tẫn đè nén sự mong chờ trong lòng, trong lòng mặc niệm. 【Đinh!】 Tiếng nhắc nhở của hệ thống trong trẻo như kỳ vọng mà đến. 【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng bốn mươi

sáu tòa thành trì đã hợp nhất, ban thưởng đã phát!】【Ban thưởng một: Toại Phát hỏa súng!】【Ban thưởng hai: Thái Hư Hóa Sinh!】【Ban thưởng ba: Động Hư Thần Triện!】【Ban thưởng bốn: Vũ Nguyên truyền thừa!】【Ban thưởng năm: Thái Sơ Thần Luyện!】Lâm Tẫn hô hấp ngừng lại!

Ngay cả đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn rõ ban thưởng của hệ thống trong chớp mắt, hắn vẫn khó kiềm chế được niềm vui sướng điên cuồng trong lòng.

Chỉ riêng những cái tên này, đã toát lên một luồng khí tức phi phàm!

Hắn lập tức đưa ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy góc tường xếp chồng ngay ngắn hơn trăm cái hòm gỗ cùng kích thước.

Lâm Tẫn bước chân tự tin tiến lên, tùy tay mở một cái – bên trong chính là Toại Phát hỏa súng mà hệ thống ban thưởng, tròn năm nghìn khẩu!

Dài khoảng một mét sáu, toàn thân đen tuyền, ánh sáng xám xịt, cầm trong tay nặng trĩu, cảm giác kim loại lạnh lẽo toát ra vẻ đẹp của sự sát lục.

Thiết kế chốt gài tinh xảo ở nòng súng, có thể trong chớp mắt lắp lưỡi lê ba cạnh dài ba thước, hàn quang thấu xương.

Thiết kế này có thể nói là tinh diệu – khoảnh khắc trước còn bắn xa, khoảnh khắc sau đã có thể hóa thân thành trường thương đoạt mạng.

Điều càng chu đáo hơn là!

Hệ thống còn cung cấp kèm theo lưỡi lê, đạn dược và bộ dụng cụ bảo trì.

“Thử xem uy lực thế nào…” Lâm Tẫn ý niệm vừa động, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm nghe tiếng rút khỏi vỏ, hóa thành lưu quang cắm trên mặt đất cách trăm bước.

Hắn thuần thục nạp đạn dược, giơ súng ngắm bắn, động tác lưu loát như mây trôi nước chảy.

Oanh!

Tiếng súng chói tai vang vọng trong Tàng Binh Giới.

Viên đạn xé gió bay ra, không lệch chút nào trúng vào thân kiếm – chỉ nghe tiếng “coong” giòn tan, thần binh này lại bị trực tiếp bắn bay, xoay tròn mấy vòng trên không mới nặng nề rơi xuống đất.

“Hay thật!” Lâm Tẫn vuốt ve khẩu súng còn hơi ấm trong tay, trong mắt dị sắc liên tục lóe lên.

Uy lực này tuy không thể sánh bằng những vũ khí tiên tiến mà hắn từng thấy ở kiếp trước, nhưng ở thời đại lấy binh khí lạnh làm chủ này, đã là sự tồn tại mang tính lật đổ!

Hắn dường như đã nhìn thấy cảnh tượng đó: kỵ binh thiết giáp gào thét đến, quân đội Đại Uyên đứng vững không động, trước hết dùng hồng di đại pháo oanh tạc từ xa, đợi địch quân xông vào phạm vi trăm mét, lính hỏa súng cùng bắn – đạn chì như mưa bão trút xuống, trong chớp mắt có thể khiến địch quân trước trận người ngã ngựa đổ!

“Không tệ, rất không tệ!” Lâm Tẫn thu Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm lại, đầu ngón tay lướt qua thân súng lạnh lẽo, trong mắt chiến ý cuồn cuộn.

Hắn hiện tại lại rất mong chờ, kẻ nào không biết điều dám đến chịu chết để thử xem uy lực vũ khí mới này.

Đặt hỏa súng về chỗ cũ, sự chú ý của hắn chuyển sang ban thưởng thứ hai – Thái Hư Hóa Sinh.

Đây là một viên đan dược lớn bằng mắt rồng, toàn thân trong suốt như lưu ly.

Bên trong như có vô số suối tinh linh chậm rãi xoay tròn, lúc thì toát ra ánh sáng dịu dàng, lúc lại lóe lên một tia kiếm mang sắc bén.

Đan dược vào tay, một luồng ý mát lạnh thẳng thấu thần hồn.

Cùng lúc đó.

Một đoạn thông tin huyền ảo tự nhiên hiện lên trong lòng Lâm Tẫn: "Thần du thái hư, ý hóa bản nguyên, trăm sông đổ về một mối, hướng chết mà sinh." "Nghe như thánh dược phục hồi thần hồn, tái tạo căn cơ… hiện tại chưa dùng đến, cất đi đã." Lâm Tẫn khẽ lẩm bẩm, tạm thời cất đan dược đi.

"Động Hư Thần Triện?" Khi hắn cầm lấy lá phù triện ố vàng kia, trong đầu vang lên lời giải thích của hệ thống, mắt hắn lập tức sáng bừng – "Cái này đơn giản chính là phiên bản công cụ tìm kiếm của dị giới a!" Phù triện dùng một lần, sau khi bóp nát chỉ cần nói ra địa điểm muốn tìm, sẽ có được vị trí và lộ tuyến chính xác.

Điều này có nghĩa là, ngay cả tồn tại hư vô mờ mịt như di tích thượng cổ này, cũng có thể bị hắn định vị chính xác!

"Thần khí tìm bảo vật!" Lâm Tẫn cẩn thận cất giữ phù triện.

Còn về Vũ Nguyên truyền thừa, coi như bạn cũ rồi.

Điều khiến Lâm Tẫn kinh ngạc là, lần này hệ thống trực tiếp ban thưởng ngàn năm tu vi!

"Với cảnh giới Khấu Thiên cảnh lục trọng của Trẫm hiện tại, ngàn năm tu vi này… nói không chừng thật sự có thể giúp Trẫm phá vỡ phong ấn thiên đạo, bước vào Thiên Nhân cảnh!" Ý niệm này vừa nảy sinh, liền bị hắn đè xuống.

Hiện tại điều hắn quan tâm nhất, là thứ xếp cuối cùng – Thái Sơ Thần Luyện!

"Thống tử, giải thích một chút?" Lâm Tẫn trong lòng hỏi. 【Võ kỹ dùng một lần: Lấy lực Thái Sơ làm bản nguyên, rèn luyện sự vật thăng cấp!】 Hệ thống hồi đáp đơn giản rõ ràng.

Lâm Tẫn nghe vậy hơi thất vọng – cái này và "Vạn Tượng Đoán Chú" trước đó có gì khác biệt?

Công hiệu này, bằng gì mà xếp sau "Động Hư Thần Triện" và "Vũ Nguyên truyền thừa"?

"Thống tử, ngươi xác định không nhầm chứ?

Chỉ là thăng cấp vật phẩm?" Hắn không cam tâm truy hỏi.

Trong Tàng Binh Giới yên tĩnh một lát.

Ngay lúc Lâm Tẫn chuẩn bị mở miệng lần nữa, tiếng hồi đáp của hệ thống vang lên: 【Bản nguyên thăng cấp, bất kỳ sự vật nào!】 "Bất kỳ sự vật nào…" Lâm Tẫn mí mắt khẽ nâng, như có điều suy nghĩ.

Đột nhiên!

Trong đầu hắn linh quang chợt lóe, phảng phất một nút mấu chốt được kết nối, hai mắt chợt bùng lên sự phấn khích không thể kiềm chế: "Thống tử, ngươi nói bất kỳ sự vật nào… có phải không giới hạn ở thực vật?

Chỉ cần là tồn tại có tên đều có thể?" Hệ thống trầm mặc đáp lại.

Nhưng sự trầm mặc này, đã nói rõ tất cả!

"Ha ha ha!

Chương 372

Tốt!

Quá tốt rồi!!" Lâm Tẫn không thể kiềm chế được nữa, lớn tiếng cười!

Lúc này!

Tiêu Luyện và những người khác còn đang ở Long Uyên Động Thiên bị tiếng cười đột ngột này giật mình, không hẹn mà cùng lùi lại nửa bước.

Trong mắt Lôi Đình đầy vẻ lo lắng, nhỏ giọng hỏi: "Sư tôn ngài… không sao chứ?" Tiêu Luyện cười nhạt: "Không sao, Bệ hạ thường như vậy, quen là được." Tuy rằng hắn cũng không biết Lâm Tẫn vì sao lúc thì trầm tư, lúc thì vui vẻ, nhưng chắc không phải chuyện xấu!

Diệp Đình Uyên bên cạnh cũng đã thấy cảnh này vài lần, tán đồng gật đầu.

Lôi Đình chớp chớp đôi mắt to, vừa định hỏi thêm – thì thấy khóe miệng Lâm Tẫn cong lên nụ cười thần bí, ánh mắt lướt qua ba người: "Đừng vội đi, Trẫm hôm nay sẽ cho các ngươi mở mang tầm mắt, kiến thức thế nào là… thần tích!" Trong ánh mắt bối rối của mọi người!

Lâm Tẫn hít sâu một hơi, trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, sử dụng Thái Sơ Thần Luyện!

Trẫm muốn thăng cấp là…" "Long Uyên Động Thiên!" Đúng vậy!

Thứ mà Trẫm muốn thăng cấp, chính là Long Uyên Động Thiên dưới chân này!

Đã là Hệ thống đã nói phàm là vật có tên có tuổi đều có thể thăng

cấp, vậy Long Uyên Động Thiên này, tự nhiên cũng phù hợp điều kiện!Lúc này, Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Một tồn tại có thể được Bệ hạ gọi là "thần tích", tuyệt đối không phải tầm thường!*Oanh!* Khoảnh khắc kế tiếp, cả tòa động thiên khẽ rung động!

Đại địa chấn chiến, một cỗ chân khí hùng vĩ như biển cuồn cuộn dâng trào từ hư không, lập tức tràn ngập mỗi tấc không gian.

Chân khí dày đặc đến mức gần như hóa thành thực chất, ngay cả tu vi như Tiêu Luyện, cũng cảm giác một luồng khí tức vô hình xuyên thấu cơ thể, như thể từ trên xuống dưới, ngay cả sâu trong thần hồn cũng bị nhìn thấu!Ngước mắt nhìn, cung điện bên trong động thiên không tiếng động mà mở rộng thêm một vòng, càng thêm nguy nga.

Cây Huyền Vận Tạo Hóa Thụ ở trung tâm, cành lá càng thêm xanh tươi, thân cây uốn lượn kết lại, như thể đã hấp thụ vô tận tạo hóa, hùng tráng hơn so với trước kia.Sau một nén hương, âm thanh *ong* trong không gian dần lắng xuống.

Nhưng chân khí nồng đậm đến cực hạn kia lại không tiêu tan, ngược lại như có sinh mệnh, tự mình lưu chuyển, tuần hoàn trong động thiên, sinh sôi không ngừng, dường như sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đây!【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ sử dụng "Thái Sơ Thần Luyện", Long Uyên Động Thiên thăng cấp thành công!】 Ngay sau đó, một luồng thông tin về các quy tắc hoàn toàn mới của động thiên sau khi thăng cấp, hóa thành một đạo lưu quang rực rỡ, trực tiếp tràn vào thức hải Lâm Tẫn.Thân thể Lâm Tẫn chấn động, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trẫm cuối cùng cũng hiểu vì sao Hệ thống lại lấy "Thái Sơ Thần Luyện" làm phần thưởng cuối cùng!

Hiệu quả này... quả thực nghịch thiên!

Mặc dù tốc độ chảy của thời gian không thay đổi, nhưng nồng độ chân khí ở nơi đây đã đạt gấp mười lần so với thế giới bên ngoài!

Phong phú đến mức hít một hơi cũng bằng với việc khổ tu bên ngoài một lát!

Quan trọng hơn là, giới hạn ban đầu mỗi người mỗi tháng chỉ có thể ở trong động thiên bảy ngày, giờ đây đã được nới lỏng đáng kể thành nửa tháng!

So với điều đó, phạm vi động thiên từ một trăm kilômét vuông mở rộng lên năm trăm kilômét vuông, ngược lại không còn quá kinh người nữa.“Bệ...

Bệ hạ...” Tiêu Luyện khó khăn lắm mới hoàn hồn từ sự chấn động, yết hầu khẽ nuốt xuống, giọng nói run rẩy đầy bất định: “Lão phu sao lại cảm thấy... chân khí nơi đây trở nên nồng đậm chưa từng có?” Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, nghiêng đầu nhìn lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười: “Tiêu Trang chủ, cảm giác của khanh không sai.

Trẫm đã thăng cấp phương Long Uyên Động Thiên này!

Nay nồng độ chân khí nơi đây là gấp mười lần bên ngoài!

Thời hạn lưu lại, cũng kéo dài đến nửa tháng!”“Cái gì?!” Lời này vừa thốt ra, cả Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đều toàn thân chấn động kịch liệt, trong lòng tựa hồ sóng lớn vạn trượng nổi lên!

Gấp mười lần chân khí!

Nửa tháng thời hạn!

Điều này có ý nghĩa gì?

Nó có nghĩa là tu luyện nửa tháng ở nơi đây, gần như tương

đương với khổ tu mấy năm ở bên ngoài!

Đây là một thánh địa tu luyện khủng khiếp đến nhường nào!"Bệ hạ..." Diệp Đình Uyên sắc mặt biến đổi liên tục, nhìn lôi đình bên cạnh, y tiến lên phía trước, mang theo vài phần hối hận nói: "Cái kia...

Mạt tướng có thể... rút lại lời nói trước đó không?

Đại tướng hộ tống Lôi Đình này... hay là đổi người khác đi?" Y thật sự hối hận muốn chết rồi!

Sớm biết Bệ hạ có thủ đoạn nghịch thiên như vậy, có thể thăng cấp động thiên đến mức này, y có đánh chết cũng sẽ không chủ động thỉnh cầu hộ tống Lôi Đình xuống phía nam.

Điều này quả thực là tự tay đẩy một trường tạo hóa lớn lao ra ngoài!Lâm Trẫn liếc nhìn y một cái, cười như không cười, ngữ khí lại không cho phép nghi ngờ: "Lời đã nói ra, há có lý nào thu hồi?" "Ha ha ha!" Tiêu Luyện bên cạnh lập tức sảng khoái cười lớn, vỗ mạnh vào vai Diệp Đình Uyên: "Lão Diệp à lão Diệp, ngươi cứ yên tâm đi!

Phần 'phúc duyên' này, lão phu nhất định sẽ thay ngươi hưởng thụ thật tốt!" Diệp Đình Uyên sắc mặt đen sì, không chút khách khí hất tay Tiêu Luyện ra, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Lão già, ngươi cứ đợi Bản tướng quân đó!

Đợi ta khải hoàn trở về, nhất định sẽ bế quan khổ tu ở đây, nhất định phải vượt qua ngươi!" "Được được được, lão phu sẽ chờ xem!" Tiêu Luyện vuốt râu cười dài, tâm tình cực kỳ tốt.Nhìn hai người đấu khẩu, Lâm Trẫn lắc đầu bật cười.

Trẫm bước đến trung tâm động thiên, ánh mắt dừng lại trên Huyền Vận Tạo Hóa Thụ, trong mắt tinh quang lóe lên.

Là chủ nhân của động thiên, bất kỳ biến hóa nhỏ nhặt nào ở nơi đây cũng không thể thoát khỏi cảm nhận của Trẫm.

Trẫm cảm nhận rõ ràng rằng, cây này không chỉ trở nên thô tráng hùng vĩ hơn, ngay cả mấy trái "Tạo Hóa Quả" treo trên cành cũng đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Bề mặt quả thực chảy xuôi một tầng huyền quang ấm áp, bên trong đạo vận lưu chuyển, văn lộ pháp tắc ẩn hiện, hiển lộ sự thần dị hơn so với trước.Lâm Tẫn tâm niệm vừa động, giơ tay khẽ bắt hư không.

Hai trái Tạo Hóa Quả lưu quang dật thải liền rơi vào lòng bàn tay Trẫm.

Nhìn kỹ, hình dáng và kích thước quả không thay đổi, nhưng khi cầm trong tay, lại cảm thấy thiên địa đạo vận và mảnh vụn pháp tắc ẩn chứa bên trong càng thêm rõ ràng, hạo hãn, như thể đang nắm giữ hai đoàn tinh hoa thiên địa cô đọng."Tiêu Trang chủ, Diệp tướng quân." Lâm Tẫn xoay người, ném quả cho hai người: "Thử xem, tư vị thế nào?" Hai người không chút do dự, nhận lấy quả liền đưa vào miệng.

Quả vừa vào miệng đã tan chảy.

Một cỗ pháp tắc đạo vận tinh thuần, hùng hồn hơn hẳn trước kia đột nhiên bùng nổ, như dòng nước ấm tràn vào tứ chi bách hài, kinh mạch huyệt đạo của họ.

Chân khí trong cơ thể theo đó bành trướng dâng trào, thậm chí bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà tinh tiến một đoạn lớn!"Đây...

đây là quả gì!" Diệp Đình Uyên chợt trợn to hai mắt, cảm nhận bình cảnh Khấu Thiên Ngũ Trọng trong cơ thể mình vậy mà lại ẩn ẩn nới lỏng, xuất hiện một vết nứt!

Y tin chắc, nếu mượn chân khí gấp mười lần nơi đây để tu luyện,

trong vòng nửa tháng, nhất định có thể đột phá đến cảnh giới Lục Trọng!Tu vi chân khí của Tiêu Luyện tuy không tăng lên nhiều, nhưng trong hai mắt hắn, lại có một đạo kiếm ý sắc bén vô cùng lóe lên rồi biến mất, khí tức toàn thân cũng trở nên sắc bén hơn vài phần.

Hiển nhiên, sự cảm ngộ của hắn đối với kiếm đạo của bản thân đã tiến thêm một bước trên con đường tu luyện!

Sự thăng tiến trong lĩnh ngộ "Đạo" này, quý giá hơn nhiều so với việc tăng trưởng chân khí!"Cảm giác thế nào?" Lâm Tẫn hỏi.

Hai người đè nén sự kích động, lần lượt bẩm báo những biến hóa của bản thân.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, trong lòng hiểu rõ.

Quả nhiên, Long Uyên Động Thiên thăng cấp, ngay cả Huyền Vận Tạo Hóa Thụ sinh trưởng ở đây cũng được lợi lớn, quả thực kết ra hiệu lực bội tăng.

Suy luận theo đó, phẩm cấp của những linh điền thử nghiệm phía sau cung điện, e rằng cũng "nước lên thuyền lên", linh vận thổ nhưỡng nhất định còn hơn cả trước kia.

Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên một độ cong hài lòng.

Quả không hổ là phần thưởng đè hòm của Hệ thống!

"Thái Sơ Thần Luyện", một thần kỹ dùng một lần, nhưng hiệu quả lại có thể xưng là nghịch thiên cải mệnh!"Thôi được rồi." Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, phất phất tay: "Nơi này tuy tốt, nhưng chính sự quan trọng, lập tức xuất phát đi!" "Đệ tử lĩnh mệnh!" Lôi Đình ôm quyền đáp lời.

Y đối với sự thay đổi của động thiên tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng hiện giờ y vừa đột phá, càng cần thực chiến ma luyện, đi về phía nam chính là hợp ý y.

Duy chỉ có Diệp Đình Uyên, mặt nhăn như trái khổ qua, mắt chăm chú nhìn chằm chằm phúc địa động thiên, một bước ba lần ngoảnh đầu.

Nếu không vì thân phận và có người nhỏ tuổi ở đây, y thật muốn ôm đùi hoàng đế mà khóc lóc kể lể một phen.

Cuối cùng, y chỉ có thể hít một hơi thật sâu, động tác như thể muốn hít hết chân khí tinh thuần nơi đây vào phổi mà cất giữ, vạn phần không nỡ mà chắp tay: "Mạt tướng... tuân chỉ!"Nhìn bóng lưng Diệp Đình Uyên như thể sinh ly tử biệt biến mất ở lối vào động thiên, Lâm Tẫn không khỏi bật cười.

Như vậy cũng tốt, để có thể sớm ngày trở về thánh địa tu luyện này, hiệu suất chinh phạt phương nam của tên này, hẳn sẽ cao hơn không ít."Tiêu Trang chủ, khanh thì sao?" "Lão phu tự nhiên ở lại!" Tiêu Luyện trả lời dứt khoát: "Một phúc địa động thiên như vậy, nếu không có giới hạn nửa tháng, lão phu hận không thể cắm rễ tại đây!" Lâm Tẫn cười cười, không nói thêm nữa, xoay người định rời đi.*Ong!* Ngay khoảnh khắc Trẫm sắp bước ra khỏi động thiên, một trận rung động *ong* cực kỳ yếu ớt, kèm theo những gợn sóng không gian nhàn nhạt và long uy hư ảo, lặng lẽ truyền đến.

Bước chân Lâm Tẫn khựng lại, ánh mắt như điện, đột ngột bắn về phía quả long đản vẫn luôn yên tĩnh lơ lửng trên tế đàn, lúc này vậy mà lại đang khẽ rung động!

Trên bề mặt vỏ trứng, từng đạo văn lộ huyền ảo lần lượt sáng lên, như thể có thứ gì đó sắp phá vỏ mà ra!

"Chẳng lẽ... nó sắp xuất thế!?"Trên tế đàn, quả trứng khổng lồ kia đã lơ lửng giữa không trung.

Long uy vốn yếu ớt, giờ khắc này như một cự thú viễn cổ thức tỉnh, bắt đầu không chút giữ lại mà tuyên tiết cảm giác tồn tại của nó.

Uy áp như triều dâng, sóng sau mạnh hơn sóng trước.

Đến cuối cùng gần như ngưng thành thực chất, tràn ngập mọi ngóc ngách trong Long Uyên Động Thiên.

Ngay cả chân khí thiên địa nồng đậm gấp mười lần kia, trước long uy thuần túy này cũng dường như trở nên ngoan ngoãn.Tiêu Luyện sắc mặt ngưng trọng, bước sang một bên tiến lên phía trước, ánh mắt chăm chú khóa chặt vào quả trứng khổng lồ kia, trầm giọng nói: “Bệ hạ, vật này e rằng... không phải yêu thú tầm thường!” Hà cớ gì lại không tầm thường!

Chương 373

Long uy kinh khủng như vậy, nếu nói bên trong đang thai nghén một đầu Thượng Cổ Thần Long chân chính, cũng tuyệt đối sẽ không có ai hoài nghi!Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Trẫm có thể cảm nhận được, lần này không phải là sự thuế biến hình thái đơn giản.

Mà là một cỗ sinh mệnh lực mạnh mẽ, tươi sống đang điên cuồng hấp thụ chân khí thiên địa xung quanh, như trái tim đang đập mạnh mẽ, tích trữ sức mạnh, cố gắng xé rách lớp vỏ ngoài đang trói buộc nó!"Thái Sơ Thần Luyện, dùng thật quá đáng giá!" Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, thầm nghĩ.

Trẫm hiểu rõ, sở dĩ trứng khổng lồ này sản sinh dị biến như vậy, chính là sau khi Long Uyên Động Thiên thăng cấp, luồng chân khí đột nhiên bạo tăng gấp mười lần kia đã mạnh mẽ kích thích bản nguyên của nó, khiến nó hấp thụ đủ năng lượng, bắt đầu quá trình phá xác cuối cùng!Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nửa canh giờ trôi qua, long uy kinh người kia không hề giảm đi chút nào, nhưng vỏ trứng khổng lồ vẫn nguyên vẹn, không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào.

Lâm Tẫn thấy vậy, phất tay áo một cái, hư không bên cạnh hơi gợn sóng, một chiếc bàn ngọc trắng và hai chiếc ghế gỗ đàn liền lơ lửng xuất hiện.

"Tiêu Trang chủ, xem ra còn cần chút thời gian, ngồi xuống uống chén trà thế nào?" Vừa nói, Trẫm khẽ chạm ngón tay, một bộ trà cụ cổ phác ngưng tụ thành hình, trong ấm trà có lá trà huyền bách trầm nổi, hương trà thuần khiết ẩn chứa chân khí lượn lờ bay lên.Tiêu

Luyện cung kính cúi người tạ ơn, y lời ngồi xuống một bên, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn tế đàn, không nhịn được hỏi: "Bệ hạ, ngài nói trong quả trứng này, rốt cuộc sẽ là vật kinh thế nào?" Lâm Tẫn cầm ấm châm trà, thần thái điềm đạm: "Là rồng hay là rắn, đợi nó ra đời, tự khắc sẽ phân rõ." Trẫm cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó kiếm mi khẽ nhíu lại, đặt chén trà xuống, ngữ khí chuyển sang trầm ngưng: "Tiêu Trang chủ, nhân lúc nhàn hạ này, Trẫm muốn cùng khanh nói chuyện... về việc dị vực tà ma."Tiêu Luyện thần sắc nghiêm túc, lưng không tự chủ thẳng lên vài phần: "Bệ hạ xin cứ nói." "Dương Hạo, Đại trưởng lão Dương gia ở Tỏa Vân đã đầu hàng dị vực tà ma, tuy đã bị Trẫm chém giết, nhưng tà ma đứng sau hắn, nhất định đang âm mưu một điều gì đó lớn hơn, việc này khiến Trẫm trong lòng khó an." Giọng điệu Lâm Tẫn mang theo một tia lạnh lẽo.Tiêu Luyện trầm tư một lát, thăm dò hỏi: "Bệ hạ là đang lo lắng, phong ấn đường hầm dưới kinh đô..." "Điều đó thì không phải." Lâm Tẫn lắc đầu, trong mắt sắc quang lóe lên: "Phong ấn kinh đô tuy chưa tìm thấy vị trí chính xác, nhưng chỉ cần tà ma có dị động, ma khí nhất định sẽ tiết lộ, không thể thoát khỏi cảm tri của Trẫm.

Điều Trẫm thực sự lo lắng... là bọn chúng sẽ đi đường khác!" "Đi đường khác?" Tiêu Luyện lộ vẻ nghi hoặc."Không sai!" Lâm Tẫn lập tức nói sơ lược về chuyện Dược Vương Tông và Lăng Huyền Bách.

Nghe xong, sắc mặt Tiêu Luyện đột biến!

Hắn vạn vạn không ngờ, thế gian lại tồn tại loại đan dược nghịch thiên mà nguy hiểm đến thế!

Thậm chí có thể cường hành xé rách bức tường ngăn cách hai giới!

Tuy nhiên, mặc dù tà ma đã cướp đi đan phương, trong lòng hắn lại không hề nảy sinh oán hận đối với Lăng Huyền Bách.

Chẳng cần nói đến việc Dược Vương Tông toàn tông tuẫn đạo phong ấn tà ma, chỉ riêng việc Lăng Huyền Bách vì tìm kiếm con đường đột phá Thiên Nhân Cảnh mà nghiên cứu ra đan dược này ngay từ đầu, cũng đã đủ khiến người ta kính nể rồi.“Lăng Huyền Bách từng nói, tà ma không giỏi luyện đan, vả lại chủ tài của Phá Giới Đan đã gần như tuyệt tích, nhưng...” Lâm Tẫn dừng lời, giọng nói càng thêm lạnh lùng: “Cách đây không lâu, Thừa Vân di tích mở ra, Dương Hạo không biết dùng phương pháp nào tiềm nhập vào đó, những bảo vật khác đều không lấy, duy độc chỉ lấy đi một cây dược liệu.” Tiêu Luyện nhướng mày: “Bệ hạ hoài nghi, cây dược liệu đó, chính là chủ tài còn thiếu để luyện chế Phá Giới Đan?”Lâm Tẫn gật đầu thật mạnh.

Đây chính là điểm mà Trẫm lo lắng nhất!

Nếu dị vực tà ma ngay từ đầu, mục tiêu không phải là cường hành phá vỡ phong ấn kinh đô, mà là âm thầm thu thập dược liệu, luyện chế Phá Giới Đan, mở ra kẽ hở xâm lấn từ bất kỳ nơi nào có thể, vậy mới là phòng không thể phòng!

Đến lúc đó, tà ma khắp nơi nở rộ, hình thành thế lực, muốn tổ chức phản công hiệu quả, sẽ khó như lên trời!Tiêu Luyện thở ra một hơi đục ngầu, đè nén sự chấn động trong lòng, trịnh trọng hỏi: “Bệ hạ, ngài cần lão phu, cần Tàng Kiếm Sơn Trang làm gì?” Hoàng đế đã chủ động thương nghị với hắn, ắt hẳn đã có kế sách định sẵn.Lâm Tẫn nói thẳng: “Trẫm muốn lấy Tàng Kiếm Sơn Trang làm đầu, liên hợp ngũ đại thánh địa giang hồ, cùng nhau hiệu triệu thiên hạ tông môn đề cao cảnh giác!

Phàm là phát hiện tung tích tà ma, hoặc bất kỳ phong thanh thảo động nào liên quan đến ma khí, đều phải bẩm báo triều đình ngay lập tức!

Điều Trẫm muốn, là tranh thủ trước khi tà ma phát động, bố trí thiên la địa võng!”Tiêu Luyện không chút do dự, lập tức ứng đáp: “Tàng Kiếm Sơn Trang nghĩa bất dung từ!

Cửu Tiêu Thánh Tông và Thiên Diễn Tông hẳn cũng sẽ tích cực phối hợp, chỉ là...” “Thiên Cơ Các kia hành tung phiêu hốt, tông chỉ thành mê, dù muốn thông báo cũng không tìm được đường.” Lâm Tẫn xua tay: “Không sao.

Các khanh cứ việc thả tin tức ra, Thiên Cơ Các nếu có thể thấy, quyết định thế nào, cứ tùy bọn họ.

Còn về Thanh Hư Quan...”Tiêu Luyện quả quyết nói: “Thanh Hư Quan hẳn là không vấn đề.

Bọn họ tuy xưa nay không tranh không giành, siêu nhiên vật ngoại, nhưng trong đại sự đại phi, những việc liên quan đến thiên hạ thương sinh, chưa từng mơ hồ!” “Tốt!” Lâm Tẫn gật đầu, nói tiếp: “Còn về ba đại thánh địa Phật môn, cũng phái người đi thông báo một tiếng.

Nói cho bọn họ biết, việc này liên quan đến sự tồn vong của nhân tộc, nếu có kẻ không tuân theo...” Hai mắt Trẫm chợt ngưng lại, phong mang sắc bén lập tức bùng phát, khí tức toàn thân cũng trở nên lạnh lẽo: “Thì chính là kẻ thù của triều đình, kẻ thù của nhân tộc, giết không tha!”Tiêu Luyện sắc mặt khẽ biến, trong lòng rùng mình.

Hắn không ngờ thái độ của hoàng đế lại quyết tuyệt đến vậy, ngay cả một chút đường lùi cũng không để lại.

Ba đại thánh địa Phật môn có nội tình thâm hậu, thực lực không hề thua kém Tàng Kiếm Sơn Trang và Cửu Tiêu Thánh Tông.

Nhưng hắn chuyển niệm suy nghĩ, liền hiểu ra thâm ý của hoàng đế.

Phật môn xưa nay lấy từ bi làm gốc, phổ độ chúng sinh làm tông

chỉ.

Gặp lúc tà ma xâm lấn, thương sinh nguy nan, bọn họ vốn dĩ nên đứng ra không lùi.

Nếu lúc này cự tuyệt, thì chính là phản bội giáo nghĩa căn bản, không khác gì đồng lõa với tà ma, diệt vong cũng là đáng đời!"Lão phu đã hiểu!" Tiêu Luyện đứng dậy, chắp tay nghiêm trang nói: "Ta lập tức truyền tin về sơn trang, chuẩn bị chiêu cáo giang hồ ngay!" "Không cần vội vàng nhất thời." Lâm Tẫn cười nhạt, ý bảo hắn ngồi xuống: "Triều đình sẽ ban bố Hịch Văn thảo ma trước, đến lúc đó, Tàng Kiếm Sơn Trang xuất diện phụ họa, hô một tiếng là được." Tiêu Luyện lĩnh mệnh: "Tuân chỉ..."*Ầm!!!* Lời hắn chưa dứt, một tiếng nổ trầm đục nhưng dường như vang vọng từ sâu trong linh hồn, đột ngột nổ tung từ hướng tế đàn!

Sự chú ý của hai người lập tức bị thu hút!

Chỉ thấy trên bề mặt quả trứng khổng lồ, trên vỏ trứng vốn cổ phác không hoa văn, lúc này vậy mà lại lan tràn vô số vết nứt vàng kim tinh tế!

Ánh sáng rực rỡ chói mắt từ khe nứt bắn ra, chiếu rọi cả Long Uyên Động Thiên thành một vùng huy hoàng!

Cỗ long uy kia lại càng thăng đến cực hạn, như một cơn sóng thần thực chất nghiền ép mà qua.

Ngay cả Lâm Tẫn, cũng cảm thấy trong lòng hơi run rẩy, như thể bị một tồn tại chí cao vô thượng nào đó nhìn chằm chằm!Bên trong vỏ trứng, truyền ra nhịp đập sinh mệnh càng thêm rõ ràng, như tiếng trống dội.

Chân khí thiên địa xung quanh như thể nhận được lời triệu hoán tối thượng, điên cuồng dũng về phía quả trứng khổng lồ, bị tồn tại sau

vết nứt kia tham lam nuốt chửng!“*Rắc... rắc rắc rắc...*” Tiếng nứt vỡ bắt đầu trở nên dồn dập. *Oanh!* Lại một tiếng nổ vô hình, tất cả quang mang đột nhiên thu liễm vào trong, long uy kinh khủng kia cũng như thủy triều rút đi, chân khí cuộn trào giữa thiên địa dần khôi phục bình tĩnh.Ánh mắt Lâm Tẫn ngay lập tức khóa chặt đỉnh tế đàn.

Chỉ thấy vỏ ngoài của quả trứng khổng lồ đã vỡ thành nhiều mảnh, rơi rải rác trên tế đàn, mà bên trong vỏ trứng... lại trống rỗng?

“Ừm?” Lâm Tẫn khẽ nhíu mày, tâm niệm khẽ động, một chút nghi hoặc dâng lên.

Hao phí bao nhiêu công sức, gây ra động tĩnh lớn như vậy, kết quả bên trong lại trống rỗng?Ngay khi Trẫm trong lòng đang nghi hoặc, đột nhiên cảm giác ở mắt cá chân mình truyền đến một trận xúc cảm mềm mềm, yếu ớt, như thể có thứ gì đó nhỏ bé đang cựa quậy ở đó.

Trẫm vô thức cúi đầu nhìn xuống.

Vẻ mong chờ và nghiêm túc trên mặt Trẫm lập tức ngưng đọng, thay vào đó là một sự ngạc nhiên khó tả, cùng với... một tia buồn bực nhàn nhạt.

“Cái này... là cái thứ quái gì vậy!?”Vốn dĩ Trẫm cho rằng!

Với long uy khủng bố hùng hồn như vậy, thứ ra đời dù không phải Thượng Cổ Thần Long trong truyền thuyết, thì ít nhất cũng phải là một hung thú hình thái uy mãnh hung hãn.

Nhưng trước mắt Trẫm đây... là một con vật nhỏ toàn thân phủ đầy vảy đen tinh tế, thân dài không quá một thước, đầu tròn tròn, trông hệt như một con cá chạch đen phiên bản phóng đại.

Nó đang dùng cái đầu nhỏ trọc lốc, chưa mọc sừng của mình, cọ cọ một cách thân mật nhưng vụng về vào ống quần Trẫm.

Đôi đồng tử trong veo như lưu ly vàng chảy, không chớp mắt nhìn

Lâm Tẫn, tràn đầy sự tò mò non nớt của một sinh linh vừa chào đời.“Đây là... rắn?

Hay là cá chạch thành tinh rồi?” Lâm Tẫn mặt mày chua xót.

Trầm hít một hơi thật sâu, cúi người đưa tay, khẽ bắt hư không, một luồng sức mạnh dịu dàng liền hút tiểu gia hỏa kia vào lòng bàn tay.Cảm giác đầu tiên khi chạm vào là cứng!

Cái thân thể trông mềm mại, vốn dĩ phải trơn tuột kia, khi nắm trong tay lại truyền đến cảm giác cứng rắn như tinh thiết!

Những vảy nhỏ tinh tế lạnh lẽo trơn nhẵn, khít khao cắn chặt vào nhau, như một bộ áo giáp tuyệt thế trời sinh.Lâm Tẫn ý niệm khẽ động, đầu ngón tay lặng lẽ hội tụ một tia chân khí tinh vi, thử thăm dò đâm về phía lớp vảy của tiểu gia hỏa. *Ong!* Một cỗ lực cản khó nhận thấy truyền đến, luồng chân khí đủ để xuyên thủng giáp sắt bình thường kia, vậy mà lại không thể dễ dàng đâm vào vảy một chút nào! Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên sự kinh dị.

Lực phòng ngự như thế này, đã không kém gì trọng giáp mà tinh nhuệ quân đội mặc rồi!

Mà đây, còn mới chỉ là giai đoạn ấu sinh vừa phá vỏ!

Nếu đợi nó trưởng thành, lực phòng ngự của bộ vảy này, quả thực khó mà tưởng tượng nổi!“Bệ hạ.” Tiêu Luyện cố nhịn ý cười gần như sắp bật ra, tiến lên phía trước, đánh giá tiểu gia hỏa đang cuộn quanh cổ tay Lâm Tẫn, trông như một chiếc vòng tay màu đen, hắn cân nhắc từ ngữ nói: “Theo lão phu thấy...

đây hẳn là... rắn đi?” “Khanh xác định đây không phải cá chạch sao?” Lâm Tẫn không khách khí phản hỏi lại.Tiêu Luyện vuốt vuốt chòm râu, nghiêm trang phân tích: “Lão phu dám lấy mấy ngàn năm danh dự của Tàng Kiếm Sơn Trang để đảm bảo, khẳng định không

phải cá chạch.

Bởi vì...” Hắn cố ý dừng lại một chút, đáy mắt già nua nhanh chóng lóe lên một tia giảo hoạt: “Bởi vì cá chạch, nó không thể rời nước được, Bệ hạ!”Lâm Tẫn đầu tiên là sững sờ, sau đó mới phản ứng lại, lão già này đang vòng vo trêu chọc mình.

Trẫm liền nghiêm mặt, cố ý trầm ngâm nói: “Ừm...

Tiêu Trang chủ lời này có lý.

Xem ra Trẫm phải suy nghĩ kỹ xem, có nên để khanh tiếp tục ở lại Long Uyên Động Thiên này tu luyện nữa không.”Lời này vừa thốt ra, hiệu quả lập tức thấy rõ!

Nụ cười trên mặt Tiêu Luyện chợt đông cứng lại, sau đó như tuyết gặp xuân phong tan chảy hết, hắn nghiêm trang cúi người, một loạt động tác như nước chảy mây trôi.

“Bệ hạ minh giám!

Hình thái của linh thú này tuy...

độc đáo, nhưng ẩn chứa linh tính, vảy giáp lại là bảo giáp trời sinh, ẩn chứa long uy!

Giả sử có thời gian, nhất định có thể thoát phàm hóa rồng!”“*Tê tê!*” Lời còn chưa dứt, con rắn đen nhỏ đang cuộn quanh cổ tay Lâm Tẫn vậy mà lại ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng phun tín tử.

Trong đôi đồng tử vàng kim tràn đầy sự tán đồng mang tính người, thậm chí còn mang theo chút đắc ý nhỏ, như thể đang nói: “Lão già này có mắt nhìn!” “Ôi, tiểu gia hỏa, còn rất thông nhân tính!” Lâm Tẫn bị dáng vẻ đầy linh tính của nó chọc cười, nhìn lớp vảy đen tuyền toàn thân nó, lập tức vỗ đùi: “Sau này, tên ngươi cứ gọi là...

Tiểu Hắc!”“*Phụt!*” Tiêu Luyện bên cạnh suýt nữa thì không

đứng vững được!

Hắn trừng lớn mắt nhìn Lâm Tẫn, khóe miệng điên cuồng co giật.

Chương 374

Bệ hạ!

Giai đoạn đầu đã dày công chuẩn bị biết bao nhiêu long uy, dị tượng, cảm giác thần bí, kết quả ngài lại đặt cho nó một cái tên... một cái tên "phản phác quy chân" đến thế sao?!

Tên này trên phố kéo đại một con chó đất cũng có thể dùng được mà!Lâm Tẫn như thể cảm nhận được oán niệm của Tiêu Luyện, nhướng mắt liếc hắn một cái: "Sao?

Tiêu Trang chủ thấy không hay à?" "Hay chứ!" Tiêu Luyện giật mình một cái, lập tức thẳng lưng, nghiêm nghị lớn tiếng nói: "Cái tên này vừa vặn, không gì thích hợp hơn!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.Tiểu Hắc đối với điều này cũng không có ý kiến gì.

Cái đầu nhỏ thân mật cọ cọ cổ tay Lâm Tẫn, sau đó chớp chớp đôi mắt vàng kim to lớn, một trận ý thức ba động yếu ớt nhưng rõ ràng chậm rãi khuếch tán ra.

Lâm Tẫn cảm tri được cỗ ý thức này, mày hơi nhướng lên: "Đói?" Trẫm cúi đầu nhìn Tiểu Hắc, xác nhận: "Ngươi đói rồi?" Tiểu Hắc lập tức nhảy dựng lên, lắc lắc cái đầu nhỏ, ánh mắt tràn đầy mong chờ.Lâm Tẫn nghĩ nghĩ, thử thăm dò hỏi: "Vậy ngươi muốn ăn gì?

Uống sữa không?" Trẫm thật sự không nghĩ ra loại "cá chạch" vừa phá vỏ này nên cho ăn gì.

Tiểu Hắc nghiêng đầu, ra vẻ trầm tư, sau đó lại truyền ra một đạo ý thức ba động rõ ràng hơn.

Lâm Tẫn tiếp nhận xong, trán lập tức hiện lên mấy vạch đen.

"Thiên tài địa bảo?

Linh đan diệu dược?

Tiểu gia hỏa ngươi, khẩu khí không nhỏ đấy!

Thật sự coi Trẫm là cái bình tiền à?" Lúc còn là trứng đã không nhỏ miệng rồi, giờ phá vỏ ra, há mồm là muốn thiên tài địa bảo?

Cứ theo cách ăn này, quốc khố có cạn kiệt cũng chưa chắc nuôi nổi!Nhưng mà...

Lâm Tẫn tâm niệm vừa động, nhớ tới những thi thể yêu thú trong Tàng Binh Giới.

Trẫm lật tay một cái, một cỗ thi thể yêu thú Xá Lợi to lớn liền xuất hiện trên khoảng đất trống.

Trẫm lấy xuống cặp răng nanh có chất liệu đặc biệt kia, nói với Tiểu Hắc: "Chỉ có cái này thôi, muốn ăn thì ăn, không ăn thì thôi!" Trẫm suy nghĩ, lúc Tiểu Hắc còn là trứng đã có thể hấp thu năng lượng yêu hạch, giờ phá vỏ rồi, trực tiếp ăn huyết nhục yêu thú, hẳn cũng không có vấn đề gì.Quả nhiên!

Tiểu Hắc vừa nhìn thấy thi thể Xá Lợi, đôi mắt vàng kim kia gần như muốn phóng ra ánh sáng!

Thân hình nó khẽ động, vậy mà lại hóa thành một đạo lưu quang đen mờ ảo, biến mất khỏi cổ tay Lâm Tẫn, xuất hiện bên cạnh thi thể Xá Lợi.

Nó trước tiên nhanh chóng bơi vòng quanh thi thể một lượt, dường như đang xác nhận phẩm chất của thức ăn.

Ngay sau đó, thân thể dài hơn một thước của nó đột nhiên chấn động! *Ong!* Một trận long uy tinh thuần mà hùng vĩ ẩn hiện lan tỏa!

Phía sau thân thể nhỏ bé của nó, một đạo hư ảnh màu đen đột nhiên ngưng tụ, bành trướng!

Hư ảnh kia mờ ảo không rõ, như rắn uốn lượn, lại mang theo vẻ uy nghiêm và khí tức cổ xưa của huyền long.

Tuy chỉ là hư ảnh, nhưng lại tản mát ra một loại cảm giác áp bách khiến người ta linh hồn run rẩy!

Như thể ánh mắt từ viễn cổ Hồng Hoang đang nhìn chằm chằm! Khoảnh khắc kế tiếp, hắc ảnh hư ảo kia há to miệng, tuy không phải thực thể, nhưng lại mang theo ý cảnh thôn phệ vạn vật, mạnh mẽ hút về phía thi thể Xá Lợi trên mặt đất! *Hô!* Như cá voi hút nước, thi thể Xá Lợi khổng lồ kia vậy mà trong nháy mắt hóa thành lưu quang huyết nhục tinh thuần, bị hắc ảnh một ngụm nuốt chửng!

Ngay sau đó, hắc ảnh tiêu tán, như thể chưa từng xuất hiện, chỉ còn lại một chút gợn sóng không gian hư ảo và dư vận long uy khiến người ta sợ hãi tại chỗ cũ.

Tiểu Hắc thì thỏa mãn chép chép miệng, thân thể bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà lớn lên một vòng, ô quang trên vảy càng thêm sâu thẳm.Lâm Tẫn nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, không nhịn được thốt lên: “Ngọa tào!

Pháp Tướng Thiên Địa!?” Trẫm quả thực không thể tin vào mắt mình!

Con cá chạch đen nhỏ bé trông vô hại này, vậy mà vừa phá vỏ đã nắm giữ thần thông bậc này?

Tuy chỉ là sơ hình, nhưng ý cảnh thôn phệ vạn vật kia không phải giả!Yết hầu Tiêu Luyện khô khốc, giọng nói run rẩy: “Bệ hạ...

Vừa rồi khi hắc ảnh kia hiện ra, lão phu chỉ cảm thấy thần hồn run rẩy, như thể bị Thượng Cổ thần minh nhìn chằm chằm!” Lâm Tẫn ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Tiểu Hắc, tâm tư cuồn cuộn.

Tuy không mạnh mẽ như Tiêu Luyện, nhưng Trẫm vô cùng tin

chắc, tiểu gia hỏa này tuyệt đối không phải loại rắn bình thường, tầng thứ huyết mạch của nó, e rằng vượt xa sức tưởng tượng!

"Nói không chừng... thật sự là rồng?" Một ý niệm điên cuồng nảy sinh trong lòng Trẫm."Đói..." Lúc này, ý thức của Tiểu Hắc lại truyền đến, mang theo vài phần thúc giục.

Lâm Tẫn đè nén sự chấn kinh trong lòng, không chút do dự, lại một lần nữa lấy ra một thi thể Xá Lợi từ Tàng Binh Giới.

Sau một nén hương...

Nhìn Tiểu Hắc dùng cách thức tương tự, như gió cuốn mây tan mà liên tục nuốt chửng cả bốn thi thể yêu thú, khóe mắt Lâm Tẫn đều bắt đầu giật giật.

Lượng ăn này, quả thực khủng bố đến vậy!Khi Tiểu Hắc một lần nữa cuộn tròn trở lại cổ tay Lâm Tẫn, có thể rõ ràng thấy thân hình nó đã lớn thêm một vòng.

Vảy đen tuyền phát ra ánh kim loại, khí tức toàn thân cũng ngưng thực hơn không ít.

Lâm Tẫn khẽ vuốt cái đầu lạnh lẽo của nó, bất đắc dĩ cười: "Khẩu vị thì không nhỏ, Trẫm sắp nuôi không nổi rồi." Trẫm quay sang Tiêu Luyện, nghiêm mặt nói: "Truyền lệnh Tàng Kiếm Sơn Trang, sau này khi đệ tử lịch luyện, cố gắng hết sức vận chuyển thi thể yêu thú về kinh đô, Trẫm trọng thưởng.

Nếu có linh dược trợ ích yêu thú, cũng thu thập và đưa về luôn." Trẫm đây là lo xa!

Hiện tại còn đang là ấu sinh kỳ đã có sức ăn như vậy, đợi nó thật sự trưởng thành, thì còn ra thể thống gì nữa?

Phải bắt đầu tích trữ "lương thực" trước!Tiêu Luyện gật đầu thấu hiểu: "Bệ hạ cứ yên tâm, lão phu đã rõ!

Ta lập tức truyền tin cho các tông môn giao hảo, bọn họ nhất định sẽ toàn lực phối hợp." "Làm phiền khanh." Lâm Tẫn gật đầu.Tiêu Luyện vừa định mở miệng nói thêm điều gì...

"Bệ hạ!!!

Bệ hạ!!!" Màn sáng lối vào động thiên chấn động kịch liệt, Giả Tư Hiệp lăn lê bò lết xông vào.

Quan bào của hắn lộn xộn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thở hổn hển suýt ngã quỵ.

Kiếm mày Lâm Tẫn đột nhiên cau chặt, một cỗ dự cảm bất an dâng lên, Trầm trầm giọng quát: "Chuyện gì mà kinh hoảng đến thế!?" Giả Tư Hiệp xông đến gần, cũng chẳng bận tâm đến lễ nghi quân thần gì nữa, một tay tóm lấy cổ tay Lâm Tẫn, giọng nói khàn đặc run rẩy: "Bệ hạ!

Quý phi...

Quý phi nương nương... sắp sinh rồi!""Cái gì!?" Đồng tử Lâm Tẫn đột nhiên co rút lại!

Tô Vãn Tình mang thai chưa đủ chín tháng.

Lúc này sinh sản, chính là sinh non!

Trong thời đại cổ đại y liệu chưa phát triển này, sinh non đối với cả sản phụ và hài nhi, đều là cửa quỷ cửu tử nhất sinh!

Lâm Tẫn không nói thêm lời nào, chân khí toàn thân *oanh* nhiên cuồn cuộn, hóa thành một đạo kinh hồng rời khỏi Long Uyên Động Thiên!Khôn Ninh Cung.

Sự yên tĩnh và tường hòa của ngày thường, giờ đây bị bao trùm bởi một bầu không khí căng thẳng khó tả.

Cung nữ, thái giám bước đi vội vã, sắc mặt hoảng loạn, bưng

từng chậu nước nóng đi vào, thứ được mang ra lại thỉnh thoảng là huyết thủy chói mắt.

Bên trong điện, mơ hồ truyền đến tiếng rên rỉ đau đớn bị đè nén, đứt quãng của nữ tử, mỗi tiếng vang lên đều khiến sắc mặt thái y và Phượng Linh Vệ đang chờ ở ngoại điện trắng bệch thêm một phần.

Yến Kinh Tuyết đi đi lại lại trong điện, nhưng chỉ có thể sốt ruột.

Lên trận giết địch, nàng nghĩa bất dung từ.

Nhưng đỡ đẻ, nàng quả thực không hiểu."Bệ hạ giá đáo!" Theo tiếng thái giám bên ngoài điện thông truyền sắc nhọn, một thân ảnh bao trùm phong lôi, như dịch chuyển tức thời mà xuất hiện bên ngoài Khôn Ninh Cung.

"Bệ hạ!" Mọi người thấy Lâm Tẫn, như tìm được chỗ dựa, vội vàng quỳ xuống một loạt.

Lâm Tẫn không thèm nhìn bọn họ, long hành hổ bộ, trực tiếp xông thẳng vào nội điện."Bệ hạ!

Bệ hạ không thể!" Một lão thái y râu tóc bạc phơ lớn gan cản đường, mặt tái nhợt: "Sản phòng là nơi huyết quang, thân thể vạn kim của Bệ hạ, thực sự không nên tiến vào, e rằng sẽ xông phạm long thể ạ!" "Cút ngay!" Trong mắt Lâm Tẫn hàn quang chợt lóe.

Lúc này, trong lòng Trẫm chỉ có sự an nguy của Tô Vãn Tình, cái gì mà quy củ chó má, cái gì mà cấm kỵ đế vương, tất cả đều là đồ bỏ đi!"*Oanh long!*" Trẫm đột nhiên vung tay áo, khí kình hùng hồn trực tiếp đánh tan cánh cửa điện nặng nề!

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, một cỗ kiếm ý sắc bén vô cùng, ẩn chứa sự cuồng bạo và hủy diệt, như hồng thủy vỡ đê, ập thẳng vào mặt!

Bên trong điện, một cảnh tượng hỗn độn.

Màn cửa bị kiếm khí vô hình cắt nát, đồ đạc phủ đầy vết kiếm.

Tô Văn Tình nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi thấm ướt tóc, phần dưới cơ thể đã bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn.

Nàng cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt và sự cắt xé của kiếm ý toàn thân, khí tức đã cực kỳ yếu ớt.

Mấy vị ổn bà trốn ở góc xa, run rẩy, trên người dính vết máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ."Văn Tình!" Lâm Tẫn một bước vọt đến mép giường, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của nàng, giọng nói mang theo sự run rẩy mà chính Trẫm cũng không nhận ra!

"Trẫm ở đây!

Trẫm sẽ ở bên nàng!" "Bệ hạ..." Tô Văn Tình hơi thở yếu ớt như tơ, cố gắng nặn ra một nụ cười an ủi, nhưng lại khiến người ta đau lòng hơn cả khi khóc.

Chương 375

“Tình hình thế nào?” Lâm Trẫn đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt như đèn lồng, quét về phía mấy vị ổn bà đang sợ hãi run rẩy.

Vị ổn bà đứng đầu giọng nói run run: “Bẩm, bẩm Bệ hạ...

Thai vị của nương nương... là thai ngang, vả lại... vả lại cung co bóp yếu sức, thai nhi... thai nhi bị kẹt rồi, nếu, nếu cứ tiếp tục như thế này, e, e rằng...” Những lời sau đó, bà ta không dám nói tiếp.Thai ngang khó sinh!

Cung co bóp yếu sức!

Mỗi một từ, đều như một cây búa tạ nặng nề, mạnh mẽ giáng vào tim Lâm Trẫn!

Trẫm tuy không hiểu y lý, nhưng cũng biết điều này có nghĩa là gì – cực kỳ có khả năng một xác hai mạng!

Một trận sợ hãi lạnh lẽo, trong nháy mắt siết chặt trái tim Lâm Trẫn, khiến Trẫm gần như ngạt thở.

Trẫm xuyên việt mà đến, thân mang Hệ thống, đăng lâm đế vị, tay nắm quyền hành, tự cho rằng có thể khống chế mọi thứ.

Nhưng giờ khắc này!

Đối mặt với sự yếu ớt nguyên thủy nhất của sinh mệnh, Trẫm lại cảm thấy một cỗ vô lực sâu sắc!

Chẳng lẽ... chẳng lẽ thật sự phải trơ mắt nhìn...

Không!

Tuyệt đối không!Dưới mắt Lâm Trẫn đột ngột bùng phát tinh quang đáng sợ.

Trẫm nắm chặt tay Tô Vãn Tình, chân khí trong cơ thể như dòng sông vỡ đê, bất chấp tất cả mà truyền vào cơ thể Tô Vãn Tình, cố gắng bảo vệ tâm mạch yếu ớt của nàng, truyền cho nàng sức mạnh.

Tuy nhiên, chân khí của Trẫm vừa tiến vào, không khác gì giọt nước rơi vào dầu sôi, ngược lại còn kích thích sự phản đàn kiếm ý càng mạnh mẽ hơn!

Tô Vãn Tình đau đớn rên rỉ một tiếng, khóe môi tràn ra một tia máu tươi.

"Không được!" Lâm Tẫn lập tức rút chân khí về, trong lòng dâng lên một cảm giác thất bại.

Lần đầu tiên Trẫm cảm thấy bất lực, Trẫm có một thân sức mạnh, nhưng lại không thể thi triển!Ngay tại khoảnh khắc tuyệt vọng này, "*Tê tê~*" Tiểu Hắc đang cuộn quanh cổ tay Trẫm, ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Đôi đồng tử lưu ly vàng chảy trong veo của nó, tò mò đánh giá kiếm ý sắc bén đan xen trong điện, không những không hề sợ hãi, ngược lại còn lộ ra một tia... thân thiết?

Nó dường như cảm nhận được sự lo lắng của chủ nhân và luồng khí tức sinh mệnh yếu ớt trên giường.

Khoảnh khắc kế tiếp!

Thân hình Tiểu Hắc khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang đen mờ ảo, vậy mà lại phớt lờ rào cản kiếm ý đủ để xé rách tinh thiết, nhẹ nhàng đậu xuống phần bụng nhô cao của Tô Vãn Tình.Cỗ kiếm ý cuồng bạo kia khi tiếp xúc với thân thể Tiểu Hắc, phát ra tiếng "*đinh đinh đang đang*" rất nhỏ, nhưng lại không thể xuyên thấu lớp vảy tinh tế cứng rắn như tinh thiết của nó.

Tiểu Hắc tìm một vị trí thoải mái trên bụng Tô Vãn Tình, cuộn

tròn lại.

Thậm chí còn thong thả "*tê*" một tiếng, ngáp một cái thật nhỏ, như thể việc giải quyết nan đề khiến Lâm Tẫn cũng bó tay chịu trói, đối với nó mà nói chẳng qua chỉ đơn giản như một bữa ăn nhẹ sau bữa cơm vậy.Ngay sau đó!

Một luồng long uy nhàn nhạt, nhưng vô cùng thuần chính, cổ lão, mang theo khí tức Hồng Hoang, tự nhiên khuếch tán ra từ thân thể tưởng chừng bé nhỏ của nó.

Long uy này không hề bá đạo, ngược lại mang theo ý vị an ủi và bao dung, như thủy triều ấm áp, chậm rãi thấm nhuần không gian xung quanh.

Phép màu đã xảy ra!

Kiếm ý tiên thiên vốn cuồng bạo sắc bén, không phân biệt địch ta kia, sau khi tiếp xúc với cỗ long uy này, vậy mà lại như một con thú nhỏ xù lông được vuốt ve nhẹ nhàng, dần dần bình tĩnh trở lại.

Áp lực ngạt thở trong điện, đột nhiên nhẹ đi rất nhiều!Cơ hội!

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang bùng nổ, không chút do dự, Trẫm quát lớn với các ổn bà đang ở góc phòng: "Mau!

Chính là bây giờ!" Mấy vị ổn bà kinh nghiệm phong phú tuy trong lòng còn sợ hãi, nhưng thấy kiếm khí đã bình tĩnh, lại nhận được mệnh lệnh của hoàng đế, lập tức cố nhịn thương tích, lăn lê bò lết xông tới, bắt đầu khẩn trương đỡ đẻ cho Tô Vãn Tình.Nhìn Tiểu Hắc đang nằm trên bụng Tô Vãn Tình, tản mát ra long uy ôn hòa, trong đầu Lâm Tẫn chợt lóe lên một ý niệm: "Tiểu gia hỏa này, vậy mà ngay cả tiên thiên kiếm ý cũng có thể an phủ?

Rốt cuộc nó có lai lịch thế nào..." Sự nghi hoặc này chợt lóe lên rồi biến mất, lúc này toàn bộ tâm thần Trẫm vẫn đặt trên người Tô Vãn

Tình.Tiểu Hắc vẫn yên tĩnh nằm trên bụng Tô Văn Tình.

Đồng tử vàng kim khẽ nheo lại, long uy toàn thân và kiếm ý nội liễm ẩn ẩn giao dung, hình thành một trường lực vi diệu mà cân bằng, bảo hộ quá trình sinh sản gian nan này.

Yến Kinh Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng một bên, cẩn thận giúp đỡ ổn bà, đồng thời cảnh giác chú ý trạng thái của Tô Văn Tình, sợ rằng kiếm ý lại một lần nữa mất khống chế.Thời gian, từng chút từng chút trôi qua trong sự chờ đợi im lặng.

Mỗi hơi thở, đều dài đằng đẵng như một thế kỷ.

Cuối cùng, "*Oa a!!!*" Một tiếng khóc thét trong trẻo hơn hẳn trẻ con bình thường, như mang theo âm thanh kiếm minh, vang vọng khắp điện đường!

Tiếng khóc này có lực xuyên thấu cực mạnh, thậm chí còn dẫn động kiếm ý còn sót lại trong điện khẽ cộng hưởng."Sinh rồi!

Sinh rồi!" "Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỉ nương nương!

Là một tiểu hoàng tử!" Vị ổn bà dẫn đầu cẩn thận bế đứa bé sơ sinh, giọng nói vẫn còn run rẩy.

Gần như ngay khoảnh khắc hài nhi rời khỏi mẫu thể, kiếm ý lạnh lẽo vốn tràn ngập toàn bộ nội điện, như thủy triều cuồn cuộn rút về, toàn bộ thu liễm vào trong thân thể nhỏ bé kia.Lâm Trẫn lại không hề nhìn đứa bé sơ sinh một cái, toàn bộ tâm thần của Trẫm đều đặt trên người Tô Văn Tình.

Trẫm cúi người, dùng khăn lụa mềm mại nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán nàng, một cỗ chân khí ôn nhuận theo đó truyền vào cơ thể nàng, làm dịu đi sự mệt mỏi sau khi sinh sản.

"Văn Tình, nàng cảm thấy thế nào?" Giọng điệu Trẫm trầm thấp, tràn đầy quan tâm.Sắc mặt Tô Văn Tình trắng bệch nặn ra một nụ

cười đáng thương, khẽ lắc đầu: “Thần thiếp vô ngại.” Lâm Tẫn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng: “Nàng vất vả rồi.” Ba chữ đơn giản, lại khiến đôi mắt đẹp của Tô Vãn Tình lập tức phủ một tầng sương nước, trong lòng tràn ngập dòng ấm áp và sự cảm động to lớn.Sinh con đẻ cái, truyền tông tiếp nối, trong thời đại này bị coi là phận sự hiển nhiên của nữ nhân, là gông xiềng và vinh diệu khắc sâu trong linh hồn.

Có bao nhiêu nữ tử sau khi trải qua cửa quỷ sinh nở, có thể nhận được một câu “nàng vất vả rồi” chân tâm từ phu quân?

Huống chi!

Người nói ra câu này, lại là đấng chấp chưởng càn khôn, cửu ngũ chí tôn mang thiên mệnh!

Sự trân trọng và xót xa này, đủ để xóa tan mọi đau khổ.

Giờ khắc này, đừng nói một đứa, ngay cả là sinh thêm mười đứa cho Trẫm, nàng cũng cam tâm tình nguyện!Mà Lâm Tẫn, với tư cách là linh hồn xuyên việt, ghét nhất những nam nhân trong thời kỳ vợ mang thai, sinh nở lại không hề quan tâm thậm chí còn tìm hoa hỏi liễu.

Trong mắt Trẫm, những hành động đó, không bằng súc sinh! *Xoẹt!* Ngay lúc này, một tiếng kiếm minh thanh thoát đột nhiên vang vọng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Trẫm.

Lâm Tẫn đột ngột quay đầu!

Chỉ thấy đứa bé sơ sinh vốn yên tĩnh trong lòng ổn bà, vậy mà lại lơ lửng giữa không trung!

Kiếm ý vừa thu liễm lại một lần nữa bùng phát, sắc bén hơn, càng thêm phong mang hơn trước, như vô số kiếm khí vờn quanh bay lượn!“Chuyện gì xảy ra vậy?!” Lâm Tẫn lập tức đứng dậy, vô thức

dùng thân thể che chắn tầm nhìn của Tô Vãn Tình, mày kiếm cau chặt. *Ầm!!!* Kiếm ý ngập trời bùng phát từ trong cơ thể hài nhi, như hồng thủy vỡ đê, không kiêng nể gì mà xông thẳng trong điện!

Mấy vị ổn bà đứng gần đó kêu thảm một tiếng, bị kiếm khí vô tướng quét trúng, miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài.

Ngay cả Yến Kinh Tuyết bên cạnh cũng bị buộc phải lùi mấy bước, chân khí phượng hoàng toàn thân cấp tốc vận chuyển, mới miễn cưỡng chống đỡ được uy áp khủng bố này."Không ổn!" Lòng Lâm Tẫn chợt rùng mình, đột nhiên nhớ đến suy đoán của Tiêu Luyện năm xưa – đứa bé này, rất có khả năng thân mang Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể trong truyền thuyết!

Nếu để kiếm ý mất kiểm soát này tiếp tục hoành hành, cả tòa Khôn Ninh Cung e rằng sẽ bị phá nát!Giữa điện quang hỏa thạch, Lâm Tẫn đã dứt khoát ra tay, chân khí hùng vĩ hóa thành bức tường vô hình, cường hành trấn áp kiếm ý đang bạo tẩu.

Trẫm một tay ôm lấy đứa bé sơ sinh đang bất an, quát khẽ với Yến Kinh Tuyết: "Chăm sóc tốt Vãn Tình!" Lời còn chưa dứt, người đã hóa thành một đạo lưu quang vọt ra khỏi nội điện!Bên ngoài điện, Tiêu Luyện đang lo lắng đi đi lại lại, trăm năm qua chưa từng sốt ruột đến vậy.

Tất cả đều vì vị hoàng tử có khả năng thân mang Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể kia!

Điều này liên quan đến tương lai tông môn, liên quan đến việc thanh trấn tông chi kiếm đã trầm tịch mấy trăm năm trong Kiếm Trủng có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa hay không!

Vừa rồi tiếng khóc thét ẩn chứa chân vận kiếm đạo vô thượng kia, khiến tim hắn đập như trống dồn, nhưng chưa tận mắt thấy người thật, chưa cảm nhận được cỗ lực lượng kiếm nguyên trong truyền

thuyết đó, trái tim hắn vẫn luôn treo lơ lửng.Ngay lúc này!

Cánh cửa điện *oanh* nhiên mở ra, thân ảnh Lâm Tẫn vụt nhanh lao ra.

Tinh thần Tiêu Luyện chấn động.

Vừa định tiến lên hỏi han, lại thấy Lâm Tẫn sắc mặt ngưng trọng như sắt, vậy mà không hề dừng lại, cánh tay vung lên, mạnh mẽ vung đứa bé sơ sinh trong lòng về phía quảng trường trống trải trước điện!"Ngọa tào?!" Ngay cả Tiêu Luyện tu dưỡng trăm năm, lúc này cũng suýt chút nữa thốt ra lời thô tục, tròng mắt gần như muốn trợn ra ngoài!

Làm cha kiểu gì đây?

Con vừa sinh ra đã trực tiếp ném đi sao?!

Hổ dữ còn không ăn thịt con mà!Tuy nhiên, khoảnh khắc kế tiếp, dị biến đột ngột xảy ra!

Đứa bé sơ sinh bị ném ra không rơi xuống đất, mà lơ lửng giữa không trung.

Mất đi sự áp chế của Lâm Tẫn, lực lượng kiếm nguyên ẩn chứa bên trong hoàn toàn bùng nổ! *Tranh!!!* Một đạo kiếm quang khí trụ rực rỡ chói mắt từ trong cơ thể hài nhi vọt thẳng lên trời, xuyên thẳng cửu tiêu!

Kiếm ý uy nghiêm như mặt trời rực lửa giữa không trung, chiếu rọi toàn bộ hoàng thành.

Khí sắc bén vô tận cuồn cuộn lan ra, như thể kiếm đạo thần minh thời tuyên cổ giáng thế, bễ nghễ nhân gian!

Tầng mây trên bầu trời bị xé rách, uy áp kiếm đạo lạnh lẽo khiến tất cả những người đeo kiếm trong hoàng thành đều cảm thấy binh

khí trong lòng mình đang *ong* vang, đang run rẩy!Tiêu Luyện bị uy thế hùng vĩ không thể chống cự này bức lui mấy bước, nhưng trên mặt hắn không những không có vẻ kinh sợ, ngược lại còn dâng lên niềm cuồng hỉ khó kìm nén, chòm râu đều đang run rẩy: “Kiếm nguyên chi lực!

Chương 376

Thật là Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể!

Trời phù hộ Tàng Kiếm Sơn Trang ta!!!"Lâm Tẫn lại không hề có vẻ mừng rỡ, Trẫm bước lên phía trước, trầm giọng nói: "Tiêu Trang chủ, kiếm ý cuồng bạo như thế, Trẫm lo lắng hoàng tử..." Kiếm ý kinh khủng như vậy, cao thủ trưởng thành còn khó mà chịu đựng, huống chi một hài nhi vừa mới sinh?Tiêu Luyện cố nén sự kích động, chắc nịch nói: "Bệ hạ cứ yên tâm!

Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể là do tia kiếm ý đầu tiên khi thiên địa sơ khai hóa thành, tuy vô địch, nhưng tuyệt đối sẽ không phản phệ chủ nhân!" Lời tuy nói vậy, nhưng mày Lâm Tẫn vẫn nhíu chặt.

Tô Vãn Tình vẫn đang trong tình trạng suy yếu, nếu vấn đề của hài nhi không giải quyết, nàng làm sao có thể an tâm tĩnh dưỡng?Giữa không trung, dị tượng kiếm ý không hề tiêu tan, ngược lại càng lúc càng kịch liệt.

Hài nhi nhỏ bé kia bị vô tận kiếm quang bao phủ, như thể là hạch tâm của kiếm chi đạo tắc, dẫn động linh khí chu thiên điên cuồng hội tụ, hình thành một cơn lốc năng lượng khổng lồ, thanh thế kinh người.

Thời gian từng chút trôi qua, sự kích động trên mặt Tiêu Luyện dần dần bị sự ngưng trọng thay thế.

Hắn nhíu chặt mày trắng, chăm chú nhìn chằm chằm dị tượng trên không trung: "Không đúng... tình huống có chút không đúng!" Giọng hắn mang theo một tia sốt ruột khó nhận ra: "Kiếm ý tuy mạnh, nhưng không nên kéo dài lâu như vậy!

Cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ làm tổn thương căn cơ kinh mạch

chưa ổn định của hoàng tử!”Lòng Lâm Tẫn chợt thắt lại: “Có thể cưỡng hành xua tan không?” Với sự liên thủ của hai vị đại năng Khấu Thiên Cảnh như Trẫm và Tiêu Luyện, chẳng lẽ còn không áp chế được kiếm ý của một hài nhi sơ sinh?

“Tuyệt đối không thể!” Tiêu Luyện đoạn nhiên phủ quyết, lời nói nghiêm túc chưa từng có: “Kiếm ý này kiêu ngạo tuyệt thiên địa, gặp mạnh thì càng mạnh!

Nếu dùng ngoại lực cưỡng hành trấn áp, chỉ sẽ dẫn phát sự phản kháng càng kịch liệt hơn, nhục thân của hoàng tử... sẽ không chịu nổi!” Hắn nhíu mày thành một khối, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.Đột nhiên, trong đầu hắn linh quang chợt lóe, hắn mạnh mẽ nhìn về phía Lâm Tẫn: “Bệ hạ!

Hoàng tử như vậy, vấn đề e rằng xuất phát từ ngài!” “Trẫm?” Lâm Tẫn sững sờ.

“Không sai!” Tiêu Luyện ánh mắt sắc bén: “Kiếm nguyên chi lực tự sẽ không hại chủ, nhưng Bệ hạ đừng quên, trong huyết mạch hoàng tử đã truyền thừa... huyết mạch đế hoàng của ngài, thân mang khí đế uy!

Khí đế uy là do quyền hành xã tắc hóa thành, trọng nhất là thống ngự, kiếm nguyên là do sự sắc bén của thiên địa sinh ra, chí ngạo chí cô.

Hai thứ này chẳng khác nào mãnh hổ và giao long cùng ở một hang, sao có thể không tranh đấu?”Lâm Tẫn chợt hiểu ra, ngữ khí gấp gáp: “Vậy phải làm sao đây?

Chẳng lẽ không thể thay máu toàn thân cho nó sao?” Chẳng nói đến việc thời đại này căn bản không có điều kiện thay máu, ngay cả có đi nữa, đó cũng là cửu tử nhất sinh!

Tiêu Luyện cũng lâm vào khốn cảnh, đi đi lại lại, khổ tư lương sách, trán thậm chí còn rịn ra mồ hôi li ti.Ngay khi hai người bó tay chịu trói, kiếm ý sắp phản phệ trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, trong góc tối, một đôi đồng tử vàng kim lãnh đạm lặng lẽ mở ra.

Khoảnh khắc kế tiếp, *vút!* Một đạo lưu quang đen không hề có dấu hiệu báo trước xé rách không khí, phóng thẳng vào đứa bé sơ sinh đang bị vạn ngàn kiếm ý bao phủ giữa không trung!*Gầm!!!* Tiếng rồng ngâm đột ngột vang lên, chấn động mây trời!

Chỉ thấy trên cửu thiên, hư ảnh thần long màu đen lơ lửng xuất hiện, mỗi vảy rồng đều rõ ràng như khắc từ ngọc mực, viền mép lưu chuyển ánh sáng u lạnh.

Móng rồng sắc bén như lưỡi câu, như thể tùy tiện một cái cào cũng có thể xé rách bầu trời.

Thân rồng khổng lồ uốn lượn, chậm rãi quấn quanh hài nhi, bao trùm toàn bộ kiếm ý ngập trời dưới bóng tối của nó.

Đầu rồng rủ thấp, đồng tử vàng kim tĩnh lặng nhìn chằm chằm đứa bé sơ sinh, như thể một đồ đằng cổ xưa đang bảo hộ.“Đây là...?” Tiêu Luyện ngẩng mắt nhìn, đồng tử khẽ co lại.

Hoàng tử thân mang đế hoàng long uy là thật, nhưng dưới sự áp chế của Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, tuyệt đối không thể tự mình ngưng tụ ra một long ảnh cụ thể, uy nghiêm đến thế.

Huống chi... long ảnh này vì sao lại có màu đen huyền?Ánh mắt Lâm Tẫn lại xuyên thẳng qua hư ảnh, khóa chặt vào con rắn đen nhỏ đang yên tĩnh cuộn tròn bên ngoài đứa bé sơ sinh, mí mắt khẽ nhướng lên: “Tiểu Hắc?” Tiêu Luyện nghe vậy, ánh mắt đột ngột chuyển hướng, ngữ khí mang theo sự ngạc nhiên khó tin: “Bệ hạ, chẳng lẽ con rắn đen nhỏ kia... thật sự là Thượng Cổ Long tộc?” “Trẫm cũng không thể nói chắc chắn.” Lâm Tẫn khẽ lắc đầu.

Tất cả yêu thú huyết mạch long tộc tu luyện đến cảnh giới cao thâm, cũng có thể hóa thành hình rồng.

Nhưng bất kể Tiểu Hắc có lai lịch thế nào, nó tuyệt đối không phải phàm vật – điểm này, giờ khắc này đã không còn nghi ngờ gì nữa.Hư ảnh huyền long không hề đối đầu trực diện với kiếm ý, mà ngửa mặt lên trời trường ngâm! *Oanh!* Chân khí thiên địa hóa thành hồng lưu màu đen, bị nó cường hành tiếp dẫn, đổ ngược vào trong kiếm nguyên đang hoành hành kia!

Không có đối kháng, chỉ có sự dung hợp bá đạo nhất.

Kiếm ý sắc bén vô cùng, vậy mà lại nhanh chóng thu liễm, thuần phục trong tiếng rồng ngâm này.Ngay lúc này, phương Đông phá hiểu.

Thần quang xé rách màn đêm, hư ảnh huyền long trong kim quang một cái xoay mình, thân rồng mạnh mẽ co rút lại, hóa thành một đạo u quang sâu thẳm, thẳng tắp đâm vào đứa bé sơ sinh, chìm vào trái tim hài nhi!

Thiên địa vì đó mà tĩnh lặng.Lòng Tiêu Luyện chợt thắt lại.

Long uy cố nhiên cường hoành, nhưng Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể lại là thể chất kiếm đạo chí cao trong truyền thuyết.

Nếu long ảnh này vì muốn áp chế kiếm nguyên mà làm tổn thương căn cơ của hoàng tử, hoặc khiến thể chất biến dị hạ cấp, thì đó chính là tổn thất không thể bù đắp!*Xoẹt!!!* Ngay khi tâm niệm hắn đang rối bời, một tiếng kiếm minh nổ vang cửu tiêu!

Trên cửu thiên, một hư ảnh cự kiếm lập tức ngưng thành!

Thân kiếm cổ phác, như thể đã tồn tại từ thời khai thiên, tản mát ra bản nguyên pháp tắc khiến vạn kiếm thần phục.

Điều càng khiến người ta chấn động hơn là, trên kiếm ảnh kia, vậy mà lại có một đạo văn lộ huyền long cuộn quanh thân kiếm, vảy

rồng và văn kiếm dung hợp hoàn mỹ, long uy và kiếm ý tương phụ tương thành.

Dưới sự dung hợp kỳ dị này, lực lượng kiếm nguyên không những không bị suy yếu, ngược lại còn toát ra một cỗ uy nghiêm càng thêm thuần túy, càng thêm sâu không lường được.Mồ hôi lạnh toát ra sau lưng Tiêu Luyện.

Hắn không chút hoài nghi, nếu không phải hoàng tử vẫn còn là hài nhi, tâm không tạp niệm, chỉ cần có chút ý niệm tru diệt kiếm địch, chính mình lúc này e rằng ngay cả kiếm cũng không rút ra được – không phải tu vi của hắn kém cỏi, mà là vạn kiếm thiên hạ, trước Thái Sơ Kiếm Nguyên này, chỉ có thần phục!Trên quảng trường bên ngoài điện, tất cả Phượng Linh Vệ đã sớm quỳ rạp xuống đất, trán chạm đất, không dám nhìn thẳng dị tượng trên không.

Cung nữ, thái giám lại càng run rẩy bần bật, tuy không hiểu kiếm và rồng kia đại biểu cho điều gì, nhưng sự run rẩy và kính sợ sâu thẳm trong linh hồn lại vô cùng chân thực.

Lâm Tẫn chắp tay đứng thẳng, vạt áo khẽ lay động trong dòng năng lượng hỗn loạn đang dần lắng xuống.

Trẫm nhìn long văn kiếm ảnh kia, sâu trong đáy mắt quang mang lóe lên, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy: “Rồng và kiếm... vậy mà có thể cùng tồn tại đến mức này.”*Ong!* Sau một nén hương, long văn kiếm ảnh từ từ tiêu tán.

Mọi người còn chưa hoàn hồn, lại một tiếng *ong* trầm thấp vang lên.

Lần này, không có dị tượng to lớn.

Chỉ thấy đứa bé sơ sinh giữa không trung khẽ chấn động, một cỗ chân khí tinh thuần hùng hồn đột nhiên bùng phát, hình thành sóng khí

gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đẩy tất cả thị vệ, cung nhân xung quanh lùi lại mấy bước trong tình trạng chấn thương.Thân hình Lâm Tẫn bất động, hai mắt khẽ nheo lại: "Đây là... trực tiếp bước vào võ đạo?" Hài nhi vừa chào đời, chưa từng tu luyện bất cứ thứ gì, vậy mà lại có thể dẫn động chân khí?

Hai tay Tiêu Luyện vì kích động mà khẽ run, giọng điệu mang theo sự hưng phấn bị đè nén: "Bệ hạ, hà cớ gì chỉ là bước vào võ đạo, khí tức này, đã là Lục phẩm rồi!"Lâm Tẫn tự nhiên cảm nhận rõ ràng.

Hơn nữa, khí tức kia không hề ngừng lại.

Thất phẩm, Bát phẩm, Cửu phẩm...

Dưới vô số ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm, khí tức sinh mệnh trong đứa bé sơ sinh từng bước thăng tiến, thế như chẻ tre, vậy mà không chút trở ngại nào mà đột phá cửa ải – cảnh giới Tông sư!

Bên ngoài điện mơ hồ truyền đến tiếng hít khí lạnh, có người thậm chí mềm nhũn ngã ngồi trên đất.

Cảnh giới mà bao nhiêu người hao phí mấy chục năm khổ công, thậm chí cả đời cũng không thể chạm tới, đối với hài nhi vừa sinh chưa đầy nửa canh giờ này mà nói, vậy mà lại tự nhiên như hít thở."Tiểu tử này..." Lâm Tẫn lắc đầu, đã không còn lời nào để nói.

Lúc này Trẫm mới thấm thía cái gọi là "sinh ra đã ở vạch đích của chúng sinh".

Thằng nhóc này còn đang ở trong tã lót, ngay cả tiểu tiện cũng không khống chế được, không những là hoàng tử, lại còn đã là một vị Tông sư.Khi khí tức ổn định ở Tông sư sơ cảnh, chân khí cuồn cuộn giữa thiên địa cuối cùng cũng chậm rãi bình phục, như một buổi lễ long trọng kết thúc.

Đứa bé sơ sinh nhẹ nhàng rơi xuống, được Lâm Tẫn vững vàng

đón vào lòng.

Trẫm cúi đầu nhìn, hài nhi trong lòng đã không còn khóc thét, mở to đôi mắt đen láy trong veo, đang tò mò nhìn Trẫm.

Sâu trong đáy mắt nó, một điểm kiếm mang như hàn tinh chợt lóe qua, nhanh đến mức như ảo giác."Ha ha!" Lâm Tẫn sảng khoái cười lớn, đầu ngón tay khẽ vuốt ve gò má mềm mại của hài nhi: "Quả không hổ là con trai của Trẫm, dáng vẻ này, tương lai không biết sẽ mê hoặc bao nhiêu nữ tử." Tuy nhiên, khi ánh mắt Trẫm rơi vào cổ tay trái nhỏ xíu của nó, nụ cười khẽ ngưng lại.

Chỉ thấy trên làn da cổ tay, xuất hiện một ấn ký hình rắn màu đen sống động như thật.

Vân rắn vô cùng tinh tế, mỗi vảy nhỏ đều rõ ràng, đầu rắn hơi ngẩng, hai mắt khép hờ, thân thể theo nhịp thở nhẹ nhàng của hài nhi khẽ phập phồng, trông rất giống dáng vẻ kiệt sức chìm vào giấc ngủ.

Đây không phải là Tiểu Hắc cuộn quanh trên đó, mà là một ấn ký như thể sinh trưởng từ xương cốt, hòa thành một thể."Đã nhận chủ... mà lại là huyết khế cộng sinh." Lâm Tẫn khẽ tự lẩm bẩm.

Lúc Tiểu Hắc phá vỏ tuy thân cận với Trẫm, nhưng chưa từng thực sự nhận chủ.

Giờ khắc này, nó hiển nhiên đã hoàn toàn liên kết bản nguyên của mình với hoàng tử, đồng sinh cộng tử.

Có sinh linh thần bí như vậy thủ hộ, lòng Lâm Tẫn ngược lại an định vài phần."May mà Trẫm là hoàng đế!" Trẫm khẽ cười tự lẩm bẩm: "Nếu ở dân gian, với cái 'hình xăm' này, e rằng ngay cả việc tham gia quân đội hay làm quan cũng không có cửa!" Tiêu Luyện lúc này tiến lên, cúi mình thật sâu, giọng nói vẫn còn hơi run rẩy sau khi kích động: "Cung hạ Bệ hạ, đạt được long tử này!

Hoàng tử vẫn chưa có tên, kính xin Bệ hạ ban tên."Lâm Tẫn gật đầu, ngẩng mắt nhìn ra ngoài điện.

Thần quang đã hoàn toàn bao phủ thiên địa, bóng tối tan biến hết.

Trẫm ngưng thị vầng thái dương vừa mọc, giọng nói thanh trong như tiếng ngọc va chạm: "Lê minh phá ám, quang minh tự sinh.

Hoàng trưởng tử của Trẫm, tên Lâm Minh." Trẫm cúi đầu nhìn hài nhi trong lòng, ánh mắt thâm sâu: "Nhật nguyệt là 'Minh', là thiên đạo luân chuyển, ngày ngày không ngừng; minh kính là 'Minh', là pháp độ công lý, soi chiếu thiện ác.

Trẫm muốn nó như trời hành kiện, chấp chưởng càn khôn; cũng muốn tâm như minh kính, phân biệt trung gian, đoạn định thị phi."Lời này vừa thốt ra, tâm thần Tiêu Luyện chấn động kịch liệt, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Đây không chỉ là một cái tên.

Đây là kỳ vọng, là cách cục, lại càng là toàn bộ sự kỳ vọng của một đế vương đối với người kế thừa.

Lâm Tẫn nhìn quanh bốn phía, giọng nói không cao, nhưng mang theo uy áp đế vương không thể nghi ngờ, truyền khắp mọi ngóc ngách: "Truyền ý chỉ của Trẫm: Hoàng trưởng tử Lâm Minh, thiên tứ long chương, thân mang kiếm nguyên, ngay hôm nay lập làm Đại Uyên Thái tử, nhập chủ Đông Cung!"Tiêu Luyện dẫn đầu vén bào quỳ xuống đất, lớn tiếng hùng hồn nói: "Thần, khấu kiến Thái tử điện hạ!" "Khấu kiến Thái tử điện hạ!!!" Trong điện ngoài điện, Phượng Linh Vệ, cung nhân, thái giám đen đặc quỳ rạp xuống một mảng, tiếng hô sơn hô như thủy triều dâng lên, vang vọng trên không hoàng cung trong thần quang.Khóe miệng Lâm Tẫn khẽ nhếch lên, đầu ngón tay cực nhẹ cọ cọ gò má ấm áp của Lâm Minh, trong lòng thầm niệm: *Thằng nhóc thối này, thiên địa rộng lớn, tương lai dài đằng đẵng,

không cầu ngươi quyền khuynh hoàn vũ, chỉ cầu ngươi một đời bình an vui vẻ, tự tại như rồng.* Ngay lúc này, *Ầm!!!* Cánh cửa điện Khôn Ninh Cung đột ngột bị phá tung!

Chương 377

Một vị ổn bà khóe miệng dính máu lảo đảo ngã ra ngoài, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngã quỵ xuống đất, giọng nói thê lương run rẩy: "Bệ hạ!

Không ổn rồi...

Quý phi nương nương người..." Oanh!

Trong não Lâm Tẫn vang lên tiếng nổ ầm ầm, chút lý trí cuối cùng khiến hắn chết chặt ôm lấy đứa bé trong lòng, không buông tay.

Thân hình hắn như điện, một bước lướt vào nội điện.

Tiêu Luyện nhấc chân muốn theo, nhưng lại dừng lại.

Tẩm điện của Quý phi, rốt cuộc không phải nơi ngoại thần có thể bước vào.

Đôi mắt lão già nua phản chiếu bóng người lay động trên song cửa sổ, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, khóe miệng nhếch lên một độ cong đầy thâm ý.

Trong điện.

Lâm Tẫn vừa bước vào, đã bị luồng khí kình lạnh lẽo ập tới bức cho y bào phần phật!

Trên giường.

Tô Văn Tình hôn mê bất tỉnh, nhưng quanh thân lại bùng phát ra những xoáy chân khí hỗn loạn bạo liệt, từng luồng khí lưu tựa kiếm khí xé rách không khí, xé nát bức màn thành phấn vụn!

"Chuyện gì vậy?!" Đồng tử Lâm Tẫn co rụt lại.

Tô Văn Tình căn bản không phải võ giả, sao trong cơ thể nàng lại

ẩn chứa sức mạnh kinh khủng đến vậy?

Khí tức này mạnh mẽ, đã không thua kém Đại tông sư!

Yến Kinh Tuyết vận công chống đỡ chân khí tản mát, tú mi chau chặt: "Thần thiếp cũng không biết.

Vừa rồi khi lau mình cho tỷ tỷ, luồng chân khí này đột nhiên bạo phát, chấn thần thiếp lui lại." Sắc mặt Lâm Tẫn âm trầm như sắt.

Hắn đưa Lâm Minh trong lòng cho Yến Kinh Tuyết, khẽ quát một tiếng, quanh thân chân khí ầm ầm bùng nổ!

Uy áp Khấu thiên cảnh như thủy triều tuôn ra, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ uy vũ, chậm rãi đè xuống giường.

Hắn muốn dùng thực lực tuyệt đối, cưỡng chế trấn áp luồng sức mạnh mất kiểm soát này!

Keng!

Tiếng kiếm vang lên chói tai!

Chân khí tạp loạn trong cơ thể Tô Vãn Tình lại như có linh trí, lập tức hội tụ thành một đạo kiếm ảnh rực rỡ, nghịch không đâm thẳng vào cự thủ!

"Hừ!" Hàn quang trong mắt Lâm Tẫn chợt lóe, chân khí lại thôi: "Lui xuống cho Trẫm!" Uy thế cự thủ bạo trướng, năm ngón tay khép lại, muốn nghiền nát kiếm ảnh kia!

"Phụt!" Ngay lúc này.

Tô Vãn Tình bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt tức thì, sinh cơ như lũ quét mà tan biến!

"Không ổn!" Sắc mặt Lâm Tẫn đại biến, vội vàng thu lực.

Đạo kiếm ảnh kia lơ lửng trên không Tô Vãn Tình, khẽ run không

ngừng.

Hắn cuối cùng cũng hiểu.

Luồng chân khí này đã liên kết với kinh mạch gốc của nàng, cưỡng ép hủy diệt sẽ là đoạn tuyệt đường sống của nàng!

"Đáng chết…" Lâm Tẫn nghiến răng gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy sự lo lắng.

Kinh mạch Tô Vãn Tình chưa từng tu luyện, lại hôn mê bất tỉnh, căn bản không cách nào dẫn đạo chân khí.

Nếu cứ tiếp tục cuồng bạo thế này, cơ thể yếu ớt vừa sinh sản xong của nàng, chắc chắn sẽ bị luồng lực lượng này xé nát từ bên trong!

"Bệ hạ." Truyền âm của Tiêu Luyện đột nhiên vang lên bên tai, ngữ khí trầm tĩnh: "Ngài có còn nhớ, lão phu từng nói Quý phi nương nương tạm thời không nên tu võ, chờ Hoàng tử ra đời, tự sẽ có 'kinh hỉ'?" Lâm Tẫn chợt nhớ ra: "Kinh hỉ ngươi nói, chính là cái này?" "Chính là vậy." Tiêu Luyện nói: "Thái tử là Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, được dưỡng dục chín tháng trong bụng nương nương, kiếm nguyên chi lực đã sớm thẩm thấu vào tứ chi bách hài của nương nương.

Khi Thái tử chưa sinh, còn có thể áp chế; nay đã hạ thế, kiếm ý phá phong, tự nhiên cuồng bạo khó thuần." Lão hơi dừng lại: "Đây đối với nương nương cũng là một cơ duyên.

Nếu có thể hấp nạp luồng chân khí này, tu vi chắc chắn sẽ đột phi mãnh tiến!" Lâm Tẫn đâu để tâm đến tu vi gì đó, gay gắt truy vấn: "Chân khí và huyết mạch tương liên, không thể cưỡng chế, ngươi có cách nào hóa giải không?" Đầu truyền âm trầm mặc vài nhịp.

Giọng Tiêu Luyện cuối cùng lại vang lên, nhưng mang theo một tia

bất đắc dĩ: "Lão phu… không biết." Gân xanh trên trán Lâm Tẫn giật giật.

Không biết ngươi còn lảm nhảm nửa ngày ở đây làm gì?

Nếu không phải Tô Vãn Tình nguy cấp sớm tối, Trẫm bây giờ liền đi ra ngoài đá cho ngươi hai cước!

Ong… Bên trong Tàng Binh Giới đột nhiên có dị động.

Ý thức Lâm Tẫn thẩm nhập, chỉ thấy viên Thái Hư Hóa Sinh Đan do Hệ thống ban tặng đang lóe sáng vi quang, xông trái đập phải trong giới, dường như muốn phá giới mà ra.

"Đây là…" Tâm niệm Lâm Tẫn xoay chuyển, tuy không rõ nguyên do, nhưng vẫn phất tay lấy đan dược ra.

Khoảnh khắc đan dược hiện thế, hóa thành một đạo lưu quang, bắn thẳng vào giữa trán Tô Vãn Tình!

Đan dược nhập thể, dị biến đột ngột sinh ra— một luồng dược lực ôn hòa như nước suối mùa xuân từ đan điền nàng hóa giải, tựa như có một bàn tay vô hình, nhẹ nhàng bao bọc lấy kiếm đạo chân khí đang bạo tẩu trong kinh mạch.

Hai luồng sức mạnh giao hòa tương hội, kiếm khí tạp loạn dần dần lắng xuống, hóa thành bản nguyên chân khí tinh thuần nhất, như trăm sông đổ về biển, tư dưỡng kinh mạch, củng cố đan điền.

Cùng lúc đó.

Dung nhan tái nhợt của Tô Vãn Tình đã hồi phục hồng nhuận với tốc độ mắt thường có thể thấy, thậm chí còn nổi lên một tầng quang trạch ngọc chất ấm áp.

Mái tóc xanh vốn khô rối do sinh sản của nàng, cũng như được truyền vào sinh cơ, trở nên mềm mượt như suối chảy.

Khí tức của nàng tiết tiết phàn thăng!

Bát phẩm, Cửu phẩm, Tông sư… không hề có trở ngại, một mạch quán thông!

Trong nháy mắt, tu vi của nàng lại trực tiếp phá vỡ cảnh giới Đại tông sư, cuối cùng ổn định ở Đại tông sư trung kỳ!

Nội tức sắc bén đáng sợ quanh thân nàng toàn bộ nội liễm, hóa thành một luồng uy nghi viên dung miên trường, tựa như phượng hoàng đang ngủ say hoàn thành lần Niết Bàn đầu tiên.

Lâm Tẫn nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Cái thế đạo này sao vậy?

Con trai Lâm Minh thiên sinh Tông sư, đã đủ kinh người rồi.

Tô Vãn Tình chỉ là thân thể thai nghén kiếm nguyên thể, lại một bước lên trời, trực tiếp đạt Đại tông sư sao?

Nhưng suy nghĩ lại, lại thấy hợp lý.

Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể nghịch thiên đến mức nào?

Chín tháng tư dưỡng, chân vận kiếm đạo tích lũy trong kinh mạch Tô Vãn Tình, có thể sánh ngang với trăm năm khổ tu của võ giả bình thường.

Chỉ là nàng không thể dẫn đạo, mới trở thành ẩn họa trí mạng.

Còn Thái Hư Hóa Sinh Đan — thần du Thái Hư, ý hóa bản nguyên.

Mượn lực Thái Hư hóa bạo liệt thành ôn thuận, thu sóng dữ vào đan điền, chính là đan dược tuyệt thế phá rồi lập, hướng chết mà sinh!

Hai thứ kết hợp, mới có sự lột xác kinh thiên này.

Lâm Tẫn tiến lên cẩn thận kiểm tra, xác nhận nàng hô hấp dài lâu, chân khí viên dung, không còn ẩn họa, lúc này mới thật sự thở phào

nhẹ nhõm.

"Bệ hạ." Yến Kinh Tuyết ôm Lâm Minh tiến lên, khẽ hỏi: "Tỷ tỷ không sao rồi chứ?" "Ừm, cứ để nàng ngủ ngon đi." Lâm Tẫn gật đầu, đón lấy đứa bé từ tay nàng.

Miệng nhỏ của hài nhi đang vô thức mút mát, như vẫn còn đang hồi vị bầu sữa cách đây không lâu.

Yến Kinh Tuyết thấy vậy, ánh mắt dịu dàng bổ sung: "Nhũ nương vừa cho bú xong, tiểu gia hỏa ăn rất vui vẻ." Dường như để chứng thực lời nàng, cánh mũi nhỏ nhắn của Lâm Minh khẽ hít một hơi, khóe miệng rỉ ra một bong bóng sữa nhỏ.

Lâm Tẫn nhìn khối mềm mại ấm áp trong lòng, sinh mệnh nhỏ bé liên kết huyết mạch với mình, một loại cảm xúc vừa xa lạ vừa nặng nề chợt ập đến — đây là con trai của hắn.

Ký ức hai kiếp người đan xen, trong thân xác đế vương, một góc thuộc về linh hồn hiện đại, vì thân phận "phụ thân" này mà lặng lẽ rung động.

Đôi mắt lạnh lùng tuấn tú của hắn trong khoảnh khắc không ai hay biết, mềm mại đi chút ít.

Hắn xoay người, đẩy cửa bước ra.

Tiêu Luyện lập tức đón lên: "Bệ hạ, nương nương người…" Lâm Tẫn liếc lão một cái, không vui nói: "Lần sau nếu không có giải pháp, bớt nói nhảm đi." Tiêu Luyện nghe vậy, khuôn mặt già nua tức thì hơi đỏ lên, ngón tay vuốt râu dừng lại một chút, có chút lúng túng ho khan một tiếng: "Lão phu… cẩn ký." Lâm Tẫn không nhìn lão nữa, sự chú ý quay về với Lâm Minh trong lòng.

Nguy cơ đã giải trừ, thần kinh căng thẳng hơi thả lỏng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con trai, lại nghĩ đến luồng kiếm khí bạo

tẩu kinh thiên động địa vừa rồi, một tia cảm khái bất đắc dĩ nổi lên trong lòng.

Hắn khẽ khàng hừ một tiếng, dùng giọng nói thì thầm gần như không nghe thấy: "Thằng nhóc ngươi vừa sinh ra, đã suýt chút nữa tiễn nương ngươi đi rồi, thật là 'hiếu' ra phết." Hắn lắc đầu, thu lại khoảnh khắc mềm mại đó.

Khi ngẩng mắt lên lần nữa, đáy mắt ôn tình đã tan biến hết, chỉ còn lại sự băng hàn sâu không lường được và uy nghi đế vương.

Ôm ấu tử, hắn đứng trước điện, giọng nói như kim thiết, vang vọng rõ ràng: "Truyền ý chỉ của Trẫm, bách quan thượng triều!" Thiên Uyên Đại Điện!

Chương 378

Bách quan túc lập, khí tức ngưng trệ.

Trên Cửu Long Giai, Lâm Tẫn một thân huyền hắc long bào, tấm bọc hài nhi màu vàng rực trong lòng đặc biệt nổi bật.

Hắn từng bước đạp giai đi lên, uy áp đế vương như thực chất, tràn ngập cả đại điện, áp bức người ta gần như nghẹt thở.

Mà trong vòng tay hắn, hài nhi an nhiên say ngủ.

Sát khí và tân sinh, uy nghiêm và mềm mại, giao thoa trên thân ảnh này tạo thành một bức tranh kỳ dị — rõ ràng trong tấm bọc này, đã gánh vác tương lai của cả vương triều.

"Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Tiếng hô sơn bạt hải chấn động xà nhà điện.

"Bình thân." Lâm Tẫn mở miệng, giọng nói như kim ngọc va chạm, trong trầm ổn toát ra ý chí tuyệt đối không cho phép nghi ngờ.

"Tạ Bệ hạ!" Bách quan đứng dậy, nhưng ánh mắt lại dồn dập đổ về tấm bọc hài nhi kia, kinh ngạc, suy đoán, chợt hiểu ra… Tiếng thì thầm như thủy triều lan tràn trong điện.

Lâm Tẫn coi như không thấy.

Ánh mắt hắn quét qua dưới đan bệ, giọng nói như hồng chung, từng chữ rõ ràng rót vào tai mỗi người: "Đêm qua trời hiện dị tượng, tử khí đông lai, long ngâm Cửu Tiêu — đây chính là điềm Hoàng tử hạ sinh!" "Hoàng tử Lâm Minh, đích trưởng tử của Trẫm, thiên tư trác tuyệt, thân phụ Thiên mệnh, vạn dân quy hướng.

Ngay từ hôm nay, lập làm Đại Uyên Hoàng Thái tử, nhập chủ Đông Cung!" Lời vừa dứt, toàn điện im lặng một chốc.

Ngay sau đó quần thần tề tề cúi người: “Cung hạ Bệ hạ!

Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Lâm Tẫn khẽ gật đầu, giọng nói lại vang lên: “Sinh mẫu của Thái tử, Quý phi Tô Vãn Tình, ôn uyển hiền thục, đức nghi thiên thành, đối với Trẫm có nghĩa, đối với xã tắc có công.

Ngay từ hôm nay, sách phong làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ!” “Cung hạ Bệ hạ!

Hoàng hậu nương nương thiên tuế!” Tiếng hô vang vọng chưa dứt.

Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển động, rơi xuống thân ảnh thẳng tắp trong hàng võ thần.

“Tàng Kiếm Sơn Trang Trang chủ Tiêu Luyện, trung cẩn vì nước, học thức uyên thâm, đối với Thái tử có công hộ đạo dẫn nguyên.

Nay gia phong làm Thái tử Thái sư, nhập Đông Cung phò tá, giáo đạo Thái tử văn võ chi đạo.” Tiêu Luyện toàn thân chấn động.

Thái tử Thái sư!

Lão tuy là nhất tông chi chủ, nhưng chưa từng nghĩ có thể đạt được vinh dự đặc biệt này — sư tôn của Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, nhân quả này, đủ để làm rạng rỡ tông môn ngàn năm!

Lão tức khắc bước ra khỏi hàng, quỳ xuống khấu đầu, giọng nói vì kích động mà hơi run rẩy: “Lão thần… khấu tạ Thiên ân của Bệ hạ!

Nhất định sẽ dốc hết tâm huyết, gan não đồ địa, để báo đáp quân ân, để phò tá trữ quân!” “Thái sư thỉnh khởi.” Khi Tiêu Luyện đứng dậy, khớp ngón tay hơi trắng bệch, trong mắt ẩn hiện lệ quang.

Đó không chỉ là vinh dự, mà còn là trọng trách ngàn cân.

Lâm Tẫn cảm thụ sự ấm áp truyền đến từ trong lòng, ánh mắt

lướt qua triều đường nguy nga, trong lòng lạnh lẽo như sắt, nhưng lại dấy lên một tia sóng gợn kỳ dị.

Thiên hạ này, huyết mạch này, đều trong tầm tay.

"Ngoài ra," Hắn lại trầm giọng nói, vang vọng rõ ràng: "Thái tử hạ thế, là đại hạnh của quốc gia.

Ý của Trẫm đã quyết, ngay từ hôm nay, chiêu cáo thiên hạ: Bách tính Đại Uyên, miễn thuế ba năm!" "Cái gì?!" Lời này vừa thốt ra, toàn điện ồ lên!

Miễn thuế ba năm?

Từ khi Đại Uyên khai quốc đến nay, chưa từng có điển lễ lớn lao như vậy!

Có lão thần tại chỗ biến sắc, môi mấp máy, nhưng không dám lên tiếng.

Phải biết, ân điển dễ ban, khó thu.

Ba năm không thuế, vạn dân hoan hỉ, nhưng ba năm sau thì sao?

Nếu phục hồi thu thuế, dù có giống như ngày xưa, cũng khó tránh khỏi oán thán lại nổi lên.

Thăng gạo là ân, đấu gạo là thù, lòng người từ xưa vẫn vậy.

"Sao?" Đôi mắt Lâm Tẫn khẽ híp lại, hàn ý chợt hiện: "Chư vị có dị nghị?" Trong hàng văn thần, một người chợt bước ra khỏi hàng, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Đó là Hữu Thị lang Bộ Hộ, Chu Văn Cẩn.

Lão khoảng lục tuần, dung mạo gầy gò, giờ khắc này trên trán lại rịn mồ hôi lạnh, nghiến răng cao giọng nói: "Bệ hạ!

Thần có lời can gián!" Không khí trong điện tức thì ngưng trệ.

Không ít người ngấm ngầm lắc đầu — Bệ hạ đang gặp đại hỉ, lúc này lại chạm vào lông mày của Ngài, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Lâm Tẫn rũ mắt nhìn lão, giọng điệu không nghe ra hỉ nộ: "Nói." Chu Văn Cẩn phục thân, tốc độ nói nhanh nhưng rõ ràng: "Bệ hạ, thuế của bách tính tuy không phải toàn bộ quốc khố, nhưng lại là căn cơ!

Đột nhiên miễn đi ba năm, thu nhập triều đình chợt giảm, nếu gặp thiên tai binh họa, quốc khố làm sao ứng phó?" "Vả lại, chỉ miễn cho bách tính, không miễn cho thế gia thương hộ, lệ này vừa khai, e rằng sẽ nảy sinh lòng bất bình.

Nếu những thế gia đại tộc kia nhân cơ hội này gây sự, ngầm liên kết, thì địa phương khó yên, chính lệnh triều đình khó thông a Bệ hạ!" Lão khấu đầu chạm đất, ngữ khí run rẩy: "Thần không phải cản trở nhân chính của Bệ hạ, thật sự là… ưu tâm quốc bản!" Trong điện một mảnh tĩnh mịch.

Lâm Tẫn đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Tiếng cười đó lạnh lẽo, nhưng không có sát ý.

"Chu Thị lang." Hắn từ tốn nói: "Những gì ngươi nghĩ đến, Trẫm lại không nghĩ đến sao?" Hắn đứng dậy, ôm hài nhi, nhưng lại như một ngọn cô phong độc lập.

"Ngày xưa triều đình ỷ trọng thuế má, là vì thế gia cát cứ, muối sắt trà mã đều không nhập công khố.

Nay," ánh mắt hắn như kiếm, quét nhìn quần thần: "Dân phú, là lông da của xã tắc.

Trẫm nắm muối sắt, kiểm soát ngân hàng, sự sung túc của phủ khố, há lại phụ thuộc vào việc nhỏ nhặt của nông phụ?

Miễn thuế ba năm, không phải tổn hại quốc khố, mà là củng cố

căn bản lòng dân, mở ra nền tảng thịnh thế!" "Còn về thế gia bất mãn?" Khóe miệng Lâm Tẫn nhếch lên một độ cong băng lạnh: "Vậy cứ để chúng bất mãn.

Trẫm chính muốn xem, thiên hạ này, còn ai lòng không hướng về triều đình." "Chuyện này, ý của Trẫm đã quyết." Hắn phất tay, dứt khoát nói: "Không cần bàn bạc nữa!" "Bệ hạ…" Chu Văn Cẩn còn muốn nói nữa.

"Lui xuống!" Một tiếng quát chói tai, như sấm nổ vang.

Đồng liêu bên cạnh Chu Văn Cẩn vội vàng tiến lên, bịt miệng lão, kéo lão trở lại hàng ngũ, khẽ giọng cấp thiết khuyên nhủ.

Lâm Tẫn không nhìn nữa.

Hắn cẩn thận đưa Lâm Minh trong lòng cho Yến Kinh Tuyết bên cạnh, khẽ nói, nhưng giọng điệu có phần dịu dàng hơn: "Đưa Thái tử về cung, chăm sóc tử tế." "Thần thiếp tuân chỉ." Yến Kinh Tuyết cung thân, ánh mắt lạnh như băng sương trong khoảnh khắc chạm vào tấm bọc hài nhi, tan chảy một tia nhu quang khó nhận thấy.

Đôi tay nàng vững như bàn thạch, chặt chẽ bảo vệ khối ấm áp còn trọng hơn giang sơn kia trước ngực.

Chờ đến khi tấm bọc hài nhi màu vàng rực kia biến mất trong ánh sáng ngoài điện, đế vương trên Cửu Long Giai chậm rãi khép mắt lại.

Hơi ấm hỉ khánh còn sót lại trong điện, dường như bị ánh mắt này triệt để rút cạn, chỉ còn lại hàn đàm sâu không thấy đáy.

"Chư khanh." Giọng Lâm Tẫn đột nhiên trầm xuống, như vọng lại từ vực sâu: "Lập trữ phong hậu, là hỉ sự của gia quốc.

Tuy nhiên," mỗi chữ một dừng, sát cơ ẩn hiện: "Dưới niềm hỉ sự, đừng quên nỗi lo tiềm ẩn của thiên hạ, tai họa của xã tắc." Không khí trong điện đột nhiên căng thẳng.

“Gần đây, các châu phủ đã hiện dị động.” Ánh mắt Lâm Tẫn như dao, lướt qua từng khuôn mặt thần tử: “Có tà ma nanh vuốt thẩm thấu vào cảnh nội, cổ hoặc lòng người, ngấm ngầm kết bè kết đảng.

Tai họa của chúng, còn hơn cả binh tai.

Nếu phóng nhiệm lan tràn, thì quốc gia không ngày yên ổn, dân chúng không có lúc an bình!” Không ít đại thần biết nội tình, sắc mặt đã trở nên xanh mét.

“Triệu Phổ.” “Thần tại!” Tể tướng Triệu Phổ nhanh chóng bước ra khỏi hàng.

“Trẫm lệnh ngươi, tức khắc thảo nghĩ ‘Thảo Ma Hịch Văn’, chiêu cáo thiên hạ!” Lâm Tẫn dứt khoát nói: “Hịch văn cần liệt kê rõ tội trạng tà ma, vạch trần bản chất hung tàn của chúng.

Truyền hịch đến các châu, các phủ, các tông môn thế gia — phàm là tử dân của Đại Uyên ta, đều có trách nhiệm giữ đất kháng ma!” Hắn dừng lại một chút, từng chữ như băng: “Nếu có kẻ dương phụng âm vi, hoặc ngấm ngầm thông đồng tà ma — một khi tra thực, bất kể là ai, bất kể có bối cảnh gì, lập tức chém không tha!

Tru diệt tộc của chúng, diệt môn của chúng, để chỉnh quốc pháp, để răn đe kẻ ác!” “Thần, tuân chỉ!” Triệu Phổ sâu sắc cung thân, sát cơ lẫm nhiên vẫn còn vang vọng trong điện, quần thần đều nín thở.

Lâm Tẫn tĩnh tọa trên long ỷ, ánh mắt như đầm sâu quét qua quần thần dưới điện.

Khoảnh khắc trầm mặc, khiến luồng sát khí kia lắng xuống, cũng dự báo triều nghị sẽ chuyển sang các công việc kiến thiết xã tắc.

“Vũ Văn Khải.” Hắn lại lần nữa mở miệng, giọng điệu đã khôi phục sự trầm ổn thường ngày.

“Thần tại!” “Công trình Đại Vận Hà, tiến triển thế nào rồi?” Vũ

Văn Khải tinh thần chấn động, lớn tiếng bẩm báo: "Khải tấu Bệ hạ, toàn tuyến vận hà khai thác thuận lợi, đoạn phía bắc đã quán thông ba quận, đoạn phía nam nhờ trợ giúp của dòng sông cũ, công trình sơ thác nới rộng đã hoàn thành bảy thành." "Hệ thống thủy vận vốn có của Thẩm gia đã toàn bộ tiếp quản, vận chuyển như thường.

Chỉ chờ ba nút giao cuối cùng được thông suốt, thủy vận nam bắc liền có thể liên kết thành một thể, thông suốt không trở ngại!" "Tốt!" Lâm Tẫn gật đầu.

Ngay sau đó ánh mắt chuyển hướng phía trước hàng Công Bộ: "Quách Chấn Hào." "Thần tại!" Quách Chấn Hào tức khắc bước ra khỏi hàng.

"Phi Giao Chu, kiến tạo thế nào rồi?" Quách Chấn Hào cung thân đáp: "Hồi bẩm Bệ hạ, cảng khẩu Tuyết Dũng Giang đã kiến tạo hoàn tất, do Nhạc tướng quân suất quân trấn thủ.

Thần đã rộng rãi chiêu mộ thợ khéo thiên hạ, long cốt Phi Giao Chu đã dựng, khung chính thân tàu không mấy ngày nữa sẽ thành hình!" Đôi mắt Lâm Tẫn khẽ híp, đầu ngón tay khẽ chạm vào tay vịn long ỷ, tự tại uy quyền, ngay sau đó hạ lệnh: "Đẩy nhanh tiến độ.

Chờ khi Đại Vận Hà toàn tuyến quán thông, Trẫm muốn nhìn thấy ít nhất ba chiếc Phi Giao Chu hạ thủy, tuần tra Nam Vực." "Sai Nhạc Phi suất tinh nhuệ đệ tử Hạo Thiên Tông tham gia kiến tạo, dùng võ đạo chân khí phụ trợ công tượng, nhất định phải kiên cố, sắc bén và nhanh chóng." "Thần, lĩnh chỉ!" Giọng Quách Chấn Hào vang dội.

Lâm Tẫn lại nhìn về phía Giả Tư Hiệp: "Giả tiên sinh." "Thần tại." Giả Tư Hiệp nhanh bước tiến lên.

Chương 379

"Bộ Hộ toàn lực phối hợp Bộ Công, cấp phát khoản chuyên dụng, nâng cao tiền công và thưởng cho công tượng.

Đây là trọng khí của quốc gia, không được tiếc rẻ tài nguyên, nhất định phải đảm bảo tiến độ." Giả Tư Hiệp và Quách Chấn Hào nhìn nhau, đồng thời cung thân: "Thần đợi lĩnh chỉ!

Nhất định không phụ sự phó thác của Bệ hạ!" Sau đó.

Lâm Tẫn lại liên tiếp hỏi về phòng bị biên cương, lương thực dự trữ mùa xuân và các việc nhà, nhận được báo cáo đều ổn, liền không nói thêm gì nữa.

"Chư khanh các tư kỳ chức, cần mẫn dùng sự.

Bãi triều!" "Cung tống Bệ hạ!" Trong tiếng hô sơn bạt hải, Lâm Tẫn đứng dậy rời chỗ, ống tay áo huyền hắc bào vung lên, trực tiếp rời khỏi đại điện.

Hắn không về hậu cung, mà thân hình thoáng cái, hóa thành một đạo hư ảnh, trực tiếp hướng Long Uyên Động Thiên mà đi.

Bước vào trong đó.

Đập vào mặt chính là chân khí hạo hãn gần như ngưng tụ thành thực chất!

Nếu nói chân khí thiên địa bên ngoài như sương mỏng gió nhẹ, thì nơi đây tựa như biển sâu nước nặng — không cần vận công, chân khí tinh thuần bá đạo đã như vạn cây kim nhỏ, chủ động đâm vào kinh mạch quanh thân, xông rửa tẩy rửa, mỗi một lần hô hấp đều có thể sánh bằng nửa ngày tĩnh tọa điều tức ở bên ngoài.

Lâm Tẫn hít sâu một hơi, lỗ chân lông toàn thân giãn nở, như rồng

nuốt nước.

Ánh mắt hắn quét qua, chợt rơi xuống trên tế đàn cổ kính ở góc phòng.

Lặng im nửa nhịp, phất tay áo một cái.

Tế đàn ứng theo đó trầm xuống, không tiếng động nào chìm vào mặt đất, như thể chưa từng tồn tại.

Tế đàn này nguyên là để ấp nở Tiểu Hắc, nay Hắc Long đã phá xác nhận chủ, giữ lại cũng vô ích.

Theo tế đàn ẩn đi, trước mắt thoáng rộng.

Một bên động thiên, chỉ thấy mảnh dược viên linh quang lưu chuyển sừng sững đứng đó.

Lâm Tẫn chậm rãi bước tới.

Còn chưa đến gần, dược hương nồng đậm thấm người đã ập tới, bao bọc lấy sinh cơ tinh thuần, khiến người ta chấn động.

Chỉ thấy trong vườn linh chi phun khí lành, nhân sâm mọc như rồng, các loại kỳ hoa dị thảo tẩm nhuận trong màn sương chân khí gần như hóa lỏng, lấp lánh sinh huy.

Điều càng khiến người ta kinh hãi là bản thân dược lực — rõ ràng chỉ là dược liệu mười năm tuổi bình thường, nhưng dao động chân khí phát ra lại có thể sánh ngang trân phẩm hai ba mươi năm tuổi ở bên ngoài!

Đây không phải đơn thuần là tích lũy niên hạn, mà là chân khí như thực chất ở nơi đây ngày đêm rèn luyện, tẩy rửa tạp chất, thăng hoa dược tính, đã phát sinh bước nhảy vọt về chất.

Thêm vào đó, lúc Tiểu Hắc phá xác, long uy hạo hãn càn quét động thiên, vô hình trung đã phủ lên mỗi gốc dược liệu một tầng khí vận

khó tả.

Hiện giờ bất kỳ gốc thảo dược nào trong dược viên này, nếu lưu lạc ra ngoài, đều đủ để dẫn phát võ giả tranh đoạt.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng, khẽ gật đầu, khóe miệng lướt qua một tia ý cười cực nhạt.

Với thế địa này, phàm cây cỏ mọc ở đây, dược hiệu liền có thể tăng gấp mấy lần.

Cứ giả định thêm thời gian.

Dược liệu trân quý, nhiều không đếm xuể!

"Bệ hạ!" Lúc này, thân ảnh Tiêu Luyện xuất hiện ở lối vào: "Lão thần vừa rồi đã truyền tấn tông môn.

Chờ sau khi triều đình ban bố 'Thảo Ma Hịch Văn', Tàng Kiếm Sơn Trang nhất định sẽ ngay lập tức chiêu cáo giang hồ, toàn lực hưởng ứng, tru ma vệ đạo!" Lão hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Ngoài ra, Đại trưởng lão đã đích thân đến Cửu Tiêu Thánh Tông, Thiên Diễn Tông và Thanh Hư Quan để xiển minh lợi hại.

Chắc hẳn họ cũng sẽ tức khắc biểu thái, cùng triều đình đồng tiến thoái." Lâm Tẫn nghe vậy, hài lòng gật đầu.

Thánh địa giang hồ, truyền thừa ngàn năm, thái độ của họ trong lòng võ giả thiên hạ, đôi khi quả thật còn có sức nặng hơn chiếu lệnh của triều đình.

Cứ như vậy, liền như giăng ra một tấm lưới bao trùm toàn bộ Đại Uyên.

Bất kể tà ma có âm mưu quỷ quyệt đến đâu, dù có thật sự luyện ra Phá Giới Đan, một khi lộ hành tích, nhất định sẽ bị giang hồ cảnh giác, triều đình cũng có thể tức khắc hành động, bóp chết họa hoạn từ

trong trứng nước.

"Rất tốt." Ánh mắt Lâm Tẫn thâm viễn: "Giang hồ và miếu đường đồng tâm, tà ma liền không có kẽ hở để lợi dụng." Mặt Tiêu Luyện hồng quang đầy rạng rỡ: "Chờ Đại trưởng lão trở về, dị bảo dược liệu trân tàng của sơn trang, sẽ toàn bộ hiến cho Đông Cung, trợ giúp Thái tử điện hạ củng cố căn cơ, sớm ngày dung hợp Thái Sơ Kiếm Nguyên chi lực!" Trong mắt lão quang thải rực rỡ, dường như đã thấy cảnh ấu long ngẩng đầu, ngay cả hô hấp cũng vì kích động mà hơi dồn dập.

Lâm Tẫn thu hết dáng vẻ này của lão vào đáy mắt, trêu chọc nói: "Thái sư Tiêu tình trạng này, ngược lại còn vui mừng hơn cả phụ thân thân sinh là Trẫm mấy phần." Tiêu Luyện nghe vậy không những không thu liễm, ngược lại còn cười toe toét, thẳng thắn nói: "Bệ hạ nói đùa rồi!

Lão thần có thể được Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể làm thầy, thật sự là đại hạnh cả đời, sao có thể không vui?

Điện hạ càng mạnh, quốc vận càng thịnh, chút hư danh của lão thần cũng được thơm lây!" Lão vuốt râu nhìn lên hư không, khái nhiên nói: "Với thần tư của Điện hạ, ngày sau nhất định có thể dùng vô thượng kiếm đạo, khấu khai Thiên môn, thành tựu truyền kỳ thiên cổ!" Khóe miệng Lâm Tẫn hơi nhếch lên, đối với điều này cũng không phản bác.

Chỉ là… đôi mắt hắn đột nhiên ngưng lại, như hàn tinh vực sâu, giọng nói bình tĩnh nhưng mang theo một loại quyết tuyệt chặt đứt hư vọng: "Thiên phú của Thái tử, tự nhiên không cần nghi ngờ.

Nhưng cánh Thiên môn này," hắn dừng lại, từng chữ từng câu, rõ ràng vô cùng: "Đáng lẽ phải do Trẫm tự tay mở ra." Tiêu Luyện tức thì ngẩn ra, vẻ mặt khó hiểu.

Trong mắt lão, Bệ hạ cố nhiên là kỳ tài thiên phú, tu vi Khấu thiên cảnh lục trọng đã có thể xưng là tuyệt đỉnh đương thế.

Nhưng con đường võ đạo, càng lên cao càng gian nan hiểm trở.

Khấu thiên cửu trọng, một trọng chính là một bậc thang trời, muốn trèo đến đỉnh phong, cái cần không chỉ là thiên phú, mà còn là cơ duyên, nội hàm và tích lũy tuế nguyệt.

Nhưng Thái tử Lâm Minh lại khác!

Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể là nơi kiếm đạo bản nguyên thiên địa hội tụ, lại còn có khí vận đế uy làm bạn, sự trưởng thành của ngài căn bản không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

Có lẽ chỉ cần mười năm, cho dù đến lúc đó Điện hạ vẫn còn thơ bé, tu vi kiếm đạo của ngài đã có thể vượt qua sự khổ tu mấy trăm năm của mình.

Đến lúc đó.

Lấy bản nguyên kiếm ý làm dẫn, chém mở cánh cửa thiên đạo huyền diệu kia… Trong mắt Tiêu Luyện, đây tuyệt đối không phải hư vọng, mà là một con đường thông thiên rõ ràng có thể thấy.

Lâm Tẫn nhìn sự nghi hoặc và chất vấn chưa thể hoàn toàn che giấu trên mặt Tiêu Luyện, cũng không giải thích nhiều.

Hắn cất bước đi đến một bên, trầm tức tĩnh khí, trong lòng thầm nói: "Thống tử, sử dụng Vũ Nguyên truyền thừa!" Khoảnh khắc lệnh được hạ đạt.

"Oanh!!!" Không phải tiếng động thật sự, nhưng lại như trực tiếp bùng nổ trong sâu thẳm linh hồn!

Trong Long Uyên Động Thiên, chân khí thiên địa vốn ôn thuận lưu chuyển đột nhiên bạo động!

Tích lũy tu vi ngàn năm đáng sợ, từ hư vô cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành một dòng hồng lưu bàng bạc mà mắt thường không thể trực thị, nhưng lại khiến linh hồn run rẩy, quyết liệt quán nhập vào Bách Hội huyệt trên đỉnh đầu Lâm Tẫn!

"Ong!" Thân thể Lâm Tẫn kịch liệt chấn động, lỗ chân lông toàn thân đột nhiên bùng xạ ra ánh sáng vàng rực rỡ như kết tinh, chiếu rọi hắn như thần linh hạ thế.

Lấy hắn làm trung tâm — một vòng gợn sóng kinh thiên hỗn hợp năng lượng thuần túy và đạo vận cổ lão, đột nhiên bùng nổ!

"Cái gì?!" Sắc mặt Tiêu Luyện gần trong gang tấc đại biến.

Gợn sóng kia còn chưa chạm tới, một luồng uy áp khiến nguyên thần lão cũng run rẩy đã ập thẳng vào mặt!

Hộ thể kiếm khí bản năng kích phát, nhưng cả người lão vẫn bị luồng cự lực hùng hậu khó chống cự kia đẩy lùi "đặng đặng đặng" bảy tám bước, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Lão trừng to hai mắt, chết dí nhìn chằm chằm thân ảnh ở trung tâm ánh sáng, khuôn mặt già nua viết đầy sự khó tin.

Râu cằm, cũng đang khẽ run rẩy.

Giờ khắc này, khí tức Lâm Tẫn đang điên cuồng bạo trướng với tốc độ chưa từng thấy, lật đổ lẽ thường!

Khấu thiên cảnh thất trọng phá!

Rõ ràng chỉ như đâm thủng một lớp giấy, nhẹ nhàng tự tại.

Nhưng đây, chỉ mới là bắt đầu.

Khấu thiên cảnh bát trọng phá!

Thế đầu thăng cấp không những không giảm, ngược lại càng thêm

hung mãnh, tu vi bản nguyên tinh thuần đến cực hạn man hoành xông rửa từng tấc kinh mạch huyết nhục của hắn, tẩy rửa ra âm thanh đạo âm trầm muộn như sấm vang ầm ầm.

Khấu thiên cảnh cửu trọng phá!

Bước này, vốn là bậc thang trời mà vô số tu sĩ dù có dốc hết cả đời cũng không thể vượt qua.

Giờ khắc này, lại dưới sự quán chú của tu vi hạo hãn, bị xông qua trong một hơi!

Khí tức tiếp tục tiêu thăng, thẳng đến cửu trọng tuyệt đỉnh.

Hoàng hoàng như mặt trời lăng không, hậu trọng tự mười vạn thần sơn, thương mang như tinh hải vô ngần!

Chỉ cách "Thiên nhân cảnh" huyền diệu khó lường, siêu thoát phàm tục kia một tuyến!

Mãi đến lúc này.

Luồng uy thế khủng bố kia mới từ từ thu liễm, lắng xuống.

Dị tượng dần tan, kim quang nội liễm.

Nguyên khí cuồng bạo trong động thiên dần dần lắng xuống, nhưng dường như lại càng thêm tinh thuần ngưng luyện so với trước đây.

Chương 380

Lâm Tẫn tĩnh lặng đứng tại chỗ, hai mắt nhắm lại, khí tức viên dung vô hà, sâu không thấy đáy.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng — sức mạnh bôn trào trong cơ thể như sông lớn vỡ đê, cảm nhận đối với thiên địa pháp tắc chân thực đến mức như có thể chạm vào.

Khấu thiên cảnh đỉnh phong.

Chỉ cách việc thật sự chạm vào quyền hành Thiên Đạo, một bước chân cuối cùng.

Một bên, Tiêu Luyện đã triệt để hóa đá.

Lão há hốc mồm, tay vẫn cứng đờ trước ngực, đôi mắt trợn tròn như chuông đồng, trong đầu chỉ còn lại vô số dấu hỏi đang cuồn cuộn va đập: Vừa rồi… đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ trong nháy mắt… Thất trọng, bát trọng, cửu trọng… đỉnh phong?

Lão phu đây là tu luyện tẩu hỏa nhập ma, xuất hiện tâm ma huyễn tượng sao?

Đây đặc biệt là tu luyện sao?

Đây là uống nước à?!

Lão đã sống hơn trăm năm, từng gặp thiên tài, từng gặp yêu nghiệt, cũng từng gặp kẻ may mắn đột nhiên đốn ngộ nhờ kỳ ngộ… Nhưng chưa từng thấy, càng chưa từng nghe nói — có người nào ở cảnh giới cao thâm như Khấu thiên cảnh, lại có thể như ăn cơm uống nước, một hơi liên tục phá mấy trọng quan!

Điều này hoàn toàn lật đổ mọi nhận thức của lão về võ đạo trong mấy trăm năm qua!

Chẳng trách… chẳng trách Bệ hạ vừa rồi dám nói những lời như vậy.

Giờ xem ra, đâu cần phải đợi Thái tử mười năm?

Bệ hạ trước mắt, bây giờ đã có khả năng đẩy mở cánh cửa kia!

Lâm Tẫn chậm rãi mở mắt, đáy mắt kim mang lưu chuyển, ngay sau đó quy về sâu thẳm.

Hắn nghiêng đầu, liền thấy vẻ mặt đờ đẫn như gặp quỷ của Tiêu Luyện, không khỏi khóe miệng khẽ nhếch: "Tiêu Thái sư, cứ nhìn chằm chằm Trẫm như vậy… Chẳng lẽ trên mặt Trẫm mọc hoa sao?" Giọng điệu nhẹ nhàng như thể vừa rồi chỉ là đi dạo một vòng.

Điều càng khiến Tiêu Luyện kinh hãi là — khí tức quanh thân Lâm Tẫn ngưng thực hậu trọng, vững như vực núi, nào có nửa phần phù phiếm của kẻ vừa đột phá?

Căn cơ này, đơn giản là như đã ở Khấu thiên đỉnh phong mài dũa mấy chục năm!

Tiêu Luyện chợt hoàn hồn.

Gần như chạy lúp xúp tiến lên, ngay cả lễ tiết cũng quên, giọng nói vì kích động mà run rẩy: "Bệ, Bệ hạ… Tu vi hiện tại của Ngài, chẳng lẽ là… Khấu thiên cảnh đỉnh phong?" Lâm Tẫn tùy ý xòe tay ra, luồng khí tức hạo hãn như tinh hải kia cũng không cố ý thu liễm: "Chứ còn gì nữa?" Tiêu Luyện cảm nhận rõ ràng mồn một.

Chính vì vậy.

Ngọn lửa trong lòng lão "oanh" một tiếng cháy càng thêm mạnh, mặt già nua đỏ bừng, ngay cả tay cũng run rẩy: "Đã đạt đến đỉnh

phong… Vậy chẳng phải bây giờ đã có thể Khấu Thiên môn sao?!" Lão không hề hoài nghi, một khi Thiên môn bị Bệ hạ đẩy mở, toàn bộ cách cục võ đạo thiên hạ đều sẽ triệt để thay đổi!

Đối với những võ giả bị mắc kẹt ở Khấu thiên cảnh nhiều năm mà nói, con đường phía trước sẽ không còn là tuyệt lộ.

Thật ra, trong lòng Lâm Tẫn cũng dấy lên sóng gợn.

Nếu có thể một lần đẩy mở Thiên môn, bước vào cảnh giới Thiên nhân… Tà ma gì, kiếp nạn gì, đến lúc đó đều không đáng lo ngại!

Ánh mắt hắn chợt lóe, trầm giọng nói: "Vậy Trẫm, liền thử một lần." Lời vừa dứt.

Hắn không dừng lại nữa, thân hình khẽ động, đã đi ra ngoài động thiên.

Long Uyên Động Thiên là huyền giới độc lập do Hệ thống ban tặng, không phải thiên địa thật sự.

Muốn Khấu Thiên môn, cần trở lại thế giới bên ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lâm Tẫn đã xuất hiện trên quảng trường rộng lớn trước Long Uyên Điện.

Chắp tay sau lưng đứng, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời vừa rồi còn trong xanh, dường như có cảm ứng, đột nhiên gió nổi mây vần!

Những tầng mây nặng nề từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn kéo đến, từng tầng chồng chất, trong nháy mắt che kín ánh sáng trời.

Cuồng phong gào thét, cuốn động đế bào phần phật vang lên.

Một luồng uy áp thiên địa vô hình nhưng khiến người ta run sợ, bao trùm bốn phía.

Lâm Tẫn hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại.

Trong khí hải, chân khí hùng hồn như biển lớn bắt đầu bôn trào gào thét!

Kiếm ý sắc bén và đế uy hạo đãng giao hòa, từ quanh thân hắn xông thẳng lên trời!

"Hống!!!" Trong thoáng chốc, dường như có một tiếng long ngâm chấn thiên vang vọng mây xanh!

Một đạo hư ảnh kim long năm móng ngưng tụ như hình thật, vảy móng hiện rõ, triều quanh vô tận kiếm quang và hoàng đạo chi khí, từ phía sau Lâm Tẫn ngang nhiên hiển hóa!

Đầu rồng cao ngẩng, thân rồng như núi, mang theo thế quyết tuyệt một đi không trở lại, hung hãn đâm vào tầng mây nặng nề, trực chỉ sâu thẳm bầu trời!

Tiêu Luyện ngẩng đầu nhìn cảnh tượng kinh thế này, trong đôi mắt già nua tràn đầy sự cuồng nhiệt và kỳ vọng không thể kiềm chế.

Lão dường như đã nhìn thấy — cánh cửa thần bí ngăn cách phàm trần và cảnh giới chí cao kia, sẽ vào ngày hôm nay, bị long uy vô thượng và kiếm ý của Bệ hạ, hung hãn đẩy mở!

Thời gian trôi qua từng chút một trong sự đè nén.

Gió rít gào, mây cuồn cuộn.

Ánh sáng trời hôn ám bao trùm thiên địa, không khí trầm muộn đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Tuy nhiên — ngoài hư ảnh kim long vẫn còn quanh quẩn trên trời, khuấy động phong vân, cảnh tượng Thiên môn mở ra, vạn đạo hào quang, pháp tắc buông xuống như dự đoán, lại chậm chạp chưa hiện.

Một khắc, hai khắc… "Hống!" Lại một tiếng long ngâm như mang

theo sự không cam lòng và nghi hoặc từ Cửu Tiêu mơ hồ truyền đến.

Ngay sau đó, hư ảnh kim long khổng lồ kia, chậm rãi tiêu tán.

Lâm Tẫn tĩnh lặng mở mắt.

Giữa lông mày hắn không hề có vẻ thất bại, ngược lại lướt qua một tia kinh ngạc, sau đó hóa thành sự minh ngộ và bất đắc dĩ.

"Bệ hạ!" Tiêu Luyện vội vàng tiến lên, giọng nói cấp thiết: "Thế nào?

Thiên môn… có mở ra không?" Lâm Tẫn khẽ lắc đầu, khí tức đã bình phục như lúc đầu, nhưng ngữ khí lại mang theo một loại nặng nề khó tả: "Không mở được." "Vì sao?!" Tiêu Luyện ngạc nhiên, ngọn lửa trong lòng lão dường như bị dội một chậu nước lạnh.

Bệ hạ đã đạt Khấu thiên tuyệt đỉnh, lại có Thiên mệnh tại thân, thừa hưởng lời tiên tri của Thiên Cơ Các… Sao lại không mở được?!

Lâm Tẫn không lập tức trả lời.

Hắn lại ngẩng đầu, ánh mắt như đèn lồng, như muốn xuyên thấu từng tầng mây nặng nề, trực thị sự tồn tại không thể diễn tả được trong cõi hư vô.

Một lúc lâu.

Hắn mới thu hồi ánh mắt, thấp giọng chậm rãi thốt ra một câu khiến Tiêu Luyện tức khắc sởn tóc gáy, hàn ý thấu xương: "Bởi vì…" "Nó không cho phép." "Không cho phép?" Tiêu Luyện ngẩn ra, ngẩng mắt quét nhìn những đám mây đen dần tiêu tán, nghi hoặc nói: "Ai không cho phép?" Luận thực lực.

Bệ hạ đã đạt Khấu thiên cảnh cửu trọng đỉnh phong, võ đạo tuyệt đỉnh, nhân gian vô địch.

Luận thân phận.

Lại càng là chủ nhân Đại Uyên, Cửu Ngũ Chí Tôn, lời nói ra liền thành pháp tắc.

Thiên hạ này, còn ai có thể cản?

Ai dám cản?

Lâm Tẫn lại khẽ thở dài, giơ tay lên, chỉ vào bầu trời vô ngần phía trên, thốt ra hai chữ: "Thiên Đạo." "Thiên Đạo?!" Da đầu Tiêu Luyện tê dại, giọng nói đột nhiên biến điệu.

Lão chợt lần nữa nhìn trời — bầu trời xanh ngắt như được gột rửa, một mảnh trong suốt, nào có dị dạng gì?

"Bệ hạ, lời này… không thể nói bừa!

Thiên Đạo chí công vô tư, là hóa thân của quy tắc, sao lại cản trở tiền đồ võ giả?" Lâm Tẫn bỏ tay xuống, sắc mặt bình tĩnh gần như băng lãnh.

"Thần niệm của Trẫm khi chạm vào Thiên môn, cảm giác được không phải là một cánh cửa," hắn chậm rãi mở miệng, từng chữ như gánh vác vạn quân: "Mà là một bức tường.

Băng hàn, kiên cố, không một kẽ hở… Đó không phải tự nhiên đóng lại, mà là một loại cự tuyệt tuyệt đối, từ trên xuống dưới." Tiêu Luyện nín thở: "Cự tuyệt?

Thiên Đạo… vì sao lại cự tuyệt Bệ hạ?" Lâm Tẫn mở mắt, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén cực hàn chưa từng lộ ra trước đây.

"Vì sao?" Giọng hắn kỳ dị, như đang trần thuật một sự thật hoang đường đến cực điểm mà lại không liên quan đến mình: "Trẫm cảm nhận được, ngoài sự 'cự tuyệt', còn có một đạo ý niệm mờ mịt vô tình." Hắn dừng lại, trực thị Tiêu Luyện, từng chữ một: "Ngươi, thượng vô tư cách." "Tư cách?!" Tiêu Luyện như bị sét đánh, thân thể già nua đột nhiên chấn động, giọng nói chợt vút cao, tràn đầy sự kinh

hãi không thể tưởng tượng nổi.

Dưới gầm trời này, nếu Bệ hạ còn chưa có tư cách, thì ai còn có tư cách?!

Cánh Thiên môn kia, rốt cuộc là vì ai mà thiết lập?!

Đạo tâm của lão vì câu trả lời lật đổ nhận thức này mà kịch liệt chấn động.

Truyền thuyết thiên cổ, Khấu Thiên môn là con đường cuối cùng của võ giả, từ khi nào lại có thuyết "tư cách"?

Chương 381

Mà cái tư cách này, ngay cả chí tôn nhân gian cũng không có?!

"Tiêu Thái sư, đừng vội." Giọng Lâm Tẫn trầm ổn, mang theo một loại sức mạnh thấu triệt xuyên qua màn sương mù.

"Bốn chữ 'thượng vô tư cách', cố nhiên chói tai.

Nhưng, điều này có lẽ không phải là điểm cuối, mà là một… điểm khởi đầu, hoặc một loại thước đo." Tiêu Luyện cố nén kinh hãi: "Ý của Bệ hạ là?" "Nó phán định Trẫm hiện tại 'vô tư cách', nhưng lại không nói 'vĩnh viễn vô tư cách'." Ánh mắt Lâm Tẫn nhìn về phía bầu trời vô ngần, thần sắc thâm thúy: "Trong sự cự tuyệt này, ngoài sự miệt thị, Trẫm còn cảm nhận được một tia… ý 'trì hoãn' kỳ lạ.

Như thể đang nói," hắn thu hồi ánh mắt, ngữ khí chuyển về vẻ đạm nhiên trước đó: "Con đường này không thông, chỉ vì thời cơ chưa đến." "Thời cơ chưa đến?" Lông mày Tiêu Luyện chau chặt: "Bệ hạ đã đạt đến cực hạn nhân gian, nếu giờ khắc này còn không tính là thời cơ, vậy rốt cuộc phải đợi đến khi nào?

Chẳng lẽ thật sự phải đợi đến…" Lời lão chợt dừng, một ý niệm gần như kinh hãi chợt va vào não hải — lời tiên tri của Thiên Cơ Các, thiên hạ đại kiếp, vạn tông tịch diệt!

"Chính là vậy." Lâm Tẫn gật đầu: "'Tư cách' có lẽ là một phần của chìa khóa, 'thời cơ' thì lại là trạng thái của chính cánh cửa đó.

Hai thứ này cái nào nặng cái nào nhẹ, Trẫm hiện giờ cũng khó đoán định.

Nhưng…" Hắn đột nhiên bước tới một bước, luồng đế uy trấn áp Bát Hoang và kiếm ý trảm diệt hết thảy quanh thân hắn, không có dấu

hiệu nào chợt xông thẳng lên trời!

"Nếu thật sự đến lúc sinh tử du quan, không thể không làm… Thiên Đạo không cho phép, vậy Trẫm, liền chém nát trời này!" "Oanh!" Trên bầu trời trong xanh, lại ứng tiếng mà nổ ra một tiếng sét đánh kinh thiên!

Cuồng phong chợt nổi lên, cuốn động huyền hắc long bào của Lâm Tẫn phần phật cuồng vũ, hắn đứng giữa thiên địa, thân ảnh như núi, lại có một loại khí khái vô thượng muốn cùng bầu trời này so tài cao thấp!

Lời này ngông cuồng đến mức nào!

Nghịch thiên mà đi, từ xưa đến nay đều bị gọi là vọng niệm.

Nhưng không hiểu vì sao, từ miệng vị đế vương trước mắt này nói ra, lại mang theo một loại sự chắc chắn khiến người ta run sợ, dứt khoát không thể nghi ngờ.

Dường như hắn nói ra, liền nhất định sẽ thực hiện được!

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng, sâu trong đáy mắt, có hàn mang xẹt qua.

Thiên Đạo cản đường?

Trẫm thân phụ Hệ thống, vốn dĩ không hoàn toàn bị pháp tắc giới này trói buộc.

Khấu thiên cửu trọng không đột phá được sao?

Nếu được Hệ thống lần nữa quán chú tu vi thì sao?

Hắn trong lòng cười lạnh.

Lôi Đình đã suất quân nam hạ, thu phục tông môn, trấn phủ bốn phương.

Chờ đến khi cương vực toàn bộ quy tâm, thưởng của Hệ thống chắc chắn sẽ lần nữa giáng lâm.

Đến lúc đó… Chướng ngại Thiên Đạo cỏn con, cũng muốn cản Trẫm sao?

"Chuyện này, tạm thời đừng truyền ra ngoài." Vài nhịp sau, Lâm Tẫn thu hồi ánh mắt, giọng điệu trầm tĩnh như vực sâu, nhưng mang theo uy áp không cho phép nghi ngờ.

"Bí mật Thiên Đạo phong đường, nếu truyền ra ngoài, võ giả thiên hạ e rằng đạo tâm sẽ tan vỡ hết.

Lời ngày hôm nay, chỉ dừng ở nơi này." Tiêu Luyện cung thân kính cẩn: "Lão thần minh bạch, nhất định giữ kín như bưng." Lâm Tẫn ngưng thị bầu trời trông có vẻ bình tĩnh, nhưng lại dường như ẩn chứa nguy cơ khổng lồ, kiếm mi chau chặt, chìm vào trầm tư.

Thiên Đạo cố thủ Thiên môn, tất có nguyên do!

Chẳng lẽ thật sự phải đợi đến khi mạt thế đại kiếp giáng lâm, tà ma xâm lấn, bách tính lưu ly thất sở, mới coi là thời cơ thật sự thành thục sao?

Nếu đúng vậy.

Hắn thà rằng Thiên môn, vĩnh viễn không mở!

Nghĩ đến đây.

Mờ mịt trong mắt hắn tan biến hết, thay vào đó là một mảnh thanh minh sâm hàn.

"Tiêu Thái sư." Lâm Tẫn đột nhiên mở miệng: "Ngươi trước đây nói, lời tiên tri của Thiên Cơ Các, chưa từng sai sót?" Tiêu Luyện thu liễm tâm thần, gật đầu: "Phải, ít nhất trong ghi chép, chưa từng có sai sót." "Vậy điều đó có nghĩa là, 'thiên hạ đại kiếp' trong lời tiên tri, là

chuyện tất nhiên sẽ xảy ra.” Ánh mắt Lâm Trẫn lóe lên tinh quang: “Thiên môn mở hay đóng, là chuyện của Thiên Đạo.

Nhưng yêu ma có họa loạn nhân gian hay không, là chuyện của Trẫm!” Tiêu Luyện tinh thần chấn động: “Ý của Bệ hạ là?” “Tà ma có thể luyện thành Phá Giới Đan hay không, Trẫm không thể biết.

Nhưng Trẫm tuyệt đối không cho phép chúng, từ dưới kinh đô của Trẫm chui lên!” Tiêu Luyện tức thì hiểu ra, chắp tay nói: “Thần minh bạch, thần sẽ đích thân đi tìm kiếm thông đạo tà ma ẩn nấp dưới kinh đô!” “Không cần.” Lâm Trẫn giơ tay ngăn lại, khóe miệng nhếch lên một độ cong cực nhạt, khó nắm bắt.

“Trẫm đã có cách.” Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Luyện, ý niệm Lâm Trẫn khẽ động.

“Thống tử, sử dụng ‘Động Hư Thần Triện’.” 【Đinh!】 Âm thanh nhắc nhở trong trẻo vang lên trong não hải. 【Mời Túc chủ nhập mục tiêu tìm kiếm.】 Trước mắt hư không, gợn sóng nhàn nhạt lay động.

Một màn sáng bán trong suốt hiện lên, chính giữa rõ ràng là một khung vuông rõ nét.

Khóe mắt Lâm Trẫn không khỏi giật giật.

Cảm giác quen thuộc này… Đây chẳng phải là Google Maps sao?

Nhưng động tác của hắn không ngừng, tâm niệm khu động, trong khung vuông lập tức hiện lên tám chữ: 「Trong giới kinh đô, thông đạo tà ma」.

Ong!

Một tiếng khẽ vang, như có vật vô hình nào đó bị dẫn động.

Ngay sau đó.

Một đạo hư ảnh phù triện màu vàng nhạt cổ kính trước mắt Lâm

Tẫn chợt lóe rồi biến mất, hóa thành một luồng lưu quang màu vàng kim, chìm vào hư không phía trước.

Trong khoảnh khắc.

Lưu quang giao hòa với khí tức thiên địa, lại trong tầm nhìn của hắn, ngưng tụ thành một mũi tên vàng kim khẽ nhúc nhích, chỉ mình hắn có thể thấy!

Lâm Tẫn: "…" Hắn giờ phút này mười phần xác tín, Hệ thống này có một số sở thích xấu, tuyệt đối đã tham khảo một số ký ức sâu thẳm của hắn.

Không kịp nghĩ nhiều, mũi tên đã bắt đầu chỉ dẫn đi về phía trước.

Lâm Tẫn thân hình chợt lóe, liền như quỷ mị lướt ra ngoài điện.

Tiêu Luyện tuy không rõ nguyên do, nhưng không chút chần chừ, lập tức theo sát phía sau.

Hai người lặng lẽ rời khỏi hoàng cung.

Lâm Tẫn đã sớm thay một thân cẩm bào bình thường, hòa vào các con phố phồn hoa của kinh đô.

Hắn theo mũi tên vàng kim nhảy múa trong không trung, xuyên qua đường phố, bước chân càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng.

Mũi tên dừng hẳn ở một góc phố, ngay sau đó đổi hướng, thẳng tắp chỉ xuống dưới.

Bước chân Lâm Tẫn chợt dừng lại.

Hắn ngẩng đầu, nhìn kiến trúc ngay phía dưới mũi tên, biểu cảm trên mặt tức khắc ngưng lại, đồng tử đột nhiên co rụt.

Trong lòng nhịn không được bật ra một câu thổ tào khó tin:

“Thống tử… Não ngươi có vấn đề à? ‘Cửa vào thông đạo tà ma’ — Sao có thể ở đây?!” Lãm Nguyệt Các!

Xe ngựa tấp nập, khách nhân cẩm y hoa phục ra vào không ngớt.

Ti trúc vui tai, thơ ca vang vọng, thật là một phong thái nhã nhặn.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng đứng, kiếm mi chau chặt.

Trong tầm nhìn, chỉ có hắn có thể thấy mũi tên vàng kim lưu động, đang cố chấp chỉ vào nơi thanh quý này, lóe sáng không ngừng.

Chẳng trách Ngô Tranh dẫn Huyền Giáp Cấm Quân lật tung kinh đô lên, cũng không tìm thấy nửa điểm dấu vết thông đạo tà ma.

Lãm Nguyệt Các trước đây vốn là nơi tụ tập ồn ào, người người nhộn nhịp, chốn phong nguyệt.

Người đông mắt tạp, khí tức hỗn loạn.

Ngay cả nếu thật sự có ma khí ngẫu nhiên tản ra, e rằng cũng đã sớm bị phấn son và hơi rượu nồng nặc che lấp không còn dấu vết.

Sau này.

Nơi đây bị Khâu Khải Phong tiếp quản, một phen cải tạo, trở thành chốn tao nhã ngâm phong lộng nguyệt như hiện tại.

Tuy cách điệu đột nhiên nâng cao, hương sách trà vị thay thế âm thanh mỹ diệu ngày xưa, nhưng khách lưu vẫn như dệt, nhộn nhịp không giảm mà còn tăng.

Là một trong những hang ổ đốt tiền hàng đầu kinh đô.

Bất kỳ ai cũng sẽ không dễ dàng liên hệ nó với hai chữ “tà ma”.

Huống chi.

Chương 382

Nơi đây là sản nghiệp của Khâu gia, Khâu gia hiện nay thanh thế đang thịnh, quan hệ với triều đình thiên ti vạn lũ, dù là Ngô Tranh, nếu không có chứng cứ xác đáng, há lại dễ dàng suất binh đến đây lục soát, vô cớ rước lấy đàm tiếu, làm phiền việc kinh doanh?

"Bệ hạ?" Tiêu Luyện nhìn quanh bốn phía, tiến lên một bước, hạ thấp giọng hỏi: "Vì sao dừng lại?" Lâm Tẫn thu hồi suy nghĩ, khóe miệng nhếch lên một tia ý cười băng lãnh: "Thông đạo, ngay tại đây!" "Ở đây?!" Tiêu Luyện ngạc nhiên.

Lão chưa từng đặt chân đến Lãm Nguyệt Các, trong đó nói cười có các hồng nho, qua lại ít bạch đinh, cầm kỳ thư họa đều đủ, có thể xưng là chốn thanh lưu của kinh thành.

Thông đạo tà ma… sao lại ở đây?

Không đợi lão nghĩ kỹ, Lâm Tẫn đã cất bước đi vào trong các.

Tiêu Luyện không dám chần chừ, lập tức theo sát phía sau.

Vừa vào trong các.

Tiếng đàn mơ hồ bên ngoài cửa vừa rồi tức thì trở nên rõ ràng, như suối chảy róc rách, vui tai mà hợp lòng người.

Trong sảnh đường rộng rãi, vài nơi ngồi nhã nhặn đều có văn nhân mặc khách tụ tập, hoặc thưởng thức trà đối đáp, hoặc tức hứng phú thơ, không khí cao nhã mà thoải mái.

"Vị công tử này, xin hỏi dùng trà gì ạ?" Một thị giả ăn mặc như thư đồng nhanh nhẹn đón lên, thái độ cung kính.

Lâm Tẫn không để ý, ánh mắt như điện, tùy ý quét qua cảnh vật xung quanh, đáy mắt lướt qua một tia hài lòng khó nhận ra.

Khâu Khải Phong quả thật có chút bản lĩnh, Lãm Nguyệt Các giờ đây đã thoát thai hoán cốt, trong không khí chỉ phảng phất hương mực và trà, khiến người ta thần thanh khí sảng.

"Công tử, ngài…" Thị giả thấy hắn không đáp, đang định hỏi lại.

"Lui xuống đi." Một giọng nói trầm thấp hùng hậu từ bên cạnh vang lên.

Chỉ thấy Khâu Khải Phong nhanh bước đến, vẫy tay với thị giả.

Thị giả cung thân xưng phải.

Vừa lui ra vài bước, liền nghe thấy vị chưởng quỹ có mắt thông thiên ở kinh thành của nhà mình, lại cung kính vô cùng cúi thấp lưng trước thanh niên kia, đè giọng nói: "Bệ hạ, sao Ngài lại đích thân đến đây?" Thị giả toàn thân kịch chấn, mồ hôi lạnh tức thì thấm ướt áo lót!

Thiên tử đương kim… lại vi phục xuất tuần!

Chân hắn mềm nhũn, vội vàng cúi đầu nhanh chóng bỏ đi, sợ hãi không thôi, may mà thái độ vừa rồi còn xem như cung kính, nếu không bây giờ, cửu tộc đều sẽ "cảm tạ" chính mình!

Sắc mặt Lâm Tẫn bình tĩnh không gợn sóng, chỉ nhàn nhạt nói: "Đi theo Trẫm." Nói đoạn.

Hắn không nhìn Khâu Khải Phong thêm một lần nào nữa, ánh mắt khóa chặt mũi tên vàng kim mà người thường không thể thấy trên mặt đất, theo chỉ dẫn, trực tiếp đi vào phía trong Lãm Nguyệt Các.

Khâu Khải Phong trong lòng kinh ngạc bất định, nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng theo kịp.

Trong các không ít khách nhân đều nhận ra Khâu Khải Phong, vị gia chủ Khâu gia, chủ nhân Lãm Nguyệt Các này.

Thấy lão lại cung kính như vậy đi theo sau một thanh niên khí độ bất phàm, không khỏi ai nấy đều nghiêng đầu nhìn, thầm đoán lai lịch kinh người của thanh niên kia.

Lâm Tẫn xuyên qua một hành lang dài, dừng bước trước một cánh cửa phòng đóng chặt.

Nhìn mấy ổ khóa sắt nặng nề trên cửa, trong mắt hắn tinh quang chợt lóe.

"Lại ở đây?" Nơi đây, chính là nơi ban đầu phát hiện cửa vào dưới đất của "Tam Âm Tỏa Hồn Trận".

Sau khi Tần Tung bại chạy, Lãm Nguyệt Các đổi chủ, cánh cửa này liền bị Khâu Khải Phong hạ lệnh phong kín triệt để, nghiêm cấm bất kỳ ai đến gần.

Nhưng trước đây Lâm Tẫn đã đích thân xuống đây tra xét, ngoài luồng huyết tinh khí từng lan tỏa không tan, cũng không cảm nhận được nửa phần dị dạng ma khí nào.

"Là bị luồng huyết khí nồng đậm kia che lấp sao?" Lâm Tẫn khẽ giọng tự nhủ.

Hắn khẽ búng ngón tay, vài luồng chân khí sắc bén phá không mà ra.

"Keng!

Keng!

Keng!" Dây xích sắt tinh xảo ứng tiếng mà đứt đoạn, rơi xuống đất.

"Kẽo kẹt…" Cánh cửa gỗ nặng nề đã phong trần từ lâu bị đẩy ra, phát ra âm thanh khiến người ta ê răng.

Một luồng khí tức hỗn hợp bụi đất, ẩm ướt thoang thoảng ập vào

mặt.

Lâm Tẫn không chút do dự, bước vào trong đó, men theo bậc thang đá đen nhánh uốn lượn đi xuống, từng bước tiến vào sâu dưới lòng đất.

Tiêu Luyện như hình với bóng.

Dưới bậc thang đá, huyết trì từng có đã được dọn dẹp, tuy vẫn còn hôn ám ẩm ướt, nhưng mùi huyết tinh nồng nặc gây khó chịu đã sớm không còn nữa.

Khâu Khải Phong cơ trí nhanh chóng thắp sáng nến trên tường, ánh lửa vàng vọt miễn cưỡng chiếu sáng không gian ngầm trống trải này.

Lâm Tẫn đứng ở mép ao lớn, giờ đã trống rỗng, chân khí hạo đãng từ trong cơ thể tuôn ra, tựa như một chiếc lược tinh tế nhất, chậm rãi quét qua từng tấc mặt đất, tường vách, và vòm trần.

Nhưng, ngoài đá và đất chết chóc, vẫn không thu hoạch được gì.

Tiêu Luyện cũng ngưng thần cảm ứng một lát, trên khuôn mặt già nua hiện lên nghi hoặc: "Bệ hạ, thần chưa từng cảm nhận được ma khí, thậm chí… ngay cả một tia dao động chân khí bất thường cũng không có." Đã là phong ấn thông đạo quan trọng đến dị vực, sao có thể không có chút dấu vết năng lượng nào?

Lâm Tẫn không trả lời, chỉ thầm niệm trong lòng: "Thống tử, tiếp tục chỉ dẫn." Lời vừa dứt.

Mũi tên vàng kim lóe sáng kia, lại ở một góc tường cực kỳ không bắt mắt bên trái, u u ngưng tụ, minh diệt bất định.

Tinh quang trong mắt Lâm Tẫn chợt lóe, thân hình khẽ động, đã xuất hiện trước góc đó.

Hắn giơ tay, khớp ngón tay khẽ gõ lên tường.

"Đông đông…" Tiếng gõ trầm muộn, dường như là tường đặc.

Nhưng Hệ thống tuyệt đối sẽ không sai!

Hàn quang trong mắt Lâm Tẫn bạo chợt lóe, không còn nửa phần do dự.

Hắn chụm ngón tay như kiếm, chân khí cường hoành trong cơ thể nén lại đến cực hạn ở đầu ngón tay, ngưng thành một đạo phong mang trắng chói khiến người ta không thể trực thị!

"Phá!" Một tiếng quát khẽ, kiếm mang thoát tay, như sấm sét cửu thiên, hung hãn bổ xuống!

Oanh long!!!

Dường như địa long lật mình!

Cả địa thất kịch liệt rung chuyển, tiếng nổ chói tai như muốn rung rớt màng nhĩ bao bọc lấy khí lãng cuồng bạo càn quét ra!

Những mảnh đá vỡ lớn như cối xay như mưa bão bắn về bốn phía, đập vào vách đá tí tách vang lên, khói bụi như sóng dữ cuồn cuộn bay lên trời!

Râu tóc Tiêu Luyện đều dựng ngược, trong khoảnh khắc vận công ngưng thành khí tường bảo vệ trước người.

Khâu Khải Phong thì càng bị khí lãng đẩy lùi liên tục, ngã phịch xuống đất, mặt đầy kinh hãi.

Khói bụi chưa tan.

Lâm Tẫn ống tay áo vung lên, một luồng cương phong quét ra, khoảnh khắc làm sạch tầm nhìn.

Chỉ thấy phía sau bức tường vỡ nát kia, một cái động khẩu đen kịt

sâu không thấy đáy, dường như thông thẳng Cửu U, đang sâm nhiên há to cái miệng khổng lồ!

Một luồng khí tức quỷ dị hỗn hợp cực hạn âm lãnh, tanh ngọt và bụi trần cổ xưa, như sông băng đổ ngược, cuồn cuộn phun ra!

"Quả nhiên ở đây!" Lâm Tẫn trong lòng vui mừng.

Giấu kỹ xảo diệu ẩn bí như vậy, đừng nói là Ngô Tranh, ngay cả chính hắn lúc đầu đích thân đến, nếu không nhờ Hệ thống, cũng tuyệt đối khó mà phát hiện được!

Hắn nghiêng đầu, giọng điệu mang theo uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: "Khâu Khải Phong, ngươi canh giữ ở đây, bất kỳ ai cũng không được đến gần!" "Vâng!

Bệ hạ!" Khâu Khải Phong vội vàng cung thân lĩnh mệnh, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng.

Lâm Tẫn và Tiêu Luyện nhìn nhau, hai người thân hình như điện, thoắt cái đã chìm vào trong thông đạo đen kịt đó.

Thông đạo khúc chiết dài ngoẵng, dường như thông thẳng đến địa tâm.

Không biết đã đi bao lâu, phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một điểm vi quang.

Nhanh bước đi ra, trước mắt chợt thoáng rộng!

Nơi sâu thẳm dưới lòng đất này, lại ẩn giấu một động quật thiên nhiên khổng lồ.

Trung tâm động quật, không phải một hồ nước, mà là một "mặt nước" phẳng lặng như hồ bạc, tỏa ra ánh sáng bạc mềm mại.

"Nước" kia không phải chất lỏng, mà là do chân khí hùng hồn bàng bạc như biển, ngưng tụ như thực chất và lực lượng phong ấn cổ

xưa cấu thành, khẽ gợn sóng, phát ra uy áp hạo hãn khiến người ta run sợ.

Từng sợi thiên địa pháp tắc và dấu vết đạo vận, như những xiềng xích đan xen vào đó, minh diệt lấp lánh.

Tiêu Luyện hít một ngụm khí lạnh, mặt đầy kinh hãi: "Lực lượng phong ấn thật đáng sợ!" Cách đây mấy ngàn năm, lại vẫn còn dư uy như vậy… Thiên Uyên Đại Đế năm xưa, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào!

Luồng sức mạnh tàn lưu này, vẫn khiến lão cảm thấy bản thân mình nhỏ bé như kiến hôi.

Chương 383

Khóe miệng Lâm Tẫn hơi nhếch, đôi long mâu sắc bén từ trên cao nhìn xuống, ngưng thị "mặt hồ" phong ấn đang chầm chậm gợn sóng, khẽ nói: "Tìm thấy là tốt rồi." Chỉ cần dùng Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch gia cố phong ấn, dẫn động lực lượng khắc chế tà ma bên trong, liền có thể triệt để đoạn tuyệt con đường này, khiến kinh đô vĩnh viễn không còn hậu hoạn!

Hắn lòng bàn tay lật một cái, liền muốn lấy ra phong ấn chí bảo do Thiên Cơ Các giao phó.

Tuy nhiên — ngay lúc này!

Trung tâm "mặt hồ" bạc tĩnh lặng kia, gợn sóng đột nhiên quỷ dị kịch liệt hơn.

Ngay sau đó.

Một giọng nói sâm lãnh phi nhân, khàn khàn, tựa như từ sâu thẳm Cửu U truyền đến, mang theo sự chế nhạo và hàn ý, u u vang vọng trong động quật trống trải, xuyên vào màng nhĩ hai người: "Kiệt kiệt kiệt…" "Lâm Tẫn… chúng ta, cuối cùng cũng gặp mặt rồi." "Hửm?" Lâm Tẫn nhíu mày kiếm.

Đôi mắt sắc bén như rồng lập tức khóa chặt lấy tâm hồ.

Dưới làn nước gợn sóng, một đạo thân ảnh đang từ từ ngưng tụ.

Đồng tử hắn chợt co rụt lại! "Sao có thể!?" Chỉ thấy người nọ vận một bộ váy dài đỏ thẫm, tà váy trong dòng nước ngầm nở rộ như đóa huyết liên, tóc dài đen nhánh phiêu tán trong nước tựa quỷ mị.

Dung nhan trắng bệch như giấy, nhưng đôi môi lại điểm chu sa đỏ thẫm như sắp nhỏ máu, mi mắt được tô vẽ cực kỳ vũ mị.

Tuy lớp trang điểm dày che phủ mặt, nhưng Lâm Tẫn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hình dáng kia, chính là vị thiếu gia thần bí đã bị hắn thân thủ chém giết vài tháng trước — Dạ Lâm! "Dị vực tà ma, thật sự có khả năng cải tử hồi sinh?" Lâm Tẫn lẩm bẩm tự nói, nhưng ngay lập tức, ý niệm này bị chính hắn chặt đứt.

Không có khả năng.

Ngày đó hắn không chỉ chém nát nhục thân Dạ Lâm, mà còn triệt để xóa bỏ linh hồn đối phương, dù là thiên thần hạ phàm cũng tuyệt không có đường xoay chuyển!

Tiêu Luyện lặng lẽ bước lên nửa bước, trong đôi mắt già nua xẹt qua một tia nghi hoặc, khẽ hỏi: "Bệ hạ, thứ... bất nam bất nữ này là ai?" Lâm Tẫn không đáp.

Hắn cư cao lâm hạ, ánh mắt như đao, đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Cỗ thân xác Dạ Lâm này, ngươi dùng có thuận tay không?" Đã thần hồn câu diệt, thì người trước mắt tuyệt đối không thể là Dạ Lâm.

Giải thích duy nhất — chính là vị "Sư tôn" kia của hắn, tu hú chiếm tổ chim khách! "Khặc khặc..." Một trận tiếng cười như kim loại ma sát vang lên từ đáy hồ, chui vào màng nhĩ, khiến người ta nổi da gà.

Bóng người váy đỏ che miệng, móng tay thon dài cào lên gợn sóng phong ấn tạo ra tiếng rít chói tai: "Không hổ là Đại Uyên Hoàng đế, nhãn lực đảo thật độc." Giọng nói của ả đột ngột chuyển đổi, cố nặn ra vài phần kiều mị, nhưng lại vì lẫn lộn với chất giọng trầm thấp của nam tử mà trở nên vặn vẹo quái dị: "Bản tọa Hồng Linh, hôm nay đặc biệt đến... chào hỏi một tiếng." Lâm Tẫn khẽ nhướng mày.

Quả nhiên là thế.

Dạ Lâm từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là một cỗ vật chứa do tà

ma bồi dưỡng, một quân cờ dùng xong liền vứt mà thôi! "Tiểu Hồng." Giọng điệu Lâm Tẫn nhàn nhã như đang tán gẫu việc nhà, tựa hồ trước mắt không phải tà ma mà là gã sai vặt nhà hàng xóm: "Ngươi cố ý hiện thân, chắc không phải chỉ để ôn chuyện với Trẫm chứ?" Hồng Linh sững sờ, khuôn mặt trắng bệch vặn vẹo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ngũ quan nùng diễm suýt chút nữa lệch vị trí: "Không được gọi bản tọa là Tiểu Hồng!" Phong ấn vì cơn giận của ả mà chấn động kịch liệt, mặt hồ nổi lên vô số gợn sóng.

Đáy mắt Lâm Tẫn cực nhanh lướt qua một tia chán ghét, như thể nhìn thấy thứ gì dơ bẩn.

Tiêu Luyện bên cạnh, yết hầu cũng không nhịn được mà lăn lộn một cái. "Sao thế?

Tiểu Hồng không dễ nghe?

Vậy...

Tiểu Hồng Hồng?" Lâm Tẫn phớt lờ ánh mắt như muốn phun lửa của đối phương, thản nhiên nói: "Trẫm vốn tưởng rằng, tà ma có thể xâm lược Đại Uyên mấy ngàn năm trước ắt phải có chút bản lĩnh.

Nay nhìn lại... ngoại trừ cổ hoặc lòng người, đoạt xá sâu kiến ra, quả thực chẳng được tích sự gì." "Ngươi!" Đôi môi đỏ thẫm của Hồng Linh gần như cắn bật máu, đôi mắt vũ mị trên khuôn mặt anh tuấn nhưng trắng bệch của Dạ Lâm trông vô cùng quỷ dị, ghê tởm đến mức làm người ta tê da đầu. "Lâm Tẫn!

Ngươi tìm được phong ấn thì đã sao?

Thiên hạ này, sớm muộn gì cũng là vật trong túi Thánh tộc ta!" "Phải không?" Lâm Tẫn miệt thị cười khẽ: "Lời nói ngược lại rất ngông cuồng.

Đáng tiếc, Thiên Đạo lạc ấn khắc sâu vào hồn phách, dù ngươi có

đoạt thân xác này cũng không bước ra khỏi Dị vực được nửa bước." Nếu đoạt xá mà có thể giáng lâm, Đại Uyên đã sớm thành hậu hoa viên của tà ma, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?

Hồng Linh uốn éo eo nhỏ phiêu dạt về phía trước vài bước, tà váy như thủy quỷ tản ra: "Nếu bản tọa...

đi ra từ thông đạo này thì sao?" Lâm Tẫn nhìn quanh, bỗng nhiên cười: "Ngươi nói thông đạo này?

Vậy thì ngươi phải thất vọng rồi." Lời còn chưa dứt, cổ tay hắn lật một cái — một khối tinh thạch màu đen to bằng đầu người hiện lên trong lòng bàn tay!

Bên trong tinh thạch tựa hồ có tinh không lưu chuyển, hoàng hoàng thiên uy như thủy triều khuếch tán, một cỗ khí tức bàng bạc trấn áp vạn vật khoảnh khắc bao trùm cả hồ nước!

Cho dù cách phong ấn, Hồng Linh vẫn theo bản năng lùi lại nửa bước, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ. "Vật này là, Cửu Đỉnh Trấn Ma Thạch." Lâm Tẫn thu hết phản ứng của ả vào đáy mắt, trong lòng đại định: "Có vật này ở đây, đám dị loại các ngươi, vĩnh viễn đừng hòng đặt chân đến giới này!" Ông!

Cánh tay hắn chấn động, tinh thạch rời tay bay lên không trung!

Tinh không lưu chuyển bên trong chợt bừng sáng, chân khí tinh thuần hóa thành gợn sóng tầng tầng tản ra.

Sau một khắc.

Tinh thạch kịch chiến, thế nhưng một phân thành chín!

Chín đạo lưu quang phóng lên tận trời, giữa không trung huyễn hóa thành chín tôn cự đỉnh cổ xưa, thân đỉnh khắc họa sơn hà xã tắc, nhật nguyệt tinh thần, uy nghiêm hậu trọng như ngọn núi thần tuyên cổ!

Cự đỉnh xoay tròn vài nhịp, ngay sau đó — ầm ầm rơi xuống!

Lần lượt nhập vào chín phương vị của hồ nước, khoảnh khắc chân đỉnh chạm đất, mặt đất khẽ rung, sóng nước trên hồ chợt lặng.

Giữa chín đỉnh có kim quang tương liên, hóa thành một đạo trận đồ khổng lồ phức tạp, bao trùm toàn bộ vùng hồ.

Phong ấn vốn đang hơi dao động lập tức ngưng cố như lưu ly, lưu quang dật thải, kiên cố không thể phá vỡ.

Một nén nhang sau.

Hư ảnh Cửu Đỉnh dần nhạt đi, hoàn toàn dung nhập vào địa mạch.

Mặt hồ khôi phục bình tĩnh, chỉ có một tầng quang màng màu vàng nhạt như ẩn như hiện, tản mát ra uy áp vô thượng khiến người ta an tâm.

Lâm Tẫn thầm thở phào nhẹ nhõm, ngước mắt nhìn về phía tâm hồ: "Tiểu Hồng, hiện tại còn có tin tưởng đi ra nữa không?" Hồng Linh quét mắt nhìn quanh, sát ý trong đôi mắt gần như ngưng thành thực chất.

Ả có thể cảm giác rõ ràng — thông đạo đã bị triệt để khóa chết, dù Thánh tộc dốc toàn lực, cũng tuyệt khó phá vỡ trong thời gian ngắn! "Tiểu Hồng, sao không nói chuyện nữa?" Ý cười của Lâm Tẫn dần đậm: "Là trời sinh không thích nói chuyện, hay là... không còn gì để nói?" Thiên Cơ Các dự ngôn, đại kiếp thiên hạ sắp tới, tà ma tái lâm đã thành định số.

Nay thông đạo bị phong — vậy chứng tỏ bọn chúng còn có cách khác!

Kích nộ ả, có lẽ có thể moi ra chút manh mối.

Quả nhiên.

Khuôn mặt bất nam bất nữ của Hồng Linh hoàn toàn dữ tợn.

Không biết là bản tính dễ giận, hay là bản năng tàn tồn của Dạ Lâm tác quái, hận ý của ả đối với Lâm Tẫn cuộn trào mãnh liệt, rít lên chói tai: "Lâm Tẫn!

Ngươi tưởng phong tỏa thông đạo là bản tọa hết cách sao?!" Lâm Tẫn nhún vai: "Nếu có biện pháp, ngươi đã sớm đi ra rồi, hà tất ở đây sủa inh ỏi?

Là không thích đi ra sao?" Dứt lời, hắn còn quay đầu hỏi Tiêu Luyện: "Tiêu Thái sư, khanh nói xem?" Tiêu Luyện lão luyện cỡ nào, lập tức vuốt râu cười nhạo: "Bệ hạ, lão thần cho rằng, nó đang đánh rắm.

Đám tà ma này quen thói hư trương thanh thế, thực ra... chẳng được tích sự gì." "Ha ha ha!" Lâm Tẫn cười lớn: "Lời này của Tiêu Thái sư, tính nghệ thuật rất cao a!" "Các ngươi!!" Năm ngón tay Hồng Linh siết chặt răng rắc, móng tay đỏ thẫm đâm vào lòng bàn tay, chảy xuống dòng máu đen kịt như mực, "Đợi ngày Thánh tộc ta giáng lâm, hy vọng các ngươi... còn có thể cười được!" Giọng nói âm độc còn đang hồi vọng trên mặt hồ.

Thân ảnh yêu dị kia đã như mực loang trong nước, ti ti lũ lũ, tiêu tán vào vô hình.

Mặt hồ quy về tĩnh mịch.

Chỉ có tầng quang màng màu vàng nhạt mới sinh đang lẳng lặng chảy xuôi, lao lao trấn áp hết thảy tà uế bên dưới, ánh chiếu bốn phía động thể một mảnh trang nghiêm.

Vi quang lưu chuyển của quang màng hắt lên sườn mặt đột nhiên băng phong của Lâm Tẫn.

Nụ cười trêu tức lười biếng ban nãy giờ khắc này đã biến mất

sạch sẽ, chỉ còn lại sự ngưng trọng như đầm sâu. "Ả rút lui quá dứt khoát." Lâm Tẫn chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm tĩnh nhưng mang theo hàn ý xuyên thấu sương mù: "Với tâm tính dễ giận kiêu ngạo của tà ma này, chịu sự sỉ nhục và phong tỏa như vậy, nếu thật sự không có đường lui, sao có thể chỉ buông vài câu ngoan thoại liền đi?" Ánh mắt hắn như lưỡi dao, phảng phất muốn đâm thủng mặt hồ bình tĩnh kia: "Sự 'bình tĩnh' như vậy, ngược lại chứng minh ả chưa mất lòng tin...

Chỉ sợ cái thứ trong truyền thuyết kia, Phá Giới Đan, đã thành." Ngoại trừ Phá Giới Đan, hắn không nghĩ ra còn vật gì có thể giúp tà ma tái lâm giới này!

Chương 384

Trong đôi mắt già nua của Tiêu Luyện cũng phủ lên sương lạnh, thấp giọng nói: "Bệ hạ, bây giờ nên làm thế nào?" Lâm Tẫn lược suy tư: "Phong ấn đã vững, tạm thời có thể vô ưu.

Phái người luân phiên trú thủ giám thị, để phòng vạn nhất." Tiêu Luyện lại bỗng nhiên tiến lên một bước, túc nhiên chắp tay: "Bệ hạ, thần cho rằng không thể!" "Vì sao?" Lâm Tẫn nghiêng người, mày hơi nhíu.

Thông đạo phong ấn tuy đã gia cố, tà ma khó lòng trùng phá trong ngắn hạn, nhưng nếu hoàn toàn mặc kệ, tuyệt đối không thể!

Không phái người đóng quân giám thị, chẳng lẽ muốn chính mình đích thân tọa trấn nơi này?

Ánh mắt Tiêu Luyện quét qua mặt hồ nổi lên gợn sóng quỷ dị, ngữ điệu đè thấp: "Bệ hạ, tà ma giỏi nhất là cổ hoặc lòng người.

Nếu phái người ở đây trường kỳ giám quản, khó bảo toàn sẽ không chịu ma âm xâm nhiễu, ngày lâu sinh biến." Nghe vậy, Lâm Tẫn giật mình.

Tiêu Luyện nói có lý.

Vô luận là Huyền Giáp Cấm Quân hay Đại Tuyết Long Kỵ, dù trung thành cảnh cảnh, chung quy vẫn là người.

Là người, liền có dục vọng.

Quanh năm trú thủ tại nơi âm u này, nghe tà ma thì thầm và dụ dỗ, ai có thể bảo đảm tâm chí sắt đá không bị ăn mòn?

Vạn nhất phong ấn có sai sót, hậu quả khó mà lường được. "Nơi này quan hệ trọng đại, không người trông coi tuyệt đối không được."

Lâm Tẫn nhìn về phía Tiêu Luyện, trầm giọng nói: "Theo ý Thái sư, nên làm thế nào?" Tiêu Luyện giơ tay vuốt vuốt chòm râu dưới cằm, bộ dáng tiên phong đạo cốt, mở miệng nói: "Thần, không biết." Lâm Tẫn: "....." Hắn thật muốn một cước đá lão già này vào trong thông đạo, để lão trực tiếp đi Dị vực mặt đối mặt "tâm sự" với tà ma.

Không biết mà ngươi còn nói đạo lý rõ ràng thế? "Hô..." Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, thật dài thở ra một ngụm trọc khí, cười như không cười nói: "Tiêu Thái sư, khanh qua đây, Trẫm có chuyện muốn thương lượng với khanh." Tiêu Luyện khó hiểu: "Bệ hạ có gì phân phó?" Lâm Tẫn xoay người đi ra ngoài, đầu cũng không ngoảnh lại: "Đánh với khanh một trận." Thân thể Tiêu Luyện mạnh mẽ run lên!

Đùa gì thế!

Hiện nay Lâm Tẫn đã là Khấu Thiên Cảnh cửu trọng đỉnh phong, xứng danh trần nhà nhân tộc, đương thế vô địch.

Trừ phi đầu óc lão bị cửa kẹp, nếu không sao có thể đánh với vị này?

Ý niệm vừa chuyển.

Tiêu Luyện gần như không chút do dự, thân ảnh "Vèo" một cái lóe lên, lao thẳng ra khỏi Lãm Nguyệt Các, chạy thẳng về hướng hoàng cung, đảo mắt liền đối ngoại tuyên bố — Bế tử quan!

Lâm Tẫn nhìn bóng lưng hốt hoảng đi xa kia, bất đắc dĩ thở dài.

Nói chính sự.

Tà ma thông đạo không thể không quản.

Cho dù trước mắt không có nhân tuyển thích hợp nhất, cũng phải bố trí nhân thủ giám sát ở bên ngoài.

Lâm Tẫn đứng trước cửa Lãm Nguyệt Các, đôi mắt ngưng lại,

thần thức nháy mắt khóa chặt Ngô Tranh, truyền âm nói: "Ngô Tranh, tức khắc lấn tuyển hai mươi người tâm chí kiên định nhất trong Huyền Giáp Quân, biên chế thành hai đội, đến Lãm Nguyệt Các." Sau khi an bài thỏa đáng.

Hắn chuyển hướng Khâu Khải Phong: "Khâu gia chủ, lát nữa Ngô Tranh dẫn người tới, lệnh cho bọn họ chỉ trú thủ ở bên hồ nước ngầm, nghiêm cấm dòm ngó thông đạo." "Hai đội luân phiên, mỗi bốn canh giờ đổi một lần, người thay ca cần lập tức rời khỏi phạm vi Lãm Nguyệt Các, cũng do Ngô Tranh đích thân vặn hỏi tâm chí.

Nếu có bất kỳ dị trạng nào, tốc báo cho Trẫm!" Khâu Khải Phong toàn thân rùng mình, vội vàng khom người: "Thần, tuân chỉ!" Hắn tuy rằng chưa tiến vào thông đạo, nhưng vừa rồi một tia oán niệm cùng ma khí chợt lóe lên kia đã làm hắn cả người phát lạnh. "Bệ hạ." Khâu Khải Phong nhớ tới một chuyện, lại hỏi: "Nơi này nếu quan trọng như vậy, Lãm Nguyệt Các có nên tạm thời đóng cửa, nghiêm ngặt phong tỏa hay không?" Lâm Tẫn xua tay: "Không cần, buôn bán như thường là được." Lãm Nguyệt Các đã là thánh địa trong lòng văn nhân kinh đô, càng là nơi quan trọng để giao lưu cảm ngộ, nếu đột nhiên đóng cửa, khó tránh khỏi dẫn tới dân gian nghi kỵ rung chuyển.

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, chuyển đề tài hỏi: "Ngọc Dao nha đầu kia, hẳn là đã gửi thư cho khanh rồi chứ?" Ánh mắt Khâu Khải Phong sáng lên, kích động cùng vinh hạnh gần như tràn ra mặt: "Hồi Bệ hạ, thư đã nhận được.

Thần...

đa tạ Bệ hạ tín nhiệm tiểu nữ!

Thần cảm kích khôn cùng!" Lâm Tẫn vỗ vỗ vai hắn, thanh âm trầm ổn: "Trẫm tin là tin khanh.

Chớ để Trẫm thất vọng." Dứt lời.

Thân ảnh tiêu tán tại chỗ.

Khâu Khải Phong đứng tại chỗ, hốc mắt hơi nóng, nội tâm tràn đầy cảm động cùng quyết tâm bành trướng. .....

Sắc trời dần tối.

Khôn Ninh Cung.

Lâm Trẫn còn chưa bước vào cửa điện, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non thanh thúy. "Kẽo kẹt..." Cửa điện đẩy ra.

Người Lâm Trẫn chưa đến thanh âm đã tới trước: "Thằng nhóc thối, khóc cái gì?

Quấy rầy Mẫu hậu ngươi nghỉ ngơi, xem Trẫm không đánh đít ngươi!" Trên giường, thân thể Tô Vãn Tình đã khôi phục hơn nửa, nghe vậy không khỏi mím môi cười khẽ.

Nàng vừa định đứng dậy hành lễ, lại bị Lâm Trẫn hư ấn tay ngăn cản: "Hoàng hậu không cần đa lễ, nằm là tốt rồi." "Tạ Bệ hạ." Tô Vãn Tình nhu thanh đáp, trong mắt ba quang lưu động.

Sáng nay tảo triều, Bệ hạ trước mặt văn võ bá quan lập trữ phong hậu, phần tâm ý này, nàng sao có thể không hiểu.

Nói đến cũng lạ, tiểu Lâm Minh giống như nghe hiểu phụ thân "uy hiếp", rút rút cái mũi nhỏ, thế nhưng thật sự nín khóc, chớp chớp mắt, dần dần ngủ say.

Yến Kinh Tuyết ôn nhu đưa tã lót cho Lâm Trẫn, cười khẽ nói: "Bệ hạ ngài xem, khuôn mặt nhỏ nhắn này của Điện hạ, lớn lên nhất định tuấn lãng phi phàm." "Đó là đương nhiên." Lâm Trẫn đón lấy con trai, nhướng mày nói: "Con trai của Trẫm, sao có thể kém được?" Yến Kinh Tuyết cùng Tô Vãn Tình nhìn nhau cười, trong mắt đều là noãn ý.

Lâm Tẫn cúi đầu nhìn kỹ.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Minh tuy vẫn non nớt, nhưng giữa trán đã ẩn ẩn lộ ra một tia ngạo nhiên phi phàm cùng khí thế đế vương.

Căn cơ Tông Sư cảnh càng phát ra vững chắc, thậm chí hắn có thể cảm giác được, chân khí trong cơ thể tên nhóc này vẫn đang chậm rãi tăng trưởng, e là không quá mấy ngày liền có thể đột phá tới Tông Sư trung kỳ. "Thằng nhóc này, thật là làm người ta không nỡ buông tay." Lâm Tẫn thấp giọng cười nói, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của hài nhi.

Cưng nựng một hồi lâu, hắn mới giao con lại cho Yến Kinh Tuyết, để nàng đưa đến thiên điện an trí.

Ngay lúc này — "Vèo!" Một đạo hắc quang nhỏ đến mức khó phát hiện từ trong tã lót lướt ra, vững vàng rơi xuống bên chân Lâm Tẫn, thân mật cọ cọ vạt áo hắn. "Đói ~~" Một đạo ý niệm non nớt nhưng rõ ràng truyền vào trong não hải hắn.

Lâm Tẫn dở khóc dở cười: "Ngươi suốt ngày, trừ ăn ra còn có thể nghĩ chút chuyện khác không?" Tiểu gia hỏa này sinh ra chưa đến một ngày, đã nuốt bốn đầu Xá Lị yêu thú, thế mà còn chưa no?

Hắn vung tay áo, trên quảng trường ngoài điện ầm ầm rơi xuống một tòa "núi thịt" — chính là thân thể khổng lồ của Liệt Địa Long Tích.

Phượng Linh Vệ canh giữ ngoài điện kinh hãi suýt chút nữa rút kiếm, còn tưởng rằng yêu thú tập kích cung! "Đi ăn đi." Lời còn chưa dứt.

Tiểu Hắc đã hóa thành một đạo hắc ảnh thoan ra ngoài điện, không có chút lưu luyến nào.

Lâm Tẫn lắc đầu thất cười, xoay người trở lại bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Tô Vãn Tình.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp, ngữ khí hắn bất giác thả lỏng: "Hôm nay vất vả cho nàng.

Minh nhi đứa nhỏ này không quấy nàng chứ?

Nếu có chỗ nào không khoẻ, nhất định phải nói cho Trẫm." Tô Vãn Tình khẽ lắc đầu, ánh mắt như nước: "Có Kinh Tuyết và các ma ma chiếu ứng, thần thiếp hết thảy đều tốt." Lâm Tẫn vuốt ve tóc nàng, thấp giọng nói: "Khoảng thời gian này, việc vặt quá nhiều, lạnh nhạt nàng.

Tối nay Trẫm chỗ nào cũng không đi, cứ ở chỗ này bồi nàng nói chuyện." Ánh nến chập chờn.

Chiếu lên thân ảnh hai người đang thủ thỉ.

Hắn nói về biên quan an định, nói về giang hồ thú văn, nói về một chút cấu tưởng đối với tương lai.

Nàng lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên nhẹ giọng đáp lại, khóe mắt đuôi mày đều là ôn nhu.

Giờ khắc này, hắn không phải đế vương chấp chưởng giang sơn, nàng cũng không phải Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Chỉ là phu thê tầm thường, lúc đêm khuya thanh vắng, nói một chút lời tâm tình.

Đêm đã khuya.

Lâm Tẫn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nhu thanh nói: "Hoàng hậu, giờ lành không còn sớm, nghỉ ngơi thôi.

Đêm nay Trẫm bồi nàng." Tô Vãn Tình ánh mắt sáng lên, dùng sức gật đầu.

Nàng đã quá lâu không được rúc vào trong lồng ngực ấm áp kiên cố kia.

Nhưng mà đúng lúc này — "Bệ hạ!" Thanh âm dồn dập của Yến Kinh Tuyết từ thiên điện truyền đến, nương theo tiếng bước chân hỗn loạn.

Nàng vội vã chạy vào nội điện, trên dung nhan xinh đẹp viết đầy bất an, yết hầu run rẩy: "Thái tử Điện hạ... tình huống không đúng!" Sát na!

Thân hình Lâm Tẫn đã như khói nhẹ lướt tới thiên điện.

Tô Vãn Tình hoa dung thất sắc.

Chương 385

Không màng thân thể sau sinh suy yếu, giãy giụa liền muốn xuống giường, bước chân lảo đảo chạy về phía thiên điện.

Yến Kinh Tuyết vội vàng tiến lên nâng.

Trong thiên điện, ánh nến bị một cỗ khí cơ mạc danh áp chế chợt tối sầm, quang ảnh hoảng hốt bất định.

Mấy lão ma ma trông coi Thái tử quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run lẩy bẩy, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng.

Trên giường, tã lót minh hoàng phảng phất đặt trong kiếm vực vô hình.

Đạo đạo vi quang như tơ băng du tẩu, vờn quanh hài nhi — đó không phải noãn vụ, mà là kiếm khí ngưng thực đến cực hạn, đã vô thanh vô tức cắt chăn gấm thành những vết rách nhỏ mật như mạng nhện! "Con ta... con ta làm sao vậy?" Tô Vãn Tình đuổi tới cửa, sự thương bạch cùng nôn nóng trên mặt làm người ta thót tim.

Lâm Tẫn giơ tay ra hiệu an tâm.

Hộ thể chân khí của hắn tự nhiên lưu chuyển, hình thành một đạo bình chướng nhu hòa, đem luồng kiếm ý sắc bén kia cách tuyệt ở bên ngoài.

Chậm rãi tiến lên, cúi đầu nhìn chăm chú — trong tã lót, Lâm Minh vẫn hai mắt nhắm nghiền, ngủ ngon lành.

Đạo kiếm khí lăng lệ đủ để khiến Tông Sư bình thường da tróc thịt bong kia, đối với nó mà nói lại như gió xuân phất mặt, không chỉ vô hại, ngược lại làm nó ngủ càng thêm an ổn, khóe miệng nhỏ thậm chí còn vương một tia thỏa mãn. "Hửm?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt

dừng lại ở cổ tay trái lộ ra khỏi tã lót của con trai.

Một vết xăm màu đen, giờ phút này đang phiếm vi quang, minh ám phập phồng, thế nhưng ẩn ẩn tương hợp với khí tức lưu chuyển trong cơ thể Lâm Minh.

Lâm Tẫn khóe miệng khẽ nhếch, dây thần kinh đang căng thẳng lỏng xuống, thấp giọng cười mắng: "Thằng nhóc thối, dọa Trẫm nhảy dựng." Hắn xác thực không nghĩ tới — yêu thú sau khi nhận chủ, thế nhưng còn có thể phản hồi thực lực bản thân cho chủ nhân!

Vừa nãy Tiểu Hắc cắn nuốt đầu Liệt Địa Long Tích kia, thực lực bạo trướng, lúc trở về trong cơ thể Lâm Minh, yêu lực bàng bạc tự nhiên dũng hướng túc chủ, thế nhưng trực tiếp dẫn động bản nguyên Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, thúc đẩy cảnh giới của nó tự hành đột phá!

Như vậy cũng tốt!

Lâm Minh còn nhỏ, chưa có ý thức chủ quan, dù có siêu cường thể chất, trong vòng vài năm e cũng khó có thể tự chủ tu luyện.

Nhưng như vậy... chỉ cần Tiểu Hắc không ngừng cắn nuốt, không ngừng biến cường, cảnh giới của nó chẳng phải cũng có thể theo đó nước lên thì thuyền lên?

Xem ra, ngày sau phải nghĩ biện pháp tìm thêm chút "khẩu lương" cho tiểu gia hỏa này.

Tô Vãn Tình được Yến Kinh Tuyết đỡ lại gần vài bước, nôn nóng truy vấn: "Bệ hạ, Minh nhi đây rốt cuộc là..." "Đừng hoảng." Lâm Tẫn xoay người, đem bàn tay hơi lạnh của nàng hoàn toàn bao vào lòng bàn tay, chân khí ấm áp theo đó nhẹ nhàng độ qua. "Cảnh giới Minh nhi có điều đột phá, chuyện tốt." Nghe vậy, trái tim đang treo của Tô Vãn Tình rốt cuộc cũng hạ xuống.

Trên giường, kiếm khí toàn thân Lâm Minh dần dần ngưng thực, phát ra tiếng đê minh khẽ khàng.

Khuôn mặt nhỏ của nó hơi động, chân khí trong cơ thể bôn dũng một cái chớp mắt, ngay sau đó tất cả kiếm khí chợt thu liễm vô tung.

Hô hấp đều đều, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận, ngủ so với lúc trước càng sâu.

Chỉ có cẩn thận cảm tri, mới có thể phát giác khí tức của nó đã lặng lẽ ổn cố tại Tông Sư trung kỳ, căn cơ vững chắc vô cùng.

Lâm Tẫn tra xét một phen, xác nhận vô dạng, mới phân phó cho các ma ma đang quỳ rạp: "Hảo sinh chăm sóc Thái tử, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào, tức khắc tới báo." "Nô tỳ tuân chỉ." Các ma ma như được đại xá, dập đầu lĩnh mệnh.

Tô Văn Tình nhìn gương mặt điềm tĩnh ngủ say của con trai, vẫn không yên tâm.

Vừa muốn mở miệng, Lâm Tẫn đã nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay nàng: "Minh nhi rất khỏe.

Nàng vừa sinh sản, tuy đã tới Đại Tông Sư, nhưng nguyên khí chưa phục, đêm nay hảo sinh nghỉ ngơi." Thân mang Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, kiếm đạo pháp tắc cùng bản nguyên đạo vận chí thuần chí duệ tự hành du tẩu trong kinh mạch, đủ để chém diệt tà túy bệnh khí tầm thường — đứa nhỏ này, sợ là ngay cả phong hàn cảm mạo cũng khó gặp được một lần.

Yến Kinh Tuyết tiến lên khẩn thiết nói: "Hoàng hậu yên tâm, đêm nay ta canh ở bên ngoài, Điện hạ tuyệt sẽ không có việc gì." Tô Văn Tình trong mắt noãn ý hiện lên, gật gật đầu: "Làm phiền muội." "Thần thiếp phận sự phải làm." Yến Kinh Tuyết nói.

Lâm Tẫn không nói thêm gì nữa, cánh tay sao một cái, liền đem Tô

Văn Tình vững vàng bế lên, đưa về giường trong nội điện.

Vì nàng cẩn thận dịch chăn xong, hắn hòa y nằm nghiêng, đem nàng cả người ôm vào trong lồng ngực kiên cố ấm áp của mình. "Ngủ đi." Cằm Lâm Tẫn khẽ tựa lên đỉnh đầu nàng, thanh âm trầm thấp nhu hòa: "Trẫm ở đây." Tô Văn Tình khẽ "Ân" một tiếng, nghe nhịp tim bình ổn kia, cảm thụ được khí tức làm người an tâm, mỏi mệt cùng kinh ưu toàn thân dần dần hóa thành mây khói. .....

Một tháng sau.

Những ngày này, Lâm Tẫn coi như triệt để nếm được chút ngon ngọt của cái gọi là "Vô vi nhi trị".

Có Triệu Phổ cùng một đám năng thần phụ chính, chính vụ rườm rà gần như không cần hắn đích thân hỏi đến.

Mỗi ngày chẳng qua là phẩm trà tĩnh tâm, bồi Tô Văn Tình đi dạo Ngự Hoa Viên, ôm Lâm Minh trêu đùa một lát dưới nắng ấm, ngày tháng tiêu dao đến mức làm người ta hoảng hốt.

Khó trách trong lịch sử hôn quân xuất hiện lớp lớp — an dật thế này, ai đỡ nổi? "Bệ hạ." Vú em tiến lên, cung kính hành lễ, khẽ nhắc nhở: "Điện hạ nên uống sữa." Lâm Tẫn lúc này mới lưu luyến không rời mà đưa hài nhi trong lòng ra.

Vừa đứng dậy, Phượng Linh Vệ đã rảo bước tiến lên, quỳ một gối xuống đất: "Khởi bẩm Bệ hạ, Đại trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang cầu kiến ngoài Ngự Thư Phòng!" Lâm Tẫn khẽ nhướng mày: "Trẫm biết rồi." Tháng trước triều đình ban bố 《Thảo Ma Hịch Văn》, Tàng Kiếm Sơn Trang tích cực hưởng ứng, Diệp Quy Trần càng là thân phó các thánh địa liên lạc.

Nay đột nhiên nhập kinh, sợ là... gặp vấn đề. "Bệ hạ, chính sự quan trọng." Tô Văn Tình săn sóc nói.

Lâm Tẫn giơ tay sửa lại tóc mai cho nàng, đặt một nụ hôn lên trán: "Giờ giấc không còn sớm, Hoàng hậu nhớ dùng bữa." Dứt lời, xoay người rời đi.

Không bao lâu, Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn nhìn Tiêu Luyện và Diệp Quy Trần đang chờ ngoài cửa, tùy ý xua tay: "Vào rồi nói." Sau khi tứ tọa trong điện, ánh mắt Lâm Tẫn trực tiếp rơi về phía Diệp Quy Trần: "Diệp trưởng lão, các thánh địa còn lại, có phản ứng gì?" Diệp Quy Trần chắp tay: "Hồi Bệ hạ, Cửu Tiêu Thánh Tông và Thiên Diễn Tông đều đã hưởng ứng, lấy Thiên Đạo khởi thệ, cùng triều đình thảo phạt ma hoạn, tuyệt không lưu tình.

Ngoài ra..." Hắn hơi dừng, ngữ khí gia trọng: "Thiên Cơ Các cũng chiêu cáo giang hồ, tán đồng quyết sách của triều đình!" "Ồ?" Trong mắt Lâm Tẫn lược qua một tia kinh ngạc: "Thiên Cơ Các thế nhưng cũng nguyện phát thanh... thật khiến Trẫm ngoài ý muốn." Thiên Cơ Các tuy không có để uẩn hùng hậu, chiến lực cường hoành như Tàng Kiếm Sơn Trang, nhưng họ nắm giữ tình báo thiên hạ, bói toán thiên cơ, địa vị trong lòng võ giả giang hồ là siêu nhiên.

Thái độ của bọn họ, thường thường bị coi là thiên ý sở hướng, đại thế sở xu!

Nay ngay cả Thiên Cơ Các đều công khai ủng hộ triều đình, những kẻ đang quan vọng, dị nghị trên giang hồ tự nhiên khó mà dấy lên sóng gió.

Lúc này, Lâm Tẫn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt ngưng lại: "Thanh Hư Quan thì sao?

Bọn họ thái độ gì?" Thần tình Diệp Quy Trần chợt trầm xuống, giữa mày ngưng tụ một mảnh mây đen: "Hồi Bệ hạ, Thanh Hư Quan... chưa từng biểu thái.

Hơn nữa..." Lời hắn nói đột ngột dừng lại, đáy mắt xẹt qua một phần lo âu khó che giấu. "Hơn nữa cái gì?" Ánh mắt Lâm Tẫn đột nhiên ngưng lại.

Nhiệt độ trong Ngự Thư Phòng phảng phất nháy mắt giảm mạnh, sát ý ẩn hối như kim băng lan tràn ra.

Diệp Quy Trần hít sâu một hơi, ngữ điệu trầm ngưng như sắt: "Hơn nữa, Thanh Hư Quan nửa tháng trước đột nhiên phong sơn tỏa môn, triệt để cách tuyệt, hộ sơn đại trận toàn khai!" "A..." Lâm Tẫn từ từ dựa vào lưng ghế, phát ra một tiếng cười khẽ cực lạnh: "Xem ra, Thanh Hư Quan này là quyết tâm muốn hát ngược lại với triều đình a." Triều đình 《Thảo Ma Hịch Văn》 vừa mới chiêu cáo thiên hạ, Thanh Hư Quan thân là một trong ngũ đại thánh địa giang hồ, chẳng những không hưởng ứng trước tiên, ngược lại trực tiếp phong sơn tỏa môn.

Ý vị trong đó, lại rõ ràng bất quá!

Lâm Tẫn bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Luyện, khóe miệng gợi lên nếp nhăn cười như không cười: "Tiêu Thái sư, đối với việc này, khanh có cao kiến gì?" Thân thể Tiêu Luyện mạnh mẽ chấn động!

Ngay trước đó, lão còn thề son sắt cam đoan với Bệ hạ, Thanh Hư Quan tuyệt không có vấn đề, tất sẽ thần phục quyết sách của triều đình.

Giờ khắc này cái tát này tới vừa nhanh vừa tàn nhẫn!

Lão mặt già một trận xanh trắng, đôi mắt vẩn đục giao chức nộ hỏa cùng hàn ý, lập tức khom người ôm quyền, thanh âm chém đinh chặt sắt: "Bệ hạ yên tâm!

Lão thần bây giờ sẽ đích thân đi Thanh Hư Quan một chuyến, đám

đạo sĩ mũi trâu kia nếu dám bất phục, thần liền một kiếm san bằng sơn môn bọn họ!" Dứt lời, xoay người định đi ra ngoài điện.

Lấy tu vi Khấu Thiên Cảnh thất trọng của lão, cộng thêm sát phạt chi lực quán tuyệt đồng cảnh của kiếm tu, cho dù không thể lấy sức một người phúc diệt toàn bộ thánh địa, cũng đủ để giết đám chiến lực đỉnh cao của đối phương xuyên tim! "Khoan đã." Lâm Tẫn đặt chén trà xuống, lời nói bình đạm nhưng mang theo uy áp không dung nghi ngờ: "Cần gì Tiêu Thái sư đích thân ra tay.

Truyền lệnh La Bạt Vượng, để Thiên Diễn Tông đi dò thám hư thực." Tiêu Luyện sửng sốt.

Tuy không rõ vì sao Bệ hạ không để chính mình đi, lại cũng không dám hỏi nhiều, đành phải cung kính lĩnh mệnh: "Thị." Lâm Tẫn lần nữa nhìn về phía Diệp Quy Trần: "Phật môn bên kia thì sao?

Thái độ gì?" Diệp Quy Trần vội vàng đáp: "Hồi Bệ hạ, Đại Giác Tự cùng Lưu Ly Tịnh Thổ đều đã biểu thái, nguyện tuân theo ý chỉ triều đình, cùng thảo phạt tà ma.

Nhưng Đại Nhật Như Lai Viện lại..." "Cũng không biểu thái?" Đôi mắt Lâm Tẫn sắc bén như đao. "Kia đảo không phải." Diệp Quy Trần lắc đầu: "Bọn họ thả ra lời nói, nói Phật môn thánh địa tự có thủ đoạn hàng ma, cần gì nghe triều đình điều khiển thảo phạt ma, chính bọn họ cũng có thể làm!" Lời vừa dứt.

Khóe miệng Lâm Tẫn chậm rãi giương lên một nụ cười ý vị thâm trường: "Xem ra, Đại Nhật Như Lai Viện này... ngạo mạn thật đấy." Cùng là thánh địa Phật môn, Đại Giác Tự cùng Lưu Ly Tịnh Thổ đều đã cúi đầu, Đại Nhật Như Lai Viện các ngươi dựa vào cái gì mà độc thụ nhất xí? "Bệ hạ." Tiêu Luyện mày nhíu chặt, tiến lên nửa bước nói: "Lão thần cho rằng, Đại Nhật Như Lai Viện tuy là nơi có để uẩn sâu nhất Phật môn, nhưng tuyệt không có năng lực độc tự ứng đối tai

họa tà ma.

Chương 386

Bọn họ làm vậy... e là có vấn đề!" Đầu ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ tay vịn: "Ý của Tiêu Thái sư là, bọn họ muốn đục nước béo cò?" "Chính là vậy!" Tiêu Luyện trầm giọng nói: "Phật môn xưa nay đồng khí liên chi, cực ít đi ngược lại nhau.

Đại Nhật Như Lai Viện lần này đặc lập độc hành, tuyệt không tầm thường!" Ngón tay Lâm Tẫn gõ vô thanh trên tay vịn.

Sau vài nhịp trầm tịch.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, tinh quang sắc bén trong mắt như điện xẹt qua, đứng dậy nói: "Đã như vậy, Trẫm liền đích thân đi Đại Nhật Như Lai Viện một chuyến!" Tiêu Luyện lập tức bước lên một bước, chiến ý thăng đằng: "Lão thần tùy Bệ hạ cùng đi!" "Không cần." Lâm Tẫn lần nữa cự tuyệt, tầm mắt chuyển hướng Diệp Quy Trần, đạm nhiên nói: "Diệp trưởng lão lần này đi tới, hẳn không phải tay không mà đến chứ?" Diệp Quy Trần tiên là dừng lại.

Ngay sau đó bừng tỉnh, nhe răng cười nói: "Bệ hạ minh giám.

Trang chủ cố ý phân phó, vì củng cố căn cơ cho Thái tử Điện hạ, mệnh ta đem toàn bộ dị bảo linh dược sơn trang tích cóp những năm gần đây tới." Lâm Tẫn gật đầu cười nói: "Vậy thì mời Tiêu Thái sư ở lại trong cung, hảo hảo phụ tá Thái tử tu hành." Hiện giờ Diệp Đình Uyên xuôi nam, chính mình nếu lại rời kinh, trong cung nếu không có cao thủ đỉnh tiêm tọa trấn, hắn thật sự khó có thể yên tâm.

Huống chi — kỳ trân dị bảo Tàng Kiếm Sơn Trang mang đến, chỉ có người mình mới rõ ràng nhất làm thế nào vật tận kỳ dụng.

Để lão lưu thủ hoàng cung, đã có thể ổn cố an nguy, lại có thể trợ Lâm Minh càng nhanh củng cố Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, nhất cử

lưỡng tiện.

Thấy thánh ý đã quyết.

Tiêu Luyện cũng không nói thêm gì nữa, khom người ứng nói: "Lão thần tuân chỉ." Lão vừa định lui ra, lại tựa hồ nhớ tới cái gì, xoay người trịnh trọng nói: "Bệ hạ, thực lực Đại Nhật Như Lai Viện không dung khinh thường.

Trấn phái tuyệt học 《Đại Nhật Như Lai Chưởng》 có thể dẫn động thiên địa pháp tắc, từng có uy chém giết vượt cấp...

Hoàn thỉnh vụ tất cẩn thận." Lâm Tẫn một tay chắp sau lưng, giữa mày ngạo ý lăng nhiên: "Tiêu Thái sư cảm thấy, Trẫm sẽ sợ bọn họ?" Tiêu Luyện sửng sốt, ngay sau đó tự giễu lắc đầu.

Bệ hạ đã là Khấu Thiên Cảnh đỉnh phong, Bán bộ Thiên Nhân, dù Đại Nhật Như Lai Chưởng uy lực thông thiên, cũng khó hám thiên uy. "Là lão thần lo xa." Tiêu Luyện chắp tay nói: "Bệ hạ, Đại Nhật Như Lai Viện nằm ở Đại Quang Minh Đỉnh, cách Cửu Tiêu Thánh Tông không xa.

Nếu có nhu cầu, có thể tùy thời điều khiển Cửu Tiêu Thánh Tông... san bằng núi này!" Lâm Tẫn thản nhiên gật đầu: "Trong lòng Trẫm hiểu rõ." Đợi hai người lui ra.

Lâm Tẫn nhìn chăm chú bản đồ cương vực trên vách tường, trầm mặc một lát, mở miệng nói: "Truyền Cố Trục Dã." "Thị." Hải công công khom người lui đi.

Ánh mắt Lâm Tẫn dừng ở một chỗ trên bản đồ — vị trí Đại Quang Minh Đỉnh, xác thực cách Cửu Tiêu Thánh Tông không xa, thậm chí cách Vân Cẩm Thành còn gần hơn.

Sớm biết như thế, lúc trước giải quyết Hạ gia, đã nên thuận đường đi một chuyến.

Không bao lâu.

Cố Trục Dã bước vào Ngự Thư Phòng, quỳ một gối xuống đất: "Thần, khấu kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn đánh giá hắn, đáy mắt lược qua chút ít hài lòng.

Khoảng thời gian này, thiếu niên này tiến bộ thần tốc.

Lấy Trấn Ngục Huyền Thiết đúc lại trường đao hoàn mỹ khế hợp thể chất đặc thù của hắn, làm cảm ngộ đao ý của hắn tiến triển cực nhanh.

Trước mắt đã tới Đại Tông Sư trung kỳ!

Nhưng mà — theo cảnh giới tăng lên, tôn Đao Ma bị phong ấn trong đan điền hắn lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Phong ấn tuy chắc, lại vẫn có từng tia ma khí thấm ra, lặng lẽ ăn mòn ý chí hắn.

Đã muốn đi Đại Nhật Như Lai Viện... vừa lúc mượn hạo nhiên phật pháp của Phật môn, áp một áp hung tính Đao Ma kia, đối với đạo tâm cùng tu hành của Cố Trục Dã đại có ích lợi. "Chuẩn bị một chút, tùy Trẫm xuất cung." "Thị!" .....

Mấy ngày sau.

Ngoài Đại Quang Minh Sơn.

Lâm Tẫn ghìm chặt Đạp Diễm Kinh Hồng, ngước mắt nhìn ngọn núi nguy nga cao vút trong mây, phật quang lượn lờ nơi xa kia, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Không hổ là thánh địa Phật môn.

Còn chưa chân chính bước vào phạm vi sơn mạch, khí tức phật pháp hạo hãn như biển kia đã ập vào mặt, trang nghiêm túc mục, khiến người ta nảy sinh kính sợ.

Cố Trục Dã lẳng lặng đứng một bên, bàn tay nắm chặt cán đao màu mực bên hông, hai mày nhíu chặt, sắc mặt ẩn ẩn trắng bệch. "Sao vậy?" Lâm Tẫn liếc hắn một cái.

Cố Trục Dã ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi như ẩn như hiện sâu trong tầng mây, thấp giọng nói: "Bệ hạ, không biết vì sao... thần cảm thấy một loại chán ghét mãnh liệt, từ đáy lòng trào ra." "Chán ghét?" Lâm Tẫn hơi ngẩn ra, ngay sau đó hiểu rõ cười: "Không phải ngươi chán ghét, là thứ trong cơ thể ngươi...

đang sợ." Phật quang phổ chiếu, vạn tà lui tránh.

Đao Ma cùng Cố Trục Dã đồng căn đồng nguyên, sẽ sinh ra bài xích bản năng đối với thánh địa Phật môn này, là chuyện bình thường. "Đi thôi." Đáy mắt Lâm Tẫn phong mang chợt lóe: "Đi hội ngộ đám hòa thượng... tâm cao khí ngạo này." Hắn vươn tay chộp lấy bả vai Cố Trục Dã, thân ảnh đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang phóng lên tận trời!

Hắn không chú ý tới — trong tầng tầng phật quang bao phủ đỉnh núi kia, vòng ngoài cùng nhất, cũng không phải màu vàng thuần túy.

Mà là nhiễm một đường cực nhạt, gần như khó có thể phát giác... màu đỏ đen!

Trong nháy mắt.

Hai người đã lăng không đứng trên Đại Quang Minh Đỉnh.

Lâm Tẫn quan sát đại trận Phật môn kiên cố như thành đồng phía dưới, khóe miệng gợi lên một độ cong băng lãnh, thanh như lôi đình ầm ầm truyền khắp sơn dã: "Đại Nhật Như Lai Viện." "Trẫm cho các ngươi ba nhịp thở, mở ra đại trận." Hắn chậm rãi giơ tay, thiên địa chân khí điên cuồng tụ long, ngưng tụ kiếm nhận! "Nếu không..." "Trẫm liền thân thủ, đập nát thánh địa Phật môn này của các ngươi!"

Lâm Tẫn lời vừa ra sát na — càn khôn chợt tối!

Chân khí bốn phía bạo loạn đảo cuốn, trăm dặm phong lôi tất số bị xả nhập vào lòng bàn tay hắn!

Một thanh kiếm ảnh màu vàng nhạt thuần túy do chân khí hạo hãn ngưng thành, từ phía sau hắn mạnh mẽ hiển hiện.

Kiếm ảnh đón gió bạo trướng!

Ba thước, mười trượng, trăm trượng... trong nháy mắt hóa thành một đạo thiên trượng cự nhận như khai thiên tích địa, trên thân kiếm lưu chuyển văn lộ pháp tắc mang tính chôn vùi.

Chỉ vẻn vẹn huyền đình trên không, liền áp hư không nứt toác, phát ra tiếng ai minh không chịu nổi gánh nặng.

Cả tòa Đại Quang Minh Sơn dưới cổ hoàng hoàng thiên uy này, kịch liệt chấn chiến, dường như ngay sau đó sẽ băng toái! "A Di Đà Phật!" Một tiếng phật hiệu già nua hồn hậu từ bên trong đại trận vang lên, như chuông cổ gột rửa tâm thần.

Phật quang màu vàng từ đỉnh núi bùng phát, trên quang màng của hộ sơn đại trận gợn sóng nhộn nhạo, mấy đạo thân ảnh từ từ hiện lên.

Cầm đầu là một vị lão tăng khoác cà sa xích kim.

Dung nhan khô héo, lông mày trắng rủ xuống má, nhưng đôi mắt lại trong veo như lưu ly, sâu bên trong ẩn có phật quang lưu chuyển.

Lão tay cầm Cửu Hoàn Tích Trượng, mỗi một bước đạp ra, dưới chân liền sinh hư ảnh hoa sen vàng.

Phía sau đi theo bốn vị tăng lữ trung niên, hoặc cầm Hàng Ma Xử, hoặc thác Tử Kim Bát, người nào người nấy khí tức trầm ngưng, phật lực bàng bạc. "Khấu Thiên Thất Trọng?" Lâm Tẫn mi phong hơi nhướng, đáy lòng nói nhỏ.

Không hổ là đệ nhất thánh địa Phật môn, để uẩn sâu, quả nhiên không kém gì Tàng Kiếm Sơn Trang!

Lão tăng chắp tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn về phía thanh thao thiên cự nhận trên không trung kia, ngữ điệu bình hòa nhưng mang theo trầm trọng: "Vị thí chủ này, giá lâm Đại Nhật Như Lai Viện ta, bức bách bằng uy thế như vậy... là có dụng ý gì?" Lão tự nhiên có thể cảm nhận được uy áp như vực sâu ngục thẳm trên người Lâm Tẫn — thực lực e rằng ở trên mình!

Nếu không phải như thế!

Lấy thân phận tôn quý của thánh địa Phật môn, lão há lại khách khí xưng một tiếng "thí chủ"?

Lâm Tẫn ngay cả nhìn cũng chưa nhìn lão một cái.

Chỉ là hơi nâng mắt, nhìn về phía kiếm ảnh rộng lớn như liên tiếp thiên địa đã bành trướng tới ba ngàn trượng kia, khóe miệng gợi lên một độ cong băng lãnh. "Ba nhịp." "Đến." Dư âm chưa tan, tay phải hắn hư hư ấn xuống dưới. "Oanh!!!" Thanh cự kiếm treo trên trời cao kia, động.

Không có chiêu thức hoa mỹ, không có biến hóa rườm rà, chỉ là đơn giản nhất, thô bạo nhất — chém xuống!

Kiếm phong xé rách trời cao, nơi đi qua không gian co rút, vết nứt đen kịt như mạng nhện lan tràn, chân khí loạn lưu cuồng bạo hóa thành cuồng phong tịch quyển sơn dã.

Giữa hoàn vũ, chỉ còn lại quang hoa của một kiếm này, nóng rực như liệt nhật trụy thế, khí tức hủy diệt bao trùm tứ dã bát hoang!

Chương 387

Đồng tử lão tăng co rụt lại, tê thanh lệ quát: "Kết Kim Cương Phục Ma Đại Trận!!!" "Dạ!" Bốn vị tăng lữ trung niên phía sau ứng thanh mà động, nháy mắt phân lập bốn phương, phật khí trong tay bạo phát ra kim quang chói mắt.

Bên trong sơn môn, mấy trăm tăng chúng đồng thanh tụng kinh, phật lực hạo đãng như sông lớn đổ về biển, điên cuồng chú nhập hộ sơn đại trận. "Ông!" Quang màng màu vàng chợt dày gấp mười, mặt ngoài hiện lên vô số phạm văn phù lục, hư ảnh một tôn Cẩu Đà* khổng lồ từ trong quang màng dâng lên, chắp tay trước ngực, đón đỡ cự kiếm chém xuống.

Một chớp mắt sau — kiếm cùng tượng phật chạm nhau!

Không có thanh âm.

Hoặc là nói, thanh âm đã vượt qua giới hạn thính giác.

Chỉ có ba văn phá diệt từ trung tâm va chạm nổ tung, ngọn núi chấn chiến, cổ mộc hóa thành bột mịn, đá vụn phóng lên tận trời! "Rắc...

Rắc rắc!" Vẻn vẹn kiên trì nửa nhịp, mặt ngoài hư ảnh Cẩu Đà nứt ra vô số văn lộ nhỏ mật, bỗng nhiên tán loạn.

Quang màng màu vàng như lưu ly phiến phiến vỡ vụn, mấy trăm tăng chúng chủ trì đại trận tề tề phun máu, kẻ tu vi hơi yếu đương trường hôn mê bất tỉnh.

Uy thế tàn dư của cự kiếm không giảm, nặng nề bổ lên quảng trường sơn môn — "Ầm ầm!!!" Địa động sơn dao!

Một đạo rãnh sâu không thấy đáy dài cả trăm mét xé rách quảng

trường, một đường lan tràn đến trước đài giai chủ điện.

Đá vụn văng khắp nơi, bụi mù ngập trời, cả ngọn núi giống như bị một kiếm bổ ra đầu lâu!

Bốn vị tăng lữ trung niên như gặp trọng kích, bay ngược ra ngoài, đụng nát mấy cây cột điện mới miễn cưỡng dừng lại thân hình, cà sa nhiễm huyết, khí tức uể oải.

Ngay cả lão tăng lông mày trắng kia, cũng bị dư ba kiếm khí chấn đến lui liền mười mấy bước, mỗi lui một bước, phiến đá xanh dưới chân liền nổ tung một mảng.

Lão sắc mặt triều hồng, đầu hầu ngọt lịm, ngạnh sinh sinh đem nghịch huyết áp xuống, tích trượng trong tay ông minh không chỉ, phật quang ảm đạm.

Uy một kiếm, thế nhưng đến mức này!

Bụi mù dần tan.

Lâm Tẫn mang theo Cố Trục Dã, từ không trung chậm rãi hạ xuống, y mệ phiêu phiêu, không nhiễm một hạt bụi.

Hắn đạp trên quảng trường bừa bộn, tầm mắt quét qua bốn phía — các điện các sụp đổ, kim thân nứt toác, tăng chúng nằm ngang dọc, cuối cùng rơi vào tôn tượng Như Lai Phật Tổ mạ vàng cao đến mười trượng trong chủ điện nguy nga.

Tượng phật đê mi thùy mục, bảo tướng trang nghiêm.

Lâm Tẫn lại chỉ nhàn nhạt liếc qua, trong mắt không có chút kính sợ, chỉ có hờ hững.

Tựa hồ kia chẳng qua chỉ là một pho tượng đất sét làm việc tinh xảo.

Hắn xoay người, ánh mắt khóa chặt lão tăng lông mày trắng:

"Ngươi, chính là phương trượng nơi này?" Lão tăng hít sâu một hơi, áp xuống khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, chắp tay trước ngực: "A Di Đà Phật...

Bần tăng Trí Minh." Lão ngẩng đầu, khuôn mặt khô héo hiện lên một tia trầm thống cùng túc mục: "Thí chủ giá lâm chốn phật môn thanh tịnh, không nói lời nào liền hủy sơn môn ta, thương đệ tử ta... hành động này, phải chăng quá mức vô lễ?" "Vô lễ?" Lâm Tẫn cười khẽ một tiếng, thanh âm thanh lãnh như băng tuyền kích thạch.

Hắn chắp tay sau lưng, ngửa đầu nhìn về phía trời cao, phảng phất đang trần thuật chân lý tầm thường nhất thế gian: "Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ; Suất thổ chi tân, mạc phi vương thần." "Trẫm tức thiên uy, cần gì thi lễ với các ngươi?" Ngôn xuất pháp tùy.

Như sấm sét nổ vang trong tai mỗi tăng nhân tại trường!

Trẫm?!

Phương trượng Trí Minh đồng tử mạnh mẽ co rụt, chúng tăng phía sau càng là hãi nhiên biến sắc, vô số ánh mắt tề xoát xoát tụ tiêu tại trên đạo thân ảnh huyền bào kia.

Đương kim thiên hạ, kẻ có thể tự xưng "Trẫm", chỉ có một người — Đại Uyên Thiên Tử, Lâm Tẫn!

Trong lòng Phương trượng Trí Minh kịch chấn, dưới lông mày trắng, nơi sâu thẳm trong đôi mắt tựa lưu ly kia cực nhanh lướt qua một tia ngưng trọng khó có thể phát giác, thậm chí... một tia lo âu ẩn hối.

Lão chắp tay trước ngực, khom người thi lễ, tư thái hạ thấp, ngữ khí lại vẫn giữ vững vàng: "Nguyên lai là Bệ hạ thân lâm...

Bần tăng có thất viễn nghênh.

Chỉ là không biết, Bệ hạ dùng thủ đoạn lôi đình như thế, là vì

chuyện gì?" Lâm Tẫn đạm nhiên nói: "Triều đình ban bố 《Thảo Ma Hịch Văn》, thiên hạ tông môn đều cần hưởng ứng.

Đại Nhật Như Lai Viện, vì sao không theo?" Phương trượng Trí Minh trầm giọng nói: "Bệ hạ bớt giận.

Đại Nhật Như Lai Viện thân là tổ đình Phật môn, đối với tác hại của tà ma thâm ác thống tuyệt.

Tự ta tự có Kim Cương Phật Pháp, La Cẩu Đại Trận có thể trấn yêu ma, không lao triều đình phí tâm điều độ." "Ồ?" Lâm Tẫn hơi nhướng mày, cười như không cười: "Nói như vậy, Phương trượng rất có tự tin đối với thực lực quý tự... sao?" Trí Minh không nói.

Thân thể gầy gò đĩnh trực như tùng, sự trầm mặc bản thân đã là câu trả lời.

Ý cười trên mặt Lâm Tẫn đột nhiên liễm sạch. "Họa tà ma, tịch quyển thiên hạ, không phải một tông một phái có thể ngăn cản." Ngữ điệu hắn chuyển lạnh, từng chữ như sắt: "Trẫm ban 《Thảo Ma Hịch Văn》, là vì tập kết lực lượng giang hồ, cùng ngự đại kiếp.

Phàm là tông môn, đều phải nghe lệnh, đây là thiết luật, cũng là Thiên Đạo." Ánh mắt hắn quét qua sơn môn sụp đổ, cuối cùng dừng lại trên mặt Trí Minh. "Đại Nhật Như Lai Viện là cưỡng lại thánh chỉ, coi pháp độ triều đình như không có gì, coi an nguy thiên hạ như không thấy." Dư vận còn đó, hắn bước về phía trước một bước. "Oanh!" Cả tòa quảng trường bỗng nhiên trầm xuống!

Trần yên bị cự lực vô hình áp dán xuống đất nổ tung, uy áp khuynh thiên ầm ầm giáng xuống.

Trừ Phương trượng Trí Minh thân hình kịch chiến, miễn cưỡng đứng thẳng ra, tăng chúng còn lại không ai không khuôn mặt trắng bệch, gần như muốn quỳ rạp. "Đại Nhật Như Lai Viện." Lời nói của

Lâm Tẫn không cao, lại như thiên đạo pháp chỉ, từng chữ từng câu, tạc vào sâu trong linh hồn mỗi người: "Trẫm, cho các ngươi cơ hội cuối cùng." Hắn dừng một chút, ánh mắt như kiếm, đâm về phía Trí Minh: "Tức khắc khởi, lấy Thiên Đạo làm thệ, hiệu trung triều đình, tuân theo hết thảy chiếu lệnh của triều đình." Lời vừa dứt, vạn lại tịch nhiên.

Chỉ có gió núi gào thét, cuốn theo huyết tinh cùng tro bụi.

Lâm Tẫn chậm rãi giơ tay, chỉ về phía sơn môn rách nát kia, cùng với vạn thiên điện các phía sau, giọng nói bình tĩnh, nhưng ẩn chứa sự quyết tuyệt khiến người ta lạnh thấu xương tủy: "Nếu không..." "Trẫm không ngại — Diệt Phật." Trên quảng trường, nha tước vô thanh!

Tất cả tăng chúng còn có thể bảo trì thanh tỉnh, không ai không sắc mặt trắng bệch, trong mắt dâng lên sự hãi nhiên cùng chấn nộ không thể tin nổi.

Diệt Phật?

Dù là Thiên Uyên Đại Đế năm đó, cũng không dám khẩu xuất cuồng ngôn bực này!

Đây là tuyên chiến với ức vạn tín đồ thế gian, là khinh nhờn đối với nhân quả luân hồi! "Bệ hạ!" Một vị tăng lữ trung niên giãy giụa đứng dậy, bên môi nhiễm huyết, tê thanh nói: "Phật môn thanh tịnh, phổ độ chúng sinh, Bệ hạ sao có thể nhân cơn giận nhất thời, làm ra hành động... nghịch thiên này!" Lâm Tẫn ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái, tầm mắt chỉ khóa tại trên người Phương trượng Trí Minh.

Đôi mắt kia bình tĩnh, lại sắc bén hơn, hàn liệt hơn bất kỳ đao kiếm nào.

Thân thể gầy gò của Phương trượng Trí Minh khẽ run rẩy trong gió, không phải sợ hãi, mà là một loại áp ức cực hạn.

Lão cúi thấp lông mày trắng, hai tay chắp lại, đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, dưới cà sa, phật lực bàng bạc như biển giận cuộn trào, lại bị lão gắt gao giam cầm ở trong cơ thể.

Khí tức Khấu Thiên thất trọng minh diệt bất định, uyển nhược tùy thời có thể bạo phát, cùng tôn nhân gian đế vương này ngọc đá cùng vỡ.

Nhưng cuối cùng — khí thế thao thiên kia, một chút bình ổn đi xuống.

Phương trượng Trí Minh từ từ ngẩng đầu lên, tất cả cảm xúc trên mặt đều đã rút đi, chỉ còn lại một mảnh tử tịch như đầm sâu.

Sâu trong đồng tử như lưu ly của lão, thứ gì đó khó có thể diễn tả bằng lời vỡ vụn, lại giống như có thứ nặng nề hơn trầm lắng xuống. "A Di Đà Phật..." Phật hiệu du trường, lại mang theo một tia giọng run.

Lão thật sâu hít khí, tựa hồ dùng hết khí lực cả đời, mới từ từ mở miệng, yết hầu khô khốc như sa thạch ma sát: "Bệ hạ... thật muốn bức bách như vậy?" Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, huyền bào bay phần phật trong dư ba chân khí chấn động, xuất ngôn đạm mạc như thiên ý: "Không phải Trẫm bức ngươi, là Thiên Đạo sử nhiên, đại thế sở xu." "Trẫm cho ngươi mười nhịp." "Sau mười nhịp, không có lời thề —" Hắn nâng mắt, nhìn về phía tôn đại phật mạ vàng kia, khóe miệng kéo lên một tia nếp nhăn không có độ ấm: "Trẫm liền đập nát kim thân này trước, lại đốt kinh quyển, san bằng Đại Quang Minh Đỉnh này của ngươi." Lời vừa dứt.

Cảm giác áp bách vô hình chợt gia kịch.

Trong không khí tràn ngập khí tức huyết tinh cùng hủy diệt khiến người ta hít thở không thông, trên mặt đất quảng trường nứt toác, đá vụn bắt đầu ẩn ước chấn chiến, giống như cả ngọn núi đều đang ai minh dưới cơn giận của đế vương. "Một." Lâm Tẫn bắt đầu đếm.

Thanh âm không lớn, lại như búa tạ, gõ vào đầu quả tim mỗi một tăng nhân.

Mấy vị tăng nhân trẻ tuổi hai mắt đỏ đậm, toàn thân phát run, gần như muốn vọt lên phía trước, lại bị sư trưởng bên cạnh gắt gao ấn xuống.

Kích phẫn, tuyệt vọng, khuất nhục...

đủ loại cảm xúc tràn ngập giữa những đệ tử Phật môn tàn tồn. "Hai." "Ba." Phương trượng Trí Minh nhắm hai mắt lại.

Phía sau lão, thủ tọa La Cẩu Đường già nua run giọng nói nhỏ: "Phương trượng...

Chương 388

Tôn nghiêm Phật môn, không thể khinh nhục a...

Dù là thân tử đạo tiêu, cũng nên hộ pháp vệ đạo..." Trí Minh không có đáp lại.

Trên khuôn mặt già nua của lão, nếp nhăn thâm trọng như đao khắc.

Trong đôi chưởng chắp lại của lão, phật lực thuần túy hạo hãn đang kịch liệt dũng động, lòng bàn tay ẩn ẩn phiếm khởi kim mang — đó là điềm báo công pháp chí cao của Phật môn 《Đại Nhật Như Lai Tâm Kinh》 vận chuyển tới cực hạn, lại vì tâm tư kịch liệt dao động mà hiện ra gợn sóng bất ổn. "Bốn." "Năm." Cố Trục Dã đứng ở trắc hậu phương Lâm Tẫn, bàn tay thủy chung nắm chặt cán đao.

Đao Ma trong cơ thể hắn, dưới sự áp bách cùng phật lực kích đãng chưa từng có này, chẳng những không bị áp chế, ngược lại truyền đến từng trận quỷ dị... hưng phấn rung động!

Cảm giác kia, giống như hung thú ngửi được mùi máu tươi.

Phật lực của ngôi chùa này rõ ràng hạo miểu như biển, thuần chính cương mãnh, nhưng vì sao... lại làm Đao Ma nảy sinh phản ứng như thế?

Tựa như dưới ánh kim quang phổ chiếu kia, ẩn tàng thứ gì đó khiến tà ma phải khát vọng! "Sáu." "Bảy." Phương trượng Trí Minh bỗng nhiên mở mắt!

Sát na kia, kim quang trong đôi mắt lão bạo thiểm, phảng phất có hai đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt — đó là khuất nhục, không cam lòng, cùng với nỗi lo âu thật sâu đối với vận mệnh Phật môn.

Lão thật dài than một tiếng, trong tiếng thở dài kia, tràn ngập vô tận mỏi mệt, cùng một loại thỏa hiệp quyết tuyệt. "Tám." "Đủ rồi." Phương trượng Trí Minh khàn khàn lên tiếng, đánh gãy Lâm Tẫn đếm số.

Tất cả ánh mắt rào rạt tụ tiêu tại trên người lão.

Lão chậm chạp buông lỏng hai tay đang chắp, giơ cao hướng lên trời, ngón tay gầy guộc khẽ run rẩy dưới ánh mặt trời.

Lão ngẩng đầu nhìn trời, lãng thanh tuyên cáo, mỗi một chữ đều giống như dùng hết khí lực toàn thân, lại trầm trọng như thề: "Thiên Đạo ở trên, Hậu Thổ ở dưới." "Ta, Phương trượng đời thứ ba mươi bảy của Đại Nhật Như Lai Viện, Trí Minh — Kim, lấy phật tâm ta làm bằng, lấy tu vi trăm năm làm khế, lập thiên đạo thệ ngôn này!" Lão hít sâu một hơi, câu câu leng keng, như vàng đá rơi xuống đất: "Từ tức nhật khởi, trên dưới Đại Nhật Như Lai Viện, nguyện phụng Đại Uyên triều đình là chính thống, tuân hoàng mệnh, theo chiếu lệnh, cùng thảo phạt tà ma, hộ hữu thương sinh!" "Nếu vi thệ này —" Trong hai mắt lão đột nhiên bùng phát ra kim quang chói mắt, thanh âm ầm ầm như sấm: "Tắc phật tâm vỡ vụn, tu vi tẫn tang, thần hồn vĩnh đọa vô gian, cơ nghiệp ngàn năm của tự viện, hôi phi yên diệt!" Thệ ngôn của Phương trượng Trí Minh như lôi đình nổ vang giữa sơn cốc, dư âm hồi vọng.

Sau đó — Lạc châm khả văn!

Không có tiếng sấm rền Thiên Đạo cộng minh, không có cột sáng quy tắc hiển hóa, không có dị tượng phạm văn bay múa.

Bầu trời phía trên quảng trường rách nát, phong vân lặng lẽ tan đi, giống như lời thề leng keng vừa rồi, chẳng qua là tăng nhân tầm thường tụng kinh buổi sớm, hời hợt, không đáng nhắc tới.

Thiên Đạo, hào vô hưởng ứng.

Lâm Tẫn nhíu chặt mày kiếm.

Không thích hợp!

Bởi vì Hệ thống, không có chút phản ứng nào!

Trí Minh lấy phật tâm làm bằng, tu vi làm khế, lập hạ thiên đạo thệ ngôn, ngôn từ khẩn thiết, tư thái quyết tuyệt.

Nếu thật tâm thần phục, Thiên Đạo tất sinh cảm ứng, Hệ thống tất có hồi hưởng.

Nhưng giờ khắc này, vạn lại câu tịch, pháp tắc mờ mịt.

Thệ ngôn là thật, nhưng tâm... không thành?

Đáy mắt Lâm Tẫn lưu chuyển hàn quang.

Một Khấu Thiên thất trọng, chấp chưởng lãnh tụ thánh địa Phật môn, ở thời điểm tông môn tồn vong lập thệ, sao có thể tâm không thành?

Trừ phi... sau lưng lời thề này, cất giấu điều gì đó khiến ngay cả Thiên Đạo cũng không thể phán định! "Bệ hạ..." Phương trượng Trí Minh gian nan đứng vững, lau đi vết máu ở khóe miệng, đê mi thùy mục, thanh tuyến khàn khàn: "Có thể hài lòng chưa?" Lâm Tẫn không nhanh không chậm nâng mắt, ánh mắt như lưỡi băng đâm về phía lão tăng, từng chữ từng chữ: "Không, hài, lòng." Ba chữ rơi xuống, như đá ném vào nước!

Phương trượng Trí Minh mạnh mẽ ngẩng đầu, trên khuôn mặt khô héo lần đầu tiên hiện lên sự uất nộ khó kìm nén: "Bệ hạ đây là ý gì?!" Lão tuy không địch lại đế vương chi uy, nhưng cơ nghiệp mấy ngàn năm của Phật môn, tôn nghiêm của vạn tăng thánh địa, há dung hết lần này tới lần khác giẫm đạp?!

Đại Nhật Như Lai Viện sở dĩ không hưởng ứng 《Thảo Ma Hịch

Văn》, chính là vì căn bản trấn tự — 《Đại Nhật Như Lai Tâm Kinh》!

Kinh này lấy "Phật bản tâm sinh" làm hạch, tu chính là tự tại chân như, không giả ngoại cầu.

Yếu nghĩa của tâm kinh, chính là phật tính tự túc, không cần ngưỡng trượng hoàng quyền thiên mệnh.

Hàng ma vệ đạo, vốn là bổn phận Phật môn, cần gì triều đình điều khiển?

Người tu tâm kinh này qua các đời, đều giữ niệm "Phật tâm tức thiên tâm", có thể quỳ lạy Phật, có thể kính Tổ, lại chưa từng có thuyết pháp "Thần phục triều đình"!

Hôm nay lão nhẫn nhục lập thệ, đã là bội ly một phần kinh nghĩa, hao tổn phật tâm.

Hoàng đế thế nhưng vẫn không hài lòng — quả thực khinh người quá đáng!

Lâm Tẫn lại phớt lờ cơn giận của lão, ánh mắt như điện lạnh quét qua toàn tràng tăng chúng tàn tồn, ngữ điệu khinh đạm, lại từng chữ tru tâm: "Lời thề của Phương trượng, Trẫm tin." Hắn dừng một chút, khóe miệng gợi lên một độ cong băng lãnh: "Nhưng Phương trượng... tựa hồ không đại biểu được cho tất cả mọi người trong chùa này a." Đồng tử Trí Minh co rụt lại!

Lão thông tuệ cỡ nào, nháy mắt minh ngộ — Hoàng đế là đang nói, trong chùa có người tâm niệm bất nhất, thậm chí âm thầm để xúc quyền uy Phương trượng, dẫn đến việc thệ ngôn tuy lập, lại vì nhân tâm không đồng đều, ý niệm bác tạp, mà không cách nào dẫn động Thiên Đạo cộng minh! "Không có khả năng!" Phương trượng Trí Minh chém đinh chặt sắt, thanh âm già nua vì kích động mà phát run:

"Lời bần tăng, chính là ý của vạn chúng Đại Nhật Như Lai Viện!

Bệ hạ... chớ có đốt đốt bức nhân!" Dư âm chưa dứt — "Phương trượng nói đúng!" Thủ tọa Đạt Ma Viện bước lên một bước, sắc mặt bi phẫn, nhìn thẳng Lâm Tẫn: "Dù là đế vương, cũng không thể chiết nhục Phật môn như thế!

Phương trượng đã lập thệ ngôn, nguyện thảo phạt tà ma, Bệ hạ còn muốn thế nào?!" Ngay sau đó!

Một vị chấp sự Giới Luật Viện cũng tiến lên một bước.

Hắn vẻ mặt bi mẫn, nhưng đầu ngón tay chắp lại lại đang lén lút khẽ run, sâu trong đáy mắt, càng có một tia nhu hòa gần như cuồng nhiệt, hoàn toàn không hợp với nỗi bi thương xung quanh.

Hắn mở miệng, nhả chữ thế nhưng mang theo một loại "từ tường" quỷ dị: "Phương trượng nói rất phải.

Thảo phạt tà ma, vốn là thiên chức của chúng ta.

Chỉ là..." Hắn đổi giọng, ngữ khí càng thêm vi diệu: "Phật nói chúng sinh bình đẳng, đều có phật tính.

Tà ma ngoại đạo kia, cũng là sinh linh cùng tồn tại dưới trời cao với chúng ta.

Vì sao cứ phải đuổi tận giết tuyệt?" "Nếu có thể lấy vô biên phật pháp độ hóa, dẫn đường hướng thiện, lưu lại một đường sinh cơ, chẳng phải càng hợp với... từ bi chân ý của Phật ta?" Lời này vừa nói ra.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang bạo trướng!

Hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt như khóa, gắt gao đóng đinh tại trên mặt vị chấp sự Giới Luật Viện kia, khóe miệng giương lên một độ cong châm chọc: "A..." "Tìm được ngươi rồi." "Oanh!" Đế vương

uy áp như trời sập giáng xuống, trong nháy mắt trấn áp tên chấp sự Giới Luật Viện kia chết trân tại chỗ!

Đối phương sắc mặt kịch biến, Phật quang hộ thể Đại Tông Sư đỉnh phong theo bản năng trán ra, lại ngay cả một hơi thở cũng không chống đỡ được liền ứng thanh tan vỡ.

Hắn toàn thân xương cốt bạo hưởng, như bị vạn quân sơn nhạc áp đỉnh, đừng nói phản kháng, ngay cả đầu ngón tay cũng không cách nào run rẩy mảy may! "Phương trượng cứu ta!!!" Hắn tê thanh gào thét, trong mắt đều là kinh hãi cùng tuyệt vọng.

Trí Minh phương trượng khuôn mặt già nua kịch liệt co rút, bàn tay khô gầy gắt gao nắm chặt cửu hoàn tích trượng, đốt ngón tay trắng bệch.

Lão cố nén lửa giận đang cuồn cuộn trong lồng ngực, giọng nói khàn khàn như đá mài lệ: "Bệ hạ... chớ nên quá đáng!" Lão ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Tẫn, đáy mắt kim mang ẩn hiện: "Đại Nhật Như Lai Viện đã tuyên bố thần phục, lão nạp cũng đã lấy Phật tâm hướng thiên đạo khởi thề.

Hôm nay bất quá nhân từ trung tăng nhân nói thẳng vài câu, Bệ hạ liền muốn trước mặt mọi người trấn áp...

Nếu triều đình làm việc đều bá đạo như vậy, lão nạp..." Lão bước ra một bước, quanh thân Phật lực ầm ầm thăng đằng, khí thế Khấu Thiên thất trọng như nộ hải cuồng đào: "Thà rằng liều mạng hao tổn ngàn năm nội hàm của chùa, cũng phải hướng Bệ hạ đòi cái công đạo!" Dứt lời.

Toàn bộ Đại Quang Minh Đỉnh tàn dư Phật trận tề tề ong ong, mấy trăm tăng chúng tuy đa số mang thương, lại đều giận dữ nhìn sang, Phật lực lẫn nhau tương liên, lại có thế ngọc đá cùng vỡ!

Lâm Tẫn lại chỉ cười nhạt một tiếng, huyền bào phất động, cỗ đế vương chi thế bao trùm toàn trường lại lần nữa bạo trướng! "Phật môn từ bi, Trẫm không phủ nhận." Hắn mâu quang như băng, quét qua khuôn mặt thảm bạch của tăng nhân Giới Luật Viện: "Nhưng từ bi, cũng phải xem đối với ai." "Mấy ngàn năm trước, tà ma xé rách giới vực mà đến, tàn sát thương sinh, máu nhuộm sơn hà, Nhân tộc mười phòng chín trống, gần như vong tộc diệt chủng!" Ngữ điệu của hắn đột nhiên lăng lệ: "Hôm nay, ngươi lại cùng Trẫm nói cái gì mà 'tà ma cũng có quyền sinh tồn', 'độ hóa hướng thiện'?" "Hoang, đường!" Hai chữ cuối cùng như sấm sét nổ vang! "Phốc!" Giới Luật tăng nhân như bị trọng kích, miệng phun máu tươi, cả người bị vô hình kình lực hung hăng ấn ngã xuống đất!

Hắn liều mạng vận chuyển Phật lực, lại ngay cả huyệt dịch đều tựa như ngưng cố, tứ chi bách hài phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, phảng phất một khắc sau liền muốn bị nghiền thành thịt nát! "Bệ hạ!!" Trí Minh phương trượng mục tí dục liệt, tích trượng trọng trọng đốn xuống đất, kim sắc Phật quang như vòng tròn khuếch tán, nhưng khi chạm đến ba thước quanh thân Lâm Tẫn, lại như tuyết gặp mặt trời gay gắt, không tiếng động tiêu dung!

Lâm Tẫn đạm mạc liếc lão một cái.

Trí Minh hít sâu một hơi, nhắm mắt phục tĩnh, ngữ điệu rốt cục mềm xuống vài phần, mang theo mỏi mệt khẩn cầu: "Tịnh Quy ngôn từ xác thực có chỗ không lo...

Chương 389

nhưng tội không đáng chết.

Cầu Bệ hạ... lưới bỏ chiều khơi." "Lưu hắn một mạng đi." "A Di Đà Phật..." Tiếng niệm Phật hiệu du trường, đầy vẻ tiêu tác.

Lâm Tẫn trầm mặc vài hơi thở, bỗng nhiên tay áo phất một cái. "Oanh!" Khủng bố trọng áp đè trên người Tịnh Quy khoảnh khắc tiêu tán.

Tịnh Quy như được đại xá, xụi lơ tại chỗ, mồm to thở dốc, mồ hôi lạnh tẩm ướt tăng bào.

Lâm Tẫn chỉ hướng Cố Trục Dã thủy chung trầm mặc án đao bên người, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng: "Nể mặt Phương trượng thành tâm khởi thề, Trẫm cho hắn một cơ hội." "Chỉ cần hắn có thể đánh bại thị vệ này của Trẫm." "Trẫm, liền tha cho hắn khỏi chết." Tịnh Quy hoắc nhiên ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên người Cố Trục Dã.

Thiếu niên một thân hắc y, khuôn mặt lãnh tuấn, khí tức bất quá Đại Tông Sư trung kỳ.

Trong tay thanh trường đao màu mực kia tuy thoạt nhìn bất phàm, nhưng chênh lệch cảnh giới rành rành bày ở đó.

Chính mình nãi Đại Tông Sư đỉnh phong, lại tu Phật môn chính tông công pháp, há lại sẽ sợ hắn?! "Bệ hạ... lời ấy là thật?" Tịnh Quy lại nhen nhóm hy vọng. "Quân vô hí ngôn." "Tốt!" Tịnh Quy giãy dụa đứng dậy, lau đi vết máu ở khóe miệng, chỉnh lý tăng bào lộn xộn, nhìn về phía Cố Trục Dã ánh mắt đã mang theo vài phần ngạo nhiên trên cao nhìn xuống: "Đã như vậy... thỉnh thí chủ chỉ giáo!" Lâm Tẫn nghiêng người, nhìn về phía Cố Trục Dã: "Xem ngươi rồi." Cố Trục

Dã trọng trọng gật đầu, không nói một lời, chậm rãi đi về phía trung ương quảng trường.

Mỗi bước ra một bước, đao ý quanh thân hắn liền ngưng tụ một phần.

Tuy chỉ là Đại Tông Sư trung kỳ, nhưng phong mang lẫm liệt như thực chất kia, lại khiến không khí chung quanh đều tư tư rung động, phát ra thanh âm cắt chém!

Trấn Ngục trường đao chậm rãi ra khỏi vỏ.

Đao thân đen kịt, ẩn có ám văn lưu chuyển, đao phong chưa động, đã có trầm trầm sát khí tràn ngập ra.

Đó là Huyền Thiết từng trấn phong vô số tà ma tự mang khí tức, cùng Phật môn kim quang không hợp nhau, lại tự có sự sắc bén trảm phá hết thảy! "Mời." Cố Trục Dã hoành đao trước ngực, thanh tuyến lãnh triệt.

Tịnh Quy cười lạnh một tiếng: "Vậy liền đắc tội!" "Ong!" Quanh thân hắn Phật quang đại thịnh, thân hình như kim hồng bạo khởi, một chưởng phách ra.

Chưởng phong chưa tới, đã có kim sắc chữ "Vạn" Phật ấn lăng không phù hiện, xoay tròn áp xuống!

Cố Trục Dã đồng tử hơi co lại, nhưng không lui mà tiến tới, trường đao tà liêu mà lên! "Đang!!!" Đao chưởng tương chạm, lại phát ra thanh âm kim thiết giao minh!

Khí lãng nổ tung, Cố Trục Dã liên lui ba bước, mặt đất đá phiến từng tấc vỡ vụn, hổ khẩu cầm đao băng liệt, máu tươi thấm ra.

Chênh lệch cảnh giới, quả nhiên rõ ràng.

Tịnh Quy đắc thế không buông tha người, chưởng thế như cuồng

phong bạo vũ, mỗi một chưởng đều mang theo cự lực phục ma, kim quang tung hoành, đem không gian quanh thân Cố Trục Dã lao lao phong tỏa!

Cố Trục Dã huy đao như màn, vừa đánh vừa lui, đao quang dưới Phật chưởng áp chế không ngừng thu hẹp, nhìn như hiểm tượng hoàn sinh.

Chung quanh tăng chúng trẻ tuổi thấp giọng quát lớn: "Tịnh Quy sư thúc quả nhiên lợi hại!" "Tiểu tử kia đao pháp tuy hung, chung quy kém hai cái tiểu cảnh giới..." "Trong vòng mười chiêu, tất bại!" Trí Minh phương trượng lặng yên dời bước đến bên người Lâm Tẫn, chắp tay nói khẽ: "A Di Đà Phật...

Bệ hạ, vị thí chủ này dù sao cảnh giới hơi kém, nếu là trọng thương..." Lâm Tẫn mắt không chuyển tình nhìn qua chiến cục, khóe môi khẽ nhếch: "Phương trượng cho rằng, thắng bại đã định?" Trí Minh nhìn về phía trong sân, Cố Trục Dã đã bị bức đến biên giới quảng trường, đao quang chỉ có thể hộ trụ quanh thân ba thước, hiển nhiên toàn diện rơi vào hạ phong.

Lão mặc nhiên không nói, ánh mắt lại đã nói rõ đáp án.

Lâm Tẫn khẽ cười: "Vậy thì... rửa mắt mà nhìn." Thoại âm chưa dứt, trong sân dị biến đẩu sinh! "Ong!!" Cố Trục Dã trong tay Trấn Ngục trường đao chợt chấn động, ám văn trên thân đao sáng lên như huyết mạch lưu chuyển!

Thân hình hắn nguyên bản liên tục bại lui bỗng nhiên định trụ, bên trong đôi mắt, lại có một luồng ám hồng đao mang chợt lóe lên! "Phá." Một chữ khẽ nhả.

Trường đao từ thủ chuyển công, một đao thụ phách.

Không chiêu không thức, duy có đao ý thuần túy nhất, bạo liệt

nhất! "Xuy lạp!" Kim sắc Phật chưởng lại bị một đao này sinh sinh xé rách!

Đao khí dư thế không suy, bức thẳng đến mặt Tịnh Quy!

Tịnh Quy hãi nhiên bạo lui, ống tay áo tăng bào bị đao khí lướt qua, trong chớp mắt hóa thành mảnh vỡ! "Ngươi!" Hắn vừa sợ vừa giận, không dám tin tưởng thiếu niên này lại có thể bộc phát ra đao đạo tu vi khủng bố như thế!

Cố Trục Dã lại đã không cho hắn thở dốc.

Một đao chiếm tiên, đao thế liền như đại giang vỡ đê, lao nhanh không nghỉ!

Hắn chân đạp huyền bộ, thân hình như quỷ mị khi tới gần, trường đao hoặc phách hoặc liêu, mỗi một đao đều mang theo cái thế trảm phá vạn pháp.

Đó đã không chỉ là đao pháp, càng là hình thức ban đầu của Đao Đạo Pháp Tắc, tuy chưa viên mãn, lại đã ẩn ẩn chạm đến quy tắc thiên địa!

Tịnh Quy lại bị bức đến liên liên hậu lui, Phật chưởng kim quang dưới đao khí trùng xoát không ngừng ảm đạm! "Hỗn đản...

Đây là ngươi bức ta!!!" Tịnh Quy hai mắt đỏ bừng, dung nhan nhân bạo nộ mà vặn vẹo, đâu còn nửa phần từ bi bình hòa của đệ tử Phật môn?

Hắn hai tay mãnh liệt kết ấn, Phật lực quanh thân điên cuồng hội tụ, trên đỉnh đầu lại ẩn ước phù hiện hư ảnh một vầng kim sắc mặt trời!

Đại Nhật Như Lai Viện trấn phái tuyệt học —— Đại Nhật Như Lai Chưởng!

Trí Minh phương trượng sắc mặt chợt biến: "Tịnh Quy!

Dừng tay!

Người xuất gia há có thể sân nộ như thế?

Ngươi đã phạm giới!!" Nhưng mà!

Tịnh Quy mắt điếc tai ngơ, trong mắt chỉ có sát ý điên cuồng!

Kim sắc mặt trời hư ảnh càng phát ra ngưng thực, hoàng hoàng Phật quang phổ chiếu tứ phương, chưởng thế chưa phát, đã có thiên địa chân khí bị dẫn động, hóa thành cuồng phong vờn quanh quanh thân hắn.

Một chưởng này chi uy, đã ẩn ước siêu thoát phạm trù Đại Tông Sư, chạm đến ngưỡng cửa Địa Tiên!

Lâm Tẫn đáy mắt lướt qua chút hứa tán thưởng: "Đây chính là Phật môn tuyệt học, Đại Nhật Như Lai Chưởng?

Khí thế như núi, dẫn động thiên tượng...

Nếu cùng cảnh tương tranh, xác thực hiếm có địch thủ." Trí Minh cung thân cười khổ: "A Di Đà Phật...

Đa tạ Bệ hạ khen ngợi.

Chỉ là..." Lão ngưng thị vầng kim dương trên không trung kia, mày nhíu chặt: "Tịnh Quy sử chưởng này, Phật lực nhìn như bàng bạc, bên trong lại ẩn có chi tượng tạp loạn...

Không nên như thế." Lâm Tẫn nhãn ba hơi thiểm, nhìn Trí Minh một cái, lại chưa tiếp lời.

Lúc này. "Đại Nhật Như Lai Chưởng —— Trấn!!!" Tịnh Quy cuồng hống, song chưởng hãn nhiên đẩy ra!

Kim dương trên đỉnh đầu bỗng nhiên trụy lạc, hóa thành một đạo

kim sắc cự chưởng trăm trượng, trong lòng bàn tay chữ "Vạn" xoay tròn, mang theo cái thế trời nghiêng, oanh hướng Cố Trục Dã!

Cố Trục Dã ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt không hề có vẻ sợ hãi.

Hắn hai tay cầm đao, từ từ giơ quá đỉnh đầu.

Tất cả đao ý quanh thân, tất cả chân nguyên, thậm chí một tia khí tức bạo ngược từ Đao Ma bị phong ấn sâu trong đan điền truyền đến, đều quán nhập một đao này!

Đao thân ong ong như long ngâm! "Trảm!!!" Một đao, nghênh thiên mà lên!

Không có biến hóa loè loẹt, chỉ có một đạo tất hắc đao mang thuần túy đến cực hạn, nghịch trảm kim chưởng! "Oanh!!!" Kim hắc nhị sắc giữa trời đối đâm, tiếng vang lớn như trời sập!

Khí lãng cuồng bạo trong nháy mắt hóa thành vòng trùng kích hữu hình, đem mặt đất quảng trường sinh sinh quát đi một tầng, đá vụn như châu chấu bắn mạnh!

Tăng chúng kinh hô, kẻ tu vi không đủ như diều đứt dây bị hất bay.

Chương 390

Đầy trời yên trần, bao trùm mười hơi thở, mới vừa chậm rãi lắng xuống.

Cố Trục Dã quỳ một chân trên đất, lấy trường đao chống thân, hắc y phá toái, khóe miệng rỉ máu, tay cầm đao run rẩy không chỉ, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Nhưng hắn như cũ đĩnh trực sống lưng, giữa lông mày chiến ý chưa tiêu, trong mắt đao mang lẫm liệt như xưa.

Mà đối diện, Tịnh Quy... "Phốc!" Hắn lảo đảo đảo lui mấy bước.

Tăng bào tẫn toái, trước ngực một đạo đao ngân sâu đủ thấy xương máu tươi đầm đìa.

Cuối cùng chi xanh không trụ, ầm ầm than đảo trên mặt đất, liên thổ ba ngụm máu tươi, khí tức uể oải đến cực điểm!

Thắng bại đã phân! "Tịnh Quy sư huynh!" Mấy tên đồng môn đệ tử kinh hô tiến lên, dục muốn nâng dậy. "Lui ra!" Lâm Tẫn tay áo vung lên, bình chướng trong suốt lập tức cách tuyệt mọi người.

Hắn lăng không một trảo, Tịnh Quy như con rối dây bị nhấc ly địa mà lên, phần cổ bị hư không chi lực ách trụ, sắc mặt cấp tốc xanh tím! "Đã phân thắng bại..." Lâm Tẫn mâu quang đạm mạc, năm ngón tay dần dần thu nạp: "Vậy thì, đến đây là kết thúc." "Bệ hạ!!!" Trí Minh phương trượng cấp bộ tiến lên, thanh âm phát run: "A Di Đà Phật...

Cầu Bệ hạ thủ hạ lưu tình!

Tịnh Quy đã bại, thân chịu trọng thương, lại không cấu thành uy hiếp...

Tha hắn một mạng đi!" "Lưu tình?" Lâm Tẫn nghiêng đầu nhìn lão, bên môi gợi lên một mạt trào phúng cười lạnh: "Phương trượng, ngươi có từng nghe qua một câu nói?" Trí Minh ngẩn ra: "Bệ hạ mời nói." Lâm Tẫn mâu để hàn quang chợt thịnh, từng chữ từng chữ, thanh như vạn cổ hàn băng: "Loạn thế... tiên sát thánh mẫu." Hắn dừng một chút, quanh thân đế uy phái nhiên bộc phát, như núi như biển đè về phía Trí Minh: "Ngươi nếu lại vì hắn cầu xin một câu...

Trẫm, ngay cả ngươi cùng giết." Sát na gian.

Trí Minh như rơi vào hầm băng!

Cỗ sát cơ bao trùm quanh thân kia ngưng như thực chất, băng lãnh thấu xương, uyển như vô số lưỡi dao sắc bén để ở yết hầu, mi tâm, tâm khẩu, mỗi một chỗ yếu hại đều bị vô hình sát ý tỏa định.

Lão không chút nghi ngờ.

Chỉ cần chính mình lại phun ra một chữ, một chớp mắt sau liền sẽ huyết tiên Phật tiền, hồn quy Tây Thiên!

Vị đế vương này, là thật sự sẽ giết người.

Hơn nữa, tuyệt không có nửa phần chần chờ.

Trí Minh hầu kết nhúc nhích, chung quy đem tất cả lời nói gắt gao nuốt về trong bụng, chỉ dư một tiếng thở dốc trầm trọng áp ức.

Lâm Tẫn lại đã không hề nhìn lão.

Hắn chậm rãi tiến lên, dừng ở trước người Tịnh Quy.

Người sau bị bàn tay hư không kia ách trụ cổ treo ở giữa không trung, sắc mặt đã từ xanh tím chuyển thành tử hôi.

Duy độc đôi mắt trừng lớn kia, bên trong lại không có nửa phần Phật tính thanh quang.

Chỉ còn lại có oán độc cùng điên cuồng nguyên thủy nhất sau khi

bị triệt để vạch trần, giống một đầu khốn thú đọa nhập tuyệt cảnh. "Có đôi khi, Trẫm thật sự hoài nghi..." Lâm Tẫn hơi hơi nghiêng đầu, mục quang tảo quá toàn trường chúng tăng, ngữ thanh khinh đạm, lại từng chữ tru tâm: "Đại Nhật Như Lai Viện, thật sự xứng xưng Phật môn thánh địa?" "Môn hạ đệ tử bị tà ma cổ hoặc đến tận đây, các ngươi lại hào vô phát giác." Hắn tầm mắt rơi trở lại trên mặt thảm bạch của Trí Minh, khóe môi cơ tiếu càng đậm: "Còn có mặt mũi, hướng Trẫm cầu tình?" "Tà ma cổ hoặc?

Không có khả năng!" Trí Minh thốt ra, lại thấy Lâm Tẫn mục sắc lạnh lẽo, vội vàng đổi giọng: "Bệ hạ... việc này cần có bằng chứng!" "Bằng chứng?" Lâm Tẫn khẽ cười, nâng tay chỉ hướng Tịnh Quy: "Chẳng lẽ các ngươi chưa từng phát hiện tên này từ đầu đến cuối, chưa tụng qua một tiếng Phật hiệu ư?" Thoại âm rơi xuống, chúng tăng đều ngẩn ra.

Tỉ mỉ hồi tưởng...

Tự Bệ hạ giá lâm đến nay, Tịnh Quy đích xác chưa từng khẩu tuyên "A Di Đà Phật"!

Vừa rồi kích chiến, hắn giận dữ cuồng hống, càng là đem Phật gia thanh tịnh quên đến sạch sẽ!

Phật môn đệ tử, ngày ngày tụng kinh niệm Phật, Phật hiệu sớm đã khắc vào bản năng.

Tức tiện sinh tử quan đầu, cũng tuyệt nan hoàn toàn quên đi.

Tịnh Quy làm thế, xác thực quỷ dị.

Nhưng... "Chỉ bằng điểm ấy, liền đoán định hắn bị tà ma cổ hoặc, không khỏi... quá mức khiên cưỡng." Một vị trưởng lão thấp giọng chất nghi.

Lâm Tẫn không hề giải thích.

Hắn chỉ là khẽ nâng mắt, nhìn về phía Tịnh Quy đang vặn vẹo giữa không trung, trong long mâu kim mang chợt lóe. "Phốc!" Không có động thủ, không có vận công, thậm chí chưa thấy chân khí ba động.

Tịnh Quy thân thể bỗng nhiên cứng đờ, đồng tử sậu nhiên khuếch tán, tất cả động tác kiết nhiên nhi chỉ.

Một đạo kim sắc văn lộ tế không thể nhận ra từ mi tâm hắn phù hiện, trong nháy mắt lan tràn toàn thân, nhi hậu... "Ong..." Hắn cả thân thể, từ trong ra ngoài, không tiếng động băng giải.

Tịnh phi huyết nhục hoành phi, mà là hóa thành vô số quang trần rất nhỏ, tùy gió phiêu tán.

Phảng phất người này chưa từng tồn tại qua, chỉ dư không khí trung một đường đàn hương dần dần đạm đi cùng... một tia tinh khí cực nhạt.

Toàn trường tử tịch.

Tất cả tăng chúng trừng lớn hai mắt, khó có thể tin mà nhìn một màn này.

Không có thảm khiếu, không có vết máu, thậm chí không có tàn hài.

Một vị Giới Luật Viện chấp sự Đại Tông Sư đỉnh phong, cứ như vậy tại dưới con mắt mọi người, bị Đế vương một cái ánh mắt, mạt sát đến sạch sẽ! "Bệ hạ!!!" Có tăng nhân trẻ tuổi bi phẫn tê hống: "Nơi này nãi Phật môn thánh địa!

Ngài há có thể..." Thoại âm chưa dứt.

Dị biến đẩu sinh!

Nơi Tịnh Quy tiêu tán, một luồng khói đen cực nhạt, cực tối nghĩa, lặng yên phù hiện.

Mới đầu tế như sợi tóc, tại trong không khí uyển diên du tẩu, hoảng nhược vật còn sống.

Ngay sau đó.

Khói đen cấp tốc bành trướng, hóa thành một đoàn vụ khí không ngừng vặn vẹo cuộn trào, trong đó ẩn ẩn truyền đến tiếng thét chói tai thê lương...

Đó tuyệt không phải thanh âm nhân gian nên có! "Đây là...

Ma khí?!" Trí Minh phương trượng sắc mặt kịch biến, lảo đảo lui lại nửa bước, tích trượng trong tay "đang lang" rơi xuống đất! "Làm sao có thể...

Làm sao có thể..." Lão thân thể khô gầy kịch liệt run rẩy, Phật lực trong cơ thể nhân tâm tự kích động mà nghịch hành phản phệ, khí huyết sôi trào, một ngụm máu tươi dũng đến hầu đầu, lại bị lão gắt gao nuốt xuống.

Đường đường Phật môn thánh địa, chấp sự Giới Luật Viện, lại thật sự bị tà ma cổ hoặc, luân vi ma khôi!

Thảo nào...

Thảo nào vừa rồi hắn thi triển thức 'Đại Nhật Như Lai Chưởng' kia, tuy khí thế to lớn, Phật lực lại bác tạp bất thuần, ẩn có tướng trệ sáp...

Nguyên lai tịnh phi công lực không đủ, mà là sâu trong Phật lực, sớm đã bị luồng ma khí âm độc này xâm thực, giảo loạn!

Nhất niệm cập thử.

Trí Minh biến thể sinh hàn.

Cỗ ma khí này tiềm phục sâu, ngụy trang diệu, lại ngay cả vận kình mạch lạc của võ học chí cao bản viện đều có thể thẩm thấu, can

nhiễu, mà không bị đương trường nhìn thấu!

Nếu không phải Bệ hạ thân lâm, dùng lôi đình thủ đoạn bức nó hiện hình...

Trí Minh không dám nghĩ tiếp.

Lâm Tẫn phất tay áo vung lên, hạo nhiên đế uy như liệt nhật dung tuyết, đem đoàn khói đen đang giãy dụa kia tẫn số khu tán.

Chương 391

Hắn xoay người nhìn về phía Trí Minh, ngữ điệu bình tĩnh: "Phương trượng, hiện tại... có lời gì để nói?" Trí Minh trương trương miệng, lại phát không ra bất luận cái gì thanh hưởng.

Tất cả chất nghi, bất mãn, oán hận, tại giờ khắc này tan thành mây khói.

Thay vào đó, là nỗi sợ hãi thấu xương, cùng sự xấu hổ phợp trời dậy đất!

Lâm Tẫn không hề nhìn lão.

Sở dĩ hắn chắc chắn Tịnh Quy bị cổ hoặc, đều vì khi đối phương mở miệng nói ra "thánh mẫu ngôn luận", tinh thần lực bàng bạc như biển của hắn đã đem linh hồn kẻ đó triệt để nhìn thấu.

Tại chỗ sâu trong Phật lực nhìn như thuần chính kia, một luồng ma khí tế nhược du ti, đang lặng yên ký sinh.

Tức tiện không có luồng ma khí này...

Đơn bằng câu "tà ma cũng có quyền sinh tồn" kia, kẻ này cũng đáng chết!

Phật môn độ hóa chúng sinh, là đối với người thượng hữu thiện niệm, chưa tạo đại nghiệt.

Đối mặt với vực ngoại tà ma từng dục đồ diệt Nhân tộc, lại vọng đàm "từ bi"?

Hạng người tâm địa thánh mẫu này, trong loạn thế, đó là tai họa lớn nhất! "A Di Đà Phật..." Hồi lâu.

Trí Minh phương trượng trọng trọng than một tiếng, bàn tay hợp

thập, hướng về phía Lâm Tẫn trịnh trọng khom người: "Trong chùa ra bực này ma nghiệt, đều do lão nạp giám sát bất lực, quản giáo không nghiêm...

Tội này ngập trời, vạn chết khó chuộc." Lão ngẩng đầu lên, khuôn mặt già nua đầy vẻ hôi bại: "Lão nạp nguyện lấy tàn khu tạ tội, chỉ cầu Bệ hạ... chớ nên giận chó đánh mèo đệ tử còn lại." Thoại âm rơi xuống.

Lão hai mắt nhắm nghiền, trong cơ thể 《Đại Nhật Như Lai Tâm Kinh》 sậu nhiên nghịch chuyển! "Phương trượng không thể!!!" "Sư phụ!!" Chúng tăng hãi nhiên kinh hô, mấy vị thủ tọa phi phác tiến lên dục muốn ngăn trở. "Lui!" Trí Minh hai mắt đẩu tĩnh, Phật lực hạo hãn Khấu Thiên thất trọng ầm ầm bộc phát, như kim sắc lãng triều tịch quyển tứ phương!

Tất cả người tới gần đều bị chấn bay, không ai có thể lại gần thân lão trong vòng ba trượng!

Quanh thân lão Phật quang bắt đầu vặn loạn, kinh mạch bành trướng, kim quang ẩn hiện dưới da...

Đây là muốn tự bạo Phật tâm, băng toái kim thân!

Lâm Tẫn lẳng lặng nhìn, trong lòng bất đắc dĩ: "Lão hòa thượng này... tử não cân." Tay áo khẽ phất.

Một cỗ vô hình đế uy như thiên mạc thùy lạc, trong nháy mắt trấn áp toàn trường!

Trí Minh trong cơ thể Phật lực đang bạo tẩu như bị đông kết, tâm kinh đang nghịch chuyển bị cưỡng ép chỉ hiết, tất cả tiến trình tự hủy, kiết nhiên nhi chỉ.

Lâm Tẫn chậm rãi tiến lên, dừng ở trước người Trí Minh, ngữ âm đê trầm lại rõ ràng truyền vào tai mỗi người: "Phương trượng, Trẫm

tới đây, là vì liên hợp Phật môn, cùng thảo tà ma.

Mà không phải... muốn cái mạng này của ai." Hắn hơi hơi cúi người, từng chữ từng chữ: "Ngươi đã hướng thiên đạo khởi thề, liền là người của triều đình.

Không có sự cho phép của Trẫm, ai chuẩn ngươi chết?" Trí Minh toàn thân kịch chấn, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trong đôi mắt già nua kia, kinh ngạc, mờ mịt, xấu hổ... cuối cùng hóa thành một mạt run rẩy khó có thể ngôn dụ.

Mấy trăm năm tu hành.

Lão gặp qua vô số cường giả quyền dục huân tâm, coi mạng người như cỏ rác, lại chưa từng gặp qua một vị quân vương... sát phạt quả quyết, lại cũng tiếc tài hộ thần như vậy. "Bệ hạ..." Lão ngữ mang nghẹn ngào, lại lần nữa thật sâu dập đầu: "Lão nạp... biết tội." "Phật Tổ tại thượng, Đại Nhật Như Lai Viện trên dưới, từ đây phụng triều đình là chính thống, tuân hoàng mệnh, theo chiếu lệnh, cùng thảo tà ma, vạn chết không từ!" Sau lưng, mấy trăm tăng chúng tề tề hành lễ.

Những ánh mắt từng vì cái chết của Tịnh Quy mà phẫn nộ kia, giờ phút này chỉ còn kính sợ cùng xấu hổ.

Những tâm tư từng để xúc đối với triều đình, giờ phút này tẫn số hóa thành lẫm nhiên cảnh tỉnh. "Nguyện tùy Phương trượng, hiệu trung triều đình, cùng thảo tà ma!" Thanh âm hội tụ như thủy triều, quanh quẩn đỉnh núi.

Mà đúng lúc này, một tiếng nhắc nhở thanh thúy, tại sâu trong thức hải Lâm Tẫn du nhiên vang lên. 【 Đinh! 】 【 Chúc mừng Túc chủ tuần thị Đại Quang Minh Sơn, thành công chưởng khống, phải chăng thắp sáng Đồ giám? 】 Lâm Tẫn trong lòng hơi hơi nhất định.

Hệ thống nhắc nhở đã vang lên, liền nói rõ Đại Nhật Như Lai Viện đã thiệt tình quy phụ, trong chùa trừ Tịnh Quy ra, không còn đệ tử bị tà ma cổ hoặc.

Cái này đảo là bớt đi cho hắn không ít phiền toái. "Thắp sáng." Lâm Tẫn không chút do dự. 【 Đinh 】 【 Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng Đồ giám: Đại Quang Minh Sơn! 】 【 Đạt được khen thưởng: Thiên Cơ Huyễn Ti! (Phụ Niết Bàn Kim Đan *3) 】 "Thiên Cơ Huyễn Ti?" Lâm Tẫn lược cảm ngoài ý muốn.

Hắn vốn tưởng rằng vật được ban thưởng ở Phật môn thánh địa, tổng nên có quan hệ với Phật môn, nhưng cái tên này nghe vào lại tựa hồ tịnh không có bao nhiêu quan liên với Phật môn.

Tâm niệm vừa động, ý thức đã đắm chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy một đạo ngân sắc tơ tuyến gần như trong suốt lơ lửng giữa không trung, tế như tơ nhện, mắt thường khó phân biệt.

Lâm Tẫn nâng tay hư nắm, tơ tuyến kia như có linh tính tự nhiên quấn lên cổ tay hắn.

Hơi cảm giác, hắn liền minh ngộ công dụng của nó.

Tơ tuyến nhìn như nhu nhược này, lại là một kiện kỳ môn binh khí có thể cương có thể nhu, biến hóa tùy tâm!

Sau khi chú nhập chân khí, đã có thể hóa châm tập sát, cũng có thể thành liên phược địch, thậm chí banh trực như huyền nhận, trảm kim đoạn thiết.

Bất quá...

Lâm Tẫn khóe miệng khẽ giật.

Thứ đồ chơi này khinh linh quỷ biến, phiêu dật bên trong mang theo vài phần nhu mị, thấy thế nào đều càng thích hợp cho nữ tử sử

dụng.

Hắn một đại nam nhân nếu sử cái này, khó tránh khỏi có vẻ không quá thích hợp.

Dứt khoát không hề nghĩ nhiều, tạm thả thu tại một bên, ngày sau hoặc hứa có thể tặng cho người thích hợp.

Hắn lại nhìn về phía một cái bình sứ bạch ngọc bên cạnh.

Trong bình ba viên kim đan lẳng lặng nằm, kim quang lưu chuyển, Phật uẩn lượn lờ, chỉ là nhẹ nhàng ngửi mùi thuốc, liền giác tinh thần chấn động, mệt mỏi quanh thân tiêu tán hơn nửa.

Mà khi Lâm Tẫn biết hiệu dụng của Niết Bàn Kim Đan này, đáy mắt không khỏi lướt qua một mạt kinh sắc.

Liệu thương thánh dược, chỉ cần thượng tồn một hơi, liền có thể trong nháy mắt chữa khỏi nhục thân trọng thương, thậm chí có thể chữa trị bộ phận bản nguyên tổn thương!

Đây không khác gì có thêm một cái mạng.

Chuyến đi này không uổng.

Không những đem Đại Nhật Như Lai Viện chân chính nạp vào dưới trướng triều đình, càng được thần đan bảo mệnh như thế. "Xem ra, Đại Giác Tự cùng Lưu Ly Tịnh Thổ, cũng cần mau chóng đi một chuyến." Lâm Tẫn âm thầm nghĩ.

Hai nơi kia tuy mặt ngoài tuân triều đình hào lệnh cùng tru tà ma, lại tịnh vị thiệt tình quy phục.

Nếu có thể đem bọn họ nhất tịnh thu phục, nói không chừng còn có thể lại được vài viên Niết Bàn Kim Đan... "Bệ hạ." Trí Minh phương trượng thấy hắn trầm ngâm không nói, tiến lên hợp thập thi lễ: "A Di Đà Phật, Bệ hạ nhưng còn có gì phân phó?" Lâm Tẫn thu hồi

suy nghĩ, mục quang tảo quá toàn trường, cuối cùng rơi vào trên người Cố Trục Dã: "Trẫm xác thực có một chuyện, cần quý tự tương trợ." Trí Minh cung thân: "Bệ hạ thỉnh giảng, bần tăng tất tận lực mà làm." "Thị vệ này của Trẫm thể chất đặc thù, trong đan điền phong có một đầu Đao Ma.

Tuy đã bị Trẫm thi gia phong ấn, nhưng ma khí của nó vẫn đang tiềm di mặc hóa xâm thực thần trí cùng kinh mạch của hắn." Lâm Tẫn dừng một chút: "Vọng Phương trượng có thể lấy pháp môn Phật môn, trợ giúp ổn cố phong ấn, áp chế ma tính." Trí Minh trong mắt hiện lên một tia kinh dị, không khỏi ngưng thần nhìn về phía Cố Trục Dã.

Thảo nào lúc trước đạo đao khí kia hung lệ tất hắc như thế, ngay cả Đại Nhật Như Lai Chưởng đều có thể trảm liệt, nguyên lai căn nguyên tại đây.

Phật ma đối lập, vốn là thường lý.

Chương 392

Nhưng đã là Bệ hạ đã ra tay phong ấn, lão tự nhiên không cần lo lắng nhiều. "A Di Đà Phật." Trí Minh chậm rãi gật đầu: "Đại Nhật Như Lai Tâm Kinh xác thực có hiệu quả địch đãng ma tính, ổn cố phong ấn, có thể dưới điều kiện tiên quyết không thương tổn Cố thí chủ, cường hóa cấm chế Bệ hạ thiết lập." "Vậy thì bắt đầu đi." Lâm Tẫn gật đầu.

Trí Minh không hề nói nhiều.

Lập tức suất lĩnh các đường thủ tọa cùng hạch tâm đệ tử vây ngồi thành trận, đem Cố Trục Dã hộ tại trung ương.

Chúng tăng hợp thập tụng kinh, trang nghiêm phạm xướng lần lượt vang lên, Phật quang giữa thiên địa tùy theo hội tụ, như lưu kim từ từ bao phủ mà xuống.

Mới đầu.

Cố Trục Dã ngồi xếp bằng trong đó, thần sắc còn bình tĩnh.

Nhưng mà theo Phật quang càng nồng, từng đạo tâm kinh phù văn tự hư không trung ngưng kết, trục nhất rơi vào trên da thịt toàn thân hắn, thân thể hắn bỗng nhiên chấn động. "Ách a...!" Tiếng gầm nhẹ áp ức từ hầu gian nặn ra.

Cố Trục Dã trán nổi gân xanh, diện mục đột nhiên dữ tợn, từng luồng hắc khí từ lỗ chân lông hắn chui ra, như vật còn sống vặn vẹo giãy dụa.

Nơi Phật quang cùng ma khí giao hội, phát ra tiếng xèo xèo chước vang, giống như nước lạnh giội vào chảo dầu. "Hống!!!" Một đạo ma khiếu tự có tự không từ sâu trong đan điền hắn truyền đến, tuy không

ngôn ngữ, lại đầy vẻ bạo ngược cùng thống khổ.

Hắc khí điên cuồng trùng kích Phật quang phù văn, mỗi một lần va chạm đều làm cho Cố Trục Dã toàn thân kịch chiến, khóe miệng dật xuất một đường máu đen.

Quanh thân kinh mạch hắn như bị vô hình chi lực lôi kéo, dưới da ẩn ẩn phù hiện ra hắc văn như mạng nhện, phảng phất một khắc sau liền muốn băng liệt ra!

Trí Minh sắc mặt nghiêm nghị, tiếng tụng kinh thốt nhiên gia tăng tốc độ, chúng tăng trán thấy mồ hôi, Phật quang càng thịnh.

Khả Đao Ma phản phác, lại hung mãnh hơn dự liệu!

Lâm Tẫn thần tình trầm ngưng.

Cố Trục Dã thể nội Đao Ma nãi là một tôn tồn tại cấp bậc Ma Vương.

Lúc trước chính mình cùng Tiêu Luyện liên thủ, mượn nhờ sức mạnh Trấn Ngục Huyền Thiết, mới miễn cưỡng đem trấn áp phong ấn.

Hôm nay Phật pháp tuy mạnh, nhưng dù sao chỉ là Phật môn tâm kinh, tịnh phi thuần chính võ kỹ, lực sát thương không đủ, tự nhiên không cách nào dễ dàng đem nó giam cầm.

Mắt thấy Cố Trục Dã sắp thừa nhận không nổi.

Hắc khí dưới Phật quang càng phát ra cuồng táo, gần như muốn xông phá phù văn trói buộc.

Lâm Tẫn đạp bộ tiến lên. "Làm càn." Ngữ thanh hắn không cao, lại như thiên hiến sắc lệnh, mang theo uy nghiêm không dung làm trái.

Đế uy như ngục, ầm ầm thùy lạc!

Sát na gian.

Cỗ khí thế bàng bạc độc chúc nhân gian đế vương kia, cùng Phật quang phái nhiên giao dung, hóa thành một đạo hồng lưu vô hình, lao thẳng áp hướng sâu trong đan điền Cố Trục Dã! "Hống!!" Ma khiếu kiết nhiên nhi chỉ.

Đao Ma đang tại điên cuồng trùng kích phong ấn kia, dường như cảm nhận được một cỗ thao thiên uy áp làm cho nó bản năng run rẩy.

Đó tịnh phi đơn thuần là sức mạnh áp chế.

Mà là một loại "Thế" lăng giá vu chúng sinh chi thượng, uyển nhược thiên uy hàng lâm, làm cho sự sợ hãi nguyên tự ma hồn sâu trong nó bỗng nhiên thức tỉnh!

Hắc khí kịch liệt run lên, như thủy triều cấp tốc hồi súc, mang theo mãnh liệt không cam lòng cùng kinh cụ, một lần nữa ẩn nặc về sâu trong đan điền, không dám hiển lộ nửa phần.

Thừa dịp này!

Trí Minh hai mắt tinh quang bạo trướng, tiếng tụng kinh đột nhiên bạt cao, như hoàng chung đại lữ, từng chữ rõ ràng: "Bàn Nhược Ba La Mật Đa Phược!" Tâm kinh tự phù ngưng kết trong hư không thốt nhiên hội tụ, hóa thành mấy đạo phạm văn tỏa liên kim quang lấp lánh, rào rạt quấn quanh mà lên, đem đan điền Cố Trục Dã lao lao vây quanh mấy vòng!

Trên xiềng xích Phật quang lưu chuyển, mỗi một cái phù văn đều ẩn chứa Phật môn chân ý địch đãng ma tính, kiên cố phong ấn.

Bọn chúng như vật còn sống khảm vào bích luỹ đan điền Cố Trục Dã, cùng chi dung vi nhất thể.

Sau đó quang hoa nội liễm, từ từ ẩn một, biến mất không thấy. "Hô..." Cố Trục Dã thân thể đang căng thẳng bỗng nhiên buông lỏng, thật dài phun ra một ngụm trọc khí mang theo hắc vụ nhàn nhạt.

Sắc mặt dữ tợn trên mặt thối lui, gân xanh bạo khởi bình phục, hắc văn như mạng nhện dưới da cũng như băng tuyết tiêu dung, cấp tốc ẩn một.

Sắc mặt tuy nhưng có chút tái nhợt, nhưng khí tức đã bình ổn lại, đáy mắt khôi phục thanh minh.

Nửa canh giờ sau.

Tiếng tụng kinh tiệm hiết.

Chúng tăng thu công, người người trán đổ mồ hôi, khí tức hơi suyễn, hiển nhiên tiêu hao không nhỏ.

Lâm Tẫn tiến lên, nhìn Cố Trục Dã đang chậm rãi mở mắt, hỏi: "Cảm giác thế nào?" Cố Trục Dã đứng dậy, hơi hơi cảm giác trong cơ thể, trong mắt hiện lên một mạt vui mừng.

Hắn hít sâu một hơi, ôm quyền nói: "Hồi Bệ hạ, ma khí trong đan điền đã bình, bích luỹ có Phật quang kinh văn ẩn hiện, vừa gia cố phong ấn, lại ôn dưỡng kinh mạch...

Cảm giác rất tốt." Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Đây cũng chính là nguyên nhân hắn mang Cố Trục Dã tới đây.

Mượn nhờ Phật pháp cao thâm của Phật môn.

Coi như không cách nào đem Đao Ma vĩnh cửu trấn áp, tối thiểu cũng có thể hình thành một tầng Phật môn hộ tráo, hộ trụ thần trí Cố Trục Dã, trì hoãn ma khí xâm thực.

Trí Minh đứng dậy, lau mồ hôi trán, hai tay hợp thập, khuôn mặt từ bi mang theo túc mục: "A Di Đà Phật.

Bệ hạ, trong cơ thể vị thí chủ này ma vật quá mức khủng bố, chỉ bằng 《Đại Nhật Như Lai Tâm Kinh》 độ hóa chi lực, còn chưa đủ để đem nó triệt để mẫn diệt." Lão dừng một chút, ngữ khí đê trầm:

"Hơn nữa, ma này cùng thí chủ cộng sinh, theo thí chủ cảnh giới tăng lên, thực lực ma vật chỉ sợ cũng sẽ đạt được phản bộ...

Tình trạng kéo dài, phong ấn chỉ sợ..." Lời còn chưa dứt, nhưng ý tứ đã nhiên minh liễu.

Lâm Tẫn thần sắc bình tĩnh, tịnh vị đáp lại.

Trí Minh nói, hắn tự nhiên rõ ràng.

Một phen Phật pháp gia cố này, trước khi Cố Trục Dã bước vào Khấu Thiên cảnh, hắn là có thể bảo vô ngu.

Mà trước đó, chính mình tất định đã khấu vấn thiên môn, bước vào Thiên Nhân chi cảnh.

Đến lúc đó, giải quyết một tôn Đao Ma bị tầng tầng phong ấn, tịnh phi việc khó.

Hắn chuyển đề tài nói: "Tà ma rục rịch, làm việc quỷ quyệt, hoặc hứa còn có thủ đoạn không biết cổ hoặc nhân tâm, thậm chí hàng lâm Đại Uyên.

Đại Nhật Như Lai Viện thiết ký làm tốt phòng phạm!" Trí Minh túc nhiên nói: "Bệ hạ yên tâm.

Kinh thử nhất sự, trong chùa đã triệt tra tất cả đệ tử, tuyệt không dung tà ma nhiễm chỉ." Lão lược trầm ngâm, lại nói: "Tức nhật khởi, Đại Nhật Như Lai Viện liền sẽ chọn lựa tinh nhuệ đệ tử, phân phê xuống núi, đi tới các thành trấn thôn lạc chung quanh, một mặt truy tra tà ma tung tích, một mặt hộ hữu bách tính an ninh." Lâm Tẫn cẩm khẽ điểm.

Thường ngôn đạo: Loạn thế đạo sĩ xuống núi cứu thế, thịnh thế hòa thượng mở cửa vơ vét tài sản.

Tại dị giới này, đám tăng nhân trước mắt này, đảo còn có vài phần

đảm đương.

Sau đó.

Hắn lại đơn giản giao đãi một ít công việc, liền mang theo Cố Trục Dã xoay người xuống núi.

Chân núi Đại Quang Minh Sơn.

Lâm Tẫn xoay người lên lưng Xích Viêm Mã, trầm tư phiến khắc, nói: "Nơi này cự ly Vân Cẩm Thành không tính xa, đi xem Ngọc Dao nha đầu kia thế nào rồi." Khâu Ngọc Dao tiếp quản Thiên Hạ Tiền Trang đã hơn một tháng.

Tuy Thiên Thính Giam tịnh vị truyền về tin tức xấu gì, nhưng lấy niên kỷ nha đầu kia chưởng quản tài mạch bàng đại như thế, Lâm Tẫn tổng quy có chút quải tâm.

Đã thuận đường, liền đi nhìn một cái.

Cố Trục Dã ứng thanh, nắm chặt bội đao bên hông, giục ngựa đi theo.

Hai người giục ngựa đi chậm, tịnh vị phát giác, trên đỉnh Đại Quang Minh Sơn, tại biển mây Phật quang hạo hãn tường hòa kia, vòng ngoài cùng nguyên bản cực nhạt hắc hồng dị sắc, hơi hơi run lên.

Một chớp mắt sau.

Một luồng hắc hồng tơ tuyến nhỏ đến mức gần như hư vô, không có chút nào khí tức ba động, từ trong Phật quang lặng yên tróc ra.

Như khói như sương.

Lấy tốc độ không thể tư nghị vạch phá chân trời, không tiếng động mà chui vào hậu tâm Cố Trục Dã.

Sát na chạm đến thân thể.

Liền như giọt nước nhập hải, triệt để biến mất, phảng phất...

Chương 393

chưa từng xuất hiện qua. ...

Vân Cẩm Thành.

Mộ sắc tứ hợp, hoa đăng sơ thượng.

Phủ đệ Nguyên Hạ gia, hôm nay đã treo lên tấm biển lưu kim "Thiên Hạ Tiền Trang Tổng Hào".

Tuy đã gần chạng vạng.

Khí phái đại môn như cũ thỉnh thoảng có người da vào, đa số ăn mặc thể diện, bước đi vội vàng, đều là quản sự, chấp sự của tiền trang hoặc hộ khách trọng yếu.

Trong chính sảnh, đèn đuốc sáng trưng.

Khâu Ngọc Dao ngồi ở trong ghế thái sư rộng lớn, thân thể kiều tiểu gần như bị cái ghế bao vây, một đôi chân mang giày thêu treo trên không, nhẹ nhàng đong đưa.

Trên khuôn mặt oa oa ngây thơ chưa thoát kia, giờ phút này lại nhíu lại đôi lông mày thanh tú, trong đôi mắt to đen láy đầy vẻ trầm úc không phù hợp với lứa tuổi.

Sự ngưng trọng này, làm cho hai gã trung niên nam tử đứng thõng tay bên người nàng không dám có chút nào chậm trễ. "Vẫn là không có manh mối mới?" Khâu Ngọc Dao mở miệng, thanh âm thanh thúy, lại mang theo uy nghiêm không dung nghi ngờ.

Tả trắc thanh y chấp sự cung kính nói: "Chưởng quỹ, người của chúng ta nhìn chằm chằm càng chặt hơn, bọn họ mấy ngày nay lượng thu mua lại tăng ba thành, nhưng trên thị trường vẫn không thấy tung tích lô hàng này, giống như... bằng không tiêu thất vậy." Khâu Ngọc

Dao buông lỏng cánh tay còn đang khoanh trước ngực, đầu ngón tay khẽ điểm tay vịn, mày nhíu lại: "Vậy thì càng lạ...

Hoa giá tiền lớn như vậy, chuyên thu chút nguyên liệu vắng vẻ vô dụng, rốt cuộc mưu đồ gì?" Hữu trắc hôi bào chấp sự tiến lên một bước, hạ thấp thanh tuyến: "Chưởng quỹ, có thể hay không là có người muốn độn tích cư kỳ, đợi thị trường thiếu hàng lại giá cao phóng xuất?" Lời vừa nói xong.

Khâu Ngọc Dao trực tiếp ném cho hắn một cái xem thường: "Vương chấp sự, động động cái não phát tài của ngài đi.

Ngài sẽ đem bạc chôn vào trong một cái hố đất biết rõ mười năm đều không nảy mầm sao?" Cái mũi nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, mang theo sự tinh minh nhìn thấu nhân tâm: "Đồ nó vắng vẻ?

Đồ nó bồi tiền nhanh?

Ngã nhìn a, bọn họ hoặc là xuẩn đến kinh thiên động địa, hoặc là ngay tại dùng vụ làm ăn này làm ngụy trang, làm chuyện xấu khác!

Lừa gạt tiền tài?

Đó đều là suy đoán nhẹ nhất!" Vương chấp sự bị tràng pháo này làm cho nghẹn đến mức mặt đỏ bừng, thanh y chấp sự bên cạnh thì cúi đầu nhịn cười, bả vai hơi run.

Trầm mặc vài hơi thở.

Khâu Ngọc Dao phất phất tay, một lần nữa dựa về lưng ghế, có vẻ có chút mỏi mệt: "Tiếp tục tra, hàng từ nơi nào cuối cùng biến mất, ngân tiền hướng đi có hay không dị thường, người quan liên còn có cái gì sinh kế khác...

Một tơ một hào đều đừng buông tha." "Vâng." Thanh y chấp sự đáp, chần chờ một chút, lại hỏi: "Chưởng quỹ, vậy... còn muốn tiếp tục cấp bọn hắn phê thải ngân sao?

Bọn họ lần này xin ngạch số, lại to thêm rồi." "Phê!" Khâu Ngọc Dao không chút do dự, một tia tinh minh cùng quả quyết không phù hợp với tuổi nàng từ đáy mắt bắn ra: "Bọn họ mượn bao nhiêu, chúng ta liền cấp bấy nhiêu!" "Cô nãi nãi đảo muốn nhìn, bọn họ có thể nuốt trôi bao nhiêu, lại tột cùng muốn chơi trò gì!" "Thả dây dài, mới có thể câu được cá lớn phía sau." Thanh y chấp sự cười khổ.

Nhưng cũng biết vị tiểu chưởng quỹ này nhìn thì tuổi nhỏ, chủ ý lại cực chính, thả thủ đoạn ánh mắt đều bất tục, đành phải gật đầu: "Thuộc hạ hiểu rõ." "Xuống đi, có tin tức lập tức báo ta." "Vâng." Hai người cung thân lui ra.

Đại sảnh khôi phục yên tĩnh, chỉ còn ngẫu nhiên tiếng tàn đèn tích ba khẽ vang.

Khâu Ngọc Dao bưng lên chén trà đã hơi nguội bên cạnh, học theo bộ dáng người lớn nhấp một ngụm, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đoàn, thè lưỡi: "Thật khó uống...

Vẫn là canh ô mai tốt." Nàng buông chén trà, chống cằm, nhìn ngọn đèn dầu nhảy lên, lầm bầm lầu bầu mà đô nang nói: "Hừ, mặc kệ các ngươi là ai, muốn ở dưới mí mắt cô nãi nãi giở trò...

Tốt nhất đừng để ta bắt được cái đuôi.

Nếu không... dùng tiền đập dẹp các ngươi!" Thoại âm vừa dứt.

Ngoài hành lang, bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc, mang theo ý cười nhàn nhạt thanh lãng: "Xem ra, Khâu chưởng quỹ đây là gặp được phiền toái a?" Khâu Ngọc Dao tiên là sửng sốt, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy nơi cửa sảnh, một đạo thân ảnh đĩnh bạt chắp tay mà đứng, huyền y tóc đen, mắt như đầm sâu, không phải Lâm Tẫn thì là ai?

Bên người hắn, còn đi theo Cố Trục Dã cầm đao mà đứng.

Trong mắt tiểu nha đầu uyển như rơi vào tinh quang, sáng đến kinh người. "Bệ hạ!" Nàng thúy sinh sinh kêu một tiếng.

Vội vàng từ cái ghế cao kia nhảy xuống, váy tung bay, giống con chim sẻ nhỏ vui sướng, vài bước liền chạy đến trước mặt Lâm Tẫn. "Thần, Ti Kế Sử Khâu Ngọc Dao, khấu kiến Bệ hạ!" "Đứng lên đi." Lâm Tẫn phất phất tay, khóe miệng giương lên: "Khanh khi nào cùng Trẫm lại khách khí như thế?" "Hi hi." Khâu Ngọc Dao đứng dậy, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nụ cười xán lạn: "Bệ hạ, ngài sao lại tới đây?" Lâm Tẫn đi đến một bên ngồi xuống, tầm mắt đảo qua sổ sách đầy bàn: "Vừa lúc tới phụ cận làm chút chuyện, thuận đạo nhìn xem khanh có hay không bị cái mùi tiền này hun đến mơ hồ." "Mới không có đâu!" Khâu Ngọc Dao nhăn nhăn cái mũi, ngoan ngoãn châm cho Lâm Tẫn chén trà nóng: "Vân Cẩm Thành tại thần quản lý, chưng chưng nhật thượng, tốt đến không được!" Lâm Tẫn khẽ nhấp nước trà, cười mà không nói.

Hắn đảo không nghi ngờ cách nói của nha đầu này.

Vừa rồi bước vào Vân Cẩm Thành, hắn liền phát giác được sự khác biệt một trời một vực so với lần trước tới.

Tiếng tiểu phiến rao hàng, hương khí thực tứ, hài đồng hi tiếu, tiếng chuông của người bán hàng rong đan xen thành một mảnh khí tức thị tỉnh tươi sống nùng úc.

Người đi đường lui tới như mắc cửi, trên mặt đa số là nụ cười nhẹ nhõm thỏa mãn.

Hiển nhiên.

Vân Cẩm Thành trong khoảng thời gian này tại Khâu Ngọc Dao chỉnh đốn cùng triều đình sức mạnh trấn thủ, đã từ hỗn loạn ngày xưa

đi ra, ngày càng phồn vinh, dân sinh an định.

Lâm Tẫn buông chén trà, ánh mắt rơi trở lại trên mặt Khâu Ngọc Dao: "Vừa rồi nghe giọng điệu kia của khanh, là gặp được phiền toái?" Nghe vậy, vẻ vui sướng trên mặt Khâu Ngọc Dao hơi liễm.

Nàng đạp rớt giày, nhảy đến trên cái ghế rộng lớn bên cạnh ôm gối ngồi xuống, thần thái trầm ngưng nói: "Đích xác gặp một chuyện quái dị." "Nói nghe một chút." "Ta tiếp quản Thiên Hạ Tiền Trang xong, hạch tra sổ sách các nơi phân hào, phát hiện mấy huyện quanh Vụ Chướng Sơn, có lượng lớn sơn dân địa phương cùng tiểu phiến, thường xuyên lấy lý do mua sắm 'dụng cụ khai thác mỏ', 'lương khô gùi', 'đao giới phòng thú', xin vay nợ ngạch nhỏ." Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiền trang vốn là tiện dân, mới đầu tịnh vị để ý.

Khả hạch đối áp thải cùng ghi chép hàng hóa xong, nghi đậu tùng sinh... những người này vay tiền xong, đều đi khai thác hoặc thu mua Hôi Tinh Thạch hào vô giá trị." Lâm Tẫn đuôi lông mày khẽ động: "Vậy thì thế nào?" Thiên hạ bách tính đông đảo, kẻ có đầu óc buôn bán không biết bao nhiêu mà kể.

Hoặc hứa có người phát hiện Hôi Tinh Thạch có công dụng đặc thù, cho nên đại lượng thu mua, việc này cùng tiền trang tịnh không có quá lớn quan hệ.

Chỉ cần tiền vay có thể bình thường thu hồi, lợi tức chiếu thu, liền không tính là vấn đề.

Khâu Ngọc Dao lại lắc đầu, thần tình càng phát ra ngưng trọng: "Quái là quái ở chỗ, tất cả sổ sách chỉ có ký lục vay ra, lại tiên hữu hồi khoản.

Hơn nữa..." Nàng thanh âm hạ thấp vài phần: "Những Hôi Tinh Thạch kia bị giá cao thu đi xong, liền như trâu đất xuống biển, trên thị trường căn bản không thấy lưu thông.

Thu mua liên tục không ngừng, hàng lại bằng không tiêu thất." Lâm Tẫn thần sắc hơi trầm.

Cái này hắn nghe ra vấn đề.

Coi như Hôi Tinh Thạch này thật có giá trị đặc thù gì, cũng không có khả năng thu mua số lượng bàng đại như thế...

Chỉ sợ tòa phủ đệ dưới chân này đều chứa không nổi.

Khâu Ngọc Dao lại nói: "Ta từng phái người đi thăm sơn dân, bọn họ đều giữ kín như bưng, hoặc là nói 'bán liền bán', hoặc là dứt khoát đóng cửa không để ý tới." "Về sau ta tự mình mang về mấy tên tiểu phiến muốn tra hỏi, lại phát hiện bọn họ đều từng chịu kinh hách, hơn nữa trên người...

đều nhiễm một luồng khí tức rất kỳ quái, làm cho người ta cực không thoải mái." "Khí tức không thoải mái?" "Đúng!" Khâu Ngọc Dao liếc về phía Cố Trục Dã tĩnh lập bên cạnh, nâng tay chỉ nói: "Rất giống khí tức trên người hắn!" Cố Trục Dã sửng sốt.

Lâm Tẫn lại lập tức hiểu ra.

Là tà ma chi khí.

Khâu Ngọc Dao tuy phi thể chất đặc thù, nhưng đối với chân khí cảm giác dị thường mẫn duệ.

Cố Trục Dã trong cơ thể Đao Ma tuy đã chịu khống, nhưng trong đao khí nhưng tàn lưu tà ma khí tức, tự nhiên sẽ làm cho nha đầu này cảm thấy "không thoải mái".

Như thế xem ra.

Chuyện này phía sau, chỉ sợ thật có tà ma đang thao khống.

Thảo nào Hôi Tinh Thạch sẽ bằng không tiêu thất.

Nếu là tà ma xé rách hư không đem thu nhập dị vực, liền nói thông

được.

Nhưng, bọn hắn muốn Hôi Tinh Thạch này làm cái gì?

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn trầm giọng mở miệng: "Mấy người khanh mang về kia, hiện tại ở đâu?" "Tại sương phòng hậu viện đang nhốt." "Dẫn đường." "Vâng." Sương phòng hậu viện, cửa khép hờ.

Đẩy cửa đi vào, liền thấy ba gã hán tử áo vải thô bị trói trên cột.

Ba người sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, phảng phất bị rút ra tinh khí thần, chỉ dư một cái vỏ rỗng.

Khâu Ngọc Dao chỉ vào bọn họ nói: "Bệ hạ, chính là ba người này.

Ta hỏi qua mấy lần, đều hỏi gì cũng không biết." Lâm Tẫn gật đầu, bước ra nửa bước.

Hùng hồn chân khí như thủy triều lan tràn, trong nháy mắt bao trùm ba người.

Chương 394

Quả nhiên.

Tại sâu trong kinh mạch bọn họ, hắn phát giác được một tia ma khí cực kỳ nhỏ yếu lại dị thường tinh thuần, như giòi trong xương, bàn cứ không tắt.

Chính khi Lâm Tẫn chuẩn bị vận chuyển Chúc Long Chi Khuy thăm dò ký ức bọn hắn...

Đột biến đẩu sinh! "Ách a!" Ba người đồng thời phát ra tiếng gào thét không giống tiếng người, quanh thân sậu nhiên toát ra cuồn cuộn khói đen!

Ma khí như vật còn sống từ thất khiếu dũng mãnh lao ra, du tẩu vu tứ chi thân thể, dưới da phù hiện ám tử sắc văn lộ dữ tợn.

Lâm Tẫn mâu quang lạnh lẽo, lại chưa lập tức ra tay, ngược lại lui lại nửa bước, tĩnh quan kỳ biến.

Hắn cũng muốn nhìn xem, tà ma phía sau này, tột cùng muốn làm cái gì.

Chỉ thấy ba người kia dưới sự quán chú của ma khí, thân hình lại quỷ dị bành trướng lên, cánh tay nguyên bản gầy gò nổi lên cơ bắp cầu kết, khí tức liên tục leo thang... từ phàm nhân hào vô chân khí, trong nháy mắt đột phá tới Tông Sư chi cảnh!

Ba người tề tề quay đầu, hốc mắt trống rỗng "nhìn chằm chằm" hướng Khâu Ngọc Dao, một khắc sau...

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Ba đạo thân ảnh như quỷ mị đánh giết mà đến, trực thủ yết hầu Khâu Ngọc Dao! "Yêu a, tưởng rằng cô nãi nãi dễ khi phụ?!" Khâu Ngọc Dao thấy thế không kinh phản tiếu, một phen xắn tay áo lên, tung người nghênh thượng!

Tại tràng trong ba người, cảnh giới nàng thấp nhất, đối phương hiển nhiên là đang chọn quả hồng mềm mà bóp.

Lâm Tẫn tĩnh lập một bên, mục quang tỏa định chiến cục.

Khâu Ngọc Dao thiên phú dị bẩm, lại ít có thực chiến kinh nghiệm.

Mấy kẻ này bị tà ma ý thức thao khống, chỉ có Tông Sư cảnh giới mà không có võ kỹ tương ứng, chính là đối tượng luyện tập tốt nhất.

Nhất thời gian, sương phòng nội khí kình tứ tiên!

Khâu Ngọc Dao thân pháp linh động, như xuyên hoa hồ vũ điệp, mỗi khi tại quyền phong đao ảnh gian kinh hiểm tránh đi.

Nại hà tà ma khống thể hãn không sợ chết, mặc cho chưởng lực của nàng oanh kích thế nào, đối phương lại tựa như hào vô thống giác, công thế ngược lại càng phát ra cuồng bạo.

Một nén nhang trôi qua, chiến cục như cũ giằng co.

Khâu Ngọc Dao dần hiển mỏi mệt, trán thấm ra mồ hôi.

Nàng cảnh giới tuy lược cao một bậc, lại không cách nào cấp dư một kích trí mạng, phản đảo bị đấu pháp lấy thương đổi thương của đối phương bức đến luống cuống tay chân.

Ngay tại giờ khắc này.

Lâm Tẫn mi phong khẽ nhếch, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Hắn cổ tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay phù hiện một cỗ tơ tuyến gần như trong suốt, tế nhược phát ti, lại ẩn có lưu quang ám chuyển. "Nha đầu, dùng cái này." Ngôn do tại nhĩ.

Tơ tuyến đã hóa thành lưu quang bắn về phía Khâu Ngọc Dao.

Khâu Ngọc Dao theo bản năng tiếp nhận, xúc thủ băng lương nhu nhận.

Nàng tâm niệm vừa động, tơ tuyến tự động quấn quanh cổ tay, sát na gian lại sinh ra một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Thiên Cơ Huyễn Ti!

Trong mắt nàng quang hoa đại thịnh.

Cổ tay khẽ run, tơ tuyến trong suốt tại không trung vạch ra mấy đạo tàn ảnh, không tiếng động mà quấn lên cổ người gần nhất. "Giảo!" Tơ tuyến thốt nhiên thu nạp!

Xuy —— Người nọ động tác kiết nhiên nhi chỉ, đầu lâu lăn xuống tại địa, máu đen phun tung toé, thân thể lại nhưng lao về phía trước vài bước mới đổi nhiên ngã xuống.

Hai người còn lại tựa vô sở giác, như cũ đánh tới.

Khâu Ngọc Dao càng đánh càng hăng.

Thiên Cơ Huyễn Ti trong tay nàng như cánh tay sai ngón tay, khi thì hóa roi quét ngang, khi thì làm lưới bao phủ, khi thì ngưng nhận trảm kích.

Bất quá vài cái hiệp.

Hai người còn lại cũng bị tơ tuyến chặn ngang chém đứt, tàn khu ngã xuống đất, khói đen tan vỡ. "Hô..." Khâu Ngọc Dao thu thế rơi xuống đất, nhìn tơ tuyến lưu quang dật thải nơi cổ tay, vui thượng mi sao: "Bệ hạ, cái này thật đúng là bảo bối tốt..." Thoại âm chưa dứt, dị

biến tái khởi!

Một đạo ma khí đen kịt như mực từ bên cạnh ầm ầm bộc phát, nguyên đầu lại là —— Cố Trục Dã!

Chỉ thấy!

Cố Trục Dã không biết khi nào, đôi mắt triệt để hóa thành đen kịt.

Sắc mặt hình như ác quỷ, khuôn mặt nguyên bản lãnh tuấn giờ phút này vặn vẹo một mảnh.

Khanh!

Trấn Ngục trường đao khanh nhiên ra khỏi vỏ.

Đao phong mang theo tiếng rít xé rách không khí, biến thành một đạo hàn mang trực phách khuôn mặt Khâu Ngọc Dao!

Một đao này.

Nhanh, tàn nhẫn, tuyệt, không hề có điềm báo!

Khâu Ngọc Dao hoa dung thất sắc, gần như là bản năng nâng cổ tay chấn động.

Thiên Cơ Huyễn Ti quấn quanh cổ tay như ngân xà thức tỉnh, lập tức đan xen thành một tấm lưới nhu nhận tinh tế, tại ba tấc trước khi đao phong cập diện bỗng nhiên banh thẳng! "Tranh!" Kim thiết giao minh chi thanh vang vọng sương phòng!

Đao ti tương để, khí kình bắn ra!

Khâu Ngọc Dao tuy cản được một kích trí mạng này, nhưng lực đạo bàng bạc kia nhưng như cự lãng phách thân, đem nàng cả người chấn đến bay ngược ra ngoài. "Uy!

Ngươi cái tên mặt lạnh này, uống nhầm thuốc lạp?!" Khâu Ngọc Dao cố nén khí huyết quay cuồng, đỡ tường đứng thẳng người, nâng

tay chỉ Cố Trục Dã nộ mạ.

Nhưng mà Cố Trục Dã hoảng nhược vị văn.

Hắn cổ tay chuyển một cái, Trấn Ngục trường đao vãn xuất một đóa sâm hàn đao hoa, mặt đất dưới chân "rắc rắc" rạn nứt, thân hình như mũi tên rời cung lần nữa bạo khởi, đao phong trực thủ yết hầu Khâu Ngọc Dao!

Sát ý lẫm liệt, không chết không thôi!

Ngay tại sát na đao phong sắp chạm đến da thịt thiếu nữ. "Đủ rồi." Lâm Tẫn đạm nhiên mở miệng, tay áo tùy ý phất một cái.

Hạo đãng chân khí tự hư không dũng hiện, ngưng thành vô số đạo tỏa liên bán thấu minh, khoảnh khắc khóa khốn Cố Trục Dã quanh thân!

Xiềng xích thượng phù văn lưu chuyển, mặc hắn giãy dụa tê hống thế nào, lại không động đậy được phân hào. "Bệ hạ, tên này rốt cuộc làm sao vậy?" Khâu Ngọc Dao lòng còn sợ hãi mà đi vòng qua Cố Trục Dã đang bị cấm cố, trốn đến sau lưng Lâm Tẫn, thò ra nửa cái đầu cảnh giác nhìn quanh.

Lâm Tẫn mi phong hơi nhíu, chưa lập tức đáp lời.

Hắn cất bước đi đến trước mặt Cố Trục Dã, ngưng thị đôi mắt đen kịt như vực sâu kia... nơi đó không có nửa phần thanh minh, chỉ có hỗn độn cùng bạo ngược sâu không thấy đáy.

Thần thức như dòng suối nhỏ tham nhập.

Lâm Tẫn bỗng nhiên khẽ "Di" một tiếng. "Không phải Đao Ma tác quái..." Hắn nguyên tưởng rằng là Phật pháp phong ấn của Đại Nhật Như Lai Viện lỏng lẻo, dẫn đến Đao Ma trong cơ thể Cố Trục Dã lần nữa mất khống chế.

Khả giờ phút này cảm tri dưới, lại không có nửa điểm Đao Ma khí tức, ngược lại là một cỗ tà ma chi lực cực kỳ tinh thuần, âm lãnh bàn cứ thức hải hắn!

Cũng chính là nói.

Chương 395

Cố Trục Dã cùng ba gã sơn dân vừa rồi giống nhau, bị tà ma xâm nhiễm thần trí, luân vi ma khôi.

Thả đầu tà ma này không thể coi thường...

Bản nguyên của nó ít nhất là cấp bậc Lãnh Chúa.

Càng khó giải quyết chính là.

Nó tựa hồ cùng Đao Ma trong cơ thể Cố Trục Dã hình thành mỗ chủng cộng minh quỷ quyệt, trong ứng ngoài hợp dưới, mới khiến cho hạng người ý chí kiên nhận như Cố Trục Dã cũng trong nháy mắt thất thủ. "Bệ hạ, muốn làm thịt hắn không?" Khâu Ngọc Dao lúc này phục hồi tinh thần lại, tráng lá gan thấu tiến lên, trong tay Thiên Cơ Huyễn Ti hàn quang lưu chuyển.

Nàng chớp chớp đôi mắt to nhìn như thuần lương kia, hỏi đến vẻ mặt vô tội.

Lâm Tẫn liếc nàng một cái, có chút buồn cười.

Nha đầu này, tâm báo thù đảo là rất nặng.

Hắn không hề nói nhiều, cũng chỉ hư ấn mi tâm Cố Trục Dã.

Hùng hồn chân khí gánh chịu thần niệm hồng lưu, hãn nhiên xông vào sâu trong thức hải hắn!

Thức hải bên trong, cảnh tượng quỷ dị.

Cố Trục Dã bản ngã ý thức đang biến thành một đạo hư ảnh cầm đao, cùng một đoàn ma niệm đen kịt cuộn trào không nghỉ thù tử bác sát.

Ma niệm khi thì hóa hình là mặt quỷ dữ tợn, khi thì tán tác vạn

thiên xúc tu, tuy công thế cuồng mãnh, lại ẩn ẩn bị đao ý Cố Trục Dã áp chế.

Hiển nhiên.

Tức tiện thân hãm ma nhiễm, hắn nhưng đang liều chết chống cự. "Lui ra." Lâm Tẫn một tập huyền y lăng không mà đứng, phiên chưởng áp xuống!

Thôi xán kim quang tự lòng bàn tay bính phát, tụ thành một tòa nguy nga sơn nhạc hư ảnh, ầm ầm trấn lạc! "A!" Ma niệm phát ra tiếng thét chói tai thê lương, trong nháy mắt bị trấn áp thu nạp, cuối cùng ngưng thành một cỗ hình người mơ hồ, tại trong hắc vụ giãy dụa vặn vẹo. "Khi nào trốn ở chỗ này?" Lâm Tẫn lạnh giọng chất vấn.

Ma ảnh kia nâng lên đôi mắt đỏ tươi, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Tẫn, bỗng nhiên toét miệng, trong cổ họng nặn ra tiếng cười tê ách rách nát, phảng phất vô số người trọng điệp: "Nguyên lai là Đại Uyên Hoàng đế..." Hắn tiếng cười sậu chỉ, ngữ điệu chuyển thành âm trầm: "Muốn biết?

Nằm mơ!" "Thánh tộc không bao lâu nữa liền sẽ hàng lâm, đợi Giới Môn mở rộng, sâu kiến các ngươi, đều phải luân vi nô súc của Thánh tộc!" Thoại âm chưa dứt.

Ma ảnh thân thể sậu nhiên bành trướng...

Quỷ dị hắc ảnh thốt nhiên nổ tung, tán tác từng luồng khói đen, cấp tốc tiêu tán vu thức hải hư không.

Ngay cả nửa điểm cặn bã cũng không lưu lại.

Lâm Tẫn thu hồi thần thức, sắc mặt ngưng trọng.

Tà ma này quyết tuyệt tự hủy như thế, hiển nhiên là vì ngăn chặn hết thảy khả năng bị sưu hồn.

Kỳ ngôn từ chắc chắn, khí diễm ngập trời, uyển như đối với chuyện hàng lâm có tuyệt đối nắm chắc.

Phá Giới Đan, chỉ sợ đã thành.

Tịnh thả!

Nó liếc mắt một cái liền có thể nhận ra thân phận chính mình, hiển nhiên là trước đó liền biết.

Vậy thì chỉ có một loại khả năng!

Xâm nhiễm tà ma Cố Trục Dã, chính là đầu tà ma lúc trước tại Đại Nhật Như Lai Viện cổ hoặc Tịnh Quy kia.

Không nghĩ tới còn thực sự là khó giết a.

Vài hơi thở sau.

Cố Trục Dã quanh thân hắc khí tiệm tán, trong đồng tử đen kịt như thủy triều thối lui, khôi phục thanh minh.

Lâm Tẫn phất tay triệt khứ chân khí tỏa liên. "Bệ hạ..." Cố Trục Dã lảo đảo một bước, quỳ một chân trên đất, trên mặt huyết sắc tẫn thất: "Thần thất chức, lại bị tà ma xâm thể mà không tự biết, thỉnh Bệ hạ trách phạt!" "Tà ma quỷ quyệt, phòng bất thắng phòng.

Ngươi trong cơ thể vốn là có Đao Ma chi khí, bị sấn hư mà nhập cũng không phải lỗi của ngươi." Lâm Tẫn tham thủ hư đỡ: "Đứng lên đi." Cố Trục Dã y ngôn đứng dậy, vừa định mở miệng... "Phốc!" Hắn bỗng nhiên cúi người, một ngụm máu tươi ám hồng phun tung toé trên mặt đất, thân hình lung lay sắp đổ!

Lâm Tẫn thần sắc sậu biến.

Một bước tiến lên đỡ lấy vai hắn, hùng hồn chân khí như sông lớn quán nhập, cấp tốc du tẩu tứ chi bách hài hắn. "Có chuyện gì?" Cố Trục Dã lấy đao chống đất, lau đi vết máu ở khóe miệng, thở dốc nói:

"Vừa rồi...

đan điền đột sinh kịch thống, như bị dùi đâm, trong chớp mắt lan tràn quanh thân.

Nhưng giờ phút này đã hoãn." "Ân?" Lâm Tẫn chân khí thăm hướng đan điền hắn.

Chỉ thấy ngoài bích luỹ, kim sắc tỏa liên do Phật quang kinh văn biến thành như cũ lao cố quấn quanh, đem Đao Ma chi khí cuộn trào bên trong gắt gao phong trấn.

Ngay cả song trọng phong ấn ngày xưa hắn cùng Tiêu Luyện liên thủ bố trí, cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

Vậy cơn kịch thống này từ đâu mà đến? "Thật sự không ngại?" Lâm Tẫn trầm giọng hỏi lại.

Cố Trục Dã điều tức phiến khắc, lắc đầu nói: "Hắn là Đao Ma thừa cơ trùng kích phong ấn gây ra...

Thần đã không sao." Trước mắt tựa hồ duy có cách giải thích này.

Lâm Tẫn không hề nói nhiều, chỉ tại đầu vai hắn nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một luồng Đế Hoàng chân khí tinh thuần như lưu ly lặng yên không một tiếng động đi vào đan điền ngoại vi hắn, ẩn vào kinh mạch phong ấn.

Từ nay về sau nhưng phàm phong ấn có chút dị động, hắn đều có thể trong nháy mắt cảm tri. "Xử lý sạch sẽ." Lâm Tẫn liếc mắt nhìn ba cỗ tàn khu ma khôi trên mặt đất. "Vâng!" Khâu Ngọc Dao lập tức gọi tới tâm phúc, thấp giọng phân phó.

Phân phó gian, đôi mắt to kia của nàng còn thỉnh thoảng liếc về phía Cố Trục Dã, Thiên Cơ Huyễn Ti nơi cổ tay như ẩn như hiện,

nghiễm nhiên một bộ dáng "ngươi lại phát điên ta cũng sẽ không khách khí" đầy giới bị.

Trong chính sảnh.

Ánh nến một lần nữa sáng lên.

Khâu Ngọc Dao ân cần châm trà cho Lâm Tẫn, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, đã xác định là tà ma ở sau lưng thu mua Hôi Tinh Thạch...

Vậy việc này, thần cũng mặc kệ lạp?" Người của nàng tra tra sổ sách, sờ sờ thị tỉnh còn được, thật muốn truy tung tà ma tung tích, không khác gì lấy trứng chọi đá.

Lâm Tẫn nghe vậy khẽ cười, từ chối cho ý kiến.

Hắn đứng dậy đi tới cửa sảnh, ngẩng đầu nhìn trời, vẫy vẫy tay.

Bất quá phiến khắc, trên cao truyền đến một tiếng đề minh sắc bén!

Ngự Phong Chuẩn phá vân mà xuống, vững vàng rơi vào trên cánh tay vươn ra của Lâm Tẫn. "Truyền lệnh của Trẫm: Mệnh Ảnh Sát Vệ tức khắc đi tới Vụ Chướng Sơn, triệt tra Hôi Tinh Thạch lưu hướng cập tà ma tung tích.

Nếu có phát hiện, tốc báo!" Ngự Phong Chuẩn thông linh gật đầu.

Chấn sí nhi khởi, hóa thành một đạo thanh ảnh biến mất tại trong thương khung.

Lâm Tẫn đưa mắt nhìn nó đi xa, trong mắt lướt qua một tia tán thưởng.

Tiểu Hòa tâm tư xác thực tỉ mỉ.

Tự hắn rời kinh, Ngự Phong Chuẩn của Thiên Thính Giam liền vẫn luôn âm thầm đi theo, chỉ vì bảo đảm thánh lệnh tùy thời có thể thông truyền thiên hạ.

Sự chu toàn bực này, trong triều ít có người bằng.

Lâm Tẫn xoay người lại, đuôi lông mày khẽ nhếch, hàm cười hỏi: "Nha đầu, có phải hay không có đồ vật chưa trả lại cho Trẫm?" Khâu Ngọc Dao sửng sốt.

Lập tức minh bạch lại, vội lấy tay che cổ tay đang quấn Thiên Cơ Huyễn Ti, giấu đến sau lưng, liên liên lắc đầu: "Đồ vật gì?

Ta... ta không biết." Thấy nàng bộ dáng hộ thực kia.

Chương 396

Lâm Tẫn chỉ đạm đạm cười, không hề nói nhiều.

Đã Thiên Cơ Huyễn Ti cùng nàng khế hợp như thế, tặng lại có làm sao.

Sau đó.

Lâm Tẫn đi tới trước chủ tọa.

Chính muốn ngồi xuống, khóe mắt liếc thấy một kiện vật kiện bày trên đài diện phía trước, ánh mắt hơi dừng lại, lược đái nghi hoặc nói: "Thứ này, sao khanh vẫn còn giữ?" Giữa mặt đài trung tâm.

Trên một chiếc bàn gỗ mộc mạc cổ xưa, một thỏi bạc năm lượng nằm tĩnh lặng, vết máu đỏ thẫm trên đó tuy đã khô cạn từ lâu nhưng vẫn chói mắt đến lạ.

Đây chính là thỏi bạc mà Khâu Ngọc Dao khi mới đến Vân Cẩm thành, vì động lòng trắc ẩn đã tặng cho lão ăn mày đầu đường.

Cũng chính thỏi bạc này đã khiến hai ông cháu lão ăn mày bỏ mạng dưới suối vàng!

Nét non nớt trên khuôn mặt Khâu Ngọc Dao dần phai đi.

Nàng bước lên ghế, vươn tay cầm lấy thỏi bạc, chăm chú nhìn vết máu loang lổ bên trên, khẽ nói: “Ta giữ lại nó là để cảnh tỉnh chính mình.” Thỏi bạc nhiễm huyết này đã cho nàng lần đầu tiên nhìn rõ cái ác của thế tình, cũng khiến nàng hạ quyết tâm phải thay đổi tòa thành hỗn độn này, để bách tính thực sự được an cư lạc nghiệp.

Lâm Tẫn nhếch môi cười nhẹ, bước lên phía trước, khéo léo lấy thỏi bạc từ tay nàng, quay sang đưa cho Cố Trục Dã đang đứng bên cạnh: “Cầm lấy, đi mua chút rượu ngon món tốt về đây, hôm nay phải

ăn uống một bữa ra trò." "Thị, Bệ hạ." Cố Trục Dã cung kính nhận lấy bằng hai tay, xoay người rời đi.

Khâu Ngọc Dao chớp mắt, vừa định nói gì đó thì Lâm Tẫn đã giơ tay ấn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, ngữ điệu ôn hòa nhưng mang theo uy lực không cho phép nghi ngờ: "Có những chuyện, nên buông xuống thì phải buông xuống.

Cứ mãi giấu trong lòng, sẽ thành tảng đá đè nặng tâm can." Hắn ngồi xuống bên cạnh, ngữ khí chậm rãi nhưng vẫn rõ ràng: "Nàng đã làm đủ tốt rồi, không cần thỏi bạc này lúc nào cũng phải cảnh tỉnh.

Dây đàn căng quá sẽ dễ đứt." Hắn ngước mắt nhìn nàng, đáy mắt dâng lên noãn ý như một người huynh trưởng: "Trẫm vẫn cảm thấy, tiểu nha đầu cười nói vô tư không tim không phổi ngày trước càng khiến người ta yên tâm hơn." Lời vừa dứt, Khâu Ngọc Dao cúi đầu trầm mặc.

Không biết là đã buông xuống hay đã nghĩ thông suốt.

Khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, bên má đã nở nụ cười ngọt ngào như ngày cũ, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Biết rồi mà!" Lâm Tẫn chuyển chủ đề, hỏi: "Những người của Diệp gia kia, nàng dùng có thuận tay không?" Khâu Ngọc Dao gật đầu cười nói: "Thuận tay lắm, đặc biệt nghe lời, việc giao phó chưa từng hàm hồ." Trong mắt Lâm Tẫn lộ ra vẻ tán thưởng.

Diệp Thừa Hi thân là gia chủ, tự nhiên không ngốc.

Hắn tất nhiên nhìn ra Thiên Hạ Tiền Trang là quân cờ quan trọng của triều đình, mà Khâu Ngọc Dao chính là người cầm cờ.

Chỉ cần Diệp gia tận tâm phò tá, lo gì tương lai không có cơ hội tiến giai?

E rằng cho dù Khâu Ngọc Dao ra lệnh cho Diệp gia đi xông vào

Đại Nhật Như Lai Viện, bọn họ cũng sẽ nghiêm túc trù tính, chứ không phải nghi ngờ mệnh lệnh này có hoang đường hay không.

"Thuận tay là tốt." Lâm Tẫn ngả người ra sau ghế, dặn dò: "Nhớ là cũng phải bồi dưỡng vài tâm phúc bên ngoài Diệp gia, để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, đừng để một bên độc đại." Khâu Ngọc Dao vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Bệ hạ yên tâm, ta cũng không phải trẻ con nữa, trong lòng tự có tính toán." Lâm Tẫn quay đầu nhìn nàng một cái, không kìm được bật cười, khẽ lắc đầu.

Nha đầu này... quả thật đã có vài phần lão luyện rồi.

Một nén nhang sau.

Cố Trục Dã xách theo mấy tầng hộp thức ăn trở về, mở nắp ra, bên trong món ngon rực rỡ, hương khí ngào ngạt.

Lâm Tẫn cười nói: "Trục Dã, ngồi xuống cùng dùng bữa đi.

Hôm nay là Khâu chưởng quỹ làm chủ chi, nàng ấy bây giờ là một tiểu phú bà rồi." Cố Trục Dã miễn cưỡng nặn ra một nụ cười như có như không, y lời ngồi xuống.

Khâu Ngọc Dao đã sớm xắn tay áo lên, cũng không câu nệ, gắp một miếng thịt nhét vào miệng, phồng má nói mơ hồ: "Ưm... thật ngon!" ...

Nam Cương!

Bầu trời quanh năm bao phủ một tầng mây mù âm u.

Không khí ẩm thấp áp lực, núi xa ẩn trong sương khói, thi thoảng có tiếng kền kền kêu rít phá vỡ sự tĩnh lặng.

Trấn Nam Vương phủ sừng sững dưới sắc trời hôn trầm này.

Phủ đệ có bố cục khoáng đạt, không thấy xa hoa, chỉ thấy tường cao viện sâu toát lên một cỗ túc sát thiết huyết.

Tiền đình cực kỳ rộng rãi, lát bằng đá xanh, chẳng khác nào một tòa diễn võ trường lộ thiên.

Hai bên giá binh khí xếp đầy đao thương kiếm kích, lưỡi bén dưới ánh sáng u ám phản chiếu hàn quang u lãnh.

Trên đôn đá ở góc tường còn đặt vài bộ áo giáp da đã mài mòn, như đang âm thầm kể lại tính tình thượng võ trọng chiến của chủ nhân nơi này.

Trung tâm đình viện.

Một bóng người khôi ngô đang múa một cây trường thương ô thiết.

Thương phong hô khiếu, cuốn lên lá rụng trên đất, thân ảnh kia đằng na khởi lạc, bộ pháp trầm như sơn nhạc, mũi thương hàn quang điểm điểm, lại ẩn ẩn mang theo thế phong lôi.

Không biết qua bao lâu.

Hắn đột nhiên thu thế, trường thương mạnh mẽ đâm xuống dưới.

Cán thương cắm sâu vào khe hở đá xanh, thân thương vẫn còn rung lên bần bật.

Nam tử ở trần nửa thân trên, làn da màu đồng cổ đầm đìa mồ hôi, theo nhịp thở phập phồng từ từ lăn xuống.

Tâm phúc thị lập một bên rảo bước tiến lên, cung thân dâng khăn: "Vương gia, kế hoạch đã trù bị thỏa đáng." Trấn Nam Vương Lâm Kiêu nhận lấy khăn, hổ mâu trầm tĩnh không gợn sóng, tựa đầm nước sâu lạnh lẽo.

Hắn từ từ lau đi mồ hôi trên người, thần sắc chưa từng có chút biến động nào.

Với hắn mà nói, mưu hoa đã thành, liền như tên đã trên dây, tự

nhiên không cần dư thừa cảm xúc.

"Đường Môn và Thẩm gia bên kia thế nào?" Hắn lên tiếng, giọng trầm hậu tựa kim loại va chạm.

"Hồi Vương gia, binh khí mới rèn và ám khí của Đường Môn đều đã phát đủ, đến lúc đó đệ tử môn hạ sẽ chia thành các tiểu đội xuyên sáp hành tiến." Tâm phúc hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Ám tuyến của Thẩm gia cũng đã bố trí hoàn thành, thuộc hạ phái người qua lại thăm dò nhiều lần, tạm thời không có sơ hở." Lâm Kiêu gật đầu.

Hắn cất bước đi vào chính sảnh, ngửa cổ uống cạn chén trà nóng trên bàn, khóe miệng lướt qua một độ cong lãnh liệt: "Rất tốt.

Thời gian còn lại, kiểm tra nghiêm ngặt các khâu, không được phép có nửa phần sai sót." "Thị!" Tâm phúc cúi đầu nhận mệnh, do dự một lát rồi lại hạ thấp giọng: "Vương gia, lô 'hàng' kia... khi nào thì khởi vận?

Bên kia tựa hồ có ý thúc giục." "Hừ." Lâm Kiêu chợt hừ lạnh.

Quanh thân bỗng nhiên bốc lên một cỗ sát khí lẫm liệt, không khí trong sảnh phảng phất đều ngưng trệ vài phần.

Tên tâm phúc kia lập tức cảm thấy hô hấp cứng lại, đầu cúi càng thấp, không dám nhìn thẳng.

"Không phải tộc ta, cũng xứng chỉ huy Bản vương?" Hổ mục Lâm Kiêu như điện, tiếng lạnh tựa sắt: "Để bọn chúng đợi!" Hắn xoay người nhìn về phía chân trời âm trầm ngoài cửa sổ.

Hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Giam thêm vài ngày nữa.

Cũng nên để đám người kia hiểu rõ, ván cờ này ai mới là người cầm quân." Dứt lời, hắn đi tới trước tấm bản đồ cương vực treo trên tường tây, nghiêng đầu trầm giọng hỏi: "Bắc Cảnh bên kia, có động tĩnh gì không?" Tâm phúc nghe vậy, lập tức từ trong ngực lấy ra một

phong mật thư, cung kính dâng lên: "Hồi Vương gia, Bắc Cảnh có tin tới, nửa canh giờ trước vừa được hắc ưng đưa đến." Lâm Kiêu nhận lấy, xé mở niêm phong hỏa tất, mở ra bức thư.

Trên mặt giấy tuyết trắng, chỉ có tám chữ lớn viết bằng mực đậm lực xuyên qua lưng giấy: Tĩnh hậu nam phong, cộng cử đại sự! (Đợi gió nam lên, cùng làm việc lớn!) Ánh mắt Lâm Kiêu quét qua, độ cong lãnh liệt bên môi càng sâu hơn vài phần.

Đầu ngón tay hắn vi bất khả sát ngưng tụ một luồng chân khí vô hình, giấy viết thư lập tức không lửa tự cháy, trong khoảnh khắc hóa thành một nắm tro tàn xám đen, từ kẽ tay hắn lả tả rơi xuống.

"Xem ra..." Hắn thì thầm, trong giọng nói lẫn một tia thô ráp như sỏi cát cười nhạo: "Đám mọi rợ này, đảo cũng không tính là quá ngu." "Lui xuống đi." Hắn phất phất tay.

"Thị!" Tâm phúc cung thân, nhanh bước lui ra, thân ảnh biến mất bên ngoài hành lang thâm viện.

Trong sảnh trở lại tĩnh lặng.

Lâm Kiêu một mình chắp tay đứng trong ánh sáng hôn ám.

Một thân cơ bắp tinh hãn như sắt thép đúc thành, đứng sừng sững như núi, tản ra cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông.

Hắn nhìn về phương Bắc, trong cổ họng lăn ra một tiếng cười khẽ khàn khàn, tựa như dao cùn cạo qua xương trần: "A a..." "Điệt nhi ngoan của Bản vương... cứ đợi đấy." "Thúc thúc, rất nhanh sẽ tới tìm ngươi." ...

Sáng sớm.

Ánh nắng ngày xuân mỏng manh rải xuống, gió sớm còn mang theo chút hơi lạnh, lại càng khiến người ta đầu óc thanh tỉnh, tinh thần phấn chấn.

Lâm Tẫn cùng Cố Trục Dã một trước một sau, bước vào cung môn.

Cung tường đỏ thắm trong ánh sáng ban mai hiện lên vẻ trang nghiêm, chỉ có tiếng đế giày đạp qua đá xanh bằng phẳng vang lên khe khẽ.

"Bệ hạ." Cố Trục Dã dừng bước, chắp tay hành lễ: "Thần, xin cáo lui trước!" Lâm Tẫn liếc mắt nhìn sang.

Phong ấn Phật quang nơi đan điền Cố Trục Dã vẫn ẩn ẩn lưu chuyển, lúc này bế quan tinh tu đao đạo, quả thực là thời cơ tốt.

"Đi đi." Lâm Tẫn dặn dò, ngữ điệu bình ổn: "Ổn trát ổn đả, chớ nên tham tiến.

Tâm nếu gấp, đao tắc loạn." "Thần, cẩn ghi nhớ!" Đáy mắt Cố Trục Dã lóe lên một tia duệ quang, đáp lời rồi xoay người.

Chương 397

Lâm Tẫn nhìn theo hướng hắn biến mất.

Đang định xoay người về hậu cung thăm con trai, một bóng người đã như gió lướt tới trước mặt.

Là Tiêu Luyện.

Hắn cung thân thi lễ, giọng nói trầm túc: "Bệ hạ, con rùa già kia đã về rồi...

Tình huống, hình như không đúng lắm." "Ồ?" Lâm Tẫn nhướng mày kiếm.

"Con rùa già" trong miệng Tiêu Luyện, tự nhiên là Thái thượng trưởng lão La Bạt Vượng của Thiên Diễn Tông.

Trước khi đến Đại Nhật Như Lai Viện, hắn từng lệnh cho Thiên Diễn Tông thám thính chuyện Thanh Hư Quan đột nhiên phong sơn, hiện tại xem ra e là cũng không thuận lợi.

Một lát sau.

Tại Ngự Thư Phòng.

Long diên hương lẳng lặng cháy trong lư đồng tím, nhả ra làn khói xanh lượn lờ.

Lâm Tẫn ngồi trên long ỷ, thân hình hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt như dao, bắn thẳng về phía La Bạt Vượng đang cung kính phía dưới: "Thanh Hư Quan, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" La Bạt Vượng hạ thấp người: "Khởi bẩm Bệ hạ, Hộ Tông đại trận của Thanh Hư Quan đã mở toàn bộ, thuộc hạ lấy danh nghĩa triều đình khẩu sơn truyền tin, đối phương lại đóng cửa không tiếp.

Sau đó thuộc hạ toàn lực ra tay chấn động đại trận, mới ép được bọn họ hiện thân." Thần sắc Lâm Tẫn dần lạnh, phất tay áo nói: "Nói trọng điểm." Sống lưng La Bạt Vượng căng thẳng, vội vàng nói: "Theo lời quan chủ Đoạn Kỳ, Thanh Hư Quan không phải kháng chỉ, mà là đang dùng 'Thanh Hư Quái Toán' để suy diễn phương pháp đối phó tà ma.

Phong sơn mở trận là để phòng ngừa người ngoài quấy nhiễu." "Thanh Hư Quái Toán?" Mâu quang Lâm Tẫn khẽ động, nhìn sang Tiêu Luyện bên cạnh: "Thanh Hư Quan còn tinh thông đạo này?" Tiêu Luyện gật đầu: "Thanh Hư Quan thừa tập rất nhiều bí thuật Đạo gia, nhất mạch Quái Toán cũng có truyền thừa, chỉ là xưa nay bị Thiên Cơ Các che mất nổi bật nên người đời biết đến rất ít." Lâm Tẫn gật đầu, ra hiệu cho La Bạt Vượng tiếp tục.

"Đoạn Kỳ xưng, bọn họ đã đại khái bói toán ra phương vị lần này tà ma xâm lấn." "Ở đâu?" "Nam Vực." "Vị trí cụ thể?" "Vẫn chưa tính ra." La Bạt Vượng lắc đầu: "Phương pháp đối phó tà ma cũng chỉ mới nhìn trộm được một mảnh vảy, chưa thấy toàn diện." Lâm Tẫn nhất thời không nói gì.

Thảo nào Thanh Hư Quan ở phương diện này thanh danh không hiển hách, cái gọi là quái toán này... vị miễn cũng quá lung tung.

Nam Vực, Bắc Vực, xác suất một phần hai, cái này cũng cần tính sao?

Hắn ngả người ra sau ghế, âm điệu trầm hoãn: "Đã là như thế, Tiêu thái sư vừa rồi vì sao nói 'tình huống không đúng'?" La Bạt Vượng và Tiêu Luyện liếc nhìn nhau, ngữ khí ngưng trọng: "Thanh Hư Quan tuy miệng nhận lời nghe theo triều đình điều khiển, cùng kháng tà ma, nhưng thuộc hạ luôn cảm thấy... lão đạo Đoạn Kỳ kia, ngôn bất do trung (lời nói không đi đôi với suy nghĩ)." "Có bằng

chứng thực tế không?" "Không có bằng chứng." La Bạt Vượng dừng một chút: "Thuần túy là một loại trực giác.

Khí tức của Đoạn Kỳ có chút bất đồng so với trước kia, ngôn ngữ thần thái cũng toát ra vẻ quái dị khó tả." Lông mày Lâm Tẫn dần dần nhíu lại.

Trực giác của cường giả Khấu Thiên cảnh, thường thường còn đáng tin hơn cả đôi mắt.

Có thể khiến nhân vật cỡ La Bạt Vượng cảm thấy "quái dị", tuyệt đối sẽ không phải là không có lửa làm sao có khói.

Trầm mặc vài hơi thở.

Lâm Tẫn hạ lệnh: "Trẫm đã biết.

Thiên Diễn Tông cần chỉnh đốn quân bị, nếu tà ma tới, lập tức nghênh kích." La Bạt Vượng nghiêm nghị chắp tay: "Thuộc hạ lĩnh chỉ!" Đợi hắn lui xuống.

Lâm Tẫn nhìn quanh, ánh mắt chuyển hướng sang Tiêu Luyện, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc: "Tiêu thái sư cho rằng, tỷ lệ Thanh Hư Quan phản bội... có mấy thành?" "Chuyện này... khó nói." Tiêu Luyện ngồi xuống rồi khẽ than: "Theo lý, Thanh Hư Quan thân là khôi thủ Đạo môn, thế bất lưỡng lập với ma đạo, không nên cấu kết tà ma.

Nhưng mà..." Lời hắn chuyển hướng, dần lạnh lẽo: "Chỉ vì bói toán liền phong sơn bế hộ, ngay cả chiếu lệnh triều đình cũng bỏ mặc không quan tâm, hành động này cực kỳ không bình thường." "Khanh nghi ngờ Thanh Hư Quan minh tu sạn đạo, ám độ trần thương?" "Thần không dám vọng đoán, nhưng cần phải đề phòng." Tiêu Luyện trầm giọng nói: "Đạo ma bất lưỡng lập là không giả, nhưng nếu là vì lợi ích lớn hơn, hoặc là... bị nỗi sợ hãi lớn hơn hiếp bức thì sao?

Bên trong Thanh Hư Quan, có lẽ đã không còn là một khối sắt nữa.” Ngón tay cái của Lâm Tẫn chậm rãi ma sát chén trà ấm áp, nghiêng đầu nói: “Truyền Tiểu Hòa.” Hải công công cung thân: “Lão nô tuân chỉ.” Ngay sau đó, Lâm Tẫn thu lại hàn ý trong mắt, khóe miệng nổi lên một nụ cười ôn hòa, chuyển sang hỏi: “Thái tử gần đây thế nào?” Trên mặt Tiêu Luyện cũng lộ ra nụ cười: “Hồi Bệ hạ, Thái tử điện hạ sau khi dùng linh dược Tàng Kiếm Sơn Trang tiến cống, kiếm nguyên trong cơ thể ngày càng hùng hậu, hiện nay đã tới Tông Sư cảnh hậu kỳ.” Đáy mắt Lâm Tẫn lóe lên tinh quang!

Giỏi lắm nhóc con!

Mới hơn một tháng đã là Tông Sư hậu kỳ.

Thiên phú bực này, phóng mắt khắp thiên hạ, e rằng cũng không tìm ra người thứ hai.

“Ngoài ra...” Tiêu Luyện lại nói: “Tàng Kiếm Sơn Trang liên hợp với mấy tông môn lân cận, săn giết không ít yêu thú.

Thi thể đã lục tục vận chuyển tới kinh thành, Tiểu Hắc sau khi cắn nuốt, khí tức tăng trưởng rõ rệt.” Lâm Tẫn hỏi: “Những thi thể yêu thú này hiện cất giữ ở đâu?” Tiêu Luyện đứng dậy thi lễ: “Bệ hạ thứ tội.

Trước đó Bệ hạ chưa về, thần liền cùng Thủ phụ thương nghị, tạm thời thiết lập một nha môn, chuyên phụ trách thu mua, xử lý thi thể yêu thú và dược liệu tương quan.” Lâm Tẫn khẽ gật đầu: “Việc này làm không tệ.

Từ hôm nay trở đi, nha môn này định danh là ‘Phục Yêu Ty’.

Do Tiêu thái sư chọn một đệ tử đắc lực của Tàng Kiếm Sơn Trang làm Đô úy, thống quản sự vụ trong ty.” Trong mắt Tiêu Luyện ẩn hiện kích động, giọng nói hơi run: “Thần, thay mặt Tàng Kiếm Sơn Trang

tạ Bệ hạ long ân!" Phục Yêu Ty tuy là mới thiết lập, nhưng tiền cảnh lại không tầm thường.

Tiểu Hắc thân là khế ước linh thú của Thái tử, tương lai rất có khả năng là tồn tại như Hộ Quốc Thần Thú.

Phục Yêu Ty chuyên trách cung dưỡng cho nó, đây là công lao phò tá vua, quý trọng biết bao!

Lúc này.

Tiểu Hòa như một chiếc lá rụng lặng lẽ lướt vào điện, quỳ một gối xuống: "Thần, tham kiến Bệ hạ!" Lâm Tẫn giơ tay: "Ảnh Sát Vệ xuất phát chưa?" "Hồi Bệ hạ, sau khi thần tiếp chỉ đã truyền lệnh cho Chỉ huy sứ Lâm Uyên, suất lĩnh trăm tên Ảnh Sát Vệ rời kinh." "Tốt." Tầm mắt Lâm Tẫn thâm viễn: "Ngươi phái thêm vài tổ Phi Điểu, nhìn chằm chằm xung quanh Thanh Hư Quan.

Có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, tức khắc lai báo." "Thần tuân chỉ!" Tiểu Hòa lĩnh mệnh lui xuống.

Tiêu Luyện cũng biết Bệ hạ đã có quyết đoán, hành lễ cáo từ.

Trong Ngự Thư Phòng khôi phục tĩnh lặng.

Lâm Tẫn đứng dậy, uống cạn chén trà tàn đã nguội lạnh, nước trà thanh liệt đè xuống những suy tư phức tạp trong lòng.

Hắn đang định cất bước đi ra ngoài điện — mấy ngày không gặp con trai, nghe nói nó tranh khí như vậy, thật đúng là có chút nhớ mong.

Nhưng chân vừa mới nhấc lên.

Bên tai chợt vang lên tiếng nhắc nhở rõ ràng của Hệ thống, kèm theo tiếng ong ong ẩn ẩn, tựa như có huyền cơ sắp tới: 【Đinh!】【Chúc mừng Túc chủ tuần thị nhiều ngọn núi hẻm núi, đồ giám đã hợp nhất, có muốn thắp sáng hay không?】 Đôi mắt Lâm Tẫn bỗng

nhiên sáng lên.

Ý niệm vừa động, Sơn Hà Xã Tắc Đồ từ từ mở ra trước mắt, mặt bản đồ nổi lên gợn sóng nhàn nhạt.

Địa hình Nam Vực của hoàng triều hiện lên rõ ràng.

Ngoại trừ những thành trì đã được thắp sáng, vô số sơn xuyên hà lưu đang lấp lánh kim quang yếu ớt, uyển như đang chờ đợi chủ nhân triệu hoán.

Đồ giám được thắp sáng lần này, chừng có tới sáu mươi mốt chỗ!

"Lôi Đình nha đầu này...

đảo thật thà." Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia tán thưởng.

Bất luận tông môn lớn nhỏ, có nổi danh hay không, chỉ cần không phải nơi hoang vu không người, nàng thế mà lại dẫn quân quét ngang toàn bộ một lượt.

Nếu không phải võ giả có thể lực vượt xa người thường, tuyệt đối không có khả năng khống chế nhiều địa vực như vậy trong thời gian ngắn ngủi.

Cho dù như thế, nàng cũng nhất định là chia quân nhiều đường, cùng lúc tiến lên.

Nếu không, tuyệt đối không có hiệu suất bực này!

"Xem ra chuyến đi Nam hạ này, nàng không chỉ kinh nghiệm thực chiến tăng vọt, ngay cả đạo dùng binh cũng tiến bộ không ít." Lâm Tẫn thấp giọng tự nói, ngữ khí mang theo vui mừng.

"Thắp sáng." Hắn tâm niệm vừa động. 【Đinh!】 Tiếng nhắc nhở của Hệ thống vang lên thanh thúy, nhưng lại du dương và trầm trọng hơn bất kỳ lần nào trước đó. 【Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng và hợp nhất đồ giám, khen thưởng đã phát phóng!】 【Khen

thưởng một: Đại Tông Phá Cảnh!】【Khen thưởng hai: Bách Chiến Hãm Trận!】【Khen thưởng ba: Vũ Nguyên Truyền Thừa!】【Khen thưởng bốn: Tử Mẫu Phá Hư!】【Khen thưởng năm: Phi Tướng Lữ Bố!】【Khen thưởng sáu: Cửu Chuyển Hóa Long!】"Sáu hạng khen thưởng?!" Đồng tử Lâm Tẫn co rút mạnh, nội tâm dậy sóng.

Từ khi đạt được Hệ thống đến nay, đây là lần đầu tiên nhận được ban thưởng phong hậu như vậy.

Mà tầm mắt của hắn, ngay lập tức khóa chặt trên bốn chữ "Phi Tướng Lữ Bố"!

Ý thức không chút do dự chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy bên trong giới, trên một sườn dốc cao, một người một ngựa đứng lặng như núi.

Người kia thân cao hơn chín thước.

Đầu đội tử kim quan buộc tóc ba chẽ, mình khoác áo bào đỏ trăm hoa Tây Xuyên, khoác thú diện thôn đầu liên hoàn khải, lưng đeo đai linh lung sư man.

Trong tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích chỉ xéo mặt đất, lưỡi kích hàn quang lưu chuyển, tựa như có huyết mang ẩn hiện.

Chỉ nhìn từ xa, liền cảm thấy một cỗ bá khí phá núi đoạn hải ập vào mặt.

Hắn dung mạo lãnh tuấn, mắt như ưng chuẩn, chỉ đứng yên mà khí tức quanh thân đã khuấy động phong vân, thế mà đạt tới Khấu Thiên cảnh bát trọng!

Con ngựa Xích Thố dưới thân toàn thân đỏ rực như lửa, móng to như cái bát.

Lúc này đang thiếu kiên nhẫn mà thở phì phò, hơi thở phun ra

ngưng thành sương trắng nhàn nhạt — chân khí trong cơ thể con ngựa này bành trướng, thế mà không thua kém gì võ giả thất phẩm!

Lâm Tẫn chuyển niệm liền hiểu: Với thể hình như Lữ Bố, tuấn mã tầm thường e là trong chốc lát sẽ bị đè sập, cũng chỉ có dị chủng long câu như Xích Thố mới có thể cùng hắn kề vai sát cánh nơi sa trường.

Chương 398

"Tốt!

Hảo một viên vô song mãnh tướng!" Ánh mắt Lâm Tẫn rực cháy, trong lòng đại duyệt.

Không hổ là chiến lực đệ nhất Tam Quốc, chỉ riêng vẻ ngoài này cũng đủ để chấn nhiếp thiên quân.

Quan trọng hơn là, hiện nay uy hiếp tà ma đang đến gần, chính là lúc thiếu cao thủ đỉnh tiêm, sự xuất hiện của Lữ Bố quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Có hắn tọa trấn, dù cho thiên quân vạn mã thì có gì phải sợ?

Còn về cái danh "Gia nô ba họ" kia, Lâm Tẫn căn bản không thèm để ý.

Đã là Hệ thống xuất ra, lòng trung thành không cần nghi ngờ.

Dưới tiền đề tuyệt đối trung thành, võ lực càng cao thì càng là lợi khí.

Cố nén kích động trong lòng, Lâm Tẫn lại lần lượt nhìn về phía các phần thưởng khác.

Đại Tông Phá Cảnh Đan đã là thức cũ, chỉ là lần này chỉ có năm viên, hơi có vẻ keo kiệt, nhưng có còn hơn không.

Mà khi hắn cảm nhận được phần thưởng thứ hai, trong mắt lập tức tinh quang đại phóng!

Chỉ thấy một bên khác của bình nguyên bao la trong Tàng Binh Giới, một rừng thép đen kịt đang đứng sừng sững.

Mười vạn người nghiêm trang liệt trận.

Người người mặc huyền giáp che kín thân thể, mặt đeo thiết khôi, chỉ lộ ra đôi mắt băng lãnh.

Trường thương trong tay như rừng, lưng đeo đoản nhận, khí túc sát ngưng tụ như thực chất, khiến cho ánh sáng bốn phía cũng ảm đạm đi ba phần.

Đáng sợ nhất là, khí tức của mười vạn sĩ tốt này hồn nhiên nhất thể, thế mà mỗi người đều có cảnh giới võ giả ngũ phẩm!

Đáy mắt Lâm Tẫn lóe lên một đạo duệ mang, thì thầm: "Trẫm lẽ ra phải nghĩ tới!" Nhớ tới Phi Tướng Lữ Bố, thì Hãm Trận Doanh danh chấn thanh sử dưới trướng hắn làm sao có thể vắng mặt?

Chỉ là — mười vạn Hãm Trận Doanh!

Con số này, dù Lâm Tẫn đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không khỏi chấn động trong lòng.

Nếu trong lịch sử Lữ Bố thực sự sở hữu mười vạn thiết quân như vậy, lương thảo sung túc, thì làm gì có chuyện thiên hạ chia ba?

E rằng cả Thăng Long đều phải đổi sang họ Lữ!

Những Đinh Nguyên, Đổng Trác gì đó, e rằng đều phải quay đầu lại, tranh nhau nhận hắn làm nghĩa phụ!

Giờ khắc này.

Đội quân túc sát mười vạn người trong Tàng Binh Giới lại chân chân thực thực, đều quy về tay hắn.

Vừa vặn giải quyết cái khó trước mắt.

Hiện nay trong hoàng triều, Huyền Giáp cấm quân cần trấn thủ hoàng thành, phân trú các thành, binh lực phân tán.

Đại Tuyết Long Kỵ tuy mạnh nhưng số lượng có hạn.

Mười vạn Hãm Trận Doanh này đến, vừa vặn bù đắp lỗ hổng chiến lực tầm trung, vô luận ứng đối tà ma hay biên hoạn tứ phương, đều có thêm một lá bài tẩy nặng ký.

Tiếp theo.

Hắn dồn sự chú ý vào phần thưởng thứ ba: Vũ Nguyên Truyền Thừa.

Nhưng khi hắn vừa khởi niệm định hấp thu, tiếng nhắc nhở băng lãnh của Hệ thống lại vang lên: 【Đinh!】【Kiểm trắc thấy cảnh giới Túc chủ đã đạt đỉnh phong, không thể sử dụng, xin Túc chủ mau chóng tăng lên giới hạn!】"Giới hạn...

Hóa ra là Thiên Môn." Lâm Tẫn lập tức minh ngộ.

Khấu Thiên cửu trọng đã là cực hạn nhân gian, Thiên Môn không mở liền không cách nào tiến thêm một bước.

Thiên niên tu vi này, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Sau đó hắn nhìn về phía phần thưởng thứ tư — Tử Mẫu Phá Hư Môn.

Vốn tưởng rằng có thể xếp trên Vũ Nguyên Truyền Thừa thì ắt phải là thần binh kinh thiên động địa, nhưng không ngờ lại là vật này.

Tỉ mỉ cảm nhận, tin tức dâng lên trong não hải: Đây là một cặp cổng truyền tống di động, định vị một cái, cái còn lại có thể mang theo bên người, dùng pháp quyết thôi động là có thể nháy mắt đi lại giữa hai nơi.

"Lại là bảo vật truyền tống..." Lâm Tẫn trước là vui vẻ, sau đó khẽ than: "Đáng tiếc dung lượng có hạn, khó có thể chèo chống đại quân điều chuyển trong nháy mắt." Nếu là trận pháp truyền tống thì tốt biết bao.

Bất quá cái "Cửa" này tuy không thích hợp vận binh quy mô lớn, nhưng dùng cho nhân vật mấu chốt đi lại, truyền tin tình báo hoặc là kỳ binh đột kích, lại là vô thượng thần khí.

Cuối cùng.

Ánh mắt hắn rơi vào cuộn trục cổ xưa đang lơ lửng giữa không trung trong Tàng Binh Giới.

Thần niệm dẫn dắt, cuộn trục rơi vào lòng bàn tay.

Tức thì, một cỗ không khí bàng bạc ập vào mặt, mặt ngoài cuộn trục ẩn có kim quang lưu chuyển, bên tai thậm chí vang lên tiếng long ngâm nhược hữu nhược vô, phảng phất có sinh mệnh đang thức tỉnh bên trong.

Khoảnh khắc cuộn trục mở ra — "Hống!!!" Một tiếng long ngâm thương mang, uy nghiêm, giống như xuyên việt vạn cổ thời không, không phải vang lên bên tai, mà là trực tiếp nổ tung sâu trong linh hồn hắn!

Trong Tàng Binh Giới, phong vân chợt ngừng.

Lữ Bố mạnh mẽ ngước mắt, ngựa Xích Thố bất an hí vang, mười vạn Hãm Trận Doanh tử tịch không tiếng động.

Cuộn trục kia tự động triển khai, bên trên không có một chữ nào.

Chỉ có một đạo hư ảnh Cửu Trảo Kim Long (Rồng vàng chín móng) uốn lượn bay lên, long đồng đạm mạc "nhìn" vào ý thức của Lâm Tẫn một cái.

Chỉ một cái nhìn này.

Dù cho chân khí Khấu Thiên cửu trọng của Lâm Tẫn cũng cảm thấy chút hứa áp lực.

Cuộn trục khép lại, dị tượng biến mất.

Nhưng khi ý thức Lâm Tẫn trở về thể xác, hai tay hắn thế mà lại hơi run rẩy, đó không phải sợ hãi, mà là sự run rẩy và cuồng nhiệt bản năng nhất khi sinh mệnh tầng thấp ngộ kiến điều huyền bí chí cao.

Hắn mở bừng mắt, quát lên với bên ngoài điện: "Truyền lệnh!

Tốc dắt ngựa của Trẫm tới!!" Không bao lâu.

Đạp Diễm Kinh Hồng đã đứng ở quảng trường trước điện Ngự Thư Phòng, móng trước khẽ đạp, trong mũi phun ra hỏa tinh nóng rực.

Lâm Tẫn bước lên phía trước.

Bàn tay khẽ vuốt ve lông mao nhu thuận trên cổ nó, xúc cảm ôn nhiệt, bột phát sinh mệnh lực bồng bột.

"Lão hỏa kế." Hắn thì thầm, đáy mắt ánh sáng chớp động: "Cơ duyên của ngươi, đến rồi." Dứt lời.

Cổ tay hắn khẽ đảo.

Một cuộn trục cổ lão có nền là da thú màu ám kim, biên duyên tựa như có vàng lỏng chảy xuôi, bằng không hiện ra.

Cuộn trục triển khai ước chừng ba thước, trên đó không có mực, lại phù động những mạch văn màu đỏ sẫm không ngừng lưu chuyển và những phù văn hình rồng cổ lão — mông mông lung lung, lại có tiếng tim đập trầm thấp và tiếng long ngâm từ trong đó truyền ra!

"Đi!" Lâm Tẫn khẽ quát, cuộn trục rời tay.

Bành!

Cuộn trục lăng không biến thành một chùm kim quang sí liệt, trùng thiên nhi khởi!

Thiên khung vốn trời quang mây tạnh bỗng nhiên âm trầm, mây đen cuồn cuộn như mực.

Hống!!!

Một tiếng long ngâm thao thiên uyển như truyền từ viễn cổ vang vọng chín tầng trời!

Uy áp hạo hãn giống như hải khiếu vô thanh, ầm ầm bao phủ toàn bộ hoàng thành.

Vô số người kinh hãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy trong tầng mây, một tôn hư ảnh Ngũ Trảo Kim Long uốn lượn bàn toàn, kim quang chiếu rọi thế gian, long uy như ngục!

"Bệ hạ!?" Tiếng xé gió vang lên.

Tiêu Luyện vừa rời đi không lâu lại quay trở lại, rơi xuống rìa quảng trường.

Hắn ngửa đầu nhìn hư ảnh Kim Long chấn hám nhân tâm kia, cổ họng có chút cứng lại: "Đây là... tình huống gì?" Lâm Tẫn vẫn khóa chặt tầm mắt vào dị tượng trên không, khóe môi khẽ nhếch, chỉ thản nhiên nói: "Xem tiếp khắc biết." Chủ yếu là... hắn nhất thời cũng không biết giải thích thế nào.

Hệ thống thuyết minh về "Cửu Chuyển Hóa Long Khế" khá huyền ảo: Đây là chìa khóa tiến hóa.

Chương 399

Ẩn chứa một tia tinh phách Long tộc viễn cổ cực kỳ tinh thuần, có thể khiến huyết mạch yêu thú lột xác triệt để!

Hắn cũng không thể trực tiếp nói với Tiêu Luyện, đây là một phần "trục cuộn tiến hóa thú cưỡi" được chứ?

Ông!!

Ngay lúc này.

Dị biến trên không tái sinh!

Hư ảnh Ngũ Trảo Kim Long to lớn kia đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một tòa pháp trận hình rồng khổng lồ vô cùng, rực cháy huyết sắc hỏa diễm!

Trung tâm pháp trận, một cột sáng xích kim thình lình buông xuống, bao trùm hoàn toàn Đạp Diễm Kinh Hồng!

"Hí luật luật!" Chiến mã ban đầu bất an hí dài, nhưng ngay sau đó lại được một cỗ sức mạnh uy nghiêm mà ấm áp trấn an.

"Đạp Diễm" rực cháy trên bốn móng của nó bỗng nhiên bạo trướng, sinh ra cộng hưởng kịch liệt với cột sáng!

Ngay sau đó — Xích Viêm toàn thân cơ bắp nổi lên, dưới da như có dung nham đang bôn lưu, mạch máu lồi ra như cầu long!

Lấy bốn móng của nó làm trung tâm, một vòng xung kích ba hỏa diễm hình tròn mạnh mẽ bùng nổ, trong khoảnh khắc nung chảy đá xanh xung quanh thành một mảnh lưu ly tinh oánh!

Tầng mây trên trời bị lực lượng vô hình điên cuồng khuấy động, hình thành vòng xoáy khổng lồ, từng đạo lôi quang màu đỏ dữ tợn uốn

lượn trong mây.

Chân khí hỏa thuộc tính trong vòng trăm dặm hung mãnh ập tới, hình thành bão tố linh khí màu đỏ mắt thường có thể thấy được quanh cột sáng, gào thét xoay tròn!

Đại địa rung nhẹ, địa mạch chi hỏa tựa như đang đáp lại.

Trong hoảng hốt, mọi người như nhìn thấy một con tinh phách liệt diễm thần tuấn, đang ngửa đầu hí dài trong ngọn lửa hừng hực — trên đỉnh đầu, thế mà có hư ảnh long giác từ từ sinh trưởng.

Dưới sườn, luân khu quách quang dực lần lượt mở ra!

"Long uy thật khủng bố..." Sắc mặt Tiêu Luyện trắng bệch, lẩm bẩm nói.

Lâm Tẫn chậm rãi gật đầu, ánh mắt rực cháy.

Không hổ là tinh phách Long tộc viễn cổ, cỗ khí tức này thuần túy, bá đạo, xa không phải Tiểu Hắc hiện giờ có thể so sánh.

"Bệ hạ, kia là...

Xích Viêm?" Yến Kinh Tuyết cũng từ Khôn Ninh cung chạy tới, đáp xuống bên người Lâm Tẫn.

Nàng chăm chú nhìn hình dáng tuấn mã lờ mờ trong cột sáng, trong mắt khó giấu vẻ kinh ngạc.

Trên vai nàng, Tiểu Hắc thò đầu ra, thụ đồng màu vàng gắt gao nhìn chằm chằm trung tâm cột sáng, cái lưỡi đỏ tươi thè thụt dồn dập.

Lâm Tẫn liếc thấy nó, khóe miệng câu lên một độ cong như cười như không.

"Tiểu Hắc." Hắn cố ý nói: "Xích Viêm được tinh phách Long tộc viễn cổ, nói không chừng sau này huyết mạch Long tộc còn thuần khiết hơn ngươi đấy." "Tê!" Tiểu Hắc nghe hiểu.

Nó mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thụ đồng co rút lại, vảy toàn thân dựng đứng, một cỗ cảm xúc cực kỳ khó chịu truyền đến.

Ngay sau đó, một đạo ý niệm trúc trắc nhưng rõ ràng trực tiếp truyền vào thức hải Lâm Tẫn: "Nó, không, xứng!" Dường như cảm thấy chưa đủ, nó lại dồn dập bổ sung thêm một luồng ý niệm, sống chết bảo vệ địa vị chính thống của mình: "Ta, quý!

Nó, thổ!" "Hả?" Lông mày Lâm Tẫn nhướng lên.

Không xứng?

Ngữ khí này đâu chỉ là ngạo nhiên, quả thực tràn đầy sự miệt thị đến từ sâu trong huyết mạch.

Với Tiểu Hắc mà nói, tia tinh phách Long tộc viễn cổ mà Xích Viêm đạt được, chẳng qua cũng chỉ thường thôi.

"Ngươi cái tên nhóc này, khẩu khí đảo cũng không nhỏ." Lâm Tẫn bật cười, co ngón tay tùy ý búng búng cái đầu nhỏ của nó.

Trong mắt hắn, trong cơ thể Tiểu Hắc tất có huyết mạch Long tộc, chỉ là không biết cụ thể là mạch hệ nào.

Mà long phách ẩn chứa trong Cửu Chuyển Hóa Long Khế, hẳn là hệ Ngũ Trảo Kim Long, sau khi dung hợp với Xích Viêm, có lẽ đã chuyển thành hỏa long chi thuộc (thuộc tính rồng lửa).

Ai cao ai thấp, trước mắt thật đúng là khó kết luận.

Nhưng Tiểu Hắc đốc định khinh thường như vậy... e rằng lai lịch của nó còn không đơn giản hơn tưởng tượng.

Một canh giờ sau.

Dị tượng đầy trời rốt cục bắt đầu thu lại, như trăm sông đổ về biển, toàn bộ nhập vào thân ảnh đang ngang nhiên đứng thẳng kia.

Bụi bặm lắng xuống.

Một hình dáng hoàn toàn mới, uy nghiêm mà thần tuấn, hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

Tiêu Luyện định thần nhìn lại, đồng tử kịch liệt co rút, giọng nói đều thay đổi: "Đại...

Đại Tông Sư cấp yêu thú!?" Hắn quả thực không thể tin được — ngắn ngủi một canh giờ, một con chiến mã phàm tục, thế mà nhảy một cái trở thành đại yêu cấp Tông Sư đủ để hùng cứ một phương!

Trên mặt Lâm Tẫn cũng bùng nổ vẻ hài lòng khó che giấu.

Lúc này nó, vai cao đã hơn chín thước, thể hình mạnh mẽ mà lưu loát, tràn đầy cảm giác sức mạnh bùng nổ.

Màu lông từ đỏ rực ban đầu chuyển sang màu nền đỏ sẫm thâm thúy.

Bên trong lưu chuyển những đường vân màu vàng nhàn nhạt, uyển như vết nứt dung nham trong lòng đất, quang hoa nội uẩn.

Bờm ngựa và đuôi dài đã chuyển thành thực thể hỏa diễm màu kim hồng đang nhảy nhót, không gió mà bay, cháy mãi không tắt.

Giữa trán có một chiếc vảy hình thoi màu ám kim, giống như viên bảo thạch khảm vào.

Trên đỉnh đầu là một cặp long giác (sừng rồng) dài ba tấc tinh oánh, như ngọc tựa tinh thể, lưu chuyển quang trạch ôn nhuận mà bá đạo.

Nó chỉ đứng yên thôi cũng có một cỗ khí tức cổ lão mà tôn quý tự nhiên tỏa ra.

Mắt mở khép giữa kim quang ẩn hiện, dường như tôn giả Long tộc đang quan sát chúng sinh, cao ngạo, trang trọng, bất khả xâm phạm.

Dưới bốn móng, không còn đạp lên hỏa diễm nữa, mà là ngưng kết ra viêm tinh màu đỏ sẫm, cách mặt đất ba tấc, lăng không hư đạp.

Mỗi bước hạ xuống, trong không trung liền sẽ lưu lại điểm điểm dung nham ban ngân, thật lâu không tan.

Cổ, bả vai, khớp xương và các bộ vị quan trọng khác, dưới da loáng thoáng có đường vân long lân (vảy rồng) phập phồng, phảng phất có vảy rồng chân chính đang thai nghén.

Đáng sợ nhất là dưới sườn nó — nơi đó sinh ra một đôi quang dực (cánh ánh sáng) bán thực chất hóa, được cấu thành từ hỏa diễm thuần tịnh và ánh sáng!

Quang dực khẽ vỗ, khí lưu nóng rực cuộn xoáy, không gian xung quanh đều hơi vặn vẹo.

"Soái!" Lâm Tẫn trong lòng nhịn không được khen ngợi.

Uy phong lẫm lẫm bực này, uyển như tọa kỵ bước ra từ trong thần thoại, nếu đặt trong game kiếp trước, tuyệt đối là đỉnh cấp thần sủng, giá trị liên thành!

Hắn bước ra một bước.

Cũng không phải uy nghi đế vương lâm hạnh thần thuộc, mà là sự cấp thiết khi lão hữu trùng phùng.

Đạp Viêm Long Câu như có cảm giác.

Quay đầu lại, đôi mắt như vàng ròng kia đối diện với Lâm Tẫn.

Trong đó không còn sự trung thành thuần túy của chiến mã ngày xưa, mà là nhiều thêm một phần cao ngạo và linh tính đến từ long huyết.

Nhưng ngay khoảnh khắc ánh mắt chạm vào Lâm Tẫn, phần cao ngạo kia liền hóa thành sự ỷ lại ôn thuận.

Lâm Tẫn không dừng lại.

Bàn tay trực tiếp đặt lên lớp da mới sinh hơi lồi lên vân vảy rồng nơi cổ nó.

Xúc cảm không còn là lông mao ôn nhiệt đơn thuần, mà là ẩn chứa một tầng giác chất (sừng) kiên nhận, khẽ phập phồng, bên dưới cực giống như có nham tương đang róc rách chảy xuôi, cảm giác sức mạnh bành trướng muốn trào ra.

"Ngang — lịch —" Long câu phát ra một tiếng hí trầm thấp mà vui sướng, thế mà chủ động cúi đầu, dùng cặp long giác tinh oánh kia khẽ cọ cọ vào lòng bàn tay Lâm Tẫn.

Giác chất óng ánh, lại mang theo phong mang khiến người ta tim đập nhanh.

Đồng thời, một luồng ý niệm thân mật mà rực cháy mơ hồ truyền đến, hỗn tạp sự hưng phấn sau khi tân sinh và sự quyến luyến đối với chủ nhân. 【Đinh!】 【Cửu Chuyển Hóa Long Khế sử dụng thành công, Đạp Diễm Kinh Hồng tiến hóa hoàn thành.】 【Hình thái hiện tại: Đệ nhất giai Đạp Viêm Long Câu!】 【Chỉ dẫn tiến hóa giai đoạn tiếp theo đã sinh thành...】 Lâm Tẫn tâm niệm khẽ động, tra duyệt xuống dưới, lông mày lại đột nhiên nhướng lên.

"Địa Tâm Hỏa Liên...

Dung Nham Tinh Hạch...

Những cái này đảo còn dễ nói." Ánh mắt hắn rơi vào loại dược liệu cuối cùng, thấp giọng lẩm bẩm: "Cái cuối cùng này, có chút... nan giải a!" Trong lòng Lâm Tẫn thầm than.

Chương 400

Muốn cho Đạp Viêm Long Câu tiến giai tới giai đoạn thứ hai, dược liệu cuối cùng thế mà lại là Địa Tiên Yêu Hạch!

Cố danh tư nghĩa — cần lấy yêu hạch của một con yêu thú cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Đối với hắn mà nói, giết yêu thú cảnh giới Lục Địa Thần Tiên dễ như nghiền kiến, nhưng vấn đề ở chỗ... dễ giết, khó tìm!

Yêu thú tu hành vốn đã gian nan gấp trăm lần nhân tộc, cộng thêm thiên hạ võ giả đông đảo, đệ tử các tông môn thế gia ra ngoài lịch luyện thường lấy việc săn giết yêu thú để ma luyện thực chiến.

Huống chi, cao giai yêu thú toàn thân là bảo, răng nanh, móng vuốt, da lông, yêu hạch... không cái nào không phải vật giá trị liên thành.

Cũng chính vì vậy, yêu thú phẩm giai cao đã sớm là phượng mao lân giác.

Đạp Viêm Long Câu tựa hồ cảm nhận được tâm sự của chủ nhân, cúi cái đầu to lớn xuống, khẽ cọ cọ vào bàn tay Lâm Tẫn như đang an ủi.

Lâm Tẫn cười nhạt, thấp giọng nói: "Yên tâm, không phải chỉ là Địa Tiên yêu hạch sao?

Trẫm nhất định lấy về cho ngươi." Hắn ngước mắt ngắm nghía tọa kỵ thần tuấn trước mắt này.

Lúc này long câu đã sơ cụ long hình, đầu sinh sừng ngắn, cổ bụng tế lân, bốn vó đạp lửa, uy thế lẫm nhiên.

Tuy không biết tiến giai tổng cộng có mấy đoạn, nhưng hiện nay đã hiển tư thế long mã, giả dĩ thời nhật, nói không chừng thật có thể

hóa thân thành rồng!

Đến lúc đó, thực lực tất là nghiêng trời lệch đất, có lẽ cũng không cần chính mình ra tay, Đạp Viêm Long Câu liền có thể quét ngang kình địch.

Tràng diện kia... ngẫm lại đã thấy đã rồi.

Lâm Tẫn thu liễm tư tự, nói: "Tiêu thái sư, khanh cứ vào Ngự Thư Phòng đợi trước, Trẫm ra ngoài dạo một chút." Dứt lời, không đợi Tiêu Luyện đáp lại, hắn đã tung người nhảy lên, vững vàng rơi trên lưng Đạp Viêm Long Câu.

Xúc cảm ôn nhiệt, phảng phất đặt mình trong ánh dương ấm áp — ngọn lửa đỏ rực cháy quanh thân kia không hề làm bỏng hắn mảy may, ngược lại truyền đến một trận noãn ý dung dung, dị thường thoải mái.

Đạp Viêm Long Câu ngẩng đầu giương móng, phát ra một tiếng hí cao vút như long ngâm: "Hí luật luật!!!" Dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người, bốn vó nó đằng không, hỏa diễm quanh thân ầm ầm thăng đằng, uyển như một khỏa vẫn tinh rực cháy nghịch hướng bay lên trời, lướt thẳng ra ngoài hoàng thành!

Tiêu Luyện ngửa đầu nhìn theo, buột miệng thốt lên: "Ngọa tào!

Còn biết bay!?" Tốc độ tuy không tính là cực nhanh, nhưng... yêu thú loại phi hành vốn đã hiếm thấy, có thể thuần hóa làm tọa kỵ càng là vạn trung vô nhất.

Nhanh chậm không quan trọng.

Quan trọng là — đủ soái!

Đủ bá khí!

Lúc này, Lâm Tẫn đã cưỡi Đạp Viêm Long Câu bay tới sâu trong

dãy núi phía Tây kinh đô.

Quần sơn bên dưới như thương long nằm rạp, cổ thụ sâm sâm, lại toát ra một cỗ trầm tịch dị dạng, ngay cả tiếng chim thú cũng thưa thớt có thể nghe.

Thần thức bàng bạc của Lâm Tẫn như thủy triều trải ra, trong khoảnh khắc quét qua mấy ngọn núi.

Khí tức yêu thú phản hồi lại lèo tèo không có mấy, hơn nữa đa số đều yếu ớt.

Đạo mạnh nhất cũng chỉ là cảnh giới Tông Sư.

"Tiểu Hỏa, xuống dưới hoạt động gân cốt chút, lấy tên mạnh nhất kia khai đao." Lâm Tẫn vỗ vỗ cổ long câu.

Đạp Viêm Long Câu không chút chần chờ, thân hình trầm xuống, lao xuống, lướt sát ngọn cây bay thấp, đảo mắt liền khóa chặt mục tiêu.

Thiết Cốt Sơn Tiêu!

Hình dáng như vượn khổng lồ mặt quỷ, thông thể lông đen như kim thép, phiếm ánh kim loại trầm tối, giống như khoác một thân trọng giáp sắt sống.

Một thân thiết cốt của nó là trời sinh, đao kiếm khó thương, bằng vào phòng ngự và sức mạnh khủng bố, đủ để ngạnh kháng Đại Tông Sư!

Giờ khắc này, con sơn tiêu này đang xé xác một con yêu thú, sát giác có kẻ xâm nhập, hoắc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu lập tức khóa chặt kẻ địch.

"Hống!!!" Nó vỗ ngực gào thét, phát ra tiếng kim loại va chạm "đang đang", sát ý thao thiên, lập tức đạp nứt mặt đất, thân thể to lớn

như đạn pháo lao tới, một đôi thiết quyền đập thẳng vào đầu lâu long câu!

Lâm Tẫn cúi người cười hỏi: "Tiểu Hỏa, có lòng tin không?" Đạp Viêm Long Câu phun ra hai luồng khí trắng nóng rực từ mũi, ánh mắt bễ nghễ, không tránh không né, bỗng nhiên há miệng — "Oanh!" Một quả cầu lửa kích cỡ bằng đầu người, trắng lóa đến chói mắt bị nén lại, tựa như nỏ tiễn liệt diễm từ trong cổ họng nó bính phát, phá không bắn thẳng!

Cầu lửa tinh chuẩn mệnh trung lồng ngực sơn tiêu, mạnh mẽ nổ tung!

Khí lãng nóng rực cuộn trào, thảo mộc thành tro!

Nhưng mà, khi hỏa diễm hơi tan, con sơn tiêu kia thế mà chưa ngã xuống!

Trước ngực nó cháy đen một mảng, lông tóc cháy rụi, da tróc thịt bong, nhưng thiết cốt tựa hồ chưa vỡ, phát ra tiếng gào thét đau đớn mà bạo nộ, thế xung kích tuy chậm lại nhưng càng tỏ ra điên cuồng!

"Ồ?

Có chút ý tứ, không hổ danh 'Thiết Cốt'." Lâm Tẫn nhướng mày.

Trong mắt Đạp Viêm Long Câu lóe lên một tia nộ ý vì bị khiêu khích.

Móng trước đạp mạnh mặt đất, liệt diễm quanh thân đột nhiên đại thịnh, vảy nhỏ bên cổ khẽ đóng mở, nhiệt độ cao càng thêm nóng rực lan tràn ra.

Nó lần nữa há miệng.

Lần này, phun ra không phải cầu lửa, mà là một đạo thổ tức (hơi thở) ngưng luyện như thực chất, trong màu xích kim xen lẫn một tia

quang diễm thuần trắng!

Bên trong thổ tức kia, ẩn ẩn có long uy chấn động, chí dương chí cương, chính là Long Viêm (lửa rồng) mang theo thuần dương long uy, có khắc chế tiên thiên đối với vật âm tà uế vật!

Xích kim long viêm như roi quét qua, trong nháy mắt thôn phệ Thiết Cốt Sơn Tiêu!

"Xuy ngao!!" Lần này, không còn là bạo nổ nữa, mà là tiếng thiêu đốt và nứt vỡ khiến người ta ghê răng!

Bộ thiết cốt mà sơn tiêu lấy làm kiêu ngạo kia, dưới sự thiêu đốt liên tục của long viêm chân chính, nhanh chóng phát hồng, mềm hoá, băng liệt!

Tiếng thảm hào im bặt.

Trong không khí, bay lên mùi thịt nướng cháy khét nhàn nhạt.

Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia dị sắc!

Hắn biết Đạp Viêm Long Câu bất phàm, nhưng không ngờ công kích lại cường hoành đến mức này!

Luồng viêm hỏa ẩn chứa long uy vừa rồi, e rằng ngay cả võ giả sơ nhập Lục Địa Thần Tiên cảnh cũng cần toàn lực để ngăn cản mới có thể tiếp hạ.

"Tiểu Hỏa, làm đẹp lắm!" Lâm Tẫn lãng thanh xưng tán, vươn tay xoa xoa vảy bên cổ Đạp Viêm Long Câu.

Long câu đắc ý lắc lắc đầu, thở phì phò một cái, xích diễm quanh thân cũng minh diệt hoan đằng thêm vài phần.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Tẫn, nó chậm rãi đi tới trước thi thể cháy đen của Thiết Cốt Sơn Tiêu.

Lâm Tẫn ngửi ngửi mùi thịt cháy phiêu tán trong không khí, cười

khổ lắc đầu: "Đáng tiếc, thiếu chút thìa là." Hắn lật cổ tay, thu thi thể đã chín nẫu vào Tàng Binh Giới — mang về cho Tiểu Hắc làm cây mài răng cũng không tệ.

Sau đó, Lâm Tẫn cưỡi Đạp Viêm Long Câu lại lượn vài vòng trong núi, có thêm hiểu biết sâu sắc về năng lực của nó.

Sự chờ mong đối với giai đoạn thứ hai cũng theo đó càng phát ra mãnh liệt!

"Xem ra, phải mau chóng gom đủ dược liệu tiến giai rồi." Hắn thì thầm.

Tà ma tùy thời có thể đại cử xâm nhập.

Trước lúc đó, nếu Đạp Viêm Long Câu có thể tiến giai tới đệ nhị, đệ tam giai đoạn, thậm chí tầng thứ cao hơn, đối với ngày sau chinh phạt tà ma, tất là một đại trợ lực!

Chỉ riêng long viêm đốt cháy vạn vật, khắc chế tà uế này thôi, cũng đủ để kẻ địch táng đảm! ...

Bên ngoài Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn khẽ vuốt đầu Đạp Viêm Long Câu: "Ở đây chờ đợi." Long câu khẽ rên rỉ đáp lời, khuỵu chân nằm xuống, hỏa mang quanh thân tùy theo thu liễm, như một đầu cự thú ôn thuận.

Bước vào Ngự Thư Phòng.

Trong thất hương thơm nhàn nhạt, sách vở chỉnh tề.

Lâm Tẫn ngồi lên long ỷ, nhìn về phía Tiêu Luyện đã đợi đã lâu, nước trà thấy đáy phía dưới, đi thẳng vào vấn đề: "Tiêu thái sư, có biết nơi nào có Địa Tâm Hỏa Liên và Dung Nham Tinh Hạch không?" Tiêu Luyện ngẩn ra.

Tuy không rõ Bệ hạ vì sao đột nhiên cần hai loại bảo vật này,

nhưng vẫn cung kính đáp: “Hồi Bệ hạ, Dung Nham Tinh Hạch thì Tàng Kiếm Sơn Trang có một viên, vốn là giữ lại để thối luyện phôi kiếm hệ hỏa.

Còn về Địa Tâm Hỏa Liên...” Hắn trầm ngâm một chút: “Vật này tuy chưa tuyệt tích, nhưng cực kỳ khó tìm, chỉ có nơi địa hỏa tinh túy hội tụ mới có khả năng sinh trưởng.” Lâm Tẫn phất tay: “Không sao.

Truyền ý chỉ của Trẫm, chiêu cáo giang hồ: Phàm kẻ dâng lên Địa Tâm Hỏa Liên, trọng thưởng!

Chương 401

Ngoài ra, mệnh cho Phục Yêu Ty toàn lực sưu tập tung tích manh mối của yêu thú cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Một khi phát hiện, lập tức vây giết, thu hồi yêu hạch." Tiêu Luyện cung thân: "Thần, tuân chỉ!" Hắn đang định xoay người lui xuống — "Báo!!!" Một tiếng tê hống cấp xúc từ bên ngoài truyền đến.

Tiểu Hòa lảo đảo xông vào, sắc mặt trắng bệch như giấy, trán toát mồ hôi lạnh ròng ròng, thậm chí không kịp hành lễ, giọng nói mang theo hàn ý lạnh thấu xương: "Bệ hạ!

Tám trăm dặm khẩn cấp!" "Đêm qua giờ Tý ba khắc, Lạc Hà thành trong cảnh nội phủ Đông Liêu...

đã hóa tử vực!" "Toàn bộ thủ quân trong thành, nha dịch bộ khoái, Tri phủ cùng tất cả quan lại trở xuống... toàn bộ vẫn mệnh, không một ai sống sót!" "Phía tây bắc Lạc Hà thành, tại Phần Tâm Tiễu, có ma khí màu tím đen tận trời phun trào, bao phủ phương viên trăm dặm, nghi là..." Yết hầu hắn lăn lộn, từng chữ từng chữ, mang theo hàn ý lẫm đông: "Tà ma xâm lấn!!!" "Cái gì!?" Tiêu Luyện hoắc nhiên xoay người, râu tóc đều dựng, kiếm ý quanh thân không khống chế được mà bùng phát, không khí trong Ngự Thư Phòng chợt lạnh: "Ngươi xác định là tà ma xâm lấn!?" Tiểu Hòa bị khí thế khủng bố này chấn nhiếp, sắc mặt trắng nhợt, thế mà nhất thời nghẹn lời.

"Đủ rồi." Trên long ỷ, ngón tay Lâm Tẫn gõ nhẹ lên tay vịn.

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ quy luật vang lên rõ ràng trong tĩnh lặng, mang theo một loại vận luật băng lãnh, lặng lẽ ép khí thế bạo trướng của Tiêu Luyện trở về.

Mâu sắc Lâm Tẫn thâm trầm như vực sâu.

Hắn không cho rằng đây là tà ma chính thức xâm lấn.

Thanh Hư Quan bói toán trước đó — nơi tà ma giáng lâm ứng tại Nam Vực, mà không phải Đông Liêu.

Cho dù Thanh Hư Quan không bằng Thiên Cơ Các, cũng không đến mức phạm sai lầm lớn như thế.

Trừ phi... bọn họ cố ý lừa gạt, ý đồ dẫn sai hướng triều đình.

Nhưng — nếu tà ma thật sự xâm lấn, sao có thể định thông đạo tại Phần Tâm Tiễu?

Dưới lòng đất nơi đó chứa địa hỏa ngàn năm, chí dương chí liệt!

Thánh nữ Huyết Liên Tông năm đó chính là mượn địa hỏa tinh túy đêm trăng tròn để cưỡng ép áp chế âm hàn, đột phá cảnh giới.

Tà ma thuộc âm, sợ nhất là liệt hỏa thuần dương.

Chọn giáng thế tại nơi này, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Cho nên... thảm án Lạc Hà thành, ma khí ở Phần Tâm Tiễu, tất có điều kỳ quặc!

"Nói tường tận." Lâm Tẫn mở miệng, giọng nói bình tĩnh nhưng tựa như tầng mây ngưng tụ trước cơn mưa núi, nặng trĩu đè lên lòng người.

Tiểu Hòa cố nén run rẩy, từ trong ngực lấy ra một bản cấp báo nhuốm vết máu đỏ sẫm: "Đêm qua giờ Tý ba khắc, hướng Phần Tâm Tiễu trời sinh dị tượng, một cột khí màu tím đen quán không trùng tiêu, trăm dặm có thể thấy!

Lạc Hà thành chấn động, thủ tướng ngay lập tức phái ba mươi thám báo tinh nhuệ cưỡi ngựa nhanh đi dò xét, nhưng mà..." Giọng hắn khô khốc: "Chỉ có một người chạy về, sau khi trình lên báo cáo

này thì thất khiếu chảy máu mà chết...

Trước khi chết không ngừng gào thét 'Ma ảnh...

ăn thịt người...'." Hai tay dâng lên cấp báo, đầu ngón tay khẽ run: "Ngoài ra theo tông môn lân cận truyền tin: Thái thượng trưởng lão của Thanh Thạch Phái là Hàn Hiển, cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, lúc đó vừa vặn ở gần đó, muốn thâm nhập dò xét, lại bị một đạo hắc quang bắn ra từ trong ma khí...

đương trường động xuyên mi tâm, thần hồn câu diệt!" Lâm Tẫn nhận lấy cấp báo.

Ánh mắt quét qua nét chữ viết ngoáy, từng chữ như rỉ máu: Ma khí tím đen chạm vào da thịt tiêu tan... dưới đáy vực có bóng ảnh nhuyễn động, tựa người không phải người, gặp sinh linh liền vồ...

Hắn khép lại cấp báo, ngước mắt: "Bách tính Lạc Hà, không một ai may mắn thoát khỏi?" Tiểu Hòa đôi mắt phiếm hồng, cắn chặt môi dưới, nặng nề gật đầu.

"Bệ hạ!" Sát ý Tiêu Luyện lại nổi lên: "Tà ma to gan làm bậy, sát hại bách tính hoàng triều!

Thần xin suất lĩnh tinh nhuệ Tàng Kiếm Sơn Trang, tức khắc bôn phó Phần Tâm Tiễu, trảm ma tế hồn!" "Không cần." Lâm Tẫn lên tiếng chế chỉ.

Hắn thở sâu một hơi trọc khí, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn xa về phía Đông — đó là phương hướng Lạc Hà thành.

"Tuy là tà ma tác quái, nhưng không phải chân chính xâm lấn." "Hả?" Tiêu Luyện ngẩn ra: "Bệ hạ dựa vào đâu mà đoạn định?" Lâm Tẫn không quay đầu lại, chỉ giơ tay chỉ lên trời: "Thiên Môn chưa mở, Thiên Đạo vẫn còn.

Tà ma cho dù giáng lâm, tu vi cũng bị áp chế dưới Khấu Thiên cửu

trọng.

Lại gióng trống khua chiêng bại lộ thông đạo như vậy... khác gì tìm chết?" Tiêu Luyện bỗng nhiên bừng tỉnh!

Phải rồi.

Dưới sự áp chế của Thiên Đạo, dù là Ma Vương thân lâm, cũng khó phá vỡ giới hạn Khấu Thiên cửu trọng.

Đến lúc đó nhân tộc cường giả vây quét, ma vật tất bại không nghi ngờ.

Bệ hạ ngay từ đầu liền nhìn thấu điểm này... tâm tính và sự động sát bực này, thực sự khiến người ta kính phục.

"Tiểu Hòa." "Thần tại!" "Tức khắc phái nhiều tổ Phi Điểu đi tới Phần Tâm Tiễu, mười hai canh giờ không gián đoạn giám sát động hướng ma khí.

Truyền lệnh thủ quân thành trì lân cận, kiểm soát nghiêm ngặt bách tính, không được tới gần phạm vi trăm dặm." "Thần tuân chỉ!" Tiểu Hòa lĩnh mệnh lui ra, tiếng bước chân vội vã đi xa.

Đôi mắt Lâm Tẫn khẽ híp lại, thì thầm như băng: "Tuy không phải xâm lấn, nhưng có thể dẫn động ma khí quy mô như thế... dưới Phần Tâm Tiễu, tất có vật mà tà ma bắt buộc phải lấy." Tiêu Luyện lập tức ôm quyền: "Bệ hạ, thần nguyện đích thân đi dò xét!" "Việc này không cần Thái sư động thân." Lâm Tẫn thản nhiên nói: "Trẫm tự có an bài." Tiêu Luyện khó hiểu.

Ma khí kia có thể miểu sát Lục Địa Thần Tiên, hung vật ẩn tàng trong đó thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Dù là Địa Tiên đỉnh phong đi tới, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Trước mắt Diệp Đình Uyên nam hạ chưa về, Khấu Thiên cảnh trong cung chỉ có chính mình và Bệ hạ hai người.

Chẳng lẽ...

Bệ hạ muốn ngự giá thân chinh?!

Chính trong lúc suy tính.

Lại thấy Lâm Tẫn nhếch môi cười, ngồi lại long ỷ, trong mắt hàn mang chợt hiện, lãng thanh quát một tiếng: "Phụng Tiên hà tại!?" "Oanh!!!" Ngoài điện đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang trầm muộn, phảng phất như núi cao rơi xuống đất!

Một cỗ uy áp bá đạo vô thất khủng bố trùng thiên nhi khởi, tuy chỉ trong nháy mắt liền thu lại, nhưng lại khiến toàn bộ hoàng cung vì đó mà chấn động!

Bên ngoài Ngự Thư Phòng.

Đạp Viêm Long Câu vốn đang nằm yên mạnh mẽ ngẩng đầu, hỏa diễm quanh thân "Oanh" một tiếng dâng cao ba phần, bất an dậm dậm móng trước, long mục cảnh giác nhìn về phía nơi uy áp truyền đến.

Tại cửa điện, quang ảnh chợt tối.

Một bóng người bước vào.

Thân cao chín thước, vai rộng như núi, một thân thú diện thôn đầu liên hoàn khải màu ám kim, áo choàng đỏ tươi rủ xuống đất.

Mặt như đao gọt, mắt tựa hàn tinh, giữa trán lệ khí cùng ngạo khí đan xen, uyển như một tôn Chiến Thần từ viễn cổ bước ra.

Khiến người ta tim đập nhanh nhất chính là cây Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn — lưỡi kích hàn quang lưu chuyển, ẩn có văn lộ huyết sắc quấn quanh, chưa cần huy động, không khí xung quanh đã bị nhuệ khí vô hình cắt chém đến xuy xuy rung động.

“Mạt tướng Lữ Bố.” Hắn hai tay nắm kích, một gối ầm ầm quỳ xuống đất, giáp trụ va chạm vang lên tiếng kim thiết giao minh.

“Khấu kiến Bệ hạ!” Tiếng như sấm rền, chấn cho bụi trần trên xà nhà lả tả rơi xuống.

“Bình thân.” “Tạ Bệ hạ!” Lữ Bố đứng dậy, cho dù thu liễm khí tức, thân thể khôi ngô kia vẫn y như một ngọn núi cô độc sừng sững, cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông.

“Khấu Thiên...

Bát trọng!?” Tiêu Luyện hít sâu một hơi khí lạnh, đồng tử co rút mạnh!

Hắn vạn lần không ngờ tới.

Sâu trong hoàng cung thế mà còn giấu một tôn sát thần như vậy!

Đương kim Thiên tử... rốt cuộc còn giấu bao nhiêu nội tình?!

Lâm Tẫn nhìn về phía Tiêu Luyện, cười như không cười: “Tiêu thái sư, thế nào?” Tiêu Luyện nuốt nước bọt, cười khổ chắp tay: “Lữ tướng quân thần uy cái thế, có hắn xuất mã, ma vật trở tay có thể diệt.” Tuyệt không phải nịnh nọt.

Hắn phân minh cảm giác được — cho dù ngày sau chính mình cũng đạt tới Khấu Thiên bát trọng, e rằng cũng khó địch lại cỗ sát khí Tu La giết ra từ trong núi thây biển máu của người này!

Thần sắc Lâm Tẫn nghiêm lại, nhìn về phía Lữ Bố: “Trẫm mệnh ngươi tức khắc đi tới Phần Tâm Tiễu, triệt tra nguồn gốc ma khí.

Vô luận tà ma có đồ mưu gì — trảm ma, xua khí, hộ dân, không được sai sót!” Lữ Bố ôm kích cung thân, giáp trụ leng keng: “Mạt tướng tuân chỉ!” Lời còn chưa dứt.

Hắn cất bước, đầu cũng không ngoảnh lại sải bước ra khỏi điện.

Chương 402

Cánh tay rung lên một cái, Phương Thiên Họa Kích phá không xoay tròn, mang theo tiếng gió rít thê lương.

Tại khoảng đất trống ngoài điện.

Ánh lửa màu đỏ bỗng dưng dũng hiện!

Một con bảo mã thông thể đỏ rực như lửa, thần tuấn phi phàm ngẩng đầu nhảy ra — chính là Xích Thố!

"Đi!" Lữ Bố quát khẽ, Xích Thố hí vang giương móng, hóa thành một đạo lưu tinh màu đỏ, lướt thẳng về phương Bắc!

Trong Ngự Thư Phòng, uy áp dần tan.

Tiêu Luyện thở dài một hơi, nhịn không được nhìn về phía Lâm Tẫn đang ung dung thưởng trà, thăm dò nói: "Bệ hạ, vị Lữ tướng quân này là..." "Tán tu, vừa nhập triều không lâu." Lâm Tẫn hời hợt nói.

Khóe miệng Tiêu Luyện khẽ giật, nhưng lại thức thời không hỏi nhiều nữa — Bệ hạ không muốn nói, vậy thì không nên hỏi.

"Dung Nham Tinh Hạch, mau chóng lấy đến." "Thần minh bạch, tức khắc truyền tin Tàng Kiếm Sơn Trang!" Tiêu Luyện chắp tay lui ra.

Ngự Thư Phòng trở lại tĩnh lặng.

Lâm Tẫn buông chén trà, mâu quang sắc bén như đao, xuyên qua song cửa nhìn về phía chân trời phương Đông.

Hắn dựa vào long ỷ, thấp giọng tự nói, từng chữ băng hàn: "Tà ma..." "Các ngươi không tiếc bại lộ hành tung cũng muốn mưu đồ vật ở Phần Tâm Tiễu..." "Thứ giấu bên dưới đó... rốt cuộc là cái gì?"

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, tựa như có... bão tố sắp tới!

Những ngày sau đó.

Mưa xuân liên miên rốt cuộc cũng thu lại màn mưa vào buổi sáng sớm ngày hôm nay.

Trong ngoài hoàng thành, mái hiên vẫn còn đọng nước mưa sót lại, trong không khí tràn ngập hơi thở ẩm ướt của bùn đất hỗn tạp với mầm non.

Trận mưa này vốn nên là điềm báo vạn vật phục hồi.

Nhưng chẳng biết tại sao, dưới ánh thiều quang sơ tễ sau cơn mưa kia, luôn ẩn ẩn lộ ra một tia hối ám khiến người ta bất an.

Phảng phất như có thứ gì đó sâu hơn, đang mượn sự che đậy của mưa xuân mà lặng lẽ sinh sôi.

Trong Ngự thư phòng.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ đã hóa thành tiếng tí tách linh tinh.

Lâm Tẫn cầm cây bút son phê duyệt trên tấu chương, trà nóng bên cạnh bốc lên làn khói trắng niểu niểu, cùng ý mưa tàn lưu ngoài điện vô thanh vô tức giao hòa. "Bệ hạ." Hải công công nhẹ bước tiến lên, khom người nói khẽ: "Lôi tướng quân cùng Diệp tông chủ đã ở ngoài điện chờ diện kiến." Lâm Tẫn hơi ngừng bút, mi phong khẽ nhướng: "Tuyên." "Thị." Phiến khắc sau.

Giáp trụ khẽ vang, một đạo thân ảnh hiên ngang đi đầu bước vào.

Lôi Đình một thân chiến giáp bạc sáng, bước đi như gió, quanh thân tựa hồ còn quanh quẩn nhuệ khí chiến trường chưa tan hết.

Diệp Đình Uyên đi sát theo sau, thần tình cung cẩn. "Đệ tử (Thần), khấu kiến bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế!" "Bình thân." "Tạ bệ hạ!" Hai người đứng

dậy.

Ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào trên người Lôi Đình, khóe miệng nổi lên một độ cong không dễ phát giác.

Nam hạ trở về, chút ngây thơ giữa mi vũ thiếu nữ ngày xưa đã bị phong sương mài đi, thay vào đó là sự anh nghị đã qua tôi luyện của máu và lửa.

Khí tức nàng trầm ngưng, ẩn có lôi quang lưu chuyển dưới đáy mắt, hách nhiên đã tới Đại Tông Sư trung kỳ, căn cơ vững chắc đến kinh người. "Chuyến này nam hạ, cảm thụ thế nào?" Lâm Tẫn bưng trà lên, thuận miệng hỏi.

Đôi mắt Lôi Đình lập tức sáng lên, ôm quyền đáp: "Hồi sư tôn, thu hoạch cực lớn!" Ngữ tốc của nàng không khỏi tăng nhanh, mang theo vài phần hăng hái nóng lòng muốn thử: "Bốn mươi tám cái tông môn, bốn mươi mốt nhà nguyện thần phục, đa phần có quen biết cũ với thế gia, thánh địa.

Bảy nhà còn lại, ngoan cố chống cự không dứt, hơn nữa ngày thường đa phần làm hại địa phương, đệ tử đã tiêu diệt tất cả, chưa lưu hậu hoạn." Lúc này, Diệp Đình Uyên thức thời bổ sung: "Bệ hạ, dọc đường đi qua núi sông hiểm yếu, thần cũng mang binh tuần thị, chưa thấy dị động rõ ràng.

Duy chỉ có một ít nơi hiểm địa sâu xa cùng...

Thiên Cơ Thành nơi Mặc gia toạ lạc, chưa dám tự tiện xông vào." Lâm Tẫn nghe xong, khẽ gật đầu: "Làm không tệ, đáng thưởng." Nghe vậy, đáy mắt hai người đồng thời xẹt qua hỉ sắc.

Chỉ thấy cổ tay Lâm Tẫn khẽ đảo, trong lòng bàn tay đã nâng hai viên đan dược.

Đan hoàn no tròn, vừa xuất hiện liền tản ra dược hương thanh liệt,

chỉ khẽ ngửi một cái liền cảm thấy linh đài thanh minh, chân khí quanh thân đều ẩn ẩn nhảy nhót.

Hắn khẽ phất tay áo, hai viên đan dược phân biệt bay tới trước mặt hai người. "Đây là 'Đại Tông Phá Cảnh Đan'." Lâm Tẫn nhìn về phía Lôi Đình: "Sau khi phục hạ, có thể trợ ngươi trực tiếp đột phá một trọng quan ải." Mắt Lôi Đình sáng lên, nghĩ cũng không nghĩ liền đem đan dược nạp vào trong miệng.

Đan dược vào miệng liền tan.

Một cỗ dược lực ôn hòa lại bàng bạc vô cùng ầm ầm nổ tung, hóa thành dòng lũ tinh thuần vọt tới tứ chi bách hài!

Khí cơ quanh thân nàng chợt sôi trào, y phục tóc tai không gió mà bay, từng đạo điện xà nhỏ bé từ dưới da thoán qua.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, tầng bình chướng kia liền thình lình vỡ vụn, khí tức vững vàng leo lên, thẳng đến Đại Tông Sư hậu kỳ mới chậm rãi bình ổn.

Để uẩn hậu trọng, lại không có nửa phần hư phù!

Lôi Đình cảm thụ được sức mạnh bành trướng trong cơ thể, hưng phấn nắm chặt tay, lập tức tròng mắt xoay chuyển, sán lại gần nửa bước, chà xát tay hắc hắc cười nói: "Sư tôn, kẹo đậu này ăn thật ngon...

Còn hay không lạp?" Lâm Tẫn há không biết tâm tư của nàng, đơn giản là muốn cắn thêm một viên, xông thẳng lên Đại Tông Sư đỉnh phong thậm chí Lục Địa Thần Tiên.

Hắn bật cười, khuất chỉ hư không búng một cái: "Tham lam.

Đan này một người cả đời chỉ có thể phục dụng một viên, nhiều thì vô ích, ngược lại còn thương tổn căn cơ." Lôi Đình "Úc" một tiếng, tinh nghịch le lưỡi.

Lâm Tẫn lại chuyển hướng Diệp Đình Uyên: "Diệp tông chủ, viên 'Bách Tái Không Minh Đan' này, hẳn là đủ để trợ ngươi phá nhập Khấu Thiên Lục Trọng cảnh." Diệp Đình Uyên cả người run lên, hai tay nâng lấy đan dược, kích động đến râu ria run rẩy, môi mấp máy nửa ngày mới thật sâu bái xuống: "Thần...

Khấu tạ bệ hạ thiên ân!" "Đi thôi, hảo hảo bế quan luyện hóa dược lực." "Thị!" Hai người cung kính lui ra.

Không bao lâu, một trận tiếng va chạm giáp trụ trầm ổn từ xa tới gần.

Thương Sóc sải bước đi vào, quỳ một chân trên đất: "Mạt tướng Thương Sóc, tham kiến bệ hạ!" Lâm Tẫn nâng mắt, tựa cười mà không phải cười: "Thương tướng quân, trẫm còn tưởng rằng ngươi muốn cắm rễ ở Nam Vực rồi chứ." Từ sau khi tiếp quản bốn mươi sáu thành Nam Vực, Thương Sóc liền chậm chạp chưa về.

Trước đó việc nhà phức tạp, Lâm Tẫn cũng chưa thâm cứu.

Thương Sóc thần sắc nghiêm nghị: "Bệ hạ minh giám.

Mạt tướng sau khi chỉnh đốn các thành, vốn muốn hồi kinh, nhiên nghĩ đến vùng Đông Hải cho tới nay vẫn du ly ngoài tầm kiểm soát, trong lòng khó an.

Cố chưa dám vọng động, chỉ đem binh mã còn dư lại đóng ở biên giới Đông Hải, để tiện cho bệ hạ ngày sau điều khiển, mạt tướng thì đi trước hồi triều phục mệnh." Đuôi lông mày Lâm Tẫn khẽ động.

Đông Hải...

Vùng đất cách biển kia, nhân khoảng cách xa xôi, hoàng triều nội vụ quấn thân, xác thực đặt sang một bên đã lâu.

Đợi sự tình Tà ma kết thúc, là lúc nên đưa ánh mắt nhìn qua đó rồi. "Việc này rất thỏa đáng, có lòng rồi." Lâm Tẫn đứng dậy tán thưởng.

Lời còn chưa dứt.

Ông!

Trong góc Ngự thư phòng, không khí như gợn sóng khẽ nhộn nhạo.

Một đạo thân ảnh mặc kình trang đen, mặt phúc mặt nạ mực sắc vô thanh vô tức hiện ra, một chân chạm đất.

Ánh mắt Lâm Tẫn quét tới: "Tra rõ rồi?" Ảnh Sát Vệ thống lĩnh Lâm Uyên củng thủ: "Bẩm bệ hạ, thần phụng mệnh âm thầm điều tra Vụ Chướng Sơn.

Kinh qua đa phương tham tra, có thể xác định tất cả Hôi Tinh Thạch (đá tinh thạch xám) được khai thác ra, đều thông qua con đường bí ẩn, cuối cùng vận chuyển về phía Nam Cương." "Nam Cương?" Trong mắt Lâm Tẫn sắc bén lóe lên.

Lại dính dáng đến nơi đó...

Trấn Nam Vương Lâm Kiêu?

Nếu hắn cùng Tà ma có dính líu, bốc toán của Thanh Hư Quan liền không phải không có lửa làm sao có khói.

Thiên môn chưa mở, Tà ma muốn hàng lâm giới này, Nam Cương xác thực là nơi tuyệt hảo để ẩn nấp bố cục. "Có biết Hôi Tinh Thạch rốt cuộc có công dụng gì không?" Lâm Uyên đáp: "Thần truy tung đội ngũ vận chuyển thì từng nghe trộm hai tên chủ sự giao đàm.

Bọn họ đề cập, đá này cũng được xưng là 'Giới Thạch'.

Hiệu dụng cụ thể...

Chưa thể thám thính rõ." "Giới Thạch?" Đáy lòng Lâm Tẫn trầm xuống.

Chương 403

Tuy không rõ chi tiết, nhưng liên tưởng "Tà ma", "Phá Giới Đan", vật này sợ là cùng việc đả thông đường hầm hai giới thoát không khỏi can hệ! "Bệ hạ." Lâm Uyên ngẩng đầu: "Hiện nay các huyện quanh Vụ Chướng Sơn vẫn đang ra sức thu mua, khai thác loại đá này.

Chúng ta có phải cũng nên tham gia tranh đoạt, nâng giá thu mua hay không?" Quốc khố sung doanh, đánh chiến tranh giá cả, hào vô áp lực!

Lâm Tẫn lại xùy nhiên cười một tiếng: "Nâng giá thu mua?

Phí thời phí lực, uổng phí quốc khố, trẫm không có cái công phu rỗi rãnh kia." Hắn xoay người, nhìn về phía Thương Sóc đang khom người chờ lệnh, trong mắt hàn ý chợt ngưng, từng chữ từng câu như kim thiết giao kích: "Thương Sóc, nghe lệnh!" "Mạt tướng tại!" "Trẫm mệnh ngươi tức khắc điều tập Đại Tuyết Long Kỵ dư bộ, lao nhanh đến Vụ Chướng Sơn, phong tỏa tất cả mỏ quặng cùng thương lộ!

Từ tức nhật khởi, nghiêm cấm hết thảy việc mua bán, khai thác, vận chuyển Hôi Tinh Thạch!" Hắn hơi dừng lại, thanh như hàn sương, ném xuống đất có tiếng: "Kẻ vi phạm...

Dĩ tội thông ma, lập trảm vô xá!" "Mạt tướng tuân chỉ!" Thương Sóc túc nhiên ôm quyền, giáp trụ leng keng rung động, xoay người sải bước rời đi, bộ phạt đạp nát một địa ảnh ngược nước mưa.

Ngự thư phòng bên trong trở lại yên tĩnh, chỉ còn tàn hưởng tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Lâm Tẫn dạo bước tới trước cửa sổ, mâu quang xuyên thấu màn mưa, nhìn về phía thương khung âm vân chưa tan.

Thiếu khoảnh, hắn khẽ gọi: "Lâm Uyên." "Thần tại." "Kênh rạch bí ẩn vận chuyển Hôi Tinh Thạch tới Nam Cương, đã từng nắm giữ chưa?" Lâm Uyên khom người: "Đã cơ bản tra rõ.

Tất cả Hôi Tinh Thạch, đều mượn vận chuyển đường thủy cũ của Thẩm gia ngày xưa, ngụy trang thành thương hóa tầm thường, nhân lúc bóng đêm phân chia thành từng nhóm vận tống." Hắn thoáng dừng, ngữ thanh trầm ngưng: "Hơn nữa tất cả thông quan văn thư, thuế dẫn nhất ứng câu toàn, thủ tục sạch sẽ.

Trước đây...

Tương Tác Giam chưa thể phát giác dị dạng, cũng là vì vậy." "Đát, đát." Ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ song cửa, đáy mắt hàn ý tiệm ngưng. "Thẩm gia...

Còn thật sự là con rết trăm chân, chết mà không cứng." Chưởng khống đường thủy mấy trăm năm.

Dù đã diệt tộc, những ám tuyến thâm căn cố đế ở đường sông, bến tàu, quan ải kia lại tựa như rễ cây ẩn dưới lòng đất, vẫn có thể trong bóng tối thâu tống chất dinh dưỡng.

Nếu không triệt để diệt trừ, ngày sau tất thành đại hoạn.

Hắn thình lình hồi thân, tay áo không gió mà bay: "Lâm Uyên, trẫm mệnh ngươi suất lĩnh toàn thể Ảnh Sát Vệ, nhìn chằm chằm tất cả cống ngầm của Thẩm gia.

Nhớ kỹ, chỉ nhìn chằm chằm bất động, thiết vật đả thảo kinh xà." "Thần, lĩnh chỉ!" Thân hình Lâm Uyên như gợn nước dạng ra, tiêu tán vào trong không khí.

Hắn chân trước vừa đi, ngoài cửa sổ liền thấy một đạo thân ảnh kiều tiểu đang hai tay giơ quá đỉnh đầu, đội mưa phùn chạy chậm mà đến.

Lâm Tẫn trông thấy, không khỏi bật cười lắc đầu. "Hôm nay, đảo thật sự là không được thanh nhàn." "Bệ hạ." Tiểu Hòa rảo bước tiến vào trong điện, quỳ một chân trên đất, ngọn tóc cùng đầu vai còn dính bọt nước mịn.

Lâm Tẫn phất tay áo một cái, chân khí ôn hòa phất qua, khoảnh khắc đem hơi nước quanh người nàng hong khô. "Chuyện gì?" Tiểu Hòa cảm kích nhìn thoáng qua Lâm Tẫn, chính sắc nói: "Bệ hạ, Thanh Hư Quan sợ có dị động." Lâm Tẫn mi phong chợt liễm: "Nói tỉ mỉ." "Mấy ngày nay, nhiều tổ chim bay thần phái ra tại ngoại vi Thanh Hư Quan liên tiếp bỏ mình, thi thể đều rơi vào sơn lâm ngoài quan.

Theo chim sẻ may mắn bay trở về thuật lại, hộ tông đại trận của Thanh Hư Quan dao động dị thường, hơn nữa đệ tử ra ngoài tấp nập, lại chưa thấy trở về." Lâm Tẫn ngả người vào ghế rồng, đầu ngón tay khẽ ấn mi tâm.

Thanh Hư Quan vị liệt giang hồ ngũ đại thánh địa, đệ tử mấy ngàn, nếu thật muốn cử phái thiên di, tuyệt không phải công lao ngày một ngày hai.

Nhiên nhi những "chim bay" kia chung quy chỉ là chim phàm, chưa qua luyện hóa, nếu Thanh Hư Quan dùng bí pháp che đậy khuy tham, âm thầm chuyển di sức mạnh hạch tâm, cũng tịnh không phải không có khả năng. "Bệ hạ, có cần tăng thêm chim bay dò xét kỹ càng?" "Không cần." Lâm Tẫn xua tay: "Ngươi tức khắc đi thông tri Tiêu Luyện, lệnh hắn tự thân đi một chuyến Thanh Hư Quan." Đã có đại trận tương hộ, lại nhiều chim bay cũng là phí công.

Việc này, nhất định phải có người thâm nhập trong đó, mới có thể nhìn thấy chân tướng.

Đáy mắt hắn xẹt qua một tia lãnh mang.

Nếu Thanh Hư Quan tại cửa ải này ám hoài nhị tâm, cùng triều

đình ly tâm...

Vậy hắn cũng không ngại, để tòa thánh địa truyền thừa mấy ngàn năm này, từ nay về sau trở thành trần ai trong sử sách. "Thần tuân mệnh!" Tiểu Hòa lĩnh mệnh muốn lui. "Khoan đã." Lâm Tẫn gọi nàng lại, lật tay một cái, một viên đan dược lưu quang dật thải hiện ra giữa không trung: "Đây là 'Lưu Ly Tố Mạch Đan', có thể trọng tố kinh mạch căn cơ, trợ ngươi bước vào võ đạo." Tiểu Hòa bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt bính phát ra quang thải nóng rực.

Nàng tinh thần lực tuy khác hẳn với người thường, có thể câu thông chim bay, nhưng võ đạo tư chất lại bình thường đến cực điểm.

Nếu có thể tu ra chân khí...

Nàng trân trọng hai tay tiếp nhận đan dược, thật sâu bái xuống: "Thần, khấu tạ bệ hạ!" "Đan dược chỉ có thể cải dịch tư chất, con đường võ đạo gian hiểm dài dằng dặc, có thể đi bao xa, chung quy nhìn bản thân ngươi." Lâm Tẫn ngữ khí bình tĩnh: "Mặt khác, khi đi gặp Tiêu Luyện, thay trẫm hỏi hắn một câu có công pháp chuyên tu tinh thần lực hay không." "Minh bạch!" Tiểu Hòa trịnh trọng đáp, đứng dậy lui đến bên cửa, lại chợt quay lại. "Bệ hạ, còn có một việc." Nàng hạ thấp giọng: "Mấy ngày trước, có mấy con chim bay vượt qua Trấn Huyền Đài, ngẫu nhiên nhìn thấy...

Lang Đình tựa hồ đang âm thầm chỉnh bị quân mã, khí giới.

Nhưng binh lực tịnh chưa tập kết ở biên giới, ngược lại phân tán các nơi, hành tung có chút kỳ lạ." Lâm Tẫn đôi mắt khẽ híp, đầu ngón tay từ từ ma sa chén trà ấm áp.

Lang Đình...

Quả nhiên tặc tâm bất tử.

Thác Bạt Chước trong cơ thể còn có "Sắc Mệnh Huyền Áp Đan"

kiềm chế, hiện nay lại dám vọng động đao binh, hoặc là tìm được phương pháp giải quyết đan dược chế ước, hoặc là...

Liền đã quyết tâm bí quá hoá liều.

Phiến khắc tĩnh mặc hậu.

Lâm Tẫn khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo. "Trẫm biết hiểu rồi.

Sự tình Lang Đình, tạm không cần để ý tới, lui ra đi." "Thị." Đợi Tiểu Hòa rời đi, Lâm Tẫn hai mắt khẽ nhắm, tâm niệm điện chuyển.

Tức tiện Thác Bạt Chước thật dám nam hạ, Lang Đình thiết kỵ lại há có thể ngăn cản được Hồng Di Đại Pháo của Trấn Huyền Đài?

Có Thần Cơ Doanh cùng Bàn Thạch Quân trấn thủ, Bắc cảnh cố nhược kim thang.

Duy nhất đáng lo, là Trấn Huyền Đài khuyết thiếu võ giả đỉnh tiêm tọa trấn.

Nếu Thác Bạt Chước không tiếc đại giới, dùng cao thủ cường phá quan ải... "Hải công công." "Lão nô tại." "Truyền khẩu dụ của trẫm, lệnh La Bạt Vượng tức khắc động thân, tiến về Trấn Huyền Đài tọa trấn, để phòng bất trắc." "Tuân chỉ." Lão thái giám khom người lui ra.

Lâm Tẫn một mình đứng trong điện, nhìn cơn mưa dần tạnh ngoài cửa sổ, lẩm bẩm một mình: "Lang Đình...

Nếu an phận thủ thường, còn có thể dung các ngươi tồn tục thêm chút thời gian.

Nếu chấp ý tìm chết..." Lời chưa dứt của hắn, tan vào trong không khí trục tiệm thanh lãng, chỉ còn dư lại một mảnh túc sát. *** Lang Đình thảo nguyên.

Sắc trời u ám như sắt, mây chì rủ xuống thấp, áp cho thảo nguyên

bao la một mảnh hối ám.

Gió lạnh gào thét lướt qua sóng cỏ khô vàng, cuốn lên lương ý thấu xương, uyển như mùa đông chưa bao giờ rời đi, vẫn gắt gao chiếm cứ trên mảnh đất này.

Sâu trong thảo nguyên.

Giữa một mảnh gò núi hoang vu, hách nhiên sừng sững một tòa kiến trúc cổ xưa được xây bằng cự thạch.

Hình tựa ngôi mộ lớn, môn hộ là một tảng đá đen kịt dày nặng, mặt ngoài khắc đầy đồ đằng nguyên thủy mơ hồ, tràn ngập khí tức thương mang mà âm sâm.

Giờ khắc này.

Cánh cửa đá trầm tịch không biết bao nhiêu năm tháng kia, bỗng nhiên phát ra một trận tiếng vang trầm thấp. "Ầm ầm ầm..." Cửa đá gian nan mở ra hướng vào phía trong, trong khe hở tràn ra một cỗ khí tức nồng đậm hỗn tạp huyết tinh cùng hủ hủ.

Một đạo thân ảnh từ trong bóng tối từng bước đi ra.

Quanh thân lượn lờ huyết quang đen đỏ giao thác quỷ dị, mỗi một bước đạp ra, mặt đất dưới chân lại hơi cháy đen.

Hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt — chính là Lang Đình Đại Thiền Vu, Thác Bạt Chước.

Chỉ là hắn lúc này, sâu trong con ngươi nhảy lên quang mang đỏ tươi, phảng phất có ảnh hung lang đang gào thét trong đó. "Đại Thiền Vu." Tả Cốc Lễ Vương hầu ở ngoài cửa vội vàng tiến lên, khi khom người, bả vai khó mà ức chế hơi run rẩy, lúc mở miệng lộ ra sợ hãi: "Nam Cương truyền đến mật tín, chúc chúng ta...

Đợi ngày gió nổi lên, y kế hành sự." "Hừ." Trong cổ họng Thác

Bạt Chước lăn ra một tiếng cười khẽ khàn khàn, âm sắc như dao cùn cạo xương: "Trấn Nam Vương?

A..." "Vậy chúng ta hiện nay..." "Dựa theo mưu hoa đã định mà chuẩn bị." Thác Bạt Chước đánh gãy hắn, ánh mắt như băng nhận quét qua: "Đợi Lang Đình thiết kỵ ta đạp nát phòng tuyến Bắc cảnh Đại Uyên, bản Đan Vu tự sẽ thân tự đi hội hội vị...

Trấn Nam Vương này." Nói xong.

Hắn chậm rãi trắc quá thân thể, nhìn về phía chân trời phương nam.

Đôi mắt huyết quang bạo trướng, ảnh thất hung lang sâu trong đồng tử hầu như muốn nhào ra. "Lâm Tẫn..." Hắn nghiến ra cái tên này qua kẽ răng, mang theo hận ý thấm vào cốt tủy cùng sự cuồng nhiệt khi chưởng khống sức mạnh hiện giờ.

Chương 404

"Lang Thần truyền thừa đã quy về thân ta.

Đợi lần sau gặp lại, ngươi ta tân cừu cựu oán...

Nhất tịnh thanh toán!!" *** Hôm sau.

Mưa tạnh mây tan, bầu trời trong trẻo như gột rửa.

Trong Ngự hoa viên thảo mộc sum suê, trong không khí phù động khí tức thanh tân hỗn tạp bùn đất cùng hương hoa, hít một hơi, tâm phế đều sướng.

Lâm Tẫn ôm nhi tử mới đầy tháng không lâu, đứng tại lan can bạch ngọc, nhàn nhã tát mồi cá xuống trong hồ.

Cá chép gấm sau mưa tranh nhau nổi lên mặt nước, lân phiến kim hồng ban lan dạng ra một mảnh lưu quang dưới ánh mặt trời, tiếng đớp mồi rào rạt, rất là náo nhiệt.

Tiểu Lâm Minh trong tã lót tựa hồ cũng bị cảnh tượng sinh cơ dạt dào này hấp dẫn.

Tròng mắt đen lay láy đi theo cá bơi xoay chuyển, bỗng nhiên "Khanh khách" cười ra tiếng, nụ cười ngây thơ dạng ra trên khuôn mặt phấn nộn, làm cho trái tim người ta đều đi theo phát mềm.

Giờ khắc này Lâm Tẫn, liễm đi uy nghiêm thuộc về Đại Uyên chi chủ ngày thường, mi nhãn thư triển, chỉ là một người cha đang bồi ấu tử hưởng thụ thần quang.

Tô Vãn Tình đình lập một bên.

Khóe môi ngậm lấy ý cười nhu hòa, sóng mắt lưu chuyển, đều rơi vào trên người hai cha con này, tràn đầy an ninh hạnh phúc.

Bên chân nàng, một con rắn nhỏ thông thể đen huyền đang cuộn mình trên đá — trải qua những ngày này Phục Yêu Ti cuồn cuộn không ngừng cung ứng tài nguyên yêu thú, Tiểu Hắc đã dài tới gần một mét.

Thân rắn thon dài kiểu kiện, lân giáp u thâm như mực, như có như không phiếm lãnh ngạnh quang trạch tựa kim loại.

Nhiên nhi, thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi.

Phượng Linh Vệ bước đi nhanh chóng tiến lên, quỳ một chân trên đất bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, Lữ tướng quân cầu kiến!" Trên mặt Lâm Tẫn ôn tình khoảnh khắc thu liễm, khôi phục sự cổ tỉnh vô ba như mọi khi: "Biết." Tô Văn Tình tiến lên, khẽ khàng tiếp nhận hài tử: "Bệ hạ, chính sự quan trọng." Lâm Tẫn đưa tay sờ lên bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nhi tử, lại bị bàn tay nhỏ kia bỗng nhiên nắm chặt.

Lâm Minh dường như biết phụ hoàng sắp đi, nắm thật chặt không buông.

Lâm Tẫn không khỏi bật cười, nhẹ điểm chóp mũi hài nhi: "Tiểu gia hỏa, ngoan ngoãn nghe lời mẫu hậu, nếu dám quấy rối, phụ hoàng trở về sẽ đánh mông nhỏ của ngươi." Lời vừa dứt.

Nắm đấm nhỏ kia lại buông lỏng ra, thậm chí còn đẩy đẩy ngón tay hắn ra ngoài, giống như đang thúc giục hắn đi nhanh lên.

Lâm Tẫn bật cười lắc đầu: "Ngược lại là thực tế." ...

Ngự thư phòng.

Lâm Tẫn đoan tọa long ỷ, nhìn về phía Lữ Bố đang đứng sừng sững như núi dưới thềm: "Tình huống như thế nào?" Lữ Bố khom người, thanh như chuông trầm: "Hồi bệ hạ, dưới đáy vực Phần Tâm xác thực có vết tích dị vật xuất thế, nhưng đã không thấy tung tích, chỉ còn dư một phương hố to cháy đen.

Ngoại vi có một đầu ma vật trấn giữ, cảnh giới nhìn qua không thấp, nhiên khi mạt tướng giao thủ với nó, phát giác hình thần nó hoán tán, ma nguyên khô kiệt, dường như bị sớm rút cạn bản nguyên, chỉ còn một bộ vỏ rỗng.

Đã bị mạt tướng trảm diệt." Lâm Tẫn cau mày.

Chỉ có hố, không có vết nứt hoặc thông đạo, điều này chứng thực suy đoán của hắn — Tà ma tịnh không phải xâm nhập từ nơi này!

Vậy rốt cuộc là thứ gì, đáng giá bọn hắn mạo hiểm như thế, không tiếc đồ thành bộc lộ hành tung cũng muốn đoạt lấy?

Còn về ma vật kia...

Sợ rằng chỉ là con cờ thí cố ý vứt bỏ, dùng để mê hoặc tai mắt triều đình. "Có phát hiện gì khác không?" Lữ Bố thoáng trầm ngâm.

Bàn tay thô ráp vô thức ma sa cán Phương Thiên Họa Kích băng lãnh một chút, trong mắt xẹt qua một tia chiến ý sắc bén chưa thể tận hứng, trầm giọng nói: "Tạm thời không có.

Sau khi ma vật bị chém, tàn hài hạch tâm của nó rơi vào khe đá, lại ngoài ý muốn dẫn động địa hỏa mạch dưới lòng đất, dẫn đến địa hỏa bạo dũng, liệt diễm thao thiên, đem ma khí tàn lưu thiêu rụi hết thảy.

Bất quá..." Hắn lật tay, trong lòng bàn tay hiện ra một gốc dược liệu, ẩn ẩn có diễm quang yếu ớt lưu chuyển: "Khi địa hỏa bạo dũng, biên duyên xử có địa mạch ba động dị thường nóng rực, mạt tướng theo dấu vết dò xét, được vật này, đặc biệt mang về trình cho bệ hạ." Ánh mắt Lâm Tẫn rơi xuống, đáy mắt bỗng nhiên sáng lên. "Địa Tâm Hỏa Liên?!" Xác thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới chém giết ma vật lại âm soa dương thác dẫn động địa hỏa bạo dũng, đem linh vật thâm tàng địa tâm này vọt ra.

Nếu không phải như thế, bình thường tìm kiếm sợ là mò kim đáy

biển.

Hắn đưa tay tiếp nhận, tinh tế đoan tường.

Hỏa liên này bất quá lớn chừng bàn tay, cánh sen tầng tầng lớp lớp như lửa, sắc trạch xích kim, thông thể lượn lờ một tầng khí lưu ôn nhiệt mắt trần có thể thấy.

Vừa vào tay, liền có một cỗ linh khí tinh thuần nóng rực thuận lòng bàn tay xâm nhập, làm cho tinh thần người ta chấn động.

Địa Tâm Hỏa Liên đã đắc, chỉ đợi Tàng Kiếm Sơn Trang đưa tới Dung Nham Tinh Hạch, lại lấy được một viên yêu hạch Địa Tiên cảnh, Đạp Viêm Long Câu liền có thể bước vào giai đoạn thứ hai!

Đến lúc đó, chiến lực của nó tất trăn cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, đối với việc chinh phạt Tà ma thực là một đại trợ lực. "Việc này làm thỏa đáng." Lâm Tẫn không tiếc lời tán thưởng, đem hỏa liên thu hồi: "Thả đi xuống trước hưu chỉnh, không bao lâu nữa trẫm sẽ có việc quan trọng khác giao phó." Lữ Bố tuy nghi, lại không hỏi nhiều, ôm quyền muốn lui.

Kháp tại lúc này, nội thị nhập nội bẩm báo: "Bệ hạ, Trịnh đô úy cầu kiến." "Trịnh đô úy?" Lâm Tẫn hơi sững sờ, trong triều tựa hồ không có nhân vật này. "Tuyên." Lữ Bố bên cạnh nghe tiếng, bước chân dừng lại, tay cầm kích lặng lẽ thu chặt, khí tức trầm ngưng như mưa gió sắp đến.

Không bao lâu, một tên nam tử trung niên rảo bước đi vào bên trong, quanh thân ẩn có kiếm ý lưu chuyển, phong mang ám tàng, nhập điện tức quỳ một chân trên đất: "Thần, Phục Yêu Ti đô úy Trịnh Nguyên Hạo, khấu kiến bệ hạ!" Lâm Tẫn chợt hiểu — trước đây xác thực mệnh Tiêu Luyện chọn một đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang nhậm chức đô úy Phục Yêu Ti, chuyên ti điều phối việc xử lý thi thể yêu thú.

Người này tuy chỉ Tông Sư cảnh, nhưng kiếm khí tinh thuần ngưng thực, căn cơ vững chắc, hiển nhiên là đệ tử hạch tâm của Tàng Kiếm Sơn Trang. "Bình thân." "Tạ bệ hạ!" Trịnh Nguyên Hạo đứng dậy, từ đầu đến cuối cúi đầu ngưng thần, không dám nhìn thẳng thiên nhan.

Đạo ánh mắt bên người kia như có thực chất, mang theo sự lẫm liệt của huyết hỏa sa trường, để hắn khoảnh khắc lưng toát mồ hôi lạnh.

Phảng phất đối phương chỉ cần một cái ý niệm, liền đủ để đem chính mình mẫn diệt ngay tại chỗ!

Nhưng sự kiêu ngạo của thân vi kiếm khách lệnh hắn sống lưng ưỡn đến bút trực, duy có đầu ngón tay buông thõng bên người, nhân quá độ khẩn trương mà hơi trắng bệch. "Có chuyện gì tâu bẩm?" Trịnh Nguyên Hạo định thần, từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp gỗ mộc mạc, cung kính dâng lên: "Phụng mệnh trang chủ, đặc lai hiến thượng Dung Nham Tinh Hạch." Hải công công tiếp nhận trình lên.

Lâm Tẫn mở hộp, một cỗ khí lãng nóng rực đập vào mặt.

Trong hộp lẳng lặng nằm một viên tinh thạch lớn bằng nắm đấm, thông thể ám hồng.

Mặt ngoài tựa có văn lộ dung nham lưu động, khí nóng rực ngưng mà không tan, cùng Địa Tâm Hỏa Liên vừa rồi lại ẩn ước có cảm giác hô ứng. "Khí tức chi thịnh, không thua Địa Tâm Hỏa Liên." Lâm Tẫn đóng nắp lại, ngón tay khẽ điểm trên hộp, nhìn về phía dưới thềm: "Việc này ký ngươi một công.

Đến Long Uyên Động Thiên, tự rước hai quả Tạo Hóa Quả." Trịnh Nguyên Hạo cả người chấn động, cuống hỉ dâng lên!

Trong cung ai không biết Tạo Hóa Quả là vật thần tứ, tăng thọ ngộ

đạo, có thể so với cơ duyên nghịch thiên! "Thần khấu tạ bệ hạ thiên ân!" Hắn phù thông quỳ xuống, trịnh trọng dập đầu.

Lâm Tẫn xua tay, chợt hỏi: "Tung tích yêu thú Địa Tiên cảnh, có manh mối không?" Trịnh Nguyên Hạo ngẩng đầu, ánh mắt đốc định: "Có!" Lâm Tẫn nghe vậy, mâu quang thình lình ngưng tụ.

Hắn vốn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, chưa ôm quá nhiều kỳ vọng, lại không ngờ thật có manh mối đưa tới cửa. "Nói tỉ mỉ nghe xem." Hắn thân thể hơi nghiêng về phía trước, thanh âm trầm tĩnh, lại mang theo uy áp không cho nghi ngờ.

Trịnh Nguyên Hạo đứng dậy, củng thủ nói: "Hồi bệ hạ, ngay tại mấy ngày trước, Ẩn Nguyệt Sơn đột nhiên bộc phát độc vụ ngập trời..." "Ẩn Nguyệt Sơn!?" Lâm Tẫn mi phong mạnh mẽ ngưng lại.

Chỗ này hắn nhớ kỹ — cứ điểm lúc trước Tần Tung bí mật bồi dục Vạn Độc Thể, cũng là nơi Lăng Hồng cứu ra Nhậm Tử Linh!

Hắn đè xuống gợn sóng trong lòng, trầm giọng nói: "Nói tường tận." Trịnh Nguyên Hạo khom người bẩm báo: "Thám tử tra rõ, một đầu yêu thú ngộ sấm sâu trong lòng núi, lại đem độc vụ bàng bạc kia nuốt chửng tất cả, mượn nhờ việc này đột phá đến Địa Tiên chi cảnh!" Nghe vậy, khóe miệng Lâm Tẫn câu lên một độ cong ý vị thâm trường.

Độc vụ ngập trời kia, sợ là do Vạn Độc Trì của Ẩn Nguyệt Sơn Trang kinh niên thấm vào lòng núi, lên men tích tụ mà thành.

Hiện nay lại bị một đầu súc sinh nuốt chửng, thành bậc thang cho nó đăng lâm Địa Tiên?

Tần Tung lão quỷ kia...

Cổ kế đầu thai đều bị bưng lên bàn ăn mấy lần, đảo hoàn năng tại âm soa dương thác hạ "giúp" chính mình một tay. "Đã như vậy..." Lâm

Tẫn hơi trầm ngâm, ánh mắt chuyển hướng Lữ Bố đang tĩnh lập như núi bên cạnh: "Phụng Tiên, ngươi đi một chuyến.

Thu hồi yêu hạch, xử lý thi thể sạch sẽ, chớ để độc chướng khuếch tán." Lữ Bố ôm quyền, thanh như kim thiết: "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Trịnh Nguyên Hạo cũng không lưu lại thêm, hành lễ xong lặng lẽ lui ra.

Lâm Tẫn tựa vào lưng ghế rồng, đầu ngón tay khẽ gõ tay vịn, trong mắt xẹt qua một tia mong đợi.

Chờ yêu hạch Địa Tiên tới tay, Đạp Viêm Long Câu liền có thể tiến giai hình thái thứ hai.

Nếu có thể hóa thân hình rồng, đạp mây ngự gió, tràng diện kia...

Nghĩ tất cực kỳ phong cách.

Chính đang lúc suy nghĩ. "Bệ hạ." Hải công công rón rén tiến lên, thấp giọng cắt ngang: "Giả thượng thư cầu kiến." Lâm Tẫn liễm thần: "Chuẩn." Không bao lâu, Giả Tư Hiệp vội vàng đi vào.

Vạt áo quan bào còn dính vết bùn chưa phủi sạch, hiển nhiên là từ ruộng đồng trực tiếp đến cung vi.

Chương 405

Hắn phục địa hành lễ: "Thần, tham kiến bệ hạ." "Bình thân." "Tạ bệ hạ." Lâm Tẫn nhìn về phía hắn: "Giả tiên sinh lúc này yết kiến, có chuyện quan trọng gì?" Giả Tư Hiệp hít sâu một hơi, giữa lông mày khóa chặt sầu lo: "Bệ hạ, việc thôi quảng lê mạch (hạt diêm mạch) tại Bắc Vực đã sơ bộ có hiệu quả, đất đai các thành đều đã thí hành việc luân canh khoai tây cùng lê mạch." "Đây không phải là chuyện tốt sao?" Lâm Tẫn nhíu mày: "Một khi lê mạch hình thành quy mô, nạn đói của bách tính liền có thể tận gốc trị liệu." "Bệ hạ minh giám." Giả Tư Hiệp cười khổ: "Vấn đề chính là ở chỗ này...

Bách tính Bắc địa tuy tiếp nhận lê mạch, lại nhưng chưa từ bỏ túc mễ (kê) cùng các loại lương thực cũ." "Trước mắt sản lượng lê mạch, xa không đủ để chèo chống nhu cầu các thành Nam Vực.

Nếu muốn thông qua Đại Vận Hà chuyển lương thực lên phía bắc, với số lượng từ dân điền hiện nay, thực sự là như muối bỏ biển." Lâm Tẫn nghe rõ.

Lê mạch tuy tốt, lại không thể cưỡng lệnh bách tính bỏ trồng các thứ khác.

Bách tính muốn đường sống, muốn bán lương thực dư đổi tiền, các loại hoa màu thiếu một thứ cũng không được.

Muốn giải quyết khốn cảnh lương thực cả nước, duy có lập đồn điền (tịch chuyên điền), thiết quan khẩn, do triều đình thống quản quy mô lớn trồng trọt, mới có thể từ căn bản phá cục.

Hắn tịnh chưa nói thẳng, ngược lại hỏi: "Vậy theo ý Giả tiên sinh, nên làm như thế nào?" Giả Tư Hiệp hiển nhiên sớm có tư lượng, trôi chảy ứng đối: "Thần khảo sát nhiều nơi ở Bắc Vực, vưu dĩ chân núi

bằng phẳng, hẻm núi khoát đạt là tốt nhất.

Lê mạch không kén địa lực, chỉ cần hơi chút chỉnh sức, liền có thể khai khẩn làm ruộng tốt, tập trung gieo hạt!" Lâm Tẫn mặc nhiên không nói.

Biện pháp này tuy khả thi, lại không phải thượng sách.

Nếu đem núi non thung lũng Bắc Vực đổi hết thành ruộng tốt, ngắn hạn cố nhiên giải khát, lâu dài lại là tát ao bắt cá.

Hắn từng là thanh niên thời đại mới, thâm minh vu tâm: Non xanh nước biếc, mới là núi vàng núi bạc.

Hủy sơn lâm thủy hệ, ngày sau tất sinh tai ương.

Hắn ngước mắt chuyển hướng bức bản đồ cương vực to lớn trên vách tường.

Tầm mắt chậm rãi di chuyển về phía bắc, vượt qua quan ải Trấn Huyền Đài, chợt định trụ — một tia nhuệ quang từ đáy mắt nở rộ. "Giả tiên sinh, ai nói Bắc Vực ta không có mảng lớn đất đai phì nhiêu?" Hắn bỗng nhiên mở miệng, thanh điệu trầm ngưng: "Không chỉ có, hơn nữa đủ để cung dưỡng bách tính cả nước." "A?" Giả Tư Hiệp ngẩn ra.

Hắn liền ngày khảo sát Bắc địa, sao không biết còn có bảo xử bực này?

Lâm Tẫn đứng dậy, bước tới trước bản đồ, giơ tay chỉ — nơi ngón tay trỏ đến, chính là Lang Đình thảo nguyên! "Bệ hạ là muốn...

Viễn chinh Lang Đình, cày thảo nguyên làm ruộng mạch?" Giả Tư Hiệp hô hấp hơi gấp.

Lâm Tẫn lại lắc đầu, ý cười nơi khóe miệng càng sâu: "Đại Uyên là lễ nghi chi bang, há có thể vô cớ xâm phạt nước nhỏ?

Bất quá..." Hắn thoại phong nhất chuyển, trong mắt hàn mang chợt hiện: "Nếu có kẻ không có mắt, tự thị trảo lợi, phạm thiên uy của ta...

Vậy cũng đừng trách trẫm, mượn quốc thổ của hắn dùng một lát." Lời đã đến nước này, Giả Tư Hiệp coi như lại thế nào ngốc, cũng có thể nghe hiểu ý tứ gì.

Hắn thật sâu thi lễ một cái, kính bội nói: "Bệ hạ thánh minh!" "Tiên sinh thả về hưu chỉnh." Lâm Tẫn xoay người, lời nói chém đinh chặt sắt: "Dùng không được bao lâu, trẫm liền tặng ngươi một phiến đất đai phì nhiêu ngàn dặm làm nơi trữ lương thực." "Thần, khấu tạ bệ hạ!" Đợi Giả Tư Hiệp lui ra.

Ngự thư phòng bên trong lại lần nữa yên tĩnh.

Lâm Tẫn ngưng thị phiến thảo nguyên trên bản đồ kia, khẽ lẩm bẩm, lại tựa tôi lấy hàn ý của đao phong: "Thác Bạt Chước...

Ngươi khi nào lai phạm?

Trẫm, khả thị có chút chờ không nổi." ...

Sau đó mấy ngày.

Lâm Tẫn tịnh không đắm chìm vào niềm vui gia đình.

Ngày Thất Tinh Liên Châu càng gần, tia quý động ẩn ẩn dưới đáy lòng hắn liền càng phát ra rõ ràng.

Lang Đình, Trấn Nam Vương...

Những uy hiếp ngoài sáng này, hắn kỳ thật tịnh không sợ.

Nhưng...

Vị trí chuẩn xác mà Tà ma xâm nhập, lại thủy chung chưa thể nắm giữ, cái bóng ma trong ám xứ này, để hắn tâm sinh bất an! "Bệ hạ!" Sáng sớm, Lâm Tẫn vừa bước vào Ngự thư phòng, sau lưng liền truyền đến một đạo thanh âm trầm hậu thương lão.

Hắn chưa quay đầu, kính trực lạc tọa long ỷ, nhìn về phía Tiêu Luyện đang rảo bước tiến vào, xua tay tứ tọa. "Thanh Hư Quan, tra được thế nào?" Tiêu Luyện bạch mi khóa chặt, kiếm ý trong mắt hầu như áp không nổi mà tràn ra: "Bệ hạ sở liệu không sai...

Thanh Hư Quan, sợ đã tận đầu Tà ma!" Lâm Tẫn sắc mặt chưa biến, tựa sớm có đoán trước.

Một trong giang hồ ngũ đại thánh địa, kháng chỉ phong sơn, vốn là kỳ lạ.

Cộng thêm trực giác cảnh báo của Khấu Thiên Cảnh La Bạt Vượng kia, việc này sớm đã tám chín phần mười. "Nói chi tiết." Tiêu Luyện trọng trọng gật đầu, ngữ tốc trầm hoãn: "Hộ sơn đại trận của Thanh Hư Quan đã là vỏ rỗng, hạch tâm trận nhãn sớm bị di trừ, chỉ còn cái khung dọa người.

Thần lẻn vào trong đó, trong quan kinh quyển, pháp bảo, đan dược...

Phàm là vật có giá trị, tận số bị dọn sạch.

Không thấy nửa cái bóng người, tử tịch như mộ phần." Hắn hít sâu một hơi, lệ sắc dưới đáy mắt chợt hiện: "Càng mấu chốt chính là...

Thần dùng bí thuật 'Kiếm Khí Truy Ngân' của Tàng Kiếm tham tra bốn phía, tại phế tích trắc phương chủ điện, phát hiện..." Lời đến chỗ này, ngưng bặt.

Tiêu Luyện ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tẫn, từng chữ từng chữ: "Một đạo ma khí...

Chưa tan hết!" "A..." Lâm Tẫn cười khẽ một tiếng, dưới đáy mắt lại không có nửa phần ngoài ý muốn, chỉ có một mảnh băng lương cùng châm chọc.

Mấy ngàn năm trước.

Khai tông tổ sư của Thanh Hư Quan truy tùy Thiên Uyên Đại Đế nam chinh bắc chiến, hầu như liều mạng tính mệnh, mới đem Tà ma nhất mạch trấn áp phong ấn.

Hiện nay?

Hậu thế tử tôn lại quên hết huyết cừu, chủ động cấu kết cùng Tà ma...

Thật sự là trò cười lớn bằng trời! "Không đúng." Lâm Tẫn bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ. "Thanh Hư Quan dù sao cũng là Đạo gia khôi thủ, coi như đoạn kỳ đầu địch, cũng không có khả năng toàn tông trên dưới không một ai phản kháng...

Những đệ tử không nguyện thuận theo kia, đi đâu rồi?" Thanh Hư Quan đệ tử gần ngàn, tổng có người tâm tồn chính đạo, không chịu thông đồng làm bậy.

Nếu thật có nội loạn, trong tông môn không có khả năng không có vết máu, không có thi thể.

Tiêu Luyện nghe xong, thần sắc càng trầm: "Thần cũng cảm thấy kỳ lạ.

Thanh Hư Quan bên trong sạch sẽ, vô thi vô huyết, phảng phất tất cả mọi người bằng không bốc hơi." Kiếm ý quanh thân hắn ẩn ẩn phù động, từng chữ nói: "Thần hoài nghi...

Đoạn Kỳ đem những kẻ không nguyện khuất phục, thống thống luyện thành ma khôi." Phanh!

Tay vịn ghế rồng dưới tay Lâm Tẫn, bỗng nhiên liệt khai một tia tế văn.

Nếu thật như thế...

Vậy Thanh Hư Quan đã không phải phản bội, mà là triệt đầu triệt đuôi mẫn diệt nhân tính! "Bệ hạ." Tiêu Luyện tiếp tục bẩm báo: "Thần tra xét thành trì cùng tông môn quanh đó, đều không ai biết Thanh Hư Quan khi nào rời đi, tựa như...

Một đêm biến mất." Đầu ngón tay Lâm Tẫn khẽ gõ mặt bàn, mâu để hàn quang lưu chuyển.

Đường Môn như thế, Thẩm gia như thế, hiện nay Thanh Hư Quan lại là như thế.

Chẳng lẽ Tà ma nắm giữ một loại bí trận truyền tống nào đó?

Nếu thật như vậy, địch trong tối ta ngoài sáng, thiên hạ khắp nơi đều có thể là chiến trường... "Đáng chết!" Hắn trong lòng lệ khí quay cuồng, trên mặt lại càng lạnh, lập tức hạ lệnh: "Truyền chỉ...

Thanh Hư Quan phản tộc đầu ma, tội bất dung tru.

Người trong thiên hạ, phàm cung cấp tung tích hoặc trảm đệ tử của chúng, triều đình trọng thưởng!" Trong Ngự thư phòng, sát ý uyển như thực chất.

Không khí trầm trọng đến ngay cả Tiêu Luyện cũng bất giác lui lại nửa bước, hô hấp hơi ngưng trệ.

Chiếu lệnh tức xuất, tấn truyền tứ hải.

Từ hôm nay, Thanh Hư Quan liền là công địch của Nhân tộc, người người đều có thể tru diệt.

Bất quá Lâm Tẫn rõ ràng, đây chỉ là bắt đầu.

Đợi Tà ma chân chính hàng lâm, Thanh Hư Quan tất định hiện thân tác loạn.

Khi đó, hắn sẽ tự tay đem nó...

Chương 406

Nhổ cỏ tận gốc.

Phiến khắc tĩnh mặc hậu.

Lâm Tẫn chợt nâng mắt nhìn về phía Tiêu Luyện, ngữ khí nghe không ra cảm xúc: "Tiêu thái sư, nếu Tà ma muốn chiêu lãm ngươi, cần mở ra điều kiện bực nào, ngươi mới có thể đáp ứng?" Oanh!

Trong não Tiêu Luyện như sấm nổ vang, lập tức khom người: "Bệ hạ minh giám!

Thần tuyệt không hai lòng!" Lâm Tẫn thản nhiên cười một tiếng: "Thái sư không cần khẩn trương, trẫm chỉ là thuận miệng hỏi một chút." Tiêu Luyện chém đinh chặt sắt: "Tàng Kiếm Sơn Trang cùng Tà ma, chỉ có huyết cừu, tuyệt không ngày chung sống!" Lâm Tẫn không nói thêm lời.

Hắn xác thực hiếu kỳ...

Rốt cuộc cái giá lớn đến thế nào, có thể làm cho một cái ngàn năm thánh địa, cam tâm quỳ phục dưới chân túc địch?

Đương hạ, trong mắt Tiêu Luyện xẹt qua một tia ngoan sắc: "Nếu bệ hạ thật muốn thần nói một cái điều kiện..." Hắn toét miệng, châm chọc nói: "Trừ phi Tà ma nguyện toàn tộc tự tuyệt, chết cái sạch sẽ.

Như thế, thần hoặc hứa cân nhắc cùng bọn chúng 'cộng sự' một phen." Lâm Tẫn mỉm cười.

Đều vong tộc diệt chủng, còn cộng sự cái gì?

Lão kiếm tu này, phương thức biểu trung tâm đảo cũng đủ tuyệt.

Ngay tại lúc này.

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tiểu Hòa rảo bước từ ngoài vào, quỳ một chân trên đất: "Bệ hạ!" "Chuyện gì?" Lâm Tẫn đưa mắt nhìn lại.

Từ sau khi phục dụng Lưu Ly Tố Mạch Đan, Tiểu Hòa đã chính thức bước vào võ đạo, tuy chỉ Nhị phẩm cảnh giới, tinh thần lực lại ngưng thực không ít — luyện thần công pháp Tiêu Luyện truyền thụ, hiển nhiên nổi lên tác dụng. "Lâm Uyên chỉ huy sứ mật báo: Đêm qua giờ Tý, có cao thủ Lục Địa Thần Tiên cảnh mượn ám đạo Thẩm gia, suất ba ngàn nhân mã bí mật lẻn về hướng Thanh Khê thành." "Thanh Khê thành?" Mâu quang Lâm Tẫn lẫm liệt.

Đó là cựu chỉ của Đường Môn tại Thục Trung, nơi Đường Gia Bảo tọa lạc.

Từ sau khi Đường Môn quỷ dị biến mất, nơi đó sớm đã hoang phế, triều đình cũng chưa lại quá chú ý nhiều.

Không nghĩ tới, lại có người tung một chiêu hồi mã thương. "Càng là nơi nguy hiểm, ngược lại càng an toàn sao..." Trong đầu Lâm Tẫn ý niệm phi chuyển.

Lâm Kiêu phái chi nhân mã này lẻn vào đất cũ, là muốn giảo động phong vân tại Nam Vực?

Hay là...

Trong Đường Gia Bảo còn giấu bí mật gì chưa từng mang đi? "Đã như vậy, vậy tự nhiên phải đi nhìn một cái." Hắn ngữ thanh vừa hạ, lại khẽ nhíu mày.

Đối phương có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, tướng lĩnh bình thường đi e là có thất, cần phải có cao thủ chân chính áp trận mới được.

Tiêu Luyện, Lữ Bố bọn người tuy mạnh, nhưng trước mắt dùng ở

chỗ này, vị miễn đại tài tiểu dụng.

Lúc này.

Tiêu Luyện tiến lên nửa bước, mỉm cười củng thủ: "Bệ hạ, thần gần đây vừa vặn rỗi đến hoảng, chuyến này, liền giao cho thần đi." Lâm Tẫn gật đầu, đang muốn mở miệng...

Ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười to thô hào: "Bệ hạ!

Yêm Lão Thiết trở về lạp!" Thanh như hồng chung, chấn động đến mức bụi trần trên xà nhà rào rào rơi xuống.

Lâm Tẫn ngước mắt nhìn lại, liền thấy thân ảnh khôi ngô như núi của Thiết Côn Luân sải bước đi vào, một tay còn nắm thật chặt Hoắc Vi Vi.

Hắn không khỏi nhếch môi: "Còn biết trở về?

Trẫm còn tưởng ngươi vui đến quên cả trời đất." "Thiết gia gia!" Mắt Tiểu Hòa sáng lên, quen thuộc nhào tới ôm lấy cánh tay hắn, lại lặng lẽ liếc về phía Hoắc Vi Vi đang nhàn tĩnh mỉm cười một bên, nhỏ giọng gọi: "Nãi nãi hảo." Hoắc Vi Vi nghe vậy ngẩn ra, lập tức bật cười, đưa tay khẽ vuốt đỉnh đầu Tiểu Hòa, nhu thanh nói: "Thường nghe Côn Luân nhắc tới ngươi, hôm nay xem như đã gặp mặt." Thiết Côn Luân lại không lo được hàn huyên, quay đầu nhìn về phía Lâm Tẫn, chà xát tay hắc hắc cười nói: "Bệ hạ, yêm trở về muộn, ngài sẽ không tức giận chứ?" "Trẫm là người hẹp hòi như thế sao?" Lâm Tẫn liếc hắn một cái, khóe miệng lại ngậm lấy ý cười: "Bất quá ngươi trở về thật đúng lúc, đang có một cọc sự tình cần người xử trí." Nói xong triều Tiểu Hòa khẽ gật đầu.

Tiểu Hòa hiểu ý, dăm ba câu liền đem dị động ở Thanh Khê thành nói rõ. "Bệ hạ yên tâm!" Thiết Côn Luân trừng đôi mắt hổ, lập tức

toét miệng rộng, bàn tay như cái quạt hương bồ vỗ mạnh vào ngực: "Mặc kệ đám tạp toái này có âm mưu gì, yêm đều đem nện thành bùn nhão dưới đất!

Bảo quản làm sự tình thỏa đáng!" Hắn lời còn chưa dứt, đã nghiêng người sán lại gần Hoắc Vi Vi, tiếng nói ép tới trầm thấp lại khó nén sự nóng lòng muốn thử: "Vi Vi, ngươi thả ở chỗ này chờ một chút, yêm đi một lát sẽ trở lại." Chữ "chờ" dư âm thượng còn lượn lờ giữa xà nhà, luồng khí lưu quanh người hắn đã ầm ầm chấn động.

Phanh!

Trong Ngự thư phòng phảng phất cuốn qua một trận cương phong vô hình, nhìn lại thì đạo thân ảnh khôi ngô kia sớm đã biến mất không thấy gì nữa, duy có hai cánh cửa gỗ chạm hoa còn đang khẽ run rẩy.

Lâm Tẫn nhìn cửa điện trống rỗng, lắc đầu cười khẽ.

Độ tuần trăng mật xong, tên mãng phu này không những không trầm ổn nửa phần, phản đảo càng giống hung thú xuất lồng, một thân huyết khí hoạt lạc càng sung túc.

Hắn liễm khởi tiếu ý, sát na trong mắt ngưng như nước sâu đầm hàn, khi chuyển hướng Tiểu Hòa, thanh tuyến đã là một mảnh chém đinh chặt sắt túc sát: "Truyền chỉ...

Lệnh Lăng Hồng, Tử Linh, Thương Sóc, Lý Tự Nghiệp, Nhạc Phi, Điển Vi sáu người, tức khắc phản kinh.

Không được sai sót!" *** Đêm tối như mực.

Mây đen áp thấp, không thấy nửa ngôi sao.

Hoàng cung trầm tịch, duy còn một đôi nến đỏ trong Ngự thư phòng, cô độc sáng trong bóng tối nồng đậm. "Bệ hạ." Hải công công rảo bước tiến lên, khom người nói khẽ, thanh âm trong yên tĩnh phá lệ rõ ràng: "Lữ tướng quân cầu kiến." "Tuyên." "Thị." Phiến khắc, tiếng

giáp trụ leng keng từ xa tới gần.

Thân thể khôi ngô của Lữ Bố bước vào trong điện, gió lốc mang theo giữa những bước long hành hổ bộ ép đến ngọn nến tề tề thấp xuống, mấy ngọn chập chờn muốn tắt. "Mạt tướng, tham kiến bệ hạ." Lữ Bố quỳ một chân trên đất, tiếng nói trầm như sấm rền.

Lâm Tẫn xua tay: "Miễn lễ.

Sự tình làm thỏa đáng rồi?" "Hồi bệ hạ, thi thể yêu thú đã đốt rụi, độc chướng cũng thanh lý sạch sẽ." Lữ Bố đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một vật — đó là một viên tinh hạch lớn bằng nắm đấm, phiếm u lục quang vựng, bên trong tựa có sương mù lưu chuyển, y hi truyền ra ba động làm người ta tim đập nhanh, "Đây là yêu hạch Địa Tiên, thỉnh bệ hạ quá mục." Lâm Tẫn mâu quang ngưng tụ, thân hình như gió lướt đến gần, một tay đem tinh hạch nắm vào trong lòng bàn tay.

Xúc cảm băng lãnh.

Độc tố trong đó xuẩn xuẩn dục động, tựa như vật sống thí đồ chui thấu làn da.

Càng hung mãnh là cỗ yêu lực hạo hãn kia, tuy nhiên chỉ là sơ nhập Lục Địa Thần Tiên cảnh yêu thú sở lưu, lại đã đầy đủ hậu trọng thuần túy. "Tốt!" Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua vẻ hân nhiên.

Hắn không lo được nói nhiều, xoay người rảo bước đi ra khỏi Ngự thư phòng, tâm niệm khẽ động. "Hí luật luật!" Một tiếng trường hí cao vút như rồng ngâm xé rách bầu trời đêm, phía xa bỗng nhiên sáng lên hỏa quang đỏ sẫm.

Đạp Viêm Long Câu cảm giác triệu hoán, hóa thành một đạo hỏa diễm lưu tinh trong nháy mắt tức chí, khi bốn vó rơi xuống đất bắn lên một mảnh hỏa tinh.

Nó tựa hồ là cảm ứng được tâm tình kích động của chủ nhân, hỏa

diễm bốc lên quanh thân so ngày thường càng thêm nóng rực, đem quảng trường trước ngự thư phòng chiếu đến sáng như ban ngày, liền ngay cả màn đêm áp ức đều bị xé toạc một lỗ hổng thiêu đốt.

Lâm Tẫn giơ tay khẽ vuốt trắc cảnh Long Câu, bờm ngựa như lửa chảy trượt qua kẽ ngón tay. "Thống tử." Hắn ở trong lòng hỏi: "Dược liệu đủ, dùng như thế nào?" 【Chân khí bao khỏa, thối luyện bản nguyên, dung nhập kỳ thể.】 Hệ thống đáp lại ngắn gọn trực tiếp.

Lâm Tẫn không do dự nữa.

Cổ tay xoay chuyển, Địa Tâm Hỏa Liên cùng Dung Nham Tinh Hạch đồng thời hiện ra trong lòng bàn tay, cùng viên yêu hạch Địa Tiên kia tịnh liệt lơ lửng.

Chân khí bàng bạc tự thể nội hắn tuôn ra, như lò nung vô hình bao bọc ba vật, bắt đầu thối luyện đề thủ sức mạnh bản nguyên tinh túy nhất trong đó.

Khởi sơ hắn còn có một tia lo lắng — Đạp Viêm Long Câu thuộc hỏa, yêu hạch lại mang kịch độc.

Nhưng theo chân khí vận chuyển, độc vụ u lục ở tầng ngoài yêu hạch bị nhanh chóng bóc ra xua tan, chỉ lưu lại tinh hoa yêu lực tinh thuần như hổ phách, cùng bản nguyên của Hỏa Liên, Tinh Hạch dần dần giao dung, biến thành một đoàn quang vựng kim hồng giao chức.

Đạp Viêm Long Câu cảm ứng được lực hấp dẫn truyền đến từ trong đoàn quang vựng kia, lập tức hưng phấn lên.

Nó tiền đề không ngừng đạp đất, trong mắt rồng kim diễm nhảy lên, cỗ long uy tiềm tàng trong cơ thể không bị khống chế liên tiếp leo lên, hỏa diễm quanh thân thình lình thăng đẳng.

Mấy hơi thở sau.

Bản nguyên ba vật hoàn toàn thối luyện hoàn tất, chuyển thành

một đạo lưu quang thôi xán, như sao rơi trường không, "Sưu" một cái đi vào giữa trán Đạp Viêm Long Câu! "Hống!!" Lần này tiếng hí minh đã triệt để hóa thành tiếng long hống!

Hỏa diễm quanh thân Đạp Viêm Long Câu ầm ầm bộc phát, sát thì đem nó thôn phệ thành một quả cầu lửa khổng lồ đường kính vài trượng.

Cầu lửa phóng lên tận trời, xông thẳng lên trời cao, đem thiên mạc đen kịt chiếu thành một mảnh đỏ sẫm thiêu đốt.

Long uy khủng bố như núi cao sụp đổ, bao phủ cả tòa hoàng thành.

Đám người trong cung hãi nhiên ngưỡng vọng, người tu vi hơi yếu đã là hai đùi chiến chiến, cơ hồ muốn quỳ rạp xuống. "Xảy ra chuyện gì?!" Một đạo thân ảnh lướt đến trước Ngự thư phòng, chính là Tiêu Luyện.

Hắn ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy cầu lửa kia quay cuồng bành trướng trên không trung, bên trong ẩn ước có luân khu quách hình rồng du động.

Chương 407

"Bệ hạ." Tiêu Luyện kinh nghi nói: "Đây là...

Long Câu lại muốn tiến giai?" Lâm Tẫn chắp tay sau lưng mà đứng, khóe môi khẽ nhếch: "Chính thị.

Chuyến này còn phải đa tạ Dung Nham Tinh Hạch của Tiêu thái sư." Tiêu Luyện vội vàng củng thủ: "Bệ hạ ngôn trọng, có thể vì bệ hạ hiệu lực, là vinh hạnh của Tàng Kiếm Sơn Trang." Đang nói chuyện.

Một đạo hắc điện tự phương hướng hậu cung bắn tới, nhẹ nhàng rơi vào đầu vai Lâm Tẫn — chính là Tiểu Hắc.

Nó cuộn mình ổn đương, lưỡi rắn đỏ tươi thôn thổ, một đôi thụ đồng màu vàng đạm mạc nhìn về phía dị tượng không trung, nhìn không ra cảm xúc.

Lúc này.

Cầu lửa trong bầu trời bắt đầu kịch liệt thu rút.

Hoảng nhược có thứ gì đang dựng dục, thuế biến bên trong đó, mỗi một lần bác động đều mang theo oanh minh điếc tai nhức óc.

Rốt cuộc, tại một khoảnh khắc nào đó, tất cả hỏa diễm hướng vào phía trong than súc, ngay sau đó... "Oanh long!!" Vạn trượng xích hà bính phát!

Một đạo long ảnh phá diễm mà ra, thân dài năm trượng, thông thể lưu chuyển quang trạch như lưu ly xích ngọc.

Đầu rồng ngang nhiên, sinh sừng hươu râu ngọc, mắt như hai đám lửa màu vàng đang thiêu đốt.

Sau gáy bờm đỏ như lưu diễm tung bay, thể thái kiểu kiện như du vân, tích tuyến chập trùng tựa núi non liên miên.

Mỗi một phiến long lân đều rạng rỡ sinh huy, uyển nhược do dung nham ngưng chú mà thành.

Bốn chân đạp tường vân thụy khí, long trảo năm ngón kình không, giữa đốt ngón tay ẩn ẩn có phong lôi văn lộ lấp lóe.

Tuy đã hóa tư thái Thần Long, lại vẫn tồn tại vài phần linh vận cùng sự trung chí của tuấn mã, thời điểm đẳng dược ký có lăng tiêu chi uy, cũng hàm tâm tính ôn tuần ngày cũ. "Đây là...

Chân Long?!" Tiêu Luyện hít sâu một hơi.

Hóa thân Thần Long cố nhiên chấn hám, nhưng làm hắn kinh tâm hơn là — cỗ khí tức xích sắc này lại đang cấp tốc bạo trướng, trong nháy mắt đột phá Lục Địa Thần Tiên cảnh, hơn nữa mảy may không có dấu hiệu dừng lại!

Yêu thú đồng giai vốn mạnh hơn tu sĩ nhân loại, huống chi đây là Thần Long chân chính?

Thực lực của nó, sợ là đã không thể dùng lẽ thường mà đo!

Trong mắt Lâm Tẫn ánh lên mạn thiên xích hà, vẻ hài lòng càng phát ra nồng đậm.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Hắc trên vai, nhẹ nhàng lắc một cái: "Thế nào?

Hiện tại có phục hay không?" Kim thụ đồng của Tiểu Hắc y nguyên hờ hững, cái lưỡi đỏ tươi thổ thổ, một đạo tinh thần ba động mới lạ lại rõ ràng truyền vào trong đầu Lâm Tẫn: "Rác, rưởi." "Không, xứng, so, với, ta." Lâm Tẫn: "..." Cái đồ tí hon này, miệng thật cứng a.

Người ta đều hóa thân Thần Long tung hoành cửu tiêu, ngươi vẫn chỉ là một con rắn nhỏ màu đen cỡ chiếc đũa, đâu ra lực lượng mạnh như vậy?

Là xác thực có ỷ trượng thâm tàng bất lộ?

Hay là đơn thuần chết vì sĩ diện?

Hắn vừa định nói thêm gì đó, Tiểu Hắc lại đã mất đi hứng thú.

Lười biếng liếc mắt nhìn Xích Long đang trường khiếu bàn toàn trên không trung một cái, thân hình lóe lên, ngưng thành hắc điện biến mất tại nơi sâu xa trong bóng đêm.

Thử thì, dị tượng trên bầu trời dần thu.

Xích Long ngâm dài một tiếng, lao xuống.

Khi long trảo rơi xuống đất cháy lên kim sắc long viêm, lạc ra vết cháy thật sâu trên phiến đá bạch ngọc.

Nó rủ xuống đầu rồng dữ tợn, thân mật cọ về phía lòng bàn tay Lâm Tẫn.

Sừng hươu ôn nhuận, râu ngọc khẽ phất, trong đôi long mâu thiêu đốt kim sắc hỏa diễm kia tràn đầy ỷ lại cùng vui sướng.

Uy thế phần thiên chử hải hãi nhân quanh thân tận số thu liễm, chỉ còn dư xích diễm ôn thuận chập chờn, như ráng chiều chiếu rọi quảng trường trước ngự thư phòng. 【Đinh】 【Đạp Viêm Long Câu tiến hóa thành công!】 【Hình thái trước mắt: Đệ nhị giai Xích Tiêu Hoả Long!】 【Hướng dẫn tiến hóa giai đoạn tiếp theo đã sinh thành...】 【Dược liệu cần thiết: Long Hồn Tinh x1, Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo x1, Long Vương Chi Lân x1!】 Thanh âm nhắc nhở của Hệ thống thức thời vang lên.

Nhiên nhi.

Khi Lâm Tẫn nhìn rõ dược liệu cần thiết, đặc biệt là một dạng cuối cùng, nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đờ, trên trán phảng phất rủ xuống ba đạo hắc tuyến.

Long Hồn Tinh?

Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo?

Tuy nói đều là kỳ trân thế gian khó tìm, nhưng tối thiểu có tên có mục, hoặc hứa còn có manh mối có thể tìm ra.

Long Vương Chi Lân? "..." Lâm Tẫn trầm mặc ba giây, rốt cuộc không nhịn được, ở đáy lòng chửi ầm lên: "Thống tử, ngươi tha mụ (con mẹ nó) có bệnh hả?!" "Long Vương đều đã vong cả vạn năm!

Tro cốt đều tìm không thấy, ngươi để trẫm đi đâu mà cạy lân phiến của hắn?!" "Sao không dứt khoát đòi Bàn Cổ Phủ, Nữ Oa Thạch luôn đi?!" Bên người.

Thấy thần sắc Lâm Tẫn có dị, Tiêu Luyện tiến lên một bước, nghi hoặc nói: "Bệ hạ, sao vậy?" Theo hắn nghĩ.

Đạp Viêm Long Câu tiến giai thành Hỏa Long chân chính, bệ hạ lý ứng hân hỉ nhược cuồng mới đúng.

Đây chính là Long tộc cấp Địa Tiên đỉnh phong!

Chiến lực đủ để so sánh với võ giả nhân loại Khấu Thiên Cảnh sơ kỳ.

Có thần thú này tọa trấn, đủ để trở thành cơ thạch của một nước, Hộ Quốc Thần Thú cũng bất quá như thế.

Bệ hạ vì sao còn có thể mặt lộ vẻ khó khăn?

Lâm Tẫn khẽ thở dài một cái, phất phất tay: "Không sao, chỉ là thiếu một dạng đồ vật." Tiêu Luyện nghe vậy, lập tức vỗ ngực, thanh âm to rõ: "Bệ hạ cần vật gì, cứ việc phân phó!

Tàng Kiếm Sơn Trang dù có khuynh tẫn tất cả, lên núi đao xuống biển lửa, cũng định vì ngài tìm đến!" Khóe miệng Lâm Tẫn câu lên một độ cong ngoạn vị: "Vẫn là Tiêu thái sư thống khoái.

Vật trẫm cần cũng không nhiều, chỉ cần một mảnh lân phiến của Long Vương." "Không có vấn đề, bao tại trên thân thần..." Tiêu Luyện nói đến một nửa, ngưng bặt.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu.

Đôi mắt già nua trừng đến tròn vo, bên trong viết đầy khó có thể tin, thanh âm đều có chút phát run: "Tổ, lân phiến Long Vương?

Bệ hạ...

Ngài chớ không phải đang nói đùa?" Long Vương!

Đó là tồn tại vô thượng chỉ tồn tại trong thần thoại thái cổ, trong điển tịch chí cao!

Phiêu miểu vô tung, đừng nói từng thấy, ngay cả việc nó phải chăng chân thực tồn tại đều thành mê.

Thiên Uyên Đại Đế năm đó uy thế cỡ nào, sợ rằng cũng chưa từng được thấy chân nhan.

Cái này bảo hắn đi nơi nào tìm kiếm?

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, nhìn về phía long ảnh đỏ sẫm đang bàn toàn nơi chân trời, ngữ khí đạm nhiên: "Tiêu thái sư cảm thấy, trẫm có nhàn tình nói đùa sao?" Hắn lập tức ngắn gọn đem tiềm lực cùng điều kiện cần thiết để tái thứ tiến giai của Xích Tiêu Hoả Long nói ra.

Tiêu Luyện nghe xong, trong lòng sóng to gió lớn!

Đã hóa Chân Long, lại còn có thể tiến thêm một bước?

Dược liệu cần thiết lại là lân phiến Long Vương...

Vậy một giai tiếp theo, chẳng lẽ thật muốn chỉ hướng Vạn Long Chi Tổ trong truyền thuyết kia?

Nếu thật có thể thành tựu thân Long Vương...

Cái gì dị vực Tà ma, cái gì Thiên Đạo Chi Môn, sợ rằng trong búng tay liền có thể hôi phi yên diệt!

Nhiên nhi, cái ý niệm này cũng chỉ có thể tưởng tượng.

Tung tích Long Vương xa vời, con đường tiến giai này, hầu như chẳng khác nào đoạn tuyệt.

Nửa ngày.

Tiêu Luyện đè xuống tâm tư quay cuồng, khuyên nhủ: "Bệ hạ, lão thần cho rằng, Xích Tiêu Hoả Long hiện nay đã là thần thú hãn hữu đương thời, uy năng đủ để chấn nhiếp bát phương, cần gì chấp nhất ở cái cảnh giới phiêu miểu kia?" Lâm Tẫn nghe vậy, hơi sững sờ.

Cẩn thận nghĩ lại, xác thực là đạo lý này.

Sở hữu một đầu Thần Long tọa kỵ có thể so với Khấu Thiên Cảnh, phong cách vô cùng, đã là cơ duyên người thường nằm mơ cũng khó cầu, cần gì giờ phút này chui vào ngõ cụt?

Nói không chừng ngày sau cơ duyên tự đến.

Hắn triển nhan cười một tiếng, nghe lời răm rắp: "Tiêu thái sư nói có lý, là trẫm nóng nảy." Nói xong.

Chương 408

Thân hình hắn khẽ động, đã nhẹ nhàng rơi vào trên đầu rồng dữ tợn của Xích Tiêu Hoả Long, hai bên sừng rồng như tay vịn vương tọa sừng sững, càng thêm uy nghiêm. "Tiêu thái sư, có muốn cùng nhau ngao du thiên địa?" Lâm Tẫn cười hỏi. "Lão thần..." Tiêu Luyện vừa tâm sinh hướng tới.

Lại thấy long mâu to lớn của Xích Tiêu Hoả Long thình lình chuyển tới, tuy không ác ý, lại mang theo một tia cảnh cáo rõ ràng cùng uy nghiêm chuyên chúc.

Long uy bàng bạc hỗn hợp với khí tức Thiên Đạo ẩn ẩn áp tới, để cho hắn cường giả Khấu Thiên Cảnh này đều cảm thấy một tia tim đập nhanh.

Long tộc cao ngạo, há dung người khác tuỳ tiện đạp lên đầu?

Trừ chủ nhân, ai cũng không thể tiếm việt.

Tiêu Luyện vội vàng xua tay, cười khan nói: "Bệ hạ hậu ái, lão thần tâm lĩnh!

Phúc duyên bực này, lão thần nhưng tiêu thụ không nổi.

Ta vẫn là về Long Uyên Động Thiên, xem lão Diệp đột phá thế nào rồi đi." Lâm Tẫn cùng Xích Tiêu tâm ý tương liên, tự nhiên cảm nhận được phần mâu thuẫn kia, liền không miễn cưỡng nữa.

Tâm niệm khẽ động!

Xích Tiêu Hoả Long phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp mà vui sướng, long trảo kim sắc phủ đầy xích viêm mạnh mẽ đạp một cái, long khu to lớn uốn lượn đằng không mà lên, thẳng vào mây xanh.

Long viêm hừng hực chiếu rọi bầu trời đêm, phảng phất đem màn

đêm thiêu ra một mảng hỏa thiêu vân thôi xán, tráng lệ vô cùng.

Trong nháy mắt, liền đã đến phía tây kinh đô, trên không trung dãy núi Tiêu Sơn - nơi chém giết Thiết Cốt Sơn ngày xưa.

Lâm Tẫn vốn định tìm chút yêu thú cường đại để thử tay, nhưng yêu thú nơi đây phẩm giai quá thấp, không chịu nổi một kích.

Nếu đi phương xa, lại sợ hao tổn quá lâu.

Chính lúc đang suy nghĩ, Xích Tiêu dưới thân phảng phất thấy rõ tâm ý của hắn.

Đầu rồng dữ tợn chậm rãi chuyển động, long mâu nóng rực khóa chặt ngọn núi cao nhất trong dãy núi.

Miệng rồng mở ra.

Không khí xung quanh nháy mắt vặn vẹo, năng lượng nóng rực mắt trần có thể thấy điên cuồng hội tụ vào trong miệng nó, áp suất, hình thành một quang đoàn chói mắt khiến người ta sợ vỡ mật!

Một giây sau. "Oanh!!!" Một đạo viêm trụ trắng lóa đường kính hơn trượng, uyển nhược nộ hỏa của trời, từ miệng rồng phun ra!

Chỗ đi qua, không khí bốc hơi, không gian đều tựa đang kêu rên.

Viêm trụ lấy xu thế tồi khô lạp hủ, hung hăng oanh kích tại đỉnh núi kia!

Tiếng vang thật lớn điếc tai nhức óc hãn nhiên bộc phát, địa động sơn dao!

Khí lãng khủng bố trình hình vòng tròn như dời sông lấp biển khuếch tán, đem rừng cây phương viên vài dặm tận số áp phục, nhen nhóm.

Hỏa quang nóng rực hỗn tạp cùng khói bụi đá vụn phóng lên tận trời, hình thành một đóa mây nấm kinh người.

Đợi khói bụi thoáng tản đi, cảnh tượng trước mắt để Lâm Tẫn đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Đâu còn ngọn núi cao vút nào nữa?

Chỉ thấy đầu núi kia đã bị triệt để xóa đi, quá nửa ngọn núi sụp đổ tan rã, hóa thành một mảnh phế tích cháy đen bố mãn dung nham.

Nham tương đỏ sẫm như máu tươi uốn lượn chảy xuôi trên tàn hài, xuy xuy rung động, đem nham thạch đều thiêu đốt đến mềm hoá, tan chảy, tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ cùng hồng quang.

Uy lực này...

Tức tiện võ giả Khấu Thiên sơ kỳ toàn lực nhất kích có thể băng sơn liệt thạch, cũng tuyệt không tùy ý hời hợt như thế, càng không có viêm lực khủng bố kéo dài thiêu đốt, dung hóa vạn vật bực này! "Thật đáng sợ long tức!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lấp lóe, nhẹ nhàng vỗ vỗ sừng rồng ôn nhuận lại cứng rắn bên người: "Chiêu này uy năng quá lớn, phi thời điểm tất yếu, không thể dùng lung tung." Xích Tiêu Hoả Long ngoan ngoãn khẽ gật đầu rồng, trong cổ họng phát ra tiếng kêu gào thuận theo.

Khóe miệng Lâm Tẫn dương lên, trong lòng hào tình đốn sinh.

Hắn đã có chút không kịp chờ đợi, muốn nhìn xem cái gọi là Tà ma xâm nhập kia, có thể hay không gánh được một kích long tức phần thiên chử hải này của Xích Tiêu!

Không bao lâu, Lâm Tẫn trở lại hoàng cung.

Từ trên trời giáng xuống, nhìn xem cự thú bàng nhiên trước mắt này, hắn không khỏi có chút nhíu mày.

Đạp Viêm Long Câu thì còn có thể an trí tại thú uyển.

Hiện nay Xích Tiêu Hoả Long này dài đến vài chục trượng, quanh

thân thiêu đốt long viêm không tắt, đặt ở nơi nào tựa hồ cũng không thích hợp.

Long viêm này, trừ hắn ra, người ngoài đụng vào không chết cũng bị thương. "Tổng không thể đem Xích Tiêu thả rông ở hoang dã chứ?" Lâm Tẫn trong lòng suy nghĩ.

Ngay tại lúc này.

Xích Tiêu phảng phất cảm ứng được chủ nhân khó xử.

Nó phát ra một tiếng long ngâm khẽ khàng, hỏa diễm xích kim sôi trào quanh thân bỗng nhiên trướng một cái, lập tức lại như trăm sông đổ về biển cấp tốc thu liễm, nội súc.

Ngay sau đó, một màn kinh người xảy ra — chỉ thấy long khu to lớn của Xích Tiêu lại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy cực nhanh thu nhỏ, trong nháy mắt liền hóa thành một bó lưu quang đỏ sẫm nóng rực lại không thương tổn người, "Sưu" một tiếng, kính trực lao về phía hông Lâm Tẫn.

Lưu quang lượn lờ, cảm giác ôn nhiệt trong nháy mắt bao bọc vòng eo.

Một giây sau, quang mang liễm đi, bên hông Lâm Tẫn đã nhiều hơn một sợi dây thắt lưng.

Dây thắt lưng lấy màu đen huyền làm đáy, chất liệu phi kim phi ngọc, xúc thủ ôn nhuận kiên nhận, tựa một loại da thuộc thần dị nào đó.

Trên thân đai, ẩn ẩn hiện ra cơ lý dạng lân phiến màu ám kim cực kỳ nhỏ bé, uyển như văn lộ trời sinh, sắp xếp có tự, ám tàng huyền ảo, dưới ánh sáng lưu chuyển vi quang đi thấp mà tôn quý. "Đây là..." Lâm Tẫn tiên thị sững sờ, lập tức minh bạch, trong mắt dâng lên kinh hỉ.

Hắn đưa ra đầu ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve dây thắt lưng.

Đầu ngón tay vừa chạm vào, ôn nhiệt y nguyên, văn lộ lân phiến màu ám kim kia tựa hồ cảm ứng được xúc mờ, cực nhỏ bé lóe lên một mạt hào quang đỏ sẫm, phảng phất Xích Tiêu đang nhẹ nhàng đáp lại. "Ha ha ha!

Tốt, rất tốt!" Lâm Tẫn không khỏi cất tiếng cười to, một chút lo lắng cuối cùng trong lòng tan thành mây khói.

Như thế, không chỉ giải quyết nan đề an trí.

Càng là tương đương với đem một vị bảo tiêu cường đại cấp độ Khấu Thiên Cảnh thời khắc mang theo bên người, như cánh tay sai bảo, tâm ý tương thông! "Sưu!" Tiếng xé gió nổi lên.

Một đạo thân ảnh khôi ngô như tháp sắt ầm ầm rơi xuống đất, chính là Thiết Côn Luân phụng mệnh mà phản.

Hắn ôm quyền khom người, thanh như sấm rền: "Bệ hạ, yêm trở về!" Lâm Tẫn thu liễm nụ cười, khôi phục đế vương uy nghiêm: "Giảng." Thiết Côn Luân sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Bẩm bệ hạ, tình báo của Ảnh Sát Vệ có sai lầm!!" "Có sai sót?!" Lâm Tẫn sững sờ.

Hắn bỗng nhiên xoay người, sải bước đi nhanh về ngự thư phòng, vén long bào ngồi xuống sau án, thanh âm trầm lạnh như sắt: "Nói cho rõ!" Thiết Côn Luân hít sâu một hơi, ôm quyền nói: "Bên trong Đường Gia Bảo ở Thanh Khê thành xác thực có phục binh, nhưng nhân số cũng không phải ba ngàn, mà là... tám ngàn!" "Tám ngàn?" Ánh mắt Lâm Tẫn chợt ngưng lại.

Hắn kinh ngạc không phải vì nhân số nhiều, mà là năm ngàn nhân mã dôi ra này, thế mà có thể hoàn toàn tránh thoát tai mắt của Ảnh Sát Vệ, lặng yên không một tiếng động lẻn vào trong đất Thục!

Năng lượng mà dư nghiệt Thẩm gia kinh doanh, sâu hơn so với hắn dự tính, kênh rạch thẩm thấu e rằng xa không chỉ một hai đường.

Nếu các thành trì khác cũng cất giấu phục binh như vậy...

Một khi toàn diện bùng nổ, cho dù hắn có thể trấn áp, thiên hạ bách tính cũng tất gặp chiến hỏa tịch quyển, sinh linh đồ thán!

Đây là cục diện mà hắn thân là đế vương không nguyện ý nhìn thấy nhất. "Thủ quân Thanh Khê thành làm ăn kiểu gì vậy!?" Lâm Tẫn đè xuống nộ ý đang quay cuồng, lạnh giọng hỏi.

Mỗi tòa thành trì chí ít đều trú đóng một ngàn Huyền Giáp cấm quân, thành trì quan trọng thậm chí còn nhiều hơn.

Tám ngàn người, coi như có thể từ Nam Cương bí mật lẻn vào đất Thục, nhưng lại làm sao tránh được con mắt của Huyền Giáp quân mà chui vào trong Thanh Khê thành?

Chẳng lẽ thủ quân toàn là kẻ mù hay sao? "Bệ hạ bớt giận." Thiết Côn Luân vội nói: "Mạt tướng đã tra xét, tám ngàn người này là chia từng tốp từ các cổng thành khác nhau trà trộn vào.

Thanh Khê thành vốn thương lữ vãng lai tấp nập, thủ quân khó mà từng cái kiểm tra kỹ càng." Lâm Tẫn thần sắc chưa hoãn: "Sau đó thì sao?" "Thịt hết rồi!" Thiết Côn Luân toét miệng, một thân hãn khí sa trường thấu thể mà ra: "Mạt tướng trực tiếp oanh bình Đường Gia Bảo, ngay cả cái tên đầu mục Lục Địa Thần Tiên trung kỳ giấu đầu lòi đuôi ở bên trong, cũng cùng nhau đập thành thịt nát!" Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Phản quân ở Thanh Khê thành tuy đã giải quyết, nhưng tình huống các thành trì khác còn chưa rõ.

Thất Tinh Liên Châu đã cận kề trước mắt, nếu không mau chóng tra rõ, hậu quả khó mà lường được.

Hắn đang định truyền triệu Tiểu Hòa, mệnh Thiên Thính Giam cùng Cẩm Y Vệ toàn lực hiệp tra, lại thấy sắc mặt Thiết Côn Luân có chút cổ quái.

Chương 409

"Còn có việc?" Lâm Tẫn nhướng mày.

Thiết Côn Luân gãi gãi đầu, trong mắt to như chuông đồng lộ ra vài phần nghi hoặc, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy ố vàng tàn phá, tựa như bản đồ lại tựa như thư tín: "Khi thanh lý chiến trường, mạt tướng phát hiện cái này.

Chỉ là... chữ ở trên đó, yêm một cái cũng xem không hiểu." Lâm Tẫn tiếp nhận, ngưng mắt nhìn kỹ.

Trên giấy viết chi chít những phù hiệu vặn vẹo, tuyệt không phải văn tự Đại Uyên.

Hắn nghiêng đầu: "Hải công công, ngươi có nhận ra không?" Hải công công khom người quan sát một lát, chần chờ nói: "Hồi bệ hạ, lão nô ngu độn, không biết chữ này.

Nhưng thế bút tích này... giống như là của một số bộ lạc Nam Cương sử dụng." "Nam Cương?" Lâm Tẫn kiếm mi nhíu chặt.

Tám ngàn người này ắt là do Lâm Kiêu phái tới, dùng văn tự bộ lạc Nam Cương để mã hóa truyền tin, xác thực có khả năng.

Nhưng bộ lạc Nam Cương hàng trăm hàng ngàn, văn tự khác biệt, độ khó phá dịch cực lớn. "Bệ hạ." Hải công công thấp giọng tiến ngôn: "Lão nô vọng ngôn, văn tự bộ lạc Nam Cương tuy tối nghĩa như thiên thư... nhưng Đạm Đài gia tộc, hoặc có thể dòm ngó được huyền cơ trong đó." Lời nói lọt vào tai, trong mắt Lâm Tẫn tinh quang chợt hiện!

Phải rồi!

Trẫm thế mà quên mất Đạm Đài gia!

Đạm Đài thị vị liệt Đại Uyên thập đại thế gia, môn sinh cố lại trải rộng thiên hạ, lịch đại tinh nghiên điển tịch, khảo chứng cổ văn, chính là thái sơn bắc đẩu của văn mạch.

Biện thức văn tự dị tộc, đối với bọn hắn mà nói e rằng không phải việc khó.

Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ lên long án, hầu như ngay lập tức muốn hạ chỉ, cấp triệu Đạm Đài gia chủ tinh dạ tiến kinh.

Nhưng ý niệm vừa khởi, liền lại trầm xuống.

Không được.

Lâm Tẫn ngước mắt, phảng phất có thể thấu qua đỉnh điện, trông thấy dị tượng Thất Tinh Liên Châu cao treo chân trời đang ngày càng bức cận.

Thời gian quá gấp, gấp đến độ làm cho người ta không thở nổi.

Cho dù Đạm Đài gia có thể phá dịch thư tín này, một đi một về, cộng thêm trù tính sách lược ứng đối... cũng tuyệt không có thời gian bố trí cục diện chu toàn.

Ánh mắt hắn rơi lại vào trang giấy tàn tạ trong tay, chữ viết vặn vẹo trên đó giống như quỷ vẽ bùa, lại tựa như độc xà chiếm cứ, lộ ra vẻ chẳng lành.

Tĩnh mịch mấy hơi thở.

Lâm Tẫn tựa hồ liên tưởng đến cái gì, mặt không biểu tình thu hồi thư tín.

Vừa định mở miệng, ngoài điện truyền đến mấy đạo khí tức quen thuộc.

Nội thị rảo bước tiến vào: "Khởi bẩm bệ hạ, Thương tướng quân bọn người cầu kiến!" "Tuyên." Rất nhanh, sáu đạo thân ảnh bước vào

trong điện, cùng kêu lên hành lễ: "Tham kiến bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn ánh mắt đảo qua sáu người dưới thềm, khóe môi khẽ nhếch: "Đều an trí thỏa đáng rồi?" Lăng Hồng cùng Nhậm Tử Linh liếc nhau, dẫn đầu nói: "Diêm Chính Ti phân bộ nam vực vận chuyển như thường, muối lậu buôn bán thông suốt, tất cả sổ sách đã di giao Hộ Bộ." Thương Sóc chắp tay: "Vụ Chướng Sơn đã toàn diện phong tỏa, bách tính quanh đó trấn an hoàn tất, Hôi Tinh Thạch ngừng khai thác, đình chỉ bán ra." Lý Tự Nghiệp thanh như hồng chung: "Trà Chính Ti khai khẩn kênh rạch mới rất nhiều, quy mô trà nông, trà điền, trà thương, đều đã siêu việt thời kỳ Dương gia đỉnh thịnh." Nhạc Phi trầm tĩnh nói: "Thị Bạc Ti vận chuyển bình thường, Tuyết Dũng Cảng đã khải dụng, Giao Châu kiến tạo sắp hoàn thành, chỉ đợi chạy thử." Điển Vi nhếch miệng cười, cuống họng thô to: "Cao gia... rượu không tệ!" Đám người: "..." Lâm Tẫn nhìn chằm chằm tên cự hán một mặt hàm trực kia, huyệt thái dương giật giật: "Ngươi ở Cao gia lâu như vậy, liền nói với Trẫm cái này?" Điển Vi nghiêm túc gật đầu: "Bệ hạ, rượu kia là thật không tệ." Lâm Tẫn hít sâu một hơi.

Thôi, nếu là người bên ngoài, sớm đã một cước đá bay ra ngoài.

Nhưng đây là Điển Vi... hắn có thể nhớ kỹ rượu không tệ, đã thuộc về hiếm thấy. "Theo Trẫm đến đây." Hắn không nói thêm lời nào, đứng dậy đi ra phía ngoài.

Đám người tuy nghi hoặc, lại không một ai hỏi nhiều, đi sát đằng sau. ...

Bên trong Long Uyên Động Thiên.

Lâm Tẫn vừa bước vào, một cỗ chân khí bàng bạc liền đập vào mặt, trong đó kẹp lấy lôi tức tinh thuần lẫm liệt, đôm đốp rung động.

Ngước mắt nhìn lại.

Diệp Đình Uyên quanh thân lôi quang lượn lờ, tích ba rung động,

từng đạo điện xà du tẩu tán loạn giữa cơ bắp hắn.

Khí tức trong cơ thể hắn càng là liên tục tăng lên, như sông lớn vỡ đê, hồng lưu lao nhanh, thế mà nhất cử xông phá quan ải, trực đạt Khấu Thiên Thất Trọng!

Cho dù có kỳ trân như Bách Tái Không Minh Đan, phụ trợ thêm chân khí hạo hãn của Long Uyên Động Thiên cùng sự huyền diệu của Tạo Hóa Quả trợ lực, nhưng có thể liên phá hai trọng cảnh giới, y nguyên có thể xưng kỳ tích.

Trong mắt Lâm Tẫn xẹt qua một tia tán thưởng.

Diệp Đình Uyên này, căn cơ trát thực, thiên phú trác tuyệt, xác thực không phải người thường có thể so sánh.

Lúc này.

Diệp Đình Uyên hai mắt bỗng nhiên mở ra, trong con ngươi tự có lôi mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Khí tức cuồng bạo quanh người hắn cấp tốc thu liễm, lắng đọng, quy về uyên đình nhạc trĩ.

Một nụ cười gần như cuồng hỉ, từ trên mặt hắn đãng khai, rốt cuộc ức chế không nổi.

Lâm Tẫn đúng lúc cất bước tiến lên, khóe môi khẽ nhếch, trong thanh âm mang theo sự ngợi khen rõ ràng: "Chúc mừng Diệp tông chủ, cảnh giới đại tiến." Diệp Đình Uyên vội vàng chắp tay, thanh âm nhân kích động mà càng thêm vang dội: "Toàn lại bệ hạ ban tặng tạo hóa!

Nếu không có cơ duyên lần này, mạt tướng e rằng nhưng tại trước cửa quan tha đà, không biết ngày nào mới có thể nhìn trộm cảnh này!" Lâm Tẫn mỉm cười gật đầu.

Diệp Đình Uyên quay đầu liếc về phía Tiêu Luyện ở một bên, toét

miệng cười nói: "Tiêu lão đầu, ta sắp đuổi kịp ngươi rồi!" Tiêu Luyện cười khổ lắc đầu, lười nhác để ý hắn, tiến lên một bước nhìn về phía bọn người Thương Sóc, lập tức hướng Lâm Tẫn chắp tay: "Bệ hạ thân lâm, tất có yếu sự phân phó?" Sắc mặt Lâm Tẫn nghiêm lại, ánh mắt đảo qua chư tướng trước mắt, thanh âm trầm ngưng: "Mấy ngày nữa, chính là Thất Tinh Liên Châu." "Trước đó chặn được mật báo, vô luận dị vực Tà Ma, hay là Trấn Nam Vương Lâm Kiêu, đều có khả năng tại ngày này có hành động." "Tà Ma nhất tộc, thực lực quỷ quyệt, không thể có nửa phần khinh địch." Hắn dừng một chút, từng chữ từng câu nói: "Trẫm lần này triệu các ngươi hồi kinh, chính là muốn trước khi Tà Ma buông xuống, tăng lên tu vi cho các ngươi!" Đám người nghe vậy, thần sắc đều là run lên.

Cảnh giới bọn họ tuy có cao thấp, nhưng đều đã đứng trên võ đạo cao phong, muốn tiến thêm một bước là gian nan bực nào.

Nhưng mà một khắc sau.

Lời nói của Lâm Tẫn như kinh lôi nổ vang bên tai mỗi người: "Chí ít...

Trong các ngươi, phải có một nửa người, bước vào Khấu Thiên cảnh!" Sát na!

Đồng tử mọi người chợt co lại, đáy mắt bộc phát ra sự chấn phấn nóng rực!

Bọn họ quá hiểu vị bệ hạ này rồi, kim khẩu ngọc ngôn, từ trước tới giờ không nói lời hư.

Đã dám nói ra lời kinh người như thế, tất là có vạn toàn nắm chắc! "Thần đẳng, thính hầu bệ hạ ý chỉ!" Mấy người không chút do dự, một gối ầm vang quỳ xuống đất, thanh âm chém đinh chặt sắt.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, cổ tay khẽ đảo, mấy mai đan dược lưu

quang dật thải cùng mấy cây dược liệu phiếm u lục linh quang liền lơ lửng giữa không trung.

Hắn chưởng tâm khẽ đẩy, những bảo vật này như có linh tính, vững vàng bay tới trước mặt mỗi người.

Ngay sau đó.

Hắn cách không một trảo, tất cả Tạo Hóa Quả trên Huyền Vận Tạo Hóa Thụ tận số rơi vào trong tay, cùng nhau đưa ra. "Đây là Uẩn Chân Thảo, có thể đầm nện căn cơ, củng cố nội tình." "Đây là Bách Tái Không Minh Đan, có thể bằng không tăng thêm trăm năm tu vi, trợ các ngươi phá quan trùng cảnh." Thanh âm Lâm Tẫn bình tĩnh, lại từng chữ như sấm, nổ vang tại trong lòng mọi người.

Trăm năm tu vi!

Bằng không tăng thêm!

Đám người ngưng thị đan dược trước mắt, hô hấp thô trọng, huyết dịch hầu như sôi trào, hận không thể lập tức nuốt vào, trực phá vân tiêu! "Thứ tự không được sai." Lâm Tẫn trầm giọng nói: "Trước phục dụng Uẩn Chân Thảo cố bản, lại mượn Tạo Hóa Quả ngộ đạo, cuối cùng dùng Bách Tái Không Minh Đan trùng kích bình cảnh.

Có hiểu không?" "Thần, lĩnh chỉ!

Tạ bệ hạ thiên ân!" Tiếng gầm chấn điện, kích ngang bành trướng.

Ánh mắt Lâm Tẫn chuyển hướng Lăng Hồng: "Lăng khanh, của ngươi là Chu Thiên Phá Chướng Đan, đủ để cho ngươi tiến thêm một bước." Lăng Hồng trùng điệp ôm quyền: "Thần, minh bạch!" Hắn lại nhìn về phía Tiêu Luyện: "Tiêu thái sư, Bách Tái Không Minh Đan vẻn vẹn được sáu mai, cho nên..." Khuôn mặt già nua của Tiêu Luyện đạm nhiên cười một tiếng, sái thoát nói: "Bệ hạ không cần nói nhiều.

Trăm năm tu vi cố nhiên trân quý, nhưng với thần mà nói, cũng

không phải nhu cầu bức thiết." Lâm Tẫn không nói thêm lời nào, quay người phất tay áo.

Ầm ầm long...

Mấy tòa điện vũ cổ xưa rút đất mà lên, cách nhau mấy trượng, túc mục uy nghiêm. "Sự bất nghi trì, tức khắc bế quan." "Thần đẳng lĩnh mệnh!

Tất không phụ thánh vọng!" Đám người đè xuống kích động, riêng phần mình lướt về phía một tòa điện vũ.

Tiêu Luyện, Thiết Côn Luân, Lôi Đình cũng không ngoại lệ, tìm điện mà vào.

Chương 410

Trong tràng chỉ còn lại Diệp Đình Uyên vừa mới xuất quan.

Lâm Tẫn lần nữa lấy ra mấy mai Đại Tông Phá Cảnh Đan cùng Uẩn Chân Thảo, đưa tới. "Diệp tông chủ, chốc lát nữa còn có mấy người sẽ vào động thiên.

Đan dược do ngươi phân phát, cũng ở đây hộ pháp chiếu ứng." "Bệ hạ yên tâm!" Diệp Đình Uyên túc nhiên chắp tay: "Mạt tướng ở đây, tuyệt không để người xảy ra bất kỳ sai lầm nào!" Trong động thiên tuy không có ngoại địch.

Nhưng lúc trùng quan nếu có hành sai bước nhầm, có hắn vị cường giả Khấu Thiên Thất Trọng này ở bên cạnh dẫn đạo, có thể bảo đảm vạn vô nhất thất.

Giao đại hoàn tất.

Thân ảnh Lâm Tẫn lóe lên, biến mất tại Long Uyên Động Thiên.

Bên ngoài Long Uyên Điện.

Dạ sắc như mực, tinh thần ẩn nấp.

Lâm Tẫn chắp tay nhìn trời, hờ hững mở miệng: "Truyền chỉ: Ngô Tranh, Triệu Phổ, Tôn Thánh Dương, Cố Trục Dã, tức khắc tiến vào Long Uyên Động Thiên." Hải công công khom người: "Lão nô tuân chỉ." An bài thỏa đáng.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên. "Xích Tiêu!" Lời còn chưa dứt.

Đai lưng ám hồng long văn quấn quanh eo hắn chợt bộc phát ra hỏa diễm kịch liệt!

Lưu quang phóng lên tận trời, đâm thẳng vào mây xanh! "Hống!" Long ngâm chấn thiên, uy nghiêm hạo đãng.

Trong ánh lửa, một con Xích Sắc Hỏa Long dài đến mười trượng thư triển thân hình, lân giáp phân minh, diễm quang lượn lờ, uyển nhược viễn cổ thần linh buông xuống thế gian.

Lâm Tẫn đạp không mà lên, vững vàng đứng ở trên đầu rồng tranh vanh kia, y bào trong gió lốc phần phật rung động. "Đi Mặc Hương thành." "Hống!" Xích Tiêu Hỏa Long phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp.

Long khu uốn lượn bỗng nhiên hất lên, hóa thành một đạo phần thiên lưu tinh, sát na biến mất ở hoàng thành trên không, chỉ để lại đầy trời sóng khí nóng rực chậm rãi tiêu tán. ...

Mặc Hương thành.

Đêm khuya vắng người, vạn gia đèn đuốc đã tắt.

Cả tòa thành trì đắm chìm trong giấc mộng an ninh, chỉ có tiếng mõ canh dài dằng dặc ngẫu nhiên quanh quẩn tại ngõ hẻm đá xanh.

Nhưng mà.

Trong thành Đạm Đài phủ, lại y nguyên đèn đuốc sáng trưng.

Bên trong phủ đệ, thư phòng, các lầu, dưới đình lang, khắp nơi có thể thấy được thân ảnh chong đèn đọc sách ban đêm.

Hoặc cầm quyển thâm tư, hoặc múa bút thành văn, trong không khí tràn ngập nhàn nhạt mùi mực cùng vẻ trầm tĩnh.

Văn đàn khôi thủ thế gia, phong thái trị học có thể thấy được lốm đốm.

Ngay tại thời điểm sự yên tĩnh cùng chuyên chú đạt tới cực hạn này...

Oanh!

Chân trời đột nhiên truyền đến tiếng xé gió như sấm rền!

Một cỗ uy áp nóng rực, khủng bố, khiến cho linh hồn run rẩy, giống như thiên khung khuynh sụp, ầm vang bao phủ toàn bộ Đạm Đài phủ! "Địch tập?!" "Thật là đáng sợ khí tức!" Tất cả người đọc sách đêm hãi nhiên kinh khởi, chân khí trong cơ thể bản năng vận chuyển, thanh âm đao kiếm ra khỏi vỏ vang thành một mảnh, vô số đạo ánh mắt kinh nộ bắn về phía bầu trời đêm.

Gia chủ Đạm Đài Viêm Minh trong nháy mắt xuất hiện tại trung ương đình viện, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn trời, trái tim cuồng loạn.

Uy áp ẩn chứa trong ngọn lửa kia, làm cho hắn vị đại tông sư đỉnh phong võ giả này đều cảm thấy hô hấp khó khăn, không nổi lên được nửa phần tâm tư đề kháng.

Thái thượng trưởng lão xa tại Bắc Vực học viện, gia tộc giờ phút này cũng không có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, nếu người tới là địch...

Một khắc sau.

Đầy trời lưu hỏa chợt thu lại!

Một con Xích Sắc Chân Long bàn toàn giữa không trung, long khu mười trượng quan sát chúng sinh, long mâu màu vàng óng đảo qua, vô thượng long uy làm cho tất cả mọi người đầu gối bủn rủn, tâm thần đều run. "Long...

Là Chân Long?!" "Ông trời ơi!

Trên đời này thế mà thật có rồng?!" "Mau nhìn!

Trên đầu rồng...

đứng đấy một người!" "Nói hươu nói vượn!

Ai dám đứng tại đầu rồng..." Thanh âm bác bỏ hơi ngừng lại.

Bởi vì tất cả mọi người đều thấy rõ ràng.

Hỏa diễm tan hết, phía trên đầu rồng, thân ảnh chắp tay mà đứng, huyền bào phi dương kia, dung mạo rõ ràng vô cùng.

Đồng tử Đạm Đài Viêm Minh co lại thành châm.

Hầu như không có bất kỳ suy tư gì, hai đầu gối cong xuống, ầm vang quỳ xuống đất, thanh âm nhân kích động mà run rẩy: "Thảo dân Đạm Đài Viêm Minh, tham kiến bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Giống như bị đẩy ngã quân bài domino.

Toàn bộ trên dưới Đạm Đài phủ, đen nghịt quỳ rạp xuống một mảnh, tiếng sơn hô vạn tuế chấn triệt vân tiêu.

Trong lòng tất cả nghi hoặc, sợ hãi, tại giờ khắc này tan thành mây khói.

Phổ thiên chi hạ, chỉ có một người, có thể ngạo nghễ đứng ở trên đầu rồng, thụ vạn linh cúi đầu.

Đó chính là đương kim thánh thượng, cửu ngũ chí tôn —— Lâm Tẫn!

Lâm Tẫn từ đầu rồng phiêu nhiên hạ xuống, rơi vào trong viện, tay áo khẽ vẫy: "Bình thân." "Tạ bệ hạ!" Đám người đứng dậy, thùy thủ cung lập, không dám nhìn thẳng thiên nhan, trong lòng vẫn còn bị một màn kinh thiên "ngự long mà đến" chấn động đến phiên giang đảo hải.

Đạm Đài Viêm Minh cường áp kích động, tiến lên khom người: "Bệ hạ đêm khuya giá lâm hàn xá, không biết có gì ý chỉ?" "Xác thực có một việc, cần sức của Đạm Đài gia." Lâm Tẫn gật đầu.

Đạm Đài Viêm Minh ngầm hiểu, lập tức bình lui tả hữu, tự mình dẫn đường tới tĩnh thất sâu trong thư phòng. "Bệ hạ có gì phân phó, Đạm Đài nhất tộc, dầu sôi lửa bỏng, vạn tử không từ!" Hắn nghiêm nghị nói.

Lâm Tẫn không nói thêm lời nào.

Đầu ngón tay quang mang lóe lên, một phong thư tín xuất hiện ở trong tay, đưa tới: "Nhìn xem chữ ở trên này, có nhận ra không?" Đạm Đài Viêm Minh hai tay tiếp nhận, nương tựa ánh nến sáng ngời cẩn thận đoan tường.

Văn tự trên thư tín vặn vẹo cổ quái, tựa trùng bò rắn trườn, tuyệt không phải thể chữ Đại Uyên.

Lông mày hắn dần dần nhíu chặt, lại chậm rãi giãn ra, trầm ngâm hồi lâu, mới chần chờ nói: "Bệ hạ, thảo dân không nhìn lầm, cái này hẳn là văn tự của một bộ lạc Bách Việt ở Nam Cương đi?" Lâm Tẫn ánh mắt hơi ngưng: "Có thể phá dịch?" Đạm Đài Viêm Minh đem thư tín cẩn thận trải tại bàn gỗ đàn, lấy tới một chồng thật dày cổ tịch cùng thủ trát, hít sâu một hơi: "Xin bệ hạ cho thảo dân một chút thời gian, tất kiệt tận toàn lực." "Có thể." Lâm Tẫn ngồi tĩnh tọa một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong thư phòng lập tức chỉ còn lại tiếng lật sách xào xạc, ngẫu nhiên tiếng trầm ngâm nói nhỏ, cùng tiếng ngòi bút nhỏ xíu xẹt qua trên giấy.

Ánh nến chập chờn.

Đem thần sắc hắn lúc thì giật mình, lúc thì khốn hoặc, lúc thì ngưng trọng vô cùng chiếu rọi ở trên vách tường.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Một nén nhang sau.

Đạm Đài Viêm Minh bỗng nhiên đứng thẳng người, thật dài phun ra một ngụm trọc khí, huyệt thái dương đã thấy lấm tấm mồ hôi.

Hắn quay sang Lâm Tẫn, sắc mặt là sự nghiêm túc chưa từng có, thậm chí mang theo một tia hãi nhiên, thanh âm khô khốc: "Bệ hạ...

Nếu thảo dân phá dịch không sai, vật này tuyệt không phải thư tín tầm thường." Ngón tay hắn trùng điệp ấn tại những văn tự đã được dịch ra, từng chữ một: "Cái này... là một tấm binh lực phân bố đồ!" "Binh lực phân bố đồ?" Kiếm mi Lâm Tẫn chợt ngưng lại.

Hắn thốt nhiên đứng dậy, mấy bước nhảy đến trước bàn sách, ánh mắt gắt gao khóa chặt lá thư chữ viết xiêu vẹo kia, trong thanh âm đè ép hàn ý: "Nói tường tận!" Đạm Đài Viêm Minh đầu ngón tay trùng điệp ấn ở trên giấy, ngữ tốc tăng nhanh: "Bệ hạ, trên này ghi chép binh lực bố trí tại mấy tòa thành trì như Cự Tiễu thành năm ngàn, Linh Đài thành một vạn, Thái Hoa thành một vạn ba...!" Tâm đầu Lâm Tẫn bỗng nhiên trầm xuống.

Giỏi cho một cái Lâm Kiêu...

động tác thế mà nhanh như vậy!

Mượn nhờ kênh rạch ẩn bí của Thẩm gia, lại đã đem nhiều binh lực như vậy thẩm thấu đến nội lục phúc địa.

Nếu chưa bị phát giác, một khi khởi sự, triều đình thương xúc ứng chiến, tất nhiên tổn thất nặng nề.

Chương 411

Đến lúc đó khói lửa liên thiên, bách tính lưu ly, triều đình uy tín quét rác —— căn cơ Đại Uyên, e rằng thật muốn bị dao động. "Tốt, thật là tốt a." Thanh âm Lâm Tẫn giống như là từ kẽ răng nghiến ra, lộ ra sát ý thấu xương: "Vị hoàng thúc này của Trẫm, coi là thật tính toán đến giọt nước không lọt." Hắn dừng một chút, ánh mắt lại lần nữa đảo qua những chữ viết vặn vẹo trên giấy, bỗng xoay người: "Đạm Đài Viêm Minh!" Đạm Đài Viêm Minh sững sờ, lập tức cấp tốc trắc bộ, một gối quỳ xuống đất: "Thảo dân tại!" "Trẫm phong ngươi làm Bình Bạn Đại Tướng Quân, tức khắc dẫn đầu tinh nhuệ Đạm Đài gia, theo bản đồ chỉ dẫn, thanh tiễu tất cả cứ điểm phản quân." Lâm Tẫn ngữ khí chém đinh chặt sắt, không cho nghi ngờ: "Cửu Tiêu Thánh Tông, Diệp gia, Cao gia đều sẽ phối hợp ngươi hành động.

Nhớ kỹ ——" "Vừa phải nhanh, cũng phải ổn, không được kinh động bách tính, nhưng phản quân... một tên cũng không để lại." Đồng tử Đạm Đài Viêm Minh khẽ run, trong lồng ngực như nhấc lên sóng to gió lớn.

Bệ hạ lại đem trọng trách như thế, toàn quyền giao cho Đạm Đài gia!

Đây là tín nhiệm bực nào, càng là áp lực bực nào.

Hắn hít sâu một hơi, ôm quyền xác nhận, từng chữ leng keng: "Thần lĩnh chỉ!

Tất không phụ bệ hạ nhờ vả, chém tận phản quân, tĩnh bình nội ngoại!" Lâm Tẫn gật đầu, chậm rãi đi đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ bóng đêm nồng đậm, không thấy trăng sao.

Hắn nhìn qua phiến thiên không trầm ám kia, thanh âm trầm thấp

lại rõ ràng: "Dị vực Tà Ma không bao lâu sẽ tới.

Đạm Đài gia thân là văn đàn khôi thủ, cũng cần sớm làm vạn toàn chuẩn bị." Đạm Đài Viêm Minh trịnh trọng đáp ứng: "Thần minh bạch." Giao đại hoàn tất xong.

Lâm Tẫn không nói thêm lời nào.

Thân hình khẽ động, đã đạp Xích Tiêu Hỏa Long phóng lên tận trời, tại trong ánh mắt chấn hám của đám người Đạm Đài gia xé mở màn đêm, chuyển thuấn biến mất.

Tốc độ của Xích Tiêu Hỏa Long cực nhanh.

Bất quá mấy cái canh giờ, Lâm Tẫn đã liên tiếp đạp vào Cửu Tiêu Thánh Tông, Diệp gia cùng Cao gia, hạ đạt mệnh lệnh hiệp trợ vây tiễu.

Đồng thời, phân biệt ban tặng một trương Vạn Lý Truyền Âm Phù, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào!

Thời điểm trọng phản kinh đô.

Chân trời vừa nổi lên một đường ngân bạch.

Xích Tiêu Hỏa Long hóa thành đai lưng, ám liễm xích mang.

Lâm Tẫn đi thẳng vào Long Uyên Động Thiên.

Diệp Đình Uyên sớm đã chờ ở một bên, tiến lên hành lễ: "Bệ hạ." Lâm Tẫn đảo qua quần thể cung điện nguy nga trước mắt: "Tình huống như thế nào?" "Hết thảy bình thường, đã có mấy người phá cảnh." Diệp Đình Uyên bẩm báo.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Bách Tái Không Minh Đan công hiệu phi phàm, một đêm phá cảnh cũng tại trong dự liệu.

Bây giờ hắn chỉ mong đợi, những người này bằng vào trăm năm tu vi cùng tự thân nội tình, tột cùng có thể đi đến bước nào. "Diệp tông chủ, liên lạc Diệp Viêm Khôn, hỏi Nam Cương gần đây có dị động gì không." Lâm Tẫn phân phó.

Người của Diệp Viêm Khôn vẫn luôn bố trí tại ngoại vi Nam Cương, nếu có động tĩnh lớn, lý ứng có chỗ phát giác. "Vâng." Diệp Đình Uyên lui lại nửa bước, hai tay mau lẹ bấm niệm pháp quyết.

Chỉ thấy đầu ngón tay lôi quang nhảy lên, đôm đốp rung động, từng tia từng sợi hồ quang điện quanh quẩn toàn thân, đem gương mặt của hắn chiếu rọi đến lúc sáng lúc tối.

Môi hắn khẽ mở khép, tin tức không tiếng động đã hóa thành bí pháp lôi âm, xuyên thấu hư không.

Lâm Tẫn không nhìn hắn nữa.

Chắp tay mà đứng, ánh mắt chậm rãi đảo qua quần thể cung điện nguy nga trước mắt.

Những điện vũ này bị chân khí mịt mờ bao phủ.

Giờ phút này đang hơi rung động, truyền ra từng trận chân khí ba động bàng bạc.

Ba động kia tinh thuần mà bàng bạc, lúc thì như thủy triều dâng trào, lúc thì như tiềm long khẽ ngâm, hiển nhiên người bế quan trong đó đang đến chỗ mấu chốt, tu vi liên tục tăng lên.

Những người này đều là trụ cột mà Đại Uyên hoàng triều bây giờ ỷ lại, là lực lượng để bọn họ đối kháng tà ma cuồng triều sắp sửa tịch quyển mà đến.

Chỉ có những chiến lực đỉnh tiêm này mau chóng đột phá.

Trong tay hắn mới có thể nắm giữ nhiều trù mã hơn, mới có thể

chân chính ổn định giang sơn xã tắc phong vũ phiêu dao này.

Thời gian chờ đợi cũng không dài.

Mấy hơi thở sau.

Lôi quang quanh người Diệp Đình Uyên vừa thu lại, rảo bước tiến lên, cung kính hồi bẩm: "Khởi bẩm bệ hạ, đại trưởng lão truyền về tin tức, ngoại vi Nam Cương tạm không có dị động rõ ràng!" Lâm Tẫn nghe vậy.

Thần sắc trong mắt thâm thúy thêm vài phần.

Hào vô dị động?

Vị hoàng thúc kia của hắn, ngược lại là thật trầm ổn.

Xem ra, đối phương là quyết tâm muốn đem tất cả tiền đặt cược, đều áp tại ngày "Thất Tinh Liên Châu" kia rồi.

Cũng tốt.

Địch bất động, ta liền càng có thể thong dong bố cục.

Thả xem sự yên tĩnh cuối cùng trước khi cơn bão tiếng tới này, tột cùng ai có thể cười đến cuối cùng. "Hoàng thúc tốt của Trẫm, ngươi cũng đừng để Trẫm quá thất vọng a." ...

Không gian quỷ dị.

Hồng Linh mặc một bộ trường bào ám hồng sắc, vạt áo hơi rộng, lộ ra xương quai xanh đường nét lăng lệ.

Tóc dài chưa buộc, tán loạn đầu vai, tôn lên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ càng phát ra tái nhợt.

Khóe môi như cười mà không phải cười, quanh thân tràn ngập một cỗ khí tức âm lãnh như có như không, phảng phất độc xà ẩn nấp. "Lão đại." Âm Chúc tiến lên nửa bước, huyết khí quanh người cuồn

cuộn, thanh âm khàn khàn: "Thất Tinh Liên Châu đã cận kề trước mắt, chúng ta coi là thật muốn từ nơi đó đả thông thông đạo lưỡng giới?" Hồng Linh chưa từng quay đầu, chỉ thản nhiên mở miệng: "Ngươi đang nghi ngờ bản tọa?" Lời còn chưa dứt.

Sắc mặt Âm Chúc đột biến, hoảng mang cúi đầu: "Thuộc hạ không dám!" Hồng Linh cũng chưa thả ra uy áp, nhưng cảm giác áp bách vô hình kia, đã làm cho hắn sống lưng phát lạnh. "Hừ." Hồng Linh không nhìn hắn nữa, chuyển sang nhìn về phía trung niên bạch bào bên cạnh: "Bộ Nhai, ngươi nói." Bộ Nhai ánh mắt khẽ động, trầm ngâm nói: "Thuộc hạ cho rằng, nơi này xác thực là lựa chọn tốt nhất.

Lão đại đã khống chế tôn 'bàng vật' kia, có thể vì Thánh Tộc thanh trừ không ít chướng ngại." Hồng Linh gật đầu.

Bộ Nhai lại chuyển đề tài: "Bất quá...

Đại Uyên đã phái binh phong tỏa Vụ Chướng Sơn, quặng mỏ giới thạch gián đoạn khai thác.

Lấy lượng dự trữ trước mắt của Thánh Tộc, thông đạo chí ít duy trì nửa tháng." Đáy mắt âm nhu của Hồng Linh xẹt qua một tia châm chọc. "Nửa tháng, đầy đủ." Thấy hắn thong dong như vậy, Bộ Nhai không nói thêm lời nào.

Trên mặt Âm Chúc tái hiện cuồng nhiệt, cười gằn nói: "Lão đại nắm giữ 'thứ đó', cái gì triều đình Đại Uyên, bất quá là gà đất chó sành!

Thiên môn chưa mở, lão đại búng tay liền có thể diệt chi!" Bộ Nhai nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Hồng Linh lại thần sắc không thay đổi, chỉ hỏi: "Lâm Kiêu bên kia như thế nào?" Bộ Nhai đáp: "Đang chỉnh quân.

Ngày Thất Tinh Liên Châu, hắn sẽ suất quân xuất Nam Cương,

bằng vào phục binh chôn xuống lúc trước làm loạn hậu phương triều đình, lệnh cho triều đình không rảnh bận tâm chuyện khác." Khóe miệng Hồng Linh khẽ nhếch. "Nói như vậy...

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ gió đông." Hắn chậm rãi ngước mắt, chỗ sâu trong con ngươi tự có hỏa diễm u ám bốc lên, thấp giọng nỉ non, uyển như nguyền rủa: "Thiên Uyên...

Mấy ngàn năm trước, ngươi cùng thiên đạo hợp mưu, phong ấn Thánh Tộc ta." "Bây giờ, Thánh Tộc tái lâm.

Tất muốn huyết mạch hậu đại của ngươi, hồn phi phách tán, vĩnh thế không được siêu sinh!" Mấy ngày sau.

Sáng sớm, bầu trời âm trầm đến giống như nghiên mực đảo ngược.

Mây đen nồng đậm tầng tầng điệp áp, che khuất thiên quang, làm cho ban ngày uyển như hoàng hôn.

Một cỗ cảm giác áp bách vô hình tràn ngập tại toàn bộ hoàng cung, thậm chí khuếch tán đến phố lớn ngõ nhỏ hoàng thành, ngay cả bách tính tầm thường đều cảm thấy trong lòng nặng trình trịch, phảng phất có đại sự gì sắp phát sinh. "Bãi triều!" Tiếng xướng danh bén nhọn kéo dài của Hải công công rơi xuống.

Lâm Tẫn một bộ huyền sắc long bào, tay áo không gió mà bay, cất bước đi ra Thiên Uyên đại điện.

Lúc nãy trên buổi tảo triều, hắn đã tuyên bố một loạt chính lệnh khẩn cấp cùng bố phòng.

Do Thủ phụ Triệu Phổ đã phá nhập Tông Sư cảnh thay mặt giám quốc, thống hạt lục bộ.

Cẩm Y Vệ đốc toàn bộ lực lượng, tuần tra thành trì thiên hạ, bất kỳ dị động nào đều cần thông qua Thiên Thính Giam hỏa tốc báo cáo.

Chương 412

Càng sắc lệnh các nơi tông môn nghiêm gia giới bị, cẩn phòng Tà Ma cổ hoặc nhân tâm, giảo loạn dân sinh.

Tất cả những điều này, chỉ vì hôm nay, chính là ngày Thất Tinh Liên Châu!

Theo suy tính.

Thiên tượng sẽ triệt để thành hình vào giữa trưa.

Trước đó, hắn nhất định phải làm tốt vạn toàn chuẩn bị.

Bên trong Khôn Ninh Cung lại là một phen cảnh tượng khác.

Trong điện noãn ý dung dung, xua tan âm hàn ngoài cửa.

Tô Vãn Tình cùng Yến Kinh Tuyết đang ngồi ở bên giường, mi mắt mỉm cười, nhẹ giọng trêu chọc Thái tử Lâm Minh trong tã lót.

Tiểu gia hỏa bị chọc cho cười khanh khách, huy vũ cánh tay nhỏ như ngó sen.

Lâm Tẫn bước vào trong điện. "Bệ hạ." Tô Vãn Tình thấy là hắn, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Lâm Tẫn phất phất tay, đi thẳng đến bên giường, cúi người đem con trai nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Lâm Minh đỏ bừng.

Một đôi mắt đen láy tinh lượng nhìn vọng phụ hoàng, miệng nhỏ y nha, thế mà vung lên nắm đấm nho nhỏ, hướng về phía Lâm Tẫn khoa tay múa chân, phảng phất muốn cùng hắn so tài một phen. "Ngươi cái tên này!" Lâm Tẫn không khỏi mỉm cười, dùng đầu ngón tay khẽ điểm chóp mũi của hắn: "Lông còn chưa mọc đủ, liền muốn cùng lão tử

ngươi nhất quyết cao thấp?

Chờ ngươi có thể một quyền đánh gãy cây cột Khôn Ninh Cung này, phụ hoàng liền dẫn ngươi đi đánh trận chân chính." Lời còn chưa dứt.

Phảng phất là vì đáp lại phụ thân "coi nhẹ".

Lâm Minh trong tã lót chu cái miệng nhỏ, nắm đấm đang lung tung huy vũ bỗng nhiên dừng lại, một cỗ gợn sóng vô hình từ quanh nắm đấm nhỏ của hắn đãng khai —— không phải chân khí.

Mà là một loại "Ý" càng vì thuần túy, càng thêm sắc bén!

Chỉ nghe "xùy" một tiếng khẽ vang.

Một đạo bạch mang tinh tế lại lăng lệ, lại từ quyền phong non nớt của hắn bỗng nhiên bộc phát, sát qua bên tai Lâm Tẫn bay đi! "Ba sát!!" Ngay sau đó chính là tiếng vang vỡ vụn thanh thúy.

Ngoài ba trượng, bát ngọc sâm canh thị nữ vừa mới bưng tới, còn bốc lên từng tia nhiệt khí, ứng thanh nổ tung!

Nước canh bắn tung tóe, mảnh sứ vỡ bay tán loạn, liên đới khay nhỏ bằng gỗ tử đàn dưới đáy cũng bị dư kình bắn ra một đạo vết rạn.

Trong điện trong nháy mắt yên tĩnh.

Tô Văn Tình kinh ngạc bưng kín miệng.

Yến Kinh Tuyết càng là ánh mắt ngưng lại, vô thức căng thẳng thân mình —— mặc cho ai nhìn thấy một đứa hài nhi trong tã lót tùy tiện bắn ra kiếm khí, cũng khó tránh khỏi hãi nhiên.

Lâm Tẫn cũng là hơi sững sờ, lập tức bật cười lắc đầu.

Phải rồi, hắn làm sao lại quên?

Tiểu tử này mang trong mình Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, chính là

kiếm đạo chí tôn trời sinh, luận cảnh giới đã là Tông Sư.

Chỉ là linh trí chưa mở, khống chế không nổi phần sức mạnh này mà thôi. "Yêu a?" Lâm Tẫn cúi đầu, nhìn xem con trai đang trong ngực nhả bong bóng, cười nói: "Trẫm hoàn toàn chính xác là xem nhẹ ngươi.

Xem ra sau này, định là kẻ khuấy động phong vân đây." Tô Văn Tình lấy lại tinh thần, lo lắng nói: "Bệ hạ còn cười!

Minh nhi sức mạnh này cũng quá dọa người, cái này về sau... thần thiếp làm sao ôm được?" Lâm Tẫn lại cười ha ha một tiếng, đem con trai ôm chặt: "Sợ cái gì?

Chủng của Trẫm, lợi hại mới đúng!

Quay đầu để Nội Phủ đánh mấy món đồ chơi bằng huyền thiết cho hắn chơi, tùy tiện giày vò." Sau đó.

Lâm Tẫn trêu chọc vài cái, liền hướng vú em đang đứng hầu một bên đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Vú em hiểu ý, có chút hoảng sợ tiến lên, cẩn thận từng li từng tí đem Thái tử ôm đi.

Lâm Tẫn đi đến y bàng ngồi xuống.

Tô Văn Tình lập tức đi theo sau lưng, một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại khoác lên vai hắn, lực đạo vừa phải xoa bóp, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, là có chuyện gì muốn phát sinh rồi sao?" Lâm Tẫn thần sắc hơi ngưng, vỗ vỗ tay trên vai, ra hiệu nàng cũng ngồi xuống.

Hắn nhìn qua bầu trời trầm uất ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Lại qua một canh giờ, thiên tượng Thất Tinh Liên Châu tức thành.

Theo tuyến báo đáng tin, Trấn Nam Vương Lâm Kiêu rất có thể nhân cơ hội dấy binh, mà Tà Ma... cũng có khả năng mượn thiên thời

này, đả thông thông đạo lưỡng giới, xâm lấn Đại Uyên." "Cái gì?!" Tô Vãn Tình trợn tròn mắt, che miệng kinh hô, trong mắt trong nháy mắt doanh mãn lo lắng.

Yến Kinh Tuyết phản ứng thì hoàn toàn khác biệt.

Thân là Phượng Linh Vệ Chỉ Huy Sứ, nàng sớm biết việc này không thể coi thường.

Giờ phút này, nàng nhíu mày, Phượng Hoàng Chân Khí trong cơ thể ẩn ẩn táo động, lộ ra một cỗ chiến ý lăng lệ.

Nàng lui lại nửa bước, thế mà trực tiếp quỳ một chân trên đất, ôm quyền trầm giọng nói: "Bệ hạ, nếu Tà Ma thật dám lai phạm, phản quân thật dám ngỗ nghịch, thần thiếp, xin chiến!" "Thần thiếp cũng nguyện đi!" Tô Vãn Tình cũng thẳng tắp sống lưng, ánh mắt kiên định.

Lâm Tẫn lại cười lắc đầu: "Cục diện tuy có chút phiền phức, nhưng chưa đến tình trạng cần các ngươi thân phó tiền tuyến." Hắn ngữ khí chuyển thành trịnh trọng: "Trẫm nói cho các ngươi biết, là muốn trong lòng các ngươi hiểu rõ, làm tốt chuẩn bị.

Trẫm gần đây có lẽ sẽ rời hoàng cung một thời gian, các ngươi nhất định phải chiếu cố tốt chính mình cùng Minh nhi." Nhưng mà.

Thân ảnh quỳ xuống đất của Yến Kinh Tuyết vẫn không nhúc nhích tí nào.

Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt không có chút nào buông lỏng, ngược lại chiến ý càng thịnh: "Bệ hạ!

Tà Ma xâm lấn, sơn hà rung chuyển; phản quân làm loạn, quốc bản dao động!

Thần thân là Phượng Linh Vệ Chỉ Huy Sứ, há có thể úy chiến an cư?

Thần, xin chiến!" Giờ khắc này.

Nhu uyển thuộc về Quý phi trên người nàng tan hết, chỉ có thiết cốt tranh tranh của Phượng Linh Vệ Chỉ Huy Sứ, cùng lẫm nhiên chi khí của chiến tướng Đại Uyên hoàng triều!

Lâm Trẫn nhìn nàng, lời cự tuyệt nguyên bản đến bên miệng ngừng lại.

Chuyển ý nghĩ.

Nếu Tà Ma thật sự giáng lâm, Yến Kinh Tuyết thân phụ huyết mạch Phượng Hoàng, chân khí chí dương chí cương, chính là khắc tinh của âm tà ma vật, để nàng tham chiến, có lẽ có thể phát huy kỳ hiệu. "Cũng được!" Lâm Trẫn rốt cục gật đầu: "Nếu Tà Ma quả thật phá giới mà đến, Trẫm chuẩn ngươi ra trận giết địch.

Nhưng nhớ kỹ, không thể cô quân thâm nhập, nhất định phải lấy tự thân an nguy làm trọng!" Ánh mắt Yến Kinh Tuyết sắc bén như lửa, đốt ngón tay ôm quyền nhân dùng sức mà có chút trắng bệch, leng keng nói: "Thần, lĩnh chỉ!

Tất không phụ bệ hạ nhờ vả!" Tô Vãn Tình ở một bên mâu quang khẽ động.

Nàng bây giờ cũng đã là Đại Tông Sư chi cảnh, không còn là nhược nữ tử tay trói gà không chặt như dĩ vãng, đồng dạng muốn vì Lâm Trẫn phân ưu.

Nàng môi son khẽ mở, vừa định nói chuyện... "Hoàng hậu." Lâm Trẫn lại phảng phất sớm đã nhìn thấu tâm tư của nàng, ôn hòa mà kiên định cắt ngang: "Nàng ở lại trong cung, hộ tốt Thái tử, chính là vì Trẫm chia sẻ nỗi lo lớn nhất.

Mẹ con nàng an hảo, đối với Trẫm mà nói, nặng hơn hết thảy." Tô Vãn Tình đón nhận ánh mắt không cho nghi ngờ lại tràn đầy ôn nhu

của Lâm Tẫn, lời đến khóe miệng nuốt trở vào, chỉ hóa thành cười nhạt một tiếng, nhu thuận nhẹ gật đầu.

Lâm Tẫn đứng dậy.

Cổ tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm một trương phù triện màu vàng sẫm lưu chuyển vi quang, đưa cho Tô Vãn Tình: "Đây là Vạn Lý Truyền Âm Phù.

Nếu có bất kỳ tình huống khẩn cấp nào, lập tức bóp nát nó, Trẫm vô luận thân ở phương nào, đều có thể biết được." Tô Vãn Tình trịnh trọng tiếp nhận phù triện, gắt gao nắm chặt tại lòng bàn tay, lo lắng trong đôi mắt đẹp hóa thành thật sâu quyến luyến: "Bệ hạ...

Vạn sự cẩn thận." Lâm Tẫn đưa tay, sủng nịch xoa xoa tóc nàng.

Ngay tại lúc hắn quay người muốn đi.

Cách đó không xa, một đạo hắc ảnh tinh tế du lượng im ắng trượt xuống, như một giọt mực đậm rơi vào nước tĩnh, tinh chuẩn quấn quanh cổ tay Lâm Tẫn đang nâng lên. "Ta, cũng, đi!" Tiểu Hắc ngang đầu, thụ đồng u u, lời nói tối nghĩa tại trong đầu Lâm Tẫn vang lên.

Lâm Tẫn cúi đầu liếc nó một chút, từ chối cho ý kiến, chỉ đối với Yến Kinh Tuyết nói: "Đi thôi." Hai người rời đi Khôn Ninh Cung, đi thẳng tới Long Uyên Điện.

Lâm Tẫn tự tại trong điện nhàn đình tín bộ, cuối cùng đứng lại tại bên cạnh lối vào Long Uyên Động Thiên.

Tại dưới sự chú thị lược đới nghi hoặc của Yến Kinh Tuyết, hắn vung tay áo lên!

Chương 413

Ông...

Một mảnh vi quang dập dờn tản ra, toàn tức ngưng cố.

Chỉ thấy!

Một khung cửa đá tạo hình cổ xưa cao chừng ba mét lơ lửng xuất hiện, vững vàng đứng trên mặt đất.

Trên khung cửa khắc đầy phù văn phức tạp huyền ảo, ẩn ẩn có không gian ba động lưu chuyển, nhưng bên trong khung trống không, nhìn qua tựa như một cái khung đá bình thường, cũng không có chỗ nào đặc biệt dễ thấy. "Bệ hạ, đây là?" Yến Kinh Tuyết tò mò tiến lên.

Lâm Tẫn thần bí cười một tiếng: "Vật này, ngày sau nàng liền biết được." Đây chính là ban thưởng của hệ thống 【 Tử Mẫu Phá Hư Môn 】.

Hắn đem Mẫu Môn đặt tại hoàng cung nơi này, Tử Môn tùy thân mang theo.

Một khi hai cửa đồng thời kích hoạt, vô luận cách xa vạn dặm, hắn đều có thể trong nháy mắt phản hồi nơi đây!

An trí tốt nước cờ ngầm này, Lâm Tẫn xoay người bước vào Long Uyên Động Thiên.

Bên trong động thiên.

Mấy đạo thân ảnh sớm đã lẳng lặng chờ đợi, khí tức đều cường thịnh hơn ngày xưa không biết bao nhiêu lần.

Thấy Lâm Tẫn đến, nhao nhao khom người hành lễ. "Xem ra, Trẫm tới đúng lúc." Lâm Tẫn ánh mắt đảo qua đám người, hài lòng

gật đầu.

Tiêu Luyện vuốt râu cười một tiếng, tiến lên một bước: "Hồi bệ hạ, hạnh bất nhục mệnh." Hắn tuy chưa phục dụng Bách Tái Không Minh Đan, nhưng dưới sự trợ lực của Uẩn Chân Thảo cùng Tạo Hóa Quả, tu vi đã ổn ổn bước vào Khấu Thiên cảnh bát trọng, trở thành cường giả tối cường danh xứng với thực trong đám người trước mắt.

Những người còn lại, thu hoạch cũng kinh người: Thương Sóc, Điển Vi, Thiết Côn Luân ba vị mãnh tướng, bằng vào đan dược cùng tự thân tích lũy, hãn nhiên đột phá tới Khấu Thiên cảnh nhị trọng.

Lý Tự Nghiệp thành công ngự lâm Khấu Thiên, tấn thăng nhất trọng thiên.

Mà thiên phú cao nhất là Nhạc Phi, thế mà từ Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ một đường hát vang, trực đạt Khấu Thiên cảnh tam trọng thiên!

Lăng Hồng nhân chưa phục dụng Bách Tái Không Minh Đan, tu vi tinh tiến đến Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ, cũng là bất phàm.

Cảnh giới của Tử Linh nhìn như thấp nhất trong đám người.

Vừa mới bước vào Lục Địa Thần Tiên trung kỳ, nhưng ánh mắt Lâm Tẫn nhìn về phía nàng lại tràn ngập chờ mong —— mang trong mình "Thánh Dũ Độc Thể", tập hợp tuyệt thế liệu dũ cùng khủng bố kịch độc vào một thân, trên chiến trường đối chiến Tà Ma, tác dụng của nàng hoặc hứa sẽ siêu hồ tưởng tượng! "Rất tốt!" Lâm Tẫn đơn thủ phụ ở sau lưng, trong long mâu chiến ý sắc bén như hỏa diễm bốc lên, "Giờ lành sắp tới, theo Trẫm ra ngoài.

Thả xem Thất Tinh Liên Châu này, tột cùng sẽ mang đến cho Đại Uyên của Trẫm 'kinh hỉ' bực nào!" "Tuân chỉ!" Đám người cùng kêu lên ưng thuận, thanh chấn động thiên.

Khi Lâm Tẫn dẫn đầu đám người đi ra Long Uyên Điện, thiên tượng ngoại giới đã tới thời khắc mấu chốt.

Bầu trời càng thêm tối tăm, giống như giội mực.

Bỗng nhiên.

Bảy điểm quang mang sáng chói vô cùng tại trong khe hở mây đen liên tiếp sáng lên, xếp thành một đường thẳng xuyên qua chân trời!

Thất tinh lấp lóe, uyển như bảy con mắt của cổ lão thần linh đồng thời mở ra, vẩy xuống huy quang thanh lãnh mà thần bí.

Một cỗ uy áp hạo hãn thương mang từ cửu thiên rủ xuống, bao phủ tứ cực bát hoang, làm vạn vật túc nhiên.

Dị tượng khôi hoành này kéo dài ước chừng một nén nhang.

Thiên địa ở giữa, vạn lại câu tịch, chỉ có tiếng gió nức nở.

Cỗ uy áp vô hình kia nặng trình trịch đè ở trong lòng mỗi người, ngay cả hít thở đều trở nên có chút khó khăn. "Báo!!!" Đột nhiên.

Một đạo thanh âm thanh thúy lại mang theo kinh hoàng không cách nào che giấu, xé rách mảng tử tịch này.

Tiểu Hòa sắc mặt tái nhợt, rảo bước lao đến, bịch một tiếng quỳ xuống: "Khởi bẩm bệ hạ!" "Trấn Huyền Đài tám trăm dặm khẩn cấp quân báo!" "Lang Đình đại quân đã toàn tuyến tập kết tại biên cảnh, tùy thời có khả năng xuôi nam khấu quan!

Lang Đình Đan Vu Thác Bạt Chước khí tức trùng thiên, hư nghi...

đã phá Khấu Thiên chi cảnh!" Lâm Tẫn lông mày khẽ nhếch.

Thác Bạt Chước?

Ngược lại là có chút cơ duyên, thế mà để hắn bước vào Khấu Thiên cảnh.

Hắn còn chưa mở miệng.

Diệp Đình Uyên bên người sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lập tức tiến lên, thanh âm ngưng trọng: "Bệ hạ, tông môn đại trưởng lão cũng truyền đến cấp tấn!" "Phương hướng Nam Cương, đại quân dưới trướng Trấn Nam Vương đã nhổ trại bắc thượng, cờ xí che trời, dọc đường cao hô khẩu hiệu 'Thanh quân trắc, tĩnh quốc nan', binh phong trực chỉ hoàng thành!" Lang Đình khấu biên, phiên vương tạo phản!

Hai tin tức như kinh lôi bàn liên tiếp nổ vang. "Cuồng vọng!" Thương Sóc giận tím mặt, người thứ nhất bước ra, một gối quỳ xuống đất ôm quyền, thanh như hồng chung, "Bệ hạ!

Phản quân xương quyết, mạt tướng xin làm tiên phong, tất trảm đầu chó Lâm Kiêu!" "Mạt tướng xin chiến!" "Mạt tướng nguyện đi tiêu diệt phản quân, dương ngã hoàng uy!" Lý Tự Nghiệp, Điển Vi, Nhạc Phi cũng là tề tề xuất liệt, sát ý trùng tiêu, tiếng xin đi giết giặc leng keng hữu lực.

Nhưng mà.

Thần sắc Lâm Tẫn lại y nguyên trầm tĩnh.

Bởi vì, hắn đang chờ.

Thiên tượng Thất Tinh Liên Châu đã gần kết thúc, cỗ ba động kỳ dị trong thiên địa đang chậm rãi thối lui.

Thế nhưng là... uy hiếp lớn nhất, Tà Ma có khả năng động xuyên vách tường lưỡng giới kia...

động hướng của bọn chúng, ở đâu?

Mấy hơi thở sau.

Nghi lự trong mắt Lâm Tẫn tan đi, chuyển thành đế vương quyết đoán cùng sâm hàn.

Hắn ánh mắt như điện, bắn về phía thân ảnh thẳng tắp như thương bên người. "Nhạc tướng quân!" "Mạt tướng tại!" Nhạc Phi nghe tiếng đạp lên trước một bước, giáp trụ leng keng, ôm quyền chờ lệnh.

Lâm Tẫn thanh âm trầm ổn, lại mang theo sát phạt chi khí không cho nghi ngờ: "Trẫm mệnh ngươi, tức khắc quay trở lại Hạo Thiên sơn mạch, tận khởi tinh nhuệ đệ tử Hạo Thiên Tông, toàn tốc bắc thượng, đi thẳng tới Trấn Huyền Đài!

Sau khi đến nơi, Thần Cơ Doanh cùng Bàn Thạch Quân đều quy ngươi tiết chế!" Hắn hơi dừng lại, trong mắt xẹt qua một mảnh lạnh lùng như băng nguyên: "Chuyến này đi, không phải vì thủ thổ.

Lang Đình đã dám tái phạm, liền không cần tiếp tục tồn tại ở thế gian.

Trẫm muốn, không phải đẩy lui, mà là ——" "Lê đình tảo huyệt, vong tộc diệt chủng!

Mảnh thảo nguyên bao la kia, ngày sau dùng để trồng trọt lê mạch Đại Uyên ta, ngược lại là thích hợp.

Ngươi, có hiểu không?" Thân thể Nhạc Phi chấn động.

Toàn tức trong mắt bộc phát ra chiến ý cùng sự trung thành sí nhiệt mà thuần túy.

Hắn một gối trùng điệp quỳ xuống đất, thanh âm chém đinh chặt sắt: "Mạt tướng minh bạch!

Bệ hạ yên tâm, sau trận chiến này, thế gian... không còn Lang Đình!" Nói xong, Nhạc Phi đứng dậy, liền muốn cáo lui tiến đến chuẩn bị. "Khoan đã!" Lâm Tẫn bỗng nhiên lên tiếng.

Nhạc Phi nghi hoặc quay người.

Chỉ thấy Lâm Tẫn đôi mắt ngưng lại, ngửa đầu nhìn trời, đoạn nhiên quát: "Xích Tiêu!" "Hống!!!" Long ngâm kinh thiên động địa sát na vang vọng vân tiêu!

Một con hỏa long to lớn vô thất, quanh thân quấn quanh liệt diễm xé rách thiên mạc âm trầm, uốn lượn hiện ra.

Xích Tiêu hiện thân, long uy nóng rực mà thần thánh hạo đãng phô khai, lại đem mây đen hậu trọng đầy trời bức lui, xua tan mấy phần, bỏ xuống đại phiến quang mang xích hồng.

Lâm Tẫn chỉ hướng Nhạc Phi, ra lệnh cho Xích Tiêu: "Tiễn Nhạc tướng quân, tốc vãng Hạo Thiên sơn mạch!" Binh quý thần tốc, thiết kỵ Lang Đình tùy thời có khả năng xuôi nam.

Lấy tốc độ siêu việt phàm tục của Xích Tiêu Hỏa Long, đủ để đem lộ trình mấy ngày rút ngắn đến trong sớm chiều!

Long mục khổng lồ của Xích Tiêu liếc mắt nhìn Nhạc Phi trên mặt đất, trong mũi phun ra hai đạo viêm lưu nóng rực, tựa như có chút không tình nguyện chở thêm "phàm nhân".

Nhưng nó chung quy không dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của chủ nhân.

Phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp, long khu uốn lượn bỗng nhiên lao xuống, long trảo sắc bén như thần kim chú tạo tinh chuẩn mà khéo léo bắt lấy áo giáp trên song kiên Nhạc Phi.

Một cái chớp mắt sau.

Chương 414

Long khu phóng lên tận trời, hóa thành một đạo xích sắc lưu tinh, phá vỡ tầng mây, trong nháy mắt liền biến mất tại chân trời đông nam.

Chỉ để lại long uy ẩn ẩn cùng dấu vết nóng rực dần dần tiêu tán.

Xích Tiêu rời đi.

Bầu trời phảng phất lại ảm đạm mấy phần.

Thương Sóc kìm nén không được, lần nữa tiến lên, hổ mục viên tĩnh, thanh âm mang theo chiến ý cấp thiết: "Bệ hạ!

Phản quân Nam Cương càn rỡ!

Mạt tướng thỉnh mệnh, nguyện dẫn đầu một chi thiết kỵ, xuôi nam bình bạn, định đem tên nghịch tặc Lâm Kiêu kia bắt đến ngự tiền!" Lâm Tẫn lại chỉ nhẹ nhàng phất phất tay.

Ánh mắt u thâm nhìn về phía phương nam, phảng phất có thể xuyên thấu trùng điệp tường cung cùng sơn hà, nhìn thấy dòng lũ phản quân đang cuồn cuộn bắc thượng kia. "Việc phản quân, Trẫm, tự có an bài." Thanh âm của hắn bình tĩnh không gợn sóng, lại lộ ra một cỗ đạm nhiên chưởng khống hết thảy, cùng sát cơ lẫm liệt thâm tàng dưới đó.

Dư huy cuối cùng của Thất Tinh Liên Châu, rốt cục triệt để ẩn một tại chân trời.

Uy áp bàng bạc trong thiên địa như thủy triều thối lui, nhưng một loại áp ức thâm trầm hơn, càng làm cho người ta tim đập nhanh hơn, lại im ắng ngưng tụ.

Không khí, phảng phất hơi đông lại.

Ánh mắt Thương Sóc nóng rực nhìn về phía phương nam, chiến ý hầu như phá thể mà ra, hận không thể tức khắc dẫn đầu Đại Tuyết Long Kỵ đạp bằng Nam Cương.

Điển Vi cùng Lý Tự Nghiệp cũng là khí tức thô trọng, quyền phong nắm chặt.

Chỉ có Tiêu Luyện, khuôn mặt già nua nổi lên một vòng cười nhạt liễu nhiên, đứng yên chờ đợi.

Không đến một nén nhang.

Chân trời lờ mờ, một đoàn sí diễm xé rách trường không!

Long ngâm chấn cửu tiêu.

Xích sắc long khu uốn lượn lướt qua bầu trời, xua tan khói mù, mang theo vô tận uy nghi gào thét mà đến.

Cùng lúc đó.

Lữ Bố nhận được truyền âm cũng đã đến Long Uyên Điện. "Mạt tướng Lữ Bố, tham kiến bệ hạ!" Thanh như thiết thạch giao kích, leng keng chấn nhĩ.

Đám người Lăng Hồng, Thiết Côn Luân trong lòng run lên, nhìn về phía tôn thân ảnh như sơn nhạc kia —— khí thế cực thịnh, thế mà làm cho bọn hắn sinh ra cảm giác khó mà chống lại.

Trừ bệ hạ ra, e rằng không ai có thể ổn áp hắn một đầu, dù là Tiêu Luyện, cũng không dám nói thắng. "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay áo, nghiêng người nhìn quét đám người, ánh mắt rơi về phía tòa thạch môn huyền ảo bên cạnh lối vào Long Uyên Động Thiên. "Đây là Tử Mẫu Phá Hư Môn, dù cách vạn dặm, qua cửa này liền có thể trong nháy mắt đến nơi." Hắn thanh âm trầm ngưng: "Đợi Mẫu Môn nổi lên gợn sóng, hai cửa liên thông, các ngươi phải ngay lập tức bôn phó bỉ đoan, trảm yêu ngự ma, hộ bách tính ta!" Đám người nhìn nhau.

Trong mắt đã có sự chấn hám đối với thần vật này, càng có sát ý lẫm liệt đối với Tà Ma, cùng sự quyết tuyệt thủ hộ sơn hà. "Thần đẳng lĩnh mệnh!" Thanh chấn điện vũ.

Lâm Tẫn gật đầu, nhìn về phía Tiêu Luyện: "Thái sư, ngươi lưu thủ hoàng thành." Tiêu Luyện túc nhiên chắp tay: "Lão thần tại, hoàng thành không lo." Hắn thâm tri, hoàng thành là trái tim quốc triều, vô luận Tà Ma hoặc Lâm Kiêu, tất lấy nơi này làm mục tiêu hàng đầu.

Nơi này hung hiểm, có lẽ còn hơn tiền tuyến.

Lâm Tẫn không nói thêm lời nào, tung người đạp đầu rồng, quát: "Xích Tiêu, mang theo Phụng Tiên, đi!" "Hống!" Long trảo khấu chặt hai vai Lữ Bố, xích diễm đẳng không, trong nháy mắt vô tung.

Trong điện đám người ăn ý tản ra, ngồi xếp bằng điều tức, ngưng luyện chân khí.

Đại chiến sắp tới, mỗi một phần tu vi, đều có thể là rãnh trời sinh tử kia. ...

Vũ Nghĩa thành.

Thành này tuy không phải biên quan tối nam, lại là hùng thành cự lũy trên yếu đạo thông hướng Nam Cương.

Tường thành cao dày, ách thủ yết hầu nam bắc, hướng nam ngàn dặm, chính là đất Nam Cương yên chướng tùng sinh, bách bộ tạp cư.

Ngày này, bách tính trong thành chợt nghe cửu thiên long ngâm, ngẩng đầu nhìn lại, đều hãi nhiên thất thanh —— Xích Long tường không, diễm vĩ lược vân, uyển nhược thần tích lâm thế! "Địch tập?!

Là yêu thú!" Thủ thành Huyền Giáp cấm quân rảo bước lên tường, cung nỏ tề giá, như lâm đại địch.

Lại thấy long ảnh lao xuống, hai đạo thân ảnh từ lưng rồng nhảy

rụng, vững vàng đứng ở lỗ châu mai tường thành.

Gió cuốn huyền bào, lộ ra một khuôn mặt tuấn dật mà uy nghiêm.

Thủ tướng lăng trong một chớp mắt, lập tức đồng tử co lại mạnh, "phịch" một tiếng quỳ xuống: "Tham...

Tham kiến bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tường thành trên dưới, binh tốt như sóng quỳ rạp xuống.

Bách tính trong thành nghe tiếng ồ lên, lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên. "Là bệ hạ!

Thiên tử kỵ long tuần thiên!" "Trời phù hộ Đại Uyên ta!

Thần long hộ quốc a!" Lâm Tẫn tùy ý phất tay: "Bình thân." Hắn xoay người nhìn về phía chân trời phương nam, ánh mắt như đao, chậm rãi nói: "Phụng Tiên, Vũ Nghĩa thành là chìa khoá nam bắc, Lâm Kiêu nếu muốn bắc thượng, tất kinh nơi này.

Ngươi, có lòng tin giữ vững không?" "Có!" Lữ Bố đạp lên trước một bước, thanh như thiết thạch.

Thân thể khôi ngô đứng sừng sững đầu thành, tựa sơn nhạc trì lập, mặc cho gió lốc gào thét, tự vị nhiên bất động.

Trong đôi hổ mục kia cháy lên chiến ý gần như cuồng nhiệt, phảng phất trước mắt dù có trăm vạn địch quân, cũng bất quá là gà đất chó sành.

Lâm Tẫn mi phong hơi nhếch: "Trong thành vẻn vẹn hai ngàn Huyền Giáp quân, phản quân Nam Cương, không dưới mấy chục vạn.

Ngươi còn có lòng tin?" "Có!" Lữ Bố không chút do dự, ôm quyền leng keng: "Mạt tướng nguyện lập quân lệnh trạng —— thành tại nhân tại, thành phá nhân vong!" Thần tình kiên nghị như sắt, không

chút nào dao động.

Lâm Tẫn bật cười.

Dũng mà không có mưu, ấy là Bố vậy.

Cổ nhân thành bất khi ngã.

Lấy hai ngàn cản mấy chục vạn, đương kim thiên hạ, dám thả lời ấy, duy Lữ Bố một người mà thôi. "Trẫm há lại sẽ để ngươi lấy hai ngàn huyết nhục đi điền?" Lâm Tẫn lắc đầu: "Trẫm, không nỡ để ngươi chết." Lời còn chưa dứt, hắn tâm niệm khẽ động.

Đường chân trời phương xa, bụi mù bốc lên!

Tiếng bước chân như sấm rền từ xa tới gần, chấn đắc tường thành hơi run.

Chỉ thấy quân trận đen nghịt như thủy triều vọt tới, huyền giáp ánh hàn quang, trường mâu chỉ thiên, mỗi một bước đạp xuống đều chỉnh tề như một, đại địa vì đó chấn động.

Mười vạn Hãm Trận Doanh, như sơn băng hải khiếu, bôn chí dưới thành!

Túc sát chi khí trùng tiêu mà lên, thế mà lệnh không trung âm vân vì đó tránh lui.

Thủ quân đầu thành trợn mắt hốc mồm.

Vừa rồi nghe tin đại quân Nam Cương mấy chục vạn sắp tới, trong lòng mọi người đều trầm —— hai ngàn đối mấy chục vạn, không khác gì bọ ngựa đấu xe.

Nhưng chuyển nhãn chi gian, bệ hạ lại triệu đến hùng sư như thế!

Mười vạn đại quân này, người người khí tức trầm hồn, thế mà đều tại ngũ phẩm võ giả trở lên!

Giáp trụ tinh lương, binh nhận hàn mang lẫm liệt, quân dung bực này, dù là đối mặt địch nhân gấp mấy lần, cũng có lực đánh một trận!

Trong mắt Lữ Bố tinh quang bạo trướng.

Hắn nguyên bản liền không sợ trăm vạn quân, bây giờ được mười vạn hổ lang này, đừng nói thủ thành, dù là phản thôi Nam Cương, cũng như lợi nhận phẫu trúc! "Lữ Bố nghe lệnh!" "Mạt tướng tại!" Lữ Bố một gối đập đất. "Trẫm phong ngươi làm Bình Nam Nguyên Soái, thống mười vạn Hãm Trận Doanh, trấn thủ Vũ Nghĩa, ngăn cản phản quân bắc thượng.

Tùy thời nam chinh ——" Lâm Tẫn ánh mắt lạnh lẽo: "Trẫm muốn Nam Cương quy về vương hóa.

Về phần những bộ lạc Bách Việt ngoan cố không linh kia... cũng không có tất yếu tồn tại." "Mạt tướng tuân chỉ!

Chương 415

Tất không phụ bệ hạ trọng thác!" Lâm Tẫn phất tay áo vung lên, hơn trăm cái rương gỗ lơ lửng hiện ở đầu thành, chỉnh tề la liệt.

Hắn mở ra rương, lấy ra một chi thiết khí tạo hình kỳ lạ —— trường quản ô hắc, dưới nòng súng, lưỡi lê ba cạnh phiếm u lãnh hàn quang.

Tại dưới sự chú thị của mọi người, Lâm Tẫn thạo nghề nạp thuốc, lên đạn, nén chặt, giơ súng nhắm chuẩn một cây cây khô ngoài ba trăm bước bên ngoài thành.

Cò súng bóp xuống! "Phanh!" Hỏa quang bắn ra, khói trắng bốc lên.

Thân cây cổ thụ cỡ hai người ôm ở nơi xa kia bỗng nhiên nổ tung một cái lỗ thủng to bằng miệng bát, vụn gỗ bay tán loạn!

Trên thành một mảnh tĩnh mịch.

Dù là Lữ Bố, đồng tử cũng hơi co lại.

Vật này tuy không làm thương tổn được cảnh giới cỡ như hắn, nhưng đối với binh tốt tầm thường thậm chí trung đê giai võ giả, lại là sát khí trí mạng!

Tầm bắn cực xa, uy lực cực mạnh, viễn siêu cung nỏ. "Đây là Toại Phát Hỏa Súng." Lâm Tẫn nhẹ thổi khói xanh nơi nòng súng: "Nơi này cộng năm ngàn chi.

Ngươi từ trong Hãm Trận Doanh lựa chọn năm ngàn hảo thủ, tổ kiến Hỏa Súng Doanh.

Nam Cương rừng rậm chướng nùng, có lợi khí này, có thể thu kỳ hiệu." "Mạt tướng minh bạch!" Lữ Bố hai tay tiếp nhận hỏa súng, đầu

ngón tay phủ qua thân súng băng lãnh, trong mắt bốc lên chiến hỏa nóng rực.

Có quân này, khí này, đất Nam Cương, đã là vật trong bàn tay Lữ Bố hắn!

Ngay tại lúc này... "Ông..." Vạn Lý Truyền Âm Phù chấn chiến vang lên, truyền ra tiếng tê hống tiêu cấp, kèm theo tiếng thú gào cùng tiếng kêu thảm thiết ẩn ước nơi xa: "Bệ hạ!

Nam Cao sơn mạch đột phát thao thiên ma khí, tuy chỉ một cái chớp mắt, lại đã dẫn phát thú triều!" "Huyền Giáp quân ba thành lân cận đều đã phó viện, nhưng... ngăn không được!

Yêu thú quá nhiều, trong đó còn có yêu vật ma hóa, chúng ta sắp không chịu nổi!" Bên ngoài dãy núi Nam Cao.

Huyết sắc thấm đẫm phương viên mười dặm đất đai.

Huyền giáp tàn phá cùng binh khí gãy lìa tán loạn khắp nơi, lẫn lộn với những mảnh thi thể không phân biệt được là người hay là yêu thú.

Mùi máu tanh nồng nặc đến mức không tan ra được xộc thẳng vào mũi miệng, gần như khiến người ta buồn nôn.

Cao Hưng Cường chống kiếm đứng đó, toàn thân đẫm máu, trước ngực một đạo vết cào sâu tới tận xương, khí tức hỗn loạn không chịu nổi.

Bên cạnh, một gã để tử Cao gia quệt đi bọt máu nơi khóe miệng, run giọng nói: “Đại trưởng lão...

Huyền Giáp quân còn lại chưa tới tám trăm, con cháu gia tộc chết tổn thất quá nửa.

Đợt thú triều tiếp theo, chúng ta...” Lời chưa dứt, nhưng ý tứ đã rõ.

Mọi thứ đến quá nhanh.

Nếu không phải cỗ ma khí ngút trời kia kinh động đến Cao gia, bọn họ căn bản sẽ không biết dãy núi Nam Cao trầm tịch bao năm nay lại bùng phát thú triều khủng bố như vậy.

Cho dù Cao gia dốc hết toàn lực, cũng chỉ miễn cưỡng đỡ được hai đợt xung kích.

Mà cái giá phải trả là tinh nhuệ trong tộc thương vong thảm trọng.

May mắn nơi này gần sông Thanh Dặc, Huyền Giáp quân của ba thành phụ cận mượn đường thủy tức tốc tới cứu viện, nếu không Cao gia sớm đã toàn quân bị diệt!

"Không đỡ được cũng phải đỡ!" Cao Hưng Cường cưỡng ép đề thăng chân khí, kiếm phong cắm xuống mặt đất, chống đỡ cơ thể lung lay sắp đổ.

Ông ta quét mắt nhìn về phía hình dáng thôn lạc lờ mờ phía sau, giọng khàn đặc nhưng chém đinh chặt sắt: "Sau lưng chính là vạn thiên bách tính!

Chúng ta lui, bọn họ liền trở thành huyết thực trong miệng yêu thú!

Cao gia đứng hàng thập đại thế gia, thà rằng toàn tộc chiến tử, cũng tuyệt đối không dung thứ chuyện này xảy ra!" Ông ta bước lên trước một bước, y bào nhuốm máu bay phần phật trong gió tanh: "Ta đã truyền tin cho Bệ hạ, viện quân tất sẽ đến!

Trước đó, tất cả mọi người tranh thủ điều tức, không tiếc cái giá nào, tử thủ nơi này!" Ánh mắt ông sắc như dao, gằn từng chữ: "Kẻ lâm trận bỏ chạy...

Chém!" Đám tàn binh không ai nói thêm lời nào, nhao nhao ngồi xếp bằng, liều mạng thôn nạp thiên địa chân khí.

Dù chỉ khôi phục thêm một tia chân khí, cũng có thể chém thêm một đầu yêu thú.

Nơi đáy mắt Cao Hưng Cường lướt qua một tia khổ sở.

Gia chủ không ở đây, Điển tướng quân đã ứng triệu hồi kinh.

Bệ hạ tuy nhận được tin, nhưng kinh đô cách nơi này mấy ngàn dặm, dù là ngày đêm phi nhanh, lại há có thể đuổi kịp?

Ông ta phảng phất đã nhìn thấy kết cục chôn xương nơi này của chính mình.

Nhưng không sợ hãi.

Chỉ có quyết tuyệt.

"Hống!!!" Sâu trong sơn mạch, tiếng thú gầm lại vang lên, tiếng sau nối tiếp tiếng trước, hội tụ thành một cơn sóng triều cuồng bạo.

Trong đường ranh giới rừng rậm hôn ám, bóng thú đen kịt như thủy triều lao ra!

Sói lang hổ báo, cự mãng hung viên, chủng loại tạp loạn, duy chỉ có những đôi mắt đỏ ngầu như máu là giống hệt nhau – đó là sự điên cuồng do bị ma khí xâm thực!

"Giết!!!" Cao Hưng Cường gầm lên chém kiếm, kiếm quang chém rụng đầu một con Thiết Bối Yêu Lang đang vồ tới.

"Giết!!!" Tàn quân đồng thanh bạo khởi, như một con đê mỏng manh màu máu, va vào thú triều hung hãn.

Không có chiến thuật, không có đường lui.

Chỉ có lấy mạng đổi mạng.

Yêu thú thực lực tham so le không đồng đều, nhưng trong đó lại kẹp theo không ít đại yêu cấp Tông sư!

Thể phách yêu thú vốn đã mạnh hơn võ giả cùng cấp, chỉ một lần đối mặt, trận tuyến Huyền Giáp quân liền bị xé toạc!

Máu thịt tung toé, chân tay cụt bay như mưa.

Một tên đệ tử Cao gia vừa chém xuống đầu lâu một con yêu hổ, liền bị cự mãng từ bên sườn vồ tới quấn chặt, tiếng xương cốt vỡ vụn khiến người ta ghê răng.

Cao Hưng Cường khóe mắt đỏ bừng, lại không dám nhìn nhiều.

Những người chết thảm kia, có tộc đệ của ông, có huynh đệ từng cùng ông uống rượu đàm tiếu, nay lại trở thành thức ăn trong bụng yêu thú.

Ông ta chỉ có thể điên cuồng vung kiếm, dùng giết chóc đè nén bi phẫn trong lòng.

Tuy nhiên... yêu thú thực sự quá nhiều.

Phòng tuyến không ngừng co rút, người sống sót càng lúc càng ít.

Bất quá chỉ nửa nén hương, người còn có thể đứng vững đã không đủ trăm người.

"Thật sự phải... táng thân tại đây sao?" Cao Hưng Cường một kiếm xuyên thủng một con yêu báo, chính mình cũng bị lợi trảo quét trúng eo, máu tươi tuôn xối xả.

Ông ta lảo đảo lui lại, tầm mắt đã bắt đầu mơ hồ.

"Bành!" Trong bóng tối bên sườn, một con yêu thú hình tê giác mãnh liệt lao ra, sừng lớn hung hăng húc vào ngực ông ta!

"Phốc!" Cao Hưng Cường như diều đứt dây bay ngược ra sau mấy chục trượng, nặng nề nện xuống đất, trường kiếm tuột tay, xương sườn trước ngực vỡ nát, đan điền khí hải chấn động như muốn nứt ra.

“Đại trưởng lão!” Mấy tên đệ tử Cao gia rách cả mí mắt, liều chết muốn xông lại cứu viện, lại bị bầy thú vây chặt.

Cao Hưng Cường gian nan ngước mắt, nhìn thấy con tê giác yêu kia lại lần nữa xông tới, thiết đề chấn động mặt đất.

Khóe miệng ông ta nhếch lên một nụ cười thảm.

Bệ hạ, thảo dân...

đã tận lực rồi.

Đại ca, tha thứ cho ta đi trước một bước...

Ông ta nhắm mắt chờ chết.

“Hống!!!” Ngàn cân treo sợi tóc, từ trên chín tầng trời, tiếng rồng ngâm chấn động thế gian!

Ánh lửa hừng hực xé toạc màn trời hôn trầm, long uy vô biên như trời sập trấn áp xuống!

Chương 416

Con tê giác yêu đang xung kích kia tứ chi mềm nhũn, lại bị long uy ép sống sượng nằm rạp xuống đất, hộc máu mồm mũi, chết ngay tức khắc!

Yêu thú bốn phía càng là kêu rên chạy trốn, không ít kẻ thực lực hơi yếu trực tiếp bị long uy chấn nát tâm mạch, chết cứng tại chỗ!

Cao Hưng Cường bỗng nhiên mở mắt.

Chỉ thấy trên thương khung, một đầu Xích Diễm Thần Long uốn lượn hạ xuống, thân rồng uyển chuyển như sơn hà, mỗi một phiến lân giáp đều thiêu đốt ngọn lửa màu vàng kim chói mắt.

Rồng?!

Trong dãy núi Nam Cao lại ẩn giấu loại yêu long khủng bố bực này sao?!

Tâm ông ta chìm xuống đáy cốc.

Nếu con rồng này cũng là yêu thú bị ma khí xâm thực, vậy hôm nay không còn sinh cơ nữa rồi.

Tuy nhiên...

"Cao trưởng lão, dẫn người rút lui." Một giọng nói trầm thấp, đạm mạc xuyên thấu tiếng long ngâm cùng thú hống, rõ ràng lọt vào tai ông ta.

Cao Hưng Cường toàn thân chấn động kịch liệt, ngưng thần nhìn lại.

Giữa đầu rồng dữ tợn kia, lại sừng sững một bóng người đĩnh đạc.

Huyền y tóc đen, chắp tay mà đứng.

Chính là đương kim Thiên tử, Lâm Tẫn!

"Bệ hạ...

Là Bệ hạ!

Bệ hạ cưỡi rồng thân chinh!!!" Cao Hưng Cường gần như khấp huyết gào lên: "Tất cả mọi người rút lui!

Chớ làm phiền Bệ hạ trảm yêu!" Tướng sĩ tàn còn sống nghe vậy tinh thần đại chấn, liều chết thoát khỏi vòng chiến, nâng đỡ nhau lui về phía sau.

Trong nháy mắt, trung tâm chiến trường chỉ còn lại đầy đất thi hài, cùng bầy yêu thú phía trước vẫn đang nằm rạp gầm gừ, bị long uy nhiếp phục nhưng ma tính vẫn chưa tiêu tan.

Lâm Tẫn đứng trên đầu rồng, ánh mắt đạm mạc quét qua thú triều đỏ ngầu bên dưới, nhẹ nhàng vỗ vỗ sừng rồng Xích Tiêu: "Xích Tiêu, diệt đi." "Hống!!!" Xích Tiêu Hỏa Long ngửa mặt lên trời rống dài, miệng rồng mở to, sâu trong yết hầu ngưng tụ ra một điểm quang ban màu vàng kim chói mắt đến cực điểm!

Sau một khắc...

Long tức phun ra, như thiên hà đảo ngược!

Đó không phải là lửa thông thường, mà là ngọn lửa đốt cháy thế gian được dung luyện từ Chân Hỏa của Long tộc!

Sóng lửa vàng kim rợp trời dậy đất ép xuống, nơi đi qua nham thạch tan chảy, đất đai cháy đen, những con yêu thú kia ngay cả tiếng kêu rên cũng không kịp phát ra, liền trong nháy mắt chạm vào long tức hóa thành tro bụi!

Chỉ trong vài hơi thở.

Thú triều vừa rồi còn chi chít, đã bị dọn sạch ra một mảng tiêu thổ tuyệt địa đường kính mấy trăm trượng.

Trong không khí tràn ngập mùi thịt cháy khét lẹt, hỗn tạp với khí tức quái dị của đất đai bị thiêu đốt, thế mà lại xua tan đi không ít sự áp bách tử vong nồng đậm lúc trước.

Lâm Tẫn ngự rồng chậm rãi hạ xuống đất.

Cao Hưng Cường tránh khỏi sự nâng đỡ, quỳ một gối xuống đất, giọng nói nghẹn ngào: "Tham kiến Bệ hạ!

Thảo dân... chỉ huy bất lực, khiến Huyền Giáp cấm quân thương vong thảm trọng, xin Bệ hạ trị tội!" Lâm Tẫn quét mắt nhìn quanh.

Người sống sót không quá trăm, người nào cũng mang thương tích, kẻ cụt tay gãy chân không dưới hai mươi, nhưng lại không một ai ánh mắt tan rã.

Tử chiến bực này, có tội gì?

"Cao trưởng lão suất chúng tử thủ, hộ dân trước miệng thú, đây là đại công." Lâm Tẫn trở tay, một viên đan dược kim quang lưu chuyển, đan văn như lông phượng hoàng hiện ra: "Đây là Niết Bàn Kim Đan, phục hạ liệu thương." Cao Hưng Cường kinh mạch đứt đoạn gần một nửa, đan điền đã hiện vết nứt, nếu không kịp thời cứu chữa, tu vi phế hết đều là nhẹ.

Nhìn bảo đan lưu chuyển đan hoa trước mắt, Cao Hưng Cường mắt hổ ngấn lệ.

Được Bệ hạ đích thân ban kim đan, dù hôm nay chiến tử cũng đáng giá!

Ông ta đang định tạ ơn...

"Oanh!!!" Sâu trong dãy núi Nam Cao, lại là một đạo ma khí đen

kịt ngút trời, nồng đậm gấp mấy lần lúc trước!

Ngay sau đó, sơn mạch chấn động, vạn thú cùng gầm!

Đợt thú triều mới lại tới.

Hơn nữa lần này, mấy chục con yêu thú xông lên trước nhất, khí tức hách nhiên đều ở trên cảnh giới Tông sư!

Lại có ba con cự ưng lưng mọc cánh xương, mắt loé tím đen, uy áp đã đạt tới Lục Địa Thần Tiên cảnh!

Cao Hưng Cường đan dược cũng không kịp uống, chộp lấy thanh kiếm gãy trên mặt đất: "Bệ hạ!

Chúng thần nguyện tái chiến..." Lâm Tẫn lại đạm cười khoát tay: "Chút tạp toái này, còn không đáng hưng sư động chúng." Hắn giơ tay vung lên.

Một cánh cửa đá cổ xưa lơ lửng hiện ra, cao chừng ba trượng, khung cửa khắc những phù văn không gian phồn phức.

Chính là Tử Mẫu Phá Hư Môn!

Lâm Tẫn điểm một chỉ quyết, lưu quang trong môn chuyển động, hóa thành một thông đạo chân khí hình xoáy nước, thâm thúy u huyền, phảng phất kết nối với một phương thiên địa khác.

Giây sau.

Mấy đạo thân ảnh từ trong đó đạp bộ bước ra!

Kẻ đi đầu thân khoác trọng giáp huyền hắc, vai vác song kích, chính là Điển Vi!

Phía sau, Thương Sóc ngân giáp bạch bào, Lý Tự Nghiệp mạch đao quét đất, Thiết Côn Luân, Lăng Hồng các loại người theo sát phía sau.

Cao Hưng Cường trợn mắt há hốc mồm.

Điển Vi liếc mắt nhìn thấy Cao Hưng Cường toàn thân đầy máu, toét miệng cười lớn, bàn tay như cái quạt hương bồ vỗ mạnh lên vai ông ta: "Tiểu Cường!

Còn sống là được!

Thằng nào đánh người ra nông nỗi này?

Lão tử giúp ngươi băm vằm nó!" "Khụ!" Cao Hưng Cường bị vỗ đến mức vết thương nứt toác, suýt chút nữa thổ huyết, lại dở khóc dở cười.

Cái lực tay này của Điển Vi... quả thực còn tàn nhẫn hơn bị yêu thú húc một cái!

Ông ta còn chưa mở miệng...

"Hống!!!" Thú triều đã tới trước mắt!

Bầy yêu đen nghịt như sóng thần vồ tới, ba con Cốt Dực Yêu Ưng dẫn đầu lao xuống, lợi trảo xé gió!

Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, chỉ nhả một chữ: "Giết." "Giết!" Lâm Tẫn vừa dứt lời, chiến trường chợt biến!

Đám người Thương Sóc tuy mới tới nơi này, nhưng bầy yêu thú như hắc triều nộ đào trước mắt đã nói lên tất cả.

Điển Vi cuồng tiếu chấn thiên, song kích va vào nhau nổ ra một chùm tia lửa, thân thể khôi ngô như chiến xa nghiền vào bầy thú: "Gia gia chờ không kịp rồi!!" Kích phong đi qua, máu thịt tung toé.

Yêu thú cảnh giới Tông sư trước mặt hắn như giấy hồ, một kích quét qua liền chém đứt mấy con!

Thương Sóc ngân thương như rồng, thương mang điểm điểm, chuyên đâm vào mi tâm yếu hại của yêu thú.

Lý Tự Nghiệp vung mạch đao quét ngang, đao khí tung hoành ba trượng, nơi đi qua yêu thú ngã rạp như gặt lúa.

Thiết Côn Luân cự kiếm khai sơn.

Lăng Hồng kiếm quang như mưa.

Mấy vị cường giả đồng thời xuất thủ, tràng diện có thể xưng là nghiền ép!

Bầy thú tuy đông, mấy con cầm đầu khí tức càng hung lệ ngút trời, nhưng trước mặt võ giả Khấu Thiên Cảnh, vẫn chỉ là gà đất chó sành!

"Tử Linh, khanh ở lại." Lâm Tẫn nhìn về phía Nhậm Tử Linh quanh thân đang quanh quẩn chân khí trị liệu màu lục nhạt, lên tiếng ngăn lại: "Bọn họ đủ để ứng phó.

Khanh chữa thương cho các tướng sĩ trước." Sát ý cùng chiến ý trong mắt Nhậm Tử Linh chậm rãi bình ổn.

Nàng quay đầu nhìn lại, Huyền Giáp cấm quân cùng thành viên Cao gia thương vong thảm trọng, máu tươi thấm đẫm đất đai, lập tức gật đầu thật mạnh: "Vâng, Bệ hạ!" Nàng khẽ nâng tay ngọc, chân khí màu phỉ thúy như mưa rơi xuống.

Nơi chạm đến, vết thương cầm máu sinh cơ, xương gãy nối liền, quân sĩ Huyền Giáp quân đang thoi thóp sắc mặt dần trở nên hồng nhuận.

Lâm Tẫn chắp tay đứng nhìn.

Chương 417

Phóng mắt về phía chiến trường đã hóa thành tu la tràng phía trước, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, không thấy mảy may lo lắng.

Nếu đám người Lý Tự Nghiệp, Điển Vi - những danh tướng thiên cổ này - ngay cả loại thú triều này cũng giải quyết không được, vậy mới là chuyện cười.

Nhất là Điển Vi.

Tên này đầu óc một đường thẳng, chém giết lên còn điên hơn cả Lữ Bố, song kích vung lên như hai cơn lốc tử vong, yêu thú xung quanh chạm vào là nát, chân tay cụt bay đầy trời.

Hắn hoàn toàn không màng phòng ngự, chỉ biết đồ lục, giết đến sướng khoái đầm đìa!

"Tê...

Tê..." Tiếng rít rất nhỏ truyền đến.

Lâm Tẫn cúi đầu.

Chỉ thấy Tiểu Hắc đang ngẩng đầu, đôi mắt dọc màu vàng kim nhìn chằm chằm vào bầy yêu thú phía trước, tràn ngập dục vọng thôn phệ trần trụi.

Lâm Tẫn nhướng mày.

Suýt chút nữa thì quên!

Chức trách của Phục Yêu Ti, chẳng phải là tìm kiếm thi thể yêu thú cho Tiểu Hắc, cung cấp cho nó thôn phệ để trưởng thành sao?

Trước mắt thú triều rợp trời dậy đất này, quả thực là tiệc buffet tự chọn dâng tới tận cửa!

“Tiểu Hắc.” Lâm Tẫn khẽ cười: “Buffet cao cấp, không cần khách sáo.” “Vèo!” Hắc quang lóe lên, tiểu gia hỏa đã lao ra vài chục trượng, đi thẳng đến bên cạnh Điển Vi.

Không thể không nói nó cơ linh, Điển Vi song kích đại khai đại hợp, yêu thú thường bị chém đôi hoàn chỉnh, thi thể hoàn hảo.

Mà võ kỹ của những người khác uy lực quá lớn, thường oanh yêu thú đến mức thi cốt vô tồn.

Tiểu Hắc há miệng hút một cái, tàn khu một con yêu hổ liền hóa thành lưu quang chui vào miệng nó.

“Ngọa tào!” Điển Vi một kích đập nát con yêu viên, khóe mắt liếc thấy bóng đen, giật nảy mình: “Ở đâu ra con trường trùng (rắn/sâu) này, trộm chiến lợi phẩm của gia gia?!” Tiểu Hắc quay đầu trừng hắn một cái.

Sát na, một tia long uy thuần chính lướt qua.

Điển Vi trong lòng rùng mình, thế kích trong tay đều chậm lại nửa phần.

“Đây là Tiểu Hắc, hộ thủ linh thú của Thái tử, lấy yêu thú làm thức ăn, không cần để ý.” Giọng nói Lâm Tẫn truyền khắp chiến trường.

Mọi người bừng tỉnh.

Lại nhìn con rắn nhỏ màu đen kia, ánh mắt đều thay đổi.

Chỉ thấy Tiểu Hắc mỗi khi nuốt một cỗ yêu thú, thân thể liền bạo trướng một phần, vảy đen lưu chuyển hắc quang, giữa trán hai đạo văn nhỏ ẩn ẩn hiện ra - thế mà lại là hình thức ban đầu của sừng rồng!

Chỉ trong mười hơi thở, nó đã từ một thước dài đến trượng rưỡi,

khí tức trực bức cảnh giới Đại Tông sư!

"Thú vị." Thương Sóc trường thương hất bay một con yêu ưng, thuận tay ném về phía Tiểu Hắc: "Đỡ lấy!" Lý Tự Nghiệp, Thiết Côn Luân đám người thấy thế, nhao nhao bắt chước.

Nhất thời, thi thể yêu thú như hạt mưa nện về phía khu vực của Điển Vi.

"Ngọa tào!

Đám vương bát đản các ngươi!" Điển Vi bị thi thể một con yêu tượng nện cho lảo đảo, tức giận đến mức chửi ầm lên: "Muốn chôn sống lão tử à?!" Mọi người cười ha hả, xuống tay lại càng hăng hơn.

Chiến trường họa phong đột biến, mấy vị cường giả vừa đồ sát yêu thú, vừa cấp Tiểu Hắc "đút ăn".

Điển Vi trong núi thây biển máu chửi đổng, Tiểu Hắc thì vui sướng thôn phệ, thân thể đã trướng đến ba trượng, khí tức đột phá Đại Tông sư, trực bức Lục Địa Thần Tiên!

"Bệ hạ." Cao Hưng Cường uống xong Niết Bàn Kim Đan, thương thế hồi phục hoàn toàn, tu vi càng là đột phá tới đỉnh phong Đại Tông sư.

Ông ta quỳ một gối xuống đất, chiến ý bùng cháy trở lại: "Thảo dân thỉnh chiến!" Lâm Tẫn xoay người liếc nhìn.

Dưới sự trị liệu của Nhậm Tử Linh, thương viên đều đã ổn định, tuy chân khí chưa phục hồi nhưng đã không còn nguy hiểm tính mạng.

"Khanh có nhiệm vụ khác." Lâm Tẫn nhìn về phía sâu trong dãy núi Nam Cao, ánh mắt thâm thúy: "Nơi này e là thông đạo của tà ma, thú triều chỉ là khởi đầu.

Trẫm mệnh cho khanh tức khắc triệu tập Huyền Giáp quân các

thành trì phụ cận, sơ tán bách tính hậu phương, tránh bị cổ hoặc." Hắn dừng một chút: "Ngoài ra, đến cảng khẩu sông Thanh Dặc, truyền lệnh Ảnh Sát Vệ toàn tuyến đường thủy tạm dừng, kẻ nào tư tự giong thuyền, xử tội phản quốc!" Đã tạm thời tra không ra ám đạo Thẩm gia để lại, vậy thì ấn nút tạm dừng toàn bộ.

Quốc nạn đương đầu, chút tổn thất ấy bắt buộc phải chịu.

Nếu lúc này còn có kẻ dám đỉnh phong làm việc, cho dù không phải dư nghiệt Thẩm gia, cũng tuyệt không phải loại thiện lương, giết là được!

Cao Hưng Cường trong lòng nghiêm lại, trầm giọng đáp: "Thảo dân, lĩnh chỉ!" Nói xong, ông ta không chút chần chờ, dẫn người phi nhanh đi.

Lâm Tẫn một lần nữa đưa mắt nhìn về phía chiến trường.

Cục diện đã là nghiền ép một chiều.

Khóe miệng hắn hơi nhếch, thản nhiên nói: "Dạ Bất Thu." Mấy đạo hắc ảnh mơ hồ như mực nước từ trong góc tối lặng lẽ xông ra, không tiếng động quỳ xuống đất.

"Canh giữ nơi này." Lâm Tẫn cũng không quay đầu lại: "Nếu có cá lọt lưới vượt qua chiến tuyến, giết." Mấy đạo hắc ảnh lặng lẽ gật đầu, lập tức lại dung nhập vào bóng tối, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Mọi việc sắp xếp thỏa đáng.

Lâm Tẫn điểm nhẹ mũi chân, thân hình đằng không mà lên, vững vàng rơi trên đầu rồng cao ngạo của Xích Tiêu Hỏa Long.

Hắn vỗ nhẹ cổ rồng, nhìn về khí tức bất tường ngày càng nồng đậm sâu trong sơn mạch: "Xích Tiêu, chúng ta vào xem một chút." "Hống!" Xích Tiêu phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp, thân thể to

lớn uốn lượn, chở Lâm Tẫn bay về phía khu vực hạch tâm sơn mạch.

Càng vào sâu, thiên địa càng tối.

Cổ thụ tham thiên dần dần vặn vẹo, cành lá hiện ra màu tím đen không tự nhiên.

Trong không khí tràn ngập ma khí sền sệt, hít vào phổi có cảm giác đau nhói.

Thiên địa uy áp không ngừng tăng cường, Khấu Thiên Cảnh tầm thường ở chỗ này, e là ngay cả ngự không cũng gian nan.

"Không hổ là hiểm địa top 3 Nam Vực..." Lâm Tẫn thần tình dần ngưng trọng.

"Hống..." Xích Tiêu đột nhiên gầm nhẹ, thân rồng căng cứng, long uy toàn khai, như lâm đại địch.

Lâm Tẫn thuận thế nhìn lại.

Phía trước là một sơn cốc yên tĩnh quỷ dị, thảo mộc khô chết, mặt đất nứt nẻ.

Nhìn như bình thường, nhưng không gian lại nổi lên những gợn sóng li ti, phảng phất như mặt nước bị khẽ chạm vào.

"Không gian ba động..." Hắn đang muốn tới gần.

"Hoàng đế bệ hạ ~" Một giọng nói đột ngột vang lên.

Không nam không nữ, bén nhọn chói tai, như móng tay cào qua lại trên lưu ly, khiến người ta da đầu tê dại, tủy sống sinh hàn.

Thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, lại phảng phất trực tiếp từ đáy lòng chui ra: "Ngươi là đang tìm... người ta sao?" Giữa sơn cốc, không gian như tấm lưu ly vỡ nát bị xé toạc!

Trong vết nứt đen kịt hẹp dài, ma khí như thủy triều mực đen

cuộn trào, vô số con mắt đỏ ngầu minh diệt ở nơi sâu thẳm, tham lam nhìn trộm phương thiên địa này.

Đồng tử Lâm Tẫn co rút lại.

Xích Tiêu Hỏa Long ngẩng đầu giận dữ gầm lên, long viêm trong cổ họng ngưng tụ như mặt trời, hào quang vàng kim nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Bên bờ vết nứt, bàn tay tái nhợt kia chậm rãi gia tăng lực đạo.

Một đạo thân ảnh, từ sâu trong bóng tối phiêu nhiên bước ra.

Hồng váy như máu, trong ma khí vô thanh phiên quyển.

Mái tóc dài đen nhánh lăng không bay múa, làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch như giấy.

Khóe môi rõ ràng đang cười, đáy mắt lại băng lãnh như hàn đàm vạn năm, khi nhìn người phảng phất như đang nhìn một vật chết.

"Hóa ra là Tiểu Hồng a." Lâm Tẫn lăng không mà đứng, bỗng nhiên khinh miệt cười một tiếng.

Thân ảnh Hồng Linh hơi khựng lại.

Ma khí quanh thân ầm vang bạo phát, hóa thành một cái cự trảo mười trượng, móng tay đen kịt sắc bén, xé rách không khí vồ thẳng về phía Lâm Tẫn!

Lâm Tẫn chắp tay chưa động.

Xích Tiêu Hỏa Long há miệng phun ra, long viêm cùng ma trảo lăng không va chạm.

"Oanh!!!" Khí lãng nổ tung, ma trảo từng khúc vỡ vụn, long viêm dư thế không giảm, thiêu cháy sơn cốc bên dưới thành vệt cháy đen dài trăm trượng.

Hồng Linh bay lui lại mấy trượng, hồng tụ khẽ phất tán đi dư diễm, trong mắt rốt cục cũng lóe lên một tia dị sắc.

Lâm Tẫn quan sát thông đạo không gian đang dần dần ổn cố trong sơn cốc, giọng nói chuyển lạnh: "Trẫm ngược lại là coi thường Phá Giới Đan của Dược Vương Tông các ngươi, thế mà thật sự bị ngươi luyện thành rồi." "Phá Giới Đan?" Hồng Linh che miệng cười khẽ, thanh âm tiêm tế chói tai: "Thứ đó tính là gì?

Chương 418

Thông đạo đã mở, Thánh tộc buông xuống, thiên hạ này...

Bản tọa muốn định rồi.” “Chỉ bằng ngươi?” Lâm Tẫn cười nhạo.

Nay Thiên Môn chưa mở, dưới sự áp chế của thiên đạo pháp tắc, bất kỳ sinh linh nào cao nhất cũng không quá Khấu Thiên cửu trọng.

Hồng Linh dù là ma vương bản thể, giờ phút này có thể phát huy, cũng bất quá là lực lượng Khấu Thiên đỉnh phong.

Đã như thế, có gì phải sợ?

“Hi hi...

Thử xem chẳng phải sẽ biết sao?” Tiếng cười của Hồng Linh còn chưa dứt, thân ảnh đột nhiên mơ hồ.

Một giây sau, đã xuất hiện trước người Lâm Tẫn ba thước!

Năm ngón tay thành trảo, móc thẳng vào tim!

Xích Tiêu Hỏa Long gầm giận dữ quẫy đuôi, long vĩ như roi trời quét ngang, lại bị Hồng Linh trở tay một chưởng đánh lệch.

Long lân nổ tung, Xích Tiêu đau đớn gầm lên cấp tốc lui lại.

Nó tuy là thân chân long, nhưng trước mặt tà ma Khấu Thiên cửu trọng, vẫn lực có thua kém.

“Lui ra.” Lâm Tẫn đạm quát một tiếng, hai chân lăng không đạp ra.

Trong lúc cổ tay đảo động, một thanh trường kiếm cổ xưa lơ lửng hiện ra.

Kiếm thân khắc nhật nguyệt tinh thần, kiếm cách như rồng cuộn, chính là Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm!

Kiếm phong khẽ run, phát ra tiếng kiếm minh thanh việt.

"Hoàng Cực Chân Long Giáp!" Lâm Tẫn quát khẽ, Hoàng đạo long khí cùng chân khí tinh thuần quanh thân ầm vang bạo phát, ngưng tụ bên ngoài cơ thể thành một bộ chiến giáp màu vàng kim bán thấu minh.

Trên giáp trụ long văn du tẩu, ẩn có hư ảnh chân rồng quấn quanh, phù văn tá lực huyền diệu minh diệt bất định.

Trảo thứ hai của Hồng Linh đã tới!

Ma trảo đen kịt hung hăng cào lên tâm khẩu Long Giáp.

"Đang!!!" Âm thanh kim thiết giao kích vang vọng sơn cốc.

Long Giáp không chút sứt mẻ, ngược lại tỏa ra kim mang chói mắt.

Một cỗ phản chấn chi lực khủng bố theo ma trảo dội ngược trở lại, Hồng Linh trở tay không kịp, ma khí cả cánh tay phải nổ tung, trên mu bàn tay tái nhợt nứt toác mấy đạo vết rạn!

"Tà ma, cũng chỉ có thế." Lâm Tẫn lạnh lùng trào phúng, kiếm phong đã nổi.

"Kiếm Phá Cửu Tiêu!" Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm trùng thiên mà lên, kiếm thân bạo trướng trăm trượng!

Thiên địa phong vân chợt biến, chân khí phương viên mười dặm điên cuồng hội tụ, trên chín tầng trời lại có hư ảnh xiềng xích pháp tắc rủ xuống, quấn quanh kiếm thân.

Cự kiếm toàn thân kim mang thôi xán, mũi kiếm sở chỉ, không gian đều đang khe khẽ vặn vẹo.

Một kiếm này, đã dẫn động thiên đạo thế giới này gia trì!

Sắc mặt Hồng Linh kịch biến, thân hình cấp tốc lui lại, hai tay kết

ấn: "Vạn Ma Hộ Thân Chướng!" Ma khí đầy trời từ trong vết nứt tuôn ra, tầng tầng lớp lớp chồng chất trước người ả, hóa thành từng mặt tường khiên đen kịt.

Trên mặt khiên hiện ra vô số gương mặt thống khổ vặn vẹo, phát ra tiếng kêu rên không tiếng động, tà dị phi thường.

Cự kiếm chém xuống.

"Oanh!!!!!" Kim mang cùng hắc chướng va chạm, sóng xung kích bạo khai hất tung mặt đất cả sơn cốc lên ba thước!

Cổ thụ tham thiên phía xa gãy ngang lưng, núi đá vỡ vụn như mưa.

Bụi mù chậm rãi tản ra.

Hồng Linh đứng giữa không trung, hồng váy rách nát nhiều chỗ, tóc đen lăng loạn, khóe miệng rỉ ra một vệt máu màu tím đen.

Nhưng mặt ma chướng cuối cùng trước người ả, vẫn chưa hoàn toàn vỡ nát.

Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên vẻ kinh ngạc.

Một kiếm vừa rồi tuy không phải toàn lực, nhưng cũng đủ chém giết Khấu Thiên cửu trọng tầm thường.

Con tà ma này... quả nhiên không đơn giản.

"Kiếm pháp tốt." Hồng Linh quệt đi vết máu nơi khóe miệng, nụ cười quỷ dị lại hiện lên: "Hiện tại, đến lượt ta." Ả dang rộng hai tay, ma khí quanh thân như vật sống nhúc nhích, hóa thành ngàn vạn xúc tu đen kịt.

Đỉnh xúc tu mở ra độc nhãn đỏ ngầu, khóa chặt Lâm Tẫn, đồng thời bắn mạnh ra!

Mỗi một đạo xúc tu đều có thể so với một kích toàn lực của Khấu

Thiên ngũ trọng, ngàn vạn cùng bắn, che khuất bầu trời!

Lâm Tẫn thần tình ngưng trọng, kiếm phong múa thành màn kiếm kim quang.

"Đang đang đang đang!!!" Tiếng va chạm dày đặc như mưa rào.

Bên ngoài màn kiếm, xúc tu không ngừng nổ nát, nhưng lại từ trong ma khí trùng sinh, vô cùng vô tận.

Đáng sợ hơn là, những xúc tu vỡ vụn kia thế mà lại hóa thành ma trùng nhỏ bé, từ bốn phương tám hướng vu hồi chui về phía khe hở màn kiếm!

Quỷ quyệt khó phòng, chính là thủ đoạn của tà ma.

Lâm Tẫn vừa đánh vừa lui, trên Hoàng Cực Chân Long Giáp đã xuất hiện vết rạn chi chít.

Cứ như thế giằng co nửa nén hương sau, hai người lăng không đối đầu, khí tức đều có chút hỗn loạn.

Lâm Tẫn hít sâu một hơi.

Khó trách mấy ngàn năm trước, khi dị vực tà ma xâm lấn, nhân tộc gần như diệt vong.

Chiến pháp quỷ quyệt bực này, xác thực không phải võ giả tầm thường có thể địch.

Khóe mắt hắn liếc về phía sơn cốc bên dưới.

Thông đạo không gian đã ổn cố hơn phân nửa, mấy chục đạo thân ảnh đen kịt đang từ trong vết nứt đi ra.

Bọn chúng khiêng một loại tinh thạch màu xám trắng, chất đống ở hai bên thông đạo.

Tinh thạch vừa rơi xuống đất liền hóa thành lưu quang, bị thông

đạo hấp thu, biên giới vết nứt theo đó càng thêm ngưng thực.

"Hôi Tinh Thạch..." Lâm Tẫn trong lòng rùng mình.

Khâu Ngọc Dao từng cho hắn xem vật này, lúc ấy không biết công dụng.

Hiện tại xem ra, đá này lại có thể củng cố thông đạo hai giới, kéo dài thời gian mở ra!

Khó trách tà ma muốn đại lượng sưu tập.

"Đại Uyên hoàng đế, quả nhiên danh bất hư truyền." Hồng Linh chải vuốt mái tóc dài rối loạn, khóe môi đỏ thắm nhếch lên: "Xem ra, muốn dùng Khấu Thiên cửu trọng giết ngươi... có chút miễn cưỡng." Lâm Tẫn một tay cầm kiếm, lạnh lùng nói: "A?

Ngươi muốn cưỡng ép phá vỡ Thiên Môn, đăng lâm Thiên Nhân chi cảnh?" "Đề thăng cảnh giới, cần gì mở Thiên Môn?" Hồng Linh cười quỷ dị, lòng bàn tay lật một cái.

Một chiếc ấn tỷ đỏ rực hiện ra.

Ấn tỷ toàn thân như được điêu khắc từ huyết ngọc, phía trên cuộn mình cửu đầu hỏa diễm dị thú, miệng thú đều phun ra hư diễm.

Thân tỷ khắc chi chít hỏa diễm phù văn, giờ phút này đang khẽ mạch động, phảng phất như có sinh mệnh hô hấp.

Quỷ dị nhất là, nơi hạch tâm ấn tỷ phong ấn một đoàn hỏa diễm trong suốt không ngừng vặn vẹo, trong đó ẩn ước có thể thấy được ngàn vạn gương mặt người đang kêu rên.

Nóng rực, tà dị, hồn lực ngút trời!

"Thứ này là, Huyễn Hỏa Hồn Ấn." Hồng Linh hào phóng bày ra, giọng nói mang theo đắc ý: "Tàng tại hạch tâm địa hỏa tẩm bổ vạn năm, lại dùng vạn đạo sinh hồn tưới nhuần... có thể trong thời gian

ngắn huyễn hóa bình chướng, cách tuyệt thiên đạo cảm tri.” Lâm Tẫn trong nháy mắt minh ngộ!

Phần Tâm giáo ma khí bạo phát, Lạc Hà thành đầy thành bị đồ sát...

Tà ma muốn, thế mà lại là thứ này!

“Chỉ vì tà vật này...

đồ sát một thành bách tính?!” Trong mắt Lâm Tẫn nộ hỏa như thực chất thiêu đốt, sát ý gần như ngưng thành băng sương.

“Không đáng sao?” Hồng Linh khẽ cười: “Khu khu vạn người, có thể vì Thánh tộc trảm diệt trở ngại thế gian này...

Chương 419

là vinh hạnh của bọn họ.” Thoại âm chưa dứt, ả trở tay vỗ Huyễn Hỏa Hồn Ấn vào ngay tim mình!

“Ách a!” Hồng Linh thân thể chấn động kịch liệt, phát ra tiếng thét chói tai đan xen giữa thống khổ và vui sướng.

Cảnh giới nguyên bản ổn cố tại Khấu Thiên cửu trọng, bắt đầu điên cuồng leo thang!

Thiên địa chợt tối.

Không gian như bị bàn tay khổng lồ vô hình nghiền ép, phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng.

Mặt đất sơn cốc nứt nẻ, trong khe hở trào ra địa hỏa nóng rực, lại bị khí tức quanh thân Hồng Linh dẫn dắt, cuốn ngược lên trời!

Ma khí, hồn lực, địa hỏa, cả ba giao dung.

Giữa trán ả, một đạo hỏa diễm ma văn chậm rãi hiện ra.

Khí tức, triệt để siêu việt Khấu Thiên.

Sắc mặt Lâm Tẫn đại biến, tay cầm kiếm lần đầu tiên khẽ run: “Thiên...

Thiên Nhân Cảnh... làm sao có thể?!” Hồng Linh chậm rãi ngẩng đầu, mở mắt.

Trong mắt đã không có tròng trắng con ngươi, chỉ còn lại hai đoàn ma diễm huyết sắc đang thiêu đốt.

Ả nhìn về phía Lâm Tẫn, mỉm cười: “Hiện tại, lại thử xem?” Hồng Linh đạp không mà đứng.

Uy áp của Thiên Nhân Cảnh như hải triều thực chất, nghiền qua

cả tòa sơn cốc.

Đồng tử Lâm Tẫn hơi co lại, tay cầm kiếm siết chặt, thân hình lại ổn như bàn thạch.

Sau lưng, Xích Tiêu Hỏa Long phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, liệt diễm quanh thân lại bị uy áp này bức cho ảm đạm ba phần, long khu hơi trầm xuống.

Thiên Nhân Cảnh!

Dù là mượn ngoại vật cưỡng ép phá cảnh, dù là sơ nhập cảnh này chưa ổn định.

Đó cũng là sức mạnh chân chính siêu thoát phàm tục.

Lâm Tẫn hít sâu một hơi.

Đế hoàng huyết mạch trong cơ thể bôn dũng như giang hà, trong cõi u minh, quốc vận Đại Uyên từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, hóa thành cột khí vận kim sắc vô hình gia trì bản thân.

"Trẫm cũng muốn xem, ngươi cái tên ngụy Thiên Nhân này... có mấy phần cân lượng." Hắn bước ra một bước, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm kim mang bạo trướng.

Khóe miệng Hồng Linh nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, thân ảnh bỗng nhiên biến mất.

Một giây sau, đã tới đỉnh đầu Lâm Tẫn, một chưởng ấn xuống!

Chưởng chưa tới, chưởng phong đã ép mặt đất sụp đổ ba thước.

Lâm Tẫn cử kiếm hoành ngang đỡ, Hoàng Cực Chân Long Giáp thôi động tới cực hạn, long văn trên kim giáp chạy nhanh như chớp.

"Đang!!!" Trong tiếng nổ vang trời, hai chân Lâm Tẫn lún sâu vào đá núi, mặt đất xung quanh mười trượng nứt nẻ như mạng nhện.

Nhưng hắn đỡ được.

Trong mắt Hồng Linh lướt qua một tia sai ngạc.

"Làm sao có thể..." Khóe miệng Lâm Tẫn rỉ máu, lại cười gằn ngẩng đầu: "Trẫm đã nói rồi." Kiếm phong đột nhiên vẩy lên!

"Thiên Nhân nhà ngươi, bất quá cũng chỉ như thế!" "Oanh!" Kiếm khí cùng ma chưởng va chạm, hai người đồng thời bay ngược ra sau.

Hai canh giờ tiếp theo.

Trên bầu trời cả phiến dãy núi Nam Cao, kim mang cùng hắc khí không ngừng va chạm, nổ tung, chôn vùi.

Lâm Tẫn đem đế hoàng khí vận thôi động đến cực hạn, mỗi một kiếm đều mang theo thế sơn hà.

Hồng Linh ma công quỷ quyệt, giơ tay nhấc chân gian không gian vặn vẹo, ma diễm ngút trời.

Chiến đến tám trăm hiệp.

Vai trái Lâm Tẫn bị ma trảo xé mở một rãnh máu sâu thấy xương.

Chiến đến một ngàn hai trăm hiệp.

Váy đỏ trước ngực Hồng Linh rách nát, một đạo kiếm ngân từ vai trái rạch tới bụng phải, ma huyết tím đen vương vãi trường không.

Sắc trời triệt để tối đen, không thấy trăng sao.

Duy chỉ có trung tâm chiến trường quang mang minh diệt bất định, chiếu sáng hai gương mặt đồng dạng tái nhợt nhưng chiến ý sôi trào.

Hô hấp Lâm Tẫn đã trở nên thô trọng.

Chân khí trong cơ thể, mười không còn một.

Thiên Nhân Cảnh đối với việc chưởng khống sức mạnh, đối với tốc độ hấp thu thiên địa chân khí, viễn siêu Khấu Thiên Cảnh có thể so

sánh.

Hồng Linh tuy cũng bị thương, khí tức lại y nguyên miên trường.

"Bệ hạ!" Phía xa.

Diệp Đình Uyên, Điển Vi đám người rốt cục dọn dẹp xong tàn dư yêu thú, thấy thế liền muốn xông lại trợ trận.

"Lui ra!" Lâm Tẫn lệ quát, lại đã chậm nửa bước.

Hồng Linh liếc mắt nhìn qua, tay trái tùy ý vung lên.

"Oanh!" Ma khí đen kịt hóa thành cự lãng, đem mấy người đồng thời oanh bay.

Điển Vi song kích tuột tay, ngân thương Thương Sóc cong veo, trong miệng Diệp Đình Uyên máu tươi phun mạnh, tu vi Khấu Thiên thất trọng trước một kích tùy thủ này, lại thúy nhược như giấy hồ.

"Hừ, sâu kiến." Hồng Linh đầu ngón tay ngưng tụ một điểm hắc mang, liền muốn bổ thêm một kích.

Ánh mắt Lâm Tẫn sắc lẹm, bất chấp thể nội trống rỗng, cưỡng ép thôi động ba thành chân khí cuối cùng, một kiếm chém về phía hậu tâm ả!

Hồng Linh đành phải hồi thân ngăn cản.

"Tất cả mọi người rút!" Lâm Tẫn mượn phản chấn chi lực lui lại, giọng nói khàn đặc nhưng không dung nghi ngờ.

Điển Vi cắn răng bò dậy, còn muốn xông lên nữa, bị Diệp Đình Uyên một tay ấn xuống.

"Đi!" Mấy người cấp tốc lui lại mấy trăm trượng, gắt gao nhìn chằm chằm trung tâm chiến trường.

Trong mắt mỗi người đều bùng cháy sự quyết tuyệt.

Nếu Bệ hạ hôm nay vẫn lạc nơi này, bọn họ liền thiêu đốt tu vi, cùng tà ma này đồng quy vu tận.

Duy chỉ có một người chưa lui xa.

Diệp Đình Uyên đứng ngoài trăm trượng, hai tay dang rộng, ngửa mặt lên trời thét dài.

"Cửu Thiên Lôi Ngục, Khải!" "Oanh long!!!" Màn đêm bị lôi điện xé toạc.

Ngàn vạn đạo lôi điện màu tím từ tầng mây đánh xuống, hội tụ quanh thân hắn, hóa thành hư ảnh Lôi Thần cao mười trượng.

Rắn điện du tẩu, chiếu sáng vệt máu chưa khô nơi khóe miệng hắn, cũng chiếu sáng chiến ý như phong ma trong mắt hắn.

Hồng Linh nhíu mày.

Tà ma chi khu, chung quy vẫn chán ghét sấm sét.

Dù lôi điện này không thương tổn được căn bản của ả, nhưng lại có thể tạo thành phiến khắc tê liệt.

Đủ rồi.

Lâm Tẫn cùng Diệp Đình Uyên ánh mắt chạm nhau, không cần nhiều lời.

Kiếm khởi, lôi lạc.

Kim quang cùng tử điện giao triền, lại lần nữa giết về phía Hồng Linh!

Lần này, Lâm Tẫn triệt để từ bỏ phòng ngự, chỉ công không thủ.

Mỗi một kiếm đều bác mệnh, mỗi một thức đều cầu lưỡng bại câu thương.

Ba mươi chiêu sau.

Chương 420

"Phốc!" Lâm Tẫn ngực trúng chưởng, bay ngược mười trượng, lúc rơi xuống đất quỳ một gối, một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ vạt áo.

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm chống xuống đất, kiếm thân ong ong.

Hồng Linh cũng lảo đảo lui lại, cánh tay phải bị lôi điện đốt cháy đen, ma khí dật tán.

"Bệ hạ!" Diệp Đình Uyên lôi ảnh tán đi, sắc mặt trắng bệch như giấy, lại gượng chống đứng thẳng, chắn ngang phía trước: "Mạt tướng chặn ả lại...

Người mau đi!" Giọng hắn run rẩy, lại từng chữ leng keng: "Chỉ cần Người còn, nhân tộc liền còn hy vọng!" Lâm Tẫn dùng kiếm chống thân, chậm rãi đứng dậy, quệt đi vết máu nơi khóe miệng, bỗng nhiên cười.

Cười đến bình tĩnh, thậm chí mang theo một tia trào phúng.

"Trẫm thống ngự Cửu Châu, nhận vạn dân triều bái, lâm vực sâu mà không sợ, diện cường địch mà không lui." Hắn bước lên một bước, vai kề vai với Diệp Đình Uyên: "Hôm nay nếu chạy, Trẫm còn mặt mũi nào đối mặt liệt tổ liệt tông?

Còn mặt mũi nào đối mặt thiên hạ thương sinh này?" Đế miện đã vỡ, tóc dài bay tán loạn, nhưng ngọn lửa thiêu đốt trong đôi mắt kia, còn quyết liệt hơn cả lôi đình.

Liều chết một trận, chém con ma đầu này.

Đám tà ma còn lại, Tiêu Luyện, Thương Sóc, Điển Vi...

đủ để chu toàn.

Chỉ cần cho Thái tử thời gian.

Với Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể của đứa bé kia, chung quy có một ngày, có thể triệt để san bằng ma hoạn.

Hắn siết chặt chuôi kiếm, sâu trong huyết mạch truyền đến đau đớn như thiêu đốt – đó là đế hoàng bản nguyên đang nhiên thiêu.

Ngay tại giờ khắc này. 【 Đinh 】 Một tiếng nhắc nhở thanh thúy, không hề báo trước vang lên trong đầu. 【 Chúc mừng túc chủ tuần thị Đại Lôi Âm Sơn, thành công chưởng khống, phải chăng thắp sáng đồ giám? 】 Lâm Tẫn sững sờ.

Đại Lôi Âm Sơn?

Hắn khi nào phái người tuần thị qua Phật môn thánh địa?

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Đình Uyên, thốt ra hỏi: "Đại Lôi Âm Sơn... là nơi nào?" Diệp Đình Uyên ngẩn ra, tuy không hiểu Bệ hạ vì sao giờ phút này lại hỏi chuyện này, vẫn cung kính đáp: "Hồi Bệ hạ, Đại Lôi Âm Sơn là Phật môn thánh địa, tông chỉ của Đại Giác Tự." Đại Giác Tự?

Lâm Tẫn nhíu mày.

Chùa này tuy đáp ứng cùng chống lại tà ma, nhưng thông đạo mở ra ẩn bí, bọn họ giờ phút này hắn mới nhận được tin tức, sao lại đột nhiên hiệu trung?

Tuy có nghi lự, thời cơ lại không dung suy nghĩ nhiều.

"Thắp sáng." 【 Đinh 】 【 Chúc mừng túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Đại Lôi Âm Sơn! 】 【 Đạt được phần thưởng: Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận! 】 Trận pháp?

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên.

Chỉ nghe cái tên này, liền tựa như chuyên vì giờ khắc này mà sinh!

Nếu có thể thành trận, nói không chừng thật có thể đem Hồng Linh cùng với thông đạo một thể trấn áp.

Huyễn Hỏa Hồn Ấn chung quy là ngoại vật, thời hiệu có hạn, chỉ cần kéo tới khi hiệu quả kết thúc...

Nhưng mà, khi hắn dùng thần niệm phi tốc quét qua trận pháp yếu quyết, trong lòng lại trầm xuống.

Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận – cần chín vị đắc đạo cao tăng liên thủ, cùng ngưng hư huyễn phật liên, lấy "Hồng, A, Mu" tam tự căn bản chú làm dẫn, hóa phật âm thành xiềng xích, phong ma trấn tà, vạn cổ bất di.

Trận là trận tốt.

Nhưng hắn giờ phút này, đi đâu tìm chín vị cao tăng?

"Lâm Tẫn." Hồng Linh cười lạnh cắt ngang dòng suy tư của hắn.

Ma diễm quanh thân ả bùng cháy trở lại, khí tức thế mà còn thịnh hơn lúc nãy ba phần, hiển nhiên đã sơ bộ ổn cố tu vi Thiên Nhân Cảnh.

"Cùng toà thiên hạ này, cáo biệt đi." Ả chậm rãi nâng hai tay lên.

Ma khí của cả phiến sơn cốc, như trăm sông đổ về biển, hội tụ về lòng bàn tay ả.

Quả cầu năng lượng đen kịt không ngừng bành trướng, bên trong truyền ra tiếng ngàn vạn oan hồn kêu rên, không gian trước cỗ lực lượng này bắt đầu vặn vẹo, băng liệt.

Một kích này, tất là thạch phá thiên kinh!

Lâm Tẫn không dám chậm trễ, thôi động tàn dư chân khí, Hoàng Cực Chân Long Giáp kim quang đại phóng, Trấn Nguyên Định Thiên

Kiếm hoành trước người, kiếm thân ong ong không dứt.

“Diệt.” Hồng Linh khẽ nhả một chữ, ma cầu đẩy ra.

“Oanh!!!!!” Thiên địa thất sắc.

Trong nháy mắt va chạm, đại địa phương viên mười dặm phập phồng như sóng biển, nổ tung.

Diệp Đình Uyên như diều đứt dây bị hất bay, giữa không trung máu tươi phun mạnh.

Phía xa đám người Thương Sóc, Điển Vi tuy ở ngoài mấy trăm trượng, vẫn bị khí lãng chấn cho bay ngược mấy trượng, người nào người nấy miệng trào máu tươi, mặt lộ vẻ hãi nhiên.

Ánh mắt tất cả mọi người, gắt gao nhìn chằm chằm trung tâm vụ nổ.

Bụi mù chậm rãi tản ra.

Lâm Tẫn quỳ một gối xuống đất, dùng kiếm gãy chống thân.

Hoàng Cực Chân Long Giáp vỡ nát, hóa thành kim quang dật tán.

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm gãy đôi, mũi kiếm không biết bay về nơi nào.

Trước ngực hắn một đạo chưởng ấn cháy đen sâu thấy xương, máu tươi theo cánh tay không ngừng nhỏ xuống, tích thành một vũng đỏ tươi trên mặt đất.

Kinh mạch hỗn loạn, khí hải muốn nứt.

Hồng Linh lăng không nhìn xuống, ngạo nhiên cười lạnh: “A a, cư nhiên còn chưa chết...

Mạng thật cứng.” Khóe môi ả nhếch lên độ cong tàn nhẫn, bỗng nhiên phất tay áo vung lên.

Trong thông đạo tà ma phía dưới, ma khí cuộn trào!

Hai đạo thân ảnh đạp liệt hư không, bỗng nhiên hiện thân.

Âm Chúc toét miệng cười một tiếng, liếm liếm môi: "Lão đại, đám sâu kiến này... huyết khí ngược lại rất vượng." Hắn tuy nhân sơ chưởng nhục thân, cảnh giới tạm ổn tại Khấu Thiên lục trọng, nhưng một thân huyết tinh ma khí kia lại làm cho đám người nơi xa trong lòng chợt trầm xuống, như rơi vào hầm băng.

Hồng Linh giơ ngón tay, điểm nhẹ về phía đám người Thương Sóc, Điển Vi: "Trừ tên hoàng đế kia, những kẻ còn lại giết hết." Ả cúi đầu nhìn về phía Lâm Tẫn, nụ cười nghiền ngẫm: "Bản tọa muốn để ngươi tận mắt nhìn xem, đám trung khuyển dưới trướng ngươi... là bị xé nát từng tấc một như thế nào." Âm Chúc cuồng tiếu một tiếng, thân hình hóa thành huyết ảnh bắn mạnh ra!

"Chặn hắn lại!" Điển Vi bạo quát, song kích giao điệp chắn trước.

Thương Sóc ngân thương như rồng đâm ra, Lý Tự Nghiệp mạch đao quét ngang, Thiết Côn Luân quyền ấn như núi!

Bốn người liên thủ, Khấu Thiên Cảnh uy áp toàn khai!

"Oanh!" Huyết ảnh cùng bốn đạo công kích hãn nhiên va chạm.

Khí lãng nổ tung, bốn người Điển Vi đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn lui lại, kích phong thương tiêm thế mà bị huyết khí hủ thực đến mức vang lên tiếng xèo xèo.

Âm Chúc chỉ là thân hình hơi khựng lại, cười gằn lần nữa, huyết trảo móc thẳng vào tâm oa Điển Vi!

"Cẩn thận!" Thương Sóc thương mang điểm nhanh, lại bị Âm Chúc trở tay một chưởng đánh lệch.

Mắt thấy huyết trảo sắp tới...

“Lôi lai!” Diệp Đình Uyên gượng chống thương thể, tịnh chỉ dẫn lôi.

Tử điện đánh xuống, trúng ngay lưng Âm Chúc!

Thân hình Âm Chúc khựng lại, ma văn sau lưng nổ tung một làn khói đen, lại ngược lại kích thích hắn hung tính đại phát: “Muốn chết!” Hắn thế mà bỏ qua Điển Vi, xoay người vồ về phía Diệp Đình Uyên!

Nhưng Diệp Đình Uyên lại không nhìn hắn.

Ánh mắt y, gắt gao khóa chặt Bộ Nhai từ đầu đến cuối vẫn chưa động.

Chương 421

Người mặc bạch bào kia chắp tay sau lưng, khí tức u thâm như vực sâu, tuy chưa xuất thủ, lại làm cho linh giác Diệp Đình Uyên điên cuồng báo động - kẻ này, còn nguy hiểm hơn Huyết Ma kia!

Quả nhiên.

Bộ Nhai khẽ cười một tiếng, thân ảnh như gợn sóng nước dập dờn biến mất.

Một giây sau, đã xuất hiện trước người Diệp Đình Uyên ba thước.

Một chưởng nhẹ nhàng ấn xuống.

Trong lòng bàn tay, tựa như có tinh thần chôn vùi, lỗ đen xoáy sinh.

Đồng tử Diệp Đình Uyên co rút lại, Lôi Ngục toàn khai, ngàn vạn rắn điện quấn quanh thành khiên.

"Phốc." Chưởng lạc, lôi thuẫn như lưu ly vỡ nát.

Diệp Đình Uyên bay ngược hơn mười trượng, đâm sập nửa ngọn núi đá, ngực lõm xuống, máu tươi phun mạnh.

"Diệp tướng quân!" Điển Vi rách cả mí mắt, muốn xông tới cứu viện, lại bị Âm Chúc cuồng tiếu ngăn lại: "Đừng vội, từng người một!" Huyết trảo như lưới, đem bốn người gắt gao quấn chặt.

Bất quá chỉ trong vài hơi thở, đầu vai Thương Sóc bị cào ra ba đạo rãnh máu sâu thấy xương, mạch đao của Lý Tự Nghiệp suýt chút nữa tuột tay, quyền cốt Thiết Côn Luân vỡ nát!

Hoàn toàn nghiền ép!

"Hỗn trướng!" Lâm Tẫn nộ mục viên trừng, giãy dụa muốn dậy.

“A a...” Hồng Linh khẽ cười, năm ngón tay hư nắm.

“Oanh!” Ma khí bốn phía như vật sống quấn quanh mà lên, hóa thành chín sợi xích sắt đen kịt, trong nháy mắt trói gô tứ chi thân thể Lâm Tẫn!

Xích sắt thu lại, hung hăng siết vào da thịt, ma khí như độc xà chui vào kinh mạch khí hải.

“Bản tọa nói rồi...” Hồng Linh bay tới trước mặt hắn, đầu ngón tay khẽ nâng cằm hắn: “Nhìn cho kỹ.” Ả nhìn về phía chiến trường, giọng nói vui sướng: “Âm Chúc, đừng chơi chết vội, từ từ xé xác.” “Tuân mệnh!” Âm Chúc cuồng tiếu chấn thiên, huyết trảo lại nổi lên, chộp thẳng vào yết hầu Điển Vi!

Điển Vi song kích giao thoa ngạnh kháng, lại bị cự lực chấn cho hổ khẩu nứt toác, lảo đảo lui lại.

Ngân thương Thương Sóc như rồng tới cứu viện, mũi thương điểm vào lòng bàn tay huyết trảo, thế mà phát ra tiếng kim thiết giao minh, hỏa tinh văng khắp nơi.

“Sức mạnh của sâu kiến.” Âm Chúc cười gằn, trảo thế biến đổi, hóa xuất ba đạo huyết ảnh, chia ra tập kích Điển Vi, Thương Sóc, Lý Tự Nghiệp!

“Phốc!” “Phốc!” “Xuy!” Ba người trước ngực đồng thời nổ tung huyết hoa.

Trọng giáp Điển Vi vỡ nát, ngân thương Thương Sóc cong gập, mạch đao Lý Tự Nghiệp tuột tay.

Bất quá ba chiêu, ba đại chiến tướng Khấu Thiên, đều bị trọng thương!

Lâm Tẫn hai mắt đỏ ngầu.

Hắn cắn nát đầu lưỡi, tinh huyết phun lên trên thanh kiếm gãy, kiếm thân ong ong chấn động, đế hoàng long khí ầm vang bạo phát!

"Phá!!" Một tiếng lệ quát, gông xiềng không gian quanh thân thế mà xuất hiện một tia vết rạn.

Hồng Linh nhướng mày, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc.

Trọng thương đến mức này, thế mà còn có thể lay động Thiên Nhân cấm cố?

Ả giơ tay hư áp.

"Ông..." Không gian lại lần nữa ngưng cố, áp lực tăng gấp bội.

Xương cốt Lâm Tẫn phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, máu tươi trong miệng trào ra càng nhanh, lại như cũ ưỡn thẳng sống lưng.

Hắn trở tay lấy ra một viên Niết Bàn Kim Đan, đang định uống...

"A Di Đà Phật..." Phật hiệu như chuông sớm trống chiều, tựa từ chín tầng trời rơi xuống.

Một đạo kim quang xé toạc màn đêm, như thanh kiếm thiên phạt, ầm vang chém vào giữa Âm Chúc cùng Điển Vi!

"Xèo xèo!" Huyết trảo ma khí như nước sôi tạt tuyết, trong nháy mắt bốc hơi hơn một nửa.

Âm Chúc thảm khiếu bạo lui, kinh nộ ngẩng đầu.

Trong dạ không, kim liên nở rộ, phật quang phổ chiếu.

Hai tên lão tăng khoác cà sa xích kim đạp sen mà đến, phía sau mấy chục tăng nhân liệt trận tùy hành.

Phật quang đi qua, ma phân thối lui, huyết khí tiêu dung.

Một chưởng tất sát kia của Bộ Nhai, cũng bị chữ "Vạn" Phật ấn

lơ lửng hiện ra chặn lại.

Phật ấn xoay tròn, chấn hắn lui lại ba bước.

Lâm Tẫn ngước mắt nhìn lại, khóe miệng rốt cục nhếch lên một nụ cười.

Lão tăng bên trái, chính là Phương trượng Thiên Như Lai Viện – Trí Minh.

Vị bên phải kia, tuy chưa thấy qua, nhưng nhìn phía sau đi theo Minh Ngộ, Viên Chỉ... những tăng nhân hạch tâm của Đại Giác Tự, thân phận đã rõ.

"A Di Đà Phật." Lão tăng bên phải tiến lên một bước, triều Lâm Tẫn chắp tay cung thân: "Bần tăng Đại Giác Tự Phương trượng, Trí Hoành, tham kiến Bệ hạ." Phật môn viện quân, cuối cùng đã tới.

Trí Minh quét mắt nhìn Hồng Linh, trong mắt lướt qua ngưng trọng, lại không có vẻ sợ hãi: "Chư tăng nghe lệnh kết Phục Ma Đại Trận, tru sát tà ma!" "Khoan đã." Lâm Tẫn gượng chống đứng dậy, giọng nói khàn khàn nhưng rõ ràng: "Ma này đã tới Thiên Nhân Cảnh, Phục Ma Đại Trận tầm thường vô dụng." Hắn chụm ngón tay như kiếm, hai đạo kim quang tự đầu ngón tay bắn ra, đi thẳng vào mi tâm Trí Minh, Trí Hoành.

"Trẫm truyền các ngươi một trận pháp, tốc tốc lĩnh ngộ, đây là sinh cơ duy nhất!" Hai người vốn định ngăn cản, nhưng long uy hoàng hoàng ẩn chứa trong kim quang kia, thế mà làm cho bọn họ không sinh ra được lực phản kháng.

Đợi thông tin trận pháp dũng mãnh lao vào thức hải, hai người nhìn nhau một cái, trong mắt đồng thời bộc phát ra hãi nhiên cùng cuồng hỉ.

"Cái này...

Đây là...

Phật môn thất truyền cổ trận Tịnh Nghiệp Trấn Ma?!" Không dám có chút chậm trễ, hai người ngay lập tức dùng thần niệm đem trận pháp yếu quyết truyền cho bảy vị cao tăng Lục Địa Thần Tiên cảnh phía sau.

Chín người nhắm mắt ngưng thần, phật quang lưu chuyển quanh thân, thế mà chỉ trong vài hơi thở, đã sơ khuy môn kính.

Lâm Tẫn uống xong Niết Bàn Kim Đan, thương thế hơi hoãn, nhưng chưởng ấn cháy đen trước ngực y nguyên dữ tợn – đạo thương do Thiên Nhân Cảnh lưu lại, không phải đan dược tầm thường có thể chữa khỏi.

Hồng Linh lạnh lùng đứng nhìn, bỗng nhiên cười nhạo: "Đường đường Đế vương, lại đem hi vọng ký thác lên người một đám lừa trọc?

Nực cười!" Lâm Tẫn đề khí, hoành ngang thanh kiếm gãy: "Tiểu Hồng, thấy ngươi tự tin như vậy... hay là, hai ta dừng tay, để ngươi hảo hảo cảm thụ trận pháp của đám 'lừa trọc' này một chút?" Trong mắt Hồng Linh lướt qua một thoáng do dự, lập tức lệ quát: "Hừ!

Muốn kéo dài thời gian?

Nằm mơ!" Ả không cho bất kỳ cơ hội nào nữa, thân hình hóa thành một đạo huyết ảnh, vồ thẳng về phía Lâm Tẫn!

Một kích này, ả vận dụng mười thành ma công.

Ma diễm trong lòng bàn tay ngưng tụ thành một thanh trường kiếm đen kịt, kiếm thân hiện ra vô số gương mặt thống khổ, kêu gào chém xuống!

Lâm Tẫn cắn răng, cưỡng ép thôi động Hoàng Cực Chân Long Giáp đã vỡ nát.

“Rắc rắc...” Hư ảnh kim giáp triệt để băng toái.

Đoạn kiếm nghênh đón.

“Đang!” Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm, triệt để gãy lìa.

Ma kiếm xuyên ngực mà qua.

“Phốc!” Lâm Tẫn phun máu bay ngược, nặng nề nện xuống đất, lỗ máu trước ngực nhìn thấy mà giật mình.

Niết Bàn Kim Đan lại nuốt xuống, dược lực lại như trâu đất xuống biển.

Hồng Linh đạp không đi tới, sát ý trong mắt ngưng tụ như thực chất: “Lâm Tẫn, nên kết thúc rồi.” Ả nâng tay phải lên, ma diễm trong lòng bàn tay ngưng thành một cây trường mâu đen kịt, mũi mâu nhắm ngay tim Lâm Tẫn.

Ngay trong nháy mắt phóng ra...

“A Di Đà Phật!!!” Chín tiếng phật hiệu, đồng thời vang vọng thiên địa!

Trí Minh, Trí Hoành bước lên trước một bước, phía sau bảy vị cao tăng phân liệt vị trí Thất Tinh.

Chín người hai tay chắp lại, miệng tụng chân ngôn: “Úm...” “A...” “Mu...” Mỗi khi nhả một chữ, liền có một đóa kim sắc phật liên nở rộ dưới chân.

Chín đóa sen liên kết, hóa thành một tòa trận đồ khổng lồ bao phủ phương viên trăm trượng!

Phật quang trùng thiên mà lên, chiếu sáng dạ không như ban ngày.

Ma mâu Hồng Linh ném ra đụng vào bình chướng phật quang, thế mà như băng tuyết gặp nắng, từng khúc tan chảy!

Chương 422

Sắc mặt ả kịch biến.

“Đây là... trận pháp gì?!” Trí Minh mở mắt, trong con ngươi kim mang lưu chuyển, tiếng như chuông lớn: “Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận...” “Khởi!!!” Kim liên nở rộ!

Phật quang ngưng thành vạn trượng xiềng xích, tự chín tầng trời rủ xuống, đem trọn tòa sơn cốc bao phủ trong đó.

“Úm A Mu!” ba chữ căn bản chú luân chuyển không ngừng, hóa thành phạm văn màu vàng kim thực chất, lạc ấn tại mỗi một tấc hư không.

Phật quang đi tới đâu, ma khí như nước sôi tạt tuyết, xèo xèo bốc hơi.

Sắc mặt Hồng Linh đại biến.

Ả giơ chưởng oanh ra một con hắc ma long, thân rồng quấn quanh vạn hồn kêu rên, đâm vào vách tường phật quang.

“Oanh!” Ma long chạm vào phật quang trong nháy mắt, thế mà như trâu đất xuống biển, ngay cả nửa điểm gợn sóng cũng chưa kích khởi, liền hóa thành khói xanh tiêu tán.

“Cái này...

Làm sao có thể?!” Trong mắt Hồng Linh rốt cục lộ ra kinh nộ.

Ả là Thiên Nhân Cảnh!

Dù là sơ nhập cảnh này, một kích này cũng đủ để lở núi đoạn sông, sao lại ngay cả trận pháp lừa trọc này cũng không lay chuyển được mảy may?

“Phá cho bản tọa!” Ả không giữ lại nữa, hai tay kết ấn, ma diễm quanh thân trùng thiên mà lên, hóa thành một tôn ma tượng ngàn trượng.

Ma tượng ba đầu sáu tay, mỗi tay cầm đao, kiếm, kích, chùy, roi, xích, đồng thời oanh về phía phật quang đại trận!

“Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!

Đông!” Sáu tiếng nổ vang, chấn cho cả phiến sơn mạch địa động sơn dao.

Nhưng vách tường phật quang kia, y nguyên ổn cố như sơn nhạc tuyên cổ, ngay cả một tia vết nứt cũng chưa xuất hiện.

Bộ Nhai cùng Âm Chúc cũng đồng thời xuất thủ.

Trong tay áo Bộ Nhai tinh hà lưu chuyển, một chưởng vỗ ra, trong lòng bàn tay tựa như lỗ đen xoáy sinh, thôn phệ vạn vật.

Huyết khí Âm Chúc hóa hình, ngưng thành huyết đao trăm trượng, chém rách hư không.

Nhưng công kích bọn hắn rơi vào trên phật quang, cũng đồng dạng vô thanh yên diệt.

Trận pháp này... lại tựa như chuyên môn vì khắc chế ma vật mà sinh!

“Thừa dịp hiện tại!” Trí Minh quát khẽ.

Mấy tên đệ tử phật môn thân hình chớp động, hóa thành kim quang

lướt vào trong trận, nâng dậy Lâm Tẫn đang trọng thương, cấp tốc lui ra ngoài trận.

Hồng Linh giận dữ, đang muốn truy kích, phạm văn trên đỉnh đầu đẩu nhiên áp xuống!

"Trấn!" Trí Minh, Trí Hoành tề thanh lệ quát, chín tăng đồng thời kết ấn.

Phật quang xiềng xích như vật sống quấn quanh mà lên, đem ba người Hồng Linh, Bộ Nhai, Âm Chúc tầng tầng trói gô.

Trên xiềng xích phạm văn lưu chuyển, mỗi sáng lên một chữ, ma khí trên người ba người liền yếu đi một phần.

"Không!!!" Hồng Linh thét lên giãy dụa, Thiên Nhân Cảnh uy áp toàn khai, lại vẫn như cũ không thoát khỏi phật môn cấm trận này.

Cuối cùng, xiềng xích triệt để thu lại, hóa thành một tòa lao lồng kim sắc, đem ba người cùng với thông đạo không gian đen kịt phía sau, cùng nhau phong ấn trong đó.

Phật quang dần thu liễm, trận pháp thành hình.

Giữa sơn cốc, một tòa lồng khổng lồ màu vàng kim bán thấu minh lẳng lặng sừng sững, bên trong ma khí cuộn trào xung kích, lại thủy chung không cách nào đột phá.

Lâm Tẫn dưới sự nâng đỡ của hai tăng nhân đứng vững thân hình, nhìn trận pháp đã thành hình, rốt cục thở dài một hơi.

Tạm thời... phong ấn được.

Chỉ cần có thể kéo tới khi Huyễn Hỏa Hồn Ấn mất hiệu lực, cảnh giới Hồng Linh rớt xuống lại Khấu Thiên cửu trọng, hết thảy liền có cơ hội xoay chuyển.

Hắn nén vết thương, tiến lên hỏi: "Hai vị phương trượng, trận này

có thể duy trì bao lâu?" Trí Minh cùng Trí Hoành nhìn nhau, thoáng trầm ngâm: "A Di Đà Phật.

Lấy phật lực hai chùa gia trì, phụ lấy chín tăng tọa trấn... duy trì hơn một tháng, hẳn không ngại." "Hơn một tháng?!" Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua kinh hỉ.

Hắn vốn cho rằng tối đa ba năm ngày, không nghĩ tới thế mà có thể dài đến hơn tháng!

Có thời gian này, đủ để bố trí hậu thủ, thậm chí...

"Lâm Tẫn!" Trong trận, Hồng Linh đạp không mà đứng, cách vách tường kim sắc nhìn lại, trên mặt thế mà không có quá nhiều hoảng loạn, ngược lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị: "Ngươi cho rằng, dựa vào trận pháp lừa trọc này, liền có thể vây khốn Thánh tộc?" Lâm Tẫn chắp tay sau lưng, đế uy lẫm nhiên: "Vậy ngươi cứ ra đây xem." Nụ cười Hồng Linh cứng lại.

Phật trận này xác thực quỷ dị, phạm văn cùng phật lực lưu chuyển phía trên, đối với ma khí có tuyệt đối khắc chế.

Dù là Thiên Nhân Cảnh, trong thời gian ngắn cũng đừng hòng phá vỡ.

Ả hít sâu một hơi, bỗng nhiên khẽ cười: "Bản tọa biết ngươi đang nghĩ gì...

Kéo dài thời gian, chờ Huyễn Hỏa Hồn Ấn mất hiệu lực, đúng hay không?" Trong lòng Lâm Tẫn giật thót.

Hồng Linh cười càng thêm yêu dị: "Vậy e là... phải làm cho ngươi thất vọng rồi." Ả giơ tay hư nắm.

"Ông..." Một chiếc ấn tỷ đỏ rực thế mà từ trong tâm khẩu ả chậm rãi hiện ra, chính là Huyễn Hỏa Hồn Ấn!

Hồn ấn ly thể trong nháy mắt, khí tức Hồng Linh đầu nhiên rơi xuống, từ Thiên Nhân Cảnh rớt thẳng về Khấu Thiên cửu trọng đỉnh phong.

Nhưng chiếc hồn ấn kia... lại hoàn hảo không chút tổn hại lơ lửng trong lòng bàn tay ả.

Đồng tử Lâm Tẫn co rút lại.

Tùy thời có thể lấy ra, mang ý nghĩa... phong ấn này, trị ngọn không trị gốc!

Một khi trận pháp mất hiệu lực, Hồng Linh tùy thời có thể lần nữa nuốt ấn, trọng đăng Thiên Nhân!

Đến lúc đó, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm đã gãy, chính mình trọng thương chưa lành, dù có Phật môn tương trợ, lại có thể chống đỡ bao lâu?

"Hảo hảo hưởng thụ thời gian cuối cùng này đi." Hồng Linh thưởng thức hồn ấn, nụ cười tàn nhẫn: "Đây sẽ là một tháng cuối cùng của ngươi... trên cương vị Hoàng đế." "Ha ha ha ha!" Trong tiếng cười dài, hồng ảnh ả lóe lên, biến mất tại sâu trong trận pháp.

Bộ Nhai cùng Âm Chúc hung tợn trừng mắt liếc Lâm Tẫn một cái, cũng theo đó ẩn đi.

Sơn cốc trở lại yên tĩnh.

Duy chỉ có lồng lớn màu vàng kim lẳng lặng sừng sững, ma khí bên trong cuộn trào, tựa như hung thú đang ẩn nấp.

Lâm Tẫn đứng tại chỗ, hồi lâu không nói.

Diệp Đình Uyên gượng chống thương thể tiến lên: "Bệ hạ, hiện tại..." Lâm Tẫn giơ tay ngăn lại lời y.

Trong không khí tràn ngập trầm mặc áp ức.

Hồi lâu, hắn lấy ra viên Niết Bàn Kim Đan cuối cùng uống vào, dược lực hóa khai, miễn cưỡng đem thương thế ổn định mấy phần.

Ngước mắt nhìn về phía hai người Trí Minh: "Nơi này, liền xin nhờ hai vị." Trí Minh chắp tay cung thân: "Bệ hạ yên tâm.

Bần tăng dù chết, cũng không để tà ma bước ra khỏi dãy núi Nam Cao nửa bước." Trí Hoành cũng là túc nhiên ứng nặc.

Lâm Tẫn gật đầu, xoay người đi ra sơn cốc.

Ngoài cốc, đám người Lăng Hồng, Nhậm Tử Linh đang điều tức.

Chương 423

Bọn hắn cảnh giới chưa tới Khấu Thiên, vừa rồi cũng không thâm nhập hạch tâm, nếu không dưới sự càn quét của ma khí Hồng Linh, tuyệt không có sinh cơ.

"Mấy người các ngươi thương thế giác nhẹ, lưu lại nơi này trông coi.

Có bất kỳ dị động nào, lập tức bẩm báo." "Thần lĩnh mệnh!" Lâm Tẫn lại nhìn về phía Diệp Đình Uyên: "Diệp tông chủ, về trước liệu thương." Điển Vi trước ngực vết thương sâu thấy xương, đám người Thương Sóc, Lý Tự Nghiệp cũng là thương thế trầm trọng, nếu không cứu chữa sợ thương tổn căn cơ.

Diệp Đình Uyên chắp tay ứng hạ.

Lâm Tẫn cuối cùng quay đầu, nhìn về phía sâu trong sơn mạch nhìn như bình tĩnh kia.

Đang muốn bước vào Tử Mẫu Phá Hư Môn, khóe mắt liếc qua một bên...

"Ngọa tào!" Hắn bước chân khựng lại, hiếm thấy thất thanh.

Chỉ thấy bên bờ sơn cốc, một ngọn "núi nhỏ" đang lẳng lặng cuộn mình.

Đó là một con cự mãng toàn thân đen kịt...

Không, quang trạch lân phiến kia, long uy ẩn ước lộ ra kia, rõ ràng là...

"Tiểu Hắc?!" Lăng Hồng cười khổ tiến lên: "Bệ hạ, chính là Tiểu Hắc." Lâm Tẫn tới gần nhìn kỹ, không khỏi tặc lưỡi: "Cái này là ăn tăng trọng à?

Lớn nhanh như vậy?" Tiểu Hắc giờ phút này, thân thể cuộn lại như núi, cao tới ba trượng, eo thân to như cái vại lớn.

Tuy đem đầu vùi vào trong thân thể, nhưng mỗi một phiến hắc lân ngoài thân đều loé lên hàn quang kim loại, biên giới ẩn ẩn có kim văn lưu chuyển.

Khí tức thâm trầm như vực sâu, hách nhiên đã tới Lục Địa Thần Tiên chi cảnh!

Càng kinh người hơn là, quanh thân nó quanh quẩn một tầng hắc vụ mỏng manh, trong sương mù tựa như có hồ quang điện nhảy múa.

Khí tức trong cơ thể vẫn đang chậm rãi leo thang, lân phiến thỉnh thoảng khẽ run rẩy, phảng phất đang tiến hành một loại thuế biến nào đó.

"Vì nó hộ pháp." Lâm Tẫn trầm giọng nói: "Có bất kỳ dị biến gì, lập tức bẩm báo." "Thần tuân chỉ!" Cuối cùng, ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào Yến Kinh Tuyết.

Quanh thân nàng ẩn ẩn có hoàng ảnh lưu chuyển, Phượng Hoàng huyết mạch niết bàn chi lực làm cho nàng trong loạn chiến vừa rồi bị thương nhẹ nhất, chỉ là y phục dính chút bụi trần.

"Ái phi." Giọng nói Lâm Tẫn nhu hòa hơn vừa rồi chút ít, nhưng vẫn mang theo lực đạo không dung nghi ngờ: "Nàng tạm thời lưu lại nơi này." Yến Kinh Tuyết ngước mắt, trong mắt phượng hoàng hư ảnh lóe lên một cái rồi biến mất, lại không giấu được vẻ lo âu không tan nơi sâu thẳm.

Nàng mẫn cảm bực nào?

Hoàng đế nhìn như đứng đến thẳng tắp, nhưng khí tức lộ ra dưới huyền bào kia, rõ ràng đã là ngọn đèn trước gió, hỗn loạn đến cực điểm.

Trận chiến vừa rồi kia, tuyệt không nhẹ nhàng như hắn thể hiện.

Nhưng nàng cái gì cũng không hỏi.

Chỉ là khẽ gật đầu, lúc liễm nhẫm hành lễ, đầu ngón tay không thể nhận ra siết chặt lại.

"Thần thiếp lĩnh chỉ." Nàng minh bạch sự suy tính của Lâm Tẫn.

Tiểu Hắc đang ở cửa ải thuế biến, cần người có thể tin được hộ pháp.

Nàng mang trong mình Phượng Hoàng Chân Hỏa, đối với khí tức ba động khi yêu thú thuế biến là mẫn cảm nhất, lưu lại nơi này là thích hợp nhất.

Lâm Tẫn gật đầu, không nói thêm lời nào, dẫn người bước vào Phá Hư Môn.

Kim quang lóe lên, thân ảnh biến mất. ...

Cùng lúc đó.

Bên trong Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận.

Hồng Linh một tập hồng y, lười biếng dựa ngồi trên một tảng đá đen, đối với phật quang phạm văn lưu chuyển bốn phía coi như không thấy.

Âm Chúc hoàn thị trận pháp, con ngươi đỏ ngầu lấp lóe: "Lão đại, Giới Thạch dư lượng thượng khả duy trì nửa tháng.

Trong lúc đó, đủ để mười vạn Thánh tộc chiến sĩ giáng lâm giới này." Hồng Linh thưởng thức Huyễn Hỏa Hồn Ấn, mạn bất kinh tâm: "Không sao.

Thông đạo nơi này, bất quá chỉ là món khai vị. " Ả ngước mắt, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu trận pháp, nhìn về phía Nam Uyên hoàng thành: "Đợi trận pháp lừa trọc này tiêu tán, bản tọa chém tên hoàng đế kia,

thân lâm hoàng thành...

Thông đạo nơi đó, mới là cánh cửa chân chính để Thánh tộc giáng lâm." Âm Chúc nghe vậy, hưng phấn đến ma văn toàn thân phát sáng: "Ngày Thánh tộc quân lâm thiên hạ, không xa!" Bộ Nhai lại hơi nhíu mày: "Lão đại, vẫn là cẩn thận chút.

Hoàng đế hôm nay... tổng cảm giác có chút không đúng." Hồng Linh khẽ cười: "Không đúng thì thế nào?

Thiên Môn không mở, hắn tuyệt không phải đối thủ của bản tọa.

Nếu Thiên Môn mở..." Trong mắt ả lướt qua một tia u quang sâu không thấy đáy: "Vậy hắn lại càng không phải là đối thủ." Dứt lời.

Ả đứng dậy, hồng ảnh lóe lên, đã tới sâu trong trận pháp.

Nơi đó nhìn như không có vật gì, nhưng nơi Hồng Linh đứng, hư không dưới chân thế mà hơi lõm xuống – phảng phất có vật vô hình gì đó đang nâng đỡ ả.

Nhìn kỹ lại, mới có thể phát hiện đó tịnh không phải hư không.

Mà là sống lưng của một con cự thú khổng lồ đến khó có thể tưởng tượng.

Thú khu ẩn nấp trong ma khí, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy lông tóc đen nhánh như kim thép không gió mà bay.

Một đôi cự mâu đỏ ngầu trong bóng tối sâu thẳm chậm rãi mở ra, ánh mắt nhìn đến đâu, ngay cả thiên địa chân khí cũng vì đó mà ngưng trệ.

Hồng Linh lười biếng nằm nghiêng trên lưng cự thú, ngửa đầu nhìn về phía dạ không lờ mờ có thể thấy được bên ngoài trận pháp, hít sâu một hơi.

Môi son khẽ mở, nỉ non như tình nhân nói nhỏ: "Phiến thiên địa

này...

Thật thơm a.” Mấy ngày trôi qua.

Nhờ vào thời gian lưu tốc của Long Uyên Động Thiên, cộng thêm sự hỗ trợ của Tạo Hóa Quả và chân khí hồn hậu, thương thế của mọi người đã khôi phục được tám chín phần.

Lâm Tẫn đứng dưới tàng cây Huyền Vận Tạo Hóa, sắc mặt trầm ngưng.

Cho dù tất cả mọi người trọng hồi đỉnh phong, đối mặt với một vị cường giả Thiên Nhân cảnh, thắng toán vẫn vô cùng mong manh.

Bất quá chỉ là diễn lại kết cục mấy ngày trước mà thôi.

Mà lần tới, Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận e rằng không còn kỳ hiệu nữa.

Hắn không cho rằng tên tà ma dị vực kia sẽ tồn tâm từ bi, chờ đợi bọn họ, duy chỉ có một con đường chết.

Đến lúc đó, cả Nhân tộc sẽ vĩnh viễn đọa vào nô dịch, vạn kiếp bất phục.

Huống chi...

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm đã gãy!

Bằng vào thủ đoạn hiện tại của bọn họ, lấy cái gì đi đối kháng Hồng Linh? "Bệ hạ." Tiêu Luyện chậm rãi đi tới, dung mạo khổ sở, thanh âm trầm thấp: "Tàng Kiếm Sơn Trang, Cửu Tiêu Thánh Tông cùng Thiên Diễn Tông đã thương nghị liên thủ, lấy kiếm khí phong lôi kết trận, hoặc là có thể ngắn ngủi kiềm chế tên tà ma kia, chế tạo một cơ hội trong nháy mắt.

Đến lúc đó lại do Bệ hạ ra tay, có lẽ... có thể có một tia thắng toán." Lão dừng một chút, trong mắt xẹt qua một tia quyết tuyệt: "Nếu

vẫn không được, liền lấy nhân mạng đi điền!

Dù là Khấu Thiên cảnh, chỉ cần không tiếc đại giới, chưa hẳn không thể chém giết nó!" "Đại giới?" Lâm Tẫn lắc đầu, trong giọng nói thấu ra vẻ băng lãnh thanh tỉnh.

Dưới Thiên Nhân cảnh, tất cả đều như sâu kiến.

Tên tà ma kia chu thân ma khí ngập trời, dưới Khấu Thiên cảnh ngay cả tới gần cũng khó, trong khoảnh khắc liền sẽ bị xâm thực trọng thương.

Chiến thuật biển người?

Hắn bây giờ đi nơi nào kiếm ra nhiều tử sĩ Khấu Thiên cảnh như vậy? "Phù..." Lâm Tẫn thở dài ra một ngụm trọc khí, bàn tay vô ý thức ấn tại đai lưng bên hông, bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó, nghiêng đầu hạ lệnh: "Truyền tin các tông, không tiếc bất cứ giá nào, sưu tầm Long Hồn Tinh cùng Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo!

Còn có..." Trong mắt hắn xẹt qua một tia cười khổ vi bất khả sát: "Long Vương lân phiến." Nếu Xích Tiêu Hỏa Long có thể lại lần nữa tiến giai, đột phá tới Khấu Thiên cảnh hậu kỳ, bằng vào nhục thân cường hãn cùng thiên phú thần thông của Long tộc, có lẽ còn có thể cùng Hồng Linh chu toàn một hai.

Nhưng...

Long Vương lân phiến, xưa nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết viễn cổ, hi vọng tìm được mong manh như khói.

Phân phó như vậy, cùng nói là bố cục, không bằng nói là... trong tuyệt cảnh tự cho mình một chút an ủi hư ảo.

Tiêu Luyện cùng Diệp Đình Uyên liếc nhau, tuy trong lòng nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều, lập tức truyền lệnh tông môn.

Chương 424

Rời khỏi Long Uyên Động Thiên, Lâm Tẫn đi thẳng đến Ngự Thư Phòng.

Hắn ngồi xuống long ỷ.

Ngoài cửa sổ đang là tịch dương trầm xuống, tia sáng hôn hoàng bò qua song cửa, nhưng không mang đến chút nào noãn ý, chỉ càng làm cho điện nội thêm trống trải trầm tịch.

Ngón tay hắn dùng sức day day huyệt thái dương đang giật thình thịch, sắc mặt âm trầm.

Chỉ còn một tháng.

Nếu trong một tháng này vẫn nghĩ không ra cách chém giết Hồng Linh, thiên hạ tất vong. "Chẳng lẽ...

Thiên Cơ Các dự ngôn, sai?" Hắn thấp giọng tự nói.

Y theo Thiên Cơ Các dự ngôn, thiên hạ đại kiếp sắp tới, giang hồ khuynh phúc, vạn tông tịch diệt.

Mà biến số duy nhất kia, liền ở tại triều đình.

Hắn vốn tưởng rằng, chính mình xuyên việt mà đến, thân phụ Hệ thống, đánh vỡ lời nguyền hoàng thất huyết mạch không thể đạp nhập Lục Địa Thần Tiên, chính là cái biến số kia.

Hiện nay xem ra, có lẽ... cũng không phải là như thế.

Thiên môn không mở, Thiên đạo nói thẳng hắn "chưa đủ tư cách", Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm đoạn liệt...

Đủ loại dấu hiệu tựa hồ đều đang nói, hắn tịnh phi ứng kiếp chi nhân. "Chẳng lẽ, biến số tịnh phi Trẫm, mà là...

Minh nhi?" Trong lòng Lâm Tẫn hơi động.

Nếu là Thái tử Lâm Minh, với tư chất Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, nếu có được mười năm thời gian trưởng thành, lại chấp chưởng trấn tông thần kiếm của Tàng Kiếm Sơn Trang, chém giết Hồng Linh xác thực có khả năng.

Nhưng Nhân tộc... còn chờ được mười năm sao? "Bệ hạ." Hải công công rón rén tiến lên, khom người bẩm báo: "Thiên Thính Giám sát lĩnh cầu kiến." "Chuẩn." Lâm Tẫn thu liễm suy nghĩ.

Chỉ thấy Tiểu Hòa bước nhanh đi vào, tu vi đã đạt tứ phẩm, tuy không tính là cao, nhưng tiến cảnh đã xưng tụng không tệ. "Thần, khấu kiến Bệ hạ." "Bình thân." "Tạ Bệ hạ." Tiểu Hòa đứng dậy, hai tay dâng lên hai phong mật tín: "Khải bẩm Bệ hạ, Lang Đình cùng Nam Cương truyền đến chiến báo tiền tuyến." Lâm Tẫn triển khai thư tín, ánh mắt đảo qua, không khỏi hơi nhướng: "Cái tên Thác Bạt Chước này, ngược lại là có chút bản sự." Tình báo hiển thị, Thác Bạt Chước dùng thiết oản thu phục các bộ tộc thảo nguyên, tụ binh năm mươi vạn mãnh công Trấn Huyền Đài.

Bàn Thạch Quân cùng Thần Cơ Doanh tuy ỷ vào Hồng Di Đại Pháo miễn cưỡng kích lui địch quân, tự thân cũng thương vong thảm trọng, hỏa pháo tổn hao càng là to lớn.

Mấu chốt ở chỗ, bản thân Thác Bạt Chước vậy mà tự mình lấy được cơ duyên tày trời, tu vi đã tới Khấu Thiên tam trọng!

May mà La Bạt Vượng đã chạy tới Trấn Huyền Đài tọa trấn, nếu không, cho dù Trấn Huyền Đài hiểm trở, lại có hỏa pháo chi lợi, cũng khó cản uy thế võ giả Khấu Thiên cảnh.

Dù là như thế, La Bạt Vượng lấy tu vi Khấu Thiên tứ trọng kịch chiến cùng hắn ba trăm hiệp, nhưng vẻn vẹn bình phân thu sắc.

Chiến lực chân thực của Thác Bạt Chước có thể xưng kinh người. "Lang Đình, không nổi lên được sóng gió lớn." Lâm Tẫn đạm nhiên nói khẽ.

Nhạc Phi đã suất lĩnh đệ tử Hạo Thiên Tông cùng ngoại giáo Tàng Kiếm Sơn Trang, Nhị trưởng lão Thạch Tranh các loại trì viện Trấn Huyền Đài.

Hai tên Khấu Thiên cảnh tọa trấn, cộng thêm tông môn tinh nhuệ cùng hỏa pháo chi lợi, Thác Bạt Chước tung có năm mươi vạn thiết kỵ, cũng khó xuôi nam thốn tiến.

Hiện tại chỉ xem Nhạc Phi cần dùng bao lâu, có thể đem toàn bộ thảo nguyên nạp vào bản đồ Đại Uyên.

Tùy theo, ánh mắt của hắn rơi vào phong thư thứ hai.

So với Lang Đình giằng co, chiến tuyến Nam Cương ngược lại là thuận lợi rất nhiều.

Lữ Bố lĩnh Hãm Trận Doanh huề Hỏa Súng Doanh quét ngang mà ra, đã tiêu diệt hơn mười vạn Nam Tĩnh Quân, thế đẩy tới như hồng thủy.

Giả dĩ thời nhật, Hãm Trận Doanh liền có thể công nhập phúc địa Nam Cương, tảo bình Bách Việt các bộ, phục quy vương hóa.

Chỉ là...

Lâm Tẫn chau mày dần dần nhăn lại.

Nam Cương chiến sự kịch liệt như thế, từ đầu tới đuôi, Lâm Kiêu vậy mà chưa hiện thân một lần.

Điều này cực không tầm thường.

Đường đường Trấn Nam Vương, dưới trướng đại quân tổn binh hao tướng, há có thể không lộ diện chút nào?

Chẳng lẽ không sợ quân tâm triệt để sụp đổ sao? "Đã từng phát hiện tung tích Lâm Kiêu chưa?" Lâm Tẫn buông xuống thư tín, nâng mắt nhìn về phía Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa lắc đầu: "Hồi Bệ hạ, mấy tổ phi điểu ngày đêm tuần thị quanh Nam Cương, đến nay chưa thấy thân ảnh Lâm Kiêu." "Kỳ quái..." Lâm Tẫn ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, trong lòng luồng bất an kia dần dần rõ ràng.

Lâm Kiêu, tất định đang âm thầm mưu đồ cái gì. "Đường Môn cùng Thanh Hư Quan, đã từng tham chiến?" "Đến nay nhưng chưa tham chiến." Tiểu Hòa đáp: "Trước mắt chiến trường chỉ thấy Nam Tĩnh Quân cùng binh lực một bộ phận bộ tộc Bách Việt." Lâm Tẫn tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt hơi khép, trong đầu suy nghĩ phi chuyển.

Cảm giác áp bách như mưa gió sắp đến kia càng phát ra nồng đậm. "Trẫm biết rồi, lui xuống đi." Một lát sau, hắn phất phất tay.

Tiểu Hòa hành lễ thối lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn bưng lên chén trà bên tay, vừa đưa tới bên môi. **[Đinh]** Một đạo thanh âm Hệ thống đề thị băng lãnh đột ngột mãnh liệt nổ vang trong đầu hắn!

Lâm Tẫn cánh tay run lên, nước trà nóng hổi trong chén nghiêng đổ mà ra, vẩy đầy ngự án. **[Ảnh Sát Vệ Chỉ huy sứ Lâm Uyên, chiến tử!]** "Cái gì!?" Lâm Tẫn bỗng nhiên đứng dậy.

Trong mắt hãi nhiên cùng sát ý đan xen, hóa thành uy áp khủng bố như thực chất, ầm vang càn quét toàn bộ Ngự Thư Phòng! "Bành!" Hải công công vội vàng không kịp chuẩn bị, bị cỗ khí lãng kia hung hăng hất bay, lưng đập mạnh vào trên lương trụ, phun ra một ngụm máu tươi.

Cung nữ thái giám trong điện đều rạp xuống đất, run lẩy bẩy, giống như đặt mình trong hàn đông.

Trong mắt Lâm Tẫn duệ quang như đao, sát ý hầu như ngưng thành băng sương.

Lâm Uyên tuy chỉ là Tông Sư đỉnh phong, nhưng có Ảnh Sát Vệ phối hợp, thiện ẩn thiện độn, tung sử bất địch, thoát thân ứng đương không khó.

Trừ phi... là bị người dùng thực lực tuyệt đối, một kích trấn sát, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có!

Nhưng Lâm Uyên tịnh chưa tiến về bất kỳ chiến trường chính nào.

Hắn phụng mệnh trấn thủ yếu đạo đường thủy, phòng chính là Lâm Kiêu lợi dụng ám tuyến Thẩm gia hướng nội lục thẩm thấu binh lực.

Đột nhiên, một đạo hàn quang xẹt qua trong đầu Lâm Tẫn!

Chiến trường Nam Cương, Đường Môn cùng Thanh Hư Quan đến nay chưa từng lộ diện...

Chẳng lẽ, nhân mã của bọn chúng đã sớm lặng lẽ bắc thượng, trực phác đường thủy?

Nếu thật là cao thủ hai tông tề xuất, Lâm Uyên đích xác... hung nhiều cát ít. "Bệ hạ!" Tiểu Hòa vừa rồi rời đi đã đi mà quay lại, sắc mặt trắng bệch, bước nhanh quỳ xuống: "Đường thủy... mất khống chế rồi!" Lâm Tẫn gắt gao đè nén lửa giận cùng sát ý đang sôi trào trong lồng ngực, chậm rãi ngồi trở lại long ỷ, thanh âm băng hàn thấu xương: "Nói rõ ràng." "Vừa nhận được phi điểu cấp báo, quanh đường thủy xuất hiện lượng lớn cao thủ không rõ lai lịch, phát động đột tập đối với Ảnh Sát Vệ, Chỉ huy sứ Lâm Uyên hắn... lực chiến mà chết!" Lâm Tẫn nghe xong, trên mặt vậy mà không gợn sóng, chỉ hờ

những gật đầu. "Trẫm, đã biết." Tiểu Hòa sững sờ.

Chỉ huy sứ chiến tử, đường thủy ngộ tập, Bệ hạ vì sao bình tĩnh như thế?

Nàng cắn môi, kiên trì nói: "Bệ hạ, thân phận người xuất thủ nghi là..." "Không quan trọng." Lâm Tẫn phất tay một cái, khóe miệng khơi gợi lên một vệt đường cong không chút nhiệt độ: "Lui ra." Tiểu Hòa đầy bụng nghi hoặc nhưng không dám hỏi nhiều, khom người lui ra.

Ngự Thư Phòng một lần nữa trở về vẻ tử tịch.

Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, trong đôi long mâu thâm thúy kia, sát cơ sâm hàn như thủy triều dũng động.

Hắn cất bước đi ra phía ngoài, bước đi không tiếng động, lại đạp cho người ta trong lòng phát lạnh.

Chương 425

Hắn tịnh không phải không giận, mà là giận đến cực hạn.

Còn việc kẻ động thủ là ai... quan trọng sao?

Vô luận phía sau màn là ai, dám động đến người của Lâm Tẫn hắn, liền chỉ có một kết cục.

Chết.

Đi đến ngoài điện Long Uyên, chính gặp Tiêu Luyện cùng Diệp Đình Uyên kết bạn mà ra.

Hai người cảm nhận được sát ý lẫm liệt chưa từng thu liễm trên người Lâm Tẫn, đều là trong lòng run lên. "Bệ hạ, phát sinh chuyện gì?" Lâm Tẫn bước chân chưa ngừng, thanh âm như kim thạch giao kích: "Đường thủy ngộ tập, ám tuyến bị đoạt, Lâm Uyên... tuẫn quốc rồi." Hai người đồng tử co rụt lại, nháy mắt minh bạch sát ý của Bệ hạ từ đâu mà đến.

Tiêu Luyện lập tức khom người: "Bệ hạ, thần thỉnh mệnh, tức khắc tiến về túc thanh bọn đạo chích!" Lâm Tẫn đã đứng định trước Cánh Cửa Phá Hư, nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu. "Mối thù của Lâm Uyên, Trẫm tự mình báo." Hắn nghiêng mặt qua, ánh mắt như điện: "Hai người các ngươi, tức khắc phân phó Nam Cương cùng Trấn Huyền Đài, hiệp trợ Lữ Bố, Nhạc Phi, dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc chiến sự.

Sau nửa tháng, vô luận chiến huống như thế nào, hồi kinh phục mệnh!" "Thần, tuân chỉ!" Không cần nói thêm nhiều lời, Lâm Tẫn một bước đạp nhập quang môn.

Ngoài dãy núi Nam Cao.

Cảnh tượng trước mắt lưu chuyển, Yến Kinh Tuyết trước tiên cảnh tỉnh, cho đến khi thấy rõ là Lâm Tẫn mới thở phào nhẹ nhõm. "Bệ hạ." "Ân." Lâm Tẫn ánh mắt đảo qua bốn phía, thần sắc như cũ lãnh tuấn: "Mấy ngày nay, nhưng còn bình tĩnh?" Yến Kinh Tuyết bẩm: "Hồi Bệ hạ, hết thảy như thường.

Trận pháp nơi sâu Nam Cao dưới sự chủ trì của hai vị đại sư Trí Minh, Trí Hoành vận chuyển bình ổn, tịnh không dị động." Lâm Tẫn khẽ vuốt cằm.

Chuyện trận pháp hắn tịnh không quá lo lắng.

Hệ thống xuất phẩm, xưa nay không phải phàm phẩm.

Chỉ là... sau khi tà ma bị phong ấn, thú triều Nam Cao cũng theo đó lắng lại.

Là nhân ma khí tiêu tán mà lui, hay là... tiếp nhận một loại mệnh lệnh nào đó, tạm thời ẩn nấp?

Ánh mắt hắn rơi vào Tiểu Hắc vẫn đang ngủ say cách đó không xa.

Yêu lực trong cơ thể nó càng phát ra bàng bạc, nhưng cơ hội đột phá tựa hồ còn chưa tới. "Bệ hạ thân lâm, là vì chuyện gì?" Yến Kinh Tuyết phát giác được hàn ý áp ức đến cực điểm trên người Lâm Tẫn, không khỏi nhẹ giọng hỏi thăm.

Lâm Tẫn không có trả lời.

Hắn chỉ phất tay áo vung lên. "Ngang!" Long ngâm thanh việt vang vọng núi non, thân ảnh Xích Tiêu Hỏa Long to lớn phá không hiện ra, xích lân như lửa, long uy hạo đãng.

Thân ảnh Lâm Tẫn lóe lên, đã đạp lập trên đầu rồng tranh vanh.

Y bào phần phật, tóc đen tung bay. "Đi sông Thanh Dặc." Thoại âm

chưa dứt, Hỏa Long vẫy đuôi dài, hóa thành một đạo hồng quang màu đỏ, xé rách trường không, chuyển thuấn biến mất bên ngoài quần sơn.

Yến Kinh Tuyết nhìn qua vết tích nóng rực tàn lưu chân trời, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Bệ hạ luôn luôn thâm bất khả trắc lưu lộ ra sát ý trần trụi như thế?

Sông Thanh Dặc, đầu mối then chốt đường thủy.

Gió sông hạo đãng, hơi nước tinh nồng, ẩn ước còn tàn lưu một tia huyết khí chưa tan.

Lâm Tẫn đứng trên đầu rồng, đôi mắt hơi khép, thần thức bàng bạc như tấm lưới lớn vô hình, nháy mắt bao trùm mấy chục dặm bờ sông.

Mỗi một tấc đất đai, mỗi một tia khí tức, đều chiếu rọi tâm gian.

Bỗng nhiên, mi tâm hắn khẽ động.

Hướng Đông Nam, ngoài ba dặm, trong đống đá loạn bên sông, một đạo khí tức yếu ớt nhưng quen thuộc đang kiệt lực ẩn nặc. "Tìm được ngươi." Thân ảnh Lâm Tẫn từ đầu rồng biến mất, một khắc sau đã xuất hiện trên bãi đá loạn. "Ra đi." Thanh âm bình đạm nhưng ẩn chứa ý chí không dung làm trái.

Hư không phía trước hơi vặn vẹo, một bóng đen lảo đảo hiển hiện, quỳ một chân trên đất.

Hắn toàn thân là thương, hắc y vỡ vụn, lộ ra gương mặt trẻ tuổi nhưng bố mãn vết máu, trong một đôi mắt đều là tơ máu cùng bi thống. "Thuộc hạ... tham kiến Bệ hạ!" Thanh âm nghẹn ngào, hầu như khó có thể thành lời.

Lâm Tẫn nhìn hắn, ánh mắt như cổ tỉnh không gợn sóng: "Bọn

chúng, đi hướng nào?" "Phía Đông!" Ảnh Sát Vệ cắn răng nói: "Quan sát thân hình lộ số, tựa là người trong tông môn, tu vi cực cao, chúng ta... ngăn không được." Lâm Tẫn gật gật đầu, ánh mắt rơi vào một chỗ trên mặt sông, phảng phất xuyên thấu ba đào, nhìn thấy trung hồn đang trầm mặc. "Đem di thể Lâm Uyên tử tế tìm về." Thanh âm hắn trầm thấp nhưng mang theo quyết đoán không thể nghi ngờ: "Hộ tống hồi kinh, dùng lễ Hầu tước, hậu táng." Ảnh Sát Vệ toàn thân chấn động, trùng điệp dập đầu, yết hầu nghẹn ngào: "...Rõ!

Thuộc hạ, tuân chỉ!" Quay người, trọng hồi đầu rồng.

Xích Tiêu Hỏa Long phát ra một tiếng trường ngâm chấn thiên, long khu xoay chuyển, hướng về phía Đông chân trời tật chới mà đi!

Thân phận?

Duyên cớ?

Hắn không quan tâm.

Hắn chỉ cần tìm tới bọn chúng.

Sau đó, nghiền nát bọn chúng.

Đông hành ba trăm dặm, trong dãy núi thương mang, một chỗ hẻm núi ẩn tế.

Thần thức Lâm Tẫn giống như lưới săn chuẩn xác nhất, khóa chặt mấy chục đạo khí tức đang tụ tập trong cốc.

Trong đó vi thủ một đạo, khí cơ hồn hậu bàng bạc, thình lình là cao thủ Khấu Thiên cảnh ngũ trọng!

Đẳng cấp thực lực này xác thực đủ để trước khi Ảnh Sát Vệ phản ứng kịp, đem bọn họ cùng Lâm Uyên nhất cử trấn sát.

Xích Tiêu Hỏa Long bàn toàn trên bầu trời hẻm núi, đầu hạ bóng đen to lớn.

Lâm Tẫn một bước đạp ra, đứng trên hư không.

Tịnh không cố ý phóng thích khí thế, nhưng đế vương uy áp vô hình kia đã như thiên khung khuynh phúc, đem trọn tòa hẻm núi triệt để phong tỏa. "Cút ra đây." Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng nổ vang bên tai mỗi một người trong cốc, băng lãnh triệt cốt.

Hẻm núi sâu chỗ, một mảnh tử tịch.

Chợt, mấy chục thân ảnh bị bách hiển hiện, từng cái sắc mặt trắng bệch, giống như bị bàn tay vô hình bóp lấy yết hầu, bước đi liên gian.

Vi thủ là một tên lão giả áo bào tím, trước ngực thêu đạo văn "Thanh Hư" rõ ràng.

Hắn ngẩng đầu nhìn thấy huyền hắc long bào trên người Lâm Tẫn, cùng ánh mắt hờ hững bao quát kia, sợ đến hồn phi phách tán, bản năng liền muốn bỏ trốn.

Lại phát hiện không gian bốn phía kiên như tường sắt, ngay cả ngón tay chính mình đều không thể động đậy mảy may! "Bệ...

Bệ hạ!" Đoạn Kỳ, quan chủ Thanh Hư Quan, thanh âm run rẩy: "Việc, việc này là ý gì?

Thanh Hư Quan ta tịnh chưa xúc phạm vương pháp a!" Lâm Tẫn đánh giá hắn, mi phong hơi nhướng: "Thanh Hư Quan?" Hắn bỗng nhiên cười, trong nụ cười không có nửa phần nhiệt độ.

Trong lòng Đoạn Kỳ sợ hãi điên cuồng sinh sôi.

Hắn vạn lần không ngờ tới, Hoàng đế báo thù đến nhanh như thế, chuẩn xác như thế! "Bệ hạ tha mạng!

Tha mạng a!" Đoạn Kỳ triệt để sụp đổ: "Là có người sai sử!

Ta có thể nói cho ngài phía sau màn hắc thủ là ai!

Chương 426

Chỉ cầu Bệ hạ phóng Thanh Hư Quan ta một con đường sống!" "A." Lâm Tẫn chỉ phát ra một tiếng cười nhạo khinh miệt.

Hắn giơ tay, cách không hư nắm. "Ách a!" Đoạn Kỳ thảm hào một tiếng, cả người bị lực lượng vô hình xách giữa không trung, tứ chi vặn vẹo, giống như bị đóng đinh tại trên hình giá trong suốt.

Trong đôi mắt Lâm Tẫn, bỗng nhiên xẹt qua một vệt màu ám kim u thúy vô cùng. **Chúc Long Chi Khuy!** Sát na gian, ký ức Đoạn Kỳ giống như sách vở lật ra, phi tốc xẹt qua trước mắt Lâm Tẫn.

Thanh Hư Quan quan chủ...

đầu nhập vào Lâm Kiêu... bói toán hiển thị Lâm Kiêu chính là "Thiên mệnh chi tử"... muốn thành Hộ quốc tông môn... một luồng ma khí ẩn hối xuyên cải thiên cơ kia...

Trong mắt Lâm Tẫn hàn quang càng thịnh.

Quả nhiên có liên quan tới tà ma, dù là chỉ là gián tiếp xuyên cải.

Hắn tiếp tục sưu tầm, lược bỏ những việc vụn vặt không quan trọng, đi thẳng vào hạch tâm.

Tuy nhiên chưa thể trực tiếp tìm tới cụ thể hạ lạc cùng hoàn chỉnh âm mưu của Lâm Kiêu, nhưng lại tại góc ký ức của Đoạn Kỳ, phát hiện vị trí ẩn tàng của thế lực Thanh Hư Quan còn lại cùng tàn dư Thẩm gia!

Lại là ở nơi đó? "Khó trách Đường Môn, Thẩm gia, Thanh Hư Quan có thể bằng không tiêu thất, nguyên lai có người khác tương trợ!" Ngữ tốc Lâm Tẫn bình thản, nhưng từng chữ ngàn cân, giống như tuyên án cuối cùng: "Đã như vậy, vậy Trẫm liền phát thiện tâm,

tiễn các ngươi, quy tây!" Lâm Tẫn thần tình hờ hững, quan sát Đoạn Kỳ đang than nhuyễn trên mặt đất, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Người sau bờ môi sỉ sách, tiếng cầu xin tha thứ vỡ vụn còn chưa hoàn toàn ra khỏi miệng. "Phốc xuy!" Lâm Tẫn phất tay áo vung lên.

Một đạo chân khí kiếm mang ngưng như thực chất bằng không tốc biến, trong nháy mắt xuyên thủng xương đầu gối hai chân Đoạn Kỳ, phát ra tiếng vỡ vụn làm người ta ghê răng! "A!!!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương xé rách sự tử tịch của hẻm núi.

Đan điền Đoạn Kỳ bị triệt để phong tử, ngay cả vận công giảm bớt thống khổ đều làm không được, thuần túy, phóng đại gấp mười kịch thống giống như thủy triều bao phủ mỗi một tấc thần kinh của hắn.

Hắn co quắp trên mặt đất, hai chân vặn vẹo với góc độ quỷ dị, máu tươi ồ ồ tuôn ra, nhuộm đỏ bùn đất dưới thân.

Trong mắt Lâm Tẫn hàn băng chưa tiêu, ngược lại nhân tiếng kêu thảm thiết này, ngọn lửa giận vì Lâm Uyên nơi đáy mắt càng thiêu đốt kịch liệt.

Nghĩ đến Lâm Uyên, nghĩ đến những bộ hạ trung thành cảnh cảnh lại thảm tao tàn sát, lại chiết tổn tại trong tay hạng người tham sống sợ chết, thấy lợi quên nghĩa như thế này...

Sát ý liền như độc dược ăn mòn xương cốt, gặm nhấm lý trí của hắn.

Hắn ngón tay búng nhẹ, mấy sợi chân khí tế như sợi tóc nhưng sắc bén vô thất chui vào thể nội Đoạn Kỳ.

Tịnh không trí mệnh, lại chuyên chọn những tiết điểm kinh mạch mẫn cảm nhất, yếu ớt nhất của nhân thể mà du tẩu, cắt chém, giảo động.

Đó là thống khổ còn tinh chuẩn hơn lăng trì, còn tra tấn hơn lửa luyện ngục, tịnh không tác dụng lên da thịt, mà là trực tiếp tồi tàn thần hồn cảm nhận được "thống giác" bản thân.

Tiếng thảm hào của Đoạn Kỳ biến điệu.

Từ cao vút đến khàn khàn, lại đến chỉ còn lại tiếng hơ hơ như cái bễ rách, thân thể không bị khống chế run rẩy, co rút, nhãn cầu lồi ra, dung mạo vặn vẹo đến không thành nhân hình.

Thời gian một chút xíu trôi qua.

Nửa canh giờ.

Đối với Đoạn Kỳ mà nói, dài dằng dặc giống như luân hồi ngàn trăm thế trong vực sâu thống khổ vô tận.

Thống khổ cực hạn ban đầu dần dần thối lui, tịnh không phải biến mất, mà là ý thức của hắn tại dưới sự tra tấn siêu hạn giằng co bắt đầu sinh ra cảm giác bóc ra.

Ánh mắt trở nên trống rỗng, đồng tử tan rã, đối với bất kỳ thủ đoạn Lâm Tẫn thi gia về sau, vô luận là đâm nhói như châm hay là tiếng vang trầm đục khi xương cốt bị nghiền ép từng tấc, hắn đều không phản ứng chút nào, trên mặt chỉ còn lại một mảnh chết lặng trắng xóa, phảng phất linh hồn đã sớm vỡ vụn, chỉ lưu lại một bộ khu xác trống rỗng.

Lâm Tẫn dừng tay.

Nhìn "thứ" không chút sinh khí nào trên mặt đất này, trong mắt chỉ có băng lãnh chán ghét. "Hạng người cặn bã như ngươi." Hắn chậm rãi mở miệng, trong thanh âm tôi luyện hàn ý đủ để đông kết linh hồn: "Ngay cả tư cách xuống địa ngục cũng không có." Sát na thoại âm rơi xuống, hắn tịnh chỉ như kiếm, hư không điểm một cái.

Không có thanh thế kinh thiên động địa.

Chỉ thấy khu thể Đoạn Kỳ, cùng với vết máu ô uế dính trên người hắn, y vật vỡ vụn, thậm chí bản nguyên hồn phách đang tan rã kia...

đều giống như bị cục tẩy vô hình xóa đi vết bẩn, từ mắt cá chân bắt đầu, từng tấc hóa thành quang trần nhỏ bé nhất, im hơi lặng tiếng tiêu tán trong không khí.

Hình thần câu diệt, bất nhập luân hồi, vĩnh tuyệt tại thế.

Ánh mắt chuyển hướng đệ tử Thanh Hư Quan khác đang mặt không còn chút máu, run như cầy sấy trong cốc, trong mắt Lâm Tẫn không có chút nào thương hại.

Tay áo lần nữa huy động, chân khí bàng bạc hóa thành một trận gió yên diệt vô hình, càn quét mà qua.

Gió dừng, mấy chục thân ảnh giống như điêu khắc cát lở tán, ngay cả một tia vết tích đều chưa từng lưu lại, phảng phất bọn họ chưa từng tồn tại trên thế gian này.

Giải quyết xong.

Xích Tiêu Hỏa Long chở Lâm Tẫn, tịnh chưa lập tức bay đi nơi ẩn thân trong ký ức Đoạn Kỳ, mà là long thủ hất lên, lại lần nữa phá vỡ tầng mây, đi vòng vèo về hạch tâm dãy núi Nam Cao.

Trấn Ma đại trận quang vựng lưu chuyển.

Hai vị lão tăng Trí Minh cùng Trí Hoành bàn tọa trận nhãn, râu tóc bạc trắng, dung mạo túc mục, không dám có chút nào giải đãi, lấy phật lực thâm hậu duy trì lấy trận pháp bình ổn vận chuyển.

Lâm Tẫn thân hình phù hiện, chậm rãi tiến lên. "Hai vị phương trượng." Trí Minh, Trí Hoành nghe tiếng, đồng thời thu công, hai tay hợp thập, khom người hành lễ: "A Di Đà Phật, kiến quá Bệ hạ." Trí Minh nói: "Bệ hạ, đại trận hết thảy như thường, tịnh không dị dạng." Lâm Tẫn lắc đầu: "Trẫm tới đây, tịnh không phải vì đại trận." Môi

hắn khẽ động, dùng pháp môn truyền âm nhập mật, đem sự tình đường thủy, Thanh Hư Quan gây nên, cùng chút ít ẩn bí tham tra được, vắn tắt cáo tri.

Hai vị lão tăng nghe xong, trên mặt già nua đồng thời xẹt qua một tia kinh ngạc khó mà che giấu, lập tức hóa thành thán tức thâm trầm.

Trí Hoành thở dài một tiếng, nhắm mắt nói: "A Di Đà Phật.

Tự gây nghiệt, không thể sống.

Bệ hạ... không cần hỏi thăm ý bần tăng." Trí Minh cũng chậm rãi gật đầu, thấp tụng phật hiệu, thái độ đã minh bạch.

Lâm Tẫn gật đầu: "Trẫm, đã biết." Thân ảnh nhoáng một cái, đã từ nguyên địa biến mất.

Phương Tây cực viễn chi địa.

Có một vùng sơn mạch quanh năm bao phủ trong thất thải hà quang, phạm xướng ẩn ẩn, đàn hương lượn lờ.

Sơn môn dùng lưu ly tinh xảo trơn bóng xây thành, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra quang trạch như mộng ảo, không nhiễm trần tục, thánh khiết trang nghiêm.

Nơi này chính là một trong tam đại thánh địa Phật môn, Lưu Ly Tịnh Thổ.

Tông nội đều là nữ tăng, tố y giày cỏ, dung nhan đa số điềm tĩnh tú mỹ.

Giờ phút này, đại đa số người đang ở các nơi điện đường, tịnh thất, nhắm mắt tụng kinh, thần tình chuyên chú, bảo tướng trang nghiêm, nghiễm nhiên một phái đắc đạo cao tăng, thế ngoại tịnh thổ khí tượng. "Lưu Ly Tịnh Thổ!" Một tiếng quát hỏi chấn thiên ẩn chứa nộ ý vô cùng cùng đế vương uy áp, đẩu nhiên nổ vang!

Giống như cửu tiêu thần lôi đánh xuống, hung hăng nện ở trên mảnh tịnh thổ tường hòa này!

Oanh...

Ca sát!

Thất thải hộ sơn đại trận bao trùm toàn bộ Lưu Ly Tịnh Thổ, ngay cả một hơi cũng chưa thể chống đỡ.

Dưới sự xung kích của thanh lãng cùng uy áp khủng bố kia, giống như lưu ly thúy nhược, nháy mắt vỡ nát thành đầy trời quang điểm! "Ách a!" "Chuyện gì xảy ra?!" Chúng nữ tăng như lâm đại địch, nhao nhao biến sắc.

Bản năng muốn vận chuyển phật lực chống cự.

Lại hãi nhiên phát hiện, một cỗ uy áp hạo hãn như thiên địa khuynh phúc đã giáng lâm, đem các nàng gắt gao đóng đinh tại chỗ, ngay cả một ngón tay đều không thể động đậy!

Dù là Phương trượng Lưu Ly Tịnh Thổ đang bàn tọa nơi sâu nhất chủ điện - Trí Lưu.

Một vị nữ ni nhìn qua bất quá chừng ba mươi, dung mạo giảo hảo trang nghiêm, giờ phút này cũng không cách nào di động mảy may.

Nàng tiếu kiểm trắng bệch, thái dương rịn ra mồ hôi mịn.

Trong con ngươi bình tố thanh triệt trí tuệ kia, tràn đầy ngưng trọng chưa từng có, cùng một tia bị nàng kiệt lực ẩn tàng, nhưng y nguyên tiết lộ ra chút ít...

Chương 427

hoảng sợ!

Trên cao không.

Lâm Tẫn đạp lập hư không, huyền hắc long bào trong cương phong phần phật rung động.

Sau lưng hắn, Xích Tiêu Hỏa Long uyển chuyển bàn cứ, đầu rồng to lớn rủ xuống, thụ đồng màu vàng óng băng lãnh quan sát mảnh "Thánh địa" phía dưới này.

Long uy cùng đế uy đan xen dung hợp, hình thành khí tràng khủng bố khiến thiên địa thất sắc, ép tới tất cả mọi người ngạt thở.

Dung mạo Lâm Tẫn một mảnh băng phong, duy có sâu trong đồng tử, sát ý gần như thực chất kia, giống như hỏa sơn áp ức vạn năm, đang điên cuồng dâng lên, dũng động!

Đường Môn, Thẩm gia, Thanh Hư Quan...

Khó trách có thể dưới mí mắt hắn và Thiên Thính Giám gần như "bằng không tiêu thất"!

Căn nguyên ở chỗ này.

Tại trên người đám lừa trọc nữ tụng từ bi, thân khoác cà sa này!

Là bọn chúng, lợi dụng một loại bí pháp cao thâm nào đó của Phật môn, dùng chướng nhãn pháp cùng thuật che đậy cảm giác, mê hoặc triều đình, cũng ngu lộng thiên hạ!

Như thế xem ra, cái Lưu Ly Tịnh Thổ này, e rằng mới là tông môn sớm nhất đầu nhập vào Lâm Kiêu!

Ẩn tàng cực sâu, diễn kỹ cực tốt, làm người ta phát lạnh.

Trước đó triều đình phái người liên lạc cùng kháng tà ma, tư thái nghĩa phẫn điền ưng, khái nhiên đáp ứng của bọn chúng, hiện nay nghĩ đến, bất quá là trò cười triệt đầu triệt đuôi!

Lâm Tẫn thân hình chậm rãi hạ xuống, đặt chân lên quảng trường lát bằng lưu ly.

Bước chân hắn rơi xuống đất không tiếng động, nhưng uy áp khủng bố giữa thiên địa lại không giảm chút nào, ngược lại càng thêm mấy phần trầm ngưng.

Xích Tiêu Hỏa Long gầm nhẹ một tiếng, long viêm tại hầu gian ẩn ước lưu chuyển, long mâu băng lãnh khóa chặt mỗi một thân ảnh phía dưới.

Bất kỳ dị động nào, đều sẽ nghênh đón đả kích hủy diệt tính. "Ngươi, chính là Phương trượng?" Ánh mắt Lâm Tẫn, như hai thanh lợi kiếm, đâm thẳng Trí Lưu đang bị bách quỳ ngồi dưới đất ở phía trước nhất.

Trí Lưu trong lòng kịch chấn.

Cưỡng ép đè xuống khí huyết cuồn cuộn cùng sợ hãi, cố gắng để thanh âm bảo trì bình ổn, thậm chí mang theo một tia uấn nộ bị mạo phạm: "Bệ hạ!

Ngài đây là ý gì?

Tưởng thật coi Lưu Ly Tịnh Thổ ta, là quả hồng mềm mặc người nắm hay sao?!" "Bốp!" Tiếng tát tai thanh thúy vang lượng.

Cắt đứt chất vấn của nàng, càng đánh nát trấn định nàng đang gượng chống.

Lâm Tẫn thậm chí chưa từng di động bước chân, chỉ là cách không trở tay phẩy một cái.

Một cỗ cự lực không thể kháng cự hung hăng quất vào trên mặt Trí Lưu, đem cả người nàng rút đến lăng không bay lên.

Giống như búp bê vải rách đập mạnh vào tường điện lưu ly phía sau, tường thể nháy mắt nứt toác đầy vết rạn! "Ngươi...!" Trí Lưu nửa gương mặt sưng cao, khóe miệng rướm máu, vừa kinh vừa sợ, đáy mắt rốt cục khống chế không nổi phù hiện ra hãi nhiên.

Lâm Tẫn lại đã chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cư cao lâm hạ, thần giác khơi gợi lên một vệt đường cong cực tẫn khinh miệt: "Thân là người xuất gia, đối mặt đế vương, ngay cả câu 'A Di Đà Phật' đều quên niệm, thật sự là... không có quy củ." Hắn dừng một chút, thanh âm đẩu nhiên chuyển hàn, sát ý như thủy triều càn quét: "Huống hồ, Trẫm hành sự, cần bàn giao hướng ngươi?" Oanh!

Uy áp càng khủng bố hơn ầm vang giáng lâm.

Trên quảng trường tất cả nữ tăng của Lưu Ly Tịnh Thổ, giống như bị cự chùy vô hình đánh trúng, tề tề phun ra một ngụm máu tươi.

Tu vi hơi yếu càng là trực tiếp hôn mê bất tỉnh, không có chút lực phản kháng nào!

Trí Lưu triệt để hoảng rồi, can đảm câu liệt, lại cũng không đoái hoài tới cái khác, gấp giọng hô: "Bệ hạ!

Lưu Ly Tịnh Thổ ta rốt cuộc phạm tội gì?!

Còn mong Bệ hạ minh thị, cho cái thống khoái!

A...

A Di Đà Phật!" Tình thế cấp bách, mãi cho đến cuối cùng mới hoảng hốt bổ sung câu phật hiệu kia, lộ ra buồn cười lại đáng thương.

Lâm Tẫn chắp một tay sau lưng, vẻ khinh thường trong ánh mắt hầu như hóa thành thực chất: "Không thấy quan tài không đổ lệ." Hắn

không nói nhảm nữa.

Thần thức bàng bạc ầm vang triển khai, giống như thủy triều vô hình, trong nháy mắt bao phủ mỗi một góc của Lưu Ly Tịnh Thổ.

Chùa miếu, thiền phòng, Tàng Kinh các, hậu sơn...

Tất cả nơi ẩn bí, dưới thần thức đế vương này, đều không chỗ che thân!

Rất nhanh, thần thức của hắn khóa chặt một chỗ đình viện u thâm bị đa trọng cấm chế che giấu phía sau chùa miếu.

Nơi đó, tụ tập mấy trăm đạo khí tức, giờ phút này đang nhân cảm thụ được long uy cùng đế uy khủng bố bên ngoài mà run lẩy bẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám. "A." Lâm Tẫn cười lạnh thành tiếng, ánh mắt như băng nhận quát qua khuôn mặt thảm bạch của Trí Lưu: "Lưu Ly Tịnh Thổ, xưa nay chỉ thu nữ đệ tử, thanh quy giới luật, hào xưng nghiêm minh.

Không nghĩ tới trong hậu viện này, lại giấu mấy trăm nam đinh...

Việc này nếu truyền dương ra ngoài, không biết thiên hạ tín chúng, nên có cảm tưởng thế nào?" Lời vừa nói ra, Trí Lưu như bị sét đánh, một tia may mắn cuối cùng cũng triệt để vỡ nát, mặt không còn chút máu.

Nàng muốn giãy dụa, muốn tự bạo liễu đoạn, lại phát hiện ngay cả năng lực điều động một tia phật lực trong cơ thể cũng đã đánh mất.

Chỉ có thể giống như cừu non đợi làm thịt, tuyệt vọng nhìn thân ảnh Lâm Tẫn một bước đạp ra, biến mất tại cửa vào lang đạo thông hướng hậu viện.

Hậu viện đình viện, pha vi rộng rãi.

Giờ phút này lại chật ních người, đen kịt một mảnh, đều là sắc

mặt kinh khủng, thể nhược si khang.

Trong đó quá nửa mặc đạo bào Thanh Hư Quan.

Không thiếu một số người bộ dáng trưởng lão, khí tức bất tục, thậm chí ẩn ước có mấy đạo khí cơ hối sáp thuộc về cấp độ Lục Địa Thần Tiên.

Mà đứng tại phía trước nhất là hai người, y phục hoa quý, khí độ cùng đạo sĩ chung quanh khác biệt, trong cơ thể vận chuyển cũng không phải đạo gia chân nguyên.

Lâm Tẫn ánh mắt đảo qua, Chúc Long Chi Khuy thuấn tức phát động.

Thẩm gia dư nghiệt.

Quả nhiên.

Chỉ tiếc, hai người này biết rất ít, trong kỳ cục của Lâm Kiêu, Thẩm gia ước chừng cũng chỉ là một mai "kỳ tử đường thủy" dùng xong liền vứt, xa chưa đụng chạm đến hạch tâm.

Ký ức của bọn hắn, so với Đoạn Kỳ càng thêm vô dụng. "Được rồi." Lâm Tẫn thu hồi ánh mắt, ngữ khí bình đạm đến làm người ta phát lạnh: "Các ngươi, có thể lên đường." Trong đình viện mọi người nghe vậy, vong hồn đại mạo.

Muốn mở miệng cầu xin tha thứ, biện giải, thậm chí chửi mắng, lại phát hiện yết hầu giống như bị khóa sắt thít chặt, nửa điểm thanh âm cũng phát không ra.

Lâm Tẫn, ngay cả cơ hội để bọn hắn làm ồn, đều bủn xỉn cho.

Hắn tịnh chỉ, tùy ý vạch về phía trước một cái.

Một đạo kiếm khí màu đạm kim ngưng luyện đến cực hạn, mỏng như cánh ve lại hoành quán đình viện, im hơi lặng tiếng lướt qua.

Thời gian phảng phất ngưng cố một cái chớp mắt.

Sát na tiếp theo...

Phốc phốc phốc phốc...!

Mấy trăm cái đầu lâu tề tề phóng lên tận trời!

Máu tươi giống như mấy trăm đạo suối phun nháy mắt kích xạ, đem mảnh đình viện nguyên bản thanh u này, nhuộm thành địa ngục tinh hồng xúc mục kinh tâm.

Thi thể không đầu giống như rạ bị cắt, thành phiến ngã xuống, mùi huyết tinh nồng liệt đến làm người ta buồn nôn trùng thiên mà lên.

Đoạn chi tàn khu, máu chảy thành sông.

Vãng tích phật môn thánh địa, hôm nay tu la đồ tràng.

Cùng ma làm bạn, che chở đạo chích, chung quy rơi vào kết cục mãn môn khuynh phúc, đạo thống đoạn tuyệt, chẳng lẽ không phải gieo gió gặt bão?

Lâm Tẫn mặt không biểu tình đạp qua vũng máu, quay người trở lại quảng trường tiền điện.

Trí Lưu than ngồi dưới chân tường điện vỡ vụn, đã mặt như màu đất, hiển nhiên thông qua phương thức nào đó, "nhìn" thấy thảm trạng hậu viện, cũng minh bạch ẩn bí cùng át chủ bài cuối cùng của Lưu Ly Tịnh Thổ, đã bị Hoàng đế thuận tay nghiền nát.

Lâm Tẫn đi đến trước mặt nàng, quan sát vị Tịnh Thổ phương trượng từng đoan trang thánh khiết này, thần giác chậm rãi giương lên một vệt đường cong gần như tà dị: "Lưu Ly Tịnh Thổ, còn có di ngôn sao?" Trí Lưu than ngồi giữa đống gạch vụn, tăng bào dính đầy tro bụi cùng vết máu.

Chương 428

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt không chút gợn sóng kia của Lâm Tẫn, yết hầu nhúc nhích, mấy lần muốn nói.

Lại chung quy tại trong con ngươi uyển nhược vực sâu của đối phương mất đi tất cả dũng khí.

Cuối cùng, nàng rủ xuống đầu, phát ra một tiếng thở dài phảng phất rút cạn tất cả sinh cơ, cả người khoảnh khắc ở giữa còng xuống, giống như già đi mấy chục năm. "Bệ hạ..." Thanh âm khô khốc khàn khàn: "Việc này, đều là bần ni một người tham niệm tác quái, mưu đồ thi hành, đệ tử Tịnh Thổ còn lại... thực không biết chuyện.

Các nàng quanh năm thanh tu, không hỏi ngoại vụ...

Còn mong Bệ hạ, niệm tình thượng thiên có đức hiếu sinh, lưới khai một mặt." "Không biết chuyện?" Lâm Tẫn mi phong hơi dương, trong độ cong kia tôi đầy khinh miệt như vụn băng: "Mấy trăm người giấu ở hậu viện thanh tịnh phật môn các ngươi, ngày đêm khí tức đan xen, ngươi nói với Trẫm, các nàng không biết chút nào?" "Cái này..." Trí Lưu mãnh liệt run lên, bờ môi nhu chiếp, lại cũng không thốt ra được nửa chữ.

Đúng vậy a.

Lời nói dối vụng về như thế, ngay cả chính nàng đều không cách nào tin tưởng, lại như thế nào có thể lừa gạt vị đế vương động sát thu hào này?

Nàng chỉ là... chỉ là bản năng muốn vì cơ nghiệp truyền thừa mấy ngàn năm này, lưu lại dù là một tia hỏa chủng yếu ớt.

Lâm Tẫn không nhìn nàng nữa, chắp tay nhìn quét quảng trường.

Những nữ ni trẻ tuổi kia sắc mặt trắng bệch, trong mắt viết đầy kinh khủng, mờ mịt.

Nhưng mà, trong mắt hắn duy có sự bình tĩnh như hàn đàm tuyên cổ, không nổi mảy may gợn sóng. "Lâm Kiêu." Hắn bỗng nhiên mở miệng, thanh âm không cao, nhưng từng chữ như đinh, gõ vào ngực Trí Lưu: "Hứa cho Lưu Ly Tịnh Thổ các ngươi cái gì?" Trí Lưu nghe vậy, điểm huyết sắc cuối cùng trên mặt cũng thối lui, chỉ còn một mảnh tử hôi.

Nàng giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười khổ sở so với khóc còn khó coi hơn. "Tịnh không có chỗ tốt thực chất...

Chỉ là, một lời hứa." Thanh âm nàng phiêu hốt, mang theo vô tận hối hận cùng tự giễu: "Lưu Ly Tịnh Thổ muốn trở thành khôi thủ Phật môn thiên hạ, tổng muốn... mở lối tắt!" Lâm Tẫn trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, lập tức hóa thành cơ tiếu càng sâu.

Vì một cái danh đầu "Đệ nhất" hư vọng, liền dám ép lên toàn tông tính mệnh, bảo hổ lột da? "Dù là hắn cấu kết tà ma, đồ lục sinh linh, điên đảo cương thường, ngươi cũng chưa từng chần chờ?

Không cảm thấy hối hận?" Lâm Tẫn thanh âm lạnh mấy phần.

Trí Lưu nhắm mắt lại.

Một lát sau mở ra, đáy mắt vậy mà hiện ra một loại bình tĩnh vặn vẹo, gần như cuồng nhiệt. "Lưu Ly Tịnh Thổ muốn quang đại pháp môn, lĩnh tụ quần luân, không thể không tìm con đường phi thường, chính tà trong mắt người ngoài...

Thành vương bại khấu, sử sách xưa nay do người thắng huy hào.

Bần ni vì thế chọn đường, có gì phải hối hận?" "Hoang đường!" Lâm Tẫn đôi mắt bỗng nhiên ngưng tụ, sát ý áp ức quanh thân rốt cuộc không cách nào ức chế, âm vang bạo phát!

Như lẫm đông chợt lâm, như biển máu quay cuồng!

Mặt đất quảng trường ca ca rung động, bao phủ lên một tầng sương trắng băng lãnh. "Đã tín phụng bình đẳng, cớ gì tham đồ hư danh 'Khôi thủ'?

Đã nói vạn pháp đồng nguyên, lại cần gì phải y phụ quyền mưu, tàng ô nạp cấu?" "Tự mâu thuẫn, chấp mê bất ngộ!" "Hạng người oai lý tà thuyết như ngươi, nhục nhã thanh danh Phật môn, điếm ô hai chữ tu hành!" "Kết cục hôm nay, là ngươi gieo gió gặt bão, càng là thiên đạo rõ ràng!" Thoại âm chưa dứt, Lâm Tẫn thân hình đã chậm rãi lăng không mà lên.

Huyền hắc long bào không gió mà bay, phần phật rung động, đế vương chân khí hạo hãn như tinh hải quanh thân lao nhanh hội tụ, thiên địa chân khí vì đó dắt, run rẩy!

Hắn tay phải hư giơ lên, hướng về phía trước xa xa nắm chặt. "Tranh!" Một tiếng kiếm minh chấn triệt hoàn vũ vang lên!

Tịnh không phải tiếng kim thiết, mà là Pháp tắc chiến âm!

Vô tận kim quang từ hư không dũng hiện, điên cuồng ngưng tụ ở trước chưởng hắn, hóa thành một thanh hoàng hoàng cự kiếm hoành tuyên thiên địa!

Thân kiếm lượn lờ tử kim đế khí như thực chất cùng xích hồng long ảnh, mũi kiếm sở chỉ, tầng mây băng tán, thiên quang hối ám.

Phảng phất không gian cả tòa Lưu Ly thánh sơn đều bị uy thế một kiếm này ngưng cố, chiết phục!

Cự kiếm nguy nga, đâm thẳng mây xanh.

Kiếm quang thôn thổ, chiếu rọi khuôn mặt tất cả nữ ni phía dưới một mảnh thảm kim.

Đồng tử các nàng co lại thành đầu kim, sợ hãi vô biên bóp lấy mỗi một tấc linh hồn, ngay cả tiếng thét chói tai cũng đã lãng quên.

Trí Si nhìn qua kiếm nhận uyển nhược thiên phạt kia, một điểm thần thái cuối cùng trong mắt triệt để yên diệt, chỉ còn triệt để tử tịch cùng giải thoát.

Lâm Tẫn ánh mắt đạm mạc, quan sát Lưu Ly Tịnh Thổ điện vũ liên miên, kim phật sinh huy dưới chân, trong miệng khẽ nhả: "Diệt." Tay nắm quyền, bỗng nhiên huy lạc!

Kình thiên cự kiếm kia theo đó trảm xuống!

Không có tiếng gió gào thét, bởi vì thanh âm đã bị sức mạnh thuần túy yên diệt!

Chỉ có một đạo quang hồ màu vàng óng thôi xán đến cực hạn, cắt liệt thương khung, mang theo ý chí thẩm phán cùng chung kết, từ từ giáng lâm.

Kiếm chưa tới, uy áp bàng bạc đã làm mặt đất quảng trường chỉnh thể sụp đổ mấy thước!

Tất cả kiến trúc run lẩy bẩy, ngói lưu ly lương mộc vỡ nát bay tiên! "Oanh long!!!!!!!" Sát na quang hồ xúc cập đại điện cao nhất Lưu Ly Tịnh Thổ, thời gian phảng phất tĩnh chỉ một cái chớp mắt.

Ngay sau đó, hủy diệt ba văn không cách nào hình dung, lấy điểm rơi làm trung tâm, hiện lên hình cầu im ắng lại cuồng bạo khuếch tán ra!

Chỗ đi qua, đình đài lầu các, hồi lang điện vũ, chuông cổ phật tháp, giống như đống cát bị san bằng, tầng tầng băng giải, yên diệt!

Phật môn thánh địa khôi hoằng tráng lệ, truyền thừa mấy trăm năm kia, tại trước mặt sức mạnh tuyệt đối này, thúy nhược giống như đồ chơi xếp gỗ của hài đồng. "Không!!!" Vô số tiếng kêu rên tuyệt vọng

vừa mới vang lên, liền bị bao phủ trong tiếng băng tháp chấn nhĩ dục lung.

Kiếm quang đặc biệt chiếu cố tôn kim thân phật tượng cao tới mười trượng, bảo tướng trang nghiêm ngay chính giữa quảng trường.

Cự tượng phật quang nhân uân bị quang hồ màu vàng óng nhẹ nhàng phẩy qua.

Ca sát...

Oanh!

Phật tượng từ đỉnh đầu bắt đầu, xuất hiện một đạo liệt ngân nhỏ xíu, lập tức thiểm điện lan tràn toàn thân!

Một khắc sau, cả tôn kim phật cùng tòa sen bảo tọa phía dưới, ầm vang nổ tung!

Vô số mảnh vỡ lưu kim hỗn hợp với gạch đá thổ mộc, hướng bốn phía bắn ra, lại tại không trung bị hủy diệt ba văn dũng tới tiếp sau tiến một bước nghiền thành bột mịn!

Kim Phật băng, Thánh địa hủy!

Tại trước mặt sức mạnh tuyệt đối, ngẫu tượng nê tô kim thân, độ không được bất luận kẻ nào, càng không bảo vệ được nơi tàng ô nạp cấu này.

Cái gọi là phổ độ chúng sinh, giờ phút này xem ra, bất quá là cái tiếu thoại thương lương.

Hủy diệt ba văn kéo dài trọn vẹn mười hơi.

Khi dư âm oanh minh cuối cùng tiêu tán giữa núi non, yên trần trùng thiên chậm rãi trầm xuống.

Chỗ sơn ao Lưu Ly Tịnh Thổ nguyên bản, đã triệt để hóa thành một mảnh phế tích.

Đoạn bích tàn viên, gỗ vụn tiêu thổ, không còn nửa điểm tích nhật phạm âm lượn lờ, phật quang phổ chiếu.

Chỉ có trung ương một cái hố sâu to lớn, phẳng như gương, cùng với mùi huyết tinh nồng đậm không tan hỗn hợp trần thổ trong không khí, tố nói nơi này từng phát sinh qua mạt sát tồi khô lạp hủ bực nào.

Sau một nén nhang.

Yên trần gần như lạc định, tầm mắt trục tiệm thanh tích.

Lâm Tẫn lơ lửng bán không, thần thức Chúc Long Chi Khuy như thủy ngân vô hình, tỉ mỉ trải rộng mỗi một tấc nơi hẻo lánh phế tích, xâm nhập lòng đất, đảo qua mỗi một mảnh hài cốt.

Sinh cơ đoạn tuyệt, hồn phách tiêu tán.

Xác nhận không còn bất kỳ sinh mệnh khí tức nào tàn lưu.

Trong mắt hắn không chút gợn sóng, phảng phất chỉ là thuận tay phủi đi một hạt bụi.

Thân hình khẽ động, đã như quỷ mị trở lại trên lưng rộng lớn của Xích Tiêu Hỏa Long.

Cự long phát ra một tiếng ông minh trầm thấp, chu thân hỏa diễm lưu chuyển, liền muốn đằng không mà lên.

Chương 429

Ngay tại lúc này. **[Đinh]** Một tiếng Hệ thống đề thị âm thanh thúy mà huyền diệu, không hề có điềm báo trước vang lên trong đầu Lâm Tẫn. **[Chúc mừng túc chủ tuần thị Lưu Ly thánh sơn, thành công chưởng khống, phải chăng thắp sáng Đồ giám?]** Lâm Tẫn thân hình hơi dừng lại, quang mang thâm thúy lưu chuyển trong mắt. "Thắp sáng!" Hắn trong lòng mặc niệm! **[Đinh]** **[Chúc mừng túc chủ thành công thắp sáng Đồ giám: Lưu Ly thánh sơn!]** **[Hoạch đắc tưởng lệ: Trấn Ma Tỏa Liên!]** "Nga?" Lâm Tẫn mi sao nhướng lên, có chút ngoài ý muốn.

Cái tên này... nghe vào chính là chuyên môn đối phó đám tà túy kia!

Hắn tâm niệm hơi động, ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Chỉ thấy giữa không trung, lẳng lặng lơ lửng một tấm lệnh bài màu đen to bằng bàn tay.

Lệnh bài phi kim phi mộc, xúc tu băng lương trầm trọng, mặt ngoài khắc hoạ lấy lít nha lít nhít văn lộ màu ám kim, ẩn ẩn có cỗ uy nghiêm khí tức trấn áp hết thảy thấu ra. "Không phải dây xích sao?" Lâm Tẫn vừa sinh nghi hoặc, một đạo lưu quang liền từ lệnh bài thoan nhập mi tâm hắn.

Nháy mắt minh ngộ!

Cái [Trấn Ma Tỏa Liên] này là vật do Pháp tắc ngưng tụ, cần dùng tấm "Trấn Ma Lệnh" trong tay này kích hoạt.

Một khi kích phát, có thể trong nháy mắt triệu hoán ra ba đạo hư huyễn tỏa liên chuyên khắc tà ma, đối người bình thường vô hiệu, nhưng đối với mục tiêu thân phụ tà ma khí tức lại có hiệu quả trói buộc và áp chế cực mạnh, áp chế mạnh yếu toàn nhìn thực lực người

sử dụng! "Đồ tốt!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, hài lòng gật đầu.

Thứ này dùng đến khéo, tuyệt đối có thể cho nữ nhân Hồng Linh kia một cái "kinh hỉ"!

Đơn độc dựa vào chính mình có lẽ khốn không được Thiên Nhân cảnh, nhưng nếu là có người từ bên cạnh đánh lén...

Khóe miệng của hắn khơi gợi lên một vệt cười lạnh, đem lệnh bài cất kỹ, ý thức trở về.

Dưới chân Xích Tiêu Hỏa Long trường ngâm một tiếng, đằng không mà lên, chở hắn hóa thành xích hồng, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi mảnh "Phật môn thánh địa" đã thành phế tích này.

Cánh Cửa Phá Hư lóe lên, Lâm Tẫn đã trở lại hoàng cung.

Tiêu Luyện cùng Diệp Đình Uyên đã riêng phần mình bôn phó Trấn Huyền Đài cùng Nam Cương, những người khác còn tại Long Uyên Động Thiên khổ tu trùng kích.

Ngự Thư Phòng nội, Hải công công cung kính dâng lên trà nóng.

Lâm Tẫn nhấp một ngụm, dựa vào trên long ỷ, ánh mắt dần lạnh. "Truyền Tiểu Hòa, lập tức tới gặp Trẫm!" "Thị!" Trong thư phòng một lần nữa trở về yên tĩnh.

Duy có ngón tay Lâm Tẫn nhẹ nhàng gõ trên tay vịn long ỷ, đáy mắt hàn quang lưu chuyển.

Rất nhanh!

Thân ảnh Tiểu Hòa như khói bay vào Ngự Thư Phòng, quỳ một chân xuống đất: "Thần, tham kiến Bệ hạ." Lâm Tẫn phất tay, trực tiếp hạ lệnh: "Đem phi điểu ở Lang Đình cùng Nam Cương toàn bộ rút về.

Điều chuyển phương hướng, từ Nam hướng Bắc, từng tấc từng

tấc tìm kiếm cho Trẫm!

Núi sông hẻm núi, hoang thôn dã đạo, một cái không cho phép buông tha!

Vụ tất tìm được tung tích Lâm Kiêu!" Ánh mắt hắn sắc bén.

Nam Cương chủ chiến trường không thấy Lâm Kiêu, điều này quá phản thường.

Tên kia khẳng định đang chơi âm, cực khả năng muốn nhiễu khai chính diện, kỳ binh bắc thượng, trực phác kinh thành!

Tuy nhiên chiêu này tại Lâm Tẫn xem ra có chút xuẩn.

Nhưng kinh thành là mặt mũi của Đại Uyên, vạn nhất bị con chuột này lẻn vào cắn một cái, cái mặt này hắn ném không nổi.

Còn Nam Cương cùng Lang Đình?

Có Diệp Đình Uyên cùng Tiêu Luyện hai tôn đại thần tọa trấn, đỉnh tiêm chiến lực nghiền ép, đại tiệp chỉ là vấn đề thời gian, không cần lãng phí tình báo lực lượng quý giá nữa.

Tiểu Hòa chớp chớp mắt to, lập tức lĩnh hội: "Thần, minh bạch!

Cái này liền đi làm!" Thoại âm rơi xuống, người đã như khói nhẹ biến mất tại ngoài cửa.

Trong thư phòng một lần nữa trở về yên tĩnh.

Lâm Tẫn đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, ánh mắt xuyên thấu cung tường, phảng phất muốn nhìn rõ mỗi một góc của vạn dặm non sông này.

Ngón tay hắn vô ý thức vuốt ve đai lưng long văn màu đen bên hông, thanh âm thấp đến mức chỉ có chính mình có thể nghe thấy: "Nhị thúc...

Ngươi, còn có thể trốn bao lâu?" ...

Thời gian nửa tháng, chớp mắt tức qua.

Thời hạn Long Uyên Động Thiên đã đến, Thương Sóc, Điển Vi các loại đều đã rời khỏi.

Nhưng bọn hắn không một ai nghỉ ngơi, tất cả đều chui tại điện Long Uyên, tiếp tục củng cố tu vi bạo trướng, nắm chắc mỗi một phút mỗi một giây.

Mà nửa tháng này, Lâm Tẫn tại Ngự Thư Phòng thôi diễn trên trăm biến giao thủ cùng tà ma Thiên Nhân cảnh Hồng Linh.

Kết quả làm người ta ngạt thở: Vô luận loại chiến thuật nào, thắng toán đều cực kỳ bé nhỏ, thủ đoạn dị vực quỷ dị khó lường của đối phương phảng phất vô giải.

Dù là liều mạng, tỉ lệ đồng quy vu tận cũng mong manh đến đáng thương. "Bệ hạ." Thanh âm hồn hậu từ ngoài điện truyền đến, đánh vỡ bầu không khí ngưng trọng.

Lâm Tẫn mở ra hai mắt đang hơi khép, nhìn về phía Tiêu Luyện đi tới, thần sắc bình tĩnh: "Lang Đình, giải quyết rồi?" Tiêu Luyện gật đầu, trên mặt lại tịnh không quá nhiều hỉ sắc: "Hồi Bệ hạ, Thác Bạt Chước đã phục tru.

Thần trước khi hồi kinh đã thanh lý sạch sẽ cao tầng Lang Đình.

Nhạc Phi đang suất lĩnh Hạo Thiên, Bàn Thạch nhị quân quét ngang thảo nguyên, toàn diện chưởng khống chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là..." "Chỉ là cái gì?" Tiêu Luyện thở dài, nếp nhăn trên mặt già càng sâu mấy phần: "La Bạt Vượng... chiến tử rồi." "Ân?" Lâm Tẫn mi phong xiết chặt.

Tin tức này xác thực ngoài dự liệu.

Thiên Diễn Tông Thái thượng trưởng lão, Khấu Thiên tứ trọng cảnh, cao thủ ngự phong công phu bảo mệnh nhất lưu, sao có thể gãy tại Lang Đình? "Ai làm?" "Thác Bạt Chước." Lâm Tẫn càng nghi hoặc.

Luận công kích thủ đoạn, Thiên Diễn Tông có lẽ không bằng Tàng Kiếm Sơn Trang cùng Cửu Tiêu Thánh Tông, nhưng Diễn Phong chi thuật, chú trọng tốc độ!

La Bạt Vượng đánh không lại, chẳng lẽ còn chạy không thoát?

Tiêu Luyện lập tức giải thích nguyên do.

Nguyên lai Thác Bạt Chước sau khi mặt ngoài thần phục, vậy mà cô thân tiềm nhập tổ mộ Lang Đình, lịch kinh cửu tử nhất sinh, đạt được truyền thừa "Lang Thần" thượng cổ tàn tồn, tu luyện một loại cấm kỵ chi pháp bá liệt nào đó, thực lực bởi vậy bạo trướng.

Kinh mạch đan điền trọng tổ, chiến lực hung hãn vô thất.

Điều này cũng giải thích vì sao Sắc Mệnh Huyền Áp Đan đối với hắn mất hiệu lực.

La Bạt Vượng coi là xui xẻo thấu.

Đối mặt Thác Bạt Chước triệt để điên cuồng, không kế đại giới, hắn tồn tâm kiêng kị, xuất thủ liền bó tay bó chân.

Kết quả bị đối phương bắt lấy sơ hở, một kích nát đan điền, xoay chuyển trời đất không còn chút sức lực nào.

Chờ Nhạc Phi suất quân chạy đến, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn vị Thái thượng trưởng lão này vẫn lạc.

Sau đó Nhạc Phi cùng đại quân Thác Bạt Chước mấy lần giằng co, hỗ có công thủ, mãi cho đến khi Tiêu Luyện thân lâm, mới nhất cử chém giết đầu Thảo Nguyên Lang Vương đạt được kỳ ngộ này. "Ai..."

Lâm Tẫn khẽ thở dài một tiếng: "Đem di thể La trưởng lão thỏa thiện vận về, dùng lễ Hầu tước, hậu táng." "Lão thần minh bạch." Tiêu Luyện chắp tay.

Lang Đình chi hoạn coi như nhổ tận gốc, đáng tiếc để Thác Bạt Chước chết quá thống khoái.

Một mảnh thảo nguyên lớn như vậy, nếu là có thể khai thác thành căn cứ trồng trọt Lê Mạch cự hình, lương hoang của Đại Uyên có thể giải.

Nhưng... tà ma chi kiếp treo đỉnh đầu, hết thảy đều vẫn là nói suông. "Bệ hạ!" Lúc này, ngoài điện lại truyền tới một đạo thanh âm thanh lãng mang theo ý cười.

Diệp Đình Uyên đi nhanh sải bước tiến vào, trước đối Lâm Tẫn hành lễ, sau đó liền hướng Tiêu Luyện nháy nháy mắt: "Yêu, Tiêu lão đầu, trở về rất nhanh a?" Tiêu Luyện phủi phủi cổ tay áo, hừ nói: "Tự nhiên nhanh hơn ngươi một bước." Diệp Đình Uyên khóe miệng giương lên, ý cười ý vị thâm trường phù đi lên: "Đó là, ngươi làm cái gì không nhanh?" Tiêu Luyện sững sờ.

Vừa phản ứng lại chuẩn bị mở miệng, trên long ỷ Lâm Tẫn đã phất phất tay, trong giọng nói thấu ra vẻ trầm tĩnh không thể nghi ngờ: "Nói chính sự." Diệp Đình Uyên thần sắc nghiêm lại, chuyển hướng Lâm Tẫn, ngữ khí cũng túc nhiên mấy phần: "Bệ hạ, Nam Cương chiến sự đẩy tới thuận lợi, quân ta đã chiếm thượng phong.

Chương 430

Chỉ là...

Nam Tĩnh Quân chống cự yếu hơn trong dự tưởng rất nhiều, toàn nhiên không giống hổ lang chi sư có thể chấn nhiếp Bách Việt trong truyền thuyết, đảo giống như gánh hát rong lâm thời kéo lên, một lần xông liền tan." Hắn hơi dừng lại, lông mày hơi nhíu: "Còn về Lâm Kiêu...

Thần tại Nam Cương, chưa phát hiện bất kỳ tung tích nào của hắn." Thoại âm rơi xuống, không khí trong Ngự Thư Phòng hơi ngưng lại.

Lâm Tẫn mâu sắc chuyển sâu, ngón tay tại tay vịn long ỷ nhẹ nhàng gõ một cái.

Nam Tĩnh Quân yếu?

Điều này không hợp thường lý.

Trấn thủ Nam Cương nhiều năm, ma sát không ngừng cùng bộ tộc Bách Việt, cho dù không phải tinh nhuệ tẫn xuất, cũng tuyệt không nên là bộ dáng không chịu nổi một kích như thế.

Trừ phi...

đáy mắt hắn hiện lên một tia hàn quang.

Trước mắt này, căn bản cũng không phải là Nam Tĩnh Quân chân chính. "Bất quá." Diệp Đình Uyên thoại phong nhất chuyển: "Muốn nói yếu cũng không hoàn toàn đúng.

Mấy ngày trước đột nhiên toát ra một chi tiểu đội cổ quái ước chừng ba ngàn người, dùng cung tiễn đao kiếm rất là đặc biệt, có thể tuỳ tiện xuyên thủng chân khí phòng ngự của võ giả đê giai quân ta.

Hãm Trận Doanh tại trong tay đội nhân mã kia, ăn chút thiệt thòi nhỏ." "Nga?

Đều là võ giả?" "Không." Diệp Đình Uyên lắc đầu: "Đều là người bình thường, toàn dựa vào trang bị lợi hại." Hắn nói, cổ tay lật một cái, trong lòng bàn tay thêm một mũi tên: "Bệ hạ thỉnh xem, chính là loại tên này." Lâm Tẫn tiếp nhận.

Mũi tên tịnh không phải kim loại, mà là một loại chất liệu tinh thạch bán thấu minh, phiếm vân văn như nước chảy. "Vân Văn Tinh?" Tiêu Luyện bên cạnh một chút nhận ra: "Vật này xác thực có thể coi nhẹ chân khí phòng ngự đê giai, nhưng trữ lượng hiếm thấy, rèn đúc cực khó." Lâm Tẫn đầu ngón tay vuốt ve mũi tên tinh thạch băng lãnh, trong đầu linh quang chợt hiện!

Hạo Nguyệt thành!

Mạch khoáng Vân Văn Tinh cộng sinh với thiết khoáng liệt chất!

Đường Môn!

Lúc trước Cẩm Y Vệ ám tra liền phát hiện, Đường Môn chân chính mưu đồ, chính là điều Vân Văn Tinh khoáng mạch kia!

Nguyên lai là đang âm thầm chế tạo vũ khí phá khí bậc này...

Thật sự là hao tổn tâm cơ. "Tiểu đội kia, giải quyết rồi?" Lâm Tẫn hỏi. "Giải quyết rồi." Diệp Đình Uyên khóe miệng khơi gợi lên một vệt cười ngoạn vị: "Bất quá, không phải Hãm Trận Doanh động thủ.

Là có người... giúp chúng ta một tay." "Ai?" Diệp Đình Uyên nụ cười gia thâm, phun ra hai chữ: "Mặc Gia!" "Thiên Cơ thành Mặc gia?!" Lâm Tẫn hơi nhướng mày, thực sự có chút bất ngờ.

Cái thế gia này hướng lai luôn tự cho mình là "trung lập siêu nhiên", chưa từng xen vào ân oán giữa triều đình và giang hồ, vậy mà lại ra tay vào đúng lúc này.

Đội tiểu đội vân văn tinh kia tuy rằng gây ra một chút phiền toái cho Hãm Trận Doanh, nhưng cho dù không có Mặc gia, Diệp Đình Uyên hoặc Lữ Bố ra tay cũng có thể dễ dàng nghiền ép.

Bất quá!

Cái nhân tình này, phải nhận. "Người của Mặc gia hiện tại đâu?

Không cùng khanh hồi kinh?" Lâm Tẫn hỏi.

Diệp Đình Uyên đáp: "Mặc gia phái một bộ phận hảo thủ tinh thông cơ quan khí giới, mang theo mấy món công thành lợi khí mà bọn họ mới nghiên cứu ra, đi theo Lữ tướng quân tiếp tục nam hạ rồi." "Còn về gia chủ Mặc gia Mạc Hữu Càn, đang trên đường tới kinh thành, thần hiềm lão đi chậm, nên đi trước một bước về phục mệnh." Lâm Tẫn gật đầu.

Mặc gia, lấy cơ quan thuật, chế tạo khí giới mà vang danh thiên hạ, đặc biệt am hiểu công thành đoạt trại và kỳ xảo phòng ngự.

Có bọn họ hiệp trợ, Hãm Trận Doanh và Hỏa Súng Doanh do Lữ Bố suất lĩnh, tại loại địa hình phức tạp như Nam Cương quả thực như hổ mọc thêm cánh.

Đãng bình các bộ tộc Bách Việt, triệt để chưởng khống Nam Cương, xem ra chỉ là chuyện sớm muộn.

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn chậm rãi đứng dậy, thật dài thở ra một ngụm trọc khí, trong mắt một lần nữa ngưng tụ quang mang sắc bén. "Hải công công." "Lão nô có mặt." "Truyền chỉ: Mệnh Điển Vi, Thương Sóc, Lý Tự Nghiệp, Thiết Côn Luân... tức khắc tới Thiên Uyên đại điện nghị sự!" "Tuân chỉ!" Lâm Tẫn lại nhìn về phía Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên: "Hai khanh cũng đi cùng." "Thị!" ...

Không bao lâu sau.

Thiên Uyên đại điện.

Bầu không khí túc mục đến mức có chút trầm trọng.

Lâm Tẫn cao tọa long ỷ, nhìn từng khuôn mặt quen thuộc mà kiên nghị phía dưới, sau khi mệnh cho mọi người ban tọa, không có một câu lời thừa thải, trực tiếp đi vào trọng tâm. "Chư vị, Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận, tối đa còn có thể duy trì nửa tháng." Giọng hắn vang vọng trong đại điện trống trải: "Trận phá, tất ma xuất.

Nửa tháng này, trẫm khổ tư minh tưởng, thôi diễn vô số, lại thủy chung... chưa thể tìm được phương pháp ổn thỏa chiến thắng tà ma Thiên Nhân Cảnh kia." Hắn ngừng lại, trong điện lặng ngắt như tờ, trái tim của tất cả mọi người đều treo lên. "Cho nên..." Lâm Tẫn hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy, đi xuống ngự giai, chắp tay sau lưng, ngữ xuất kinh nhân: "Trẫm quyết định, binh chia làm hai đường!" Tiêu Luyện nhíu mày: "Binh chia hai đường?" Trong mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia quyết tuyệt, càng có một tia khổ sở khó có thể phát giác: "Nửa tháng sau, trẫm sẽ thân phó Nam Cao sơn mạch, bất tích hết thảy đại giá, tìm kiếm cơ hội cùng tên tà ma kia đồng quy vu tận.

Đồng thời, trẫm sẽ an bài một số người, lưu thủ kinh đô." Ánh mắt hắn quét qua mọi người, thanh âm chém đinh chặt sắt: "Một khi kế hoạch của trẫm thất bại, những người lưu thủ các ngươi, nhất định phải ngay lập tức hộ tống Hoàng hậu cùng Thái tử, mượn nhờ Phi Giao Chu, viễn độn hải ngoại!" "Đợi Thái tử trưởng thành, lại trọng phản Đại Uyên, báo thù rửa hận, suất lĩnh Nhân tộc, đánh lui tà ma!" Oanh!

Lời này vừa nói ra, phảng phất như có tảng đá ngàn cân đập vào lòng mỗi người!

Không khí trong đại điện nháy mắt ngưng trệ, áp lực đến mức khiến người ta không thở nổi.

Cho dù bọn họ đều là đại năng Khấu Thiên Cảnh, giờ phút này cũng cảm thấy một loại vô lực cùng trầm trọng thật sâu.

Ngay cả Bệ hạ cũng đã làm ra dự tính xấu nhất như vậy, có thể thấy được cục diện hung hiểm đến mức nào! "Bệ hạ!" Điển Vi là người đầu tiên rống lên, bàn tay to như cái quạt hương bồ vỗ vào lồng ngực bang bang: "Người khác yêm không quản!

Yêm Điển Vi, nhất định phải đi theo ngài!

Ra trận giết địch, yêm tuyệt không hàm hồ!" "Thần chờ nguyện theo Bệ hạ tử chiến!" Thương Sóc, Lý Tự Nghiệp đám người cũng nhao nhao hưởng ứng, ánh mắt rực lửa, không hề có chút sợ hãi.

Đối với bọn hắn mà nói.

Có đôi khi sống mà gánh vác trách nhiệm, so với thống khoái chiến tử còn dày vò hơn.

Lâm Tẫn nhìn về phía Điển Vi, hiếm thấy toét miệng cười một tiếng: "Yên tâm, trẫm không mang ai, cũng phải mang theo ngươi." Đùa gì thế, để Điển Vi cái tên ngốc này ở lại hậu phương bảo hộ Thái tử?

Hắn trung thành thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng cái đầu óc kia...

Lâm Tẫn thật sợ Thái tử còn chưa lớn, đã bị tên này dẫn xuống mương rồi.

Hắn đưa mắt nhìn quanh toàn trường, thanh âm đột nhiên chuyển lệ: "Người trẫm niệm đến tên, theo trẫm tiến về Nam Cao!

Những người còn lại, lưu thủ kinh đô!" Xoát!

Hầu như tất cả mọi người đều không tự chủ được mà bước lên nửa bước, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Lâm Tẫn, sinh sợ tên

mình bị bỏ sót.

Lâm Tẫn thấy thế, bật cười lắc đầu: "Lại không phải phát vợ cho các ngươi, gấp cái gì?" Lập tức.

Hắn thần sắc nghiêm nghị, túc nhiên nói: "Đều nghĩ cho kỹ, trận chiến này, cửu tử nhất sinh, hung đa cát ít!

Điểm đến tên, rất có thể chính là... chiến tử Nam Cao, thậm chí thần hồn câu diệt, vĩnh bất siêu sinh!" Không ai lui lại!

Trong từng đôi mắt, duy có chiến ý sôi trào cùng sự trung thành không hối tiếc!

Trong lòng Lâm Tẫn ấm áp, có những bề tôi rường cột như thế, may mắn biết bao!

Hắn không do dự nữa, trầm giọng điểm danh: "Thương Sóc, Điển Vi, Lý Tự Nghiệp, Diệp Đình Uyên, Lữ Bố, Cố Trục Dã...

Các ngươi, theo trẫm đi!" "Bệ hạ!" Tiêu Luyện cuống lên, râu trắng run rẩy: "Lão thần tu vi tuy không bằng Bệ hạ, nhưng cũng là cao nhất tại trường!

Lý đương tùy hành hộ giá!" Lâm Tẫn nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí không dung nghi ngờ: "Tiêu Thái sư, khanh nãi là thầy của Thái tử.

Sứ mệnh của khanh là giáo đạo Thái tử, truyền thụ võ đạo tinh nghĩa, chứ không phải theo trẫm chịu chết.

Bên cạnh Thái tử, không thể không có định hải thần châm như khanh.

Trẫm, tin khanh." Nghe vậy.

Chương 431

Hốc mắt già nua của Tiêu Luyện nháy mắt phiếm hồng, há to miệng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài trầm trọng.

Hắn biết, Hoàng đế nói đúng.

Thái tử mang trong mình Thái Sơ Kiếm Nguyên Thể, trong số mọi người tại đây, xác thực chỉ có hắn là hiểu rõ cách dẫn đạo nhất.

Chỉ là... thân là kiếm giả, không thể thân phó một trận chiến quyết định quốc vận này, chung quy ý nan bình. "Bệ hạ." Lăng Hồng cũng nhịn không được mở miệng, thanh âm phát run: "Vì sao... không có thần?" Lâm Tẫn nhìn y một cái, không chút lưu tình: "Cảnh giới ngươi còn thấp, đi tác dụng không lớn." Lăng Hồng cứng lại, khóe mắt liếc thấy Cố Trục Dã bên cạnh, không phục nói: "Vậy hắn thì sao?

Cảnh giới Cố Trục Dã còn không bằng thần, vì sao có thể đi?" Lâm Tẫn nhìn Cố Trục Dã một cái, không giải thích.

Tình huống của Cố Trục Dã đặc thù.

Đao ma trong cơ thể là một con dao hai lưỡi, dùng tốt là kỳ binh, dùng không tốt là tai nạn.

Thay vì giữ hắn ở hậu phương, không biết lúc nào mất khống chế gây họa, không bằng để hắn chiến tử sa trường, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Cố Trục Dã tựa hồ cũng hiểu tâm tư Hoàng đế, bàn tay nắm đao siết chặt, đáy mắt một mảnh quyết nhiên.

Lâm Tẫn đi đến trước mặt Lăng Hồng, giơ tay vỗ vỗ vai y, thấm thía nói: "Lăng Hồng, ngươi bồi trẫm thời gian dài nhất, là một trong

những người trẫm tin tưởng nhất.

Do ngươi hộ tống Thái tử, trẫm mới an tâm." Hắn lại nhìn về phía Tử Linh ở một bên: "Tử Linh là Thánh Dũ Độc Thể, thời khắc mấu chốt có thể cứu tính mệnh Thái tử.

Hai người các ngươi, cứ quyết định như vậy." Lăng Hồng còn muốn tranh cãi, nhưng chạm phải ánh mắt lăng lệ không dung làm trái của Lâm Tẫn, tất cả lời nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Hai mắt y nháy mắt thông hồng, nắm đấm siết chặt đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cúi đầu xuống, cắn răng không để nước mắt trào ra, bờ vai lại không khống chế được mà run rẩy nhè nhẹ.

Thiết Côn Luân thấy thế cũng muốn mở miệng.

Lâm Tẫn trực tiếp giơ tay ngăn lại: "Ngươi thì đừng nói.

Ngươi vừa cùng Hoắc cô nương trùng phùng, hãy bù đắp thật tốt món nợ trăm năm này.

Huống hồ..." Hắn nhìn về phía Hoắc Vi Vi đang trầm mặc, ngữ khí mang theo một tia tiếc hận: "La trưởng lão đã chiến tử ở Bắc Cảnh, ngươi thân là Thánh nữ Thiên Diễn Tông, trọng trách truyền thừa tông môn ở trên vai, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện." Cuối cùng.

Lâm Tẫn xoay người, đưa lưng về phía mọi người, thanh âm chém đinh chặt sắt: "Nhân sự đã định, không cần nghị luận nữa!

Các ngươi, phục tùng mệnh lệnh!" Trong điện một mảnh tịch tĩnh.

Người được điểm danh, thần sắc túc mục, ẩn chứa kích động.

Người ở lại, như Tiêu Luyện, Lăng Hồng, Thiết Côn Luân, Tử Linh bọn người, thì là đầy mặt nghẹn khuất, không cam lòng, càng có

thật sâu không nỡ cùng lo lắng.

Tình cảm phức tạp đan xen, có người hốc mắt đã ướt.

Cuối cùng.

Tất cả mọi người quỳ một chân trên đất, thanh âm hối tụ thành một dòng lũ leng keng, chấn triệt đại điện: "Thần chờ... tuân chỉ!" Lăng Hồng ngẩng đầu lên, tia máu trong mắt chưa tan, lại đồng dạng trịch địa hữu thanh: "Bệ hạ yên tâm!

Thần thề chết thủ hộ Hoàng hậu cùng Thái tử điện hạ!" Lâm Tẫn đưa lưng về phía bọn họ, phất phất tay, thanh âm nghe không ra cảm xúc: "Đều trở về đi.

Việc này, tạm thời đừng để Hoàng hậu biết được.

Các tư kỳ chức, chuẩn bị cho tốt." Đám người chậm rãi đứng dậy, lại không ai dời bước.

Lần từ biệt này, có lẽ chính là vĩnh quyết.

Trong đại điện tràn ngập bầu không khí bi tráng mà áp ức, phảng phất ngay cả không khí đều ngưng cố lại.

Ngay tại trong sự tịch tĩnh làm người hít thở không thông này...

Điện ngoại, bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm!

Thanh âm kia cực kỳ kỳ lạ, tựa như trẻ tuổi, lại tựa như bão kinh thương tang.

Thanh việt như suối, lại mang theo một loại cổ lão vận vị phảng phất xuyên thấu năm tháng dài đằng đẵng: "Chư vị!" "Tà ma, cũng không phải không thể chiến thắng!" "Trận chiến này, cũng không phải tuyệt không có phần thắng!!" Thanh âm không lớn.

Lại rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người, phảng phất mang theo một loại sức mạnh an định kỳ dị, nháy mắt làm phai nhạt sự trầm

trọng tuyệt vọng trong điện.

Đám người bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cửa điện.

Lâm Tẫn cũng chậm rãi xoay người lại, trong đôi mắt thâm thúy, lần đầu tiên ánh ra chút ít vi quang không xác định!

Long Nộ Khốn Uyên đại trận cũng không cảnh báo, người tới tuyệt không phải địch nhân.

Nhưng... ngay tại vừa rồi, trước đó, hắn lại chưa thể cảm tri được bên ngoài điện có chút khí tức nào!

Mãi cho đến khi thanh âm vang lên, người này mới phảng phất bằng không xuất hiện tại biên duyên cảm tri của hắn.

Giờ khắc này.

Thần niệm bàng bạc của Lâm Tẫn đã sớm như thủy triều vô hình hung mãnh trào ra, bao trùm lấy thân ảnh ngoài điện kia.

Nhưng mà, cảm giác phản hồi trở lại lại không hề rõ ràng, mà là một loại... hỗn độn, thâm thúy, cảm giác hư vô khó có thể đo lường, phảng phất đang ngưng thị một cái giếng cổ không biết đáy, hay là đối mặt một mảnh tinh không mênh mang.

Loại cảm giác này, thậm chí so với lúc trực diện Hồng Linh Thiên Nhân Cảnh, càng thêm khó lường!

Một đạo thân ảnh chậm rãi đi vào.

Người tới mặc áo vải thô cực kỳ phổ thông, giặt đến mức có chút bạc màu, thân hình cao gầy.

Nhìn diện mạo, lại dường như chỉ mới hai mươi, mi mục thanh lãng, thậm chí mang theo vài phần khí tức sạch sẽ đặc hữu của thiếu niên.

Nhưng chỉ cần đối mặt với đôi mắt của hắn...

Đôi con ngươi kia, phảng phất ẩn tàng vạn cổ tinh hà lưu chuyển, trầm lắng vô tận tuế nguyệt thương tang, bình tĩnh thâm thúy đến mức khiến lòng người run rẩy.

Bất luận kẻ nào được xưng là "lão quái vật" ở trước mặt đôi mắt này, tựa hồ đều lộ ra vẻ non nớt mà nông cạn. "Ngươi là người phương nào?!" Điển Vi phản ứng nhanh nhất.

Thân thể khôi ngô mãnh liệt chấn động, song kích đã nắm trong tay.

Một cái hổ vồ xông lên, khí kình hùng hồn như núi áp về phía thanh niên, kích nhận hàn quang thôn thổ, đại có tư thế giây tiếp theo liền đem tên giả thần lộng quỷ này băm nát.

Trên mặt thanh niên lập tức lộ ra một tia "hoảng sợ" vừa đúng, vội vàng giơ hai tay lên xua xua: "Tráng sĩ bớt giận!

Có chuyện gì từ từ nói, tại hạ là người tốt, người tốt đại đại!" Ngữ khí hắn cầu xin tha thứ, nhưng sâu trong đồng khổng tựa vực sâu kia lại bình tĩnh không gợn sóng, nào có một tia sợ hãi chân chính? "Điển Vi, lui ra." Lâm Tẫn lạnh giọng mở miệng.

Điển Vi trừng mắt nhìn thanh niên một cái, trùng điệp hừ một tiếng, không tình nguyện mà thu kích lui lại nửa bước, nhưng đôi mắt như chuông đồng vẫn cứ gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Lâm Tẫn đi lên vài bước, ánh mắt như đuốc, thẩm thị thanh niên cổ quái này.

Khí tức lưu chuyển trong cơ thể đối phương vi diệu, chỉ tương đương với võ giả Thất Phẩm cảnh.

Nhưng loại cảm giác kỳ dị thâm bất khả trắc, phảng phất ẩn ẩn tương hợp với quy tắc thiên địa kia, lại làm cho Lâm Tẫn trong lòng nảy sinh nghi ngờ. "Ngươi là ai?

Lời vừa nói, lại là ý gì?" Lâm Tẫn trầm giọng hỏi.

Thanh niên cũng không trực tiếp trả lời Lâm Tẫn.

Ngược lại đưa ánh mắt về phía Tiêu Luyện đang nhíu mày ở bên cạnh, khóe miệng câu lên một nụ cười như có như không, ngữ khí mang theo vài phần khen ngợi: "Không tệ, Tiêu trang chủ, ngươi rất nghe lời nha." "Hả?" Tiêu Luyện sững sờ.

Ngữ khí này, hoàn toàn là khẩu khí trưởng bối tán hứa vãn bối sau khi hoàn thành dặn dò, nhưng trong lòng hắn lại sinh không ra nửa phần không vui vì bị mạo phạm.

Hơn nữa, thanh âm này, phương thức nói chuyện này... vì sao có loại cảm giác quen thuộc mạc danh?

Lâm Tẫn nhìn về phía Tiêu Luyện: "Tiêu Thái sư, khanh nhận biết hắn?" Tiêu Luyện nhíu chặt lông mày trắng, cúi đầu khổ khổ tư sách.

Cảm giác quen thuộc kia càng ngày càng mạnh, một mảnh ký ức cơ hồ bị trần phong bỗng nhiên xẹt qua não hải!

Hắn mãnh liệt ngẩng đầu, trên mặt viết đầy sự kinh ngạc cùng không thể tin đến cực hạn, gắt gao nhìn chằm chằm Tinh Kiến Vi, thanh âm vì khiếp sợ mà có chút biến điệu: "Ngươi... ngươi là...

Chương 432

Thiên Cơ Các!?" "Thiên Cơ Các?!" Ba chữ vừa ra, cả điện đều kinh!

Giang hồ ngũ đại thánh địa chi nhất, cũng là tồn tại thần bí nhất, siêu nhiên nhất — Thiên Cơ Các!

Khuy tham thiên cơ, lời nói tất trúng, chưa bao giờ tính sai!

Tàng Kiếm Sơn Trang sở dĩ cực sớm liền không tiếc đại giới toàn lực áp chú triều đình, thậm chí Tiêu Luyện đích thân nhập cục phò tá, căn nguyên liền ở chỗ Thiên Cơ Các!

Vì để nắm lấy cái "biến số" duy nhất trong dự ngôn kia, Tàng Kiếm Sơn Trang mới nghĩa vô phản cố.

Trong lòng Lâm Tẫn cũng kịch chấn.

Hắn vạn lần không ngờ tới, thanh niên áo vải nhìn qua trẻ tuổi đến quá phận, khí tức "yếu ớt" trước mắt này, lại là truyền nhân Thiên Cơ Các thần bí khó lường kia!

Đại đại đơn truyền.

Hắn đứng ở chỗ này, liền đồng nghĩa với ý chí của cả Thiên Cơ Các! "Còn có thể nhớ được, không tệ." Thanh niên đối với phản ứng của Tiêu Luyện tựa hồ pha chút hài lòng, nhẹ nhàng gật đầu.

Lập tức.

Hắn chuyển hướng Lâm Tẫn, tùy ý chắp tay, thái độ bình đạm, đã không nịnh nọt cũng không úy kỵ: "Tại hạ đương đại truyền nhân Thiên Cơ Các, Tinh Kiến Vi, kiến quá Bệ hạ." Lâm Tẫn khẽ gật đầu.

Đè xuống sóng to gió lớn trong lòng, tia hi vọng sâu trong đáy mắt

lại rốt cuộc không cách nào che giấu: "Tinh tiên sinh vừa rồi nói, trận chiến này cũng không phải tuyệt không có phần thắng?

Lời ấy giải thích thế nào?" Tinh Kiến Vi nhún nhún vai, lại tự mình đi đến cái ghế trống bên cạnh ngồi xuống, tư thái pha chút tùy ý: "Ý trên mặt chữ." Đối mặt với sự đạm nhiên gần như vô lễ của hắn, Lâm Tẫn không thèm để ý, truy vấn: "Còn xin tiên sinh nói rõ!" Tinh Kiến Vi nâng mắt lên, chút thần sắc tùy ý vừa rồi nháy mắt biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là một loại thâm thúy cùng ngưng trọng phảng phất động tất vạn cổ.

Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn, lại từng chữ như búa tạ, gõ vào tim mỗi người: "Muốn thắng tà ma, duy có một pháp." Trong điện lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nín thở, ánh mắt nóng rực tụ tiêu trên người hắn.

Tinh Kiến Vi giơ tay lên, dựng lên một ngón tay, nhả chữ rõ ràng: "Khai Thiên Môn!" Khai Thiên Môn?!

Đám người trước là kinh hãi, lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Mở ra Thiên Môn, dẫn động quy tắc thiên đạo ở tầng thứ cao hơn quán thể, cố nhiên có thể cực đại tăng lên thực lực phe mình.

Nhưng tà ma Hồng Linh Thiên Nhân Cảnh kia, sức mạnh bản nguyên của ả đồng dạng tương liên với quy tắc dị vực.

Thiên Môn vừa mở, quy tắc hai giới va chạm kích lãng, ai cũng không cách nào dự liệu sẽ xảy ra chuyện gì, nói không chừng thực lực đối phương tăng lên còn kinh khủng hơn.

Đến đầu đến đuôi, tựa hồ chẳng qua là đem quyết chiến tăng lên tới một cái tầng diện khác nguy hiểm hơn, phần thắng cũng chưa gia tăng.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ thở dài, ngồi xuống một bên: "Thực không

dám giấu giếm, trẫm trước đó không lâu từng nếm thử mở ra Thiên Môn, lại... thất bại." "A?" Tinh Kiến Vi hơi nhướng mày: "Thiên Đạo nói thế nào?" Khóe miệng Lâm Tẫn nổi lên một tia khổ sở: "Nó nói, trẫm... còn chưa đủ tư cách." Còn chưa đủ tư cách?!

Bốn chữ này như kinh lôi, lần nữa chấn đắc tâm thần mọi người trong điện chao đảo.

Bọn họ không nghĩ tới Bệ hạ vậy mà đã nếm thử qua, càng không nghĩ tới sẽ là kết quả này!

Ngay cả Cửu Ngũ Chí Tôn chấp chưởng sơn hà, thân phụ quốc vận đều "không có tư cách", vậy thiên hạ này, còn ai xứng?

Tinh Kiến Vi lại tựa hồ đã sớm đoán trước, bình tĩnh nói: "Thiên Đạo nói không sai.

Ngươi xác thực tạm thời không có tư cách.

Muốn mở Thiên Môn, phổ thiên chi hạ, duy có một người có thể làm được." "Ai?" Lâm Tẫn lập tức truy vấn.

Ánh mắt Tinh Kiến Vi rơi vào trên mặt Lâm Tẫn, chậm rãi thốt ra hai chữ: "Nhân Hoàng." Nhân Hoàng?

Đám người lần nữa hai mặt nhìn nhau, khốn hoặc càng sâu.

Bệ hạ không phải là Đại Uyên Hoàng đế, nhân gian chí tôn sao?

Cùng "Nhân Hoàng" có gì khác biệt?

Ngay cả Lâm Tẫn cũng lộ ra vẻ không hiểu.

Tinh Kiến Vi không thừa nước đục thả câu nữa, trực tiếp giải thích: "Thiên Môn, nãi là bình chướng do Thiên Đạo thiết lập vì che chở thương sinh giới này.

Kể từ khi Nhân Hoàng 'Thiên Uyên Đại Đế' vẫn lạc, Thiên Môn triệt để phong bế.

Từ đó, phi Nhân Hoàng tái hiện, mang theo khí vận cùng chính thống Nhân tộc, không thể khấu khai!" Hắn nhìn về phía Lâm Tẫn, ánh mắt sắc bén như kiếm: "Mà ngươi, trước mắt chỉ là Đại Uyên Đế vương, là Nhân Chủ, là Thiên Tử, nhưng còn chưa tính là chân chính 'Nhân Hoàng'.

Giữa hai bên, còn thiếu một dạng đồ vật!" "Thiếu cái gì?" Trong lòng Lâm Tẫn ẩn ẩn có dự cảm, dồn dập hỏi.

Tinh Kiến Vi từng chữ một: "Nhân Hoàng Kiếm!" Nhân Hoàng Kiếm?!

Thân thể Lâm Tẫn mãnh liệt chấn động, đồng khổng sậu súc!

Hắn có!

Trong phần thưởng của Hệ thống, thanh kiếm phôi cổ phác ám kim kia, tên của nó chính là — Nhân Hoàng Kiếm!

Không có chút do dự, tâm niệm Lâm Tẫn vừa động, cổ tay thay đổi.

Ông — Một tiếng khẽ kêu trầm thấp mà uy nghiêm vang lên, một thanh kiếm phôi dài chừng ba thước cổ phác xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Thân kiếm thông thể hiện ra màu ám kim, phi kim phi ngọc, tài chất khó phân biệt, bên trên thiên nhiên lưu chuyển văn lộ huyền ảo mạc trắc.

Tuy chưa khai phong, lại tự có một cỗ uy nghi hoàng hoàng thống ngự bát hoang, định đỉnh nhân đạo ẩn mà không phát. "Nhân Hoàng Kiếm, trẫm có!" Lâm Tẫn nâng kiếm phôi lên.

Ánh mắt Tinh Kiến Vi rơi vào trên kiếm phôi, nhẹ nhàng lắc đầu: "Kiếm phôi mà thôi, đồ cụ kỳ hình, chưa được kỳ thần, càng chưa thừa kỳ vận." Trong lòng Lâm Tẫn cấp thiết, truy vấn: "Tiên sinh có

phương pháp thối luyện, lệnh thanh kiếm này thành hình không?" "Phương pháp, tự nhiên là có." Tinh Kiến Vi gật đầu, ngữ khí lại mang theo một tia ngưng trọng: "Nhưng mà, Nhân Hoàng Kiếm nãi là chí tôn chi khí của Nhân đạo, gánh chịu tín niệm cùng khí vận của ức vạn Nhân tộc, phàm hỏa tục diễm, căn bản vô lực thối luyện bản nguyên của nó.

Phổ thiên chi hạ, duy có một loại hỏa diễm, mới có thể dung luyện kỳ hình, hoán tỉnh kỳ thần." "Hỏa diễm loại nào?" Lâm Tẫn, Tiêu Luyện, Diệp Đình Uyên đám người đồng thanh.

Tinh Kiến Vi chậm rãi thốt ra năm chữ: "Bát Hoang Phần Thiên Viêm." Bát Hoang Phần Thiên Viêm?

Lâm Tẫn nhanh chóng lục soát trong trí nhớ, lại không thu hoạch được gì.

Hắn nhìn về phía Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên.

Hai vị cường giả lão bài kiến đa thức quảng này cũng là nhíu chặt mày, mờ mịt lắc đầu, hiển nhiên chưa từng nghe thấy loại lửa này.

Tinh Kiến Vi tiếp tục giải thích: "Nhân Hoàng Kiếm, đại biểu nhân gian chí tôn, Nhân tộc Hoàng giả.

Muốn cho nó do phôi thành khí, nhất định phải dùng 'Phần Thiên Chi Hỏa' chí tôn chí quý, uẩn hàm ý chí uy nghiêm bát hoang lực hợp tiến hành thối luyện, mới có thể đem nhân đạo bản nguyên cùng hoàng giả khí vận nội uẩn bên trong triệt để kích phát, đúc thành chân chính hoàng đạo thần binh!" Lâm Tẫn gắt gao nhìn chằm chằm Tinh Kiến Vi: "Tiên sinh đã biết tên lửa này, vậy có biết... nó hiện tại ở nơi nào?" "Tự nhiên biết." Tinh Kiến Vi gật đầu.

Ánh mắt hắn lần nữa tụ tiêu trên mặt Lâm Tẫn, sau đó, chậm rãi, cực kỳ minh xác di chuyển xuống phía dưới.

Cuối cùng, định cách tại bên hông Lâm Tẫn.

Hắn duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái, ngữ khí chắc chắn, thạch phá thiên kinh: "Phổ thiên chi hạ, sở hữu 'Bát Hoang Phần Thiên Viêm', chỉ có nó — Xích Tiêu Hỏa Long!" Oanh!

Lời này vừa nói ra!

Không chỉ Lâm Tẫn, tất cả mọi người trong điện, trong đầu phảng phất có kinh lôi nổ vang!

Xích Tiêu Hỏa Long?

Bát Hoang Phần Thiên Viêm, lại ở trên người nó?! "Chẳng lẽ, long viêm mà Xích Tiêu phun ra trước đó, chính là Bát Hoang Phần Thiên Viêm?" Lâm Tẫn theo bản năng thùy thủ, bàn tay phủ qua đai lưng huyền sắc ẩn có long văn cảm ứng bên hông.

Nhưng ý niệm vừa nổi lên, liền bị hắn phủ định.

Ngọn lửa của Xích Tiêu tuy mạnh, đủ để dung kim hóa thạch, phần sơn chử hải.

Nhưng so với loại hỏa diễm phần thiên uẩn hàm "ý chí uy nghiêm bát hoang lục hợp" trong miệng Tinh Kiến Vi, cảm giác thượng xác thực kém không ít.

Hắn thu liễm tâm thần, nhìn về phía Tinh Kiến Vi: "Tinh tiên sinh, Xích Tiêu long viêm xác thực bất phàm, nhưng e rằng... cũng không phải loại hỏa diễm mà ngươi nói a?" Tinh Kiến Vi đạm nhiên cười một tiếng, gật đầu: "Nó của hiện tại, tự nhiên còn chưa chưởng khống chân chính Bát Hoang Phần Thiên Viêm." Lâm Tẫn trước là sững sờ, lập tức trong mắt mãnh liệt bạo phát ra tinh quang: "Nó của hiện tại?

Ý của ngươi là...

Xích Tiêu nếu có thể lần nữa tiến giai, liền có thể giác tỉnh loại lửa này?" "Không tệ, ngươi rất thông minh." Tinh Kiến Vi tán thưởng nhìn hắn một cái.

Lâm Tẫn lại cười khổ lắc đầu, thực tại cao hứng không nổi.

Muốn cho nó lần nữa tiến giai, cần Long Hồn Tinh, Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo, cùng với...

Long Vương Chi Lân.

Ba loại đồ vật này, không cái nào không phải hi thế kỳ trân, khả ngộ bất khả cầu.

Chương 433

Hắn chuyển hướng Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên: "Long Hồn Tinh và Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo, có manh mối không?" Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên nhìn nhau một cái, đều là bất đắc dĩ lắc đầu: "Hồi Bệ hạ, thần chờ đã mệnh lệnh người đa phương thăm dò, trước mắt... còn chưa có tin tức xác thực." Lâm Tẫn thở dài: "Trẫm cũng biết, nếu Xích Tiêu có thể lần nữa tiến giai, thực lực tất nhiên bạo trướng, có lẽ thật có thể trở thành mấu chốt đối kháng tà ma.

Nhưng dưới mắt dược liệu một dạng cũng không có..." Ngữ khí hắn mang theo trầm trọng.

Tinh Kiến Vi lại vẫn khí định thần nhàn, thậm chí khóe miệng còn ngậm lấy một tia ý cười thần bí: "Hiện tại không có, không đại biểu... lát nữa cũng không có?" "Lát nữa?" Lâm Tẫn nhíu mày, Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận chỉ còn nửa tháng, tà ma sẽ đại phát thiện tâm chờ hắn gom đủ dược liệu sao? "Còn xin tiên sinh chỉ rõ!" Tinh Kiến Vi chỉ mỉm cười, không nói thêm lời nào, một bộ thiên cơ bất khả lộ.

Đám người trong điện tuy lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng kiến thức qua sự thần bí của Tinh Kiến Vi cùng sự xác nhận thân phận của Tiêu Luyện, không ai dám lại xuất ngôn bất tốn.

Ngay cả Điển Vi cũng chỉ là nắm chặt song kích, trừng to mắt chờ đoạn dưới.

Ngay tại lúc Lâm Tẫn nhíu chặt kiếm mi, chuẩn bị lần nữa truy vấn... [Đinh] Một tiếng nhắc nhở thanh thúy dễ nghe của Hệ thống, không hề có điềm báo trước vang lên trong đầu hắn! [Chúc mừng túc chủ tuần thị thảo nguyên Lang Đình, thành công chưởng khống, phải chăng thắp sáng đồ giám?] Trong lòng Lâm Tẫn mãnh liệt nhảy một

cái!

Chẳng lẽ...

Tinh Kiến Vi chắc chắn như thế, là bởi vì hắn tính chuẩn Hệ thống sẽ tại thời khắc này đưa tới vật mấu chốt?

Hắn cưỡng ép kích động, trong lòng mặc niệm: "Thắp sáng!" [Chúc mừng túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Thảo nguyên Lang Đình!] [Nhận được phần thưởng: Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo!] "Quả nhiên!" Trong con ngươi Lâm Tẫn nháy mắt bùng lên ngọn lửa hi vọng, cơ hồ muốn thốt ra!

Tốc độ của đám người Nhạc Phi quả nhiên đủ nhanh, hắn là đã dùng lôi đình chi thế phân binh càn quét, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đem thảo nguyên rộng lớn nạp vào chưởng khống.

Tuy rằng địa vực bao la như thế chỉ thưởng một cây linh thảo, so với dĩ vãng nhìn như "hàn toan".

Nhưng giờ này khắc này — giá trị của cây Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo này, thắng qua vạn thiên kỳ trân!

Hắn thật dài thở ra một hơi, đè xuống tâm tư đang quay cuồng, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Tinh Kiến Vi, ngữ khí đã mang theo một tia tham tầm cùng chờ mong: "Tinh tiên sinh, Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo, trẫm đã có.

Vậy...

Long Hồn Tinh đâu?

Còn có Long Vương Chi Lân quan trọng nhất, lại ở nơi nào?" Đồng khổng Tinh Kiến Vi hơi co lại, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc rõ ràng.

Hắn thật sâu nhìn Lâm Tẫn một cái, cảm khái nói: "Không hổ là

biến số lớn nhất trong thiên mệnh, tế ngộ của ngươi, ngay cả thiên cơ cũng khó có thể hoàn toàn nhìn thấu." Câu nói này không thể nghi ngờ là thừa nhận — phương thức Lâm Tẫn hoạch thủ Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù bói toán của hắn.

Tiêu Luyện, Diệp Đình Uyên đám người đồng dạng chấn kinh, nhưng thâm tri có một số bí mật không nên hỏi nhiều, chỉ đem kinh nghi đè ở đáy lòng.

Tinh Kiến Vi rất nhanh khôi phục bình tĩnh, khóe mắt liếc qua tựa có như không nhìn về phía ngoài điện, ngữ khí du nhiên: "Bệ hạ hà tất nóng vội?

Nói không chừng... rất nhanh liền có người đưa tới cửa đâu?" "Hả?" Lâm Tẫn sững sờ, vừa định hỏi cho rõ ràng.

Ngoài điện.

Một tên Cẩm Y Vệ đã rảo bước đi vào, quỳ một chân trên đất, thanh âm to rõ: "Khởi bẩm Bệ hạ!

Mặc gia gia chủ Mạc Hữu Càn, ngoài điện cầu kiến!" "Hả?" Lâm Tẫn sững sờ.

Khóe mắt liếc thấy bộ dáng đạm định "hết thảy đều trong lòng bàn tay" của Tinh Kiến Vi, trong lòng lập tức minh ngộ, lập tức nói: "Mau tuyên!" "Thị!" Rất nhanh, một nam tử bước vào đại điện.

Người tới ước chừng năm mươi tuổi, diện mạo thanh gầy, hai bên tóc mai lại đã hoa râm.

Một thân trường bào màu mực giản dị, phong trần mệt mỏi, khí tức trầm ổn, hách nhiên là tu vi Lục Địa Thần Tiên sơ kỳ.

Chính là đương đại gia chủ Mặc gia, Mạc Hữu Càn.

Cảm nhận được mấy đạo ánh mắt cường hãn quăng tới từ hai bên

đại điện, trong lòng Mạc Hữu Càn hơi lẫm, không dám chậm trễ, tiến lên khom người hành lễ: "Thảo dân, Thiên Cơ thành Mặc gia Mạc Hữu Càn, tham kiến Bệ hạ!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay, tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén mang theo chờ mong không che giấu chút nào, bắn thẳng về phía Mạc Hữu Càn: "Mặc gia chủ viễn đạo mà đến, có phải... mang theo cái gì cho trẫm không?" "A?" Mạc Hữu Càn mộng, bị Hoàng đế dùng kiểu câu hỏi "đòi hối lộ" khai môn kiến sơn này làm cho có chút tay chân luống cuống.

Hắn thầm nói thầm: *Hiện tại Bệ hạ thu lễ đều trực tiếp như vậy sao?

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, Bệ hạ trân bảo gì mà không có, sao lại cố ý hướng mình đòi đồ vật?* Hắn nhanh chóng định thần, chắp tay nói: "Hồi Bệ hạ, thảo dân suất lĩnh đệ tử trong tộc hiệp trợ Lữ tướng quân kinh lược Nam Cương, chuyến đi này thương xúc, tịnh không mang theo kỳ trân dị bảo gì dâng lên." Hắn chú ý tới ánh mắt Hoàng đế tựa hồ ảm đạm đi một cái chớp mắt, vội vàng bổ sung: "Bất quá, trong bảo khố Mặc gia ta xác thực có một số cơ quan xảo vật do tiên tổ lưu truyền cùng tự hành nghiên cứu chế tạo, Bệ hạ nếu có hứng thú, cứ việc tùy ý lấy dùng!" Đáy mắt Lâm Tẫn lướt qua một tia thất vọng.

Hắn nhìn về phía Tinh Kiến Vi, lại phát hiện vị truyền nhân Thiên Cơ Các này đang lão thần tại tại phẩm trà, phảng phất sự không liên quan đến mình.

Nếu không phải cố kỵ thân phận đối phương, Lâm Tẫn thật muốn xách hắn lên hỏi một chút.

Không phải nói có người đưa Long Hồn Tinh tới sao?

Chẳng lẽ không phải Mạc Hữu Càn?

Vậy còn có thể là ai?

Hắn đè xuống phiền táo trong lòng, thật sâu hít một hơi, nói với Tiêu Luyện: "Tiêu Thái sư, truyền ý chỉ của trẫm, chiêu cáo thiên hạ, treo thưởng tìm kiếm 'Long Hồn Tinh'!

Phàm người cung cấp manh mối xác thực hoặc trực tiếp dâng lên, triều đình trọng trọng có thưởng, bất kỳ yêu cầu gì, chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa quốc pháp, trẫm không gì không chuẩn!" Tiêu Luyện chắp tay: "Thần, tuân..." "Long Hồn Tinh?!" Lời nói của Tiêu Luyện bị một tiếng kinh nghi đột ngột của Mạc Hữu Càn cắt ngang.

Lâm Tẫn bỗng nhiên quay đầu, ngọn lửa hi vọng đã tắt trong mắt nháy mắt bùng cháy trở lại: "Mặc gia chủ biết hạ lạc của Long Hồn Tinh?" Chẳng lẽ thứ Tinh Kiến Vi chỉ "đưa tới", cũng không phải thực vật, mà là manh mối? "Bệ hạ, thảo dân không chỉ biết..." Mạc Hữu Càn gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ đặc, hắn phất tay áo vung lên.

Ông!

Quang mang hiện lên, một tôn cơ quan thú tạo hình uy mãnh xuất hiện tại trung ương đại điện!

Nó hình tựa đầu rồng thân sư tử, cao chừng một trượng.

Thông thể do một loại kim loại màu ám kim cấu thành, khớp nối tinh mật, lợi trảo tranh nanh, tuy lẳng lặng súc lập, lại tản mát ra một cỗ khí tức cường hoành kham bỉ đại tông sư võ giả, băng lãnh, tinh chuẩn, không biết mệt mỏi. "Bệ hạ thỉnh xem, đây là Mặc gia 'Long Sư Chiến Khôi', không sợ thương đau, tuyệt đối trung thành, có thể làm tiên phong sa trường." Mạc Hữu Càn nghiêng người giới thiệu, ngữ khí mang theo một tia tự hào.

Lâm Tẫn liếc qua một cái, khẽ gật đầu.

Mặc gia cơ quan thuật quả nhiên danh bất hư truyền.

Tôn chiến khôi này nếu có thể sản xuất hàng loạt, tạo thành quân đoàn, xác thực là một chi sức mạnh đáng sợ.

Đương nhiên, hắn cũng rõ ràng, tạo vật tinh mật bực này, tiêu hao tài nguyên e rằng là một con số trên trời. "Vật này xác thực bất phàm." Lâm Tẫn tán một câu, lập tức truy vấn: "Nhưng, cái này có liên hệ gì với Long Hồn Tinh?" Mạc Hữu Càn thần bí cười một tiếng, đi đến trước người Long Sư Chiến Khôi, đầu ngón tay điểm một chút linh quang nhập vào một nơi trên trán nó.

Chỉ nghe "Ca" một tiếng vang nhỏ.

Một khối giáp bản trước đầu lâu chiến khôi trượt ra, lộ ra bánh răng, đường ống cùng phù văn trận bàn cực kỳ tinh mật phức tạp bên trong.

Mà tại vị trí trung khu năng lượng hạch tâm nhất...

Một viên tinh thạch ước chừng cỡ nắm tay, hiện ra đa diện thể bất quy tắc, thông thể lưu chuyển đạm đạm kim mang, đang tản mát ra khí tức long uy tinh thuần mà cổ lão!

Đồng khổng Lâm Tẫn bỗng nhiên co rút lại, thanh âm mang theo một tia kích động khó có thể phát giác: "Cái này... cái này chẳng lẽ chính là..." "Hồi Bệ hạ, chính là Long Hồn Tinh!" Mạc Hữu Càn khẳng định nói: "Tinh thạch này nãi là bảo vật trân tàng ngàn năm của Mặc gia ta, thảo dân may mắn bước vào Địa Tiên Cảnh, mới có năng lực dùng nó làm hạch tâm, khu động tôn Long Sư Chiến Khôi này, khiến nó sở hữu chiến lực Đại Tông Sư." Thì ra là thế!

Thảo nào một tôn cơ quan tạo vật có thể có uy thế bực này, hạch tâm lại là kỳ vật bực này!

Không có chút do dự.

Mạc Hữu Càn đưa tay dẫn một cái, viên Long Hồn Tinh kim quang lưu chuyển kia liền từ hạch tâm chiến khôi chậm rãi bay ra, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Mất đi hạch tâm năng lượng, quang mang trên thân Long Sư Chiến Khôi to lớn nháy mắt ảm đạm, khí tức cường hoành như thủy triều rút đi.

Tuy rằng kết cấu vẫn như cũ kiên cố, nhưng đã luân vi vật chết chân chính, e rằng một võ giả đều có thể sách giải nó.

Mạc Hữu Càn hai tay nâng Long Hồn Tinh, cung kính đưa tới trước mặt Lâm Tẫn: "Bệ hạ nếu cần vật này, Mặc gia nguyện hai tay dâng lên, để trợ Bệ hạ kháng ma đại nghiệp!" Lâm Tẫn tiếp nhận Long Hồn Tinh.

Vào tay hơi trầm, xúc cảm ôn nhuận như ngọc, lại mang theo một loại kim loại chất cảm kỳ dị.

Bên trong phảng phất có kim sắc dịch thể đang chậm rãi lưu động, khí tức long tộc uy nghiêm tinh thuần mà to lớn ti ti lũ lũ tản mát ra, làm cho Đế Vương Long Khí trong cơ thể hắn đều ẩn ẩn cộng minh với nó. "Tốt!

Rất tốt!" Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang bạo thiểm, trong lòng đại định: "Mặc gia chủ thâm minh đại nghĩa, trẫm rất an ủi!

Lời trẫm vừa nói vẫn y nguyên hữu hiệu, Mặc gia dâng lên Long Hồn Tinh, lập xuống đại công, có yêu cầu gì, cứ việc đề xuất!

Trẫm, không có gì không chuẩn!" "Tưởng thật?!" Mạc Hữu Càn theo bản năng thốt ra, lập tức ý thức được thất thái, vội vàng khom người.

Chương 434

Cũng may tâm tình Lâm Tẫn cực giai, tịnh không thèm để ý. "Mặc gia có sở cầu gì?" Lâm Tẫn cười hỏi.

Mạc Hữu Càn tròng mắt chuyển chuyển, ánh mắt quét qua trên người Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên, bỗng nhiên vén bào quỳ xuống, trịnh trọng nói: "Bệ hạ, thảo dân không cầu gì khác, chỉ muốn... hướng Bệ hạ mượn hai người dùng một chút." "Mượn người?" Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đồng thời sững sờ.

Diệp Đình Uyên càng là cảnh giác lui lại nửa bước, trên mặt lộ ra ghét bỏ: "Này, ta cũng không có sở thích đặc thù, ngươi đừng hòng nghĩ tới!" Mạc Hữu Càn già mặt đỏ lên, xấu hổ nói: "Diệp tiền bối hiểu lầm!

Thảo dân là muốn mượn dùng sức mạnh của hai vị tiền bối!" Hắn thần sắc nghiêm nghị, túc nhiên nói: "Bệ hạ, thảo dân biết được tà ma đại kiếp sắp đến, Mặc gia ta tuy am hiểu cơ quan khí giới, nhưng đỉnh tiêm chiến lực thiếu thốn, tại chính diện chiến trường tác dụng có hạn." "Nhân thử, thảo dân muốn mượn kiếm khí trong cơ thể cùng lôi đình sức mạnh của hai vị tiền bối, dùng Mặc gia bí pháp, quán chú vào hạch tâm cơ quan chiến khôi!" Hắn càng nói mắt càng sáng: "Nếu có thể thành công, chúng ta hoặc có thể trong thời gian ngắn, phê lượng chế tạo ra một nhóm chiến khôi cường đại uẩn hàm kiếm khí, lôi đình chi uy!" "Bọn chúng không sợ tà khí xâm thực, không sợ tử vong, dùng để xung kích hãm trận, giảo sát đê giai tà ma, chia sẻ áp lực cho ngã quân, giảm thiếu võ giả thương vong, định có kỳ hiệu!" Lâm Tẫn nghe vậy, trong mắt tinh quang đại thịnh!

Chủ ý hay!

Quả thực là thiên tài ý tưởng!

Dùng thuộc tính sức mạnh của cường giả đỉnh tiêm để "phụ ma" cơ quan thú, chế tạo khôi lỗi quân đoàn đặc chủng!

Tư lộ này, xác thực chỉ có Mặc gia tinh thông năng lượng cùng cơ quan kết hợp mới có thể nghĩ đến cũng nếm thử! "Diệu!

Kế này đại diệu!" Lâm Tẫn vỗ tay tán thán: "Tiêu Thái sư, Diệp tướng quân!" "Thần tại!" Hai người tiến lên. "Trẫm mệnh hai khanh, tức khắc theo Mặc gia chủ phản hồi Thiên Cơ thành, toàn lực phối hợp!

Hết thảy tài nguyên cần thiết, do triều đình toàn lực cung ứng!" "Thần, lĩnh chỉ!" Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên tề thanh ứng đạo.

Lâm Tẫn lại nhìn về phía Tiêu Luyện, bổ sung: "Tiêu Thái sư, an bài lúc trước của trẫm không đổi.

Thời hạn nửa tháng vừa đến, vô luận nơi này tiến triển như thế nào, khanh nhất định phải ngay lập tức phản hồi kinh đô!" Trên khuôn mặt già nua của Tiêu Luyện hiện lên một tia phức tạp, cuối cùng hóa thành cái gật đầu kiên định.

Đại điện tạm thời khôi phục an tĩnh.

Lâm Tẫn nắm Long Hồn Tinh ôn nhuận, thật dài thở ra một ngụm trọc khí, nhìn về phía Tinh Kiến Vi vẫn y nguyên nhàn nhã phẩm trà: "Tinh tiên sinh, Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo cùng Long Hồn Tinh đều đã tới tay.

Vậy Long Vương Chi Lân...?" Tinh Kiến Vi đặt chén trà xuống, tùy ý giang tay, cười nói: "Bệ hạ hà tất nóng vội?

Vạn nhất... còn có người chủ động đưa tới cửa thì sao?" Lâm Tẫn một trận im lặng.

Thiên hạ này nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Thật coi là viết tiểu thuyết à?

Kỳ trân dị bảo xếp hàng tặng cho nhân vật chính?

Hắn lắc đầu nói: "Tinh tiên sinh, Long Vương nãi là thần thú trong truyền thuyết viễn cổ, phải chăng tồn tại còn phải nói, cho dù thật có lân phiến di tồn, cũng tất là tuyệt thế hãn hữu thần vật, tầm thường nhân làm sao có thể sở hữu?" Thanh âm của hắn còn chưa hoàn toàn rơi xuống...

Điện ngoại.

Một đạo thanh âm thiếu nữ lược hiển non nớt, lạnh nhạt, lại mang theo một loại đốc định cảm kỳ dị, rõ ràng truyền vào: "Ngã, có." "Hả?!" Thanh âm này tới đột ngột.

Mọi người trong điện đồng loạt đưa mắt nhìn về phía cửa.

Trong lòng Lâm Tẫn rùng mình, hôm nay là chuyện gì xảy ra?

Lấy tu vi Khấu Thiên Cửu Trọng đỉnh phong của hắn, dưới thần thức phúc cái, vậy mà lại một lần nữa không sớm phát giác có người tới gần!

Thần niệm của hắn lập tức hoành tảo mà ra, khóa chặt thân ảnh ngoài điện kia.

Một cỗ cảm giác quen thuộc mạc danh dâng lên trong lòng, phảng phất là người quen cũ, nhưng khuôn mặt kia... lại tuyệt đối lạ lẫm.

Tại dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một đạo thân ảnh kiều tiểu đi đến.

Đó là một tiểu nữ hài nhìn qua mười tuổi tả hữu, mặc một thân váy đen thuần không chút điểm xuyết, sấn đắc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết.

Ngũ quan tinh xảo như búp bê sứ, lại không có biểu tình gì, lạnh băng băng.

Nàng buộc hai cái đuôi ngựa, theo bước chân nhẹ nhàng hoảng động.

Đặc biệt nhất là đôi mắt kia, đen kịt thâm thúy, nhìn không thấy đáy.

Nhưng mà, càng làm cho Lâm Tẫn thầm giật mình chính là khí tức vô hình nàng tản ra.

Khí tức kia tịnh không bá đạo, lại lộ ra một loại cổ lão cùng tôn quý khó có thể hình dung.

Tự nhiên lưu chuyển gian, lại làm cho Xích Tiêu Hỏa Long trong đai lưng huyền sắc long văn bên hông hắn, truyền đến một tia rõ ràng... kiêng kị cùng thuận theo chi ý!

Có thể làm cho Xích Tiêu có loại cảm giác này...

Lâm Tẫn đè xuống nghi hoặc, trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?

Vừa rồi nói ngươi có lân phiến Long Vương?" Hắc y tiểu nữ hài gật gật đầu, thanh âm non nớt lại không có phập phồng gì: "Ngã, khiếu, Linh Lung.

Là..." "Nó là Tiểu Hắc!" Một đạo hồng ảnh lược nhập.

Yến Kinh Tuyết thiểm thân tiến vào, trên mặt còn mang theo kinh sắc chưa tan, nhìn chằm chằm hắc y nữ hài khẳng định nói. "Tiểu Hắc?!" Đồng khổng Lâm Tẫn co rụt lại, khó có thể tin trên dưới đánh giá tiểu la lỵ mặt lạnh trước mắt này.

Con rắn nhỏ màu đen tham ăn mê ngủ, thích quấn lấy cổ tay hắn kia?

Hắn thăm dò hỏi: "Kinh Tuyết, nàng xác định?" "Thiên chân vạn

xác!" Yến Kinh Tuyết nhanh chóng nói, "Ngay tại vừa rồi, Tiểu Hắc nó tiến giai thành công, trực tiếp hóa ra chân long chi thân!

Tuy rằng thể hình không to lớn như Xích Tiêu, nhưng long uy kia... thuần túy cường đại, viễn siêu Xích Tiêu!

Nó ở trong mây xoay quanh một lát, liền hóa thành hình người, trực tiếp tiến vào phá hư môn, thiếp thân mới đuổi theo tới đây." Lâm Tẫn bừng tỉnh.

Ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Linh Lung, ngạc nhiên lại thẩm thị.

Hắn đi lên trước, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhưng lại căng thẳng này, bỗng nhiên toét miệng cười một tiếng, giơ tay xoa xoa đầu nàng, vò cho mái tóc đuôi ngựa chỉnh tề trở nên có chút loạn: "Linh Lung?

Tên cũng được đấy.

Bất quá trẫm đặt tên Tiểu Hắc cho ngươi, không êm tai sao?" Bên cạnh, Thương Sóc, Điển Vi đám người biểu tình đều có chút vi diệu.

Bệ hạ, ngài lấy đâu ra cái tự tin và khiếu đặt tên đó vậy...

Tinh Kiến Vi ngồi một bên, trông thấy Lâm Tẫn cứ thế tùy tiện xoa đầu Linh Lung, khóe miệng không rõ ràng co giật một chút.

Tuy rằng lập tức khôi phục bình tĩnh, nhưng vẫn bị Lâm Tẫn vốn một mực lưu ý hắn chú ý tới.

Lâm Tẫn trong lòng nghi hoặc, nhưng không nghĩ nhiều, thu hồi tay chính sắc hỏi: "Tiểu Hắc, ngươi nói ngươi có lân phiến Long Vương?

Từ đâu mà có?" Hắn đoán, có lẽ là huyết mạch Long Vương trong cơ thể Linh Lung giác tỉnh, đạt được truyền thừa bảo tàng?

Linh Lung cơ hồ không thể nhận ra nhíu mày một cái, tựa hồ có chút để ý mái tóc bị loạn, nhưng không phát tác.

Nàng từ từ nâng lên cánh tay phải trắng như tuyết tinh tế của mình.

Tại dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, dưới làn da cánh tay như ngọc kia, ẩn ẩn có ám kim sắc lưu quang hiện lên.

Ngay sau đó.

Long lân rậm rạp, cứng rắn, phiếm hắc kim quang trạch nhanh chóng nổi lên, lan tràn, cả cánh tay trong nháy mắt biến thành một cái long trảo tuy nhỏ nhưng tràn ngập cảm giác sức mạnh cổ lão!

Móng vuốt sắc bén, khí tức bức người.

Càng làm cho người ta không nghĩ tới chính là.

Linh Lung lập tức nâng tay trái lên, nhíu mày, răng khẽ cắn, long trảo tay phải lại trực tiếp khấu chặt biên duyên một mảnh long lân trên cánh tay trái, sau đó...

Dùng sức kéo một cái!

Xuy!

Một mảnh hắc kim long lân to bằng bàn tay, biên duyên còn dính điểm điểm kim sắc dịch thể, bị nàng sinh sinh từ trên cánh tay mình xé xuống!

Nơi vết thương, rỉ ra không phải máu tươi, mà là điểm sáng màu vàng óng thôi xán đoạt mục, tản ra nồng đậm sinh mệnh cùng uy áp khí tức. "Tiểu Hắc!

Ngươi làm gì?!" Lâm Tẫn kinh hãi.

Chương 435

Linh Lung không nói lời nào.

Chỉ đem phiến lân phiến còn mang theo nhiệt độ cơ thể, chảy xuôi điểm sáng màu vàng óng này, trực tiếp nhét vào trong tay Lâm Tẫn.

Lúc này.

Tinh Kiến Vi chậm rãi đứng dậy, dạo bước tới, nhìn thoáng qua phiến lân kia, ngữ xuất kinh nhân: "Bệ hạ không phải thiếu 'Long Vương Chi Lân' sao?

Nhìn, cái này không phải đưa tới cửa rồi sao?" "Hả?" Lâm Tẫn nhất thời không phản ứng kịp.

Nhưng những người khác trong điện, Thương Sóc, Điển Vi, Diệp Đình Uyên... tất cả mọi người đều tại thất thần ngắn ngủi, mãnh liệt minh bạch!

Một đạo ánh mắt hoảng sợ đến cực điểm, tràn ngập khó có thể tin, như là thực chất, đồng loạt gắt gao đóng đinh trên người Linh Lung mặt không biểu tình!

Không khí nháy mắt ngưng cố.

Long Vương Chi Lân...

Từ trên người nàng tự tay xé xuống...

Vậy mang ý nghĩa... "Ý của ngươi là..." Thanh âm Lâm Tẫn có chút khô khốc, nhìn chằm chằm Tinh Kiến Vi: "Tiểu Hắc nó... chính là...

Long Vương?!" Tinh Kiến Vi bình tĩnh gật đầu: "Không phải sao?" "Tê!" Trong điện một mảnh tiếng hít vào khí lạnh!

Long Vương!

Vạn long chi tổ trong truyền thuyết, đầu nguồn của lân giáp sinh linh, chí cao tồn tại đã sớm biến mất trong thần thoại viễn cổ!

Vậy mà... cứ như vậy sống sờ sờ đứng ở trước mặt, còn là một bộ dáng tiểu nữ hài?!

Nội tâm Lâm Tẫn cự chấn, hồi lâu khó có thể bình tĩnh!

Thảo nào!

Thảo nào lúc trước cái trứng đen kia khó ấp như vậy!

Thảo nào Tiểu Hắc xà khẩu vị cực lớn, có thể nuốt cường đại yêu thú, phía sau còn có long ảnh!

Càng khó trách nó vẫn luôn chướng mắt huyết mạch Xích Tiêu Hỏa Long, lúc Xích Tiêu giác tỉnh nàng còn nói "Không bằng ngã"!

Thì ra đó không phải mạnh miệng, là sự thật!

Ở trước mặt chân chính Long Vương, cái gì long tộc huyết mạch, đều phải cúi đầu!

Đó là tuyệt đối áp chế bắt nguồn từ sinh mệnh bản nguyên!

Tâm tư Lâm Tẫn bay chuyển, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Linh Lung.

Vết thương trên cánh tay nàng đang chậm rãi khép lại, long lân ẩn đi, làn da khôi phục trắng nõn, chỉ để lại một đạo vết tích màu vàng nhàn nhạt.

Hắn ngồi xổm xuống, thử vận khởi chân khí muốn giúp nàng, lại phát hiện chân khí của mình căn bản không thâm nhập được vào lớp kim quang nhàn nhạt kia.

Hắn bất đắc dĩ cười cười, buông tha nếm thử, giơ tay nhẹ nhàng

nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có biểu tình gì của Linh Lung, ngữ khí mang theo nhu hòa cùng một tia áy náy hiếm thấy: "Tiểu Hắc... lần này tính ngươi đầu công.

Về sau muốn ăn cái gì, trẫm đích thân đi bắt cho ngươi, trên trời bay dưới nước bơi, tùy ngươi chọn!" Trong đồng khổng đen kịt của Linh Lung lướt qua một tia bất đắc dĩ cơ hồ không thể nhận ra, bờ môi động động, tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng không mở miệng.

Nàng hiện tại đã thành công hóa hình, tuy còn xa mới khôi phục toàn thịnh, nhưng cũng là Đại Yêu Địa Tiên Cảnh.

Huyết thịt yêu thú tầm thường đối với nàng tăng lên rất ít, thật có thứ nàng cần, chính mình động thủ nói không chừng còn nhanh hơn...

Lúc này Lâm Tẫn cũng nhớ tới biểu tình quái dị vừa rồi của Tinh Kiến Vi, minh bạch: Tên này, e rằng sớm đã nhìn ra thân phận của Tiểu Hắc!

Truyền nhân Thiên Cơ Các, quả nhiên biết được nhiều!

Tinh Kiến Vi không biết trong lòng Lâm Tẫn suy nghĩ gì, tiến lên một bước hỏi: "Bệ hạ, dược liệu cần thiết, đều đủ rồi chứ?" Lâm Tẫn đột nhiên đứng dậy, chiến ý cùng hi vọng trong mắt bùng cháy trở lại: "Đủ rồi!" Hắn không trì hoãn nữa.

Sải bước đi ra Thiên Uyên đại điện, đi tới quảng trường rộng lớn trước điện.

Tâm niệm vừa động, đai lưng huyền sắc long văn bên hông bỗng nhiên bạo phát ra hồng mang hừng hực! "Hống!" Một tiếng long ngâm vang vọng vân tiêu, cao vút hơn dĩ vãng, mang theo ẩn ẩn hưng phấn!

Thân thể xích hồng to lớn của Xích Tiêu Hỏa Long từ trong quang mang phóng lên tận trời, hỏa diễm vây quanh, long uy hạo đãng, ánh đỏ nửa bầu trời.

Nhưng lần này, Xích Tiêu Hỏa Long không tứ ý bay lượn như thường ngày.

Nó ở trên không trung xoay quanh một vòng, lại chậm rãi hạ thấp độ cao, đầu rồng to lớn hướng về phía Linh Lung đang đi theo Lâm Tẫn ra khỏi đại điện, mang theo cung kính rõ ràng mà... nhẹ nhàng cúi đầu.

Đó là bản năng thần phục của long tộc địa vị thấp đối mặt đầu nguồn huyết mạch.

Linh Lung chỉ nâng nâng mí mắt, liếc qua Xích Tiêu một cái, liền không nhìn nữa, an tĩnh đứng tại bên người Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn hít sâu một hơi, cổ tay khẽ đảo, ba dạng dược liệu đồng thời xuất hiện trong lòng bàn tay: Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo oánh nhuận, Long Hồn Tinh kim quang lưu chuyển, cùng với phiến Long Vương Chi Lân biên duyên còn dính điểm sáng màu vàng óng, tản ra khí tức hồng hoang kia!

Hắn vận chuyển chân khí, đem ba vật bao bọc.

Năng lượng tinh thuần bị kích phát, Cửu Dương Hoàn Hồn Thảo hóa thành sinh mệnh lục mang, Long Hồn Tinh bạo xuất hồn lực thôi xán, Long Vương Chi Lân đãng khai ám kim ba văn. "Đi!" Lâm Tẫn khẽ quát, bàn tay đẩy một cái!

Tam sắc lưu quang như linh xà đan xen, hóa thành một đạo cầu vồng huyến lệ, kính trực nhập vào trán Xích Tiêu Hỏa Long giữa không trung! "Ngang!!!" Thân thể Xích Tiêu Hỏa Long cuồng chấn, phát ra một tiếng kinh thiên trường ngâm uẩn hàm thống khổ, cuồng hỉ cùng khát vọng vô tận!

Xích hồng hỏa diễm quanh thân mãnh nhiên bạo trướng, màu sắc hướng về kim hồng càng sí liệt, càng thuần túy chuyển biến!

Nhiệt độ cao kinh khủng tịch quyển ra, nếu không phải mọi người tại trường tu vi cao thâm, sợ là lập tức liền muốn bị bỏng.

Tại trong ánh mắt chấn hám của tất cả mọi người, thân thể to lớn của Xích Tiêu Hỏa Long, lại tại trong liệt diễm kim hồng hừng hực bắt đầu... dung giải, thu co lại!

Đầy trời ánh lửa điên cuồng hướng vào phía trong sụp đổ, ngưng tụ, phảng phất bị lực lượng vô hình thôn phệ.

Tiếng long ngâm chấn nhân tâm phách kia cũng dần dần trầm thấp, biến mất.

Ngắn ngủi mười mấy hơi thở, đầy trời dị tượng thu liễm không còn.

Lâm Tẫn ngưng thị một đoàn quang ảnh to lớn lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, giống như một ngọn núi thu nhỏ.

Trong đó truyền đến sinh mệnh mạch động bàng bạc hậu trọng hơn trước đó, đang bình tức dĩ đãi.

Sau một khắc.

Quang ảnh hơi tán, chân thân triệt để hiển lộ.

Lâm Tẫn lập tức trợn mắt hốc mồm, ngạc nhiên nói: "Biến, biến thành trứng rồi?!" "Làm sao lại biến thành dạng này?" Lâm Tẫn nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Tinh Kiến Vi: "Chẳng lẽ muốn trẫm ấp lại từ đầu?" Tinh Kiến Vi khóe miệng hơi giương, nhún nhún vai: "Bệ hạ, Thiên Cơ Các cũng không phải vạn năng." Long tộc tiến giai vốn là hiếm thấy, Thiên Cơ Các có thể thôi diễn ra phương hướng đại khái đã là không dễ, cụ thể chi tiết sao có thể tính không bỏ sót?

Lâm Tẫn nghe vậy, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên quả trứng khổng lồ kia, trong lòng không khỏi dâng lên một tia khẩn trương.

Nếu thật muốn ấp lại từ đầu, thời gian nửa tháng e rằng xa xa không đủ.

Cho dù miễn cưỡng ấp ra.

Một con ấu long vừa phá xác, lại làm sao có thể cung cấp Bát Hoang Phần Thiên Viêm đủ để thối luyện Nhân Hoàng Kiếm?

Trên quảng trường điện tiền, không khí ngưng trọng, đám người đều nín thở ngưng thị.

Duy có Linh Lung một mặt bình tĩnh, phảng phất hết thảy trước mắt không liên quan gì đến nàng, chỉ là sâu trong đôi mắt đen kịt kia, mơ hồ lưu chuyển một tia hiểu rõ — thân là Long Vương, huyền bí của long tộc tiến giai, nàng tự nhiên biết được.

Thời gian một chút xíu trôi qua.

Màn đêm buông xuống, đầy sao dần hiện.

Ngay lúc ánh trăng bao phủ hoàng thành, quả trứng khổng lồ trầm tịch đã lâu trên cửu thiên kia, bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên! "Ca sát" — Tiếng vỡ vụn nhỏ xíu lại rõ ràng, tại trong bầu trời đêm yên tĩnh phá lệ chói tai.

Ngay sau đó.

Chương 436

Vô số vết rạn như mạng nhện nhanh chóng lan tràn trên bề mặt vỏ trứng, từng đạo quang mang kim hồng sí liệt như dung nham từ trong khe hở bắn ra!

Một cỗ long uy kinh khủng khó có thể hình dung, như là hải khiếu thực chất oanh nhiên khuếch tán, nháy mắt tịch quyển cả tòa hoàng thành! "Hống!!!" Một tiếng long ngâm to rõ phảng phất đến từ viễn cổ hồng hoang, chấn triệt cửu tiêu, hám động tầng mây!

Vỏ trứng ầm vang nổ tung!

Một đạo hắc ảnh to lớn phá xác mà ra, phóng lên tận trời!

Nó thư triển thân thể trong bầu trời đêm, uốn lượn xoay quanh, mỗi một phiến lân giáp đều lấp lóe kim loại quang trạch hắc hồng đan xen, dưới ánh trăng phiếm u ám mà tôn quý huy quang.

Khiến người ta tim đập nhanh nhất là hỏa diễm thiêu đốt quanh thân nó — đó không phải xích hồng long viêm tầm thường, mà là một loại hỏa diễm thâm tử sắc (màu tím đậm) thâm thúy, thần bí, phảng phất có thể đốt sạch vạn vật!

Hỏa diễm lẳng lặng thiêu đốt, không một tiếng động, lại làm cho đám cường giả Khấu Thiên Cảnh như Thương Sóc, Điển Vi ở phía dưới quảng trường nháy mắt sắc mặt đại biến!

Bọn họ cảm giác rõ ràng.

Hộ thể chân khí của tự thân lại tại dưới vô hình nhiệt lực do tử sắc hỏa diễm này tản ra, phát ra tiếng vang nhỏ "tư tư", phảng phất tùy thời có thể bị nhen lửa!

Đám người không tự chủ được liên tiếp lui lại mấy bước, mắt lộ

vẻ kinh hãi.

Trong tràng duy có ba người lù lù bất động.

Linh Lung thì không cần phải nói, long vương chi khu, vạn hỏa bất xâm, tử sắc hỏa diễm kia trong mắt nàng cùng ánh nến tầm thường không khác.

Yến Kinh Tuyết thể nội Phượng Hoàng chân khí tự hành lưu chuyển, đối với hỏa diễm này có sự thân cận cùng đề kháng thiên nhiên.

Mà Lâm Tẫn, thì là bởi vì Đế Vương Long Khí trong cơ thể cùng huyết mạch thân ảnh trên không trung kia tương liên, ngọn lửa kia không những không làm bị thương hắn, ngược lại truyền đến một loại ấm áp cùng cộng minh kỳ dị.

Hắn ngửa đầu nhìn hắc sắc cự long uy phong lẫm nhiên, thần tuấn phi phàm trong bầu trời đêm kia, trong mắt bạo phát ra thần thải hưng phấn khó có thể ức chế!

Cùng lúc đó.

Cả tòa hoàng thành đều bị kinh động.

Vô số bách tính đẩy cửa sổ ra, đi lên đầu đường, ngưỡng vọng thân ảnh cự long xoay quanh trong bầu trời đêm, nhìn qua tử sắc hỏa diễm thần bí mà cường đại kia, rung động đến tột đỉnh. "Rồng!

Là chân long!" "Thần long hàng thế!

Phù hộ Đại Uyên ta a!" "Bệ hạ vạn tuế!

Thần long hộ quốc!" Bách tính nhao nhao quỳ xuống đất, kích động hô to, thanh lãng như thủy triều.

Sau đêm nay, truyền thuyết "Thần long hiện thế", tất sẽ truyền khắp thiên hạ. [Đinh] [Xích Tiêu Hỏa Long tiến hóa thành công!]

[Hình thái trước mắt: Đệ tam giai Bát Hoang Viêm Long!] Hệ thống nhắc nhở ngắn gọn sáng tỏ, tịnh không giống lần trước liệt kê ra dược liệu tiến hóa cho giai tiếp theo.

Điều này có ý nghĩa là — Bát Hoang Viêm Long giờ phút này, đã là hình thái cuối cùng! "Bát Hoang Viêm Long..." Lâm Tẫn thấp giọng niệm cái tên này, chỉ cảm thấy bá khí vô cùng, vô cùng tương xứng với thần tuấn cự long trước mắt.

Giữa không trung.

Bát Hoang Viêm Long uốn lượn xoay quanh mấy vòng, cuối cùng thu liễm tử viêm quanh thân, chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Long khu to lớn chiếm cứ trên quảng trường, đầu rồng rủ xuống, ghé sát vào Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn tiến lên, đưa tay phủ lên long giác tranh vanh lân tuân của nó.

Xúc cảm ôn nhiệt, thâm tử sắc hỏa diễm nhìn như kinh khủng, có thể thiêu đốt chân khí kia, đối với hắn lại dị thường ôn hòa, phảng phất có linh tính quanh quẩn đầu ngón tay, mang đến noãn ý thư thích.

Hắn vừa định mở miệng.

Bát Hoang Viêm Long lại đi trước một bước hơi mở long khẩu, phát ra một đạo nhân thanh trầm thấp, hồn hậu, lại rõ ràng vô cùng: "Bát Hoang, tham kiến chủ nhân." Lâm Tẫn sững sờ, lập tức bật cười: "Ngươi biết nói chuyện?" Chuyển niệm tưởng tượng liền thoải mái.

Như hôm nay Bát Hoang Viêm Long đã là thần thú Khấu Thiên Cảnh, linh trí toàn khai, miệng nói tiếng người lại bình thường bất quá. "Rất tốt!" Lâm Tẫn hài lòng gật đầu, vỗ vỗ long giác: "Về sau, trẫm liền gọi ngươi là Tiểu Viêm!" Phía sau, Thương Sóc, Điển Vi

đám người dưới chân trượt một cái, xém chút không đứng vững.

Ngay cả Linh Lung khóe miệng đều cơ hồ không thể nhận ra co giật một chút.

Phẩm vị đặt tên của Bệ hạ...

Quả nhiên là mấy chục năm như một ngày độc cụ "Tượng tâm" a.

Trong long mâu to lớn của Bát Hoang Viêm Long hiện lên một tia bất đắc dĩ, nhưng tịnh không phản bác, chỉ tượng trưng gật đầu rồng to lớn.

Lâm Tẫn xoay người, nhìn về phía Tinh Kiến Vi, hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: "Hỏa diễm hiện tại của Tiểu Viêm, có phải là Bát Hoang Phần Thiên Viêm?" Tinh Kiến Vi sờ sờ cằm, ngữ khí có chút không xác định: "Hẳn là, hoặc là, đại khái, có thể... là thế đi?" Lâm Tẫn: "..." Nhìn biểu tình một mặt im lặng của Hoàng đế, Tinh Kiến Vi cười khổ: "Bệ hạ, ta cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy Bát Hoang Phần Thiên Viêm chân chính.

Nhưng mà, ta có thể khẳng định." "Ngươi dựa vào đâu khẳng định ngọn lửa này có thể thôi luyện Nhân Hoàng Kiếm?" Tinh Kiến Vi một tay chắp sau lưng, thẳng lưng, thốt ra bốn chữ: "Thiên cơ bói toán." Đơn giản bốn chữ, lại nặng tựa ngàn cân, đại biểu cho đáp án có được nhờ khuy tham thiên đạo.

Lâm Tẫn trầm mặc vài hơi thở, hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén mà kiên định: "Thời gian cấp bách, đã là thiên cơ chỉ điểm, trẫm tin ngươi!" Lời nói rơi xuống.

Không khí trong sân lại lần nữa ngưng trọng.

Trọng chú Nhân Hoàng Kiếm, mở ra Thiên Môn, đây là hi vọng duy nhất chiến thắng tà ma!

Bát Hoang Viêm Long chớp chớp mắt rồng to lớn, trong con ngươi

hiện lên một tia nghi hoặc: Liên quan tới chuyện ngọn lửa này...

Sao không có ai hỏi bản long một chút?

Vài hơi thở sau.

Lâm Tẫn điều chỉnh trạng thái bản thân tới đỉnh phong, lật tay lấy ra viên kiếm phôi Nhân Hoàng Kiếm cổ phác ám kim sắc kia.

Hắn vừa muốn mở miệng để Bát Hoang Viêm Long phun ra long tức, bắt đầu thối luyện... "Bệ hạ khoan đã!" Tinh Kiến Vi đột nhiên sắc mặt đại biến, gấp giọng ngăn cản!

Lâm Tẫn quay đầu: "Sao thế?" Tinh Kiến Vi một bộ biểu tình muốn khóc: "Bệ hạ, ngài... cứ định ở chỗ này thối luyện Nhân Hoàng Kiếm?" Lâm Tẫn nhíu mày: "Không thì sao?" "Bát Hoang Phần Thiên Viêm nếu có thể thối luyện Nhân Hoàng Kiếm, uy lực của nó tất định kinh thiên động địa!

Bệ hạ là định... ngay cả trọn tòa hoàng cung, cùng một chỗ trùng kiến lại sao?" Lâm Tẫn bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Là chính mình quá nóng vội!

Nếu ngọn lửa kia thật kinh khủng như Tinh Kiến Vi nói, một khi mất khống chế tiết lộ, e rằng trong khoảnh khắc liền có thể biến hoàng cung thành biển lửa! "Huống hồ..." Tinh Kiến Vi hai mắt hơi ngưng, sâu trong đáy mắt tự có lưu quang thần bí lấp lóe, trầm giọng nói: "Muốn trọng chú Nhân Hoàng Kiếm, trừ Bát Hoang Phần Thiên Viêm ra, còn cần mấy dạng vật mấu chốt làm phụ trợ, nếu không... kiếm phôi e rằng không chịu nổi thần viêm chi lực, chưa thành đã hủy!" “Còn cần cái gì?” Lâm Tẫn lập tức truy hỏi.

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Tinh Kiến Vi lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy.

Hắn giơ tay vuốt cằm, mày nhíu chặt, làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ

sâu xa, hồi lâu sau mới ngước mắt lên, nghiêm túc nói: "Ta không biết." Không khí trong nháy mắt yên tĩnh, chỉ có gió đêm rít gào thổi qua.

Đồng tử Lâm Tẫn co rụt lại, bàn tay chắp sau lưng mạnh mẽ nắm chặt.

Nói thật, giờ phút này hắn thực sự muốn đập dẹp tên truyền nhân Thiên Cơ Các đang làm bộ làm tịch này ngay tại chỗ.

Không biết mà ngươi còn bày đặt làm ra vẻ gì hả?

Lãng phí biểu cảm!

Tinh Kiến Vi mẫn cảm phát giác được khí tức nguy hiểm tản ra trên người Lâm Tẫn, vội vàng lùi lại nửa bước, xua tay nói: "Bệ hạ bớt giận!

Ta tuy không biết cụ thể là vật gì, nhưng thiên cơ chỉ điểm, phôi Nhân Hoàng Kiếm gánh chịu khí vận và ý chí truyền thừa của Nhân tộc, bản chất không phải vật kim thiết tầm thường." "Muốn đúc nó thành Hoàng đạo chi kiếm chân chính, cần tìm được vật dẫn đặc thù có thể gánh chịu hoàn mỹ phần 'Kiếm ý' này, lại phụ lấy thiên tài địa bảo khác để điều hòa, cuối cùng..." Hắn dừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Tẫn, phá thiên hoang lộ ra mười phần trịnh trọng: "Cần Bệ hạ lấy bản thân làm lò, thần hồn làm dẫn, đem ý chí Đế vương cùng khí vận Hoàng đạo triệt để dung nhập trong kiếm, mới có thể thành tựu Nhân Hoàng Kiếm chân chính!" Lấy thân luyện kiếm, dung hồn đúc ý!

Thần sắc Lâm Tẫn không đổi, trầm mặc vài giây, cuối cùng thật sâu thở ra một ngụm trọc khí.

Thân hình hắn loé lên, đã đứng trên đầu rồng cao ngạo của Bát Hoang Viêm Long, thanh âm truyền khắp quảng trường: "Tất cả mọi

người, các tư kỳ chức, toàn lực chuẩn bị chiến đấu, không được có chút lơ là!" "Thần tuân chỉ!" Thương Sóc cùng đám người đồng thanh đáp lời.

Cuối cùng, ánh mắt Lâm Tẫn rủ xuống, rơi vào trên người Tinh Kiến Vi, khóe miệng nhếch lên một độ cong như cười như không.

Tinh Kiến Vi không hiểu sao rùng mình một cái, một cỗ dự cảm bất tường dâng lên trong lòng.

Quả nhiên, giây tiếp theo, thanh âm Lâm Tẫn vang lên: "Tiểu Viêm, mang theo hắn, đi!" "Hống!" Bát Hoang Viêm Long gầm nhẹ một tiếng, một cái long trảo sắc bén nhanh như tia chớp, tinh chuẩn móc lấy cổ áo sau gáy Tinh Kiến Vi, hai cánh chấn động, phóng lên tận trời!

"A!

Thả ta xuống!

Ta không đi a Bệ hạ!

Chương 437

Cứu mạng!!" Tiếng kinh hô của Tinh Kiến Vi nhanh chóng bị gió đêm rít gào nuốt hết, chỉ để lại ánh mắt hả hê của đám người trên mặt đất. ...

Bão Phác Sơn.

Di chỉ Thanh Hư Quan.

Nơi này cách hoàng thành không tính là gần, nhưng dưới tốc độ phong trì điện xế của Bát Hoang Viêm Long, Lâm Tẫn chỉ mất chưa đến một nén nhang đã đến nơi.

Chọn nơi này là vì uy lực của Bát Hoang Phần Thiên Viêm chưa rõ, cần tìm một nơi hẻo lánh trống trải, miễn cho lan đến người vô tội.

Thanh Hư Quan đã diệt, di chỉ hoang lương, vừa vặn thích hợp.

Ngoài ra, trong lòng Lâm Tẫn còn có một tầng cân nhắc khác: Tiêu Luyện từng tới đây tra xét, nhưng Hệ thống cũng không nhắc nhở "Chưởng khống thành công".

Điều này nói rõ nơi này rất có thể giống như Hạo Thiên sơn mạch trước đó, cất giấu ẩn bí chưa từng được phát hiện.

Bát Hoang Viêm Long lượn vòng trên không.

Lâm Tẫn đạp hư không mà xuống, thần thức bàng bạc như tấm lưới lớn vô hình, trong nháy mắt bao trùm cả ngọn Bão Phác Sơn, không buông tha bất kỳ ngóc ngách nào.

Rất nhanh, hắn phát hiện dị thường.

Phía sau chủ điện Thanh Hư Quan, có một khu vực phá lệ "sạch sẽ", tấc cỏ không sinh, hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng cỏ dại bắt

đầu mọc lan tràn xung quanh.

Lâm Tẫn chậm rãi đi về phía sau điện.

Vừa đi mấy bước, trên đỉnh đầu liền truyền đến tiếng kêu rên hữu khí vô lực của Tinh Kiến Vi: "Bệ hạ...

Đừng quên ta a...

Thả ta xuống đi..." Một đường bay tốc độ cao này, gió lạnh như dao, Tinh Kiến Vi cảm giác mặt mình đều sắp bị thổi nứt, gắt gao che lấy mặt mới miễn cưỡng giữ được "nhan diện".

Lâm Tẫn ngẩng đầu, đạm nhiên cười một tiếng, phất phất tay: "Tiểu Viêm, thỏa mãn hắn." Bát Hoang Viêm Long rất nghe lời, long trảo nhẹ nhàng buông lỏng.

"A!!!" Tinh Kiến Vi lập tức hóa thành một đạo hắc ảnh, thảm thiết kêu gào thẳng tắp rơi xuống mặt đất!

Hắn tuy biết thiên cơ, nhưng tu vi chỉ cận thất phẩm, độ cao này ngã xuống, nhất định biến thành một đống thịt nát!

"Bệ hạ cứu mạng a!!" Ngay khi hắn cách mặt đất không đến ba thước, hầu như có thể ngửi được mùi bùn đất, thế rơi đột nhiên đình trệ.

Một cỗ chân khí hồn hậu nhu hòa vững vàng đỡ lấy hắn.

Tinh Kiến Vi hai chân chạm đất, chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngồi bệt xuống, vẫn còn sợ hãi vỗ ngực.

Lập tức, trên mặt hắn lại đắp lên nụ cười, hấp tấp chạy đến bên cạnh Lâm Tẫn: "Hắc hắc, Bệ hạ, ta liền biết ngài luyến tiếc ta chết." Lâm Tẫn lười để ý đến hắn, đi thẳng tới trước khoảng đất trống dị thường sạch sẽ kia.

Cổ tay chuyển một cái, một luồng chân khí tinh thuần ngưng thành

hình kiếm, tật xạ mà ra, đâm vào mặt đất!

"Bành!" Một tiếng trầm vang, mặt đất nổ tung một cái hố nhỏ, trần thổ phi dương.

Bụi mù tán đi, một lối đi thạch giai u thâm uốn lượn hướng xuống dưới, thình lình hiển lộ!

"Quả nhiên có trò hay." Khóe môi Lâm Tẫn hơi nhếch lên.

Tinh Kiến Vi cũng sáp lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ dưới di chỉ Thanh Hư Quan còn cất giấu đồ vật.

Ngón tay hắn rủ xuống vô thức bấm đốt nhanh chóng, tựa hồ đang thôi diễn cái gì.

Mấy hơi thở sau, mắt hắn sáng lên, cười nói: "Bệ hạ, vận khí của ngài không tệ." "Hả?" Lâm Tẫn nhìn về phía hắn.

Tinh Kiến Vi lại thừa nước đục thả câu, dẫn đầu đi xuống thạch giai: "Xuống dưới liền biết." Lâm Tẫn theo sát phía sau.

Thông đạo không dài, rất nhanh liền đến đáy.

Bên trong là một gian mật thất không lớn, bài trí đơn giản, chỉ có một cái bàn đá.

Trên bàn không có vật gì khác, chỉ lẳng lặng đặt một cái ngọc bàn hình tròn cỡ bàn tay.

Lâm Tẫn đến gần nhìn kỹ.

Ngọc bàn chất địa ôn nhuận, tựa ngọc phi ngọc, tựa đá phi đá, hiện lên màu thanh hôi sắc nhàn nhạt.

Mặt bàn trơn nhẵn, biên duyên khắc một vòng phù văn màu bạc cực kỳ rườm rà tỉ mỉ, ẩn ẩn có vi quang lưu chuyển.

Khí tức chỉnh thể cổ phác nội liễm, tịnh không có năng lượng ba

động cường đại, lại lộ ra một cỗ ý vị huyền ảo tối nghĩa.

"Đây là vật gì?" Lâm Tẫn hỏi.

Tinh Kiến Vi đi lên trước, cười nói: "Vật này tên là 'Chu Thiên Diễn Trận Bàn'." "Ngươi biết?

Có công dụng gì?" "Coi như là một trong những bảo bối áp đáy hòm của Thanh Hư Quan, cũng là mắt trận hạch tâm của hộ tông đại trận 'Chu Thiên Đại Diễn Trận' của bọn hắn." Tinh Kiến Vi giải thích.

Nghe xong trần thuật, Lâm Tẫn suy đoán: Thanh Hư Quan hộ tông đại trận nguyên bản uy lực không tầm thường, nhưng về sau đầu nhập vào tà ma.

Vì che mắt người, kéo dài thời gian, chủ động triệt hồi đại bộ phận bố trí bên ngoài và mắt trận chủ yếu của trận pháp.

Chỉ lưu lại cái trận bàn hạch tâm này duy trì vận chuyển ngụy trang ở mức độ thấp nhất, lúc này mới khiến cho "Phi Điểu" của Thiên Thính Giám khó mà tiềm nhập dò xét.

Tiêu Luyện trước đó tới đây, cảm giác đại trận uy lực suy yếu, căn nguyên liền ở chỗ này.

Thanh Hư Quan nguyên bản tính toán đại khái là tạm thời ẩn nấp, đợi sự thành về sau sẽ quay về khởi động lại đại trận, đem nơi này làm cứ điểm quan trọng.

Lại không nghĩ tới triều đình động tác tấn mãnh như thế, trực tiếp nhổ tận gốc bọn hắn.

Lâm Tẫn khẽ gật đầu, thưởng thức ngọc bàn ôn lương trong tay, nghiêng đầu lại hỏi: "Vậy vừa rồi ngươi nói Trẫm vận khí không tệ, là ý gì?" Ánh mắt Tinh Kiến Vi rơi vào trên Chu Thiên Diễn Trận Bàn, khóe miệng nhếch lên một độ cong thần bí, chậm rãi nói: "Bởi vì vật

này, không chỉ là hạch tâm của Chu Thiên Đại Diễn Trận.

Sâu trong nó, còn ám tàng một lạc ấn trận pháp cổ lão hơn, đặc thù hơn...

Nếu có thể kích phát, có lẽ có thể trở thành một lá bài tẩy không tưởng tượng nổi khi Bệ hạ đối chiến tà ma." Đồng tử Lâm Tẫn chợt co rụt lại, lập tức truy hỏi: "Trận pháp gì?!" "Cái này mà..." Tinh Kiến Vi nhíu mày, ngón tay lại theo thói quen mò về phía cằm, lâm vào trầm ngâm.

Lâm Tẫn thấy thế, gân xanh trên trán giật một cái.

Uy áp quanh thân ẩn hối lan tràn ra, thanh âm đều lạnh đi mấy phần: "Ngươi nếu lại nói không biết, Trẫm cam đoan, ngươi sẽ chết rất có tiết tấu cảm." Tinh Kiến Vi lập tức giật mình một cái!

Lần này hắn chân thiết cảm nhận được sát ý lẫm liệt không chút che giấu trong lời nói của Hoàng đế, không còn dám thừa nước đục thả câu, vội vàng nghiêm mặt nói: "Bệ hạ bớt giận!

Trận này tên là Chu Thiên Tinh Đấu Phục Ma Đại Trận!" "Tinh Đấu Phục Ma?" Lâm Tẫn nhướng mày, trong mắt bính phát ra tinh quang.

Chỉ nghe cái tên này, liền biết trận này tuyệt không tầm thường!

Nếu thật có thể bố trí, đến lúc đó không chỉ có thể phong tỏa chiến trường, phòng chỉ tà ma bỏ trốn hoặc vạ lây vô tội, càng có thể hình thành áp chế đối với bản thân tà ma, có thể xưng là tru ma lợi khí!

"Ngươi biết làm thế nào thúc giục trận này?" Lâm Tẫn lập tức truy hỏi.

"Biết." Tinh Kiến Vi gật đầu: "Cần lấy chân khí làm đao, một lần nữa khắc ấn 'Tinh Đấu Phục Ma trận triện' đặc thù lên Chu Thiên Diễn Trận Bàn này, kích hoạt sức mạnh chân chính ẩn tàng bên trong

nó là được.” “Thiên Cơ Các có trận triện này?” “Có.” Tinh Kiến Vi lần nữa gật đầu, nhưng lời nói xoay chuyển, mặt lộ vẻ khó khăn: “Bất quá...

Trận bàn này sớm đã bị khắc lên trận triện ‘Chu Thiên Đại Diễn Trận’.

Nếu cưỡng ép san bằng khắc lại, sẽ dẫn đến linh vận của bản thể trận bàn bị hao tổn, căn cơ biến mỏng, e rằng...

Chỉ có thể sử dụng một lần.

Hơn nữa...” Hắn dừng một chút, thần sắc càng hiện ra ngưng trọng: “Uy lực trận này to lớn, chỉ dựa vào cái trận bàn nho nhỏ này, xa xa không đủ để chèo chống nó vận chuyển hoàn toàn, cùng lắm chỉ có thể coi như là dẫn tử hạch tâm.

Còn cần một kiện dị bảo đỉnh cấp đồng dạng lấy trận pháp chi đạo xưng danh làm mắt trận phụ trợ, mới có thể chân chính phát huy cái uy ‘Tinh Đấu Phục Ma’ của nó.” Lâm Tẫn cau mày, thùy thủ trầm tư.

Tinh Kiến Vi nói không phải không có lý, vật tiêu hao dùng một lần, còn cần phối sáo dị bảo trận đạo đỉnh cấp...

Điều kiện này pha trộn có phần hà khắc.

Nhưng rất nhanh, trong mắt hắn loé lên nhuệ quang, tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe miệng nhếch lên một độ cong chắc chắn: “Trẫm, trong lòng hiểu rõ.” “A?” Tinh Kiến Vi tò mò: “Bệ hạ đã có dị bảo trận pháp thích hợp?” Lâm Tẫn liếc mắt nhìn hắn, cười như không cười: “Lòng hiếu kỳ của truyền nhân Thiên Cơ Các đều nặng như vậy sao?

Hay là...

Ngươi tính toán thử xem?” Nói xong, cũng không đợi Tinh Kiến

Vi phản ứng, liền đem tiểu Chu Thiên Diễn Trận Bàn thu nhập không gian trữ vật, quay người sải bước rời đi mật thất.

Tinh Kiến Vi đứng tại chỗ, bĩu môi, trên mặt lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ.

Thiên Cơ Các tuy xưng là toán vô di sách, nhưng cũng không phải chuyện gì cũng có thể tính.

Huống chi khuy tham thiên cơ bản thân liền phải trả giá đắt, hao tổn tuổi thọ nãi là chuyện thường.

Lựa chọn con đường thông thiên hiểu địa này, liền chú định vô duyên với võ đạo đỉnh phong, sự chua xót trong đó, duy có tự biết.

Lâm Tẫn tự nhiên không biết cảm khái trong lòng hắn, trở lại quảng trường trước điện tàn phá của Thanh Hư Quan.

Bát Hoang Viêm Long vẫn như cũ uy nghiêm lượn vòng dưới dạ không, long mâu như điện, cảnh giác tuần thị tứ phương. 【 Đinh 】 Tiếng nhắc nhở của Hệ thống khoan thai tới chậm.

Chương 438

【 Chúc mừng Túc chủ tuần thị Bão Phác Sơn, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng đồ giám hay không? 】 "Thắp sáng!" Lâm Tẫn không chút do dự. 【 Đinh 】 【 Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng đồ giám: Bão Phác Sơn! 】 【 Đạt được ban thưởng: Linh Tê Dẫn (Võ kỹ dùng một lần) 】 "Linh Tê Dẫn?" Lâm Tẫn hơi sững sờ.

Cái tên này nghe vào, không giống như là công phạt chi thuật, đảo giống như là...

Loại phụ trợ?

"Thống tử, giải thích một chút." Hắn tâm niệm câu thông. 【 Linh Tê Dẫn: Có thể kích phát bản nguyên khí tức của vật phẩm chỉ định, cộng minh chỉ dẫn, trong thời gian ngắn tìm được vật đồng nguyên cộng chấn với nó. 】 Hệ thống giải thích ngôn giản ý cai, làm cho Lâm Tẫn nhíu mày, lâm vào tư sách.

Nghe vào, cái này giống như là một loại "Tầm vật thuật" cao cấp, lấy một kiện vật phẩm làm dẫn, đi tìm đồ vật "đồng nguyên" với nó...

Thông tục một chút mà nói, tựa như cái đạo hàng siêu cấp?

Vấn đề là, dưới mắt thứ này có tác dụng gì?

Hắn hình như không thiếu "vật đồng nguyên" đặc định nào muốn tìm...

"Bệ hạ." Tinh Kiến Vi lúc này cũng đi theo ra, chắp tay nhắc nhở: "Việc này không nên chậm trễ, đúc lại Nhân Hoàng Kiếm nãi là đệ nhất yếu vụ trước mắt.

Bát Hoang Phần Thiên Viêm đã có, nhưng phụ tài cần thiết để chú

tạo vẫn không có manh mối.

Phụ tài kia nhất định phải là dị bảo đỉnh tiêm nhất, thả thuộc tính phải hoàn mỹ khế hợp với phôi Nhân Hoàng Kiếm này mới được...” Lời của Tinh Kiến Vi giống như một đạo thiểm điện, đánh tan mê vụ trong đầu Lâm Tẫn!

Đúng a!

Phụ tài của Nhân Hoàng Kiếm!

Đây mới là vật cần tìm kiếm “đồng nguyên cộng chấn chi vật” cần thiết nhất trước mắt!

Phôi Nhân Hoàng Kiếm bản thân liền là “dẫn tử” tốt nhất!

Thiên Cơ Các có lẽ có thể thôi diễn, nhưng đâu có cái “Linh Tê Dẫn” này trực tiếp như vậy?

“Ha ha!” Trong lòng Lâm Tẫn rộng mở trong sáng, hầu như muốn cười to lên: “Hệ thống quả nhiên chưa từng cho vật vô dụng!” Hắn trong nháy mắt thu liễm tâm tự, quay đầu nhìn về phía Tinh Kiến Vi đang một mặt lo lắng, khóe miệng giương lên một độ cong tự tin: “Chuyện phụ tài, đối với Trẫm mà nói, dễ như trở bàn tay.” Mặc kệ biểu tình nghi hoặc của Tinh Kiến Vi, Lâm Tẫn trở tay một cái, phôi Nhân Hoàng Kiếm ám kim sắc cổ phác đã xuất hiện tại lòng bàn tay.

Dựa theo bí pháp “Linh Tê Dẫn” mô tả, Lâm Tẫn ngưng tụ một tia tâm thần cùng chân khí nơi đầu ngón tay, lăng không khắc họa ra một phù văn chữ “Dẫn” cực kỳ cổ lão, tràn ngập vận luật huyền ảo trên phôi kiếm.

“Ông!” Phôi kiếm mạnh mẽ chấn động, phát ra một tiếng minh hưởng trầm thấp du trường, phảng phất ý chí trầm miên bị nhẹ nhàng đánh thức.

Một đạo gợn sóng trong suốt mắt thường hầu như không cách nào

phát giác, lấy phôi kiếm làm trung tâm, lặng yên khuếch tán ra.

Tinh Kiến Vi ở một bên đồng tử chợt thu lại, trên mặt viết đầy khó có thể tin, thất thanh hô nhẹ: "Cổ pháp Tầm Nguyên chi thuật?!

Bệ hạ, ngài lại thông hiểu bí kỹ thất truyền như thế?" Lâm Tẫn không để ý đến sự khiếp sợ của hắn, bởi vì toàn bộ lực chú ý của hắn đều bị cảnh tượng kỳ dị trước mắt hấp dẫn.

Chỉ thấy mặt ngoài phôi Nhân Hoàng Kiếm nổi lên quang mang đạm kim sắc nhu hòa mà tôn quý.

Ngay sau đó, mấy sợi tơ màu vàng óng thuần túy do quang mang ngưng kết mà thành, còn mảnh hơn cả sợi tóc, chậm rãi từ trong phôi kiếm bóc ra, giống như có sinh mệnh, nhẹ nhàng phiêu động, lượn vòng giữa không trung.

Trong mắt Lâm Tẫn vẻ mong đợi càng đậm.

Những sợi tơ vàng này, không nghi ngờ gì gánh chịu khí tức bản nguyên nhất và sự "khát vọng" của phôi Nhân Hoàng Kiếm.

Chúng sẽ chỉ dẫn chính mình, tìm được thần tài chú tạo trong minh minh khế hợp với nó!

Tuy nhiên, một vấn đề hiện thực bày ở trước mắt: Tơ vàng có tới mấy sợi, nếu chúng chỉ hướng phương hướng khác nhau, chỉ bằng chính mình và Tinh Kiến Vi hai người, làm sao đồng thời truy tung?

Ngay tại lúc Lâm Tẫn lược cảm thấy khó giải quyết, mấy sợi tơ vàng đang lượn vòng kia, bỗng nhiên giống như nhận được một loại chỉ lệnh thống nhất, đều thay đổi phương hướng.

Toàn bộ hội tụ đến phía trên đỉnh đầu Lâm Tẫn, thoáng lượn vòng sau đó...

Lại hóa thành mấy đạo lưu quang, không chút do dự lao xuống, đi

thẳng vào lồng ngực Lâm Tẫn!

Quang mang nhập thể, trong nháy mắt tiêu tán.

Lâm Tẫn: "...???" Hắn cương tại chỗ, trọn vẹn ngẩn ra hai giây.

Một cỗ minh ngộ hoang đường lại vô cùng rõ ràng, vọt lên não hải.

"Cái này..." "Có ý tứ gì?" Lâm Tẫn chậm rãi cúi đầu, nhìn một chút tay mình trống trơn, lại ngước mắt nhìn Tinh Kiến Vi đồng dạng đang trợn mắt hốc mồm.

Một cái ý niệm khiến chính hắn đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không bị khống chế mạo ra, thanh âm đều mang theo chút cổ quái khó có thể tin: "Chẳng lẽ..." "Trẫm chính mình...

Chính là cái 'phụ tài' kia?!" Lâm Tẫn một mặt mộng.

Cũng may hắn lập tức trầm hạ tâm thần, cẩn thận cảm ứng những sợi kim tuyến kia trong cơ thể, phát hiện chúng cũng không phải chỉ hướng bản thân huyết nhục, mà là ẩn ẩn khiên dẫn hướng về một phương vị nào đó sâu trong ý thức...

Tàng Binh Giới!

Hắn không chút do dự đem ý thức chìm vào trong đó.

Chỉ thấy mấy sợi tơ vàng kia đang lượn vòng bay múa trong không gian hạo hãn của Tàng Binh Giới, cuối cùng giống như tìm được quy túc, phân biệt vây quanh phía trên ba kiện vật phẩm, oánh oánh phát quang, đánh dấu chúng.

Lâm Tẫn tiến lên xem xét, lông mày không khỏi dương lên: "Những thứ này chính là...

Phụ tài để đúc lại Nhân Hoàng Kiếm?" Ba vật bị đánh dấu theo thứ tự là: Thái Sơ Huyền Kim, Vạn Hóa Kiếm Thai, cùng với...

Thanh Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm đã gãy kia!

"Chờ chút..." Lâm Tẫn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lược cảm nghi hoặc.

Thái Sơ Huyền Kim là lúc trước tại Dược Vương Sơn bí cảnh, Lăng Huyền Bách chuyển giao cho mình, mà đối phương minh xác nói qua, là Thiên Cơ Các thụ ý hắn làm như thế.

Đã Thiên Cơ Các sớm biết Thái Sơ Huyền Kim là một trong những dược liệu, vì sao Tinh Kiến Vi vừa rồi lại nói chính mình "không biết"?

Chẳng lẽ gia hỏa này lại đang cố lộng huyền hư?

Còn về Vạn Hóa Kiếm Thai, nãi là dị bảo truyền thừa của Tàng Kiếm Sơn Trang, diệu dụng hạch tâm ở chỗ "dựng dục" và "dung hợp".

Dùng nó làm dung hợp tề cho Nhân Hoàng Kiếm, để phôi kiếm cùng thần tài khác kết hợp hoàn mỹ, xác thực lại thích hợp bất quá.

Trước đó cắt một phần ba khảm nạm Huyết Tủy Mẫu Tinh cho Tô Vãn Tình, còn lại những thứ này hẳn là đầy đủ.

Cuối cùng là Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm, Lâm Tẫn ngược lại không ngoài ý muốn.

Tinh Kiến Vi nói qua, phôi Nhân Hoàng Kiếm gánh chịu là "Ý" cùng "Vận", bản thân cũng không phải thần binh thực thể.

Cần một thanh "Kiếm" chân chính, đủ cường đại làm cốt giá và vật dẫn.

Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm tuy gãy, nhưng tài chất và linh tính vẫn là đỉnh tiêm, vừa vặn hợp dùng.

Như vậy xem ra, lúc trước thanh kiếm này gãy, phản đảo giống

như vì hôm nay mà chôn xuống phục bút.

Ý thức trở về hiện thực.

Lâm Tẫn trở tay một cái, ba dạng phụ tài liền phiêu phù ở trước người hắn, riêng phần mình tản ra quang vựng đặc thù nhàn nhạt.

Hắn cầm lấy khối Thái Sơ Huyền Kim cỡ nắm tay, hiện ra màu ám kim, chất cảm kỳ dị kia, chuyển hướng Tinh Kiến Vi hỏi: "Ngươi có nhận ra vật này?" Tinh Kiến Vi tiến lại gần nhìn kỹ một chút, lắc đầu: "Chưa từng thấy qua." Lâm Tẫn hai mắt híp lại: "Vật này tên gọi 'Thái Sơ Huyền Kim', nãi là lúc trước tại Dược Vương Sơn, Lăng Huyền Bách chuyển giao cho Trẫm.

Mà hắn xưng... là phụng mệnh Thiên Cơ Các chuyển giao." Tinh Kiến Vi trên mặt tịnh không có vẻ kinh ngạc, chỉ nhún vai, lộ ra một nụ cười lược hiển phức tạp: "Bệ hạ, ngài có biết truyền nhân Thiên Cơ Các ta lịch đại, bình quân thọ số bao nhiêu?" Lâm Tẫn sững sờ, không rõ hắn vì sao đột nhiên hỏi cái này, nhưng vẫn suy đoán nói: "Trăm tuổi?" Tinh Kiến Vi tuy chỉ có thất phẩm tu vi, nhưng trẻ tuổi như thế, đột phá Tông sư cảnh hẳn là không ngại, sống qua trăm tuổi lý nên dễ dàng.

Ai ngờ, Tinh Kiến Vi cười khổ một tiếng, lời nói kinh người: "Ba mươi tuổi." "Ba mươi?!" Lâm Tẫn lần này thật sự bị kinh đến.

Ba mươi tuổi, đối với võ giả mà nói chẳng qua là giai đoạn khởi bộ, bao nhiêu người ba mươi tuổi mới sơ khuy võ đạo môn kính, tương lai y nguyên có thể kỳ vọng.

Thiên Cơ Các thân là một trong Ngũ đại thánh địa, truyền nhân vậy mà chỉ có thể sống đến ba mươi?

"Thiên Cơ Các, khuy tham thiên cơ, đạo phá huyền ảo." Tinh Kiến Vi thở dài một tiếng, ngửa đầu nhìn về phía dạ không hối ám, ngữ khí

mang theo tự giễu: "Cái gọi là 'Thiên cơ bất khả tiết lộ', kẻ tiết lộ, tất tao thiên khiển, hao tổn tuổi thọ nãi là chuyện thường.

Thế nhân chỉ tiện ngã bối hiểu rõ cổ kim, lại không biết ngã bối thân bất do kỷ, từng bước đều đang tiêu hao mệnh số." Lâm Tẫn đi lên trước, vỗ vỗ bờ vai của hắn, lời nói lại đột nhiên xoay chuyển: "Vậy ngươi chẳng phải là...

Sắp chết?" Bầu không khí bi tình Tinh Kiến Vi ấp ủ trong nháy mắt phá toái, khóe miệng co giật, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tẫn: "Bệ hạ, phương thức ngài an ủi người khác...

Quả nhiên là biệt cụ nhất cách." Hắn dừng một chút, giải thích nói: "Dược Vương Sơn ngàn năm trước liền đã phúc diệt, đem vật này giao cho Lăng Huyền Bách tiên bối, e rằng là truyền nhân Thiên Cơ mười mấy thậm chí mấy chục đời trước rồi.

Niên đại cửu viễn như thế, chi tiết cụ thể ta tự nhiên không thể nào biết được." Lâm Tẫn nhẹ gật đầu, khóe miệng ngậm lấy một tia ý cười, lại hỏi: "Vậy ngươi đã từng bói toán thọ số cho chính mình chưa?" "Tính qua." Tinh Kiến Vi gật đầu, lập tức trên mặt lộ ra khốn hoặc: "Chỉ là...

Kết quả một mảnh mơ hồ, hỗn độn không rõ, phảng phất bị thứ gì che tế thiên cơ." "Ngươi trước kia gặp qua tình huống này chưa?" "Gặp qua." Tinh Kiến Vi đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Tẫn, nghiêm mặt nói: "Bệ hạ nãi là thiên mệnh sở quy, thân phụ đại khí vận, mệnh cách bản thân liền cùng quy tắc thiên đạo có liên hệ mật thiết.

Phàm là nhân sự trọng yếu tương quan đến Bệ hạ, thiên cơ thường thường tối nghĩa khó hiểu." Lâm Tẫn nghe vậy, quang mang trong mắt hơi lóe, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đạm nhiên cười một tiếng: "Đã ngươi đều nói như vậy, Trẫm tự nhiên không thể trơ mắt nhìn

công thần như ngươi đoản mệnh.” Cổ tay hắn chuyển động, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược tinh oánh cỡ mắt rồng, toàn thân nhân uân lấy khí tức sinh mệnh bàng bạc.

Chương 439

"Thứ này là 'Ngũ Khí Triều Nguyên Đan', có hiệu quả cố bản bồi nguyên, tăng bổ sinh mệnh bản nguyên, có thể tăng thọ hai mươi năm." "Hai mươi năm?!" Đồng tử Tinh Kiến Vi chợt co lại, hô hấp đều vì đó trì trệ, hai tay run rẩy giơ lên, trong mắt tràn đầy kích động cùng khó có thể tin.

Thì ra là thế!

Khó trách ngay cả thọ số của mình cũng không tính ra, căn nguyên lại thật sự ở chỗ Bệ hạ!

Tăng thọ hai mươi năm!

Cái này đã vượt xa bình quân thọ số của truyền nhân Thiên Cơ Các!

"Đa tạ Bệ hạ hậu tứ!" Tinh Kiến Vi thật sâu cúi đầu, trịnh trọng hành lễ.

Lâm Tẫn xua tay: "Ngươi lập hạ đại công, đây là thưởng xứng đáng.

Nếu có thể triệt để giải quyết tà ma chi hoạn, ngày sau Trẫm tự có biện pháp lại vì ngươi duyên thọ.

Sống cái trăm tuổi, vấn đề không lớn." Một khi Thiên Môn mở ra, thiên địa chân khí khôi phục, cảnh giới tăng lên, tuổi thọ tăng trưởng đều sẽ dễ dàng rất nhiều.

Huống chi, còn có Tạo Hóa Quả các loại thần vật này, cùng với đan dược duyên thọ mà Hệ thống tương lai khả năng ban thưởng.

"Tạ Bệ hạ!" Tinh Kiến Vi lần nữa bái tạ, không chút do dự đem Ngũ Khí Triều Nguyên Đan phục dụng.

Đan dược vào bụng, hóa thành dòng nước ấm ôn hòa tán nhập tứ chi bách hài.

Hắn cẩn thận cảm tri một lát, có chút xấu hổ gãi đầu một cái: "Hình như...

Không có cảm giác gì đặc biệt?" Lâm Tẫn im lặng: "Đây là tăng thọ, không phải cải lão hoàn đồng.

Chẳng lẽ ngươi muốn trực tiếp biến thành hài đồng?" Không thèm để ý tới Tinh Kiến Vi còn đang lĩnh hội thân thể biến hóa, Lâm Tẫn xoay người đi đến trung ương đất trống.

Trước mặt, phôi Nhân Hoàng Kiếm, Thái Sơ Huyền Kim, Vạn Hóa Kiếm Thai, Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm gãy lìa lơ lửng giữa không trung, khí tức khác nhau.

Hắn hít sâu một hơi, đem trạng thái bản thân điều chỉnh đến đỉnh phong, trầm giọng hỏi: "Nhân Hoàng Kiếm, cụ thể nên trọng chú như thế nào?" Tinh Kiến Vi cũng thu liễm tất cả tạp niệm, thần tình túc mục, từng chữ rõ ràng nói: "Cần lấy chân khí Đế vương trong cơ thể Bệ hạ làm lò, bao bọc phôi kiếm.

Dẫn Bát Hoang Phần Thiên Viêm làm lửa, đem nó dung luyện, phản bản quy nguyên, hóa thành bản nguyên Nhân Hoàng kiếm ý thuần túy nhất.

Đầu nhập phụ tài, dẫn động Đại Uyên quốc vận gia trì, lấy ý chí vô thượng Đế vương của Bệ hạ làm chùy, gõ dung hợp, mới có thể đúc thành chân chính...

Nhân Hoàng Chi Kiếm!" Lâm Tẫn chậm rãi gật đầu.

Mâu quang hắn như điện, khí thế quanh thân bắt đầu liên tục tăng lên, Đế vương long khí hạo đãng thấu thể mà ra, kim quang thôi xán.

Hắn tâm niệm câu thông Bát Hoang Viêm Long đang lượn vòng

trên không trung, giao đại vài câu.

Đợi khí tức bản thân leo lên đến đỉnh phong, Đế vương chân khí bàng bạc như biển mãnh liệt mà ra, hóa thành một bàn tay kim sắc to lớn, đem phôi Nhân Hoàng Kiếm một mực bao bọc, nâng lên.

"Chính là hiện tại!" Lâm Tẫn trong mắt tinh quang bạo xạ, một tiếng đoạn quát!

"Hống!!" Bát Hoang Viêm Long phát ra một tiếng long ngâm chấn động sơn nhạc, đầu rồng to lớn ngẩng lên, miệng rồng mở ra!

Một khắc sau, một đạo hỏa diễm hồng lưu màu tím sẫm thâm thúy cuồng bạo phun ra!

Hỏa diễm kia phảng phất uẩn hàm uy năng phần tẫn bát hoang.

Nơi đi qua không gian ẩn ẩn vặn vẹo, mang theo nhiệt độ cao kinh người, giống như thiên phạt xẹt qua dạ không, hướng về phía phôi Nhân Hoàng Kiếm đang bị chân khí Đế vương bao bọc, hung hăng oanh xuống!

Bát Hoang Phần Thiên Viêm, hiện thế!

Tử sắc hỏa quang chiếu sáng thiên địa, đem thượng không Bão Phác Sơn nhuộm thành một mảnh tử hồng mỹ lệ mà nguy hiểm!

"Xùy!!" Nhiệt độ cao khủng bố trong nháy mắt bạo phát, ngay cả không gian đều bị thiêu đốt đến vặn vẹo biến hình!

Sơn thạch thảo mộc chung quanh Bão Phác Sơn, dù cho cách thật xa, cũng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được cháy đen, than hóa!

May mắn không có trọng chú tại hoàng cung.

Nếu không...

Hậu quả khó mà lường được!

Nếu không phải Lâm Tẫn sớm đã dùng chân khí hộ trụ Tinh Kiến Vi, vị truyền nhân Thiên Cơ này e rằng tại chỗ liền muốn bị dư ôn nướng khô.

Phôi kiếm kịch liệt chấn chiến trong tử viêm, phát ra từng trận kiếm minh.

Lớp màu sắc ám kim cổ phác mặt ngoài bắt đầu hòa tan, hóa thành điểm điểm kim sắc quang lạp thuần túy nhất, phảng phất bị bức ra bản nguyên nguyên thủy nhất.

Lâm Tẫn ánh mắt lăng lệ như dao, Đế vương chân khí điên cuồng phát ra, gắt gao khóa chặt phôi kiếm, không để bản nguyên của nó hội tán trong Phần Thiên Viêm.

Hắn có thể cảm giác được, Nhân tộc khí vận cùng Hoàng đạo ý chí hạo hãn như tinh hải đang ngủ say trong phôi kiếm, đang bị ngọn lửa bá đạo này thô bạo đánh thức, thối luyện!

"Chính là hiện tại!" Hắn nhìn chuẩn thời cơ, tâm niệm vừa động, Thái Sơ Huyền Kim lơ lửng ở bên đầu tiên bị ném vào trong tử viêm!

Khối thần thiết ám kim sắc này trong nháy mắt tiếp xúc Bát Hoang Phần Thiên Viêm tịnh không hòa tan, ngược lại tản mát ra hỗn độn chi quang mông lung.

Giống như một cái hạch tâm ổn định, bắt đầu chủ động hấp thu những quang lạp kim sắc Nhân Hoàng bản nguyên bị thối luyện ra kia.

Ngay sau đó, Vạn Hóa Kiếm Thai còn dư lại hóa thành một đạo lưu quang màu thủy ngân nhu hòa, dung nhập đi vào.

Tác dụng của nó giống như dung hợp tề đỉnh cấp nhất, xảo diệu điều hòa Nhân Hoàng bản nguyên bạo liệt cùng Thái Sơ Huyền Kim kiên không thể phá, làm cho nó bắt đầu chậm rãi mà ổn định giao dung.

Cuối cùng, ánh mắt Lâm Tẫn rơi vào trên thanh Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm gãy kia.

Hắn đưa tay hư nắm, Đế vương chân khí đem nó nâng lên, không chút do dự ném vào hùng hùng tử viêm!

"Tranh!" Trấn Nguyên Định Thiên Kiếm phát ra một tiếng kiếm minh thanh việt, thân kiếm nhanh chóng hòa tan.

Lại không phải hóa thành nước thép, mà là hóa thành vô số mảnh vụn pháp tắc "Kiếm ý" cùng "Kiếm hình" thuần túy, lăng lệ!

Những mảnh vỡ này giống như trăm sông đổ về một biển, chủ động dũng mãnh lao tới Thái Sơ Huyền Kim cùng Nhân Hoàng bản nguyên đang dung hợp, vì nó tạo nên hình thái cùng gân cốt "Kiếm" hoàn mỹ nhất!

Tam đại phụ tài các tư kỳ chức.

Dưới sự dung luyện của Bát Hoang Phần Thiên Viêm, cùng phôi Nhân Hoàng Kiếm bản nguyên bắt đầu tiến hành dung hợp và trọng tố ở cấp độ sâu nhất!

Lâm Tẫn biết, thời khắc mấu chốt nhất đến!

Hắn bỗng nhiên đạp mạnh tới trước một bước, ngửa mặt lên trời thét dài, thanh chấn tứ dã: "Trẫm lấy thân Đế vương, chấp chưởng sơn hà!

Tụ Đại Uyên quốc vận, đúc Nhân Hoàng chi kiếm!" Oanh long long!

Phảng phất hưởng ứng triệu hoán của hắn.

Xa xa tại phương hướng kinh đô, khí vận vân hải trên không trung hoàng thành kịch liệt quay cuồng.

Một đạo kim sắc quốc vận khí trụ thô to vô cùng, ngưng tụ tín

niệm của vạn vạn Nhân tộc cùng sơn hà khí số vượt qua không gian, oanh nhiên giáng lâm Bão Phác Sơn, đi thẳng vào bên trong quang đoàn đang quay cuồng trọng tố trong tử viêm kia!

Cùng lúc đó, Lâm Tẫn cắn nát đầu lưỡi, một ngụm tâm đầu huyết uẩn hàm ý chí tinh thuần nhất cùng Đế vương tinh huyết của hắn phun ra, hóa thành một đạo huyết tiễn, đi vào quang đoàn!

"Cho Trẫm...

Thành!!!" Hắn hai mắt xích kim, đế uy thao thiên.

Hai tay hư nắm, phảng phất cầm một thanh cự chùy vô hình, hướng về phía quang đoàn càng ngày càng sáng chói, khí tức càng ngày càng khủng bố kia, làm ra một "chùy" cuối cùng, mang tính quyết định!

Một "chùy" này, nện xuống không phải là lực lượng.

Mà là vô địch ý chí thân là Đế vương của hắn.

Là Hoàng đạo tín niệm "Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ".

Là quyết tuyệt sát ý "Nhân tộc đương hưng, tà ma tất tru"!

"Oanh!!!!!" Thiên địa thất sắc, vạn vật thất thanh!

Tất cả tử viêm, kim quang, khí vận, kiếm ý, tại một khắc này bị cưỡng ép nhu hợp, áp súc, định hình!

Một đạo kiếm quang sáng chói không cách nào hình dung, giống như luồng ánh sáng đầu tiên lúc khai thiên lập địa, từ trung tâm quang đoàn bạo phát ra, trong nháy mắt xua tan Bát Hoang Phần Thiên Viêm, bắn thẳng lên chín tầng mây!

Cả bầu trời đêm bị chiếu sáng như ban ngày, vạn dặm có thể thấy được!

Kiếm quang chậm rãi nội liễm.

Một thanh trường kiếm, lẳng lặng lơ lửng trước mặt Lâm Tẫn.

Kiếm dài ba thước ba tấc, thân kiếm cổ phác, hiện ra một loại màu ám kim thâm thúy, phảng phất lắng đọng trọng lượng của vô tận tuế nguyệt cùng sơn hà.

Kiếm tích thẳng tắp, ẩn có văn chương sơn xuyên địa lý.

Kiếm nhận sắc bén, tự nhiên lưu chuyển một vệt hàn mang làm người ta kinh hãi.

Chỗ kiếm cách, có tượng rồng cuộn hổ ngồi, trung ương khảm nạm một viên bảo thạch uyển nhược tinh thần, ẩn ẩn có quốc vận lưu chuyển.

Chương 440

Toàn bộ thanh kiếm tịnh không có quá nhiều trang sức hoa lệ, lại tản mát ra một loại hoàng giả uy áp chí cao vô thượng, thống ngự bát hoang, định đỉnh nhân đạo!

Nó vẻn vẹn tồn tại ở nơi đó, không khí chung quanh liền phảng phất ngưng kết, không gian đang có chút hướng nó triều bái.

Bát Hoang Viêm Long trên bầu trời cúi thấp cái đầu cao ngạo, phát ra tiếng gầm nhẹ kính sợ.

Nhân Hoàng Kiếm, thành!

Lâm Tẫn vươn tay, vững vàng cầm chuôi kiếm.

Nhập thủ trầm trọng, lại cùng huyết mạch của hắn tương liên, tâm ý tương thông.

Một cỗ sức mạnh bàng bạc, hạo hãn, uy nghiêm, phảng phất gánh vác tiền đồ cả Nhân tộc, thuận theo cánh tay dũng mãnh lao vào tứ chi bách hài của hắn!

Tuy nhiên, ngay sát na sức mạnh quán thông toàn thân...

Ông!

Bên trong thân kiếm, một cỗ tinh thần ba động cực kỳ cổ lão, thương mang mạnh mẽ bạo phát!

Phảng phất một bàn tay thời không vô hình to lớn, không dung kháng cự tóm lấy ý thức Lâm Tẫn, muốn lôi hắn về phương xa vô tận!

Cỗ lực lượng này to lớn nhưng không có ác ý, càng giống là một loại...

Triệu hoán!

Lâm Tẫn tâm niệm điện chuyển, dứt khoát từ bỏ chống cự, mặc cho cỗ khiên dẫn chi lực kia tác dụng.

Cảnh tượng trước mắt trong nháy mắt mơ hồ, phá toái, lại bị quang ảnh mới phi tốc trọng tổ.

Một khắc sau, hắn phát hiện mình lơ lửng ở một mảnh cao không xa lạ.

Phía dưới, là thây sơn biển máu, là tiếng gào thét cùng tiếng kêu thảm thiết chấn nhĩ dục lung!

Bầu trời hối ám, quay cuồng ma vân tử hắc sắc bất tường.

Trên đại địa, vô số ma vật hình thái dữ tợn, tản ra khí tức hỗn loạn tà ác, giống như thủy triều trùng kích một đạo phòng tuyến nguy nga do Nhân tộc võ giả tạo thành!

Võ kỹ kình khí không đoạn nổ tung, ma khí cùng chân khí kịch liệt va chạm.

Mỗi một lần giao phong đều nương theo sinh mệnh vẫn lạc, tàn chi đoạn thể hoành phi, máu tươi nhuộm đỏ sơn xuyên đại địa.

"Đây là...

Nhân Ma đại chiến vạn năm trước?!" Lâm Tẫn tâm thần kịch chấn, trong đầu hiện lên một cái ý niệm hoang đường: "Ta lại xuyên việt?" Hắn nhìn thấy phía trước Nhân tộc đại quân, sừng sững năm đạo thân ảnh khí tức thao thiên.

Bọn hắn riêng phần mình trấn thủ một phương, hiển nhiên là những lãnh tụ đỉnh tiêm của Nhân tộc lúc đó, uy áp mỗi một vị tản ra đều làm thiên địa biến sắc.

Mà tại phía trước nhất của năm đạo thân ảnh này, là một bóng

lưng càng thêm nguy nga, càng thêm làm cho người ta không cách nào coi nhẹ.

Người kia thân mặc một tập áo giáp hình rồng đen kịt dữ tợn mà bá khí.

Áo giáp không biết do vật gì đúc thành, đen kịt như vĩnh dạ, lại lưu chuyển quang trạch ám kim sắc.

Giáp phiến như long lân bao trùm toàn thân, vai giáp là đầu rồng nộ trương, đầu khôi uyển như miệng rồng che mặt.

Vẻn vẹn một cái bóng lưng, liền phảng phất trấn áp cả phiến chiến trường, tản mát ra khí thế vô thượng duy ngã độc tôn, bễ nghễ thiên hạ!

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía chiến trường chém giết thảm liệt, cũng đưa lưng về phía Lâm Tẫn, bất động như núi.

Phảng phất cảnh tượng thê thảm Nhân tộc không ngừng bị tàn sát, phòng tuyến liên tục bại lui trước mắt, không có quan hệ gì với hắn.

"Hỗn trướng!

Hắn đang làm cái gì?!

Vì sao không xuất thủ?!" Lâm Tẫn thấy mà khóe mắt muốn nứt, lồng ngực bị phẫn nộ và lo lắng lấp đầy.

Hắn có thể cảm giác được tuyệt vọng cùng dũng nghị của các chiến sĩ Nhân tộc phía dưới, mỗi một khắc đều có đồng bào Nhân tộc quen thuộc lại xa lạ đang chết đi.

"Cho ta động a!

Đi hỗ trợ!" Lâm Tẫn gầm thét trong lòng, theo bản năng liền muốn thôi động chân khí, thi triển thần thông oanh về phía nơi ma vật dày

đặc nhất kia.

Nhưng một khắc sau, hắn kinh hãi phát hiện, chân khí trong cơ thể mình phảng phất bị đông kết.

Bị giam cầm trong phạm vi nhỏ hẹp của cỗ "ý thức thể" này, căn bản không cách nào ly thể, càng đừng đề cập can dự chiến đấu của phiến thời không này!

Hắn tựa như một u linh bị ép buộc xem bi kịch, không có sức mạnh nhưng không chỗ thi triển.

"Đáng chết!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!" Lâm Tẫn liều mạng giãy dụa, ý thức kịch liệt ba động, muốn đột phá sự trói buộc vô hình kia.

Đúng lúc này, phía trước, đạo thân ảnh nguy nga mặc hắc sắc long khải vẫn luôn tĩnh lập bất động kia, tựa hồ phát giác được cái gì.

Hắn, chậm rãi xoay người lại.

Ánh mắt dưới đầu khôi, giống như xuyên việt vạn cổ tuế nguyệt, tê lợi chí cực, trong nháy mắt xuyên thấu hư không, rơi chuẩn xác vào vị trí ý thức Lâm Tẫn đang tồn tại.

Lâm Tẫn rốt cục "nhìn" rõ đôi mắt dưới diện giáp của đối phương, đó là một đôi mắt thâm thúy như tinh hải, bão kinh thương tang lại thiêu đốt ngọn lửa bất khuất.

Giờ phút này, đôi mắt này đang ngưng thị hắn, bình tĩnh không gợn sóng.

Khóe miệng người kia, tựa hồ nhếch lên một độ cong cực nhạt, lại phảng phất nhìn thấu hết thảy.

Môi hắn khẽ động, không có thanh âm phát ra tại phiến chiến trường cổ lão này, nhưng một câu nói rõ ràng vô cùng, đi thẳng vào

sâu trong ý thức Lâm Tẫn, lại giống như kinh lôi nổ vang: "Đừng uổng phí sức lực." "Lịch sử, không dung sửa đổi." Thoại âm rơi xuống nháy mắt, Lâm Tẫn thậm chí không nhìn rõ đối phương di chuyển như thế nào.

Đạo thân ảnh mặc hắc sắc long khải kia, đã bằng không xuất hiện ở trước mặt hắn, tương cự bất quá mấy thước.

Cự ly gần như thế, Lâm Tẫn càng có thể cảm nhận được cỗ áp bách vô hình kia.

Giáp trụ đối phương dữ tợn, long văn phảng phất vật sống chậm rãi bơi lội, tản mát ra bá khí như man hoang.

Dưới diện giáp, đôi mắt thâm thúy như tuyên cổ tinh hải kia đang lẳng lặng ngưng thị hắn, bình tĩnh không gợn sóng, lại phảng phất có thể động xuyên bí mật sâu nhất trong linh hồn hắn.

Làm Lâm Tẫn tim đập nhanh nhất chính là, trên người đối phương không có chút chân khí ba động nào, tựa như một mảnh hư không thâm bất kiến để.

Tuy nhiên, một loại tuyệt đối uy áp nguyên tự sinh mệnh tầng thứ, linh hồn vị cách, lại làm cho hắn rõ ràng ý thức được: Người trước mắt nếu muốn, một cái ý niệm liền đủ để cho lũ ý thức vượt qua thời không này của mình triệt để yên diệt.

"Kẻ hậu thế." Hắc giáp nhân mở miệng, thanh âm trầm thấp mà to lớn, mang theo tang thương do tuế nguyệt lắng đọng: "Chúng ta, rốt cục gặp mặt." Theo câu nói này, tâm tự kịch liệt ba động của Lâm Tẫn vậy mà kỳ dị bình phục lại.

Hắn nhướng mày, ánh mắt lần nữa quét qua chiến trường Nhân Ma thảm liệt đến cực hạn phía dưới, khóe miệng ngược lại nhếch lên một độ cong hiểu rõ.

Phẫn nộ?

Sát ý?

Giờ khắc này đều lộ ra dư thừa.

Câu nói "Lịch sử, không dung sửa đổi" của đối phương đã nói rõ hết thảy.

Chính mình tịnh không phải chân chính xuyên việt thời không, đi vào chiến trường vạn cổ trước kia, vẻn vẹn là ý thức bị khiên dẫn đến đây, trở thành một "người bàng quan" đặc thù.

Phía dưới năm vị thân ảnh khí tức thao thiên, suất lĩnh Nhân tộc ao chiến kia, tưởng tất chính là khai sơn tổ sư của Ngũ đại thánh địa giang hồ hậu thế.

Như vậy, người trước mắt có thể đứng trước năm vị tổ sư, vẻn vẹn là tồn tại liền phảng phất như định hải thần châm.

Thân phận của hắn, đã miêu tả sinh động!

Lâm Tẫn thật sâu hít một hơi không khí viễn cổ tràn ngập khói thuốc súng cùng huyết tinh này.

Lui lại nửa bước, hai tay giơ lên, hướng về phía hắc giáp thân ảnh trước mặt, trịnh trọng hành một cái lễ tiết tối cao mà hậu bối bái kiến tiên hiền.

"Hậu thế tử tôn Lâm Tẫn, bái kiến...

Thiên Uyên Đại Đế!" Thanh âm leng keng, mang theo kính trọng phát ra từ nội tâm.

Người trước mắt, chính là Vạn Cổ Nhân Hoàng trong truyền thuyết suất lĩnh Nhân tộc tuyệt cảnh phản kích, bức lui tà ma, sáng lập Đại Uyên hoàng triều, càng lấy tu vi bản thân cùng khí vận hoàng triều làm tế, cùng Thiên đạo định da Minh ước, đổi lấy vạn năm hưu

dưỡng sinh tức cho Nhân tộc - Lâm Thiên Uyên!

Nhìn Lâm Tẫn cung kính hành lễ, trên khuôn mặt che diện giáp của Lâm Thiên Uyên, tựa hồ toát ra một tia ý cười cực nhạt, hắn tùy ý xua tay: "Không cần đa lễ.

Ngươi, tịnh không phải huyết mạch của ta." Trong lòng Lâm Tẫn mạnh mẽ nhảy một cái!

Đối phương lại có thể một chút nhìn thấu chính mình tịnh không phải hệ huyết mạch hoàng thất?

Nhãn lực này vị miễn quá mức kinh người.

Tuy nhiên, lời tiếp theo của Lâm Thiên Uyên, mới chân chính làm cho Lâm Tẫn như bị sét đánh, tâm thần câu chấn!

"Hơn nữa..." Ánh mắt Lâm Thiên Uyên phảng phất có thể xuyên thấu hết thảy ngụy trang, đi thẳng vào bản nguyên: "Ngươi, cũng tịnh không phải người của phương thế giới này." Biểu tình trên mặt Lâm Tẫn triệt để ngưng cố, đồng tử chợt co lại thành to bằng mũi kim!

Chương 441

Từ khi xuyên việt đến nay, đây là bí mật lớn nhất của hắn, chưa từng thổ lộ với bất luận kẻ nào nửa phần.

Truyền nhân Thiên Cơ Các Tinh Kiến Vi có thể khuy trắc thiên cơ, nhưng cũng chưa từng nói toạc ra việc này.

Vạn lần không ngờ, lại bị vị Cổ Nhân Hoàng sớm đã vẫn lạc vạn năm này, một câu nói toạc thiên cơ!

Sau khi khiếp sợ, Lâm Tẫn nhanh chóng ổn định tâm thần.

Đã bị nhìn thấu, giấu giếm cũng vô ý nghĩa.

Trên mặt hắn một lần nữa lộ ra nụ cười, chỉ là trong nụ cười này nhiều hơn mấy phần thản nhiên cùng chân thành.

"Đại Đế lời ấy, lược có sai lệch." Lâm Tẫn lãng thanh nói: "Nếu không có năm đó Đại Đế suất Nhân tộc tiên liệt dục huyết phấn chiến, bức lui tà ma, phong ấn thông đạo, che chở giới này vạn năm an ninh...

Hậu thế lại há sẽ có đất dung thân cho tiểu tử?

Vãn bối thân bằng cố hữu, sợ cũng sớm đã yên diệt trong ma kiếp.

Tự xưng một tiếng tử tôn, cảm niệm tiên bối di trạch, nãi là vãn bối chi hạnh, cũng là vãn bối chi phúc!" Lâm Thiên Uyên nghe vậy, rõ ràng dừng một chút.

Ánh mắt dưới diện giáp tựa hồ hiện lên một vệt thác ngạc, lập tức hóa thành một tia cười mỉm khó có thể phát giác.

Tiểu tử này...

Phản ứng ngược lại nhanh, da mặt cũng đủ dày, lời nói này nói đến giọt nước không lọt, nịnh nọt đến làm cho người ta nghe còn rất

thư thản.

Mấy hơi thở sau, Lâm Thiên Uyên hiển nhiên không định tiếp tục dây dưa trên vấn đề này.

Hắn xoay người, một lần nữa đem ánh mắt đầu hướng phía dưới chiến trường viễn cổ thảm liệt đến cực hạn, cũng bi tráng đến cực hạn kia, thanh âm khôi phục sự trầm ngưng trước đó: "Ngươi có biết, vì sao ta dẫn ý thức ngươi tới đây?" Lâm Tẫn lắc đầu: "Xin Đại Đế minh thị." Lâm Thiên Uyên trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng, nói ra một câu làm cho tâm thần Lâm Tẫn lần nữa kịch chấn: "Hậu thế đều truyền, Nhân Ma chi chiến, nãi là Nhân tộc thảm thắng, lấy cái giá cực lớn phong ấn tà ma, đổi lấy vạn năm thái bình.

Nhưng, chân tướng là..." Hắn quay đầu, ánh mắt như điện, đâm về phía Lâm Tẫn: "Trận chiến kia, Nhân tộc bại." "Bại đến, rối tinh rối mù!" "Cái gì?!" Lâm Tẫn thất thanh, đầy mặt khó có thể tin: "Đại Đế, lời này giải thích thế nào?

Nhân tộc rõ ràng thành công phong ấn thông đạo, tà ma vạn năm chưa xâm lấn, sao có thể là bại?

Còn là một thảm bại rối tinh rối mù?" Trong nhận thức của tất cả mọi người, bao quát chính Lâm Tẫn, đều cho rằng đó là thắng lợi bi tráng nhất, nhưng cũng huy hoàng nhất trong lịch sử Nhân tộc, là một chút sinh cơ phá ra trong tuyệt cảnh.

Lâm Thiên Uyên ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu bầu trời chiến trường huyết tinh này, nhìn về nơi hư vô càng cao hơn, khóe miệng nổi lên một độ cong phức tạp khó hiểu.

Trong nụ cười kia, lại mang theo vài phần tự giễu.

"Thế nhân đều cho rằng, là Lâm Thiên Uyên ta, suất lĩnh Nhân tộc anh hào, xả sinh vong tử, cuối cùng lấy bản thân làm đại giới, cùng

Thiên đạo hợp lực phong ấn ma kiếp." Hắn dừng một chút, thanh âm trầm thấp xuống, mang theo một loại mỏi mệt cùng trầm trọng xuyên việt vạn cổ: "Nhưng bọn hắn không biết, đằng sau tất cả những thứ này...

Đều là Thiên đạo đang thao túng bố cục." "Thiên đạo...

Bố cục?" Trong lòng Lâm Tẫn nghi hoặc giống như cỏ dại điên cuồng sinh trưởng.

Tại hắn, hoặc là nói tại trong nhận thức của tất cả mọi người ở giới này, Thiên đạo chí cao vô thượng, vô tình vô dục, vận chuyển quy tắc, duy trì cân bằng, sao có thể đích thân hạ tràng "bố cục"?

"Không sai." Lâm Thiên Uyên gật đầu: "Năm đó tà ma xâm lấn, tới quỷ dị mà hung mãnh, Nhân tộc trở tay không kịp, liên tục bại lui, gần như mấp mé diệt tộc.

Ngay tại thời điểm tuyệt vọng nhất, 'Nó' xuất hiện." "Thiên đạo?" Lâm Tẫn truy hỏi.

"Phải, cũng không phải." Lâm Thiên Uyên trả lời có chút mơ hồ: "Ngươi có thể lý giải là, một loại hiển hóa của ý chí phương thế giới này.

Nó tìm được ta, đưa ra một vụ giao dịch." "Giao dịch?!" Lâm Tẫn bắt được từ ngữ mấu chốt lại lộ ra không hợp nhau này.

"Đúng, giao dịch." Thanh âm Lâm Thiên Uyên rất bình tĩnh, lại lộ ra hàn ý thấu xương: "Nó hứa hẹn, sẽ ban cho Nhân tộc sức mạnh, hiệp trợ chúng ta kích lui, thậm chí 'phong ấn' tà ma.

Mà đại giới là...

Bao quát ta ở bên trong, một nhóm cường giả đỉnh tiêm nhất của Nhân tộc khi đó phải hiến tế sinh mệnh, tu vi, khí vận, thậm chí...

Một phần mệnh số tương lai của Nhân tộc.” Lâm Tẫn hãi nhiên thất sắc!

Lấy sinh mệnh và khí vận làm đại giới?

Cái này nghe vào, càng giống là một trận hiến tế!

Thiên đạo, vì sao cần những thứ này?

“Vì cái gì?” Thanh âm Lâm Tẫn có chút khô khốc: “Thiên đạo...

Nó vì sao phải làm như thế?” Lâm Thiên Uyên thu hồi ánh mắt nhìn về phía trời cao, một lần nữa nhìn về phía Lâm Tẫn, trong đôi mắt thâm thúy kia, phảng phất ảnh ngược mê đoàn cùng chân tướng vạn cổ.

Hắn chậm rãi phun ra hai chữ: “Tự vệ.” “Tự vệ?!” Lâm Tẫn cảm giác nhận thức của mình đang bị triệt để điên đảo: “Thiên đạo...

Còn cần tự vệ?!” Cái này đơn giản hoang đường!

Thiên đạo nãi là quy tắc thế giới bản thân, lăng giá vu chúng sinh chi thượng.

Là thứ gì, có thể uy hiếp được nó, để nó không tiếc cùng Nhân tộc làm đẳng cấp giao dịch này để “tự vệ”?

Nhìn sự hoài nghi cùng rung động mãnh liệt trong mắt Lâm Tẫn, Lâm Thiên Uyên tịnh không giận dữ, ngược lại giống như sớm có dự liệu.

Hắn chuyển mà hỏi: “Ngươi có biết, cấp bậc tà ma?” Lâm Tẫn đè xuống kình đào hải lãng trong lòng, đáp: “Biết, chia làm Liệt Ma, Ma Binh, Lãnh Chúa, Quân Chủ, cùng mạnh nhất...

Ma Vương!” “Ma Vương?” Lâm Thiên Uyên nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí mang theo một loại đạm nhiên như đang quan sát từ trên cao: “Đó tịnh không phải đỉnh phong của tà ma.” Hắn bỗng nhiên giơ tay

lên, hư hư phẩy nhẹ về phía chiến trường thảm liệt bên dưới.

Cảnh tượng tựa hồ xảy ra biến hóa vi diệu.

Tại hậu phương cuồng triều hỗn loạn của tà ma đại quân, ba đạo thân ảnh phá lệ ngưng thực, tản ra ma uy thao thiên, chậm rãi rõ ràng lên.

Đó là ba tôn tồn tại thể hình viễn siêu ma vật tầm thường, gần như hình thái loại người.

Bọn hắn tịnh không cố ý tản mát khí thế, nhưng vẻn vẹn là tồn tại, liền phảng phất ba cái lỗ đen, thôn phệ lấy quang tuyến cùng sinh cơ chung quanh.

Làn da hoặc hiện màu tím sẫm, hoặc bao trùm lân giáp như hắc tinh, dung mạo lạnh lùng, trong mắt nhảy lên ngọn lửa hủy diệt.

Uy áp của bọn hắn, tức tiện cách thời không, cũng làm cho ý thức Lâm Tẫn cảm thấy từng trận nhói nhói - Xa xa thắng được bất kỳ khí tức nào hắn từng cảm tri, bao quát Hồng Linh Thiên Nhân Cảnh kia!

"Vạn năm trước, chính là ba đại Ma Vương này thống suất ma quân, xâm lấn giới này." Thanh âm Lâm Thiên Uyên bình tĩnh không gợn sóng: "Thực lực bọn hắn thượng khả, nhưng nếu ta toàn lực xuất thủ...

Trong vòng trăm chiêu, đều có thể chém giết." Trong vòng trăm chiêu, chém giết ba tôn Ma Vương?!

Lâm Tẫn lần nữa bị chấn đắc nói không ra lời.

Ma Vương, đó chính là tồn tại siêu việt Thiên Nhân Cảnh, nằm ở đỉnh đoan kim tự tháp truyền thuyết!

Thiên Uyên Đại Đế năm đó, tột cùng cường hoành đến tình trạng nào?

Không đúng!

Đã Ma Vương tịnh không phải đối thủ của Đại Đế, vậy tại sao Nhân tộc còn có thể bại thê thảm như thế?

Thậm chí đến mức độ cần làm giao dịch với thế giới ý chí?

Lâm Thiên Uyên tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của hắn, tiếp tục nói: "Cái gọi là Ma Vương, bất quá chỉ là mấy con chó dữ coi như đắc lực dưới trướng chúa tể chân chính của Ma giới mà thôi." "Chúa tể chân chính?" Thanh âm Lâm Tẫn phát chặt.

"Ma Thần." Lâm Thiên Uyên phun ra hai chữ này, thời không xung quanh đều phảng phất nhân đó mà chấn động nhè nhẹ.

Tự xưng là Thần?!

Đây là hạng gì cuồng vọng, lại là hạng gì khủng bố tồn tại?!

"Năm đó...

Hắn cũng xuất hiện?" Lâm Tẫn cảm giác yết hầu khô khốc.

"Xuất hiện, cũng chưa hoàn toàn xuất hiện." Lâm Thiên Uyên trả lời y nguyên mang theo huyền ảo: "Từ đầu đến cuối, hắn chỉ hạ xuống một luồng...

Hình chiếu hư ảnh." Ngữ khí của hắn rốt cục xuất hiện một tia gợn sóng cực kỳ rất nhỏ, đó là sự ngưng trọng thời cách vạn năm vẫn không cách nào hoàn toàn ma diệt.

"Ta khuynh tẫn toàn lực, bài tẩy ra hết, cũng vẻn vẹn...

Đỡ được mười chiêu của hư ảnh kia.

Chiêu thứ mười một, ta liền sẽ hình thần câu diệt." "Mười chiêu?!" Lâm Tẫn hít sâu một hơi, da đầu tê dại!

Cường như Thiên Uyên Đại Đế, liều mạng toàn lực, chỉ có thể đỡ

được mười chiêu của một luồng hư ảnh đối phương?!

Nếu là bản thể thân lâm...

Tràng diện kia, Lâm Tẫn căn bản không cách nào tưởng tượng, đó đã không phải là tuyệt vọng, mà là triệt để hư vô!

"Nhưng cái này...

Cùng Thiên đạo tự vệ, lại có quan hệ thế nào?" Lâm Tẫn đem nghi vấn hạch tâm nhất lần nữa ném ra.

Lâm Thiên Uyên lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn về nơi chí cao không thể diễn tả trong minh minh kia.

Lần này, thời gian hắn trầm mặc dài hơn một chút, phảng phất đang châm chước từ ngữ, lại phảng phất đang hồi ức chân tướng đủ để điên đảo hết thảy kia.

Chương 442

Rốt cục, hắn chậm rãi cúi đầu, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Lâm Tẫn, ánh mắt kia phức tạp đến cực điểm, có trầm trọng, có quyết nhiên, cũng có một tia...

Khái thán khó nói lên lời.

Hắn mở miệng, thanh âm không lớn, lại như cửu thiên thần lôi, oanh nhiên nổ vang tại sâu trong ý thức Lâm Tẫn: "Bởi vì, thực lực tôn Ma Thần kia, đã trăn chí cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Lại đi về phía trước nửa bước...

Hắn liền có thể, so vai Thiên đạo!

Thậm chí...

Thay vào đó!" Đầu óc Lâm Tẫn ông ông tác hưởng, giống như bị cửu thiên lôi đình đánh trúng, suýt chút nữa cho là mình nghe lầm.

Khiêu chiến Thiên đạo?

Cái này con mẹ nó không phải kẻ điên là cái gì?

Nhưng người nói lời này là Thiên Uyên Đại Đế, ngữ khí nghiêm túc đến dọa người, căn bản không giống nói đùa.

Hắn tốn sức lực thật lớn mới đè xuống kình đào hải lãng trong lòng, thanh âm phát chặt: "Đại Đế, vậy ngài vừa rồi nói Nhân tộc bại rất thảm..." Lâm Thiên Uyên nhìn về phía biển máu phía dưới, thanh âm trầm thấp: "Thiên đạo lấy khí vận, tu vi và tính mạng của thế hệ chúng ta làm đại giới, miễn cưỡng đem tên Ma Thần kia ngăn ở bên ngoài, đây chính là cái gọi là 'phong ấn'.

Nhưng biện pháp này chống đỡ không được bao lâu, vạn năm trôi

qua, phong ấn e rằng sắp không xong rồi.

Một khi chân thân hắn giáng lâm, Thiên đạo chưa chắc còn có thể ngăn trở, Nhân tộc...

Tất diệt.

Cái này còn không tính là thảm bại?" Lâm Tẫn tâm thẳng hướng xuống trầm.

Ngay cả Thiên đạo đều tự thân khó bảo toàn, Nhân tộc còn có hi vọng?

"Đừng quá sớm tuyệt vọng." Lâm Thiên Uyên vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Hắn muốn qua đây cũng không dễ dàng như vậy.

Tại trước đó, ngươi phải tranh thủ thời gian biến cường.

Gánh nặng Nhân tộc, về sau phải để ngươi tới gánh vác rồi." "Ta?" Lâm Tẫn cười khổ: "Ta coi như mở Thiên Môn, cũng liền Thiên Nhân Cảnh, đánh cái Ma Vương đều phí sức, vị kia...

Thổi ngụm khí ta liền không còn a?" Lâm Thiên Uyên lại cười: "Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, người độn đi một.

Ngươi, chính là cái 'Một' kia, là biến số duy nhất, cũng là hi vọng duy nhất." Hi vọng duy nhất?

Cứ thế mà là người xuyên việt?

Lâm Tẫn trong lòng không có yên lòng, nhưng vẫn cắn răng hỏi: "Đại Đế, vậy ngài có hay không biện pháp cụ thể gì?

Chỉ con đường sáng cũng được." Lâm Thiên Uyên một than tay: "Ta đều đã chết một vạn năm rồi, đâu còn biện pháp gì?

Đường phải tự ngươi đi." Lâm Tẫn: "..." Nói nửa ngày bí mật kinh thiên, kết quả cứ như vậy?

Đùa ta chơi hả?

Nhìn hắn một mặt im lặng, đáy mắt Lâm Thiên Uyên hiện lên một tia ý cười, bỗng nhiên đưa tay, đầu ngón tay một điểm ám kim quang mang hiện lên, trong nháy mắt đi vào mi tâm Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn toàn thân chấn động, theo bản năng nín hơi ngưng thần, cẩn thận cảm ứng...

Kết quả, cái gì cũng không cảm giác được!

Dòng nước ấm kia tựa như trâu đất xuống biển, biến mất sạch sẽ.

Hắn một mặt mộng bức ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Thiên Uyên, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi cùng một tia "tham lam" không chút che giấu: "Đại Đế, ngài vừa rồi...

Có phải truyền cho ta tuyệt thế thần công gì hay không?

Hoặc là nhét kiện siêu cấp bảo bối cho ta?

Có thể...

Có thể một chiêu miểu sát Ma Vương không?" Khuôn mặt che diện giáp của Lâm Thiên Uyên tuy không nhìn thấy biểu tình, nhưng khóe miệng rõ ràng co rút hai cái.

Hắn hít sâu một hơi, mới đè xuống cỗ xúc động muốn đập tiểu tử trước mắt này về một vạn năm sau, tức giận hừ nói: "Chờ ngươi lúc nào thật có thể trọng khai Thiên Môn, đặt chân Thiên Nhân chi cảnh, tự nhiên liền sẽ rõ ràng!" Trong lòng lại nhịn không được điên cuồng thổ tào: Một chiêu miểu sát Ma Vương?

Lão tử năm đó nếu là có loại đồ chơi quải bức này, còn cần phải đánh thảm như vậy, ngay cả mình đều điền vào?!

Tiểu tử này, nghĩ ngược lại rất hay!

Thấy Lâm Tẫn còn muốn mở miệng, Lâm Thiên Uyên quả quyết

xoay người, đưa lưng về phía hắn phất phất tay: “Duyên phận đã hết, đi thôi.

Nhân tộc tương lai, giao cho ngươi.” Một cỗ sức mạnh nhu hòa vọt tới.

Ý thức Lâm Tẫn một trận mơ hồ, bị đẩy ra khỏi phiến thời không vạn cổ này.

Bão Phác Sơn.

Lâm Tẫn bỗng nhiên mở mắt, Nhân Hoàng Kiếm trong tay truyền đến cảm giác chân thực trĩu nặng.

“Bệ hạ?

Ngài vừa rồi khí tức sao lại...” Tinh Kiến Vi một mặt kinh nghi sáp lại gần.

Lâm Tẫn thật dài thở ra một hơi, đè xuống tang thương nơi đáy mắt, thản nhiên nói: “Không có việc gì, gặp một vị cố nhân.” Hắn không nói thêm gì nữa, cầm kiếm đứng thẳng.

Gió đêm cuốn lên y bào, Đế vương long uy cùng Nhân Hoàng kiếm ý oanh nhiên giao dung, phóng lên tận trời!

Ngẩng đầu nhìn về phía thiên mạc đen kịt, trong mắt hắn dấy lên chiến ý sôi trào, khóe miệng nhếch lên một độ cong lăng lệ.

“Vạn năm...” “Cánh Thiên Môn này, nên mở rồi!” Lâm Tẫn hít sâu một hơi, khí thế quanh thân ầm ầm bạo phát!

Long uy đế vương như ngọn lửa vàng rực thực chất, từ trong cơ thể phun trào ra, chiếu rọi hắn uy nghi như thiên thần.

Nhân Hoàng Kiếm trong tay phảng phất cảm ứng được quyết ý của chủ nhân.

Kiếm thân ông minh chấn động, thân kiếm ám kim sắc tuôn trào

hoàng đạo quang huy rực rỡ, cùng long uy trên người Lâm Tẫn giao thoa huy ánh.

Hắn hai chân chậm rãi ly khai mặt đất, lơ lửng giữa bán không.

Y bào phần phật, tóc đen cuồng vũ.

Không có chiêu thức khởi đầu hoa mỹ.

Lâm Tẫn hai tay nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm, giơ cao quá đỉnh đầu, mũi kiếm chỉ thẳng vào thương khung đen kịt thâm thúy vô ngần kia!

"Trẫm, Lâm Tẫn!

Thừa nhân tộc khí vận, kế Đại Đế di chí, chưởng sơn hà xã tắc, vi nhân gian đế vương!" Thanh âm cuồn cuộn!

Như sấm sét kinh thiên, hồi vọng tại Bão Phác Sơn nãi chí thiên địa xa xôi hơn.

"Hôm nay, lấy Nhân Hoàng Kiếm làm bằng, lấy ý trẫm làm dẫn..." Trong mắt hắn kim quang đại thịnh.

Tất cả sức mạnh trong cơ thể, chân khí Khấu Thiên cửu trọng đỉnh phong hạo hãn, dung hợp với đế vương long khí của quốc vận, cùng với ý chí cộng hưởng đến từ sơ đại Nhân Hoàng kia, hào vô bảo lưu mà quán chú vào trong Nhân Hoàng Kiếm!

"Trọng khai Thiên Môn, tái định càn khôn!" "Mở cho trẫm!!!" Chữ "Khai" cuối cùng, phảng phất dùng hết khí lực toàn thân, hóa thành một tiếng nộ hống xé rách dạ không!

Ông!!!

Nhân Hoàng Kiếm bạo phát ra quang mang sí liệt chưa từng có!

Một đạo kiếm quang ám kim sắc thô to vô cùng, ngưng luyện đến cực hạn, như thiên hà chảy ngược, từ mũi kiếm trùng thiên nhi khởi!

Đạo kiếm quang này.

Không còn là năng lượng thuần túy.

Trong đó phảng phất có hư ảnh sơn xuyên địa lý trầm phù.

Có nguyện lực vạn dân cầu khẩn hội tụ.

Có văn tự sử sách hoàng hoàng lưu chuyển!

Nó gánh chịu, là lịch sử dày nặng cùng ý chí bất khuất của cả nhân tộc!

Kiếm quang thế như chẻ tre, trong nháy mắt đâm vào nơi sâu thẳm của thương khung!

Oanh long long!

Trên chín tầng trời, dạ không nguyên bản tịch tĩnh chợt sôi trào!

Mây mù vô tận điên cuồng hội tụ, xoay tròn, hình thành một cái vòng xoáy khổng lồ bao phủ phương viên ngàn dặm!

Trung tâm vòng xoáy, điện thiểm lôi minh, không gian kịch liệt vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng!

Chương 443

Ngay sau đó.

Tại sâu trong trung tâm vòng xoáy kia, một điểm quang mang rực rỡ không cách nào hình dung chợt sáng lên!

Quang mang kia nhanh chóng khuếch đại, phảng phất có cánh cửa tồn tại từ tuyên cổ, đang bị cưỡng ép cạy động, đẩy ra!

Từng đạo hư ảnh xiềng xích màu vàng thuần túy do pháp tắc ngưng tụ mà thành hiện lên trong vòng xoáy, rồi đứt đoạn!

Mỗi một lần đứt đoạn, đều dẫn phát thiên địa chấn động, sái lạc vô tận mưa ánh sáng!

"Hống!!" Bát Hoang Viêm Long bàn toạ ở bên cạnh phát ra tiếng long ngâm kích ngang, tử viêm trên long khu bạo trướng, phảng phất đang hát vang trợ uy cho hắn.

Tinh Kiến Vi ngửa đầu nhìn trời, mặt đầy chấn hám, trong tay theo bản năng bấm đốt, đầu ngón tay lại run rẩy không thôi: "Mở rồi...

Thật sự đang mở ra...

Thiên Môn bị phong ấn vạn năm..." Lâm Tẫn cắn chặt hàm răng, gân xanh toàn thân nổi lên, vẫn duy trì tư thế cử kiếm hướng thiên.

Hắn có thể cảm giác được.

Nhân Hoàng Kiếm đang cùng một ý chí hạo hãn, cổ lão, uy nghiêm nào đó ở sâu trong thương khung tiến hành va chạm kịch liệt và giao tiếp!

Không phải thỉnh cầu, mà là tuyên cáo!

Là Hoàng giả nhân tộc, đang đòi lại quyền hành cùng tư cách vốn

có từ Thiên đạo thế giới này!

"Còn chưa đủ!" Trong mắt Lâm Tẫn lóe lên một tia ngoan sắc, mạnh mẽ bức xuất một giọt tinh huyết đầu tim, búng về phía Nhân Hoàng Kiếm!

Tinh huyết dung nhập thân kiếm, kiếm quang lại thịnh thêm ba phần!

Cột sáng trùng thiên kia cơ hồ ngưng thành thực chất!

Ca sát!!!

Một tiếng vỡ vụn rõ ràng vô cùng, phảng phất vang vọng tại sâu trong linh hồn mỗi người, truyền đến từ chín tầng trời!

Trung tâm vòng xoáy, quang mang rực rỡ kia triệt để nổ tung!

Một cánh cửa cổ xưa bàng đại đến không thể tưởng tượng, thông thể do kim quang mông lung cấu thành, biên duyên lưu chuyển khí tức hỗn độn, chậm rãi hiển lộ ra hình dáng hùng vĩ tại trung tâm vòng xoáy!

Trên cánh cửa, phù điêu nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên điểu thú như ẩn như hiện, tản mát ra khí tức thương mang, chí cao vô thượng!

Thiên Môn hiện thế!

Thiên Môn đóng chặt vạn năm, tại khắc này, không có một chút trì trệ nào, dưới sự trùng kích quyết tuyệt của Lâm Tẫn bằng Nhân Hoàng Kiếm...

Oanh nhiên mở toang!

Không phải một tia khe hở, mà là triệt để, hoàn toàn rộng mở!

Ông!!!

Năng lượng hạo hãn không cách nào hình dung, như thiên hà bị

cấm cố vạn năm vỡ đê, từ sau cánh cửa hoàn toàn rộng mở kia, điên cuồng trút xuống!

Đó không phải chân khí bình thường, mà là càng thêm tinh thuần, càng thêm cao đẳng, ẩn chứa một phần thiên địa bản nguyên "Tiên Thiên Chi Khí"!

Chúng hóa thành dòng lũ thất thải ban lan, uyển như đại dương treo ngược, hướng về nhân gian giới phía dưới lao xuống cuồn cuộn!

Nồng độ chân khí thiên địa, tăng vọt với một tốc độ kinh khủng!

Bão Phác Sơn đứng mũi chịu sào.

Mảnh đất cháy đen trong nháy mắt bị linh vụ nồng đậm bao phủ, vô số thực vật linh khí phá đất, sinh trưởng, nở hoa, kết quả với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Tuyền nhãn khô cạn trào ra linh tuyền, cổ mộc chết khô rút ra chồi non, cả ngọn núi phảng phất chỉ trong vài hơi thở liền biến thành động thiên phúc địa!

Lâm Tẫn từ bán không rơi xuống, chân đạp đất bằng.

Hắn nắm Nhân Hoàng Kiếm đang khẽ run rẩy, quang hoa lưu chuyển, còn chưa kịp nhìn kỹ thiên địa kịch biến này, thân thể liền mạnh mẽ chấn động!

Thiên Môn mở toang, năng lượng thế giới tầng thứ cao hơn đổ xuống nhân gian.

Hắn với tư cách người mở cửa, lại là Nhân Hoàng Kiếm chủ, đứng mũi chịu sào nhận lấy sự quán chú trực tiếp nhất, hung mãnh nhất!

Nhưng cảm giác đột phá trong dự liệu cũng không lập tức truyền đến.

Tương phản.

Chân khí Khấu Thiên cửu trọng đỉnh phong vốn hạo hãn bôn đằng trong cơ thể hắn, phảng phất tao ngộ một loại "tẩy lễ" và "tái cấu trúc" mang tính căn bản.

Cảm giác kia cực kỳ huyền diệu.

Giống như hắn vốn đứng bên bờ một con sông lớn, nỗ lực gõ vào đại môn bờ bên kia.

Mà giờ khắc này.

Thiên Môn mở ra, cũng không phải mở một cánh cửa mới ở bờ bên kia, mà là... hình thái và quy tắc của cả con sông đều thay đổi!

"Bờ bến Khấu Thiên" vốn kiên cố dưới chân hắn đang vô thanh tiêu dung.

Mà sự tồn tại của bản thân hắn, đang tự nhiên mà vậy "thích ứng" và "hòa tan" vào trong một quy tắc thiên địa rộng lớn hơn, bản chất hơn.

"Đây là..." Lâm Tẫn rõ ràng cảm giác được, tính chất chân khí trong cơ thể đang phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Không còn là loại sức mạnh mang theo chút trệ sáp và cách ngại khi khấu vấn thiên đạo nữa.

Mà là trở nên càng thêm viên dung, thông thấu, phảng phất vốn dĩ nên là một phần của chân khí thiên địa.

Vận chuyển không chút trở ngại, thủy sữa hòa nhau với Tiên Thiên Chi Khí đang hung mãnh ùa tới chung quanh.

Cảnh giới của hắn, cũng theo đó phát sinh sự "chuyển đổi" mang tính căn bản!

Khấu Thiên cửu trọng... cái danh xưng cảnh giới đặc thù bị "kẹt"

lại do Thiên Môn phong bế, tiền lộ đoạn tuyệt này, giờ khắc này như sương mù dưới ánh mặt trời nhanh chóng nhạt đi, tiêu tán.

Thay vào đó, là một loại cảm tri vị giai rõ ràng hơn, cổ xưa hơn, cũng cường đại hơn – Thiên Nhân Cảnh!

Hơn nữa, cũng không phải sơ nhập.

Hắn vốn dĩ đã đứng tại đỉnh điểm Khấu Thiên Cảnh, tích lũy nội hàm vô cùng hùng hậu.

Giờ khắc này Thiên Môn trọng khai, trở cách biến mất, sức mạnh tích súc hoàn mỹ khế hợp với quy tắc thiên địa mới.

Cảnh giới của hắn cơ hồ chỉ trong vài hơi thở, liền hoàn thành sự "nhảy vọt" và "khôi phục" tự nhiên, vững vàng bước vào...

Thiên Nhân Cảnh, đỉnh phong!

Không có dị tượng đột phá kinh thiên động địa, chỉ có một loại cảm giác thông suốt phản bản hoàn nguyên, nước chảy thành sông.

Phảng phất hắn vốn dĩ nên ở cảnh giới này, chỉ là bị cánh cửa lớn phong ấn vạn năm tạm thời ngăn trở con đường.

Hiện nay cửa mở, đường thông, hắn cũng liền thuận lý thành chương đi đến vị trí sớm nên đến.

Lâm Tẫn mở mắt, thần quang trong mắt nội liễm, lại thâm thúy như vực sâu.

Giơ tay nhấc chân, phảng phất càng thêm khế hợp với thiên địa quanh mình, một luồng ý niệm liền có thể dẫn động vĩ lực bàng bạc.

Hắn nhẹ nhàng nắm quyền, cảm thụ sức mạnh hạo hãn chân chính thuộc về "tầng thứ Thiên Nhân" mà cả chất và lượng đều đã phát sinh phi dược trong cơ thể.

Không phải đột phá, mà là... quy vị.

Hắn ngẩng đầu.

Nhìn về phía Thiên Môn nguy nga cao treo chín tầng trời, triệt để rộng mở, đang trút xuống tạo hóa vô cùng cho nhân gian kia, lại cảm thụ tu vi Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong của bản thân một chút, độ cong nơi khóe miệng mang theo một tia lãnh liệt và ngạo nhiên.

"Chúc mừng Bệ hạ!" Tinh Kiến Vi tiến lên, vạn phần cung kính quỳ một gối xuống đất: "Hàng lâm Thiên Nhân, vị liệt Nhân Hoàng!" Lâm Tẫn phất tay áo một cái, đỡ y dậy.

Vừa định mở miệng...

Ông!!!

Tiếng ong ong ầm ầm vang lên nơi sâu thẳm trong não hải, một cỗ chân nguyên vô cùng vô tận, tứ ý dũng động, tựa hồ... có thứ gì đó, đang nảy mầm!

Lâm Tẫn lập tức ngưng thần nội thị.

Chương 444

Chỉ thấy trong thức hải.

Trên "vách tường" vốn bình tĩnh, giờ khắc này đang có vô số phù văn ám kim sắc lơ lửng hiện ra, lưu chuyển, tổ hợp!

Chúng cũng không phải văn tự.

Càng giống là một loại "đạo vận" trực tiếp lạc ấn tại sâu trong linh hồn, tản mát ra khí tức cổ lão, hậu trọng, phảng phất gánh chịu non sông vô tận khôi hoằng!

Những phù văn này cấp tốc ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một thiên khẩu quyết màu vàng hối sáp mà thần bí.

Thâm thâm tuyên khắc tại khung đỉnh thức hải của hắn, quang mang lưu chuyển, uyển như thần dụ!

Cùng lúc đó.

Tất cả tin tức liên quan đến truyền thừa màu vàng này, cũng tự nhiên mà vậy dũng nhập vào cảm tri của Lâm Tẫn.

Hoàn Vũ Trấn Sơn Hà!

Tên vừa ra, liền mang theo một cỗ ý cảnh vô thượng bao quát thiên địa, lấy sức nặng của thế giới định đỉnh bát hoang!

Đây chính là chí cao kiếm đạo tuyệt kỹ mà sơ đại Nhân Hoàng Thiên Uyên Đại Đế lĩnh ngộ vạn năm trước!

Hạch tâm của nó cũng không phải đơn thuần hủy diệt cùng sắc bén.

Mà là kiếm ý diễn hóa "tiểu thiên thế giới", đem trọng lượng một phương hoàn vũ, quy tắc, ý chí sơn hà xã tắc tận số ngưng tụ vào

trong một kiếm.

Một kiếm xuất!

Tức là chi lực một giới trấn áp xuống.

Đủ để khiến vạn pháp vỡ nát, khiến thời không ngưng trệ, khiến hết thảy địch nhân phủ phục trước trọng lượng của "thế giới"!

"Hóa ra...

đây mới là 'món quà' chân chính ngươi lưu lại cho ta." Khóe môi Lâm Tẫn không tự chủ được nhếch lên một nụ cười chấn hám.

Vừa rồi trong ảo cảnh vạn cổ.

Cái điểm tay nhìn như tùy ý kia của Lâm Thiên Uyên, gieo xuống dĩ nhiên là hạt giống truyền thừa khôi hoằng khủng bố như thế!

Hơn nữa truyền thừa này hiển nhiên thiết trí cấm chế.

Duy có khi hắn thành công mở ra Thiên Môn, cảnh giới bản thân "quy vị" chí Thiên Nhân Cảnh, sở hữu thể phách và thần hồn đủ để gánh chịu cỗ "sức nặng thế giới" này.

Hạt giống này mới có thể chân chính nảy mầm, hiển hiện.

Tâm niệm đến đây.

Lâm Tẫn không do dự nữa.

Hắn hít sâu một hơi, nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm trong tay, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, tâm thần triệt để trầm nhập vào thiên khẩu quyết "Hoàn Vũ Trấn Sơn Hà" màu vàng trong thức hải kia.

Sát na gian.

Hắn phảng phất tiến vào một không gian kỳ dị hỗn độn sơ khai, sơn hà diễn hóa.

Khẩu quyết hối sáp huyền ảo chảy xuôi trong tim.

Chân khí Thiên Nhân Cảnh bàng bạc như biển đã nhiên chất biến trong cơ thể, bắt đầu dựa theo một lộ kính phức tạp tiền sở vị hữu, phảng phất cấu kiến "kinh lạc thế giới" trong cơ thể, ầm ầm vận chuyển!

Khởi đầu vô cùng gian nan, chân khí mỗi vận hành một tấc, đều phảng phất đang đẩy núi cao đi tới.

Nhưng dần dần.

Một cỗ "cảm giác hậu trọng" khó diễn tả bằng lời bắt đầu nảy sinh, hội tụ trong cơ thể hắn!

Cũng không phải sức mạnh đơn thuần.

Mà là một loại trọng lượng "thế giới" bao hàm địa thủy hỏa phong, ẩn chứa sơn xuyên hà lưu, gánh chịu ý chí sinh linh, bắt đầu ngưng tụ, áp súc trên cánh tay phải cầm kiếm của hắn, nãi chí cả thanh Nhân Hoàng Kiếm!

Lâm Tẫn phúc chí tâm linh, tại trong mảnh không gian ý thức này, đối diện với hư không, theo bản năng mô phỏng vung ra một "kiếm".

Không có kiếm quang rực rỡ, không có sự sắc bén kinh thiên động địa.

Chỉ có một mảnh "hư ảnh" cực kỳ mơ hồ, chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong hư ảnh kia, phảng phất có sơn xuyên vi mô đang chập chùng, có giang hà tế nhỏ đang bôn lưu, có quỹ tích nhật nguyệt tinh thần đang lưu chuyển!

Hư ảnh này xuất hiện nháy mắt, không gian ý thức liền phát ra tiếng ai minh không chịu nổi gánh nặng, kịch liệt vặn vẹo, tháp hãm!

Nơi đi qua, cũng không phải cắt chém, mà là trấn áp cùng ngưng

cố!

Hết thảy đều bị "sức nặng một giới" ẩn chứa trong hư ảnh kia gắt gao định trụ, sau đó vô thanh yên diệt!

Trong hiện thực.

Không gian chung quanh thân thể Lâm Tẫn mạnh mẽ sụp đổ vào trong một cái, không khí phảng phất biến thành khối sắt ngưng cố, phát ra tiếng nổ trầm thấp!

Đại địa dưới chân hắn vô thanh lún xuống, hình thành một cái hố tròn khổng lồ biên duyên chỉnh tề, sâu đạt mấy trượng!

Một cỗ uy áp khủng bố lệnh Tinh Kiến Vi trong nháy mắt hít thở không thông, khiến lân giáp Bát Hoang Viêm Long dựng ngược, phảng phất cả thiên địa đều sập xuống nơi này, chợt bạo phát lại chợt thu liễm!

Lâm Tẫn mạnh mẽ mở mắt.

Trong mắt không còn là kim mang sắc bén, mà là một loại thần quang hậu trọng thâm thúy như gánh chịu cả tinh hà vô tận.

Hắn chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí du trường, hơi thở này đều mang theo cảm giác trầm trọng khiến người ta tim đập nhanh.

Thành!

Tuy rằng chỉ là sơ bộ lĩnh ngộ và nắm giữ.

Ngay cả hư ảnh "tiểu thiên thế giới" đều mơ hồ không rõ, cự ly chân chính diễn hóa một phương hoàn vũ trấn áp địch thủ còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Nhưng chân ý truyền thừa "Hoàn Vũ Trấn Sơn Hà", hắn xác thực đã tiếp được, cũng thành công chạm đến cánh cửa "sức nặng một giới" kia.

Tuy nhiên.

Sắc mặt hắn cũng trong nháy mắt tái nhợt như tờ giấy, khí tức cấp kịch suy lạc.

Vẻn vẹn là một lần mô phỏng xúc cập ở tầng diện ý thức như vậy, chân khí Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong hạo hãn trong cơ thể hắn, dĩ nhiên trong nháy mắt bị rút đi tiếp cận tám thành!

Thậm chí ngay cả thần hồn đều truyền đến trận trận suy yếu cảm.

"Tiêu hao thật khủng bố..." Lâm Tẫn trong lòng lẫm nhiên: "Đây quả thực là đang dùng hết thảy của bản thân, đi ngắn ngủi mô phỏng và cạy động trọng lượng của 'thế giới'!" Trong chiến đấu chân chính.

Trừ phi có nắm chắc tuyệt đối một kích định càn khôn, trấn áp tất cả cường địch, nếu không tuyệt không thể động dụng.

Bằng không sau một kiếm, e rằng ngay cả đứng thẳng cũng thành vấn đề.

Chiêu này mạnh đến nghịch thiên, nhưng đại giới cũng đồng dạng đáng sợ, nhất định phải là lá bài tẩy cuối cùng quyết định sinh tử.

"Bệ hạ, ngài... ngài vừa rồi..." Tinh Kiến Vi than nhuyễn trên mặt đất, toàn thân mồ hôi lạnh, ngay cả lời nói đều nói không lưu loát: "Ta, ta vừa rồi... cảm giác giống như cả bầu trời...

đều sập xuống!" Lâm Tẫn hoãn mấy hơi thở, miễn cưỡng bình phục khí huyết cuồn cuộn và đan điền trống rỗng, thanh âm lược đới khàn khàn: "Không sao, chỉ là lĩnh ngộ được một thức... kiếm chiêu tương đối trầm trọng." Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đằng đông, thần hi đã hiện.

Thiên Môn trọng khai, chân khí đảo quán, thiên hạ cách cục sẽ trong nháy mắt kịch biến.

Phải lập tức hồi kinh ổn định đại cục!

“Đi, hồi cung!” Lâm Tẫn gắng gượng tinh thần, thu hồi Nhân Hoàng Kiếm, nhảy lên lưng rồng.

Tinh Kiến Vi cơ hồ là liên tục lăn lộn muốn đuổi theo, kết quả Bát Hoang Viêm Long đã thông thạo dùng một vuốt vớt y lên.

“Ô!

Bệ hạ!

Thả ta xuống!

Ta tự mình đi!

Ta thề không bao giờ cưỡi rồng nữa!!!” Tiếng kêu thảm thiết của Tinh Kiến Vi lần nữa xé rách lê minh. ...

Chương 445

Kinh đô, thần quang sơ lộ.

Thân thể bàng đại che khuất bầu trời của Bát Hoang Viêm Long phá vân mà ra, huyền phù tại thượng không hoàng thành, đầu hạ bóng đen khiến người tim đập nhanh.

Long uy như thủy triều, tịch quyển toàn thành.

Nhưng mà.

Khủng hoảng trong dự tưởng cũng không xuất hiện.

Tương phản, trên trường nhai, giữa phường thị, vô số bách tính lại nhao nhao hướng về phía cự long quỳ rạp xuống, thần tình kích động, ánh mắt nóng rực.

Trong miệng cao hô "Bệ hạ vạn tuế", "Nhân Hoàng vạn tuế"!

Điều này cũng không phải bọn họ chưa bói đã biết.

Mà là ngay tại nửa canh giờ trước, khoảnh khắc Thiên Môn mở toang, thiên địa dị biến.

Lăng Hồng liền trước tiên thông qua Cẩm Y Vệ cùng Huyền Giáp Quân, đem một đạo tin tức ngắn gọn mà chấn hám truyền khắp kinh đô: "Bệ hạ đã dùng Nhân Hoàng Kiếm trọng khai Thiên Môn, định đỉnh càn khôn!

Con đường Khấu Thiên đã thông, Bệ hạ nãi hoàng của nhân tộc, tức sắp ngự long quy kinh!" Tin tức như lửa cháy lan ra đồng cỏ, trong nháy mắt nhóm lửa toàn thành.

Thiên Môn trọng khai ý vị như thế nào, có lẽ tầm thường bách tính chỉ biết một nửa.

Nhưng hai chữ "Nhân Hoàng", cùng với cảnh tượng Hoàng đế bệ hạ ngự sử thần long kia, đủ để khiến bọn họ trong lòng sinh ra kính sợ cùng sùng bái vô hạn!

Hoàng cung, trước điện Thiên Uyên.

Dưới sự chú thị của vô số ánh mắt cuồng nhiệt, Lâm Tẫn từ trên đầu rồng bước ra một bước.

Dưới chân hắn phảng phất có giai thê vô hình, bộ phạt thong dong, từng bước đi xuống.

Long bào huyền hắc khẽ bay trong gió sớm.

Hắn cứ như vậy từng bước từ chín tầng trời "đi" xuống, do như hoàng giả chấp chưởng quyền hành trong thần thoại lâm phàm.

Minh minh không có cố ý thích phóng uy áp, lại tự nhiên lưu lộ ra một cỗ khí độ vô thượng thống ngự sơn hà, nhìn xuống chúng sinh.

Khi hắn hai chân vững vàng đạp lên quảng trường lót bạch ngọc trước điện.

Lấy Thương Sóc cầm đầu, tất cả văn võ trọng thần, túc vệ trong cung đợi chờ tại đây, tận giai phủ thân, hai đầu gối quỳ xuống đất, đầu lâu chôn sâu.

"Cung nghênh Nhân Hoàng!" Tiếng hô chỉnh tề như một, mang theo kích động cùng thần phục phát ra từ phế phủ, vang vọng vân tiêu.

Trong đó, khí tức của hứa đa người đã nhiên bất đồng, cảm giác trệ sáp từng bị khốn ở cảnh giới "Khấu Thiên" đãng nhiên vô tồn, thay vào đó là một loại ý vận càng thêm viên dung bàng bạc.

Lâm Tẫn ánh mắt bình tĩnh đảo qua phía dưới, một tay chắp sau lưng.

Hắn không có để mọi người bình thân, mà là trực tiếp mở miệng,

thanh âm thanh việt, mang theo quyết đoán không thể nghi ngờ, trong nháy mắt áp xuống tất cả huyên náo: "Truyền ý chỉ của trẫm!" "Thiên Môn khai, thiên lộ thông, Khấu Thiên bất phục, Thiên Nhân hàng lâm!" Thanh âm Lâm Tẫn vang vọng quảng trường, trầm ngưng như sắt, không thể nghi ngờ: "Trẫm, lấy danh nghĩa Nhân Hoàng, chiêu cáo thiên hạ!" "Phàm nhập cảnh giới Thiên Nhân, đều phải hướng triều đình báo bị." "Không có triều đình doãn hứa, nghiêm cấm tham dự giang hồ tư đấu, càng không được lấy tu vi Thiên Nhân thị cường lăng nhược, họa loạn dân gian!" "Kẻ vi lệnh...

Sát vô xá!" Văn võ bá quan trong lòng đều rùng mình.

Đạo ý chỉ này, không khác gì chụp lên đầu các cường giả Thiên Nhân Cảnh sắp xuất hiện một cái vòng kim cô.

Nhưng không ai dám có dị nghị.

Tất cả mọi người thật sâu cúi đầu: "Thần đẳng tuân chỉ!" "Lui xuống đi." "Thần đẳng cáo lui." Bách quan nối đuôi nhau rời đi, trên quảng trường rất nhanh chỉ còn lại Thương Sóc, Điển Vi cùng đám tâm phúc hạch tâm.

Thương Sóc tiến lên một bước, mi đầu hơi nhíu: "Bệ hạ cấp lệnh Thiên Nhân bị án, nghiêm cấm tư đấu, là lo lắng có người mượn thế làm loạn?" "Không sai." Lâm Tẫn gật đầu, nhìn khí tức hùng hồn đã ổn cố tại Thiên Nhân Cảnh trung kỳ trên người Thương Sóc: "Thiên Môn vừa mở, cái giai đoạn đặc thù Khấu Thiên Cảnh liền thành quá vãng." "Cái 'giới hạn' vô hình trong thiên địa biến mất rồi, võ giả Lục Địa Thần Tiên Cảnh đỉnh phong vốn bị kẹt lại, bình cảnh buông lỏng, đột phá đến Thiên Nhân Cảnh, tuyệt sẽ không ít." Sức mạnh của Thiên Nhân Cảnh, thái quá khủng bố.

Một kích có thể tồi sơn đoạn nhạc, một niệm có thể ảnh hưởng chân khí thiên địa phương viên trăm dặm.

Nếu không gia dĩ ước thúc, mặc cho bọn hắn tứ ý làm bậy, thiên hạ khoảnh khắc liền sẽ đại loạn.

Như Lăng Hồng.

Trước đó chỉ là Lục Địa Thần Tiên hậu kỳ, sau khi Thiên Môn mở, pháp tắc thiên địa bổ toàn, hắn cơ hồ hào vô chướng ngại đột phá đến Thiên Nhân Cảnh.

Tuy chỉ là sơ nhập, thực lực cũng đã viễn siêu dĩ vãng, giơ tay nhấc chân uy lực tăng gấp bội.

Phóng nhậm sức mạnh như vậy không chịu khống chế, hậu quả không dám tưởng tượng.

Thương Sóc thâm dĩ vi nhiên: "Bệ hạ lo xa cực phải." Lâm Tẫn đương tức hạ lệnh: "Tức khắc khởi, thiết lập 'Tuần Thiên Ti', chuyên trách giám sát, ước thúc võ giả Thiên Nhân Cảnh trong thiên hạ." "Do Tiêu Thái sư ngươi tạm lĩnh chức Ty trưởng, phàm phát hiện dân gian có Thiên Nhân không tuân pháp lệnh, thiện tự động vũ hoặc làm loạn, vô luận xuất thân, nghiêm trị không tha!" Thương Sóc túc nhiên củng thủ: "Mạt tướng lĩnh chỉ!" Ngay tại lúc này.

Đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng hào khiếu mang theo nức nở: "Bệ hạ!

Bệ hạ cứu mạng a!

Thả ta xuống!" Mọi người ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên một cái vuốt rồng của Bát Hoang Viêm Long.

Truyền nhân Thiên Cơ Các Tinh Kiến Vi đang tay chân cùng sử dụng gắt gao ôm lấy vuốt rồng, thân thể lắc lư trên không trung, mặt đầy kinh khủng, bộ dáng rất là hoạt kê.

Lâm Tẫn bất đắc dĩ lắc đầu, tâm niệm khẽ động.

Bát hoang Viêm Long phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, thân thể bàng đại chợt hóa thành một đạo lưu quang hỏa diễm đen đỏ, phủ trùng nhi hạ, khi tiếp cận Lâm Tẫn thì nhanh chóng thu nhỏ biến hình, một lần nữa hóa thành chiếc đai lưng huyền hắc có vân đỏ, quấn quanh eo hắn.

Mà Tinh Kiến Vi thì "A" một tiếng thảm thiết, thẳng tắp từ bán không rơi xuống.

"Ta còn trẻ!

Ta không muốn chết!" Y tứ chi loạn vũ, hai mắt nhắm nghiền.

Lâm Tẫn phất tay áo bào, một cỗ chân khí nhu hòa nâng y lên, nhẹ nhàng đặt tới trước mặt.

"Ngươi tốt xấu gì cũng là truyền nhân Thiên Cơ Các, cứ chút gan dạ thế này thôi sao?" Lâm Tẫn nhìn bộ dạng còn không dám mở mắt của y, có chút buồn cười.

Tinh Kiến Vi chân đạp đất bằng, thăm dò tính mở mắt, lập tức thở phào một hơi, chỉnh đốn y phục, ho khan hai tiếng: "Bệ hạ, ta nào có sợ?

Ta sớm tính qua, chuyến này hữu kinh vô hiểm, không chết được, có gì phải sợ?" Lâm Tẫn khóe miệng giật một cái, nhìn về phía Nhậm Tử Linh ở một bên: "Có thể trị bệnh mạnh miệng của hắn không?" Nhậm Tử Linh che miệng cười khẽ: "Bệ hạ, bệnh này... sợ là hết cứu rồi." Mọi người nghe vậy, không khỏi cười vang.

Tiếng cười chợt tắt.

Nhậm Tử Linh lại hơi hơi nhíu mày, tò mò hỏi: "Bệ hạ, thần cảm giác khí tức sức mạnh trong cơ thể ngài và Tiêu Thái sư bọn họ, tựa hồ có chút bất đồng với thần đẳng?" Lâm Tẫn: "Đây là bản chất khác biệt giữa Thiên Nhân Cảnh và Lục Địa Thần Tiên Cảnh." Tinh Kiến

Vi lại tới tinh thần, ngạo nhiên xen vào: "Cũng không hẳn vậy!

Chuẩn xác mà nói, sau khi bước vào cảnh giới Thiên Nhân, thứ lưu chuyển trong cơ thể liền không còn là 'chân khí' bình thường, mà là Thiên Nguyên tiến thêm một bước!" "Thiên Nguyên?" Mọi người bao quát Lâm Tẫn đều nhìn sang.

"Không sai, Thiên Nguyên!" Tinh Kiến Vi giải thích: "Có thể coi là sự tiến giai và thăng hoa của chân khí, là sự biến hóa về chất.

Đây cũng là vì sao nói 'dưới Thiên Nhân đều là sâu kiến'.

Mười tên Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, cũng khó địch nổi một võ giả sơ nhập Thiên Nhân, căn nguyên liền ở chỗ này.

Tầng thứ sức mạnh, đã khác biệt một trời một vực!" Lâm Tẫn gật đầu, thâm dĩ vi nhiên.

Thiên Nguyên và chân khí, giống như búa sắt và búa gỗ, độ cứng và uy lực khác nhau một trời một vực.

"Khu khu thất phẩm, hiểu cũng không ít." Lâm Tẫn liếc Tinh Kiến Vi một cái.

Tinh Kiến Vi lập tức xụ mặt: "Bệ hạ, thế nào nói ta cũng là đương đại truyền nhân Thiên Cơ Các, chút thường thức này vẫn phải có..." Lâm Tẫn không nói thêm nữa, xoay người mặt hướng mọi người, thần sắc chợt chuyển lạnh, thanh âm ném đất có tiếng: "Nửa tháng!" "Trẫm cho các ngươi nửa tháng thời gian, củng cố cảnh giới, làm quen vận chuyển Thiên Nguyên, nắm giữ chiến lực Thiên Nhân!" "Có rõ không?!" Không khí khinh tùng trên quảng trường trong nháy mắt đông kết.

Tất cả mọi người sắc mặt đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Nửa tháng sau, chính là trận chiến cuối cùng!

Nam Cao Sơn Mạch, Tịnh Nghiệp Trấn Ma Đại Trận sắp phá, tà ma hiện thế!

Tức tiện phe mình đã nhập Thiên Nhân, nhưng một phương tà ma đồng dạng không còn chịu thiên đạo áp chế, đến lúc đó chỉ sẽ càng mạnh!

Trận chiến này, quan hệ đến sự tồn vong của nhân tộc, sao có thể không nặng trĩu trong lòng?

Lâm Tẫn tịnh vị cáo tri bọn họ chân tướng hãi người về "Ma Thần", điều đó quá đả kích sĩ khí.

"Rõ!" Mọi người tề thanh ứng nặc, không nói thêm lời thừa, thân hình tiếp liên thiểm động, hóa thành từng đạo lưu quang, cấp tốc lao về phía cửa vào Long Uyên Động Thiên.

Ngoại giới nửa tháng, bên trong động thiên liền là tiểu nửa năm, đủ để bọn họ củng cố cảnh giới, thậm chí nếm thử tiến thêm một bước!

Trong nháy mắt.

Trên quảng trường chỉ còn Lâm Tẫn và Tinh Kiến Vi hai người.

"Tinh tiên sinh, đem phương pháp khắc họa trận triện hoàn chỉnh của 'Chu Thiên Tinh Đấu Phục Ma Đại Trận', truyền cho trẫm." Lâm Tẫn trực tiếp nói.

Tinh Kiến Vi thần sắc nghiêm lại, không còn đùa giỡn.

Hai tay bấm pháp quyết huyền ảo, một điểm linh quang từ mi tâm bay ra.

Đem tin tức hạo hãn về kết cấu phù triện hoàn chỉnh, yếu quyết khắc họa, lộ kính dẫn đạo năng lượng của trận pháp này trong thức hải y, dùng phương thức linh niệm truyền thừa độc hữu của Thiên Cơ

Các, độ nhập vào thức hải Lâm Tẫn.

Chương 446

Lâm Tẫn nhắm mắt cảm tri một lát, gật gật đầu: "Được rồi.

Không có việc của ngươi, đi chơi đi." Nói xong.

Không đợi Tinh Kiến Vi phản ứng, thân ảnh đã bằng không tiêu thất.

Tinh Kiến Vi ngốc lập tại chỗ, lăng loạn trong gió sớm.

"Chơi...

đi chơi?" Y khóe miệng co giật: "Bệ hạ, ngài như vậy cũng quá... trực bạch rồi chứ?" Bất quá chuyển niệm tưởng tượng, chút tu vi này của mình, trong đại chiến tiếp theo, chính diện bác sát xác thực giúp không được gì nhiều.

Trừ phi lợi dụng thiên cơ thuật số từ bên cạnh phụ trợ động sát, tựa hồ... thật đúng là chỉ có phận "chơi".

Y bất đắc dĩ nhún nhún vai, tự giễu cười một tiếng: "Chơi thì chơi đi.

Dù sao trời sập, có người cao to chống đỡ." ...

Long Uyên Động Thiên, trung ương đại điện.

Lâm Tẫn phất tay bố hạ mấy tầng cấm chế cách tuyệt, đem nội ngoại triệt để che chắn.

Hắn lấy ra "Tiểu Chu Thiên Diễn Trận Bàn" có được từ di chỉ Thanh Hư Quan.

Đầu ngón tay ngưng tụ Thiên Nguyên như dao, căn cứ bí pháp Tinh Kiến Vi truyền thụ, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí xóa đi văn lộ "Chu Thiên Đại Diễn Trận" cũ kỹ trên bàn thể, một lần nữa tuyên

khắc trận triện hoàn toàn mới phồn phục vô cùng, ẩn chứa chân ý Tinh Đấu Phục Ma.

Mỗi một nét khắc họa, đều cần tiêu hao đại lượng tâm thần cùng Thiên Nguyên, không dung mảy may sai sót.

Sau khi hoàn thành.

Hắn thật dài thở ra một ngụm trọc khí, nhìn trận bàn quang hoa nội liễm nhưng ẩn ẩn thấu xuất khí tức bất đồng trong tay, ánh mắt thâm thúy.

Kỳ thực.

Hắn đem quyết chiến cuối cùng định tại nửa tháng sau, trừ việc để mọi người củng cố cảnh giới, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn – Hắn cần thời gian, chuẩn bị một tấm lá bài tẩy chân chính, đủ để ảnh hưởng chiến cục!

Nửa tháng sau, trước điện Long Uyên.

Lâm Tẫn một tập trường bào huyền sắc long văn, một tay chắp sau lưng.

Hắn ánh mắt như điện, đảo qua mấy đạo thân ảnh chỉnh trang đãi phát trước mặt.

Trải qua nửa tháng khổ tu.

Cảnh giới mọi người triệt để ổn cố, Thiên Nguyên trong cơ thể hồn hậu bàng bạc, giơ tay nhấc chân ẩn ẩn hô ứng với pháp tắc thiên địa.

"Xuất phát!" Lâm Tẫn kiếm mi giương lên, thanh âm chém đinh chặt sắt.

"Bệ hạ." Hôm qua vừa hồi kinh phục mệnh, Tiêu Luyện bước nhanh tới, trên khuôn mặt già nua tràn đầy ngưng trọng: "Hết thảy...

bảo trọng.” Sau khi Thiên Môn mở, một thân tu vi của lão nước chảy thành sông, đã đạt Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ, cách đỉnh phong cận một đường.

Lão sao lại không muốn thân phó sa trường, trảm yêu trừ ma.

Nhưng lão càng rõ ràng – ổn cố hậu phương, hộ chu toàn cho Hoàng hậu cùng Thái tử, mới có thể lệnh Bệ hạ không có nỗi lo về sau.

Lâm Tẫn tự nhiên minh bạch tâm ý của lão, đạm nhiên cười một tiếng: “Tiêu Thái sư yên tâm.

Phụng Tiên đã suất năm vạn Hãm Trận Doanh cùng Hỏa Súng Doanh đi trước đến Nam Cao Sơn Mạch bố phòng.

Cảnh giới của hắn hiện nay, e rằng đã ở trên ngươi, đủ để ứng đối.” Hắn dừng một chút, ánh mắt đầu hướng phía Khôn Ninh Cung, ngữ khí chuyển thành thâm trầm: “Hoàng hậu cùng Thái tử... liền phó thác cho Thái sư.” Tô Vãn Tình tâm tư linh lung.

Nửa tháng này Lâm Tẫn tuy ở trong cung lại chưa từng bước vào hậu cung, ngay cả Yến Kinh Tuyết cũng không thấy tung tích, nàng sao có thể đoán không ra phong vũ dục lai?

Lâm Tẫn sớm đã mật lệnh Phượng Linh Vệ cưỡng chế “thủ hộ”, thực ra là giam lỏng, phi thị tâm ngoan, chỉ là không nguyện để nàng thân lịch sự dày vò sinh ly tử biệt kia.

Tiêu Luyện thật sâu thi lễ, thanh âm khanh thương: “Bệ hạ yên tâm!

Thần còn, hoàng thành tất cố nhược kim thang, Hoàng hậu cùng Thái tử định bình an vô sự!” Lâm Tẫn trọng trọng gật đầu.

Không nói thêm nữa, hàn quang trong mắt ngưng tụ, dẫn đầu bước vào Phá Hư Môn quang mang lưu chuyển.

Mọi người sau lưng hào không do dự, nối đuôi nhau mà vào.

Nam Cao Sơn Mạch, ngoại vi.

Âm vân buông xuống, giữa thiên địa di mạn một cỗ khí tức túc sát.

Năm vạn tướng sĩ Hãm Trận Doanh cùng Hỏa Súng Doanh liệt trận sâm nghiêm, như tường thành sắt thép, vây chặt cửa ra vào sơn mạch đến nước chảy không lọt.

Cờ xí phần phật, binh qua như rừng, túc mục vô thanh.

Trước trận.

Lữ Bố thân khoác thú diện thôn đầu liên hoàn khải màu đen tím dữ tợn, áo choàng đỏ tươi cuồng vũ trong gió.

Cảnh giới bản thân đã nhiên đạt tới Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong!

Hắn tay cầm Phương Thiên Họa Kích khiến người nhìn mà gan hàn kia, kích nhận dưới thiên quang hối ám lưu chuyển hàn mang lãnh liệt.

Xích Thố Mã dưới thân ngang đầu sừng sững, mũi phun ra bạch khí nóng rực.

Thấy quang hoa Phá Hư Môn tốc biến, đám người Lâm Tẫn hiện thân.

Lữ Bố lập tức phi thân xuống ngựa, đi nhanh lên trước, một gối oanh nhiên quỳ xuống đất: "Mạt tướng Lữ Bố, tham kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn hư nâng một cái, ánh mắt như ưng chuẩn quét về phía quần sơn nguy nga bị vụ khí nhàn nhạt bao phủ phía trước: "Cục thế Nam Cương thế nào?" Lữ Bố đứng dậy, tiếng như hồng chung: "Hồi Bệ hạ, mạt tướng đã lưu mấy vạn tinh nhuệ trấn thủ thành trì đã công khắc.

Gia bộ Bách Việt, nhìn như thế chúng, thực ra là đám ô hợp, không

chịu nổi một kích!" Trong ngôn ngữ tràn ngập tự tin bễ nghễ thiên hạ.

Lấy khả năng của hắn, thống suất Hãm Trận Doanh tinh nhuệ thiên hạ, phụ tá thêm kỳ kỹ Mặc gia, đãng bình Nam Cương tự thị thế như chẻ tre.

Lâm Tẫn hơi hơi gật đầu, chợt mi phong nhướng lên, nhìn quanh bốn phía: "Người của Mặc gia đâu?" Hắn nhớ rõ nửa tháng trước từng có ước định.

Mặc gia sẽ suất cơ quan thú đến đây trợ trận, vì thế còn cố ý để Tiêu Luyện và Diệp Đình Uyên đi Thiên Cơ Thành hiệp trợ.

Diệp Đình Uyên tiến lên một bước: "Bệ hạ, Mạc Hữu Càn đã ở trên đường, tức khắc liền đến." Thoại âm vừa dứt.

Giữa sơn lâm xa xa truyền đến tiếng bước chân dày đặc nhưng chỉnh tề.

Chỉ thấy mấy trăm đạo thân ảnh mặc hắc sắc kình trang tật hành mà đến, người cầm đầu chính là Mạc Hữu Càn.

"Bệ hạ!" Mạc Hữu Càn suất chúng chạy đến gần, một gối quỳ xuống: "Thảo dân suất ba trăm bảy mươi hai tử đệ Mặc gia, đặc biệt tới trợ Bệ hạ thảo phạt tà ma, dù chết không từ!" Lâm Tẫn ánh mắt quét qua mấy trăm tử đệ Mặc gia này, tuy người người tinh khí thần no đầy, nhưng cảnh giới cũng không tính là cao.

Hơn nữa...

"Cơ quan thú ở đâu?" Mạc Hữu Càn khóe miệng lộ ra một tia cười tự tin, nghiêng người quát: "Tử đệ Mặc gia nghe lệnh – Phóng xuất Chiến khôi!" "Rõ!" Hơn ba trăm đệ tử Mặc gia tề thanh ứng hòa, đồng thời giơ tay, lòng bàn tay riêng phần mình hiện ra mấy viên cầu kim loại khắc đầy phù văn, ném hướng không trung!

Ông!

Ông!

Ông!

Trong tiếng kim loại chấn chiến dày đặc, những viên cầu kia đón gió liền trướng, khi rơi xuống đất đã hóa thành chiến khôi kim loại hình thái khác nhau!

Trong nháy mắt.

Hơn hai ngàn đầu cơ quan thú hách nhiên liệt trận trước đại quân, đen kịt một mảng, khí thế kinh người!

Trong đó dẫn người chú mục nhất là hai nhóm chiến khôi đặc thù mỗi nhóm năm trăm con: Một nhóm thông thể xanh thẳm, khớp nối thỉnh thoảng bính phát ra tiếng "lách tách" của điện mang tế vi, quanh thân bao phủ một tầng lưới điện như ẩn như hiện.

Chính là "Lôi Sát Chiến Khôi" ẩn chứa sức mạnh cửu tiêu lôi đình của Diệp Đình Uyên!

Nhóm còn lại thì hiện ra màu ngân hôi.

Ngoài thân lưu động hàn quang như nước chảy, ẩn ẩn có kiếm ý lăng lệ vô thất thấu thể mà ra, nãi là "Kiếm Cương Chiến Khôi" dung hợp Tàng Phong Kiếm Khí của Tiêu Luyện!

Hai loại chiến khôi này khí tức cường hoành, mỗi một tôn đều kham bỉ võ giả Tông Sư cảnh nhân loại!

Hơn ngàn đầu chiến khôi còn lại thì hình chế bất nhất, khí tức mạnh yếu không đều, mạnh có tầng thứ võ giả Cửu phẩm, yếu thậm chí chỉ tương đương với Tam phẩm, hiển nhiên là toàn bộ gia để tích toản nhiều năm của Mặc gia.

Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên, tán thán: "Mặc gia chủ, có lòng rồi." Mạc Hữu Càn chính sắc nói: "Bệ hạ quá lời.

Tà ma trước mặt, Mặc gia thân là tử dân Đại Uyên, thủ thổ kháng ma, nghĩa bất dung từ!" Lâm Tẫn gật đầu, lập tức túc nhiên hạ lệnh: "Truyền ý chỉ của trẫm!

Trận này, quân đoàn cơ quan thú Mặc gia làm tiên phong!

Chương 447

Đợi tất cả cơ quan thú chiến hủy, tử đệ Mặc gia phải lập tức triệt ly chiến trường, rút khỏi Nam Cao Sơn Mạch!" Mạc Hữu Càn nghe vậy gấp gáp nói: "Bệ hạ!

Tử đệ Mặc gia ta tuy thiện cơ quan chi thuật, lại không phải hạng người tham sống sợ chết!

Chiến khôi nếu tận hủy, chúng ta cũng có thể đề kiếm giết địch!" Sau lưng mấy trăm tử đệ Mặc gia tề tề hướng về phía trước bước ra một bước, trên mặt tận là chiến ý quyết tuyệt, không tiếng động biểu minh tâm tích.

Lâm Tẫn lại lắc đầu, ngữ khí chém đinh chặt sắt: "Trẫm biết Mặc gia trung dũng.

Nhưng hai ngàn cơ quan thú này, đủ để tiêu hao đại lượng tà ma, giảm bớt áp lực cho chủ lực.

Chân chính chiến trường huyết nhục, nên giao cho tướng sĩ Hãm Trận Doanh!

Đây là quân lệnh, cũng là thánh chỉ, không được bàn lại!" "Bệ hạ..." "Chấp hành mệnh lệnh!" Lâm Tẫn không thể nghi ngờ cắt ngang.

"...

Thảo dân tuân chỉ." Mạc Hữu Càn cuối cùng thật sâu thi lễ, trong lòng lại dâng lên một dòng nước ấm.

Y sao có thể không hiểu, Hoàng đế đây là dùng tư thái cường thế nhất, đang bảo hộ những tử đệ không am hiểu kỹ thuật cận chiến chém giết của Mặc gia.

Đại quân khai bạt.

Hạo hạo đãng đãng hướng về phía hạch tâm sơn mạch tiến phát.

Để tiết kiệm năng lượng, tử đệ Mặc gia đem cơ quan thú thu hồi lại, đi theo phía sau đại bộ đội.

Dọc đường tịch tĩnh quỷ dị, đừng nói yêu thú, ngay cả tiếng côn trùng chim kêu đều không nghe thấy nửa phần.

Chỉ bởi vì trong đội ngũ, Linh Lung đang yên lặng hành tẩu.

Trải qua nửa tháng củng cố và thôn phệ cơ duyên Thiên Môn khai khải, nàng đã ổn cố tại Thiên Nhân Cảnh sơ kỳ.

Tuy chỉ là sơ nhập, nhưng loại uy áp Long Vương nhàn nhạt bắt nguồn từ đầu nguồn huyết mạch tự nhiên di tản ra kia, liền đủ để sinh linh trong vòng trăm dặm bản năng chập phục độn đào, không dám tới gần.

Rất nhanh, đại quân để đạt khu vực hạch tâm nhất của sơn mạch.

Phía trước.

Trên không một mảnh đất trống giữa rừng, từng đạo phật quang màu vàng nhu hòa lại kiên nhận dập dờn như sóng nước, hình thành một quang tráo bán thấu minh khổng lồ, chụp xuống khu vực u ám vặn vẹo ở trung tâm.

Phật hào phạm âm trầm thấp trang nghiêm ẩn ẩn từ trong quang tráo truyền ra, gột rửa tâm thần.

Bên ngoài quang tráo, hai lão tăng ngồi xếp bằng, chính là Trí Minh và Trí Hoành.

Hai người phật lực quanh thân hồn hậu như biển, khí tức hách nhiên đã đạt Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ!

Cảm tri được bọn người Lâm Tẫn đến.

Trí Minh và Trí Hoành chậm rãi mở mắt, xoay người, chắp tay trước ngực: “A Di Đà Phật.

Lão nạp Trí Minh (Trí Hoành), tham kiến Bệ hạ.” Đáy mắt hai người đều lược qua một tia kinh sắc khó mà che giấu.

Cùng là Thiên Nhân Cảnh, bọn họ lại có thể rõ ràng cảm tri được, vị đế vương trẻ tuổi trước mắt này, trong cơ thể ẩn tàng một cỗ hoàng hoàng uy áp khiến linh hồn bọn họ đều cảm thấy run rẩy.

Đó tuyệt không phải Thiên Nguyên bình thường.

Mà là chi lực hoàng đạo chí tôn tầng thứ cao hơn.

Lâm Tẫn hơi hơi gật đầu, ánh mắt như băng, xuyên thấu phật quang, nhìn thẳng vào ma khí u ám đang quay cuồng không ngớt sâu trong đại trận.

Hắn hít sâu một hơi, thanh âm lạnh thấu xương tủy, hồi vọng giữa núi rừng: “Triệt tiêu đại trận.” “A Di Đà Phật.” Trí Minh nhìn về phía đại trận phật quang lưu chuyển, y nguyên ổn cố: “Bệ hạ, trận này được chi lực Thiên Nhân Cảnh gia trì, còn có thể duy trì nửa tháng lâu, phải chăng...” “Không cần!” Lâm Tẫn đoạn nhiên khoát tay, hàn mang trong mắt như sao: “Chung quy phải có một trận chiến, sớm hay muộn tịnh không khác biệt!

Trì tắc sinh biến, càng tổn nhuệ khí, đã đại quân đã tới, liền nên một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm!” Trí Minh và Trí Hoành liếc nhau, cuối cùng là hợp thập gật đầu.

Hai người thân hình phiêu nhiên nhi khởi, lơ lửng giữa bán không, thủ ấn biến ảo, phạm âm trong miệng dần gấp.

“Trận tán!” Ông!

Màn chắn phật quang màu vàng bao phủ khu vực hạch tâm ứng sóng âm mà động, như màn nước từ đỉnh chóp bắt đầu chậm rãi tiêu

tán.

Ma khí nồng đậm nguyên bản bị trấn áp bên trong, lập tức như ngựa hoang thoát cương, quay cuồng tràn ra, mang theo âm hàn thấu xương cùng tiếng thì thầm hỗn loạn, tịch quyển tứ phương!

"Toàn quân chuẩn bị!" Lữ Bố bạo quát một tiếng, thanh chấn tứ dã!

Năm vạn tướng sĩ Hãm Trận Doanh cùng Hỏa Súng Doanh tề thanh nộ hống, đạp bộ hướng về phía trước, chân khí cùng sát ý hỗn hợp thành một cỗ khí lãng lẫm liệt mắt trần có thể thấy, trùng thiên nhi khởi!

Binh qua động xuống đất, khanh nhiên vang dội, khí tức túc sát di mạn thiên địa!

"Tử đệ Mặc gia thích phóng Chiến khôi!" Mạc Hữu Càn đồng thời hạ lệnh!

Hơn ba trăm đệ tử Mặc gia giơ tay ném ra từng mai từng mai viên cầu kim loại.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Hơn hai ngàn đầu cơ quan chiến khôi trong nháy mắt rơi xuống đất liệt trận, lít nha lít nhít chặn ở phía trước nhất!

Bên trái năm trăm đầu "Lôi Sát Chiến Khôi" toàn thân điện mang tán loạn, lách tách vang dội, giao chức thành một mảnh lưới điện xanh thẳm.

Bên phải năm trăm đầu "Kiếm Cương Chiến Khôi" hàn quang lưu chuyển, kiếm khí vô hình tê minh, cắt rách không khí!

Hơn ngàn chiến khôi bình thường theo sát phía sau, thân thể kim loại phiếm lãnh quang, tuy mạnh yếu không đều, nhưng cũng đồng dạng sát khí đằng đằng!

Tất cả mọi người đao kiếm xuất sao, binh nhận tại thủ, khí tức khóa chặt nơi ma khí quay cuồng phía trước, nín thở ngưng thần, như tên trên dây!

Lâm Tẫn thân hình chậm rãi phù không, cổ tay khẽ đảo, chiếc "Chu Thiên Diễn Trận Bàn" cổ phác kia đã nâng trong lòng bàn tay.

Hắn không chút do dự đem Thiên Nguyên bàng bạc rót vào trong đó, trận bàn khẽ run, chợt bạo phát ra quang hoa sát na rực rỡ!

Sau một khắc.

Một cỗ uy áp càng thêm khôi hoằng, cổ lão, phảng phất tiếp dẫn chi lực tinh đấu cửu thiên, từ trong trận bàn ầm ầm khuếch tán, thuấn tức bao phủ cả tòa Nam Cao Sơn Mạch!

Trong bầu trời.

Minh minh âm vân mật bố, lại có điểm điểm tinh thần hư ảnh bằng không hiển hiện, đầu hạ từng tia tinh huy thanh lãnh.

Cùng chi lực trận bàn hô ứng giao chức, hóa thành một tấm lưới tinh thần vô hình vô chất, lại lao không thể phá, đem chiến trường triệt để bao phủ – Chu Thiên Tinh Đấu Phục Ma Đại Trận, thành!

Cùng lúc đó.

Phía trên hạch tâm trận bàn, một phương ngọc tỷ màu đen bằng không hiển hiện, chính là Trấn Nhạc Đế Tỉ!

Phù điêu ngũ trảo kim long trên ấn tỷ phảng phất sống lại, ngửa đầu phát ra một tiếng long ngâm uy nghiêm vô thanh, hóa thành một đạo kim quang dung nhập đại trận!

Tinh Kiến Vi từng nói, trận này cần một dị bảo trận đạo khác làm mắt trận.

Lâm Tẫn nghĩ tới nghĩ lui, còn có vật gì thích hợp hơn Đế Tỉ gánh chịu quốc vận, nội ẩn "Long Nộ Khốn Uyên Đại Trận" này?

Hai trận điệp gia, uy năng bội tăng!

Trong tinh thần chi lực, càng hỗn nhập một cỗ uy áp long nộ đường hoàng bá đạo, tuy không thương tổn người, lại sinh ra áp chế và bài xích thiên nhiên đối với ma khí đầy trời!

Tốc độ ma khí quay cuồng trong trận rõ ràng chậm lại, nồng độ cũng loãng đi vài phần.

Mọi người cảm tri biến hóa này, tinh thần đại chấn, chiến ý trong mắt càng thêm nóng rực!

"Ha ha ha..." Ngay tại lúc này.

Một trận tiếng cười khẽ âm nhu phiêu miểu, lại trực tiếp chui vào lòng người bỗng nhiên vang lên, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

"Xem ra, Hoàng đế bệ hạ... chuẩn bị rất chu toàn nha." Thanh âm chưa dứt.

Trong rừng sâu bị ma khí tẩm nhiễm phía trước, bóng đen ngọ nguậy, vô số nhãn đồng đỏ tươi lít nha lít nhít sáng lên!

Sau một khắc, tà ma như thủy triều trào ra!

Phía trước nhất là không đếm xuể Liệt Ma, hình thái vặn vẹo quái đản, nanh vuốt sắc bén, trong mắt chỉ có dục vọng hủy diệt điên cuồng.

Phía sau là Ma Binh cao lớn hơn, tay cầm cốt nhận thô ráp, khí tức hung lệ.

Càng có hơn mười đạo bóng đen phá lệ cao lớn súc lập sau ma

triều, ma khí ngưng thực như giáp – đó là tà ma cấp Lãnh Chúa!

Mà trước mặt chúng ma, một đạo hồng ảnh yểu điệu lả lướt hư lập bán không.

Chính là Hồng Linh.

Chương 448

Hắn giờ phút này trang dung tinh xảo, y váy đỏ thẫm, thân đoạn yểu điệu, diện dung nhu mị, nếu không phải nơi cổ họng hơi hơi lồi ra yết hầu kia, cơ hồ không khác gì nữ tử yêu dã.

Khí tức quanh thân tản mát ra, quả nhiên như dự liệu đạt tới Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong, ma uy hạo đãng, ép tới không khí phía trước đều hơi hơi vặn vẹo.

Hắn ánh mắt đảo qua quân trận nhân loại, lướt qua Tinh Đấu Đại Trận, cuối cùng rơi vào trên người Lâm Tẫn, khóe miệng câu lên một nụ cười khinh miệt không chút che giấu: "Trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ kỹ lưỡng nào...

đều là công dã tràng." "Ồ?

Phải không?" Lâm Tẫn lăng không nhi lập, nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng: "Vậy liền thử xem." Thoại âm chưa dứt, cổ tay hắn chuyển một cái.

Ông!

Một thanh trường kiếm cổ phác uy nghiêm, thông thể lưu chuyển hoàng đạo quang huy ám kim sắc, hách nhiên tại thủ!

Nhân Hoàng Kiếm hiện thế!

Kiếm thân tịnh không có quang hoa chói mắt, duy có cỗ uy áp hoàng hoàng thống ngự nhân đạo, trấn áp bát hoang kia, như thủy triều thực chất tịch quyển ra!

"Ô!!" Đại quân tà ma hàng vạn con phía trước, giống như bị sắt nung nóng bỏng đốt bị thương, tề xoát xoát phát ra tiếng tê hào kinh khủng, bản năng hướng về sau thối lui vài bước!

Ngay cả những tà ma cấp Lãnh Chúa kia, trong mắt cũng toát ra kiêng kị cùng sợ hãi thật sâu!

Hồng Linh cũng là thân hình hơi chao đảo, lui lại nửa bước, trên mặt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng: "Nhân Hoàng Kiếm?!

Ngươi thế mà đạt được truyền thừa của tên kia!" "Nhãn lực không tệ." Lâm Tẫn cầm kiếm chỉ xa xa, thanh âm chém đinh chặt sắt: "Vạn năm trước, Thiên Uyên Đại Đế chưa thể đem yêu ma quỷ quái các ngươi tru diệt tận số.

Hôm nay, trẫm đương kế thừa di chí, đem các ngươi nhổ cỏ tận gốc!" "Hống!!!" "Ngang!!!" Hắn vừa dứt lời, hai tiếng long ngâm hoàn toàn khác biệt lại đồng dạng chấn hám cửu tiêu, xé rách trường không!

Bên trái, long khu bàng đại đen đỏ giao chức của Bát Hoang Viêm Long phá vân mà ra, tử viêm nhiễu thể, long uy như ngục!

Bên phải, Linh Lung tuy hóa hình thành người, giờ phút này cũng hiển hóa ra chân thân Long Vương – Một con hắc long thần tuấn thể hình nhỏ hơn một chút, lại thông thể lưu chuyển quang trạch hắc kim thâm thúy, mỗi một phiến lân giáp đều phảng phất ẩn chứa thiên địa chí lý!

Long uy của nàng tịnh không bá đạo trương dương, lại càng thêm cổ lão thuần túy, mang theo chí cao uy nghiêm bắt nguồn từ đầu nguồn huyết mạch, thế mà ẩn ẩn áp qua Bát Hoang Viêm Long!

Song long hoành không, long uy giao chức, như trời nghiêng bao phủ chiến trường.

Đám yêu thú bị ma khí khu sử phía dưới, lập tức phát ra tiếng ai minh sợ hãi, tứ chi bủn rủn, chiến ý tán loạn!

Hồng Linh liếc mắt nhìn song long trên không trung, vẻ kinh ngạc

trên mặt chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức lại khôi phục bộ dáng ngạo mạn tính trước kỹ càng kia.

Hắn khoanh tay trước ngực, đem đường cong ngạo nhân kia hiện rõ mồn một: "Lá bài tẩy ngược lại là không ít, ngay cả Long Vương đều vì ngươi sở dụng, xác thực xem thường ngươi." Hắn chuyển giọng, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Bất quá, ngươi cho rằng... chỉ mình ngươi có bang thủ?" Nói xong, hồng quang trong mắt hắn chợt thịnh!

"Hống!!!" Một tiếng gào thét khủng bố phảng phất đến từ viễn cổ hồng hoang, đủ để chấn liệt màng nhĩ, mạnh mẽ từ nơi sâu nhất trong sơn mạch nổ vang!

Khí lãng cuồng bạo như hải tiếu đập vào mặt, thế mà thổi đến long khu Bát Hoang Viêm Long chấn động, lân phiến dựng ngược!

Chân thân Long Vương do Linh Lung sở hóa cũng phát ra tiếng long ngâm cảnh giác trầm thấp.

Lâm Tẫn trong lòng trầm xuống, ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy sơn lâm xa xa, cổ thụ gãy đổ, núi đá băng liệt, một đạo bóng đen bàng đại uyển như ngọn núi di động, đang từng bước đạp tới!

Bước chân nó hạ xuống, đại địa oanh minh kịch chấn, vết nứt lan tràn!

"Ngọa tào!

Đó là cái thứ gì?!" "Thật... thật đáng sợ khí tức!

Trong Nam Cao Sơn Mạch lại giấu loại quái vật này?!" "Thú triều trước đó, chẳng lẽ chính là nó khu sử?!" Ngay cả những lão tướng cửu kinh sa trường như Thương Sóc, Điển Vi, giờ khắc này cũng nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, lòng bàn tay nắm chặt binh khí

toát ra mồ hôi lạnh.

Một lát sau.

Quái vật kia rốt cục hoàn toàn đi ra khỏi bóng tối.

Hách nhiên là một con sư tử khổng lồ!

Thân thể nó cao tới mấy chục trượng, kham bỉ ngọn núi!

Toàn thân bao phủ lông dài dày nặng màu ám kim sắc, giống như kim loại đúc thành, lấp lóe quang trạch lãnh ngạnh.

Đầu sư tử dữ tợn, miệng máu mở to, răng nanh như cột nhà, trong lúc hô hấp phun ra khí tức hủ thực màu xám đen.

Hãi người nhất là đôi mắt của nó.

Uyển như hai vầng minh nguyệt màu xanh u lục đang thiêu đốt, sung xích bạo ngược cùng tham lam.

Tứ chi đạp đất, móng vuốt thật sâu khảm vào tầng đá, mỗi một bước đều dẫn phát địa động sơn dao.

"Thôn Khung Ma Sư?!" Diệp Đình Uyên thất thanh kinh hô, sắc mặt trắng bệch: "Truyền văn mấy ngàn năm trước có một tôn tuyệt thế Yêu Vương lấy tinh thần làm thức ăn, há miệng có thể nuốt cả bầu trời...

Thế mà là thật?!

Nó còn sống, hơn nữa...

đầu nhập vào tà ma?!" Lâm Tẫn ánh mắt ngưng trọng đánh giá quái vật khổng lồ này, tuy cảm thấy áp lực, lại tịnh không có vẻ sợ hãi, ngược lại cười lạnh ra tiếng: "Thôn Khung?

Danh đầu ngược lại là dọa người.

Đáng tiếc, một cái phẩm chủng ngoại lai xâm nhập, cũng xứng thử

nanh trước mặt Thần Long sao?" "Bát Hoang!

Tiểu Hắc!" Hắn lệ thanh quát: "Diệt nó!" "Hống!" "Ngang!" Song long ứng thanh mà động!

Một trái một phải, hóa thành hai đạo trường hồng kinh thiên màu sắc khác nhau, mang theo long uy phái nhiên mạc ngự cùng liệt diễm lôi đình, hướng về phía Thôn Khung Ma Sư phủ trùng giáp kích mà đi!

Lâm Tẫn đồng thời nghiêng đầu: "Phụng Tiên, ngươi cũng đi!

Vụ tất cẩn thận!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Lữ Bố sớm đã kìm nén không được, nghe vậy cuồng tiếu một tiếng, Phương Thiên Họa Kích chấn động, thân ảnh như tia chớp đen đằng không bạo khởi!

Kích nhận rạch phá trường không, kéo ra một đạo hàn mang thê lệ, người theo kích đi, hãn nhiên gia nhập chiến đoàn, trực chỉ sườn bụng Ma Sư!

Hồng Linh tịnh không ngăn trở, chỉ là lạnh mắt đứng nhìn, khóe miệng nhếch lên vẻ trêu tức.

Trong mắt hắn.

Coi như hai rồng một tướng liên thủ, cũng bất quá là đưa mấy món điểm tâm khai vị cho Thôn Khung Ma Sư mà thôi.

Hắn một lần nữa đem ánh mắt khóa chặt Lâm Tẫn, liếm liếm môi đỏ, yêu mị cười một tiếng: "Hiện tại, người không phận sự đều có đối thủ.

Nên đến phiên chúng ta... hảo hảo chơi đùa." Lâm Tẫn lại chỉnh đốn trang phục gật gật đầu, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái.

Trên dưới đánh giá hắn một phen, đặc biệt tại cái bộ vị ngạo nhân nào đó và điểm trọng yếu dưới eo nhìn thêm vài lần.

“Trước đó.” Hắn chậm rãi mở miệng, ngữ khí mang theo vài phần thăm dò và nghiền ngẫm: “Trẫm có một vấn đề, thực sự tò mò.” Hồng Linh mi đầu hơi nhướng: “Vấn đề gì?” Lâm Tẫn hắng giọng một cái, nghiêm trang hỏi: “Ngươi chuyển đổi giới tính này... xác thực rất giống thật.

Bất quá trẫm chính là tò mò...” Hắn dừng một chút, ánh mắt ý hữu sở chỉ lần nữa di xuống dưới: “Cái ‘linh kiện nguyên bản’ kia... rốt cuộc là còn hay mất rồi?” “Ngươi muốn chết!!!” Hồng Linh ngẩn người hai giây mới phản ứng được.

Khuôn mặt kiều mị kia trong nháy mắt vặn vẹo, trướng thành màu gan heo!

Ma khí thao thiên áp ức trong cơ thể như núi lửa bạo phát, ầm ầm trùng thiên nhi khởi, đem nửa bầu trời đều nhuộm thành màu đỏ sẫm!

Hắn hận nhất người khác đề cập đến trạng thái nửa nam nửa nữ này của mình, lời này của Lâm Tẫn quả thực là cầm dao hung hăng khoét một cái vào chỗ đau nhất trong tim hắn!

“Chết cho bản tọa!” Hắn triệt để bạo tẩu, không còn nửa phần mị thái thong dong vừa rồi.

Thân ảnh hoá thành một đạo ma ảnh xích hồng xé rách trường không, mang theo uy thế khủng bố băng sơn liệt địa, lao thẳng về phía Lâm Tẫn!

Nơi đi qua, không khí bị đè ép phát ra tiếng nổ, không gian đều ẩn ẩn vặn vẹo!

“Tới hay lắm!” Lâm Tẫn trong mắt tinh quang bạo xạ, không tránh không né, Nhân Hoàng Kiếm trong tay phát ra tiếng thanh minh hưng phấn, kim quang hoàng đạo bạo trướng!

Hắn bước ra một bước, thân hình như đạn pháo nghênh kích mà

lên, huy kiếm liền chém!

Đang!!!!!!!

Kiếm phong cùng móng vuốt mang theo ma khí nồng đậm, hãn nhiên đối chàng!

Không có kỹ xảo hoa mỹ, chính là sự ngạnh hám chính diện thuần túy nhất giữa sức mạnh và vị cách!

Oanh long!!!

Một vòng gợn sóng năng lượng mang tính hủy diệt mắt trần có thể thấy, lấy điểm va chạm của hai người làm trung tâm, mạnh mẽ nổ tung, khuếch tán!

Chương 449

Sơn lâm phía dưới giống như bị cự lê vô hình hung hăng quát qua, từng mảng lớn cổ thụ trong nháy mắt hóa thành bột mịn!

Mặt đất bị sinh sinh tước đi mấy thước!

Mấy đầu Liệt Ma và yêu thú xui xẻo đứng hơi gần, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền bị dư ba chấn thành huyết vụ đầy trời!

Lực trùng kích khủng bố khiến tất cả mọi người đang kịch chiến phía dưới – vô luận là tướng sĩ nhân loại hay là tà ma – đều cảm thấy trái tim mạnh mẽ co rụt lại, khí huyết cuồn cuộn, hãi nhiên ngẩng đầu!

"Đây...

đây chính là giao thủ của Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong?!" "Vẻn vẹn là dư ba đối chàng liền đáng sợ như thế?!" Vô số người trong lòng dâng lên chấn hám cùng kính sợ khó diễn tả bằng lời.

Trước mặt sức mạnh bực này, số lượng tựa hồ đều mất đi ý nghĩa.

Tiếng vang lớn đối chàng còn đang hồi vọng giữa quần sơn.

Thân ảnh Lâm Tẫn cùng Hồng Linh đã nhiên hóa thành hai đạo lưu quang một vàng một đỏ, dây dưa lấy nhau, với tốc độ nhanh hơn trùng thiên nhi khởi, đi thẳng vào cửu tiêu vân ngoại!

Chiến trường của bọn họ, tại bầu trời càng cao, càng rộng lớn hơn!

Chiến đấu tầng cao nhất triệt để nổ ra, tổng công trên mặt đất cũng không còn giữ lại!

“Quân đoàn chiến khôi xung kích!

Sát!!!” Mạc Hữu Càn thanh tê lực kiệt nộ hống!

“Hống!!!” Hơn hai ngàn cơ quan chiến khôi tề tề phát ra tiếng gào thét kim loại phi nhân, sải bước chân trầm trọng, như dòng lũ sắt thép, hướng về phía ma triều hung mãnh phía trước phát khởi quyết tử xung kích!

Trở tay không kịp!

Hàng trước nhất Liệt Ma và đê giai yêu thú giống như rơm rạ bị dòng lũ kim loại nghiền qua, xé nát!

Nanh vuốt Liệt Ma cắn lên vỏ kim loại kiên ngạnh của chiến khôi, chỉ có thể lưu lại vệt trắng nông cạn, căn bản không cách nào tạo thành thương tổn hữu hiệu!

Đặc biệt là Lôi Sát Chiến Khôi cùng Kiếm Cương Chiến Khôi vọt tới trước nhất!

Năm trăm Lôi Sát Chiến Khôi tập thể bạo phát, lưới lôi điện xanh thẳm giao chức thành một mảnh tử vong địa đái, nơi đi qua, tà ma từng mảng lớn cháy đen than hóa!

Năm trăm Kiếm Cương Chiến Khôi kiếm khí tung hoành, kiếm ý phong duệ vô hình giống như máy xay thịt, đem địch nhân trong phạm vi cắt chém đến chi ly phá toái!

Vẻn vẹn một cái đối mặt, tiền duyên ma triều liền bị thanh lý ra một đại phiến chân không địa đái!

Chiến khôi bình thường phía sau nhân cơ hội yểm sát, tinh chuẩn bổ đao, hào không lưu tình.

“Hống!” Ma binh và tà ma cấp Lãnh Chúa hậu phương rốt cục phản ứng lại, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, suất lĩnh đám yêu thú

thực lực cường hoành kia, ý đồ xung phá phòng tuyến chiến khôi, đem đám cục sắt này đập thành mảnh vỡ.

"Muốn đi qua?

Hỏi qua kiếm trong tay lão tử chưa?!" Thương Sóc râu tóc đều dựng, kiếm quang như ngân hà đảo quyển, dẫn đầu ngăn lại một đầu ma lang cấp Lãnh Chúa khí tức hung hãn!

"Ha ha!

Điển Vi ở đây, đám ma con chịu chết!" Điển Vi song kích huy vũ như cối xay gió, cuồng tiếu nện vào trong đám ma binh, sở hướng phi mỹ!

Lý Tự Nghiệp mạch đao như tường thôi tiến.

Cố Trục Dã đao ma khí tức ẩn hiện, đao quang quỷ quyệt ngoan lạt...

Chúng tướng các triển thần thông, tinh chuẩn chặn lại cao giai chiến lực của địch phương, không để bọn hắn quấy nhiễu quân đoàn chiến khôi đồ lục.

Nhưng mà!

Hai đạo khí tức phá lệ âm lãnh cường đại, từ hậu phương đại quân tà ma thăng đẳng nhi khởi!

Chính là Âm Chúc và Bộ Nhai!

Âm Chúc quanh thân hắc vụ lượn lờ, khí tức đã đạt Thiên Nhân Cảnh trung kỳ.

Mà Bộ Nhai càng là ma uy thâm trầm, hách nhiên là Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ!

Hai người ánh mắt sâm lãnh, đang muốn gia nhập chiến đoàn, ưu tiên tồi hủy quân đoàn chiến khôi phiền phức kia.

“Đối thủ của các ngươi, là chúng ta!” Diệp Đình Uyên gầm lên một tiếng dài.

Quanh thân hắn Cửu Tiêu Lôi Đình quấn quanh, ánh mắt chạm nhau với Trí Minh đại sư đang tỏa ra phật quang hạo đãng bên cạnh.

Hai người cực kỳ ăn ý cùng lúc lao ra, phân biệt nghênh đón Âm Chúc và Bộ Nhai!

Oanh!

Oanh!

Bốn người trong nháy mắt đối châm, gợn sóng năng lượng khủng bố lần nữa nổ tung!

Lần này, mấy chục đầu chiến khôi đứng gần bị dư ba quét trúng, lập tức lớp vỏ ngoài lõm xuống, hồ quang điện chạy loạn xạ, động tác trở nên trì trệ, thậm chí có mấy đầu trực tiếp tê liệt ngã xuống đất.

Diệp Đình Uyên liếc thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống.

Tà ma có thể không màng thương vong, nhưng bọn hắn thì không được!

Chiến khôi mỗi khi tổn thất một đài, áp lực mà các tướng sĩ Hãm Trận Doanh phía sau phải đối mặt liền lớn thêm một phần! "Mặc gia thính lệnh!

Tất cả chiến khôi, lập tức thoát ly khu vực chiến trường cao giai, vu hồi về hai bên cánh, thanh tiễu ma vật cấp thấp!" Diệp Đình Uyên quát lớn, tiếng như sấm rền vang vọng chiến trường.

Mạc Hữu Càn lập tức chấp hành!

Các chiến khôi còn lại nhanh chóng biến trận, giống như thủy triều kim loại có sinh mệnh tản ra hai cánh chiến trường, tránh xa khu vực giao thủ khủng bố của mấy vị Thiên Nhân Cảnh ở trung tâm,

chuyển sang tàn sát đám Liệt Ma và yêu thú số lượng đông đảo nhưng cá thể yếu ớt một cách hiệu quả hơn.

Như vậy, bên cạnh Diệp Đình Uyên và Trí Minh chỉ còn lại tà ma dữ tợn và yêu thú cuồng bạo. "Vừa vặn!" Trong mắt Diệp Đình Uyên lôi quang rực rỡ: "Đỡ phải bó tay bó chân!

Cửu Tiêu Lôi Ngục, khai!" Oanh ca!

Lấy hắn làm trung tâm, phương viên trăm trượng trong nháy mắt hóa thành một phiến lôi đình luyện ngục!

Những con điện xà màu tím to lớn điên cuồng chạy loạn, quất roi!

Tà ma và yêu thú trong phạm vi giống như bị ném vào chảo dầu sôi, thê lương thảm thiết kêu gào rồi hóa thành than cốc!

Trí Minh đại sư miệng tụng phật hiệu, quanh thân kim quang đại thịnh, một phật ấn chữ "Vạn" khổng lồ từ đỉnh đầu bay lên, rải xuống phật quang thuần tịnh.

Phật quang chiếu tới đâu, ma khí trên người tà ma như gặp khắc tinh, vang lên tiếng xèo xèo, nhanh chóng tiêu dung, thực lực đại giảm, càng dễ dàng bị lôi đình đánh giết.

Bộ Nhai thấy thế, sắc mặt trầm xuống, lập tức phất tay hạ lệnh.

Tà ma xung quanh như thủy triều rút đi, chuyển hướng sang chiến trường khác.

Khu vực này lập tức chỉ còn lại Diệp Đình Uyên, Trí Minh cùng đối thủ của bọn họ là Âm Chúc, Bộ Nhai.

Bốn người khí thế đối giằng co, không gian phảng phất như ngưng cố.

Một chớp mắt sau, chém giết kịch liệt hơn tái độ bùng nổ!

Tại Cửu thiên chi thượng, đỉnh tầng mây.

Chiến đấu nơi này so với mặt đất còn cuồng bạo và hung hiểm hơn gấp bội! "Oanh oanh oanh!!!" Hoàng đạo kiếm quang màu vàng kim và ma khí hủy diệt đỏ đen không ngừng đối châm, chôn vùi lẫn nhau.

Mỗi một lần giao phong đều như hai khỏa lưu tinh va chạm, bộc phát ra quang mang thôi xán chiếu sáng thiên vũ cùng tiếng nổ lớn chấn nhĩ dục lung!

Sóng xung kích quấy nát biển mây trong phạm vi mấy chục dặm!

Lâm Tẫn cầm Nhân Hoàng Kiếm trong tay, kiếm thế đường hoàng chính đại, mỗi một kiếm đều dẫn động hư ảnh sơn hà, mang theo hoàng đạo ý chí trấn áp tất cả, kình lực hùng hồn vô cùng.

Hồng Linh thì hoàn toàn hóa thành một đạo ma ảnh đỏ đen, tốc độ nhanh đến cực hạn, công kích xảo quyệt ngoan lạt.

Trong ma khí ẩn chứa lực lượng hủ thực thần hồn, hỗn loạn pháp tắc đáng sợ, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy đều nhắm thẳng vào yếu hại, hiển nhiên hận Lâm Tẫn thấu xương.

Hai người đánh từ trên trời xuống trong mây, từ trong mây đâm vào đỉnh núi, nơi đi qua núi lở đất mòn, không gian chấn động!

Lâm Tẫn kiếm pháp ổn trọng, công phòng nhất thể, hoàng đạo thiên nguyên cuồn cuộn không dứt, sinh sinh bất tức.

Hồng Linh công thế như triều, quỷ bí khó lường, ma công biến hóa vạn thiên, lúc thì hóa thành đầy trời huyết ảnh, lúc thì ngưng thành cự trảo dữ tợn, phòng không thắng phòng.

Nhất thời, thế mà đấu đến kỳ phùng địch thủ, khó phân cao thấp! "Tiểu hoàng đế!

Chương 450

Kiếm của ngươi quả thực lợi hại, nhưng muốn giết bản tọa, còn kém xa!" Hồng Linh cười rít lên, ma âm xuyên tai: "Đợi ngươi lực kiệt, chính là tử kỳ của ngươi!" "Phải không?" Lâm Tẫn một kiếm gạt mở ma trảo đang tập kích tới, ánh mắt băng lãnh: "Vậy ngươi khá lắm phải chống đỡ cho kỹ, đừng chết quá nhanh!" "Kiếm Phá Cửu Tiêu!!!" Lâm Tẫn hú dài một tiếng, thanh chấn thương khung!

Nhân Hoàng Kiếm trong tay được hoàng đạo thiên nguyên điên cuồng quán chú, thân kiếm bộc phát ra kim quang thôi xán chưa từng có, phảng phất như một vầng liệt nhật thăng lên trong tay hắn!

Kiếm thế khởi, thiên địa kinh!

Tầng mây phương viên trăm dặm bị kiếm khí vô hình xua tan, sắc trời tối sầm lại, duy chỉ có đạo kiếm quang hoàng đạo kia trở thành duy nhất giữa thiên địa!

Một kiếm này ẩn chứa hoàng đạo pháp tắc lĩnh ngộ sau khi hắn bước vào Thiên Nhân Cảnh, càng gánh chịu vô thượng ý chí thống ngự bát hoang của Nhân Hoàng Kiếm!

Kiếm quang chưa tới, cỗ kiếm ý khủng bố trảm đoạn tất cả, phá diệt vạn pháp kia đã khóa chặt toàn bộ không gian quanh người Hồng Linh!

Trong đồng tử huyết hồng của Hồng Linh rốt cục hiện lên một tia ngưng trọng, nhưng tịnh không hoảng loạn. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Ả thét lên một tiếng, ma khí quanh thân điên cuồng áp súc, ngưng tụ, thế mà hình thành trước người một mặt cự thuẫn hình thoi màu ám hồng dày nặng, che kín ma văn dữ tợn!

Trên mặt khiên lưu chuyển quang trạch sền sệt như máu, tản ra

khí tức tà dị kiên cố không thể phá vỡ.

Oanh long!!!!

Kim sắc kiếm long hung hăng đâm vào ma khí cự thuẫn!

Tiếng nổ lớn không cách nào hình dung phẳng phất như khai thiên lập địa!

Kim quang chói mắt cùng ma quang ám hồng bạo liệt hỗn tạp thành năng lượng triều tịch hủy diệt, điên cuồng quét ngang tứ phía!

Một ngọn núi phía dưới bị dư ba trùng kích, thế mà trực tiếp nổ nát vụn, hóa thành đầy trời đá vụn bụi phấn!

Giằng co vẻn vẹn một chớp mắt!

Răng rắc!

Bề mặt ma khí cự thuẫn xuất hiện vết rạn!

Oanh!

Kiếm quang chung quy cao hơn một bậc, cự thuẫn triệt để băng toái!

Tuy nhiên, ngay trong màn hắc hồng toái mang đầy trời khi cự thuẫn nổ tung, một đạo huyết sắc ma quang ngưng luyện đến cực hạn, tốc độ nhanh vượt qua thị giác, giống như độc xà thè lưỡi, đột nhiên bắn ra!

Trực chỉ tâm khẩu Lâm Tẫn!

Đây mới là sát chiêu chân chính của Hồng Linh – lấy phòng ngự làm nghi binh, giấu một đòn trí mạng ở phía sau!

Đồng tử Lâm Tẫn co rụt lại!

Phản kích này quá mức xảo quyệt nhanh chóng, gần như ngay tại sát na hắn lực cũ vừa đi, lực mới chưa sinh! "Hoàng Cực Chân Long

Giáp!" Ngàn cân treo sợi tóc!

Hoàng đạo thiên nguyên trong cơ thể hắn vận chuyển theo một quỹ tích đặc thù, ngoài thân trong nháy mắt hiện ra một tầng quang giáp bán thấu minh do vô số long văn kim sắc nhỏ xíu đan xen mà thành!

Trên quang giáp, long ảnh du tẩu, tản ra lực phản chấn bá đạo!

Phốc xùy!

Huyết sắc ma quang hung hăng đâm vào trên quang giáp!

Ông!

Quang giáp kịch liệt chấn động, phát ra một tiếng long ngâm cao vút, một cỗ cự lực phản chấn cương mãnh vô song thuận theo ma quang hung hăng đánh ngược lại! "Hừ!" Hồng Linh kêu lên đau đớn, thân hình bị chấn bay ngược ra ngoài trăm trượng, đầu ngón tay chảy xuống một tia máu tươi màu ám hồng.

Cùng lúc đó, "Hoàng Cực Chân Long Giáp" bên ngoài thân Lâm Tẫn sau khi thừa thụ một kích này cũng quang mang ảm đạm, che kín vết rạn, cuối cùng "Phanh" một tiếng triệt để vỡ vụn tiêu tán.

Hắn cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, cưỡng ép đè xuống khí huyết đang sôi trào, thiên nguyên vận chuyển trong cơ thể cũng xuất hiện sát na trì trệ.

Hai người xa xa giằng co, khí tức đều có chút bất ổn, kịch liệt thở dốc giữa không trung, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Ngắn ngủi giằng co, lại phảng phất như đã qua thật lâu.

Bỗng nhiên, đáy mắt Hồng Linh lướt qua một tia giảo hoạt cùng tàn nhẫn khó lòng phát giác.

Ả thế mà không thèm để ý tới Lâm Tẫn nữa, thân hình mạnh mẽ

đổi hướng, hóa thành một đạo lưu tinh đỏ đen, lao thẳng xuống quân trận Hãm Trận Doanh đang chém giết kịch liệt nhất phía dưới! "Đám sâu kiến, hãy hóa thành huyết thực cho bản tọa đi!" Ma khí khủng bố trong lòng bàn tay ả ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng đen kịt đường kính hơn mười trượng, bên trong quay cuồng vô số gương mặt thống khổ, khí tức hủy diệt làm người ta hít thở không thông!

Một kích này nếu rơi xuống, năm vạn tinh nhuệ Hãm Trận Doanh ít nhất sẽ bốc hơi hơn một nửa trong nháy mắt! "Ngươi dám!" Sắc mặt Lâm Tẫn kịch biến.

Không ngờ đối phương lại vô sỉ như thế, trực tiếp ra tay với quân đội!

Hắn không có bất kỳ do dự nào, Nhân Hoàng Kiếm thoát tay bay ra, hóa thành một đạo kim sắc kiếm hồng quán xuyên thiên địa, hậu phát tiên chí!

Trên thân kiếm ẩn ước có hư ảnh sơn xuyên hiện lên, càng có thiên đạo văn lộ huyền ảo lưu chuyển – một kiếm này đã dẫn động một phần pháp tắc chi lực của thế giới này gia trì! "Phá!" Kim sắc kiếm hồng tinh chuẩn đâm vào năng lượng cầu đen kịt sắp rơi xuống kia!

Xùy...

Oanh long!!!

Giống như dao nóng cắt vào mỡ bò, năng lượng cầu bị hoàng đạo pháp tắc và thiên đạo chi lực ẩn chứa trong kiếm khí cưỡng ép trung hòa, dẫn bạo!

Giữa không trung hóa thành một đóa yên hoa hắc hồng khổng lồ, sóng xung kích cuồng bạo phần lớn bị kiếm ý dẫn đạo phóng lên cao không.

Tuy nhiên, ngay tại khoảnh khắc tâm thần Lâm Tẫn hơi buông lỏng, thao khống Nhân Hoàng Kiếm bay về... "Chết đi!

Tiểu hoàng đế!" Thanh âm âm lãnh của Hồng Linh gần như vang lên sát bên tai hắn!

Ả thế mà lợi dụng vụ nổ của năng lượng cầu làm yểm hộ và tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt quay ngược trở lại, xuất hiện ngay bên cạnh Lâm Tẫn!

Một cái lợi trảo hoàn toàn ma hóa, bao phủ cốt giáp đen kịt, đầu ngón tay lấp lóe độc mang u lam, mang theo tốc độ động xuyên hư không cùng sự ngoan lạt, móc thẳng vào hậu tâm Lâm Tẫn!

Thời cơ nắm bắt ác độc đến cực điểm! "Sớm đã đề phòng ngươi chiêu này!" Trong mắt Lâm Tẫn lại không có nửa phần kinh hoảng, thậm chí khóe miệng còn gợi lên một vệt cười lạnh trào phúng.

Vừa rồi lúc hắn ném kiếm cứu viện phía dưới, liền đã âm thầm quán chú một bộ phận tâm thần cùng thiên nguyên vào trong phi kiếm!

Chỉ thấy Nhân Hoàng Kiếm đang trên đường bay về kia, phảng phất như có linh tính bỗng nhiên rung lên, bộc phát ra một tiếng long ngâm chấn thiên!

Thân kiếm kim quang đại phóng, thế mà tự hành triển khai sau lưng Lâm Tẫn, trong chớp mắt hóa thành một mặt quang thuẫn dày nặng do vô số long ảnh kim sắc nhỏ xíu đan xen cuộn mình mà thành!

Trên quang thuẫn không chỉ có hoàng đạo long uy, càng ẩn ẩn có một tia thiên đạo khí tức hạo hãn khó lường lưu chuyển, kiên cố không thể phá vỡ!

Một trảo chí tại tất đắc của Hồng Linh hung hăng cào lên quang thuẫn!

Đang!!!

Tiếng kim loại va chạm vang vọng chấn động màng nhĩ người ta muốn nứt!

Quang thuẫn kịch liệt lay động, long ảnh trên bề mặt minh diệt bất định, nhưng chung quy vẫn vững vàng đỡ được đòn đánh lén trí mạng này!

Lực phản chấn cực lớn chấn Hồng Linh lui lại lần nữa.

Lâm Tẫn cũng bị cỗ lực lượng này đẩy bay về phía trước mấy trượng, khí huyết lại một trận quay cuồng, nhưng tịnh không có gì đáng ngại.

Hắn đưa tay triệu hồi, Nhân Hoàng Kiếm quang hoa thu liễm, một lần nữa bay về trong tay. "Phản ứng cũng không chậm!" Hồng Linh hai lần tính toán thất bại, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Lâm Tẫn cầm kiếm mà đứng, chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, mũi kiếm chỉ về phía trước: "A a, tà ma chính là tà ma, đánh lén ám toán, quả nhiên là sự ti liệt khắc sâu trong xương tủy.

Đáng tiếc..." "Đáng tiếc cái gì?" "Đáng tiếc, kẻ biết chơi chiêu âm hiểm... không chỉ có một mình ngươi!" Giọng điệu Lâm Tẫn đột nhiên chuyển lệ: "Chính là hiện tại!" Tại chiến trường phía dưới, Diệp Đình Uyên đang kịch liệt triền đấu với Âm Chúc nghe vậy tinh thần chấn động, thân hình đột nhiên bộc phát ra lôi quang chói mắt, tạm thời bức lui Âm Chúc nửa bước!

Cùng lúc đó, trong tay hắn không biết từ lúc nào đã nắm chặt một tấm lệnh bài màu huyền hắc tạo hình cổ phác. "Trấn Ma Tỏa Liên, xuất!" Diệp Đình Uyên bạo quát một tiếng, điên cuồng rót thiên nguyên trong cơ thể vào lệnh bài!

Ông!

Lệnh bài kịch chấn, ba đạo xiềng xích hư ảo thông thể ám kim,

khắc đầy phù văn "Luật lệnh" rườm rà cùng long văn, từ trong lệnh bài gào thét bay ra!

Xiềng xích bỏ qua khoảng cách không gian, giống như độc long có sinh mệnh và mục tiêu rõ ràng.

Chương 451

Một sợi lao thẳng lên cao không nhắm vào Hồng Linh, hai sợi còn lại thì phân biệt bắn về phía Âm Chúc và Bộ Nhai dưới mặt đất!

Xiềng xích đi tới đâu, khí tức tà ma như băng tuyết gặp nắng gắt, nhao nhao tiêu dung thối lui! "Hừ, điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Hồng Linh trên cao cảm nhận được phong ấn chi lực nhằm vào ma khí trong xiềng xích, chỉ khinh thường hừ lạnh.

Thân hình ả nhoáng lên, thế mà trong nháy mắt hóa thành một đoàn khói đen phiêu hốt bất định.

Xiềng xích xuyên qua khói đen lại phảng phất như đánh trúng ảo ảnh, căn bản không cách nào chạm đến bản thể của ả, chỉ đành uổng công xoay quanh giữa không trung.

Nhưng mà, Âm Chúc lại không có thủ đoạn như vậy! "Thứ quỷ gì?!" Hắn kinh hãi phát hiện sợi xiềng xích kia tốc độ nhanh vô cùng, hơn nữa đối với ma khí của hắn có sự khắc chế và hấp dẫn thiên nhiên, mặc cho hắn né tránh thế nào, xiềng xích vẫn như hình với bóng! "Trói được rồi!" Trong nháy mắt, xiềng xích ám kim giống như linh xà quấn quanh hắn từ đầu đến chân mười mấy vòng!

Ngay sát na xiềng xích thu chặt, Âm Chúc kinh khủng phát hiện ma khí bàng bạc trong cơ thể mình thế mà như dòng sông bị đóng băng, vận chuyển trì trệ hơn tám thành!

Một thân thực lực Thiên Nhân Cảnh trung kỳ, giờ khắc này có thể phát huy ra hai thành cũng coi là miễn cưỡng!

Đáng sợ hơn là, sợi xiềng xích này kiên cố vô cùng, hắn phấn lực giãy dụa, xiềng xích vẫn không nhúc nhích tí nào, ngược lại càng thu càng chặt! "Cơ hội tốt!" Trong mắt Trí Minh đại sư tinh quang bạo

xạ. "A Di Đà Phật, hàng ma vệ đạo, chính là lúc này!" Trí Hoành đại sư đồng thời hô ứng.

Hai vị cao tăng Thiên Nhân Cảnh của phật môn cực kỳ ăn ý, đồng thời xuất thủ! "Đại Nhật Như Lai Chưởng!" "Kim Cương Phục Ma Ấn!" Sau lưng Trí Minh hiện lên một tôn hư ảnh Đại Nhật Như Lai bảo tướng trang nghiêm, một chưởng đẩy ra, phật quang phổ chiếu, chưởng ấn như núi!

Trí Hoành thì kết ra Phục Ma ấn quyết, hư ảnh nộ mục kim cương hiển hiện, huy ra một quyền hám động sơn hà!

Một trái một phải, hai đạo tuyệt học chí cương chí dương chuyên khắc tà ma, mang theo phật lực hạo hãn tịnh hóa hết thảy, hung hăng oanh hướng Âm Chúc đang bị xiềng xích trói chặt cứng, không thể động đậy! "Không!!!" Âm Chúc phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng mà không cam lòng, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Hắn liều mạng thôi động chút ma khí ít ỏi có thể điều động bố hạ tầng tầng phòng ngự trước người, nhưng dưới sự trói buộc của Trấn Ma Tỏa Liên chuyên môn khắc chế hắn, lớp phòng ngự này yếu ớt đến đáng thương.

Oanh!

Oanh!

Hai đạo phật môn tuyệt học rắn chắc oanh lên người hắn!

Kim quang chói mắt nổ tung, ma khí hộ thể của Âm Chúc như giấy dán vỡ vụn, cả ma khu kịch liệt run rẩy, vặn vẹo, tiêu dung trong phật quang tịnh hóa!

Tiếng kêu thảm thiết thê lệ đến cực điểm vang vọng chiến trường, lập tức im bặt.

Quang mang tán tận, tại chỗ chỉ còn lại một sợi khói đen đang

nhanh chóng tiêu tán.

Âm Chúc, cứ thế hình thần câu diệt!

Tuy nhiên!

Tình cảnh bên kia lại làm cho tất cả mọi người đại xuất ý liệu!

Sợi Trấn Ma Tỏa Liên bắn về phía Bộ Nhai, khi tới gần quanh thân hắn ba thước, sắc mặt Bộ Nhai biến đổi, ý đồ né tránh nhưng tốc độ chậm nửa nhịp, bị đầu xiềng xích quét trúng.

Quỷ dị chính là, ngay nháy mắt xiềng xích tiếp xúc thân thể hắn, phảng phất như mất đi mục tiêu, chỉ giống như ruồi không đầu tượng trưng quấn quanh người hắn hai vòng rồi tự hành buông ra.

Sau đó nó đổi hướng, bắn mạnh về phía một đầu ma binh đang tàn phá bừa bãi gần đó, tuỳ tiện trói buộc giảo sát nó.

Xiềng xích đối với Bộ Nhai... vô hiệu?!

Lâm Tẫn trên cao và Diệp Đình Uyên dưới mặt đất đồng thời sắc mặt biến đổi, trong mắt tràn đầy chấn kinh cùng không hiểu! "Sao lại thế này?!" Diệp Đình Uyên thất thanh.

Trấn Ma Tỏa Liên chuyên khắc bản nguyên tà ma, đối với Hồng Linh vô hiệu có lẽ là do công pháp ả quỷ dị, kịp thời né tránh đào thoát!

Nhưng Bộ Nhai rõ ràng là một trong những thủ lĩnh tà ma, vì sao xiềng xích đối với hắn lại không có chút tác dụng nào?!

Lâm Tẫn kiếm mày nhíu chặt, cũng vạn phần không hiểu.

Trấn Ma Tỏa Liên do Hệ thống xuất ra, công hiệu rõ ràng, chưa bao giờ sai sót.

Ngay cả Âm Chúc Thiên Nhân Cảnh trung kỳ cũng không có lực phản kháng, vì sao đối với Bộ Nhai - kẻ cùng là thủ lĩnh tà ma - lại tựa

như vô hiệu? "Không đúng!" Ngay lúc này, Trí Minh đại sư nhíu chặt đôi mày trắng, ánh mắt như điện, gắt gao khóa chặt Bộ Nhai giữa không trung, trầm giọng nói: "Phương thức giao thủ, lão nạp liền cảm giác có dị!

Kẻ này công thế tuy hung, ma khí ngoại hiển, nhưng hạch tâm lực lượng lại tịnh không có cỗ hỗn loạn cùng sâm nhiên thâm nhập cốt tủy của tà ma chân chính...

Ngược lại ẩn ẩn có vết tích chân khí lưu chuyển!" Hắn dừng một chút, từng chữ từng câu, thạch phá thiên kinh: "Hắn... cực có khả năng, nãi là thân thể nhân loại!" "Nhân loại?!" "Chuyện này sao có thể?!" "Hắn rõ ràng tản ra ma khí!" Đám người nghe vậy đều là kinh hãi, nhất là Diệp Đình Uyên, gần như không dám tin.

Duy chỉ có Lâm Tẫn, vẻ chợt hiểu trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất.

Phải rồi!

Nếu không phải như thế, Trấn Ma Tỏa Liên sao lại mất hiệu lực?

Hắn lập tức thôi động thần thức bàng bạc, triệt để bao trùm Bộ Nhai, xuyên thấu lớp ngụy trang ma khí bên ngoài, thâm nhập cảm tri bản nguyên lực lượng của hắn.

Quả nhiên!

Dưới lớp ma khí nhìn như nồng đậm che lấp kia, hạch tâm lực lượng lưu chuyển tịnh không phải ma nguyên dị vực thuần chính, mà là một loại tính chất kỳ lạ, thiên hướng âm hàn, nhưng bản chất xác thực thuộc về thiên nguyên chi lực của thế giới này!

Lớp ma khí hiển lộ bên ngoài kia càng giống như một tầng áo khoác ngụy trang tinh tâm! "Vì sao?!" Ánh mắt Lâm Tẫn như băng, xuyên thấu hư không, lệ thanh chất vấn, thanh âm vang vọng chiến

trường: "Sinh ra là người, vì sao tự cam đọa lạc, đầu quân tà ma, tàn hại đồng bào?!" "A a..." Bộ Nhai thấy thân phận bị triệt để vạch trần, vẻ bạo ngược âm trầm ngụy trang trên mặt chậm rãi rút đi, thay vào đó là một loại bình tĩnh hỗn hợp mỉa mai, lãnh mạc cùng cố chấp nào đó.

Hắn phủi phủi bạch bào không nhuốm bụi trần trên người, thanh âm không còn khàn khàn, ngược lại lộ ra một cỗ âm nhu rõ ràng. "Vì sao?

Bởi vì nhân loại... hư ngụy, ích kỷ, nội đấu không ngừng, quan miện đường hoàng!

Cái gọi là chính đạo, chẳng qua là tấm vải che đậy lợi ích trói buộc mà thôi!" Trong mắt hắn hiện lên chán ghét: "Mà Thánh tộc... lực lượng chí thượng, thuần túy trực tiếp!

Truy tùy cường giả, tìm kiếm lực lượng cường đại hơn cùng thiên địa rộng lớn hơn, có gì không thể?" Hắn dừng một chút, nhìn về phía Lâm Tẫn, ngữ khí mang theo một loại đốc định cổ quái: "Hiện nay, khí vận Thánh tộc xương long, thế hàng lâm không thể ngăn cản.

Chỉ bằng các ngươi cũng muốn châu chấu đá xe?

Si tâm vọng tưởng!" "Đánh rắm mẹ nhà ngươi!" Điển Vi tức giận đến oa oa kêu to, song kích chỉ thẳng Bộ Nhai: "Con mắt chó của ngươi mù rồi à?

Nhìn xem cái Thánh tộc chó má mà ngươi đầu quân sắp bị giết sạch rồi kìa!

Còn ở đó mà chém gió?" Đích xác!

Giờ phút này hình thế chiến trường đã nghiêng hẳn về một bên.

Mặc gia cơ quan chiến khôi tuy tổn thất thảm trọng, nhưng chủ lực Hãm Trận Doanh đã toàn diện tiếp địch, phối hợp với các tướng

lĩnh Thiên Nhân Cảnh như Diệp Đình Uyên, Thương Sóc xung sát, cộng thêm sự áp chế liên tục của Chu Thiên Tinh Đấu Phục Ma Đại Trận đối với ma khí, liên quân tà ma và yêu thú đã trình thế tan tác, tử thương thảm trọng, tàn tồn mười không còn một.

Cho dù đám người Lâm Tẫn hiện tại rút đi, đám tà ma còn lại này cũng tuyệt đối không có khả năng lật bàn. "Ha ha ha!" Bộ Nhai lại phóng thanh cười to, trong tiếng cười mang theo vài phần quỷ dị: "Thử mục thốn quang!

Những gì các ngươi thấy, chẳng qua là chút tôi tớ tiên khiển của Thánh tộc!

Đợi Thánh tộc đại quân chân chính hàng lâm...

đừng nói ngươi là một cái Nhân Hoàng, chính là Thiên Đạo thế giới này cũng phải cúi đầu!" "Tìm chết!" Hắn thoại âm chưa dứt, trong mắt Lâm Tẫn hàn quang bạo xạ, trở tay chém ra một kiếm!

Một đạo kim sắc kiếm khí ngưng luyện đến cực hạn xé rách trường không, mang theo hoàng đạo ý chí trảm diệt tất cả, bổ thẳng vào đầu lâu Bộ Nhai!

Một kiếm này nhanh như thiểm điện, sát ý quyết tuyệt!

Nhưng mà... "Đang!!!" Một bàn tay bao phủ hắc sắc ma giáp, lượn lờ hồn hỏa quỷ dị bằng không xuất hiện, vững vàng chộp lấy đạo kiếm khí lăng lệ kia, năm ngón tay hợp lại, thế mà bóp nát kiếm khí!

Trong dòng năng lượng loạn lưu, thân ảnh Hồng Linh chậm rãi hiện ra, cản trước người Bộ Nhai.

Ả một thân hồng y không gió mà bay, ma khí quanh thân quay cuồng, so với trước đó càng thêm thâm thúy khủng bố.

Chương 452

Hấp dẫn người ta chú mục nhất chính là trong lòng bàn tay ả lơ lửng một ấn ký hỏa diễm màu u tím đang không ngừng xoay tròn, tản ra chấn động khiến linh hồn run rẩy – Huyễn Hỏa Hồn Ấn! "Tiểu hoàng đế, ngươi cho rằng... thế này là kết thúc rồi?" Khóe miệng Hồng Linh liệt khai, lộ ra hàm răng trắng hếu sâm nanh, nụ cười tàn nhẫn mà quỷ dị.

Ả không nhìn Bộ Nhai nữa, ánh mắt gắt gao khóa chặt Lâm Tẫn, trong mắt lấp lóe sự điên cuồng cùng quyết tuyệt.

Một khắc sau, dưới sự chú thị chấn kinh của tất cả mọi người, ả thế mà không chút do dự, vỗ mạnh Huyễn Hỏa Hồn Ấn màu u tím kia vào mi tâm chính mình!

Hồn ấn nhập thể! "Ách a!!!" Hồng Linh phát ra một tiếng tê hào tiêm duệ không giống tiếng người, ma khí quanh thân như thùng thuốc nổ bị châm ngòi, ầm vang nổ tung!

Một cỗ uy áp khủng bố viễn siêu Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong trước đó, giống như hồng hoang cự thú ngủ say thức tỉnh, lấy ả làm trung tâm điên cuồng quét ngang ra!

Bầu trời đột nhiên u ám, mây đen áp đỉnh, điện thiểm lôi minh!

Đại địa kịch liệt chấn động, vết nứt lan tràn!

Chiến trường phía dưới, vô luận là tướng sĩ nhân loại hay tà ma tàn tồn, đều cảm thấy một cỗ sợ hãi cùng ngạt thở bắt nguồn từ sâu trong linh hồn.

Phảng phất như một giây sau liền muốn bị cỗ ma uy hạo đãng này nghiền thành bụi phấn!

Lâm Tẫn đứng mũi chịu sào, đồng tử hơi co lại, hư không dưới chân thế mà bị áp lực khủng bố đột như kỳ lai này chấn động gợn sóng trận trận, không tự chủ được trượt lui về sau nửa bước!

Tay hắn nắm kiếm thật chặt, hoàng đạo thiên nguyên trong cơ thể tự phát vận chuyển chống lại, nhưng sâu trong đôi mắt, ngoại trừ ngưng trọng, thế mà không có quá nhiều vẻ ngoài ý muốn, phảng phất... sớm có dự liệu? "Kiệt kiệt kiệt...

Ha ha ha ha!" Tiếng cười của Hồng Linh trở nên khàn khàn mà điên cuồng, ma khí quanh thân không còn là màu đỏ đen đơn giản, mà là hóa thành ám tử ma diễm sền sệt như thực chất, cuồn cuộn vô số gương mặt thống khổ!

Khí tức của ả liên tục tăng lên, trong nháy mắt xung phá cực hạn của Thiên Nhân Cảnh, bước vào một tầng thứ càng thêm hạo hãn, càng thêm khủng bố – Thiên Vương Cảnh!

Tuy rằng chỉ là mượn nhờ ngoại vật cưỡng ép tăng lên, cảnh giới hư phù bất ổn, nhưng chất biến mà cỗ lực lượng kia mang lại, đủ để cho bất kỳ Thiên Nhân Cảnh nào cảm thấy tuyệt vọng! "Lâm Tẫn!" Hồng Linh lơ lửng trong thao thiên ma diễm, uyển như ma thần hàng thế, thanh âm ầm ầm như sấm: "Bản tọa thừa nhận, ngươi rất mạnh, mạnh đến mức ngoài dự liệu!

Thậm chí cảm giác... ngươi trước đó vẫn chưa dùng toàn lực?" Ả chuyển giọng, mang theo sự ngạo nhiên cùng tàn nhẫn chưởng khống tất cả: "Nhưng giờ khắc này, bản tọa đã lý lâm Thiên Vương chi cảnh!

Tuy rằng ngắn ngủi, nhưng giết ngươi...

đầy đủ rồi!

Ngươi, lấy cái gì để đỡ?!" Uy áp khủng bố của Thiên Vương

Cảnh giống như hải khiếu thực chất, ép tới vô số tướng sĩ phía dưới sắc mặt trắng bệch, gần như thở không nổi.

Trong lòng vừa mới dâng lên hi vọng thắng lợi, trong nháy mắt bị phủ lên bóng ma dày đặc.

Nhưng mà, đối mặt với uy thế khủng bố đủ để khiến thiên địa biến sắc này, thần sắc Lâm Tẫn lại dị thường bình tĩnh, thậm chí có thể nói là hờ hững.

Hắn một tay tùy ý chắp sau lưng, một tay khẽ nâng Nhân Hoàng Kiếm, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, thanh âm bình tĩnh đến mức không có một tia gợn sóng: "Mượn nhờ ngoại vật, thiêu đốt bản nguyên, miễn cưỡng chạm đến cánh cửa Thiên Vương... cũng không biết dũng khí này của ngươi từ đâu mà đến." Hắn dừng lại một chút, khóe miệng bỗng nhiên gợi lên một nụ cười ý vị thâm trường, phảng phất như động tất tất cả: "Bất quá, có một điểm, ngươi ngược lại nói đúng rồi." Thoại âm rơi xuống sát na...

Oanh!!!

Một cỗ hoàng hoàng uy áp đồng dạng hạo hãn, đồng dạng khủng bố, nhưng lại càng thêm ngưng thực, càng thêm đường hoàng chính đại, phảng phất như dung hợp làm một thể với cả phiến sơn hà xã tắc, từ trong cơ thể Lâm Tẫn hào không bảo lưu ầm vang bộc phát!

Kim quang xông thẳng lên trời, long ngâm chấn thế!

Hoàng đạo thiên nguyên lượn lờ quanh thân hắn trong nháy mắt chất biến, thăng hoa, hóa thành trạch sắc tử kim càng thêm thôi xán tôn quý!

Khí tức giống như ngồi tên lửa thẳng tắp tiêu thăng.

Trong nháy mắt liền vững vàng bước vào lãnh địa mà Hồng Linh phải dựa vào ngoại vật mới miễn cưỡng chạm đến kia – Thiên

Vương Cảnh!

Hàng thật giá thật!

Căn cơ củng cố! "Cái gì?!

Chuyện này không có khả năng!!!" Nụ cười dữ tợn trên mặt Hồng Linh trong nháy mắt ngưng cố, chuyển thành kinh hãi vô song cùng khó có thể tin, tiếng thét chói tai cũng đổi giọng!

Ả dựa vào Huyễn Hỏa Hồn Ấn mới miễn cưỡng đổi lấy Thiên Vương chi lực ngắn ngủi này, đối phương làm sao có thể... làm sao có thể dễ như trở bàn tay đạt đến như thế?!

Thiên môn mới mở bao lâu?!

Chuyện này hoàn toàn vi phạm thường lý!

Tàn quân tà ma phía dưới vừa mới vì Hồng Linh đột phá mà dâng lên một tia may mắn, trong nháy mắt bị hoàng đạo uy áp càng khủng bố hơn này nghiền nát bấy, tuyệt vọng như nước đá dội đầu!

Mà nhân loại một phương, sau sự tĩnh mịch ngắn ngủi, bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên chấn nhĩ dục lung, xen lẫn vô tận cuồng hỉ cùng sùng bái!

Lâm Tẫn nhẹ nhàng chuyển động Nhân Hoàng Kiếm quang hoa nội liễm nhưng càng hiện ra vẻ thâm trầm trong tay, thân kiếm ong ong, phảng phất tâm ý tương thông với chủ nhân, nhảy nhót khát vọng uống máu.

Hắn nâng mắt nhìn về phía Hồng Linh sắc mặt trắng bệch, thân thể vì cực hạn sợ hãi mà hơi run rẩy: "Trẫm, quả thực là chưa dùng toàn lực!" Hắn đem câu nói vừa rồi của đối phương nguyên phong bất động trả lại, ngữ khí mang theo một tia băng lãnh hí ngược: "Hiện tại, đến lượt Trẫm hỏi ngươi...

Ngươi, lấy cái gì để đỡ?" Chân tướng rất đơn giản.

Nửa tháng trước, thiên môn động khai, cảnh giới Lâm Tẫn "quy vị" Thiên Nhân đỉnh phong, phần thưởng "Vũ Nguyên Truyền Thừa" của Hệ thống trầm tịch đã lâu rốt cục giải tỏa khả dụng.

Trong bảy ngày bế quan tại Long Uyên Động Thiên, hắn thành công hấp thu phần truyền thừa này, căn cơ nội hàm tái tạo đột phá, nước chảy thành sông bước vào Thiên Vương chi cảnh!

Sở dĩ một mực áp chế tu vi triển đấu với Hồng Linh, chẳng qua là muốn đích thân cảm thụ chiến pháp cùng đặc tính lực lượng của tà ma đồng cảnh giới, tích lũy kinh nghiệm quý báu cho trận chiến "Ma Thần" đã định trước sẽ càng thêm khủng bố trong tương lai.

Thiên Uyên Đại Đế vạn năm trước, chỉ sợ cũng là tại Thiên Vương Cảnh đỉnh phong thù tử vật lộn với Ma Thần hình chiếu.

Giờ khắc này, bài tẩy ra hết, ngụy trang xé rách.

Trong mắt Hồng Linh chỉ còn lại vô biên sợ hãi.

Đối mặt với Thiên Vương Cảnh Nhân Hoàng hàng thật giá thật, ả ngay cả một tia dũng khí đối kháng cũng đề không nổi.

Chạy!

Gần như không có chút do dự nào, ả mạnh mẽ xoay người, đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, hóa thành một đạo ám tử lưu quang, bất chấp tất cả vong mạng phi độn về phía sâu trong dãy núi Nam Cao - nơi ma khí nồng đậm nhất!

Cái gì nhiệm vụ, cái gì uy nghiêm, trước mặt sinh tử đều không đáng nhắc tới!

Đáng tiếc, ả quên mất, cả phiến chiến trường sớm đã bị một tòa đại trận bao phủ. "Hiện tại muốn đi?

Muộn rồi." Thanh âm Lâm Tẫn giống như tử thần thì thầm, không nhanh không chậm vang lên sau lưng ả.

Gần như đồng thời, Chu Thiên Tinh Đấu Phục Ma Đại Trận vẫn luôn lẳng lặng vận chuyển áp chế ma khí toàn trường, đột nhiên phát uy!

Giữa cao không, những hư ảnh tinh thần như ẩn như hiện kia bỗng nhiên quang mang đại phóng, đầu xạ hạ vô số đạo quang trụ tinh huy thanh lãnh mà thuần túy!

Những quang trụ này tịnh không phải lộn xộn, mà là dưới sự dẫn đạo của trận pháp, trong nháy mắt đan xen thành một tấm lưới tinh quang khổng lồ, phong tỏa tất cả đường lui của Hồng Linh!

Càng có mấy đạo tinh huy thô to nhất, giống như mâu thẩm phán, nhân lúc ả tâm thần thất thủ, chỉ lo đào mệnh, hung hăng oanh kích lên ma khí hộ thuẫn ả thương xúc chống lên!

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Hộ thuẫn kịch liệt dập dờn, trong nháy mắt xuất hiện vết rạn!

Phục ma thần lực cùng long nộ uy áp ẩn chứa trong tinh huy gây ra thương hại cực lớn đối với ma khí Thiên Vương Cảnh hư phù của ả lúc này, chấn ả khí huyết quay cuồng, ma nguyên vặn loạn, độn quang cũng vì đó mà trì trệ, khóe miệng dật xuất máu tươi màu ám tử.

Mà thân ảnh Lâm Tẫn, đã như quỷ mị xuất hiện tại hư không cách ả không xa, chặn lại đường đi.

Nhân Hoàng Kiếm chậm rãi nâng lên, mũi kiếm khóa chặt Hồng Linh, hoàng đạo thiên nguyên tử kim sắc như hỏa diễm thiêu đốt, điên

cuồng ngưng tụ, áp súc trên thân kiếm.

Một cỗ kiếm ý khủng bố khiến thiên địa tịch tĩnh, vạn vật cúi đầu bắt đầu tràn ngập. "Dữ nhân loại vi địch, dữ Trẫm vi địch..." Thanh âm Lâm Tẫn băng lãnh mà uy nghiêm, phảng phất như thiên đạo tuyên án: "Trẫm, ban cho ngươi cái chết." Cổ tay hắn chấn động, kiếm thế khởi!

Thiên địa linh khí phương viên mấy chục dặm bị điên cuồng rút lấy, hội tụ tại kiếm phong!

Nhân Hoàng Kiếm phảng phất hóa thành một cái hắc động thôn phệ tất cả, lại phảng phất đang diễn hóa mô hình một phương thế giới, ý chí trầm trọng, hạo hãn, không thể ngăn cản bao phủ tứ phương!

Chương 453

"Hoàn Vũ – Trấn Sơn Hà!!!" Một kiếm trảm xuống!

Tịnh không phải kiếm quang thôi xán, mà là một mảng hư ảnh "thế giới" mơ hồ, phảng phất gánh chịu sơn xuyên hà nhạc, nhật nguyệt tinh thần, mang theo sức nặng của một giới, uy nghiêm của hoàng đạo, chậm rãi áp sập xuống đỉnh đầu Hồng Linh đang kinh khủng vạn trạng, đường lui đã tuyệt!

Không gian ngưng cố, thời gian phảng phất mất đi ý nghĩa dưới một kiếm này.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ là vài hơi thở, lại phảng phất dài dằng dặc như cả năm.

Năng lượng loạn lưu khủng bố cùng bụi mù che trời kích động không ngớt giữa thiên địa do cực hạn va chạm rốt cục chậm rãi bình ổn, tiêu tán.

Giữa không trung, đâu còn thân ảnh yêu nhiêu lại dữ tợn của Hồng Linh?

Thậm chí ngay cả một tia một hào ma khí cặn bã thuộc về ả cũng không cảm giác được, phảng phất như bị kiếm ảnh gánh chịu "Nhất giới chi trọng" kia triệt để xóa bỏ khỏi phiến thiên địa này, sạch sẽ, không dấu vết.

Lâm Tẫn chắp tay lăng không, huyền hắc long bào khẽ bay trong cương phong đang dần tan.

Hai mắt hắn hơi ngưng lại, thần thức bàng bạc hạo hãn giống như thủy triều vô hình, lặp đi lặp lại quét qua mỗi một tấc không gian trong phương viên trăm dặm, xâm nhập lòng đất, tham tra hư không,

không buông tha bất kỳ năng lượng tàn lưu yếu ớt nào.

Một lần, hai lần, ba lần...

Mãi đến khi xác nhận khí tức thuộc về Hồng Linh đã triệt để, hoàn toàn chôn vùi tiêu tán, không còn nửa phần khả năng phục sinh, hắn mới chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí miên trường, tâm thần vẫn luôn kéo căng thoáng buông lỏng xuống.

Cùng lúc đó, tại chiến trường phía dưới.

Thủ lĩnh đền tội, ỷ trượng mạnh nhất hôi phi yên diệt, liên quân tà ma và yêu thú vốn đã liên tục bại lui trong nháy mắt triệt để hỏng mất! "Hống!" "Ô!" Tàn tồn liệt ma, ma binh phát ra tiếng tê hào sợ hãi ý nghĩa không rõ, không còn để ý tới bất kỳ mệnh lệnh nào nữa, giống như ruồi không đầu vong mạng đào tẩu về phía núi rừng sâu thẳm tứ phía!

Những yêu thú bị ma khí khu sử kia cũng khôi phục một phần bản năng, kẹp lấy cái đuôi, ai minh ý đồ thoát khỏi phiến sát lục trường này. "Tà ma đã tan!

Toàn quân giảo sát!

Một tên cũng không để lại!!!" Thương Sóc râu tóc dựng lên, tiếng như chuông lớn, kiếm chỉ quân địch đang tháo chạy! "Sát!!!" Tướng sĩ cùng cao thủ nhân loại sớm đã nín một cỗ kình, giết đỏ cả mắt, nghe lệnh liền giống như mãnh hổ xuất chuồng, bộc phát ra tiếng hò giết kinh thiên động địa, lao mạnh về phía tà ma yêu thú!

Đao quang kiếm ảnh, chân khí tung hoành, truy sát tiệt kích, không chút lưu tình!

Ngay cả đệ tử Mặc gia trước đó phụng mệnh rút khỏi chiến trường hạch tâm giờ khắc này cũng đỏ mắt, nhao nhao thao khống cơ quan chiến khôi còn sót lại không nhiều, thương tích đầy mình, hoặc

là dứt khoát chính mình xách binh khí gia nhập hàng ngũ truy sát.

Chém giết tà ma xâm lấn, hộ vệ gia viên, giờ khắc này chính là lúc báo thù rửa hận, kiến công lập nghiệp!

Lâm Tẫn tịnh không ngăn cản trận truy sát này.

Đối với kẻ xâm lấn, không cần nhân từ.

Ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía một bên khác của chiến trường, khu vực vẫn như cũ oanh minh chấn thiên, yêu khí cùng long uy tàn phá bừa bãi kia.

Lữ Bố, Linh Lung, Bát Hoang Viêm Long vẫn đang kịch liệt chém giết với quái vật khổng lồ kia – Thôn Khung Ma Sư!

Đầu Vạn Yêu Chi Vương trong truyền thuyết này thực lực xác thực cường hoành đến đáng sợ.

Cho dù dưới sự vây công của ba vị Thiên Nhân Cảnh, thân thể cao lớn của nó tuy đã che kín vết thương, lông tóc ám kim sắc bị máu tươi tẩm nhiễm sền sệt, nhiều chỗ lộ ra huyết nhục cháy đen phiên quyển hoặc vết thương kiếm kích sâu tới xương, nhưng trong đôi mắt to như đèn đuốc u lục kia, hung tính không giảm phản tăng, ngược lại bị kịch thống và vây công triệt để kích phát sự bạo ngược cùng điên cuồng trong xương tủy! "Hống!!!" Nó ngửa mặt lên trời gào thét, thanh lãng chấn nát sơn thạch, không màng thương thế, huy động cự trảo như ngọn núi, phun ra thổ tức xám đen có tính ăn mòn cực mạnh, điên cuồng phản phác về phía ba người đang vây công nó!

Hoàn toàn là một bộ liều mạng tư thế lấy mạng đổi mạng, đồng quy vu tận!

Ngay tại lúc này, Lữ Bố dường như cảm ứng được ánh mắt Bệ hạ chú thị, trong mắt tinh quang lóe lên, bỗng nhiên lui về sau mấy chục trượng, tạm thời thoát ly chiến đoàn.

Hắn hai tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, thân kích ong ong chấn động, một cỗ chiến ý vô song thảm liệt, bá đạo, phảng phất thiên quân vạn mã trùng trận từ trong cơ thể hắn ầm vang bộc phát, xông thẳng lên trời!

Thiên địa linh khí phương viên vài dặm phảng phất chịu sự lôi kéo vô hình, điên cuồng hội tụ về phía hắn, sau lưng hắn ẩn ẩn ngưng tụ ra hư ảnh thiên quân vạn mã xung kích thảm liệt!

Trên lưỡi kích, hàn quang ngưng tụ đến cực hạn, phảng phất năng lượng cắt mở cả ánh sáng! "Súc sinh!

Ăn một kích của mỗ gia!!" Lữ Bố râu tóc đều dựng, trợn mắt tròn xoe, khí thế quanh thân leo lên đến đỉnh phong.

Hắn bỗng nhiên đạp mạnh một bước, hai cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, luân khởi Phương Thiên Họa Kích trong tay với thế khai sơn liệt hải, hung hăng bổ xuống! "Vô Song Phương Thiên Họa Trảm!" Xùy lạp!!!

Một đạo kích quang đen kịt hình bán nguyệt ngưng luyện đến cực hạn xé rách trường không, phảng phất chẻ thiên địa thành hai nửa!

Kích quang đi qua, không gian lưu lại vết tích vặn vẹo nhàn nhạt, mang theo sát phạt chi khí thảm liệt trảm diệt tất cả, không thể ngăn cản, trực chỉ cổ của Thôn Khung Ma Sư – nơi yếu hại thúy nhược nhất!

Gần như cùng một nháy mắt Lữ Bố xuất chiêu! "Ngang!!!" "Hống!!!" Linh Lung cùng Bát Hoang Viêm Long đang bàn toàn trái phải phía trên Thôn Khung Ma Sư cũng tâm hữu linh tê, đồng thời phát động một kích mạnh nhất!

Bát Hoang Viêm Long há to miệng rồng, một đạo hỏa trụ màu thâm tử thâm thúy, ẩn chứa ý chí thiêu rụi bát hoang phun trào ra.

Hỏa trụ không lớn nhưng ngưng luyện vô cùng, nơi đi qua không khí bị triệt để bốc hơi, lưu lại quỹ tích chân không, thiêu thẳng vào bụng ma sư!

Mà Linh Lung hóa thành Long Vương chân thân, đầu rồng hơi ngẩng, tịnh không há miệng phun ra, nhưng hư không trước người nàng lại đột nhiên sụp đổ, vặn vẹo!

Một điểm quang điểm ám kim sắc thuần túy đến cực hạn hiện ra, lập tức bỗng nhiên bành trướng, hóa thành một đạo ám kim quang lưu vô thanh vô tức, lại phảng phất ẩn chứa hỗn độn chi lực nguyên thủy nhất thuở sơ khai thiên địa, hậu phát tiên chí, đánh thẳng vào đầu lâu ma sư!

Quang lưu này tịnh không có nhiệt độ cao thiêu đốt, nhưng bản nguyên uy áp cổ lão, trầm trọng, phá diệt vạn pháp tản ra từ nó khiến Lâm Tẫn đang quan chiến nơi xa cũng cảm thấy một tia tim đập nhanh!

Ba đạo công kích, đến từ ba phương hướng: Kích quang trảm thủ, tử viêm phần thân, ám kim quang lưu diệt hồn!

Thời cơ, góc độ, uy lực, phối hợp đến thiên y vô phùng, phong tỏa tất cả khả năng né tránh và phòng ngự của Thôn Khung Ma Sư!

Trong đồng tử u lục của Thôn Khung Ma Sư rốt cục lần đầu tiên ánh ra sự sợ hãi cùng tuyệt vọng rõ ràng!

Nó muốn gào thét, muốn huy trảo, muốn điều động toàn bộ yêu lực tàn dư ngưng tụ hộ thuẫn...

Nhưng, quá muộn!

Oanh!!!!!!!

Vụ nổ khủng bố không pháp dùng ngôn ngữ hình dung hãn nhiên bùng nổ tại vị trí của Thôn Khung Ma Sư!

Kích quang đen kịt chém vào cổ, tử viêm trụ quán xuyên bụng, ám kim quang lưu chôn vùi đầu lâu!

Năng lượng hủy diệt trong nháy mắt thôn phệ triệt để khu thể như ngọn núi của nó!

Quang mang chói mắt nương theo tiếng nổ lớn chấn nhĩ dục lung xông lên tận trời, hình thành một quang cầu hủy diệt khổng lồ hỗn hợp ba màu đen, tím, vàng!

Sóng xung kích năng lượng cuồng bạo khuếch tán hình cầu, tước phẳng mấy ngọn núi thấp lân cận, đại địa như sóng biển chập trùng, vỡ vụn!

Quang mang giằng co trọn vẹn mấy hơi thở mới chậm rãi tán đi.

Tại chỗ, đâu còn cái gì Thôn Khung Ma Sư?

Chỉ còn lại một cái hố to cháy đen đường kính hơn ngàn trượng, sâu đến mấy chục trượng, đáy hố dung nham trào lên, nhiệt khí bốc hơi.

Trong hố tản mát một vài mảnh vỡ xương cốt cùng cặn bã cháy khét, to lớn, gần như khó có thể phân biệt, tản ra một chút yêu khí yếu ớt cuối cùng, nhưng cũng nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

Từng uy chấn Nam Cao, ẩn phục mấy ngàn năm Vạn Yêu Chi Vương – Thôn Khung Ma Sư, dưới sự liên thủ tuyệt sát của Lữ Bố, Long Vương, Bát Hoang Viêm Long, triệt để... thân tử đạo tiêu, thi cốt vô tồn!

Chiến trường vì đó mà tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hò hét truy sát linh tinh nơi xa, cùng tiếng gió nức nở thổi qua tiêu thổ và vũng máu.

Lâm Tẫn đạp lập hư không, ánh mắt quét qua chiến trường.

Lữ Bố thu kích mà đứng, chiến ý quanh thân chưa tan, khí tức

hùng hồn.

Lâm Tẫn thầm gật đầu, với tư chất và sự hãn dũng này, tương lai bước vào Thiên Vương Cảnh tuyệt không phải việc khó, tất là một thanh lợi nhận phong nhuệ vô song trong tay.

Lúc này, chiến sự phía dưới đã gần kết thúc.

Dưới sự toàn lực giảo sát của nhân tộc đại quân cùng áp chế liên tục của Chu Thiên Tinh Đấu Phục Ma Đại Trận, con liệt ma cuối cùng ý đồ chui vào kẽ đất cũng bị sĩ tốt Hãm Trận Doanh hợp lực đâm thành cái sàng.

Ngắn ngủi một nén nhang, tà ma xâm nhập dãy núi Nam Cao cùng đám yêu thú mất khống chế bị chém giết hầu như không còn, thây ngang khắp đồng, ma huyết thấm đẫm tiêu thổ, không còn một kẻ nào sống sót.

Tuy nhiên, kiếm mày Lâm Tẫn lại chưa thư giãn.

Thần thức cường đại của hắn giống như thiên võng vô hình, tỉ mỉ lướt qua mỗi một góc ngách chiến trường, mỗi một phiến bóng ma.

Ánh mắt hắn ngưng lại, khóa chặt tại một kẽ nứt sơn cốc không bắt mắt cách đó vài dặm. "Còn muốn trốn đến bao giờ?" Thanh âm Lâm Tẫn băng lãnh, thân ảnh lóe lên, đã như quỷ mị xuất hiện trước kẽ đá, ánh mắt như điện xuyên thấu bóng tối đá vụn.

Quang ảnh trong kẽ đá vặn vẹo một trận, Bộ Nhai một bộ bạch y chậm rãi đi ra.

Chương 454

Hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi, trên mặt không có sự ủ rũ hoặc sợ hãi của kẻ thất bại, ngược lại mang theo một loại đạm mạc sự không liên quan đến mình, thậm chí còn có vài phần thẩm thị khinh miệt.

Hắn nhìn thoáng qua chiến trường tà ma bị phúc diệt nơi xa, khóe miệng gợi lên một độ cong ý vị không rõ: "Nhân Hoàng chi uy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Phen này, là bọn ta xem thường nhân tộc thế giới này." Lâm Tẫn bất vi sở động, hoàng đạo uy áp khóa chặt tất cả khiến không khí chung quanh ngưng cố: "Nể tình ngươi từng là nhân loại, Trẫm cho phép ngươi tự chọn cách chết." "Cách chết?" Bộ Nhai như nghe được chuyện tiếu lâm gì, nhẹ nhàng lắc đầu, nụ cười trở nên có chút quỷ dị: "Lâm Tẫn, ngươi không giết được ta." Thoại âm vừa dứt, thân ảnh cả người hắn bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt ba động, mơ hồ, phảng phất như hình ảnh phản chiếu trong nước bị ném vào tảng đá, nhanh chóng trở nên hư ảo, trong suốt!

Đồng tử Lâm Tẫn co rụt lại, thần thức trong nháy mắt toàn lực bao phủ tới, lại kinh ngạc phát hiện Bộ Nhai trước mắt thế mà... tịnh không phải thực thể! "Rất nghi hoặc?" Thân ảnh hư ảo của Bộ Nhai phát ra thanh âm rõ ràng, mang theo một tia trào phúng: "Ta biết thứ xuẩn hóa Hồng Linh kia chưa chắc là đối thủ của ngươi, từ lúc bắt đầu, ta liền không định cùng ả đồng sinh cộng tử.

Vừa rồi lúc ả thay ngươi đỡ một kích kia, ta liền đã mượn nhờ dị bảo 'Kim Thiền thoát xác', chân thân sớm đã trọng phản Ma Giới!" Hắn dừng một chút, đôi mắt hư ảo nhìn về phía Lâm Tẫn, ngữ khí

mang theo một loại thương hại cư cao lâm hạ: "Đây là bảo vật Ma Thần đại nhân thân tứ, dù cho ngươi đã trăn Thiên Vương Cảnh, cũng không cản được con đường ta trở về Ma Giới.

Lần này, coi như ngươi cờ cao một nước.

Nhưng không dùng đến bao lâu..." Thanh âm hình chiếu của Bộ Nhai dần dần phiêu hốt, thân hình gia tốc tiêu tán, lời nói cuối cùng lại mang theo hàn ý sâm nhiên hồi đãng tại sơn cốc: "Đợi Ma Thần đại nhân chân chính hàng lâm thế giới này, huy hoàng chứng kiến hôm nay đều sẽ hóa thành khô cốt tiêu thổ!

Đám sâu kiến các ngươi, chung quy khó thoát khỏi cục diện diệt vong!

Ha ha ha..." Tiếng cười xương cuồng mà oán độc im bặt.

Hình chiếu Bộ Nhai triệt để hóa thành điểm điểm quang ban, tiêu tán trong không khí, không còn dấu vết.

Lâm Tẫn đứng tại chỗ, sắc mặt âm trầm như nước.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới, tên Bộ Nhai này lại giảo hoạt đến thế, sớm đã chuẩn bị vật bảo mệnh độn đào quỷ dị như vậy. "Bệ hạ..." Diệp Đình Uyên phi thân mà đến, trên mặt mang theo khốn hoặc cùng ngưng trọng: "Hắn vừa rồi nói tới 'Ma Thần'... rốt cuộc là vật gì?" Lâm Tẫn trầm mặc một lát, cuối cùng chỉ lắc đầu, không giải thích.

Có một số chân tướng, người biết càng nhiều, ngược lại càng dễ dàng gây nên khủng hoảng.

Thiên Uyên Đại Đế năm đó dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể ngăn cản hình chiếu của hắn mười chiêu...

Tồn tại bực này, tuyệt không phải đối thủ có thể tuỳ tiện đàm luận trước mắt. "Quét dọn chiến trường, bài tra tỉ mỉ, không thể bỏ sót bất

kỳ ma khí tàn lưu nào.

Thống kê các bộ thương vong, thỏa thiện cứu chữa thương viên." Lâm Tẫn thu liễm tâm thần, trầm thanh hạ lệnh. "Thần tuân chỉ!" Diệp Đình Uyên lĩnh mệnh, xoay người đi an bài.

Lâm Tẫn một mình lăng không, hai tay chậm rãi ôm trước ngực, nhìn về phía bầu trời dần dần khôi phục trong trẻo.

Ánh nắng xuyên qua mây mù, vẩy lên đại địa đầy vết thương, lại xua không tan bóng tối trầm trọng trong lòng hắn.

Ma Thần... một tôn tồn tại khủng bố khiến Thiên Uyên Đại Đế đều chỉ có thể cảm thán "Phi lực sở năng địch", cảnh giới tất nhiên xa xa phía trên Thiên Vương Cảnh.

Chính mình hiện nay tuy sơ nhập Thiên Vương, nhưng so với hắn, chỉ sợ vẫn như huỳnh hỏa so với hạo nguyệt. "Tiền lộ mạn mạn, đạo trở thả trường a..." Hắn thấp giọng tự nói, cảm nhận được phần trách nhiệm thừa tự vạn cổ trên vai trầm trọng chưa từng có.

Ngay tại lúc này...

Ông!

Tiếng ong ong cấp xúc vang lên!

Là Vạn Lý Truyền Âm Phù!

Một đạo thanh âm nữ tử rõ ràng vô cùng, lại mang theo cực độ kinh hoàng cùng nóng nảy, đột phá hư không trở cách, hách nhiên nổ vang: "Bệ hạ!

Không xong rồi!

Tiêu thái sư trọng thương!

Hoàng thành... nguy tại đán tịch!!" Hoàng thành, phong yên tứ khởi.

Đường phố ngày xưa phồn hoa chỉnh tề, hiện nay một mảnh bừa bộn.

Đoạn bích tàn viên, hỏa quang hừng hực, tiếng khóc la kinh khủng cùng tiếng binh khí giao kích hỗn tạp cùng một chỗ, phác họa ra một bức cảnh tượng như tận thế.

Thi thể Huyền Giáp Cấm Quân cùng tàn khu của kẻ tập kích nằm ngổn ngang đan xen, máu tươi nhuộm đỏ ngự đạo bạch ngọc.

Cấm quân thống lĩnh Ngô Tranh chống thanh trường đao gãy, bán quỳ trên mặt đất, giáp trụ vỡ vụn, khí tức uể oải, đã là nỏ mạnh hết đà.

Hoàng cung thâm xử, quảng trường trước Long Uyên Điện.

Tiêu Luyện một thân trường bào màu xanh sẫm rách nát nhiều chỗ, dính đầy vết máu ám hồng, máu tươi nơi khóe miệng phá lệ chói mắt.

Hắn nắm chặt thanh cổ kiếm đi theo nhiều năm trong tay, thân kiếm quang mang ảm đạm, khẽ run rẩy.

Vị Tàng Kiếm Sơn Trang trang chủ, đương thế đỉnh tiêm kiếm tu, cường giả Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ này, giờ khắc này trong con ngươi già nua tràn đầy sự hãi nhiên khó có thể tin cùng một cỗ tử chí quyết tuyệt.

Hắn bại.

Bại triệt để như thế, nhanh chóng như thế! "Thái sư!" Lăng Hồng bước nhanh lên phía trước, một tay nắm chặt Tú Xuân Đao, một tay đỡ lấy thân thể dao dao dục trụy của Tiêu Luyện, trong mắt đầy vẻ lo âu: "Ngài thế nào?" Một bên khác, Nhậm Tử Linh khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không màng tự thân tiêu hao, toàn lực thôi động Thánh Dũ chân khí, lực lượng trị liệu nhu hòa màu thúy lục cuồn cuộn không dứt dũng hướng Tiêu Luyện.

Tuy nhiên, Tiêu Luyện lại cố nén một hơi, chủ động cắt đứt đạo trị liệu chân khí kia, chậm rãi lắc đầu: "Tử Linh nha đầu, không cần lãng phí khí lực...

Chân khí của ngươi phẩm chất còn chưa đủ để trị liệu thương thế tầng thứ thiên nguyên, như muối bỏ biển mà thôi." Hắn hít sâu một hơi, thiên nguyên tàn tồn trong cơ thể gian nan vận chuyển, miễn cưỡng hấp nạp thiên địa chân khí hi bạc quanh mình, ánh mắt lại vô cùng kiên định chuyển hướng về phía Khôn Ninh Cung phía sau.

Xuyên qua cửa cung, ẩn ước có thể thấy được Tô Vãn Tình gắt gao ôm Thái tử Lâm Minh, sắc mặt tuy rằng cố làm ra vẻ trấn định, nhưng lo âu cùng sợ hãi trong mắt khó có thể che giấu. "Nghe đây." Thanh âm Tiêu Luyện khàn khàn nhưng dị thường rõ ràng, là nói với Lăng Hồng, cũng là nói với Nhậm Tử Linh: "Hiện tại, lập tức mang theo Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ rời khỏi hoàng cung!

Bắc thượng, đi tìm Nhạc Phi tướng quân!" Trong lòng hắn, đây là sinh lộ duy nhất trước mắt.

Chiến huống dãy núi Nam Cao chưa rõ, hắn không dám đánh cược Bệ hạ nhất định có thể tốc thắng.

Nếu Bệ hạ thất lợi, thông qua Tử Mẫu Phá Hư Môn tiến về Nam Cao chính là tự chui đầu vào rọ.

Duy có bắc thượng!

Nhạc Phi đã cơ bản bình định Lang Đình thảo nguyên, tay nắm hai quân Hạo Thiên, Bàn Thạch, thực lực hùng hậu, đủ để tạm thời che chở Hoàng hậu Thái tử.

Càng quan trọng hơn là Phi Giao Chu tại cảng khẩu Tuyết Dũng bắc cảnh cũng nằm dưới sự giám quản của Nhạc Phi, đó là đường lui

cuối cùng dự lưu – viễn phó hải ngoại, bảo lưu hi vọng cuối cùng của huyết mạch hoàng thất Đại Uyên!

Lăng Hồng hổ khu chấn động, trong nháy mắt minh bạch quyết đoán của Tiêu Luyện.

Hắn hít sâu một hơi, đè xuống vị tanh ngọt nơi cổ họng, quay đầu trầm giọng nói với Nhậm Tử Linh: "Tử Linh!

Ngươi suất lĩnh Phượng Linh Vệ, hộ tống nương nương và Thái tử tức khắc từ mật đạo xuất cung, bắc thượng!

Nhanh!" Nhậm Tử Linh kiều khu run lên, đôi mắt đẹp trong nháy mắt đỏ hoe: "Ta..." "Đây là mệnh lệnh!" Lăng Hồng lệ thanh cắt ngang, ánh mắt không dung nghi ngờ.

Nhậm Tử Linh cắn chặt môi đỏ, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cuối cùng trùng điệp gật đầu, quyết nhiên xoay người, mang theo một đội Phượng Linh Vệ thương tích đầy mình nhưng ánh mắt kiên định, phi tốc lao về phía Khôn Ninh Cung. "Ngươi cũng đi!" Tiêu Luyện quát Lăng Hồng. "Thái sư!" Tay Lăng Hồng cầm đao nổi gân xanh: "Ta lưu lại đoạn hậu!

Chỉ có ngài mới có khả năng hộ vệ Thái tử điện hạ giết ra trùng vây!" "Hồ nháo!" Tiêu Luyện nộ xích, ánh mắt gắt gao khóa chặt đạo thân ảnh vẫn luôn lẳng lặng đứng sừng sững, uyển như xem kịch cách đó không xa, thanh âm mang theo vô lực cùng nóng nảy: "Hắn là Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong!

Ngươi lưu lại, chẳng qua là uổng mạng!" "Nhưng mà..." "Lăng Hồng!

Ngươi muốn kháng chỉ sao?!" Tiêu Luyện râu tóc đều dựng, lấy uy nghiêm của Thái tử Thái sư lệ thanh a xích.

Lăng Hồng toàn thân cứng đờ, tất cả lời nói đều nghẹn ở cổ họng.

Hắn thật sâu nhìn thoáng qua gương mặt già nua mà quyết tuyệt của Tiêu Luyện, lại nhìn về phía Khôn Ninh Cung, cuối cùng mạnh mẽ quỳ một chân xuống đất, dập đầu thật mạnh, lập tức hoắc nhiên đứng dậy, đầu cũng không ngoảnh lại lao về phía mật đạo hậu cung. "A a a..." Một trận cười lạnh trầm thấp mà tràn đầy ý vị trào phúng thích thời vang lên, đánh vỡ bầu không khí bi tráng này.

Nam tử trung niên vẫn luôn chắp tay sau lưng, lạnh mắt bàng quan chậm rãi dạo bước tiến lên.

Hắn mặc vương bào văn mãng xà, dung mạo có ba phần tương tự với Lâm Tẫn, nhưng lại nhiều hơn mấy phần âm chí cùng cuồng ngạo, trong tay là một thanh đại đao bản rộng tạo hình dữ tợn, thôn thổ hàn mang khiến người ta tim đập nhanh.

Chính là Trấn Nam Vương vốn nên ở nam cương – Lâm Kiêu!

Hắn thưởng thức một cái trận bàn trong tay, cười nhạo nhìn màn kịch "sinh ly tử biệt" của đám người Tiêu Luyện, lắc đầu bỉ di nói: "Thật sự là cảm động phế phủ a, đáng tiếc...

Diễn cho ai xem đây?

Chương 455

Bản vương đã nói, hôm nay, ai cũng không đi được." Thoại âm chưa dứt, cổ tay hắn run lên, trận bàn kia lăng không bay lên, đột nhiên bộc phát ra quang mang chói mắt!

Ông!

Một đạo quang mạc ám hồng sắc bán thấu minh trong nháy mắt triển khai, giống như một cái bát tô úp ngược, bao phủ lao lao hạch tâm khu vực hoàng cung!

Trên quang mạc phù văn lưu chuyển, tản ra ba động cường đại kiên cố vô cùng, cách tuyệt nội ngoại!

Sắc mặt Tiêu Luyện kịch biến.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng cường độ của trận pháp này, cho dù chính mình thời kỳ toàn thịnh muốn phá vỡ cũng tuyệt không phải chuyện dễ, huống chi hiện tại mang trọng thương. "Đáng chết!" Tiêu Luyện trong lòng trầm xuống đáy cốc, nộ thị Lâm Kiêu, lệ thanh trách cứ: "Lâm Kiêu!

Ngươi thân là phiên vương Đại Uyên, huyết duệ hoàng thất, thế mà cấu kết tà ma, nhân lúc Bệ hạ viễn chinh, suất quân đánh lén hoàng thành, ý đồ mưu nghịch!

Ngươi không sợ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, di xú vạn năm sao?" "Người trong thiên hạ?

Ha ha ha!" Lâm Kiêu phảng phất như nghe được chuyện cười tày đình, tùy ý xoay đao trong tay, đầy mặt miệt nhiên: "Thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa đều như thế!

Lịch sử, xưa nay đều do kẻ thắng lợi viết nên!

Đợi bản vương làm thịt gia quyến huyết mạch của đứa cháu ngoan kia, đăng lâm đại bảo, lại ra tay 'bình định' tà ma chi loạn...

Đến lúc đó, bản vương chính là thánh chủ minh quân vãn cuồng lan vu ký đảo!

Mà các ngươi..." Mũi đao hắn chỉ xéo Tiêu Luyện, ngữ khí sâm nhiên: "Chẳng qua là một đám đá kê chân không biết thời thế, chú định phải bị dọn dẹp mà thôi!" Sưu!

Thoại âm chưa dứt, thân hình Lâm Kiêu đột nhiên biến mất!

Một nháy mắt sau, đao phong lăng lệ bá đạo đã xé rách không khí, xuất hiện trước mặt Tiêu Luyện!

Đao chưa tới, uy áp khủng bố của Bán bộ Thiên Vương cùng đao ý sâm nhiên dung hợp quỷ dị truyền thừa kia đã khiến Tiêu Luyện hít thở không thông! "Đang!!!" Tiêu Luyện liều chết cách đỡ, lại bị Lâm Kiêu một đao chém trường kiếm kịch liệt run rẩy, miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài, đâm nứt cột đá.

Hắn giãy dụa muốn đứng dậy, lại bị thương thế bộc phát, khí tức cấp tốc suy bại.

Đao pháp của Lâm Kiêu không chỉ cường hoành, càng mang theo lực lượng xâm thực quỷ dị, dẫn động huyết mạch hoàng tộc trong cơ thể hắn cộng minh, uy lực hãi người. "Lâm Kiêu..." Trong mắt Tiêu Luyện hiện lên vẻ quyết tuyệt, bỗng nhiên thiêu đốt thiên nguyên cùng kiếm ý còn sót lại không nhiều, quanh thân dâng lên kiếm quang yếu ớt nhưng thảm liệt: "Bệ hạ trở về... tất khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Hắn gào thét, hóa thành một đạo lưu quang quyết tuyệt, đâm thẳng vào tim Lâm Kiêu, đã là một đòn bác mệnh! "Giãy chết." Lâm Kiêu khinh thường cười nhạo, thân hình uốn éo như quỷ mị tránh đi phong mang, trở tay một đao liêu tại trắc dực kiếm quang!

Oanh!

Kiếm quang băng toái, Tiêu Luyện như bao tải rách lần nữa nện xuống đất, máu tươi cuồng dũng, trường kiếm thoát tay, không thể động đậy nữa. "Thái sư!" Lăng Hồng không yên lòng quay lại, Nhậm Tử Linh hộ vệ mẹ con Tô Văn Tình cũng vì mật đạo bị phong bế mà lui về.

Đám người bi phẫn muốn tuyệt, nhào đến bên người Tiêu Luyện.

Lâm Kiêu xách đao chậm rãi bức tới, nhìn xuống Tiêu Luyện đang thoi thóp và đám người tuyệt vọng, ánh mắt quét qua Tô Văn Tình cùng Thái tử Lâm Minh đang được bảo vệ chặt chẽ, ý cười tàn nhẫn nơi khóe miệng gia tăng. "Nên dọn bãi rồi." Hắn giơ đao, đao khí hủy diệt hãn nhiên trảm xuống!

Một kích này hắn chí tại tất đắc, phảng phất đã nhìn thấy hoàng tọa đang vẫy tay với mình.

Nhưng mà...

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn trầm muộn lại hám động trận pháp nổ tung!

Bụi mù đá vụn bắn ra tứ phía!

Nụ cười chí tại tất đắc trên mặt Lâm Kiêu đột nhiên ngưng cố.

Đồng tử hắn co rút lại, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Bụi mù chậm rãi tản ra.

Tiêu Luyện, Lăng Hồng, Nhậm Tử Linh... tất cả những người hắn cho rằng phải chết, toàn bộ đều hoàn hảo không chút tổn hại đứng tại chỗ, ngay cả ngói lưu ly trên cung điện sau lưng bọn họ cũng không vỡ nát một miếng!

Một đạo bình chướng vô hình không biết xuất hiện từ lúc nào,

vững vàng đỡ được một đao trí mạng kia của hắn! "Sao có thể?!" Trong lòng Lâm Kiêu kịch chấn, một cỗ bất an mãnh liệt trong nháy mắt tóm lấy hắn.

Ngay tại lúc này!

Ông!!!

Bầu trời phảng phất bị bàn tay vô hình xé rách, một cỗ uy áp còn hạo hãn khủng bố hơn cả Tỏa Thiên Tuyệt Địa Trận, giống như trời sập ầm vang nện xuống!

Cả hoàng cung đại trận kịch liệt chấn động, phát ra tiếng kêu rên không chịu nổi gánh nặng.

Một đạo thân ảnh đã như thần tựa ma, bằng không xuất hiện tại trời cao trên quảng trường.

Huyền hắc long bào cuồng vũ trong dòng khí lưu kích động, nộ hỏa phần thiên chử hải cùng sát ý đống kết linh hồn kia đã khóa chặt Lâm Kiêu!

Thanh âm băng lãnh như cửu u hàn uyên, từng chữ một, nổ vang tại hoàng cung tử tịch: "Ngươi đáng chết!" Lời vừa dứt, toàn trường tử tịch!

Lăng Hồng mạnh mẽ ngẩng đầu.

Nhìn về phía thân ảnh tựa như thiên thần đột nhiên giáng lâm kia, đôi hổ mục trong nháy mắt đỏ bừng, "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, thanh âm nghẹn ngào: "Bệ hạ!

Ngài rốt cuộc đã trở lại!

Thái sư ngài ấy...!" Lâm Tẫn thần sắc trầm tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ.

Hắn bước ra một bước, đã đi đến trước mặt Tiêu Luyện đang thoi

thóp.

Nhìn vị lão thần vì mình, vì hoàng thất mà cúc cung tận tụy này, giờ phút này sắc mặt xám ngoét, trường bào nhuộm máu, khí tức mong manh như ngọn đèn trước gió, dù tâm hắn kiên định như sắt đá, cũng không nhịn được dâng lên một trận đau nhói.

Hoàn hảo... may mắn còn có Tiêu Luyện tọa trấn!

Nếu không phải vị Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, đỉnh tiêm kiếm tu Thiên Nhân cảnh hậu kỳ này liều chết chống đỡ, tranh thủ được thời gian quan trọng nhất, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Hắn quả thực không ngờ.

Nhị thúc Lâm Kiêu ẩn nhẫn nhiều năm, lại lặng lẽ đạt tới Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, đao pháp quỷ quyệt ngoan lạt.

Nếu không phải Tiêu Luyện để uẩn thâm hậu, e rằng...

Lâm Tẫn không nghĩ nhiều nữa, đặt tay lên ngực Tiêu Luyện.

Trong lòng bàn tay, Thiên Nguyên tử kim sắc tinh thuần vô cùng, ẩn chứa ý chí Nhân Hoàng, tựa như dòng lũ ấm áp cuồn cuộn rót vào cơ thể Tiêu Luyện.

Cỗ lực lượng này có cấp bậc vượt xa Thiên Nguyên tầm thường.

Đi tới chỗ nào, những đao khí quỷ dị của Lâm Kiêu đang xâm thực trong cơ thể Tiêu Luyện đều bị thanh trừ, kinh mạch đứt đoạn bắt đầu được cưỡng ép nối lại, tu phục, những vết rạn nứt nhỏ nơi đan điền cũng dưới sự tẩm bổ của Hoàng đạo chi lực mà chậm rãi khép lại.

Chỉ ngắn ngủi vài hơi thở.

Trên gương mặt xám ngoét của Tiêu Luyện liền khôi phục một tia huyết sắc, khí tức hỗn loạn cũng dần dần bình ổn.

Tuy rằng thương thế vẫn trầm trọng, cần thời gian dài tĩnh dưỡng, nhưng ít nhất tính mệnh đã không còn lo ngại, căn cơ chưa hủy. "Đưa Thái sư lui xuống, chăm sóc cẩn thận." Lâm Tẫn thu hồi bàn tay, thanh âm trầm thấp. "Vâng!

Bệ hạ!" Lăng Hồng cùng Nhậm Tử Linh vội vàng đáp lời, cẩn thận từng li từng tí dìu Tiêu Luyện ý thức đã có chút thanh tỉnh lui về phía sau an toàn.

Ánh mắt Lâm Tẫn vượt qua quảng trường tàn phá, nhìn về phía Khôn Ninh Cung.

Vừa vặn chạm phải ánh mắt lệ nhòa của Tô Vãn Tình đang tựa bên cửa sổ.

Tô Vãn Tình gắt gao che miệng, nước mắt trong đôi mắt đẹp tựa như trân châu đứt tuyến lăn dài.

Đó là niềm vui sướng điên cuồng sau khi sống sót qua tai kiếp, càng là sự an tâm vô tận khi nhìn thấy người thân thiết nhất bình an trở về.

Nàng biết.

Hắn có thể xuất hiện ở đây, ý nghĩa là trận chiến quan hệ đến sự tồn vong của Nhân tộc tại dãy núi Nam Cao kia, đã thắng lợi!

Chương 456

Vạn hạnh... vạn hạnh trong tay mình còn giữ tấm vạn dặm truyền âm phù hắn để lại!

Nàng không kìm được ôm chặt Lâm Minh đang ngủ say trong ngực hơn một chút, phảng phất như đang ôm lấy trân bảo thất lạc vừa tìm lại được của cả thế giới. "Không thể nào!

Điều này tuyệt đối không thể nào!!!" Một tiếng gào thét tràn ngập kinh hãi, không cam lòng cùng điên cuồng phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Lâm Kiêu bị uy áp vô hình của Lâm Tẫn gắt gao giam cầm tại chỗ, dung nhan vặn vẹo, sức mạnh Bán bộ Thiên Vương trong cơ thể điên cuồng va chạm, ý đồ tránh thoát trói buộc.

Nhưng tựa như phù du lay cây, cỗ sức mạnh giam cầm hắn uyển chuyển như cả thiên địa đang trấn áp, không chút sứt mẻ!

Hắn không thể chấp nhận!

Đứa cháu bù nhìn từng nhu nhược vô năng, bị quyền thần thao túng trong mắt hắn, hôm nay lại cường đại đến mức độ này!

Lăng giá trên cả Thiên Nhân?

Đạo quân tà ma kia, lại trong thời gian ngắn như vậy đã bị hắn triệt để kích tẫn?

Chính mình hơn mười năm ẩn nhẫn mưu tính, không tiếc làm bạn với ma, phản bội Nhân tộc, thật vất vả mới đợi được cơ hội này, man thiên quá hải lẻn vào kinh đô, mắt thấy sắp đại công cáo thành...

Vì cái gì?!

Dựa vào cái gì?!

Lâm Tẫn chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi trên người Lâm Kiêu đang trạng như điên dại, ánh mắt đạm mạc như nhìn một vật chết. "Cùng là huyết mạch Lâm thị, Trẫm cho ngươi một cơ hội." Thanh âm của hắn bình tĩnh không gợn sóng, lại mang theo hàn ý lạnh thấu xương tủy: "Nói ra di ngôn của ngươi." "Di ngôn?!

Ha ha ha ha!" Lâm Kiêu ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, trong tiếng cười tràn ngập oán độc cùng điên cuồng vô tận: "Dựa vào cái gì?!

Lâm Tẫn!

Ngươi nói cho ta biết dựa vào cái gì?!" Hắn hai mắt đỏ ngầu, gắt gao trừng mắt nhìn Lâm Tẫn, phảng phất muốn ăn tươi nuốt sống hắn: "Dựa vào cái gì ngươi sinh ra đã là trưởng tử đích tôn, dù là một phế vật, cũng có thể ngồi vững Đông Cung, kế thừa đại thống?!

Còn ta thì sao?!" Thanh âm hắn khàn khàn, từng chữ như rỉ máu: "Ta thiên phú mạnh hơn ngươi!

Ta nỗ lực gấp trăm lần ngươi!

Ta ý đồ đạt được sự tán thành của tất cả mọi người!

Khả chỉ vì ta không phải Hoàng hậu sinh ra, là thứ tử, liền phải bị đuổi tới vùng man hoang Nam Cương kia, trấn thủ biên quan, hơn mười năm không được hồi kinh!

Dựa vào cái gì thiên hạ này, hoàng vị này, lại phải là của ngươi?!

Ta không phục!!!" Nhìn Nhị thúc trước mắt đã bị quyền lực và oán hận triệt để cắn nuốt, diện mục hoàn toàn thay đổi, trong mắt Lâm Tẫn không có chút gợn sóng, càng không nửa điểm thương hại. "Bởi vì." Hắn nhàn nhạt mở miệng, phun ra một chữ tàn khốc mà chân thực: "Mệnh." Hắn bước về phía trước một bước.

Oanh!

Uy áp giữa thiên địa theo đó bạo trướng thêm một phần.

Lâm Kiêu kêu lên đau đớn, phảng phất bị ngọn núi khổng lồ vô hình nện trúng sống lưng, hai đầu gối rốt cuộc không chống đỡ nổi, "Rắc" một tiếng giòn vang, trùng trùng điệp điệp quỳ rạp xuống đất, đập nát mặt đất bạch ngọc cứng rắn thành những vết rạn như mạng nhện! "Ngươi mệnh nên như thế, lại chỉ biết oán trời trách người, đem sự không cam lòng của bản thân hóa thành khát vọng quyền lực dị hình, thậm chí không tiếc cấu kết tà ma, vứt bỏ Nhân tộc." Thanh âm Lâm Tẫn như cửu thiên hàn băng, tuyên án tội trạng của hắn: "Đã lựa chọn đứng ở phía đối lập với Nhân tộc, vậy liền phải làm tốt chuẩn bị thừa nhận hết thảy hậu quả." Hắn dừng ở trước mặt Lâm Kiêu, trên cao nhìn xuống, uyển chuyển như thần linh thẩm phán sâu kiến. "Nể tình trong cơ thể ngươi chảy xuôi huyết mạch đồng nguyên với Trẫm, Trẫm ban cho ngươi toàn thây." Thoại âm rơi xuống.

Lâm Tẫn thậm chí chưa từng động dụng Nhân Hoàng Kiếm, chỉ tùy ý phất tay áo.

Một đạo Thiên Nguyên tử kim sắc ngưng luyện đến cực hạn, mảnh như sợi tóc, từ trong tay áo hắn bắn ra, nhanh vượt qua cực hạn mắt thường có thể bắt giữ, trong nháy mắt đi vào mi tâm Lâm Kiêu.

Biểu tình điên cuồng dữ tợn của Lâm Kiêu đột nhiên ngưng cố, đồng tử kịch liệt phóng đại, tràn ngập sợ hãi cùng mờ mịt cực hạn.

Hắn há to miệng, tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng sinh cơ đã như thủy triều rút đi nhanh chóng.

Một khắc sau.

Thân thể đang quỳ thẳng tắp của hắn lắc lư, lập tức như bị rút đi toàn bộ xương cốt, mềm nhũn ngã nhào về phía trước, nện mạnh

xuống mặt đất, không còn chút thanh tức nào.

Trấn Nam Vương Lâm Kiêu, từng quyền khuynh Nam Cương, ẩn nhẫn mưu tính hơn mười năm, tu vi đạt tới Thiên Nhân cảnh đỉnh phong.

Ở trước mặt Lâm Tẫn, lại ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, liền đã thân tử đạo tiêu.

Giải quyết xong Lâm Kiêu, uy hiếp lớn nhất trong hoàng cung đã được nhổ bỏ, sợi dây thần kinh căng thẳng trong lòng Lâm Tẫn mới thoáng buông lỏng một chút.

Tuy nhiên, hắn hiểu rõ nguy cơ ngoài mặt tuy giải, nhưng trong bóng tối, cái bóng ma mang tên "Ma Thần" kia vẫn như thanh kiếm Damocles treo cao trên đầu toàn bộ Nhân tộc đại lục, tùy thời có thể mang đến tai ương ngập đầu. "Bệ hạ!" Lúc này, Diệp Đình Uyên, Thương Sóc, Điển Vi cùng những người khác cũng lần lượt chạy về hoàng cung.

Nhìn thấy thảm trạng trước mắt, trong lòng mọi người đều rùng mình, đợi khi phát hiện Hoàng hậu Tô Vãn Tình cùng Thái tử Lâm Minh bình an vô sự, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tẫn thu liễm tâm tư, trầm giọng hạ lệnh: "Truyền ý chỉ của Trẫm: Trấn Nam Vương Lâm Kiêu cấu kết tà ma dư nghiệt, thừa dịp Trẫm rời kinh, cử binh mưu nghịch, hiện đã đền tội!

Phản quân dưới trướng hắn, kẻ nào ngoan cố chống cự, giết không tha!

Kẻ đầu hàng, áp giải vào Thiên lao, nghiêm khắc thẩm vấn!" "Tức khắc khởi động thống kê thương vong bách tính trong kinh thành, do Hộ bộ chi tiền tuất gấp đôi, toàn lực hiệp trợ bách tính sửa sang lại nhà cửa.

Tất cả chi phí do Quốc khố gánh vác, không được chậm trễ!" "Thần tuân chỉ!" Diệp Đình Uyên cùng đám người túc nhiên lĩnh mệnh, lập tức chia nhau hành sự, thanh lý chiến trường, an ủi lòng người.

Lâm Tẫn không dừng lại nữa, xoay người, sải bước đi về phía Khôn Ninh Cung vẫn sừng sững trong chiến hỏa kia.

Bên trong cửa cung, Tô Vãn Tình đã sớm chờ đợi.

Thấy hắn đi tới, nàng lập tức như chim én về rừng lao vào trong lòng hắn.

Những sợ hãi, lo lắng, ủy khuất tích tụ bấy lâu hóa thành nước mắt nóng hổi, trong nháy mắt thấm ướt hình thêu rồng trước ngực hắn. "Bệ hạ...

Thần thiếp tưởng rằng... rốt cuộc không gặp được ngài nữa..." Thanh âm nàng run rẩy, khóc không thành tiếng.

Nơi mềm mại nhất trong lòng Lâm Tẫn bị chạm đến.

Hắn siết chặt cánh tay, gắt gao ôm lấy thê tử, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng mảnh khảnh đang run rẩy vì sợ hãi của nàng, thanh âm ôn nhu cùng kiên định hiếm thấy: "Không sao rồi, Trẫm đã về, hết thảy đều đã qua.

Có Trẫm ở đây, không ai có thể thương tổn các nàng mảy may." Tô Vãn Tình ở trong ngực hắn dùng sức gật đầu, cảm xúc dần dần bình phục.

Lâm Tẫn buông nàng ra, từ trong tay nàng đón lấy Lâm Minh đang y a múa may nắm đấm nhỏ.

Tiểu gia hỏa tựa hồ vừa ngủ tỉnh, đôi mắt to đen láy tò mò đánh giá phụ thân quen thuộc lại tựa hồ có chút bất đồng trước mắt, cái miệng nhỏ chu lên, nắm đấm phấn nộn không nhẹ không nặng nện

vào ngực Lâm Tẫn.

Lâm Tẫn không khỏi bật cười, điểm nhẹ lên mũi con trai: "Thằng nhóc này, khắp thiên hạ, kẻ dám vung nắm đấm với Nhân Hoàng Thiên Vương cảnh, e rằng cũng chỉ có ngươi." Tô Vãn Tình ở một bên nín khóc mỉm cười, nhìn hai cha con, trong mắt đong đầy hạnh phúc cùng an ninh sau cơn hoạn nạn. ...

Một tháng thời gian, chớp mắt đã qua.

Nội loạn bình ổn, tà ma đền tội, Thiên môn mở lại.

Dưới sự tọa trấn cường thế cùng hàng loạt biện pháp an ủi, trùng kiến, đổi mới của Lâm Tẫn, Đại Uyên Hoàng triều khôi phục trật tự cùng sinh cơ với tốc độ kinh người.

Trên triều đường, chính lệnh thông suốt.

Trong giang hồ, do Thiên môn mở ra mà xuất hiện rất nhiều tân tấn Thiên Nhân cảnh cường giả, cũng dưới sự giám sát cùng dẫn đạo của "Tuần Thiên Ti", dần dần thích ứng cục diện mới, không dám làm càn.

Vùng đất Nam Cương cũng triệt để quét sạch phản nghịch, quy về vương hóa.

Ngày hôm nay, trong Ngự Thư Phòng.

Lâm Tẫn vừa mới phê duyệt xong tấu chương cuối cùng về việc mở rộng trồng trọt lúa mạch quy mô lớn tại thảo nguyên Bắc Cảnh, buông bút son, day day mi tâm.

Ngoài cửa sổ ánh nắng vừa vặn, một mảnh cảnh tượng thái bình.

Tuy nhiên, sợi dây trong lòng hắn chưa bao giờ thực sự buông lỏng.

Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở quen thuộc mà huyền diệu của

Hệ thống lanh lảnh vang lên trong đầu hắn: [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tuần thị Nam Cương, thành công chưởng khống, có muốn thắp sáng Đồ giám hay không?] Lâm Tẫn ánh mắt hơi ngưng lại, tâm niệm vừa động: "Thắp sáng." [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công thắp sáng Đồ giám: Nam Cương!] [Phần thưởng phát phóng!] [Phần thưởng một: Huyền Hài Cấm Vệ!] [Phần thưởng hai: Vũ Nguyên Truyền Thừa!] [Phần thưởng ba: Lưỡng Nghi Độn Giới!] Lâm Tẫn tiên là ngẩn ra, lập tức trong lòng hiểu rõ.

Nam Cương địa vực liêu khoát, Bách Việt các bộ chiếm cứ, độ khó thực tế cùng ý nghĩa của việc chưởng khống không thua gì bắt hạ hơn mười tòa thành lớn.

Đạt được tam trọng phần thưởng, xác thực nằm trong dự liệu.

Chương 457

Tâm niệm hắn khẽ động, ý thức chìm vào Tàng Binh Giới.

Vừa mới bước vào, một luồng gió lốc u lãnh thấu xương, phảng phất có thể đóng băng linh hồn liền đập vào mặt, dù là Lâm Tẫn tu vi Thiên Vương cảnh cũng theo bản năng cảm thấy một tia hàn ý.

Đưa mắt nhìn lại, phía trước chỉnh tề túc lập hai trăm đạo thân ảnh.

Lâm Tẫn đi lại gần nhìn kỹ, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Đây cũng không phải quân đội người sống, càng giống là một chi tiểu đội u linh trở về từ u minh!

Thông thể hiện ra màu đen huyền bí ám ách, cốt giá do một loại kim loại kỳ dị cấu thành, bên ngoài bao phủ một tầng sương mù tro tàn lưu động.

Mắt là hai điểm hỏa diễm băng lam u u nhảy lên, không chút tình cảm chấn động.

Quan trọng nhất là, mỗi một bộ đều tản mát ra khí tức ổn định đạt tới Đại Tông Sư cảnh!

Hai trăm tên tử sĩ Đại Tông Sư?!

Chiến lực khủng bố bực này, đủ để tuỳ tiện đánh tan mười vạn tinh nhuệ tầm thường!

Lúc này, giải thích của Hệ thống thích thời hiện lên tại thức hải Lâm Tẫn: Huyền Hài Cấm Vệ, không sống không chết, không hồn không phách, không sợ đau đớn, không cần bổ sung, tuyệt đối trung thành, chỉ nghe lệnh chủ nhân.

Bọn chúng không cụ bị võ kỹ phức tạp, chỉ sở hữu bản năng sát lục trực tiếp nhất, hiệu quả nhất. "Tới thật đúng lúc." Trong mắt Lâm Tẫn tinh quang lóe lên.

Nếu là trước kia, công dụng của đội ngũ này có lẽ còn cần cân nhắc, nhưng hiện tại, trong lòng hắn đã có một nơi an trí tuyệt hảo.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía hai phần thưởng còn lại.

Vũ Nguyên Truyền Thừa đã là người quen cũ, tự nhiên không cần nói nhiều.

Cuối cùng, vật phẩm tên là "Lưỡng Nghi Độn Giới Tráo" kia, lại là một tấm lệnh bài kỳ lạ lớn chừng bàn tay, không phải kim cũng chẳng phải ngọc, hoa văn âm dương ngư lưu chuyển.

Lâm Tẫn cầm nó trong tay, tin tức tương quan lập tức hiện rõ: Vật này cũng không phải bảo vật phòng ngự thuần túy.

Sau khi kích hoạt có thể hình thành một lồng ánh sáng vừa vặn dung nạp ba người, có khả năng bỏ qua phong ấn cùng giới vực bích lũy, thực hiện thuấn gian xuyên việt độn tẩu! "Bỏ qua giới vực...

Thuấn gian xuyên việt..." Lông mày kiếm của Lâm Tẫn chậm rãi nhíu lại, ngưng thị lệnh bài trong tay, phảng phất có thể xuyên qua nó nhìn thấy vô tận hung hiểm cùng những điều chưa biết.

Hắn trầm mặc một lát, bỗng nhiên ở đáy lòng trầm giọng nói với Hệ thống: "Hệ thống, ngươi đưa ra vật này... là có dụng ý gì?

Chẳng lẽ là muốn Trẫm..." Hắn không nói hết câu.

Nhưng một kế hoạch to gan chưa từng có, hình dáng đã dần dần rõ ràng trong lòng hắn.

Ý thức trở về Ngự Thư Phòng, ngoài cửa sổ ánh nắng đang thịnh.

Ánh mắt Lâm Tẫn đảo qua tấm bản đồ cương vực Đại Uyên mới

tinh trên tường đã mở rộng bao quát cả thảo nguyên Lang Đình cùng Bách Việt Nam Cương, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Khai cương mở đất, thịnh thế sơ hiển...

Xuyên không đến nay, hắn lại trong lúc bất tri bất giác, đã hoàn thành bá nghiệp mà vô số nam nhân tha thiết ước mơ.

Tuy nhiên, đây còn lâu mới là điểm cuối. "Hải công công." "Lão nô có mặt." "Truyền ý chỉ của Trẫm, triệu Tiêu Luyện, Triệu Phổ, Vương Cao, Lăng Hồng, cùng tất cả võ giả Thiên Nhân cảnh tại kinh, tức khắc tới Ngự Thư Phòng nghị sự!" "Lão nô tuân chỉ!" Một lát sau.

Ngự Thư Phòng vốn rộng rãi, vì chật ních văn võ trọng thần hạch tâm nhất cùng đỉnh tiêm cao thủ của Đại Uyên Hoàng triều mà trở nên hơi có vẻ ủng tễ. "Thần tham kiến Bệ hạ!" "Bình thân." Lâm Tẫn phất tay, không có bất kỳ hàn huyên nào, đi thẳng vào vấn đề, thanh âm quanh quẩn rõ ràng trong thư phòng tịch mịch: "Hôm nay gọi chư vị đến đây, là vì Trẫm... quyết định rời đi." "Rời đi?" Mọi người đều sửng sốt.

Hiện nay trong nước an định, tứ hải quy phục, có chuyện gì cần Bệ hạ tự thân viễn hành?

Thương thế của Tiêu Luyện đã sớm khỏi hẳn, hơn nữa trong họa được phúc, phá rồi lại lập, tu vi vững vàng bước vào Thiên Nhân cảnh đỉnh phong.

Lão tiến lên nửa bước, nghi hoặc nói: "Bệ hạ, việc nhà trong nước đã định, nếu có yếu vụ, lão thần nguyện thay Bệ hạ đi tới, cần gì ngài tự thân lao lực?" Lâm Tẫn đạm nhiên cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt đảo qua đám người, ngữ xuất kinh nhân: "Trẫm nói rời đi, cũng không phải xuất tuần nơi nào đó.

Mà là... rời khỏi thế giới này, rời khỏi mảnh thiên địa dưới chân

chúng ta." Rời khỏi thế giới này?!

Đám người đưa mắt nhìn nhau, càng thêm không hiểu.

Lâm Tẫn chuyển hướng nhìn Diệp Đình Uyên: "Diệp tướng quân, còn nhớ rõ một tháng trước tại dãy núi Nam Cao, Bộ Nhai trước khi bỏ trốn đã nói gì không?" Diệp Đình Uyên suy tư một chút, túc nhiên gật đầu: "Nhớ rõ.

Hắn nói đợi 'Ma Thần' giáng lâm, chúng ta đều khó thoát diệt vong." "Không sai." Thần sắc Lâm Tẫn chuyển lạnh: "Lúc Trẫm mở ra Thiên môn, ý thức từng vượt qua vạn cổ, có trao đổi với sơ đại Nhân Hoàng Thiên Uyên Đại Đế.

Từ trong miệng ngài ấy biết được, sâu trong Ma Giới tồn tại một tôn khủng bố tên là 'Ma Thần'.

Thực lực của hắn cường đại, vạn năm trước liền đã... có thể so vai với Thiên Đạo!" "Cái gì?!" "So vai với Thiên Đạo?!" "Chuyện này..." Lời vừa nói ra, cả sảnh đường kinh hãi!

Tất cả mọi người đều bị tin tức nghe rợn cả người này chấn động đến tâm thần chao đảo, niềm vui sướng khi bình định tà ma một tháng trước trong nháy mắt bị hiện thực băng lãnh gột rửa sạch sẽ.

Lâm Tẫn tiếp tục nói, thanh âm trầm trọng: "Vạn năm trước, Thiên Uyên Đại Đế dốc hết tất cả, cũng chỉ có thể phong ấn thông đạo, trì hoãn bước chân của hắn, không cách nào chân chính chém giết hắn.

Hiện nay vạn năm trôi qua, Ma Thần thức tỉnh ngay trước mắt.

Bị động chờ đợi hắn giáng lâm thế giới này, chiến hỏa tất sẽ thiêu rụi sơn hà, bách tính không còn ngày yên bình." Hắn dừng một chút, trong mắt đột nhiên bộc phát ra quang mang quyết tuyệt sắc bén như kiếm, một đi không trở lại: "Cho nên, Trẫm quyết định chủ động xuất

kích, thân phó Ma Giới, ngay tại hang ổ của hắn, chém giết hắn!

Vĩnh tuyệt hậu hoạn, đổi lấy vạn thế thái bình cho Đại Uyên ta!" "Không được!

Bệ hạ, vạn lần không được a!" Tiêu Luyện là người đầu tiên lên tiếng phản đối, thanh âm già nua vì kích động mà phát run: "Chuyện mà Thiên Uyên Đại Đế tu vi bực nào năm đó đều không thể làm được, quá mức hung hiểm!

Tình huống Ma Giới không rõ, Thiên Nguyên có thể bổ sung hay không đều là ẩn số!

Bệ hạ là vạn kim chi khu, sao có thể thân thiệp tuyệt địa như thế?

Nếu lo lắng phong ấn, chúng ta có thể dời đô, trấn thủ trọng binh ở đây, bố hạ thiên la địa võng, đợi Ma Thần giáng lâm, tập hợp lực lượng cả nước vây giết hắn!" Lâm Tẫn nhìn vị lão thần trung thành cảnh cảnh này, trong mắt lóe lên một tia ấm áp, lại vẫn kiên định lắc đầu: "Tiêu Thái sư, dời đô lao dân thương tài, dao động quốc bản.

Huống hồ, tồn tại bực này, nếu khai chiến tại thế giới này, dư ba liền đủ để sinh linh đồ thán.

Đã chung quy phải có một trận chiến, vậy liền đem chiến trường cuối cùng này đặt tại Ma Giới!

Chỉ có như thế, sơn hà Đại Uyên mới có thể chân chính vô ưu, bách tính mới có thể vĩnh hưởng thái bình!" Ánh mắt hắn đảo qua mỗi một người tại tràng: "Ý Trẫm đã quyết, không cần khuyên nữa." Đám người còn muốn mở miệng.

Lâm Tẫn giơ tay ngăn lại, thanh âm chuyển thành túc mục: "Trẫm triệu các khanh đến đây, là muốn hỏi một câu: Nếu Trẫm rời đi, các khanh có thể ổn định triều cục, phụ tá Thái tử trưởng thành, bảo đảm hoàng quyền Đại Uyên củng cố, xã tắc không dời hay không?!" Lời

vừa nói ra.

Những lão thần chìm nổi quan trường nhiều năm cùng các cường giả tâm tư thông thấu tại tràng trong nháy mắt đã hiểu rõ thâm ý của Hoàng đế.

Đây là muốn bọn họ... biểu trung lập thệ, triệt để đoạn tuyệt hậu cố chi ưu!

Thủ phụ Triệu Phổ phản ứng nhanh nhất, không chút do dự vén bào quỳ xuống, thanh âm leng keng, chỉ thẳng Thiên Đạo: "Bệ hạ yên tâm!

Thần Triệu Phổ tại đây, lấy tính mệnh cùng thần hồn thề: Đời này tất hiệu trung Đại Uyên, hiệu trung Bệ hạ, hiệu trung Thái tử điện hạ!

Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!

Nếu có hai lòng, vứt bỏ lời thề này, nguyện chịu trừng phạt nghiêm khắc nhất của Thiên Đạo, hồn phi phách tán, vĩnh thế không được siêu sinh!" Ngay sau đó.

Lại bộ Thượng thư Vương Cao, Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ Lăng Hồng, nãi chí Thương Sóc, Điển Vi, Lý Tự Nghiệp, Diệp Đình Uyên cùng tất cả tướng lĩnh Thiên Nhân cảnh, tề tề quỳ xuống! "Thần đẳng thề!

Thề chết hiệu trung Đại Uyên, hiệu trung Bệ hạ, hiệu trung Thái tử!

Hoàng quyền sở tại, vạn tử bất từ!

Như có vi phạm, thiên địa cùng tru, người và thần cùng bỏ!" Tiếng thề vang vọng, ngoan tuyệt độc lạt, quanh quẩn trong Ngự Thư Phòng, chương hiển sự trung thành không chút giữ lại.

Lâm Tẫn hài lòng gật đầu.

Triệu Phổ, Vương Cao các loại là người do Hệ thống xuất ra, lòng trung thành vốn không thể nghi ngờ.

Hắn lo lắng, chủ yếu là đại biểu những tông môn giang hồ quy phụ kia.

Có tập thể huyết thệ lấy Thiên Đạo làm chứng ngày hôm nay, cho dù chính mình thật sự gặp bất trắc, căn cơ Đại Uyên cũng có thể củng cố được một thời gian khá dài. "Rất tốt!" Lâm Tẫn trầm giọng nói: "Từ hôm nay, trong thời gian Trẫm rời triều, do Triệu Phổ nhậm chức Giám quốc đại thần, Vương Cao phụ tá, tổng lãm triều chính!

Tiêu Luyện..." "Bệ hạ!" Không đợi Lâm Tẫn nói xong, Tiêu Luyện đã lần nữa mở miệng cắt ngang hắn!